Thiều Hoa Vũ Lưu Niên

Contents

Thiều Hoa Vũ Lưu Niên **5**
1. Chương 1: Tự. Tháp La . . . 5
2. Chương 2: Mệnh Cách . . . 12
3. Chương 3: Thừa Nhận . . . 19
4. Chương 4: Phong Ba . . . 23
5. Chương 5: Nghi Vấn . . . 31
6. Chương 6: Ước Định . . . 36
7. Chương 7: Tử Kỳ . . . 40
8. Chương 8: Ghen Tỵ . . . 43
9. Chương 9: Hoa Thục Phi . . . 46
10. Chương 10: Mưu Đồ . . . 50
11. Chương 11: Ngoài Ý Muốn . . . 53
12. Chương 12: Giam Lỏng . . . 57
13. Chương 13: Nha Thanh . . . 61
14. Chương 14: Nhận Huyết . . . 64
15. Chương 15: Cộng Dục (cùng Tắm) . . . 69
16. Chương 16: Giải Độc . . . 72
17. Chương 17: Đùa Giỡn . . . 76
18. Chương 18: Điện Thượng . . . 79
19. Chương 19: Tình Thiêu . . . 84
20. Chương 20: Tâm Động . . . 88
21. Chương 21: Xảo Ngộ (tình Cờ) . . . 92
22. Chương 22: Nhiễm Hinh Các . . . 96
23. Chương 23: Niệm Trần . . . 100
24. Chương 24: Tác Tình . . . 104
25. Chương 25: Võ Đường . . . 107
26. Chương 26: Tà Tình . . . 111
27. Chương 27: Cung Tỏa . . . 116
28. Chương 28: Thiên Âm . . . 120
29. Chương 29: Thanh Tâm . . . 123
30. Chương 30: Ngoài Ý Muốn . . . 128
31. Chương 31: Kinh Biến . . . 131
32. Chương 32: Cổ Độc . . . 134
33. Chương 33: Địa Cung . . . 139
34. Chương 34: Thẩm Vấn . . . 142
35. Chương 35: Độc Nguyên (nguồn Gốc Độc) . . . 147
36. Chương 36: Trấn Cổ . . . 152
37. Chương 37: Lộ Trình . . . 155
38. Chương 38: Đi Săn . . . 159
39. Chương 39: Con Mồi . . . 163
40. Chương 40: Tình Cừu . . . 166
41. Chương 41: Dây Dưa . . . 169

42. Chương 42: Chủ Mưu . . . 172
43. Chương 43: Xuất Cung . . . 176
44. Chương 44: Lăng Sơn . . . 180
45. Chương 45: Hai Đứa Trẻ . . . 183
46. Chương 46: Thi Viên . . . 187
47. Chương 47: Lời Đồn Đại . . . 190
48. Chương 48: Biệt Ly . . . 193
49. Chương 49: Giá Họa . . . 196
50. Chương 50: Biệt Tình . . . 200
51. Chương 51: Dị Tinh . . . 203
52. Chương 52: Tạm Tụ . . . 206
53. Chương 53: Đại Thành . . . 210
54. Chương 54: Xảo Ngộ . . . 213
55. Chương 55: Lưu Danh Quán . . . 218
56. Chương 56: Đoàn Tụ . . . 222
57. Chương 57: Tức Giận . . . 225
58. Chương 58: Ôn Tuyền . . . 226
59. Chương 59 . . . 229
60. Chương 60: Trở Về . . . 231
61. Chương 61: Tranh Chấp . . . 234
62. Chương 62: Lập Trữ . . . 238
63. Chương 63: Bại Lộ . . . 241
64. Chương 64: Quá Khứ . . . 244
65. Chương 65: Viếng Thăm . . . 247
66. Chương 66: Giằng Co . . . 250
67. Chương 67: Nghị Sự . . . 253
68. Chương 68: Muốn Hỏi . . . 256
69. Chương 69: Thành Quả . . . 259
70. Chương 70: Khởi Hành . . . 262
71. Chương 71: Vân Hạo Sơn Trang . . . 266
72. Chương 72: Thiên Âm Tái Hiện . . . 270
73. Chương 73: Viêm Thiến . . . 273
74. Chương 74: Bại Lộ . . . 277
75. Chương 75: Huyết Đấu . . . 280
76. Chương 76: Nguyên Do . . . 283
77. Chương 77: Đáp Lại . . . 287
78. Chương 78: Thản Ngôn (thẳng Thắn Thừa Nhận) . . . 291
79. Chương 79: Ám Hoàng . . . 295
80. Chương 80: Tái Ngộ . . . 298
81. Chương 81: Kì Tình . . . 301
82. Chương 82: Quay Lại . . . 305
83. Chương 83: Điềm Báo . . . 308
84. Chương 84: Giang Hồ Dậy Sóng . . . 311
85. Chương 85: Hỗn Loạn . . . 314
86. Chương 86: Bồi Tội . . . 318
87. Chương 87: Cùng Chúc . . . 321
88. Chương 88: Ý Nghĩ Ngông Cuồng . . . 324
89. Chương 89: Trừng Phạt . . . 327
90. Chương 90: Xưng Hô . . . 331
91. Chương 91: Hiểu Lầm . . . 334
92. Chương 92: Lan Cẩn . . . 338
93. Chương 93: Huyết Lệ . . . 342
94. Chương 94: Yêu Sủng . . . 346
95. Chương 95: Bách Lý Vong Trần . . . 350

96. Chương 96: Không Lòng Dạ Nào Chi Thương . . . 353
97. Chương 97: Cùng Khế . . . 357
98. Chương 98: Quan Tâm . . . 360
99. Chương 99: Tiêu Chuẩn Phụng Chủ . . . 363
100. Chương 100: Quỷ Tư (tâm Tư Đen Tối, Xấu Xa) . . . 367
101. Chương 101: Thề . . . 370
102. Chương 102: Thử . . . 374
103. Chương 103: Chân Ý . . . 378
104. Chương 104: Oán Tình . . . 382
105. Chương 105: Biến Cố . . . 386
106. Chương 106: Trêu Đùa . . . 390
107. Chương 107: Ám Tranh . . . 394
108. Chương 108: Tư Hồi ( ) . . . 398
109. Chương 109: Trò Khôi Hài . . . 401
110. Chương 110: Thi Độc . . . 406
111. Chương 111: Diệt Sát . . . 410
112. Chương 112: Xuân Bán . . . 413
113. Chương 113: Phát Tác . . . 417
114. Chương 114: Xuân Tình . . . 422
115. Chương 115: Phụng Mệnh . . . 427
116. Chương 116: Lạc Cẩn . . . 430
117. Chương 117: Dưới Ánh Trăng . . . 434
118. Chương 118: Thái Tử . . . 438
119. Chương 119: Đề Nghị . . . 442
120. Chương 120: Suy Tính . . . 446
121. Chương 121: Làm Bậy . . . 450
122. Chương 122: Đi Sứ . . . 453
123. Chương 123: Tâm Cơ . . . 457
124. Chương 124: Dã Tâm . . . 461
125. Chương 125: Cơ Hội . . . 465
126. Chương 126: Danh Tiết . . . 469
127. Chương 127: Thịnh Nộ . . . 473
128. Chương 128: Ngự Thư Phòng . . . 477
129. Chương 129: Vấn An . . . 480
130. Chương 130: Cảnh Cáo . . . 484
131. Chương 131: Thủ Túc . . . 488
132. Chương 132: Tình Báo . . . 492
133. Chương 133: Ngọc Bội . . . 495
134. Chương 134: Náo Loạn Hoàng Cung . . . 500
135. Chương 135: Cố Nhân . . . 503
136. Chương 136: Đáng Yêu . . . 508
137. Chương 137: Người Quan Trọng . . . 512
138. Chương 138: Tiệc Rượu . . . 517
139. Chương 139: Sắp Đặt Mưu Kế . . . 521
140. Chương 140: Đám Hỏi . . . 525
141. Chương 141: Chỉ Ra Chứng Cứ . . . 528
142. Chương 142: Toái Ngọc . . . 532
143. Chương 143: Hồi Báo . . . 536
144. Chương 144: Sau Giờ Ngọ . . . 540
145. Chương 145: Quấy Rầy . . . 545
146. Chương 146: Ám Sát . . . 549
147. Chương 147: Chém Đầu . . . 552
148. Chương 148: Thăm . . . 556
149. Chương 149: Nữ Thi . . . 560

150. Chương 150: Đoán . . . 564
151. Chương 151: Xác Minh . . . 568
152. Chương 152: Cầu Viện . . . 571
153. Chương 153: Xem Xét . . . 576
154. Chương 154: Chân Tướng . . . 579
155. Chương 155: Uy Hiếp . . . 583
156. Chương 156: Trước Trận Chiến . . . 587
157. Chương 157: Phát Binh . . . 591
158. Chương 158: Giao Dịch . . . 594
159. Chương 159: Tình Hình Chiến Tranh . . . 598
160. Chương 160: Thay Đổi Bất Ngờ . . . 601
161. Chương 161: Điều Tra . . . 604
162. Chương 162: Vết Thương . . . 607
163. Chương 163: Đêm (h) . . . 610
164. Chương 164: Động Tình (h) . . . 614
165. Chương 165: Trúng Độc . . . 617
166. Chương 166: Công Thành . . . 621
167. Chương 167: Duệ U . . . 625
168. Chương 168: Xuyên Tạc . . . 630
169. Chương 169: Nợ Máu . . . 634
170. Chương 170: Thiên Ý . . . 637
171. Chương 171: Thua Làm Giặc . . . 642
172. Chương 172: Liên Đồng . . . 646
173. Chương 173: Tiếp Cận . . . 649
174. Chương 174: Lạc Phi Yên . . . 653
175. Chương 175: Trao Đổi . . . 657
176. Chương 176: Bỏ Qua . . . 660
177. Chương 177: Phát Hiện . . . 664
178. Chương 178: Có Được Và Bỏ Qua . . . 669
179. Chương 179: Ích Kỷ . . . 672
180. Chương 180: Yến Tiệc Kinh Hoàng . . . 676
181. Chương 181: Khó Dò . . . 679
182. Chương 182: Hôn Sự . . . 683
183. Chương 183: Ôn Lại Chuyện Xưa . . . 687
184. Chương 184: Bá Tình (h) . . . 691
185. Chương 185: Thuộc Về (h) . . . 695
186. Chương 186: Quốc Thư . . . 699
187. Chương 187: Phong Hoàng . . . 702
188. Chương 188: Đăng Cơ (hoàn) . . . 707
189. Chương 189: Phiên Ngoại 1: Phỏng Vấn Kết Thúc: Phu Phu Hỏi Đáp . . . 711
190. Chương 190: Phiên Ngoại – 2- - Bích Ngọc Thành Song- . . . 716
191. Chương 191: Phiên Ngoại Chi Vô Tâm Hữu Tình . . . 722
192. Chương 192: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 2 . . . 728
193. Chương 193: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 3 . . . 731
194. Chương 194: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 4 . . . 732
195. Chương 195: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 5 . . . 734
196. Chương 196: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 6 . . . 737
197. Chương 197: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 7 . . . 739
198. Chương 198: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 8 . . . 741
199. Chương 199: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 9 . . . 743
200. Chương 200: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 10 . . . 745
201. Chương 201: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 11 (hoàn) . . . 748
202. Chương 202: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 1 . . . 750
203. Chương 203: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 2 . . . 752

204. Chương 204: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 3 754
205. Chương 205: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 4 757
206. Chương 206: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 5 760
207. Chương 207: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 6 763
208. Chương 208: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 7 766
209. Chương 209: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 8 (hoản) 769

Thiều Hoa Vũ Lưu Niên

Giới thiệu
Edit + beta: NangBT (Tiếu Hồng Trần), Fynnz, Tĩnh NguyệtThể loại: Đam mĩ, phụ tử, xuyên không, hoàng triều, võ lá

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thieu-hoa-vu-luu-nien

1. Chương 1: Tự. Tháp La

“ Em nói…… ta sẽ phải vô hậu? ”

Trình Tử Nghiêu nheo mắt, biểu tình không rõ là mị hoặc hay là nguy hiểm, khóe miệng nhếch lên một tia hứng thú.

Vô hậu, cũng chính là tuyệt tử tuyệt tôn.

Dù ai nghe xong đều sẽ tức giận, nữ nhân có chút bối rối, đặt ngón tay được sơn màu đỏ đậm thu hồi tháp la bài (*), vẻ mặt khó xử

” Brain, Anh cũng biết, tháp la bài đoán không chính xác được đến vậy, mặc dù lá bài ám chỉ ý này, bất quá cũng chỉ là có khả năng này thôi, em nói lung tung, anh cũng đừng để ý… ”

Dừng một chút, nàng lại thay đổi nét mặt, vẻ mặt mập mờ nghiêng qua một bên

” Hơn nữa, loại người như anh, nói không chừng sớm có người có giống (*) của anh, sẽ đợi đứa trẻ sinh ra rồi đến cậy nhờ anh! ”

” Được rồi, Địch Nhĩ, em nói thì cũng đã nói rồi, còn muốn thu hồi sao, làm chiêm bốc sư nói những lời này chẳng lẽ em muốn làm hỏng chiêu bài của mình? ”

Trình Tử Nghiêu đặt ly rượu trong tay xuống, ngón tay trắng nõn thon dài vuốt nhẹ thành ly. Vô hậu a, cũng không phải không có khả năng, dựa theo nghề nghiệp hiện tại của hắn mà xem…

Xuyên qua ly rượu, Địch Nhĩ say mê nhìn thứ rượu màu đỏ trong tay hắn sánh lên ánh sáng lấp lánh, tay hắn bóng loáng trắng nõn, ở mỗi ngón đeo bạc kiểng, ánh sáng giữa những ngón tay lưu chuyển, có cảm giác mâu thuẫn vừa mỏng manh lại vừa cứng cỏi, cũng giống như con người hắn vậy.

Nhìn người đàn ông trước mặt nghiêng người tựa trên sopha, mang theo tiếu ý ôn hòa, toàn thân ăn mặc theo cách ở nhà, bên ngoài sấn y nhạt màu là áo lông sẫm màu, mái tóc đen thẳng sạch sẽ, cổ tay áo được cuốn tới khuỷu tay cùng vài sợi tóc rối trên trán, lại ở đây bình thản lộ ra một chút nam tính đầy mê hoặc.

Nhưng mà, ở trong hoàn cảnh hiện tại, sự bình thản như ở nhà như vậy mới là điều kì dị. Nơi đây là " Tử Dạ ". Một nơi xa hoa thối nát, khiến người ta không cách nào không tiếp tục say mê trong đó….. Ngưu Lang điếm.

Không sai, " Tử Dạ " chính là một Ngưu Lang điếm. Nó nổi tiếng với xã hội thượng lưu, Trình Tử Nghiêu – chính là đầu bài của điếm này, mọi người đều gọi hắn là Brain. Sự tồn tại của hắn, vốn dĩ chính là mâu thuẫn.

Cái giở tay nhấc chân của hắn đều mang phong thái quý tộc tao nhã ung dung, tại bất cứ trường hợp nào cũng dùng giọng nói ngọt ngào nhất nói ra những lời dễ nghe nhất, còn ánh mắt đạm mạc khi nhìn sẽ trở nên ôn nhu như nước. Loại khí chất cao quý này, ở nơi chỉ túy kim mê(*) đêm đêm sanh ca như thế này, nghiễm nhiên trở thành sự mê hoặc trí mệnh.

" Brain, nếu như lời của em làm cho anh tức giận, vậy cứ xem như hôm nay em chưa từng tới! " – Nàng khẽ mân mê đôi môi đỏ mọng, xoay người làm nũng.

Trình Tử Nghiêu đưa tay ôm eo của nàng, - " Anh làm sao lại giận Địch Nhĩ được, ngoan, xoay mặt lại đây. " – giọng nói êm ái cùng hơi thở nhẹ nhàng lướt qua bên tai nàng.

" Làm cái gì? " – Lời nói của hắn luôn khiến cho người ta có ảo giác được yêu thương, đáng tiếc, nàng hiểu, đây chẳng qua là ảo giác mà hắn tạo nên mà thôi.

" Đồ ngốc, như vậy anh mới có thể yêu thương em thật tốt a. " – Đầu ngón tay nâng cằm của nàng ta, sự ôn nhu không hề tương xứng với sự bá đạo, đem nàng ôm vào lòng, chỉ nhẹ nhàng hôn một cái.

Địch Nhĩ bất mãn liếm môi, - " Chỉ có vậy mà thôi sao? "

" Vậy Địch Nhĩ muốn như thế nào chứ? " – nâng mái tóc dài của nàng lên, đặt ở bên môi khẽ hôn, hắn nhẹ nhàng cười, lại thở dài, - " Đáng tiếc, hôm nay không thể cùng em, buổi tối anh còn có việc. "

Ngăn nàng mở miệng, hắn vỗ vỗ hai má của nàng ta trấn an, - " Không phải có khách hàng khác, em đừng có hiểu lầm anh, anh sao lại có thể bỏ rơi tiểu thư Địch Nhĩ đáng yêu nhường này mà đi tiếp người khác chứ. "

" Vậy được rồi, mai em trở lại thăm anh. " – Đặt lên môi hắn một nụ hôn, nàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, trong lúc rời đi, phát hiện dưới chân một tấm ảnh.

" Rớt cái gì à? " – Hắn cúi người giúp nàng nhặt lên.

Nàng nhận lấy, là một lá tháp la bài. Có thể là mới vừa rồi khi bói toán cho hắn rơi ra, nghiêm chỉnh mà nói, đây mới là lá bài then chốt, xem ra kết quả trước đó cũng chưa chắc chuẩn xác.

" Xem đi, em đã nói mà, vừa rồi xem như không tính. Ngày mai khi gặp mặt, em nhất định phải giúp anh tính thật tốt! " – Nàng giơ giơ lá bài trong tay, xoay người đi ra ngoài.

Trong lúc bỏ bài vào trong bao, nàng thuận tay trở lá bài lại.

Chỉ thấy một thân thể màu đen bên dưới tấm áo choàng, lưỡi hái thật dài lộ ra ánh sáng chói mắt.

Tay nàng rung lên, lá bài phiêu rơi trên mặt đất.

Tử thần.

==========

(*) tháp la bài: bài Tarot

(*) giống: ở đây ý nói có con với hắn

(*) chỉ túy kim mê: ý chỉ sự xa hoa, phung phí

Chính văn đệ nhất chương (1)

TỬ NHI HẬU SINH

Trong bóng tối, ngay cả sự tồn tại của bản thân y cũng không cách nào xác định được, ngoại trừ các tiếng động vang lên bên tai, còn lại chỉ là một mảnh hư vô.

Y đã chết. Trong mảnh kí ức cuối cùng, y bị một viên đạn bắn trúng vào tim, phịch một tiếng, xen lẫn với tiếng la của J, tựa hồ còn chưa kịp nhận thức được cái loại đau đớn này, không kịp xác nhận biểu tình của J, y liền mất đi tri giác.

Ngày đó sau khi Địch Nhĩ rời khỏi Tử Dạ, y mang theo " Lễ vật " đến gặp J, J là người cộng tác, cũng là bạn tình của y.

J là một nam nhân.

Mấy năm này, sống ở " Tử Dạ " trong một thời gian dài, khiến cho y có chút nhớ đến J, năm đó lúc ở trong tổ chức cùng nhau hành động, J là một đồng bọn đáng tin cậy trong công việc, ngay cả khi ở trên giường, so với nữ nhân càng có thể làm cho y đạt được khoái cảm.

Không có ai biết, NO. 1 của " Tử dạ " kỳ thật thích nam nhân hơn, thậm chí ngay cả cái tên Trình Tử Nghêu này, cũng không phải là thật.

Trong tổ chức, tên của y từ họ Trương đến họ Vương, từ Lê Duệ đến Tịch Quân, cho đến trước khi chết, y gọi là Trình Tử Nghiêu, một cái tên được dùng trong 3 năm 6 tháng lẻ 8 ngày, thân phận là ngưu lang.

Kỳ thật y rất thích cái tên này. Ngoại trừ việc đôi khi phải xoay quanh giữa những phụ nữ hay ghen tuông khiến y đau đầu ra, trên căn bản nhiệm vụ lần này quả thực không có gì khó khăn…

Song, lần này y đã đánh giá thấp sự ghen tuông của nữ nhân.

Trong quán bar, y đang mang các tư liệu mà lần này thu thập được giao cho J, tiện thể làm luôn một hồi hôn nồng nhiệt, nhưng lại trùng hợp để cho nữ nhân gần đây y dây dưa chứng kiến. Con gái của lão đại hắc đạo lúc tức giận lên quả thật không giống người bình thường, viên đạn hướng J bay đi, y theo bản năng keo J ra phía sau.

Sau đó, y tới nơi này. Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình hết nửa ngày, lấy lại tinh thần, chưa kịp hiểu rõ tình trạng hiện nay của mình, bỗng nhiên một cảm giác đau đớn vì bị đè ép kéo tới.

Quỷ hồn sẽ không có cảm giác đau. Cho nên y vẫn còn sống. Có được kết luận này, y thuận theo tự nhiên làm cho chính mình ngất đi.

Lần nữa khi tỉnh lại, y cảm giác tất cả xung quanh mình rất khác, hỗn độn tiếng người hòa cùng tiếng bước chân thỉnh thoảng vang lên.

" Bẩm nương nương, hoàng tử không việc gì, do ở trong bụng nương nương lâu, lúc này đi ra tất mệt mỏi, ngủ mấy canh giờ thì sẽ tỉnh lại.. "

Hoàng tử?

Y ngưng thần lắng nghe, chỉ nghe thấy tiếng một nữ nhân nói chuyện, tiếng nói có chút khàn khàn:

" Vương thái y, hoàng nhi không khóc không nháo, không hề có động tĩnh gì, không phải là..." – Người nữ nhân run rẩy, lo lắng nói không nên lời.

" Nương nương yên tâm, hoàng tử xem ra rất là khỏe mạnh, Người xem này bàn tay và bàn chân nhỏ bé đáng yêu, rất là khả ái! " – thanh âm này là của một người còn rất trẻ, như là một nữ nhân chỉ hơn mười tuổi.

Cùng với tiếng nói ấy, gương mặt y bị chạm nhẹ một cái, chỉ nghe nàng lại tán thưởng, – " Nương nương Người xem, hoàng tử có khuôn mặt nhỏ nhắn bạch bạch nộn nộn, rất giống với nương nương, tương lai nhất định là một mỹ nam tử! " – Mới sinh trẻ con đều hồng hồng trứu trứu, cũng không biết tại làm sao, nàng cảm thấy nhìn đứa trẻ này trưởng thành cũng không tệ.

Lúc này, y cuối cùng cũng xác định được, trong miệng bọn họ mình chính là hoàng tử. Cho dù là y, trong lúc nhất thời cũng có chút suy nghĩ hỗn loạn, y đã chết, sau đó lại thành trẻ con, chẳng lẽ đây là đầu thai chuyển thế?

Tạm thời y không cách nào lí giải được mọi chuyện, trước mắt y để mọi chuyện qua một bên, lúc này vẫn là nên yên lặng theo dõi kỳ biến, ít nhất mình còn có kí ức trước kia, làm trẻ con, có thể sử dụng thời gian tới để suy xét nhiều điều.

Vương thái y cẩn thận nhìn vị hoàng tử này, cảm giác có chút kỳ quái, cứ theo lẽ thường mà nói, mới sinh trẻ con nhân thế đều đã oa oa khóc nỉ non, nhưng hoàng tử này lại ngủ say như thường, sau khi chuẩn đoán lại, quả thật không hề có vấn đề. Vì thế, không thể làm gì khác hơn là trấn an An quý phi phía sau rèm:

" Thỉnh nương nương chớ lo lắng, lão thần thấy hoàng tử thân thể tráng kiện, cũng không có gì khác thường. "

An quý phi lúc này mới hơi yên tâm, quay đầu qua thị nữ bên cạnh hỏi:

" Chỉ Lan, ngươi đã bẩm báo Hoàng thượng? "

" Nô tỳ đã thông báo qua Lưu tổng quản, Lưu tổng quản nói Hoàng thượng đang ở Thiên điện nghị sự. " – Chỉ Lan cúi thấp đầu, quyết định vẫn là không cần nói cho nương nương biết, nàng nghĩ đến Thiên điện lúc ấy, trừ Lý đại nhân còn có một vị tuyệt sắc nữ tử.

" Hoàng thượng giá lâm! " – Đang nói, người An quý phi trông mong cuối cùng đã đến Ngưng Hi Các.

" Ái phi vất vả rồi, hoàng nhi ở đâu, mau cho trẫm nhìn một cái! "

Cùng giọng nói ấy, bước vào là nam tử một thân huyền sắc tú kim bào, trên tóc buộc mão xích kim, khuôn mặt không hỉ không nộ, lại dấy lên nhất phương khóe miệng, có vài phần không kềm chế được tiêu sái(*), thanh âm lộ ra sung sướng.

Chỉ Lan bồng đứa nhỏ đem tới, bộ dáng An quý phi thập phần vui mừng, – " Thỉnh bệ hạ tứ danh cho hoàng nhi. "

Một đôi tay tiếp nhận mình trong tay người thị nữ, giờ phút này thân là trẻ con, tâm tình y phức tạp, mặc cho mình bị một người nam nhân ôm trong lòng, tiếp theo, hai má lại bị nhéo vài cái. Bỗng có một hương thơm ấm áp vây quanh, y dám xác định, chủ nhân của mùi thơm này nhất định là một vị mỹ nhân. Xem ra, vị hoàng đế này được vây quanh bởi rất nhiều tuyệt sắc giai nhân, công phu so với y chắc không thể kém.

Kỳ Hủ Thiên nhìn đứa trẻ trong tay, hợp trứ song nhãn, hô hấp nhẹ nhàng, bộ dáng im lặng an bình, nhìn ra được hình dáng tuấn tú, mi mục tế trường(*), không giống với những trẻ sơ sinh khác, nhưng lại có vẻ đặc biệt trầm tĩnh bình yên, vì thế trầm ngâm chốc lát, – " Nhị hoàng tử gọi là Minh Nguyệt đi. "

" Nhị hoàng tử? "

Vô luận là An quý phi hay là Vương thái y và thị nữ Chỉ Lan, đều không khỏi trợn to mắt lập lại một lần, hiện nay mọi người đều biết, bên trong Thương Hách hoàng triều, Hoàng hậu không có nơi nào để đi, An quý phi thậm đắc Hoàng thượng sủng ái, người thứ nhất mang long thai, sinh hạ nam hài định là Đại hoàng tử, Tiếu phi, Lâm phi chờ hoài thai còn chưa mãn sáu cái nguyệt, tại sao lúc này đứa nhỏ này lại tựu thành Nhị hoàng tử?!

Không chú ý đến sự kinh ngạc của mọi người ở đây, chỉ có tổng quản Lưu Dịch bên cạnh Kỳ Hủ Thiên biểu tình như cũ, không chút thay đổi, không nói một câu.

Hiện giờ Kỳ Minh Nguyệt đang mở mắt và nhìn về hướng người ôm mình, bất quá, y tò mò chính là người cho y cái tên. Minh nguyệt, kiếp này thứ nhất là cái tên. Y coi như vừa lòng. Về phần diện mạo, sau khi thấy rõ khuôn mặt của vị hoàng đế, y thập phần tin tưởng, sau này tự mình cũng sẽ không kém.

Vương thái y xác định, trong danh sách của viện bản thái y ghi chép, vị hoàng tử này quả thật nên là Đại hoàng tử, tuy nói bệ hạ từ trước đến nay hỉ nộ khó dò, bất quá đành nói thẳng ý nghĩ, hắn vẫn là nơm nớp lo sợ, mỉm cười nói:

" Bẩm Hoàng thượng, trừ An nương nương ra, bên ngoài các phi tần khác còn chưa từng sinh sản… "

Kỳ Hủ Thiên để hài tử trong tay xuống, lược liễm ý vui vẻ, thản nhiên tuyên bố với mọi người:

" Hoa quý phi, ái phi đã hạ sinh trước cho trẫm Đại hoàng tử, trẫm đã tứ danh là Mộ Thịnh. "

Như vậy mới vừa rồi chính mình không có nhìn lầm, kia tuyệt sắc nữ tử quả thật ôm ấp trẻ con, Chỉ Lan cúi đầu nhìn mũi chân, không dám nghĩ đến tâm tình nương nương lúc này.

Hoa quý phi? Trong cung khi nào có cái tên Hoa quý phi?

Đảo qua ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Kỳ Hủ Thiên ra hiệu cho Lưu Dịch ở bên cạnh.

" Vâng, Hoàng thượng. "

Lưu Dịch khom người đi vài bước, " Lý đại nhân phụng chỉ tìm Hoa quý phi lưu lạc ở ngoài cung, Hoa quý phi hoài thai đã trọn nguyệt, hôm nay tiến cung là lúc mới hạ sinh hoàng tử, chính xác là nương nương đã hạ sinh hoàng tử trước. " – nói xong lại mặt không chút thay đổi thối lui trở về.

Kỳ Minh Nguyệt nằm ở tháp thượng(*) mềm mại mở to mắt, đem biểu tình của mọi người nhất nhất xem ở trong mắt, vừa cẩn thận đánh giá cha mẹ trong kiếp này, ở trong lòng thở dài, nhà đế vương không có tình cảm, xem ra sau này phiền toái là không thể thiếu, bất quá may là y có thể xác định, đây không phải thuộc loại lịch sử ghi lại cả một triều đại. Vì thế nhắm mắt lại, tiếp tục nghe diễn.

Lưu lạc bên ngoài? Hoa quý phi? Trong cung chưa từng có cung phi lưu lạc bên ngoài!

Tuy rằng mọi người trong lòng đều rõ ràng, nhưng ngoài miệng thì vạn vạn không dám hỏi, vì có thể để Hoàng thượng cho tiến cung, lại được phong quý phi, nói vậy người rất ưu ái vị cung phi này, xem ra An quý phi lại thêm một kình địch.

Đạo lý đó An quý phi tự nhiên cũng minh bạch, lập tức trong mắt hiện lên một tia u oán, đem đứa con trong lòng ôm sát, " Tạ ơn bệ hạ tứ danh cho, thần thiếp sẽ chăm sóc tốt hoàng nhi, thỉnh bệ hạ yên tâm. "

" Ân (*), như thế rất tốt, bất quá ái phi cũng đừng quá vất vả " – lại quay đầu lại phân phó Lưu Dịch, " Ngày khác chọn hai người thông minh lại đây hỗ trợ, chăm sóc hoàng nhi. "

Kỳ Hủ Thiên vừa nói xong lại nhìn đứa bé, không ngờ lại phát hiện y tuy nhắm hai mắt, khóe miệng lại mỉm cười, tiếu ý kia mặc dù nhạt, nhưng lại có vài phần hương vị nhàn nhã thản nhiên, cùng Đại hoàng nhi hàm chứa ánh mắt tò mò hoàn toàn bất đồng.

Mặc dù nhắm hai mắt, Kỳ Minh Nguyệt cũng có thể cảm giác được tia nhìn của người kia đang dừng ở mình, mịt mờ thâm trầm, khó phân biệt hỉ nộ, lần này y dứt khoát mở mắt ra, cùng người nọ đối diện.

Trước sự tinh tế y đem vị phụ hoàng này quan sát một lần, Kỳ Minh Nguyệt trong lòng cảm thán, kiếp trước từ khi y trở thành gián điệp tới nay, đây là người thứ nhất khiến y có cảm giác đoán không ra.

Một đôi song nhãn đào hoa, cùng đôi môi mỏng khẽ nhếch, đã có thể làm cho y thấy được cảnh tượng quanh hậu cung, nghĩ đến không có mấy vị phi tần có thể tránh được mị lực của phụ hoàng, trừ chuyện đó ra, vương giả uy nghi, cùng tính tình khó lường khó phân biệt, cũng đã làm cho triều đình bách quan kinh sợ, mạc bất khuất phục.

Kỳ Hủ Thiên thấy đôi mắt đen tuyền kia mang theo ý tứ hàm xúc, có chút không ngờ, hài tử còn quá nhỏ, làm thế nào lại có thể có được ánh mắt như thế?

" Trăm ngày sau thưởng yến, sai người truyền xuống, chuẩn bị chiếu thư và ngọc phù, thỉnh quốc sư! " – Nói xong những lời này, Kỳ Hủ Thiên liền ly khai Ngưng Hi Các.

Một đám người kinh sợ quỳ xuống, cho đến khi vị đế vương kia rời đi, biểu tình mọi người vẫn mang theo lo sợ không yên, không ai đứng dậy, trong lúc nhất thời, trong Ngưng Hi Các yên tĩnh có thể nghe được tiếng châm rơi.

Kỳ Minh Nguyệt ngoái đầu nhìn theo hướng người nọ đã đi xa, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ bách nhật chi yến không giống bình thường?

==========

(*) khó có được: hiếm có

(*) tiêu sái: phóng khoáng, tự nhiên.

(*) mi mục tế trường: khuôn mặt hẹp dài

(*) Ân: như " Ừm "

(*) tháp thượng: giường nhỏ (thường dùng để ngủ trưa)

2. Chương 2: Mệnh Cách

Những ngày sau đó, Kỳ Minh Nguyệt làm hết thảy những chuyện trẻ con nên làm, chỉ khác biệt là ngoại trừ những lúc phải khóc nháo lên để người ta biết y có nhu cầu, còn không thì luôn im lặng, thi thoảng mở mắt nhìn thị nữ ra vào một cách bận rộn, trong mắt ngoại trừ thản nhiên chỉ có đôi lúc đăm chiêu, thì không còn gì khác.

Một hài tử nhu thuận như vậy ai có thể không thương? An quý phi luôn ôm y vào lòng, xướng ca dỗ y, Kỳ Minh Nguyệt chỉ lẳng lặng nhìn mẫu phi y, cái miệng nhỏ nhắn mang theo tiếu ý. (*)

Thời gian vừa qua, theo những lời các thị nữ nói chuyện với nhau, và An quý phi tự thuật lại về bản thân, về cơ bản Kỳ Minh Nguyệt đã hiểu được tình cảnh nơi đây.

Nơi này tên là Thương Hách, được xem như một trong các đại cường quốc đương thời, giáp xung quanh gồm nhiều tiểu quốc và hai cường quốc khác – An Dương ở phía bắc cùng với Liên Đồng ở phía nam, vì thế tạo thành thế chân vạc, trong lãnh thổ cả ba nước gần như không có chiến loạn, yên bình mấy đời.

Còn mẫu phi hắn tên là An Nhược Lam _ nữ nhi của An Viên tướng quân, mỹ nhân Thương Hách hoàng triều nổi tiếng ôn nhu điềm tĩnh, tri thư đạt lí, rất được Hoàng thượng sủng ái. Dưới tình hình Hoàng hậu Tương thị không con và không ra khỏi tẩm cung bao giờ, trong hậu cung có thể nói là được vinh sủng một thân, không ai bằng.

Về phần phụ hoàng y – Kỳ Hủ Thiên cũng được coi như minh quân đương thời, ngoại trừ tính khí thất thường, dáng vẻ phong lưu ra, cơ hồ không có gì có thể làm cho người khác chỉ trích, hành quân bày trận, khả năng mưu lược lại càng khiến người nể phục.

Nghe cung nữ lén đàm luận về phụ hoàng, đều là một mảnh ca công tụng đức, hết lời khen ngợi, Kỳ Minh Nguyệt phát hiện có chỗ kỳ quái, tất cả công tích đều là sau khi Kỳ Hủ Thiên lên ngôi vị hoàng đế, mà không nhắc đến chuyện trước khi lên đế vị, thân là hoàng tử phải có một vài chiến tích, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe ai nhắc tới.

Không người nào biết? Hay không người nào dám nói?

Đến một ngày, có một cung nữ lanh mồm lanh miệng vô tình đã nhắc tới mấy chữ " Năm đó… quốc sư… ", mọi người lúc đó cả kinh sắc mặt mấy lần, nhớ tới ngày ấy có nhắc đến " Bách nhật yến " phải thỉnh quốc sư, y nhất thời mới minh bạch: Thương Hách quốc sư chính là nguyên nhân khiến cho mọi người hoảng loạn.

Mấy ngày sau, y không còn nhìn thấy người cung nữ kia nữa, mọi người không thể không cảnh giác.

Kỳ Minh Nguyệt tự nhiên biết, bất luận là triều đại quân chủ nào, quân vương cho dù trên mặt hỉ nộ như thế nào, cũng luôn luôn vô tình. Tuy các điện tần phi mặt mày ôn hòa, dịu ngoan, cũng không nhất định không hiểu thủ đoạn độc ác, tỷ như mẫu phi y…

Y biết rất nhiều nhưng không hề để ý tới, trong bức tường cung điện này, trước nhất tự bảo vệ mình mới là thượng sách.

Một ngày kia, An quý phi đưa y nhẹ đặt ở trên giường, đặt tay lên trán y, trong mắt sắc u sầu rất đậm.

" Mắt thấy trăm ngày buông xuống, hoàng nhi của ta sẽ nhìn thấy Quốc sư…" – nói tới đây, An Nhược Lam ngữ thanh run rẩy, thì thào nói nhỏ:

" Chỉ mong đừng gặp chuyện không may là được… "

Lại là Quốc sư, lần này thật đã làm cho Kỳ Minh Nguyệt chờ mong đến ngày bách nhật yến.

" Nương nương, Lưu tổng quản dẫn theo hai người tới, đang đứng chờ ở ngoài. " – Chỉ Lan thấp giọng tiến đến bẩm báo, ai cũng biết An quý phi thương yêu Nhị hoàng tử hết mực, phàm vào gian phòng này mọi người đều phải cẩn thận hơn so với ngày trước vài phần, quyết không thể quấy rầy Nhị hoàng tử nghỉ ngơi.

Lưu tổng quản mang người đến, tự nhiên là ý của hoàng thượng, An phi đứng dậy giúp Kỳ Minh Nguyệt mặc cái áo ngủ bằng gấm.

" Dẫn tới gian ngoài đi, ta lập tức sẽ tới. "

Hai thị nữ được dẫn đến bộ dạng cũng mới hơn mười tuổi, tên là Hồng Tụ và Oánh Nhiên. Hồng Tụ tính tình hoạt bát, hướng về phía Kỳ Minh Nguyệt nói chuyện không ngừng, may mắn nàng là người hiểu cái gì nên nói cái gì không nên, thập phần cơ trí nhu thuận. Oánh Nhiên trầm tĩnh ôn hòa, xử sự hữu độ, nói cũng không nhiều. Chuyện của hai nữ tử ôn nhu, cẩn trọng này rồi sẽ được tiết lộ trong những năm tháng chăm sóc Kỳ Minh Nguyệt.

An quý phi tất nhiên đối với hai người thập phần hài lòng, nhìn hoàng nhi ngày một thêm lớn lên, bách nhật chi kì cũng đang gần trước mắt.

Quả nhiên, càng đến gần bách nhật yến, người lui tới các điện cung càng cẩn thận, mọi người trầm mặc không nói, chỉ cúi đầu làm việc.

Đêm nay, cuối cùng Bách nhật yến mà Kỳ Minh Nguyệt mong mỏi đã đến. Ngưng Hi Các đã bận rộn từ sáng sớm. Tắm rửa xong, Oánh Nhiên mặc cho y một chiếc áo nhỏ màu lam có đính bạc, Hồng Tụ thì chải tóc cho y, An quý phi cung trang hoa phục trong người, càng lộ ra dung mạo như tranh, mẫu tử hai người chuẩn bị xong xuôi, quá ngọ liền đi đến Xích Hi Điện.

Phía trên đại điện văn võ bá quan theo thứ tự nhập tọa, hậu cung phi tần cũng án theo phẩm cấp cao thấp ngồi một bên, Kỳ Minh Nguyệt thậm chí thấy trong các phi tần còn có vài tên nam tử. Nhớ đến Hồng Tụ cũng từng đề cập qua, xem ra mấy tên nam tử đó là nam phi của phụ hoàng, phải biết căn bản nam sủng phẩm cấp quá thấp, không thể nào có khả năng tiến vào Xích Hi Điện, mà họ có thể ngồi tại đây, biểu tình ung dung như vậy, tất thân phận gia cảnh đều không thể khinh thường.

Hôm nay trừ Kỳ Minh Nguyệt ra, còn có Kỳ Mộ Thịnh _ người ra đời sớm hơn y một khắc.

Vô số lời bàn luận về Hoa thục phi đang ôm trong lòng Đại hoàng tử ngồi cách An quý phi không xa, y phục thạch lựu hồng óng ánh, càng tôn lên làn da trắng nõn, dung mạo diễm lệ cùng trang phục của nàng khiến người khác không thể không chú ý.

An quý phi mặc dù lần đầu tiên thấy nàng, cũng xem như quen biết thông thường, hướng nàng mỉm cười chào hỏi mới ngồi xuống.

Đến giờ lành, Kỳ Hủ Thiên rốt cục cũng xuất hiện, hắn đảo qua vị trí An quý phi cùng Hoa thục phi, bất mãn hướng Lưu tổng quản trách cứ:

" Lưu dịch a, tại sao hai vị ái phi lại tọa chỗ xa trẫm như vậy? "

Dựa theo tổ chế quản lý, vị trí tọa thứ vậy là ổn rồi, nhưng Lưu Dịch không nói gì thêm.

" Là tiểu nhân sơ sẩy, không biết bệ hạ... " – Hắn đương nhiên biết Hoàng thượng đang nghĩ gì.

Quả nhiên Kỳ Hủ Thiên ha hả cười một tiếng.

" Không bằng an vị bên cạnh trẫm, còn có hai vị hoàng nhi, trẫm cũng chưa có nhiều thời gian gặp được."

Kỳ Minh Nguyệt trong lòng thầm nghĩ, trong vòng trăm ngày, phụ hoàng y cũng chỉ gặp qua mặt y một lần khi y mới ra đời, xem ra hoàng tử cũng chẳng phải là đặc biệt, chẳng lẽ chi yến hôm nay còn có ý đồ gì khác?

Đang cân nhắc, An quý phi cùng Hoa thục phi đã tạ ơn ân điển, tự động ngồi xuống hai bên tả hữu Kỳ Hủ Thiên. Nhất thời thân cận nữ sắc, Kỳ Hủ Thiên đem hai người trêu chọc thoải mái không thôi, làm họ mặt ửng hồng vì ngượng.

Kỳ Hủ Thiên lại quay qua hai hài tử, nói một ít lời quan tâm, phân biệt ban thưởng từng vị hoàng tử Kim Sách và Ngọc Phù, sau đó liền chuyển trọng tâm câu chuyện:

" Tại sao quốc sư còn chưa đến? "

Kỳ Minh Nguyệt sớm chờ những lời này của hắn, lúc này đôi mắt nãy giờ giả vờ say ngủ liền chớp chớp, nhưng lập tức phát hiện ánh mắt phụ hoàng cố ý vô tình hướng y xẹt qua, "Chẳng lẽ hắn đang quan sát mình? " Thấy vậy, không dám chậm trễ liền bắt chước biểu tình của trẻ nhỏ, nét mặt bình thản hướng hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Kỳ Hủ Thiên sớm phát hiện đứa nhỏ này không giống với người thường, lúc này thấy y cười với mình hệt như Đại hoàng nhi, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, cùng đôi mắt đang cực lực che giấu kia, lại toát ra một tia phiền muộn bất đắc dĩ.

Xem ra, quả thật Nhị hoàng tử không giống tầm thường.

Trong lòng suy nghĩ lưu chuyển, ngoài miệng vẫn tiếp tục hỏi:

" Chưa có ai đi thỉnh quốc sư sao? "

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn không chú ý mình nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm, muốn giấu giếm được nam nhân này, cũng không phải là chuyện dễ.

" Làm phiền bệ hạ phí tâm, Đàm Vô đến chậm, xin bệ hạ tha tội! " – Đang nói là một lão giả cầm trong

tay đẳng trạng mộc quải, một thân màu xám, y bào rộng thùng thình, cùng với liên tử (*) cọ xát vào nhau gây ra âm thanh, bước đi nặng nề tiến đến thượng điện.

Nhìn kỹ lại, trên cổ chân ông ta không ngờ lại buộc một sợi xích lớn, dây xích trải ra không biết bắt đầu từ đâu mà dài đến tận đây.

" Quốc sư có tội gì, chỉ là muộn một lát thôi, trẫm đâu là là người so đo tính toán như thế? " – Kỳ Hủ Thiên vẫn như cũ tinh thần sung mãn, chỉ thị Lưu Dịch dẫn hắn nhập tọa.

" Bệ hạ thật là khoan hồng độ lượng, nếu không như thế, sao lưu lại tánh mạng cho Đàm Vô, chỉ là trên người chịu thêm xiềng xích bên trong mà thôi. "

" Xem ra quốc sư muốn cảm tạ trẫm? " – Kỳ Hủ Thiên cầm chén rượu, chậm rãi thưởng thức chất lỏng trong chén, thản nhiên hỏi.

Đàm Vô đứng dậy, nâng trường liên(*) lên.

" Thử liên ngày thường chỉ có thể để Đàm Vô tự do hành động ở trong phòng, hôm nay mới phát hiện thì ra nó được chế tạo xảo diệu như vậy, lại có thể men theo cơ quan trong tường mà kéo đến đây. Đàm Vô là cảm tạ bệ hạ thánh ân, đã để cho ta có thể thấy được diện mạo của dị tinh hàng thế. "

Kỳ Hủ Thiên hạ chung rượu trong tay xuống, giấu giếm thanh sắc:

" Quốc sư nói vậy là có ý gì? "

" Tự hai mươi năm trước bệ hạ được hạ sinh, Đàm Vô tính ra bệ hạ mệnh cách, tiên đế giận dữ, đày ta vào địa cung, cho tới bây giờ, bệ hạ đăng cơ, Đàm Vô bốn năm qua mang theo tỏa liên trong người, tất cả những điều đó đều bởi vì một câu nói năm đó, hôm nay Đàm Vô không thể không hỏi, lời nói ngày đó có từng ứng nghiệm? " – Lão giả vịn đẳng trượng, trên mặt lộ ra một tia đen tối vui vẻ.

Xích Hi Điện nhất thời một mảnh quỷ dị yên tĩnh, năm ấy chuyện đó rất nhiều người không rõ, nhưng cũng hiểu được, việc này trong cung được coi là kiêng kỵ, ai cũng không thể nói. Hôm nay, đủ mặt bách quan, Hoàng thượng lại thỉnh quốc sư đến làm cho hắn nói ra những chuyện cũ, không biết đây là bệ hạ cố ý làm vậy, hay quốc sư không muốn sống chăng?

Kỳ Minh Nguyệt thầm nghĩ, nguyên lai Kỳ Hủ Thiên và câu chuyện xưa năm đó cùng quốc sư có liên quan, vì thế được giữ kín như bưng, xem ra việc này tịnh không đơn giản.

Chỉ thấy Kỳ Hủ Thiên khép hờ hai mắt suy nghĩ, khóe miệng nổi lên nụ cười lạnh, trong mắt nhuệ khí lộ vẻ cuồng bạo vương giả, mang theo hàn băng ý thổi quét toàn bộ Xích Hi Điện. Không người nào dám mảy may cử động, ai cũng căng thẳng, ước rằng mình không ở trong điện lúc này. Kỳ Minh Nguyệt lại chăm chú nhìn hắn, chỉ thấy hàn ý lạnh lẽo.

” Đàm Vô, trẫm cho ngươi sống đến hôm nay, không phải để nghe ngươi nói lời vô nghĩa.”

Thanh âm trầm lãnh, không hề che giấu sát ý mang theo.

” Xem ra Đàm Vô vẫn chưa vọng ngôn a… ” – Như nghe ra manh mối trong lời nói của Kỳ Hủ Thiên, hắn cúi đầu thở dài

” Đàm Vô sống ở hậu thế cũng đã hàng chục năm, chẳng lẽ chính vì thốt ra câu nói kia đã tạo nên Thương Hách đế hôm nay? ” – Giống như tự hỏi bản thân, hắn ngẩng đầu nhìn trời – ” Không biết hôm nay lời nói của Đàm Vô lại tạo thành loại tương lai nào a? ”

Lời nói run rẩy, như phảng phất một ám chỉ không may nào đó, đè nén hơi thở, Kỳ Hủ Thiên cuối cùng nhướn mày:

” Hôm nay trẫm thỉnh quốc sư tới, là muốn thỉnh quốc sư tứ phúc cho hoàng nhi. ”

Bất luận ngữ điệu của Đàm Vô có châm chọc như thế nào, Kỳ Hủ Thiên vẫn như trước xưng quốc sư, có thể thấy hắn đối với Đàm Vô rất bận tâm và có sự đo lường tính toán, cũng khả lường trước, năm đó lời nói của quốc sư tất nhiên đã ứng nghiệm, vì thế Kỳ Minh Nguyệt càng tò mò hơn ” Rốt cuộc thì hai mươi năm trước Đàm Vô đã nói cái gì? Hôm nay, hắn lại có lời gì muốn nói?.”

Đàm Vô cười khẽ: ” Cho dù bệ hạ không triệu kiến, Đàm Vô cũng thỉnh cầu gặp bệ hạ. ”

” Hử? ” – Tựa hồ có dự cảm nào đó, Kỳ Hủ Thiên nhìn về phía Kỳ Minh Nguyệt đang trong lòng An phi, hướng Đàm Vô nói: ” Quốc sư có chuyện mời nói. ”

Đàm Vô đứng ở tiền điện, ở trước mặt mọi người hướng về phía Kỳ Hủ Thiên quỳ xuống hành lễ.

Mọi người thập phần khó hiểu, Quốc sư cũng không tất phải hướng quân vương hành đại lễ, Đàm Vô hành động như vậy không biết ý gì. Vẫn tư thế quỳ lạy, ngẩng đầu hướng Kỳ Hủ Thiên nhìn lại.

” Những ngày gần đây đêm xem hiện tượng thiên văn, Đàm Vô phát hiện dị tinh (*), không hiểu từ nơi nào đến, đang tiến đến từ từ… song, ngày tháng còn dài, nếu cứ tiếp tục, đế tinh sẽ có chỗ dựa… ”

Kỳ Hủ Thiên ngắt lời của hắn, không chút nào thèm để ý:

” Thì tính sao? ”

Đàm Vô lúc này mới phun ra mấy câu sấm sét:

" Dị tinh này số đã định trước sẽ có khả năng xoay chuyển thiên hạ! Thí mẫu chi mệnh (*)! Giáng xuống thế gian nhất định sẽ vô hậu! Mà nó, lúc này chính là đang ở trong điện, là do trăm ngày trước được sinh ra! "

Hắn mỗi câu đều làm cho người ta nín thở, vài câu cuối cùng lại càng làm cho người ta hít một hơi. Nói như thế, khác nào hai vị hoàng tử trong đó có một người là dị tinh hàng thế?!

Kỳ Minh Nguyệt nhìn Đàm Vô, ánh mắt vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh, trong lòng lại cảm thấy có chút phức tạp, " Xem ra theo như lời hắn nói mình chính là dị tinh? " – xoay chuyển thiên hạ y chưa dám nói tới, không có con cháu – điểm này quả thực cũng thập phần trùng khớp với những gì Địch Nhĩ nói, còn như thí mẫu chi mệnh… Phát hiện mẫu phi sau khi nghe được thì run rẩy, y không khỏi bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi.

Nói xong, Đàm Vô lại hành lễ, giống như hắn mới vừa nói những lời bình thường, thần sắc bình thản nói:

" Những gì cần nói đã nói xong, Đàm Vô cầu bệ hạ thành toàn. "

Kỳ Hủ Thiên nghe xong những lời đó, chưa từng có chút động tĩnh, cho đến khi Đàm Vô cầu tử, mới thản nhiên gật đầu.

" Ngươi đi đi. "

Trong điện thượng yên tĩnh, lại vang lên âm thanh va chạm lạnh buốt của tỏa liên, không ai để ý đến quốc sư, mọi người chỉ đăm chiêu nhìn hai vị hoàng tử.

Kỳ Hủ Thiên cầm lên một chén rượu, động tác tao nhã đem chén ngọc đưa lên môi, nhìn thần sắc mọi người, hừ lạnh một tiếng:

" Chuyện hôm nay, các khanh nghĩ như thế nào? "

" Bọn thần không dám tự phỏng đoán, mong bệ hạ minh xét! "

" Ngày mai, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử di cư qua Tử Hà Cung, do trẫm tự mình dạy dỗ. "

Khi Kỳ Hủ Thiên sắp sửa rời khỏi, thì vô tình ánh mắt của Kỳ Minh Nguyệt và hắn chạm nhau, bất đắc dĩ y phát hiện mình đã sắp sửa kết thúc quãng thời gian bình yên sinh sống.

==========

(*) tiếu ý: tia cười

(*) trường liên: dây xích dài

(*) tỏa liên: xiềng xích

(*) thí mẫu chi mệnh: giết chết mẫu thân

(*) dị tinh: ngôi sao lạ

3. Chương 3: Thừa Nhận

" Ta nghĩ… ta chính là dị tinh mà hắn nói. " – Sau một khoảng im lặng kéo dài, thanh âm non nớt của Kỳ Minh Nguyệt vang lên trong Huyễn Thiên điện.

Ngươi cho rằng trẫm không biết sao? Hoàng nhi của ta. " – Kỳ Hủ Thiên đem thân thể nhỏ bé của y đặt trên long sàng, rồi hôn nhẹ một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng noản.

Kỳ Minh Nguyệt không khỏi ngạc nhiên, " Thiết nghĩ thân là quân vương, lúc này chuyện người nên làm là hạ lệnh giết ta mới phải. "

" Ngươi có biết vì sao trẫm thỉnh quốc sư cho ngươi trong bách nhật yến?" – Kỳ Hủ Thiên lười biếng tựa xuống dưới, làm cho Kỳ Minh Nguyệt gục ở trước ngực của hắn – "Là vì ngươi, bách nhật yến là vì ngươi mới có."

" Vì ta? Đây không phải là Thương Hách tập tục sao? "

Y không ngờ tới Kỳ Hủ Thiên sớm đã nhận thấy y không tầm thường, cũng có thể do tự y chưa từng đặc biệt che dấu, chỉ vì trước đây y không ngờ tới phụ thân ở kiếp này của y lại là một người như vậy.

" Ngươi chỉ cần biết, bất luận ngươi đặc biệt như thế nào, kiếp này là hoàng nhi của ta, vô luận phát sinh chuyện gì, phụ hoàng đều sẽ bảo hộ ngươi chu toàn. "

Kỳ Hủ Thiên hướng ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn y và lời nói này làm cho Kỳ Minh Nguyệt động dung, thậm chí trong lời nói của hắn còn không hề tự xưng là "Trẫm".

" Cho dù ta có loạn thiên chi năng(*), thí mẫu chi mệnh, hơn nữa nhất định vô hậu, không thể nào vì hoàng gia lưu lại huyết mạch? " – Đối với hoàng tử mà nói, một trong những điều đó cũng đủ để quân vương bỏ rơi hắn.

Kỳ Hủ Thiên cười ha ha một tiếng, " Loạn thì loạn đi, thiên hạ có lúc nào lại không loạn, thí mẫu ta không ngại, về phần vô hậu… " – Nhìn thấy Kỳ Minh Nguyệt khuôn mặt đáng yêu, nhỏ nhắn biểu tình thật sự nghiêm túc, hắn cười lớn hơn, " Ngươi cho rằng ta sẽ để ý đến huyết mạch hoàng tộc? Thiên hạ này, từ trước đến giờ có thể giả cư chi! Minh nhi cảm thấy như thế nào ni? "

" Quả nhiên là quân vương vô tình… " – Mẫu phi đối với y mà nói cũng chỉ là một trong những nữ nhân hậu cung mà thôi, " Xem ra dù cho có một ngày ta thật sự giết mẫu phi, ngươi cũng sẽ không vì đó mà khổ sở ha. "

" Ngươi thực để ý nàng? "

Trầm ngâm chốc lát, Kỳ Hủ Thiên mới nói tiếp:

" An Nhược Lam quả thật đối đãi ngươi không tồi, có thể vì người mà đem tất cả nguy hiểm quét dọn hết, không lưu lại chút ít dấu tích. "

Kỳ Minh Nguyệt liền nhớ tới mấy cung nữ kia vô cớ biến mất, " Mẫu phi đối đãi ta rất tốt, nhưng cho dù không phải như vậy, ta nghĩ trên đời cũng không có người nguyện ý gánh thí mẫu chi mệnh. "

Kỳ Hủ Thiên chẳng biết nghĩ đến điều gì, thở dài một tiếng,

" Nếu có một ngày, ngươi buộc phải giết nàng… "

" Ta sẽ không để nàng chết trên tay ta. "

" Sau đó thì sao? "

" Sau đó? Tất nhiên là tiếp tục cuộc sống của ta." – Thản nhiên nhếch lên một tia cười lạnh,

" Đừng quên, ta được gọi là dị tinh, ngoại trừ thân thể này ra, thì hết thảy của ta không quan hệ đến nàng, chẳng lẽ kêu ta phải vì nàng mà đi tìm cái chết sao? " – Huống chi mẫu phi cũng không phải là nữ nhân mềm yếu vô tội, sự quan tâm của nàng đối với y có vài phần là yêu thương, vài phần là vì tương lai của chính mình, y vẫn biết, chỉ là không thèm để ý tới.

" Thật sự là vô tình a….. " – Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ý cười trong mắt đã lộ ra sự đồng tình, trong lòng Kỳ Hủ Thiên, hắn biết đứa trẻ trước mắt giống hắn, tuyệt không phải kẻ yếu.

" Không phải vô tình, là người thì phải như vậy thôi. " – Kỳ Minh Nguyệt không cho rằng bản thân lãnh huyết vô tình, nhưng cũng không phải là người thiện tâm.

Nghe xong lời nói đó, Kỳ Hủ Thiên cười thán:

" Nguyên lai Minh nhi giống ta, không trách được sao ta thích vậy " – Vuốt ve đứa trẻ trước mặt, hắn khép hờ hai mắt suy nghĩ, chẳng hiểu đang ngẫm cái gì – " Không biết ở trong mắt ngươi, ta và mẫu phi ngươi có giống nhau, dù có hối hận vẫn có thể bỏ mặc người sau lưng? "

Kỳ Minh Nguyệt bất đắc dĩ nép chặt thân thể vào trong lòng Kỳ Hủ Thiên, hướng đôi mắt nhìn lên khuôn mặt của hắn:

" Thân thể này đang chảy mạch máu của ngươi, nhưng ngẫm mà nói, ta cũng không phải là hoàng tử, ngươi không ngại? "

" Ta đã nói rồi, kiếp này ngươi chính là hoàng nhi của ta, nhưng còn ngươi, trong lòng Minh nhi, ta là người thế nào? "

Nhìn đôi mắt đen tuyền của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt nhớ lại lời nói trước kia của hắn, không khỏi mở miệng kêu lên một tiếng:

"… Phụ hoàng! "

Giờ khắc này, y chấp nhận người nam nhân ở trước mắt, không phải bởi vì những lời nói kia mà bởi vì hắn mạnh. Thật không tồi, sống ở bên cạnh người mạnh, mới có thể bảo đảm an toàn cho bản thân, cho đến ngày bản thân trở nên mạnh lên. Nên y tạm thời tin tưởng những lời nói của Kỳ Hủ Thiên.

Kỳ Hủ Thiên đưa y ôm vào lòng, cảm thấy vừa lòng thở dài. Chỉ chốc lát sau, Kỳ Minh Nguyệt cảm giác được sự chấn động ở thân dưới, ngẩng đầu nghi hoặc, chỉ thấy Kỳ Hủ Thiên nhếch môi lên cười ra tiếng:

" Nhớ tới khuôn mặt đáng yêu vừa rồi của Minh nhi, phụ hoàng thật sự nhịn không được… " – chưa nói hết câu lại trầm trầm nở nụ cười.

Kỳ Minh Nguyệt hiểu rõ, khuôn mặt trẻ nhỏ thật sự không thích hợp với biểu tình của người trưởng thành, đưa tay lau đi thóa dịch(*) tự động chảy ra nơi khóe miệng, y thì thào thở dài nói:

" Xem ra hiện tại mở miệng vẫn còn sớm a. "

" Đây là tự nhiên, nhũ nha của Minh nhi còn chưa mọc đâu. " – Kỳ Hủ Thiên đưa tay giúp y lau đi thóa dịch ở khóe môi, nhìn đôi môi phấn nộn khả ái, nhịn không được khẽ hôn một cái, " Hôm nay Minh nhi nói nhiều như vậy, thật sự là vất vả rồi. "

Kỳ Minh Nguyệt lúc này mới nhớ lại y giờ phút này là một đứa trẻ đến cả răng còn chưa mọc xong, lúc nãy nói rất nhiều, không biết hắn làm sao mà nghe hiểu được… – " Không lẽ phụ hoàng vẫn có thể nghe hiểu. "

Lần này chú ý lời nói của chính mình, quả nhiên y y nha nha vừa nhẹ vừa nhuyễn, mơ hồ khó phân biệt, không ngờ tới được kiếp trước y thiện ngôn là vậy lại có một ngày như thế này.

Kỳ Hủ Thiên thấy vẻ mặt của y, không khỏi cất tiếng cười to – " Minh nhi cũng biết bản thân khi nói có bộ dạng rất đáng yêu a! "

Thản nhiên liếc hắn một cái, – " Đa tạ phụ hoàng quá khen, tin rằng người khi còn bé cũng đáng yêu giống như ta mà thôi. " – Nhắm mắt lại, Kỳ Minh Nguyệt phát hiện trẻ nhỏ tinh lực thật sự có hạn, giờ phút này y giống như cạn kiệt tất cả khí lực, thập phần mệt mỏi,

" Phụ hoàng khả ái, có thể cho người bồng ta hồi Tử Hà Cung? "

" Minh nhi mệt rồi sao? " – Trả lời hắn là tiếng hít thở nhẹ nhàng, xem ra đã ngủ thiếp đi.

Nhẹ nhàng ôm lấy đứa trẻ, Kỳ Hủ Thiên kéo một bên áo ngủ bằng gấm, lấy nó đắp lên thân thể hai người, thần sắc trong mắt dần mơ hồ, phảng phất nhìn về phía quá khứ xa xăm.

Đàm Vô có bán tiên chi chất, nếu không phải chính hắn muốn chết, chỉ sợ hắn cũng sẽ không hạ lệnh lấy tính mạng của hắn, mặc cho năm đó bản thân vẫn còn quấn cưỡng bào (*) suýt chút bị lời nói của hắn làm mất đi chỗ nương tựa, lại hại hắn suýt nữa chết ở trong tay người thân của mình, cho đến khi câu nói kia ứng nghiệm.

Cho nên, mặc dù Kỳ Hủ Thiên chán ghét sự tồn tại của Đàm Vô, nhưng cũng biết năng lực của Đàm Vô cử thế vô song, có thể lợi dụng tại sao không dùng? Vì vậy tiếp tục giam trong cung cấm, thậm chí tỏa liên gia thân, hắn có thể bất tử, nhưng hắn phải trả giá cho lời nói của hắn.

Ánh mắt chuyển hướng đến đứa trẻ trong lòng, Kỳ Hủ thiên không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên thấy y, mang y ôm vào lòng, đứa bé kia lại thừa lúc hắn nói chuyện thì hơi mở mắt, ánh mắt như mặt nước lưu chuyển, tựa hồ lơ đãng đảo qua khuôn mặt của hắn, lập tức lại khép lại, khi đó hắn đã phát hiện sự khác thường của y. Sau này mỗi một lần tiếp xúc, Kỳ Hủ Thiên đều có thể nhìn ra đứa trẻ này không giống người thường. Bách nhật yến hắn cố ý để An phi cùng Hoa phi ngồi bên cạnh, thấy y không khóc, không nháo mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ sốt sắng thật khiến Kỳ Hủ Thiên cảm giác có chút thú vị.

Kỳ thật, nguyên là có chút tư tâm, nghĩ đến y có thể cùng mình có một vận mệnh không giống người thường, thì cuộc sống sau này sẽ không vô vị nữa. Chỉ cần Đàm Vô tại thượng điện ở trước mặt mọi người nói cái gì đó, đứa nhỏ này phải chăng cũng giống chính mình năm đó đấu tranh cầu sinh? Ngẫm lại cũng thật đáng chờ mong.

Nhưng không hề ngờ rằng, Đàm Vô đã sớm dự liệu tới chuyện xấu này rồi, nói ra những lời như vậy, mệnh cách của đứa nhỏ này đã được định. So với hắn năm đó còn khiến cho người ta sợ hãi hơn, may mắn còn có một Đại hoàng tử ở đấy làm giảm đi một nửa hoài nghi của mọi người.

Sau đó, lại nghe thanh âm mơ hồ của hài nhi, thật làm cho hắn cảm thấy không khỏi kinh ngạc. Trên đời

lại có người như thế, vốn tưởng rằng y lạnh nhạt ôn nhu như nước, nhưng không ngờ lại lãnh tình cùng kiên lạnh như băng, trong cùng một thân thể nhưng lại tràn ngập mâu thuẫn. Cái này phải trải qua bao nhiêu mới hình thành tính tình như vậy?

Giờ khắc này, hắn đột nhiên hối hận, đáng nhẽ không nên để cho Đàm Vô có cơ hội nói ra những lời chết tiệt kia, không nên cho y biết chuyện tương lai. Như vậy mới đảm bảo được sự an toàn của y, cầu được trong miệng y hai chữ " Phụ hoàng ".

Như thế, y mới có thể thuận lợi bình yên lớn lên, cho đến một ngày nào đó… kiểm chứng lời của Đàm Vô.

Loạn thiên.

Thí mẫu.

Vô hậu.

==========

(*) loạn thiên chi năng: xoay chuyển thiên hạ

(*) thóa dịch: nước miếng

(*) quấn cưỡng bào: quấn tã

4. Chương 4: Phong Ba

Hương thơm cực nhạt dày đặc trong phòng, bên song cửa, bàn trang điểm làm từ gỗ tử đàn bày đầy dây cột tóc ánh bạc, còn có một miếng ngọc bội quý giá cùng hoa tai ngân tuyến… Nhìn khuôn mặt sắc sảo trong gương, Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên thu hồi ánh mắt, cho dù có bất mãn đối với thân thể của một đứa trẻ, y cũng không thể không thừa nhận khuôn mặt này quả thật xuất sắc, thậm chí cùng bộ dáng kiếp trước của y có vài phần tương tự, hai mắt hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, và đôi môi mỏng kia, rõ ràng di truyền từ phụ hoàng của y.

Chỉ nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau, y vội vàng giữ tay Hồng Tụ đang muốn trát dây cột tóc trên đầu y.

" Hồng nhi ngoan đừng buộc lên nữa, như thế này là được. "

” Hôm nay là ngày đầu tiên điện hạ đi học tại thái học viện, nô tỳ dù thế nào cũng phải giúp điện hạ trang điểm thật đẹp mới được. ”

Kỳ Minh Nguyệt đứng dậy, để cho Oánh Nhiên giúp cố định thắt lưng ở bên hông, y thở dài

” Nguyên lai Hồng nhi chê vẻ ngoài ta không hấp dẫn…” Còn chưa nói xong, Hồng Tụ liền vội đỏ mặt

” Nô tỳ không phải ý này, nô tỳ làm sao dám ghét bỏ chủ tử, nô tỳ là…”.

” Được rồi, điện hạ đùa ngươi đấy, coi ngươi kìa đâu cần lo lắng vậy. ”

Oánh Nhiên giúp Kỳ Minh Nguyệt chỉnh y bào, mỉm cười lấy ra cái khăn, không ngờ lại bị y đưa tay cầm đi, chỉ thấy y nhón chân kéo Hồng Tụ ngồi xuống, cầm khăn nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt lo lắng của Hồng Tụ, nhẹ giọng bông đùa

” Làm cho mỹ nhân rơi lệ, đúng là Minh Nguyệt sai rồi. ”

Hồng Tụ ngây người ngồi tại chỗ, nhất thời cũng quên rơi nước mắt, hai má không dưng đỏ ửng, thầm nghĩ chủ tử nhỏ tuổi đã tuyệt vời như thế, trưởng thành lại càng không biết sẽ trở nên thế nào, Oánh Nhiên ở một bên cũng thầm than vị chủ tử thật sự lợi hại, mặc dù mới năm tuổi, cả người đã toát ra khí chất hoàng tộc, giơ tay nhấc chân cũng nhàn nhã phong độ, đối với thủ hạ cung nhân quản thúc cũng thưởng phạt phân minh, dù chỉ là một đứa trẻ, lại được chúng cung nữ hết mực yêu thương chăm sóc, chỉ sợ đã có người oán chính mình vì sao sinh sớm vài năm.

Nhìn sắc trời bên ngoài, Oánh Nhiên vội nhắc nhở

” Điện hạ, giờ đã không còn sớm nữa. ”

Kỳ Minh Nguyệt gật gật đầu:

” Không cần gọi người đi theo. ” Nói xong liền đi ra ngoài.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên khom người đưa tiễn, các nàng biết chỉ cần điện hạ phân phó, liền chỉ có làm theo, y mặc dù đãi các nàng cực tốt, nhưng sẽ không chấp nhận các nàng làm càn.

Điện hạ thường cùng các nàng cười đùa, nhưng lại làm cho hai nàng có cảm giác kính sợ từ đáy lòng, khi y cười nhạt nhìn mà không nói, cái loại cảm giác áp bách đó khiến người ta ảo giác như đứng ở trước mặt bệ hạ.

Nhớ tới lời của quốc sư năm năm trước, các nàng nhìn nhau, đều biết đối phương cũng đã quyết định rồi,

vô luận điện hạ có phải dị tinh giáng thế hay không, đều phải chiếu cố y thật tốt.

Kỳ Hủ Thiên đích thân hạ lệnh cho hai vị hoàng tử đến ở Tử Hà Cung, Kỳ Minh Nguyệt củng đã ở trong Nguyệt Hà Các năm năm, Kỳ Mộ Thịnh ở tại Tử Ương Các cách đó không xa. Nhưng mọi người biết, hai vị hoàng tử cơ hồ là bị giam lỏng, mặc dù việc ăn mặc không thiếu thứ gì, nhưng trước năm tuổi không được bước ra khỏi Tử Hà Cung dù chỉ một bước, cho đến ngày đến thái học viện đọc sách mới thôi.

Nhưng họ không biết, thật ra mệnh lệnh này của Kỳ Hủ Thiên là cố ý làm vậy vì để giấu đi sự khác người của Kỳ Minh Nguyệt. Kỳ Minh Nguyệt sau bách nhật yến mở miệng, liền không chịu tiếp tục uống sữa của nhũ nương, yêu cầu Kỳ Hủ Thiên vì y chuẩn bị sữa bò tươi, lại thu xếp Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên, khi y nhàm chán thay y đọc nội dung trong sách, tuy rằng ngôn ngữ nơi này cũng tương tự ngôn ngữ kiếp trước của y, nhưng văn tự lại có cái không giống, nếu không vì thân thể còn nhỏ, y đã sớm bắt đầu học viết chữ.

Kỳ Hủ Thiên vốn muốn cho y ở tại Huyễn Thiên điện, lại bị Kỳ Minh Nguyệt lấy lý do không hợp lễ nghi cự tuyệt, hoàng tử sao có thể ngụ ở tẩm cung của Hoàng thượng, nếu vô duyên vô cớ dọn qua đó, chẳng phải là tuyên bố thân phận của mình đặc biệt?

Tử Hà Cung ở sườn Tây của Huyễn Thiên Điện, xem như là nơi gần chổ ở của Kỳ Hủ Thiên nhất, cũng thuận tiện cho y ngẫu nhiên đi thăm. Chỉ là đề phòng nhân đa nhãn tạp(*), số lần đi thăm không nhiều, trong năm năm cũng chỉ đi có vài lần. Vì thế trong cung càng truyền hai vị hoàng tử đã bị Hoàng thượng ghét bỏ, chính là vì dị tinh kia, chỉ đáng thương không biết là người nào, trái lại đã liên lụy đến người vô tội còn lại.

Vô luận người khác nghị luận thế nào, Kỳ Minh Nguyệt chỉ để ý thu thập tình báo quanh mình, ước gì bọn họ nói được càng nhìu càng tốt. Năm năm qua, Kỳ Hủ Thiên lại nạp thêm vài phi tử, làm cho y thấy thân là đế vương quả nhiên là diễm phúc, lại nghe người ta nói Tiêu phi cùng Lâm phi đã sinh một hoàng tử và hoàng nữ, hoàng tử tên là Liên Sóc, hoàng nữ tên là Ngưng Lộ, đều kém y nửa tuổi, lại được lòng Hoàng thượng, so sánh với hai vị hoàng tử trong Tử Hà Cung đúng là cách biệt một trời một vực. Nghe những nhàn ngôn toái ngữ(*), y nghịch những danh khí xảo kiện, ngọc thạch kim ngoạn mà phụ hoàng y đã lặng lẽ sai người mang tới, y nhíu mày cười nhẹ.

Những năm gần đây, tuy rằng gặp mặt không nhiều, Kỳ Minh Nguyệt phát giác phụ hoàng đối xử với y rất tử tế, việc sử dụng ăn mặc hằng ngày ở mọi phương diện tựa hồ tốt hơn nhiều so với đãi ngộ của hoàng tử, gần như là Kỳ Hủ Thiên có được cái gì tốt đều sai người đưa tới, nếu y thích liền giữ lại, không thích thì trả về. Bị người như thế đối xử tử tế, y không khỏi bắt đầu thật lòng tín nhiệm phụ hoàng, hoặc nói thái độ đối nhân của y tùy người mà khác nhau, Kỳ Hủ Thiên trong lòng y tuyệt đối là sự tồn tại đặc biệt.

Bên này Kỳ Minh Nguyệt mới bước ra Nguyệt Hà Các, liền thấy một đám người đứng cách đó không xa, nơi này là con đường thông với thái học viện, hay là cũng thông tới nơi khác? Y trong lòng cân nhắc, không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ thấy một bé gái trạc tuổi y đang đứng ở nơi đó không ngừng rơi lệ, chung quanh là một đám thị nữ thị vệ đang vô cùng khẩn trương và khó xử. Thấy y đi tới, một gã thị vệ thận trọng tiến về trước một bước, nhìn y ăn mặc bất phàm, lại không biết thân phân là gì, không khỏi do dự đứng lên

” Không biết tiểu công tử ngươi…”.

” Minh Nguyệt.” - Thản nhiên nói ra tên của mình, bước chân y vẫn không ngừng đi đến phía trước.

” Nhị điện hạ?! ”

Mọi người có mặt đều sững sờ, sau bách nhật vị Nhị hoàng tử chưa từng ra khỏi Tử Hà Cung hiện đang đứng ở trước mặt bọn họ, tuy nói không được hoàng thượng yêu thương, luận thân phận cũng là hoàng tử, vì thế vội vàng hướng y hành lễ.

” Đứng dậy đi. ”

Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên gật đầu, không định cùng họ nhiều lời, tiếp tục bước đi, bỗng nhiên bị một bàn tay nhỏ bé kéo vạt áo lại

” Ngươi chính là Nhị hoàng huynh là người bị phụ hoàng chán ghét đấy sao? Còn có Đại hoàng huynh đâu? Các ngươi không phải là bị nhốt lại cùng nhau sao? ”.

Giọng nói non nớt của cô bé vừa dứt, cung nữ thị vệ xung quanh không khỏi lúng túng, lại thấy Kỳ Minh Nguyệt đứng lại, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng ra, nhìn nàng mỉm cười, ” Ngươi là Ngưng Lộ? ”.

Cô bé thấy y khuôn mặt tươi cười, gật đầu một cách ngốc nghếch, đôi mắt to chớp chớp, quên luôn cả khóc, mân mê miệng hỏi:

” Nhị hoàng huynh thật là đẹp, phụ hoàng vì cái gì muốn đem ngươi giam lại? Là không muốn người khác thấy ngươi sao? ”.

Mọi người chỉ thấy Nhị hoàng tử vươn tay, vuốt nhẹ lên khuôn mặt của công chúa, giúp nàng lau đi nước mắt, thì thào một câu:

” Thật sự là lộ thủy bàn thanh thấu, đáng tiếc… sinh tại hoàng cung. ” - Sau đó búng nhẹ trán nàng, lưu lại một ấn hồng nhạt màu, ” Sau này phải nhớ, có một số chuyện không nên nói a. ”

Kỳ Minh Nguyệt nói xong, xoay người rời đi, đi được vài bước, lại hơi quay đầu lại

” Các ngươi nhớ rõ truyền lời cho Lâm phi nương nương, những kẻ lắm miệng này, cũng nên trừng trị. ”

Nhìn bóng y xa dần, mọi người vẫn đứng ở nơi đó, Ngưng Lộ thậm chí ngay cả việc chính mình vì sao mà khóc cũng quên rồi, chỉ cảm thấy vị hoàng huynh này là người thân thiết nhất trên đời, sờ sờ trán, nàng vui vẻ cười:

” Nhị hoàng huynh cũng là đi thái viện đọc sách! Ngưng Lộ cũng phải đi! ”.

Một bên thị nữ nhớ ra, vừa rồi công chúa điện hạ chính là vì chuyện đọc sách mà khóc náo, lúc này thấy Nhị điện hạ, lại càng kiên quyết hơn, không khỏi cùng bọn thị vệ nhìn nhau cười khổ, thái viện là nơi nữ nhân có thể đến sao? Xem ra vẫn là tức khắc đi thỉnh Lâm phi nương nương thôi.

Lại nói Kỳ Minh Nguyệt lúc tìm được thái học viện, đã là muộn, y trấn định tự nhiên đi vào.

” Học trò đến trễ, thỉnh phu tử trách phạt. ”

Vào đến thái học viện, bất luận là thân phận gì, cũng phải tôn kính thái viện phu tử, Lâm Mộ Dung thấy y tuy rằng muộn, nhưng vẻ mặt thái độ đều khéo, trong lòng cũng vừa lòng, ngoài miệng lại nói:

” Còn không tới vị trí của ngươi ngồi xuống, lần đầu tiên đến thái học viện lại trễ thế này, phạt ngươi sao chép thư quyết. ” - Nói xong cầm lấy một quyển thư sách nói dày không dày, nói mỏng nhưng cũng không mỏng, đặt ở trước mặt y.

Kỳ Minh Nguyệt nhận lấy sách, tìm chỗ ngồi của y, dựa theo thân phận sắp hàng, chỗ ngồi của y bên cạnh là Đại hoàng tử, ngồi giữa hàng đầu tiên chính là Kỳ Mộ Thịnh, Kỳ Minh Nguyệt là lần đầu tiên thấy hắn, nhìn lướt qua, thấy hắn diện mạo tuấn tú, thật giống Hoa thục phi, nhất là ánh mắt khiếp nhược, né tránh thật giống như đang làm chuyện xấu, thật giống có tật giật mình, bằng hơn là cảm giác nao núng vô dụng.

Mở ra cái gọi là thư quyết, Kỳ Minh Nguyệt phát hiện nguyên là một quyển khẩu quyết dạy cách viết chữ, xem ra là nhập môn tất đọc, cùng tam tự kinh mà y biết nội dung bất đồng, dùng chữ cũng nhiều hơn, để một đứa nhỏ mới năm tuổi, chưa từng biết chữ càng chưa nói tới việc biết viết sao chép cái này, xem ra Lâm Mộ Dung là có ý làm khó dễ.

Tất cả mọi người đều biết, hoàng thượng không thích hai vị hoàng tử, khó khăn mới đủ năm tuổi để có thể đến thái học viện, mọi người cũng là lần đầu tiên thấy hai người họ, những đứa nhỏ ở chỗ ngồi phía sau đều là con cháu của hoàng thân quốc thích, cũng có vài người là đặc biệt thỉnh tấu, là con cháu của vương hầu được cho phép nhập học. Bọn họ sớm đã nghe qua địa vị của Kỳ Minh Nguyệt và Kỳ Mộ Thịnh, tự nhiên thái độ đối hai người cũng là không nóng không lạnh, cũng như không có châm chọc khiêu khích.

Kỳ Mộ Thịnh mặc không lên tiếng, cúi thấp đầu đọc kinh thư, Kỳ Minh Nguyệt tạm thời không có việc gì khác, chỉ lấy bút sao chép thư quyết, coi như học viết chữ, nghe thấy Lâm Mộ Dung đang rung đùi đắc ý đọc thư văn, không khỏi có chút không kiên nhẫn, những thứ trên sách này với y mà nói hoàn toàn là thứ vô dụng.

Bỗng nhiên, ngoài cửa vang lên một trận huyên náo, thanh âm từ ngoài vọng vào, mọi người không khỏi nghi hoặc nhìn ra cửa trước, chỉ thấy một bé gái bị đám thị nữ lôi kéo khóc nháo chạy tới bên này.

” Nhị hoàng huynh! ”

Nàng một đầu chui vào lòng Kỳ Minh Nguyệt, ngẩng đầu hướng y khóc lóc kể lể

" Ngưng Lộ cũng muốn đến thái viện đọc sách! ".

Y khi nào cùng nàng thân thiết đến vậy? Kéo Ngưng Lộ ra, Kỳ Minh Nguyệt có chút nhức đầu

" Hoàng muội nên đi nói với phụ hoàng, nếu người đáp ứng, muội mới được đến đây học. "

" Mẫu phi nói nữ nhi không thể vào thái học viện học, cho nên phụ hoàng sẽ không đáp ứng đâu. " - Ngưng Lộ thần tình ủy khuất.

" Ngươi tự nhiên muốn học đọc sách viết chữ, không nhất thiết phải ở thái học viện, học ở đâu cũng đâu có gì khác biệt? Đừng làm huyên náo nữa, mau trở về đi. "

Kỳ Minh Nguyệt thấy mọi người chung quanh như đang xem tuồng, không mở lời ngăn cản, trong lòng biết là cố ý muốn xem náo nhiệt, hết lần này đến lần khác Ngưng Lộ lại tìm đến y, vở kịch này vẫn chỉ có thể để người khác tiếp tục xem, càng không khỏi không kiên nhẫn phiền phức.

" Mẫu phi không cho phép ta cùng mọi người ra ngoài chơi, Ngưng Lộ ở trong phòng một mình thật sự rất nhàm chán, cho nên mới muốn đến thái học viện cùng hoàng huynh cùng nhau đọc sách thôi….. Hơn nữa Nhị hoàng huynh cũng tới nơi này, ta càng cao hứng! Nhị hoàng huynh giúp Ngưng Lộ đi…" - Nói xong vẻ mặt ủy khuất, còn rơi nước mắt.

Kỳ Minh Nguyệt thở dài, trầm giọng hướng Lâm Mộ Dung nói:

" Xem ra phu tử không dự định nói gì? ".

Lâm Mộ Dung lúc này mới thản nhiên đi tới, hướng Ngưng Lộ nhẹ giọng nói:

" Đứa nhỏ này, sao có thể ở đây làm càn, mau trở về. "

Nghe thấy lời nói của y, Kỳ Minh Nguyệt nhớ tới Lâm phi chính là nữ nhi của vị phu tử này, như vậy y là ngoại công của Ngưng Lộ, không trách được mặc dù phá hủy quy củ của thái học viện, Lâm Mộ Dung cũng không trách móc nặng nề.

Hiển nhiên Ngưng Lộ cũng không sợ y, vẫn là không ngừng quát to

" Không cần! Ta muốn ở trong này đọc sách! Ta muốn cùng Nhị hoàng huynh cùng nhau đọc sách! Ngưng Lộ không đi! Ngưng Lộ không đi! ".

Một bên kêu, một bên thị nữ đã đồng loạt giữ chặt nàng, nhắm thẳng hướng cửa kéo đi, Ngưng Lộ không ngừng giãy dụa, tay chân quơ lung tung, không biết đá phải cái gì, một vật cứng bay thẳng ra ngoài, vừa vặn hướng Kỳ Minh Nguyệt mà đến.

Kỳ Minh Nguyệt đã sớm thấy khối đang bay tới là nghiên mực, chung quanh cũng có người nhìn thấy, nhưng không kéo y ra. Y biết nên né tránh như thế nào, nhưng thân thể không đủ linh hoạt, miễn cưỡng tránh ra, vẫn là bị đập trúng thái dương, nhất thời máu tươi chảy ròng.

Đang lúc ấy thì, vang lên thanh âm của Kỳ Hủ Thiên

" Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ồn ào như thế? "

Tiếng chân vang lên, chỉ thấy hắn quơ một thanh cây quạt không chút để ý tiến vào, tới cửa, thấy mọi người vây quanh Ngưng Lộ với khuôn mặt đầy nước mắt đứng ở trước cửa

" Chà, ai làm tiểu công chúa của trẫm khóc rồi? " - Trên mặt biểu tình tựa hồ cảm thấy có chút thú vị.

Mọi người vội vàng quỳ xuống hành lễ, chỉ còn lại có Kỳ Minh Nguyệt đứng tại chỗ, vuốt cái trán đang chảy máu, bất mãn nhíu mày.

Kỳ Hủ Thiên bỗng nhiên thấy y đầu đầy máu tươi đứng tại chỗ, nhất thời trong lòng tức giận, một cước đá người dưới chân ra, vội vàng đi qua đem y ôm vào lòng che miệng vết thương

" Có đau hay không? Phụ hoàng đưa ngươi về chẩn trị! ".

" Vết thương nhỏ thôi. " - Kỳ Minh Nguyệt nhớ tới năm đó lúc mình thụ huấn cùng chấp hành nhiệm vụ bị thương, cảm thấy Kỳ Hủ Thiên có chút lo lắng thái quá.

Kỳ Hủ Thiên trừng mắt liếc y một cái, lại thấy đám người quỳ dưới đất kinh ngạc nhìn hành động của hắn, không có chút phản ứng nào khác, không khỏi càng thêm tức giận, hướng về phía mọi người rống giận

" Các ngươi còn quỳ ở đó làm cái gì? Không nhìn thấy Minh nhi bị thương sao? Còn không mau đi gọi thái y! ".

Lưu Dịch lúc này đứng ra, không chút hoang mang nói:

" Bệ hạ, thần đã phân phó người đi mời, thái y tức khắc sẽ tới. "

Kỳ Hủ Thiên nhìn Kỳ Minh Nguyệt đang ôm trong lòng sắc mặt đã có chút trắng bệch, hắn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp giọng oán giận

“Ngươi biết rõ chính mình bị thương phụ hoàng sẽ đau lòng, sao còn bất cẩn như vậy? Ai làm ngươi bị thương, trẫm tuyệt đối sẽ làm hắn hối hận vì sống trên cõi đời này. ” - Câu cuối cùng cực kỳ khinh nhu (*), cũng cực kỳ âm lãnh, mọi người nghe được trong lòng run sợ.

Theo những lời này, ánh mắt lạnh lẽo của Kỳ Hủ Thiên bắt đầu đánh giá đám người xung quanh, một trận áp bách khiến người ta nghẹt thở đến hít thở mạnh cũng không dám, trong lòng thay nhau nói thầm, ai nói hoàng thượng chán ghét Nhị hoàng tử, cái này rõ ràng là cực kỳ sủng ái a, kẻ nói lung tung đích thực là đáng chết, làm chính mình bị liên lụy.

Ngưng Lộ quỳ trên mặt đất run lên, nàng biết mình gây ra họa rồi, “Là… Là con…” - Nói xong sợ tới mức khóc thành tiếng.

Kỳ Minh Nguyệt nhất thời cảm thấy một trận chóng mặt, lại còn từng trận trừu đau, vỗ vỗ vai Kỳ Hủ Thiên

” Phụ hoàng, nàng ồn quá. ”

Kỳ Hủ Thiên nhíu mày, hướng Ngưng Lộ vung tay lên, trực tiếp điểm huyệt, mặt lạnh phân phó cung nữ đang đứng một bên

” Giao cho Lâm phi quản giáo thật tốt, trong vòng nửa năm không được bước ra khỏi phòng nửa bước, Lâm phi dạy dỗ vô phương, năm nay tuổi ngân chi phí giảm phân nửa, về phần các ngươi… không coi chừng tốt công chúa, đánh hai mươi trượng! Xuống hết đi! ”.

Đuổi bọn họ đi, thấy thái y còn chưa đến, Kỳ Hủ Thiên ôm chặt Kỳ Minh Nguyệt,

” Phụ hoàng đưa ngươi về Huyễn Thiên điện, nơi đó có bạch phù, có thể ngưng huyết. ” Nói xong vội vã bước đi.

Những người đang quỳ nghe hoàng thượng nói muốn dùng “Bạch phù” liệu thương cho Nhị hoàng tử, trong lòng cả kinh, ” Bạch phù ” chính là ngự dược mà Liên Đồng nữ hoàng đã tặng, cho dù là ở Liên Đồng cũng là cực kỳ quý trọng, nhưng bệ hạ lại sủng ái Nhị hoàng tử đến nhường này, thật làm người ta không ngờ được.

Khẽ nhìn một cái, xem ra chỉ có Nhị hoàng tử mới là mới là hoàng tử chân chính trong lòng bệ hạ, nói như thế dị tinh kia… không lẽ là Đại hoàng tử? Cùng nhau nhìn qua, chỉ thấy Kỳ Mộ Thịnh vẫn ngồi ở chỗ kia, cúi đầu, vẻ mặt mộc nhiên.

==========

(*) nhân đa nhãn tạp: nhiều người thì mắt phức tạp hiểu nôm ra giống như tai vách mặt rừng

(*) nhàn ngôn toái ngữ: chuyện tầm phào, rỗi hơi

(*) khinh nhu: mềm nhẹ

5. Chương 5: Nghi Vấn

Vương thái y thở hổn hển vội từ thái học viện chạy tới, thấy Lưu Dịch đứng trước cửa tẩm cung, nghĩ đến hoàng đế bệ hạ đang nổi giận, bất giác trong lòng khấp khởi không yên, cẩn thận đi tới:

" Lưu tổng quản, lão thần đến chậm, bệ hạ có là đang không vui? "

Lưu dịch lắc lắc đầu:

" Bệ hạ không là không vui… " – Không đợi cho Vương thái y bớt căng thẳng, hắn lại nói tiếp:

" Ta cho rằng, bệ hạ đang vô cùng tức giận, khuyên người nhanh chóng tiến vào, may ra được miễn được trách phạt."

Vương thái y nhất thời tim càng huyền lên, vội vàng gật đầu, khinh thủ khinh cước(*) bước nhanh vào. Bên trong tẩm cung thị nữ đều bị lui xuống, long sàn phía sau tấm màn mơ hồ có thể thấy hai bóng người, vương thái y cẩn thận đến gần

" Bệ hạ, lão thần đến thái học viện đã muộn, thỉnh bệ hạ thứ tội! "

" Vương thái y xem ra tuổi tác đã cao, đôi chân không theo sai khiến nữa rồi, hay là trẫm giúp ngươi phế nó đi? "

Phía sau tấm màn, thanh âm của Kỳ Hủ Thiên bình tĩnh không chút nóng nảy, Kỳ Minh Nguyệt đang mê man trong lòng hắn đã được cầm máu, hắn nhẹ vỗ hai bên má y, khuôn mặt hồng hào giờ đã không còn huyết sắc

" Thôi quên đi, trẫm thấy ngươi không có chân, sợ trong lòng sẽ bất mãn, hay là trực tiếp làm cho ngươi biến mất, đã thế thì cứ xem như nhắm mắt làm ngơ vậy, ngươi thấy thế nào? "

Vương thái y tuy cách tấm màn, vẫn có thể cảm giác được ánh mắt kia đang dừng trên người mình, ánh mắt như băng, và thị huyết sát ý như có như không, quỳ trên mặt đất thở mạnh một tiếng

" Thỉnh bệ hạ tha thứ thần lần này, lão thần… "

” Phụ hoàng… ” – đồng âm(*) yếu ớt của Kỳ Minh Nguyệt chợt vang lên, mang theo sự mơ màng khi mới bị đánh thức – ” Ồn ào quá, có chuyện gì sao? ”

Ngay khi những lời này vừa dứt, Vương thái y nhất thời cảm thấy hàn ý trên người càng nặng, bất chấp mọi thứ, tiếp tục mở miệng cầu tình

” Bệ hạ, thật sự thái y viện cách thái học viện khá xa, lão thần quả thật tuổi tác đã cao, chân tay không còn linh hoạt, thỉnh bệ hạ vì lão thần ở trong cung nhiều năm… ”

Kỳ Minh Nguyệt nhìn nam nhân đang ôm mình trong lòng

” Chỉ có việc nhỏ này thôi mà Người muốn giết người?”

” Cái gì gọi là ‘ chỉ có việc nhỏ này thôi ’? Phụ hoàng vì ngươi đau lòng muốn chết. Ngươi xem vết thương trên trán đã chảy nhiều máu như vậy, cũng không biết khi nào thì vết sẹo mới có thể nhạt đi.”

Kỳ Hủ Thiên nói xong ngữ khí chuyển lạnh

” Nếu chân Vương thái y hữu dụng chút, Minh nhi sẽ không là chịu khổ, phụ hoàng cũng sẽ ít vì Minh nhi đau lòng đến vậy. Vậy nên, Vương thái y tội danh thật không nhẹ đâu, Minh nhi làm sao có thể nói là đây là việc nhỏ?”

” Được rồi ” – Nghe hắn nói một hơi, Kỳ Minh Nguyệt lại cảm thấy đầu có chút choáng váng, một lần nữa nằm sấp lên người hắn,

” Ta không sao, cho hắn lui đi.”

Vương thái y nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ nghe Kỳ Hủ Thiên nói:

” Nếu Minh nhi muốn ngươi sống thì cho ngươi sống, còn không mau lại đây nhìn xem vết thương!”

Kỳ Minh Nguyệt nghe hắn nói vậy, bất đắc dĩ chuẩn bị ngồi dậy, y không dự định vì việc này mà tốn công tranh luận, Kỳ Hủ Thiên cũng đã ôm y vào lòng cho Vương thái y chẩn trị.

Vương thái y vén màn lên, thấy trên long sàn hoàng đế bệ hạ nới lỏng vạt áo đang tựa vào bên giường, ôm Nhị hoàng tử trong lòng. Nhị hoàng tử tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng không có vẻ gì là ốm yếu, mái tóc đen xõa ra, đôi mắt hẹp dài nửa đang híp lại, thấy hắn tiến vào, thản nhiên liếc mắt một cái. Vương thái y bị y đảo mắt nhìn một cái, nhất thời tưởng như gặp được bệ hạ lúc nhỏ, bất giác trong lòng tán thưởng Nhị hoàng tử khí độ bất phàm, trách không được hoàng thượng yêu thương như thế, nhưng tay cũng không chậm lại mà cẩn thận xem vết thương của y.

" Vết thương của Điện hạ đã ngưng chảy máu, chỉ là vết thương ngoài da, xem ra không có trở ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, điện hạ lại tuổi nhỏ, cần dược thực cùng nhau điều dưỡng, mỗi ngày ngoại trừ thuốc thang, còn là thêm những thiện thực bổ huyết, như vậy sau ba tháng mới xem như cơ bản khôi phục."

" Ân, Trẫm lệnh ngươi mỗi ngày đích thân ngao(*) dược đưa tới Huyễn Thiên điện, còn là giám sát dược thiện ở ngự thiện phòng mỗi ngày, không được chậm trễ. Nếu chỉ chuyện nhỏ như vậy cũng làm không tốt, theo trẫm thấy, Vương thái y thật sự không cần ở trong cung đợi nữa rồi."

Lời nói uy hiếp cảnh cáo Vương thái y đương nhiên nghe ra được, vì thế vội vàng đáp ứng, hành lễ xong liền lui ra ngoài, mới phát hiện trên người là một thân mồ hôi lạnh, may mà Nhị điện hạ nhân hậu còn cho hắn hôm nay nhặt cái mạng trở về. Chỉ là hắn cảm thấy lạ, thái độ Nhị điện hạ đối với bệ hạ không hề kính sợ, tùy tiện giống như nói chuyện với người thường, mà bệ hạ cũng không chút để ý. Hay là Nhị điện hạ quả thực không giống người thường? Bỗng nhiên nghĩ đến năm năm trước trong lời nói của quốc sư tựa hồ có một câu là… "nếu cứ tiếp tục…. đế tinh sẽ có chỗ dựa…"

Đột nhiên cả kinh, đã thấy Lưu tổng quản đứng ngay trước mắt, vẫn là bộ mặt không chút biểu tình, ánh mắt chính trực nhìn thẳng vào hắn, không biết vì sao mà Vương thái y cảm thấy trong lòng lạnh lạnh giống như bị hắn nhìn ra ý nghĩ trong lòng:

" Ách, Lưu tổng quản…."

" Vương thái y bảo trọng. " – Lưu dịch tránh ra một bên nhường đường.

" Đa tạ."

Vương thái y vội vàng đi qua, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ quái. Việc hôm nay làm cho hắn có loại cảm giác quỷ dị, lập tức không là nhiều lời, bước nhanh đến thái y viện.

Bên trong tẩm cung, Kỳ Minh Nguyệt vẫn nằm trong lòng Kỳ Hủ Thiên,

" Phụ hoàng, việc hôm nay Người có gì để nói đây?" – Rõ ràng là hưng sư vấn tội.

" Minh nhi ý muốn nói gì? Phụ hoàng không hiểu. " – Kỳ Hủ Thiên nhắm mắt lại, dường như thập phần hưởng thụ cảm giác nhẹ nhàng từ tay y.

" Phụ hoàng vốn là người thông minh, hiện tại lại giả ngu sao, Người hưng sư động chúng lại nổi trận lôi đình, chỉ vì vết thương nhỏ của ta, làm cho ta về sau ở trong cung làm sao giả bộ được nữa? Ta vốn là hoàng tử đáng thương bị phụ hoàng giam lỏng." – Nhíu mày nhìn Kỳ Hủ Thiên, hắn muốn câu trả lời.

Kỳ Hủ Thiên cũng nhíu mày, nhếch môi, dửng dưng đáp:

" Thấy Minh nhi bị thương, nên không muốn giả bộ nữa, Thương Hách cảnh nội cũng chỉ có việc của Minh nhi mới có thể làm cho ta thỏa hiệp, năm năm qua ta nay đã che giấu việc ngươi mới sinh đã có thể nghe nói, huống chi ngươi hiện đã vào thái học viện, biết đọc biết viết cũng là tự nhiên, hà tất là làm chuyện dư thừa? Chẳng lẽ… Minh nhi hoài nghi phụ hoàng không thể bảo hộ ngươi?" – Nói tới đây, trong mắt hắn ánh lên thần sắc nguy hiểm.

Kỳ Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói:

" Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, những ngày sau này vẫn chưa biết như thế nào đâu. Huống chi ta không thể cả đời nhờ vào phụ hoàng bảo hộ, nên ta là tự có năng lực bảo vệ mình, chỉ là hiện tại… "

Hắn lại bất mãn nhíu nhíu mày, - " Ta ngay cả việc một tiểu nha đầu vô tình gây ra cũng tránh không khỏi, đối với điểm ấy mà nói, ta thật là chán ghét thân thể chỉ mới năm tuổi này, quá yếu rồi."

" Minh nhi quả nhiên là không cam lòng trở thành kẻ yếu, nếu đã như vậy, phụ hoàng trước điều hai ảnh vệ cho ngươi, sau đó mới cho người dạy ngươi võ công, ngươi thấy thế nào? "

" Ảnh vệ?"

Kỳ Minh Nguyệt đương nhiên biết hàm nghĩa của ảnh vệ, theo như kinh nghiệm nhiều năm làm gián điệp mà y biết được, bất kì là hoàng thất của quốc gia nào cùng giới thượng lưu đều có một đám thuộc hạ bảo vệ, cơ bản đều được bồi dưỡng từ nhỏ, dùng để bảo hộ nguyên thủ quốc gia, nghĩ đến đây hắn hỏi:

" Ảnh vệ chính là dùng để bảo hộ phụ hoàng cùng hoàng tử?"

Kỳ Hủ Thiên gật đầu:

" Không sai, bọn họ quả thật nguyên nên tùy thị bên Thương Hách đế và bên cạnh các hoàng tử, bất quá đến thế hệ này, phụ hoàng vẫn chưa phái ảnh vệ đến cho hoàng tử hoàng nữ nào khác… "

Nói tới đây, hắn ý vị thâm trường lộ ra nụ cười tàn nhẫn

" Ấu sư không bị đẩy xuống đáy nhai, làm sao lại có thể trưởng thành?"

" Người chẳng lẽ muốn nhìn bọn họ tranh đấu với nhau? Từ đó xác định kẻ kế vị? " – Nghe nói lại có vài vị phi tử mang thai, không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu hoàng tử cung phi gia nhập cuộc chiến.

" Đây tuy là thủ pháp đế vương nên dùng, nhưng trước giờ đều chú ý không cho bọn họ thương cập tánh mạng, tác dụng ảnh vệ chính là như thế, vì sao phụ hoàng lại không can thiệp? Từ xưa đến nay, người làm đế vương không là coi trọng huyết mạch nhất sao? " – Kỳ Minh Nguyệt dựa trên lối suy nghĩ của người hiện đại, vẫn không thể lý giải phụ hoàng của y rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Nguồn:

Đầu tiên Kỳ Hủ Thiên mỉm cười nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noản của y

" Minh nhi quả nhiên biết được rất nhiều. "

Sau đó trong mắt lại nổi lên một tia cuồng tà khí

" Minh nhi không thấy việc này thật thú vị sao? Ngươi xem, đợi tới khi đại hoàng huynh của ngươi cùng các hoàng tử khác trưởng thành, hiểu được quyền lợi địa vị, hiểu được muốn có được chúng là tự mình đi tranh đoạt. Sau đó trong cung này tranh đoạt cầu sinh, ngươi đến ta đi trình diễn đủ các loại trò hay, đến lúc đó chắc chắn rất có ý nghĩa, phụ hoàng thật sự rất muốn biết, cuối cùng… không biết sẽ chết mấy người đây?" – Âm cuối nhẹ nhàng mang theo hứng thú dạt dào sung sướng, hắn tựa hồ đã muốn có chút đợi không nổi.

Kỳ Minh Nguyệt chăm chú nhìn nam nhân mà y chưa bao giờ thật sự hiểu rõ, cũng không nghi ngờ hắn lãnh huyết vô tình, thậm chí là ý tưởng điên cuồng trong mắt người khác, chỉ là đưa ra nghi vấn được chôn dấu trong lòng đã lâu:

" Vậy vì sao phụ hoàng chỉ đối xử đặc biệt với ta? Nếu bởi vì ta là dị tinh, ngươi càng nên hảo hảo khống chế ta, thậm chí dùng ta làm cho vở kịch kia càng thêm hay mới là. Nhiều năm như vậy, ngươi giám thị hành vi của ta, nhưng lại không có hành động gì, là tại vì sao? "

Kỳ Hủ Thiên cũng không ngoài ý muốn

" Giám thị ngươi tất nhiên là vì muốn đem hành động của ngươi lúc nào cũng bẩm báo với ta, phụ hoàng chỉ là muốn biết Minh nhi đang làm cái gì, cũng không có tính toán gì khác, tự nhiên cũng không có động tác nào khác, bởi vì nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là bảo hộ ngươi. "

Ngừng một chút, thấy Kỳ Minh Nguyệt cũng không có cẻ gì là không vui, mới lại hỏi:

" Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên ngươi còn thích không? "

" Tất nhiên là thích, bằng không ta sao lại lưu các nàng đến bây giờ? Các nàng có gì đặc biệt sao? " – Có thể được Kỳ Hủ Thiên điều tới hầu hạ hắn, tất nhiên không là là các thị nữ bình thường.

" Hồng Tụ thiện vũ, đến từ Liên Đồng, vũ kĩ của nàng vừa đẹp lại có thể giết người, về phần Oánh Nhiên, có thể sử dụng độc, từng là đệ tử của An Dương y độc y gia, y gia một thân tự mệnh thanh cao, mặc dù cũng thiện độc, nhưng chưa bao giờ dùng nó để đả thương người, nói độc vật cũng có khả năng cứu người nên mới học, Oánh Nhiên lại dụng độc giết người bị đuổi ra sư môn, sau lại kết bạn với Hồng Tụ, cùng nhau tới Thương Hách, được ' Quang nhận ' sở dụng. "

” Quang nhận? ” – Nghe tên tựa hồ cùng Ảnh Vệ hoàn toàn tương phản.

” Quang Nhận không giống như Ảnh Vệ thân tại bóng tối, mà là ở ngay trước mắt mọi người, lúc cần thiết có thể chém người mà không thấy máu, là bằng hữu trong chốn giang hồ vì phụ hoàng mà thành lập.” – Kỳ Hủ Thiên tựa hồ đối với vấn đề của Kỳ Minh Nguyệt tuy biết nhưng ko quản, nhưng ko trả lời câu hỏi trước kia của y.

Nhưng Kỳ Minh Nguyệt vẫn không quên:

” Phụ hoàng còn chưa trả lời, vì sao đối xử với Minh Nguyệt lại đặc biệt như vậy? ”

Kỳ Hủ Thiên lưu chuyển ánh mắt không biết suy nghĩ cái gì:

” Ngươi thật muốn biết? ”

” Vâng! ”

Kỳ Minh Nguyệt gật gật đầu, cảm thấy kỳ quái trước thái độ lúc này của Kỳ Hủ Thiên.

==========

(*) Khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân

(*) Đồng âm: tiếng nói của đứa trẻ

(*) Ngao: rang khô

6. Chương 6: Ước Định

” Quang nhận? ” – Nghe tên tựa hồ cùng Ảnh Vệ hoàn toàn tương phản.

” Quang Nhận không giống như Ảnh Vệ thân tại bóng tối, mà là ở ngay trước mắt mọi người, lúc cần thiết có thể chém người mà không thấy máu, là bằng hữu trong chốn giang hồ vì phụ hoàng mà thành lập.” – Kỳ Hủ Thiên tựa hồ đối với vấn đề của Kỳ Minh Nguyệt tuy biết nhưng không quản, cũng không có trả lời câu hỏi trước kia của y.

Nhưng Kỳ Minh Nguyệt vẫn không quên:

” Phụ hoàng còn chưa trả lời, vì sao chỉ đối với một mình Minh Nguyệt đặc biệt như vậy? ”

Kỳ Hủ Thiên lưu chuyển ánh mắt không biết suy nghĩ cái gì:

” Ngươi thật muốn biết? ”

” Vâng! ” – Kỳ Minh Nguyệt gật gật đầu, đối với thái độ của Kỳ Hủ Thiên lúc này cảm thấy Kỳ quái.

” Đây là một câu chuyện rất dài, Minh nhi phải có kiên nhẫn mới được…”

Kỳ Hủ Thiên nằm xuống, khóe miệng gợi lên chút ý cười trào phúng, Kỳ Minh Nguyệt thấy bộ dáng hắn, đoán có lẽ cùng chuyện của hai mươi năm trước có liên quan, y cũng nhếch môi, lộ ra nụ cười giảo hoạt:

” Dường như ta đã quên nói cho phụ hoàng, ở kiếp trước ta đã là hai mươi lăm tuổi rồi, phụ hoàng cho rằng một người ba mươi tuổi (*) như ta ngày nay lại không đủ kiên nhẫn sao? ”

Kỳ Hủ Thiên nhướn mày rồi bật cười thành tiếng:

” Linh hồn ba mươi tuổi mà phải ở trong thân thể của đứa trẻ năm tuổi chẳng trách Minh nhi có chút bất mãn, xem ra vẫn là phụ hoàng coi thường ngươi rồi…”

” Không sai, phụ hoàng của ta, Người có thể bắt đầu kể chuyện rồi ” – Kỳ Minh Nguyệt nép vào lồng ngực hắn, nằm vào một vị trí thoải mái, nhìn vào đôi mắt không còn có chút hàm ý châm biếm của hắn, y thoáng nở nụ cười hài lòng.

Kỳ Hủ Thiên tựa hồ cũng nhận ra điều gì, thu lại ý cười có thâm ý khác nhìn y, sau đó ôm y thật chặt

” Minh nhi với phụ hoàng mà nói quả thật đặc biệt, ngươi có nhớ rõ phụ hoàng từng nói qua Minh nhi giống ta?”

” Vâng, phụ hoàng đã nói qua.” – Nhớ rõ năm đó sau bách nhật yến bọn họ nói chuyện, hắn xác thật đã từng nói như vậy, lập tức một phen liên tưởng, Kỳ Minh Nguyệt kinh ngạc hô nhỏ:

” Chẳng lẽ… ”

” Xem ra Minh nhi đã đoán được.”

Kỳ Hủ Thiên tiếp tục nói:

” Năm đó Đàm Vô không biết đã nói gì khiến tiên hoàng tức giận, giam cầm hắn nơi địa cung. Trong cung trên dưới đối với chuyện này từ đầu đã nghi ngờ, nhưng sau đó, tiên hoàng cũng đem ta đưa ra khỏi cung, cho một mảnh đất phong, muốn cho ta tự sinh tự diệt…” – Nói đến đó, Kỳ Hủ Thiên lộ ra tiếu ý khinh miệt:

” Minh nhi biết Đàm Vô đã nói gì không? ”

Kỳ Minh Nguyệt đoán được một ít, nhưng vẫn lắc lắc đầu, trong lòng biết lời nói của Đàm Vô tất nhiên cùng bách nhật yến có chỗ tương tự. Nói cách khác, phụ hoàng với y giống nhau, đều bị Đàm Vô tiên đoán được mệnh cách, có thể Đàm Vô cũng từng tiên đoán qua điều gì.

” Đàm Vô nói phụ hoàng như thế nào? ”

Kỳ Hủ Thiên lộ ra biểu tình tà mị, trong đôi mắt điên cuồng thậm chí lộ ra một tia cười quỷ quyệt, cả người tựa hồ chìm trong quá khứ xa xôi.

” Hắn nói, người này sinh ra có đế vương chi tướng(*), tu la chi tâm(*), bán nhân bán ma, thị huyết ít tình(*), tương lai tất sát phụ nghịch luân! Tru tẫn huyết thân (*)!”.

Kỳ Minh Nguyệt chấn động bởi những lời này, sát phụ nghịch luân, tru tẫn huyết thân… Cùng thí mẫu chi mệnh của y cũng dữ dội tương tự, bình tĩnh một chút, bỗng nhiên ha ha cười:

” Phụ hoàng! Minh Nguyệt và Người một người sát phụ một người thí mẫu, điều này thực sự không phải rất thú vị sao? ” – Nói xong tựa hồ cảm thấy được việc này phi thường thú vị, vẫn cười không ngừng.

” Không sai, quả thật rất thú vị ” – Kỳ Hủ Thiên cúi đầu cười, hai người bọn họ đối với mệnh cách này cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn, khi cần thiết thì dù giết ko được cũng cứ giết, biết trước hay biết sau thì cũng đâu có gì khác biệt. Ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt ở bên cạnh, cười đến vẻ mặt mị hoặc:

" Hiện giờ ngươi nên biết vì sao ngươi đặc biệt đi, nếu Minh nhi cùng phụ hoàng như thế tương tự, phụ hoàng đương nhiên không nỡ tổn thương ngươi, Minh nhi chính là người duy nhất phụ hoàng cảm thấy hứng thú ni… " – Nói xong lại cúi đầu xuống, hôn lên làn môi hồng non nớt.

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn cúi đầu cũng không né tránh, cho đến khi môi của hắn ở trên môi y, cảm giác đầu lưỡi của hắn ở môi trên nhẹ nhàng trêu chọc, ngẫu nhiên liếm mút thật nhẹ nhàng, động tác tuy rằng mềm nhẹ, lại hỗn loạn cảm giác áp bách làm người ta khó thở, cùng mùi đàn hương nhạt trên người phụ hoàng hướng y mà hôn.

Thấy Kỳ Minh Nguyệt không nói bất động mặc hắn hôn môi, Kỳ Hủ Thiên thật có chút ngoài ý muốn.

" Minh nhi không cảm thấy kì quái? "

" Có gì kì quái? "

Kỳ Minh Nguyệt liếm liếm môi, khiến đôi môi đỏ hồng càng thêm diễm sắc. Sau đó khóe môi khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng cười một cái

" Ở Minh Nguyệt, phụ hoàng chỉ là tò mò thôi, giống như Minh Nguyệt vậy, cùng phụ hoàng có mệnh cách tương tự, lại có cùng linh hồn không tương xứng thân thể, tuy rằng chỉ là một hài tử năm tuổi, nhưng lại có thể làm cho người khác bị mê hoặc được sao? Không biết khi thưởng thức sẽ mang hương vị gì? Không biết y sẽ lộ ra biểu tình gì? Phụ hoàng trong lòng nhất định thực rất muốn biết, nhưng mà..?"

" Ai nha nha, Minh nhi có thể đoán được ý nghĩ của phụ hoàng, xem ra quả nhiên là đặc biệt, cũng không uổng phí phụ hoàng đối Minh nhi một mảnh chân tình. " – Kỳ Hủ Thiên không biết là nói giỡn hay là thật sự, tiếp tục hôn môi y, xem ra tâm tình tốt lắm.

Kỳ Minh Nguyệt cũng không xác định về suy nghĩ thật sự của phụ hoàng, nhưng cũng nhìn ra được. Bản thân đối với hắn mà nói xác thật cùng các hoàng tử khác có sự khác biệt rất lớn, hoặc là có thể nói như thế này, nguyên nhân chính là bởi y có được mệnh cách như vậy, linh hồn cùng lối suy nghĩ cũng không giống với người bình thường làm cho phụ hoàng xem y như " đồng bọn ", giống như y và J lúc trước. Có thể làm cho đối phương nhất nhất tin tưởng, sủng ái, nhẹ nhàng, để bản thân không còn cảm thấy cô đơn tồn tại.

Kỳ thật, phụ hoàng cũng là cô đơn thôi. Cùng mình năm đó cũng giống nhau.

Vươn tay ôm cổ hắn, – " Phụ hoàng không được quên, Minh Nguyệt mới năm tuổi. "

"Ý Minh nhi là, chỉ cần chờ ngươi trưởng thành, là phụ hoàng có thể…" – Kéo dài âm cuối, Kỳ Hủ Thiên ám muội cười khẽ, vẻ mặt hứng thú dạt dào, tựa hồ đang có một loại trái cây ngon đặt trước mặt hắn, chỉ cần đợi tới khi trái chín.

Kỳ Minh Nguyệt bĩu môi, " Có gì không thể? " – Thời gian tịch mịch, điều một số người cần không phải là mềm giọng an ủi, mà là vì chính mình nhận ra người có thể cùng làm bạn. Năm đó y có J, mà hiện tại, phụ hoàng hẳn đúng là người thích hợp.

" Minh nhi thật sự là lúc nào cũng có thể cho phụ hoàng kinh ngạc "

Đối với phụ tử mà nói những lời đối thoại như thế, hai người đều không cảm thấy có cái gì bất ổn, Kỳ Hủ Thiên cười nham hiểm

" Nếu đã như vậy, Minh nhi có thể cho phụ hoàng nếm thử trước một chút không? Xem ra thật sự ngon lành lắm a… "

Giọng nói dần dần trầm xuống, ngón tay hắn ở bên môi Kỳ Minh Nguyệt vuốt ve, làm cho Kỳ Minh Nguyệt hiểu được ý đồ của hắn, ở đầu ngón tay hắn khẽ liếm một cái, chậm rãi dịch qua người hắn, đem môi mình đưa đến miệng của hắn nói,

" Đây là phần dự chi… Phụ hoàng… "

Kỳ Hủ Thiên trong thoáng chốc mắt tối sầm lại vài phần, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng so với với mình tự tin cùng cường thế không hề thua kém, đôi môi khẽ hé ra ẩn hiện chút dụ hoặc, nhìn thấy mỹ thực dâng tới miệng, có lý nào lại không thưởng thức, Kỳ Hủ Thiên đẩy nhẹ, đem y đè bên dưới, phủ lên đôi môi đáng yêu kia, lần này không còn là lướt ở bên ngoài mà trực tiếp đưa lưỡi vào đùa nghịch trong khoang

miệng y, còn mút lấy cái lưỡi nhỏ non nớt khiến cho Kỳ Minh Nguyệt một trận run khẽ, chỉ trách sao thân hình nhỏ yếu, lúc này chỉ có thể phó mặc cho hắn điều khiển.

Kỳ Hủ Thiên buông Kỳ Minh Nguyệt đang không ngừng thở dốc ra

" Minh nhi quả nhiên mỹ vị cực kỳ, phụ hoàng thật sự chờ mong lúc ngươi lớn lên, đến lúc ấy không biết còn mê hoặc lòng người đến mức nào. " – Hài lòng liếm môi, hắn vẫn còn có chút ý muốn tiếp tục.

Kỳ Minh Nguyệt nằm ở trên giường thở dốc, nhìn phụ hoàng tóc đen xõa xuống một bên, trước ngực vạt áo cũng đã buông ra, lộ ra bờ ngực rắn chắc mịn màng, bên môi ý cười lại làm cho hắn thêm mấy phần tà mị không kềm chế được, trong mắt ba quang lưu chuyển, không biết đang tính kế gì, lóe ra quang mang hấp dẫn lòng người. Trong lòng than nhẹ, phụ hoàng quả thật là loại hình y thích nhất, không giống với vẻ đẹp trai trầm ổn của J, phụ hoàng dáng vẻ phong lưu, thiện biến khó dò, ánh mắt khinh điêu(*) nhưng vẫn có thể thấy ẩn chứa trong đó thị huyết thâm trầm, thật sự làm y rất khó cự tuyệt. Dù sao, ai có thể cự tuyệt đồng loại của chính mình chứ?

Miễn cưỡng ngồi dậy, Kỳ Minh Nguyệt ngồi ở bên giường

" Phụ hoàng, hôm nay đã hài lòng chưa? "

" Minh nhi thấy sao? " – Kỳ Hủ Thiên cúi người thấp xuống, đưa chân y lên, giúp y mang hài.

" Minh nhi tự nhiên là rất hài lòng, nói vậy phụ hoàng cũng thế, chỉ là… " – Giống như khó xử y trầm ngâm một chút, Kỳ Minh Nguyệt đong đưa đôi chân đã mang hài vào, chậm rãi nói:

" Minh Nguyệt hiện giờ chỉ có năm tuổi, những phần còn lại phải chờ sau này hẵng tính đi. Qua hôm nay, phụ hoàng không thể lại có cử chỉ quá mức, không biết phụ hoàng có đồng ý hay không? "

Ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy Kỳ Hủ Thiên vẻ mặt tiếc nuối

" Được rồi, nhưng mà từ hôm nay trở đi Minh nhi phải cùng phụ hoàng ở tại Huyễn Thiên điện."

" Cũng được."

Việc bị thương hôm nay chỉ sợ đã khiến cho y trở nên rất được chú ý, một khi đã vậy, vào ở nơi này cũng không vấn đề, dù sao y cũng không sợ người nghị luận, về phần dị tinh mà nói, hiện tại chưa đến nỗi ồn ào náo động, định luận đều có chừng mực.

Nhảy xuống giường, Kỳ Minh Nguyệt tiến ra ngoài cửa, đi đến nửa đường liền bị Kỳ Hủ Thiên ôm lấy, – " Minh nhi muốn đi đâu? "

Kỳ Minh Nguyệt chớp mắt mấy cái

" Thừa dịp bị thương, ta tính đến thăm mẫu phi, năm năm chưa gặp, không biết nàng có còn nghĩ đến ta hay không."

Năm năm nay, tựa hồ là Kỳ Hủ Thiên cố ý, hai vị hoàng tử dọn vào ở Tử Hà Cung, ngay cả mẫu phi bọn họ cũng không được đến thăm hỏi. Nhưng tất cả những người khi nghe qua lời tiên đoán của Đàm Vô, nghĩ đến Hoàng thượng là vì bảo hộ hai vị cung phi, đối với quyết định này thập phần tán thành.

" Minh nhi dự định như thế nào? " – Kỳ Hủ Thiên không nghĩ là y tưởng nhớ mẫu phi.

" Không có gì, chẳng qua là nhìn xem tình hình thế nào thôi. Nhiều năm không gặp, không biết mẫu phi hiện tại như thế nào, không biết sẽ có thái độ gì đối với Minh Nguyệt. " – Người mẫu thân biết được việc có khả năng sẽ bị con mình giết chết sẽ có phản ứng gì? Bình thường người ta có lẽ sẽ coi như không thấy, hoặc là vẫn quan tâm tâm yêu thương, nhưng đây là trong hoàng cung, mẫu phi đã tranh giành quyền lợi cùng địa vị nhiều năm giờ sẽ làm như như thế nào? Thực làm cho người ta hiếu kì.

Kỳ Hủ Thiên ôm hắn, hướng gian ngoài của tẩm cung mà đi

" Nếu nhàm chán, đi xem cũng không sao, phụ hoàng với ngươi cùng nhau đến đó. " – Con trai của nàng có thể củng cố địa vị của nàng, cũng có khả năng giết chết nàng, An Nhược Lam sẽ làm như thế nào đây? Quả nhiên có Minh nhi ở đây, rất nhiều chuyện đều trở nên thập phần có ý tứ.

Bạn đang ?

Nhìn thấy Lưu Dịch đang canh giữ ở gian ngoài, Kỳ Hủ Thiên phân phó,

" Đi Ngưng Hi Các."

" Tuân lệnh! " – Lưu Dịch dẫn theo thị tòng, ở một bên tùy thị đi trước, đối với việc Nhị hoàng tử đang nằm trong lòng Kỳ Hủ Thiên xem như không thấy, không nhìn thấy bất kì biểu tình ngoài ý muốn nào cả.

Kỳ Minh Nguyệt thật ra đang đánh giá kĩ càng, sau đó quay qua Kỳ Hủ Thiên nói:

" Phụ hoàng, ta muốn hắn. "

Kỳ Hủ Thiên nhìn qua Lưu Dịch mặt không đổi sắc, – " Úc, Minh nhi sao lại muốn hắn? "

" Vì để tự bảo vệ mình " – Kỳ Minh Nguyệt đang trong lòng hắn vươn đầu ra, nhìn chăm chú vào Lưu Dịch mặt vẫn không đổi sắc, – " Lưu tổng quản nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng. "

" Minh nhi thật là nhãn lực tốt, phụ hoàng đáp ứng. "

Lưu Dịch nghe hai người nói, ngay từ đầu đã không thấy phản ứng gì, đến tận lúc này, mới vi vi một chút, khom người đáp lại, – " Lưu Dịch sẽ cố gắng hết mình. "

Đang nói, Ngưng Hi Các đã ở trước mắt.

==========

(*): Trong chương này Minh Nguyệt đã năm tuổi, tính luôn hai mươi lăm năm sống trong kiếp trước tổng cộng là ba mươi năm.

(*) đế vương chi tướng: tướng đế vương

(*) tu la chi tâm: trái tim độc ác

(*) thị huyết ít tình: khát máu

(*) tru tẫn huyết thân: giết sạch những người cùng quan hệ huyết thống

(*) khinh điêu: ngả ngớn, không nghiêm túc

7. Chương 7: Tử Kỳ

Kỳ Hủ Thiên lệnh cho tất cả thị nữ lui xuống không cần vào thông báo, trong lòng ôm Kỳ Minh Nguyệt bước vào Ngưng Hi Các. Không khí xung quanh dường như có chút kỳ quái. Quả nhiên, khi tới trước của phòng An Nhược Lam, thấy Chỉ Lan cùng thị nữ khác đang canh giữ trước cửa, thoáng nghe thấy bên trong âm thanh loảng xoảng đổ vỡ.

Kỳ Hủ Thiên ý bảo hai người chớ có lên tiếng, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng không khí bức bách, dưới đất là một đống hỗn độn mảnh vỡ, còn An Nhược Lam thì quay lưng về phía bọn họ đứng, trên mặt bàn thì trống không, đủ hiểu mảnh vỡ kia xuất phát từ đâu.

Bên cửa sổ lại có một gã nam tử, áo trắng như tuyết, mái tóc đen dài phất phơ phía sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khóe miệng mím chặt, lồng ngực phập phồng, dường như tức giận không ít.

Cố ý bước mạnh vào phòng, tên nam tử kia nghe thấy âm thanh liền cả kinh, xoay người nhận ra là Kỳ Hủ Thiên, không hề hoảng, vội vàng sửa sang lại y phục, mới hướng hắn thi lễ:

" Tử Kỳ tham kiến bệ hạ. "

Trong cung nam phi chỉ xưng tục danh, tên Tử Kỳ này ở phía sau hậu cung xem như là nam phi được sủng ái nhất, nhưng hắn không bởi vậy mà kiêu căng, thân thể cùng phục trang đều hợp nhất, thái độ thanh nhã

nhưng đối nhân có chút lãnh đạm, thân phận lại bất phàm _ ấu tử của Xu Mật Viện Hàn đại nhân, cho nên không ai dám chê trách cách hành xử của hắn.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn kỹ hắn, quả nhiên như lời đồn đại, mặt mày thanh tú mà không hề hiện nữ khí, bước đi trầm ổn, dáng người dong dỏng cao, tuy rằng thi lễ với Kỳ Hủ Thiên nhưng thần thái, lời nói, hành động đều nhất phái danh môn công tử, ung dung khí độ, không chút nịnh nọt.

Đang lúc Kỳ Minh Nguyệt đánh giá vị Hàn công tử này, An Nhược Lam chậm rãi quay đầu lại, châu lệ còn đọng ở trên khuôn mặt thanh diễm, giống như lê hoa mang vũ, thật là khiến người khác luyến thương. Nàng nhíu lại đôi mi thanh tú, nghẹn ngào mở miệng:

" Bệ hạ, thần thiếp cùng Tử Kỳ công tử đang nói chuyện phiếm, không biết bệ hạ giá lâm, mất cấp bậc lễ nghĩa, thỉnh bệ hạ khai ân... " – Nói xong hướng Kỳ Hủ Thiên thỉnh an, không ngờ thân thể mềm nhũn, đạp phải tà váy tưởng như sẽ té ngã trên đất.

Kỳ Hủ Thiên bước về phía trước, vòng một tay ôm qua thắt lưng nàng, tay kia ôm Kỳ Minh Nguyệt, trông qua thật giống một gia đình hoà thuận vui vẻ. Thấy khung cảnh như vậy, Hàn Tử Kỳ hạ mắt xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

" Nhược Lam, sao lại đem hết thẩy yên chi(*) đập bể, có chuyện gì thương tâm hay bởi lời nói Tử Kỳ có gì bất kính? "

Nghe nói vậy, An Nhược Lam nhào vào lòng Kỳ Hủ Thiên khóc nỉ non, tựa hồ đầy bụng ủy khuất. Thật khiến người ta nghĩ rằng Hàn Tử Kỳ đã không cẩn ngôn khiến nàng tức giận. Mới nãy còn nói hai người chỉ bàn chuyện phiếm, xem ra mẫu phi thật biết cách nói chuyện. Đáng nhắc chính là đối với hoàng nhi của mình lại làm như không thấy, thật bất ngờ. Kỳ Minh Nguyệt từ trong lòng Kỳ Hủ Thiên nhảy xuống.

" Phụ hoàng hảo hảo an ủi mẫu phi, nhi thần rời Ngưng Hi Các thời gian đã lâu, đối với nơi này có chút xa lạ, thật muốn tùy tiện xem qua. " – Nói là tùy tiện xem qua, thực chất lại là đánh giá vị Tử Kỳ công tử kia.

Hàn Tử Kỳ đứng ở một bên, không rõ biểu tình. Kỳ Minh Nguyệt cẩn thận nhìn hắn, ánh mắt chợt lóe, bỗng hướng hắn hỏi:

" Thấy phụ hoàng đối với mẫu phi sủng ái như thế, Tử Kỳ công tử không vui? "

Lúc này Kỳ Hủ Thiên đang ôm An Nhược Lam nhẹ giọng an ủi, hai mắt vẫn nhìn Kỳ Minh Nguyệt đang đứng trước Hàn Tử Kỳ, ngửa đầu hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Hàn Tử Kỳ lúc này mới ngẩng đầu lên:

" Vừa rồi có chút hoảng sợ không kịp thỉnh an Nhị điện hạ, Tử Kỳ nhất thời sơ sẩy, mong Nhị điện hạ khai ân. " – Tuy là nam phi, nhưng địa vị không giống như nữ tử ở hậu cung, luận về quy củ, gặp hoàng tử đương nhiên phải hành lễ.

Hàn Tử Kỳ hành lễ xong, chăm chú nhìn Nhị điện hạ trước mắt, một thân nguyệt sắc y bào, dây cột tóc màu bạc buộc hờ búi tóc trên đầu, có chút rối loạn, đảo mắt nhìn đến vết máu nơi vạt áo, không khỏi kêu khẽ một tiếng:

" Nhị điện hạ bị thương? " – Tuy hỏi như vậy, nhưng trên mặt vẫn là thản nhiên, biểu tình không thấy chút nào bất ngờ.

" Hoàng nhi bị thương? " – An Nhược Lam thét kinh hãi một tiếng, tràn đầy nước mắt hướng Kỳ Hủ Thiên hỏi:

" Bệ hạ, hoàng nhi không sao chứ? "

" Mẫu phi không cần lo lắng " – Kỳ Minh Nguyệt đi đến chỗ nàng, nhón chân lên đưa tay khẽ lau đi hàng lệ của nàng, " Chỉ là vết thương nhỏ thôi, Vương thái y đã xem qua, không có việc gì. "

" Vương thái y đã xem qua? Hắn nói như thế nào? " – Nàng tựa hồ thập phần khẩn trương, lại hướng Kỳ Hủ Thiên xác nhận, " Hoàng nhi thật sự không có việc gì chứ? Như thế nào lại để bị thương vậy? "

" Bị thương nhẹ thôi, bất quá chỉ chảy máu, không có gì đáng ngại, trẫm muốn hoàng nhi ở Huyễn Thiên điện nghỉ ngơi, nhưng hoàng nhi lại muốn gặp nàng. " – Kỳ Hủ Thiên quay người ôm y vào lòng.

Đối với chuyện ở thái học viện, sợ rằng đã sớm truyền khắp trong cung, như thế nào lại không biết chứ. Kỳ Minh Nguyệt vẻ mặt sáng lạn, tươi cười

" Nhi thần tuy rằng lâu không gặp mẫu phi, nhưng trong lòng thủy chung tưởng nhớ. Hôm nay từ Tử Hà Cung đến thái học viện học tập, vô ý bị thương, nhưng nếu có thể thì Nguyệt nhi vẫn muốn được gặp mẫu phi. "

" Năm đó lúc hoàng nhi rời thần thiếp, mới vừa mãn bách nhật, giờ đã lớn thế này khiến thiếu chút nữa thần thiếp không nhận ra, xem hoàng nhi trí tuệ đáng yêu như thế, thần thiếp cũng an tâm. " – Nhìn Kỳ Hủ Thiên đối với y sủng nịch như vậy, thần sắc An Nhược Lan phức tạp, còn trong lòng thì thập phần mâu thuẫn.

Ngày trước nàng gọi y là Nguyệt nhi mà giờ xưng hoàng nhi. Xem ra năm năm tất làm nàng thay đổi không ít, hoặc giả chính do lời nói năm đó của Đàm Vô khiến nàng biến đổi. Kỳ Minh Nguyệt thủy chung mỉm cười, bộ dáng nhu thuận, đáng yêu.

Kỳ Hủ Thiên lúc này rốt cục hỏi:

" Tử Kỳ tìm Nhược lam có việc gì vậy? "

Nhìn xuống mặt đất rải rác mảnh vỡ " Ngươi tán gẫu gì mà khiến Nhược Lam đem hết thảy đồ đạc đập vỡ? Hay do gần đây trẫm chưa tới thăm Du Diệp Các, làm cho Tử Kỳ không vui? " – Nói xong, vẻ mặt trêu đùa nhìn về phía Hàn Tử Kỳ.

Hàn tử Kỳ lại cúi đầu.

" Tử Kỳ không dám. "

Kỳ Hủ Thiên khóe môi khẽ nhếch, nhẹ giọng nói:

" Tối nay trẫm nhất định qua Du Diệp Các hảo hảo hướng Tử Kỳ bồi tội, ngươi xem thế nào a? " – Tuy là hỏi, nhưng lời nói lại mang ý tứ là nhất định đi rồi.

Kỳ Minh Nguyệt khẽ lắc lắc đầu, thật chỉ có Đế vương mới có thể thi ân bình thường, đang ở bên người này, vẫn có vẻ mặt bình thản ung dung tuyên bố buổi tối sủng hạnh người khác. Xem ra phụ hoàng làm thật đúng đặc quyền vua của một nước.

An Nhược Lam tựa hồ đối với bọn họ không hề quan tâm, tĩnh lặng nhìn số trang sức cạnh lưu ly kính trên chiếc bàn ngọc, tâm tình xa xăm nhẹ nhàng trôi đi nơi nào.

Kỳ Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng ngả vào người Kỳ Hủ Thiên, khẽ giọng: " Phụ hoàng… " – Kỳ Hủ Thiên hiểu ý, vỗ về phía sau lưng y.

" Minh nhi mệt rồi, chúng ta hồi cung thôi. " – Nói xong liền bước ra cửa.

Ngoài cánh cửa, Chỉ Lan cùng thị nữ của Hàn Tử Kỳ vẫn cúi đầu đứng ở hai bên, còn Lưu tổng quản đứng cách đó không xa, thấy bọn họ đi ra không nói câu nào mà thị tùng một bên.

Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên thì thầm nói nhỏ:

" Thủ lĩnh Quang Nhận quả nhiên không tầm thường, làm cho Minh Nguyệt rất chờ mong a. "

Y đã sớm phát hiện, sau khi đi vào tẩm cung mẫu phi, luôn có hơi thở khẽ nhẹ như hư vô quan sát bảo vệ, đến khi bọn họ bước ra cửa mới biến mất. Không phải là ánh mắt, mà là loại khí ở bên cạnh không thể phát hiện ra, thật giống như đi vào một gian hắc ốc(*). Tuy rằng không thể thấy, nhưng dựa vào cảm giác có thể cảm nhận ra còn có một người khác. Kỳ Minh Nguyệt ở kiếp trước đặc biệt hiểu rõ loại cảm giác này, đối với nhân khí có khi là thiện ý cũng có khi là ác ý, tại thời khắc mấu chốt sẽ tự nhiên có điều cảnh giác, không nghĩ tới kiếp này cũng là như vậy. Có vẻ như linh hồn y mang tính chất đặc biệt a.

Quả nhiên Lưu tổng quản đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt xuất hiện sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó khôi phục như cũ, cung kính lạ thường.

" Lưu Dịch cũng thực chờ mong biểu hiện của điện hạ. "

Kỳ Minh Nguyệt không khỏi vuốt nhẹ chỗ bị thương trên trán, hy vọng vết thương mau lành hơn, nóng lòng chờ mong học được võ để tự bảo vệ mình.

==========

(*) yên chi: phấn son

(*) một gian hắc ốc: gian phòng tối đen

8. Chương 8: Ghen Tỵ

" Hôm nay cảm thấy như thế nào? " – Kỳ Hủ Thiên tựa vào ghế phê duyệt tấu chương, không chút để ý lật xem những văn kiện khẩn cấp mà các đại thần trình lên, phê duyệt như nước chảy mây trôi, phong thái ung dung, thoải mái. Khiến cho Kỳ Minh Nguyệt không khỏi hoài nghi hắn đang xem không phải là " Gia cấp kiện "(*) do Lưu Dịch mới vừa đưa tới, mà chẳng qua chỉ là những việc như một vị nương nương nào đó đánh rơi chiếc kim thoa nên muốn hướng hắn lấy cái khác.

" Đã hơn hai tháng, vết thương cũng đã hồi phục. " – Kỳ Minh Nguyệt không nhanh không chậm, tiếp tục cầm bút chăm chú viết.

Kỳ Hủ Thiên cầm bút lông tiện tay ném một cái, để cho Lưu Dịch đi vào đem những văn kiện đã phê ra ngoài.

" Đang viết cái gì? "

" Binh sách " – Văn tự của Thương Hách với điều y từng biết cũng không quá khác biệt, nhưng cũng có chỗ không giống, nó giản lược hơn so với loại phồn thể mà y biết, muốn xem hiểu thì không khó, chỉ là về mặt viết mới thật làm cho y đau đầu.

" Úc? Sao chép binh sách để làm gì? " – Kỳ Hủ Thiên rời khỏi vương tọa bên trong ngự thư phòng, cúi đầu kề bên tai Kỳ Minh Nguyệt nhẹ giọng cười hỏi:

" Chẳng lẽ Minh nhi tuổi còn nhỏ mà lại muốn chinh chiến sa trường sao? Phụ hoàng sẽ không nỡ đấy. "

Cố ý thổi vào trong tai y một luồng hơi nóng, làm cho Kỳ Minh Nguyệt ngừng bút một chút, dùng sức nắm chặt lại, ngẩng đầu hướng về phía hắn đang ở bên cạnh nói:

" Dùng để luyện chữ " – Miễn là phụ hoàng không quấy rầy y, y hẳn là sẽ viết được rất tốt, nhíu mày nhìn giấy tự, y bất đắc dĩ hỏi:

" Phụ hoàng xem ra thực nhàn rỗi a, tấu chương toàn bộ phê duyệt xong rồi sao? "

Kỳ Hủ Thiên đứng dậy vung tay lên

" Những việc nhỏ như vậy cần gì phụ hoàng phê duyệt, nếu toàn bộ đều chờ phụ hoàng xử lý thì những kẻ kia dùng để làm gì? " – Nói xong lại cho Lưu Dịch đem toàn bộ đống còn lại mang ra ngoài, " Để bọn họ tự nghĩ biện pháp, chờ trẫm xem nếu cảm thấy không được tốt, trong triều bất lưu người vô dụng, nên như thế nào bọn họ tự khắc hiểu. "

" Vâng. " – Lưu Dịch lại lui ra ngoài, biết có một số người xui xẻo.

Trong ngự thư phòng yên tĩnh, đàn hương nhàn nhạt từ lư hương chậm rãi phiêu tán ra, Kỳ Hủ Thiên mang theo hương vụ trên người đi đến bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt, xoay người vén tóc trên trán y qua một bên, nhìn kĩ vết thương

" Ân, quả nhiên đã nhạt đi, phục dùng vài ngày nữa sẽ không nhìn ra, tác dụng của bạch phù quả nhiên công hiệu. "

” Phụ hoàng… ” – Kỳ Minh Nguyệt hết cách đành buông bút, ” Nếu phụ hoàng quá mức nhàn rỗi, chi bằng đi một chút về phía hậu cung, các phi tần cùng hoàng tử nhìn thấy phụ hoàng chắc sẽ rất vui mừng. ”

” Nhàm chán thì đi tiêu khiển cũng được, nhưng nếu Minh nhi ở chỗ này với ta, phụ hoàng lại như thế nào cảm thấy nhàm chán được. ” – Kỳ Hủ Thiên ngồi xuống, đem y ôm vào trong lòng, hôn lên vết thương trên trán, ” Ở Huyễn Thiên điện đã quen chưa? ”

” Nếu phụ hoàng khi ngủ đừng đem ta ôm chặt như vậy, Minh Nguyệt sẽ dễ thích ứng hơn ”. – Từ khi vào Huyễn Thiên Điện, Kỳ Hủ Thiên đem y cùng mình ngủ chung với nhau, Hồng Tụ và Oánh Nhiên cũng theo đến, chuyên phụ trách việc vặt hằng ngày cho y.

Kỳ Hủ Thiên cúi đầu, chán hai người chạm nhẹ vào nhau, lúc này cảm thấy hơi thở của nhau gần chỉ trong gang tấc, hai người một lớn một nhỏ đều nhìn tâm tình ở trong mắt của đối phương, trong lòng đều là chấn động, Kỳ Hủ Thiên tâm tình phức tạp mở miệng nói:

” Có lúc phụ hoàng thật lo lắng khi tỉnh lại thì Minh Nhi đã không còn ở đây nữa, xuất cung mà rời khỏi phụ hoàng, đây không phải là điều ngươi vẫn luôn muốn làm đó sao? ”

Kỳ Minh Nguyệt phút chốc mở to mắt, lập tức chậm rãi nhắm mắt lại, y không biết vì sao người nam nhân này có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng y, ngay cả chính y còn chưa kịp hảo hảo tính toán kế hoạch, ” Phụ hoàng…” – Lần đầu tiên y cảm thấy kêu ra hai chữ này không được lưu loát, ” Ý nghĩ của Minh Nguyệt rõ ràng đến như thế sao? ”

” Chỉ là cảm giác ” – Kỳ Hủ Thiên cười khẽ, ” Minh nhi dù sao cũng làm cho người ta cảm thấy rằng, cho dù ôm vào trong ngực, ngươi vẫn là thuộc về chính ngươi, chỉ cần ngươi muốn, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể rời đi, và sẽ không quay đầu lại. ”

” Không sai, Minh Nguyệt sở dĩ còn ở lại nơi này, là bởi vì phụ hoàng đãi Minh Nguyệt tốt lắm, mà ta cũng cần quyền lợi và địa vị của phụ hoàng để đảm bảo tự thân an toàn, vừa lúc phụ hoàng cũng như ta, thực cảm thấy hứng thú, nếu như đã thế, Minh Nguyệt và phụ hoàng đều có cùng nhu cầu, lại có gì không tốt chứ? ” – Lần thứ hai mở mắt ra, Kỳ Minh Nguyệt đã lộ ra nụ cười ấm áp, bình tâm tĩnh khí cười hỏi.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận hoặc là thất vọng, không ngờ Kỳ Hủ Thiên lại cười ra tiếng, nhìn vẻ thích thú trong mắt hắn, Kỳ Minh Nguyệt không giải thích được, Kỳ Hủ Thiên đem y ôm trọn vào ngực, cố gắng nén một trận cuồng tiếu than nhẹ:

” Minh nhi thật là Minh nhi của phụ hoàng a, đáng yêu như vậy, phụ hoàng nên bắt ngươi làm sao cho tốt đây? Thật sự… Nghĩ muốn sớm đem ngươi ăn luôn a…” – Sự sung sướng cùng hứng thú run rẩy lộ ra trong lời nói, còn có không thể ức chế hưng phấn.

Càng là lộ ra bản tính cùng bề ngoài bất đồng, Kỳ Hủ Thiên càng là đối với đứa nhỏ này vừa mê muội, thân thiết lại xa cách, lúc nào cũng ngụy trang chính mình, không thì vì quyền lợi chính mình mà lo lắng, xem ra Minh Nguyệt lại như nước trong suốt như nguyệt sáng tỏ a, hiện giờ nghĩ đến, tên này thật đúng là không đặt sai.

” Nhanh lớn lên đi, Minh nhi tương lai sẽ trở nên như thế nào đây? Phụ hoàng thật sự chờ không kịp muốn thấy rồi.” – Thì thầm gần khóe miệng y rồi nhẹ nhàng hôn một cái, thấy y hiếm có được bộ dáng ngốc nghếch như vậy, Kỳ Hủ Thiên lại khẽ cười một tiếng, ” Minh nhi cũng ngàn vạn lần đừng làm cho phụ hoàng thất vọng…”

Bên trong đang nói đến đó, bỗng nhiên thanh âm của Lưu Dịch từ ngoài cửa truyền đến:

” Bệ hạ, Đại điện hạ tiến đến thỉnh an. ”

” Cho hắn vào ” – Nghe thấy tiếu âm của Kỳ Hủ Thiên từ bên trong truyền đến, Lưu Dịch đẩy cửa ra, ý bảo Kỳ Mộ Thịnh bên cạnh đi vào.

“… Phụ hoàng hôm nay… Thật cao hứng sao? ” Kỳ Mộ Thịnh đứng rụt rè, thấp giọng hỏi Lưu tổng quản đang mở cửa thay hắn.

” Bệ hạ xem ra tâm tình không tệ. ” – Lưu Dịch nhẹ giọng đáp, Kỳ Mộ Thịnh thở phào nhẹ nhõm, mỗi lần đến thỉnh an phụ hoàng hắn đều thấp thỏm không yên, phụ hoàng đối hắn thái độ khi tốt khi xấu, có khi

là vẻ mặt mỉm cười thân thiết hỏi hắn học tập như thế nào, có khi lại dửng dưng chỉ là liếc hắn một cái liền kêu hắn đi ra ngoài, mẫu phi nói muốn cho phụ hoàng vui vẻ, hắn cũng muốn phụ hoàng chú ý chính mình nhiều một chút, cho nên vẫn rất khổ tâm, sợ chính mình làm bậy nói sai, sau đó lại nghe nói, chỉ cần phụ hoàng tâm tình được tốt sẽ thấy vẻ mặt ôn hoà ít nhiều kiên nhẫn, mới vừa rồi chờ ở cửa nghe thấy tiếng cười ở bên trong, có lẽ nghị sự đại thần nói chuyện gì đó tốt, làm cho phụ hoàng vui vẻ, như vậy hôm nay phụ hoàng nhất định sẽ đối chính mình nở nụ cười.

Chỉnh sửa lại y bào, hắn thật cẩn thận phóng nhẹ cước bộ đi vào.

Nghe thấy phía sau đại môn nặng nề khép lại, Kỳ Mộ Thịnh hướng vào trong rồi đi vài bước, bên trong cánh cửa, hương mạc mờ ảo lượn lờ, cho dù có bay qua cánh cửa cũng như trước lượn lờ quanh quẩn trong không khí không có tán đi, mới vừa rồi tiếng cười còn chưa dứt thì đột nhiên im ắng, làm cho hắn không khỏi một trận sợ hãi, cẩn thận hướng mặt về phía tọa ỷ(*).

" Nhi thần thỉnh an phụ hoàng. " – Hành lễ xong cúi đầu đứng ở nơi đó.

" Ân. " – Ngữ thanh trả lời không lạnh không nhạt từ bên kia truyền đến, chỉ thấy phụ hoàng ngồi ở bên trái để hé ra một cái thư trác tinh xảo, lúc này phụ hoàng đang ngồi trên cái ghế sau bàn, nghiêng người, cánh tay gác lên trán tựa vào thành ghế, trên mặt lộ ra một vẻ tươi cười mà hắn chưa bao giờ gặp qua, đang mỉm cười trêu đùa cùng đứa trẻ đang ngồi trong lòng.

" Minh nhi không ngoan a, phụ hoàng chẳng qua là nếm một cái, như thế nào lại tức giận chứ? " – Nói xong lại là một trận cười nhẹ.

" Ta không có tức giận " – Nếu phụ hoàng chỉ là " Nếm một cái " nếu có thể không đưa đầu lưỡi luồn vào trong, y nghĩ sắc mặt của y sẽ tốt hơn một chút, – " Nguyên lai phụ hoàng là một người không thủ tín " – Hắn rõ ràng đáp ứng là sẽ không có cử chỉ quá mức.

" Phụ hoàng không thủ tín chỗ nào chứ? Minh nhi cũng không nói qua, như thế nào mới xem như quá mức." – Kỳ Hủ Thiên nhìn y bĩu môi, mỉm cười giảo hoạt.

Kỳ Mộ Thịnh thấy hoàng đệ Kỳ Minh Nguyệt được phụ hoàng ôm vào trong lòng, nhìn y cười nói cùng phụ hoàng, hai người không coi ai ra gì, trong lòng bỗng nhiên tràn ra một loại mùi vị nói không nên lời, mới vừa rồi… Đó là y làm cho phụ hoàng thoải mái như thế sao?

Vì cái gì hắn Kỳ Mộ Thịnh lại không được như vậy? Mẫu phi không phải nói phụ hoàng sớm muộn gì cũng đem ngôi vị Thái Tử truyền cho hắn sao? Dù sao thì hắn vẫn là Đại hoàng tử, phụ hoàng nên là thích hắn, chỉ là chính mình quá nhát gan, không bằng hoàng đệ y như vậy dám thân cận phụ hoàng thôi. Vì thế to gan, đi vài bước về phía trước, làm cho trên mặt bày ra một vẻ tươi cười, nhẹ nhàng cẩn thận mở miệng tiếp lời:

" Là phụ hoàng ăn thứ gì tốt của hoàng đệ mà hoàng đệ không vui vậy? "

Kỳ Minh Nguyệt thích thú nhìn vị " Hoàng huynh " này của y

Bạn đang ?

" Không sai, phụ hoàng lòng tham không đáy, giả dối khinh người, hoàng huynh ngươi nói nên làm cái gì bây giờ? "

Không dự đoán được y sẽ trả lời như vậy, Kỳ Mộ Thịnh nhất thời luống cuống

" Ta… Hoàng đệ sao có thể… nói phụ hoàng như thế chứ? "

Kỳ Hủ Thiên tựa hồ cảm thấy được hắn có chút chướng mắt, trên tay tiếp tục vỗ về chơi đùa mái tóc dài của y đang ngồi trong lòng, ngay cả mắt cũng chưa ngước lên, "Được rồi, ngươi đi xuống đi, mấy ngày tới không cần đến thỉnh an. "

"… Vâng." – Kỳ Mộ Thịnh mặt cúi thấp lên tiếng, lại theo mùi hương trong điện kia lượn lờ lui ra, đờ đẫn không biết trong lòng cái loại cảm giác này là gì, đến lúc đại môn ở sau người lại một lần nổ lớn khép lại, mới sợ hãi cả kinh, phục hồi tinh thần lại.

Nhị hoàng đệ ngôn ngữ không cố kỵ, nhưng phụ hoàng lại không chút trách tội, xem ra phụ hoàng quả nhiên thực sự sủng ái y, y an tọa ở trong lòng phụ hoàng, khuôn mặt tuấn tú vô song cùng phụ hoàng có tương tự chính là phong thái, hai người nói cười ung dung, lại làm cho mình sinh ra một loại cảm giác, chỉ có thể đứng rất xa ở một bên, mà không thể đến gần.

Nhìn lại phía sau, kia gian ngự thư phòng trang nghiêm, không tiếng động cùng phụ hoàng _ người mà hắn vừa kính vừa sợ, bỗng nhiên trở nên càng xa xôi.

Vì sao phụ hoàng chỉ đối hoàng đệ sủng ái như thế? Y cùng với mình, không phải đều có thể là dị tinh hàng thế sao?

Vì sao chỉ y được phụ hoàng ôm vào trong lòng? Vì sao chỉ y được các cung nhân yêu thích như thế?

Vì sao là y? Mà không là hắn_Kỳ Mộ Thịnh?

==========

(*)Gia cấp kiện: văn kiện khẩn cấp

(*)Tọa ỷ: ghế tựa

9. Chương 9: Hoa Thục Phi

Từ lúc Kỳ Minh Nguyệt ở trường thái học viện bị thương, đã qua ba tháng, mỗi ngày uống thuốc Vương thái y ngao kết hợp với bữa ăn bổ huyết hàng ngày, chờ cho vết thương trên trán nhìn không thấy nữa, Kỳ Hủ Thiên mới cảm thấy yên tâm, cho phép y đi trường thái học viện học tập, chính là còn cho y ngụ ở Huyễn Thiên điện, mỗi đêm ôm y ngủ yên, không chịu để y trở về. Kỳ Minh Nguyệt cũng từng kháng nghị hoàng tử không nên ở tại tẩm cung của quân vương, lúc này vết thương đã lành, y càng không có lý do gì tiếp tục ở lại, không ngờ Kỳ Hủ Thiên lại lấy lý do "Do Trẫm đối với Nhị hoàng tử chăm sóc sơ suất làm y bị thương, khiến trẫm trong lòng áy náy ", thật sự là ngăn chặn chi khẩu quần thần, làm cho Kỳ Minh Nguyệt công khai tiếp tục ở tại Huyễn Thiên điện, chính vì cùng là dị tinh, nhưng Đại Hoàng tử vì sao không có được quang vinh như vậy, mọi người mặc dù biết, cũng là không dám ở trước mặt bệ hạ nói, bệ hạ đối Nhị điện hạ yêu thương, trong cung mọi người quá rõ ràng, ngay cả Hoa thục phi lai lịch kỳ lạ được bệ hạ thiên sủng đều tại vì y mà trên người nếm đau khổ.

Một ngày kia, đó là ngày thứ nhất sau khi Kỳ Minh Nguyệt bị thương quay lại trường thái học viện, thái độ của Lâm Mộ Dung đối với y tất nhiên là sửa lại rất nhiều, mặc dù không đến mức rõ ràng thiên vị, nhưng cũng không dám đối với y có điều làm khó dễ, Kỳ Mộ Thịnh vẫn là ngồi ở chỗ cũ, thấy Kỳ Minh Nguyệt tiến vào, ánh mắt kỳ quái có chút né tránh, trừ lần đó ra hết thảy như thường, vẫn là bộ dáng khiếp nhược kia, về sau này, thái độ những kẻ còn lại đối Kỳ Minh Nguyệt trở nên tha thiết hơn, làm Kỳ Minh Nguyệt không chịu nổi nữa.

Thật vất vả mới học xong, Kỳ Minh Nguyệt trên đường ra trường thái học viện, bước đi nhàn nhã thong thả hướng Huyễn Thiên điện. Trên đường đi ngang qua ngự hoa viên, trùng hợp gặp một nữ tử quần áo hoa mỹ, nàng đang ở giữa vườn phẩm trà, trên cái bàn tròn đã bày lên đầy các loại điểm tâm dưa và trái cây cực kì tinh xảo. Một thân minh diễm với váy dài màu hồng, điểm xuyết những đường chỉ bạc, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt đẹp hoàn hảo, so với đóa hoa đẹp nhất vườn cũng không hề thua kém, phía sau còn có hơn mười thị nữ cùng thị vệ. Với kiểu phô trương này, chắc hẳn là phi tử rất được sủng ái.

" Nô tài lớn mật, thấy Hoa thục phi còn không lại đây hành lễ, né tránh đứng ở nơi đó làm cái gì? "

Nghe thấy thị nữ bên cạnh nàng lớn tiếng chất vấn, Kỳ Minh Nguyệt tự nhìn trên người mình y bào xanh ngọc, tính chất cầu kỳ, kiểu dáng phức tạp, không biết làm sao lại như giống nô tài, và càng vì điều gì mà phải né tránh? Lập tức mỉm cười, hướng bọn họ đi đến.

" Thỉnh an Hoa thục phi." – Nếu nàng là có ý giáo huấn y, y cần gì phải làm rõ thân phận mình khiến hy vọng của nàng thất bại chứ.

Hoa thục phi thấy y quả nhiên không biết nặng nhẹ chưa từng nói rõ mình là hoàng tử, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

" Ngươi là đứa nhỏ từ đâu đến? Mà dám ở nơi này làm loạn, thấy bổn cung cũng không đến thỉnh an, không quy không củ, xem ra là không ai quản giáo, mới có thể không phân lễ nghĩa " – Che lại đắc ý trong lòng, nàng lạnh lùng phun ra mấy chữ, – " Bích Liên, còn không thay bổn cung dạy hắn chút quy củ. "

Thị nữ Bích Liên đã sớm được lệnh, không đợi nàng nói xong, liền đi tới muốn động thủ.

Kỳ Minh Nguyệt không nghĩ tới nàng đùa chính là tiết mục ấy, uổng phí y trong chốc lát còn mong đợi, lúc này thấy thị nữ kia tay giơ lên cao, y đứng mặt không đổi sắc, chỉ thản nhiên mở miệng, – " Đừng bị thương tánh mạng là tốt rồi. "

Hoa thục phi còn chưa hiểu được y có ý gì, đột nhiên một bóng đen chợt lóe, Bích Liên đã kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Kỳ Minh Nguyệt thu hồi nụ cười trên mặt, chậm rãi đi đến trước mặt Hoa thục phi, nàng sắc mặt trắng bệch, hai tay tức giận run rẩy, chỉ vào y hướng thị vệ quát to, – " Các ngươi còn ở đó thất thần cái gì, đem tên phạm thượng này bắt lại cho ta! "

Mấy thị vệ kia thật ra phi thường thông minh, sớm đã nhận ra đứa nhỏ này, nghe đồn chính là người bệ hạ yêu thương nhất Nhị hoàng tử, bởi vì làm y bị thương, Lâm phi cùng Ngưng Lộ công chúa đã bị khiển trách, phi tử cùng công chúa còn như thế, huống chi bọn họ chỉ là thị vệ, vì thế tất cả đều chần chừ, mặt lộ vẻ khó xử.

Thấy tình cảnh đó, Hoa thục phi lại một chưởng đánh vào không trung, nghĩ đến nàng ở hậu cung vinh sủng một thân, ngoại trừ An Nhược Lam cùng nàng đối nghịch, người khác thấy nàng người nào không phải cung kính, hoàng nhi của nàng lại là con cả, theo tổ chế là có khả năng nhất trở thành Thái Tử, như thế nào có thể bị Kỳ Minh Nguyệt này tước đoạt, đã vào ở Huyễn Thiên điện, trước đó có lần còn nghe Thịnh nhi nói ở bên trong ngự thư phòng bệ hạ đối y sủng ái như thế nào, tuổi còn nhỏ đã tâm kế như thế hiểu được cách làm cho bệ hạ vui, không là dị tinh hàng thế thì là cái gì? Hôm nay nàng sẽ cho những kẻ hèn mọn dưới quyền thấy được Hoa Phượng Cẩn nàng lợi hại như thế nào, nói xong liền đích thân động thủ.

Kỳ Hủ Thiên được Ảnh vệ bẩm báo, bỏ mặc các thần tử và mọi việc liên quan ở Thiên điện nghị sự liền chạy tới ngự hoa viên, trước đó chỉ vì hắn đến trường thái học viện chậm một bước mà Minh nhi đã bị thương, lần này tuyệt đối không để cho có chuyện gì nữa, khi hắn vừa đến nơi, vừa đúng lúc nàng đang giơ tay áo lên…

" Hoa Phượng Cẩn…" – Kỳ Hủ Thiên kêu ra tên của nàng, không nhanh không chậm tiêu sái đi tới, cũng vừa đúng lúc kịp giữ tay của Hoa thục phi khi nàng định ra tay, hắn mỉm cười nhìn nàng, – " Trẫm nhớ rõ từng nói qua, một khi đã vào cung, phải nhớ kỹ thân phận của mình. "

Khuôn mặt mỉm cười cùng ánh mắt bình tĩnh, nhìn không ra có dấu hiệu gì tức giận, Hoa thục phi tuy rằng trong lòng bất an, nhưng vẫn tự giác cười duyên trả lời, – " Vâng, bệ hạ đã từng nói qua, thần thiếp cũng tự nhiên nhớ kỹ."

" Tốt, ngươi đã nhớ kỹ, vậy lúc này lại tính làm cái gì? " – Nhẹ nhàng buông ra cổ tay nàng, – " Ngươi tính đối với Minh nhi của trẫm làm cái gì? "

Hoa thục phi lúc này mới xác định, Hoàng thượng đã thực sự tức giận, vội vàng biện giải, "Ai nha, nguyên lai thì ra y là Nhị điện hạ, mới vừa rồi thần thiếp ở bên trong vườn nghỉ ngơi, thấy đứa nhỏ này không biết từ đâu ngang nhiên xông tới, bị hoảng sợ, y lại không nói rõ thân phận của mình, thần thiếp tưởng người nào không biết tôn ti lễ nghĩa, nên muốn Bích Liên dạy y một chút quy củ, không nghĩ tới…" – Nói xong lòng còn sợ hãi nhìn thị nữ nằm ở một bên, – " Không nghĩ tới y lại có thể gọi người ám toán thị nữ của thần thiếp, Bích Liên nàng…"

" Đủ rồi " – Kỳ Hủ Thiên đối nàng cười, – " Trẫm đã biết."

" Bệ hạ..."

Nàng biết hắn thích tên hoàng tử này, nhưng hẳn là chưa đến nỗi vì việc này mà trách tội mình, vì thế bèn thuận tiện đem việc này cho qua, lại cười tựa vào bên cạnh hắn, làm nũng oán giận, – " Bệ hạ, Nhị hoàng tử xem ra quả nhiên linh xảo(*) động lòng người, trách không được bệ hạ yêu thích, chính là đáng tiếc bị bệ hạ túng hỏng(*) rồi, thấy thần thiếp cũng không hành lễ thỉnh an, là Thịnh nhi thì cũng sẽ không vô lễ như thế. "

" Ngươi đã nói hết rồi? " – Kỳ Hủ Thiên nghe nàng nói chuyện, chỉ mỉm cười, chờ nàng nói xong, mới mở miệng, – " Nếu nói xong, vậy liền có thể động thủ."

" Động thủ? Động thủ cái gì? " – Hoa thục phi không rõ.

" Xem ra Phượng Cẩn quá hấp tấp thật không tốt, lúc trước còn nói nhớ rõ lời nói năm đó của trẫm, này chỉ chớp mắt liền đã quên, thôi được, nếu như ngươi đã quên, trẫm sẽ nhắc cho người nhớ."

Dứt lời, huyền mầu thân ảnh chợt lóe, đã đem Hoa thục phi kéo vào trong lòng, hai tay ôm lưng của nàng, cúi người kề tai của nàng nói nhỏ một câu:

" Trẫm đã nhắc nhở ngươi, chớ có quên lời nói năm đó."

Nói xong một chữ cuối, ngữ thanh như băng, lập tức mọi người chỉ thấy hắn mười ngón giống như đang khảy tấu một loại nhạc khí bình thường nào đó tao nhã vũ động, ở trên thân Hoa thục phi xoa nhẹ, đầu ngón tay hắn khẽ vuốt, vuốt đến đâu thân mình Hoa thục phi run rẫy đến đó, nhưng xem tình hình lại như hai người đang cùng nhau múa, chỉ là lúc này Hoa thục phi phát ra từng đợt thét thê lương chói tai, làm cho mọi người rõ ràng biết, giờ phút này nàng chính là chịu loại đau khổ nào.

Tiếng thét chói tai dần dần ngừng lại, theo sau, thân thể của nàng chậm rãi trượt dần rồi ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, tiều tụy không chịu nổi, đã không còn là loài hoa kiều diễm phong tình như lúc đầu, thống khổ vặn vẹo, trên mặt tràn đầy mồ hôi, thân thể ở trên mặt đất khẽ run rẩy, thấy tình cảnh vậy, các đại thần ở Thiên điện nghe thấy tin tức trong lòng không khỏi một trận khiếp sợ, sớm biết bệ hạ khi thời niên thiếu bị đưa ra cung từng trà trộn vào giang hồ, võ công cao tuyệt, thủ đoạn độc ác, nhưng không ngờ hôm nay lại sẽ đối Hoa thục phi luôn luôn phi thường sủng hạnh xuống tay nặng như thế, ánh mắt đều quét về phía Nhị hoàng tử đứng ở một bên, xem ra việc này cũng là từ Nhị điện hạ mà ra, quả theo như lời đồn đại, Nhị điện hạ được sủng ái đến độ không ai có thể bằng, thậm chí so với đồn đại càng quá mức.

Bên này Kỳ Hủ Thiên không chút nào quan tâm biểu tình phức tạp trên mặt các đại thần, đang đứng ở bên cạnh Hoa thục phi, nhìn nữ tử dưới chân

" Năm đó trẫm đã nói qua, một khi đã vào hoàng cung, ngươi liền không phải là Phượng Hoa Cung Chủ Cảnh Phượng Hoa trong chốn giang hồ, chỉ có thể là Hoa thục phi! Trừ phi gặp chuyện nguy hiểm, bằng không không thể sử dụng võ công! Ngươi sao lại có thể phụ lòng trẫm tín nhiệm, muốn dùng ' Hữu phụng lai nghi ' đối phó Minh nhi, nhất thập lục chi thải phượng trâm nói vậy ngươi lúc nào cũng mang theo trên người sao, dùng nó để đối phó một đứa nhỏ năm tuổi! Ngươi thật ra chưa từng xem thường y! Hay là sợ chính mình nhiều năm không dùng đến đã mất chính xác? "

Không chút nào thương tiếc dùng chân ấn nhẹ một chút trên người nàng, chỉ nghe răng rắc một tiếng, nàng nhất thời ôm cánh tay đau tỉnh lại, phát ra từng trận thống khổ thở dốc, Kỳ Hủ Thiên lúc này mới hài lòng gật đầu cười:

" Thiếu chút nữa đã quên, tuy rằng phế đi võ công của ngươi, nhưng ám khí của ngươi thì chỉ cần dùng lực cánh tay cũng có thể sử, cái này là phế hoàn toàn, ngươi cũng không cần tốn tâm tư đi luyện lại, chẳng phải bớt nhiều việc. "

Nói xong đem Kỳ Minh Nguyệt đang đứng ở một bên xem kịch vui ôm vào trong lòng, tự hỏi mà tựa như nói:

" Minh nhi ngươi xem, nàng muốn đả thương ngươi, trẫm không lấy tánh mạng của nàng, có đúng hay không là có chút quá cưng chiều nàng? "

Kỳ Minh Nguyệt đối hành động luôn luôn kinh người của hắn đã thành thói quen, lúc này ngay cả cảm giác bất đắc dĩ cũng không có, thuận thế ôm lấy cổ hắn, – " Đã không cần nàng tử, lúc này nên gọi thái y đến xem qua, miễn cho phụ hoàng mất một vị ái phi. "

" May mà có Minh nhi nhắc nhở "

Hắn quay đầu nhìn, – " Lưu Dịch đâu? "

Lưu tổng quản không biết từ chỗ nào đi ra, – " Có "

" Đi thỉnh thái y chữa trị cho Hoa thục phi, ngàn vạn lần không thể làm cho nàng có việc, hiểu chưa? "

" Thần lĩnh chỉ." – Lưu tổng quản biết, bệ hạ ý tứ là không thể cho nàng tìm ý nghĩ nông cạn(*), nhưng cũng không thể để cho người ta có kẽ hở mà lợi dụng. Hoa thục phi lai lịch vốn là đặc biệt, có người đã biết nàng ở trong cung, sau này còn không biết sẽ có động tĩnh gì.

Kỳ Hủ Thiên ôm ấp Kỳ Minh Nguyệt, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của y, hướng thần tử chung quanh nói:

" Không biết các vị ái khanh tụ họp ở đây làm cái gì vậy? Tuy rằng ngự hoa viên vừa lúc hoa nở, các ngươi cũng không cần cùng nhau kéo đến tận đây ngắm hoa chứ, hay là trẫm cùng hậu cung phi tần đàm đạo chuyện xưa, cũng làm cho chư vị ái khanh cảm thấy phí tâm phí công? "

Nguồn:

Lời này nói vừa ra, các đại thần vội nói không dám, hậu cung vốn là việc không tới phiên bọn họ bận tâm, huống chi Hoa thục phi ỷ vào ngày thường được sủng hạnh, hành sự kiêu ngạo, lần này chịu tội đương nhiên không có bởi vì nàng cầu tình.

" Nếu không dám, còn đứng ở chỗ này làm chi? Còn không theo trẫm trở về. " – Ôm Kỳ Minh Nguyệt, hắn trở về Thiên điện nghị sự.

Mọi người theo đế vương tính tình khó dò cùng nhau trở về, nhìn Nhị hoàng tử ngồi ở trong lòng bệ hạ, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

" Không phải có việc phải nghị sao? Lúc này tại sao không nói? " – Kỳ Hủ Thiên cho Kỳ Minh Nguyệt nằm ở trong lòng, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của y lộ ra biểu tình nhàm chán, tâm trạng buồn chán đánh giá các vị đại thần, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại nằm gối đầu trên chân hắn, không khỏi lộ ra nụ cười nhạt, làm mọi người ở dưới mắt xem mà choáng váng, thấy bệ hạ lãnh tiếu tà tiếu, chưa từng gặp qua biểu tình ôn hòa sủng nịch như thế, một đám đều đã quên mất bản thân định bẩm tấu là chuyện gì.

" Nếu các ngươi không có gì bẩm tấu, thì trẫm trở về " – Nâng nhẹ thân thể Kỳ Minh Nguyệt lên, hắn lại thuận miệng bỏ thêm một câu, – " Đúng rồi, trẫm nhớ ba tháng sau chính là sinh thần Minh nhi, đến lúc đó các vị ái khanh cùng nhau đến đi, Minh nhi sinh thần yến cũng không thể keo kiệt, nhiều người náo nhiệt chút. "

Đến khi các đại thần phục hồi lại tinh thần, thì trên vương tọa ngay cả bóng người cũng không thấy.

Huyễn Thiên điện nội, Kỳ Minh Nguyệt bất mãn ngồi ở một bên, – " Phụ hoàng không ngờ đa sự như vậy? Hà cớ gì lại làm sinh thần yến, năm rồi chưa từng làm qua, năm nay cũng không tất. "

" Minh nhi không thích náo nhiệt? "

Kỳ Minh Nguyệt cười nhạo một tiếng, mặt lộ vẻ trào phúng, – " Ăn uống linh đình, ca múa ồn ào náo động, nhìn như không tồi, nhưng mà cũng nhiều người hỗn tạp, dễ gặp chuyện không may, hay là phụ hoàng chê ta sống quá yên ổn, muốn cho ta xem một chút cảnh tượng náo nhiệt? "

==========

(*) linh xảo: khéo léo, tính tế, linh hoạt, xảo quyệt

(*) túng hỏng: dung túng đến hư hỏng

(*) ý nghĩ nông cạn: tự sát

10. Chương 10: Mưu Đồ

Huyễn Thiên điện nội, Kỳ Minh Nguyệt bất mãn ngồi ở một bên, – " Phụ hoàng không ngờ đa sự như vậy? Hà cớ gì lại làm sinh thần yến, năm rồi chưa từng làm qua, năm nay cũng không tất. "

" Minh nhi không thích náo nhiệt? "

Kỳ Minh Nguyệt cười nhạo một tiếng, mặt lộ vẻ trào phúng, – " Ăn uống linh đình, ca múa ồn ào náo động, nhìn như không tồi, nhưng mà cũng nhiều người hỗn tạp, dễ gặp chuyện không may, hay là phụ hoàng chê ta sống quá yên ổn, muốn cho ta xem một chút cảnh tượng náo nhiệt?. "

" Nếu phụ hoàng quả thật là muốn tìm cảnh tượng náo nhiệt cho Minh nhi xem..." – Kỳ Hủ Thiên kéo dài giọng nói, nhìn chăm chú hai mắt của y, Kỳ Minh Nguyệt thấy thế, chậm rãi mở miệng nói tiếp:

" Như vậy Minh Nguyệt phải chờ xem mới được, phụ hoàng đến tột cùng an bài loại tiết mục nào, không biết là có đặc sắc không. "

" Minh nhi yên tâm, tất nhiên đặc sắc tuyệt luân. "

Kỳ Hủ Thiên không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt xẹt qua một đạo thần thái quỷ bí.

" Có một số người không biết sống chết, tính toán trà trộn vào trong cung mưu đồ làm loạn, đến lúc đó Minh nhi cần là xem thật kỹ, xem phụ hoàng hảo hảo khoản đãi bọn họ như thế nào. "

" Mưu đồ làm loạn? Hay là còn có người dám ám sát phụ hoàng? " – Cười khẽ vài tiếng, Kỳ Minh Nguyệt cảm thấy được việc này chắc chắn trở nên phi thường phấn khích thú vị.

Kỳ Hủ Thiên không có trả lời:

" Ngươi vết thương đã hảo, ngày mai liền bắt đầu tập võ đi. "

" Cần gì chờ đến ngày mai? " – Y sớm đã không thể chờ đợi được nữa.

Ngay sau đó Kỳ Hủ Thiên đối Lưu Dịch nói:

" Từ hôm nay trở đi, Minh nhi giao cho ngươi, muốn tập tốt căn cơ, mỗi ngày nhất định không thể lơi lỏng. "

" Vâng, Lưu Dịch biết ". – Lưu tổng quản bình tĩnh đưa mắt quan sát Kỳ Minh Nguyệt.

Kỳ Minh Nguyệt đón nhận ánh nhìn chăm chú của Lưu tổng quản, không có chút khiếp đảm sợ hãi, thần sắc như thường, thậm chí mang theo một chút hưng phấn cùng chờ mong: – " Minh Nguyệt biết, muốn tập tốt võ công, nếm chút khổ sở là tất nhiên, Lưu tổng quản không cần thủ hạ lưu tình. "

" Vậy xin điện hạ chuẩn bị tốt chữa thương chi dược, sau này tất có lúc dùng đến. "

Kỳ Minh Nguyệt giảo hoạt cười, – " Không cần Lưu tổng quản nhắc nhở, ta từ lâu đã chuẩn bị, còn có dư mười loại dược khác nữa, đều mang theo bên người với bất cứ tình huống nào. "

" Minh nhi chuẩn bị cái này làm gì? " – Kỳ Hủ Thiên biết y tìm Vương thái y phối chế rất nhiều dược vật, nhiều nhất là các loại mê dược và thuốc trị thương.

Kỳ Minh Nguyệt thu hồi khuôn mặt tươi cười, sườn tay đặt trên chiếc bàn ngọc, ngắm nhìn họa tiết trên cái chén, thản nhiên đáp:

" Đang ở trong cung, đâu biết được lúc nào thì cần đến, ai có thể nói chắc chắn chứ? Hiện giờ ta chỉ là tiểu nhi năm tuổi, nếu không nhờ vào những thứ này, chẳng lẽ mỗi lần đều phải dựa vào Ảnh vệ hoặc là phụ hoàng đến cứu sao? "

Y chậm rãi đứng dậy, ngữ thanh thập phần bình tĩnh, – " Tính mạng Minh Nguyệt không thể toàn bộ đều dựa vào người khác tới bảo toàn, dù cho chỉ có một tia cơ hội sống, ta cũng muốn đem nó nắm ở trong tay chính mình. "

Quay lưng về phía bọn họ, thân ảnh khiến Kỳ Hủ Thiên cùng Lưu tổng quản không cách nào thấy rõ biểu tình y lúc này, chỉ có ánh tà dương xuyên qua song cửa sổ hắt lên người y, ở xung quanh vầng sáng phát ra một phiến kim hồng sắc rực rỡ, chói chang, Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào quang hoa trên người đứa nhỏ, trong mắt thần sắc lưu chuyển, biến ảo không ngừng, Lưu tổng quản nhìn y nói ra những lời nói này, bỗng nhiên ánh mắt chuyển hướng về phía nam tử vận huyền cẩm bào kia, nhíu nhíu mày, bệ hạ người…

" Hôm nay chuyện Hoa thục phi là ta tính sai, chưa từng dự đoán được nàng cũng biết võ, nếu không có Ảnh vệ cứu cộng thêm phụ hoàng tới kịp, chỉ sợ Minh Nguyệt đã mệnh huyền một đường, nguy cơ như thế ta không muốn lại có lần thứ hai. "

Nhớ tới lúc ấy ngay cả thời gian sử dụng dược vật đều không có, y khẽ nhăn mặt, thân thể đứa trẻ năm tuổi dù sao vẫn là quá yếu, không đủ linh hoạt, càng miễn bàn tốc độ cùng độ mạnh yếu, xem ra sau khi tập võ mới có thể có cải biến.

" Minh nhi a…" – Kỳ Hủ Thiên bỗng nhiên thở dài, cầm lấy cái chén nhỏ đã rót đầy rượu từ từ uống xuống, không nói lời nào.

Lưu tổng quản đứng ở một bên, nhìn thần sắc trong mắt bệ hạ, không nói một câu, cầm lấy ngọc hồ thay hắn rót đầy, sau đó đem ngọc hồ để lại trên bàn, thấy hắn nâng chén bất động, – " Bệ hạ, dạ yến sinh thần của Nhị điện hạ đã phân phó người làm, không biết…"

Tay Kỳ Hủ Thiên rốt cục cũng động, một lần nữa đem chén rượu đưa tới bên môi, động tác tao nhã, không nhanh không chậm nhấp một ngụm, – " Ân ".

Lưu tổng quản hạ mắt xuống, lúc này đây không nên nhắc lại.

Kỳ Minh Nguyệt biết, lần này sinh thần yến chắc chắn có việc phát sinh. Ngoài cửa sổ tà dương đang ánh hồng, xích kim(*) chói chang khiến cho y không thể không nheo mắt lại, trong mắt như chứng kiến phiến đỏ rực màu máu, hai tay hắn đưa ra trước cửa sổ, thân ảnh nho nhỏ toát ra thâm trầm so với tuổi y thật không hợp.

Sau ngày hôm đó, trong cung tái không người nào dám trêu chọc Nhị hoàng tử _ người được bệ hạ sủng nịch. Mà lúc trước, Tam hoàng tử Liên Sóc vô cùng nhu thuận khiến mọi người mến yêu, dường như không còn làm người ta chú ý nữa. Thậm chí đang bị mọi người dần dần quên lãng đi, giống như Kỳ Minh Nguyệt năm đó.

Bệ hạ vì Nhị hoàng tử làm sinh thần yến, mời văn võ bá quan, và sứ giả từ các tiểu quốc xa xôi đến tiến cống, có thể nói hết sức phô trương, ngay cả An dương cùng Liên đồng nghe thấy đều sai người đưa lễ vật tới. Trong lúc nhất thời, thế nhân không một ai không biết, Thương Hách đế ở giữa ba vị hoàng tử, sủng hạnh nhất chính là Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt, Hoa thục phi cùng y có điều tranh chấp đã bị trừng phạt nghiêm khắc, đến hơn một tháng nằm ở trên giường tĩnh dưỡng, chưa từng bước ra khỏi phòng một bước.

Quần thần đều nghị luận, cứ theo đà này, tương lai một khi lập trữ, Thái tử vị nhất định là thuộc về Nhị điện hạ rồi. Vì thế Ngưng Hi Các càng thêm náo nhiệt hơn. Phía sau cánh cửa An quý phi cười khoản đãi tiếp đón các phi tần, nhưng sau mặt lại lộ ra biểu tình phức tạp.

Thời gian trôi qua, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, rất nhiều người chờ mong tại yến hội có thể nhìn thấy được Nhị hoàng tử, người vốn rất ít lộ diện. Mà Kỳ Minh Nguyệt lúc này đang được Lưu Dịch chỉ bảo, rất chăm chú tập võ. Trong vòng ba tháng, hắn bắt đầu tập đánh cột và đứng tấn, dựa vào thân thể còn quá nhỏ khó khăn chống đỡ, mấy lần ngất ở dưới ánh mặt trời chói chang, sau đó tạm nghỉ uống nửa chén thuốc lấy hơi. Ngày thứ hai lại tiếp tục khổ luyện, nghị lực như thế khiến Lưu Dịch tuy ít lời nhưng cũng phải có lời tán dương trước mặt Kỳ Hủ Thiên, nói Nhị điện hạ quả nhiên tâm tính kiên nhẫn, đối với mình còn không chút nào tử tế, sau này cho dù đối địch cũng nhất định có thể tàn nhẫn quả đoán, lời này Kỳ Minh Nguyệt cảm thấy nói không sai, nghĩ đến kiếp trước học được kinh nghiệm giáo huấn, đều được dạy như thế, khi chiến đấu mà nương tay đó là ở tự chui đầu vào rọ, vì vậy mà mấy ngày sau ở trong tổ chức chiếm được " Nhược Thủy " chi danh, thủy có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, người mà như thủy, người xuôi mà đi thì sẽ luôn thuận lợi nhưng nếu đi ngược dòng ắt gặp bất lợi, vậy liền chỉ có thể hủy diệt số phận.

Lưu tổng quản nhãn lực rất tốt, xem ra nhất định là đã gặp nhiều sóng gió, người nguy hiểm như vậy. Biết được phụ hoàng năm đó ở trên giang hồ kết bạn, chỉ là không biết bọn họ nhận biết như thế nào và như

thế nào mà lại theo phụ hoàng tiến cung, quả thật hắn tuy có chút tò mò, nhưng chưa từng hỏi qua. Hắn cùng với phụ hoàng trong lúc đó, vừa không phải phụ tử bình thường, cũng không phải toàn tâm tin tưởng tín nhiệm như người yêu, mặc dù xem ra có một cái ước định hoang đường, nhưng chân chính mà nói, hai người trong lúc đó theo như lời y nói ngày đó chỉ là theo như nhu cầu mà thôi.

Nghĩ đến đây, y không biết vì sao không tự chủ được thở dài.

" Không hiểu điện hạ vì sao lại thở dài? Là Hồng Tụ chải tóc không tốt sao? "

Hồng Tụ một thân hồng y lúc này đang đứng phía sau y chải tóc, thấy trong gương chủ tử lộ ra biểu tình như vậy không khỏi kỳ quái, trong cung cao thấp ai chẳng biết bệ hạ đối với chủ tử vô cùng sủng ái, ngay cả khi thấy các nàng các thị nữ đều cung kính. Huyễn Thiên điện nội, tẩm cung bệ hạ, điện hạ cũng đã là chủ nhân, có thể tùy ý sai phái tất cả cung nhân, bệ hạ đối với chủ tử sủng ái lại càng gia tăng, ngay cả đi ngủ cũng muốn chung giường mà ngủ, vì sao điện hạ còn có thể lộ ra vẻ mặt này?

Kỳ Minh Nguyệt không trả lời, nhìn trên đầu đã thấy mái tóc đen bị Hồng Tụ búi thành một đồng tử kế(*) tinh xảo, bàn tay trắng nõn đang búi tóc chậm rãi ngừng lại, nắm trong tay cái lược bằng ngà voi, Hồng Tụ chần chờ quay người đứa nhỏ trong gương lại, – "… Hồng Tụ muốn biết, điện hạ vì sao xem ra…"

Hắn nhìn thấy ánh mắt nàng như muốn nói nhưng lại thôi, mang theo nghi vấn:

" Ta? Xem ra như thế nào? "

" Có chút… Cô đơn. " – Hai chữ cuối cùng nhẹ nhàng đến tai Kỳ Minh Nguyệt, tựa hồ cục đá rơi vào trong hồ rồi đẩy ra vô số gợn sóng.

Hồng Tụ nói xong, giơ lược lên, bắt đầu chải ở phía trước, rõ ràng là đứa trẻ còn nhỏ như thế, nhưng lại tuấn mỹ vô song, trí tuệ bất phàm, làm cho người ta nhịn không được thấy thì yêu thương vui mừng, mỗi lần khi nhìn thấy dáng vẻ y trông ra cửa, không biết tại sao lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Dấu thần tình trong mắt, Kỳ Minh Nguyệt mặt giãn ra cười khẽ, – " Có Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên, Minh Nguyệt sao lại có thể cô đơn, huống chi còn có phụ hoàng sủng ái. "

Hồng Tụ thở dài một tiếng, buông lược xuống – " Chủ tử chỉ cần nhớ rõ Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên một lòng đối với chủ tử là được. "

Nói xong ngữ khí biến đổi, lại nhẹ nhàng giúp y sửa sang lại vạt áo – " Được rồi, đã đến giờ, chắc bệ hạ cũng đang sốt ruột chờ, nhiều vị thần tử trong yến tiệc chắc đang dài cả cổ đợi chỉ để được nhìn thấy tin đồn vị Nhị điện hạ tựa như tiên đồng trong tin đồn a! Nô tỳ lần này cùng điện hạ qua đó vậy. "

Oánh Nhiên vén bức rèm che đi đến, – " Mọi người đang chờ điện hạ, trong Xích Hi Điện đều đã chuẩn bị thỏa đáng, bệ hạ dặn dò, mời điện hạ mau mau đến đó. "

Kỳ Minh Nguyệt cất bước đi trước, bỗng nhiên ngừng lại, – " Hôm nay có thể cùng với hôm qua có chỗ bất đồng sao? "

Oánh Nhiên ngây người một lát, lắc đầu, – " Điện thượng có rất nhiều người ni, sứ giả của An Dương cùng Liên Đồng cũng đến đây, bệ hạ xem ra không có gì khác thường…"

" Quên đi, không cần nhất nhất nói tỉ mỉ, chúng ta đi thôi." – Hắn biết, cho dù sẽ có chuyện phát sinh, có người có mưu đồ, biểu hiện bên ngoài cũng là không đoán ra.

Xích Hi Điện nội, Kỳ Hủ Thiên ngồi trên hoàng tọa(*), đang nhàn nhã dựa vào lưng ghế, một tay nắm chén rượu lộ ra nụ cười nhạt, khóe miệng hơi cong làm cho Kỳ Minh Nguyệt nhìn ra hắn trong lòng đang chờ mong một chuyện nào đó.

" Nhi thần khấu kiến phụ hoàng." – Kỳ Minh Nguyệt theo hành lang giữa, không nhanh không chậm bước đi thong thả, một thân nguyệt sắc y bào phủ xuống, vạt áo tung bay vẽ ra một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, như ánh sáng đêm trăng, mái tóc đen như mực, khóe môi hắn khẽ nhếch, lộ ra như có như không ý cười, trên khuôn mặt non nớt của hài tử lại pha trộn vẻ mặt cẩn thận chín chắn của người lớn, nhưng lại không ngờ lại có thể làm người ta hảo cảm, không tự chủ được muốn cùng hắn thân cận.

Đó là người mà Thương Hách đế sủng ái, nổi tiếng thiên hạ đều biết Nhị hoàng tử _ Kỳ Minh Nguyệt?! Mọi người không ngớt lời tán thưởng, chẳng trách bệ hạ bất công, hoàng tử ý vị cao quý dung mạo vô song, người như vậy có lẽ nào hoàng đế không thích, không thiên vị?

==========

(*)xích kim: vàng tinh khiết

(*)đồng tử kế: búi tóc trẻ con

(*)hoàng tọa: chỗ ngồi của vua

11. Chương 11: Ngoài Ý Muốn

Xích Hi Điện nội, Kỳ Hủ Thiên ngồi trên hoàng tọa, đang nhàn nhã dựa vào lưng ghế, một tay nắm chén rượu lộ ra nụ cười nhạt, khóe miệng hơi cong làm cho Kỳ Minh Nguyệt nhìn ra hắn trong lòng đang chờ mong một chuyện nào đó.

" Nhi thần khấu kiến phụ hoàng." – Kỳ Minh Nguyệt theo hành lang giữa, không nhanh không chậm bước đi thong thả, một thân nguyệt sắc y bào phủ xuống, vạt áo tung bay vẽ ra một chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, như ánh sáng đêm trăng, mái tóc đen như mực, khóe môi hắn khẽ nhếch, lộ ra như có như không ý cười, trên khuôn mặt non nớt của hài tử lại pha trộn vẻ mặt cẩn thận chín chắn của người lớn, nhưng lại không ngờ lại có thể làm người ta hảo cảm, không tự chủ được muốn cùng hắn thân cận.

Đó là người mà Thương Hách đế sủng ái, nổi tiếng thiên hạ đều biết Nhị hoàng tử _ Kỳ Minh Nguyệt?! Mọi người không ngớt lời tán thưởng, chẳng trách bệ hạ bất công, hoàng tử ý vị cao quý dung mạo vô song, người như vậy có lẽ nào hoàng đế không thích, không thiên vị?

" Minh Nhi còn không mau ngồi xuống. "

Thấy y đã đến, Kỳ Hủ Thiên lộ ra vẻ mừng rỡ, chỉ một vật màu phỉ thúy nằm trên bàn:

" ' Mính Huân ' sản vật của An Dương nổi tiếng khắp thiên hạ, nghe đồn giống như rượu mà không phải rượu, từ trước đến nay vạn kim khó cầu, nhiều năm nay chỉ nghe kỳ danh, người gặp qua nó cũng không nhiều, sứ giả lần này mang theo đến đây, Minh nhi lúc này xem như được lợi rồi. "

Kỳ Minh Nguyệt ngồi xuống dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hướng An Dương sứ giả gật đầu cảm tạ, nhìn đồ vật trên bàn hình dạng thập phần kỳ lạ và đặc biệt, không tròn không vuông, màu sắc trong trẻo như lục liễu (*) lại có chỗ trầm như hổ phách, hoa văn đan xen như lão thụ bàn căn, lởm chởm nhấp nhô, hoàn toàn không giống một thứ khí cụ, nhưng lại giống như tảng đá, không khỏi ngoài ý muốn nhìn phụ hoàng, thấy ánh mắt hắn đầy ẩn ý, lập tức hiểu được chút ít.

An Dương sứ giả thấy vậy liền đứng dậy nói:

" Nhị điện hạ, đây là Mính Huân, An Dương bệ hạ ta đã có được từ nhiều năm trước, thấy màu sắc hình dạng của nó lịch sự tao nhã nên thập phần yêu thích. Chỉ là nó dù sao cũng là Mính Huân, nếu bị người coi như một khối đá thì thật là đáng tiếc. Hôm nay là sinh thần điện hạ, nên bệ hạ sai ta mang đến. Hôm nay thấy được Nhị điện hạ phong thái thế gian ít có, hơn nữa Mính Huân này hình dạng màu sắc nhân gian khó gặp, hiện giờ tặng cho điện hạ thực xem như tương đắc ích chương(*)."

Dù nói rất nhiều nhưng lại hoàn toàn không đề cập đến Mính huân rốt cuộc là vật gì, nếu giống như rượu mà không phải rượu, vậy đích thị là chất lỏng, vì sao lại là một khối đá hiếm thấy? Quần thần không hiểu, rối rít nghị luận, mặc dù sớm biết về Mính Huân, nhưng thật sự là chưa được gặp qua, đương nhiên lại càng không biết nguyên do. Thế là một đám hướng Nhị điện hạ nhìn đi, chỉ thấy y cầm trên tay tảng đá kia thưởng thức, nhìn không ra một chút sốt ruột quẫn bách, hỏi An Dương sứ giả kia:

" Mính Huân là vật hết sức hiếm có, sinh trưởng tại vùng địa cực biển sâu hoặc là trọng sơn tích thạch, bất luận tìm được tại nơi nào, cũng là nơi hiểm trở khó vượt qua, nó không sinh dưới đất, cũng không kết trên cây, dưới nơi nham thạch bao vây mới lộ rõ, Minh Nguyệt đoán có đúng không? "

Mọi người nghe y dùng đồng âm mềm mại trong trẻo nói ra lời nói này, bất luận thần tình tư thái hoặc ngôn ngữ lúc đó, bộ dạng điềm tĩnh như đã biết trước, đều có chút ngoài ý muốn, thậm chí có người sợ hãi than một tiếng, – " Ai nha, ngươi có phải là lén đọc phụ… ách, sách của phụ thân ta, bằng không làm thế nào ngươi biết được? Mộ nhi trước kia cũng không biết. "

Thanh âm non nớt vừa cất lên dĩ nhiên là một hài tử. Chỉ thấy hắn ở phía sau sứ giả, trừng lớn mắt, đôi mắt đen lóe sáng đáng yêu như một chú cún con, khó hiểu nhìn y.

An Dương sứ giả nhất thời khẩn trương, kéo hắn xuống không biết nói gì đó. Sau đó mặt lộ vẻ kinh ngạc, quay lại nhìn Kỳ Minh Nguyệt nói: – " Điện hạ nói không sai, thế nhân mặc dù đều biết Mính Huân, nhưng gặp qua thì không được bao nhiêu người. Cho dù có may mắn được nhìn thấy, cũng hơn phân nửa không biết nguồn gốc của nó, huống chi Mính Huân này mỗi cái hình dạng khác nhau, không có cái nào giống cái nào. Muốn từ một mẫu mà hiểu rõ đặc tính chung lại khó càng thêm khó, không biết điện hạ làm thế nào biết chuyện được ghi chép trong An Dương mật văn? "

Quần thần lại thêm một trận kinh ngạc, xem ra Nhị điện hạ đã nói đúng. Chỉ có chút kì lạ nam hài kia là người phương nào, An Dương sứ giả sao lại đem hắn theo bên người, xem ra phi thường coi trọng.

Kỳ Minh Nguyệt thấy nam hài kia vẫn lộ ra vẻ tò mò nhìn y, đối hắn mỉm cười, sau đó cầm lấy tảng đá kia, giơ lên trước mắt nhìn lại một cách tinh tế, miệng chậm rãi nói:

" Chuyện này có khó khăn gì? Mính Huân cũng chỉ là một khối đá thôi. "

Nói xong hướng Oánh Nhiên đang đứng một bên phân phó gì đó, Oánh Nhiên đi rồi, hắn mới tiếp tục nói:

" Thế nhân chỉ biết Mính Huân kỳ danh, lại không biết Mính Huân rốt cuộc như thế nào mà hình thành. Viên đá này đúng là Mính Huân, cũng không phải Mính Huân. "

" Điện hạ có ý gì? " – Đã có thần tử Thương Hách chờ không kịp liền hỏi.

Kỳ Minh Nguyệt nhận lấy thanh chủy thủ được Oánh Nhiên trình lên, rút ra khỏi bao, lưỡi dao sắc bén như nhất hoằng thu thủy ở trước mắt mọi người xẹt qua một đạo kiếm quang băng hàn, còn chưa kịp nghi ngờ sợ hãi, bỗng nhiên ngửi được trong điện tràn ngập một cổ thanh lương như nước lại miên trường ôn nhuận, phương liệt như mùi rượu…

" Vật ở trong khối đá này mới thật là hi hữu " – Kỳ Minh Nguyệt mỉn cười tán thưởng, đem khối kì thạch giơ lên trước mắt, cánh tay khẽ giơ lên cao, hơn mười giọt dịch thể hơi sềnh sệch trong suốt rơi vào trong chén ngọc, vừa vặn một trản.

Mùi thơm lạ lùng bên trong, y giơ chén lên, đưa đến bên môi, ngửa đầu uống một ngụm, mới duyệt nhiên cười:

" Phụ hoàng, vật này quả nhiên đặc biệt. "

An Dương sứ giả thấy hắn uống Mính Huân như thế, lại càng ngạc nhiên, hắn chưa từng nghĩ đến, Thương Hách Nhị hoàng tử không chỉ biết như thế nào lấy được Mính Huân, ngay cả phương pháp thưởng thức một điểm cũng không sai, – " Điện hạ…"

Thấy dáng vẻ lo lắng của sứ giả, Kỳ Minh Nguyệt mới đặt bôi trản xuống, mỉm cười trả lời:

" Minh Nguyệt chỉ là đoán được thôi. "

Thấy hắn tỏ vẻ không tin, Kỳ Minh Nguyệt ha hả cười khẽ, lúc này mới lộ ra vẻ trẻ con bướng bỉnh:

" Minh Nguyệt từ khi ra đời tới nay chưa từng rời khỏi Thương Hách, làm sao có thể thâu duyệt An Dương mật sách chứ, sứ giả xin yên tâm. Minh Nguyệt quả thật chỉ là đoán, Minh Nguyệt biết, trăm vạn nghìn vạn năm qua, cây cối trong điều kiện nào đó đều có thể hoá thạch, trong đó có một vài cái đang trong thời gian ngưng kết lại vừa vặn uẩn nước mưa hoặc là loại hoa biện sơ quả, thâm niên lâu ngày, mặc dù hình

thành ngoan thạch của ngày nay, nhưng bên trong còn hàm hữu vật khác, mộc hoá thành ngọc, ngọc dưỡng nội vật, kết cục hình thành Mính Huân này. ”

Dứt lời một phen thở dài, – ” Mặc dù ở ngay trước mắt ta, nó đã trải qua vô số trùng hợp, mới ủ thành một thuấn(*) hinh hương như lúc nãy, nếu không uống kịp, chỉ sợ sẽ bốc hơi vào trong không khí dần dần nhạt đi, cho đến khi tiêu tán không còn dấu vết. ”

” Thật là lợi hại…” – Lại là đứa nhỏ vừa rồi, hắn trợn mắt há hốc miệng lớn tiếng tán thưởng, nói ra tiếng lòng của mọi người. An Dương sứ giả cũng không ngừng thán phục, – ” Bệ hạ có được điện hạ, y ngày sau sẽ vì Thương Hách mang về vinh quang vô tận, khiến người người hâm mộ a. ”

Kỳ Hủ Thiên ha ha cười, – ” Khả năng của Minh nhi trẫm sớm đã kiến thức qua, trẫm cũng chờ mong ngày sau a.”

Trong tiếng cười, trong ánh mắt cùng Kỳ Minh Nguyệt đối diện cất giấu ý cười trêu tức, Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn như thế, đương nhiên biết phụ hoàng nhất định là nghĩ đến ước định giữa bọn họ, nhân dịp này trêu đùa y, lập tức nhìn lại, liếc mắt một cái, cười đến có chút giảo hoạt. Khi nào mới lớn lên, chỉ sợ còn phải do chính y định đoạt nữa, nhớ đến nguyên lai, mười tám mới xem như trưởng thành, không biết phụ hoàng có thể chờ được không?

Ngay lúc không khí náo nhiệt, ngoài điện bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng động ồn ào, chỉ nghe có người hô một câu:

” Có thích khách! Mau bảo vệ bệ hạ! ” – Chỉ một thoáng quần thần hỗn loạn, mỗi người cảm thấy bất an, kinh nghi bất định đứng dậy.

Kỳ Minh Nguyệt uống Mính Huân, lúc này đang có chút huân nhiên ý, kia mặc dù không phải rượu, nhưng lại giống như rượu ngon làm cho người ta cảm giác phiêu nhiên dục túy, nghe được có người quát to, nhớ tới hôm nay tiệc rượu nguyên là đến xem trò vui, thấy phụ hoàng ngồi ngay ngắn trên tòa thượng bình yên vô sự, yên tâm hướng hai bên nhìn lại, chỉ thấy có vài tên hắc y nhân đang hướng nơi này xông vào, trong cung thị vệ đang ngăn cản, xem ra người trong điện đều không nguy hiểm, hắn cảm thấy kỳ quái, phụ hoàng sao lại an bài vở kịch hoàn toàn không hồi hộp này cho y xem?

Đang suy nghĩ đột nhiên cả kinh, phát hiện trong điện có cái gì đó không đúng, đang muốn gọi Hồng Tụ cùng Oánh lại đây, nhưng chợt phát hiện hai người ở phía sau cách đó không xa đã biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ một thoáng kinh sợ nảy lên, y vụt đứng dậy, sau đó cảm giác sau lưng thoáng có bóng người, có người đến gần. Y cầm lấy chủy thủ trên bàn không chút do dự hướng vai sau đâm tới. Khoảng cách quá gần, có lẽ đối phương chưa từng dự đoán được tiểu đồng như thế cũng biết võ, càng không ngờ được y vào lúc này lại có gan đánh trả, tốc độ còn nhanh như vậy, trong lòng không khỏi cả kinh, nhất thời phốc một tiếng, tiên huyết(*) bắn tung tóe trên thiển sắc y bào của hắn. Xem ra thập phần rõ rệt, nhìn một cái liền có thể xác định, đối phương mặc dù bị thương, nhưng tuyệt sẽ không quá mức nghiêm trọng, vì thế trong lòng thở dài, đáng tiếc cơ hội lần này, sau đó trước mắt y tối sầm, trước khi chìm vào màn đêm, trong lòng xẹt qua một tia nghi vấn… Trò đùa này quả nhiên đặc sắc tuyệt luân, đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu (*), rốt cuộc là ai thừa lúc này động thủ với y?

Toàn bộ hắc y nhân trên điện đã bị bắt, Kỳ Hủ Thiên trên long ỷ chậm rãi đứng lên, mọi người trên điện trầm mặc không nói, đều hoài tâm tư. Nghĩ lại lúc bắt được hết bọn thích khách mới phát hiện Nhị điện hạ mất tích, bệ hạ không biết sẽ giận dữ đến mức nào, trong lòng lo sợ không yên. Lúc này có thần tử gián ngôn,– ” Bệ hạ, Nhị điện hạ mất tích là trong lúc điện hỗn loạn, nhưng trước đấy tuyệt không có người khả nghi đi vào, y thần xem ra, việc này là do nội quỷ gây ra, nếu không sẽ không thể dễ dàng như thế lẫn vào trong điện, nói không chừng có người giả làm cung nhân, hoặc là… là…”

An Dương sứ thần người tùy thị không nhiều lắm, nhưng cũng không gọi là ít. Họ đều sinh nét mặt, cũng không biết nội tình ra sao, trên điện này bọn họ là bị hiềm nghi nhiều nhất. Dù cho không phải người của bọn họ, cũng là có người trà trộn vào trong đó, che đậy tai mắt người khác.

Mặc dù ý tứ không nói ra, nhưng rất nhiều người từ trong những lời chưa nói hết này nghe ra hàm nghĩa khác. Nhóm người của An Dương sứ thần quả thật là người có nhiều hiềm nghi, nhưng lúc này không hề có

chứng cớ, lại dựa vào cái gì chất vấn bọn họ. Nếu bởi vậy mà dẫn tới hiềm khích giữa Thương Hách cùng An Dương, chỉ sợ đối với tất cả mọi người đều là không có lợi.

Suy nghĩ như thế, nhưng không ai dám nói rõ ra, An Dương sứ thần cũng thập phần khôn khéo, hiểu được cách tự bảo vệ mình, bất luận bọn họ lúc này nói cái gì, cũng không tốt bằng im lặng, chỉ lẳng lặng chờ Kỳ Hủ Thiên lên tiếng.

Chỉ thấy bệ hạ đứng dậy, đi đến chỗ ngồi của Nhị điện hạ, nhìn một bãi vết máu trên mặt đất không nói một câu, thần tình thâm trầm khó dò, qua một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, – " Hôm nay đến đây giải tán thôi. " – Nói xong rốt cuộc không đề cập đến việc vừa mới xảy ra, rời đi trước.

Quần thần bên dưới dù cảm thấy nhẹ nhõm một chút, nhưng không khỏi cảm thấy có chút khác thường, bệ hạ xưa nay yêu thương Nhị điện hạ, lúc nãy cư nhiên không hề phản ứng, chẳng lẽ trong lòng đã cuồng nộ, định âm thầm điều tra? Lắc lắc đầu, quân tâm khó dò a, vẫn là an phận chút, chờ việc này có định luận rồi nói sau.

Kỳ Minh Nguyệt từ trong bóng đêm tỉnh lại, trần xe lắc lư nói cho y biết mình đang ở bên trong xe ngựa, tuy rằng tay chân bị trói, nhưng trên người lại không có chỗ đau, xem ra đối phương chưa từng làm y bị thương. Y nằm yên không nhúc nhích, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, làm cho bản thân không khác gì đang hôn mê.

Lần trước từ khi lấy mê dược từ Vương thái y, y liền thường xuyên ăn nó để thích ứng dược tính. Mê dược điều phối trong cung đều được chế từ dược liệu trân quý, làm cho y có chút lo lắng tính chất thích ứng đối với những loại mê dược kém như thế nào. Nhưng lúc này chính mình tỉnh lại, xe ngựa còn đang đi trên đường, có thể thấy được vẫn chưa tới nơi, liền xác định y quả là đã tỉnh trước thời hạn.

Dần dần, y như thật sự đi vào giấc ngủ bình thường, tiến vào một loại nửa mộng nửa tỉnh, trạng thái giống như ngủ nhưng không phải ngủ, như thế y không sợ bị phát hiện đã tỉnh lại, nhưng cũng để lại một tia thần trí quan sát tình huống quanh mình.

Âm thanh vó ngựa đập xuống mặt đường rất rõ ràng, thân xe bình ổn, tựa hồ đang ở trên đường lớn, hoặc là một tòa nhà phi thường lớn nào đó, bốn phía không tiếng người, phi thường yên tĩnh. Chỉ chốc lát sau, xe ngựa dừng lại.

" Nhiệm vụ đã hoàn thành? " – giọng nam trầm thấp thô ách vang lên.

" Vâng. " – người trả lời xem ra trẻ hơn chút, nhưng không hề có một tia sinh khí.

" Vào đi thôi. "

?

Tiếng nói vừa dứt, có người khởi động cái cơ quan nào đó, chỉ nghe một hồi tiếng động, y nhất thời cảm thấy được trước mắt sáng ngời, xem ra đã là ban ngày.

Một đôi tay vươn ra, đem y ôm trên tay, lúc ấy y bỗng nhiên ngửi được trên người của người nọ có cổ đạm đạm(*) là huyết tinh chi khí. Hắn chính là người bị mình dùng chủy thủ đả thương, Kỳ Minh Nguyệt rất chắc chắn. Nhớ tới cây chủy thủ kia, tựa hồ là lúc ấy đã rơi xuống trên mặt đất, đáng tiếc, bất quá cho dù mang theo, chỉ sợ cũng sẽ bị lấy đi, lại nghĩ tới mấy bao thuốc bột giấu trong vạt áo, không biết hắn có lấy đi không.

Y cảm giác chính mình được đặt lên trên giường, dây thừng ở tay chân đều được buông lỏng ra, xúc giác mềm mại khiến cho y cảm giác nơi này chắc chắn là một gian phòng ngủ được bố trí cẩn thận.

Nghe được tiếng bước chân rời đi, một hồi lâu sau, xác định trong phòng không người, y mới chậm rãi mở mắt ra, không ngờ nhìn thấy một người ngồi bên cạnh bàn quay lưng về phía y.

" Ngươi tỉnh rồi. " – Đúng là cái thanh âm trầm thấp thô ách của nam nhân kia.

==========

(*) tương đắc ích chương: hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh

(*) Lục liễu: Sắc xanh biếc, xanh mà lại lẫn cả sắc vàng gọi là lục.

(*) Trản: Cái chén nhỏ

(*) thuấn: chỉ trong một thoáng chớp mắt

(*) tiên huyết: máu tươi

(*) Đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu: chỉ việc không biết đến những nguy hiểm sắp xảy ra

(*) đạm đạm: nhạt nhạt

12. Chương 12: Giam Lỏng

Y cảm giác chính mình bị phóng tới trên giường, dây thừng trên tay chân đều được nới lỏng ra. Xúc giác mềm mại khiến cho y cảm giác nơi này nhất định là một gian phòng ngủ được bố trí cực kỳ cẩn thận.

Nghe được tiếng bước chân rời đi, một hồi lâu sau, xác định trong phòng không người, y mới chậm rãi mở mắt ra, không ngờ nhìn thấy một người ngồi bên cạnh bàn quay lưng về phía y.

" Ngươi tỉnh rồi. " – Chính là cái âm thanh trầm thấp thô ách của nam nhân kia.

Kỳ Minh Nguyệt không trả lời, chỉ là ngồi dậy đánh giá hoàn cảnh bốn phía. Thấy bên trong phòng bài trí không hề có chỗ đặc dị, nhưng từng chi tiết đều thập phần chu đáo, vô luận là bàn ghế hay là cách bài trí đều đặt ở vị trí có thể nhìn thấy thoải mái nhất. Sàn nhục trướng mạn (*) sắc điệu nhu hòa nhưng không bắt mắt, những hoa văn có dạng thú văn được thêu chìm, chất liệu êm ái, nếu so sánh với vật dụng trong cung cũng không thua kém bao nhiêu.

Tựa hồ vốn là không muốn y trả lời, nam nhân ngồi bên cạnh bàn cũng không để ý, nghiêng mình nhìn y đánh giá phòng này. Cho đến khi Kỳ Minh Nguyệt nhảy xuống giường, sửa sang lại bộ quần áo vẫn còn lưu vết máu, hắn mới nhìn thấy vết máu trên vai của y, ánh mắt lộ ra thần sắc ngoài ý muốn.

" Không ngờ Nhị điện hạ tuổi còn nhỏ nhưng thân thủ lại không tồi, có thể làm bị thương Vô Hào." – ngữ khí của hắn không hề phập phồng, nghe không ra rốt cuộc là hắn đang khen Kỳ Minh Nguyệt hay là đang đối với thủ hạ của mình bất mãn.

" Hắn gọi là Vô Hào? Có thể cho ta gặp mặt chứ? " – Kỳ Minh Nguyệt đi đến chiếc ghế đối diện hắn ngồi xuống, cầm lấy chén trên bàn rồi tự rót cho mình một ly trà.

" Vì sao muốn gặp hắn? " – Nam nhân ở trước mặt Kỳ Minh Nguyệt mặc y bào màu đỏ sẫm, nhan sắc ám trầm giống như là bị thâm tím, lộ ra một thân hơi thở băng hàn, cùng màu sắc trên thân kia hoàn toàn tương phản.

Kỳ Minh Nguyệt phẩm khán trà, nghe vậy có chút cúi đầu xuống, – " Minh Nguyệt chỉ là hiếu Kỳ, là kẻ nào vào trong cung đem ta mang đến nơi này, cho nên muốn gặp mặt, chẳng lẽ yêu cầu nho nhỏ này ngươi cũng không thể làm chủ sao? " – giống như những đứa trẻ cùng tuổi bình thường, y cố ý làm ra vẻ ủy khuất mếu máo.

" Nhị điện hạ không cần tốn công thăm dò nữa, ta chính là chủ nhân nơi này. " – Hồng y nam tử thần sắc bất động, trong lời nói có tia trào phúng, tựa hồ đang nhạo báng sự thăm dò của y.

Kỳ Minh Nguyệt cúi đầu, – " Vậy ngươi vì sao phải trói ta mang tới đây, ngươi cũng biết phụ hoàng đối với ta vô cùng sủng ái, nếu hắn biết ngươi trói ta lại, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi." – Lời nói trấn định có chút run nhẹ rất khó phát giác.

Hồng y nam tử cong khóe miệng, – " Hiện nay có người nào lại không biết đương kim Nhị hoàng tử dung mạo tuấn tú thiên tư thông tuệ, được Thương Hách đế yêu thương như bảo vật. Tuy rằng Cảnh Hoàng không ở trong cung nhưng vẫn biết điểm đấy. "

Nghe xong lời hắn nói, trong đầu Kỳ Minh Nguyệt lóe lên một cái gì đó. Nghĩ đến vẻ mặt cùng ánh mắt của hắn khiến y có cảm giác quen thuộc, trong lòng nhất thời ngộ ra, mở trừng hai mắt ngẩng đầu lên, – " Hoa thục phi lớn mật! Dám kêu ngươi bắt ta ra khỏi hoàng cung! Ngươi cũng biết đây là tử tội! "

Nam tử tên là Cảnh Hoàng ha ha cười, – " Không hổ là Nhị điện hạ, quả nhiên không làm cho ta thất vọng, không trách được Kỳ Hủ Thiên lại như vậy yêu thích ngươi, cũng trách không được Phượng Hoa phải ăn đau khổ! " – Tuy rằng là cười nhưng trong tiếng cười của hắn lại không có ý cười, vẫn lạnh như băng. Nói đến Hoa thục phi cũng không thấy có cảm tình gì, – " Muội tử của ta lần này xem như tính sai rồi, cũng đánh giá quá cao địa vị của nàng trong lòng Kỳ Hủ Thiên, quả thật là buồn cười! " – Không ngờ vẫn còn có chút ý vị hạnh tai lạc họa. (*)

Nhớ rõ nguyên danh của Hoa thục phi là Cảnh Phượng Hoa, nghe nói nguyên là thiếu cung chủ của Phượng Hoa Cung trong chốn giang hồ. Phượng Hoa Cung truyền nữ bất truyền nam, toàn bộ do nữ tử nắm quyền. Sau khi lão cung chủ qua đời, kế thừa vị trí cung chủ chính là nàng. Sau khi mang thai đứa con của phụ hoàng rồi mới tiến cung trở thành Hoa thục phi. Nghe trong lời nói của hắn tựa hồ cùng nàng không hợp.

" Vậy ngươi vì sao còn muốn giúp nàng ta? Bắt cóc ta chẳng lẽ chỉ vì trả thù ngày đó, phụ hoàng phế đi võ công của nàng? "

Cảnh Hoàng lại cười, – " Điểm này Cảnh Hoàng cần là cảm tạ hắn, nếu không nhờ hắn làm như vậy, ta làm sao lấy được Phượng Hoa Cung. Hiện giờ toàn bộ võ công của nàng đã bị phế, cùng người thường không khác biệt, với Phượng Hoa cung mà nói, nàng đã hoàn toàn vô dụng." – Lạnh lẽo tiếu ý làm cho Kỳ Minh Nguyệt run lên, lại cúi đầu.

" Nếu không phải vì nàng, ngươi… Ngươi bắt ta làm cái gì? "

Y khởi điểm thập phần bình tĩnh, sau đó trong lời nói lại thăm dò một phen, đợi nói chuyện với nhau tiếp, cho dù che giấu như thế nào, trong lời nói cũng không cấm lộ ra khiếp ý, nghĩ y chỉ là một hài tử mới năm tuổi, có thể làm gì trong lúc này? Mặc dù có chút nhanh trí làm Vô Hào bị thương nhưng dù sao cũng chỉ là một hài tử, cho dù thông tuệ như thế nào, được sủng ái ra sao nhưng khi ra khỏi cung rơi vào tay người khác thì có thể làm được gì?

Cảnh Hoàng đưa tay vỗ vỗ xuống đầu y, cảm thấy sợi tóc đen bóng trong tay thập phần mềm mại, phóng nhẹ thanh âm, lại đặt tay lên cổ y, cảm giác thân thể hài tử nhất thời cứng lại, hắn đắc ý cười khẽ vài tiếng, – " Chớ sợ, chỉ cần phụ hoàng ngươi cho ta thứ ta cần, ngươi liền có thể trở về. Ai kêu ngươi được sủng ái như vậy chứ, chỉ có thể dùng ngươi để trao đổi thứ ta muốn mà thôi. "

Lúc này bảo bối trong cung đang ở trong tay hắn, chỉ cần nhẹ nhàng nắm lấy sẽ có thể khiến y biến mất triệt để trên thế giới này. Loại cảm giác này khiến hắn thập phần thoả mãn, nghĩ đến đồ sắp sửa tới tay, buông lỏng tay đang đặt ở bên cổ hài tử kia, nhìn hài tử cúi đầu trầm mặc, – " Mấy ngày này ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi thật tốt, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn, tự nhiên sẽ không có người dám làm hại ngươi. "

Nghe hắn nói xong, Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi thả lỏng. Cảnh Hoàng rời đi nên không thể thấy, đứa nhỏ ngồi một mình bên cạnh chiếc bàn, trên mặt y chỉ có thản nhiên cùng chút đăm chiêu suy nghĩ, khóe miệng một tia cười lạnh.

Thế nhân đều như thế, mặc dù biết y thông tuệ hơn so với đứa nhỏ cùng tuổi, cũng chỉ khinh y là một đứa nhỏ mà thôi. Những điệu bộ lúc nãy, rốt cuộc cũng có chút tác dụng. Cảnh Hoàng tuyệt đối sẽ không ngờ đến, giờ phút này trong lòng hài tử năm tuổi lưu chuyển không phải là thê lương cùng sợ hãi, mà là sát ý băng lãnh cùng một chút hưng phấn.

Sờ sờ mê dược trong ngực, y không ngờ mấy thứ này lại chưa bị tim ra. Nhớ tới Vô Hào bị y gây thương tích, chẳng lẽ hắn cho rằng hoàng tử trong cung sẽ không để thứ gì đó nguy hiểm trong người? Mới đang nghi hoặc, ngoài cửa lại truyền tới tiếng chân.

" Cung chủ lệnh Vô Hào đến đây. " – Chỉ một câu như vậy, hắn đã đứng ở trước cửa, không tiến vào cũng không rời đi, trên khuôn mặt không chút biểu tình, một mảnh thần tình hư vô, không phải lãnh khốc cũng không phải lạnh nhạt mà là trống rỗng hư vô.

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn mặc y phục trắng thuần bó sát người, bên hông mơ hồ có huyết sắc, rõ ràng đặc

biệt chói mắt, – " Vào đây. " – Y vừa mở miệng, Vô Hào liền bước vào trong phòng, sau khi vào thì cứ bình tĩnh đứng đó giống như một pho tượng gỗ.

" Ngươi đến gần chút. " – Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn như vậy, cảm thấy có chút thú vị. Chờ hắn đi tới bên người, phát hiện hắn quả nhiên giống như một người không hề có linh hồn, so với sát thủ càng vô sinh khí. Một người như vậy giống như là "nhân" không ở nhân gian, nếu là xuống tay giết người chỉ sợ ngay cả một tia sát khí cũng không lộ ra. Không phải bởi vì nó biến mất mà là vì không có.

Người này là " Tử ".

Kỳ Minh Nguyệt chưa bao giờ gặp qua một người như vậy, thật sự là hắn sinh ra không có linh hồn, hay là bị người ta huấn luyện thành như vậy? Hay là luyện loại võ công kỳ dị nào đó mới trở nên như thế?

" Ngồi xuống. "

Vô Hào ngồi xuống. Bất động không nói.

" Điện hạ muốn gặp Vô Hào, ta liền cho hắn đến đây, chỉ cần điện hạ không làm những cử chỉ vô vị, Cảnh Hoàng tự nhiên sẽ đối xử tử tế, như thế điện hạ có hài lòng? " – thân ảnh một đạo huyết sắc xuất hiện ở trước người Kỳ Minh Nguyệt.

" Hắn thật sự là người sống sao? " – Chỉ vào Vô Hào, Kỳ Minh Nguyệt hỏi.

Bạn đang ?

Cảnh Hoàng gật đầu, – " Đó là tự nhiên, nếu điện hạ không sợ, có thể lấy tay sờ thử xem, nhìn xem hắn có hơi ấm hay không. "

Kỳ Minh Nguyệt lắc lắc đầu, y đương nhiên biết đây là người sống, chỉ là cố ý hỏi điều này. Nghe Cảnh Hoàng trả lời xong mới làm ra biểu tình thả lỏng. Trong lúc vấn đáp, Vô Hào thủy chung không có bất kỳ động tác, biểu tình gì, thấy Cảnh Hoàng rồi cũng không có bất kỳ biểu thị gì. Giống như bất luận những đàm luận kia có hướng về hắn hay không, đều cùng hắn không có liên quan.

" Vô Hào, lúc ngươi dẫn ta từ trong điện đi ra có thấy vật ở trên tay ta hay không? " – Kỳ Minh Nguyệt thuận miệng hỏi thăm.

" Có. " – Vô Hào trả lời.

Cảnh Hoàng đã có chút để ý đó là cái gì, – " Vật gì? Vì sao không giao cho ta? "

" Muốn? " – Vô Hào nói một chữ, hai người trong phòng đồng thời gật đầu, hắn liền đứng dậy, bóng người nhoáng một cái đã không thấy đâu nữa, giống như đột nhiên biến mất ở trong không khí. Ngay cả Ảnh Vệ của phụ hoàng cũng không có công lực cỡ này, Kỳ Minh Nguyệt tán thán. Bỗng nhiên nhớ tới lúc nãy nhìn thấy trên người Vô hào chỉ có một vết thương bị chính mình sở thương, như vậy có lẽ chưa từng giao thủ cùng Ảnh Vệ, nhưng vì sao lúc ở yến thượng Ảnh Vệ lại không xuất thủ bảo hộ mình? Hay là vì động tác Vô hào quá nhanh ngay cả Ảnh Vệ cũng không ngăn được hắn?

Lại là bóng trắng chợt lóe, Vô Hào đứng ở trước mặt hai người, lấy ra một cây chủy thủ thật dài, hình thù đơn giản phong cách cổ xưa, chỗ tay cầm quấn da rắn ngũ sắc, bao kiếm bên ngoài màu tối, khắc đầy các loại thú văn đồ đằng, chính là cây chủy thủ lúc ở trên điện Kỳ Minh Nguyệt dùng để cắt mính huân.

Thấy Cảnh Hoàng thần sắc thất vọng, xem ra thứ hắn muốn không phải là kiếm khí, Kỳ Minh Nguyệt đón lấy cây chủy thủ, hướng hắn nói: – " Đây là phụ hoàng tặng, ta hết sức yêu thích, ngày thường đặt ở trên tường. "

Cảnh Hoàng liếc mắt một cái liền không hề có hứng thú, một cây chủy thủ bình thường, cho dù có sắc bén hơn nữa, với hắn cũng là vô dụng, – " Nếu như thế, giao nó cho ta bảo quản trước, đợi lúc điện hạ hồi cung, tự nhiên sẽ trả lại. "

Đã sớm dự đoán được hắn sẽ không cho mình mang cây chủy thủ này bên người, Kỳ Minh Nguyệt cố ý do dự một chút, nhìn nhìn Vô Hào, – " Ta nghĩ nên để nó ở chỗ Vô Hào, có thể chứ? "

Nghĩ là hài tử này quá mức thích vật ấy, vẫn là không yên tâm giao cho mình, muốn giao cho một kẻ không giống người sống như Vô hào giữ mới yên tâm. Cảnh Hoàng cũng lãnh đạm gật gật đầu, – " Có thể, chỉ cần không ở trong tay điện hạ, ta cũng không cần lo lắng điện hạ trong lúc vô ý làm bị thương chính mình. "

Là sợ y cầm vũ khí rồi sẽ làm ra những cử chỉ không khôn ngoan, Kỳ Minh Nguyệt cầm nó đưa tới trước mặt Vô Hào, – " Ngươi có thể dùng nó, trước lúc ta rời khỏi đây nó là của ngươi."

Vô Hào tiếp nhận, cũng không thèm nhìn tới mà để vào trong ngực.

" Có thể cho Vô Hào theo ta không? Một mình ở trong phòng thực rất nhàm chán."

Đối với yêu cầu của Kỳ Minh Nguyệt, Cảnh Hoàng rất là không ngờ, bất quá vẫn là đáp ứng, – " Chỉ cần điện hạ không ra khỏi cửa phòng, cần cái gì cũng có thể nói với hắn."

" Đa tạ cung chủ, hy vọng yêu cầu của Minh Nguyệt sẽ không làm cho cung chủ khó xử. Bất quá ta nghĩ ngoại trừ Vô Hào, dưới trướng cung chủ tất nhiên còn có rất nhiều người có thể thay ngươi làm việc. Nơi này lại là tòa nhà lớn như thế, cũng không phải vài người là có thể quản được, huống chi còn có thể tránh khỏi tai mắt của phụ hoàng. Thật sự là làm cho Minh Nguyệt không thể không bội phục, trong Phượng Hoa Cung quả nhiên người tài ba không ít."

" Nếu như điện hạ là muốn hỏi thăm Cảnh Hoàng mang đến bao nhiêu thủ hạ, có thể nói cho ngươi, người của Phượng Hoa Cung có một nửa ở đây. Mặt khác nơi này là phân đà của Phượng Hoa Cung, cách hoàng cung ở Diệp Diệu thành cũng không quá xa. Bất quá nơi này địa thế bí ẩn, muốn tìm được cũng thập phần khó khăn. Điện hạ vẫn là không cần tốn nhiều tâm tư, người của phụ hoàng ngươi nhất thời nửa khắc sẽ không tìm thấy nơi này, còn phải thỉnh điện hạ an tâm ở thêm mấy ngày, đợi khi lấy được thứ ta cần, thì sẽ cho ngươi trở về an toàn. "

Kỳ Minh Nguyệt lúc này mới thở dài, – " Vậy thỉnh cung chủ thay ta tìm vài quyển thư sách thú vị tới, Minh Nguyệt cũng chỉ có thể ngồi giết thời gian thôi." – Sớm Nhìn ra Cảnh Hoàng người này thập phần tự phụ, thử có chút xíu hắn liền nói ra tình báo mà y muốn thăm dò, quả nhiên thị địch dĩ nhược cũng rất hữu dụng.

Thấy bộ dạng bất đắc dĩ thỏa hiệp của y, Cảnh Hoàng yên lòng. Lệnh Vô Hào đến thư phòng tìm cài quyển sách tới, sau đó liền bỏ bọn họ lại, lại cho người canh giữ cửa, lúc này mới rời khỏi.

==========

Lại qua mấy ngày, trong lúc Vô Hào vẫn ngồi ở ghế, Kỳ Minh Nguyệt đọc sách. Hắn vẫn ngồi đấy không hề nhúc nhích, chỉ cần Kỳ Minh Nguyệt nói chuyện, không cần hắn trả lời. Hắn cứ lắng nghe, có lúc sẽ gật đầu, có lúc không hề phản ứng. Kỳ Minh Nguyệt luôn cảm thấy kỳ quái, lẽ nào hắn đúng là giống như người chết, ngay cả ngủ cũng không cần? Bởi vì liên tục mấy ngày này, chưa từng thấy hắn chợp mắt, – " Vô Hào, ngươi không cần ngủ sao? " – Ngày hôm nay y rốt cục hỏi ra nghi vấn ở trong lòng.

" Ngủ. " – Câu trả lời của hắn luôn luôn ngắn gọn.

" Vậy sao ta lại không hề thấy ngươi chợp mắt? Chẳng lẽ ngươi mở to mắt cũng có thể ngủ? " – người luyện võ ngồi cũng có thể ngủ, điều này y sớm đã biết, chỉ là chưa từng gặp qua mở to mắt cũng có thể ngủ.

" Không cần. "

" Ý gì? " – Không cần nhắm mắt?

" Mắt mù. "

Kỳ Minh Nguyệt nghe vậy kinh ngạc hướng hắn nhìn lại, Vô Hào vẫn ngồi yên như thế, làm cho người ta cảm giác không băng lãnh cũng không ấm áp, thật giống như một khối bi thiết không có sinh mệnh. Đôi mắt của hắn cũng giống như con người hắn vậy, nhãn thần mờ ảo hư vô. Sự phối hợp thống nhất như vậy, khiến cho người khác căn bản không cách nào phát hiện, hắn lại không thể nhìn thấy được!

Không trách được y vẫn luôn cảm thấy kì quái, vì sao yến hội ngày ấy cho đến khi bị người khác tiếp cận y mới phát hiện, nhưng trước đó y lại hoàn toàn không cảm giác được có người rình mò. Nếu Vô Hào là

người không có tồn tại cảm giác thì cũng không quá oan uổng. Dù sao, cho dù tri giác của y có lợi hại hơn nữa, lại như thế nào có thể phát giác sự tồn tại như quỷ hồn chứ?

==========

(*) Sàn nhục trướng mạn: bộ đồ giường (mềm, ra giường, nệm, áo gối)

(*) Hạnh tai lạc họa: Lấy nỗi bất hạnh của người khác làm lạc thú cho bản thân

13. Chương 13: Nha Thanh

Kỳ Minh Nguyệt nghe vậy kinh ngạc hướng hắn nhìn lại, Vô Hào vẫn ngồi yên như thế, làm cho người ta cảm giác không băng lãnh cũng không ấm áp, thật giống như một khối bi thiết không có sinh mệnh. Đôi mắt của hắn cũng giống như con người hắn vậy, nhãn thần mờ ảo hư vô. Sự phối hợp thống nhất như vậy, khiến cho người khác căn bản không cách nào phát hiện, hắn lại không thể nhìn thấy được!

Không trách được y vẫn luôn cảm thấy kì quái, vì sao yến hội ngày ấy cho đến khi bị người khác tiếp cận y mới phát hiện, nhưng trước đó y lại hoàn toàn không cảm giác được có người rình mò. Nếu Vô Hào là người không có tồn tại cảm giác thì cũng không quá oan uổng. Dù sao, cho dù tri giác của y có lợi hại hơn nữa, lại như thế nào có thể phát giác sự tồn tại như quỷ hồn chứ?

" Như vậy xem ra, ngày ấy Minh Nguyệt cũng là may mắn rồi. Bị Nhược Thủy gây thương tích, vết thương rất lâu lành, thương thế của ngươi như thế nào rồi? "

" Nhược Thủy? "

" Cây chủy thủ kia, ta gọi nó là Nhược Thủy. " – Cùng danh hiệu của y lúc trong tổ chức ở kiếp trước giống nhau.

Vô Hào không nói, qua hồi lâu mới mở miệng – " Vô sự. "

" Cởi y phục ra. " – Nếu buồn chán, nhìn phản ứng của Vô Hào cũng tốt. Hắn không như những sát thủ khác, tựa hồ không có một chút tâm tình khởi phục, nhưng Kỳ Minh Nguyệt vẫn cảm thấy, chỉ cần là người đều sẽ có tình cảm của bản thân mình, Vô Hào sao lại có thể ngoại lệ?

Vô Hào không hỏi vì sao cũng không chần chừ, đứng dậy bắt đầu cởi áo. Sau khi áo toàn bộ được cởi xuống, bên hông lộ ra một đạo vết thương, tuy không dài nhưng xem ra có chút đáng sợ, vẫn chưa khép lại hoàn toàn, xem ra đặc biệt đáng chú ý.

Nguyên lai Nhược Thủy đâm vào thân thể người khác sẽ là như vậy, Kỳ Minh Nguyệt hiếu kỳ nghiên cứu một hồi. Từ khi có được Nhược Thủy cho đến nay y chưa có lấy người thí nghiệm qua, kiếp trước lại chỉ dùng đến súng, cho dù có mang theo chủy thủ thì cũng không sắc bén bằng Nhược Thủy. Qua lần này có thể thấy, quả nhiên danh khí xuất hiện nhiều ở thời cổ đại, những thứ máy móc sản xuất vẫn không thể so sánh với kĩ nghệ năng công xảo tượng(*).

Đầu ngón tay ở bên cạnh vết thương ấn nhẹ một chút, cảm giác cơ thể Vô Hào đột nhiên cứng lại, Kỳ Minh Nguyệt thoả mãn gật đầu, cuối cùng hắn còn biết đau nhức – " Rất đau sao? Ta có thuốc trị thương, cho ngươi thoa một chút có được hay không? "

Vô Hào không có phản ứng, không biết có tính là một loại biểu hiện đang do dự hay không. Kỳ Minh Nguyệt mặc kệ, từ trên người lấy ra vài cái bình nhỏ, cầm lấy một cái trên tay, lại mang phần còn lại nhét vào trong ngực. Trong lúc đó, Vô Hào vẫn như cũ không thấy chút cảm xúc nào, cũng không có phản ứng nào đối với dược bình mà y lấy ra.

Kỳ Minh Nguyệt như không có việc gì dò xét, thấy hắn quả nhiên giống như mình dự đoán, nhưng động tác trong tay chưa hề dừng lại, đem bột phấn trong dược bình đổ lên vết thương của hắn, những thứ này đều

được phối trí trong cung, so với thuốc trị thương bình thường hiệu quả trị liệu tốt hơn mấy lần, qua mấy ngày vết thương của hắn hẳn là có thể khỏi hẳn.

Chờ Vô Hào mặc xong y phục, nhìn không ra trên mặt có cái gì thay đổi, nhưng Kỳ Minh Nguyệt lại cảm thấy hơi thở hắn tựa hồ nhu hòa một ít, cúi đầu nhìn chỗ bị thương, Vô Hào chậm rãi nói một chữ – " Tạ. "

So với hắn, Lưu tổng quản xem ra còn nói nhiều hơn. Nghĩ tới đây, bất giác nhớ tới phụ hoàng, ngồi đợi cứu viện không phải là tính cách của Kỳ Minh Nguyệt này. Mấy ngày này y quan sát thấy Cảnh Hoàng không có tia vui mừng đạt được sở nguyện, xem ra thứ hắn muốn vẫn chưa có tung tích, là cùng phụ hoàng đàm phán không có kết quả, hay là…

Phanh một tiếng, cánh cửa bị đá văng ra, Cảnh Hoàng vẻ mặt tức giận xôngvào. Trên người sát khí bốn phía, trên gương mặt băng hàn lộ vẻ cười nhạt.

" Xem ra ta đã đánh giá quá cao địa vị của ngươi trong lòng hắn! Khá lắm Kỳ Hủ Thiên, ở trong mắt hắn không lẽ không tồn tại người đáng để hắn coi trọng sao?! Hắn căn bản không quan tâm ngươi! Điện hạ của ta! Cho rằng hắn đối với ngươi sủng ái thương tiếc như thế, không nghĩ tới vẫn là không chịu dùng vật đó để trao đổi, còn phái người phá hủy Phượng Hoa cung của ta!

Kỳ Minh Nguyệt nhíu mày. Phụ hoàng a phụ hoàng, ngươi thực sự không hổ là phụ hoàng của ta, tin tưởng năng lực của ta đến thế sao? Hay là ngươi căn bản như lời Cảnh Hoàng nói, đối với ta chút nào không để ý? Ngước mắt lần nữa, y bình tĩnh hỏi: " Không biết cung chủ rốt cuộc là muốn dùng ta để đổi vật gì? "

" Quỳnh Châu." – Cắn răng phun ra hai chữ, Cảnh Hoàng dường như với tình thế bắt buộc.

Kỳ Minh Nguyệt nhíu mày, tựa hồ thập phần kinh ngạc – " Nguyên lai vật cung chủ muốn lại là Quỳnh Châu…"

Cảnh Hoàng nghe y nói như thế, kích động tiến đến nắm lấy bờ vai của y – " Lẽ nào ngươi biết được nó ở nơi nào? " – Nhiều năm qua hắn không biết phái bao nhiêu người đi thăm hỏi dò xét, thậm chí ngay cả muội muội Cảnh Phượng Hoa cũng chưa từng tìm được chỗ giấu nó, lúc này lại có đầu mối, sao lại không làm hắn mừng rỡ như điên.

Kỳ Minh Nguyệt đau đớn kêu lên một tiếng, ủy khuất nói: – " Nếu cung chủ sớm nói cho Minh Nguyệt biết thứ ngươi muốn chính là Quỳnh Châu, nói không chừng từ lâu đã tới tay rồi. "

" Mau nói cho ta biết nó ở nơi nào? " – Nghĩ đến sự sủng ái của Kỳ Hủ Thiên đối với hài tử này, y biết chỗ giấu Quỳnh Châu cũng không phải kỳ quái, đáng tiếc bản thân lại không sớm nghĩ ra điều này, Cảnh Hoàng phi thường ảo não.

" Nếu như Minh Nguyệt biết dùng Quỳnh Châu là có thể bảo toàn sự bình an của bản thân, thì sớm đã báo cho cung chủ biết rồi. Nhưng nếu hôm nay phụ hoàng đối với Minh Nguyệt không chút nào để ý, xem ra cũng sẽ không phái người tới cứu ta. Nếu Minh Nguyệt nói cho ngươi Quỳnh Châu ở nơi nào, cung chủ có được thứ mình muốn, còn quan tâm tới ta sao? Đến lúc đó Minh Nguyệt phải làm sao? Đắc tội phụ hoàng, lại đang ở ngoài cung, quay về thì không được, chẳng phải là tiến thoái lưỡng nan, phải lưu lạc đầu đường xó chợ? "

Cảnh Hoàng không nghĩ tới y suy nghĩ chu đáo như vậy, vì Quỳnh Châu, tự nhiên cái gì cũng đều đáp ứng – " Chỉ cần điện hạ nói cho ta biết Quỳnh Châu ở nơi nào, Cảnh Hoàng tự nhiên sẽ đưa điện hạ hồi cung, không cho phụ hoàng ngươi biết là ngươi nói cho ta biết. "

Nghĩ y là đứa trẻ nên lừa gạt sao? Giả như hắn thực sự có được Quỳnh Châu, phụ hoàng sao lại không biết là mình nói cho hắn? Cảnh Hoàng thấy y trừng mắt, cũng biết không cách nào lừa được hài tử thiên tư thông tuệ này, đang muốn đổi một lí do khác để khuyên y, không ngờ Kỳ Minh Nguyệt nhãn châu xoay động –

" Nếu không thì như vầy đi, Quỳnh Châu đương nhiên là ở nơi nào đó trong cung, Minh Nguyệt tuy rằng biết, nhưng dù nói cho cung chủ biết nhưng muốn đạt được cũng phải tốn hao công phu một phen, không bằng ngươi mang theo Minh Nguyệt, chúng ta cùng vào trong cung, đến lúc đó ta giúp ngươi len lén lấy nó ra, ngươi thấy được không? "

Cảnh Hoàng nghe vậy không hề chớp mắt mà nhìn Kỳ Minh Nguyệt, dường như lo lắng, lại dường như nghiên cứu xem lời y nói là thật hay không, sau một hồi, nét mặt thay đổi tựa tiếu phi tiếu(*) nói: – " Tuy rằng Cảnh Hoàng không biết điện hạ có đúng hay không đang định làm trò gì, bất quá nếu điện hạ nguyện ý tới để trao đổi sự an toàn của bản thân, ta tự nhiên cầu còn không được, nhưng giả như điện hạ có ý nghĩ muốn gạt ta cùng nhau quay về rồi sau đó sai người bắt ta, Cảnh Hoàng cũng không quan tâm lấy thêm vài tính mạng đâu. "

Kỳ Minh Nguyệt sáng sủa cười một cái – " Cung chủ lo lắng quá rồi, Minh Nguyệt sao lại lấy tính mạng của mình ra đùa được chứ? "

" Như vậy rất tốt, ngày mai chúng ta xuất phát, quay lại Diệp Diệu Thành, đưa điện hạ hồi cung. " – Nói đến đây, Cảnh Hoàng lộ ra một tia cười quỷ dị – " Bất quá trước đó, thỉnh điện hạ uống cái này trước đã." – Nói rồi lấy ra một cái hộp gấm, mở hộp, trong đó rõ ràng là một hạt châu màu đen.

" Đây là vật gì? " – Nhìn cũng biết đây tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, thần sắc Kỳ Minh Nguyệt không đổi, hỏi Cảnh Hoàng.

Cảnh Hoàng xem ra có chút đắc ý – " Vật này tên là nha thanh, sắc như mực mà có vị ngọt, cùng với nhân huyết ăn vào, có thể tăng công lực, đây là điều phụ, càng có thể phát huy toàn bộ kỳ hiệu của Quỳnh Châu, dược này cực khó có được, Cảnh Hoàng đến nay cũng chỉ ăn tam viên, hôm nay liền đưa cho điện hạ coi như biểu lộ tâm ý. "

" Thịnh tình của Cung thật khiến cho Minh Nguyệt bất ngờ, không biết nha thanh này còn có công hiệu gì? " – Hắn sao lại hảo tâm như vậy, Kỳ Minh Nguyệt nhìn kỹ viên dược hoàn này, chỉ thấy phía trên sắc đen ẩn hiện ánh sáng màu xanh lưu chuyển, quả như hắc nha chi vũ (*), nổi lên sắc xanh.

Cảnh Hoàng lúc này mới đặt ở trên bàn – " Nha thanh là dược, nhưng cũng có độc tính, sau khi uống tiên huyết của một người nào đó, trong vòng ba tháng độc tính phát tác hơn mười lần, mỗi lần đều là lấy tiên huyết của cùng một người làm thuốc giải, nếu không, liền bị độc phát công tâm, thổ huyết mà chết. "

Xem ra đây mới là mục đích của hắn, – " Cung chủ quả nhiên làm việc cẩn thận, nếu như Minh Nguyệt ăn vào tiên huyết của một người nào đó, trở lại hoàng cung không có được Quỳnh Châu giao cho cung chủ, không chiếm được người có tiên huyết để giải dược, sẽ thổ huyết mà chết đi, nhưng không biết nếu Minh Nguyệt đúng hẹn lấy được Quỳnh Châu, làm sao biết cung chủ sẽ không thất tín? Minh Nguyệt muốn biết, cung chủ dự định dùng huyết của ai? "

" Vô Hào. " – Hai chữ này vừa dứt, Kỳ Minh Nguyệt nhất thời minh bạch dự định của hắn.

Quả nhiên Cảnh Hoàng đối Vô Hào – người từ đầu chí cuối vẫn ngồi một bên không nói một câu, phân phó:

" Ngươi nghe đây, đợi khi vào được hoàng cung, sau khi ta lấy được Quỳnh Châu, nội trong ba tháng, ngươi phải nghe lời phân phó của điện hạ. Nếu như không được, ngươi cùng ta đồng thời ly khai, một khắc cũng không thể nán lại." – quay đầu lại nhìn Kỳ Minh Nguyệt – " Dùng phương pháp này là tốt nhất, điện hạ có thể bảo vệ tính mệnh, Cảnh Hoàng cũng có thể yên tâm. "

Nếu y không lấy được Quỳnh Châu, Vô Hào mà ly khai, không có máu của hắn làm thuốc giải, Kỳ Minh Nguyệt liền bị độc phát công tâm, cuối cùng chỉ có chết. Nếu lấy được, có Vô Hào ở đây, Kỳ Minh Nguyệt tự nhiên sẽ không chết.

Vô Hào ứng thanh " Vâng ", sau đó vươn cổ tay, đầu ngón tay nhất hoa, tiên huyết không ngừng tuôn ra, rơi vào bát trà trên bàn. Hắn nhìn thoáng qua vết thương trên tay, mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, tựa hồ chuyện này đã sớm thành thói quen, hình như vốn không có cảm giác.

Kỳ Minh Nguyệt bất ngờ nhìn một màn này, cho đến khi Cảnh Hoàng thoả mãn gật đầu, Vô Hào mới đè lại vết thương, rụt tay trở lại, ống tay áo trắng thuần bị tiên huyết nhiễm hồng, hắn cũng không hề để ý. Cảnh Hoàng liếc liếc mắt, lạnh lùng nói một câu – " Đừng lãng phí, còn không cầm máu. " – Hắn mới chậm rãi đè lại vết thương, như điều khiển một con rối, một người ra mệnh lệnh một người làm theo.

Xem ra thuốc Cảnh Hoàng dùng lúc trước cũng là máu của Vô Hào. Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được nhíu nhíu mày, nhận thấy hơi thở Vô Hào tựa hồ càng hư vô trống rỗng, nhìn máu rơi vào chén dược hoàn dần dần lan ra, hóa thành một chén anh sắc dịch thể sềnh sệch. Bạn đang ?

Uống xong một ngụm, có vị ngọt, nhưng mùi vị sắt như có như không khiến y hiểu được, thứ y uống đích thực là máu của Vô Hào. Thấy y uống xong, Cảnh Hoàng mới yên tâm cười ha ha – " Điện hạ quả nhiên thật can đảm, máu của Vô Hào mùi vị cũng không tệ lắm nhỉ? "

Y nhịn không được lộ ra một tia tiếu ý lạnh lùng – " Đa tạ cung chủ quan tâm. " – Hắn cuối cùng kiến thức được sự lãnh huyết điên cuồng của người nam nhân này, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, y đi tới bên giường – " Ta muốn nghỉ ngơi, thỉnh cung chủ cứ tự nhiên đi. " – Kéo chăn mỏng lên, xoay người nằm xuống.

Cảnh Hoàng đối Vô Hào phân phó nói: – " Chăm sóc điện hạ cho tốt, ngày mai chúng ta phải về Diệp Diệu, không được có sai lầm, ngươi rõ chưa? "

" Vâng. "

Truyền đến tiếng nói không hề thay đổi của Vô Hào, sau khi nghe được Cảnh Hoàng rời đi. Kỳ Minh Nguyệt mới ngồi dậy gọi – " Vô Hào. "

" Có. "

" Ngươi lại đây. "

Vô Hào đi tới bên cạnh hắn.

Kỳ Minh Nguyệt cũng không nói gì thêm – " Đưa tay cho ta. " – Kéo cổ tay hắn lại, lấy dược bình ra, thoa thuốc lên vết thương. Thấy vết thương đã hoàn toàn được cầm máu, mới thản nhiên nói: – " Được rồi, đi đi. "

Vô Hào quay về ngồi vào ghế, nghe thấy thanh âm non nớt của hài tử trên giường hỏi: – " Vô Hào, ngươi nhìn không thấy thì làm như thế nào chấp hành nhiệm vụ? "

" Cảm giác. "

Nguyên lai giống như con dơi a, Kỳ Minh Nguyệt tán thán.

==========

(*) Năng công xảo tượng: chỉ ngươi có công nghệ kĩ thuật cao minh, tay nghề giỏi giang.

(*) tựa tiếu phi tiếu: tựa như đang cười nhưng không phải cười

(*) Hắc nha chi vũ: đen như lông con quạ, dịch ra thô quá nên để vậy thôi.

14. Chương 14: Nhận Huyết

" Cầu bệ hạ! Nô tỳ muốn đi cứu điện hạ hồi cung! Mong bệ hạ ân chuẩn! " – Huyễn Thiên điện nội, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên quỳ trên mặt đất, lo lắng khẩn cầu nam nhân cao cao tại thượng kia.

" Trẫm đã nói không cần. " – Kỳ Hủ Thiên nét mặt tối sầm, phất ống tay áo, đưa tay ngăn cản, – " Các ngươi lui xuống đi, việc này không cần nhắc lại. "

Hồng Tụ vẻ mặt lo lắng cùng kiềm nén giận dữ, – " Vì sao? Bệ hạ vì sao mặc cho điện hạ rơi vào tay người khác cũng không quan tâm, nô tỳ biết đối phương vì muốn một món đồ, bệ hạ dù không muốn cho, cũng có thể sai Ảnh Vệ đi cứu a! "

" Còn có Quang Nhận, chúng ta cũng nguyện ý đi nghênh đón điện hạ trở về! " – Oánh Nhiên cũng quỳ trên mặt đất, biểu tình tuy rằng trầm tĩnh nhưng lời nói kiên quyết, cho thấy trong lòng nàng có quyết tâm lớn cỡ nào.

Kỳ Hủ Thiên cảm thấy thú vị, khẽ cười nói, – " Xem ra các ngươi thực sự đối y hết sức trung thành a, trẫm quả nhiên không chọn sai người. "

" Bệ hạ muốn ta hảo hảo đối đãi chủ tử, mà nay, Oánh Nhiên cùng Hồng Tụ đều đã đem điện hạ coi như chủ tử chân chính, điện hạ niên kỷ tuy nhỏ, đãi nhân hiền lành, nhưng nô tỳ biết, điện hạ không phải người thường, sau này tất sẽ bị cuốn vào một số rắc rối, cho dù điện hạ không muốn, cũng sẽ có người đố kị gây bất lợi cho y, chúng ta đều đã chuẩn bị tốt, bất luận sau này điện hạ như thế nào, đều sẽ đi theo bên cạnh điện hạ, cầu bệ hạ thành toàn. " – Oánh Nhiên nhìn thẳng vào người vốn là chủ thượng của nàng, người này nắm trong tay sinh tử, thiện biến khó gần – quân vương, lúc này vẻ mặt tiếu ý, lắng nghe các nàng nói, nhưng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì.

Kỳ Hủ Thiên nghiêng người dựa vào long ỷ, nhìn xa xa hai người quỳ trên mặt đất, – " Trẫm rất thoả mãn, Minh nhi quả nhiên là một đứa trẻ khiến người khác yêu thích, có thể làm cho các ngươi đối y trung thành như vậy, thấy các ngươi mấy năm qua đối với y chiếu cố, cũng nhiều tâm tư, hẳn là lo lắng cho y, chỉ cần lần này Minh nhi trở về, sau này các ngươi cứ nghe y phân phó đi, không cần mọi chuyện hồi báo. "

" Thế nhưng lần này…" – Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nghĩ vẫn nên ra cung cứu hài tử kia, dù y thông tuệ hơn người như thế nào đi nữa, cũng vẫn còn là một hài tử a, bệ hạ có thể nào yên tâm để y rơi vào tay người khác?!

Kỳ Hủ Thiên tựa tiếu phi tiếu, – " Trẫm nói các ngươi nghe không hiểu? " – Ngôn ngữ đã lộ ra không hài lòng.

Hồng Tụ thấy vậy, nhịn không được gấp đến độ rơi nước mắt, – " Bệ hạ vì sao quyết như vậy, thường ngày đối với điện hạ hết sức sủng ái, nô tỳ đều nhìn thấy, lẽ nào điện hạ so với một món đồ cũng không hơn? "

" Các ngươi không cần nhiều lời, chuyện trẫm quyết định chẳng lẽ còn phải được sự chấp thuận của các ngươi! Xem các ngươi hầu hạ Minh nhi nhiều năm, lần này tha các ngươi, còn không lui xuống? " – Kỳ Hủ Thiên cau mày, khí thế tuy không giận dữ nhưng đầy uy hiếp khiến người khác sợ hãi, cũng làm cho Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên sắc mặt trắng bệch, đương nhiên các nàng biết một khi bệ hạ thực sự tức giận, chỉ cần trong nháy mắt, liền có thể làm cho các nàng hối hận vì sống ở trên đời này.

" Nô tỳ tuân chỉ. " – Cắn răng đứng dậy, hai người cõi lòng đầy lo lắng cùng bất an lui ra ngoài.

Nhìn hai người đi ra ngoài, Kỳ Hủ Thiên đi tới bên cạnh án thư, ngưng mắt nhìn dạ minh châu khảm trên tường, nhìn huỳnh huỳnh châu quang kia, không biết suy nghĩ cái gì.

Lưu tổng quản đẩy cửa, đi đến, – " Bệ hạ, Ảnh Vệ đã trở về. "

Huyễn Thiên điện nội vốn an tĩnh, nhưng lúc này lại càng yên lặng, thanh âm của hắn ở trong không khí tạo nên một tiếng vọng, đưa lưng về phía hắn, huyền y nam tử đứng ở bên cạnh án thư vẫn như cũ chưa hề mảy may cử động, tựa hồ chìm vào suy nghĩ của chính mình, lại hình như chưa từng nghe lời hắn nói.

" Ảnh Vệ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, tiêu diệt đại bộ phận nhân mã của Phượng Hoa cung, còn lại… Chỉ còn có Cảnh Hoàng cùng thân tín của hắn. " – Nhị hoàng tử tuy rằng ở trong tay của Cảnh Hoàng, nhưng bệ hạ vẫn ra lệnh, bệ hạ ngài vẫn như cũ, cho tới bây giờ chưa đem bất luận kẻ nào để ở trong lòng.

Lưu tổng quản đứng một bên, nhìn bóng dáng bệ hạ, im lặng thở dài, cúi đầu, chờ phân phó.

" Lưu Dịch a " – bóng dáng kia cuối cùng cũng động, Kỳ Hủ Thiên xoay người lại, – " Hắn ly khai đã bao nhiêu ngày rồi? "

" Hồi bệ hạ, Nhị điện hạ ly cung đã thất ngày. "

" Thất ngày " – Kỳ Hủ Thiên đi tới bên cạnh lư hương, trên mặt lộ vẻ hơi tự giễu, – " Trẫm chưa từng nghĩ đến, trong thất ngày này trẫm cũng có chút hối hận… Trẫm cư nhiên sẽ hối hận." –Cảm giác này ở trên người Minh nhi, là lần thứ hai.

Lưu tổng quản lưỡng lự muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng vẫn là nói: – " Lưu Dịch sớm đã muốn nhắc nhở bệ hạ, ngài đối Minh Nguyệt điện hạ sủng ái, có chút…"

" Có chút quá đáng sao? " – Kỳ Hủ Thiên không cho là đúng, – " Nếu đã muốn diễn kịch, tự nhiên là phải làm cho giống, nếu không việc này sao lại có thể thuận lợi như vậy, hôm nay Phượng Hoa cung đã hủy, Cảnh Phượng Hoa càng không đáng để ưu phiền lo lắng, chỉ tiếc Cảnh Hoàng quá mức vô năng làm trẫm có chút thất vọng, năm đó cho Cảnh Phượng Hoa vào cung, còn tưởng rằng bọn họ những người này sẽ gây chút

sóng gió, không ngờ trò chơi này nhanh như vậy đã kết thúc, uổng phí trẫm chờ mong, xem ra thực sự là rất nhàm chán."

Lưu tổng quản lắc đầu, – " Bệ hạ, ý thần là, ngài nếu hối hận, chẳng lẽ còn chưa phát giác, ngài đối Minh Nguyệt điện hạ không giống người thường? "

Kỳ Hủ Thiên thán cười, – " Còn cần ngươi nhắc nhở, Minh nhi đặc biệt như vậy, trẫm đương nhiên nhịn không được trong đáy lòng đối với y hứng thú, nhiều sủng chút cũng là tự nhiên, lần này còn bị bắt đi… " – Hắn lại lắc đầu, tựa hồ rất ngoài ý muốn, – " Cư nhiên làm cho trẫm bắt đầu quải niệm(*). "

Lưu tổng quản không nói gì, từ thủ đoạn của bệ hạ năm đó ở trên giang hồ, hắn sớm chỉ biết, người này lãnh tình vô tâm, xem ra chỉ là phong lưu không kìm chế được, tính khí thất thường mà thôi, nhưng kì thực là lãnh huyết tuyệt tình, không đem bất luận kẻ nào để vào mắt, thiên hạ này, thế nhân này, xem ra với hắn cũng chỉ là một trò chơi, cùng một ít quân cờ thú vị hoặc buồn chán mà thôi. Chỉ là không nghĩ tới, Nhị điện hạ cũng có thể làm cho bệ hạ có một chút lo lắng như vậy, thực sự làm cho hắn kinh ngạc.

" Vậy bệ hạ xem… Thần có cần sai người đi không…"

" Không cần " – Kỳ Hủ Thiên ngắt lời hắn, nghĩ đến hài tử kia, nhếch môi, biểu tình lộ ra tràn đầy hứng thú, – " Trẫm muốn nhìn một chút, Minh nhi giải quyết việc này như thế nào, nếu y làm cho trẫm thất vọng, thì không cần tổn hao tâm tư nữa. " – Như vậy, dù cho có vứt bỏ, bản thân cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc.

" Vậy bệ hạ xem, Nhị điện hạ có năng lực ấy sao? "

" Minh nhi sao, biểu hiện của y trước nay chưa từng làm cho trẫm thất vọng qua, nhưng thật ra trẫm rất muốn biết, lần này lại là như thế nào ni? " – Kỳ Hủ Thiên nói nhỏ, chậm rãi nhìn lại phía cửa – " Nếu đã tới, vì sao còn không vào đây? "

Lưu tổng quản cũng không bất ngờ, mới vừa rồi lúc hắn hỏi liền đã phát hiện có người tới trước cửa, bệ hạ tất nhiên cũng đã phát hiện, chỉ là không biết sẽ là người phương nào?

" Bệ hạ, thần nhớ lại lúc trước được tin tức, hôm qua Cảnh Hoàng mang theo Nhị điện hạ ra phân đà ở ngoài thành, phương hướng tựa hồ là đến Diệp Diệu. "

" Ân, ngươi đã nói qua, như vậy xem ra Minh nhi cũng đang trở về, trẫm đang cảm thấy buồn chán, Minh nhi nếu tới, ngược lại phụ hoàng muốn nhìn ngươi tính giải quyết việc này như thế nào. "

Cánh cửa chậm rãi bị đẩy ra, – " Đa tạ phụ hoàng tín nhiệm. Minh Nguyệt đem Cảnh Hoàng cung chủ đến, không biết phương pháp giải quyết này có khiến phụ hoàng thoả mãn? " – Một thân ảnh nho nhỏ tiến đến, sau đó là hai nam nhân một trước một sau, một người mặc trường bào đỏ sẫm, hiện ra huyết sắc, một người mặc bạch y nhưng hiện lên trắng bệch như u hồn.

Mấy người này chính là len lén lẻn vào hoàng cung, Kỳ Minh Nguyệt cùng Cảnh Hoàng, còn có người giống như cái bóng – Vô Hào.

" Phụ hoàng thực sự là tính toán chu đáo, chẳng lẽ sớm biết Cảnh Hoàng cung chủ sẽ không thương tổn đến tính mạng của ta? Một đường cho Ảnh Vệ truy sát, người Phượng Hoa cung tử thương hơn phân nửa, mà ngay cả tính mạng của nhi thần cũng không để ý, nếu sớm biết ta ở nơi nào, vì sao làm ngơ. " – trên khuôn mặt nhỏ nhắn thản nhiên của Kỳ Minh Nguyệt nhìn không ra hỉ nộ, lại làm cho Cảnh Hoàng cười lạnh một tiếng, – " Còn có thể vì sao? Cũng bởi vì hắn luyến tiếc Quỳnh Châu, ở trong mắt hắn, ngươi bất quá cũng chỉ là món đồ chơi nhất thời cao hứng vả lại ngươi bất quá cũng chỉ là một hoàng tử mà thôi, không có ngươi còn có người khác thay thế, không phải sao? "

Nói xong ngữ thanh lại chuyển, – " Điện hạ, ta nhớ kỹ không phải ngươi mang ta tới lấy Quỳnh Châu sao? Vì sao tới đây? Chẳng lẽ ngươi muốn cho người bắt ta, ngươi chẳng lẽ đã quên, ngươi đã ăn nha thanh a! " – Gặp Kỳ Hủ Thiên cùng Lưu Dịch hai vị cao thủ ở đây, Cảnh Hoàng không khỏi khẩn trương, giả như Kỳ Minh Nguyệt không lấy được Quỳnh Châu, cho dù y có chết thì bản thân tuyệt đối cũng không thoát thân được.

" Yên tâm đi, Minh Nguyệt chỉ có tín ngôn. "

Kỳ Minh Nguyệt đi tới trước người Kỳ Hủ Thiên, – " Phụ hoàng, nếu vì tính mạng của ta, Người có bằng lòng hay không lấy ra Quỳnh Châu? "

" Nếu phụ hoàng không muốn, thì Minh nhi tính sao? " – Kỳ Hủ Thiên rất là hiếu kỳ.

Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, than nhẹ, – " Vậy cứ xem như là Minh Nguyệt thua cuộc đi, dù sao nếu thua, cùng lắm là chết mà thôi. " – Đúng là y đã chuẩn bị đem tính mạng của bản thân ra làm tiền đặt cược, áp chế Kỳ Hủ Thiên lấy ra Quỳnh Châu.

" Ngươi giúp đỡ ngoại nhân áp chế phụ hoàng, đây chính là cách giải quyết của Minh nhi? " – Kỳ Hủ Thiên cau mày, cũng không thấy có dấu hiệu tức giận, tựa hồ còn cảm thấy có chút thú vị.

" Nếu phụ hoàng không quan tâm sinh tử của Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cần gì phải vì phụ hoàng bảo vệ Quỳnh Châu chứ? " – Lời nói của Kỳ Minh Nguyệt làm cho Cảnh Hoàng minh bạch, hài tử này phát hiện Kỳ Hủ Thiên đối với y không phải thật tâm, liền sòng phẳng mà trả thù, xem ra tính tình đúng là rất mạnh mẽ, nếu như hắn đạt được Quỳnh Châu, ly khai sẽ mang theo y, vừa có thể dùng y làm con tin cũng không sợ y không hợp tác, thị vệ trong cung tất nhiên sẽ không dám hướng hoàng tử xuất thủ, cho dù Kỳ Hủ Thiên bỏ được, cũng sẽ không ở trước mặt mọi người mà sai người giết nhi tử của mình, một phen cân nhắc, nhất thời an tâm không ít, – " Điện hạ biết chỗ giấu Quỳnh Châu, không bằng trực tiếp mang ta tới đó, cũng không cần ở đây lãng phí thời gian, trước mắt Vô Hào có thể ngăn cản trong chốc lát. "

Kỳ Minh Nguyệt quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt vô tội, – " Thế nhưng ta không biết a. " – Nói xong còn nhún vai, bộ dạng xem ra có chút bất đắc dĩ.

Cảnh Hoàng nhất thời bị lời nói của y làm cho tức giận đến cả người tràn đầy sát khí, – " Ngươi lúc trước đúng là gạt ta! Xem ra điện hạ là có ý muốn chết! "

" Ngươi đừng vội, " – trấn an hắn, Kỳ Minh Nguyệt lại đi trở về trước người Kỳ Hủ Thiên, nhìn hắn hai mắt tràn đầy thỏa mãn cùng hứng thú, – " Nếu Minh Nguyệt chưa từng khiến phụ hoàng thất vọng, lúc này tự nhiên cũng sẽ không, nên biết mặc dù phụ hoàng an bài tiết mục rất thú vị, nhưng nếu không có sự phối hợp của phụ hoàng thì cũng sẽ rất phiền phức.

Kỳ Hủ Thiên nghe hắn nói xong thì mỉm cười, đối Lưu tổng quản nói: – " Ngươi tới khố phòng đem Quỳnh Châu tới đây. " – Lưu tổng quản lĩnh mệnh đi, còn lại phụ tử hai người và Cảnh Hoàng, còn có Vô Hào có thể coi như không tồn tại.

Trong điện khoảng thời gian ngắn yên tĩnh đến áp lực, không có người nói chuyện, Kỳ Hủ Thiên chỉ là đánh giá Kỳ Minh Nguyệt, chỉ thấy Kỳ Minh Nguyệt đi tới bên người bạch y nhân kia, thân thể ngã tựa ở trên người hắn, – " Ta mệt mỏi. "

Thân thể của một đứa trẻ quá mức vô dụng, dễ mệt mỏi, sau này phát hiện Vô Hào đối với chuyện gì cũng đều không có phản ứng quá lớn, y thường thường lấy hắn đem làm gối tựa, dù cho như thế nào Vô Hào cũng sẽ không oán giận.

Cảnh Hoàng thật ra là đã nhìn quen, Kỳ Hủ Thiên lại hơi nheo lại mắt, thần sắc lộ ra vài phần nguy hiểm, bỗng nhiên từ trên long ỷ đi xuống, đem Kỳ Minh Nguyệt tựa ở trên người Vô Hào ôm vào trong lòng, mới quay lại chỗ ngồi.

Kỳ Minh Nguyệt trợn mắt, hai người nhìn nhau một hồi, y liền an tĩnh tựa vào trong lòng Kỳ Hủ Thiên, không thèm nói gì.

Cảnh Hoàng chờ ở một bên, mắt thấy sẽ đạt được Quỳnh Châu, nhịn không vui mừng lộ rõ trên nét mặt, lại chứng kiến Kỳ Minh Nguyệt trầm ổn như lúc ban đầu, cho đến khi thân ảnh của Lưu tổng quản xuất hiện ở trước cửa, hắn mới mừng rỡ đi ra phía trước. Không nghĩ tới Lưu tổng quản thân ảnh vụt qua, thẳng đi tới trước người Kỳ Hủ Thiên. – " Bệ hạ, Quỳnh Châu đã mang tới. " – Một hộp gỗ vuông đang được hắn cầm ở trong tay.

?

Kỳ Minh Nguyệt mở mắt ra, ở trong lòng Kỳ Hủ Thiên ngẩng đầu, ngăn trở thân ảnh Cảnh Hoàng sẽ nhào tới, – " Cung chủ đừng nóng vội, trước hết để cho ta xem đã. "

Cảnh Hoàng cau mày, – " Điện hạ cũng chưa từng thấy qua vật này? " – Lập tức lại thoải mái, " Không sao, bất luận như thế nào, dù điện hạ có dùng kế để dụ ta đến đây, nhưng chỉ cần có Quỳnh Châu, ngươi đã thấy qua hay chưa căn bản không quan trọng, để ngươi mở nhãn giới vậy, sau đó Quỳnh Châu liền phải giao cho ta." – Nói xong còn có chút tự đắc, may mắn là trước kia đã cho hắn ăn nha thanh, cuối cùng Quỳnh Châu sắp sửa rơi vào trong tay mình.

Kỳ Minh Nguyệt không để ý tới phản ứng của hắn, tiếp nhận cái hộp trong tay Lưu tổng quản, mở ra nhìn, chỉ thấy trong đó đặt một viên hạt châu nhỏ như đậu đỏ, màu sắc oánh bạch, phảng phất ra chút hào quang, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi. " Nguyên lai đây là Quỳnh Châu. " Tán thán một tiếng, lập tức đóng nắp hộp, cầm lấy nhảy xuống từ trong lòng Kỳ Hủ Thiên, hướng Cảnh Hoàng đi đến.

Lúc Kỳ Minh Nguyệt mở hộp, bằng màu ánh sáng cùng hương khí, Cảnh Hoàng liền kết luận này quả thật là thứ hắn muốn – Quỳnh Châu, lúc này thấy nó ngay trước mắt, vội vã đưa tay tiếp nhận hộp, mở ra nhìn, lập tức để nó vào trong ngực, nhìn thân ảnh nho nhỏ trước mắt, – " Đa tạ điện hạ, trong vòng ba tháng Vô Hào liền nghe ngươi sai phái, cho đến khi độc tính giải trừ. " – Hướng Vô Hào phất phất tay, lại hướng Kỳ Minh Nguyệt ha ha cười, trong mắt hiện ra vẻ giả dối, – " Đáng tiếc, Vô Hào là trợ thủ đắc lực của ta, Cảnh Hoàng cảm thấy cho hắn ly khai lâu sẽ có chút bất tiện, không bằng điện hạ theo ta cùng ly khai, trong vòng ba tháng Vô Hào vẫn như cũ có thể nghe ngươi phân phó. " – Nói xong một tay hướng Kỳ Minh Nguyệt đánh tới, còn không kịp để người khác có phản ứng, đã đem hắn chộp vào trước ngực.

Kỳ Minh Nguyệt hướng Kỳ Hủ Thiên trên mặt đã biến sắc nhìn lại, – " Phụ hoàng đừng nóng vội. " – Nói xong hướng Cảnh Hoàng mỉm cười, Cảnh Hoàng đang không rõ, bỗng nhiên trong đầu tựa như có chút buồn ngủ, lấy lại bình tĩnh, cho rằng bản thân là quá mức kích động, vội vã ngưng thần tĩnh khí, nhưng ngược lại khốn ý không giảm mà lại tăng, nhất thời thân thể nhoáng lên, té ngã, nắm chặt trước ngực Kỳ Minh Nguyệt, Cảnh Hoàng cuối cùng cảm thấy không đúng, mặt lộ vẻ dữ tợn, – " Điện hạ sẽ không thất tín, dự định chịu chết đi. "

" Ngươi nên vì bản thân lo lắng đi. " – Kỳ Minh Nguyệt không hề ẩn dấu trong mắt băng lãnh cùng tiếu ý, hướng một bên hô: – " Vô Hào, Nhược Thủy. "

Vô Hào đem chủy thủ vứt lại đây, Cảnh Hoàng thấy vậy, miễn cưỡng chống đỡ, giận dữ hét: – " Ngươi lóng ngóng cái gì, còn chưa động thủ! " – Nói xong mới nhớ mình đã phân phó hắn nghe lệnh Kỳ Minh Nguyệt, y tính tình Vô Hào, chỉ cần mệnh lệnh không được giải trừ, cho dù bản thân đối mặt khó xử, hắn cũng sẽ không liếc mắt.

Vì vậy vội vã hô lớn: – " Ta lệnh ngươi không cần phải nghe y phân phó nữa, mau bắt y! "

Kỳ quái chính là Vô Hào vẫn như cũ không nhúc nhích, hắn chậm rãi mở miệng, – " Chưa qua kỳ hạn ba tháng. " – Xem ra hắn lựa chọn trước chỉ nghe mệnh lệnh của một người, đúng là không dự định để ý đến sống chết của Cảnh Hoàng.

Cảnh Hoàng biến sắc, nỗ lực trụ vững thân hình, hắn lúc này đã cảm giác được trên người toàn thân vô lực, cơ hồ sẽ ngã xuống, cắn răng nói: – " Ngươi hạ độc! " – Vận khởi công lực, hung hăng nắm lấy giữa cổ Kỳ Minh Nguyệt.

Kỳ Minh Nguyệt vốn bị hắn giữ ở trước ngực, lúc này không cách nào tránh khỏi, nhưng lại thấy y không hề hoang mang, cổ tay nhẹ giơ lên, Nhược Thủy như nguyệt ở bên cổ Cảnh Hoàng phất qua nhẹ nhàng như một điệu múa, khóe miệng ngậm một nụ cười trào phúng khinh miệt, y nhìn hắn phun ra một ngụm máu tươi, thong thả nhảy từ trên người hắn xuống, triển mi khinh thường nói: – " Cung chủ cần gì phải lo lắng, thứ Minh Nguyệt hạ chẳng qua chỉ là thuốc mê mà thôi. "

Cảnh Hoàng bịt chặt vết thương trên cổ, thở dốc, trợn trừng hai mắt không thể tin ngã xuống trên mặt đất, – " Ngươi… Khi nào… " – Ngôn ngữ gián đoạn, câu chữ hỗn loạn không rõ ràng, hắn không rõ, dọc đường đi thức ăn giống nhau, hắn như thế nào lại trúng mê dược.

Kỳ Minh Nguyệt đứng ở trong vũng máu, Nhược Thủy trong tay rơi xuống một chuỗi huyết châu, trên lưỡi kiếm vẫn là thu thủy nhất hoằng, thoả mãn đem nó cất vào bao kiếm, sau đó nghiên cứu vết thương nó gây ra, quả nhiên có thể lợi dụng trọng lượng cùng độ dài rất tốt của nó, cắt ra vết thương làm cho y thập phần thoả mãn. Lau vết máu bắn ra tung tóe trên mặt, y lộ ra khuôn mặt ôn hòa tươi cười, – " Có nhớ lúc ngươi

giam lỏng ta trong phòng, ta thường xuyên phải ngủ trưa? Ngươi nhất định cho rằng Minh Nguyệt thân là hoàng tử, thân thể mảnh mai, lại không biết đó là đang thí nghiệm dược tính, loại này là mạn tính, Vô Hào từng bị ta hạ dược, vì vậy có chút quen, chỉ có ngươi phát tác sớm hơn, giải thích rõ ràng như thế, cung chủ có thoả mãn? ”

Cảnh Hoàng trừng lớn mắt, chết không nhắm mắt, giữa vũng máu thân ảnh cùng huyết sắc kia hòa hợp một khối, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thi thể hắn cúi đầu than thở: – ” Xem ra Minh Nguyệt nói nhiều, đáng tiếc không biết cung chủ có nghe toàn bộ hay không. ”

Ngẩng đầu hướng Vô Hào giơ tay, – ” Ngươi ly khai hay là theo ta? ”

” Ngươi. ” – Vô Hào bước qua vết máu trên mặt đất, đi tới trước người y.

” Tốt lắm, sau này ngươi ở một nơi bí mật nào đó gần ta để bảo hộ an toàn. ” – Nói xong câu đó, y đem Nhược Thủy đưa tới, – ” Sau này nó thuộc về ngươi. ”

” Vâng ” – Vô Hào tiếp nhận, thân ảnh nhoáng lên, biến mất ở trong điện.

==========

(*)quải niệm: nhớ mong

15. Chương 15: Cộng Dục (cùng Tắm)

Trong phòng tràn đầy huyết tinh khí, Kỳ Hủ Thiên cùng Lưu tổng quản không nói một câu, nhìn tiểu hài tử kia đem Cảnh Hoàng giết như thế nào, lúc này Kỳ Minh Nguyệt đứng ở giữa vũng máu, bên môi nụ cười lạnh như có như không, giống như châm biếm sự khinh địch của Cảnh Hoàng. Ngoài cửa sổ ánh trăng xuyên thấu qua y, phản xạ một mảnh yêu dị ám ảnh, khiến cho y thân ảnh còn nhỏ nhưng lại lộ ra một loại trăng lạnh tiêu sát khí. Lưu tổng quản nhìn y, bỗng nhiên hiểu được vì sao bệ hạ lại đối với Nhị điện hạ khác biệt, lẳng lặng đi ra cửa, hắn cảm thấy bệ hạ lúc này không cần hắn hầu hạ.

Kỳ Minh Nguyệt đầu tiên là tìm giải dược trong lòng lấy ra ăn, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Kỳ Hủ Thiên và đi tới trước mặt hắn, trên mặt là vẻ nhu hòa tươi cười quá mức.

” Trò đùa của phụ hoàng quả nhiên phấn khích tuyệt luân, chỉ là Người đã quên nói cho hoàng nhi, nhi thần cũng là một người chơi, hiện giờ trình diễn xong rồi, không biết phụ hoàng có hài lòng? ”

Kỳ Hủ Thiên phát hiện y tự xưng ” Nhi thần “, trong lòng chợt thắt lại, thấy trên vạt áo y dính đầy máu của người khác, hắn lại chau mày – ” Minh nhi trên người ô uế, phụ hoàng mang ngươi đi tắm. ” – Không biết tại sao, hắn không thể chịu đựng được sự xa cách của y, cũng không muốn nhìn thấy máu người khác dính trên người y.

Bị hắn ôm đi tới dục trì cạnh tẩm cung, thủy khí bốc hơi ẩm ướt, Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được nhẹ thở ra một hơi. Vì sao biết rõ hắn chỉ là lợi dụng mình, vẫn nhịn không được lựa chọn hồi cung, lẽ nào vì cần sự che chở, chờ đến khi lớn lên học được năng lực tự bảo vệ mình sao?

Vẫy lui cung nhân, Kỳ Hủ Thiên trước mở rộng y phục của y, sau đó thay y cởi bỏ quần áo, cùng dây buộc tóc, tỉ mỉ dùng nước nhẹ nhàng lau sạch vết máu trên mặt y, nhìn hài tử của mình trầm mặc không nói, – ” Phụ hoàng thật không hiểu nên bắt ngươi như thế nào cho phải. ”

Mái tóc đen ẩm ướt rối tung khiến Kỳ Hủ Thiên vốn đã chói mắt vì khuôn mặt tuấn mỹ của y, giờ lại càng thêm mị hoặc, bị hắn ôm vào trong lòng, Kỳ Minh Nguyệt chăm chú nhìn vào đôi mắt thâm trầm của hắn, thần sắc thản nhiên, mở miệng:

” Có lẽ ta nên nói thay phụ hoàng, vì muốn diệt trừ Phượng Hoa cung cùng Hoa thục phi, phụ hoàng đã sớm có ý chọn một hoàng tử để hảo hảo lợi dụng, vừa hay phát hiện ra ta, vốn định cho Đàm Vô ở bữa tiệc nói nhiều việc có lợi cho ta, khiến cho ngươi có thể thêm sủng ái ta, làm cho người khác tin phục, không ngờ

Minh Nguyệt cư nhiên cùng ngươi giống nhau, thật sự là châm chọc a, nhưng không biết phụ hoàng trong lòng có phải có chút mâu thuẫn?"

Kỳ Hủ Thiên khẽ nhếch môi, – " Minh nhi nói không sai, chỉ là không nghĩ tới ngươi đặc biệt như thế, phụ hoàng thật đúng là có chút do dự, không biết nên lựa chọn ngươi hay cứ đổi một hoàng tử khác, như vậy cho dù cuối cùng quân cờ có bị phế đi, phụ hoàng cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc. " – Dùng tay thoa một chút xáp thơm, xoa lên đầu y.

" Hoàng tử kia có lẽ là Liên Sóc. " – Lúc trước người kia được sủng ái, y sao không biết.

Kỳ Hủ Thiên cẩn thận xoa tóc cho y, – " Liên Sóc cũng là một đứa trẻ thông minh, chẳng qua so với Minh nhi thì không bằng được, làm phụ hoàng muốn lúc nào cũng đem ngươi cột chặt bên người, sủng ái mới tốt. "

" Nguyên lai phụ hoàng đối với nhi thần lời ngon tiếng ngọt như vậy, cũng có thể nói là dễ nghe. " – Đem y xem như là loại hậu cung phi tử không có đầu óc sao, việc đã đến nước này, y sao lại có thể dễ dàng tin tưởng.

Kỳ Hủ Thiên nghe xong lời của y, cũng biến sắc, trong đôi mắt thâm trầm như nổi lên một màn sương dày, một trận tức giận điên cuồng kéo đến làm cho thân thể Kỳ Minh Nguyệt cứng đờ. Bỗng nhiên khuôn mặt tuấn tú trước mắt phóng đại, trên môi phủ một mảnh nóng rực, dán chặt vào môi y, Kỳ Hủ Thiên khẽ cắn, nhẹ nhàng phun ra một câu nỉ non nói nhỏ:

" Đừng để cho ta nghe thấy ngươi tự xưng như thế lần nữa, đối với ta và ngươi mà nói muốn trở thành phụ tử thuần túy, đã không có khả năng… " – Rời khỏi môi y, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua bên tai, lưu lại một đường ấm nóng, hắn than nhẹ một tiếng, – " Đều là Minh nhi không tốt, ai kêu ngươi lộ ra bộ dạng kia, thấy ngươi cầm vũ khí đứng bên trong vũng máu, tuyệt nhiên tàn nhẫn như vậy, thần thái trên khuôn mặt nhỏ nhắn không người có thể đụng, phụ hoàng thiếu chút nữa nhịn không được muốn đem ngươi mạnh mẽ mà ấn ngã trên giường, ngươi cũng biết đúng không, Minh nhi của ta? "

Hơi thở nóng rực bên tai, các mối nguy hiểm cùng tình dục mà hắn nỉ non kéo đến làm cho Kỳ Minh Nguyệt run rẩy, hàm dưới bị ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy, chỉ cảm thấy lưỡi phụ hoàng khẽ liếm trên môi y một chút, sau đó liền dùng lực tách đôi môi của y ra, từ từ tiến vào. Kỳ Hủ Thiên một tay đỡ lấy phía sau đầu, tay còn lại ôm lấy y, mút vào cái lưỡi, khẽ cắn, không để cho y có chút kháng cự, làm Kỳ Minh Nguyệt hít thở không thông, nhiệt độ trong người vì thế mà tăng cao, bị kịch liệt hôn nồng nhiệt khiến y mềm cả người, đầu óc không tỉnh táo, bàn tay đỡ ở sau đầu lập tức chuyển qua bên hông, đưa thân mình mềm yếu của y nằm giữa khuỷu tay, y cảm giác được phụ hoàng tức giận cùng vài phần thương tiếc, đầu lưỡi của hắn ở trong miệng chậm rãi khiêu khích dao động, lại xẹt qua trên vòm miệng khiến y không thể kiềm chế run rẩy, mãi cho đến khi chỉ bạc rơi xuống khóe miệng, môi sưng đỏ đến không thể chịu nổi một trận giày vò nữa, Kỳ Hủ Thiên mới buông y ra, nhìn y trong lồng ngực thở dốc không thôi, mới tà tà thán cười nói, – " Minh nhi có biết, phụ hoàng có bao nhiêu muốn ngươi? "

Kỳ Minh Nguyệt chưa bao giờ chật vật như thế, chỉ một cái hôn, liền làm tay chân y như nhũn ra, một bên nguyền rủa thân thể yếu đuối vô dụng này, vô lực trụ ở cánh tay của phụ hoàng, tựa vào bên cạnh hồ, cố gắng điều chỉnh hơi thở phập phồng trước ngực, nheo mắt nhìn người nam nhân kia cười đến quá mức sáng lạn, – " Phụ hoàng thật không chê thân thể Minh Nguyệt, dù nhỏ như vậy nhưng ngươi vẫn có thể có hứng thú. " – Cuối cùng cắn răng phun ra hai câu, hàm nghĩa không nói cũng hiểu.

Kỳ Hủ Thiên kéo qua, đưa y tựa hẳn vào trong lòng, – " Chỉ cần là thân thể Minh nhi, phụ hoàng nếm như thế nào cũng không đủ. " – Thấy y vẫn như cũ không hờn giận, Kỳ Hủ Thiên nhắm mắt than thở, – " Phụ hoàng thật sự hối hận, cho dù ngươi rơi vào tay kẻ khác, bảy ngày gần đây, nghĩ đến ngươi không biết sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, trong lòng liền nhịn không được bắt đầu lo lắng, nhưng lại cảm thấy được Minh nhi trí tuệ như thế, chắc không đến mức khiến bản thân có mệnh hệ gì… "

" Cho nên ngươi liền cho người một đường đuổi giết? Làm cho ta mau chết một chút sao? " – Phụ hoàng a, như vậy nói y làm sao tin tưởng cho được, hắn đối với mình thật sự sủng ái sao?

" Cảnh Hoàng không dám đả thương ngươi, thủ hạ của phụ hoàng chắc chắn cũng sẽ không đả thương ngươi, như vậy Minh nhi sao lại xảy ra chuyện được, ngươi có biết, phụ hoàng sẽ không cho ngươi chịu một chút

thương tổn nào, Minh nhi đã sớm nghĩ đến ngọn nguồn mới có thể lừa Cảnh Hoàng tin ngươi biết Quỳnh Châu ở chỗ nào, lại lựa chọn hồi cung, làm cho hắn tin rằng hai phụ tử ta bất hòa, dùng mê dược để giết hắn, phụ hoàng sớm biết rằng Minh nhi sẽ không làm cho ta thất vọng. ”

” Đa tạ phụ hoàng khích lệ, ta quả thật là đoán được ý đồ của phụ hoàng, mới có thể làm kế hoạch này. Chỉ là ta dù lợi hại cũng kém so với khả năng diễn trò của phụ hoàng, tất cả sủng ái cũng chỉ nhằm để cho người ta biết rằng, ta – Kỳ Minh Nguyệt này, là ái nhi của ngươi, tiện cho việc dùng ta để uy hiếp ngươi mà thôi, sau đó quân cờ là ta đây mới có thể phát huy công dụng. Minh Nguyệt sớm nói qua, chúng ta là theo như nhu cầu, cho đến bây giờ, xem ra quả nhiên là chưa từng nói sai.” – Phụ hoàng quả thực cũng không làm cho y thất vọng, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, cho dù là thân nhân, cũng có thể lợi dụng không chút nương tay, đúng là bản sắc quân vương.

Kỳ Hủ Thiên biểu tình phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm của y, – ” Nếu phụ hoàng nói cho Minh nhi, ngươi ở trong lòng phụ hoàng quả thật khác với người khác? ”

” Ý gì? Phụ hoàng gạt ta một hồi, lợi dụng ta một hồi, lại muốn nói cho ta biết Minh Nguyệt ở trong lòng ngươi quả thật có chút địa vị? ”

” Phụ hoàng thừa nhận, khởi điểm là có tâm lợi dụng, rồi sau đó phát hiện sự khác biệt của ngươi, đối với ngươi mọi sủng ái liền đều thành thật sự,vì thế thậm chí khi đã an bài tốt cũng không nguyện buông tha như vậy, chỉ vì năng lực Minh nhi làm cho người ta tò mò, cũng làm cho phụ hoàng nhịn không được càng ngày càng muốn biết, ngươi đến tột cùng có thể làm thế nào để xoay sở tình cảnh. ” – Hắn không ngờ tới, có một ngày sẽ đối với một người bận tâm như thế, đã nhiều ngày qua, nghĩ đến mình chỉ có thể đợi tình thế chậm phát triển, lại không dự đoán được, sau khi thật sự có người mang Minh nhi đem đi, trong lòng vừa lo lắng vừa khó chịu, trò chơi này một chút lạc thú cũng không còn.

Kỳ Minh Nguyệt vòng hai tay qua cổ hắn, nghiêng đầu tựa trên vai, – ” Phụ hoàng cũng biết, ta tức giận không phải vì ngươi lợi dụng, mà là sự không tín nhiệm của ngươi. Mặc dù phụ hoàng sớm đã có tâm gạt ta, muốn mọi người cho rằng ta là thứ dùng để uy hiếp ngươi, ngươi làm sao biết Minh Nguyệt sẽ không phối hợp với sự lợi dụng của ngươi, giúp đỡ ngươi cùng nhau bố trí trò chơi này chứ? ”.

Kỳ Hủ Thiên bất ngờ cau mày, thấy đôi mắt y lóe ra ánh sáng lạnh như băng, trong mắt như toát ra hai quả lãnh hỏa:

” Trò chơi thú vị như thế, Minh Nguyệt không ngại gia nhập, nhưng phụ hoàng lại dùng kế để ta không thể không ở trong đó, mà ta từ trước đến nay không muốn bị người khác xếp đặt, phụ hoàng có hiểu được? ” – Kỳ Hủ Thiên nghe vậy ngửa mặt lên trời thoải mái cười, – ” Không thể tưởng được hóa ra Minh nhi là không muốn bị cho là nhược thế, phụ hoàng không có hoàn toàn tín nhiệm ngươi, mới khiến ngươi tức giận, ân? ”

Kỳ Minh Nguyệt vươn lưỡi liếm lên vai hắn, – ” Minh Nguyệt không ngại bị phụ hoàng lợi dụng, phụ hoàng muốn ta trở thành một người mạnh mẽ giống như ngươi, đứng ở bên cạnh ngươi, như vậy ta nhất định phải đạt được năng lực mạnh hơn nữa, nếu ngay cả việc nho nhỏ này cũng không giải quyết được, ta sao có thể chứng minh ta và phụ hoàng là đồng loại, là đồng bọn? ”.

” Đồng bọn cái gì? Ta chính là phụ hoàng của ngươi, Minh nhi kiếp này đều là của ta. ” – Cảm thấy bị đầu lưỡi y trên vai liếm vài cái, Kỳ Hủ Thiên nhíu mày, ngăn lại động tác phiến tình mờ ám của y, – ” Không cần thử tính nhẫn nại của phụ hoàng. ”

” Minh nhi từng có một đồng bọn, hắn là đồng loại của ta, bất luận ở thời điểm nào đều có thể giúp đỡ ta, chẳng lẽ phụ hoàng không cần một người như vậy tồn tại sao? Có thể cùng Người lập nên Thương Hách đại địa, bất luận lúc nào cũng không cần phải đề phòng. ” – Tiếp tục tại cổ hắn thăm dò, phụ hoàng da mịn mà tràn ngập sức lực cùng co dãn, làm cho y nhịn không được lần nữa liếm mút, để lại những hồng ấn nhỏ, cuối cùng nhịn không được cắn một cái, Kỳ Hủ Thiên cúi đầu rên rỉ một chút, đã nắm tiểu nhân nhi không nghe lời này, – ” Minh nhi vốn là đồng loại của ta, phụ hoàng muốn biết chính là, đồng bọn trước kia của Minh nhi chẳng lẽ là tình nhân? ”

Bạn đang ?

J cũng xem như là người tình của y sao? Y biết J thương mình, bằng không một nam nhân trầm mặc cao ngạo như thế sẽ không nguyện ý nằm ở dưới thân kẻ khác, nhưng mà ngẫm lại, y đối với J, tựa hồ chỉ có một tia áy náy, – " Không, tuy rằng chúng ta trong lúc đó phi thường thân mật, ta có thể giao phó toàn bộ tín nhiệm, nhưng chúng ta chỉ thuần túy là đồng bọn mà thôi, không có quan hệ tình yêu. "

Kỳ Hủ Thiên nghe được y một tiếng " Chúng ta " hai tiếng cũng " Chúng ta ", nhịn không được nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của y.

" Phi thường thân mật? Phi thường thân mật như thế nào? Nàng kia cùng ngươi cùng giường, ngươi cũng thích nàng có phải hay không? "

Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được lắc đầu, mờ ám cười nói:– " Phụ hoàng cũng có nam phi, vì sao lại nghĩ ta chỉ biết yêu thương nữ tử? J hắn là nam nhân, hắn là bạn tình của ta, cũng là đồng bọn của ta, ta tin hắn."

Nói đến người kia, trong mắt Minh nhi tất cả đều là hoài niệm cùng tín nhiệm, làm cho Kỳ Hủ Thiên nhịn không được xiết chặt cằm của y, – " Bạn tình? Hắn cũng giống phụ hoàng hôn ngươi sao? Ngươi, đã đáp lại hắn như thế nào? " – Đè nén tức giận trong lòng xuống, khuôn mặt hắn lãnh hạ xuống, – " Sau này không được nhắc lại người này, phụ hoàng sẽ giúp đỡ ngươi, người mà ngươi duy nhất có thể tin và cậy dựa vào chỉ có ta, Minh nhi cần phải nhớ kỹ! ".

" Yên tâm đi, so với hắn phụ hoàng càng làm ta thoả mãn, nhưng nếu ngươi không tin tưởng Minh Nguyệt, có điều lừa dối hoặc là phản bội, Minh Nguyệt cũng chắc chắn sẽ làm cho phụ hoàng hối hận."

Kỳ Hủ Thiên buông tay ra, xoa làn da phiếm hồng của y. Hơi nước trong dục trì khiến đôi mắt của Minh nhi như thiên biên lãnh nguyệt, hấp dẫn tầm nhìn của hắn, nghĩ đến lời nói lúc trước của y – " Ý tứ của Minh nhi là ngươi sẽ cùng ta, nhưng giữa chúng ta lại không có ai khác? Chờ ngươi lớn lên, giả như phụ hoàng muốn ngươi và ngươi cũng nguyện ý, nhưng không biết đến lúc đó ở trong mắt Minh nhi, sự thân mật giữa ta và ngươi lại tính như thế nào đây? "

16. Chương 16: Giải Độc

Kỳ Hủ Thiên buông tay ra, xoa làn da phiếm hồng của y. Hơi nước trong dục trì khiến đôi mắt của Minh nhi như thiên biên lãnh nguyệt, hấp dẫn tầm nhìn của hắn, nghĩ đến lời nói lúc trước của y – " Ý tứ của Minh nhi là ngươi sẽ cùng ta, nhưng giữa chúng ta lại không có ai khác? Chờ ngươi lớn lên, giả như phụ hoàng muốn ngươi và ngươi cũng nguyện ý, nhưng không biết đến lúc đó ở trong mắt Minh nhi, sự thân mật giữa ta và ngươi lại tính như thế nào đây? "

Y từ trong nước đứng dậy, nhặt y phục được đặt gọn gàng ở một bên lên – " Phụ hoàng không sợ lo lắng quá sớm sao? Ngươi và ta rốt cuộc sẽ như thế nào, vẫn là chờ thêm vài năm nữa rồi hẵng nói thôi." – Thân là nhi tử, y hưởng thụ sự sủng nịch quan ái của phụ hoàng đối với y. Thân là một nam nhân, y cũng thực sự thưởng thức thủ đoạn xử sự của hắn. Cho dù đối chính mình từng có lừa gạt, nhưng với bậc đế vương mà nói thì như thế cũng coi như là bình thường. Có thể dùng và không thể dùng, với hắn mà nói, thế nhân chỉ phân hai loại thôi. Giả như lần này y không thể chứng minh năng lực của chính mình, phụ hoàng có lẽ sẽ thất vọng, nhưng rồi sau đó sẽ không chút lưu luyến đem y vứt qua một bên. Trước khi chưa có được năng lực tự bảo vệ mình, hắn không thể để cho việc này phát sinh, thế nên hắn bắt buộc là chứng minh bản thân.

Kỳ Hủ Thiên giúp đỡ hắn mang y bào treo lên, mới thong thả khoát lên một chiếc áo choàng, ôm hắn trở về tẩm cung – " Ngươi vẫn cho rằng phụ hoàng đối với ngươi chỉ là nhất thời hứng thú? Nếu không phải Minh nhi còn nhỏ như thế, phụ hoàng sao lại cần phải nhẫn nại, sớm đã chứng minh cho ngươi xem rồi. " – Kỳ Hủ Thiên đem thân thể nhỏ bé của y đặt ở trên giường còn bản thân nằm qua một bên, nghiêng người đem y ôm vào lòng, nhẹ giọng trêu tức.

Bốn mắt nhìn nhau, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thần sắc trong mắt hắn, không khỏi nghi hoặc – " Vì sao phụ hoàng đối với Minh Nguyệt lại cố chấp như thế? Cho dù đôi ta mệnh cách tương tự, nhưng Người cũng không chỉ vì thế mà lánh nhãn khán đãi(*) chứ? "

" Minh nhi không biết bản thân thu hút thế nào đâu. Tuy thân thể này mới đầy sáu tuổi nhưng tính tình của ngươi cũng có thể làm cho người ta đi quên tuổi của ngươi, dẫn tới vô số ánh mắt nhìn theo. Nếu như thế, phụ hoàng sao lại có thể không nhân cơ hội trước mắt đem ngươi giữ thật chặt bên người để tránh mất chí bảo ni? " – Tiếu ý trên mặt hắn có vài phần nghiêm túc, vài phần vui đùa ngả ngớn – " Minh nhi mau lớn lên đi, mới có thể cùng phụ hoàng gây dựng Thương Hách đại địa, có lẽ chỉ cần ngươi nguyện ý, thiên hạ này cũng không phải là không thể khống chế. "

" Loạn thiên? Không có hứng thú. " – Kỳ Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, xả qua mái tóc còn ướt trong tay chơi đùa.

" Thế gian này vốn là hỗn loạn không thôi, triều khởi triều lạc đều tự có quy luật, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn nắm trong tay tất cả, cuối cùng không phải cũng buông ra tất cả? Huống hồ hiện nay Thương Hách, An Dương, Liên Đồng tam quốc đỉnh lập, có thể tường an vô sự thì hà cớ gì phải tiêu phí tinh lực đi rước lấy phiền toái. Phụ hoàng sẽ không nhàm chán như thế chứ, thiên hạ này chẳng lẽ còn có thể đặt trong mắt của Ngươi? Minh Nguyệt cho rằng nếu có tâm đoạt thiên hạ, phụ hoàng sớm đã có hành động, sẽ không đăng cơ vài năm rồi mà còn chưa có mưu đồ gì. " – Người nam nhân này chính là một cuồng nhân, chỉ cần hắn muốn tự nhiên sẽ động thủ cướp đoạt, ánh mắt người đời cùng những lời chỉ trích cũng sẽ không làm hắn có nửa phần dao động.

Để y nằm sấp trong lòng mình, Kỳ Hủ Thiên khẽ chạm vào sợi tóc của y, đặt ở trong bàn tay dùng nội lực chậm rãi hong khô, mỉm cười nói: – " Minh nhi quả nhiên hiểu ta, thiên hạ quá lớn, hà tất lao tâm phí sức đem nó nắm trong tay, huống chi thứ phụ hoàng muốn đã tìm được rồi. " – Đem mái tóc đen khô ráo của y nắm trong tay thưởng thức, Kỳ Hủ Thiên nói tiếp: – " Thứ ta muốn chính là ngươi, Kỳ Minh Nguyệt. "

Dường như là một loại tuyên cáo, lời nói của Kỳ Hủ Thiên làm cho ngực y run lên. Y cùng hắn là phụ tử, cũng là cùng loại người, chỉ lưu luyến những thứ bản thân cảm thấy hứng thú, một khi mất đi hứng thú thì thứ còn lại chỉ có coi thường. Hiện tại bọn họ đối với nhau đều sinh ra hứng thú, chỉ là ai biết sau này sẽ như thế nào.

Kỳ Minh Nguyệt nằm trong ôm ấp quen thuộc nhắm mắt lại – " Nếu phụ hoàng kiên quyết như thế, ngại gì chờ thêm vài năm. " – Cảm giác cánh tay bên hông đem y ôm chặt hơn, người bên cạnh không nói nữa, chỉ có tiếng đồng long canh lậu (*) ở trong căn phòng yên tĩnh phát ra những âm hưởng tinh tế. Y lại không thể thấy người đang ôm ấp y ngủ yên đang nhìn y, trong mắt lộ ra ánh nhìn như thiêu đốt.

Ngày thứ hai tỉnh lại, y ngạc nhiên nhìn sắc trời – " Phụ hoàng còn chưa đi tảo triều? "

Kỳ Hủ Thiên nhìn đôi mắt mơ màng và biểu tình đáng yêu của y thì nhịn không được lại hôn một nụ hôn ngọt ngào – " Bãi triều đã lâu rồi. Minh nhi của ta, hiếm khi thấy Ngươi ngủ say như vậy nên không đành lòng gọi Ngươi dậy. Ngày thường Ngươi không tập văn thì luyện võ, thức khuya dậy sớm, phụ hoàng sớm đã đau lòng. Sau này không cần đi thái học viện, nghĩ đến mấy thứ kia đối với Ngươi cũng là vô dụng, không bằng theo ta tảo triều, như thế nào? "

" Chỉ cần những đại thần kia không lắm lời, Minh Nguyệt đối với chuyện này vốn không có vấn đề gì. " – Từ lâu thế nhân sớm biết y được sủng ái giờ thêm chút vinh sủng lại như thế nào, chắc rằng sắc mặt của những thần tử kia sẽ thập phần thú vị. Ngọ ngoạy từ trong lòng Kỳ Hủ Thiên ngồi dậy, ở gian ngoài Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nghe thấy tiếng động liền cất bước tiến vào, đứng ở một bên tính giúp y thay y phục.

Không nghĩ tới Kỳ Hủ Thiên nhìn hai nàng chau mày – " Được rồi, các ngươi lui xuống đi. " – Hồng Tụ, Oánh Nhiên mới biết được điện hạ bình yên trở về, sớm đã vui mừng không thôi, mới tiến vào thấy hắn quả nhiên không việc gì, còn chưa kịp đợi bệ hạ rời đi để hỏi thăm vài câu, bệ hạ đã kêu các nàng đi ra ngoài. Đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng đành để y bào cùng đồ dùng rửa mặt lại, lẵng lặng đi ra ngoài.

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn tựa hồ có chuyện muốn nói, liền bắt đầu tự mình mặc quần áo, chờ hắn nói chuyện.

Kỳ Hủ Thiên kéo tay hắn, tự mình lấy ra quần áo giúp hắn mặc. Trong phòng yên tĩnh, chỉ có thanh âm sột soạt của vải vóc, chờ khi gần như đã mặc xong, mới đem y đặt ở trên đùi ngồi xuống, mặt trầm xuống nói: – " Hôm qua phụ hoàng không hỏi, ngươi coi như ta không nghe thấy sao? "

Y chớp chớp mắt, hiếm thấy lộ ra vài phần tính trẻ con một cách ngỡ ngàng – " Phụ hoàng ý chỉ cái gì? "

" Nha Thanh. " – Nói ra hai chữ này, Kỳ Hủ Thiên xem ra rất là không hài lòng, còn có thể phát hiện một tia tức giận – " Ta không hỏi, ngươi sẽ không nói, chẳng lẽ ngươi cho là phụ hoàng sẽ không để ý đến sống chết của ngươi, mặc cho thứ này đem ngươi hại chết? Hay là ngươi muốn cho phụ hoàng nhìn ngươi thổ huyết mà chết, thử xem ta có thật sự quan tâm đến ngươi hay không? Ân? "

Thấy hắn càng nói càng tức giận, toàn thân tràn ra một loại uy thế cùng cảm giác áp bách. Kỳ Minh Nguyệt cố gắng khống chế hô hấp, miễn cưỡng mở miệng cười nói: – " Ta ngốc như thế sao? Lại lấy tính mệnh của mình ra đùa? Phụ hoàng nếu đã tin ta không phải kẻ yếu thì phải biết rằng Minh Nguyệt tuyệt đối không để bản thân rơi vào tình thế chỉ có thể thúc thủ chờ chết. "

Kỳ Hủ Thiên lúc này mới bình tĩnh trở lại, vỗ về y, bất đắc dĩ thở dài: – " Phụ hoàng là quan tâm tắc loạn, ta sao lại không biết Ngươi nhất định có phương pháp giải quyết, chỉ là còn có chút không an tâm. Nha Thanh tuy có công dụng gia tăng công lực, nhưng đối với Ngươi mà nói vẫn là có hại vô lợi, nhất là độc tính trong đó, nếu không phải là máu tươi của con người thì không thể giải. Không biết lúc Ngươi phục dược thì dùng là máu của ai? Nếu là Cảnh Hoàng, Ngươi không nên giết hắn liền. "

" Phụ hoàng không cần thay ta lo lắng, đó là máu của Vô Hào." – Nói xong nhẹ giọng gọi một câu, một bạch sắc thân ảnh như quỷ mỵ liền dừng ở trước mặt hai người.

Kỳ Hủ Thiên cùng Ảnh Vệ tránh ở chỗ tối đều cả kinh, không nghĩ tới trên đời này còn có người có thể tránh được tai mắt của mình, thấy hắn hiện thân, rõ ràng đã ẩn náu trong bóng tối đã lâu, vậy mà bọn họ không chút phát giác!

" Hôm qua mê dược phát tác, ngươi không sao chứ? " – Y uống xong thuốc giải, nhưng mà quên cho Vô Hào.

" Vô sự. " – Lời của hắn vẫn ngắn gọn như vậy, không biết là phục qua vài lần đã đối hắn vô dụng, hay là ngủ một hồi liền vô sự.

Kỳ Minh Nguyệt biết hắn không có việc gì cũng không hỏi tiếp nữa, an tọa ở trong lòng Kỳ Hủ Thiên. Một người xõa tóc ra, người kia nới rộng vạt áo lộ ra khuôn ngực săn chắc, tư thế lười biếng, ôm lấy y vuốt ve những sợi tóc xõa ra, hai người tư thế vô cùng thân mật, nhưng cũng không cảm thấy thị nhân có gì bất ổn. Ảnh vệ là sớm đã nhìn quen, Vô Hào vốn là nhìn không thấy, cho dù thấy sợ rằng cũng sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì thôi. Hắn nhìn kỹ Vô Hào thần sắc hư vô, lại hướng hắn dò hỏi: – " Ngươi có biết Nha Thanh bao lâu phát tác một lần?"

" Ba ngày một lần, thất khiếu dật huyết(*). "

Vô Hào tuy nói sơ lược, nhưng vừa nghe liền biết tuyệt đối là thống khổ không chịu nổi. Nếu muốn giảm bớt độc tính, nhất định là phải uống máu tươi của hắn cho đến khi độc giải. Vô Hào từng là huyết dẫn của Cảnh Hoàng, ba ngày một lần vì y tự cắt cổ tay lấy máu, không biết trong lòng hắn tư vị ra sao.

" Ngươi có cam nguyện dùng máu mình vì Minh nhi giải Nha Thanh chi độc? " – Kỳ Hủ Thiên nhìn Vô Hào, ánh mắt thâm trầm khó phân biệt.

" Nguyện. " – Vô Hào trả lời không có chút miễn cưỡng. ?

" Nhưng mà trẫm không muốn. " – Kỳ Hủ Thiên thu hồi ánh mắt dò xét, cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng – " Phụ hoàng có phương pháp khác có thể giúp ngươi giải độc, chẳng qua là phương pháp này tuyệt không dễ chịu, Minh nhi có bằng lòng hay không? "

Nếu có thể, y cũng không muốn dùng máu Vô Hào để giải độc, chờ Vô Hào đi rồi, y mới hỏi: – " Có phương pháp gì? "

" Quỳnh Châu. " – Kỳ Hủ Thiên nói ra hai chữ này, y cũng không thập phần ngoài ý muốn, nghĩ đến Cảnh Hoàng kia hao tổn tâm cơ đến vậy chỉ muốn có được vật ấy, nó nhất định có hiệu dụng đặc biệt – " Hoa

thục phi tiến cung cũng là vì nó sao? ”

” Không sai, sớm biết ý định của nàng, phụ hoàng mới cho nàng vào cung, năm đó cùng nàng quen biết trên giang hồ, để đạt được Quỳnh Châu, nàng cũng hạ đủ công phu, rồi sau đó lại luyến tiếc vinh hoa phú quý trong cung, mấy năm qua lại không hề có động thái khác thường, mới làm cho ta không thể không dụ bọn họ ra tay. ”

” Nó rốt cuộc có tác dụng gì? Tăng trưởng công lực? Hay là khiến người bách độc bất xâm? ” – Y đoán.

Kỳ Hủ Thiên lộ ra biểu tình có thâm ý khác, lại không trực tiếp trả lời – ” Ngươi có biết niên tuế hiện nay của phụ hoàng? ”

” Phụ hoàng mười sáu đăng cơ, đến nay đã được mười năm. ” – Tính ra cũng xấp xỉ tuổi tác của mình ở kiếp trước, đời này lại đảo thành phụ hoàng y – ” Hiện giờ nên là hai mươi sáu. ” – Mà y mới sáu tuổi, chẳng lẽ phụ hoàng lại có luyến đồng chi hảo, bằng không sao lại chỉ thích đối với y đích thân ôm đi.

Phát hiện ánh nhìn kỳ quặc của y, Kỳ Hủ Thiên nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của y – ” Đừng tưởng rằng phụ hoàng không biết trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì, ta cảm thấy hứng thú không chỉ vì thân thể Minh nhi ” – Nói xong lại ở giữa trán y hôn một cái – ” Năm đó trà trộn vào giang hồ, may mắn được một viên Quỳnh Châu, khi đó còn chưa biết toàn bộ hiệu dụng của nó. Sau khi dùng mới phát hiện, Quỳnh Châu ngoại trừ có thể tăng công lực, còn có kì hiệu hoán cốt tẩy tủy, không chỉ khiến người bách độc bất xâm, khi tập luyện nội công lại càng có thể sự bán công bội (*), khi đạt đến trình độ thượng thừa còn có thể giữ cho dung nhan không già đi.”

” Ý phụ hoàng là ngươi đã bách độc bất xâm, cho dù có thêm mười năm nữa, ngươi vẫn y chang bộ dạng hiện tại? ”

” Không sai, khi đó ta mới vào giang hồ tuổi tác còn nhỏ, ngẫu nhiên có được nhưng cũng không biết được hiệu dụng của nó thần kỳ như thế. Sau khi đăng cơ ở mật sách trong cung phát hiện có miêu tả về nó, mới biết Quỳnh Châu hiếm có đến thế, trong cung lại có giấu một viên, đã để nhiều năm, coi như là chí bảo. ”

” Trách không được Cảnh Hoàng trăm phương nghìn kế muốn có nó, nếu đã trân quý như vậy, phụ hoàng sao lại nỡ dùng nó, độc trên người Minh Nguyệt dùng máu tươi của Vô Hào cũng có thể giải trừ, vì giải độc mà dùng, chẳng là có chút lãng phí? ” – Y cũng sẽ không cho rằng phụ hoàng sẽ tiếc rẻ máu tươi của người khác.

Kỳ Hủ Thiên ánh mắt trầm xuống – ” Nếu muốn giải độc, Minh nhi chỉ có thể uống máu của Vô Hào, nhưng phụ hoàng không muốn thấy ngươi dựa vào người khác mới được cứu, nếu có người có thể cứu ngươi, người kia ắt hẳn là là phụ hoàng! ” – Hắn không muốn thấy máu tươi của người khác đi vào thân thể y, cũng không cho phép có người khác cùng y huyết thống giao dung, hắn mới là người thân cận nhất của Minh nhi.

Tâm tư nhất chuyển, Kỳ Minh Nguyệt đã hiểu cách nghĩ của hắn – ” Hảo, vậy phụ hoàng cho người đem Quỳnh Châu mang tới, Minh Nguyệt nuốt vào là xong. ” – Sự độc chiếm của phụ hoàng tựa hồ càng ngày càng rõ ràng, bất quá đối với việc này y lại không bài xích.

Sau khi nuốt Quỳnh Châu, trên người lập tức dâng lên đau đớn, lại còn cảm giác không rõ là băng lãnh hay là năng nhiệt, lặp lại thường xuyên, giống như cả người xương cốt đều bị nứt ra, thần trí không rõ nằm ở trên giường, mồ hôi như mưa, Kỳ Hủ Thiên ở phía sau vận công giúp y xua tan dược lực, thấy y thống khổ như thế, tuy rằng phi thường đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể nhìn, đã từng dùng qua Quỳnh Châu, tự nhiên biết khổ sở trong đó, nếu là đứa trẻ bình thường, chắc hẳn đã chịu không nổi rồi, nói không chừng sẽ mong muốn bản thân lập tức chết đi cho rồi, nhưng Minh nhi không giống vậy, hắn tin tưởng, bất luận gian nan như thế nào, y nhất định có thể kiên trì tiếp.

Trải qua nhiều lần liên tiếp như vậy, Kỳ Minh Nguyệt đã đau đến nỗi thần chí không rõ, chỉ cảm thấy có đôi tay ở sau lưng chậm rãi di chuyển, một luồng khí nóng chống đỡ giúp y không ngất đi, cho đến khi trong tai một tiếng nổ vang, cả người chấn động, một màn đen tối hướng y kéo tới, thân thể lập tức ngã xuống phía sau, rơi vào ôm ấp quen thuộc, nhân sự bất tri.

Nhìn y ngã vào trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết, đôi môi đỏ mọng thậm chí bị y cắn đến xuất huyết, Kỳ Hủ Thiên có một chút hối hận, nhưng vừa nghĩ đến Minh nhi từ nay về sau tránh được

bách độc, đối với chuyện tập võ cũng có rất nhiều chỗ có lợi, cũng chỉ có thể chịu đựng đau lòng, xác định phương pháp này mới là tốt nhất. Thở dài một cái, thay y đem xiêm y ướt đẫm mồ hôi cởi ra, lại bảo Hồng Tụ tại dục trì chuẩn bị quần áo, ôm lấy thân thể y đem tắm sạch, thay một bộ nội bào sạch sẽ, mới trở lại long sàn đặt y nằm xuống ngủ.

" Mấy ngày này các ngươi không cần đến đây hầu hạ, Minh nhi phục xong dược, cần nghỉ ngơi vài ngày, sai người ở cách xa chút, không thể quấy rầy." – Dặn dò Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên xong, Kỳ Hủ Thiên lúc này mới yên tâm rời đi xử lý chính vụ.

Bởi vì Kỳ Minh Nguyệt mất tích, trong cung mấy ngày liền lòng người hoảng sợ, An Dương sứ giả lại bất an hơn nữa, Liên Đồng cũng vậy, xưa nay cùng Thương Hách giao hảo, tự sẽ không có người nhiều lời, nhưng hoàng tử một ngày không trở về, trong cung liền một ngày không yên, trong lúc nhất thời tất cả mọi người nơm nớp lo sợ, đều cẩn thận xử sự.

Do Kỳ Minh Nguyệt là theo Cảnh Hoàng âm thầm hồi cung nên không ai biết Nhị hoàng tử đã trở về. Gặp hoàng đế bệ hạ vẫn như cũ bất động thanh sắc, đều âm thầm bắt đầu phỏng đoán, không lẽ Nhị hoàng tử mất tích có gì khả nghi? Lúc trước không phải đã từng có lời đồn đãi trong hai vị hoàng tử có một người là dị tinh sao, chẳng lẽ bệ hạ đã dò xét sáng tỏ, lần này chính là bệ hạ sử dụng thủ đoạn? Trong lúc lời đồn nổi lên khắp nơi, Kỳ Hủ Thiên lại tuyên bố Nhị hoàng tử đã được tìm về, bị chút hoảng sợ, đang điều dưỡng. Vì thế tất cả sóng gió đều ngừng lại, nhưng một ngày không thấy Nhị hoàng tử, bầu không khí trong cung liền như cũ lộ ra vài phần quỷ dị khác thường.

==========

(*)Lánh nhãn khán đãi: đặc biệt đối xử, quan tâm tới người nào đó / thiên vị ai đó.

(*)Đồng long canh lậu: đồng hồ nước thời xưa được làm bằng đồng, người ta đổ nước vào cho nước nhỏ giọt xuống, nước đầy thì cái thẻ khắc giờ nổi lên xem phân số nhiều ít thì biết được thì giờ sớm hay muộn.

(*)Thất khiếu dật huyết: bảy nơi trên khuôn mặt người xuất huyết, trên khuôn mặt người có 7 lổ hổng là hai mắt, hai tai, lỗ mũi và miệng.

(*)Sự bán công bội: Vào thời chiến quốc, có một nhà đại tư tưởng tên gọi Mạnh Tử, ông có rất nhiều học sinh. Có một lần ông cùng học sinh của ông là Công Tôn Sửu đàm luận vấn đề thống nhất thiên hạ. Họ bắt đầu bàn từ Chu Văn Vương, nói đương thời Văn Vương lấy một tiểu quốc phương viên cận một trăm làm cơ sở, thi hành nhân chánh, từ đó sáng lập ra phong công vĩ nghiệp; mà lúc đó thiên hạ bách tính đều khổ vì chiến loạn, một nước lớn đất rộng người đông như Tề quốc thì làm sao thôi hành nhân chánh, muốn thống nhất thiên hạ, so sánh với vô vàn những khó khăn mà đương thời Chu Văn Vương trải qua đúng là dễ hơn rất nhiều. Mạnh Tử cuối cùng nói: " Ngày nay, nước lớn giống như Tề quốc, nếu có thể thi hành nhân chánh, thiên hạ bách tính nhất định thập phần vui mừng, giống như giúp bọn họ giải trừ thống khổ vậy. Cho nên, ân huệ ta ban cho bách tính chỉ bằng một nửa người xưa, nhưng hiệu quả thu được nhất định gấp bội. Hiện tại đúng là thời cơ tốt nhất!" Sau này nhân dân bèn căn cứ hai câu nói này của Mạnh Tử, dẫn thân thành "sự bán công bội ", dùng để hình dung làm việc tốn lực lượng rất ít mà hiệu quả thu được rất lớn.

17. Chương 17: Đùa Giỡn

Kỳ Minh Nguyệt đang mê man nên đối với phản ứng khắp nơi trong triều hoàn toàn không biết, chờ y tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Tựa hồ như đã trải qua một giấc mộng dài, trong mộng tất cả đều là vô biên hư ảo cùng hắc ám, mở mắt ra, thấy ánh mắt quan tâm của Kỳ Hủ Thiên, y nhẹ kêu một tiếng.

"Phụ hoàng." – Tiếng đứa trẻ non nớt cất lên bất ngờ trong không gian làm cho chính y lấy làm kinh hãi, không giống với khối thân thể này, y rõ ràng đã không còn là hài tử nữa rồi, nhưng đối với ánh mắt và những cái ôm ấp của phụ hoàng, y chợt không tự giác mà bắt đầu cảm thấy quyến luyến.

" Minh nhi tỉnh rồi? " – Gạt sợi tóc trên gương mặt y, Kỳ Hủ Thiên đỡ y ngồi dậy, – " Có cảm thấy chỗ nào không khỏe? "

" Phụ hoàng… " – Trong miệng kêu to, y ngồi dậy chui vào trong lòng phụ hoàng, mùi hương thoang thoảng quen thuộc kia khiến y không khỏi thở dài, – " Phụ hoàng… "

Thấy y vô sự, lại nghe đến một tiếng kêu to mềm mại, Kỳ Hủ Thiên nhịn không được cố sức đem y ôm chặt vào trong ngực, – " Lúc này phụ hoàng mới cảm thấy Minh nhi đối ta cũng lưu tâm như vậy, mê man mấy ngày, Minh nhi trái lại thông suốt a. "

Nghe hắn nói xong, Kỳ Minh Nguyệt từ trước ngực hắn ngẩng đầu lên, bĩu môi

" Minh Nguyệt từ ngày ra đời đã liền khai thông, phụ hoàng sao lại không biết? " – đuôi lông mày khẽ chau, – " Nếu nói có để ý hay không, phụ hoàng nên biết, ta mặc dù không phải người khiêm tốn, nhưng cũng không phải người tùy ý như vậy, có thể dễ dàng tùy tiện đồng ý cùng sinh phụ của mình cộng phó vân vũ (*), nếu đó không phải là phụ hoàng ngươi…"

Không đợi y nói xong, Kỳ Hủ Thiên đã dùng miệng áp lên môi y, đợi y hai gò má phiếm hồng không ngừng thở dốc, mới buông y ra, – " Nếu ở trong mắt Minh nhi phụ hoàng cũng là đặc biệt, vì sao không chứng minh một chút? Vốn cảm thấy Minh nhi thường ngày có chút lãnh đạm… "

Hắn quả nhiên còn muốn oán giận! Kỳ Minh Nguyệt cau mày, từ trong lòng hắn, y đứng dậy chuẩn bị y phục, – " Phụ hoàng cũng đừng quên tuổi của Minh Nguyệt hiện giờ, ta tuy đồng ý, thế nhưng phải chờ tương lai khi ta lớn lên. Nếu phụ hoàng không muốn chờ, tự có thể đi tìm hài tử nhà khác. "

Kỳ Hủ Thiên vẻ mặt bình tĩnh, trừng mắt nhìn y

" Minh nhi nói cái gì, phụ hoàng cảm thấy hứng thú chỉ với mình ngươi, bất luận ngươi là người có huyết mạch với ta hay không, bất luận ngươi bao nhiêu tuổi, chỉ vì là ngươi! Lẽ nào Minh nhi thật cho rằng phụ hoàng bụng đói ăn quàng như vậy. Cả hậu cung tuyệt sắc nam nữ vô số, ta hà tất chấp nhất một người, nếu không là Minh nhi, ta tại sao lại đối với thân thể của một đứa trẻ cảm thấy có hứng thú! Nhưng Minh nhi lại còn nhỏ như vậy, ngươi nói phụ hoàng nên làm thế nào cho phải? "

" Phụ hoàng nên có chút kiên trì, hiện nay ta vẫn phải dựa vào địa vị cùng quyền thế của ngươi, ta vẫn còn là một đứa bé, chỉ là tính tình khác biệt với người khác mà thôi, miễn là phụ hoàng chịu kiên nhẫn chờ đợi, Minh Nguyệt nhất định sẽ không làm ngươi thất vọng. "

Y quần áo chỉnh tề, mới xuống giường, Kỳ Hủ Thiên liền đưa tay đem y kéo tới, – " Vậy Minh nhi mau mau lớn lên đi. "

Y trợn trắng hai mắt, lúc trước y bị lợi dụng, nhưng sau khi giải quyết Cảnh Hoàng, hình như từ lúc đó phụ hoàng bắt đầu đối với y cảm thấy có hứng thú, nói năng cũng càng không kềm chế, không chút nào che lấp hứng thú đối với y, Kỳ Minh Nguyệt bày ra vẻ mặt vô tội, nghiêng đầu nhìn hắn, – " Minh Nguyệt cũng muốn mau chút lớn lên, không biết phụ hoàng có thượng sách gì? " – Trong mắt lại rõ ràng là đùa cợt cùng khiêu khích.

Kỳ Hủ Thiên cau mày, trên mặt vụt qua tiếu ý, – " Minh nhi dám chế nhạo phụ hoàng, thực sự là càng ngày càng làm càn. " – bất đắc dĩ thở dài, thì thào nói nhỏ, – " Thật muốn nếm thử xem a…" – Rồi tựa ở trên long sàng, hắn liếm liếm môi, đầu ngón tay đang hướng tới mỹ thực thượng lưu ngon miệng không muốn rời đi.

" Đương nhiên có thể. " – Kỳ Minh Nguyệt mặt không biến sắc trả lời, – " Nếu như ngươi muốn nhìn ta chảy máu mà chết, phụ… hoàng…" – Thản nhiên phun ra tối hậu hai chữ, y đẩy đôi tay bên hông ra, không nhìn biểu tình trên mặt người nam nhân, đứng dậy ly khai.

Vừa đi vừa phát hiện, trong cơ thể xuất hiện một cổ khí thanh lương lại ấm áp, ở trong thân thể y tuần hoàn qua lại, nói không rõ cảm giác ra sao, chỉ cảm thấy quanh thân tựa hồ đều khác trước, nhưng lại không thể nói rõ ở đâu khác biệt, thời gian tập võ không lâu, còn không cách nào khác lĩnh hội, nhưng cũng phải nói, Quỳnh Châu hiệu lực đã sản sinh, nên cổ khí kia còn chưa hấp thu dược tính, phải đợi thời gian khiến nó hoàn toàn bị kinh mạch hấp thu mới được.

Lúc này Kỳ Hủ Thiên đã theo đuôi phía sau y đi ra tẩm cung, – " Minh nhi cảm nhận được có gì khác biệt? "

" Không thể nói rõ, nhưng tựa hồ dược lực còn chưa hoàn toàn bị ta hấp thu. "

Đưa mắt nhìn lại, xa xa tất cả so với trước đây đều rõ ràng hơn rất nhiều, dường như một mảnh sương mù kéo tới, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đang ở cách đó không xa mỉm cười nhìn y, một thân ảnh hồng nhất bạch như đóa hoa kiều diễm, bốn phía là cây cỏ gió mát, xa xa đình thai lầu các, đều so với ngày xưa tăng thêm vài phần sắc tiên. Nhìn lại nam nhân trước mặt, dáng người thon thả, mặt mày thâm thúy, thân mặc huyền sắc tú kim long bào, trên đầu lại chưa buộc kim quan, mái tóc dài đen óng xỏa xuống cùng vạt áo nới lỏng, theo gió khẽ bay, làm làn da hơi sẫm của hắn càng tăng thêm vài phần ám ảnh ái muội, lộ ra thái độ thập phần phong lưu thờ ơ.

" Đang nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ là ngắm phụ hoàng đến ngây người? " – Đột nhiên ở bên tai vang lên lời nói làm y phục hồi tinh thần lại, đúng là y thực sự bị dáng dấp của phụ hoàng câu dẫn tâm thần, không khỏi hoàn hồn thán cười, thầm nghĩ không đến phiên bản thân không thừa nhận, y quả thực đã bị phụ hoàng hấp dẫn, bất luận là tính tình, hay là tướng mạo.

Kỳ Hủ Thiên sau khi ở bên cạnh y cúi người nói nhỏ, thấy dáng điệu y chợt muốn trêu đùa, cũng không dự đoán được bị y ôm lấy cổ, bên tai hơi thở nhẹ nhàng phất qua, – " Minh nhi xác thực nhìn ngây người, phụ hoàng mị hoặc câu nhân như vậy, làm Minh nhi không khỏi muốn mau chút lớn lên, chờ mong một ngày kia có thể ở trên long sàng hảo hảo thương yêu phụ hoàng…"

Kỳ Minh Nguyệt nói xong, còn vươn đầu lưỡi ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng đảo qua, sau đó thừa dịp hắn chưa lấy lại tinh thần, dường như không có việc gì xoay người đi xa.

Tùy thị cung nhân ở một bên kinh ngạc – thấy hoàng đế bệ hạ chậm rãi đứng thẳng dậy, trên mặt lộ ra biểu tình kỳ quái, sau đó lại cười rộ lên, đều không rõ là vì sao.

Kỳ Minh Nguyệt đi ở phía trước, thoải mái quay đầu lại nhìn Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đang ngây người mà mỉm cười, – " Làm các ngươi lo lắng, ngủ mấy ngày, trên người có chút mệt mỏi, không bằng theo ta đi dạo ngự hoa viên một chút đi."

" Bệ hạ người…"

Theo y đi thẳng tới ngự hoa viên, Hồng Tụ vẫn kỳ quái quay đầu lại nhìn xung quanh, – " Không biết điện hạ người đã nói mà làm cho bệ hạ vui vẻ như vậy, chúng nô tỳ chưa bao giờ thấy qua bệ hạ thoải mái sướng cười như vậy."

Thần sắc thản nhiên trở về ban đầu, trong mắt lại lộ ra tiếu ý, Kỳ Minh Nguyệt đáp: – " Không có chuyện gì, chỉ là phụ hoàng nghe ta nói khi trưởng thành sẽ hảo hảo báo đáp hắn, trong lòng cảm động. "

Oánh Nhiên bỗng nhiên ngừng cước bộ, thần tình nghiêm túc,– " Điện hạ, nhiều ngày ngài biến mất đã ở nơi nào, lại xảy ra chuyện gì, chúng nô tỳ không biết, nhưng trong triều đại thần đều lén nghị luận, nói việc này chắc chắn có nội tình, thậm chí còn hoài nghi…" – Nói đến đây nàng dừng lại, tựa hồ rất khó mở miệng.

Y nghe Oánh Nhiên nói xong, lập tức minh bạch, nghĩ đến những người đó tùy tiện ngờ vực vô căn cứ, lại còn hoài nghi phụ hoàng, tâm trạng không hài lòng, xoay người lại đi trở về, – " Quay về Huyễn Thiên điện, thay ta chuẩn bị, ngày mai ta muốn theo phụ hoàng tảo triều! "

Sáng hôm sau, trên đại điện, quần thần hành lễ xong vừa đứng dậy thì không ngờ nhìn thấy ngồi trên long ỷ không phải hoàng đế bệ hạ, mà là người thất tung nhiều ngày kia, lại mấy ngày liền bị bệnh không ra ngoài – Nhị hoàng tử!

Chỉ thấy y thân thể nho nhỏ đang khoanh chân ngồi, một tay đặt ở trên đùi chống cằm, vẻ mặt mang biểu tình hứng thú, nhìn chăm chú vào bọn họ.

Lập tức có người đi ra nói:

" Nhị hoàng tử thật to gan, dám tới nơi tảo triều càn quấy, long tọa há lại là chỗ ngươi có thể tùy ý chơi đùa! " – Ngôn từ kịch liệt, thần sắc trên mặt có chút hả hê, xem ra là mong y bị trị tội.

” Lời ấy sai rồi, Nhị điện hạ tuổi còn quá nhỏ, vào học ở thái học viện cũng chưa lâu, còn chưa học được nhiều quy củ, cho dù có chỗ thất lễ, cũng cùng lắm là tiểu hài tử thiên tính bướng bỉnh mà thôi, đại nhân cần gì phải gây sự với người như vậy. ”

Người này trái lại xem ra là nói móc, lại có thể đem hành vi phạm thượng của y nói thành chỉ là “Thất lễ ”. Kỳ Minh Nguyệt mặt vẫn mỉm cười, nhìn mọi người bên dưới trên mặt biểu tình đặc sắc, có thể nói nhiều vẻ nhiều màu, thú vị đến cực điểm, võ tướng nổi danh, vẻ mặt ưu sầu, xem ra thật cùng mẫu phi thập phần tương tự, có lẽ đó là ngoại công của y, An Viên tướng quân.

Đúng lúc này, Kỳ Hủ Thiên chậm rãi đi ra, đối với phản ứng bên dưới cũng không liếc mắt nhìn, trực tiếp đưa y ôm lên, ngồi ở trên người mình, mới chậm rãi hỏi:

” Không biết các vị ái khanh ở dưới nghị luận cái gì? Có phải là An Dương cùng Liên Đồng sứ giả muốn ly khai, các ngươi dự định có chút biểu thị, muốn chuẩn bị chút lễ vật lấy lòng chăng? ” Bạn đang ?

Quần thần vội vã lắc đầu, lén kết giao sứ giả của quốc gia khác, đó là tội danh phản quốc. Bệ hạ nói như vậy, không biết là ý gì? Lẽ nào trong bọn họ có người dám lén tặng lễ?! Trong lúc nhất thời bọn họ cũng đã quên việc nghị luận hành vi không phải của Nhị hoàng tử lúc trước, huống chi ngay cả bệ hạ đều đối với hành động của y cũng coi như không nhìn thấy, thần tử bọn họ còn có thể nói gì.

Kỳ Hủ Thiên lại làm ra bộ dạng bừng tỉnh đại ngộ, – “Ai nha, trẫm trái lại đã quên, ái khanh ngày gần đây thập phần quan tâm Minh nhi của trẫm, hôm nay y khỏe một chút, trẫm liền đưa y mang đến cho chư vị ái khanh nhìn một cái, cũng để cho các ngươi an tâm. ”

” Nhị điện hạ không việc gì, chính là Thương Hách chi phúc.”

Quần thần đều chúc mừng, trong lòng suy đoán, hôm nay xem ra Nhị hoàng tử vẫn rất được sủng ái, lại không biết vì sao lúc đó bệ hạ lại không khẩn trương chút nào? Lại càng không biết có phải là bệ hạ phái người cứu Nhị điện hạ hay không, hôm nay hài tử này dám trước mặt mọi người ngồi ở trên long ỷ, bệ hạ xem ra sớm đã biết, cũng không ngăn cản, thậm chí còn tràn đầy sủng ái đem y ôm vào trong lòng, xem ra thái tử vị này, các hoàng tử khác rất khó có hy vọng.

“An Dương cùng Liên Đồng sứ giả đều phải đi sao? Ta muốn gặp bọn họ.”

Nghe Nhị hoàng tử đột ngột mở miệng như vậy, mọi người ngẩn ra, mặc dù được bệ hạ sủng ái, nhưng trên đại điện nào phải là nơi để một tên tiểu hài tử như y xen miệng, huống chi sứ giả lưỡng quốc đều đã chỉnh lý hành trang, sẽ phải ly khai, đâu phải nói gặp là gặp?

Không ngờ đã thấy bệ hạ vuốt ve tóc y, hời hợt đáp: – ” Minh nhi muốn gặp bọn họ? Vậy liền gặp đi.” – Nói xong đối Lưu tổng quản phân phó: – ” Gọi người truyền lời đi, Nhị hoàng tử muốn gặp bọn họ, lệnh An Dương cùng Liên Đồng sứ giả tạm hoãn ra khỏi thành trước. ”

Quần thần đều kinh, vì một câu nói của hài tử kia, bệ hạ lại muốn triệu hồi các sứ giả!? Không đến phiên bọn họ không tin, một lát sau nhìn, các sứ giả đều đã đi tới trên điện.

==========

(*) cộng phó vân vũ: cùng nhau ân ái

18. Chương 18: Điện Thượng

An Dương sứ giả bất an đứng ở trên điện, không dễ gì mà Thương Hách Nhị hoàng tử mới trở về, cũng nhờ vậy mà bọn họ mới có thể ra khỏi thành, nhưng ai ngờ mới đi được nửa đường lại bị mời trở lại. Ai cũng đều biết Thương Hách đế hỉ nộ bất định, tính khí thất thường, lần này trong bụng hắn đang dự định cái gì sợ rằng không ai có thể đoán được.

" Không biết nguyên nhân vì sao lại mời chúng tôi trở về? Chẳng lẽ là bệ hạ không nỡ để chúng tôi quay về Liên Đồng? Nếu thực sự là như vậy, thì chỉ cần nữ hoàng bệ hạ không ngại, chúng tôi cũng nguyện ở lại Thương Hách, ngày ngày vì bệ hạ ca vũ. " – Người vừa nói chính là Liên Đồng sứ giả, nàng cùng các tùy thị phía sau đều là ngoại hình xinh đẹp, đều là những nử tử my thanh mục tú, một phiên thoại trong lúc này, trong lúc ngẩng đầu mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra vô hạn phong tình.

Quân chủ của Liên Đồng là vị nữ tử, nghe đồn nàng cùng Thương Hách đế nguyên là người quen cũ, nếu không phải nàng không cách nào đặt Liên Đồng xuống, bây giờ hoàng hậu của Thương Hách có khả năng chính là nàng, nay thấy nàng sai người tới, ai cũng thanh lệ, pha cụ tư sắc (*), nghĩ nữ hoàng kia tất nhiên càng phong tư vô song.

Kỳ Minh Nguyệt ở bên tai phụ hoàng nhẹ giọng chế nhạo:

" Đáng tiếc ngày ấy trên yến hội chưa từng nhìn thấy, nguyên lai là do phụ hoàng tàng tư, ta lại không có diễm phúc tốt như vậy, có thể ngày ngày được thấy ca vũ của Liên Đồng. "

Liên Đồng nữ tử vi đế, lại dựa vào ca vũ cầm nhạc nổi danh thiên hạ, ở trong Liên Đồng, không có nữ tử nào không biết vài loại nhạc khí, vả lại mỗi người đều giỏi ca múa, có thể nói là chỗ thiên hạ nam nhân hướng tới, nhưng các nàng đã sớm được biết là hoàng tử muốn gặp các nàng, mà nay lại coi như toàn bộ không biết, chỉ nhìn phụ hoàng của y nhẹ nhàng nói cười quyến rũ, xem ra Liên Đồng nữ tử đều là những người gan dạ.

" Nếu Minh nhi muốn xem, bảo các nàng lập tức múa cho ngươi xem cũng được. Phụ hoàng có loại ca vũ gì mà chưa thấy qua, các nàng cho dù múa có tốt hơn nữa, thì cũng không thể so sánh với bộ dáng nguyệt hạ nhận huyết của ngươi. "

An Dương cùng Liên Đồng sứ giả đứng đã rất lâu nhưng lại không thấy Thương Hách đế có phản ứng gì. Ngẩng đầu thấy hắn đang cùng Nhị hoàng tử thì thầm bên tai, đều kinh ngạc, vị hoàng tử này không chỉ ở trước mặt mọi người ngồi trên long ỷ, thậm chí có thể ngay tại bầu không khí nghiêm trang trên đại điện này, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ung dung tự tại, vẫn nói cười như thường. Cũng giống như bệ hạ hoàn toàn không đem mọi người để vào mắt. Nhớ tới ngày ấy ở yến thượng nói ra nguồn gốc của mính huân, lời nói và hành động điềm tĩnh, tuy còn nhỏ nhưng khí độ bất phàm. Điều đó thực làm người ta ngưỡng mộ Thương Hách đế tốt vận, có thể có được một vị hoàng tử như thế.

Lắc lắc đầu, Kỳ Minh Nguyệt đối với Liên Đồng chi vũ cũng không có hứng thú đặc biệt, nếu thật muốn xem, Hồng Tụ tự sẽ không kém hơn những người đó.

" Đa tạ ý tốt của sứ giả, phụ hoàng vốn không muốn làm lỡ hành trình trở về của các vị sứ giả, lần này mời các ngươi nửa đường quay lại, làm phiền các vị tỷ tỷ, thật sự là Minh Nguyệt không đúng. "

Đồng âm non nớt ở trên đại điện vang lên, ngữ thanh trầm ổn, ngôn từ hữu lễ, Liên Đồng sứ giả không khỏi tinh tế quan sát y một phen, mới mỉm cười nói:

" Nữ hoàng bệ hạ đã sớm nghe nói có vị Nhị hoàng tử thiên tư thông tuệ, lại tuấn tú phi thường, hôm nay xem ra, đâu là chỉ là tuấn tú, căn bản là họa thủy a, sợ rằng sau này lớn lên sẽ làm cho vô số nữ tử vì ngươi đau lòng ni. "

Những lời này không là nên nói với một hài đồng, Kỳ Minh Nguyệt cau mày không nói, y xưa nay không thích nữ tử ngôn từ quá cường điệu, chỉ nghe Kỳ Hủ Thiên cười nhạt một cái:

" Minh nhi của trẫm tương lai như thế nào không cần người khác phí tâm, trẫm hôm nay mời mấy vị trở về là có một chuyện muốn xác nhận. " – Từ trong lời hắn nói xem ra đã có chút không hài lòng.

Liên Đồng sứ giả không biết chính mình đã nói sai cái gì để cho Thương Hách đế như vậy, nhưng cũng biết lời nói tiếp theo của hắn mới là trọng điểm. Vì vậy cùng An Dương sứ giả liếc mắt nhìn nhau, đều yên lặng chờ hắn nói ra rốt cuộc là vì chuyện gì.

Các thần tử đứng yên một bên cũng cảm thấy ngôn từ hôm nay của bệ hạ có thâm ý khác, chẳng lẽ theo như lời lúc trước, có người lén tiếp cận sứ giả hai nước? Quả nhiên nghe người tọa thượng tựa hồ tràn đầy hứng thú mở miệng hỏi:

" Trẫm nghe nói mấy vị sứ giả sau khi tới Thương Hách, ở Diệp Diệu Thành đi thưởng ngoạn rất nhiều nơi, sau khi Minh nhi mất tích càng là đêm đêm sanh ca, không biết có việc này không? "

An Dương sứ giả vội vã không ngừng lắc đầu – " Bệ hạ không biết từ chỗ nào nghe được những lời đồn không thật này, Nhị hoàng tử gặp chuyện không may, chúng ta thân là sứ thần nước khác, sao lại có thể không biết lễ nghi như thế! "

" Đúng vậy, Liên Đồng tuy rằng nổi danh ca vũ, nhưng ta cũng sẽ không có những cử chỉ không hợp thời này! Bệ hạ xưa nay anh minh, tự nhiên có thể phân biệt, tuyệt không có việc này. "

" Ai, trẫm chỉ là thuận miệng hỏi một chút, sứ thần hà tất kích động như vậy. "

Kỳ Hủ Thiên thần sắc an nhiên ôm Kỳ Minh Nguyệt, để cho hắn dựa vào trong lòng, chỉnh lý chút búi tóc của y, mới chậm rãi mở miệng tiếp tục nói:

" Chỉ vì khoảng thời gian này, thường xuyên có người nghị luận, nói Minh nhi đã gặp bất trắc, còn nói sứ thần hai nước nhân cơ hội này cùng trọng thần của Thương Hách ta kết hạ tư giao, lai vãng thường xuyên, bên trong dịch quán chất đầy các loại kim thạch ngọc ngoạn, không biết việc này có thật hay không? "

Không chờ bọn họ trả lời, lại xem như không có việc gì nói tiếp một câu – " Tuy nhiên lúc trước các sứ giả nói chưa từng đi ra ngoài, như vậy tức là vẫn đợi ở dịch quán, nếu có người tới cầu kiến tất nhiên là gặp rồi, hậu lễ bên trong dịch quán cũng không phải là những thị tòng vô tri thay các ngươi nhận sao? "

Lúc này mới phát hiện, nguyên lai lúc trước chất vấn chỉ vì một câu này. Giỏi cho một Thương Hách Đế, cư nhiên dùng chính lời nói của bọn họ để phong lại đường lui của bọn họ.

Tặng lễ cho sứ quan của nước khác cũng không phải hiếm thấy, thậm chí có thể nói là bình thường, nhưng việc này dù sao cũng không thể ở trên đại điện nói, chỉ vì một khi phơi bày ra, người tặng lễ sẽ bị nghi ngờ là tính nương náu nước khác. Người thân tại đế vị đối với việc này không thể không biết, nhưng mà hôm nay bệ hạ lại trước mặt mọi người bóc trần việc này, xem ra là trong lòng tất có tính toán khác.

Những người âm thầm cùng sứ thần lui tới đều trong lòng bất an, quân tâm khó dò a. Theo tính tình của bệ hạ, có thể đối với chuyện này nhất tiếu trí chi(*), cũng có khả năng long nhan giận dữ lập tức đem bọn họ lôi xuống chém. Len lén liếc mắt dò xét Nhị hoàng tử – người đang an tọa trên người bệ hạ, đoán rằng bệ hạ sẽ không ở trước mặt một đứa bé chém giết đại thần, vì vậy lại an lòng một ít.

An Dương sứ giả vội vã quỳ xuống – " Bệ hạ, ta thân làm sứ thần vốn không nên nghị luận nội chính nước khác, nhưng bệ hạ đã biết được việc này, ta cũng chỉ có thể căn cứ vào sự thực mà báo cáo. "

Liên Đồng sứ giả cũng quỳ xuống, mở miệng trước tiên – " Thương Hách triều nội xác thực có người đến dịch quán tặng hậu lễ, vả lại không chỉ một người. "

Lời vừa nói ra, trên đại điện nhất thời một phen náo động, không ngờ Kỳ Hủ Thiên lại không chút nào bất ngờ, sắc mặt như cũ bình tĩnh hỏi: – " Không biết bọn họ tặng lễ sở cầu chuyện gì? Trẫm rất muốn biết, người có thể có một chỗ trên đại điện này, có chuyện gì lại phải dựa vào sứ thần nước khác. "

Thấy Thương Hách đế không hỏi là ai, lại hỏi là vì chuyện gì, hai vị sứ thần tự nhiên thông minh, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đáp lời của Kỳ Hủ Thiên

" Là vì Thương Hách thái tử vị. "

Kỳ Minh Nguyệt quan sát thần sắc của họ, thấy bọn họ đáp cũng không miễn cưỡng, trong lòng liền minh bạch, nay Thương Hách ở trong tam quốc có thể nói là có thế lực dẫn đầu, quốc lực nhật thịnh. Lúc này nếu Thương Hách vì thái tử vị đấu tranh khiến cho nội loạn, mặt khác hai nước tự nhiên chỉ mong sao ở một bên xem chuyện vui.

Như vậy là có người tiết lộ việc Thương Hách thần tử hối lộ, rốt cuộc là cố ý hay là vô ý? Trước là vì thái tử vị có người tư giao sứ thần, sau đó lại có người cố ý thổi phồng làm cho việc này truyền đến tai phụ hoàng. Phụ hoàng rõ ràng sớm biết nội tình trong đó, lại cái gì cũng không hỏi, chỉ mặc cho các sứ thần đó đưa đẩy. Hôm nay trò vui này, quả thật là cực kỳ thú vị.

" Thái tử vị… "

Kỳ Hủ Thiên nhìn đứa bé trong lòng – " Mấy hoàng nhi tuổi vẫn còn nhỏ thì đã có người chờ không kịp, trẫm muốn biết là ai lại gấp gáp như vậy, chỉ là có chút bất ngờ, không biết bắt đầu từ khi nào lưỡng quốc có thể giúp Thương Hách chọn người kế vị? Hai vị sứ giả đúng là năng lực tốt. "

Hắn nói một cách ung dung nhưng người ở dưới nghe thì toát cả người mồ hôi lạnh. Nếu Thương Hách đế cố tình đặt tội danh cho bọn họ, muốn nói bọn họ ở Thương Hách mưu đồ gây rối, đến lúc đó cho dù là hai vị bệ hạ của An Dương cùng Liên Đồng cũng tuyệt không đối với chuyện này nhiều lời.

Có một số đại thần lúc này hối hận không kịp, không nên vì tiền tài mà thay người đi du thuyết(*) sứ thần trước, để cho bọn họ sau khi về nước tuyên dương việc Nhị hoàng tử là dị tinh giáng sinh, rõ ràng việc này còn chưa có kết luận, bọn họ lại nhất thời ngu muội, cũng đã quên bệ hạ sủng ái vị hoàng tử này đến thế nào, sao lại có thể tha thứ khi có người lên án!

Kỳ Hủ Thiên tuy rằng sắc mặt bình thản, trong lời nói không thấy có chút gì không hài lòng, nhưng càng làm như vậy quần thần cùng sứ giả càng bất an, một bầu không khí dị thường áp ức bức nhân bao phủ trên toàn bộ đại điện, không ai dám trả lời, thậm chí ngay cả dũng khí vì bản thân cầu tình cũng không có.

Kỳ Minh Nguyệt cùng phụ hoàng của y cùng nhau thưởng thức biểu tình đa dạng trên mặt đám quần thần, suy nghĩ người quan tâm nhất đến việc lập vị chắc là những phi tần kia, có chỗ dựa vững chắc lại đã sinh hạ được hoàng tử, chỉ sợ cũng chỉ có hai vị kia, mà biết nắm bắt thời cơ, lại sớm nhận được thư nên có chuẩn bị, chỉ sợ chính là vị Hoa Thục Phi cùng Cảnh Hoàng huyết mạch chí thân, Kỳ Mộ Thịnh lại là hoàng tử trưởng, lại không được phụ hoàng yêu thích, thảo nào nàng ra hạ sách này, ai cũng biết ở trước mặt phụ hoàng làm trò hề, hậu quả sẽ như thế nào, nàng cũng đã sớm thử qua nhưng đến nay cũng không học khôn.

Về phần đám sứ thần kia, có ý định tiết lộ việc này, còn ngôn từ sáng quắc nói vì việc lập vị, xem ra là sợ cho Thương Hách không loạn.

" Tình ý của Liên Đồng nữ hoàng đối với phụ hoàng, xem ra không bằng được sự chấp nhất của nàng đối với hoàng quyền ni. " – Không quản thúc lời nói cùng hành vi của thần tử mình ở nước khác, lẽ nào nàng cảm thấy phụ hoàng đối với nàng còn có tình, sẽ không quá mức trách móc nặng nề đối với người mà nàng phái đi? Buồn cười, thế nhân đều cho rằng phụ hoàng phong lưu đa tình, lại không biết hắn kỳ thực lãnh tình vô tâm nhất, sẽ không đem bất cứ ai để vào trong mắt.

Kỳ Hủ Thiên nghe hắn ở trong lòng nói nhỏ, cúi đầu bên tai y hỏi một câu – " Minh nhi có cảm thấy nhàm chán? Ngươi nói hôm nay muốn theo ta tảo triều, thức dậy cũng sớm, hiện nay chưa cảm thấy buồn ngủ sao? "

" Phụ hoàng để ta nằm một chút là ổn thôi. "

Nghe hắn nói, xác thật cảm thấy có chút mệt mỏi, thân thể hơi nghiêng, trực tiếp để đầu tựa vào giữa khuỷu tay của phụ hoàng, cả người nằm ngang trên người hắn. Nghĩ đến hôm nay tảo triều nguyên là vì chứng minh bản thân không việc gì, ngăn lại lời đồn trong cung, bây giờ đã biết ngọn nguồn, lại tiếp tục đợi tựa hồ có chút vô vị, liền mở miệng nói:

" Phụ hoàng còn không mau chóng giải quyết, ta mệt rồi, muốn trở về nghỉ ngơi một chút. "

Những lời này không phải là lời thì thầm, mọi người trên điện tự nhiên đều nghe thấy được, thoáng chốc biến sắc, Nhị hoàng tử lại dám nói với bệ hạ như thế, quá bất kính, quả thực là ngỗ nghịch a! Y làm sao dám dùng ngữ khí mệnh lệnh nói ra những lời như vậy?! Bệ hạ đang lúc không vui, lúc này chẳng phải là càng đổ thêm dầu vào lửa sao!

Đang chờ bệ hạ tức giận, lại không ngờ nghe thấy được thanh âm ấm áp của bệ hạ – " Nếu Minh nhi mệt rồi liền trở về trước đi, để Lưu tổng quản tiễn ngươi về Huyễn Thiên điện, ngươi thấy thế nào? "

Phát hiện phía dưới thần tử cùng sứ thần sắc mặt đột biến, tựa hồ sắp ngất đi, xem ra thập phần thú vị. Kỳ Minh Nguyệt không khỏi nổi lên tính trẻ con, tiếp tục ở lại trong lòng hắn nói rằng:

" Không cần, Minh nhi muốn phụ hoàng cùng ta trở về, nếu không ta không đi. "

Tuy rằng biết y là có ý định trêu cợt quần thần, nhưng Kỳ Hủ Thiên chưa từng gặp qua dáng điệu làm nũng khả ái như vậy của y, không khỏi nhéo nhéo chóp mũi xinh xắn của y – " Nếu Minh nhi không nỡ rời

xa phụ hoàng, vậy phụ hoàng đem việc này giải quyết nhanh, cùng Minh nhi trở về nghỉ ngơi, có được hay không? ”

Ở dưới mọi người đã sớm bị đoạn đối thoại của hai người chấn động, có hoàng thượng nào lại đi hỏi ý kiến hoàng tử, lại có vị hoàng đế nào lại nhân nhượng hoàng tử đến mức này? Tuy rằng sớm nghe rất nhiều lời đồn đại về việc bệ hạ sủng ái Nhị hoàng tử như thế nào, nhưng lúc này thấy rồi, mới biết lời đồn không chỉ không có chút khoa trương, thậm chí còn thua xa tình huống chân thực. Xem ngôn từ của Nhị hoàng tử, không biết hôm nay, mấy người bọn họ có thể có chút đường sống hay không, hoặc là có thể có chút cơ may chuyển biến cũng chưa biết.

Chỉ nghe Nhị hoàng tử đáp:

” Như vậy cũng tốt, phụ hoàng mau chóng hạ lệnh đi. ” – Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người đều hồi hộp, lo sợ. Hạ lệnh? Không biết bệ hạ sẽ xử trí bọn họ như thế nào?

Các thần tử không liên quan đến việc này đứng ở một bên, bởi vì chuyện không liên quan mình, xem ra thập phần lãnh tĩnh, chờ bệ hạ của bọn họ lên tiếng.

Nhưng không nghĩ tới bệ hạ vẫn là hỏi Nhị hoàng tử đang nằm trong lòng – ” Minh nhi cảm thấy việc này nên giải quyết như thế nào? Bọn họ có cái lưỡi dài ưa khoe khoang, có kẻ ham muốn tiền tài, còn có kẻ mưu cầu hoàng vị ham muốn quyền thế, ngươi nói nên xử trí thế nào mới tốt đây? ”

” Kẻ thích khoe khoang khiêu khích thì để cho bọn họ mất đi cái lưỡi, kẻ ham muốn tiền tài thì khiến cho bọn họ mất đi tiền tài, mà kẻ mưu đoạt quyền thế, không bằng khiến cho họ mất đi địa vị vinh quang, nếm thử mùi vị mất đi tất cả, nhưng cũng là nhớ lưu lại một tia hi vọng, để nàng nhìn thấy tia hi vọng đó nhưng lại vĩnh viễn không đạt được, ai kêu nàng cứ nghĩ về những điều không nên, như vậy mới có thể để nàng nhớ lâu một chút…”

Đôi mắt sáng lên nhìn mọi người đang ngồi dưới chậm rãi đảo qua. Bị nhãn thần của y làm kinh sợ, quần thần thình lình phát hiện Nhị hoàng tử tuy là tuổi còn nhỏ, nhưng uy thế trên người không ngờ bức nhân như vậy, nói ra lời nói kia làm cho bọn họ làm quan nhiều năm đều không thể không thừa nhận, xác thực là nhằm vào phương pháp giải quyết. Hiếm có đó là y còn nhỏ như vậy, lại có thể nói ra những lời này, không thể không làm người ta vừa kinh sợ vừa bội phục.

Kỳ Hủ Thiên nghe y nói xong, lộ ra nhãn thần tán thành – ” Minh nhi nói vậy các vị ái khanh đều nghe thấy rồi, nếu không có ai phản đối thì như thế làm đi. ”

Nói xong trầm giọng gọi:

” Người đâu, đem lưỡi của mấy kẻ lắm mồm này cắt đi! Để cho bọn họ nhớ kỹ, Thương Hách tuy cùng các nước giao hảo, nhưng cũng không tha thứ cho người khác ở Thương Hách cảnh nội khoa tay múa chân! ”

Lưỡng quốc sứ thần không nghĩ tới Thương Hách đế thủ đoạn lợi hại như vậy, trong tiếng kinh hô của bọn họ, còn chưa kịp biện giải cầu xin tha thứ, miệng đã đầy máu tươi ngất xỉu tại chỗ, cho dù thân là nữ tử, sứ thần Liên Đồng cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Bạn đang ?

” Về phần các ngươi…” – Nhìn lướt qua các thần tử trên điện, Kỳ Hủ Thiên phất phất tay – ” Nếu Minh nhi đã thiện tâm tha các ngươi không chết, chỉ cần các ngươi lấy tài vật thế mạng, trẫm liền bỏ qua cho các ngươi lần này, trước khi mặt trời lặn, các ngươi tự lo liệu lấy. ”

Những kẻ lần này đã nhận lợi ích, mới nghe được có thể tránh được một kiếp đã mừng rỡ không ngớt. Lúc này nghe được bệ hạ nói, cuối cùng định tâm lại, đối với Nhị hoàng tử nhân đức cảm động đến rơi nước mắt. Có người đã quỳ xuống thừa nhận lỗi, cũng dự định xuất ra toàn bộ thân gia để hoàn lại tội danh.

” Cuối cùng, Lưu Dịch ngươi đi tuyên chỉ, Hoa thục phi phẩm hạnh không đoan chính, mưu hại hoàng tử, ý đồ họa loạn hậu cung, gieo rắc lời đồn. Ngoại trừ phế thục phi chi vị còn chuyển tới hàn đình, suốt đời không được ra ngoài! ”

Lưu tổng quản lĩnh mệnh đi rồi. Quần thần nhìn trên đất đầy vết máu cùng với các sứ thần đang hôn mê bất tỉnh, cũng không dám nhiều lời.

Đến đây, tài trí cùng sự can đảm của Thương Hách hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt nổi tiếng thiên hạ. Với sáu tuổi chi linh, ở yến thượng bình phẩm, nói ra nguồn gốc của mính huân. Thẳng thắn mà nói, lại trên đại điện hai ba câu bình phân loạn, trị sứ thần biếm cung phi, đủ loại lời đồn lập tức thành giai thoại đầu đường cuối ngỏ bách tính lưu truyền.

Sự sủng ái của Thương Hách đế đối với y quần thần cũng đều nhìn quen. Không có ai là không vui mừng, hoàng tử như vậy, tất nhiên là sự kiêu ngạo của Thương Hách, tự nhiên nên được hảo hảo sủng ái! Bệ hạ quả thực anh minh! Nguyên lai đã sớm nhìn ra hoàng tử bất phàm! Thực sự là thiên hữu(*) Thương Hách! Thiên hữu ngã triều a!

Trong thời gian ngắn, không ai quan tâm đến hoàng tử khác. Đại hoàng tử Kỳ Mộ Thịnh từ khi mẫu phi hấn bị biếm hàn đình sau này, thì trở nên càng thu mình lại khiếp đảm. Tam hoàng tử Kỳ Liên Sóc đã tới tuổi đi học, mặc dù cũng thông minh linh xảo, nhưng so với Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt thì cũng không thế nào làm người khác chú ý. Cho đến vài năm sau phi tần trong hậu cung lại lần lượt sinh hạ ba vị hoàng tử, hai vị công chúa, trong cung mới lại náo nhiệt lên.

Cho đến một năm, có phi tần bị giết, thí mẫu chi mệnh cuối cùng được nghiệm chứng. Trong cung lời đồn nổi lên khắp nơi, nhân tâm hoảng sợ, lời nói của quốc sư Đàm Vô truyền ra ngoài cung, cuối cùng thế nhân mới biết có vị hoàng tử dị tinh giáng thế.

Một năm này, Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt mười hai tuổi.

==========

(*) Pha cụ tư sắc: ý đây chỉ các nữ tử này đều thùy mị, kiều diễm.

(*) Nhất tiếu trí chi: ý chỉ cười một cái rồi gác mọi chuyện qua một bên, biểu thị chuyện không đáng để quan tâm, coi trọng, dùng cười nhạo để bài trừ những suy nghĩ nghiêm túc. è cười trừ.

(*) du thuyết: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

(*) Thiên hữu: trời giúp

19. Chương 19: Tình Thiêu

Ở trong Huyễn Thiên điện, người hầu cung nhân lặng lẽ thủ tại vị trí mình được giao, dưới ánh trăng yên lặng chỉ có tiếng của đồng hồ nước là có thể nghe được. Dưới màn đêm, cung các ở các nơi giống như dị thú chìm trong bóng đêm tịch mịch, những kẻ hầu đứng bên Huyễn Thiên Điện của Thương Hách đế, dường như đang háo hức chờ đợi, đợi quân vương của họ giá ngự.

Trong tẩm cung của Kỳ Hủ Thiên vẫn đốt đàn hương hắn quen dùng, nhưng trên long sàng rộng lớn lại chỉ có một người thiếu niên đang nằm. Nghe được trong lặng yên vang lên tiếng bước chân, thiếu niên khẽ nâng người dậy, bên trong vạt áo lộ ra làn da cổ trắng ngần, nghiêng đầu hướng người mới tới khẽ cười.

" Phụ hoàng thật hăng hái, đêm nay có lẽ Phùng Chiêu Nghi cùng Vương mỹ nhân sẽ vui mừng đến không thể ngủ được thôi. "

Người vừa tới cởi huyền kim bào vốn khoác hờ hững trên người xuống, chỉ để lại nội sam, tiện tay thả tóc xuống. Trong động tác mang theo sự lơ đễnh lười biếng cùng hớn hở sau khi hoan lạc, nghe thấy vậy nhìn về phía thiếu niên trên long sàng, mái tóc đen dài của y phủ kín chiếc giường như mặc sắc được khai thông, trên sam tử thuần trắng đơn bạc vẽ nên mỹ cảnh dụ nhân. Cái cổ mảnh khảnh hiện ra trước mắt, mang theo độ cong duyên dáng hơi ngẩng lên, theo lời nói của y run nhẹ, trong khoảnh khắc nửa sáng nửa tối, xương quai xanh tinh tế làm cho người khác phải tưởng tượng, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vết tích màu đỏ lưu lại. Lộ ra đôi mắt thâm thúy ôn hòa như nước, lại tiềm tàng đạm mạc, càng làm tăng thêm tình sắc

kiều diễm mị hoặc, làm cho người khác nhịn không được muốn đi chinh phục y, nhìn y ở dưới thân mình bày ra một phong tư khác.

" Minh nhi lại không ngoan rồi, phụ hoàng vì không muốn làm tổn thương ngươi nên đã rất ủy khuất bản thân. " – Dời bước đi đến, đầu ngón tay thâm nhập vạt áo của y, ở trên vết tích đỏ lưu luyến, – " Mới lưu lại thôi, làm thế nào lại có thể nhạt đi nhanh như vậy, chẳng lẽ Minh nhi lén dùng Bạch Phù để lau đi, muốn nó nhanh chóng tan đi sao? Ân? "

Ngữ thanh trầm thấp u ám cùng âm cuối hơi biểu lộ sự nguy hiểm, khiến Kỳ Minh Nguyệt phát ra tiếng cười nhẹ chế giễu, – " Phụ hoàng quả thật rất ủy khuất, liên tiếp sủng hạnh hai vị phi tần, còn nghi ta dùng Bạch Phù để tiêu đi vết tích này, phụ hoàng cho rằng ta sẽ để ý những vết tích trên người sao? "

Kỳ Hủ Thiên ngồi ở bên giường, thẳng thắn cởi nội sam của mình, thấy trên làn da trắng noãn ở bên cổ và trước ngực để lại vài vết tích, hiện ra màu hồng nhạt, – " Minh nhi không quan tâm nhưng phụ hoàng lại rất quan tâm, nếu không phải Minh nhi không chịu, ta sao lại phải liên tiếp cùng hai vị phi tử mới giải được dục niệm. Đều là Minh nhi không phải, là ngươi làm cho phụ hoàng như vậy, giờ lại ở đây nói những lời này. "

Kỳ Minh Nguyệt để mặc hắn cởi sam tử cho mình, cũng không cự tuyệt, – " Như vậy xem ra đều là Minh Nguyệt không tốt, nhưng không biết phụ hoàng còn có thể chờ bao lâu? " – Trong đôi mắt sáng ấy không biết đang che giấu tâm tư gì, nhìn vào mắt Kỳ Hủ Thiên, có vẻ như nghi vấn nhưng cũng dường như đang khiêu khích.

Xoay người nằm lên phía trên người y, Kỳ Hủ Thiên ở bên cổ của y lưu lại dấu hôn, mới nằm sang một bên thở dài nói nhỏ, – " Minh nhi mới là đang khảo nghiệm tính nhẫn nại của phụ hoàng, nếu còn như vậy nữa, phụ hoàng cũng không thể bảo đảm tiếp tục tuân thủ ước định chờ ngươi lớn lên. "

Sau khi dùng Quỳnh Châu, thể chất của y tốt lên rất nhiều, có thể là do hợp cùng dược tính của Nha Thanh, nội công tiến triển đúng là nhất nhật vạn lý, đồng thời trên người chỉ cần có một chút vết thương, không đến vài ngày là khỏi hẳn, không để lại một chút vết tích. Cộng thêm việc mặc dù còn chưa tới tuổi tiến hành quán lễ (*), nhưng mấy năm qua Kỳ Minh Nguyệt siêng năng tập võ, giờ đây thân thể đã không còn yếu ớt như lúc nhỏ, dáng người thon thả, khung xương cân xứng. Mặc dù năm nay vừa mới mười hai nhưng cũng đã không khác gì thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo so với lúc còn bé lại càng tuấn tú hơn, nhãn thần như nước ôn hòa trong suốt, đôi môi mỏng hồng nhạt dường như luôn mang theo tiếu ý, mái tóc dài không cần búi như con nít mà thả rơi sau đầu, mấy sợi tóc xõa xuống, càng thêm vài phần thản nhiên, cũng có thể là di truyền dáng vẻ phong lưu từ Kỳ Hủ Thiên.

Nhưng so với sự ngông cuồng, phóng túng, quỷ quyệt, thiện biến của Thương Hách đế, thì Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt trong mắt mọi người càng thêm ưu nhã ung dung, phần khí độ ung dung đó khiến cho hình tượng của các hoàng tử khác thấp kém hơn hẳn. Cho dù Đại hoàng tử Kỳ Mộ Thịnh những năm gần đây nỗ lực học văn tập võ, luyện tập công phu cưỡi ngựa bắn cung, đã bớt đi chút khí sắc yếu đuối nhút nhát, nhưng thần tình vẫn mộc nhiên(*), khí chất âm trầm, không được mọi người yêu thích.

Tam hoàng tử Kỳ Liên Sóc so với y và Kỳ Mộ Thịnh nhỏ hơn nửa tuổi, thông minh ngoan ngoãn, phi thường khả ái, đúng là thập phần ngược lại với Đại hoàng tử. Mấy vị hoàng tử còn lại tuổi tác cũng không lớn, phân biệt là Ngũ hoàng tử Đông Ly, mười tuổi; Lục hoàng tử Dục Dữ cùng Thất hoàng tử Nghiêu Vũ, tuổi tác tương đương, đều là sáu tuổi trĩ linh; Cửu hoàng tử Vân Thì tuổi tác nhỏ nhất, mới tròn ba tuổi.

Ngưng Lộ công chúa đứng hàng thứ tư tuy có vẻ hơi ngang ngạnh, nhưng cũng hoạt bát lanh lợi, nhưng từ lúc mấy năm trước vì làm Nhị hoàng tử bị thương đã bị phạt cấm túc nửa năm, vẫn chưa nhận được sự quan tâm của Thương Hách Đế. Đứng hàng thứ tám cũng là một vị công chúa, tên Tích Vũ cùng vị công chúa cuối cùng là Liên Vụ bằng tuổi nhau, trong tên tuy có ý thương tiếc nhưng lại ít người hỏi thăm, ở trong cung không được coi trọng.

Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt là người duy nhất được Thương Hách đế Kỳ Hủ Thiên thủy chung sủng nịch đến nay, sau khi vào ngụ ở Huyễn Thiên điện đến nay vẫn chưa rời đi, bất luận thần tử nêu ý kiến hoặc là phi tần như thế nào biểu thị bất mãn, nhưng chỉ dưới một ánh mắt của đế vương cũng đều không dám nhắc tới việc này nữa.

Lúc này trên long sàng, Kỳ Minh Nguyệt hít lấy ám hương di động trong không khí, nói nhỏ một câu, – " Huân hương mà Phùng Chiêu Nghi dùng cũng không tồi, đáng tiếc lại lẫn hương son phấn của Vương mỹ nhân, trọc rồi(*). "

Kỳ Hủ Thiên nghe vậy trở mình cúi người xuống, ngắt một cái bên hông y, mặt lộ vẻ không hài lòng, – " Minh nhi lại còn có bản lĩnh văn hương thức mỹ(*), sao ta chưa từng phát hiện, ngươi đối với mùi hương mà cung phi dùng lại rõ ràng như vậy. "

Kỳ Minh Nguyệt nằm ở trên giường, mặc cho vạt áo mở rộng, tóc đen rơi trên khuôn ngực trắng nõn, y vén vài sợi tóc lên, giương mắt nhìn nam nhân đứng ở trước giường

" Phụ hoàng mỗi lần sủng hạnh cung phi quay về, không phải đều mang về một thân nhuyễn ngọc ôn hương? Ngửi nhiều rồi, Minh Nguyệt tự nhiên có thể nhận biết. "

Nhìn y nói không chút nào để ý, nằm đó tư thái thản nhiên, bên hông lộ ra đường cong mềm mại, mê hoặc nhân tâm, Kỳ Hủ Thiên không khỏi nheo mắt lại, khóe miệng nhếch lên một tia cười tà mị:

" Minh nhi không ngại? Không oán phụ hoàng ám hương khí của phi tần mà trở về? " – Vừa nói vừa đưa tay đến bên hông của y gạt nhẹ, nới lỏng dây lưng, chậm rãi ngập ngừng vuốt ve.

Giữ lại bàn tay đang ngày càng tiến xuống phía dưới trêu chọc của hắn, Kỳ Minh Nguyệt mở miệng:

" Phụ hoàng nghĩ sao? " – Sự bình tĩnh cùng tiếu ý một chút cũng không nhìn ra có gì bất mãn, trái lại có chút tùy ý ngả ngớn, – " Minh Nguyệt tuy tuổi nhỏ, nhưng hương mỹ nhân vẫn còn có thể nhận biết, vả lại thân là nam tử thì sao lại không thích? Huống chi có thể được phụ hoàng sủng hạnh nhất định là phi phàm phẩm, ngửi được hương khí yêu kiều di nhân(*), ta thưởng thức còn không kịp, sao lại có thể oán giận phụ hoàng. "

Khép lại y sam, y nhìn vào đôi mắt thâm trầm kia, – " Phụ hoàng cùng ta, không tồn tại bất kỳ hứa hẹn ràng buộc gì, nên Minh Nguyệt cũng không có lý do gì để vì thế mà bất mãn. "

Thấy y quả thực ung dung cười nhạt, Kỳ Hủ Thiên cau mày, tay di chuyển đến bên cổ của y vỗ về, – " Lời nói của Minh nhi thật là làm phụ hoàng tức giận "

Không nói là đang tức giận cái gì, trên mặt là nụ cười tà khí, nhưng trong mắt lại là một chút băng hàn, ngược lại hỏi:

" Hương của Phùng Chiêu Nghi… Minh nhi cảm thấy tốt, cảm thấy thích? "

Kỳ Minh Nguyệt không rõ dụng ý của hắn, – " Dư hương thanh nhuận, ẩn dấu sự gợi tình, thực sự không tồi. "

Kỳ Hủ Thiên nghe vậy, âm trầm cười một cái, tiện tay cởi nội sam, thân thể hướng gian ngoài đi ra.

" Minh nhi ngủ trước đi. "

Nghe thấy hắn đang ở bên ngoài phân phó người chuẩn bị dụng cụ tắm rửa, Kỳ Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt đang nhìn theo bóng dáng hắn, lộ ra một tia tiếu ý hàm nghĩa bất minh.

" Vô Hào." – Nhẹ giọng gọi một câu, thân ảnh màu trắng rơi xuống trước mắt, – " Đi gọi Oánh Nhiên đem chút đàn hương phụ hoàng hay dùng đến, cũng sắp dùng hết rồi. "

Vô Hào mới lánh người đi, thì lát sau Oánh Nhiên đã phóng nhẹ cước bộ đi đến, trong tẩm cung của Huyễn Thiên điện, Kỳ Hủ Thiên không cho phép cung nhân tùy ý ra vào, đều chỉ có thể hầu ở gian ngoài hoặc là đợi ngoài cửa thiên điện, chỉ khi bên trong gọi mới được đi vào.

Trong tẩm cung mùi đàn hương vẫn như trước chưa tán đi, lại còn chút hinh hương không biết từ nơi nào tới, thập phần di nhân. Điện hạ từ trước đến nay không thích mùi quá nồng úc, cho nên nàng chỉ luôn thả vào một ít, hương khí mới thanh nhã. Hôm nay nhìn thấy trong lư hương còn một chút huân hương, đậm nhạt thích hợp, điện hạ lại lệnh Vô Hào kêu nàng đến đây tục hương, không biết vì cái gì.

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng Oánh Nhiên xưa nay là người nhu thuận, không giống Hồng Tụ lanh mồm lanh miệng. Thấy điện hạ nghiêng người nằm trên long sàng, nhìn không thấy biểu tình ra sao, liền

không nói nhiều, nhẹ nhàng mở lư hương, đem phách ngọc băng đàn thả vào, loại này hương sắc tỏa ra trong sáng, hình tự băng ngọc, để vào trong lô cháy lập lòe, kỳ hương ôn nhuận như ngọc, dư hương bám vào người lại như hàn băng thanh lãnh, là thứ bệ hạ quen dùng, điện hạ cũng thích. Tuy rằng hi hữu, nhưng ngoài vị trầm tĩnh xa xưa, còn có thể thanh tâm bình tức, cho nên trong Huyễn Thiên điện chưa từng gián đoạn.

Tục hương xong, hương khí ấm áp lúc trước không biết từ nơi nào đến đã không còn nữa, trong tẩm cung tràn đầy đàn hương như ngọc tự băng, thanh thanh nhàn nhạt làm người ta phi thường dễ chịu.

" Điện hạ, hương đã tục xong " – Để ý thấy y vạt áo mở ra, lại không đắp chăn mỏng, vội vã giúp y đem vạt áo buộc lại, kéo ti bị qua một bên, – " Mặc dù khí trời nóng bức nhưng dù sao cũng là ban đêm, thỉnh điện hạ chú ý thân thể, cẩn thận ngủ ngon, nô tỳ xin cáo lui. "

Kỳ Minh Nguyệt quay đầu nhìn về phía nàng, – " Cực cho Oánh Nhiên rồi, đi nghỉ ngơi đi, vạn nhất mệt mà sinh bệnh, Minh Nguyệt đau lòng. "

Giữa lông mày của y mang theo tiếu ý, nhãn thần ôn nhu ấm áp, mặc dù xuất thân cao quý, nhưng lại săn sóc thương yêu người bên cạnh. Mỗi khi điện hạ nhìn người khác như vậy, đều sẽ làm cho người khác tim đập nhanh lên, rõ ràng chưa tới tuổi trưởng thành, lại là nụ cười ôn hòa nhiệt tình, nhưng điện hạ như vậy cứ như đang dẫn dụ nhân tâm người khác, mặc dù không có tạp niệm, nhưng Oánh Nhiên bất giác vẫn đỏ mặt.

Kỳ Hủ Thiên tắm rửa xong, thay y bào mới bước vào tẩm cung, liền thấy Oánh Nhiên hai gò má ửng đỏ đứng ở bên giường.

Oánh Nhiên thấy hắn tiến đến, vội vã hướng hắn hành lễ.

" Bệ hạ. "

Kỳ Hủ Thiên thấy thiếu niên trên giường đang đắp chăn, quần áo chỉnh tề, hướng nàng hơi gật đầu, – " Ngươi đi xuống đi, nơi này không cần ngươi hầu hạ. "

Phát hiện hắn ngữ khí sinh lãnh, Oánh Nhiên tuy rằng kỳ quái, nhưng đã quen bệ hạ hỉ nộ vô thường, liền lặng yên lui ra ngoài.

" Phụ hoàng đi tắm rửa, không phải đã tắm sạch mới quay về sao, vì sao còn muốn tắm lại một lần nữa? "

Kỳ Hủ Thiên không đáp, lại cởi ra y sam rồi lên giường, xốc chăn lên, lại ôm y vào lòng, mới tà mị cười một cái, ngữ thanh trầm thấp thì thào thở dài.

" Phải làm sao ngươi mới có thể hoàn toàn thuộc về phụ hoàng đây? Phụ hoàng sắp đợi không kịp nữa rồi, ngay trước mắt, nhưng lại không thuộc về bất kỳ ai. Minh nhi a, nếu ngươi lại khiêu khích ta, ta cũng không bảo đảm có thể giống như lúc trước, nỡ buông ngươi ra, ủy khuất bản thân đi ôm mấy phi tần kia. "

" Minh Nguyệt khi nào khiêu khích phụ hoàng? " – Y vô tội cau mày nghi vấn, Kỳ Hủ Thiên vỗ về mi mắt của y, – " Minh nhi luôn luôn như vậy, mê hoặc người khác mà bản thân cũng không hay biết, đối nhân lại là dáng điệu mê người kia, thật làm phụ hoàng muốn hảo hảo đem ngươi trừng trị một phen."

?

" Phải biết rằng, thứ quả không dễ có được mới có thể cảm thấy ngọt, Minh Nguyệt cũng là nghĩ cho phụ hoàng, vạn nhất phụ hoàng cảm thấy vị đồng tước lạp(*), không thể so sánh với nam phi nơi hậu cung, đến lúc đó phải làm như thế nào cho phải. Phụ hoàng sẽ thất vọng, Minh Nguyệt cũng sẽ bị bỏ qua một bên, ai, thật đúng là không dám tưởng tượng. "

Tuy trong lời nói có sự quan tâm, nhưng bên môi nhếch lên tiếu ý cùng sự giảo hoạt trong mắt làm cho Kỳ Hủ Thiên cắn một cái lên môi y, không ngừng mút cắn, cho đến khi có một tia máu tanh mới buông y ra, nhìn vết thương thật nhỏ trên môi hiện ra tơ máu đỏ sẫm mới thỏa mãn nếm vị máu trong miệng.

" Đây là trừng phạt. Minh nhi dám đem bản thân so sánh với nam phi hậu cung? Phụ hoàng sớm đã nói qua, không phải là tham thân thể của ngươi, phụ hoàng muốn chính là cả con người ngươi! Ngươi đã sớm

minh bạch, hôm nay còn nói lời này, nếu sau này còn như vậy, xem phụ hoàng như thế nào hảo hảo trị ngươi! ”

Thấy hắn thần sắc âm trầm, trong mắt toàn là tà khí bất chính, Kỳ Minh Nguyệt lại vươn đầu lưỡi khẽ liếm chỗ vết thương bên môi, mang theo một tia tình sắc thanh tú, cười khẽ:

” Những năm gần đây phụ hoàng cưng chiều ta bảo hộ ta, đối đãi với ta như thế nào ta tự nhiên minh bạch, phụ hoàng muốn Minh Nguyệt, nhưng cũng tuân thủ ước định năm đó nên chưa từng quá đáng, Minh nhi cũng biết nỗi khổ của phụ hoàng…” – Vừa nói, cánh tay dưới lớp chăn thuận theo đường eo của Kỳ Hủ Thiên vuốt ve, chậm rãi trượt xuống.

Kỳ Hủ Thiên vừa rồi thấy y đưa cái lưỡi đỏ mọng khẽ liếm vết thương, đã tối sầm hai mắt, dục niệm mới thư giải không lâu lại bị khơi mào. Nghe y nói, ngữ thanh từ từ khinh nhuyễn ái muội, đôi tay nhỏ bé cũng đã trượt xuống chỗ nóng rực giữa hai chân, cũng bắt đầu chậm rãi trêu đùa, Kỳ Hủ Thiên không khỏi hít vào một hơi, phát ra một tiếng thở dốc khàn khàn:

“… Minh nhi nếu không dừng lại… đến lúc đó cũng đừng trách phụ hoàng không tuân thủ ước hẹn… ”

Thấy ngọn lửa trong mắt hắn, Kỳ Minh Nguyệt thoả mãn cười nhẹ.

” Nếu phụ hoàng thật sự muốn toàn bộ Minh Nguyệt, thì trước tiên phải biết chịu đựng, như vậy mới có thể chứng minh phụ hoàng muốn ta nhiều như thế nào. Nếu không cũng có thể tự đem ta đè ở dưới thân, ta cũng sẽ không chống cự, chỉ bất quá sau này phụ hoàng có được cũng chỉ là thân thể của Minh Nhi mà thôi, như vậy với phụ hoàng mà nói chẳng phải là đáng tiếc sao? ”

Y vừa nói, tay vừa tiếp tục động tác trên, Kỳ Hủ Thiên cũng bắt đầu ở trên thân y di chuyển, đôi mắt chim ưng không hề tỏ ra thua kém chút nào, nụ cười tà mị sâu xa, có chút ý niệm không tốt mà ở trên thù du của y ngắt vài cái.

” Bị ngươi khơi mào nóng lên rồi, xem ngươi làm sao đây, tuy rằng phụ hoàng không muốn thương tổn ngươi, nhưng Minh nhi mê hoặc như vậy, ta chỉ sợ sẽ nhịn không được… ”

Nỗ lực khống chế sự run rẩy mà đôi tay phụ hoàng mang lại. Mặc dù trước đây y đã quen thuộc với chuyện ân ái, nhưng thân thể này vẫn là thiếu niên còn rất ngây ngô, không chịu nổi khiêu khích, nên y vội vã giữ lấy đôi tay của phụ hoàng đang từ từ tiến tới phấn hạ thể của mình, hơi thở mang chút gấp rút nói:

” Phụ hoàng cứ yên tâm, Minh nhi sẽ giúp ngươi tuân thủ ước hẹn. ”

==========

(*) Quán lễ: Lễ đội mũ cũng tức là lễ trưởng thành. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.

(*) mộc nhiên: đờ đẫn

(*) Trọc: không còn trong sạch, ý pé Nguyệt nói mùi hương lai tạp đã không còn thanh khiết nữa.

(*) Văn hương thức mỹ: chỉ ngửi mùi hương mà đã biết là người đẹp, haizz pé Nguyệt đúng là không thể xem thường.

(*) Di nhân: làm người khác vui vẻ, hạnh phúc.

(*) Vị đồng tước lạp: giống như ăn phải sáp vậy, không có vị gì. Hình dung ngôn từ, lời nói hay văn chương khô khan vô vị.

20. Chương 20: Tâm Động

Nỗ lực khống chế sự run rẩy mà đôi tay phụ hoàng mang lại. Mặc dù trước đây y đã quen thuộc với chuyện ân ái, nhưng thân thể này vẫn là thiếu niên còn rất ngây ngô, không chịu nổi khiêu khích, nên y vội vã giữ

lấy đôi tay của phụ hoàng đang từ từ tiến tới phần hạ thể của mình, hơi thở mang chút gấp rút nói:

" Phụ hoàng cứ yên tâm, Minh nhi sẽ giúp ngươi tuân thủ ước hẹn. "

" Nga? Không biết Minh nhi định làm như thế nào… "

Kỳ Hủ Thiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thần tình mê hoặc của y, ngữ thanh có vài phần khàn khàn, ẩn hàm khiêu khích:

"… Phụ hoàng chớ nóng nảy. "

Nói xong Kỳ Minh Nguyệt ôm chặt hắn, một tay giữ đè lấy hông của y khiến thân thể hai người ép chặt vào nhau, Kỳ Hủ Thiên cảm thấy rạo rực, một tay lần lên phần eo mềm mại của y, lưu luyến vuốt khẽ.

Kỳ Minh Nguyệt kéo bàn tay đang vỗ về chơi đùa ở bên hông mình, đưa đầu ngón tay của Kỳ Hủ Thiên lướt nhẹ đến môi, chậm rãi hé miệng ngậm lấy, đầu lưỡi khẽ nhúc nhích, nhãn thần nhìn thẳng Kỳ Hủ Thiên, không biết là khiêu khích hay là mị hoặc, Kỳ Hủ Thiên nheo mắt lại, thốt ra âm thanh khàn khàn rên rỉ khêu gợi:

" Thật nên hảo hảo đem ngươi trừng phạt một phen, dám trêu chọc phụ hoàng, chẳng lẽ Minh nhi cũng không kịp đợi? "

" Minh Nguyệt chỉ muốn giúp phụ hoàng giữ lời hứa mà thôi. "

Nghe Kỳ Hủ Thiên rên rỉ, lời nói có chút nguy hiểm, Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười, liền nhả ngón tay ra, kéo ra một sợi chỉ bạc cùng hai bờ môi ướt át khiến ánh mắt Kỳ Hủ Thiên bỗng nhiên tối sầm, nắm lấy tay Kỳ Minh Nguyệt đặt lên phần thân đã thẳng cứng của mình.

" Minh nhi không muốn phụ hoàng tự mình giải quyết chứ. Hay là nói… ta đến chỗ cung phi cũng không hề gì? "

Khẽ cười một tiếng, Kỳ Minh Nguyệt cầm trong tay vật thẳng cứng của Kỳ Hủ Thiên qua một lớp vải, nhìn vào đôi mắt chờ mong của hắn, đem lớp vải kia chậm rãi cởi xuống, chạm vào vật cứng đang nóng như lửa, ánh mắt lộ chế nhạo.

" Không nghĩ tới ngay cả khi đã liên tiếp sủng ái hai vị cung phi, phụ hoàng hăng hái vẫn không giảm. "

" Cung phi há có thể so sánh với Minh nhi của ta, phụ hoàng như vậy, đều phải trách tại Minh nhi quá mức mê người. "

Kỳ Hủ Thiên cười khẽ ngậm lấy môi của Kỳ Minh Nguyệt, quấn lấy lưỡi của y cùng chơi đùa. Phát hiện sắp sửa bị Kỳ Hủ Thiên khơi mào tình dục, Kỳ Minh Nguyệt vội vã siết chặt tay, vuốt ve lên xuống vật trong tay, bỗng nhiên cảm thấy thứ ấy run nhẹ một cái, lại to lớn thêm vài phần, nhân lúc miệng hắn bắt đầu thở gấp, Kỳ Minh Nguyệt vội vã tách khỏi môi của Kỳ Hủ Thiên và liếm lấy đôi môi hơi nóng của mình, mi giữa cau lại, giọng có phần oán giận.

" Phụ hoàng không thể ngoan ngoãn đừng nhúc nhích sao. "

Ngay cả chính Kỳ Minh Nguyệt cũng không phát hiện, sự oán trách của y giống như hàm chứa sự nũng nịu hờn dỗi, tuy là vô ý, nhưng đặc biệt khiến lòng người không thể không say mê, Kỳ Hủ Thiên thật muốn lập tức ăn y, nhưng nhớ đến việc đã đồng ý trước đây, cuối cùng vẫn là dụi đầu vào cạnh cổ của y, trên làn da non mịn lưu lại hôn ấn thật đậm trên cổ cùng trước phía ngực y.

" Minh nhi nếu không muốn ta bội ước, còn không mau giúp ta? "

Nghe xong lời của Kỳ Hủ Thiên, thấy hắn vẫn còn thở dốc, vùng ngực phập phồng, Kỳ Minh Nguyệt bất mãn cau mày, Kỳ Hủ Thiên quả thực kinh nghiệm phong phú, tuyệt không thua với y trước đây, lộ ra nụ cười không có hảo ý, y ngậm vào giữa yết hầu của Kỳ Hủ Thiên, khẽ cắn một cái, liền nghe được trong miệng thanh âm rung động. Y cúi đầu cười một cái, trong tay bắt đầu tuần tự từng bước xoa nắn, lúc nhẹ lúc mạnh, lúc chậm lúc nhanh, Kỳ Hủ Thiên bị y cắn yết hầu một cái, chỉ cảm thấy cái lưỡi linh động mút cắn, cùng hai tay đang đặt ở bụng dưới của hắn, cuối cùng ngay lúc hắn cực độ sung sướng, lại không màng đến mà lướt qua, trong miệng phát sinh hơi thở gấp gáp mà lại khàn khàn.

” Minh nhi chính là đùa ta? Nếu làm cho phụ hoàng sốt ruột… ta cũng không thể cam đoan đêm nay còn có thể buông tha ngươi…”

Lúc này Kỳ Minh Nguyệt mới thật sự bắt đầu di chuyển bàn tay đang nắm lấy dục vọng nóng rực thẳng cứng kia, nhìn thẳng vào hai mắt Kỳ Hủ Thiên, thấy mắt hắn dấy lên lửa nóng dục vọng, đang chăm chú nhìn chằm chằm mình, trong miệng bất giác rên rỉ sung sướng, nhất thời cảm thấy thân nhiệt cũng tăng lên, trên mặt một mảnh ửng đỏ, bàn tay không ngừng vuốt ve, mãi cho đến Kỳ Hủ Thiên cau mày lại, con ngươi trong nháy mắt trầm xuống, vòng tay qua bên hông Kỳ Minh Nguyệt đem y ôm chặt vào lòng, dục vọng trong tay y một trận rung động, thoáng chốc đã cảm thấy một thứ dịch sền sệt dính ngập tràn tay của y.

Kỳ Minh Nguyệt cầm lấy một chiếc khăn lụa bên cạnh cái gối đã được chuẩn bị dùng để lau mồ hôi, dùng nó lau đi dịch dính trên tay, còn chưa kịp đợi y nhẹ nhõm một lát, Kỳ Hủ Thiên liền kéo y vào lòng, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của y, rồi lưu luyến dừng lại ở môi, vừa với tay xuống phần thân dưới của Kỳ Minh Nguyệt, – ” Thì ra Minh nhi ở đây… Cũng rất muốn đây mà…”

Kỳ Minh Nguyệt bất đắc dĩ cảm thấy mình bị khiêu khích mà dấy lên dục vọng, lúc trước nghe Kỳ Hủ Thiên thở dốc, hai mắt hàm chứa dục vọng, y đã biết là mình chịu không nổi sự mê hoặc như thế, quả nhiên thân thể thiếu niên vẫn không thể tùy tâm khống chế, dễ động tình, đẩy tay Kỳ Hủ Thiên ra, thở dài một tiếng.

” Phụ hoàng hãy buông tha ta đi. ”

” Vậy ở đây làm sao bây giờ ni? Thực sự là thương cảm…” – Cười gian một cái, tay lại phủ lấy thân dưới của y, vỗ về chơi đùa nơi ấy của thiếu niên còn chưa hoàn toàn trưởng thành, Kỳ Hủ Thiên thấy hai gò má y ửng đỏ, dáng điệu bất đắc dĩ, bỗng nhiên cảm thấy y thập phần khả ái.

” Phụ — hoàng — ”

Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được cắn răng gắt lên, y mới mười hai tuổi làm sao chịu nổi sự kích thích này, có một số việc vẫn phải đợi lớn hơn một chút làm mới tốt, bằng không y nhất định yếu thế, đối với y, chuyện cầu xin sự tha thứ của Kỳ Hủ Thiên không phải là chuyện vui.

Thấy y hiếm khi để lộ ra biểu tình giận dữ như vậy, Kỳ Hủ Thiên nới lỏng tay. Khác với vẻ ung dung hữu lễ mà y đối đãi với người khác, Kỳ Hủ Thiên cuối cùng đã khiến y dần lộ ra nội tâm chân thực của mình, Kỳ Hủ Thiên không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong lòng tràn đầy một loại cảm giác kỳ lạ, như sung sướng, lại dường như thỏa mãn, và còn lại là càng nhiều hưng phấn cùng sự chờ mong.

” Cuối cùng sẽ có một ngày Minh nhi hoàn toàn thuộc về ta, trước đó, không thể làm gì khác hơn là như vậy… Nếu phụ hoàng nhịn không được nữa thì….”

Giả vờ buồn bã nói lời này, ngữ thanh nhẹ dần, ẩn chứa hàm ý đen tối, trong mắt tà mị tiếu ý khiến Kỳ Minh Nguyệt không biết nói gì, bỗng nhiên y nghi ngờ có phải mình đã chọc vào chuyện không nên chọc.

Sau cùng cũng chỉ phải dựa vào trong lồng ngực của hắn, đợi dưới thân bình phục. Kỳ Hủ Thiên vẫn còn ôm y, hai người ôm nhau ngủ, tựa hồ đã trở thành thói quen.

Những năm gần đây hai người sớm chiều làm bạn, nếu nói là Kỳ Minh Nguyệt đối với Kỳ Hủ Thiên không có chút cảm tình là tuyệt đối không đúng, Kỳ Hủ Thiên bản tính phong lưu thiện biến, lại là một người lạnh lùng, bạc tình, chẳng bao giờ độc sủng một người, chỉ riêng đối với y, nhiều năm qua thường xuyên bầu bạn, chăm sóc đủ loại. Mặc dù có đôi khi trêu chọc, nhưng coi như vẫn tuân thủ ước định, chưa từng chạm vào y trước khi trưởng thành. Y tuy rằng cũng không quan tâm đến chuyện này (**), nhưng vẫn kiên trì, y muốn xác minh Kỳ Hủ Thiên đối với mình, đến tột cùng có bao nhiêu chấp niệm(*). Nếu tất cả sự sủng nịch chỉ là vì mong muốn nếm thử thân thể và chinh phục một vị hoàng tử không giống bình thường này, vậy một khi đã thỏa mãn ý nguyện của phụ hoàng, thì y nhất định sẽ không cùng hắn dây dưa nữa.

Từ năm đó, dựa vào sự thăm dò cùng lợi dụng của hắn thì y đã có thể nhìn ra, thứ phụ hoàng để mắt đến chỉ có kẻ mạnh. Giống như phụ hoàng, bất chấp ánh mắt thế nhân cùng mọi quy tắc điều luật, mọi việc đều có thể coi là trò chơi, nhưng tuyệt không tự cao tự đại, đi làm những chuyện tùy tiện điên cuồng ngu xuẩn, vì vậy khiến người ta tuyệt đối không thể chỉ trích, chỉ biết tán tụng thủ đoạn cùng năng lực của hắn.

Ở một số phương diện nào đó, Kỳ Minh Nguyệt cùng với Kỳ Hủ Thiên có những chỗ tương tự, nếu đã là đồng loại thì tự nhiên có thể làm bạn. Mà trước đây, y tuy có không ít bạn, nhưng không có người nào giống như Kỳ Hủ Thiên, đối với y thì sủng ái dung túng, thân là nhi tử, y hưởng thụ một vị đế vương có thể cho y toàn bộ vinh sủng(*), có lẽ là do thân thể biến nhỏ, khiến cho trái tim của y cũng bắt đầu trở nên yếu đuối, nảy sinh quyến luyến, hoặc là do kiếp trước quá mức nhàm chán, nên khi đến nơi này nhìn thấy người như Kỳ Hủ Thiên làm cho y cảm thấy hứng thú, không nỡ buông ra.

Trước đây Kỳ Minh Nguyệt không hề cảm thấy bản thân cần một ai đó thương yêu, càng không biết đến cái gọi là dung túng cùng sủng nịch, đó cũng chỉ là sự dè bĩu khinh thường cái gì đó, chỉ khi nào quen với sự quan tâm chăm sóc của ai đó đối với y, nhưng lại phát hiện trong khi bất tri bất giác đã quen với tất cả những điều đó, nếu không muốn buông ra như thế, thì bầu bạn tiếp nữa cũng không hẳn là không thể, tuy rằng bọn họ thân là phụ tử, nhưng vậy thì như thế nào?

Chỉ là, không muốn cho Kỳ Hủ Thiên chạm vào mình, Kỳ Minh Nguyệt lại càng phải nhẫn nhịn khi nhìn thấy hắn đi đến chỗ các phi tần. Lúc đầu, y cho là mình có thể không thèm để ý đến việc này, nhưng hết lần này tới lần khác lại xuất hiện một loại cảm giác kỳ quái, y tự nhiên biết, thứ cảm giác này là gì.

Mang theo những cảm xúc lo lắng phập phồng trong lồng ngực, Kỳ Minh Nguyệt nắm chặt vạt áo, dụi đầu vào ngực Kỳ Hủ Thiên, khẽ thở dài một tiếng, bất tri bất giác, đã nghe thấy thân thể mang lãnh hương quen thuộc kia đã ngủ.

Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào thiếu niên đang ở trong lòng, trong mắt hiện ra vẻ ôn nhu chưa từng có.

Cây xanh óng ánh, sắc màu rực rỡ, dưới ánh mặt trời, khiến người khác phải chăm chú nhìn vào nơi cung các đang hiện ra một vẻ phong tình như chính chủ nhân của nó.

Gió nhẹ ấm áp lướt qua, những tụ hoa ngũ sắc rực rỡ mới nảy nở trong ngày hạ như bụi lửa nhịp nhàng lay động, phiêu đãng bay lên không trung, dường như có một cánh hoa đã rơi trên người nữ tử đang đứng đấy.

Nghe tiếng bước chân từ phía sau, nàng thu hồi ánh mắt, hơi nghiêng đầu, ngồi xuống, bất mãn hỏi:

" Chuyện gì? " – Ngữ thanh mảnh mai rung động lòng người, không để lộ ra nửa điểm không hài lòng.

" Khởi bẩm nương nương, việc người giao cho nô tỳ mấy ngày trước đã có kết quả. "

Nàng lúc trước được nương nương phân phó, tìm những người mà mấy ngày gần đây được hoàng thượng liên tục sủng hạnh – Phùng Chiêu Nghi, vốn không nghĩ sẽ có tin tức nhanh như vậy, nhưng lần này lại không giống bình thường.

" Úc (*)? Nhanh vậy? Có lẽ nàng ta lấy được sủng hạnh nên các cung nhân nghị luận nhiều hơn, vì vậy mới có thể dễ dàng dò xét được tin tức? " – Lại nghĩ đến Phùng Chiêu Nghi, mặc dù mới nhìn từ xa có vài lần, không rõ dung mạo mỹ miều như thế nào nhưng rất được hoàng thượng ân sủng, mấy ngày liền đều đến cung các của nàng, đoán rằng nàng chắc là có đôi chỗ đặc biệt, không biết là tinh thông âm luật hay là thiện vũ(*)? Hoặc là dáng vẻ xinh đẹp, tư thái sắc sảo?

Phải có nguyên nhân gì, nếu không hoàng thượng mới có thể rất lâu rồi không đến Ngưng Hi Các của nàng, tuy rằng được ban thưởng như nhau cũng không làm cho nàng bị mất mặt ở hậu cung, nhưng từ mấy năm trước khi đứa bé kia được chuyển vào trong Huyễn Thiên điện, trái lại mẫu thân của y lại bị thất sủng, Ngưng Hi Các cũng vì đứa bé kia, mà trở thành chỗ được quan tâm nhất trong cung ngoại trừ Huyễn Thiên điện.

Chỉ Lan nghe câu hỏi của nàng lắc lắc đầu nói:

" Ban đầu thật sự là có không ít người nghị luận, nói Phùng Chiêu Nghi dáng điệu thanh lệ, khí chất xuất chúng, tính tình cũng cao ngạo, không thích cười nói với người khác, nhưng khi thấy bệ hạ lại xấu hổ như hoa mắc cỡ, nhiều vẻ nhu tình, e thẹn, hình dáng không gì sánh được khiến cho người ngoài nhìn cũng sẽ thích, bởi vậy bệ hạ mới liên tiếp đi đến chỗ của nàng. "

Thấy nương nương sắc mặt không tốt, Chỉ Lan vội chuyển trọng tâm câu chuyện, – " Hôm qua nghe nói bệ hạ lúc đầu là đi Phùng Chiêu Nghi, nhưng sau đó lại đi tới chỗ Vương mỹ nhân…"

" Được rồi, ngươi lui xuống đi. " – Không chờ Chỉ Lan nói xong, An Nhược Lam liền bóp nát vụn nắm hoa trong tay, chất lỏng đỏ tươi như máu theo lòng bàn tay của nàng chảy xuống.

Chỉ Lan vội vã khuyên giải an ủi, – " Nương nương người hãy nghe ta nói, nhưng sau này còn có khúc chiết! "

Tại An Nhược Lam ý bảo dưới, nàng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, nói tiếp:

" Bệ hạ tuy có lưu lại hai nơi nhưng cũng chưa từng ngủ lại, liền trở về Huyễn Thiên điện. Phùng Chiêu Nghi liên tiếp được sủng hạnh theo lý mà nói sẽ rất vui mừng, bệ hạ quả thực thiên vị nàng, nhưng kỳ quái chính là, hôm nay Lưu tổng quản mang theo thánh chỉ cũng không phải ban thưởng, Phùng Chiêu Nghi trong lúc hoan hỉ vui mừng sắc mặt liền thay đổi, cung các của Vương mỹ nhân cách đó không xa cũng cùng lĩnh chỉ, bệ hạ chính là muốn bọn họ chuyển ra khỏi cung! Biếm tới hàn đình! "

Hàn đình xa xôi, ít người quan tâm, cung phi bị chuyển tới Hàn đình bất luận là phẩm cấp nào cũng sẽ không được bệ hạ chú ý đến. Nếu một ngày bị biếm tới đó, cuộc đời sẽ sẽ trở nên vô vọng. Chẳng biết tại sao bệ hạ bỗng nhiên lại như vậy? Chẳng lẽ đêm qua lúc hai người thị tẩm đã làm cho bệ hạ không vui? Nhưng bệ hạ từ trước đến nay đối với hậu cung rất tử tế, không tiếc ban thưởng, nếu có điều không hài lòng cũng không đến mức thay đổi thái độ chỉ trong một đêm.

An Nhược Lam trầm tư đứng dậy rời khỏi hoa viên, không nghe thấy Chỉ Lan nói nhỏ phía sau:

" Không chỉ như vậy, bệ hạ còn đem vứt bỏ toàn bộ huân hương trong phòng của Phùng Chiêu nghi, không cho mọi người tiếp tục dùng loại hương này. Thực sự rất kỳ quái. "

Nghe nói loại hương kia có mùi rất dễ chịu, là loại hương ấm áp khó có được, bệ hạ như vậy, thực sự làm cho người nghi hoặc, chung quy chắc không phải là huân hương đã khiến bệ hạ không vui? Lắc lắc đầu, Chỉ Lan thấy nương nương đã rời đi, vội vã theo nàng cùng trở về phòng.

==========

(**): ý nói chuyện ân ái

(*) chấp niệm: chỉ ý muốn độc chiếm ý

(*) vinh sủng: nghĩa là sự sủng hạnh cao nhất có thể

(*) Úc: Ồ / Oh (thể hiện sự ngạc nhiên)

(*) thiện vũ: múa hay

21. Chương 21: Xảo Ngộ (tình Cờ)

Từ khi Hoa thục phi bị biếm tới Hàn Đình, An Nhược Lam trong lòng nhẹ nhõm không ít, giờ đây trong cung ngoại trừ Hoàng Hậu ra không ai có thể lay động được địa vị của nàng. Đứa con kia xưa nay luôn được bệ hạ ân sủng, vừa dời Tử Hà Cung liền được tiến vào đế cung Huyễn Thiên điện, nơi mà chỉ có thiên tử của một quốc gia mới được hưởng vinh dự đó. Bệ hạ làm như vậy khiến bao nỗi bất an trong lòng nàng cũng vơi đi phần nào, nhưng những lời năm đó của quốc sư nàng làm sao lại có thể tuỳ tiện mà quên lãng được?

Loạn thiên, thí mẫu, vô hậu. Thí mẫu, chính là điều đã làm cho nàng cảm thấy có một chút sợ hãi thoáng qua trong tâm tưởng. Nhớ kĩ khi mang thai đứa bé kia, lúc đầu trong bụng còn có động tĩnh, nhưng sau này cư nhiên lặng yên, cho đến lúc sinh hạ y, y không khóc không nháo, trong mắt tiếu ý lạnh lùng đã từng làm nàng vui mừng, nhưng sau này… Lời nói của Đàm Vô như mang một mũi gai vô hình, bất cứ lúc nào cũng có thể đâm vào tim, khiến cho những tháng ngày vinh hoa phú quý trước mắt chỉ còn đầy cảm giác hoảng sợ.

Không biết y… phải chăng chính là Dị tinh hàng thế? Nhưng bệ hạ lại sủng ái y như vậy, chẳng phải tự nhiên đã kết luận rằng y không phải là yêu nghiệt sao? Nàng không nên suy nghĩ miên man, Dị tinh hàng thế nói không chừng lại là Kỳ Mộ Thịnh a!

Thu lại phiền nhiễu tâm tư vào trong lòng, An Nhược Lam ngồi ở trước bàn trang điểm, đem chút tóc mây bất loạn chỉnh sửa tỉ mỉ lại, nhìn nữ tử giữa kính, nhãn thần lơ lửng, kinh ngạc xuất thần, không biết suy nghĩ cái gì.

Chỉ Lan vào phòng xử lý chút chuyện vặt, nghe được gian ngoài có người thông báo liền đi ra. Chỉ chốc lát trở về thưa rằng:

" Nương nương, Tử Kỳ công tử lại đến nữa rồi, không biết lúc này lại còn muốn gây phiền phức gì cho người nữa, nương nương có gặp hay không? "

An Nhược Lam thật lâu không nói gì khiến Chỉ Lan tưởng rằng nàng không nghe thấy, lúc dự định hỏi lại lần nữa mới nghe được nàng yếu ớt thở dài, nhẹ giọng đáp:

" Cho hắn vào đi. "

Chỉ Lan nghiêm mặt không vui đi ra, thầm nghĩ nương nương thân là quý phi, Nhị điện hạ của chúng ta lại được sủng ái như vậy, Hàn Tử Kỳ chỉ là một nam phi, dựa vào cái gì đến gây phiền phức cho nương nương, hừ, cũng không nghĩ lại thân phận của mình, dựa vào phụ thân Xu Mật Viện _ Hàn đại nhân hắn mới được tiến cung, đối với người bên ngoài không kính cẩn thì thôi, còn năm lần bảy lượt khiến cho nương nương tức giận, thực sự là không biết phân biệt phải trái lễ nghi phép tắc!

Đưa Hàn Tử Kỳ vào đợi ở thiên viện, Chỉ Lan lại trở về phòng bẩm báo An quý phi. Sau lần bệ hạ thấy hắn làm cho nương nương rơi lệ, vị Tử Kỳ công tử này cũng đã giảm đi phần nào, chỉ ở thiên viện cầu kiến nương nương. Nhưng tình hình trước sau như một, nương nương quyết không cần nàng ở bên, kết quả mỗi lần tiếp kiến xong đều mang khuôn mặt hàn sương, nếu không lại là vẻ mặt rơi lệ giận dữ. Hàn Tử Kỳ công tử chế giễu, khi dễ người khác như vậy, tới lúc ra ngòai lại còn mang bộ dạng tựa hồ ủy khuất.

Ở trong lòng, Chỉ Lan lại đem Hàn Tử Kỳ mắng nhiếc lần nữa, thở dài rồi lui ra ngoài.

Hàn Tử Kỳ vẫn vận bạch y, vẫn bộ dáng thanh nhã lạnh lùng xem thường thế tục, khuôn mặt trầm tĩnh, bước đi trầm ổn vào Thiên Viện, gặp An Nhược Lam đang ngồi ở một bên đưa lưng về phía hắn, liền chậm rãi đi tới.

Hai người – một đứng một ngồi, cũng không ai nói gì.

Thiên Viện ở ngoài trồng một cây tường vi, cánh hoa màu phấn bạch, đang lúc nở tươi tốt, trên cây lại có đầy cây đằng(*) leo lên, luồn lách vào sân phơi thiên viện, chập chờn đong đưa, dưới ánh mặt trời lại càng thêm thập phần xinh đẹp. Lúc này, An Nhược Lam nhìn đóa hoa phấn bạch kia, xuất thần không nói… Hàn Tử Kỳ cũng cùng nàng nhìn chăm chú vào đóa hoa theo gió vũ động kia, lẳng lặng đứng im. Hồi lâu, mới thản nhiên mở miệng:

" An quý phi mấy ngày gần đây có khỏe không? Nghe nói bệ hạ đã nhiều ngày không tới Ngưng Hi Các, Tử Kỳ lo lắng nương nương trong lòng không vui, đặc biệt đến an ủi.

An Nhược Lam cười nhạt, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai:

" Đa tạ Tử Kỳ công tử quan tâm, nghe nói Du Diệp Các của ngươi lâu rồi không có ai đặt chân đến, ngay cả các công tử tần phi khác cũng không một bóng lui tới, Nhược Lam thật lo lắng thay ngươi, không biết có cần ta cho ngươi một lời khuyên hay không? "

" Tử Kỳ vốn không phải bạn của bọn họ, An nương nương biết rõ tính tình của ta, lại châm biếm, quả thật hiện tại và ngày xưa rất bất đồng, An quý phi hôm nay không bao giờ… còn là An Nhược Lam của năm xưa nữa." – Hắn thở dài, ngữ thanh mang cô đơn, tay cầm lấy một nhánh tường vi, mấy cánh hoa phấn bạch ở trong tay, cúi đầu xuống, giữa đôi mắt kia thật tình không biết là thương tiếc hay là căm hận, khiến kẻ khác phải sợ hãi.

" An Nhược Lam vẫn như cũ là An Nhược Lam, cũng chỉ là người của bệ hạ mà thôi, chuyện năm xưa Tử Kỳ công tử có lẽ không nên nhắc đến nữa. " – Nàng cắn môi, như cũ quay lưng về phía hắn, lại đem hai

chữ " Công tử " kia đặc biệt lặp lại.

Hàn Tử Kỳ nghe vậy, trong nháy mắt hai tay nắm chặt, những cánh hoa bị bàn tay nghiền nát rơi xuống mặt đất như mưa, cũng rơi cả đến bên chân An Nhược Lam.

Nàng cúi người nhặt lên vài cánh, đặt ở đầu ngón tay, lại thấy chúng trượt xuống từ khe hở, cười khẽ một tiếng.

" Hảo cho một Tử Kỳ công tử, đường đường là nam nhi, ấu tử của Xu Mật Viện _ Hàn Kí _ Hàn đại nhân, tài hoa vô song, tính tình cao thượng. " – nói đến đây nàng nghiêng đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, – " Đi tới hậu cung cùng nữ tử chúng ta tranh giành tình cảm, không biết Tử Kỳ công tử ở đây đã có bao giờ được vui sướng? Bệ hạ sủng hạnh ngươi là loại cảm giác nào đây? Hầu hạ bệ hạ, cũng là thân nam tử, nằm dưới thân người khác, không biết ngươi là vui sướng hay là xấu hổ? Ai nha, nhìn một cái, ta thật đã quên, Tử Kỳ công tử chính là tự tiến cử vào cung, được bệ hạ sủng hạnh vui mừng còn không kịp, sao lại…"

" Nhược Lam! " – Hàn Tử Kỳ sắc mặt trắng bệch nổi giận gầm lên một tiếng, ngắt lời nàng.

An Nhược Lam thần tình đờ đẫn ngồi đó, nụ cười nhạt cùng những lời châm biếm lúc nãy tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện qua trên mặt, ngơ ngác nhìn gốc cây tường vi kia.

Hàn Tử Kỳ chau mày, giữa ánh mắt hiện lên một tia hận ý cùng một loại tình cảm nào đó, thật nhìn không ra nửa phần ung dung thanh nhã thường ngày, quần áo bạch y theo gió lay động, dường như đang nhè nhẹ lộ ra từng sợi lạnh lẽo vô cùng sầu thảm. Nắm bàn tay có chút đỏ do khi nãy nắm phấn bạch, hắn hít một hơi thật sâu, dường như áp chế một tình cảm mạnh mẽ nào đó, ngữ thanh băng lãnh hàn ý:

" Ta – Hàn Tử Kỳ đúng là tự tiến cử vào cung, xác thực là hầu hạ ở dưới thân nam nhân, nhưng còn ngươi thì sao? Tham vinh hoa, ái mộ hư vinh, có thể vì địa vị của mình không chút do dự diệt trừ tri kỷ! Hàn Tử Kỳ ta coi là cái gì, cũng chỉ là một khối đá để ngươi kê chân mà thôi, chỉ do ngươi chưa từng nghĩ sẽ gặp phải cảnh khối đá kê chân này cũng ở trước mặt ngươi! Có phải ngươi đang khó xử, nghĩ cách nào đem bỏ tảng đá kia mới tốt đây?! "

" Hàn Tử Kỳ! "

An Nhược Lam chợt đứng dậy, căm tức quan sát nam tử bạch y nhanh nhẹn trước mặt mình, trong mắt hiện ra nam hài – bạn thanh mai trúc mã của mình ngày xưa, mở miệng muốn nói, lại không kiềm chế được lã chã rơi lệ, – " Ngươi vì sao… vì sao còn muốn xuất hiện ở trước mặt ta? Đã thân là nam tử, vì sao lại muốn tự tiến cử vào hậu cung? Cùng ta hầu hạ bệ hạ, lẽ nào ngươi không cảm thấy…" – cắn chặt môi, nàng cuối cùng vẫn không thể nói tiếp.

Hắn thấy nàng rơi lệ, lời nàng nói dường như lên án, nhếch khóe miệng lộ ra một tia cay đắng đầy tiếu ý, – " Ngươi nghĩ sao… ta lại phải tiến cung? "

Lời nói lạnh lùng ấy lại hàm chứa rất nhiều tình cảm không tài nào nói ra được, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy ngực có chút đau, nhất thời hỗn loạn, vừa vui mừng lại chua xót khổ sở, Tử Kỳ ca ca của nàng chẳng lẽ là vì nàng mà vào cung sao? Dĩ vãng bất luận nàng thử chất vấn như thế nào hắn cũng không trả lời, lần này hắn cuối cùng cũng nguyện ý nói cho nàng sao?

Hàn Tử Kỳ tiến lên một bước, đem thân thể run rẩy kia ôm vào lòng, thở dài, cúi đầu nỉ non:

" Nhược Lam… Nhược Lam… Nhược Lam… "

Giọng nói ôn nhu bên tai làm cho An Nhược Lam thoáng chốc cảm thấy nhớ lại quá khứ của hai người, không phải lúc này đây, một người thân là quý phi, một người lại là nam phi của quân vương, ở nơi hậu cung tranh đoạt tình cảm, lãnh ngôn dĩ đối(*). Nghĩ đến đây, không khỏi nước mắt ràn rụa, cảm thấy thật buồn cười nhưng cũng rất đáng buồn.

" Tử Kỳ công tử lại chọc mẫu phi khóc sao." – Ngữ thanh thiếu niên réo rắt vang lên.

Hai người cả kinh ngẩng đầu nhìn lại, thấy cách đó không xa Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt vẻ mặt hứng thú dạt dào đứng ở trước cửa nhìn bọn họ.

Nghĩ nhiều ngày chưa hướng mẫu phi thỉnh an, Kỳ Minh Nguyệt tới Ngưng Hi Các, lại nghe nói vị Tử Kỳ công tử kia lại đến làm phiền, Chỉ Lan một trận oán giận. Y lại không nghĩ như vậy, nhớ tới tình cảnh của hai người năm đó, Kỳ Minh Nguyệt khóe miệng nhếch lên, cố ý muốn Chỉ Lan không đi quấy rối, bản thân lặng lẽ tới thiên viện.

Khi hắn bước vào thiên viện, thấy chính là cảnh này. Mẫu phi ngã vào trong lòng vị Tử Kỳ công tử kia, thân thể mềm mại run rẩy, nghẹn ngào rơi lệ, mà bạch y nam tử thì ôm ấp nàng, bên tai nàng cúi đầu thì thầm gì đó.

Vì vậy khóe môi y khẽ nhếch, thầm nghĩ quả nhiên không ngoài sở liệu, lúc trước nhìn thấy vị Tử Kỳ công tử kia y đã hoài nghi, tính tình hắn tuyệt không vì tranh giành tình cảm mà tìm cung phi tranh cãi ầm ĩ, thấy phụ hoàng cùng mẫu phi ôm nhau, liền lại dùng ngôn ngữ thử, sau đó nhìn thần tình hắn, quả thực như bản thân suy đoán, cảm giác mẫu phi với hắn không phải mới quen, thậm chí hai người lúc trước còn có chút gì đó…

Chỉ là không nghĩ tới hôm nay vận khí không tồi, cuối cùng lại cho y đụng phải. Lời vừa thốt lên xong, hai người đều quay đầu lại nhìn y, An Nhược Lam vẻ mặt kinh hoàng, Hàn Tử Kỳ cau mày, không chút nào hoảng loạn, thần sắc vẫn bình thản.

Kỳ Minh Nguyệt bất ngờ cau mày, y không ngờ tới vị Tử Kỳ công tử này lãnh tĩnh đến vậy, nếu không có lòng dạ thâm sâu, ai có thể lúc nào cũng luôn luôn chú ý không để cho mình biểu lộ tâm tư?

Hai mắt liếc xuống, y nhìn những cánh hoa tường vi trên mặt đất, làm như không có việc gì, tiếp tục nói rằng:

" Nhi thần vội tới thỉnh an mẫu phi, thấy Chỉ Lan nói Tử Kỳ công tử lại tới ức hiếp mẫu phi, nhi thần lo lắng đi vào liền thấy, quả thế, mẫu phi lại bị hắn làm cho tức giận mà khóc. Nếu để phụ hoàng hay, không biết phải chịu phạt gì đây. " – Cúi người nhặt lên một đóa hoa đã bị nghiền nát, y lại cúi đầu thán một câu, – " Đáng tiếc, không biết ai đem đóa hoa động lòng người như vậy làm cho nát vụn, như yên chi(*) ngày trước bị mẫu phi đập hư, hủy đi thật đáng tiếc. "

Hàn Tử Kỳ nhìn chăm chú vào vị hoàng tử được bệ hạ sủng ái hết mực này, thiếu niên ở trước mắt đã không còn giống như trong trí nhớ, dáng điệu như tiên đồng, mặt mày thon dài, khuôn mặt trầm tĩnh, nói chuyện không rõ khí chất, làm cho người ta cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể đến gần cùng y nhẹ giọng nói chuyện, nhưng đồng thời lại cảm thấy bất luận thân phận như thế nào cũng không xứng cùng y thân cận như vậy, chỉ có thể đứng ở bên cạnh, chờ y nhìn về hướng ngươi.

Vậy ra đây là Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt, thân tử của quý phi An Nhược Lam. Trong mắt hiện lên một đạo ảm quang, Hàn Tử Kỳ cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng thân thể cứng đờ, – " Nhị điện hạ tới thật đúng lúc, Tử Kỳ không nên tùy tiện lại làm cho An quý phi tức giận đến thương tâm như vậy, mới vừa rồi ta đang muốn khuyên giải an ủi, lại sợ nàng trong lòng vẫn còn oán hận Tử Kỳ, Nhị điện hạ đã tới, nương nương nhất định vui vẻ liền sẽ không trách ta nữa. "

Nghe hắn giải thích một phen, Kỳ Minh Nguyệt cười cười, đi lên phía trước, kéo tay An Nhược Lam, xem thường nói:

" Mẫu phi đừng khóc, mắt khóc sưng lên liền không đẹp, ở trong lòng nhi thần, mẫu phi chính là mẫu thân đẹp nhất. "

Tựa hồ trong hoàng cung mọi nơi đều là sân khấu kịch ni, nếu đã có người hoá trang lên sân khấu, y sao lại có thể không phụng bồi? Mỉm cười dìu An Nhược Lam qua một bên, hướng bạch y nam tử nói rằng:

" Làm phiền Tử Kỳ công tử rồi, mẫu phi đã có ta ở đây, ngươi nên đi thôi, việc hôm nay ta sẽ không nói lại với phụ hoàng, như vậy cũng sẽ không vì chuyện mẫu phi rơi lệ mà phạt ngươi, ngươi yên tâm. "

Hàn Tử Kỳ làm như thập phần cảm kích, nói tiếng tạ ơn, nhìn thoáng qua nữ tử bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt cúi đầu không nói, thần sắc trầm tĩnh như ngày thường, dáng điệu thanh nhã cao thượng, chậm rãi đi ra cửa.

An Nhược Lam như bị nhi tử phát giác, trong lòng liền lo lắng, lúc này cảm giác được người thiếu niên bên cạnh đang kéo tay nàng mang chút mỏng manh, nhưng thập phần mạnh mẽ, không khỏi nghi hoặc ngẩng

đầu hướng y nhìn lại, đã thấy con ngươi trong suốt của y đang nhìn chăm chú vào nàng, giữa ánh mắt ôn nhu lộ ra băng lãnh, thâm thúy u song, tựa hồ đã nhìn thấu tất cả, nhịn không được trong lòng run lên, chột dạ mở miệng gọi một tiếng:

" Nguyệt nhi… "

Kỳ Minh Nguyệt khuôn mặt tươi cười lộ ra ôn nhu:

Bạn đang ?

" Mẫu phi có chuyện gì? Nếu là vì Tử Kỳ công tử, Người không cần nhiều lời, lần sau dù muốn gặp mặt, cũng đừng không cẩn thận như thế, bị người khác biết, cho dù là ai thì cũng sẽ hiểu lầm." – Dừng một chút, mắt có thâm ý tiếp tục nói rằng: – " Hôm nay nhi thần chỉ là đi qua, trước là tới thăm mà thôi, trùng hợp gặp Tử Kỳ công tử đến đây tầm chuyện, mẫu phi bị hắn chọc khóc, hắn nói an ủi, không hơn. "

An Nhược Lam bị lời của y nói ngẩn ra, nghe hài tử này trong lời nói hàm nghĩa, chẳng lẽ cũng không trách tội? Nàng cùng Hàn Tử Kỳ hành vi như vậy, nói nghiêm trọng là thành dâm loạn hậu cung, nếu bị người biết được, thân phận hoàng tử của y không tránh khỏi liên quan, có khi bị người ta nghi vấn. Tuy nói y thật là huyết mạch của bệ hạ nhưng miệng người xói chảy vàng, nếu có người có dị tâm, đem y dính dáng vào cũng không phải không có khả năng! Y thế nào lại hời hợt, không thèm để ý chút nào cho được?

" Mẫu phi có còn đem phụ hoàng để ở trong lòng? " – Thấy thần tình nàng, Kỳ Minh Nguyệt mở miệng hỏi.

" Đó là đương nhiên. " – An Nhược Lam cúi đầu, nghĩ đến Kỳ Hủ Thiên… bệ hạ như vậy, có thể nào không động lòng và bận tâm chứ? Địa vị của nàng, còn có Ngưng Hi Các giữa chốn hậu cung, tất cả đều do Người ban tặng.

" Vậy Tử Kỳ công tử thì như thế nào? "

" Hắn nào có thể so sánh với phụ hoàng ngươi, bệ hạ cao cao tại thượng, thống lĩnh Thương Hách, Hàn Tử Kỳ hắn chỉ là một nam phi, mẫu phi cùng hắn chỉ là bạn mà thôi, Nguyệt nhi không nên hiểu lầm. " – Nàng vội vã mượn cơ hội làm sáng tỏ.

Nhìn thần tình trên mặt nàng, Kỳ Minh Nguyệt giễu cợt nhíu mày, với mẫu phi mà nói, vẫn là địa vị cùng cẩm y ngọc thực này mới quan trọng mà thôi, phối với phụ hoàng hoa tâm vô tình, thật là xứng đôi. Y đối với nàng đã từng có đồng tình thương tiếc, nhưng xem ra đúng là dư thừa.

==========

(*)cây đằng: Bụi cây quấn quít, loài thực vật thân cây mọc từng bụi.

Tua dây, các giống thực vật mọc chằng chịt mà có tua xoăn lại đều gọi là đằng.

(*) lãnh ngôn dĩ đối: dùng lời nói lạnh lùng ko chút thương tiếc mà chống đối hay là đối xử với nhau.

(*) yên chi: phấn son

– Quyển nhất –

22. Chương 22: Nhiễm Hinh Các

" Nhi thần sẽ không ở trước mặt phụ hoàng nhiều lời, mẫu phi chớ vì thế mà lo lắng. "

Y dựa vào trong lòng nàng, kéo ống tay áo của An Nhược Lam, nhẹ nhàng đung đưa:

" Mẫu phi lâu không gặp nhi thần, có từng nhớ đến nhi thần không? Nhi thần luôn luôn phải ở bên cạnh phụ hoàng, lại không thể lúc nào cũng hướng mẫu phi vấn an, mẫu phi sẽ không trách tội ta chứ…" – An

Nhược Lam ôm thiếu niên bên cạnh, nghe lời nói quyến luyến của y, nhất thời lại nghĩ tới người mình đang ôm, nghĩ đến lúc trước yêu thương y như thế nào, hiện giờ lại….

" Nguyệt nhi lúc nào cũng đến thăm mẫu phi, ta liền hài lòng. "

Nàng mỉm cười ôn nhu, nhẹ nhàng kéo tay y, – " Ngồi cùng mẫu phi một lúc, ngự thiện phòng làm điểm tâm không ngon, mẫu phi tự mình làm một ít, định gọi người đem đến cho phụ hoàng ngươi, Nguyệt nhi tới vừa khéo, nếm thử trước. "

" Mẫu phi tự mình làm? Nhi thần thật sự đợi không được, chúng ta đi nhanh đi. "

Bị y nắm tay, một đường kéo trở về phòng, An Nhược Lam cười nhạt, nghe nói hài tử này thiên tư thông tuệ, rất có khí độ hoàng gia, nhưng khi ở gần nàng, trước mặt mẫu phi, vẫn sẽ lộ ra tính trẻ con như vậy, nhìn không ra đủ loại bất phàm như lời đồn đại.

Y cũng chỉ là một hài tử mười hai tuổi mà thôi.

Trong lòng yên tâm về những nghi ngờ lo lắng nãy giờ, ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn y lẳng lặng ngồi ở một bên, chờ nàng sai người mang điểm tâm tới, dáng điệu nhu thuận điềm tĩnh, An Nhược Lam không khỏi mở miệng nói:

" Trách không được bệ hạ, trong rất nhiều hoàng tử, Người yêu thích nhất vẫn là Nguyệt nhi, có nhi tử như vậy, cũng là may mắn của mẫu phi, chỉ là đáng tiếc…" – Nàng nói xong khẽ thở dài,nhăn mi, khuôn mặt lộ vẻ u sầu.

Kỳ Minh Nguyệt lấy một chiếc bánh hoa đặt trong đĩa điểm tâm, màu sắc như ngọc trong sáng, hiện ra màu hồng nhạt, cắn vào trong miệng, một cảm giác ngọt hương nhuyễn nhu, y ăn điểm tâm tỏ vẻ hài lòng, nghe lời nàng nói, nhìn như lơ đãng hỏi:

" Mẫu phi có tâm sự gì phải không? Nói cho nhi thần biết, nhi thần mới có thể chia sẻ ưu phiền cùng mẫu phi. "

An Nhược Lam lúc này miệng mới lộ ra một nụ cười nói:

" Nguyệt nhi tuổi còn nhỏ lại đã hiểu được thâm tâm mẫu phi, thực sự làm cho ta vui mừng. Kỳ thực cũng không có gì chuyện, mẫu phi chỉ là cảm thán, bên người phụ hoàng ngươi lúc nào cũng có mỹ nhân hầu hạ xung quanh, hắn xưa nay tâm tư lại thiện biến(*), sẽ không lưu tình với bất kỳ người nào, lúc trước mới nghe nói Phùng Chiêu Nghi được sủng ái bỗng nhiên nay lại bị biếm tới hàn đình, còn vị Vương mỹ nhân kia cũng bị liên lụy, chỉ trong một buổi mà lại thay đổi, không biết rốt cuộc là vì nguyên do gì. "

Nàng nói đến đây, Kỳ Minh Nguyệt đang nhai nuốt điểm tâm, động tác bỗng chốc thoáng dừng một chút, hơi chớp mắt, lại nghe nàng cõi lòng đầy ưu tư, tiếp tục nói:

" Bệ hạ như vậy, kêu mẫu phi có thể nào không lo lắng, hôm nay dung nhan chưa thất sắc, liền đã mất ân sủng, sau này không biết còn như thế nào…" – Nước mắt đã ngập đầy trong mắt, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Kỳ Minh Nguyệt nuốt điểm tâm xuống, giơ tay áo lên lau nước mắt của nàng, ôn nhu nói:

" Ai, như thế nào mỗi lần nhi thần đến thăm đều thấy Người rơi lệ, mẫu phi đừng khóc, chỉ cần Người còn cho rằng Minh Nguyệt là hoàng nhi của Người, thì nhi thần cam đoan với Người, chỉ cần mẫu phi còn ở trong cung một ngày, nhi thần sẽ không để cho Người bị một chút tổn thương nào. "

Đang khóc, An Nhược Lam thân thể cứng đờ, trong lòng chấn động mạnh, chẳng lẽ hài tử này lại biết chuyện gì sao? Đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt của y vẫn là nhu hòa tiếu ý, – " Mẫu phi làm sao vậy, vì sao nhìn ta như vậy? Nhi thần nói sai điều gì sao? "

Nàng miễn cưỡng cười cười, – " Không có việc gì, nghe Nguyệt nhi nói xong trong lòng mẫu phi rất vui, chỉ cần Nguyệt nhi vẫn còn là người mà phụ hoàng yêu thích, mẫu phi sẽ không cần lo lắng. "

Nàng nâng thực hạp khéo léo đặt trên bàn, – " Thứ này mang đến cho phụ hoàng ngươi, cũng giống với đồ ăn lúc nãy của ngươi, bên trong đều là bánh hoa lạc đồng, ăn nhuyễn nhu, hương vị cũng ngọt ngào, chỉ là không biết có hợp với khẩu vị của phụ hoàng ngươi. "

Y đứng dậy tiếp nhận, – " Nhi thần sẽ đưa cái này cho phụ hoàng, nhất định chuyển lời là mẫu phi tự làm. "

An Nhược Lam cười gật đầu, nhìn thân ảnh y rời đi, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

Kỳ Minh Nguyệt ra khỏi Ngưng Hi Các, liền bước đi thong thả hướng Huyễn Thiên điện đi đến.

Hôm nay lúc đầu y đến thư phòng đọc sách một chút, sau đó lại đi ngự dụng(*) vũ tràng luyện võ, không thể không nói là từ sau khi không cần phải đến Thái học viện học, mỗi ngày qua đi đều rất nhàn nhã, tựa hồ cả một đời cũng không từng như vậy thoải mái qua. Sinh tại nhà đế vương, từ lúc ra đời sớm đã có người chăm sóc, ngoại trừ tắm rửa phụ hoàng không cho phép y mượn tay người bên ngoài, còn những chuyện khác cũng không cần bản thân động thủ, cẩm y ngọc thực thời gian qua đã thành thói quen, chỉ sợ là bất kỳ ai cũng không nỡ rời khỏi địa vị này thôi, quay đầu nhìn lại Ngưng Hi các phía sau, y thản nhiên thu hồi ánh mắt, ngáp một cái, ngày mùa hè gió mát làm y buồn ngủ, dự định có lẽ trở về nghỉ ngơi chốc lát.

Mắt nhắm mắt mở đi trên đường, một đường cung nhân hướng y hành lễ, lại lộ ra vài phần thần sắc khác thường, y cảm thấy kỳ quái, quan sát một chút, lại phát hiện không biết tại sao lại đến đến một chỗ xa lạ.

Một chỗ lầu các cao vót đứng thẳng, so với Ngưng Hi Các của mẫu thân An Quý Phi của y cũng không thua kém chút nào, thậm chí càng mang một chút yên lặng trang nhã, bên ngoài đình viện trồng đầy một sân hoa lạc đồng, những đóa hoa đỏ đậm lẫn với những bông hoa chưa hiện ra yên sắc(*), rất nhợt nhạt, khiến cho tầm mắt bỗng nhiên liền bị khung cảnh các bông hoa hiện ra màu sắc thu hút.

Y không khỏi dừng bước lại, trong hoàng cung ngoại trừ Huyễn Thiên điện, tổng thể mà xem, phía ngoài chủ yếu là các điện các cung để thần tử nghị sự và xử lý công vụ, bên trong là hậu cung tần phi cùng cung của các hoàng tử, trong ngoài hoàng cung các điện quan trọng y đều đã từng đi qua, nhưng lầu các trước mắt xem ra rất có khí thế, cũng chưa từng nghe người nhắc tới, nhìn cũng có chút hiu quạnh, y kỳ quái không biết nơi này là cung các của vị tần phi nào, vì sao trước cửa thanh tịnh như vậy, không thấy cung nhân lui tới ra vào, cũng không có… tiếng người nào, lặng im dường như không giống nơi có người ở, nhưng những bông hoa lạc đồng trong đình viện lại như tố cáo nơi này không phải không có người đến trông coi xử lý.

Lúc này vừa lúc có ánh mặt trời, phơi nắng một lúc lâu cũng khiến người buồn ngủ, y hơi nhấc vạt áo, đi thẳng đến trước cửa.

Mới đi tới cửa, bỗng nhiên có một người bước tới, – " Nương nương muốn ta hỏi ngươi, ngươi là người phương nào, vì sao tới Nhiễm Hinh Các? " – Người hỏi xem ra là một thị nữ, dáng điệu rất thanh tú, một đôi mắt to phi thường linh động, đang nhìn chăm chú vào y không chớp mắt.

Ngẩng đầu nhìn cửa sổ trên lầu, quả nhiên thấy một nữ tử ngồi phía trước cửa sổ, vải the lay động che nửa bên mặt, không thấy rõ hình dạng, hắn hướng nàng mỉm cười, mới nhìn lại thị nữ kia nói:

" Từ Ngưng Hi Các đi ra có thể đi ngã ba đường, thấy đình ngoại hoa lạc đồng nở như vậy kiều diễm, nhất thời nhìn đến xuất thần, vả lại cảm thấy có chút khát nước, có thể đi vào trong ngồi không? "

" Nguyên lai là Nhị điện hạ, nô tỳ không biết, thỉnh chớ trách tội, Hoàng Hậu nương nương đang ở trên lầu nghỉ ngơi, bất quá điện hạ nếu đã tới đương nhiên phải thỉnh ngài vào trong ngồi một lúc, nô tỳ pha trà cho ngài. " – Nàng dẫn Kỳ Minh Nguyệt vào trong.

Nghe nói là nơi ở Hoàng Hậu, Kỳ Minh Nguyệt ngẩn người, không nghĩ tới trong lúc vô tình lại đến Nhiễm Hinh Các của Hoàng hậu, nghe nói Hoàng Hậu Tương Thị không đến bất kỳ nơi nào, tính tình cổ quái, rất ít lộ diện. Nhìn thị nữ thì cũng biết chủ nhân như thế nào, nhưng từ trên người thị nữ của Hoàng Hậu nhìn không ra vị Hoàng hậu nương nương kia có chỗ nào cổ quái.

Theo nàng đi vào, chỉ thấy trong phòng trang sức bày biện đều thập phần đẹp đẽ quý giá, xác thực phù hợp với thân phận địa vị Hoàng Hậu, nhưng vài món xem ra đáng quý trọng tinh xảo lại cũng chỉ là tùy ý để ở bên ngoài, xem ra cũng không đặc biệt coi trọng, trên tường treo tranh chữ, một bên còn có đàn ngọc, vài cuốn sách để bên trên, chợt nhìn xem ra có chút hỗn độn, nhưng Kỳ Minh Nguyệt lại cảm thấy sự hỗn độn đó lộ ra tùy ý, vừa đi vào liền cảm giác thanh thản chây lười, làm cơn buồn ngủ lúc trước của y đồng loạt dâng lên.

" Nhị điện hạ cảm thấy mệt mỏi? Nếu không phải sợ ngươi cảm thấy ta đường đột, thì thật sự muốn mời ngươi ở chỗ ta ngủ một lúc ni. " – Lời nói nhẹ nhàng như thanh âm vẫy cánh nào đó từ phía sau y vang lên.

Nhìn lại, vị Hoàng hậu nương nương này mặc quần áo màu vàng hơi sắc đỏ, xem ra chỉ là trang phục nhẹ nhàng bình thường, tóc cũng không có giống các cung phi khác búi các loại trang sức quý giá, mà là tùy tiện chải, trên cổ tay lại mang theo một cái giáp hình dạng bao cổ tay, trên đó là một con ưng đen lớn lộ ra đôi mắt sắc bén, lúc này chính trực theo dõi y, giống như y hơi có dị động sẽ phi tới tấn công.

Kỳ Minh Nguyệt bất ngờ nhìn chăm chú vào dung mạo của nữ tử trước mắt mỉm cười xem ra cũng không phải đặc biệt xuất chúng, nàng chính là Hoàng Hậu Tương Dao? Phải nói nàng cổ quái, với dáng điệu như vậy ở trong cung thực sự phi thường cổ quái, huống hồ dung mạo của nàng cũng không xuất chúng, với ánh mắt của phụ hoàng, nàng có thể leo lên ngôi vị Hoàng Hậu đúng là chuyện lạ.

" Không hổ là Nhị hoàng tử người được bệ hạ yêu thích nhất, đã sớm nghe nói ngươi bất phàm, hôm nay mới được xem là thực sự nhìn thấy, tuổi tác không lớn ngược lại can đảm thật không nhỏ, thấy Tiểu Hắc của ta một chút cũng không sợ. " – Sờ sờ lông chim hắc ưng hung mãnh kia, nàng cười tủm tỉm, lại cũng không phải loại hàm súc rụt rè tùy thời trên mặt các phi tần khác, mà là tùy ý vui vẻ.

Gọi một con ác điểu là Tiểu Hắc, nhịn không được lộ ra mỉm cười, Kỳ Minh Nguyệt tìm một chỗ tùy ý ngồi xuống, trước nhấp một ngụm trà, sau đó nghiêm trang hỏi:

" Hoàng hậu nương nương lúc trước nói là thật, Minh Nguyệt hôm nay thật sự có chút mệt mỏi. "

Nàng nở nụ cười, – " Gọi Tương Dao được rồi, Hoàng hậu nương nương cái gì, thực sự không có ý nghĩa. "

Cùng y tùy tiện tìm một chỗ trống ngồi xuống, Tương Dao nhấc cánh tay, nhìn hắc ưng kia hướng ngoài cửa sổ bay đi, – " Ta gọi ngươi là Minh Nguyệt, ngươi cũng sẽ không quan tâm xưng hô này chứ, ở trong cung ngay cả chuyện này cũng phiền toái, cái gì cũng hết quy tắc này đến quy tắc khác. "

Tính tình của nàng thực sự kỳ lạ, quả không giống Hoàng hậu trong cung, càng như nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, còn mang theo chút cương trực.

Thấy nàng phân phó người, chỉ chốc lát liền dọn dẹp một chiếc giường trúc nhỏ, hướng y phất phất tay:

" Ngươi tới bên này ngủ đi, ta gảy đàn cho ngươi có được không? " – Không đợi y trả lời, trái lại tự mình đi đến cái bàn đặt đàn, mười ngón khẽ vuốt, một chuỗi âm thanh trầm thấp dễ nghe tiếng đàn vang lên.

Thấy nàng đối với bản thân giống như đã sớm quen biết nhau, không giữ lễ tiết chút nào, hành sự cũng thập phần lưu loát rõ ràng, khiến cho y cảm thấy có chút bất ngờ, nữ tử tính tình như vậy sao lại vào cung, sao lại trở thành Hoàng Hậu? Xem ra phụ hoàng còn có rất nhiều chuyện cần phải tìm hiểu.

Nằm ở trên trúc tháp nhắm mắt lại, nghe tiếng đàn bên tai, mệt mỏi dâng lên, trong thoáng chốc y cảm thấy có cái gì đó không đúng, lại không chống lại được cơn buồn ngủ, cuối cùng chìm hẳn vào giấc ngủ say.

Trong Huyễn Thiên điện, Kỳ Hủ Thiên nhìn cung nhân thị vệ quỳ trên mặt đất, lạnh lùng hừ một tiếng, – " Nếu các ngươi nói Nhị điện hạ đi Ngưng Hi Các, vì sao lâu như vậy vẫn không thấy trở về? "

Đám người dưới quỳ thân thể run rẩy, ngay cả ngẩng đầu cũng không dám:

" Bệ hạ, nô tài xác thực thấy Nhị hoàng tử đi Ngưng Hi Các, nơi ở của An nương nương, nhưng sau này…" – Bọn hắn làm sao biết vị Nhị hoàng tử điện hạ kia đi nơi nào, bệ hạ lúc này chỉ không thấy Nhị hoàng tử, cư nhiên tức giận như vậy, làm người hầu bọn hắn vừa kinh vừa sợ, chỉ sợ bị giận chó đánh mèo, tâm lý chỉ mong Nhị hoàng tử mau được người tìm thấy.

Lúc này Hồng Tụ ở một bên trả lời:

" Hồi bẩm bệ hạ, sau khi bệ hạ vào triều, thì chủ tử đi luyện võ, sau đó nói lâu rồi không đi thỉnh an An quý phi, liền bảo nô tỳ thay y phục cho người, sau đó thực sự đã đi đến Ngưng Hi Các, nô tỳ mới vừa đi qua hỏi, An nương nương nói điện hạ đã trở về từ lâu. " – Cũng chẳng biết tại sao còn không thấy trở về, sáng sớm đi, chớp mắt đã quá ngọ, thật làm người lo lắng.

Kỳ Hủ Thiên nhìn một đám người phía dưới, trên mặt lộ vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng phiền muộn và tức giận không thôi, hôm nay Minh nhi không theo hắn lâm triều, trở về đã không thấy bóng dáng của y, trong

ngày thường luôn bên y đã thành thói quen, hôm nay không thấy y, dường như mất đi cái gì đó, trong lòng chưa bao giờ cảm giác tức giận khó kìm nén như vậy, nghĩ đến y có khả năng đã chán sinh hoạt trong cung, dự định rời đi, hắn không khống chế được muốn đem tất cả những người trước mắt giết đi.

Bị đôi mắt thị huyết băng lãnh của hắn chăm chú nhìn vào, đám người dưới nhất thời cảm thấy mình đã một bước bước chân vào Quỷ Vực, trên người mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống, nhưng cả người bệ hạ tỏa ra áp lực cùng hơi thở chết chóc không hề biến mất, thậm chí ngày càng có xu hướng nghiêm trọng, có người đã nhịn không được tiểu trong quần, chỉ trông mong mình chết đi cho rồi, tổng so với bị nhãn thần của bệ hạ giáng xuống, lăng trì xem ra còn thoải mái hơn.

Bỗng nhiên Kỳ Hủ Thiên nhíu nhíu mày, khuôn mặt trở lại bình thường:

" Về sau hãy mở to mắt chú ý cho trẫm, kéo toàn bộ xuống đánh năm mươi trượng. " – Nói xong bóng người chợt lóe đi, thân ảnh biến mất cùng khí thế cuồng nộ, những người đó mới thở phào nhẹ nhõm, như nhặt lại tính mạng của mình, xụi lơ trên mặt đất.

Kỳ Hủ Thiên được Ảnh Vệ bẩm báo, nói Minh nhi đi giữa đường đã đến Nhiễm Hinh Các, liền một đường vội vã chạy đến nơi đó, không thấy tận mắt bóng dáng y, hắn liền không thể an tâm, nên quyết định tới đó.

==========

(*) thiện biến: hay thay đổi

(*) yên sắc: (yên: xinh đẹp,say đắm, quyến rũ)

(*) ngự dụng: thứ dùng cho vua

23. Chương 23: Niệm Trần

Dọc đường đi, tất cả mọi người ở các điện các cung đều ngạc nhiên bởi hành động của hắn, không biết xảy ra chuyện gì, mà có thể làm cho bệ hạ phẫn nộ đến như vậy, từ khi bệ hạ đăng cơ tới nay, chưa bao giờ thấy gương mặt xuất hiện qua thần sắc như vậy. Chỉ thấy một đám thị vệ đi theo phía sau hắn, vội vàng đi qua các cung, quanh thân hàn ý lạnh thấu xương cùng sát ý hừng hực như một cơn lốc xoáy khiến người tránh không kịp, khiến cho những người gặp hắn đều rất kinh hãi, tất cả đều quỳ xuống, đợi hắn đi qua, dọc theo đường đi, hậu cung phi tần, cung nhân, người hầu đều quỳ trên mặt đất. Sau khi nhìn thấy thân ảnh bệ hạ đã đi xa, mọi người không khỏi hai mắt nhìn nhau, hướng kia không phải là tẩm cung của Hoàng Hậu sao? Vì vậy khắp nơi phỏng đoán, có thể không lâu sau ngôi vị Hoàng Hậu đổi chủ cũng không chừng.

Nhiễm Hinh Các hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài, hoa lạc đồng xinh đẹp rạng rỡ vẫn khoe ra màu sắc tươi đẹp của mình, chỉ có phía trước lầu các là có vẻ đáng chú ý nhất, Kỳ Hủ Thiên không đến một khắc đã đi thẳng vào, Lưu tổng quản đi một bên ngăn cản thị nữ vào thông báo, hiếm thấy lộ ra một tia thần tình lo lắng, hướng nàng hơi khẽ lắc đầu, đi theo phía sau Kỳ Hủ Thiên tiến vào trong các.

Bên trong không gian một mảnh im ắng, đồ vật đều bày biện một cách tùy ý không có trật tự, bất luận là những thứ bình thường hay là đắt tiền đều bị vứt rất lộn xộn, thư họa bút nghiên, dao cầm thư sách, đều đặt rất tùy ý, tựa hồ không xem nơi này là nơi đãi khách mà chỉ xem như một phòng ngủ, nhìn vào những đồ vật này có thể thấy được chủ nhân nơi này rất tùy hứng, nhưng thu hút ánh mắt mọi người không phải cách bày biện trong phòng, mà là hình ảnh một người đang ngồi trên trúc tháp, tay tựa bên cửa sổ.

Trên trúc tháp cạnh cửa sổ, gió nhẹ làm hương hoa thoang thoảng, thân ảnh thiếu niên ngủ say bị sa liêm(*) lay động càng tăng thêm sự kiều diễm đến mông lung, mái tóc rối từ trong đai buộc xõa xuống, từng sợi tơ đáp lên ống tay áo được làm bằng lụa mỏng màu vàng đỏ của nữ tử.

Lúc này, nàng ta đang ngồi trên trúc tháp, hơi nghiêng thân thể, một tay vén vạt áo của thiếu niên lên, tay kia đang đưa qua cổ y tìm kiếm. Ánh dương quang chiết xạ xuyên thấu qua sa liêm, quang ảnh loang lổ rơi

trên cơ thể hai người, thiếu niên quần áo mất trật tự cùng nữ tử tóc dài lộn xộn, nơi trúc tháp phút chốc hình thành mỹ cảnh lặng im.

Mọi người nín thở, nhìn thiếu niên ở trên tháp(*) cùng hoàng sam nữ tử, kia thật sự là Nhị điện hạ cùng Hoàng Hậu nương nương, vì sao xem ra hai người lại vô cùng thân thiết như vậy, thậm chí còn có chút… Len lén liếc mắt dò xét sắc mặt khó coi của bệ hạ, lại đem những tư tưởng mới vừa xuất hiện trong đầu gạt đi, lắc đầu, Nhị điện hạ còn chưa cập quan, tính ra cũng chỉ là một hài tử, mặc dù dáng người thon dài tướng mạo tuấn tú, nhưng dù sao cũng không nên nghĩ ra các ý tưởng kỳ quái, nếu bị bệ hạ biết… Rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu, không dám lại đoán mò.

Kỳ Hủ Thiên vừa vào phòng thì thấy tay Tương Dao đã ở trong vạt áo của Kỳ Minh Nguyệt, trên mặt thần sắc cổ quái, mới vừa định xoa làn da trắng nõn kia, đột nhiên giữa cổ tay chạy đến một cơn đau nhức, giống như muốn gãy ra, thân thể nàng run rẩy, sau đó mềm nhũn ngã trên mặt đất, chỉ nghe bên tai vang lên một tiếng cười nhẹ:

" Trẫm tưởng ngươi là một người thông minh, Tương Dao. "

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi mắt âm lãnh hiện ra huyết khí đang chăm chú nhìn nàng.

" Đừng làm cho trẫm có lý do giết ngươi. " – Hắn cười nhẹ nhưng bên trong điên cuồng thô bạo vẫn không đổi, khiến nàng vững tin, nếu hắn không có ý khắc chế, lúc này bản thân đã thành một khối tử thi.

Cổ tay bị cầm phát đau, nàng ngước nhìn nam nhân trước mặt:

" Không biết thần thiếp có chỗ nào không đúng chọc giận tới bệ hạ, để bệ hạ đối đãi với ta như thế, nếu chỉ là bởi vì Minh…"

Thấy nhãn thần của hắn thay đổi, nàng lập tức chuyển lại:

"… Nếu là bởi vì Nhị điện hạ, nô tỳ cam đoan với ngài, y bình yên vô sự, chỉ là thân thể mệt mỏi, nghỉ ngơi tại trên tháp của thần thiếp chốc lát mà thôi, bệ hạ không phải vì chuyện đó mà phạt ta chứ? "

" Tương Dao, trẫm cảnh cáo ngươi, thu hồi ngay những hiếu kỳ dư thừa, ở trong cung ngươi chỉ cần làm tốt chuyện nên làm, còn phải nhớ kỹ, có một số việc không phải ngươi có thể tìm hiểu, trẫm đã sớm nói, ngươi hẳn là cũng chưa từng quên chứ? "

Tại trên tháp, thiếu niên vẫn như trước ngủ say, tựa hồ đối với mọi thứ bên ngoài đều không biết đến.

Tương Dao theo tầm mắt của hắn cùng nhìn chăm chú vào thân ảnh thiếu niên, cúi đầu than một câu:

" Thần thiếp hôm nay mới biết, nguyên lai ngoại trừ những việc bên ngoài kia, chuyện chạm đến Nhị điện hạ cũng là không thể được." – Đầu khớp xương cổ tay tựa hồ bị hắn nắm đến gãy rời, thật đúng là không lưu tình, nói như thế nào thì ta cũng là người của hắn, xem ra Kỳ Minh Nguyệt trong lòng hắn thực sự có một địa vị không nhỏ, như vậy những thứ lúc trước nàng thấy…

Trong nháy mắt đè xuống sự kinh ngạc của mình, nàng ngồi trên mặt đất, cúi đầu thỉnh tội:

" Tương Dao đã biết sai rồi, thỉnh bệ hạ trách phạt. "

" Bế môn tư quản (*), trong vòng một năm không được bước ra khỏi Nhiễm Hinh Các nửa bước. "

" Vâng, tạ ơn bệ hạ khoan dung. "

Một người đã nhận lỗi thì phải chịu phạt, dễ dàng định đoạt, nhưng nghe xong những lời này mọi người đều có chút không hiểu, Hoàng hậu nương nương sai cái gì, sai ở đâu, và vì sao nhận sai? Nghe thì tựa hồ là vì Nhị điện hạ, nhưng Nhị điện hạ lại chỉ ở tại tẩm cung của Hoàng hậu nương nương nghỉ ngơi, cũng không tính là cái gì đại sự, chẳng lẽ… Bệ hạ cảm thấy hai người bọn họ quá mức thân cận, mất lễ nghi?

Càng nghĩ càng không biết sai ở đâu, xem ra chờ Nhị điện hạ tỉnh lại, chỉ sợ cũng không tránh được việc bị trách phạt, cho dù bệ hạ rất yêu thích vị hoàng tử này, nhưng phàm là đế vương, đối với tình cảnh này đều sẽ không hài lòng, khó tránh khỏi nghi ngờ hoàng tử, Nhị điện hạ mặc dù còn trẻ, nhưng dù sao cũng sắp đến cập quan chi niên, chuyện lễ nghi vốn nên cẩn thận chút mới tốt.

Những thị vệ đứng ở một bên thủ hộ, đối tình hình bên trong không khỏi suy đoán lung tung, lại cảm thấy bản thân quả nhiên dự đoán không sai, tâm trạng càng nhiều suy nghĩ, sau này ở trong cung hành động từ lời nói đến việc làm càng phải thận trọng mới được, miễn cho xảy ra việc giống như vị Nhị hoàng tử này, chỉ vì say ngủ, bản thân đã chọc giận bệ hạ mà không hay biết.

Ngủ trên tháp, thiếu niên hơi cau mày, trong miệng mơ hồ nỉ non cái gì, tựa hồ ngủ có chút không yên ổn, mọi người đang suy đoán bệ hạ sẽ răn dạy y như thế nào, lại kinh ngạc khi thấy bệ hạ cúi người xuống, tự tay đem vạt áo mất trật tự của Nhị hoàng tử chỉnh lại, cởi dậy cột tóc của y xuống, dùng đầu ngón tay chải lại tóc cho y, chỉ e sợ đánh thức y, động tác nhẹ nhàng ôm lấy y, ôm vào trong ngực, bệ hạ lúc này thần tình rất thản nhiên, cũng không còn hơi thở lạnh lẽo khiến người hít thở không thông giống lúc trước, làm cho người người kinh ngạc và cảm khái, xem ra bệ hạ đối với bất kỳ hành vi gì của Nhị hoàng tử, cũng sẽ không có nửa điểm không hài lòng, cũng vì đã tìm được Nhị hoàng tử, mà lúc này bọn họ mới không cần phải đối mặt với sự khủng bố của quân vương.

Kỳ Hủ Thiên ôm y vào trong lòng, thấy y vẫn ngủ say, thậm chí hàng lông mày bắt đầu nhíu chặt, trên trán toát mồ hôi lạnh, một tay không tự giác nắm chặt, do dùng lực quá mức mà nhẹ nhàng run rẩy, trong lòng căng thẳng, nhãn thần tựa như băng tiêm lập tức quét về phía nữ tử quỳ trên mặt đất.

" Ngươi vì y đánh đàn? "

Tương Dao thân thể run lên, – " Bệ hạ thứ tội, thần thiếp thực sự đã từng đánh đàn cho Nhị điện hạ. "

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ, nhưng tất cả đều là hơi thở thị huyết, Kỳ Hủ Thiên đè thấp tiếng nói, nhẹ giọng hỏi:

" Nói cho trẫm, tấu chính là khúc gì? "

Hắn càng mềm nhẹ hòa hoãn hỏi, Tương Dao lại càng kinh sợ, nàng đương nhiên biết, vị quân vương trước mắt này nhìn như trầm tĩnh, nói không chừng sau một khắc sẽ đem nàng ra lăng trì, với thủ đoạn cùng cách đối nhân xử thế từ trước đến nay của hắn, đây không phải là không có khả năng, cho dù bản thân với hắn mà nói vẫn còn có chút tác dụng, nhưng vì để giải tỏa tức giận trong lòng, hắn tình nguyện tốn hao càng nhiều nhân lực vật lực, tìm lại một người hữu dụng, với hắn mà nói chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Vì vậy nín thở, cẩn thận nói ra mấy chữ:

" Là.. Niệm trần. "

" Niệm trần a. "

Lập lại một lần, dường như trong đầu nhớ lại vận luật từ khúc, Kỳ Hủ Thiên như có điều suy nghĩ thu hồi ánh mắt, cười khẽ, mang trên mặt mấy phần tiếc nuối:

" Trẫm nói qua nhiều lần, có một số việc không phải ngươi có thể tìm hiểu, vì sao ngươi luôn luôn không nghe chứ? Ngươi nếu đã thấy, vì sao còn tấu niệm trần, ngươi còn muốn biết những thứ gì? Trẫm đều sẽ thành toàn cho ngươi!"

Không thấy hắn di động, Tương Dao quỳ trên mặt đất thân ảnh lại giống như bị một đòn nghiêm trọng, miệng phun tiên huyết bay vào bên tường. Mọi người bị một màn này hù dọa làm cho sợ hãi, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng cũng biết, lúc này bệ hạ thật sự nổi giận, lại tự mình đối Hoàng hậu nương nương xuống nặng tay như vậy, còn có lần trước lúc phế Hoa thục phi cũng như vậy, hai lần đều là vì Nhị hoàng tử này.

Nhìn Nhị hoàng tử được bệ hạ ôm ở trước người, nhãn thần mọi người đều thay đổi, nếu một ngày kia đắc tội vị điện hạ này, không cần chờ bệ hạ tức giận, có lẽ nên tự mình kết thúc cho thỏa đáng.

Tương Dao lau đi vết máu bên môi, biết hắn vẫn còn thủ hạ lưu tình, lại một lần nữa cảm thán bản thân hôm nay hành động không khôn ngoan, sớm biết rằng Kỳ Minh Nguyệt đặc biệt, vì sao nhất định không muốn tin tưởng ni, hôm nay mới thực sự cảm nhận được, cái gì gọi là tự cho là đúng, cái gì gọi là tự làm tự chịu, tự mình chuốc lấy cực khổ, cười khổ một tiếng, nàng xoay người về phía thân ảnh đang rời đi của Kỳ Hủ Thiên nói:

” Tạ ơn bệ hạ chi ân không giết, Tương Dao ghi khắc, từ nay về sau nhất định không dám tìm hiểu những việc không nên biết nữa. Thỉnh bệ hạ yên tâm. ”

Kỳ Hủ Thiên dừng lại cước bộ, quay đầu hừ lạnh một tiếng, – ” Trẫm có thể nói cho ngươi biết, ngươi không có nhìn lầm, tất cả đúng như những gì ngươi phỏng đoán. ”

Nghe hắn không để ý chút nào nói ra những lời này, Tương Dao nhìn chăm chú mái tóc dài đang lay động của thiếu niên, bỗng nhiên cảm giác trên người mềm nhũn, tựa ở trên tường.

Nói như thế, lúc trước xác thực chưa từng nhìn lầm, trong vạt áo Kỳ Minh Nguyệt, lộ ra hồng ngân mờ mờ, đúng là…

Nhưng bọn họ là phụ tử a! Kỳ Minh Nguyệt có biết hay không, bệ hạ đối y lại có loại tâm tư này, nhưng mà có thể lưu lại hồng ngân này, y có lẽ là biết thôi… Không biết y nghĩ như thế nào, phụ tử lại có hành động thân mật như vậy, y mới mười hai tuổi, thực sự hiểu rõ ý nghĩ đáy lòng phụ hoàng của y sao?

Bệ hạ nói, tất cả đúng như nàng phỏng đoán, như vậy… Hắn thực sự đã yêu một người, mà người này lại là thân tử của hắn, Nhị hoàng tử _ Kỳ Minh Nguyệt.

==========

Kỳ Hủ Thiên ôm Kỳ Minh Nguyệt đang chìm đắm trong mộng, vẻ mặt bình tĩnh trở về Huyễn Thiên điện. Trên đường toàn bộ cung nhân phi tần nhìn thấy, bệ hạ lúc đi là như thế nào tức giận, lúc về lại là như thế nào ôm Nhị hoàng tử, lại nghe chuyện Nhiễm Hinh Các bên kia truyền đến, đều tưởng Hoàng Hậu Tương Thị cùng Nhị hoàng tử quá mức thân cận, dẫn tới bệ hạ không vui, nhưng bệ hạ không phạt Nhị hoàng tử, lại đánh cho Hoàng Hậu thổ huyết, xem ra bệ hạ đối Nhị hoàng tử cưng chiều đã đến mức không thể tưởng tượng nổi, từ nay về sau trong ngoài cung trừ bệ hạ, chỉ sợ vị Nhị điện hạ này có lẽ sẽ là người đầu tiên không thể đắc tội.

Trong tẩm cung, Kỳ Hủ Thiên lệnh Oánh Nhiên lập tức đốt phách ngọc băng đàn lên, trong lư hương bỏ nhiều hơn một chút, hương vụ lượn lờ trong phòng không tiêu tan, hương khí dày đặc, thân ảnh trên long sàng mới thoáng an tĩnh chút, không giống lúc trước vẻ mặt đầy mồ hôi, cánh tay giãy giụa.

Phách ngọc băng đàn có công hiệu an thần trữ tâm, có thể làm cho tâm thần thanh tịnh, đối với niệm trần rất hữu hiệu, nhưng chỉ là có thể giảm bớt, còn cần ý chí của bản thân người ngủ say mới khiến tác dụng của tiếng đàn được rút ngắn, nhanh chóng thanh tỉnh.

Đáng tiếc trong mộng tất cả cũng chỉ có thể do tự bản thân người phát mộng đối mặt, dù sao, trong mộng tất cả đều là những chuyện bản thân đã trải qua, hơn nữa còn là những thứ bản thân không muốn đối mặt nhất, quá khứ muốn quên đi nhất.

Tiếng đàn của Tương Dao có năng lực nhiếp thần, một khúc niệm trần khiến người nhớ lại hồi ức năm xưa, bất luận có bao nhiêu chuyện cũ đã quên hoặc không sao chịu nổi, chỉ cần trong lòng còn có ý nghĩ muốn quên đi, thì nó sẽ không ngừng lặp đi lặp lại ở trong mộng, trong miệng cũng sẽ bắt đầu nói mớ, cho đến khi giải tỏa được tâm tư âm u nơi đáy lòng, đồng thời đem tâm sự nói ra, mới có thể giải thoát, từ từ thức tỉnh.

Vỗ về mái tóc ẩm ướt đầy mồ hôi của Kỳ Minh Nguyệt, nắm lấy bàn tay đã trở nên trắng bệt của y, Kỳ Hủ Thiên không nhịn được đau lòng, vỗ về y đang giãy giụa trong mộng, Tương Dao muốn thử cũng chỉ là chuyện phụ tử bọn họ mà thôi, Minh nhi mới mười hai tuổi, nếu y không mang theo ký ức chuyển thế, niệm trần sao có thể dằn vặt y đến nông nỗi như vầy, mà y còn cắn chặt hàm răng, chỉ phát sinh những tiếng nỉ non không rõ, là y không muốn người khác phát hiện y khác biệt, hay là như Ảnh Vệ phải chịu qua huấn luyện đặc biệt, bất luận sống chết cũng sẽ không nói ra bí mật dưới đáy lòng?

Chỉ có người đã trải qua đủ loại khó khăn cùng khảo nghiệm, thủy chung vẫn duy trì lực ý chí kiên cường, dường như mới có thể như vậy, cho dù mất đi ý thức, vẫn kiên trì, không chịu hướng trong mộng thỏa hiệp tất cả.

Dự định cởi xiêm y ra cho y, giúp y thoải mái chút, nhưng mới buông tay y ra, y lại giãy dụa, hai tay nắm chặt, cúi đầu phát sinh rên rỉ thống khổ, Kỳ Hủ Thiên vội vã mở ngón tay của y ra, để y nắm chặt lấy tay mình, miễn cho y lại tổn thương bản thân. Cuối cùng không đành lòng thấy y thống khổ như vậy, nhưng

lại không thể có biện pháp nào khác, gọi Hồng Tụ đi vắt khăn, lau mồ hôi cho y, lắc đầu hướng Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đang lo lắng, lệnh các nàng lui ra ngoài.

Buông tay y ra, giúp cởi bỏ y phục, bỏ áo trong cùng áo ngoài, chỉ còn nội khố, thần tình y thống khổ, làm Kỳ Hủ Thiên không khỏi suy đoán, hẳn là trước đây Minh nhi đã từng chịu đựng rất nhiều đau khổ tột cùng? Ngực tràn đầy đau lòng cùng phẫn nộ, hắn cũng cởi y bào bản thân, nằm trên giường, thấy Minh nhi dù cho đang ở trong mộng, vẫn vô ý dựa sát vào trong ngực của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên một tia ngọt ngào, ôm chặt y một chút, tựa hồ hận không thể khảm y đến tận bên trong thân thể mình, mới có thể hảo hảo yêu thương, bảo hộ y, để y không phải chịu bất kỳ một tia thống khổ dằn vặt nào.

==========

(*) sa liêm: màn bằng vải mỏng

(*) tháp: giường ngày xưa người ta thường dùng để ngủ trưa

(*) Bế môn tư quản: đóng cửa suy nghĩ về lỗi lầm đã phạm của mình.

24. Chương 24: Tác Tình

Vén sợi tóc vương nơi cổ y qua một bên, Kỳ Hủ Thiên bên tai y khẽ gọi. Thân thể thiếu niên vì lạnh càng cố gắng kề sát hai nửa thân trần, hắn tựa hồ cảm giác được nhiệt độ từ trên người y truyền đến. Trong lồng ngực của hắn, khuỷu tay y khẽ rụt nhẹ, hai tay tựa như muốn nắm lấy thứ gì đó, không tự giác mà tìm kiếm cho đến khi chạm vào mái tóc dài của Kỳ Hủ Thiên, trên mặt mới lộ ra vẻ yên ổn bình an.

Nhìn bàn tay y quấn lấy tóc của mình, hơi thở dần dần bình thản, Kỳ Hủ Thiên mới thoáng nhẹ nhõm. Trong miệng vẫn thỉnh thoảng khẽ gọi tên y, cuối cùng giờ khắc này hắn cũng ý thức được, Minh nhi với hắn mà nói, sự tồn tại của y còn quan trọng hơn những gì hắn nghĩ, không những muốn cả thân thể của y, hắn càng muốn y chỉ có thể duy nhất thuộc về mình.

Lúc trước ở Nhiễm Hinh Các nhìn thấy cảnh y cùng Tương Dao ở trên giường, trong lòng bỗng nảy lên sát ý mà chính hắn cũng không ngờ, trong nháy mắt đó, hắn nghĩ đến có thể sau này Minh nhi cùng với một người nào khác quan hệ xác thịt thân thể giao triền, suy nghĩ ấy cùng cảnh tượng kia, khiến hắn khi đó thật muốn một chưởng giết chết Tương Dao, chứ không chỉ là bóp nát cổ tay của nàng.

Hắn hiểu rõ, đây là giận chó đánh mèo, nhưng không cách nào ngăn cản sự đố kỵ đang không ngừng trỗi dậy từ đáy lòng, Minh nhi mặc dù nguyện ý cùng hắn giao hoan, nhưng cũng không phải là hứa hẹn gì, nếu y có người khác, Kỳ Hủ Thiên _ hắn liền chỉ có thể là phụ hoàng của y, không còn gì khác?

Siết nhẹ cánh tay, ôm chặt thiếu niên trong lòng, hắn biết, cái loại tình cảm đang không ngừng phát sinh trong lòng này chính là đố kỵ, nhưng hắn cũng biết, cuộc đời này Minh nhi chỉ có thể thuộc về hắn.

" Phụ hoàng…" – Trong lòng truyền đến tiếng khàn khàn gọi nhỏ, cặp lông mi tinh mịn run rẩy, chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt toàn bộ đều là đối với chính mình bất mãn, – " Là tiếng đàn của Tương Dao? " – Tuy là nghi vấn, nhưng ngữ khí lại có chút khẳng định.

Không nghĩ tới y vừa tỉnh, lại mở miệng nói đến Tương Dao, Kỳ Hủ Thiên trong mắt thoáng chốc hiện lên một tia lo lắng, siết mạnh cánh tay, đem y ôm chặt vào trong ngực của mình, – " Minh nhi chỉ nhớ rõ Tương Dao kia thôi sao? Phụ hoàng ngay trước mắt, ngươi cũng không hỏi nửa câu, ta như thế nào mang ngươi trở về? "

" Có gì phải hỏi? Chắc hẳn là phụ hoàng thấy ta không về, liền đi tìm thôi, thấy Minh Nguyệt như thế khinh suất, bị tiếng đàn mê hoặc tâm thần, liền đem ta trở về, chỉ là không biết tại sao vị Hoàng hậu nương nương kia lại có năng lực ấy, và vì sao phải nhằm vào ta, phụ hoàng có thể giải thích nghi hoặc của Minh Nguyệt hay không? " – Y vừa tỉnh liền ảo não, khi đó vô ý, nếu ở trong tay kẻ thù, chỉ sợ lúc này ngay cả thi thể cũng đã lạnh từ lâu.

Đem sự lợi hại của niệm trần cùng y nói một lần, Kỳ Hủ Thiên vỗ về cái cổ thanh mảnh vẫn còn lưu lại hôn ấn của y, lúc trước cố ý lưu lại đậm, không nghĩ tới vừa rồi đã bị nàng nhìn thấy:

" Chắc hẳn là nàng đã thấy cái này mới nhất thời cao hứng, muốn lấy tiếng đàn dụ dỗ để ngươi nói ra sự thật, lại không biết Minh nhi khác thường, mới để cho ngươi chịu khổ, lần này là lỗi của phụ hoàng, không sớm nói cho ngươi biết lai lịch của Hoàng Hậu. "

Hẳn là khi đó do quá nóng nên y mới nới lỏng vạt áo, lúc đi vào đã để nàng thấy được. Kỳ Minh Nguyệt cau mày, ánh mắt mang theo nghi vấn cùng chế nhạo, tiếp tục quấn lấy sợi tóc trong tay thưởng thức, – " Trong hậu cung không phải tất cả mọi nơi đều có phi tần lai lịch đặc biệt như thế này chứ? " – Chỉ nghe Kỳ Hủ Thiên khẽ cười một tiếng, – " Nếu thật sự là như thế, Minh nhi định làm như thế nào? "

" Loại bỏ toàn bộ, đổi lại một nhóm sạch sẽ. " – Vẻ mặt y trầm tĩnh nói ra những lời này, lộ ra một nụ cười nhạt, – " Giữa cung quá loạn liền không phải chỗ Minh Nguyệt có thể sống yên ổn, nếu dăm ba bữa lại gặp phiền phức, ta cũng không có thời gian dây dưa cùng các nàng, tương tự như Hoa thục phi vậy, trực tiếp diệt trừ là được, tránh khỏi phiền phức. "

" May là trong hậu cung chỉ có hai người này, Minh nhi cũng đều đã gặp qua, chỉ bất quá Tương Dao này không giống với Hoa Phượng Cẩn, nàng là người của phụ hoàng. "

Bởi vì trong lời hắn nói có chút câu chữ, Kỳ Minh Nguyệt ngừng động tác trong tay, nắm chặt sợi tóc kia, đặt câu hỏi: – " Ý gì? "

Nhãn thần rất nhanh đảo qua ngón tay y, Kỳ Hủ Thiên khóe miệng hơi mỉm cười, – " Nàng cũng không phải là nữ nhi của quan lại, để nàng leo lên hậu vị, thứ nhất là vì cân đối cục diện trong cung, thứ hai là vì tránh tai mắt của người khác. "

" Tránh tai mắt của người? Thân là Hoàng Hậu, làm sao phải tránh tai mắt của người khác? Muốn tránh tai mắt của người nào? Đầu tiên là Hoa thục phi, tiếp là Hoàng Hậu Tương Dao. "

Y dừng một chút, mới tiếp tục nói:

" Từ việc này xem ra, phụ hoàng còn có nhiều chuyện không nói cho Minh Nguyệt biết. "

Tay cầm tóc hắn khẽ buông lỏng ra, Kỳ Minh Nguyệt nhíu mày, thản nhiên nói:

" Phụ hoàng tựa hồ cũng không hoàn toàn tín nhiệm ta." – Không thể không nói, quá khứ của phụ hoàng cùng những suy nghĩ ẩn giấu trong lòng hắn làm cho y bắt đầu nôn nóng muốn được biết tất cả những gì mà phụ hoàng không để cho người khác biết, như vậy, y mới có thể xác định, bản thân thực sự được phụ hoàng thừa nhận, có thể cùng hắn chia sẻ tất cả.

Kỳ Hủ Thiên nghe vậy cũng không tức giận, cũng không hoảng hốt, chỉ mỉm cười nhìn y, giải thích:

" Tương Dao thực tế là người nắm trong tay một tổ chức thần bí ở ngoài cung, tổ chức kia tên là ' Diệu Dạ ', chuyên thay người giải quyết ân oán báo thù rửa hận. Lại vì hành động xuất quỷ nhập thần, nắm giữ tin tức chuẩn xác, được người trong giang hồ xưng là ' yêu dạ '. Nàng nguyên là trợ thủ năm đó phụ hoàng tìm được trong chốn giang hồ, sau khi phụ hoàng đăng cơ, nàng vẫn lưu lại giang hồ, nàng chuyên phụ trách việc tình báo. Nàng đem bọn người trước kia tập hợp thành một tổ chức mới, vẫn là làm việc cho ta trong bóng tối nhưng dù sao cây to đón gió, việc Diệu Dạ làm lại chọc tức người không thể đắc tội. Vì vậy nàng rời bỏ tổng đà trước kia, tự xin ở lại trong cung, còn lại những kẻ dưới quyền điều khiển của nàng vẫn tiếp tục hành sự. "

" Phụ hoàng kể lại như vậy Minh nhi thỏa mãn chưa? " – Kỳ Hủ Thiên nâng khuôn mặt nhỏ nhắn hướng về phía hắn, – " Minh nhi trong lòng không vui là vì phụ hoàng nói nàng là người của ta? "

" Nghe mẫu phi nói phụ hoàng biếm Phùng Chiêu Nghi cùng Vương mỹ nhân đến hàn đình, không biết là vì cái gì? " – Không trả lời, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thẳng hắn.

Kỳ Hủ Thiên nhìn thật sâu chăm chú vào hai mắt y, – " Minh nhi chắc là không biết, lúc Tương Dao sắp sửa chạm đến thân thể ngươi, phụ hoàng có bao nhiêu muốn giết nàng. " – Kỳ Hủ Thiên tùy ý nói, nhưng Kỳ Minh Nguyệt nhìn sâu trong mắt hắn, xác thực hắn có thể sẽ làm ra chuyện như vậy, – " Mặc dù nàng vẫn còn hữu dụng đối với ngươi? "

" Hữu dụng hay vô dụng, chỉ là một ý niệm mà thôi. " – Kỳ Hủ Thiên thản nhiên đáp.

" Vậy còn Minh Nguyệt thì sao? Với phụ hoàng mà nói, sự tồn tại của Minh Nguyệt là như thế nào? Tại sao phụ hoàng lại chỉ vì một câu tán thưởng của ta mà biếm phi tần đến lãnh cung, cũng tại sao vì ta mà nghĩ muốn giết Hoàng Hậu? " – Ánh mắt của y sáng quắc nhìn chăm chú vào hắn, nhưng tận trong lòng thì đã sớm có đáp án.

" Minh nhi vốn đã biết, vì sao còn muốn hỏi? "

Kỳ Hủ Thiên mang theo một tia tiếu ý không kiềm chế được, miễn cưỡng ngồi dậy, mái tóc dài rơi xuống nửa tấm thân trần màu mật ong của hắn, lơ đãng mang theo vài phần tình sắc mê hoặc, đưa tay chậm rãi mơn trớn khoảng ngực trắng nõn của thiếu niên. ?

" Phụ hoàng không thể nhẫn nhịn chịu đựng việc nhìn thấy Minh nhi thân mật cùng người khác, mặc dù chỉ là chạm vào thân thể ngươi cũng không được, Minh nhi chỉ có thể duy nhất thuộc về phụ hoàng. "

Đầu ngón tay dao động trên người y, theo làn da non mịn ở cổ đến xương quai xanh tinh xảo, còn có cả hai mạt thù du xinh đẹp kia, – " Bất luận là thân thể, hay tâm hồn của Minh nhi, dù cho chỉ là một sợi tóc, một tấc da thịt, phụ hoàng muốn, chúng đều phải thuộc về phụ hoàng, Minh nhi có hiểu rõ? "

Do ngón tay của hắn mơn trớn trên người, Kỳ Minh Nguyệt ngửa mặt nhìn nam nhân bên cạnh, – " Phụ hoàng muốn có tình cảm của ta sao? "

" Minh nhi có bằng lòng cho hay không? "

" Vậy còn phụ hoàng thì như thế nào? Cũng sẽ chỉ thuộc về Minh Nguyệt, mà không hề lâm hạnh người khác? "

Đôi môi mỏng đùa cợt nhếch lên, y cười khẽ:

" Phụ hoàng không cần ủy khuất bản thân, thân là đế vương, hà tất phải giao trái tim cho một người, Minh Nguyệt sẽ không hy vọng xa vời, cũng không yêu cầu như vậy. "

Kỳ Hủ Thiên tự tin mỉm cười lộ vẻ tà mị, – " Minh nhi đã đối phụ hoàng động tình, phụ hoàng sao lại không biết. Minh nhi cũng nên hiểu, phụ hoàng đối với ngươi cũng vậy. "

Hắn cúi xuống đặt lên người y một nụ hôn nhẹ, cuối cùng nhịn không được đè lên thân thể y, hôn lên đôi môi hồng nhạt như cánh hoa kia, cướp lấy cái lưỡi nhỏ trong miệng, tấn công mạnh mẽ mút vào, dường như phát tiết sự bất mãn trong lòng.

" Ngươi muốn như thế nào mới chịu tin phụ hoàng yêu ngươi? " – Buông y ra, Kỳ Hủ Thiên mỉm cười, tựa hồ có chút chờ mong, – " Chi bằng từ nay về sau đều để Minh nhi đến thị tẩm, như vậy ngươi mới tin, hiện nay phụ hoàng chỉ cần một mình ngươi. "

" Chỉ cần phụ hoàng nhịn được, Minh Nguyệt thì không sao cả, nhất định làm phụ hoàng vui vẻ hết mức. " – Khiêu khích nhìn hắn, Kỳ Minh Nguyệt vẻ mặt đầy tiếu ý.

" Như vậy, phụ hoàng còn chờ gì nữa, ngươi xem sắc trời không còn sớm, không bằng bây giờ Minh nhi…." – Mâu sắc từ từ ám chìm, khơi mào sợi tóc y, Kỳ Hủ Thiên lại lộ ra vẻ thần tình mê hoặc.

" Nhưng mà Minh Nguyệt cảm thấy có chút đói bụng. " – Y cũng ngồi dậy, nửa nằm ở trong lòng Kỳ Hủ Thiên, chợt nhớ tới còn có một vật rơi ở Nhiễm Hinh Các, – " Vừa mới nhớ ra mẫu phi tự tay làm điểm tâm cho phụ hoàng những vẫn còn đang ở Nhiễm Hinh Các, phụ hoàng không nếm thử sao? "

" Minh nhi rất thân thiết với nàng? Nếm qua điểm tâm do tự tay nàng làm? " – Lấy quần áo ra mặc vào cho y, Kỳ Hủ Thiên trong giọng nói rõ ràng mang theo ý không hài lòng.

Hắn chẳng lẽ ngay cả với mẫu phi cũng ghen sao?! Y bất đắc dĩ đáp:

" Nếm qua đồ ăn thì như thế nào? Nàng cũng là mẫu phi của ta, phụ hoàng không nên suy nghĩ nhiều. "

" Phụ hoàng không muốn ngươi cùng người khác thân mật, kể cả mẫu phi của ngươi cũng vậy, huống chi nàng còn âm thầm quan hệ qua lại cùng Hàn Tử Kỳ, Minh nhi cũng không nhất thiết phải vì nàng mà phí tâm. "

" Sớm đoán được phụ hoàng đã biết việc này, chưa từng nói đến đó là vì muốn xem bọn họ sẽ hành sự như thế nào, Minh Nguyệt đã làm an lòng bọn họ, phụ hoàng chỉ cần để ý chờ xem cuộc vui là được. " – Nghĩ đến lời nói của Đàm Vô, cặp lông mày y nhíu lại, y đã để lại đường lui cho nàng, chỉ cần nàng không tồn tại dị tâm, y cũng không muốn giết nàng.

Sai người đến Nhiễm Hinh Các lấy điểm tâm, hai người mặc quần áo, cùng ngồi xuống, gọi người phân phó truyền lệnh, sau đó mở điểm tâm do An Nhược Lam làm ra.

Trong trắng lộ ra hồng, lúc này xem ra đặc biệt ngon miệng, nhận lấy điểm tâm Kỳ Minh Nguyệt đưa, Kỳ Hủ Thiên tiện tay để vào trong miệng, nhai vài cái, lộ ra thần sắc cổ quái.

Kỳ Minh Nguyệt cuối cùng nén không được tiếu ý trên mặt, rót cho hắn một chén trà, nhìn hắn cau mày nhấp một ngụm trà, mới lộ mặt cười không hảo ý:

" Nếu chỉ một mình ta ăn, Minh Nguyệt trong lòng bất an, không biết phụ hoàng cảm thấy như thế nào, tay nghề mẫu phi cũng không tệ lắm chứ." – Lúc y ra khỏi Ngưng Hi Các chỉ hy vọng có một chén nước trà xanh, may là tới chỗ Tương Dao, mới xem như là được giải thoát.

Kỳ Hủ Thiên lại uống thêm một chén, mới giải được vị ngọt ngấy trong miệng, tuy rằng thực sự hương nhuyễn, nhưng loại hương vị ngọt ngấy này thực sự làm hắn không thể chịu đựng được, nghĩ Minh nhi ở đằng kia chịu tội mà lại không thể nói, mới mang về đây nhất định là muốn để hắn cùng cảm thụ một phen.

Nhìn trên mặt y mang biểu tình thỏa mãn, không khỏi đưa tay cuốn tóc y, hôn lên môi y một cái, – " Mà thôi, nếu Minh nhi vui vẻ, phụ hoàng ăn tiếp vài miếng cũng không sao." – Nói xong thì đưa tay ra.

Kỳ Minh Nguyệt vội vã ngăn lại bàn tay hắn, đem điểm tâm để sang một bên.

" Minh Nguyệt chỉ là đùa vui, phụ hoàng không cần như vậy." – Cho đến khi thấy phụ hoàng thỏa mãn cười khẽ, mới chợt trừng mắt liếc hắn một cái, nếu muốn xem y quan tâm hắn, cũng không nhất thiết phải lừa gạt như vậy, cho dù nói thương y, phụ hoàng vẫn còn giảo hoạt như vậy.

Tuy rằng oán thầm, nhưng bên môi vẫn không kiềm được tiếu ý, làm Kỳ Hủ Thiên đem y đến trong lòng, một trận ôm hôn.

Cho đến khi có người hồi bẩm thức ăn đã chuẩn bị xong, từng cái đĩa đặt lên bàn, hai người mới bắt đầu dùng bữa.

25. Chương 25: Võ Đường

Chiều mùa hè, không khí ngày càng oi bức, ánh nắng chói chang như mũi kiếm gay gắt khiến người ta không dám mở mắt nhìn, ngoại trừ những thị vệ đang trong ca trực thì không ai muốn tự nguyện ra khỏi phòng lúc này. Lúc bọn thị nữ cung nhân bước ngang qua võ đường thì kinh ngạc khi bên trong vọng ra những tiếng hò reo, không khỏi thắc mắc là người nào phải chịu khổ như vậy. Đang lúc trời chiều ngột ngạt khó chịu như thế mà vẫn chăm chỉ luyện võ, rốt cuộc không nhịn được sự hiếu kỳ mà nhìn vào cửa sổ, lại thấy bóng dáng mấy vị hoàng tử.

Bên trong võ đường, trận trận kiếm ảnh, một người thiếu niên mồ hôi vã ra như mưa nhưng vẫn chỉ tập trung xuất ra kiếm chiêu, mỗi chiêu thức đều được luyện tập cẩn thận, còn có mấy tiểu tử đứng bên cạnh tuổi tác cũng không lớn là bao, tất cả đều say sưa nhìn người thiếu niên ấy, ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Múa thêm vài thế kiếm, thu kiếm, tuy mặt thiếu niên không thấy có biểu cảm gì, nhưng trong mắt lộ ra tia vui mừng thêm vài phần tự hào cùng thỏa mãn.

" Đại hoàng huynh thật lợi hại! " – Một tiểu hài tử tuổi còn nhỏ vỗ tay tán thưởng, ánh mắt toát ra sự sùng bái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng tràn đầy vẻ hưng phấn, chạy về phía thiếu niên vừa múa kiếm.

Kỳ Mộ Thịnh nhận chiếc khăn từ một người thị vệ bên cạnh, lau mồ hôi rồi quay sang hài tử kia nói:

" Lục đệ tuổi còn nhỏ, chờ ngươi lớn thêm chút nữa, hoàng huynh sẽ dạy ngươi võ công. "

Kỳ Tử Dục nghe thấy vậy càng thêm hưng phấn mà nhảy lên nhảy xuống không ngừng, – " Đại hoàng huynh nói thật? Thế thì tốt quá, ta…"

Kỳ Tử Dục còn chưa nói xong, liền bị một tiểu hài tử khác ngắt lời:

" Có gì đặc biệt kia chứ, Đại hoàng huynh chỉ ngươi, ta sẽ nhờ Nhị hoàng huynh dạy ta! Đến lúc đó xem ai lợi hại hơn! Hứ! "

" Tiểu thất chớ có hồ đồ, Nhị hoàng huynh cả ngày đều cùng phụ hoàng ở trong Huyễn Thiên điện, sao có thể tập võ cùng đệ. Hơn nữa huynh ấy thường theo phụ hoàng vào triều, làm gì có thời gian. Đệ ấy à, lúc nào cũng phải cùng tiểu lục ganh đua, lúc này khoe khoang lại nói bậy nói bạ." – Người này so với hai tiểu hài tử kia trông có vẻ lớn tuổi hơn, đang cười một cách tao nhã, ý là muốn ngăn hai vị hoàng đệ tranh cãi qua lại, nhưng lại không biết là đã tự rước lấy rắc rối vì thất hoàng đệ Kỳ Nghiêu Vũ lúc này đang vô cùng ấm ức.

" Ngũ huynh không tốt, ta không có nói bậy, ta muốn nhị hoàng huynh dạy ta! Nhị hoàng huynh cùng ta giao tình rất tốt, nếu ta hỏi huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ đáp ứng! Đến lúc đó ta nhất định sẽ khiến ngươi tâm phục khẩu phục mà chịu thua! " – Kỳ Nghiêu Vũ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Kỳ Tử Dục, cố gắng ra vẻ uy nghiêm khiến kẻ khác sợ, nhưng không biết rằng bản thân trong mắt đã sớm lộ ra vài phần bất an.

Kỳ Mộ Thịnh lắng nghe các hoàng đệ tranh cãi, lại nghĩ đến Nhị hoàng đệ Kỳ Minh Nguyệt _ người được phụ hoàng sủng ái, trong lòng tự nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, vừa như ngưỡng mộ lại xen lẫn với nhiều cảm xúc khác, lại nghĩ đến mấy hôm trước đi thăm mẫu phi, nghe những lời nàng nói, đem tất cả biểu cảm giấu đi, hơi cúi đầu nói:

" Các đệ không nên cãi nhau, nhị hoàng đệ ngày ngày đều bên cạnh phụ hoàng làm bạn, trước nay chúng ta vẫn không thể gặp mặt lấy một lần thì sao có thể cùng đệ ấy tập võ chứ? Hai tiểu hoàng đệ nếu muốn học, đến lúc đó hoàng huynh sẽ chỉ bảo các ngươi, nếu không thì có thể mời một sư phụ, phụ hoàng nhất định ưng thuận. "

Là phụ hoàng vốn không hề để tâm, trên gương mặt ôn hòa thanh tú của Kỳ Đông Ly hiện lên chút cảm giác mất mát, cậu là con thứ năm, trên cậu có tam hoàng huynh Kỳ Liên Sóc, nghe nói từng được phụ hoàng yêu thích, nhưng cũng chỉ là có chút thái độ ân cần, về sau lại càng lạnh nhạt, không bằng nhị hoàng huynh Kỳ Minh Nguyệt, phụ hoàng đối với huynh ấy là vô cùng sủng ái, quả thực là khiến cho người khác vừa thèm muốn lại vừa ganh tị. Ngay cả khi cậu tới vấn an phụ hoàng cũng phải đợi rất lâu và hiếm hoi lắm mới được gặp người, nhưng cũng chỉ được chờ ở xa. Lúc ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của phụ hoàng, thấy người đối với mình chỉ nói mấy câu thờ ơ rồi bảo cậu trở về.

Kỳ Mộ Thịnh thấy sắc mặt của cậu, hiểu rằng cậu cũng giống như hắn, đang nghĩ đến vị huynh đệ kia, thở dài không nói gì, hai tiểu tử lại không để ý, vẫn đang tranh cãi về câu nói lúc trước của Kỳ Nghiêu Vũ là thật hay giả.

" Kỳ quái, không hiểu sao cũng không gặp cả tam hoàng huynh? Huynh ấy cả ngày ở trong phòng không lẽ không cảm thấy buồn? " – Kỳ Đông Ly lên tiếng hỏi.

" Tiểu phi nương nương không cho đệ ấy tùy ý ra ngoài, chỉ muốn đệ ấy ở trong phòng học thi văn, vì thế nên ngũ đệ mới cảm thấy ít khi gặp đệ ấy, nhưng nếu so với nhị hoàng đệ mà nói, thì vẫn là dễ dàng gặp mặt hơn." – Trong lời nói của Kỳ Mộ Thịnh thể hiện rõ chút châm biếm, Kỳ Đông Ly nghe được cũng chỉ cười cười, không đáp lại.

Bên kia tiểu lục cùng tiểu thất đã quay sang vật lộn, gương mặt nhỏ bé của cả hai đều đỏ tới tận mang tai, bên nào cũng không chịu thua. Đột nhiên trước cửa xuất hiện một thân ảnh, chỉ là ngừng lại một chút, nhưng vẫn bị tiểu lục _ Kỳ Tử Dục trông thấy:

" Nhị hoàng huynh? "

Kỳ Minh Nguyệt chỉ đi ngang qua cửa lúc này đành dừng bước, hối hận là đã để tiếng ồn ào từ trong điện làm cho do dự, giờ lại để những người này biết được y đi qua, đành phải dừng lại vì tiếng kêu tràn đầy kinh

ngạc kia.

Gương mặt tươi cười lộ ra vẻ ôn hòa, y chậm rãi bước vào bên trong, đối diện với tất cả huynh đệ, nhịn không được muốn cau mày, phụ hoàng sinh nhiều vậy sao, nhưng ngoài mặt vẫn là lộ vẻ tiếu ý, hướng về phía các huynh đệ trước nay ít gặp mà chào hỏi: – " Minh Nguyệt vừa dịp đi ngang qua nơi này, không nghĩ là hoàng huynh cùng các hoàng đệ đều ở đây."

Lần đầu tiên không phải tại yến thượng mà ở khoảng cách gần thế này được nhìn thấy nhị hoàng huynh. Trong đầu mấy vị hoàng tử hiện lên những tin đồn khác nhau về người này, nào là thái độ của phụ hoàng đối với y, hay là việc sứ thần dâng khối mính huân rồi sau đó xảy ra triều loạn, khiến cho trong lòng huynh đệ bọn họ y chiếm một vị trí nhất định. Bọn họ vừa ước ao đố kỵ y, lại nhịn không được mà sinh ra vài phần sùng bái cùng ngưỡng mộ, tựa hồ không biết từ lúc nào nhị huynh đã giống như phụ hoàng, trở thành một người mà bọn họ chỉ có thể ngưỡng vọng từ xa.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn mấy vị hoàng đệ không hiểu sao dáng điệu lại sững sờ cho nên quay sang người từ nhỏ không thân thiết là Kỳ Mộ Thịnh, nói, – " Xem hoàng huynh đổ mồ hôi như vậy, nhất định là luyện võ rất vất vả, không hiểu các vị hoàng đệ ở đây làm gì, nơi này chỗ nào cũng bày đặt binh khí, đao kiếm không có mắt, cũng nên cẩn thận. "

" Đa… Đa tạ nhị hoàng huynh nhắc nhở, bọn đệ… nhất định chú ý. " – Kỳ Nghiêu Vũ khuôn mặt đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn người vừa nói vốn như một truyền thuyết, nhị hoàng huynh cũng tương tự phụ hoàng, lắp bắp đáp lời.

Lúc này ngoại trừ Kỳ Mộ Thịnh trong mắt có ý tránh né, những người còn lại nhìn thấy vị nhị hoàng huynh Kỳ Minh Nguyệt ở trước mặt, đều có chút ngây ngô, thấy gương mặt y mang theo ý cười nhàn nhạt, khi cùng bọn họ nói chuyện thì ôn hòa mà lộ ra vẻ xuân phong. Dù bản thân bọn họ cũng có mẫu phi cao quý xinh đẹp, cũng chưa bao giờ khiến họ có cảm giác muốn gần gũi thân thiết đến như vậy.

Kỳ Đông Ly cười với y, cảm giác mất mát cùng thèm muốn lúc trước cũng nhạt đi rất nhiều, trở lại là con người vui vẻ:

" Nhị huynh yên tâm, chúng đệ chỉ là ở một bên xem thôi, kiếm thuật của đại hoàng huynh thật lợi hại, chúng đệ đều vô cùng hâm mộ. " – Kỳ Minh Nguyệt thấy cậu dung mạo thanh tú, cử chỉ tao nhã, không khỏi chăm chú quan sát, nhớ lại từng nghe bọn thuộc hạ bàn luận. Vị này nhất định là ngũ hoàng đệ, tính nết ôn hòa, đáng tiếc lại sinh không hợp thời, cậu kém y hai tuổi, lúc ấy bản thân được phụ hoàng yêu thích dẫn tới việc được mọi người quan tâm, còn cậu lúc sinh ra ít người hỏi han, mẫu phi của cậu tính cách cũng hiền lành, lại không hề tranh thủ tình cảm, vậy nên trong số các hoàng tử cậu càng không nổi bật.

Nghĩ đến đây, y không khỏi mỉm cười đối với cậu, vỗ nhẹ khuôn mặt cậu vài cái, – " Trục Ly thực sự là một hài tử ngoan, nhị huynh rất vui. "

Y không gọi cậu là hoàng đệ, mà lại kêu chính tên, không theo lễ nghi trong cung nhưng Kỳ Đông Ly nghe xong lại cảm thấy vô cùng thân thiết. Tuy bình thường cậu học tập dáng dấp của người lớn, ở trước mặt mọi người luôn mang vẻ chín chắn bởi không muốn bị coi là một đứa trẻ, nhưng đối với bàn tay đang khẽ vuốt đầu mình cùng câu nói kia, không hiểu sao lại khiến trong lòng cậu cảm thấy vô cùng vui mừng.

Tiểu lục Kỳ Tử Dục đứng bên cạnh mang vẻ mặt ao ước, cắn ngón tay, bỗng nhiên quay sang hỏi y:

" Nhị huynh, nghe thất đệ nói, huynh và hắn giao tình rất tốt, nếu hắn nhờ huynh dạy võ, huynh nhất định ưng thuận? Có thật vậy không? " – Miệng hỏi, nhưng ánh mắt đầy đắc ý hướng về phía Kỳ Nghiêu Vũ, chờ đợi bộ dạng mất mặt của hắn khi lời khoe khoang bị vạch trần.

Nhìn lướt qua dáng vẻ chột dạ, ánh mắt láo liên của tiểu thất, việc hai chữ " giao tình " được đặc biệt nhấn mạnh, cố gắng nhịn cười Kỳ Minh Nguyệt gật đầu: – " Giao tình thì có, chỉ là nếu Tiểu Thất muốn học thì vẫn còn hơi sớm. "

Kỳ Nghiêu Vũ nhất thời không tin được mà ngẩng đầu nhìn lên, vậy là nhị hoàng huynh giúp hắn lấp liếm, ông trời cũng biết, nó cũng chỉ đứng xa xa nhìn thấy nhị hoàng huynh vài lần, trong lòng ngay lập tức trở nên phấn chấn, đắc ý ngẩng đầu, hướng Kỳ Tử Dục làm mặt hề.

Kỳ Tử Dục lắc lắc cái đầu nhỏ bé, kéo kéo Kỳ Mộ Thịnh từ đầu đến giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh, – " Đại hoàng huynh, huynh so với nhị hoàng huynh thì người nào bản lĩnh cao hơn? "

Kỳ Mộ Thịnh đối với Kỳ Minh Nguyệt đang đứng trước mặt, bộ dạng thực sự có chút kiêng dè, hắn nhìn trường kiếm đang cầm trong tay, nhẹ giọng hỏi:

" Không biết nhị đệ học là loại binh khí gì? "

" Vũ khí Minh Nguyệt dùng lúc nào cũng mang trên người, chỉ là mọi người không thấy được mà thôi, có muốn thử đoán một chút? " – So với buồn chán, không bằng chơi đùa với những hoàng đệ này, hiện giờ Lưu tổng quản đang cùng phụ hoàng có sự vụ. Hơn nữa cũng chưa đến giờ luyện võ, vốn định đến võ đường của phụ hoàng sớm một chút, nhưng trước mắt xem ra, sợ là đành phải chờ ở đây.

Lúc này y mặc trên người một bộ y bào màu nhạt, dưới ánh sáng có thể thấy được là màu tím nhạt, đôi tay không cầm bất cứ vật gì, cũng nhìn không ra trên người có giấu binh khí lợi hại nào, Kỳ Mộ Thịnh và tất cả mọi người đều lắc đầu.

Khe khẽ cười, Kỳ Minh Nguyệt nhấc tay áo, một đạo ánh sáng lóe lên trước mắt mọi người, những binh khí ở cách đó không xa đều đột nhiên vỡ ra thành nhiều mảnh. Kỳ lạ là giá để những binh khí đó lại vô sự, không chút sứt mẻ _ rơi lạch cạch trên mặt đất.

Nhìn màn biểu diễn đó, toàn độ võ đường đều trở nên yên lặng, Kỳ Tử Dục cùng Kỳ Nghiêu Vũ đang há to miệng kinh ngạc, Kỳ Đông Ly dù không biết võ công, đối với cảnh tượng trước mặt cũng nhất thời kinh sợ, Kỳ Mộ Thịnh nhìn những mảnh binh khí rơi vãi trên mặt đất, lại cúi đầu nhìn kiếm cầm trong tay, cũng không nói được gì.

Đúng lúc này, ngoài cửa xuất hiện một người, là tổng quản Lưu Dịch.

" Khấu kiến các vị điện hạ." – Lưu tổng quản bước vào võ đường, tựa hồ như không để ý đến những mảnh vỡ trên mặt đất, đối với những binh khí còn nguyên vẹn, trong mắt lại lộ ra vài phần thỏa mãn, cúi người hành lễ với Kỳ Minh Nguyệt, – " Điện hạ, võ sư đợi người đã lâu. "

Võ sư của y a, thường ngày trên mặt không biểu cảm, nhưng có lúc lại nói ra điều thú vị như vậy, Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, – " Ta sẽ tới ngay. "

Trong cung không ai biết Lưu tổng quản còn có một thân phận khác, hàng ngày trong võ đường riêng của Kỳ Hủ Thiên, người bình thường tính tình cẩn trọng, trên mặt không bao giờ biểu lộ cảm xúc lại là đệ nhất cao thủ Lưu Dịch, cũng là sư phụ luyện võ của Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt.

Nhìn y đi về hướng võ đường mà chỉ phụ hoàng mới được dùng, các hoàng tử lại trở nên yên lặng nhưng trong mắt thêm chút mông lung, chỉ có Kỳ Nghiêu Vũ thấp giọng nói một câu, – " Ta cũng thích nhị huynh. " – Chỉ là không biết từ "cũng" mà hắn nói đó là hướng về ai.

Theo Lưu tổng quản đi vào võ đường, nơi đây ngoại trừ những ngày Kỳ Hủ Thiên tới luyện võ, bên ngoài thường xuyên được khóa kín, bất cứ ai nếu không được phép thì không thể vào. Thực ra bên trong cũng không có gì khác biệt so với những võ đường thông thường, duy chỉ có binh khí đều thuộc loại thượng đẳng, còn có cả những quyển sách võ học ghi chép tinh hoa của đủ loại môn phái, có thể dùng để tham khảo.

Vào tới bên trong, Kỳ Minh Nguyệt cũng không bắt đầu luyện chiêu ngay, nghĩ đến khó chịu trước đó, liền quay sang Lưu Dịch hỏi:

" Trong thiên hạ có thể có người nào biết thuật nhiếp hồn? " – Theo y thấy, giấc ngủ lúc trước chắc chắn tương tự, chỉ không biết ở thế giới này kỹ năng đó sử dụng thế nào.

" Đương nhiên là có. Điện hạ chắc cũng biết rồi, hoàng hậu là một trong số đó. "

" Dùng tiếng đàn lại có thể khống chế tâm thần của người khác, xem ra có vẻ rất đơn giản, chỉ sợ rèn luyện công pháp đặc biệt đó không thể không có ảnh hưởng. "

Lưu Dịch lắc đầu, biểu cảm nghiêm túc:

" Điện hạ nói không sai, muốn tập được bí pháp này không phải là chuyện đơn giản, nếu không phải tự thân có tố chất đặc biệt, người thường dù muốn luyện cũng không thành. "

Lẽ nào Tương Dao có tư chất khác thường? – " Xem ra hoàng hậu tài năng xuất chúng, không biết so với người thường còn có điểm gì khác biệt? "

Lưu Dịch tựa như lộ ra ý cười:

" Điện hạ đừng có cho rằng chỉ cần tập được cách này thì có thể thi triển, sự thật là còn phải có được thứ cầm khí có thể chịu được lực của cầm âm, như thế mới có hiệu quả. Còn về điểm dị thường của hoàng hậu nương nương, xin để điện hạ tự mình lĩnh hội, hoặc cũng có thể nàng sẽ cho điện hạ biết về bí pháp đó, dù sao thì đây cũng là của sư môn nàng truyền lại, người ngoài nói thực sự không thích hợp. "

Không hiểu sao đối với sự thích thú hiếm gặp của Lưu tổng quản thêm vài phần kỳ quái lúc này, Kỳ Minh Nguyệt ngờ vực nhìn hắn, Lưu Dịch chỉ đứng im bên cạnh, nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm thường ngày.

Xem ra chỉ có thể tìm một hôm nào đó tới thăm Nhiễm Hinh Các của hoàng hậu nương nương thôi, y vẫn nhớ kỹ những gì thấy trong mơ, thỉnh thoảng lại xuất hiện khiến cho bản thân nhớ lại những ngày tháng ở kiếp trước, phụ hoàng có vẻ cũng nhận ra, luôn kéo y ôm vào trong ngực, hoặc cũng có thể là… Nghĩ đến đây, nét mặt Kỳ Minh Nguyệt phảng phất có chút nhăn nhó.

Từ sau khi phụ hoàng nói với y những lời kia, thái độ của hắn đối với y càng lúc càng thêm bừa bãi, lúc nào cũng yêu thích dụ dỗ y. Tuy thỉnh thoảng vẫn tới chỗ các cung phi phi tần nhưng lúc trở về trên thân đều không vương chút hương khí phấn son, tựa như trước đó thực sự không hề sủng hạnh phi tử… hơn nữa mấy ngày gần đây phụ hoàng đối với y trên giường làm những hành động dụ tình như vậy, dù bản thân y kinh nghiệm không ít, nhưng vẫn không thể chịu đựng nổi. Căn bản là phụ hoàng nhất định dụ y động tình, chủ ý của hắn thế nào sao Kỳ Minh Nguyệt lại không biết, chỉ là thân thể dù sao vẫn chỉ mới mười hai tuổi, vẫn muốn nhẫn nại thêm vài năm, nếu lúc này chịu để phụ hoàng được thỏa nguyện, sợ là chính bản thân sẽ chịu khổ.

Lưu Dịch ở bên cạnh thấy y sau khi hỏi xong thì trở nên trầm tư, vẻ mặt lúc này hắn cũng chưa gặp qua bao giờ. Có vài phần như bất đắc dĩ, lại thêm chút xấu hổ buồn bực… Được nhìn thấy vị điện hạ này lộ ra vẻ mặt như vậy thực sự là hiếm có, xem ra nhất định là do bệ hạ đã làm việc gì quá đáng rồi.

Điềm tĩnh dời mắt, Lưu Dịch giả vờ như không có việc gì. Theo bệ hạ làm tùy tùng đã nhiều năm, sự yêu ghét của bệ hạ thế nào hắn tự nhiên hiểu rõ, thái độ của bệ hạ từ lâu đã rất rõ ràng. Vì thế đối với cung cách nói chuyện của hai người phụ tử họ, hắn tuy biết, nhưng cũng không thấy đáng để tâm.

Hai người bọn họ trong lúc đó, dù là ai cũng không được phép xen vào, bất quá dù sao điện hạ tuổi cũng còn nhỏ, chỉ mong bệ hạ có thể cố gắng nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa thì tốt. Nói thế nào thì Minh Nguyệt điện hạ cũng là đệ tử của hắn, hắn cũng không muốn phải nhìn thấy đồ nhi của mình mỗi ngày luyện võ mà dáng vẻ lại như toàn thân không có chút sức lực nào.

26. Chương 26: Tà Tình

Kỳ Minh Nguyệt sau khi khôi phục lại thần trí, nhận thấy Lưu tổng quản đang đứng bên cạnh y, dáng vẻ như không nhận ra sự mất tập trung vừa rồi của mình. Ngẫm lại dáng vẻ đăm chiêu của bản thân khi đó, y cảm thấy hơi xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng rồi mới khôi phục lại nét mặt như trước. Y điềm nhiên rút vũ khí của mình ra, thi lễ với Lưu Dịch, rồi hướng đối phương xuất chiêu.

Vũ khí trong tay y vô cùng kỳ lạ, không phải làm bằng sắt, dưới ánh sáng mặt trời cũng không nhìn ra được tính chất, nửa như trong suốt, nhưng khi tia nắng mặt trời chiếu lên thì lại phản xạ ánh lên hào quang rực rỡ. Chiều ngang của nó khoảng ba chỉ tay, chiều dài bốn thước, không có chỗ cầm nhất định, bằng phẳng như mặt đất, lại uyển chuyển, nhìn giống như một đạo tơ dài trắng toát.

Lúc này, đạo tơ đó đang được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa của y, động tác tao nhã tựa như đang múa một dải lụa nhưng theo sau những sợi tơ lóng lánh tưởng chừng như vô hại đó lại là những âm thanh sắc

bén, biến hóa uyển chuyển không ngừng, khiến cho khí thế vừa quỷ bí vừa mê hoặc đó lan tỏa ra khắp bốn phía.

Cảm nhận được thân ảnh đang tiến đến mang theo nguy hiểm, nhưng Lưu Dịch vẫn bình tĩnh, không biến sắc, vẫn có thể tay không giao đấu với Kỳ Minh Nguyệt hơn mười chiêu.

Lưỡi dao sắc bén mềm mại như thân người, đầu ngón tay điều khiển khéo léo cùng dáng người biến ảo không ngừng, Kỳ Minh Nguyệt đang tập trung toàn bộ sự chú ý, ánh mắt y dường như có chút ôn nhu, nhưng khóe miệng, theo thói quen lại cong thành một đường giễu cợt lạnh lùng, có chút giống với thứ vũ khí đang giăng qua giăng lại của y. Lúc thì mạnh mẽ đâm tới, có lúc lại mềm dẻo biến hóa, chuyển động tùy theo ý muốn, dù đem ra sử dụng hay cất bên người cũng vô cùng dễ dàng. Hắn thật sự không nghĩ tới rằng, bản thân đến thế giới này lại có thể tìm được một thứ lợi khí vừa ý mình đến như vậy, không khỏi có chút hào hứng, muốn thử xem có thể đem thứ trong tay biến ra thành hình dạng nào, nếu sau này nó được tắm qua máu tươi, chắc rằng vẻ đẹp của nó sẽ càng thêm động lòng người…..

Nghĩ đến đó, bất giác khắp người y tỏa ra sát khí âm u, bạo ngược như kiếp trước. Thứ vũ khí tinh diệu chuyển động dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh hào quang bảy màu rực rỡ, càng thêm quyến rũ đến lóa mắt, bảy màu mang ánh hoàng kim đó càng tôn lên vẻ đẹp đến từ gương mặt ôn hòa như ngọc, nụ cười nhạt mờ ảo, thần thái mê hoặc cùng với mái tóc đen đang lay động của y. Bộ dáng y dưới ánh mặt trời trở nên ma mị, kỳ quái khiến Lưu Dịch trong một thoáng tưởng chừng như đang đối mặt với thần ma.

Hắn nhất thời trở nên căng thẳng, vội hét lớn:

" Điện hạ! Xin chú ý! " – Vừa nói, tay hắn liên tiếp xuất chiêu. Chợt nhận ra một sơ hở của đối phương, căng thẳng đến cực hạn lưỡi kiếm đến thân thể phát sinh vù vù tiếng kêu, hai thân người vẫn còn rung động.

Kỳ Minh Nguyệt như bừng tỉnh, lập tức tiến hành điều tức khí lực đang cuồn cuộn trong lồng ngực.

Đợi tâm trí của y bình tĩnh trở lại, Lưu Dịch nhíu mày lại, nói:

" Mấy ngày gần đây điện hạ có thường cảm thấy tâm thần hoảng hốt, không thể tĩnh tâm? " – Trước đây, hắn chưa từng thấy điện hạ như vậy bao giờ. Ban đầu, hắn còn tưởng là bởi vì y mới vừa được trao Nỉ hồ nên rất vừa lòng mới nôn nóng so chiêu, thế cũng không có gì là lạ. Chỉ có điều biểu hiện vừa rồi của y rất giống với hiện tượng tẩu hỏa nhập ma. Điều này đối với tính cách của điện hạ, là thập phần không bình thường.

Bản thân Kỳ Minh Nguyệt cũng cảm thấy như vậy, y vốn tưởng do phụ hoàng gần đây hành vi càng lúc càng tùy tiện khiến bản thân mất tập trung, nhưng lần này thực sự khiến y không thể không hoài nghi là có nguyên nhân khác. Trầm tư suy nghĩ, cuối cùng gương mặt y trở nên băng lãnh:

" Xem ra ta nhất thiết phải ghé qua chỗ Hoàng hậu nương nương một chuyến. "

Lưu Dịch thấy y đã ra quyết định, cũng không nói gì thêm, chỉ buông nỉ hồ trong tay ra, đưa trả lại Kỳ Minh Nguyệt, Nỉ hồ ngay lập tức biến lại thành một đoạn tơ trắng mềm mại. Nhận lại Nỉ hồ, Kỳ Minh Nguyệt đem đoạn tơ dắt tại bên hông.

Nỉ hồ linh hoạt giống như nguyễn kiếm, có thể đem quấn lên trên người. Tuy rằng nó vừa mỏng lại vừa mềm mại, nhưng một khi được nội lực truyền vào thì nó sẽ trở nên cứng rắn vô cùng, chẳng thua kém bất kỳ thanh lợi kiếm nào cả. Nỉ hồ không phải làm từ sắt cũng không phải do ngọc chế thành, ngày hè lại tỏa ra làn khí thanh mát khiến người mang nó cảm thấy vô cùng dễ chịu, thuận tiện mang theo trong người. Điều này khiến Kỳ Minh Nguyệt vô cùng thắc mắc, không biết phụ hoàng kiếm được bảo vật này từ đâu, thầm nghĩ có vẻ như hoàng cung giữ không ít bảo vật.

Ước chừng hôm nay luyện tập đến đây là đủ, Lưu Dịch từ tốn thi lễ, hướng về phía y bẩm báo:

" Bệ hạ có dặn, thỉnh điện hạ sau khi luyện võ xong thì quay về Huyễn Thiên điện cùng dùng bữa. "

Gật đầu, Kỳ Minh Nguyệt theo Lưu Dịch trở về Huyễn Thiên điện.

Ngoại điện không thấy có bóng dáng Kỳ Hủ Thiên, hỏi cung nhân thì biết hắn vẫn còn đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, nhìn sắc trời thấy không còn sớm, y quyết định tắm rửa thay quần áo rồi mới đi ngự thư phòng.

Bên ngoài ngự thư phòng, các thị vệ đứng canh hai bên cửa thấy Nhị hoàng tử đang tiến tới cũng không ngăn lại. Trong hoàng cung đều hiểu chỉ cần Nhị hoàng tử muốn đi đâu là có thể đi, đặc biệt là nơi bệ hạ đang có mặt lại càng không cần bẩm báo, được quân vương tin tưởng đến như vậy duy nhất chỉ có Nhị hoàng tử của Thương Hách mà thôi.

Kỳ Minh Nguyệt đẩy cửa, thấy dáng vẻ phụ hoàng vẫn như thường lệ, cơ thể nghiêng nghiêng tựa vào tay ghế, đang nghiêng đầu tùy tiện viết gì đó vào các bản tấu chương được dâng lên, nhận ra y vừa vào, ngay lập tức mỉm cười ngừng bút.

Chưa vội lên tiếng, Kỳ Minh Nguyệt để mặc hắn nhìn y, tiến lại ngồi xuống bên cạnh hắn, chậm rãi nhắm mắt thả lỏng cơ thể dựa vào ngực hắn. Kỳ Hủ Thiên lập tức vòng tay quanh người y, dễ dàng ôm trọn y trong vòng tay hắn.

" Minh nhi mệt sao? "

" Chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút gì không thực. " – Hai mắt nhắm lại, y phát hiện từ sau khi bị Niệm Trần làm cho mê ngủ, tâm thần có những lúc trở nên bất ổn, thường xuyên có cảm giác như vẫn còn trong mộng. Loại cảm giác kỳ quái này khiến y rất khó chịu, tình trạng bất lực như thế này là điều y ghét nhất.

Tất nhiên Kỳ Hủ Thiên biết mấy ngày gần đây y rất khác thường, nhất định là do ảnh hưởng của Niệm Trần. Hôm ấy y tỉnh lại thì có vẻ như không có chuyện gì, cũng không đề cập gì đến những chuyện trong mộng khiến hắn cứ nghĩ rằng y không sao. Chẳng ngờ những buổi tối tiếp theo, y bắt đầu nói mơ, có khi còn nắm chặt tay áo hắn, toàn thân run rẩy. Thế nhưng sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Kỳ Minh Nguyệt lại trở nên bình thường khiến hắn không khỏi cảm thấy bất an, đồng thời nghi ngờ rằng tác dụng của Niệm Trần vẫn chưa hoàn toàn bị tiêu trừ.

Chính vì không muốn y tiếp tục tình trạng đó, mấy ngày vừa qua hắn luôn đem Minh nhi đặt dưới thân mà trêu đùa, khiến y vì cố gắng khống chế dục vọng bản thân mà trở nên mệt mỏi, đến lúc được buông tha sẽ chìm vào giấc ngủ sâu, yên ổn suốt đêm.

Thấy Kỳ Hủ Thiên không có ý thắc mắc những điều y vừa nói, Kỳ Minh Nguyệt nhíu mày, mở mắt nhìn hắn:

" Phụ hoàng biết? "

" Ánh mắt phụ hoàng lúc nào cũng hướng về Minh nhi, sao lại không biết. " – Kỳ Hủ Thiên thương tiếc vỗ về cơ thể chỉ sau mấy ngày đã trở nên gầy gò của y.

" Đã mấy ngày liền ngươi luôn hốt hoảng không ổn định, cứ như vậy kéo dài, e là dần dần sẽ không còn có thể phân biệt được đâu là thật đâu là mộng, nhất định đây là tác dụng của Niệm Trần." – Nghĩ đến lý do xảy ra những chuyện này đều bởi Tương Dao tọc mạch muốn dò xét tâm tư của hắn nên mới khiến Minh nhi thành ra thế này, hắn không khỏi tự giận bản thân hôm đó đã quá nhẹ tay khi trừng trị nàng.

Kỳ Minh Nguyệt vòng tay ôm lấy cổ hắn, lại khẽ hôn lên môi hắn: – " Phụ hoàng không cần thiết phải lo lắng, Minh Nguyệt không phải kẻ yếu, tuy nhiếp hồn thuật lợi hại nhưng cũng sẽ có phương pháp giải trừ, chỉ cần tâm tư kiên định, ta nghĩ chỉ mấy ngày là có thể vượt qua, bất quá trước đó, ta định ghé qua Nhiễm Hinh Các một chuyến. "

" Phụ hoàng đi cùng ngươi, nếu lại nghe thấy ngươi nói mơ lần nữa, ta sợ sẽ nhịn không được mà đem Tương Dao xử tử. "

" Không biết là... ta lúc nằm mơ nói những gì? "

Khi hỏi câu này, Kỳ Minh Nguyệt trong giây lát có chút lay động, nhưng vẫn không thoát được đôi mắt tinh tường của Kỳ Hủ Thiên:

" Chỉ là những âm tiết rất mơ hồ, chưa lần nào phụ hoàng nghe rõ, Minh nhi có thể nói ta biết được không, trong tiền kiếp của ngươi, có phải có rất nhiều việc không muốn nhớ lại? "

Không muốn? Chẳng qua là không đáng nhớ đến mà thôi, cứ nghĩ bản thân không để tâm đến, thực ra lại luôn lưu sâu trong tiềm thức, giờ bị Niệm Trần gợi lên:

" Chỉ là một chút ký ức mà thôi, về cha mẹ ta và thời gian trong tổ chức, cả lúc đi làm nhiệm vụ, tất cả đều là tư thế của những người đã chết…"

Thanh âm của y ngày càng trầm xuống, Kỳ Hủ Thiên chăm chú quan sát gương mặt tĩnh lặng của y, nhìn thấy ánh mắt y trở nên quá mức lãnh đạm khiến hắn càng thêm xót thương, lại nghe y điềm tĩnh tiếp tục nói:

" Thực ra cũng không phải điều gì ghê gớm, chỉ có điều đối với ta lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ mà nói ảnh hưởng cũng không nhỏ. Vì vậy mới không muốn nhớ đến, về sau thì thành thói quen không nghĩ đến nữa, không bao giờ hối hận, cứ đinh ninh là đã quên hết, không ngờ Niệm Trần lại khiến ta nhớ lại toàn bộ… cha mẹ, đồng bọn cùng bị giết ngay trước mắt, khuôn mặt của họ, tất cả đều hiện về, cũng phải công nhận trí nhớ của ta không tệ. "

Khẽ cười một tiếng trào phúng, y lại khép mắt, thu sát hơn vào trong lòng Kỳ Hủ Thiên, thở dài một cái:

" Cũng không phải là chuyện gì quá đau thương, phụ hoàng không cần thiết phải đem ta ôm chặt như vậy, ta không sao, người hiện tại đang nằm trong vòng tay Người là Kỳ Minh Nguyệt, là người phụ hoàng sủng ái nhất. "

Trước đây Kỳ Hủ Thiên không mấy khi hỏi về kiếp trước của y, giờ nghe những điều này hắn mới thực sự minh bạch. Trong tiền kiếp, Minh nhi trưởng thành giữa chết chóc và khổ luyện triền miên, chỉ là một đứa trẻ mà phải trải qua bao khổ cực đẫm máu, thật khó tưởng tượng được, nghĩ đến đây hắn lại càng căm tức Tương Dao khiến cho Minh nhi lại phải trải qua những ngày tháng đó, sắc mặt lại càng thêm trầm lặng:

" Tuy nói là có phụ hoàng sủng ái, nhưng vẫn làm cho Minh nhi phải chịu khổ như vậy. Ngày mai đi Nhiễm Hinh các, ta phải làm cho rõ, vì sao lần này hiệu lực của Niệm Trần lại kéo dài đến vậy, mãi không hóa giải. Trước đây là do phụ hoàng quản không nghiêm, lần này nghĩ lại… xét ra thì lần trước trừng trị nàng vẫn còn nương tay."

Trông vẻ mặt hắn tràn đầy hàn khí, hiện ra vẻ toan tính nên làm sao đem hoàng hậu trừng phạt, Kỳ Minh Nguyệt khẽ cười:

" Không đến mức nghiêm trọng như vậy, nếu phụ hoàng thực cùng đi Nhiễm Hinh Các, rồi lại trách phạt nàng lần nữa, sợ lại chuyện bé xé ra to, đối với thể diện của hoàng hậu cũng không hay ho gì. Hơn nữa nàng cũng là thuộc hạ của ngươi, không nên quá vô tâm như vậy. Còn về việc làm rõ ràng sự tình lần này, Minh Nguyệt tự có cách giải quyết. "

" Thực sự là không cần phụ hoàng cùng đi? Ngươi như vậy là bởi vì lo lắng tính mệnh nàng bị đe dọa? Minh nhi của ta từ khi nào bắt đầu lưu tâm đến phi tần trong cung vậy? Tuy nàng quả là hoàng hậu, cũng là thuộc hạ của phụ hoàng, nhưng Minh nhi nên hiểu rõ, làm sai thì cái giá phải trả là thế nào. "

Cứ theo giọng điệu của hắn chỉ e là tính mệnh của Tương Dao khó giữ, Kỳ Hủ Thiên thong thả nâng lên khuôn mặt của thiếu niên trong lòng mình, nhìn chăm chú vào mắt y như tìm kiếm lý do cho việc y muốn bảo vệ nàng.

" Minh Nguyệt quả thực thích nàng. " – Y ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt u ám đang bắt đầu lộ ra huyết sắc kia, nói thật cảm nhận của mình.

Nghĩ lại cảnh tượng hôm đó, lại thêm việc nghe được những lời này từ miệng y, lần đầu tiên Kỳ Hủ Thiên lộ ra nụ cười lạnh lùng đối với Kỳ Minh Nguyệt, nhưng vẫn với giọng điệu nhẹ nhàng, y hỏi hắn:

" Thích nàng? Không biết Minh nhi là như thế nào thích nàng đây? Nàng không chỉ là chính thất của phụ hoàng, còn từng ở dưới thân rất nhiều nam nhân mà rên rỉ nỉ non, một nữ nhân như vậy, Minh nhi vẫn thích chứ? "

Nghe hắn nói xong, gương mặt Kỳ Minh Nguyệt hiện lên vẻ bất ngờ, y quả thật không ngờ, đằng sau tính cách khoáng đạt không câu nệ tiểu tiết của Tương Dao lại có một quá khứ như vậy, lại nghe ẩn ý của phụ hoàng về cách đối nhân của Tương Dao, không cần mất công suy đoán cũng biết là những nam nhân phụ hoàng vừa mới nhắc tới chắc đều đã trở thành xác không hồn.

" Nếu Minh Nguyệt đoán không sai, là phụ hoàng cứu nàng? Từ thanh lâu? Hay là… "

” Minh nhi quả thật rất quan tâm a. Nếu ngươi muốn, phụ hoàng nói toàn bộ cho ngươi biết là được rồi ”

Kỳ Hủ thiên khép hờ mắt, thu lại tia sát ý điên cuồng:

” Nàng nguyên là sinh ra trong một võ lâm thế gia, nhưng gia đình gặp nạn, người thân đều bị kẻ thù giết hại, bản thân nàng lại bị chúng luân phiên cường bạo, ngay cả đến tính mạng thiếu chút nữa là mất rồi. Nếu không phải đúng lúc ta có việc đi ngang qua, tiện tay đem những kẻ đó giết hết, e là nàng cũng không sống được tới giờ. Sau đó nàng tự nguyện làm thuộc hạ của ta, luôn đi theo làm tùy tùng, lúc nàng tự tiến cung, trở thành hoàng hậu cũng không quá khó khăn. ”

Nói đến đây, Kỳ Hủ Thiên khẽ cười:

” Dù sao thì nàng cũng không còn có thể sinh con, để nàng cai quản khống chế hậu cung cũng không đến nỗi. Dù thân ở trong cung nhưng vẫn vì phụ hoàng mà đảm nhiệm việc thu thập và lưu chuyển tin tức vô cùng xuất sắc, dù tình hình trong chốn giang hồ biến hóa thế nào vẫn có thể nắm bắt rõ ràng, nàng lại tự thân tình nguyện, phụ hoàng có thể lợi dụng đương nhiên cũng không khách khí, Minh nhi nghĩ vậy có đúng không? ” – Vẻ vui cười mang theo lãnh ý lại hàm chứa nguy hiểm, nghe qua tưởng như không để tâm nhưng lại khiến người khác run sợ.

” Đó là suy nghĩ thực của phụ hoàng sao? ” – Dạng nam nhân như phụ hoàng… Kỳ Minh Nguyệt chăm chú quan sát ánh mắt băng lạnh của nam nhân trước mặt, chỉ duy có sát khí thôi cũng đã khiến y cảm thấy có chút áp lực, như thế này thì cho dù Tương Dao tuy rằng hữu dụng, phụ hoàng cũng nhất quyết không bỏ qua, nguyên nhân tất cả đều chỉ là vì y nói thích nàng.

” Minh nhi đang hối hận vì đã cho phụ hoàng biết rằng ngươi thích nàng? ” – Ôm chặt thân thể y, Kỳ Hủ Thiên rốt cuộc cũng thu lại sát ý, vòng tay thả lỏng nhưng trong mắt vẫn chứa đầy uất ức cùng tâm tư u ám. Ánh nhìn như của một con thú săn đang quan sát con mồi, tựa như nếu câu trả lời không như hắn mong đợi sẽ lập tức xông tới phạt y vì đã nói ra điều không nên nói.

” Phụ hoàng yên tâm, Minh Nguyệt đúng là thích nàng, nhưng người trong lòng Minh Nguyệt chỉ có một mình người mà thôi. Tương Dao chẳng qua chỉ như một bằng hữu khiến ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. ”

Tuy biết phụ hoàng thật sự là một người thâm trầm lại lãnh huyết bạc tình, thế nhưng y lại không có nửa điểm chán ghét hay tức tối đối với phụ hoàng. Bởi lẽ, cho dù hắn luôn vô tình dối trá, lại gian xảo thâm độc nhưng khi đối xử với y lại vô cùng sủng ái trước sau như một, hết sức nuông chìu y. Như thế thì nói y sao có thể sinh ra nửa điểm không thích? Hơn nữa, bản thân Kỳ Minh Nguyệt cũng là một kẻ hết sức ích kỷ, ai đối y tốt, khiến y vui vẻ, y tự tâm sẽ hướng về người đó, bất luận có người gièm pha, y cũng chẳng thèm lưu tâm.

Nghe y nói xong những lời này, ám khí quanh người Kỳ Hủ Thiên nháy mắt biến mất nhưng cũng ngay lập tức cắn một cái trên cổ y, dây dưa đến lúc trên cần cổ trắng nõn hiện lên dấu răng mới nhả ra, sau đó liếm nhẹ những giọt máu rịn ra, rồi chậm rãi hôn lên môi y, ngữ khí mang tiếu ý cùng chút uy hiếp:

” Nếu sau này Minh nhi còn nói ra những lời như hôm nay, phụ hoàng tuyệt sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn, sẽ đem kẻ mà ngươi nhắc tới tận diệt. Sau đó sẽ đem ngươi trói trên giường, hảo hảo yêu thương ngươi, khiến ngươi ở dưới thân phụ hoàng mà khóc lóc cầu xin, đến mấy ngày sau cũng không cho xuống giường, như thế để từ đó về sau ngươi sẽ không còn dám tùy tiện nói ra là ngươi thích ai đó nữa. ”

Hơi nhíu mày khi nghe hắn nói vậy, Kỳ Minh Nguyệt quyết định là từ nay về sau phải chú ý hơn, không kích động phụ hoàng quá mức. Lướt ngón tay qua vết cắn trên cổ, y thấp giọng hỏi một câu:

” Phụ hoàng có vẻ như rất đói a. ” – Ban đầu chỉ là cùng dùng bữa tối, nhưng xem tình hình này thì phụ hoàng có hứng ” thưởng thức ” y hơn.

” Có trách là trách Minh nhi quá mức hấp dẫn, phụ hoàng lại chỉ có thể nhìn mà không được nếm thử, thực sự là đói không chịu nổi. Minh nhi đến bao giờ mới để phụ hoàng nếm ngươi đây? ” – Những ngón tay đang đặt ở cổ y ám muội di chuyển, chẳng biết từ lúc nào đã chậm rãi luồn vào trong cổ áo quấy nhiễu.

Kỳ Minh Nguyệt khẽ cười, ép sát hơn vào ngực hắn, lại nghiêng đầu liếm lên môi hắn:

” Nếu phụ hoàng thực sự không còn kiên nhẫn được nữa, sau khi giải trừ được Niệm Trần, Minh Nguyệt liền nhượng phụ hoàng nếm thử một chút. ”

Đầu lưỡi vươn ra, mút lấy làn da mịn màng màu mật ong, gián tiếp lưu lại một dấu hôn kiều diễm ửng đỏ. Kỳ thực, y đối với thân thể của phụ hoàng cũng vô cùng hứng thú, chỉ có điều thể xác của y hiện tại vẫn còn là một thiếu niên khiến y không thể làm gì. Dù phụ hoàng có ưng thuận, y lúc này cũng không có suy nghĩ đem đặt phụ hoàng ở dưới thân, hoặc nếu có xảy ra, chỉ sợ y cũng chỉ có thể làm qua loa, không thể làm phụ hoàng cảm thấy thỏa mãn, mà y thì lại không muốn như vậy.

Đầu lưỡi gian xảo khiến Kỳ Hủ Thiên không nhịn được khẽ rên nhẹ, ánh mắt tà mị mang tiếu ý nhìn Kỳ Minh Nguyệt:

” Minh nhi nói thật chứ? Phụ hoàng đã nhẫn nhịn một thời gian rất dài, ngươi không phải là không…”

Hắn cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của y hướng xuống hạ thân, chạm vào dục vọng đang nóng bừng của mình làm cho Kỳ Minh Nguyệt bật cười:

” Chỉ một cái hôn môi thôi mà đã khiến phụ hoàng thành thế này rồi sao? Minh Nguyệt tự biết năng lực bản thân, sẽ không để phụ hoàng thất vọng. ”

27. Chương 27: Cung Tỏa

Kỳ Hủ Thiên đang có điều muốn nói, bỗng ngoài cửa ngự thư phòng truyền đến âm thanh của tổng quản Lưu Dịch: – ” Bệ hạ, bữa tối đã chuẩn bị xong. ”

” Ừm, trẫm đã biết. ”

Lưu Dịch xuất hiện thật không đúng lúc. Mắt thấy Minh nhi ở trong lòng mình đang mỉm cười, Kỳ Hủ Thiên nham hiểm cười một cái:

” Minh nhi lúc này vẫn chưa đói sao, phụ hoàng hiện đang đói cực kỳ, chi bằng thỏa mãn phụ hoàng trước… ”

Ngoài cửa, Lưu Dịch thấp giọng xuống rồi lại truyền vào: – ” Nhị điện hạ long thể bất an, thần đã phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị vài món điểm tâm, không biết khi nào điện hạ dùng bữa? ”

” Vậy dùng ngay đi, làm phiền tổng quản phí tâm. ” – Kỳ Minh Nguyệt cao giọng trả lời, nhấc đến hai chữ ‘phí tâm’ kia rõ ràng mang theo tiếu ý. Y tự nhiên biết, Lưu tổng quản xuất hiện lúc này, thật sự là có chút trùng hợp.

Kỳ Hủ Thiên mày nhăn lại, nhìn Minh nhi đứng dậy chỉnh lại quần áo, đi đến trước cửa, được vài bước, quay đầu lại hướng hắn cười một cái: – ” Phụ hoàng không phải đói bụng sao, còn không đi dùng bữa cùng ta, để nguội sẽ không ngon.”

Kỳ Minh Nguyệt trong mắt đắc ý làm cho Kỳ Hủ Thiên môi khẽ nhếch lên, đi đến phía sau y, ôm chặt vào trong lòng, cúi người ghé vào lỗ tai y thấp giọng oán giận:

” Nhưng phụ hoàng… còn nhiệt, làm sao bây giờ? ” – Để mông y chạm vào nơi đang nóng rực của mình, khiến cho Kỳ Minh Nguyệt thân thể cứng đờ, không thể làm gì khác ngoài việc quay đầu lại, trừng mắt liếc hắn: ” Phụ hoàng —— ”.

Lúc trước có chút kích thích quá độ, lần này phải làm thế nào mới tốt đây, không thể ngay trong thư phòng này, mà trước mắt cũng chỉ cách Lưu tổng quản một cánh cửa, phụ hoàng…

Tuy cửa đóng nhưng đối với Lưu tổng quản mà nói, có nó hay không, thật sự cũng không có gì khác biệt, huống chi trong bóng tối còn có Vô Hào cùng Ảnh Vệ. Tẩm cung, phòng ngủ, bọn họ sẽ không đến nhưng nơi này, lúc trước đã từng bị nhìn thấy, mặc dù y không ngại nhưng cũng không có thói quen để người khác nhìn trộm trong khi đang làm việc riêng tư.

Kỳ Hủ Thiên cũng nghĩ như vậy, vẻ mặt tiếc nuối bất đắc dĩ buông thân thể của y ra, nhưng rồi lại ôm lấy y hôn một hơi nồng nhiệt mới chịu buông tha thân thể y.

Cửa mở, Lưu Dịch đợi ở ngoài không lộ tí vẻ kỳ lạ nào, vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, Kỳ Hủ Thiên nhìn hắn cười một cái:

" Lưu Dịch a, ngươi thật ra rất có lòng. " – Làm như khích lệ nhưng Lưu Dịch tự biết, nụ cười của bệ hạ lại mang hàm ý cảnh cáo.

" Lưu Dịch không dám, điện hạ có bệnh trong người, thần đương nhiên không dám có chút chậm trễ. " – Thần sắc vẫn bình thường liền khom người thi lễ. Lưu Dịch đứng hầu một bên, Kỳ Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng, cũng không lên tiếng nữa, thân thể Minh nhi không khỏe, thực sự lúc này không thích hợp.

Khi tới trước điện, trên bàn đã bày đầy đồ ăn, hai người cùng ngồi xuống dùng bữa.

Kỳ Minh Nguyệt gắp rau trước mặt bỏ vào trong miệng, thỏa mãn gật đầu, rau cải thật ngon miệng, hợp với khẩu vị của y, ăn thêm mấy đũa nữa, chợt nhớ tới mấy hôm nay thường thì giờ này phụ hoàng còn đang phê duyệt tấu chương trong thư phòng, không khỏi hỏi: – " Phụ hoàng gần đây thường trở về muộn, có phải chính vụ bận rộn? "

" Chẳng qua là vì nhiều lần bị người khác quấy rối, mất chút thời gian mà thôi, lâu không trừng phạt, hậu cung nay lại bắt đầu không biết an phận. "

Kỳ Hủ Thiên gắp một miếng cá cho y, mặt tươi cười: – " Minh nhi phải ăn nhiều chút, mới mau lớn được. "

Kỳ Minh Nguyệt đang uống canh, nghe vậy ho nhẹ một tiếng: – " Đa tạ phụ hoàng quan tâm. " – Tiếp nhận khăn để lau miệng, y sao lại không biết ngụ ý của phụ hoàng. Nhìn thấy cặp mắt kia hàm chứa tà khí và tiếu ý, Kỳ Minh Nguyệt cau mày, trong mắt lộ ra thâm ý, thản nhiên nói tiếp: – " Minh Nguyệt cũng muốn mau lớn lên. " – Đến lúc đó mới có thể thấy được dáng điệu khi nằm dưới của phụ hoàng, không biết sẽ là loại phong tình nào…

Hai người cùng ăn cơm, xem chừng có vẻ thoải mái lắm, nhưng thật ra trong tâm mỗi người đều còn đang bận rộn tính toán, mưu đồ giảo hoạt điều gì đó. Lưu Dịch đứng cách đó không xa thấy phụ tử hai người giống nhau như vậy, mỉm cười.

" Lưu Dịch, ngươi lắc đầu là ý gì? Phải chăng có điều muốn nói? " – Nghĩ đến lúc trước bị hắn phá đám, Kỳ Hủ Thiên cố ý hỏi.

Chỉ là Lưu tổng quản không chịu nổi phụ hoàng, khó tránh việc lộ ra chút biểu tình mà thôi, phụ hoàng thật đúng là thù dai, Kỳ Minh Nguyệt nhìn Lưu Dịch, đầy cảm thông.

" Thần chỉ là nhớ tới, mấy ngày gần đây An nương nương thường xuyên lui tới, Nhị điện hạ cũng đã nhiều ngày chưa gặp nàng, lại luôn luôn bỏ qua, thực sự là đáng tiếc a. " – Nói xong lại lắc đầu, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, trong mắt tiếu ý cũng càng sâu.

" Hử? Mẫu phi thường xuyên đến ngự thư phòng vấn an phụ hoàng, phụ hoàng vì sao không nói với ta, vậy Minh Nguyệt sẽ không cần đến Ngưng Hi Các, chỉ cần ở chỗ phụ hoàng đợi là được. " – Kỳ Minh Nguyệt nhãn thần hứng thú quét tới, Kỳ Hủ Thiên mỉm cười:

" Minh nhi không phải đang chờ xem cuộc vui sao, mà nay mới bắt đầu, sao có thể làm ảnh hưởng đến lòng nhiệt tình của người khác? Phụ hoàng không phải có ý giấu diếm, chỉ là không muốn ngươi cùng nàng quá mức thân cận. " – Như vậy, đến một ngày phải hạ thủ với nàng, lúc đó sẽ không phải khổ sở vì ngoài ý muốn.

Ánh mắt khinh thường, Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên nói: – " Mẫu phi chỉ là muốn phụ hoàng quan tâm đến mà thôi, ngoài Hoàng hậu nương nương, những phi tần khác trong hậu cung đều như vậy. " – Nhưng nam nhân bên cạnh lại giành toàn bộ tình cảm cho thân tử là y.

" Minh nhi luôn thương tiếc nữ tử, sao lại không thương tiếc phụ hoàng một chút, hậu cung giai lệ như mây, phụ hoàng cho dù phong lưu thế nào cũng không có khả năng nhất nhất quan tâm. Huống chi còn có Minh nhi, ta cần gì phải ép buộc bản thân miễn cưỡng quan tâm các nàng, còn khiến cho Minh nhi không hài lòng nữa. "

Xác thực, nếu như nhìn thấy phụ hoàng đối với người khác cũng giống như đối với mình, quan tâm giống nhau, chỉ sợ y cũng sẽ không thể chịu đựng được. Nhưng xem ra phụ hoàng đối với thái độ của y có chút bất mãn:

" Minh Nguyệt cũng không phải có lòng thương người, muốn nói thương tiếc, cũng chỉ là những người bên cạnh mà thôi, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên bởi vì sự thương tiếc của ta mới bị phụ hoàng sai đi ra ngoài làm việc, sao Minh Nguyệt còn có thể thương tiếc người phương nào nữa. " – Tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không vì thế mà tức giận, tự nhiên lại nghĩ tới Ngưng Lộ công chúa kia bởi vì y mà bị cấm túc, sau này thì rất ít thấy nàng, có lẽ đến lúc gặp lại cũng không thể nhận ra thôi.

" Còn có Tương Dao kia. " – Kỳ Hủ Thiên lạnh giọng nhắc nhở một câu, lại gắp thêm chút rau cho y.

Kỳ Minh Nguyệt nuốt xuống thức ăn trong miệng, không thể tránh được lại thở dài: – " Ngày mai ta còn phải đi Nhiễm Hinh Các, phụ hoàng đừng lại vì nàng mà tức giận, sau khi biết rõ về niệm trần ta liền trở về, không cần đến tìm ta. " – Vì chuyện lần trước trong hậu cung loạn cả lên, tất cả đều mơ ước hậu vị kia, mặc dù địa vị của Tương Dao không dao động, nhưng lời đồn đại vẫn làm cho nàng bị tổn thương, nghĩ đến cùng nàng có qua lại, trong lòng không khỏi sinh ý thương tiếc, không muốn nàng lại bị thương tổn.

==========

Hôm sau, tại Nhiễm Hinh Các, Tương Dao đang ngồi ở phía trước cửa sổ, đùa giỡn với móng vuốt nhỏ của Tiểu Hắc, nghe thị nữ báo lại, nói là Nhị điện hạ Kỳ Minh Nguyệt tới thăm, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn từ trên bệ cửa sổ xuống, thấy một thân ảnh xanh ngọc đang đứng chờ ngoài các, nhìn thân ảnh kia xuất thần giữa vườn hoa lạc đồng, một làn gió nhẹ lướt qua, mấy cánh hoa đỏ sẫm rớt xuống, rải rác trên mặt đất, cùng dáng người trầm tĩnh của thiếu niên, như hai bức họa duyên dáng cuộn tròn, hợp nhất thành tuyệt tác, khiến lòng người không thể không say mê.

Thực sự là… dù thế nào cũng không thể chán ghét a. Thở dài, Tương Dao thu hồi ánh mắt, sai người đi chuẩn bị trà bánh, thỉnh y vào. Sau đó xa xa nhìn thiếu niên kia ung dung đi vào trong các, biến mất trong tầm mắt.

Chỉnh lại quần áo, tiện tay lấy châm gài tóc lên, lại đeo vào giáp bảo hộ cổ tay bằng da, Tiểu Hắc nhẹ nhàng đập cánh vài cái liền đứng lên trước, ngón tay ở bên chiếc mỏ sắc bén của nó cọ vài cái, – " Tiểu Hắc, lại muốn gặp mặt người kia sao, lần này cũng không thể lại làm chuyện điên rồ, thổ huyết một chút cũng không tốt chơi. " – Tự nói rồi khẽ cười một tiếng, nàng đi xuống lầu.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn ngoại đường vẫn lộn xộn không thay đổi, khóe miệng tự cong lên, mỉm cười, xem ra nàng vẫn giống lần trước, đem theo Tiểu Hắc của nàng đi xuống lầu.

" Không biết Nhị điện hạ tới, Tương Dao đã chậm trễ, có muốn uống trà không? " – Cho thị nữ lui, thả Tiểu Hắc bay đến cái giá bên cạnh, nàng tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, cầm lấy bát trà sứ men xanh, thay y rót chén trà, đưa tới.

Trong cung rất ít khi nhìn thấy chén trà như vậy, thường ngày vẫn quen dùng những thứ tinh xảo không gì sánh được, không phải bạch ngọc thì cũng là ngọc bích khéo léo tinh xảo, nhìn thấy chén trà trên tay rất bình thường, tùy tiện phác lên thanh hoa(*), thậm chí có chút thô kệch, có lẽ ở ngoài cung cũng có thể thấy ở bất kỳ chỗ nào, nhưng với Kỳ Minh Nguyệt mà nói, lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, còn có vài phần thân thiết.

Thấy y đánh giá chén trà lại không nói lời nào, Tương Dao cười hỏi: – " Có phải là cảm thấy không quen, ở đây ta cũng có loại chén khác, để ta sai người đổi lại cái khác. "

" Không cần, ta cảm thấy ở chỗ này dùng chén trà này là tốt rồi, giống như không ở trong cung, mà như đang ngồi ở nhà bạn bè, khiến Minh Nguyệt cảm thấy rất dễ chịu thanh thản. " – Ngửi xong hương trà, y thấy Tương Dao lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn: – " Nương nương cũng biết Minh Nguyệt vì sao tới đây? "

Lúc trước nghe câu nói kia của y, vì hai chữ bạn bè trong miệng mà run sợ một chút, sau đó nghe y yêu cầu, Tương Dao hàm chứa áy náy gật đầu: – " Tương Dao không biết do bản thân tùy tiện làm bậy mà khiến cho điện hạ phải thống khổ, sợ rằng hôm nay điện hạ tới là vì muốn vấn tội thôi. "

” Minh Nguyệt tới là để thỉnh giáo nương nương. ”

Tương Dao nhìn y, muốn nói gì đó, lại bỗng nhiên ho khan vài tiếng, thở dốc một chút, lấy dược trong tay áo ra, ăn xong, mới thở phào nhẹ nhõm, đón nhận ánh mắt quan tâm của thiếu niên: – ” Bệ hạ từ trước đến nay xuất thủ không lưu tình, lần này đã là hạ thủ lưu tình. ”

Nói một câu giải thích, lại lộ ra dáng tươi cười: – ” Đừng xưng hô nương nương nữa, không phải đã nói trực tiếp gọi ta Tương Dao là được rồi sao, Nhị điện hạ không cần nhiều lễ nghi như vậy, Tương Dao cũng không quan tâm những lễ tiết này. ”

Kỳ Minh Nguyệt nhấp một ngụm trà, cảm giác tình cảnh lúc này rất quen thuộc, thoáng lại nhớ lại ngày đó, không khỏi nở một nụ cười:

” Vậy kêu ngươi là ‘ Dao ’, thấy thế nào? Chỉ là xưng hô Nhị điện hạ của ta đây cũng phải sửa thôi. ”

” Vậy được rồi, Minh Nguyệt. ”

Nàng nhịn không được cũng khẽ cười một tiếng, nhưng sau đó dần dần phai nhạt: – ” Chỉ e sợ bệ hạ nghe được, sẽ lại tức giận. ” – Ánh mắt không tự chủ được, nhìn ra một phương hướng nào đó phía ngoài cửa sổ, tiếu ý trên môi hiện ra cay đắng.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn theo ánh mắt nàng, lại thấy xa xa ở hướng kia chính là Huyễn Thiên điện, cách đạo đạo cung tường, lại còn tầng tầng lầu các kia, khoảng cách như vậy, mà vẫn cam nguyện sao? Thập Nhị Lâu trung kính hiểu trang, Vọng Tiên Lâu thượng vọng quân vương.. (*)

” Dao… được phụ hoàng cứu vào ngày đó thì liền đã yêu hắn rồi sao. ” – Cho nên mới cam tâm ở lại trong cung, chỉ mong được chút ôn nhu coi như an ủi cũng đã mãn nguyện.

==========

(*) tùy tiện phác lên thanh hoa: ý nói là vẽ bừa lên một đóa hoa màu xanh.

(*) ” Thập Nhị Lâu trung kính hiểu trang,

Vọng Tiên Lâu thượng vọng quân vương.. ”

vốn là câu đầu trong cổ thi ” Cung từ ” của Tiết Phùng

Nguyên tác là:

” Thập Nhị Lâu trung tận hiểu trang,

Vọng Tiên Lâu thượng vọng quân vương.

Tỏa hàm kim thú liên hoàn lãnh,

Thủy tích đồng long trú lậu trường.

Vân kế bãi sơ hoàn đối kính,

La y dục hoán canh thiêm hương.

Diêu khuy chính điện liêm khai sứ,

Bào khố cung nhân tảo ngự sàng. ”

Dịch thơ:

” Phấn son trang điểm thật xinh tươi

Lầu Vọng Tiên lên ngóng bóng Ngài

Khóa thú mạ vàng dây lạnh buốt

Rồng đồng điểm khắc hững hờ rơi

Tóc mây nhẹ chải gương lồng bóng

Áo lụa ướp mùi hương ngất trời

Chánh điện phía xa rèm mở hé

Cung nhân dọn dẹp chốn vua ngơi. ”

_ Nguyễn Hàn Tú _

Dịch nghĩa:

Việc trang điểm buổi sáng trong 12 lâu đã xong

(cung phi) lên lầu Vọng Tiên để ngóng vua

Ổ khóa có hình thú vàng và dây xích sắt lạnh

Nguồn:

Nước nhỏ giọt từ đồng hồ nước bằng đồng hình rồng lê thê

Tóc mây đã chải xong vẫn còn soi gương ngắm lại

Áo lụa tính thay áo khác và xức thêm dầu thơm

Liếc nhìn chính điện từ xa, qua tấm rèm hé mở

Thấy cung nữ đang sửa soạn giường cho vua.

28. Chương 28: Thiên Âm

” Dao… được phụ hoàng cứu vào ngày đó thì liền đã yêu hắn rồi sao. ” – Cho nên mới cam tâm ở lại trong cung, chỉ mong được chút ôn nhu coi như an ủi cũng đã mãn nguyện.

Tương Dao thu hồi ánh mắt, nhìn gương mặt bình tĩnh của thiếu niên cùng thần sắc thâm trầm không hợp với lứa tuổi đang hướng ánh nhìn chăm chú quen thuộc vào nàng, chân tình ẩn sâu trong đôi mắt, khiến nàng bất giác cười khổ một tiếng. Phụ tử hai người bọn họ đúng là lưỡng tình tương duyệt, trách không được ngày ấy bệ hạ lại tức giận như vậy.

” Thì ra bệ hạ đã đem những việc liên quan đến Tương Dao nói hết với ngươi. ” – Điều này đã chứng minh, trong lòng người đó, Minh Nguyệt – hài tử này là sự tồn tại đặc biệt duy nhất, mặc dù là thân tử, hắn cũng không hề lưu tâm nếu đối tượng là hài tử này.

” Minh Nguyệt có phải cảm thấy Tương Dao là một con người dơ bẩn? Thân thể này sớm đã tàn tạ mà còn mặt dày dâng hiến chính thân mình, cuối cùng còn theo vào hoàng cung. ”

Như đang nói về chuyện của người khác, trong mắt nàng không có bất cứ bi thương thống khổ nào, chỉ là có chút ý cười tự giễu. Trong lời nói giống như không có chuyện gì có thể làm cho nàng để tâm, tùy ý thản nhiên như thế.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn nàng, lắc đầu:

” Minh Nguyệt chỉ cảm thấy thích nữ tử giống như Dao, chỉ sợ trên đời chỉ có một người như ngươi, thật sự khiến người ta không thể không thích. ”

Thấy y nói thật lòng, Tương Dao trợn mắt, kinh ngạc hỏi:

” Thích? Tính khí của ta khiến người khác thích sao? ” – Nàng như vậy, chỉ sợ trong mắt thế nhân đều cho rằng nàng không biết cảm thấy thẹn, chưa bao giờ có người nào nói thích với nàng như thế.

Không biết sao, giờ phút này y cảm thấy thần sắc kinh ngạc của nàng thập phần đáng yêu, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi nhịn cười, đối nàng nói:

" Hôm qua ở trước mặt phụ hoàng ta nói ta thích ngươi, kết quả làm cho hắn giận dữ một hồi. " – Lời nói còn có vài phần đắc ý.

Cũng chỉ có mình ngươi can đảm dám lấy việc chọc giận hắn làm thú vui, Tương Dao nghe y nói như vậy, từ trong đáy lòng cũng khởi lên chút hoan hỉ, con người đó cũng có ngày này a, – " Minh Nguyệt thật sự thích ta? " – Nàng nheo mắt lại, cười hỏi.

Kỳ Minh Nguyệt dường như có thể cảm thấy được một tia khẩn trương cùng bất an trong lòng nàng. Vì vậy đi đến bên cạnh, vươn tay ôm nàng.

" Dao là nữ tử đáng yêu nhất mà ta từng gặp, phụ hoàng không có mắt nhìn người, vậy thì để Minh Nguyệt tới thương yêu thôi. "

Ngữ thanh của y như hồ nước trong suốt vang lên bên tai nàng, thấp giọng nỉ non làm cho người ta không khỏi say mê trong đó, lời nói ôn nhu hòa chút ý thương tiếc, khiến Tương Dao lần đầu tiên nhịn không được xúc động muốn khóc.

Chớp chớp đôi mắt ướt át, nàng cười khẽ chế nhạo nói:

" Hài tử này, mới lớn như vậy đã biết dỗ dành người khác, xem ra ngươi giống phụ hoàng ngươi, tương lai cũng là người bạc tình. " – Nhưng vẫn vươn tay ôm chặt thân thể thiếu niên, hài tử như thế làm sao không khiến bệ hạ động tâm chứ, ngay cả nàng cũng không thể sinh ra một tia cảm giác không thích đối với y, rõ ràng… cần phải chán ghét y, thân là hoàng tử còn làm cho người đó yêu thương y, như vậy là nghịch luân, vốn dĩ khiến cho người ta chán ghét nhưng nàng không cách nào sinh ra nửa điểm ác cảm đối với y.

" Bạc tình sao? Tình của Minh Nguyệt vốn không nhiều, có thể cho đều đã ở trên người phụ hoàng, có lẽ hắn sẽ không cho phép ta ít đi dù chỉ một chút. " – Nói ra những lời không thể nói một cách dễ dàng, thần sắc vẫn ôn hòa. Tương Dao ngẩng đầu nhìn thiếu niên đứng ở trước mặt, – " Ta sẽ không nói với người khác. "

Kỳ Minh Nguyệt buông nàng ra, cứ chỉ thanh nhã đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng, sau đó thì tựa lên người nàng, dáng vẻ như không có gì đáng để nói, lười nhác ném một câu, – " Chỉ cần không cho phụ hoàng biết là tốt rồi. " – Phụ hoàng thường làm những trò quá trớn, nếu biết được y nói những lời này, chỉ sợ là càng thêm đắc ý mà quên mất hình tượng thôi.

Thấy bộ dạng y như thế,Tương Dao có chút kinh hồn bạt vía, – " Minh Nguyệt cũng đừng hại ta, ngươi như vậy nếu lại bị người khác nhìn thấy, chỉ sợ bệ hạ lúc này cũng sẽ không tha cho ta. "

" Đến chỗ ngươi ta thật muốn ngủ a, thật khiến người ta cảm thấy an tâm. " – Thấp giọng lẩm nhẩm, y cảm thấy ở nơi này tựa hồ có thể an giấc, không cần lo lắng lại bị cảnh trong mơ quấy rầy.

" Lúc trước ngươi nói có chuyện cần thỉnh giáo là chuyện gì? " – Bất đắc dĩ chỉ có thể tùy y thôi, Tương Dao phát hiện trên người y có loại cảm giác khiến cho người khác muốn thân cận, nhưng lại không phải là loại thân thiện như cung nhân bên dưới bàn tán, mà là loại khí quen thuộc, khiến người từng tập qua thiên âm như nàng cũng không cách nào chế ngự được muốn tín nhiệm y, cùng y gần gũi.

Bị lời của nàng nhắc nhở, miễn cưỡng mở mắt, Kỳ Minh Nguyệt nói:

" Ngày ấy trúng niệm trần, tuy đã chịu đựng qua cảnh mộng, nhưng ngày gần đây ác mộng vẫn liên tiếp, dần cảm thấy quanh mình hết thảy cũng trở nên không chân thật. Phụ hoàng nói là lực niệm trần chưa mất hết, vẫn còn sót lại, lâu dài chỉ sợ rằng sẽ chìm trong cõi mộng, không phân rõ hiện thực cùng hư ảo, chỉ là khó hiểu vì sao lần này lực niệm trần lại kéo dài như thế, nên muốn tìm ngươi để hỏi rõ ràng. "

Hai hàng lông mày của Tương Dao nhanh chóng chau lại, suy tư, lực niệm trần không có khả năng kéo dài như thế, trừ phi… Nghĩ đến cảm giác quen thuộc và thân thiết lúc trước, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, không ngừng nhìn y chăm chú và bắt đầu quan sát.

Bị ánh mắt của nàng kinh sợ một hồi, Kỳ Minh Nguyệt đành ngồi dậy.

" Vì sao nhìn ta như thế? "

Tương dao lại ngây ngốc như mê, tự mình thì thào:

” Đúng rồi đúng rồi, hẳn là như thế, không sai, y như phụ thân nói, nhất định là… Thật quá đúng lúc, trời sinh… Trời hỡi… Ta tìm được rồi…”

” Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? ” – Y không nghĩ tới một vấn đề như thế lại làm cho nàng hưng phấn đến vậy.

Kích động nắm lấy Kỳ Minh Nguyệt đang không rõ sự tình, Tương Dao lộ ra biểu tình mừng rỡ, thiếu chút nữa nói không nên lời:

” Minh nguyệt, ngươi… Ngươi chính là người ta muốn tìm! ”

” Người ngươi muốn tìm? ”

” Không sai! Thiên nhân! ”

” Thiên nhân là gì? ” – Khóe miệng hiện lên một tia châm biếm, y không biết ở chỗ này còn nói đến thiên nhân, linh hồn của y quả thật đến từ thế giới khác, đã là dị tinh, lúc này lại còn xuất hiện cái gì thiên nhân, thật sự có chút buồn cười.

Thấy y phản đối, Tương Dao cũng không sốt ruột, nhìn thiếu niên trước mặt, – ” Ngươi vừa muốn biết vì sao lực niệm trần kéo dài như thế, vậy thì nghe ta nói tường tận.”

Lần đầu tiên nhìn thấy ở trên mặt nàng thần sắc chăm chú nghiêm túc như thế, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi hơi bất ngờ:

” Ngươi nói đi, Minh Nguyệt nghe. ”

” Năm ấy Tương Dao nhà tan cửa nát, bị kẻ thù làm nhục, may mà lúc đó được bệ hạ cứu giúp, từ đó về sau lang bạt giang hồ. Trong lúc vô tình nhặt được một Dao Cầm(*), vật ấy lại cùng tuyệt học gia truyền hỗ trợ lẫn nhau, là cầm khí hiếm thấy có khả năng cùng thiên âm tương hợp. ”

” Thiên âm? ” – Đầu tiên là thiên nhân, sau lại là thiên âm, cái này chắc là bí mật gia truyền của Tương Dao, vì sao nàng lại nói cho y biết?

” Niệm trần là thuộc thiên âm chi học.” – Nghĩ đến người nhà đã mất, Tương Dao nhớ lại quá khứ cùng hoài niệm, – ” Tương truyền thiên âm chính là âm thanh của tự nhiên, nó không dùng tai để nghe, mà dùng tâm để cảm nhận, thiên âm một khi xuất ra, có thể làm cho người lãnh tình rơi lệ, cũng có thể làm cho người đa tình trở nên vô tâm…”

” Lại có công hiệu thần kỳ như thế, Dao đã học thành chưa? ” – Niệm trần đã lợi hại như thế, xem ra thiên âm đích thực là một loại dị thuật dùng tiếng đàn để khống chế lòng người.

” Muốn học thành, nói dễ hơn làm ” – Lắc đầu, nàng tiếp tục nói:

” Khi đó chưa từng biết đến công dụng của cầm khí, nếu không… những kẻ cắp đó làm sao có thể dễ dàng ra tay, đáng tiếc chính là, trong nhà Tương Dao lại không có một người có thể đọ sức với chúng, thiên âm, thiên âm, thứ mà trong gia tộc luyện đều là thiên âm nhưng không có người nào sử dụng được cầm khí đó! Thật buồn cười…”

” Trừ khi luyện được thiên âm, còn lấy được cầm khí, mới có thể thấy được hiệu quả của nó? ”

Tương Dao đầu tiên là gật đầu:

” Thiên âm học không cần nội lực, nữ tử yếu đuối cũng có thể luyện được, nhưng cho dù tập luyện tâm pháp thiên âm, lại rất ít người có thể đạt được. ”

Nàng thở dài một tiếng rồi lại lắc đầu, – ” Tương Dao xem như là may mắn, gia phụ khen ta tư chất không tồi, có thể miễn cưỡng thử một lần, sau khi luyện xong tâm pháp thì tìm một danh cầm tốt nhất, để ta luyện thử, nhưng hiệu quả cũng không lớn, chỉ có thể khiến người nhất thời ngơ ngẩn mà thôi. ”

” Vì sao lại như thế? Ngày ấy ngươi đánh đàn, lực niệm trần rõ ràng đến nay chưa tiêu. ” – Hay là do Dao Cầm đó?

Tương Dao thuận theo động tác của y nhìn Dao Cầm được đặt cách đó không xa:

” Sau khi có được cây cầm này, rốt cục mới có thể tấu ra thiên âm, nhưng nó không phải là danh khí, chẳng qua là một cây đàn cổ có niên đại rất lâu mà thôi, đến tận bây giờ ta rốt cuộc mới hiểu được bí mật của thiên âm, hiểu được cha ta khi còn sống muốn tìm kiếm thiên nhân, cuối cùng là chỉ cái gì. ”

Bị lời của nàng khơi dậy sự hiếu kì, y chưa từng nghĩ đến trên đời lại có dị thuật đem phương pháp thôi miên kết hợp cùng nhạc lý, huống hồ trong lời nói của nàng chính mình lại thành thiên nhân, không biết lại là đạo lý gì, lại càng trầm ngâm nghe nàng nói tiếp.

” Tổ tiên lưu lại thiên âm, tục truyền từng danh chấn giang hồ, về sau thì không người nào học thành vì vậy mà dần suy vong. Ban đầu tất cả mọi người tưởng rằng sở dĩ không thể thi triển, là bởi vì không có cầm khí thích hợp, vì thế phụ thân ta bèn tìm kiếm danh cầm trong thiên hạ, muốn cùng thiên âm tương trợ, khai triển lực vốn có, nhưng sau lại phát hiện bất luận dùng loại danh khí nào, có vài người cả đời đều không thể tấu ra thiên âm…..”

Nghe nàng thở dài tiếc nuối, Kỳ Minh Nguyệt cũng không khỏi không quan tâm mà hỏi:

” Vì sao nói như vậy? Lẽ nào không phải là chỉ cần tìm được cầm khí thích hợp thì có thể thi triển? Ví như Dao Cầm của ngươi là có thể. ”

Tương Dao khẽ cười một tiếng, – ” Nhạc khí cổ xưa có thể trợ giúp phát huy hiệu quả của thiên âm, nhưng nếu không có tư chất thích hợp, cho dù luyện được thiên âm pháp, cũng là vô dụng thôi, lại có nhạc khí thuần hóa, mất đi chủ tâm, cũng chỉ có thể tấu ra nhạc thanh tầm thường mà thôi. ”

” Nếu tư chất tốt thì thế nào? ”

” Vậy tựa như ngươi, được xưng là thiên nhân! Vạn trung vô nhất (*), cho dù có cũng khó tìm, chỉ vì tư chất thiên nhân, thứ coi trọng không phải thể lực mạnh mà là tâm cùng hồn phách. ”

==========

(*) Dao Cầm:

Đàn cầm có lẽ là cây đàn ra đời rất sớm ở Trung Hoa. Sơ khai, khi người dân nói “Cầm” có nghĩa là chỉ cây đàn “Cổ cầm” để phân biệt với Tranh, Tiêu, Tì Bà…. Về sau chữ Cầm mới trở thành danh từ chung dùng cho các loại nhạc cụ dây. Người Trung Quốc coi cây đàn Cổ Cầm như một báu vật văn hóa.

Đàn cổ cầm: Ban đầu đàn có tên là Dao Cầm, gồm 5 dây: Cung – Thương – Dốc – Chủy – Vũ, sau thêm hai dây Văn – Võ, nên còn gọi là Thất huyền cầm (tức đàn 7 dây).

(*) Vạn trung vô nhất: trong vạn người không có lấy một

29. Chương 29: Thanh Tâm

Tâm cùng linh hồn! Lời của nàng khiến trong lòng y chấn động mạnh. Kỳ Minh Nguyệt biết linh hồn của y không phải được sinh ra ở thế giới này, mà là đến từ một thế giới khác. Sau một chốc tim đập mạnh và loạn nhịp, y bình tĩnh hỏi: — ” Không biết thiên nhân theo lời của Dao, cùng người thường có chỗ nào khác biệt? ”

” Tâm phách(*) của thiên nhân hòa hợp với tự nhiên, dễ khiến người khác cảm thấy thân thiết, cảm nhận của họ cũng mẫn tuệ sâu sắc hơn so với người thường, nhất là lúc đối mặt với nguy hiểm, thì họ sẽ cảm nhận được nhanh hơn so với người khác, phách lực của người đó phù hợp với thiên âm tâm pháp, trời sinh liền có khí cốt tập luyện thiên âm, cho dù không dùng cầm khí, cũng có khả năng mê hoặc người! ” — Tập luyện thiên âm vốn là có thể thanh tâm trữ thần, không dễ bị lay động bởi ngoại cảnh, nhưng nàng lại cảm thấy muốn gần gũi với y, không hổ là tư chất thiên nhân.

Kỳ Minh Nguyệt mặc dù cảm thấy linh giác của mình so với người khác mẫn tuệ hơn, sâu sắc hơn, nhưng y lại tưởng rằng nguyên nhân là bởi mình đã trải qua vô số thời khắc sinh tử mà có được, mà chưa bao giờ

nghĩ tới là vì mình cùng người thường khác biệt! Âm thầm hồi tưởng lại, y nhận ra rằng, quả thật có nhiều lần nhờ linh tính nhạy cảm mà tính mạng của y mới được cứu…

" Nếu ngày ấy không phải cảm nhận được Dao không có dụng ý xấu, ta cũng sẽ không chật vật như thế. " — Cười khổ một hồi, y rốt cuộc cũng tiếp nhận chuyện về thiên nhân, ở chỗ này có được cảm giác an tâm, có lẽ nguyên do cũng là vì bản thân cùng thiên âm thu hút lẫn nhau.

" Vậy cũng không sai, tâm phách của ngươi cùng thiên âm tương hợp, vô hình trung cũng chịu sự lôi kéo này, mới có thể dễ dàng rơi vào lực của niệm trần như thế, thậm chí đến nay cũng không thể hoàn toàn tiêu trừ, chỉ vì thiên âm cùng tâm phách của ngươi tương hợp, hợp thành một thể, khó có thể hoàn toàn thoát hết. "

" Có phương pháp giải trừ không? "

" Có thì cũng có, chỉ xem ngươi có nguyện ý hay không thôi. " — Tương Dao chớp mắt mỉm cười, đi đến bên cạnh giá đậu chim ưng, đưa tay đùa Tiểu Hắc, cố ý không nói tiếp.

" Dao —— "

Kéo dài âm như nhắc nhở, Kỳ Minh Nguyệt tự nhiên nhìn ra được là nàng cố ý, nhưng thấy khuôn mặt mỉm cười của nàng, lại thành Tương Dao của ngày đó, bất giác cũng mỉm cười.

" Còn không mau nói. "

" Vậy thì phải —— bái ta làm sư phụ. " — Nói xong, nhịn không được cười thành tiếng, dựa trên án thư, cười đến run người.

" Bái ngươi làm sư thì có thể giải được niệm trần? Dao không nói đùa chứ? "

Tương Dao đứng thẳng lên, lắc ống tay áo, thể hiện phong thái của bậc tôn sư:

" Như thế nào? Bái ta làm sư, ta sẽ truyền cho ngươi thanh tâm bí quyết, đây là điều quan trọng hàng đầu của thiên âm tâm pháp, nếu muốn nắm trong tay tâm của người khác, trước phải thanh tĩnh tâm của mình, lại vừa không bị tiếng đàn mê hoặc, thoát khỏi lực niệm trần. Ngươi nguyện hay là không nguyện? "

Mái tóc dài cột lại phía sau, dung mạo cũng không đặc biệt diễm lệ, trên gương mặt thanh tú chỉ có ánh mắt sáng ngời khiến người khác chú ý, nhưng trận cười sảng khoái vừa rồi khiến cả người nàng trong nháy mắt như tỏa ánh hào quang, lộ ra vài phần thần thái anh tư và linh hoạt, khiến người không khỏi muốn cất tiếng cười theo nàng.

Hướng về phía nữ tử, Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, — " Nếu là Dao nói, ta cung kính không bằng tuân lệnh. " — Đúng như phụ hoàng từng nói, y dễ thương hoa tiếc ngọc, nhưng Dao lại đáng yêu như thế, làm sao không khiến người ta thích, chỉ mong phụ hoàng biết được đừng nổi giận là tốt rồi.

" Vậy là tốt rồi! Nhưng ngươi cứ gọi Tương Dao là được, nghe ngươi gọi ta là sư phụ, thật sự làm cho ta có chút chịu không nổi! "

" Vì sao chịu không nổi? Có đệ tử như Minh Nguyệt phải là chuyện may mắn mới đúng. "

" Sư phụ nói không được, là không được! "

" Vâng… vâng, Minh Nguyệt đã biết, Dao còn không nhanh truyền thụ tâm pháp, nếu không ta lại muốn ngủ. " — Dụi dụi mắt, tựa hồ lực niệm trần lại nổi lên.

Tương Dao vội vàng đi đến bên cạnh, thì thầm bên tai y, bắt đầu truyền thụ thanh tâm bí quyết.

Mấy ngày liền tập luyện tâm pháp mà Tương Dao truyền lại, lực niệm trần lập tức bị tiêu trừ, mà do đó luồng chân khí hỗn độn trong cơ thể cũng được ổn định lại, xem như là nhân họa đắc phúc.

Ngày hôm nay y đến Ngưng Hi Các thỉnh an mẫu phi, lại uống chút canh ngọt. Canh này so với điểm tâm lần trước có điểm khác biệt, không quá ngọt, lại có chút hương vị đặc biệt, khiến y định lát nữa mang một ít về cho phụ hoàng.

Vô tình thoáng nhìn ngoài cửa sổ, y chợt thấy một thân ảnh quen thuộc. Nam tử đang vội vàng rời đi, đó chẳng phải là y phục trắng thuần của Tử Kỳ công tử đó sao? Quay đầu lại điềm nhiên như không có việc gì xảy ra, y cười nhạt, xem ra mẫu phi vẫn còn tiếp tục quan hệ với người đó. Vậy xem ra nàng đâu có cô đơn, thế nhưng vì lẽ gì mà nàng vẫn thường xuyên đi thỉnh an phụ hoàng, chẳng lẽ là tham vọng muốn có được hai người?

Quả nhiên y không cần phải bận tâm cho mẫu phi nữa, trong lòng nàng sớm đã có suy tính, y chỉ mong nàng đừng chọn sai đường là tốt rồi. Thân là một nhi tử, nên đối với nàng y vẫn còn có chút cảm tình.

" Hoàng nhi đang nhìn gì mà thất thần như thế? " − An Nhược Lam cầm thìa ngọc, lại múc thêm ít canh vào bát của y, ánh mắt liếc ra bên ngoài cửa sổ đình viện, rồi thản nhiên thu hồi ánh mắt.

" Nhi thần chỉ đang nhìn những bông hoa nở rực rỡ trong viện mà thôi, mẫu phi vì chuyện gì mà lo âu sao? " − Vừa nói y lại vừa uống thêm một ngụm canh ngọt. An Nhược Lam lắc đầu cười:

" Chỉ là tiện hỏi mà thôi. Đúng rồi, canh ngọt này.... vừa miệng chứ? "

Kỳ Minh Nguyệt khen một câu, − " Ngọt mà không ngấy, còn có một mùi thơm nhàn nhạt, mẫu phi thật là giỏi trù nghệ. "

" Ngươi thích là tốt rồi. " − An Nhược Lam cười nhạt, sau đó liền cúi đầu, tựa hồ mang tâm sự trong lòng. Lặng im trong chốc lát, nàng chợt ngẩng đầu lên nói với y:

" Từ ngày ngươi tròn trăm ngày tuổi, mẫu phi rất ít khi được gặp ngươi, lâu ngày gặp lại dù sao vẫn khiến mẫu phi cảm nhận được chút xa cách, Thế nên gần đây khi ngươi thường tới thăm mẫu phi, đã khiến mẫu phi thật sự vui vẻ không ít. Mong rằng hoàng nhi có thể hiểu được sự khó xử của mẫu phi, chớ trách mẫu phi đã không thể từ nhỏ đến lớn ở bên cạnh hoàng nhi. "

" Mẫu phi vì sao phải nói điều này, lẽ nào do nhi thần có chỗ nào làm không tốt, khiến cho mẫu phi thương tâm? "

" Mẫu phi không có việc gì, chỉ là thấy hoàng nhi trưởng thành, nên chợt cảm khái như thế thôi, dùng xong canh ngọt thì trở về đi, bệ hạ tựa hồ có chút bất mãn đối với việc ngươi tới đây, ngày hôm trước còn truyền lời, bảo ta đừng giữ ngươi lại quá muộn, nói ngươi thân thể không khỏe, không thích hợp đi lại. "

Đâu phải là không thích hợp đi lại, chỉ là phụ hoàng không hy vọng y đến nơi này thường xuyên mà thôi.

" Nghe nói gần đây mẫu phi thường đi ngự thư phòng thỉnh an phụ hoàng, còn mang theo điểm tâm... Canh ngọt này hương vị không tệ, thanh ngọt vừa miệng, phụ hoàng ắt sẽ thích, bằng không..."

" Được rồi, ngươi đi đi, canh ngọt này chưa hẳn đã hợp khẩu vị bệ hạ, ngày mai mẫu phi tự mang cái khác đến, chỉ mong bệ hạ đừng ghét bỏ là tốt rồi. "

Kỳ thật khẩu vị của phụ hoàng cùng y tương tự, không ưa đồ ngọt, nếu vẫn là loại lạc đồng hoa cao như lần trước, sợ rằng chỉ làm cho phụ hoàng ghét bỏ thôi.

" Vậy nhi thần xin cáo lui. "

Cáo từ An quý phi, Kỳ Minh Nguyệt định quay trở về Huyễn Thiên điện, lúc ngang qua ngự thư phòng thì thấy có vài vị phi tần đang chờ đợi ở trước cửa, trên tay đều bưng đồ vật này nọ, xem ra không phải là điểm tâm thì cũng là loại canh nóng, có vẻ Tương Dao vừa gặp nạn thì hậu cung bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Dùng xong bữa, cho đến lúc sắc trời mờ tối, Kỳ Hủ Thiên mới thong thả bước vào tẩm cung với vẻ mặt tràn đầy bực bội.

Thấy sắc mặt của hắn, Kỳ Minh Nguyệt một bên cởi quần áo định đi ngủ, một bên cười nhạt:

" Phụ hoàng đúng là bị ong bướm vây quanh, khó có thể hưởng thụ mỹ nhân. Ừm, nhìn khí sắc người, chỉ sợ nhân số không ít, không biết bị ép làm gì, xem ra có vẻ mệt mỏi. "

Kỳ Hủ Thiên lười biếng tựa vào cửa, nghe ra trong lời nói có ý đùa, môi khẽ nhếch lên:

" Nếu nói là bị ép, thì phụ hoàng quả thật là đáng thương, bị bắt ăn những thứ khó nuốt, nhưng ai bảo có người làm cho phụ hoàng thèm muốn như thế, vì y, ngay cả đến hậu cung cũng không dám chạm đến. "

Hắn nhìn Kỳ Minh Nguyệt nằm trên giường, cởi chiếc phát quan(*) xuống, khiến cho mái tóc dài bung ra, sau đó chậm rãi cởi bỏ y phục, mỗi hành động cử chỉ đều lộ ra mị lực.

" Mới vài ngày mà đã có một số người nôn nóng, nếu ta không trông chừng cẩn thận những kẻ này, sợ là sẽ gây nên phiền toái khiến người nào đó không hài lòng, phụ hoàng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là chịu ủy khuất một chút, Minh nhi nói đi, người làm cho phụ hoàng chịu ủy khuất như thế đến tột cùng là ai? "

Nghe được những lời này, Kỳ Minh Nguyệt bật cười ra tiếng, sau đó ngồi dậy, nghiêng tựa vào đầu giường:

" Nếu ngay cả phụ hoàng cũng không biết, Minh Nguyệt như thế nào có thể biết được, phụ hoàng thật sự là làm khó ta. "

Từ dạ minh châu treo trên vách đá chiếu rọi xuống, y thấy được thân hình cân xứng đầy mị lực của người nam nhân trước mặt, khiến y trong lòng khẽ động, tầm mắt không tự chủ được bị hút qua đó, nhìn thấy da thịt màu mật cùng những đường cong cơ bắp trên ngực cùng bụng, vầng sáng nhu hòa như một tầng thủy văn mông lung, khiến cho vạt áo mở rộng lộ ra khuôn ngực trần kia càng mê người hơn, xiêm y theo từng cử động rơi xuống, vẻ đẹp trước mắt khiến cho thân hình thiếu niên bắt đầu hơi nóng lên.

Kỳ Hủ Thiên thì vẫn như cũ nhìn chăm chú vào đôi mắt y, lộ ra nụ cười đầy tà ý khiến kẻ khác phải mê muội, cho đến khi quần áo toàn thân đều rơi xuống đất, dưới ánh nhìn chăm chú nồng nhiệt của thiếu niên, hắn từng bước đi đến trước giường, cúi người ghé vào tai y nhẹ thở:

" Phụ hoàng đi tắm, nếu được, Minh nhi tắm cùng ta, thế nào? "

Miễn cưỡng di chuyển thân thể, Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu:

" Phụ hoàng tự đi đi, lúc nãy ta đã tắm rồi, ta đi ngủ đây. " – Nếu đi theo phụ hoàng, chỉ sợ ngày mai đến đi cũng không thể đi nổi, huống chi ngay cả chính y cũng không thể cam đoan, dưới mị lực của phụ hoàng, có thể chịu được chỉ là tắm mà thôi.

Nhìn tâm trí kiên định của Minh nhi, như thế cũng có thể nhẫn được, Kỳ Hủ Thiên có chút thở dài tiếc nuối liền đứng dậy đi về phía dục trì.

Khi Kỳ Hủ Thiên mặc nội sam trở về, hắn thấy Kỳ Minh Nguyệt vẫn ngồi ở bên giường chờ hắn, chưa hề ngủ, – " Minh nhi còn không ngủ sao, có phải là đang đợi phụ hoàng? "

" Quả thật là có việc muốn cùng phụ hoàng nói. "

" Nói đi, chuyện gì? Không phải là có liên quan tới Tương Dao chứ? " – Vài ngày trước sau khi trở về từ Nhiễm Hinh Các, quả thật ban đêm không còn thấy y gặp ác mộng nữa, chỉ là chưa từng nghe y nói rõ nguyên do, nghĩ đến cũng chỉ có việc này.

" Quả thật có liên quan, còn có một chuyện muốn nói với phụ hoàng, ta đã bái nàng làm sư. " – Ở trong cung, Vô Hào cũng như là đảm đương chức Ảnh Vệ, chỉ ở nơi bí mật bảo hộ một mình y, những Ảnh Vệ khác y không cho phép đến gần, họ có thể biết được nơi y đi nhưng không được phép dò xét ngôn hành(*) của y, phụ hoàng cũng đồng ý với y, vì thế một khi có chuyện thì cũng là hai người trực tiếp nói cho đối phương nghe mà không phải truyền từ lời của người trung gian khác.

" Bái sư? Minh nhi muốn học thiên âm của nàng? " – Theo hắn biết, thiên âm không phải người thường muốn là có thể luyện được, ngay cả Tương Dao cũng chỉ tính là miễn cưỡng học thành.

" Không phải Minh Nguyệt muốn học, mà là không thể không học. " – Ngay sau đó liền đem toàn bộ sự việc được biết khi đến Nhiễm Hinh Các đều nói cho Kỳ Hủ Thiên nghe, còn có thiên nhân mà Tương Dao đã nói, và lý do phải tập luyện thiên âm.

" Khá lắm Tương Dao, như vậy trái lại có lợi cho nàng ta rồi, không những có được đồ nhi khả ái như Minh Nhi đây, mà lại còn có thể thường xuyên cùng ngươi tiếp cận, thật khiến phụ hoàng hoài nghi dụng tâm của nàng ta. " – Kỳ Hủ Thiên cười cợt hừ lạnh một tiếng.

Nguồn:

Nghe có vẻ như hắn không thực sự tức giận, Kỳ Minh Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm. Y thực sự không muốn vì y mà khiến phụ hoàng chán ghét Dao, nữ tử như nàng bằng lòng vì phụ hoàng ở lại trong cung, có lẽ trong lòng phải vô cùng yêu hắn, rồi cũng không thể làm gì khác miễn cưỡng tiếp nhận chuyện tình cảm giữa phụ tử họ, lại đối với y cũng không có nửa điểm khúc mắc.

" Nếu phụ hoàng không muốn Minh Nguyệt cùng Dao quá thân mật, không bằng mời riêng nhạc sư, bây giờ chỉ là tập luyện tâm pháp, đến lúc dùng khí cụ, cần phải tuyển chọn một loại mới được, nếu không học cầm, thì học cái khác thôi."

Kỳ Hủ Thiên nghe y xưng hô, tại bên hông y ngắt một cái.

" Trước mặt phụ hoàng đừng gọi tên nàng như vậy, Minh nhi muốn làm cho phụ hoàng tức giận sao? Còn nữa, ngươi gần đây cứ mãi đến Ngưng Hi Các, chẳng lẽ Minh nhi tưởng nhớ mẫu phi, nên đối với nàng cũng thấy thương tiếc? "

" Phụ hoàng lúc này đang ghen sao? Chỉ vì một lời xưng hô với số lần gặp mẫu phi có nhiều thêm một chút. " — Nghiêng người nằm sấp trước ngực hắn, chăm chú nhìn dưới thân nam nhân, từ khi hai người thổ lộ tình cảm với nhau, phụ hoàng càng ngày càng bá đạo, chỉ cần y hơi chút thân cận nữ tử, phụ hoàng liền không hài lòng.

Kỳ Hủ Thiên ôm lấy thân thể y, chậm rãi xoa nhẹ trên lưng y, — " Ghen thì sao chứ, phụ hoàng không muốn thấy ngươi cùng người khác thân cận, có lẽ phải nhắc Minh nhi thêm một lần nữa, ngươi thuộc về ta, không cho phép để tâm đến người khác, mặc kệ đó là nam hay nữ, nhớ kỹ? "

Bất đắc dĩ thở dài, đưa tay lên, dùng đầu ngón tay chậm rãi đảo qua trên mặt hắn, phác họa đường nét gương mặt Kỳ Hủ Thiên, — " Phụ hoàng thật là có chút không nói lý lẽ, bá đạo như vậy, tùy ý làm bậy, lại giảo hoạt thiện biến, tàn nhẫn vô tình, tuy rằng anh tuấn chút, nhưng quá mức phong lưu bạc tình, càng nghĩ, thực sự nên cách xa ngươi mới phải. "

Kỳ Hủ Thiên hơi thu mắt về, hứng thú cười, — " Ồ? Vậy Minh nhi vì sao còn ở trong lòng phụ hoàng, chưa rời đi nhỉ? "

Đúng là muốn bức y nói ra sao? Kỳ Minh Nguyệt xoa nhẹ khuôn mặt hắn, lần đầu tiên nghiêm túc mở miệng: — " Nhưng Minh Nguyệt lại động tâm với phụ hoàng đến thế này, cho dù cuộc đời này ngươi là phụ thân của ta, dù cho làm trái luân thường, Minh Nguyệt cũng chấp nhận. "

" Minh nhi… " – Cuối cùng cũng nghe y nói ra những lời này, Kỳ Hủ Thiên chợt đem y ôm vào lòng, xoay người đè lên thân hình bên dưới, như che chở bảo vật trong tay, cúi xuống hôn y.

" Như vậy, phụ hoàng nên yên tâm rồi chứ, không nên lưu tâm ta cùng nữ tử thân cận, Minh Nguyệt bẩm sinh đã đặc biệt thích nam tử, phụ hoàng chính là người duy nhất làm ta động tâm, sẽ chẳng có ai khác trên đời này nắm giữ được tâm của ta đâu, Người yên tâm! "

Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào thân thể phía dưới mình, người vừa mới nói ra những lời lẽ nghiêm túc đó, hận không thể lập tức có được y, nhưng vẫn khắc chế không đi hôn làn môi hồng kia, sợ nhất thời khống chế không được sẽ làm tổn thương đến thân thể của y.

Kỳ Minh Nguyệt thấy thần tình của phụ hoàng, hiểu rõ cười, chủ động vòng tay lên cổ hắn, đáp trả môi của hắn.

==========

(*) Tâm phách: tâm cùng linh hồn

(*) phát quan:

(*)ngôn hành: ngôn ngữ và hành động

30. Chương 30: Ngoài Ý Muốn

Bất ngờ khi y lại chủ động, Kỳ Hủ Thiên cúi đầu đón lấy làn môi hồng, Kỳ Minh Nguyệt lúc đầu khẽ liếm nhẹ vài cái, sau đó đưa lưỡi nhỏ vào trong miệng Kỳ Hủ Thiên, dùng đầu lưỡi rê theo đường viền khóe môi của hắn.

Kỳ Hủ Thiên nhẹ nhàng nheo mắt lại, hưởng thụ lưỡi của Minh Nhi ở trong miệng mình thăm dò, còn đôi tay thì sờ soạng thân dưới của y. Khi môi hai người tách ra, hắn mới cười gian xảo:

" Cơ thể của Minh Nhi không sao rồi chứ? "

Y sao lại không biết tính toán của phụ hoàng, mặc kệ hắn lấy tay đùa nghịch trên ngực mình rồi lại trượt tay xuống phía dưới, Kỳ Minh Nguyệt thở hổn hển nói:

" Xác thật là không có việc gì rồi, phụ hoàng không phải là muốn… " – Tuy có chút lo lắng thân thể thiếu niên này sẽ không chịu được, nhưng nhiều ngày gần đây phụ hoàng chưa từng thư giải dục vọng, trong lòng y bắt đầu do dự. Với y mà nói, hiện giờ nếu có thể làm phụ hoàng thỏa mãn thì y cũng mãn nguyện. Vì thế liền gật đầu:

" Được rồi, hôm nay… tùy ý phụ hoàng. "

" Minh nhi nói thật. Nếu một lát nữa mà hối hận thì phụ hoàng cũng không dừng lại được đâu. " – Trong miệng nhắc nhở nhưng tay thì chẳng hề dừng lại khắc nào, Kỳ Hủ Thiên mang theo sắc mặt vui mừng nhìn chăm chú thân thể thiếu niên nằm dưới, mặt hàm chứa ý cười.

" Ta biết phụ hoàng đã phải nhẫn nhịn vất vả, lúc trước cũng đã từng nói nếu đã giải niệm trần lực thì sẽ cho phụ hoàng như nguyện. Giờ Minh Nguyệt sẽ thực hiện điều đã hứa. " – Minh Nguyệt nói xong nâng tay lên đưa vào trong vạt áo Kỳ Hủ Thiên rồi đẩy quần áo xuống, sau đó đặt tay lên ngực hắn.

Đầu ngón tay khẽ động, di chuyển theo đường vân quyến rũ, phập phồng rồi chậm rãi đến bên hông và dừng lại ở nơi đó.

Kỳ Hủ Thiên thấy y không cự tuyệt mà còn có ý đón nhận thì không chút chần chừ liền kéo y về phía mình. Tự tháo bỏ thắt lưng của mình sau đó cũng cởi bỏ toàn bộ y phục của y xuống, lần đầu tiên thấy rõ ràng như thế, liền chăm chú nhìn thân thể còn non nớt của thiếu niên.

Dù ngày thường hai người đã vô cùng thân mật, nhưng cũng chỉ là lướt qua bên ngoài quần áo, chưa khi nào thực sự chân chính lõa thể giao hoan, đêm nay Minh Nhi lại đồng ý với hắn, không khỏi khiến hắn vừa bất ngờ vừa vui mừng. Nhìn thân dưới thiếu niên lộ ra da thịt trắng nõn mịn màng, mái tóc đen buông dài tỏa ra bốn phía, phủ kín chẩm tịch(*), thật là tràn đầy kiều diễm phong tình, còn có bên môi y ẩn hiện nụ cười như có như không, cứ như đang hấp dẫn mời hắn yêu thương.

Không vội vã thưởng thức tú mầu trước mắt, Kỳ Hủ Thiên nhẹ nhàng xoa thù du hồng nhạt ở trước ngực ẩn dưới mái tóc dài, hai má y như ẩn như hiện lộ ra vài phần phi mầu, cúi người xuống khẽ liếm, liền cảm thấy thân người nằm dưới nhẹ run rẩy.

" Không ngờ thân thể Minh nhi nhạy cảm như thế, phụ hoàng thật sự là không thể chờ đợi được nữa rồi. "

Nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, Kỳ Minh Nguyệt không kìm chế được một trận run rẩy, trong lòng thầm oán một câu, thân thể thiếu niên non nớt thế này thật vô dụng, chỉ mới có chút xíu thôi đã nổi lên phản ứng rồi. Tối nay còn không biết sẽ như thế nào nữa, chỉ mong phụ hoàng đừng quá phóng túng, không thì e là đến ngồi dậy cũng không được nữa.

Giống như là cũng có chút lo lắng, Kỳ Hủ Thiên bên tai y nói nhỏ:

" Phụ hoàng đã nhiều ngày chưa từng thư giải, sợ như thế này sẽ không khống chế được, làm ngươi đau. Không bằng Minh nhi giúp phụ hoàng trước…" – Nói xong kéo tay y phủ lấy thân dưới đang dâng trào dục vọng của mình.

Hiểu ý phụ hoàng, tay Kỳ Minh Nguyệt cũng chuyển động ở thân dưới. Thấy phụ hoàng hai mắt chứa đầy dục ý cùng nhẫn nại, không đành lòng để hắn vất vả, Kỳ Minh Nguyệt dừng động tác trong tay lại.

Kỳ Hủ Thiên cảm thấy khó hiểu khi Minh nhi ngồi dậy đẩy hắn xuống giường, còn bản thân thì ngồi trên người hắn, nụ cười đầy mê hoặc, nhưng lại chậm rãi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chăm chú vào đôi mắt đầy lửa của Kỳ Hủ Thiên, rồi đem thân dưới nóng rực của hắn nhét vào miệng.

Không thể hoàn toàn ngậm vào, liền di chuyển đầu ra vào một chút, dùng lưỡi liếm nhẹ. Thấy Kỳ Hủ Thiên trong tay mình càng lúc càng nóng, Kỳ Minh Nguyệt giảo hoạt nở nụ cười nhẹ, dùng đầu lưỡi khuấy đảo dục vọng, dùng lưỡi đánh mấy vòng ở trên đỉnh, không chút nào bất ngờ khi nghe thấy Kỳ Hủ Thiên sung sướng rên rỉ.

Thấy phụ hoàng vì động tác của y mà thở dốc không kiên nhẫn, màu đen của con ngươi cũng lộ ra thần thái mông lung mê hoặc, trên ngực cũng đã toát ra mồ hôi, da thịt màu mật cũng như lóe lên ánh sáng, thập phần hấp dẫn, cũng không khỏi dục niệm dâng tràn, cảm thấy trong người như có lửa thiêu đốt.

Đôi mắt Kỳ Hủ Thiên tràn đầy dục vọng nhìn chăm chú vào thân dưới của thiếu niên, thấy vật ở giữa hai đùi ở trong miệng y lúc ẩn lúc hiện, mái tóc đen dài cũng nương theo động tác mà nhẹ nhàng đong đưa, có vài vệt đỏ từ từ xuất hiện trên người y, biết Minh nhi cũng đã động tình, liền vươn cánh tay ra, thâm nhập từ phía dưới, trước tiên là khiêu khích ngọc hoàn còn non nớt của y, sau đó lại trượt đến giữa hai đùi, thăm dò cúc lôi của y.

Hai người cùng chơi đùa với đối phương cho đến khi Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được thân hình run rẩy, cảm thấy giữa hai chân nóng lên. Nghe tiếng Kỳ Hủ Thiên cười khẽ, Kỳ Minh Nguyệt khó chịu liền liếm mút mạnh hơn, chỉ chốc lát bỗng phát hiện trong miệng rung động liền vội vàng dời mặt đi. Tiếc rằng trong miệng đã có vị tinh đàn, theo bản năng liền nhả thứ trắng đục trong miệng ra, lại không biết rằng hành động ấy lại khiến dục vọng vừa được phát tiết của Kỳ Hủ Thiên liền lập tức cương cứng trở lại.

Kỳ Hủ Thiên lấy ra từ đầu giường một hộp ngọc nhỏ, hương vị quen thuộc khiến Kỳ Minh Nguyệt nghi hoặc " Bạch Phù? ". Bọn họ nãy giờ chưa hề bị thương, hay là phụ hoàng đúng là muốn…

Thật là xa xỉ! Đưa tay chạm vào dịch thể vương lại trên môi, lại thấy trong tay Kỳ Hủ Thiên là Bạch Phù, ánh mắt đầy tà khí nhìn mình, Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được ý xấu áp lấy người hắn mà hôn môi. Kỳ Hủ Thiên cũng không chút do dự đón lấy lưỡi của y, lưỡi quấn lấy nhau không ngừng, hai người hôn nhau kịch liệt, bàn tay còn dính Bạch phù trượt vào giữa hai đùi.

Cái động nhỏ bé bỗng chốc bị một chất dầu nhẹ chạm vào khiến Kỳ Minh Nguyệt không khỏi co rúm người lại, trong miệng vẫn đang dây dưa cùng phụ hoàng không nói nên lời, chỉ cảm thấy ngón tay lạnh lẽo chà nhẹ rồi chậm rãi đi vào, vừa thong thả nhưng cũng không kém phần kiên quyết. Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được buộc chặt thân thể, nhớ tới bản thân đa phần vị trí là thượng, những hành động này cũng là mình làm cho người khác. Nhưng hiện giờ cũng là chính mình cam tâm tình nguyện nằm dưới phụ hoàng mà.

Đôi môi quấn lấy nhau, còn có ngón tay đang thăm dò phía sau, âm thanh ướt át tạo thành không khí dâm mỹ. Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được phát ra từng cơn thở dốc, bờ môi tách ra vương chút chỉ bạc. Nhắm mắt lại, Minh Nguyệt có thể cảm nhận được phụ hoàng đang liếm trước ngực mình, phía sau ngón tay cũng dần thông thuận bắt đầu di chuyển trong cơ thể, rồi ngón tay thứ hai cũng đã lọt vào…

Tuy có chút khó chịu, nhưng không phải là không thể chịu được, vì thế liền mặc cho môi, lưỡi cùng những ngón tay của hắn không ngừng làm những hành động gợi tình ở trên người mình.

An Nhược Lam bất an đứng không yên, trong Huyễn Thiên điện u ám, chỉ có tiếng đồng lậu là hết sức rõ ràng, chưa kể ở đây lại là một mảnh tĩnh mặc làm cho người ta sợ hãi. Nàng ở ngoài điện vốn định cầu kiến, lại một đường không gặp trở ngại mà đi vào, giống như thị vệ đều chạy tới nơi khác, đúng là không người thủ vệ.

Trong điện bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ khiến trong lòng nàng kinh hoàng, do dự mà phải lui ra ngoài, nhìn thực hạp(*) trong tay, bước chân lại thu hồi lui về phía sau, vốn là tính ngày mai đi ngự thư phòng cầu kiến, lại nghe thấy hôm nay đã có không ít phi tần tiến đến làm cho bệ hạ không vui, nghĩ trước nghĩ sau, rốt cục vẫn quyết định mạo hiểm thử một lần, thừa lúc ban đêm, âm thầm cầu kiến, cũng miễn việc bị người nhìn thấy.

Bước chân phóng nhẹ, một đường hướng nội điện bước vào. Lúc này màn đêm mới vừa buông xuống, bệ hạ hẳn vẫn còn chưa ngủ, thiết nghĩ nàng nhân cơ hội này mà đi vào thật đúng là vừa vặn, lại liếc mắt nhìn thực hạp trong tay, lúc này mới yên tâm tiếp tục hướng phía trong đi đến.

Bước chân càng tới gần tẩm cung, tim của nàng đập càng nhanh hơn, nắm chặt thực hạp trong tay, cắn răng bước vài bước lại gần, đây là hi vọng cuối cùng của nàng, bệ hạ đối nàng dần dần lãnh đạm, mắt thấy Hoàng hậu bị phạt, hậu vị sắp sửa đổi chủ, nàng phải làm cái gì đó mới được.

Vài tiếng than như có như không nương theo làn gió nhẹ lướt qua tai, còn không kịp bắt giữ, lại theo gió bay đi, nàng kinh ngạc nhìn xung quanh, không thấy một bóng người. Chẳng lẽ là ảo giác của nàng?

Trong tẩm cung chỉ có mình bệ hạ, trừ người ra thì chỉ còn hoàng nhi Kỳ Minh Nguyệt của nàng. Ngày thường mặc dù không được tiến vào, không biết y ở đâu trong cung này, nhưng họ cùng ở trong Huyễn Thiên điện, nói vậy sẽ không quá xa chỗ bệ hạ, không bằng đi dò hỏi một phen, xem y có phát hiện ra chỗ không ổn hay không.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trên hành lang, nàng tận lực bước nhẹ, lại vẫn bị chính âm thanh của mình làm hoảng sợ, mắt thấy đã đến trước cửa, cuối cùng mới an tâm, lộ ra nụ cười mị hoặc, chậm rãi đẩy cửa ra, gọi một tiếng nhỏ đến nỗi như không thể nghe thấy:

" Bệ hạ, ngoài điện nô tỳ không gặp người canh gác, mới cả gan tự động đi vào, mong bệ hạ không trách tội. "

Ngữ thanh ôn nhu ở trước cửa liền bị gió thổi tan, An Nhược Lam liều bước vào, ánh sáng dịu nhẹ trong phòng làm tinh thần người khác nhẹ nhõm, gian ngoài không thấy một bóng người, không chỉ thị vệ, ngay cả cung nhân gác đêm cũng không có một người, thử nhìn vào bên trong, phía sau những lớp sa liêm nặng nề, tựa hồ có bóng người thoáng hiện.

" Bệ hạ..." – Giữa ngữ thanh mềm nhẹ mang theo chút mị ý, nàng bước vài bước về phía trước, bỗng nhiên một tiếng thở dốc làm cho bước chân của nàng nhất thời ngừng lại.

Bệ hạ đã có một thời gian chưa đặt chân đến hậu cung, chẳng lẽ đúng là lén truyền phi tần tới đây thị tẩm? Không biết là ai may mắn như thế, được bệ hạ sủng hạnh.

Nàng chẳng qua chỉ là muốn lén nhìn xem người đang ở cùng bệ hạ trên long sàng là ai, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.

Cắn môi dưới, nàng sẽ không cam lòng nếu không biết được kết quả.

Cách một lớp sa liêm, bóng của hai con người lồng vào nhau sau lớp sa liêm, hình thành những động tác khiến người khác nhìn vào liền có ý nghĩ đen tối, những thanh âm đứt quãng không ngừng truyền đến bên tai, mang theo âm thanh mị hoặc câu nhân, còn có những tiếng rên thỏa mãn bị kìm nén trong cổ họng, khiến người ta mặt đỏ, tim loạn nhịp.

An Nhược Lam ngẩn người đứng tại chỗ, cách bức rèm, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra phía sau rèm tuyệt đối không có một người nào là nữ tử, bệ hạ thật sự âm thầm sủng nam phi?!

Cắn chặt răng, nàng lùi một bước, tính rời khỏi nơi đây, nhưng không ngờ một cơn gió nhẹ thổi đến, thổi tung một góc sa liêm, một mùi hương thoang thoảng và hỗn tạp cùng mùi tình sắc, còn có vị tinh đàn không cần hỏi cũng biết là từ đâu đến, còn có âm thanh ướt át của đầu lưỡi quấn lấy nhau, trong lãnh hương trở nên vô cùng nóng bỏng ái muội.

Nàng cuối cùng cũng nhịn không nổi, trong giây phút quay người lại, dư quang hiện lên trong mắt, thấy rõ hai thân ảnh đang quấn lấy nhau ở trên long sàng.

==========

(*) chẩm tịch: cái chiếu

(*) thực hạp:

31. Chương 31: Kinh Biến

Trong tẩm cung vắng vẻ, trên long sàng một người thiếu niên đang nằm sấp, hai chân mở rộng, thân thể non nớt lại có điểm ngây thơ, còn bệ hạ thì lại mang theo vô hạn yêu thương mà nhẹ nhàng hôn liếm lưng của thiếu niên đó, những ngón tay đặt trên mông thiếu niên chậm rãi xoa nắn, khiến y tuôn ra những âm thanh mỹ lệ…

Thiếu niên hơi nghiêng đầu, biểu tình trên mặt mang đầy sự nhẫn nại, thỉnh thoảng lại vì cảm giác từ phía sau đưa lại mà than nhẹ, gương mặt kiều diễm tràn đầy tình sắc, rất nhanh lướt qua mắt An Nhược Lam.

Nàng không dám tin điều vừa nhìn thấy, khuôn mặt trở nên trắng bệch, thực hạp trong tay rơi xuống đất.

Thiếu niên đang ở trên giường của bệ hạ không phải ai xa lạ! Không phải một nam phi! Cũng không phải bất kỳ nam tử nào! Mà là hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt! Là con trai nàng, là đứa con của nàng và bệ hạ, Kỳ Minh Nguyệt! Chỉ mới mười hai tuổi, Kỳ Minh Nguyệt!

Nàng không dám tin tưởng che lại miệng, lồng ngực ngổn ngang, cảm giác khiếp sợ cuồn cuộn dâng trào không thể không chế, cơ thể của hai con người trên giường kia, đang quấn lấy nhau mà làm những hành động cử chỉ thân mật trái với luân thường, cho dù chỉ trong giây lát, nhưng đã khắc sâu vào tâm trí nàng, không thể xóa bỏ, những hình ảnh trước đây chợt hiện ra, bệ hạ yêu mến y như thế nào, chiều chuộng ra sao, sự thực đằng sau, là như thế này đây!

Kinh hoàng, phẫn nộ, phủ định, sợ hãi, căm ghét… vô vàn cảm xúc không thể hình dung lẫn lộn khiến nàng cảm thấy buồn nôn, toàn thân trở nên lạnh buốt đến run rẩy, sự sợ hãi khiến nàng chợt nhớ đến một câu nói từ rất lâu mà nàng luôn ghi trong tâm…

Loạn thiên, thí mẫu, vô hậu… là dị tinh! Mê hoặc bệ hạ chính là dị tinh!

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Kỳ Minh Nguyệt cắn môi, cố gắng điều chế hơi thở, ngoảnh đầu lại nhìn Kỳ Hủ Thiên thấp giọng trách:

" Nếu phụ hoàng muốn tiếp tục tiến hành tiếp nữa, thì mau xử lý phiền toái bên ngoài, Minh nhi rất bực bội. " – Bất luận là ai, thậm chí là thích khách, hay là cung nhân vô ý, cũng nhất định phải loại trừ.

Từ lúc An Nhược Lam tiến vào Huyễn Thiên điện, Ảnh Vệ đã ngay lập tức truyền âm báo cho Kỳ Hủ Thiên, hắn cứ nghĩ là một cung phi nào đó, cũng không để ý quá nhiều, dù thế nào thì cho dù việc đang làm bị nhìn thấy, cũng chỉ cần giết kẻ đó, nhưng hắn không nghĩ đến người nhìn thấy lại là nàng…

" Nhìn đủ rồi thì mau ra đi. " – Kỳ Hủ Thiên nhíu mày, không kiên nhẫn hướng nàng nói, nhìn lại nét mặt của Minh nhi, hắn cũng không dự định lấy tính mạng của nàng.

Nghe thấy giọng điệu bình thản nhưng đã khàn đi vì tình của hắn, An Nhược Lam nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy, không nhịn được mà buột miệng kêu lên:

" Bệ hạ… các người là phụ tử a! Sao có thể… sao có thể làm những việc này?! " – Tiếng kêu chói tai giống như người bị bóp chặt ở cổ, âm điệu thê lương mà quỷ dị, Kỳ Minh Nguyệt vừa nghe thấy, đột nhiên mở to mắt, người xông vào là mẫu phi? Liếc mắt về phía Kỳ Hủ Thiên, y ngay lập tức thoát khỏi vòng tay hắn, khoác vào y bào của phụ hoàng, rồi cùng hắn ngồi thẳng dậy.

Thần sắc Kỳ Hủ Thiên vẫn không thay đổi, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể Kỳ Minh Nguyệt, để y tựa vào lồng ngực, điềm nhiên cúi đầu cười hỏi y:

" Minh nhi nhất định là cảm thấy vô cùng khó chịu, dừng lại không đúng lúc, cố gắng nhịn một chút nữa chúng ta lại tiếp tục có được không? "

Không đợi Kỳ Minh Nguyệt đáp lời, An Nhược Lam đã xông vào bên trong liêm mạc (*), một tay chỉ vào thiếu niên đang ngồi trong lòng Kỳ Hủ Thiên, tay kia thì nắm chặt, toàn thân run rẩy, bản thân vẫn không thể tin những điều trước mắt:

” Các người… các người quả thực là…”

” Lúc nãy chưa nhìn rõ sao? Vậy lúc này cần phải nhìn cho kỹ. ”

Nụ cười mang đầy sự quỷ quyệt, Kỳ Hù Thiên cúi đầu hôn nhẹ lên cần cổ của Kỳ Minh Nguyệt, lưu lại đó một chuỗi hồng ấn, bàn tay đang đặt bên hông y tự tiện tiến vào bên trong ngoại bào mà thăm dò, vạt áo mở rộng để lộ ra đôi chân thon dài của Kỳ Minh Nguyệt, trên làn da trắng nõn hiện đầy những vết đỏ ửng, kéo dài từ bên trong bắp chân lên đến ngực, đầu ngón tay của Kỳ Hủ Thiên theo đường cong của bắp chân mà lướt nhẹ, tiến vào phần bên trong bị y bào che khuất, không biết là làm gì, nhưng khiến Kỳ Minh Nguyệt thở gấp một tiếng, bất mãn kéo tay của hắn ra:

” Phụ hoàng! ”

Y thực sự không ngờ, chuyện lại bị mẫu phi phát hiện, khiến y nhất thời cũng không biết phải giải thích thế nào, chẳng nhẽ lại nói thật là y và phụ hoàng lưỡng tình tương duyệt? Bật cười nhẹ, nụ cười mang theo vẻ châm biến nhưng cũng có chút lãnh đạm:

” Mẫu phi đã thấy, Minh Nguyệt cũng không giấu, ta cùng phụ hoàng, là như vậy đó! Quan hệ của hai ta, không can hệ gì đến mẫu phi, tốt nhất người cứ coi như chưa thấy gì cả, tránh cho…” – Những gì tiếp theo tuy không nói ra, nhưng hàm ý cũng đủ hiểu.

Gương mặt trắng xanh, An Nhược Lam vẫn không thể tin hai người trước mặt nàng lại dám có những cử chỉ thân mật đến thế, không biết phải có cảm xúc như thế nào, máu trong cơ thể cũng tưởng như đông cứng lại, đầu óc trở nên trống rỗng, đôi mắt vô hồn hướng về phía hai phụ tử đang ôm nhau:

” Cái gì yêu thích, cái gì vinh sủng, đằng sau lại ẩn giấu những chuyện này, phụ không phải phụ, tử không phải tử, các người… các người quả thực khiến người ta thấy buồn nôn! ”

Lời nói của nàng khiến thần sắc Kỳ Minh Nguyệt lập tức trở nên đông cứng, y rời khỏi lồng ngực của Kỳ Hủ Thiên, đứng thẳng lên, chậm rãi bước lại phía nàng.

An Nhược Lam ngơ ngác nhìn y tiến về phía mình. Trên chiếc cổ trắng nõn của thiếu niên mới mười hai tuổi lộ rõ những dấu ấn hữu tình sắc, chiếc áo mỏng khoác hờ trên người, những lọn tóc đen trước ngực vẫn còn hơi ẩm ướt do mồ hôi. Kỳ Minh Nguyệt vẫn thản nhiên không để tâm đến bộ dạng hiện tại của bản thân, tiến tới trước mặt mẫu phi.

” Minh Nguyệt vốn không muốn làm tổn thương mẫu phi, nhưng người lại bức ta phải làm vậy…” – Nét mặt y ngày càng trở nên lạnh lùng theo từng chữ y nói ra, bàn tay nhỏ bé trắng ngần đã sớm hướng tới cổ nàng, động tác nhìn tưởng như ôn hòa nhưng vô cùng băng giá tàn khốc.

An Nhược Lam cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, lại thấy gương mặt nhỏ nhắn trước mắt có chút tiếc thương, nhưng bàn tay ở cổ vẫn ngày càng siết chặt, đến lúc mắt nàng trở nên tối sầm, lồng ngực khô kiệt đến không còn chịu được, tất cả hình ảnh trở nên nhạt nhòa, tưởng chừng như nàng đã ở bờ vực tử vong, khiến nàng hoảng hốt, lại nghe được một thanh âm phảng phất như đến từ nơi rất xa vang lên, ngữ điệu nhẹ nhàng mang theo ý cười:

” Mẫu phi lúc này không thể không tin những điều nhi thần nói, nếu ta muốn giết người, vô cùng dễ dàng, nhưng người dẫu sao cũng là mẫu phi của ta, thân thể này là do người sinh ra, Minh Nguyệt bởi vậy mà bỏ qua cho người một lần này, hy vọng người nhớ kỹ, chuyện gì quên được thì nên quên đi, trở lại là mẫu phi của nhi thần, Minh Nguyệt là hoàng nhi của người, người thấy sao? ”

Bàn tay y dần thả lỏng, cơ thể mềm nhũn của An Nhược Lam chậm rãi ngã xuống, ngực lên xuống dồn dập, nàng ôm lấy cần cổ, cứ ngồi đó ho khan không ngừng, gương mặt trắng bệch dần trở nên đỏ rực, mái tóc rối bù, dáng điệu thất sắc.

Kỳ Hủ Thiên nãy giờ vẫn chỉ lẳng lặng quan sát mọi chuyện, không thể hiện bất cứ phản ứng nào, nhưng sau khi Kỳ Minh Nguyệt nói xong thì lên tiếng, – ” Còn không quay lại với phụ hoàng. ” – Rồi kéo thân thể của y trở lại đặt trên đùi, khẽ thì thầm:

” Thực sự là mất hứng, ta còn chưa ăn được Minh nhi, đã bị cắt ngang, lát nữa ngươi nhất định phải để phụ hoàng tiếp tục…”

Nghe vậy, ánh mắt Kỳ Minh Nguyệt chợt thay đổi, vừa mới rồi còn chưa thực sự làm gì mà đã khiến chân y mềm nhũn ra rồi, khiến y thực có chút hối hận vì lời hứa lúc trước, hơn nữa giờ lại bị mẫu phi phát hiện, y đã mất hứng thú, vì thế liền cười nhạt một cái:

" Phụ hoàng còn không thấy rõ sao, mẫu phi vẫn còn đang đứng kia, người định làm thế nào đây? "

" Tự tiện tiến vào Huyễn Thiên điện, phải xử thế nào, đi hỏi Lưu Dịch là được. " – Kỳ Hủ Thiên lơ đãng đáp lời, đôi mắt chăm chú nhìn vào phía trong y bào của Kỳ Minh Nguyệt, làn da tinh tế trước mắt khiến hắn nhếch môi, hai tay lại bắt đầu từ tốn chuyển động không ngừng.

An Nhược Lam đang ngồi bệt trên đất, cúi đầu không nói gì, dáng dấp vô cùng kỳ quái, trong miệng liên tục thì thào, – " Hắn nói không sai, hoàng nhi của ta đã chết rồi, đây là dị tinh, là yêu nghiệt, nó muốn giết ta, nó muốn giết ta…"

Hai người trên giường nghe được những lời thì thầm của nàng, vô cùng ngạc nhiên nhìn nhau, " hắn " mà An Nhược Lam nhắc đến là ai? Bất chợt, Kỳ Minh Nguyệt nhớ lại lúc ở bên ngoài Ngưng Hi các, bóng dáng Hàn Tử Kỳ vội vã lướt qua.

?

An Nhược Lam bám vào tường, từ từ đứng lên, khuôn mặt đã trở lại bình ổn, nhưng ánh mắt vẫn chứa đầy cuồng loạn, hướng về phía Kỳ Minh Nguyệt:

" Loạn thiên, thí mẫu, vô hậu… Ngươi đã loạn thiên, còn muốn thí mẫu phải không? Ngươi là yêu nghiệt! Ngươi là dị tinh! "

Y đã loạn thiên? Tuy không tin những điều Đàm Vô nói về loạn thiên, nhưng cho dù y thực có năng lực đó, thì y đã làm gì mà có thể coi là loạn? Thiên hạ to lớn vô cùng, vốn không thể mãi mãi thanh bình, y việc gì phải tốn sức " loạn "?

" Mẫu phi đang nói gì vậy? Nhi thần tuy biết lời tiên tri của Đàm Vô, nhưng Minh Nguyệt chưa làm gì đến mức gọi là loạn thiên, cũng không muốn thí mẫu, chỉ cần người coi việc xảy ra hôm nay như chưa từng có, ta cùng phụ hoàng liền để người bình yên quay về, tiếp tục làm An quý phi, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Người cần gì phải đề cập đến thí mẫu. "

An Nhược Lam cười như điên dại, tiếng cười thê lương như lệ quỷ:

" Chưa làm gì? Việc ngay trước mắt đây, rõ ràng là phụ tử cùng huyết thống, lại khiến bệ hạ không để tâm đến luân thường, thân là đế quân, đường đường thiên tử, lại bị mê hoặc, như vậy không phải loạn thiên thì là gì! "

Loạn thiên mà Đàm Vô nhắc đến là ý này? Không phải là loạn thiên hạ, mà là mê hoặc thiên tử? Kỳ Minh Nguyệt không khỏi suy ngẫm về những điều Đàm Vô nói trước đây, nếu lão sớm biết chuyện này, sao không nói rõ, hay lão cũng chỉ biết đến mức nhất định, không thể kết luận? Nhưng nếu không phải do những điều lão nói ra, có lẽ y và phụ hoàng cũng sẽ không có ngày hôm nay, nói không chừng y đã sớm bị kẻ nào đó ám sát từ lúc còn nằm trong nôi.

Kỳ Hủ Thiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó lại cười nhẹ tự đắc:

" Minh nhi nghe thấy không, đôi ta chính là đã được định sẵn sẽ luôn ở bên nhau. "

Thấy hai người vẫn như trước không kiêng kị, ở trước mặt nàng mà vẫn thân mật dựa vào nhau, trong tiềm thức của An Nhược Lam bất chợt dâng lên một cảm xúc méo mó, ác ý lấp đầy tâm trí nàng, giọng nói khàn đặc, tròng mắt nhuốm đầy tia căm ghét:

" Loạn thiên chi năng, thí mẫu chi mệnh, khen cho ngươi loạn thiên thí mẫu. " – Nàng giơ một ngón tay chỉ vào Kỳ Minh Nguyệt, – " Nói cho ngươi biết, ta sẽ không cho ngươi toại nguyện! Ngươi sẽ không giết được ta! "

Nàng tưởng như nhớ ra chuyện gì, tự nhiên trở nên yên lặng trầm ổn, nhìn Kỳ Minh Nguyệt, ánh mắt dần trở nên quang đãng, khuôn mặt bình tĩnh. Sự biến đổi khác thường khiến Kỳ Minh Nguyệt không khỏi ngờ

vực mà nhíu mày, chỉ thấy nàng từ tốn chỉnh sửa y phục, đồng thời thần sắc cũng khôi phục lại vẻ điềm đạm thường ngày.

Nàng quay về phía Kỳ Hủ Thiên, nhẹ nhàng nói:

" Bệ hạ thực sự là muốn thần thiếp chết trước mặt người, tránh cho lời đàm tiếu truyền ra bên ngoài? Cũng may là thần thiếp đã có dự trù từ trước, dù các người muốn ta chết, chỉ sợ là không dễ dàng, bệ hạ có muốn biết vì sao không? Thần thiếp đã làm gì? "

An Nhược Lam nhìn hai người trước mặt, gương mặt tươi cười bí hiểm, thong thả tiếp tục:

" Hoàng nhi vẫn thường ở chỗ mẫu phi dùng điểm tâm, luôn khen mùi vị rất đặc biệt? Đúng là có bỏ một thứ…"

Vừa nghe nàng nói vậy, Kỳ Hủ Thiên biến sắc, thân ảnh ngay lập tức đã ở bên cạnh An Nhược Lam, chỉ trong giây lát khiến nàng thổ huyết, bị văng mạnh ra ngoài, lại bị hắn ép lên tường.

" Nói! Ngươi hạ độc gì? Giải dược ở đâu? " – Giọng nói âm trầm mang đầy phẫn nộ, tưởng như trong tích tắc khiến nàng phơi thây trên mặt đất. Kỳ Hủ Thiên trong lòng kìm nén bạo khí, nghĩ đến Minh nhi tuy đã ăn quỳnh châu, nhưng vẫn chưa hấp thụ đầy đủ dược lực, nếu gặp phải loại kịch độc bá đạo, dù không đến mức chết, nhưng lục phủ ngũ tạng vẫn bị thương tổn nặng nề, vô cùng bất lợi, mà nếu trúng độc nặng hơn nữa… Nghĩ tới đây, ngữ thanh của hắn càng trở nên băng giá:

" Ngươi nếu không nói, trẫm sẽ khiến ngươi… sống không bằng chết! " – Mỗi chữ nói ra, đều khiến người khác run sợ, nhưng An Nhược Lam tuy khóe miệng vẫn đang rỉ máu lại không hề biến sắc, vẫn tươi cười đến kỳ quái, – " Không có giải dược, hắn trúng không phải độc thường, mà là cổ độc! "

Nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt Kỳ Hủ Thiên, nàng lại càng trở nên đắc ý mà cười vang, – " Bệ hạ nếu giết ta, hắn cũng không sống được! "

" Là ý gì? "

" Bệ hạ còn chưa thấy sao, sau lưng người kia, bảo bối yêu quí của người đang bị dày vò không ngừng kìa. " – Ánh mắt hí hứng của nàng khiến Kỳ Hủ Thiên quay đầu lại, thấy Minh nhi tay che ngực, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy nằm rạp trên giường, toàn thân mồ hôi đầm đìa, cứ chốc chốc lại co giật vô cùng đau đớn, so với lúc bị trúng Niệm Trần thì lại càng nghiêm trọng hơn, giống như… chỉ trong chốc lát sẽ lìa khỏi dương thế!

==========

(*) liêm mạc: màn che

32. Chương 32: Cổ Độc

Quẳng An Nhược Lam sang một bên, Kỳ Hủ Thiên lao tới bên giường, ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt. Toàn thân y không ngừng co quắp run rẩy, nhưng hai bàn tay vẫn nắm chặt, cố sức chịu đựng, cuộn mình trong lòng Kỳ Hủ Thiên.

Vừa rồi Kỳ Minh Nguyệt vốn chỉ cảm thấy một trận đau nhức, lúc đó đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, không ngờ sau đó lại truyền tới một đợt đau đớn thống khổ hơn, tim phổi như đang bị người móc ra khiến y toàn thân rét buốt suýt ngất. Y chưa từng trải qua đau nhức như vậy nhưng vẫn kiên quyết cắn chặt môi, không để những tiếng rên rỉ thoát ra khỏi cổ họng.

Vừa ôm Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên vừa cố gắng kiềm chế sát ý đang cuồn cuộn toàn thân, thúc giục hắn ngay lập tức đem nữ nhân trước mặt thiên đao vạn quả(*), nhưng lý trí của hắn không cho phép, nhắc nhở hắn không thể làm tổn hại nữ nhân đó dù chỉ một chút. Tình trạng lúc này cũng tương tự như kiêng kị " ném chuột đổ bình ". Thế nhưng đối phương chẳng qua chỉ là một nữ tử trong hậu cung mà hắn từ lâu

đã chẳng còn hứng thú khiến hắn không cam tâm, lại càng thêm tức giận, thị huyết điên cuồng(*), lại thêm lo âu, khiến cho đôi mắt của hắn trở nên đỏ rực như máu. Hắn chậm rãi bước từng bước đến trước mặt An Nhược Lam, trong giọng nói không biểu lộ chút cảm xúc, lại giống như từ địa ngục truyền đến:

" Ngươi muốn tìm đến cái chết phải không? "

Từng tiếng thấp trầm băng lãnh, sắc nhọn như mũi thương, còn chất chứa vô vàn sát khí, khiến An Nhược Lam phải thối lui vài bước. Nàng tựa hẳn người lên bức tường phía sau lưng như hi vọng nó có thể giúp bản thân chống đỡ. Từ trước đến nay nàng chưa bao giờ đối mặt với bá khí đầy uy hiếp của bậc quân vương. Lúc này đây, nàng hiểu rõ, nếu không phải vì bệ hạ e ngại làm tổn thương đến Kỳ Minh Nguyệt, nhất định sẽ khiến nàng sống không bằng chết.

Nhưng người làm chủ cục diện lúc này chẳng phải là nàng sao? Nàng cố hết sức nở một nụ cười dù cơ thể vẫn không ngừng run rẩy, chú tâm lấy lại bình tĩnh, giấu đi sự sợ hãi trong ánh mắt, run giọng lên tiếng:

" Bệ hạ xin nhớ cho, nếu thần thiếp chết, Kỳ Minh Nguyệt cũng không sống được. Vừa rồi thần thiếp chỉ mới thổ huyết một chút thôi, y đã trở nên khốn khổ như vậy, nếu bệ hạ lại manh động, chỉ e là y sẽ bị dày vò đau đớn đến chết ngay trước mặt Người, đến lúc đó thì bệ hạ muốn hối cũng không kịp đâu. "

Kỳ Hủ Thiên nguy hiểm nửa nhắm mắt lại. Hắn hoàn toàn không ngờ được, An Nhược Lam lại có thể nhẫn tâm đến vậy, dám hạ độc thủ đối với chính đứa con máu mủ của nàng. Dù luôn biết nàng không phải là loại phụ nữ yếu ớt hay thiện tâm, thậm chí thủ đoạn không thiếu nhưng lại không nghĩ lá gan của nàng lại lớn đến vậy, dám hạ cổ độc trên người Minh nhi. Hơn nữa, đối với loại kiến thức như thế này nàng cũng không thông hiểu, nhưng tại sao lại có thể ra tay?

Nhẹ nhàng vỗ về Minh nhi, cho đến khi cơ thể y ổn định trở lại, đôi mắt từ nãy giờ vẫn vô cùng thâm trầm của Kỳ Hủ Thiên chợt loé lên. Hàn Tử Kỳ. Ngươi dám bày ra chuyện này, ta nhất định không bỏ qua cho ngươi.

Kỳ Minh Nguyệt co duỗi hai tay, kiên nhẫn đợi cho đau đớn qua đi, chậm rãi buông tha cho đôi môi nãy giờ vẫn bị y cắn chặt đến rớm máu, mùi tanh bốc lên khiến huyết ý trong y lần nữa lại bị khơi dậy. Y giống như người đi ngược dòng nước, bị dòng chảy cuốn đi mà tỉnh ngộ. Nếu nàng đã không còn coi y là con, y việc gì phải đối nàng như mẫu thân? Cố gắng đem hết sức bình sinh, mở to đôi mắt trong veo lạnh lẽo như trăng sáng, y cất giọng khàn đục hướng Kỳ Hủ Thiên nói:

" Nếu không thể giết nàng, thì phải khiến nàng sống không bằng chết. Đợi đến lúc cổ độc được giải trừ, Kỳ Minh Nguyệt sẽ làm nàng hiểu rõ, cái gì gọi là dị tinh, thí mẫu sẽ là như thế nào. "

Lời nói nhẹ nhàng như mây như gió, nhưng lại khiến An Nhược Lam không khỏi rùng mình. Gương mặt y lúc thốt ra những lời đó không vui buồn, vô cùng tĩnh lặng, nhưng lại mang đầy uy hiếp làm người nghe phải sợ hãi. Nhận ra hai nam nhân trước mặt – Kỳ Hủ Thiên cùng Kỳ Minh Nguyệt – hai cặp mắt vô cùng giống nhau, đều rất thâm trầm u ám – cùng lặng lẽ quan sát nàng, An Nhược Lam bất giác giật mình hối hận, phải chăng nàng thực sự đã làm một chuyện vô cùng dại dột?

Toàn thân đột ngột trở nên mềm nhũn, nàng từ từ trượt ngã xuống sàn, nhưng khát khao sống giúp nàng một lần nữa có đủ dũng khí mở miệng:

" Các ngươi không thể làm gì được ta, chỉ cần ta có chút tổn thương, Kỳ Minh Nguyệt nhất định sẽ nhận lấy vô vàn đau đớn dày vò khắp cơ thể! "

Kỳ Hủ Thiên đối với nàng vẫn như trước vô cùng khinh ghét, chỉ hừ lạnh một tiếng, truyền âm triệu Ảnh Vệ ở ngoài tiến vào, ngay lập tức một bóng đen vụt hiện ra, quỳ giữa phòng:

" Mang ả đi, canh giữ cẩn thận, không được để bất cứ kẻ nào đến gần. Nếu có kẻ có tâm địa bất chính, giết không tha! "

Bóng đen vụt đi, Ảnh Vệ đã nhận lệnh thi hành, trong phòng không còn bóng dáng của An Nhược Lam, chỉ còn vũng máu chưa khô cùng thực hạp vẫn còn rơi trên sàn.

Lau đi vết máu bên môi Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên vuốt nhẹ lên khuôn mặt y, lại cúi xuống hôn dịu dàng, – " Minh nhi còn đau không? "

Y nhẹ lắc đầu. Y chỉ là vô cùng mệt mỏi như đã trải qua một cơn bệnh nặng, – " Chỉ hơi mệt một chút, phụ hoàng không nên lo lắng quá, ta nghỉ một lát là được. "

Kỳ Hủ Thiên đem y đặt lại trên giường, dùng chăn ấm đắp cho y, liếc mắt về phía thực hạp vẫn còn rơi trên sàn, hắn khẽ nhíu mày, lại truyền một Ảnh Vệ khác đến trước mặt.

" Ngoài điện xảy ra chuyện gì? " – An Nhược Lam hoàn toàn không có khả năng tiến vào Huyễn Thiên điện mà không bị cản trở, vậy nhưng lúc hắn nhận được tin báo của Ảnh Vệ nàng đã tới được nội điện, thị vệ bên ngoài lại không phát hiện ra, nhất định có điều ám muội.

" Thuộc hạ đang định bẩm báo với bệ hạ, toàn bộ thị vệ canh gác ngoại điện đều bất tỉnh, xem xét thi thể đều không có dấu vết ẩu đả, nhất định là bị trúng độc, Ảnh Ngũ phát hiện dấu vết khả nghi, đang lần theo vẫn chưa trở về. "

Nói như vậy, việc An Nhược Lam tới đây đã có người mưu tính từ trước, để nàng chắc chắn có thể dâng điểm tâm… Kỳ Hủ Thiên nhặt lên một miếng bánh, tỉ mỉ xem xét, sau đó quay lại phía Ảnh Nhị phân phó, – " Hạ lệnh, triệu Oánh Nhiên lập tức quay về. "

" Tuân lệnh." – Bóng áo đen biến mất, nhanh như chưa từng hiện diện.

Kỳ Hủ Thiên quay lại bên giường, ngắm nhìn gương mặt nhỏ bé đang say ngủ của Minh nhi, nhẹ tay lau đi những giọt mồ hôi lạnh đang rỉ ra trên vầng trán của y. Nhìn y như vậy nhất định lúc nãy đã chịu không ít đau đớn, nếu không sẽ không mệt mỏi đến vậy, mê man đến mức không để ý được xung quanh.

Lại nhớ đến việc trúng cổ độc, trên trán Kỳ Hủ Thiên xuất hiện một đường nhăn mờ. Hắn bước tới cạnh bàn, uống một ngụm trà đã nguội lạnh từ lâu, cảm nhận làn nước mát đắng ngắt trong miệng, bàn tay hơi run khẽ liền nắm chặt lại, khoé miệng hơi động đậy, tạo thành một cái nhếch mép tàn nhẫn. Phất nhẹ tay, hắn quay trở lại bên giường, cẩn thận kéo Kỳ Minh Nguyệt ôm vào lòng, chăm chú quan sát gương mặt đang ngủ của y, ánh mắt từ từ ôn hoà trở lại.

Trong tẩm cung vắng vẻ, không có đến một tiếng động nhỏ, bầu không khí nặng nề bí hiểm, lại thêm mùi máu tanh phảng phất trong không khí, không gian trong phạm vi vài dặm ngoài điện cũng bị ảnh hưởng bởi một lớp khí lạnh dày đặc mơ hồ.

Gió nhẹ thổi ngoài khung cửa sổ mở rộng, cuốn theo đám bột phấn rải trên chiếc bàn đặt trà trản, rơi xuống mặt đất.

~*~0~*

~Ngày hôm sau, mọi người trong cung dường như cũng nhận ra bầu không khí dị thường, đặc biệt bệ hạ lâm triều không có Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt đi cùng. Tuy trước nay điện hạ ngồi trên điện cũng ít khi lên tiếng, nhưng mọi người đã sớm quen với hình ảnh y và bệ hạ ngồi cùng nhau, hôm nay lại chỉ thấy có mỗi bệ hạ, hơn nữa sắc mặt trầm lặng, biểu cảm cười mà như không cười khiến tất cả khiếp sợ, thầm nghĩ không hiểu là ai đã chọc giận bệ hạ. Có thể nào là Nhị hoàng tử? Không lẽ bệ hạ rốt cuộc đã cảm thấy chán ghét vị hoàng tử luôn được yêu thích đó rồi sao? Đoán già đoán non mãi cũng không ra được kết luận gì, chỉ biết rõ một điều là, nếu không muốn tìm đến cái chết thì nghìn vạn lần không nên mở miệng nói điều không liên quan đến mình, tránh đổ thêm dầu vào lửa, khiến bệ hạ càng thêm khó chịu mà giận cá chém thớt, đến lúc đó thì dù cầu xin thế nào cũng không thoát.

" Các vị ái khanh hôm nay có việc gì quan trọng cần tấu không? " – Kỳ Hủ Thiên lướt mắt qua đám thần tử đang quỳ dưới điện, dễ dãi hỏi.

Trong đám quần thần, An Viên nãy giờ vẫn đang do dự, cuối cùng quyết định tiến lên phía trước.

" Bệ hạ, thần… " – Lão vừa mở miệng, liền không biết phải nói tiếp thế nào. Con gái đã xuất giá trở thành một trong những phi tử của hậu cung, từ lúc nàng trở thành người của hoàng thất, lão vốn không có cách nào vừa không làm mất lòng thiên tử, vừa yêu cầu bệ hạ cho lão một lời giải thích, vì tội gì mà con gái lão lại bị tống vào Địa cung.

" An tướng quân muốn nói gì, sao không tiếp tục? " – Kỳ Hủ Thiên giả bộ nhướn mày thắc mắc, gương mặt vẫn ôn hoà hỏi.

" Xin hỏi bệ hạ, không biết là hiện tại tiểu nữ của vi thần đang ở đâu? Phải chăng Nhược Lam đã làm việc gì khiến bệ hạ không vừa lòng, đã bị biếm đến lãnh cung? " – An Viên tính khí bộc trực, thẳng thắn, không phải người hay nói dông dài, quan sát vị quân vương đang ngồi trên đại điện, dứt khoát đem nghi ngờ nói rõ. Sáng nay nghe tin báo trong cung truyền ra, nói là Nhược Lam tới Huyễn Thiên điện cả đêm không về, sau đó lại được cho biết toàn bộ cung nhân của Ngưng Hi các đều bị tống giam khiến lão đứng ngồi không yên, không hiểu là con gái lão đã gây ra chuyện gì, lại thêm việc bệ hạ không ra chỉ dụ rõ ràng nào cả càng khiến lão bất an.

Kỳ Hủ Thiên khẽ cười, – " Tin tức quả nhiên lan truyền rất nhanh. Không sai, nàng đúng là đã làm trẫm tức giận, phạm vào lễ tiết trong cung, ban đêm lại dám tiến vào Huyễn Thiên điện…"

Hắn mới nói đến đây, quần thần đã ngay lập tức hiểu ra sự tình. Thảo nào mà sắc mặt An Viên lại lộ rõ vẻ lo lắng như vậy, nguyên lai là An quý phi đã mạo phạm tới bệ hạ. Như vậy việc Nhị hoàng tử vắng mặt cũng không có gì lạ, nhất định là do hành động của mẫu thân mà bị liên luỵ, e là từ nay về sau sẽ không còn nhận được sự sủng ái từ hoàng thượng nữa. Tuy hiện giờ An Nhược Lam vẫn chưa bị hoàng thượng nghiêm phạt, nhưng thân là quý phi, dù cho không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng nhất định không được bỏ qua. Vẫn còn sống được đến lúc này, chắc cũng chỉ bởi bệ hạ vẫn chưa quên những sủng ái trước kia.

Trong triều cũng có mấy vị tướng có vị thế, đối với An Viên cũng có chút giao tình, đang có ý định tiến tới cầu hoàng thượng tha tội cho An Nhược Lam, không ngờ chưa kịp làm gì Kỳ Hủ Thiên lại chậm rãi cất tiếng:

" Nàng xông vào Huyễn Thiên điện cũng không phải là chuyện gì to tát, nhưng lại có ý đồ muốn hạ độc trẫm. Bất quá, nể mặt An tướng quân, chỉ sai người đem nàng giam vào Địa cung, như thế cũng xem như là quá tử tế rồi. "

Lời vừa nói ra, làm tất cả những người đang có ý định xin tha cho An Nhược Lam đều giật mình sợ hãi, ngay lập tức thụt về vị trí cũ. Lại còn như thế nữa, tội mưu hại hoàng đế là tội chu di, vậy mà An Viên còn cả gan chất vấn bệ hạ, chẳng nhẽ lão không còn muốn sống nữa. Vài người liền vội kéo ống tay áo của lão, ngầm lắc đầu ra dấu.

An Viên cũng vô cùng sửng sốt, hai hàng lông mày đều dựng thẳng, hai tay nắm lại. Muốn lão tin là con gái mình dám làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, thực sự là vô lý. Nhưng bệ hạ lại không có lý do gì mà lừa gạt lão, trừ phi An Nhược Lam bị người lợi dụng, hoặc bị ai đó giá hoạ. Nghĩ thế, lão liền cao giọng nói:

" Bệ hạ, tính tiểu nữ vốn thông minh lanh lợi, lại tâm hệ (*) bệ hạ, thần cho rằng tiểu nữ nhất định không bao giờ dám làm ra chuyện tày đình như vậy, nhất định là bị người hãm hại, cầu bệ hạ minh xét! " – Nói xong liền quỳ xuống trước mặt hắn.

Vừa nghĩ đến An Nhược Lam, sắc mặt Kỳ Hủ Thiên lại càng trầm xuống, khí lạnh lan toả khiến tất cả đều biết bây giờ hắn đang vô cùng tức giận, nhất thời đều im bặt không dám nói lời nào, chỉ có duy nhất An Viên vẫn đang quỳ giữa điện.

" An tướng quân có vẻ như rất tin tưởng vào con gái mình, vẫn cho rằng nàng không có tội. Nhưng trẫm hỏi ngươi, là trẫm tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, nàng mưu đồ làm loạn, muốn làm hại trẫm, như vậy là… An tướng quân nghi ngờ người nói dối là trẫm? "

Đế vương nổi giận, toả ra sát khí áp bức trùm lên toàn bộ thần tử, uy nghiêm của bậc vương giả khiến bọn họ không có khả năng chống đỡ, chỉ chốc lát tất cả đều đã quỳ xuống sàn, chỉ cầu mong An Viên biết tự yêu lấy bản thân mà ngừng lên tiếng, nếu không đến lúc lão chết lại liên luỵ thêm bọn họ.

An Viên cúi đầu chán nản, tâm như tro tàn. Bệ hạ đã nói đến như vậy, thì Nhược Lam đã định là phải chết, ngay cả lão cũng có khả năng sẽ bị liên luỵ, thậm chí toàn bộ người trong gia tộc đều sẽ bị đem chôn cùng nàng.

Đột nhiên mọi người đều cảm thấy áp bức trên người được buông lỏng, luồng khí uy hiếp vừa nãy cũng đã tan biến, rụt rè ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bệ hạ đã đi về phía sau trướng, miệng nói hai chữ – " Bãi triều! " – dáng vẻ vô cùng vội vã.

Các quan viên không khỏi nhìn nhau mà thở dài một tiếng. Quân tâm thật khó dò a. An quý phi lần này

gây ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế, ngay cả Nhị hoàng tử cũng bị thất sủng, chỉ e là cả nhà An tướng quân cũng không thoát khỏi kiếp nạn này.

Lý do Kỳ Hủ Thiên bỏ mặc đám quần thần trên đại điện, là vì nhận được tin báo Oánh Nhiên sau khi nhận lệnh liền khẩn trương trong một ngày một đêm quay trở lại kinh thành, lúc này đang ở Huyễn Thiên điện.

Trong tẩm cung hoàng đế, Kỳ Minh Nguyệt đang tựa ở đầu giường, thần sắc xem ra đã trở lại bình thường, lúc này trông vô cùng nhàn hạ, trên tay cầm quyển sách một cách buồn chán. Trông thấy Kỳ Hủ Thiên vội vã đi vào, y không khỏi cảm thấy kỳ quái, liền lên tiếng hỏi, – " Hôm nay lâm triều nhanh vậy sao? "

Kỳ Hủ Thiên không đáp, chỉ vươn tay vỗ về y, đồng thời nói, – " Oánh Nhiên đã trở lại, nàng vốn thiện độc, đối với cổ độc cũng có chút hiểu biết. Chốc nữa để nàng kiểm tra cho ngươi, còn có… phụ hoàng không muốn thấy Minh nhi đối với thân thể của mình không có chút để tâm như vậy, đã nghỉ ngơi thì nên nghỉ ngơi, còn cầm sách làm gì? Dù chỉ đọc sách nhưng cũng sẽ tổn hại tâm trí, không có phụ hoàng để ý, Minh nhi liền trở nên không ngoan như vậy. "

Vươn tay cầm lấy quyển sách trong tay y, Kỳ Hủ Thiên gương mặt tuy vẫn giữ được sự bình tĩnh, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt hắn lại lộ ra vẻ lo âu. Kỳ Minh Nguyệt thấy vậy cũng không nói được gì, chỉ để yên cho hắn đoạt lấy quyển sách mà quẳng xuống đất, thầm nghĩ có một chút đáng tiếc.

Đến lúc Oánh Nhiên tới nơi, chỉ thấy ở trên long sàng, bệ hạ cùng Nhị điện hạ đang tựa vào nhau.

Nhận ra nàng đã đến, Kỳ Hủ Thiên liền ngẩng đầu lên nói, – " Minh nhi trúng cổ độc, ngươi có cách nào giải được không? "

Lúc Oánh Nhiên nhận lệnh truyền nàng lập tức về cung, không biết rõ là có vấn đề gì, giờ được báo là điện hạ trúng cổ độc, gương mặt ngay lập tức trở nên căng thẳng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, vội vã đi tới bên giường, kiểm tra mạch, lại kiểm tra mắt y, tỉ mỉ hỏi rõ triệu trứng, sau đó thì trở nên lặng thinh.

Thấy nàng trầm tư suy nghĩ, Kỳ Hủ Thiên cùng Kỳ Minh Nguyệt cũng không quấy rầy, chỉ lặng lẽ chờ nàng lên tiếng.

Vẻ mặt Oánh Nhiên vài lần thay đổi, cuối cùng cũng bình tĩnh lên tiếng:

" Điện hạ đúng là trúng cổ độc. "

Tuy đã đoán được đáp án này từ trước, trong lòng Kỳ Hủ Thiên cùng Kỳ Minh Nguyệt vẫn không tránh khỏi thất vọng, lại nghe nàng tiếp tục, – " Oánh Nhiên dù thiện độc nhưng cổ độc này không phải độc thường, dù có giải dược cũng không chắc có thể giải được. Loại độc điện hạ trúng cũng rất rắc rối. "

" Ý của Oánh Nhiên là sao? Vì sao lại rắc rối? " – Kỳ Minh Nguyệt muốn biết, rốt cục thì An Nhược Lam đã hạ loại độc gì trên người y.

" Loại độc này là tử mẫu cổ, mẫu tử liên tâm. Nếu cơ thể mẫu cổ bị kinh động, tử cổ sẽ có rối loạn, vật chủ của tử cổ sẽ trở nên tim như đao cắt, phủ tạng tổn thương, sẽ chịu vô vàn đau đớn, đến khi nào mẫu cổ thoát hiểm mới dịu lại. Vì có đặc điểm như vậy nên loại độc này được đặt tên là ' Liên tâm '. "

==========

(*) Thiên đao vạn quả: thiên = nghìn ; vạn= mười nghìn ; quả = róc xương lóc thịt, lăng trì. Ý nói là muốn phanh thây thành nghìn mảnh

(*) Thị huyết điên cuồng: điên cuồng khát máu.

(*) Tâm hệ: vấn vương.

33. Chương 33: Địa Cung

Mẫu tử liên tâm? Thực sự là mẫu tử liên tâm a... Kỳ Minh Nguyệt nhếch mép, lộ ra một nụ cười châm biếm. Muốn dùng loại phương pháp này để giữ được tánh mạng, thật không tồi a, xem ra nàng ta thực là sợ dị tinh. Có thể từ lúc đầu, nàng sớm đã vì hai chữ ' thí mẫu ' mà sợ hãi, nên mới làm ra chuyện như vậy dưới sự xúi giục của Hàn Tử Kì.

" Ngay cả Oánh Nhiên cũng không cách nào giải được sao? " – Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười hỏi, tựa hồ đối với cổ độc trên người không chút nào để ý.

Nàng chần chờ một lát mới đáp:

" Trên thế gian này có vài loại tâm pháp có thể áp chế tử cổ, cưỡng chế khiến cho nó ngủ say, tạm thời thoát ly khỏi sự khống chế của mẫu cổ, nhưng muốn hoàn toàn giải hết thì lại không dễ, vốn dĩ mẫu cổ mà chết, tử cổ cũng sẽ tự mình hóa giải, nhưng sự bá đạo của liên tâm cổ chính là một khi kí chủ của mẫu cổ chịu thương tổn thì sẽ liên lụy đến tử cổ, một khi mẫu cổ chết, tử cổ cũng sẽ tự nổ cơ thể mà vong mạng, người mang trong mình cổ độc sẽ do bên trong cơ thể thối rữa mà chết."

Nghe Oánh Nhiên nói xong, Kỳ Hủ Thiên thần sắc càng âm lãnh hơn, – " Vậy ý của ngươi, đó là không cách nào có thể giải? Nàng tử, Minh nhi liền tử, nàng bị thương, Minh nhi so với nàng càng thống khổ hơn? "

Oánh Nhiên bất đắc dĩ gật đầu, trong lòng cũng bối rối:

" Nhưng theo như Oánh Nhiên biết thì không dễ gì mà hạ được liên tâm cổ, nhất định hai bên đều phải ăn vào cổ dẫn, cổ dẫn này có lợi cho cổ trùng, như thế mới có hiệu quả. " – Kỳ Hủ Thiên bỗng nhớ tới chuyện gì, liền lệnh Oánh Nhiên mang thực hạp ở trên bàn đến.

Oánh Nhiên y lời mang thực hạp đến rồi mở ra, chỉ thấy trong đó đặt mấy miếng cao điểm(*) trông có vẻ rất ngon, cho nên liền nhìn bệ hạ với ánh mắt khó hiểu, chỉ nghe hắn nói:

" Ngươi xem, trong cao điểm này, có chỗ nào không bình thường không? "

Hiểu ý hắn, Oánh Nhiên cẩn thận bày các món ra, trước tiên là lấy ngân trâm để thử, sau đó lại lấy ra một cái bình, đổ ra một con trùng bộ dáng cổ quái, lông trên người nó màu đen, nó chậm rãi ngọ nguậy cái thân thể nhiều đốt (1), một đôi mắt đỏ lòm, bộ dáng có vẻ rất quái lạ xấu xí, chỉ thấy nó bò lên miếng cao điểm, bò một vòng rồi quay về, trên người liền xuất hiện một đường đỏ tươi, làm cho nó càng thêm nét yêu diễm quái dị.

Oánh Nhiên nhìn thân thể nó, rồi bắt nó lại trở lại trong bình, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm nói:

" Bệ hạ, không biết là ai dùng cao điểm này? May mà trong đó chứa không phải là cổ độc, còn có thể cứu. "

" Ý Oánh Nhiên là, trong đó cũng có độc? " – Biểu tình của Kỳ Minh Nguyệt trong nháy mắt sắc lạnh, nhìn chằm chằm vào nửa miếng cao điểm khác trong tay nàng, trong mắt hiện lên một tia sát ý.

Mặc dù không biết là ai can đảm dám đối điện hạ hạ cổ. Nhưng lúc trước, khi biết mình trúng liên tâm cổ thì cũng không thấy điện hạ tức giận như vậy, Oánh Nhiên có chút bất ngờ, nhưng vẫn cung kính đáp:

" Đúng như lời bệ hạ nói, trong đó có độc, nhưng phải cần có một độc dẫn mới có thể chí mạng, và độc dẫn cùng thứ liên tâm cổ thích là tương đồng. "

Kỳ Hủ Thiên không ngờ An Nhược Lam lớn gan đến nỗi muốn mưu hại hắn, nếu nói việc nàng ta hạ độc Minh nhi thì còn có lý do, nhưng hạ độc hắn thì hoàn toàn không có đạo lý, hắn càng không ngờ tới, hai thứ thuốc độc cần phải có cùng một dược dẫn, vì vậy tiếp tục hỏi:

" Độc dẫn là gì? "

" Lạc đồng. "

Oánh Nhiên vừa nói xong hai chữ, Kỳ Hủ Thiên cùng Kỳ Minh Nguyệt trong chớp mắt tim đều đập mạnh và loạn nhịp. Nghĩ đến mấy ngày trước đây An Nhược Lam làm lạc đồng hoa cao, thì đều khiếp sợ cho tâm kế sâu độc của nàng, chẳng lẽ bắt đầu từ khi đó, nàng ta đã có dã tâm này? Có như vậy mới nghĩ trăm phương ngàn kế, đầu tiên là làm cao điểm, tiếp theo là hạ cổ độc?

Kỳ Hủ Thiên trầm tư một hồi, cùng Kỳ Minh Nguyệt liếc nhau, phát hiện trong mắt đối phương đang có tâm tư giống mình. Không tin, không tin An Nhược Lam có tâm cơ thâm trầm, ác độc tới như thế này. Nàng tuy không phải nữ tử yếu đuối, nhưng nếu nàng thật có lòng dạ mưu đồ, cùng tính nhẫn nại để thực thi kế hoạch của bản thân thì tối hôm qua sẽ không thất thố như vậy, hơn nữa việc hạ cổ độc, nàng ta nên xem như là chưa từng thấy qua cái gì hết, sau đó đợi thời cơ dâng lên cao điểm có độc, lặng lẽ đợi đến ngày tàn của Kỳ Hủ Thiên mới đúng, nếu không thì những cử chỉ đêm qua chẳng khác gì đả thảo kinh xà, chứ đừng nói là che giấu thứ cao điểm có độc mà mình để lại, đây căn bản là hành động tự đào mộ chôn mình.

Khuôn mặt của Kỳ Minh Nguyệt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia vui mừng: – " May là phụ hoàng chưa có trúng độc. "

Lúc này Oánh Nhiên mới bừng tỉnh, nguyên lai thần sắc của điện hạ không hài lòng cũng là vì lo lắng cho bệ hạ. Vì vậy nhẹ nhàng cười một cái:

" Điện hạ đừng lo, theo Oánh Nhiên biết, bệ hạ cùng ngài đã phục qua Quỳnh Châu, độc dược tầm thường sẽ không có tác dụng. Lúc này vạn nhất bệ hạ thực sự ăn cao điểm, tự nhiên cũng sẽ không có chút tác dụng nào."

Nói đến đây, bỗng nhiên lại nhíu mi, cúi đầu:

" Chỉ là Oánh Nhiên vô dụng, vô pháp vì điện hạ giải liên tâm cổ, bất quá thỉnh điện hạ yên tâm, Oánh Nhiên nhất định sẽ nghĩ biện pháp! Chỉ mong điện hạ bảo trọng thân thể của mình cho thật tốt, đừng có tức giận phiền não, vạn nhất tác động đến cổ độc trong thân thể, có thể sẽ phải chịu khổ.

Kỳ Minh Nguyệt cười cười:

" Oánh Nhiên chớ lo lắng, Minh Nguyệt sẽ hảo hảo an giấc, nhưng ta vẫn phải chờ khi bắt được người đứng phía sau màn kịch này. Không biết phụ hoàng đã có dự định gì chưa? " – Quay đầu nhìn Kỳ Hủ Thiên, hai người trong mắt đồng thời nổi lên vẻ ám chìm thị huyết. Dám làm bọn họ tức giận, thật đúng là ngu ngốc. Không biết người nọ có chuẩn bị kỹ càng để chịu đựng cơn thịnh nộ của bọn họ hay chưa.

" Trước không cần động đến hắn, phải làm cho hắn tin rằng chúng ta đã xem An Nhược Lam là đầu sỏ. Kế tiếp là theo dõi xem hắn còn có thể làm được những gì. Lúc này chuyện quan trọng nhất chính là cổ độc trên người của Minh nhi, phụ hoàng thực sự không yên lòng. " – Minh nhi một ngày bị nàng kiềm chế, hắn liền một ngày không thể đem việc này tra rõ, hắn không muốn có một vạn nhất không may nào.

" Vậy liền đi thăm mẫu phi thôi, hỏi rõ ràng một chút cũng tốt. Không biết nàng có biết mình là bị kẻ khác lợi dụng hay không. " – Kỳ Minh Nguyệt tuy miệng nói như thế nhưng khi nhắc tới hai chữ " mẫu phi ", thì ngữ khí cũng hoàn toàn trào phúng cùng sát khí.

Oánh Nhiên ở một bên nghe xong, đột nhiên cả kinh. Nàng không ngờ tới, thật đúng là do An quý phi hạ độc, không lẽ là vì những lời nói về dị tinh kia sao? Thần sắc của nàng cũng trở nên lạnh lẽo, cho dù điện hạ thực sự là dị tinh, nhưng chẳng bao giờ có ý định tổn thương nàng ta. Lần này nàng ta làm như vậy chính là tự mình tìm tử lộ.

" Bệ hạ, điện hạ, Oánh Nhiên thỉnh cầu được cùng đi với hai người. " – Nàng trái lại muốn nhìn một chút, người nữ nhân muốn dùng phương pháp độc ác này để cướp tính mệnh của nhị vị đây thì cuối cùng phải nhận kết cục thế nào.

Kỳ Hủ Thiên hơi gật đầu, nhẹ nhàng vỗ về thân thể Kỳ Minh Nguyệt:

" Minh nhi thật sự không sao rồi chứ? Chốc nữa tuyệt đối đừng tức giận, cứ nghe phụ hoàng hỏi là được rồi. "

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, tùy hắn giúp mình mặc quần áo, còn Oánh Nhiên ở một bên chờ, nàng sớm đã nhìn quen, chỉ cần là lúc bệ hạ ở đây thì việc thay y phục hay những chuyện khác của điện hạ thì cũng không đợi tới phiên người khác động thủ.

Đi tới địa cung, Kỳ Minh Nguyệt mang theo một tia hiếu kỳ, đánh giá chỗ đã từng giam giữ quốc sư Đàm Vô, thấy nơi này bình thường không có gì lạ, chỉ là một tòa lầu được xây nơi hẻo lánh, không khỏi có chút thất vọng. Kỳ Hủ Thiên khẽ cười:

" Minh nhi còn chưa nhìn thấy hình dạng bên trong, một hồi đi vào ngươi liền sẽ biết. "

Quả nhiên, vào bên trong mới phát hiện khắp nơi đều là phòng giam, cai ngục lại giống như không chú ý, chỉ nhìn vào phạm nhân trong vòng lao tù kia, bị người thủy chung nhìn chằm chằm như thế, sợ rằng bất cứ người nào cũng không thể thả lỏng tinh thần, càng vô pháp có mưu đồ chạy trốn. Thấy y quan sát, Kỳ Hủ Thiên giải thích:

" Nếu có người cướp ngục, cai ngục liền lập tức đem tù nhân trong lao giết sạch, cho dù thực sự muốn cứu, thì cái đạt được cũng chỉ là thi thể mà thôi. "

Kỳ Minh Nguyệt thầm nghĩ, xem ra ai bị nhốt ở nơi này đều là người phải chết.

Liếc nhìn Oánh Nhiên cùng Lưu tổng quản đang đứng ở phía sau Kỳ Hủ Thiên, thấy bọn họ thần sắc như thường, lộ vẻ đã sớm quen thuộc nơi này, quay đầu, tiếp tục ôm vai Kỳ Hủ Thiên.

Kỳ Hủ Thiên không chịu thả y xuống, y chỉ có thể ngã người trên vai hắn, nhìn xuống chân để biết những nơi đã đi qua, đột nhiên phát hiện trong đó ẩn dấu một vài quy luật, theo hắn đi qua các con đường, cuối cùng đến một nơi quái lạ.

Chỉ thấy một bức tường dày chắn trước mặt, dường như đã đi đến ngõ cụt, không biết Kỳ Hủ Thiên đã chạm vào đâu, nguyên bức tường như lún sâu vào trong đất, không phải là thụt về phía sau, cũng không phải xoay vòng, mà là chìm xuống mặt đất, hình thành nên một cầu thang dài.

Đi xuống cầu thang, chỉ thấy dưới đất lại có một chỗ tương tự như cung điện, quy mô của nó so với Huyễn Thiên điện có phần nhỏ hơn. Khác với vẻ trang nghiêm tĩnh lặng, nơi này có vẻ đặc biệt tĩnh lặng thâm trầm, trong không khí tựa hồ còn lưu lại mùi máu tanh, khiến người khác sợ hãi, ngay cả dũng khí mở miệng cũng không dám.

" Nguyên lai chỗ này mới chân chính là địa cung. " – Kỳ Minh Nguyệt không khỏi tán thán, chắc hẳn cũng không có mấy người biết, địa cung thực lại ở bên dưới, chẳng những thế lại còn là một chỗ khổng lồ như vậy.

" Không sai, trong cung người biết nơi này không nhiều lắm, chỉ có phụ hoàng, thân tín cùng Ảnh Vệ, An Nhược Lam bị giam giữ ở chỗ này, như vậy mới tránh cho nàng bị người khác gây thương tích, cũng liên luỵ Minh nhi. "

Hàm ý trong lời nói của phụ hoàng y tự nhiên biết, nếu An Nhược Lam bị người khác lợi dụng, thì mục đích cuối cùng là muốn loại bỏ tên hoàng tử chướng mắt là y. Như vậy lúc này nàng ta xác thực đang ở hiểm cảnh.

Mà nàng, bây giờ là vạn vạn không được chết.

Trong phạm vi Địa cung, không gặp bất cứ một thị vệ bình thường nào, khắp nơi có thể thấy được toàn là một thân hắc sắc – Ảnh Vệ. Ở chỗ này bọn họ không còn giống như cái bóng, mà là lộ ra khuôn mặt, cử chỉ cũng không giống như thường ngày, cứng nhắc ít nói, hơn một chút linh tính, tựa hồ đối với hoàn cảnh nơi này thập phần quen thuộc.

Kỳ Minh Nguyệt hiểu rõ, nhìn lướt qua, chắc hẳn nơi này trước kia là chỗ huấn luyện Ảnh Vệ, bọn họ lớn lên ở nơi này, thường ngày không có nhiệm vụ thì cũng phần lớn đều ở nơi này.

Trước mặt Kỳ Hủ Thiên bỗng thoáng hiện một đạo hắc sắc thân ảnh, hình như người này trước đó đã từng hiện thân – Ảnh Nhị:

" Bệ hạ, Ảnh Ngũ đã quay về, chỉ là bị thương, trước khi ngất hắn nói là một người một thân bạch y, công lực cao thâm, tựa hồ còn có thể dụng độc đã ra tay hạ thủ. "

" Oánh Nhiên đi xem, Ảnh Ngũ có phải trúng độc không. " – Kỳ Hủ Thiên phân phó, Oánh Nhiên lĩnh mệnh theo Ảnh Nhị ly khai.

Lưu tổng quản tuy là đứng đầu Quang Nhận, nhưng đối ở đây tựa hồ cũng hết sức quen thuộc, cùng một hắc y nhân dặn dò vài câu, rồi trở về nói:

" Bệ hạ, Ảnh Nhất đã đem An quý phi bố trí ở Xích Sắc Viện. Bệ hạ chính là muốn đi thẩm vấn? "

Nghĩ Oánh Nhiên có khả năng nửa khắc cũng chưa về, Kỳ Minh Nguyệt đáp:

" Làm phiền Lưu tổng quản dẫn đường, Minh Nguyệt thực nóng lòng muốn diện kiến mẫu phi, ta có một số việc muốn hỏi nàng. "

Bạn đang ?

Lưu Dịch trong miệng nói " Vâng ", phía trước dẫn đường, hắn biết không cần chờ bệ hạ trả lời, chỉ cần vị điện hạ này vừa mở miệng, thì cơ bản cũng chính là chủ ý của bệ hạ.

Dưới sự hướng dẫn của Lưu tổng quản đi tới Xích Sắc Viện, nơi này so với chỗ ở của một số mỹ nhân trong hoàng cung không quá mức khác biệt, bố trí cũng hết sức sạch sẽ. Tuy rằng gian phòng nhỏ hơn một chút, nhưng nếu chỉ một người sử dụng thì đối với người thân là tử tội mà nói đã là một đãi ngộ to lớn.

Kỳ Hủ Thiên lại hình như có chút không hài lòng:

" Trẫm có nói là phải đối xử tử tế với nàng ta không. Đây là ý của ai? " – Xem ra là Xích Sắc Viện quá mức thoải mái, cho An Nhược Lam lưu lại ở chỗ này, thật khiến cho hắn bất mãn.

Lưu Dịch cúi đầu hồi bẩm:

" Hồi bệ hạ, Ảnh Nhất vốn đem nàng an trí tại Bình Nhiên Cư, nơi đó chỉ có một gian phòng đơn giản, thần e sợ An quý phi trong lòng tức giận. Nếu làm tổn thương bản thân, chỉ sợ sẽ liên lụy điện hạ, vì vậy mới tự ý làm chủ, cho người chuyển tới Xích Sắc Viện. "

Nghe xong Lưu Dịch nói, Kỳ Hủ Thiên thần sắc hòa hoãn một chút:

" Ngươi suy nghĩ không tồi, nếu không phải lúc này không thể động vào nàng, trẫm thật muốn cho nàng ta nếm thử thủ đoạn thẩm vấn của Ảnh Vệ. "

Nghe ngữ khí băng hàn của hắn, chắc hẳn Ảnh Vệ này mà dụng thủ đoạn thì tuyệt sẽ không để cho bất cứ người nào được sống yên ổn, chỉ sợ là sống không bằng chết. Kỳ Minh Nguyệt không hề có cảm giác đồng tình, y chỉ biết là người tự tìm tử lộ thì phải gánh chịu hậu quả.

Theo Lưu tổng quản dẫn đường, còn có vài Ảnh Vệ tuỳ thị một bên, đi vào Xích Sắc Viện, Kỳ Minh Nguyệt cuối cùng cũng gặp được An Nhược Lam.

==========

(*) cao điểm: chỉ các loại bánh ngọt

(1) mấy con sâu nó khúc khúc ấy

34. Chương 34: Thẩm Vấn

Bên trong phòng, An Nhược Lam đang lẳng lặng ngồi ở bên giường, tuy rằng tóc không rối, quần áo cũng chỉnh tề, nhưng dung nhan kiều diễm ngày xưa, nay đã tiều tụy không ít, nghe thấy có tiếng chân người tiến đến, nàng từ từ xoay đầu lại.

Nhìn thấy Kỳ Hủ Thiên, một tia sợ hãi hiện lên trong đáy mắt, nhưng chợt thấy người trong lòng hắn – Kỳ Minh Nguyệt, An Nhược Lam trong mắt liền hiện rõ chán ghét nhưng cũng đầy sợ hãi, nàng đứng dậy hành lễ.

" Thần thiếp bái kiến bệ hạ. "

Nàng biết, sớm muộn gì cũng sẽ có người tới tra hỏi việc này, có thể là Ảnh Vệ hoặc Lưu tổng quản, chỉ không nghĩ tới, người xuất hiện lại là Kỳ Hủ Thiên.

" Bệ hạ nếu đã tự mình đến đây, chắc hẳn có rất nhiều chuyện cần hỏi, Nếu như Nhược Lam có thể trả lời câu hỏi của bệ hạ, thần thiếp đương nhiên sẽ thành thật trả lời, thỉnh bệ hạ yên tâm. " – Tự tin vì có liên tâm cổ, nàng không lo bọn họ sẽ đối với nàng bất lợi.

Khi đã bình tĩnh lại, nàng vẫn giữ dáng điệu ôn nhu đoan trang như trước giờ vẫn vậy, nhưng khi Kỳ Hủ Thiên đối mặt với nàng, tận đáy lòng chỉ có phẫn nộ sát ý. Là nàng đã hạ liên tâm cổ với Minh nhi, mặc dù nàng là thân mẫu của Minh nhi, hắn cũng không dự định bỏ qua cho tánh mạng của nàng, một ngày Minh nhi vô sự, nàng cầm chắc cái chết, hoặc là sống không bằng chết…

Đôi mắt khép hờ mang tia nhìn quỷ dị âm u đầy sát ý, Kỳ Hủ Thiên thần tình lạnh nhạt ngồi vào ghế, nhẹ nhàng đặt Kỳ Minh Nguyệt xuống, ngồi ở bên cạnh hắn.

Lưu tổng quản khẽ cúi đầu, đứng ở phía sau Kỳ Hủ Thiên, hắn phi thường rõ ràng, trong tâm tư bệ hạ lúc này chắc chắn tràn đầy u ám cùng điên cuồng, chỉ sợ trong mắt bệ hạ hiện tại An Nhược Lam đã là một cỗ thi thể gớm ghiết, nhưng tình huống lúc này nàng cùng Minh Nguyệt điện hạ chính là cùng một nhịp thở, hiện giờ hắn chỉ có thể tập trung chú ý mọi hành động của bệ hạ, vạn nhất nếu nàng chọc giận bệ hạ, cũng miễn cho Người giận dữ nhất thời lỡ tay mà tạo thành sai lầm lớn.

An Nhược Lam lẳng lặng trở về chỗ ngồi, nàng biết, từ lúc nói ra chuyện cổ độc, tính mạng của nàng sẽ như chỉ mành treo chuông, một đầu là nàng, mà một đầu khác đó là Kỳ Minh Nguyệt. Bất luận nàng có thừa nhận hay không, vị quý phi ngày xưa, cùng những tháng ngày vinh hoa phú quý kia đều sẽ không thuộc về nàng nữa, nhưng tất cả chỉ vì nàng muốn bảo mệnh mà thôi, vì vậy mới nghe lời Tử Kỳ ra hạ sách này.

Nàng thủy chung cho rằng bản thân chưa từng làm việc gì sai lầm, việc sai lầm duy nhất, đó là tại thời điểm kia, vì sự kinh hoàng nhất thời mà nói ra chuyện hạ cổ.

Kỳ Hủ Thiên tựa ở ghế, vuốt nhẹ mái tóc của người thiếu niên bên cạnh, thần sắc không thể hiện ý tứ vội vã, lơ đãng hỏi:

" Hôm qua ở trong Huyễn Thiên điện, cao điểm là do ngươi mang tới? "

An Nhược Lam gật đầu, – " Đúng vậy, là thần thiếp mang theo thực hạp tới, trong đó để một ít cao điểm. " – Hỏi cao điểm, trong mắt nàng hiện lên một chút hoảng loạn, lập tức che lại ngay.

Nàng không rõ, vì sao bệ hạ không phải vì cổ độc mà hưng sư vấn tội ngay lập tức, mà lại đi hỏi chuyện cao điểm, so sánh mà nói, mặc dù cao điểm kia… Nhưng không đến mức làm cho bệ hạ thận trọng như vậy, phải đích thân tới tra hỏi.

Thấy biểu tình của nàng, khóe miệng Kỳ Hủ Thiên khẽ nhếch lên, cười khẽ một tiếng, – " Xem ra chính ngươi cũng không biết trong đó thả vật gì. "

Ý tứ trong lời nói của hắn làm An Nhược Lam hơi trợn trừng mắt:

" Bệ hạ có ý gì? Bên trong cao điểm…" – Nàng dường như muốn tranh luận, nhưng khi thấy sắc mặt Kỳ Hủ thiên, lại do dự một chút, rồi cúi đầu thừa nhận, – " Bên trong cao điểm xác thực là có hạ dược, nhưng cũng chỉ là… chỉ là…"

Nàng hình như có chút khó có thể mở miệng, trên mặt hiện lên một chút thần sắc không được tự nhiên, Kỳ Minh Nguyệt lập tức minh bạch, nhãn thần chế nhạo quét về phía Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Hủ Thiên cau mày, tiếp tục hỏi: – " Chỉ là cái gì? "

" Tình Khiên(*). " – An Nhược Lam cúi đầu trả lời hai chữ.

Nghe tên, ai cũng ngầm hiểu tác dụng của thuốc, giữa lúc Kỳ Minh Nguyệt muốn đối phụ hoàng trêu ghẹo vài câu thì Oánh Nhiên đi đến, nàng thần sắc rất ngưng trọng đối Kỳ Hủ Thiên nói:

" Bệ hạ, nô tỳ đã coi qua, Ảnh Ngũ xác thực trúng độc, đã giải độc cho hắn, may mà trúng độc không nặng, còn kịp cứu trị. Loại độc này… Cùng Tình Khiên lúc nãy nô tỳ nghe thấy là cùng nguồn gốc. "

Nói cách khác, ám sát thị vệ, làm cho An Nhược Lam tiến nhập Huyễn Thiên điện, đó cũng là người cho nàng cổ độc dược vật. Nhưng Oánh Nhiên thần tình nghiêm túc như vậy, có lẽ còn có nguyên nhân khác.

Giằng xuống ưu tư trong lòng, Kỳ Minh Nguyệt hỏi:

" Oánh Nhiên cũng là biết độc bên trong cao điểm là độc gì? "

Oánh Nhiên khẳng định, đáp:

" Là dẫn hồn. Nếu có lạc đồng hỗ trợ, có thể chỉ cần trong khoảng thời gian ngắn liền đưa người ta vào chỗ chết, nếu không có lạc đồng, sử dụng trong thời gian dài, có thể làm cho người tinh thần mê muội, đánh mất tâm trí. "

An Nhược Lam nghe vậy, xông lên phía trước nắm lấy Oánh Nhiên kích động hô to lên, – " Không, không phải, đây chẳng qua là Tình Khiên, chỉ có thể làm cho người ta dễ dàng động tình mà thôi, thế nào sẽ chết chứ? Không thể nào! Hắn nói qua, đó chỉ là Tình Khiên a! "

Oánh Nhiên lạnh lùng nhìn nàng, – " Tình Khiên vô sắc vô vị, có tác dụng thúc đẩy tình dục. Nhưng nếu trong lòng có tình, thì cần gì tới Tình Khiên? Nếu thứ ngươi hạ chính là Tình Khiên, chỉ sợ đối với ngươi cũng chưa chắc hữu hiệu. Bất luận người cho ngươi dược là ai, hắn lừa ngươi, bên trong cao điểm, thực chất là dẫn hồn. "

Oánh Nhiên vừa nói xong, An Nhược Lam thoáng chốc lảo đảo lui ra phía sau vài bước, ngã xuống giường, lắc đầu, không dám tin tưởng, thì thào tự vấn, – " Vì sao hắn lại gạt ta? Vì sao hắn muốn ta mưu hại bệ hạ? Hắn là giúp ta, hắn muốn ta giữ được tính mạng mới chỉ ta làm như vậy, lẽ nào tất cả đều là gạt ta sao? "

Nàng không tin, người vì nàng mà chấp nhận tiến cung trở thành nam phi, Tử Kỳ ca ca của nàng lại hại nàng như vậy.

" Để Minh Nguyệt đoán xem, bất luận là việc đối ta hạ cổ hay là chuyện hạ độc trong cao điểm, đều là Hàn Tử Kỳ chỉ ngươi cách làm, nhưng mẫu phi có biết hay chăng hai thứ đó đều cần dược dẫn là lạc đồng? " – Trong lời nói của y lúc này vẫn gọi nàng là mẫu phi, không biết là có ý châm biếm, hay đối với chuyện kia, coi như không quan trọng, nhưng Kỳ Hủ Thiên nghe lại không hài lòng, tay đặt lên bên hông của y khẽ ngắt nhẹ một cái, mặc dù không đau, nhưng vẫn làm cho thân thể Kỳ Minh Nguyệt cứng đờ, phụ hoàng thật sự là quá…

Tựa hồ có thể phát giác trong mắt Kỳ Hủ Thiên hơi ánh lên một tia tiếu ý, những nơi mẫn cảm trên cơ thể của Minh nhi, hắn đều biết rất rõ ràng.

Bên kia, An Nhược Lam khiếp sợ nhưng cũng dần tỉnh tảo lại, nghe xong câu hỏi ấy, mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, – " Hoa lạc đồng? " – Ngây người một hồi, ngữ khí cứng rắn, đáp:

" Biết thì sao? Không biết thì sao? " – Đối dị tinh này, nàng cũng không còn có chút cảm giác hổ thẹn, nên đương nhiên cũng không cần giữ sắc thái hòa nhã với y nữa.

Thấy nàng tựa hồ còn có ý che chở Hàn Tử Kì, Kỳ Minh Nguyệt lắc lắc đầu:

" Thì ra mẫu phi thực sự là rất ngây thơ, ngươi nên biết, trong cung nơi nào có lạc đồng? "

Thấy nàng biểu tình trầm tư, y tiếp tục nói:

" Lạc đồng vốn là thứ hiếm lạ, trong cung chỉ có chỗ Hoàng Hậu mới có lạc đồng nở rộ, mà Nhiễm Hinh Các cách ngươi không xa, nếu người khác biết được phụ hoàng trúng độc, thuốc dẫn của độc vật là lạc đồng, ngươi nói người khác sẽ hoài nghi người những ngày gần đây liên tiếp ra vào ngự thư phòng, hay là người bị cấm túc không hề bước ra khỏi cửa – Hoàng Hậu đây? "

Thấy An Nhược Lam vẻ mặt biến sắc, Kỳ Hủ Thiên thản nhiên nói tiếp:

" Sợ rằng tất cả mọi người sẽ tưởng ngươi ăn cắp lạc đồng, phía trước mưu hại trẫm, phía sau lại giá họa cho Tương Dao. "

Sắc mặt của nàng trong nháy mắt trắng bệch, nghĩ đến mọi lời nói, việc làm thường ngày của Hàn Tử Kỳ, nàng không khỏi hoài nghi, thực sự là hắn có ý hãm hại nàng sao? Tỉ mỉ nhớ lại, hắn xác thực từng nghe nói nàng tự mình làm cao điểm tặng cho bệ hạ cùng Kỳ Minh Nguyệt, sau đó còn hỏi có thật đã hòa nhựa của hoa lạc đồng vô chưa, sau này lại mấy lần tới tìm nàng, nói cho nàng Kỳ Minh Nguyệt không phải là

thân tử của nàng, là tên dị tinh kia đã hại chết hoàng nhi của nàng, mới khiến cho nàng nóng lòng bảo toàn sinh mệnh, hạ cổ độc với y.

Cũng là bởi vì hắn nói, Hoàng Hậu gần đây đắc tội bệ hạ, sợ rằng hậu vị khó giữ được, thấy nàng động tâm, mới cho nàng Tình Khiên, lẽ nào, những điều này đều là âm mưu của hắn?

Thấy nàng thần sắc biến đổi mấy lần, có vẻ bị đả kích rất lớn, Kỳ Hủ Thiên cười lạnh một tiếng, – " Mưu hại hoàng tử, ý đồ đầu độc trẫm, mặc dù là bị người xúi giục, ngươi cũng là khó thoát tử tội. "

Tuy rằng xác thực là bởi vì Hàn Tử Kì nói, nàng mới có thể hạ thủ, nhưng cái gai kia đã sớm sinh ở trong lòng, nếu nàng làm, cũng sẽ không dám không thừa nhận, chỉ là… An Nhược Lam thần tình u ám ngẩng đầu lên, – " Nhược Lam chưa từng mưu hại hoàng tử, Kỳ Minh Nguyệt không phải là hoàng nhi của ta, hắn là dị tinh, hoàng nhi của ta đã chết từ lúc còn trong bụng, là bị hắn hại chết! Hắn còn sẽ giết ta! "

" Lời ấy là ý gì? " – Kỳ Hủ Thiên nhắm nửa mắt biểu tình lộ ra nguy hiểm, chỉ nghe nàng tiếp tục nói:

" Nhược Lam được biết, lúc mang thai hoàng nhi liền bị người hạ dược, hoàng tử trở thành thai nhi yếu ớt, mặc dù được sinh ra nhưng cũng khó tránh cái chết, vậy mà hiện tại hắn lại rất khỏe mạnh, rõ ràng là hắn đã hại chết hoàng nhi trong bụng của ta, đồ ăn cướp! "

Tất cả mọi người vì lời nói của nàng mà cảm thấy khiếp sợ, lời nói ấy là thật? Hay là Hàn Tử Kì vì muốn dụ nàng hạ thủ mà bịa đặt ra lời nói dối ấy? Bất luận thật giả, chỉ cần nàng tin, Nhị hoàng tử đối với nàng mà nói, đó là bị dị tinh chiếm thân thể, không những có thù giết con, càng sắp sửa là người đoạt đi tính mệnh của nàng, cho nên dưới sự xúi giục của Hàn Tử Kỳ nàng mới có thể đối Kỳ Minh Nguyệt hạ cổ độc mà không có chút cảm giác hổ thẹn nào.

Y không phải chuyển thế? Mà là vì y đến nên đã khiến cho Kỳ Minh Nguyệt thực sự chết đi, sau đó Tá Thi Hoàn Hồn(*)? Quả thực là hoang đường, Kỳ Minh Nguyệt giễu cợt chậm rãi nhắm mắt lại, không buồn để ý lời của nàng, và không biết sao, y cũng không muốn quay đầu lại nhìn biểu tình lúc này của phụ hoàng.

Thật là không muốn sao? Hay là không dám? Bừng tỉnh phát giác trong lòng khác thường, y dưới đáy lòng tự vấn, do dự nhiều lần, cuối cùng giương mắt nhìn về phía người kia.

Nhìn thấy Kỳ Hủ Thiên đang nhìn y, trong con ngươi thâm trầm là một mảnh thần sắc thản nhiên, trong lòng y bất giác chấn động, sau đó không khống chế được kinh hoàng lên, y đúng là… sợ.

Sợ phụ hoàng trong mắt sẽ không xuất hiện ôn nhu sủng nịch, ái muội tình thiêu nữa, hay là ngay cả một tia thân thiết cũng sẽ không còn nữa. Y rõ ràng không phải là người thâm tình, lúc này cũng lại luống cuống, bỗng nhiên bên tai vang lên một tiếng than nhẹ, Kỳ Hủ Thiên đem y ôm vào trong lòng, giống như thường ngày trong tẩm cung, ôm thân thể y, bên tai nhẹ thở ra một hơi, lại liếm hôn một chút, mới mang theo vài phần như oán giận nói:

" Minh nhi còn chưa hoàn toàn tín nhiệm phụ hoàng a. Ngươi cần phải nhớ kỹ, trong mắt phụ hoàng, ngươi chính là ngươi, vĩnh viễn là Minh nhi của phụ hoàng. "

Nghĩ đến hắn lại ở trước mặt mọi người như vậy, Kỳ Minh Nguyệt nhất thời thân thể cứng đờ, bên tai hiện lên một mạt ửng đỏ, y còn chưa bao giờ bị mất mặt như vậy, chỉ bởi vì cái nhìn của một người, mà dưới sự hoảng hốt đã lộ ra ý tứ ưu tư, vô pháp khống chế kinh hoảng trong lòng, lo được lo mất, sợ rằng đều bị phụ hoàng biết.

" Là lỗi của Minh Nguyệt, sau này sẽ không như vậy nữa. " – Trong miệng đáp, y cũng khe khẽ thở dài, khôi phục trầm tĩnh, trong lòng cảm thán, cuối cùng, vẫn là lún sâu xuống nữa, tưởng rằng tình cảm của y đối với phụ hoàng còn đang trong phạm vi khống chế, chưa từng nghĩ đến, nó đã đến mức không thể tự kềm chế được.

Hai người phụ tử bọn họ – một người than nhẹ một người ôm, bên tai nói nhỏ cùng hành động đen tối, thấy thế nào cũng không phải chỉ là phụ tử đơn giản tầm thường, huống chi là đang ở đế vương gia, một vị là hoàng tử ôn nhuận ưu nhã, một vị chính là người xưa nay lãnh tình thiện biến, phong lưu bạc tình – đế vương Kỳ Hủ Thiên, phát sinh tại hai người này trên người, nói là kỳ quan cũng không quá đáng.

Chẳng bao giờ thấy tình cảnh này, Oánh Nhiên cùng Ảnh vệ xung quanh trong mắt xẹt qua một vẻ kinh ngạc bất ngờ, nhưng mà chỉ chốc lát, đều đã phục hồi lại tinh thần.

Chúng Ảnh Vệ chỉ là cảm thấy, bất luận bệ hạ cùng Nhị hoàng tử như thế nào, đều không liên quan tới họ, chỉ cần nhớ kỹ chức trách của bản thân, còn lại, nên quên liền quên, không nên nhìn liền không cần phải nhìn.

Bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, hết sức bình thản, ánh mắt nhìn xuống chợt tối lại, nhưng mặt vẫn không có biểu tình gì cứ xem như là chưa từng nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

Oánh Nhiên sau khi vẻ kinh ngạc qua đi lại lộ chút mỉm cười, trong mắt nàng, bệ hạ chính là bệ hạ, Minh Nguyệt điện hạ cũng vẫn là chủ tử của nàng, bất luận là dị tinh cũng tốt, nghịch luân cũng được, chỉ cần chủ tử hài lòng, liền thế nào cũng tốt.

Bạn đang ?

Lưu Dịch chú ý quanh mình biểu tình những người này, thần sắc bất động trên mặt hiện lên một tia vui vẻ cùng trấn an, hiện lên rồi mất ngay lập tức, sau đó biểu tình như cũ cúi đầu nhìn xuống, tiếp tục canh giữ ở phía sau Kỳ Hủ Thiên.

An Nhược Lam nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt tức giận cùng nghi hoặc:

" Các ngươi đều mù sao? Chẳng lẽ không thấy, bệ hạ đang làm những gì? Hắn là bị dị tinh mê hoặc, các ngươi còn không ngăn cản?! " – Nàng lại chỉ vào Kỳ Minh Nguyệt, – " Ngươi chính là một yêu nghiệt! Khiến cho bệ hạ làm ra việc loạn luân này! Mê hoặc thiên tử, thí sát mẫu phi! Mới phải chịu nghiêm phạt của ông trời, đoạn tử tuyệt tôn, cuộc đời này vô hậu! "

" Vậy thì như thế nào? Minh Nguyệt đã chung tình với phụ hoàng, đó là đã định trước phải vô hậu, Minh Nguyệt đều không ngại, mẫu phi cần gì phải đa sự quan tâm giùm ta, người cho là, ta sẽ để ý những chuyện này? " –Hay là đối với người thời cổ mà nói, vô hậu xem như là đại tội bất hiếu, nhưng với y mà nói, không có bất luận ý nghĩa gì. Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên ngồi ở trong lòng Kỳ Hủ Thiên, hai tay vòng qua cổ hắn, tựa hồ giống như khiêu khích, kề sát khuôn mặt của hắn, cùng lúc áp môi xuống hôn lên đôi môi của người kia.

Kỳ Hủ Thiên nhếch môi, lộ ra một chút tiếu ý, cánh tay vốn ở trên người Kỳ Minh Nguyệt chuyển qua sau đầu y, thoáng dùng lực, đè cơ thể vừa muốn rời khỏi của y xuống, đưa lưỡi ra làm cho nụ hôn này càng thêm sâu. Hình ảnh môi cùng lưỡi không ngừng quấn lấy nhau làm cho An Nhược Lam tâm càng cuồng loạn.

Đầu tiên là việc bại lộ bị bắt giam ở đây, mất đi địa vị cùng toàn bộ vinh hoa, tiếp theo lại biết được Hàn Tử Kỳ mà nàng toàn tâm tín nhiệm chính là lợi dụng nàng, những tình cảm ngày xưa đều thành một màn âm mưu, mà lúc này, Kỳ Hủ Thiên lại ở trước mặt mọi người không chút nào kiêng kỵ làm ra hành động thân mật như vậy, lại không có một người nào có ý kiến với chuyện khác thường này. Chẳng lẽ, thế nhân đều đảo điên hết rồi sao?!

Đúng, không ai có thể tín nhiệm! Cũng không ai có thể tin! Nàng và những cung nữ bị nàng hạ lệnh trừ bỏ không giống nhau, chỉ cần là người yếu, đều sẽ dễ dàng bị giẫm dưới chân, tin ai, đó là tử, chết không có chỗ chôn, nàng thì khác, nàng vẫn còn có cái để dựa, vẫn còn có liên tâm cổ, sẽ không mặc cho người khác xâu xé, ai cũng đừng nghĩ hại nàng! Hàn Tử Kì không được, Kỳ Hủ Thiên cũng không được, còn có cái dị tinh kia, y cũng đừng hòng nghĩ đến việc hại nàng!

An Nhược Lam cắn mạnh môi, một bên thì thào tự nói, tiên huyết theo miệng của nàng chảy xuống, đột nhiên lớn tiếng kêu lên:

" Bọn ngươi! Ta nhất định sẽ không thua các ngươi! Các ngươi đừng hòng mơ tưởng giết được ta! Còn có ngươi, Kỳ Hủ Thiên, sẽ có một ngày, ta còn muốn chiêu cáo thiên hạ! Đường đường Thương Hách đế lại cùng tiểu hoàng tử làm ra việc loạn luân! Ta muốn làm cho các ngươi, làm cho Thương Hách hoàng triều, bị thế nhân phỉ nhổ! " – Tiếng cười sắc nhọn mang theo điên cuồng, tiên huyết không ngừng chảy xuống khiến nàng trông như phệ nhân nữ quỷ, thê lương khiến người ta sợ hãi, đang lúc mọi người nhịn không được cau mày, thì lại phát hiện Nhị hoàng tử ho nhẹ một tiếng, phun ra huyết!

" Liên tâm! " – Oánh Nhiên kinh hô một tiếng, chỉ thấy An Nhược Lam ha ha cuồng tiếu, dự định đập đầu vào tường, đúng lúc này, đã thấy một thân ảnh chợt lóe, thân thể của nàng bỗng nhiên yếu ớt ngã trên mặt đất.

Chỉ thấy bên cạnh nàng, tổng quản Lưu Dịch chậm rãi thu chưởng, không thấy chút thần tình hoảng loạn nào, lại quay trở về đứng ở phía sau Kỳ Hủ Thiên.

An Nhược Lam đã ngất, đã vô pháp thương tổn được bản thân nữa, cũng tự nhiên sẽ không dẫn tới Minh Nguyệt cổ độc phát tác, may mà lúc này không nghiêm trọng lắm, Kỳ Minh Nguyệt lau vết máu bên môi, thấy bên miệng Kỳ Hủ Thiên cũng có, liền hơi nghiêng người, tự nhiên liếm đi, Kỳ Hủ Thiên lại liếm liếm môi, động tác mang theo thị huyết mê hoặc, thấp giọng nói một câu:

" Mùi vị huyết của Minh nhi cũng không tồi. " – Nhãn thần lại nhìn về phía An Nhược Lan nằm trên mặt đất, từ từ chuyển thành đỏ sẫm thâm thúy.

" Gọi người ngày đêm trông coi, không thể để cho nàng tự mình hại mình nữa, nếu còn hành động như hôm nay, trực tiếp mê đi là được, cùng lắm thì, làm nàng trở thành mỗi ngày phế nhân bất tỉnh. "

Nghe xong lời của hắn, Oánh Nhiên lại lắc lắc đầu, – " Bệ hạ, không được, liên tâm cổ ngửi thấy huyết mà động, chỉ cần trong cơ thể huyết dịch kinh mạch có chút hỗn loạn dị thường, đều sẽ dẫn phát tử cổ, mặc dù thực sự mỗi ngày ngủ say, cũng có một ngày thể lực suy kiệt, huyết mạch khô cạn, đến lúc đó tử mẫu song cổ đồng thời dụ phát, vật chủ chỉ có một con đường chết. "

Kỳ Hủ Thiên hàng mi chau lại, vạn kế bất khả thi, cho dù có thể thực sự lưu lại tính mệnh An Nhược Lam mà không làm thương tổn nàng, vạn nhất lỡ như nàng ta xảy ra chuyện đến lúc đó Minh nhi sợ rằng tính mạng cũng khó bảo toàn. Trong lòng ngực của hắn – Kỳ Minh Nguyệt lại có tâm tư khác, cho dù có sách lược vẹn toàn, giữ được liên tâm cổ không phát tác, nhưng cuộc đời này đều phải chịu người khác chế trụ, làm cho tính mạng của mình bị nắm giữ ở trong tay người khác, y thà tình nguyện chết.

Tựa hồ đoán được suy nghĩ của y lúc này, Kỳ Hủ Thiên quát nói: – " Bất luận như thế nào, không cho phép Minh nhi làm càn biết không? "

Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên gật đầu, – " Phụ hoàng yên tâm, chỉ cần có một tia hi vọng, Minh Nguyệt cũng sẽ không buông tay. Huống chi hôm nay mới trúng liên tâm cổ, thời gian còn dài, còn có thời gian tìm kiếm phương pháp giải quyết. "

Bất giác, trong phòng liền chìm vào yên lặng, đều bắt đầu vì liên tâm cổ kia mà vắt óc suy nghĩ.

==========

(*) Tình Khiên: từ khiên là dìu dắt, lôi kéo => lôi kéo tình iu => xuân dược

(*) Tá Thi Hoàn Hồn: đổi hồn nhập xác

35. Chương 35: Độc Nguyên (nguồn Gốc Độc)

Bên trong lư hương từng làn thanh vụ lượn lờ, hương thơm thanh lãnh nhàn nhạt hư hư thực thực khiến cho hương vị sau buổi trưa hè thêm vài phần nhàn nhã. Thế cho nên mặc dù qua chính ngọ đã lâu, nhiệt độ bên ngoài vẫn không giảm chút nào, nhưng ngược lại trong tẩm cung không khí có phần mát mẻ hơn hẳn.

" Oánh Nhiên có tâm sự sao? " – Kỳ Minh Nguyệt nằm trên chiếc giường nhỏ, tuy rằng cầm sách nhưng cũng không chú tâm đọc, mắt chăm chú nhìn bạch y nữ tử đang thất thần bên cạnh mình.

Oánh Nhiên thoáng chốc giật mình tỉnh lại, – " A, điện hạ? Nô tỳ nhất thời lơ đãng, không biết lúc trước ngài hỏi cái gì? "

" Ngươi có tâm sự. " – Lúc này không còn là câu nghi vấn nữa.

Biết rằng dù có chuyện gì cũng sẽ không thể gạt được vị điện hạ này, nên nàng gật đầu đáp:

" Quả thật Oánh Nhiên đang suy nghĩ về một chuyện, chỉ là hiện tại vẫn vô pháp xác định thực hư, vì vậy không dám đối điện hạ vọng ngôn. "

" Tại sao lại là vọng ngôn, nếu Oánh Nhiên có chuyện thì cứ nói ra, Minh Nguyệt mới có thể chia sẻ với ngươi. "

Buông sách trong tay, y chuyển qua vừa nắm vừa đong đưa tay áo Oánh Nhiên, mang theo chút thần tình nhõng nhẽo xấu xa của thiếu niên, – " Oánh Nhiên có nói hay không? "

Tư thái của điện hạ từ trước đến nay vẫn ưu nhã ung dung, khiến cho người ta quên bẵng đi rằng y chỉ mới mười hai tuổi, hơn nữa dáng điệu của y lúc này lại thập phần khả ái, khiến cho Oánh Nhiên không khỏi hé miệng nở một nụ cười:

" Điện hạ, cũng không phải là chuyện gì lớn lắm, chỉ là lần trước lúc ở trong địa cung, nghe được chuyện liên quan đến dẫn hồn, Oánh Nhiên cảm thấy hơi có chút kinh ngạc mà thôi. "

Khi đó y cũng đã phát hiện thần tình nàng có chút lạ thường, quả nhiên trong đó có điểm đặc biệt, – " Oánh Nhiên vì sao lại kinh ngạc? Chẳng lẽ những độc vật này không phải tầm thường sao? Nó có lai lịch ra sao? "

" Điện hạ đoán không sai, những độc vật này đều là đến từ An Dương, hơn nữa là thứ rất khó có được, người bình thường có khi còn chưa từng nghe thấy, nói chi đến chuyện dùng chúng để hạ độc, nếu không phải Oánh Nhiên sinh ra ở An Dương, có lẽ cũng sẽ không biết. "

" Nghe nói Oánh Nhiên từng theo y độc sư, vậy ngươi là từ chỗ Y gia mới biết được, xem ra người này quả thực rất có học thức. "

Nghe y nói như thế, Oánh Nhiên cúi đầu, như đang hồi tưởng về chuyện khiến mình sầu não khôn cùng trong quá khứ:

" Sư phụ quả thật rất giỏi y độc, nhưng dù vậy người cũng không bao giờ dùng độc đả thương người, dù cho thân đang ở hiểm cảnh, hắn cũng không muốn dụng độc tự cứu, Oánh Nhiên bất đắc dĩ mới dụng độc đả thương người, lại bị sư phụ trục xuất. "

Nguyên lai là như vậy, Kỳ Minh Nguyệt thoáng nhìn qua Oánh Nhiên đang chìm trong quá khứ, thấy mặt nàng lộ vẻ buồn bã, y bèn quay lại hỏi đề tài chính:

" Oánh Nhiên nói vô pháp xác định, không biết vô pháp xác định chuyện gì? "

" Nô tỳ hoài nghi người xui khiến hạ độc xuất thân từ An Dương. Bởi như nô tỳ đã từng nói, những độc vật này đều rất khó có được, mà trên thực tế không phải chỉ khó có được mà quả thực là không cách nào có được, trừ phi đó là người trong An Dương hoàng tộc mới mới có khả năng sở hữu. "

" Ý của Oánh Nhiên là tất cả những độc này đều được giấu trong hoàng cung An Dương? " – Hàn Tử Kỳ lại có dính dáng đến An Dương sao? Như vậy, đến tột cùng chuyện hắn làm là nhằm vào cá nhân, hay là nhằm vào Thương Hách?

" Tuy không phải hoàng gia ngự dụng, nhưng muốn chế được, đều phải là người am hiểu trong chốn gian hồ mới có thể tìm được nơi cất giấu những độc vật này, nhưng dù vậy cũng không phải chuyện dễ, hơn nữa việc này lại tiêu tốn rất nhiều nhân lực và tài lực, cho nên loại việc này chỉ có người trong hoàng tộc mới làm được, chính điều này mới khiến Oánh Nhiên vô pháp xác định. Bởi nếu sự thật là thế, thì điều đó có nghĩa là đang có người có ý định nhắm vào điện hạ. " – Minh Nguyệt điện hạ tài hoa, thế nhân đều biết, bệ hạ còn rất yêu thích y, có thể nói, nếu mất đi điện hạ, Thương Hách tất loạn.

" Đa tạ Oánh Nhiên đã cho biết, việc này ta sẽ báo cho phụ hoàng, nếu thật sự Hàn Tử Kỳ lòng dạ khó lường như vậy, ngày tử của hắn cũng không còn bao lâu. "

Tự ngày ấy sau khi ly khai địa cung, tình trạng An Nhược Lam đã thần trí bất minh, lúc tỉnh lúc mê, lúc thì nói có người muốn giết nàng, có khi lại thì thào tự nói giống như đang nói chuyện với người khác, lúc thì

cười khẽ lúc lại ngượng ngùng, làm cho người ta đoán rằng, có lẽ nàng đang cố gắng nhớ lại những chuyện khi còn ở chung với Hàn Tử Kỳ.

Vì để đảm bảo nàng sẽ không tổn thương chính bản thân mình, phụ hoàng ra lệnh cho Ảnh Vệ theo sát nàng, một khắc cũng không rời. Nhưng dù vậy, Kỳ Hủ Thiên vẫn là không an tâm, mỗi ngày đều cau có, với lại có lẽ phụ hoàng dường như còn lo lắng về việc cổ độc, bởi bề ngoài thì thấy rằng Kỳ Minh Nguyệt mỗi ngày đều nhàn nhã mà nằm đọc sách, thực tế thì không phải y không muốn đứng dậy mà là do phụ hoàng không cho y tùy ý đi lại, khiến y cũng không thể làm gì khác, thật sự là giống như bệnh nhân, không có việc gì ngoài nghỉ ngơi.

Nghe nói những ngày gần đây trong cung cũng không yên ổn, từ khi An Nhược Lam bị giam ở địa cung, An Viên liền cáo bệnh ở nhà, trong triều trên dưới lòng người hoảng sợ, trên đời không có vách ngăn nào kín kẽ tới mức mà gió không thể lùa vào, huống chi là ở trong hoàng cung. Cuối cùng truyền ra việc An Nhược Lam hạ độc, nhưng vẫn không người nào biết người gặp nạn chính là Kỳ Minh Nguyệt, mà họ đều tưởng rằng nàng ta do mưu hại bệ hạ không thành, âm mưu bại lộ mới bị nhốt vào địa cung, lại thêm việc nhiều ngày không thấy Nhị hoàng tử xuất hiện ở bên cạnh bệ hạ, càng xác định suy đoán An gia bị vấn tội.

Trong tiếng nghị luận càng ngày càng lớn, thì bên trong hậu cung, Du Diệp Các vẫn thủy chung yên lặng không động tĩnh, không biết Hàn Tử Kỳ có biết sự tình bại lộ hay không, mà mãi vẫn chẳng thấy hắn có hành động gì.

Nhưng hôm nay nghe những lời Oánh Nhiên nói, thiết nghĩ cũng không nên chờ nữa, xem ra vẫn là nên sớm đi hỏi. Mới đứng dậy, lại nghe thấy tiếng Hồng Tụ chạy đến, – " Điện hạ, ngươi đoán, hôm nay bệ hạ tìm tới cho người cái gì? "

" Hồng nhi thấy liền vui mừng, chẳng lẽ là một tài tử tuấn tú hơn người có đúng không? " – Kỳ Minh Nguyệt thấy nàng vẻ mặt vui cười, liền khoan thai đi tới, bất giác mở miệng trêu ghẹo.

Hồng Tụ trợn trừng mắt, tỏ vẻ ngạc nhiên che miệng kinh hô một tiếng: – " Làm thế nào điện hạ lại biết, người bệ hạ tìm tới chính là một vị tài tử! "

Kỳ Minh Nguyệt cũng có chút bất ngờ: – " Người phụ hoàng tìm tới? Tìm tới làm gì? Trong cung cũng không thiếu người bụng đầy tài học. "

" Nghe nói là một vị nhạc công, do bệ hạ sợ chủ tử buồn chán, mới cố ý sai người đi tìm vị nghệ nhân này, nghe người ta nói vị này am hiểu âm luật, nhất là biết rất nhiều loại nhạc khí. "

Nhớ là trước đó vài ngày y có có đề cập qua với phụ hoàng, thiên âm tâm pháp do Tương Dao truyền thụ, cần học một loại nhạc khí nào đó mới có thể thi triển, hẳn rằng phụ hoàng sợ y cùng Tương Dao quá mức thân cận, mặt khác mới tìm người tới dạy thôi.

Kỳ Minh Nguyệt hiểu rõ cười một cái:

" Ở trong phòng đã lâu, xác thực có chút không kiên nhẫn, vừa lúc có thời gian rảnh, có thể học được một môn kì nghệ, tuy nói đã hiểu nhạc lý, nhưng lại thiếu danh sư chỉ điểm, nếu hắn đã tới, liền truyền hắn đến thiên điện đi. "

Hồng Tụ đi nhanh như chớp, Oánh Nhiên sắc mặt thâm trầm nói:

" Điện hạ, Hồng Tụ thật vô ý vô tứ, không biết hôm nay người mệt nhọc, không thích hợp để học nhạc, nay sắc trời đã không còn sớm, chi bằng ngày mai hãy truyền đến. "

Kỳ Minh Nguyệt hướng nàng nhẹ nhàng mỉm cười:

" Oánh Nhiên thực sự săn sóc ta vô cùng tỉ mỉ, không biết tương lai ai cưới được ngươi, người đó quả thật có phúc. " – Nhưng y vẫn chưa sai người kêu Hồng Tụ quay về, xem ra đã hạ quyết tâm hôm nay gặp vị nhạc công kia.

" Oánh Nhiên muốn cả đời hầu hạ điện hạ. " – Nếu phải lập gia đình, nàng đã không đến hoàng cung Thương Hách. Nếu đã đến, lại gặp gỡ một vị chủ tử như thế, nàng liền sẽ không sinh ra ý muốn rời đi, nhíu mày, ánh mắt thoáng xuất hiện một tia lo lắng, Oánh Nhiên thở dài không tiếng động, đi theo sau Kỳ Minh Nguyệt.

Đi tới thiên điện, ngoại trừ Hồng Tụ, đã có một vị nam tử thân mặc thanh y đang đợi, vừa thấy Kỳ Minh Nguyệt bước vào trong điện, liền vội vã đi ra phía trước hành lễ, lại kinh ngạc ngây người khi nhìn thấy thiếu niên trước mặt.

Chỉ thấy thiếu niên xõa tóc, bước đi thong thả thản nhiên tới trước mặt hắn, khuôn mặt hàm chứa tiếu ý giống như trăng sáng, quần áo nguyệt sắc y bào, càng tôn lên dung mạo như tiên nhân của y, đôi mắt trong suốt thâm thúy bình thản lại mang theo chút lãnh đạm. Nam tử nhìn người thiếu niên phía trước, hầu như không thể tin được người ý vị như vậy mới chỉ có mười hai tuổi.

" Ngươi đang nhìn cái gì? "

Nghe y đột nhiên mở miệng, ngữ thanh bình thản lại xa cách làm cho nam tử tỉnh ngộ lại, vội khom mình hành lễ, – " Tại hạ Mặc Dữ, bái kiến Nhị điện hạ. Mới vừa rồi đường đột, mong điện hạ thứ tội. "

" Ừm, đứng lên đi. " – Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên lên tiếng, ngồi lên chỗ ghế cao nhất trong điện, nghiêng thân thể, hiếu kỳ nhìn lướt qua, – " Nghe nói ngươi rất am hiểu âm luật? "

" Không dám, chỉ là hiểu sơ mà thôi. " – Mặc Dữ nhìn thiếu niên không hề cố kỵ mà ngồi trên chiếc ghế dựa tinh xảo mà có vẻ như chỉ có quân vương mới được nhập tọa, trên mặt hắn rõ ràng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc. Kỳ Minh Nguyệt thấy vẻ mặt của hắn, không khỏi có chút mỉm cười, người này thật thú vị, tất cả tâm tư đều hiện lên trên mặt, làm người nhịn không được muốn đùa một chút.

" Không biết Mặc Dữ am hiểu loại nhạc khí nào? " – Nghiêng người tựa ở ghế, Kỳ Minh Nguyệt không để ý nắm khởi một luồng tóc dài của Hồng Tụ để ở trong tay trêu đùa, khi thì đưa tới chóp mũi khẽ ngửi, tư thái ngả ngớn tùy ý không gì sánh được, – " Hồng nhi dùng loại hương gì mà lại dễ khiến người ta động lòng như thế, làm Minh Nguyệt thật không nỡ buông tay. "

Thị nữ diện mạo tú lệ cùng thiếu niên kia trong lúc đó, nháy mắt làm lan ra một bầu không khí tình ti kiều diễm, mặc dù chỉ là một động tác tùy ý của y cùng một câu đơn giản, cũng đã làm cho người khác phải động tâm.

Mặc Dữ thấy cảnh này, vội vàng cúi đầu, gương mặt đỏ lên, hắn không nghĩ tới, tiểu hoàng tử vốn cao cao tại thượng như vậy lại ở trước mặt ngoại nhân như hắn, lời nói và việc làm không chút cố kỵ.

Hồng Tụ cũng ngây người một chút, nhãn châu thoáng động, lập tức e thẹn cúi đầu xuống, làm cho Oánh Nhiên một bên dốc sức nhịn cười, nhịn được quả thực là hết sức khổ cực.

Kỳ Minh Nguyệt trầm mặc nửa ngày không nói gì, trêu đùa Hồng Tụ một chút, nhãn thần hứng thú nhìn người phía dưới, chỉ thấy Mặc Dữ thủy chung vẫn cúi thấp đầu, vành tai xuất hiện màu đỏ, thân thể còn tận lực cúi xuống, bộ dạng làm như không phát hiện bất cứ cái gì, thiếu điều muốn đem cả người đều chôn xuống đất.

Tiếu ý nơi khóe miệng lại đậm thêm vài phần, cuối cùng y quyết định buông tha vị nhạc công này, chậm rãi mở miệng nói:

" Nói ra những sở trường của ngươi, ta xem nếu không tồi sẽ học, ngươi thấy thế nào? "

Mặc Dữ đương nhiên không dám làm trái, nhất nhất nói ra. Kỳ Minh Nguyệt nghe hắn nói, cảm thấy hắn xác thực có chút tài học, liền sai người mang ra toàn bộ nhạc khí được nhắc tới, cảm thấy có hứng thú liền để hắn biểu diễn một phen. Cuối cùng đã chọn một nhạc khí dạng dài, rộng lớn hơn so với cổ cầm.

" Đây là huyền tranh, âm vực rộng lớn hoa mỹ, ngoài ra âm thanh du dương sâu xa, bất luận là dịu dàng tao nhã hay là hùng hồn mãnh liệt, đều có thể tùy tâm mà phát, điện hạ nếu thích, Mặc Dữ liền dạy điện hạ kỹ xảo diễn tranh này. "

Kỳ Minh Nguyệt nghe cảm thấy không tồi, xem hình dạng tương tự như đàn tranh, nhưng mà cũng không khác huyền cầm là mấy, chắc y học cũng không trắc trở, liền muốn hắn lập tức bắt đầu truyền thụ phương pháp diễn tấu.

Khi Kỳ Hủ Thiên bước vào thiên điện, thấy ngón tay giữa của Kỳ Minh Nguyệt đang đặt trên nhạc khí, phía sau có một vị nam tử vươn dài cánh tay, trạng thái giống như vây bọc, từ sau vòng ra phía trước tựa như

đem y ôm vào trong lòng, ngón tay lại càng như xoa nhẹ cánh tay Minh nhi, không biết đang làm những gì. Lập tức sắc mặt trầm xuống, hàn ý lạnh thấu xương ngày càng dày đặc quanh hắn.

Bên kia Mặc Dữ đang chuyên tâm nói gì đó với Kỳ Minh Nguyệt, bỗng cảm thấy rùng mình, xung quanh thân bỗng đâu hàn khí vây đặc khiến người sởn tóc gáy, còn chưa kịp nói bất cứ cái gì, đã thấy hoa mắt, thân thể bay ra ngoài.

Lưu Dịch mới theo bệ hạ bước vào thiên điện, liền nhìn thấy một bóng người bay về phía hắn vội dụng song chưởng nghênh tiếp, lại phát hiện người bay tới nhìn rất quen, vì vậy đổi chưởng thành nắm, chụp lấy áo người đó kéo về phía mình, nhận ra chính là người nhạc công mà hắn tìm tới, liền đưa hắn thả xuống đất.

Mặc Dữ đứng tại chỗ, trong chớp mắt hắn bị ném đi, thân người bị quăng lên giữa không trung, làm con người vốn có thể chất yếu nhược thư sinh như hắn còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bình yên rơi xuống đất, đầu óc một phen choáng váng.

Lưu Dịch nhìn hắn một cái, hiểu rõ mọi chuyện, sợ rằng bệ hạ lại nổi cơn, liền lắc lắc đầu nhè nhẹ vỗ vai Mặc Dữ:

" Ta không phải đã nói với ngươi phải cách xa điện hạ một chút sao? Ngươi không nghe, thì phải cẩn thận tính mệnh bản thân. "

" Phụ hoàng, hắn chỉ là dạy Minh Nguyệt phương pháp diễn tấu huyền tranh. " – Kỳ Minh Nguyệt thấy Mặc Dữ đột nhiên bị ném ra ngoài, trong lòng liền minh bạch, phụ hoàng không thích cho người khác tới gần y như vậy, cũng là y lúc trước đã quên, thời gian này là lúc phụ hoàng trở về, nên cách xa Mặc Dữ một chút mới phải, để tránh liên lụy hắn.

" Nếu không biết hắn là nhạc công, Minh nhi nghĩ rằng phụ hoàng sẽ bỏ qua cho hắn sao? " – Kỳ Hủ Thiên đứng ở bên hông y, nhẹ vỗ về gáy y, không hài lòng hỏi lại.

" Được rồi, cho hắn trở về đi, ta cũng học được rồi, tập luyện nhiều hơn một chút nữa là được. " – Kêu Lưu tổng quản dẫn Mặc Dữ đi, Kỳ Minh Nguyệt cảm thấy vẫn là tự mình luyện tập thì mới đảm bảo một chút, miễn cho lại làm phụ hoàng tức giận. Những ngày gần đây, bởi vì trong thân thể y mang liên tâm, tính tình phụ hoàng càng hay thay đổi, có thể nói là hỉ nộ vô thường, so với trước kia càng dễ nổi cơn tức giận bực bội hơn, làm cho y không khỏi bắt đầu đồng tình với các vị thần tử, chỉ sợ một người làm sai, liền sẽ thành đối tượng để phụ hoàng xả cơn tức giận

" Phụ hoàng xem ra tâm tình không tốt, không biết vì chuyện gì a? " – Nếu như là lúc thường ngày, hắn sẽ không không nói một câu mà trực tiếp động thủ.

" Minh nhi đoán không sai, xác thực có việc. " – Kỳ Hủ Thiên ngồi vào bên cạnh y, một tay vẫn không tự chủ vuốt ve tóc y, trong mắt hàm chứa một tia sát khí thâm trầm, chậm rãi nói:

" Hàn Tử Kỳ không ở bên trong Du Diệp Các, xem ra đã phát hiện bất thường, chạy thoát thân rồi. "

Hôm nay hắn sai người đem Hàn Tử Kỳ tới hỏi tội, nhưng không ngờ bên trong Du Diệp Các không người, nhưng cho dù hắn thân mang võ công, cũng sẽ không thể không chút dấu vết biến mất ở trong cung, bất luận là thị vệ hay cung nhân, cũng đều không gặp qua thân ảnh của hắn, có thể thấy được hiển nhiên hắn vẫn còn ở trong cung.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Kỳ Hủ Thiên quát lớn: – " Lưu Dịch! Sai người đi vào địa cung! "

Lưu Dịch lập tức liền minh bạch ý trong lời nói của hắn, vội vã đi.

Bên trong địa cung thủ vệ nghiêm ngặt, dù cho Hàn Tử Kỳ có thể xông vào, nhưng hắn khó có thể tìm được chỗ thật sự của địa cung, mà dù cho có thật sự tiến nhập vào địa cung, cũng không phải là đối thủ của Ảnh Vệ, nên An Nhược Lam chắc hẳn sẽ không có việc gì. Nhưng thật ra Kỳ Minh Nguyệt cũng không đặc biệt lo lắng.

Kỳ Hủ Thiên lại nhìn y, thần sắc khẩn trương, – " Minh nhi có cảm thấy khó chịu ở đâu? "

Oánh Nhiên cũng nắm khởi cổ tay của y, cẩn thận điều tra trạng thái cổ độc, rất sợ vạn nhất xảy ra việc.

36. Chương 36: Trấn Cổ

Kỳ Minh Nguyệt không cảm thấy trên người có gì khác thường, nhìn nét mặt trầm ngâm, không biết là đang suy nghĩ điều gì của Kỳ Hủ Thiên mỉm cười nói: – " Có lẽ là phụ hoàng đa tâm, Minh Nguyệt không phát giác có gì khó chịu. "

" Hàn Tử Kỳ lòng dạ khó lường, không chỉ lợi dụng người khác mà còn có thể khiến cho người đó vì hắn mà cam tâm tình nguyện. Loại người này tuyệt không làm những việc không có chủ ý, nếu hắn rời đi, đó là có dự định, nếu hắn vốn là nhằm vào ngươi mà đến, lúc này An Nhược Lam liền nguy hiểm. " – Nàng nguy hiểm, Minh nhi càng thêm nguy hiểm, chỉ trông mong là bản thân đa tâm mới tốt.

Đang lúc đợi tin tức, Kỳ Hủ Thiên sai người truyền chỉ, Kỳ Minh Nguyệt ở một bên nghe, biết hiện nay hắn đang nổi giận, bất luận Hàn Ký có liên quan đến việc này hay không, sợ rằng đều không thoát khỏi liên lụy, ai kêu hắn là phụ thân của Hàn Tử Kỳ, nếu Hàn Tử Kỳ chạy thoát, toàn bộ gia tộc của hắn ắt phải trả giá.

Tuy rằng vô tình, nhưng không thể không nói qua: vương quyền tác dụng chính là như thế, cái mà người làm vua một nước cần không là phải nhân từ, mà là khống chế.

Chỉ chốc lát sau, Lưu tổng quản vội vội vàng vàng trở về, nhìn thấy Kỳ Minh Nguyệt bình yên vô sự ngồi ở chỗ kia, trên mặt thoáng chốc hiện rõ vẻ kinh ngạc.

" Điện hạ không việc gì?! " – Ánh mắt của Lưu Dịch cộng với thần sắc bất đồng trên gương mặt hắn đã thể hiện tất cả. An Nhược Lam nhất định đã xảy ra chuyện.

" Chuyện gì xảy ra? " – Kỳ Hủ Thiên cau mày, nếu An Nhược Lam có việc, Minh nhi…

" Hồi bệ hạ, thần đã tới địa cung, tất cả bình thường, trên dưới thị vệ cùng Ảnh Vệ cũng không phát hiện có gì bất thường, nhưng kỳ quái nhất chính là bên trong Xích sắc viện, An Nhược Lam lại thổ huyết đến ngất đi. "

Cho nên hắn mới vội vội vàng vàng chạy về, sợ cổ độc trên người Minh Nguyệt điện hạ phát tác, không ngờ lại thấy điện hạ sắc mặt yên ổn bình yên vô sự ngồi ở chỗ kia, hoàn toàn bình thường.

" An Nhược Lam thổ huyết đến mức ngất đi, điện hạ lại không việc gì? " – Oánh Nhiên ở một bên nghe xong, đăm chiêu suy nghĩ.

" Chẳng lẽ liên tâm cổ trên người điện hạ đã mất đi tác dụng? " – Hồng Tụ vẻ mặt vui mừng hỏi.

" Sợ không phải đơn giản như vậy. " – Kỳ Minh Nguyệt ngồi im lặng, cũng thấy có chút kỳ quái, hắn thực sự không cảm thấy có gì khác thường, nhưng kỳ quái hơn nữa chính là… – " Vì sao An Nhược Lan ở trong phòng lại vô cớ thổ huyết đến ngất đi? "

Oánh Nhiên trầm tư đã lâu, lúc này mới ngẩng đầu lên, – " Chỉ sợ đây là phép 'khống cổ thuật'. "

" Bằng phương pháp nào đó có thể khống chế cổ độc trên cơ thể ký chủ. Như vậy, nhất định phải hạ độc trước, sau này dựa vào đó để điều khiển cổ trùng, chỉ cần ký chủ vô tình kháng cự, liền phát tán. "

An Nhược Lam khi thì tỉnh táo, khi thì ngu dại, hiện đã có chút điên loạn, đây là thời cơ tốt để điều khiển cổ độc, khá lắm Hàn Tử Kỳ, kế sách rất thâm hiểm, thủ đoạn vô cùng tàn độc.

" Xem ra, hắn là có ý nhắm vào Minh nhi. "

Sau khi hiểu rõ ý đồ của đối phương, Kỳ Hủ Thiên cũng suy nghĩ thấu đáo hơn, nhưng trong ánh mắt sát khí lại phát ra đặc hơn, nhếch miệng cười lộ ra vẻ tàn nhẫn, xem ra trò chơi lần này sẽ rất thú vị, – " Oánh Nhiên, ngươi có biết cách mà hắn dùng để điều khiển cổ độc mà không cần ở gần An Nhược Lam không? "

" Chắc là dùng âm thanh người thường không thể nghe thấy để điều khiển, cổ trùng không giống người, thính giác đặc biệt nhạy cảm, có thể bị âm thanh nhiễu loạn làm cho ký chủ bị rối loạn, tổn thương đến lục phủ ngũ tạng của ký chủ, có điều phải tiếp cận mới được, càng gần, tác dụng càng cao. "

Lưu Dịch nói tiếp:

" Nói như thế, hắn nhất định đang ở gần khu vực địa cung, với ý đồ dùng âm thanh điều khiển mẫu cổ phát tác trên người An Nhược Lam, chỉ cần nàng chết, điện hạ sẽ chịu liên lụy. "

Kỳ Minh Nguyệt nghe xong, bỗng nhiên biến sắc, lộ ra vẻ tự tin, – " Phụ hoàng, Minh Nguyệt đã biết vì sao An Nhược Lam bị thổ huyết, ta lại vô sự. "

Dưới ánh mắt sáng rực của mọi người, y mới chậm rãi nói:

" Nếu hắn mưu tính dùng âm thanh điều khiển cổ trùng, như vậy Minh Nguyệt cũng có thể. "

Chậm rãi nghiêng đầu, nhìn một bên huyền tranh, trong ánh mắt hiện lên vẻ đùa cợt, – " Thật đúng là vừa khéo, mới vừa rồi ta đang tập luyện diễn tranh phương pháp, nhưng lại dùng thiên âm – Thanh Tâm Quyết. "

Chỉ có thể nói Hàn Tử Kỳ vận khí không tốt, đầu tiên là không biết địa cung là ở sâu trong lòng đất, vì vậy không thể khiến cổ độc hoàn toàn phát tác, sau đó, đúng lúc Kỳ Minh Nguyệt đang dùng thiên âm tâm pháp tập luyện huyền tranh, chắc hẳn do thế mà đã nhiễu loạn làm cổ độc không phát tác được.

Oánh Nhiên kinh hãi, – " Điện hạ luyện thiên âm? "

" Không sai, Oánh Nhiên sao lại giật mình? Minh Nguyệt mặc dù học, nhưng chưa hoàn toàn thông hiểu, chỉ có thể dùng ở mức căn bản mà thôi. " – Hồng Tụ với Oánh Nhiên bị điều khỏi cung làm ban sai(*), trở về gặp lúc y đang trúng cổ độc, nên không biết việc Minh Nguyệt đang luyện thiên âm.

Mọi người thấy nàng như vậy thì vô cùng kinh ngạc, Oánh Nhiên lúc này vừa mừng vừa sợ, cả người hưng phấn đến run lên, cố kềm chế để không rơi nước mắt.

" Điện hạ! Thiên âm có thể áp chế cổ độc phát tác! " – Oánh Nhiên hít sâu một hơi, cuối cùng bình tĩnh trở lại, ánh mắt mừng rỡ.

" Ngươi xác định? " – Kỳ Hủ Thiên phản ứng trước tiên.

" Nô tỳ không dám nói lung tung, lúc trước từng nói qua, trên đời có một vài loại tâm pháp có thể áp chế cổ độc, tạm hoãn phát tác. Nô tỳ còn nhớ rất rõ, thiên âm là một trong số đó, chỉ là đã bị thất truyền từ lâu, cơ bản không còn ai nhớ, nên cho rằng trên đời đã không còn người biết thiên âm, vì vậy chưa từng nói ra. " – Nàng cũng không nghĩ tới, điện hạ lại học thiên âm tâm pháp.

" Xem ra Minh Nguyệt rất là may mắn. " – Quả thật, thiên âm có thể đoạt đi tâm hồn của người khác, chắc hẳn đối với cổ độc cũng có hiệu dụng, lúc trước hắn chỉ là trong lúc vô ý vận dụng tâm pháp của Thanh Tâm Quyết để tập luyện huyền tranh, vô tình tránh được một kiếp.

Kỳ Hủ Thiên thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt Minh Nguyệt, – " Cũng là phụ hoàng may mắn. "

Oánh Nhiên nhắc nhở: – " Cổ độc một ngày chưa bị diệt, thì tính mệnh của điện hạ vẫn còn nguy hiểm, trừ phi điện hạ lúc nào cũng vận hành tâm pháp, bằng không sẽ có lúc bị người khác áp chế, điện hạ chớ sơ xuất a. "

Nếu ta đã có một lợi thế, tiếp theo chính là lúc thanh toán.

Ngẩng đầu nhìn Kỳ Hủ Thiên, thấy trong mắt của hắn thoáng hiện tia huyết quang, Kỳ Minh Nguyệt khóe miệng cũng hơi cong lên.

==========

Hạ triều, văn võ bá quan tụm năm tụm ba ở đại điện ghé tai nhau khe khẽ nói nhỏ. Ngoài mặt thì không dám lên tiếng, nhưng trong mắt mọi người đều tràn ngập vẻ nghi hoặc cùng sợ hãi. Những ngày gần đây, trong cung thực sự không yên ổn. Đầu tiên là An quý phi ý đồ phạm thượng, bị nhốt trong địa cung. Tiếp theo An Viên tướng quân liền cáo bệnh tại gia, không biết là thực sự bị bệnh, hay là giả bộ cáo ốm, hay là… Nhìn lại phía sau điện, kia chỗ cao cao tại thượng không người tọa, lắc lắc đầu, tất cả mọi người không dám nói lung tung gì nữa.

Trong miệng không dám nói, nhưng nhưng trong lòng không ngừng thắc mắc, chẳng lẽ năm nay là năm bất lợi đối với Thương Hách, đã tới lúc nội loạn? Hay là như lời quốc sư Đàm Vô nói từ trước, là do dị tinh quấy phá?

Nói đến dị tinh, liền phải nghĩ ngay đến hai vị hoàng tử, Đại hoàng tử từ trước đến nay bị xem như không tồn tại, không biết có phải là dị tinh hay không? Về phần Nhị hoàng tử, thiên tư thông minh lại rất được bệ hạ sủng ái, mặc dù mẫu phi đã bị thất sủng, nhưng thường ngày xem ra cũng là một hài tử tuân thủ quy củ, hiểu biết lễ nghi, lại có tướng mạo tương tự hoàng đế, khí độ bất phàm, nhìn thế nào cũng không giống loại dị tinh thí mẫu. Như thế thì cả hai người, ai cũng không phải? Hay là do Đàm Vô tính sai?

Tiếp tục lắc đầu, nghe nói năm đó quốc sư được tiên đế sủng tín(*), chắc chắn là không sai. Vậy hiện nay tại họa là do có người cố ý, hay là do dị tinh tác loạn.

Hôm qua bệ hạ lại hạ ý chỉ, đem Xu Mật Viện – Hàn đại nhân giam vào trong địa cung, ai cũng biết, phàm là giam giữ ở địa cung, đa số là phạm thượng tác loạn – tử tội, nghe nói nguyên nhân chỉ là Hàn đại nhân – ấu tử hiện trong hậu cung đã mất tích, bệ hạ là bởi nguyên nhân đó mà giận dữ hay là trong đó có ẩn tình khác? Hoàng đế mặc dù vui buồn thất thường, nhưng cũng không vô duyên vô cớ động đến người ở Xu Mật Viện – Hàn Ký, dù thế nào, nơi đó cũng là chỗ liên quan đến những chuyện cơ mật của triều đình, hoàng đế đương nhiên sẽ không tùy tiện hạ lệnh bắt cả nhà Hàn Ký kể cả hạ nhân.

Vào lúc rối ren này, lại đúng dịp "đại điển đi săn". Đang là lúc đầu thu, vừa phải lo tế tự, vừa phải chuẩn bị cho buổi săn bắn, trong ngoài bận rộn, thêm vào đó "người đông khẩu loạn", cũng là lúc dễ xảy ra sai sót, chỉ mong lúc này đừng gặp phải chuyện gì không may mới tốt.

Các thần tử vừa lo lắng cho tương lai của Thương Hách, vừa lo lắng cho ngày đi săn sắp tới, trong lòng tất thảy đều cầu mong có thể bình an trải qua kỳ đi săn này.

Các cung nhân thì không bận tâm đến điều này, vừa phải vội vàng chuẩn bị cho buổi tế tự, lại vì bệ hạ tuyển ra những thứ tốt nhất để dùng cho buổi tế tự, vừa phải chuẩn bị da lông để may y phục, chuẩn bị thịt dùng làm thức ăn cho các vương công quý tộc, võ tướng đại nhân đi săn thú, có thể nói là bận túi bụi.

Hàn Tử Kỳ trốn ở một nơi bí mật gần đó, nhìn các cung nhân vô cùng bận rộn, tuy bị Ảnh Vệ trong bóng tối truy bắt, nhưng trong mắt hắn vẫn vô cùng trầm tĩnh, bạch y trên người không chút rối loạn, ngay cả một vết bẩn cũng không, dường như chỉ cần y tùy ý bước ra, thì y vẫn là Tử Kỳ công tử phong lưu, nho nhã.

Hắn định lợi dụng An Nhược Lam hạ liên tâm cổ với Kỳ Minh Nguyệt, vốn định sau đó bỏ nàng, đến khơi gợi cổ độc trong cơ thể Kỳ Minh Nguyệt, đưa hắn vào chỗ chết, không ngờ An Nhược Lam lại bỏ qua cơ hội, không những không làm cho Kỳ Hủ Thiên chết, ngược lại còn phá hỏng kế hoạch của hắn, khiến bản thân bị khép vào tội đầu độc, bị giải vào địa cung, thấy mọi việc vẫn chưa bại lộ, hắn vốn định chờ xem nàng có bị vấn tội hay không, lúc An Nhược Lam chết là có thể cùng lúc loại bỏ Kỳ Minh Nguyệt. Nhưng chờ đã lâu mà không thấy nàng bị xử tử, liền đoán được việc hạ độc đã bại lộ.

Hắn đã sớm để ngừa vạn nhất nên đã tại trên cổ độc kia mưu tính, kế hoạch vốn là lén nhập địa cung dẫn phát cổ độc trong cơ thể An Nhược Lam, nhưng sau khi dẫn phát xong, vẫn chưa truyền ra tin Nhị hoàng tử bị mất mạng, trong cung cũng không có gì bất thường, liền biết đã xảy ra vấn đề.

Trong đôi mắt trầm tĩnh hiện lên vẻ oán hận, tuy rằng Kỳ Minh Nguyệt mới là mục tiêu của hắn, nhưng Kỳ Hủ Thiên cũng không thể buông tha.

Nghĩ lại vài ngày trước đó, cha con hắn đột nhập vào hoàng cung, còn chưa kịp bố trí thì đêm qua đã bị bắt vào địa cung. Hàn Tử Kỳ cười nhạt, trong mắt hiện ra một tia đùa cợt.

" Ai kêu ngươi tự ý hạ độc Kỳ Hủ Thiên. Ngươi biết hắn tuyệt nhiên không phải là người dễ đối phó mà còn hành xử cẩu thả như vậy, chẳng trách sao bị hắn phát hiện! Còn nữ nhân ngu ngốc kia, tự xưng mình là người hữu dụng, ngươi xem xem, hữu dụng chỗ nào chứ? Để thành công thì phải bất kể thủ đoạn! Phế vật! Uổng phí ngươi tự xưng là có thể tiếp cận Kỳ Hủ Thiên! Kết quả là hầu hạ hắn còn không được, nói chi đến việc hạ thủ thành công. "

" Cha tựa hồ đã quên, là ai bảo ta tiến cung, là ai khen Tử Kỳ ngoại hình thanh tú có thể làm Kỳ Hủ Thiên

chú ý? Thành công sau này là ai ba ngày hai đầu muốn ta ở trên giường thức thời đòi hắn niềm vui? Cha đã có gan cùng An Dương cấu kết, vì sao lại nhát gan đến mức không dám dựa vào năng lực của mình đem hắn cùng với ngôi vị hoàng đế kia mà kéo xuống! Lại phải nhờ vào phế vật Tử Kỳ này! ”

” Nếu không có nguyện vọng của tiên đế, ngươi nghĩ rằng Hàn Ký ta hà tất phải hy sinh con của mình cho tên súc sinh sát phụ kia sao? Kỳ Hủ Thiên giết toàn bộ thủ túc huynh đệ, ngay cả tiên hoàng cũng không buông tha, ta muốn vì tiên hoàng đòi lại công đạo! ”

” Muốn vì tiên hoàng đòi lại công đạo? Sao cha không nói là bản thân muốn làm hoàng đế, lại còn âm thầm lui tới với An Dương, nghe hắn điều khiển, buộc ta loại bỏ Kỳ Minh Nguyệt, cha rõ ràng biết, nếu ta có giết được Kỳ Minh Nguyệt đi chăng nữa thì Kỳ Hủ Thiên nhất định sẽ không bỏ qua, sẽ tra được ta là thủ phạm, đến lúc đó cũng chỉ có con đường chết mà thôi! Cha muốn ta chết thay cha, nhưng cha quá vọng tưởng! Cha cho là Thương Hách sẽ loạn khi Kỳ Minh Nguyệt chết ư! Cha cho là cha sẽ có cơ hội tiếp quản Thương Hách quân sự cơ mật ư! Cha đừng quên năng lực của Kỳ Hủ Thiên! Sợ rằng đến lúc đó cha chưa kịp động thủ, đã bị Kỳ Hủ Thiên đem đi lăng trì rồi, còn ở đó mà chờ An Dương cùng cha nội ứng ngoại hợp? Thật tức cười chết đi được a! ”

” Ngươi…. đồ nghịch tử! Dám nói như thế với ta! Ngươi đúng là không muốn sống, lúc này chỉ có vi phụ mới có thể cứu được tính mạng của ngươi, ngươi còn ở đó mà ngỗ nghịch với ta! ”

” Cha thật đúng là trâng tráo, mưu tính nhiều năm như vậy, cuối cùng lại hy sinh nhi tử, chưa đạt được cái gì, còn phải hy sinh tính mệnh của toàn gia, Tử Kỳ thực sự cho là không đáng. ”

” Ngươi có ý gì? Ngươi đã nói gì với Kỳ Hủ Thiên sao? ”

” Không cần ta nói, cha sớm biết Kỳ Hủ Thiên không phải hạng người đơn giản. Ngoài mặt hắn càng yên ổn thì tình cảnh của cha càng nguy hiểm. Hắn đã biết ta có liên quan đến cổ độc, lẽ nào lại bỏ qua cho cha. Rõ ràng hắn đang án binh bất động, chờ cha ra mặt? Cha đừng quên, hắn là Kỳ Hủ Thiên – Thương Hách hoàng đế, nổi tiếng giảo hoạt. ”

” Ngươi… Bọn ngươi, nếu ta chết, ngươi cũng sẽ mất tất cả! ”

” Đa tạ cha nhắc nhở, Tử Kỳ sẽ thay cha giết Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên ta cũng sẽ không bỏ qua. ” Bạn đang ?

” Chỉ cần ngươi giết được bọn họ, ngày cha thành công, chắc chắn sẽ phong ngươi trở thành Thái Tử. ”

” Thái Tử? Ai quan tâm tới ngôi vị Thái Tử kia chứ! ” – Hàn Tử Kỳ nghĩ đến những lời của cha hắn ngày ấy, trong mắt hằn lên vẻ thù hận, hắn giết người, chẳng qua là vì bản thân.

Từ chỗ nấp nhìn ra xa, thấy các cung nhân bận rộn, trong mắt của hắn khôi phục lại vẻ yên ổn đạm bạc.

Ngày đi săn, đã không còn xa.

==========

(*) ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa. Ngày xưa làm quan phủ hoặc quân đội giải quyết sự vụ, như trưng thu tài vật, thu thập các loại phu dịch.

(*) sủng tín: tin mù quáng.

37. Chương 37: Lộ Trình

Cái nắng của mùa hè đã dần rời đi, nhường khí thu dần tới. Đầu thu luôn là lúc lễ săn bắn thường niên được tổ chức ở Thương Hách. Những năm trước vì Kỳ Minh Nguyệt tuổi còn nhỏ, mà y lại không muốn bị phụ hoàng ôm trong lòng mà đi săn, hơn nữa cũng không muốn tham dự, vậy nên Kỳ Hủ Thiên chỉ mang theo văn võ bá quan đến nơi săn bắn.

Năm nay không giống như vậy. Kỳ Hủ Thiên ra lệnh tất cả hoàng tử công chúa cùng phi tử trong cung, bất luận phẩm vị, đều phải đi cùng. Ngoài ra còn tuyên bố khắp nơi, trong kỳ săn bắn này sẽ đem An Nhược Lam cùng Hàn Ký đang bị giam trong Địa cung ra xét xử.

Vừa biết được tin này, quần thần ngay lập tức trở nên xôn xao, ồn ào phán đoán lần đi săn này e là An quý phi và Hàn đại nhân không thoát được tử tội. Nếu bệ hạ đã có ý trừng phạt bọn họ trước đông đảo bá quan văn võ, như vậy khẳng định việc hạ độc là có thật, mà không chỉ liên quan mình An Nhược Lam, ngay cả Hàn Ký cũng có dính líu.

Những người bình thường có quan hệ thân thiết với Hàn Ký đều bắt đầu lo lắng không yên, chỉ sợ bản thân cũng sẽ bị liên lụy, càng thêm thấp thỏm đợi đến kỳ săn bắn.

Chuẩn bị suốt một tháng, đến ngày xuất hành, vương niện dẫn đầu ngựa theo sau, thị vệ hai hàng, cung nhân đầu bếp, đội ngũ người đi theo trùng trùng điệp điệp, hướng về phía hành cung đi suốt một ngày.

Dọc đường đi, Kỳ Hủ Thiên luôn ở trong vương niện chưa lần nào ra mặt. Quan viên đi theo lúc thì đánh giá biểu hiện của quân vương phía trên, lúc thì cẩn thận dò xét cũi tù luôn được giám sát nghiêm ngặt phía sau. Nét mặt người nào cũng vô cùng thú vị, khiến người ngồi trong vương niện xem trò vui là Kỳ Minh Nguyệt vô cùng thích thú.

" Phụ hoàng, Minh nhi giờ mới phát hiện là các thần tử của người quả là hết sức thú vị. Người trông kẻ kia, ngồi trên ngựa mà cơ thể đều mềm nhũn, chắc chắn ngày thường có qua lại vô cùng thân mật với Hàn Ký, giờ nhất định đang lo lắng an nguy của bản thân… Lại nhìn bên trái, đó…"

Y còn chưa nói hết câu, đã bị một cánh tay của người ngồi phía sau kéo ngược vào trong ngực, – " Minh nhi hiện tại ở bên cạnh phụ hoàng, nhưng sao vẫn để ý những nam nhân bên ngoài? Chẳng lẽ phụ hoàng so với những kẻ đó không hấp dẫn bằng? "

Buông góc tấm rèm cửa, Kỳ Minh Nguyệt theo đà kéo mà dựa sát vào ngực người trước mặt, tay vuốt nhẹ, – " Phụ hoàng lại không hiểu rồi, Minh Nguyệt đây là lần đầu xuất cung, vậy nên có chút cao hứng, phụ hoàng vốn biết rõ mà giờ lại nói những lời này. Chẳng nhẽ hôm qua vẫn còn chưa làm người thỏa mãn? "

Lời lẽ ám muội cùng ngữ điệu trầm bổng, khiến người nghe suy nghĩ xa vời. Đôi tay Kỳ Hủ Thiên đang ôm thiếu niên chặt càng thêm chặt, sau đó cúi đầu liếm nhẹ lên vành tai của y, giọng nói trách cứ:

" Ngày nào còn chưa thực sự được 'ăn' Minh nhi, phụ hoàng còn chưa cảm thấy thỏa mãn. Dù đêm qua không tệ, nhưng so với dùng nơi đó của Minh nhi giải phóng, vẫn còn kém xa…"

Lúc hắn đang nói, môi để sát cạnh vành tai trắng mịn, vừa nói đến hai chữ "nơi đó", ngữ khí dường như lại càng thêm nặng nề kì lạ, như đang đè nén khao khát cháy bỏng dị thường.

Kỳ Minh Nguyệt đương nhiên biết "nơi đó" được nhắc đến là nơi nào. Lần trước chỉ còn một chút nữa thôi đã để phụ hoàng được thỏa mãn tâm nguyện, nếu không phải do An Nhược Lam, lại thêm trúng cổ độc liên tâm, khiến phụ hoàng đã mấy ngày liền không chịu làm những chuyện thân mật với y, nhiều lắm cũng chỉ có hôn môi một chút mà thôi. Biết phụ hoàng chịu đựng như vậy chắc chắn là rất khó nhọc, đêm qua y liền giúp hắn thư giãn một chút, nhưng xem phụ hoàng vẫn chưa quên lần trước hắn ở trên cơ thể y đã chạm đến chỗ đó, thậm chí cả bạch phù cũng đã dùng, chỉ còn thiếu chút nữa thôi là đã thực sự đi vào, hắn nhất định là vẫn còn vô cùng luyến tiếc cơ hội khi đó.

Kỳ Hủ Thiên nhớ lại đêm hôm trước hắn ở trong tay Minh nhi đã phóng ra dục vọng, nhưng cảm giác vẫn không đủ, khiến hắn suýt nữa không kiềm chế được mà chiếm đoạt y. Tuy Minh nhi sẽ không cự tuyệt hắn, nhưng hắn lại lo lắng cho cơ thể của Minh nhi sẽ không chịu nổi, giờ lại thêm liên tâm cổ khiến hắn càng không dám tùy tiện có cử chỉ thân mật, e ngại bản thân trong một khoảnh khắc không tự chủ được sẽ làm tổn thương y.

Vậy nhưng, nhìn Minh nhi lúc này đang ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, chiếc cổ trắng trẻo lộ ra dưới tà áo mỏng, khóe miệng hơi cong lên quyến rũ đến kì lạ, chỉ khẽ cử động liền như mời gọi người hôn lên, nhưng lại chỉ có thể ngưỡng mộ tú sắc của cặp môi đó mà không thể vọng động, nhưng ý niệm càng bị trói buộc thì lại càng trở nên mãnh liệt, thân dưới từ lâu đã dựng cứng lên đến đau nhức. Hắn chỉ hận không

thể ngay lập tức lột hết y phục của y, để hắn có thể tự do hôn lên từng tấc trên cơ thể tuyệt mĩ đó, để hắn có thể từ tốn thưởng thức thứ mĩ vị này.

Kỳ Minh Nguyệt cảm giác từ đằng sau truyền đến một chút đau đớn, đoán là phụ hoàng thực sự đang không thể kiềm chế được nữa, nhân nụ hôn mà phát tiết ra một chút. Nhưng ngoài chút đau đớn nhất thời, trong lòng y dâng lên một tia ngọt ngào, bởi phụ hoàng như vậy chứng tỏ hắn thực sự mong muốn có được toàn bộ con người y, khiến bản thân không thể không thừa nhận cảm giác này vừa như kiêu ngạo lại đầy thỏa mãn.

Phụ hoàng như vậy chính thực là thuộc về duy nhất mình y, chưa bao giờ có bất kỳ kẻ nào cũng giống như phụ hoàng bị tình giày vò đến vậy…

Y xoay người, vuốt ve khuôn mặt phụ hoàng đã từ lâu bị dục vọng xâm chiếm, rồi vươn tay cởi bỏ phát quan trên đầu hắn, lại chậm rãi kéo xuống long bào cổng kềnh, lộ ra làn da màu nâu, nhẹ nhàng thè lưỡi liếm lên bờ ngực của phụ hoàng, ngay lập tức phát giác hạ thân nóng bỏng của hắn càng thêm cương lớn, liền ngẩng đầu, hướng về phía Kỳ Hủ Thiên để lộ ra một nụ cười nhẹ đầy hàm ý, – ” Đã đến mức này rồi, phụ hoàng còn chần chờ gì nữa? ”

” Phụ hoàng cũng rất muốn hảo hảo thưởng thức mùi vị của Minh nhi, thực sự là dù ngày hay đêm cũng nghĩ thế. ” – Kỳ Hủ Thiên nheo nheo mắt, biểu cảm trên mặt toát ra vẻ nguy hiểm, đôi môi cong cong thành một nụ cười không có hảo ý nhưng cũng đầy cam chịu, – ” Nhưng mà trong cơ thể Minh nhi hiện giờ đang có Liên tâm cổ, phụ hoàng sợ ngươi chịu không nổi, chi bằng để phụ hoàng tìm cách khác giải quyết vấn đề này…”

Ngón tay hắn đặt nhẹ lên môi Kỳ Minh Nguyệt, trên cánh hoa hồng nhạt chầm chậm vuốt ve, lại nương theo khe hở Kỳ Minh Nguyệt mới hé ra mà tiến vào trong, trêu đùa cái lưỡi nhỏ mềm của y, bên trong miệng ẩm ướt ấm nóng khiến dục vọng trong mắt hắn càng thêm cô đặc. Nhìn cái lưỡi đỏ hồng kia cứ như ẩn như hiện liếm mút đầu ngón tay mình, Kỳ Hủ Thiên càng thêm vô pháp không chế bản thân, lập tức giật phăng hạ khố, đem vật nóng bỏng dưới thân đặt trước mặt Minh nhi, ngữ thanh khàn khàn, – ” Đây đều là Minh nhi gây ra, chi bằng để Minh nhi giải quyết hậu quả đi…”

Nghe hắn nói vậy, đôi mắt u tối thâm trầm của Kỳ Minh Nguyệt càng thêm chăm chú vào người đối diện, nhìn vào ánh mắt như đang lộ rõ hết tâm can của bản thân kia khiến y cảm thấy mặt mình trở nên nóng bừng, cảm giác giống như đang bị đôi mắt kia thiêu đốt. Y tự nhiên không dám nhìn mặt phụ hoàng lúc này, nhìn gương mặt có thể khiến lòng người rung động đó, bởi y sợ sẽ bị cuốn vào hố sâu cuồng dại đó.

Cúi người xuống ngậm lấy dục vọng đang muốn bùng phát của hắn, cảm giác được sự nóng bỏng của nó, cùng mùi vị của phụ hoàng, còn có ánh mắt sáng rực phệ người, luôn gắt gao dò xét biểu cảm trên gương mặt y. Tất cả kết hợp lại làm cho trái tim y dường như đập nhanh hợp, mặt như phát sốt đến đỏ ửng, y tận lực mút lên vật đang giữ trong miệng kia, hy vọng có thể mau chóng giúp phụ hoàng giải phóng, chỉ sợ là hành cung đã sắp ở trong tầm mắt rồi.

Kỳ Hủ Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của y đang nhăn lại vì tập trung, đôi má ửng đỏ vì khuôn miệng đang cố nuốt trọn dục vọng cực đại của hắn, cái lưỡi khuất tầm mắt cứ lần theo hạ thân hắn mà chuyển động. Cảm nhận sự mềm mại và ấm áp của khoang miệng, lại thêm đầu lưỡi tinh quái linh động, Kỳ Hủ Thiên không nhịn được để thoát ra một tiếng rên khẽ, định đem phân thân đang ở sâu trong miệng người kia giật lại, lại nhìn thấy đôi mắt ướt át đầy e thẹn kia, hắn lại không đành lòng mà dừng lại. Kỳ Hủ Thiên hơi khom người giữ lấy khuôn mặt yêu kiều của Kỳ Minh Nguyệt, cố gắng khống chế nhịp thở của bản thân mà hỏi:

” Minh nhi thật sự muốn làm vậy, không cảm thấy khó chịu sao? ”

Hơi lắc đầu, Kỳ Minh Nguyệt nhả phần thân thể rất lớn y vẫn đang ngậm trong miệng kia ra, thóa dịch ứ đọng trong miệng cũng hòa cùng ít thể dịch của phụ hoàng ban nãy tiết ra cũng theo cử động của y mà rớt xuống tấm thảm trắng muốt, bờ môi như hai cánh hoa hồng nộn ướt át sáng bóng đến mê người. Kỳ Hủ Thiên mâu sắc nhất ảm, hơi dùng lực mà kéo đầu của y vào giữa hai chân mình, lần nữa đem khát vọng dưới thân tiến vào cái miệng nhỏ nhắn đầy khêu gợi của Minh nhi.

Hơi nóng cùng tình sắc chi vị tỏa đầy trong không gian của vương niệm, được ngăn cách với bên ngoài bởi rèm cửa che kín cửa sổ.

Lưu Dịch đang ngồi trên lưng ngựa đi song song bên cạnh vương niện bỗng nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng thở dốc rất khẽ, tiếp đến là những tiếng thì thầm đầy ám muội, lại có cả âm thanh dính dấp ẩm ướt của chất lỏng nào đó. Hắn ngay lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền lùi ra xa vương niện một chút, cũng ra lệnh cho những thị vệ tả hữu trên dưới cũng tăng khoảng cách, sau đó mới khôi phục lại vẻ mặt bình thản tiếp tục hành trình.

Chỉ đến khi gần đến hành cung, hắn mới từ xa truyền âm bẩm báo, – " Bệ hạ, hành cung đã ở trước mặt. " – Ngụ ý là nên để điện hạ nghỉ ngơi một chút.

Cũng không biết người trong vương niện có nghe thấy không, nhưng đến tận khi hành cung đã ở rất gần, từ trong vương niện vẫn không hề có động tĩnh gì, cũng không thấy có người đi ra.

Lưu Dịch phân phó xuống để đoàn người dừng lại, sau đó tiến lên bắt đầu sắp xếp nơi nghỉ, đầu tiên là cho hậu cung phi tần cùng các vị hoàng tử công chúa, sau đến chỗ ở của các vị quan viên, lại bố trí thị vệ canh gác, cuối cùng gọi người đem xe tù chứa An Nhược Lam cùng Hàn Ký tới, rồi căn dặn đám hạ nhân đưa cả hai vào địa lao của hành cung. Sau khi mọi thứ đã được xếp đặt tương đối đâu vào đó, mới thấy bệ hạ từ trong vương niện bước ra.

Kỳ Hủ Thiên đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch từ trong vương niện bước ra, trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn, dáng vẻ vô cùng hài lòng. Hắn lướt mắt thấy các vị đại nhân đang đứng chờ một bên, liền mỉm cười nói:

" Các vị ái khanh đã vất vả rồi, cả ngày đi đường chắc là đã mệt, nên đi nghỉ lấy sức. Ngày mai cuộc săn bắt đầu, trẫm rất trông đợi các khanh sẽ gắng sức. "

Đợi các đại thần thi lễ lui đi, hắn mới quay về phía các vị phi tần, – " Hôm nay trẫm không cần người thị tẩm, các ngươi đều trở về nơi nghỉ của mình đi. Nhớ quản nhi tử cho tốt, nơi này tuy không phải hoàng cung, nhưng khuôn phép vẫn phải tuân theo. "

Các vị phi tử đều trang điểm lộng lẫy nghe hắn nói vậy đều cảm thấy thất vọng trong lòng. Họ vốn nghĩ nhân cơ hội lần này có thể được gần gũi với bệ hạ, không ngờ người lại không muốn có ai thị tẩm, dù vậy cũng không phải là hết cách, nghĩ đến hoàng nhi của mình có khả năng sẽ làm bệ hạ chú ý. Đây có thể nói là cơ hội ngàn năm có một, nhị hoàng tử giờ đây đã thất sủng, nói không chừng sẽ đến lượt hoàng tử con mình được sủng ái. Nghĩ vậy, tất cả đều lấy lại tinh thần, khéo léo lên tiếng ưng thuận, rồi lần lượt dẫn hài tử trở về phòng nghỉ.

Sau khi hầu hết đám người không liên quan đã rời đi, Kỳ Hủ Thiên xoay người trở vào bên trong vương niện, dùng thảm bao bọc thứ gì đó, cẩn thận ôm vào ngực, dáng vẻ vô cùng thương cảm bước ra ngoài, hướng về phía Lưu Dịch phân phó, – " Gọi người chuẩn bị nước tắm, trẫm cần tẩy rửa. Đồng thời chuẩn bị một vài món ăn nhẹ, nhớ phải là món gì đó thanh đạm dễ nuốt, sau một lát thì đem đến. "

Gương mặt Lưu Dịch lộ vẻ khó hiểu. Hắn lui lại vài bước, rồi đột ngột hướng bóng lưng của Kỳ Hủ Thiên hỏi một câu, – " Không biết là có cần phải chuẩn bị thuốc trị thương cho điện hạ? "

Nghe vậy, Kỳ Hủ Thiên hơi khựng lại một chút, – " Không cần. " – Nói xong lại tiếp tục bước đi.

Như vậy là bệ hạ vẫn chưa đạt được nguyện vọng a. Lưu Dịch nhẹ xoay người, bắt đầu đi an bài mọi việc.

Vừa tới tẩm cung, Kỳ Hủ Thiên xốc lại tấm thảm bạc, để lộ ra khuôn mặt đỏ ửng vẫn chưa hết của Minh nhi. Những sợi tóc ướt đẫm do vẫn còn vương bạch trọc nóng hổi rối tung, đôi môi sưng đỏ như bị cắn, bên mép vẫn còn lưu vết tích của tinh đàn tình nhiệt. Quần áo của y giống như bị khoác lên một cách vội vàng để che kín thân thể, nhưng trên cổ vẫn lộ ra những dấu hôn thâm đỏ. Dáng điệu dường như giận mà cũng không phải giận, người ngoài nhìn vào nhất định nổi lên tình niệm.

Kỳ Hủ Thiên cười nham hiểm, hôn nhẹ một cái lên cái miệng xinh xắn của y, – " Minh nhi đã vất vả rồi, có mệt không? Nhất định là đã rất đói bụng? Có muốn phụ hoàng đưa ngươi đi tắm trước? "

Gật đầu, Kỳ Minh Nguyệt lúc này dù muốn mở miệng ra trả lời cũng gặp khó khăn, liền trừng mắt nhìn hắn, tựa như đang trách cứ hắn đã biết còn cố tình tra vấn, sau đó thả lỏng cơ thể tựa vào người Kỳ Hủ Thiên, dáng vẻ lười biếng.

Kỳ Hủ Thiên vô cùng vui vẻ, bắt đầu chậm rãi cởi dần những mảnh y phục trên người y ra, tiếu ý trên môi vẫn chưa phai, nhìn rất giống một con hồ ly xảo quyệt đang chiêm ngưỡng món ăn mỹ vị đã mong muốn từ lâu, sau bao khổ cực cũng đạt được. Hắn tỉ mỉ chăm sóc Kỳ Minh Nguyệt, đầu tiên là dùng khăn tơ thấm ướt lau môi của y, sau đó thuận thế vuốt qua mái tóc dài, lau đi những vết tích dục vọng vẫn còn đọng lại. Trong lúc đợi nước nóng được đưa tới, hắn mới tự tháo bỏ quần áo, sau đó ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Kỳ Minh Nguyệt, cùng bước vào thùng tắm.

38. Chương 38: Đi Săn

Ngày thứ hai của cuộc săn bắt đầu. Vô luận là người có chức vị thế nào, chỉ cần có hứng thú, trong một lễ hội như thế này sẽ có cơ hội được thể hiện khả năng. Nếu săn được gì thì có thể giữ lại, hoặc có thể dâng lên cho hoàng thượng, nếu vừa ý bề trên, ba ngày sau sẽ được dùng làm cống phẩm trong lễ tế tự đại điển.

Có thể nói, đây là cơ hội thể hiện bản thân, nếu có thể khiến bệ hạ khen ngợi, tiền đồ về sau nhất định sẽ vô cùng thuận lợi dễ dàng, nói không chừng từ đó về sau có thể hưởng vinh hoa suốt đời. Vì lý do đó mà các vị đại thần không nề hà chức vị hay sức khỏe, đem ngựa tốt nhất trong chuồng nhà mình tới, người hầu đem theo ai cũng hết sức thông minh lanh lợi, vừa để có người hầu hạ, vừa giúp tìm được con thú săn thích hợp nhất.

Khu vực săn bắn cách hành cung không xa. Ngày hôm trước, những lều trướng lớn nhỏ đã được dựng lên ở khu đất trống bằng phẳng. Những căn lều này sẽ được dùng làm nơi nghỉ ngơi tạm trong ngày. Vải dựng lều nhuộm màu đỏ tươi của bích thảo, dựng lên giữa vùng rừng núi trở nên nổi bật với vẻ đẹp tươi tắn khác thường.

Ngồi chính giữa khu lều, ở vị trí nổi bật nhất, là Thương Hách đế Kỳ Hủ Thiên. Hắn toàn thân mặc một bộ huyền tử sắc(*) y bào, thắt lưng và tay áo bó chặt, thân mang vũ khí, từng cử động của hắn làm những đường thêu long văn đồ đằng(*) như phát ra ánh sáng bạc sống động, mái tóc đen vấn cao được bó lại bằng ngân quan. Hắn lúc này không giống như khi ở trong đại điện toát ra uy nghiêm và bí hiểm, lại giống như mãnh thú bị lấy đi ràng buộc, càng thêm có vẻ nguy hiểm hơn.

Vẫn mang dáng vẻ thờ ơ, Kỳ Hủ Thiên quan sát đám quan lại võ tướng đang hăng hái tham dự cuộc săn, vẻ mặt tự tiếu phi tiếu không để lộ ra bất cứ suy nghĩ nào. Tay hắn cầm chén rượu, nhưng vẫn chưa đưa lên môi, thỉnh thoảng lại như vô tình mà liếc mắt về phía hành cung.

Cũng có một số vị đại thần không để ý đến kết quả của người khác, vẫn ngồi im tại chỗ, âm thầm đánh giá nét mặt của Kỳ Hủ Thiên, thấy bệ hạ có vẻ cũng không mấy để tâm đến những chuyện đang diễn ra, liền cẩn thận mở lời, – " Bệ hạ hôm nay hình như không có hứng thú, không biết là tiểu thần có thể có diễm phúc mang chút tài mọn, đem vật săn được dâng tặng bệ hạ. "

Kỳ Hủ Thiên không đáp lời, dường như không chú ý đến những lời vừa nói, một lát sau mới gật đầu lên tiếng, – " Nếu vậy nên mau đi chuẩn bị, nếu không nhanh thì những gì đáng săn đều đã bị tranh hết rồi, đến lúc đó ngươi lấy gì dâng lên trẫm. "

Người nọ nghe vậy vô cùng vui mừng, những đại thần đang ngồi xung quanh cũng vội vàng chuẩn bị cung tên, sửa sang lại y phục, hướng về phía Kỳ Hủ Thiên hành lễ rồi cưỡi ngựa phóng về phía tổ chức săn bắn.

Còn lại một vài người, thấy Kỳ Hủ Thiên không hề có ý định tham gia cuộc săn, liền tiếp tục ngồi hai bên hắn, đến tận khi các hoàng tử hoàng nữ cùng các vị phi tần đến thỉnh an bệ hạ mới đứng lên hành lễ.

Nguyên là bên cạnh lều lớn là tiểu trướng dành cho các vị phi tần và nhi tử, nhưng khoảng cách giữa hai lều thực chất cũng không gần, các vị phi tử sợ sẽ mất cơ hội lấy lòng bệ hạ, bởi vậy liền vội vã đem hoàng nam

hoàng nữ tới đại trướng. Các vị tiểu công chúa tuổi còn nhỏ, rất ít được gặp mặt phụ hoàng, bình thường chỉ có thể từ xa ngưỡng vọng cùng kính sợ, bởi vậy cũng không dám quan sát quá lâu. Hôm nay lại được thấy phụ hoàng gần đến vậy, quả thực là một dịp vô cùng hiếm có, tất cả đều cảm thấy vừa sợ sệt vừa hiếu kỳ, lúc thỉnh an chỉ dám hơi ngẩng đầu nhìn trộm, thấy phụ hoàng tuyệt nhiên không quá để ý bọn họ, chỉ liếc mắt một chút gật đầu. Hắn lúc này mới nâng bôi trản lên nhấp một ngụm, sau đó mới chậm rãi mở miệng:

" Mấy hoàng nhi đều đã lớn, thường ngày hay làm những chuyện gì? "

Kỳ Mộ Thịnh là người đầu tiên đáp lại, – " Hồi phụ hoàng, nhi thần bình thường ngày nào cũng luyện võ ạ. "

" Không làm gì khác sao? " – Kỳ Hủ Thiên nhìn chén rượu trong tay, hờ hững hỏi.

" Nhi thần luyện kiếm, học tập các vị tiền nhân, chưa lúc nào rảnh rỗi đi làm việc khác. "

" Ngươi hình như ngày nào cũng có đi thăm mẫu phi, nàng giờ đây sống ở Hàn Đình, đã quen chưa? " – Ngữ điệu như không để ý Hàn Đình là nơi như thế nào, Kỳ Hủ Thiên tùy ý hỏi.

Kỳ Mộ Thịnh sụp mắt, cúi mặt xuống đáp lời, – " Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, mẫu phi rất tốt, hơn nữa cũng rất mong nhớ phụ hoàng. "

" Đúng hơn là nàng đang tiếc nuối địa vị cũ của mình thôi. " – Hắn khẽ cười một tiếng, tựa như chỉ vừa thuận miệng nói một câu nói đùa mà thôi, nhưng lời này vừa thoát ra đã khiến Kỳ Mộ Thịnh cứng đờ cả người, đầu càng cúi thấp.

Những người xung quanh đã sớm biết đại hoàng tử không được bệ hạ yêu thích, lúc này đã được thấy tận mắt. Chỉ không hiểu là, nếu đại hoàng tử là dị tinh, bệ hạ vì sao lại không động thủ với hắn, chỉ coi như không khí không đáng để ý đến?

Lại so sánh, nhị hoàng tử trái lại được bệ hạ vô cùng thương yêu. Chỉ bởi vì mẫu phi của y gây chuyện lớn mà bị liên lụy, từ lâu đã không còn xuất hiện bên cạnh bệ hạ, chỉ sợ là đã bị giam lỏng ở đâu đó, ngay cả kỳ săn bắn hàng năm cũng không được đi theo. Nghĩ lại thì ngày hôm qua trên đường đến hành cung cũng không thấy bóng dáng y đâu cả. Nhìn ở đây, ngay cả các vị công chúa cũng đều đã tới vấn an bệ hạ, chỉ duy nhất nhị hoàng tử là không thấy đâu hết.

Không thể nghi ngờ gì nữa, nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt rõ ràng là đã bị thất sủng, bảo sao mà các vị phi tần lại nhấp nhổm đến vậy.

" Phụ hoàng, nhi thần ngược lại mấy ngày gần đây chỉ ở trong phòng, không hề luyện võ. " – Một giọng nói đột nhiên cất lên, khiến ánh mắt mọi người đều hướng về phía vị hoàng tử vừa lên tiếng.

" Đúng là đã lâu lắm không thấy tiểu tam, rốt cuộc ngươi ở trong phòng làm gì? " – Gương mặt dù vẫn không cười nhưng Kỳ Hủ Thiên có vẻ như đối với vị hoàng tử này có chút ôn nhu hơn.

Người này đúng thật là tam hoàng tử Kỳ Liên Sóc rất ít khi xuất hiện. Y bước lên phía trước, tách khỏi những vị hoàng tử khác, mở to mắt, đối Kỳ Hủ Thiên đáp, – " Nhi thần đang đọc sách, mẫu phi nói, muốn nhi thần phải đọc cho hết toàn bộ sách trong gian phòng, đến lúc đó mới cho phép nhi thần ra ngoài. " – Lời cậu nói nửa như chứa vẻ ủy khuất, nửa lại như đang muốn khoe khoang.

Tiếu phi vội vàng đi tới bên cạnh cậu, cầm tay cậu kéo lại phía sau, rồi nói:

" Bệ hạ, thần thiếp cho rằng hoàng nhi tuổi còn nhỏ, tình cách còn chưa định, lúc này nếu chăm chú học hiểu những đạo lý thánh hiền mới là quan trọng, sau này mới có thể có đủ khả năng cùng bệ hạ chia sẻ gánh nặng. "

" Xem ra tiểu tam thực ra rất thích đọc sách, không biết là đã đọc được bao nhiêu rồi? " – Thấy bệ hạ hình như cũng có để tâm, Tiếu phi nhanh chóng mỉm cười đáp lời, – " Tất cả sách trong cung của thần thiếp, hoàng nhi đọc có lẽ cũng đã được một nửa rồi. "

" Phụ hoàng, nhi thần có phải là rất lợi hại? " – Khuôn mặt nhỏ của Kỳ Liên Sóc tràn đầy vẻ hài lòng, tựa như cậu vừa mới giành được phần thưởng mình mong muốn. Kỳ Hủ Thiên cũng hơi cong vành môi, – " Quả

là vô cùng lợi hại. Nếu tiểu tam chăm chỉ như vậy, hay là phụ hoàng sẽ cho người chuẩn bị một gian phòng đầy sách cho ngươi, ngươi thấy sao? ”

Kỳ Liên Sóc lắc đầu quầy quậy, – ” Không chịu không chịu! Phụ hoàng nếu cho nhi thần nhiều sách hơn nữa, nhi thần đừng nghĩ là ra khỏi cửa, đến lúc đó nếu mong nhớ phụ hoàng, mà phụ hoàng lại không đến thăm nhi thần, như vậy không phải là đáng tiếc sao! ”

Các hoàng tử công chúa đứng bên cạnh nhìn vị tam hoàng huynh rất ít khi được gặp mặt này, tất cả bất giác đều nổi lên ít nhiều ngưỡng mộ, có thể được phụ hoàng quan tâm hỏi han như vậy, quả thực là vô cùng hiếm có.

Các vị thần tử thấy phản ứng của Kỳ Hủ Thiên, nhất thời nhớ lại trước đây người được bệ hạ sủng ái trước cả Kỳ Minh Nguyệt đúng là vị tam hoàng tử này, lúc này có lẽ cũng chỉ mình cậu là có thể chiếm được chú ý của bệ hạ. Hậu cung tranh sủng xem ra đã đến hồi phân định, An quý phi hiện nay có tội, Tiếu phi lại có vị hoàng nhi này làm chỗ dựa, tuy còn có hoàng hậu đang bị phạt cấm ở Nhiễm Hinh các, nhưng theo tình hình mà luận thì vị trí chủ nhân hậu cung sớm muộn cũng thuộc về nàng.

Đang lúc Kỳ Liên Sóc định hướng gương mặt ngây thơ đầy tiếu ý về phía Kỳ Hủ Thiên làm nũng thì từ bên phải một thân ảnh chậm rãi đi tới bên cạnh Thương Hách đế.

Vị trí bên cạnh hoàng tọa đâu phải ai cũng có thể tiếp cận, vậy nhưng ngay cả Lưu tổng quản cũng không tỏ ý ngăn trở người đang tiến đến. Mọi người không hẹn mà cùng nhau ngây người trong chốc lát.

Thật không thể ngờ người vừa xuất hiện chính là nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt. Y khoác trên mình một y bào rộng màu xanh nhạt, tóc dài buộc phía sau, một vài sợi tóc rối chạy lung tung, dáng điệu như chỉ chỉnh trang rất qua loa. Y bước từng bước thong thả, tự nhiên đến bên cạnh hoàng tọa, nhìn bệ hạ hờ hững nói một câu, – ” Phụ hoàng thức giấc sớm như vậy, cũng không gọi ta. ” – Trong ngôn từ mang theo ý trách móc.

Tất cả các vị thần tử cung phi đều hít vào một hơi. Họ không nghĩ rằng nhị hoàng tử đã bị thất sủng cũng ở đây, thậm chí còn dám dùng thái độ vô lễ đó mà nói chuyện với bệ hạ.

Họ lại càng không thể ngờ, bệ hạ không những không tức giận, ngược lại còn tỏ ra rất vui vẻ, ôm lấy nhị hoàng tử, – ” Phụ hoàng cũng không định rời đi mà không nói với ngươi, nhưng lại lo cho sức khỏe của Minh nhi, vậy nên muốn để ngươi ngủ thêm một chút. ”

Vẻ mặt bệ hạ ôn hòa như vậy chưa người nào bắt gặp, ngay cả… cử chỉ thái độ cũng là lần đầu tiên thể hiện, khiến tất cả đều giật mình kinh ngạc. Các hoàng nam hoàng nữ lại càng thêm khao khát không thôi, thậm chí còn là ghen ghét, có thể cùng phụ hoàng nói một câu đùa vui như vậy đối với bọn họ là điều không tưởng.

?

Nhưng ngay sau đó lại xảy ra một chuyện thậm chí còn đáng kinh ngạc hơn. Trước mặt tất cả mọi người, bệ hạ đem nhị hoàng tử ôm vào trong lòng, lại hơi nhíu mày quan sát vẻ ngoài lộn xộn của y, liền tự tay vuốt lại những sợi tóc rối cho y, sau khi cẩn thận buộc lại mái tóc của nhị hoàng tử, bệ hạ lại lấy chính chiếc đai lưng mình đang dùng – thậm chí không hề do dự quẳng đôi ngọc bội vô giá đang dắt trên đai lưng sang một bên – dây đai kết từ hai dải tơ tằm màu trắng bạc, đem thắt ở eo của nhị hoàng tử.

Đôi ti kết màu bạc rủ xuống hai bên tóc mai của Kỳ Minh Nguyệt, nút kết nhỏ như cúc áo, sợi mảnh như tơ, lẫn vào mái tóc đen như mực, càng tăng thêm vẻ quý phái tao nhã, khiến cho tay áo bào dài rộng, mềm mại của Nhị hoàng tử phiêu nhiên trong gió như tiên.

Phụ hoàng không phải chỉ yêu thích, nhìn kỹ có thể thấy phụ hoàng đối nhị hoàng huynh xem như bảo vật trân quý nhất, luôn muốn đem bảo bối đặt trong tầm mắt. Điều này khiến các hoàng tử công chúa tất cả đều cảm thấy vô cùng sửng sốt. Bọn họ chưa một ai nhận được sự đối đãi như thế từ phụ hoàng, đừng nói là được phụ hoàng ôm, ngay cả một lời hỏi han quan tâm hàng ngày cũng là vô cùng hiếm có.

Từ lúc Kỳ Minh Nguyệt xuất hiện, không khí trong trướng liền có chút dị thường. Ngoại trừ tiểu hoàng tử Vân Thì mới ba tuổi vẫn còn cần mẫu phi bế ẵm trong lòng, những hoàng tử công chúa còn lại khi thấy nhị hoàng huynh mà nghe đồn đã bị phụ hoàng giam lỏng đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, hơn nữa người thì vui mừng,

người lại tỏ ra nghi kỵ. Nếu lúc trước cảm nghĩ đối với Kỳ Liên Sóc là ngưỡng mộ, đối với Kỳ Minh Nguyệt đã chuyển thành vô cùng ghen tị.

Quần thần nhìn Kỳ Minh Nguyệt, lại quay sang nhìn tam hoàng tử Kỳ Liên Sóc đang đứng bất động ngây ngốc, tất cả đều thầm lắc đầu. Quả là quân tâm khó dò a, ai biết đâu lời đồn là nhị hoàng tử bị thất sủng không chỉ sai, thậm chí so với trước đây, bệ hạ còn càng thêm tin sủng ấy chứ. Dự định của Tiếu phi lần này xem ra là không thể thực hiện rồi.

Nhìn các huynh đệ tỷ muội đang đứng một hàng trước mặt, Kỳ Minh Nguyệt híp mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên, – " Phụ hoàng nói là muốn đi săn, nhưng không biết là con mồi đang ở đâu? Lúc này Minh Nguyệt chỉ thấy ở đây một đán sơn dương non nớt mà thôi. "

" Minh nhi yên tâm, mồi nhử đã được tung ra, chỉ còn đợi con mồi cắn câu thôi. "

Lúc hai người nói những lời này gương mặt vô cùng gần nhau, ngoại trừ Lưu Dịch đứng sát bên cạnh, còn lại thì không ai có thể nghe được. Dù vậy cách bệ hạ và nhị hoàng tử cư xử thân thiết như vậy, trong mắt mọi người là điều hết sức bất ngờ. Vì sao An quý phi phạm tội mưu hại bệ hạ, nhưng người đối với nhị hoàng tử vẫn vô cùng yêu chiều, thậm chí còn dung túng y đến vậy.

Kỳ Minh Nguyệt cũng không thèm để ý những ánh mắt đang nhìn mình, ngược lại cảm thấy vô cùng hứng thú với vị tam hoàng tử kia, – " Minh Nguyệt nhớ là rất ít khi được gặp tam hoàng đệ, hôm nay quả là cơ hội hiếm có. "

Y ngồi trong lòng Kỳ Hủ Thiên, vẻ mặt thản nhiên, lúc lên tiếng thì lại tỏa ra vài phần uy nghi, khiến cho Kì Liên Sóc trong nhất thời nảy sinh ra ảo giác như đang đối mặt trực tiếp với phụ hoàng vậy, nhưng sự thật là hắn đã cướp mất hoàng huynh người mà phụ hoàng sủng ái nhất, liền lập tức giả bộ tủi thân, thành một bộ dạng ủy ủy khuất khuất, cúi đầu kêu một tiếng, – " Nhị hoàng huynh. "

Tiếu phi thấy con mình bị đoạt đi sủng hạnh, liền hơi mỉm môi đối Kỳ Hủ Thiên nói, – " Thần thiếp cũng đã lâu không gặp nhị hoàng tử, không nghĩ là hoàng nhi đã ngần ấy tuổi vẫn muốn bệ hạ ôm ấp. Đáng tiếc là Sóc nhi của thiếp, cả ngày đều phải đọc sách luyện chữ, không thể thường xuyên ở bên cạnh bệ hạ làm bạn. " – Lời nói như hàm chứa một chút tiếc nuối cùng day dứt.

Ý châm biếm của nàng ẩn trong lời nói cũng không phải không ai hiểu, chỉ là không ai dám nói ra. Kỳ Minh Nguyệt lại nhíu mày, y từ nhỏ đã quen được phụ hoàng ôm trong lòng, vậy nên không thấy có gì là đáng chú ý, dù vậy vẫn đối Kỳ Hủ Thiên giận dỗi, – " Nếu Tiếu nương nương đã nói vậy, phụ hoàng mau buông Minh Nguyệt ra đi. " – Lúc nói những lời này, trong mắt y thực chất chỉ có tiếu ý đầy quỷ quyệt.

Kỳ Hủ Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tiếu phi, – " Nếu có người không quen nhìn, trẫm liền khiến kẻ đó không thể nhìn, nhìn không thấy, liền không lắm lời nữa. " – Cánh tay hắn vẫn không hề nới lỏng, vẫn ôm chặt Kỳ Minh Nguyệt, giọng nói lộ rõ ý không vui.

Tiếu phi sắc mặt ngay lập tức thay đổi khi nghe hắn nói những lời này, ngay lập tức quỳ xuống, toàn thân đều run rẩy, – " Bệ hạ, thần thiếp nhất thời hồ đồ mà lỡ lời, cầu xin bệ hạ tha tội! "

Một vài vị đại thần vốn đang định lên tiếng can gián bệ hạ không nên tiếp tục sủng tín con trai của An quý phi, lúc này không khỏi thầm cảm tạ trời đất, may mà họ còn chưa kịp mở lời, nếu không biết đâu người đang quỳ gối xin tha tội lúc này lại là bọn họ.

Các vị hoàng tử công chúa đứng bên cũng sợ đến không dám gây ra tiếng động nào. Đang lúc bầu không khí càng lúc càng thêm đè nén khó thở, Lưu Dịch bỗng nhận được truyền âm của ảnh vệ, liền tiến đến bên cạnh Kỳ Hủ Thiên, cúi đầu nói thầm vào tai hắn vài câu.

Mọi người chỉ thấy bệ hạ hơi mỉm cười đầy lãnh ý, ôm lấy nhị hoàng tử đứng lên, – " Cứ để cho nàng quỳ ở đó, đến lúc trẫm quay về sẽ xem xét sau. " – Nói xong những lời này, hắn liền quay người hướng hành cung bước đi.

Dọc đường đi, Kỳ Hủ Thiên hỏi Lưu Dịch, – " Kẻ đột nhập địa lao xác nhận là Hàn Tử Kỳ? "

Lưu Dịch nhớ lại lời bẩm báo của ảnh vệ, đáp: – " Quả đúng là có người đột nhập địa lao, nhưng người xông vào lại bịt mặt, không thể nói rõ là ai. Nhưng Hàn Ký bị giam trong ngục, đối diện phòng giam của

hắn là nơi giam giữ An Nhược Lam. Cửa nhà lao của nàng bị một thứ vũ khí sắc bén chặt đứt, từ đó xác định là mục đích đột nhập địa lao lần này là hướng vào nàng, đồng thời cũng xác nhận kẻ đột nhập là Hàn Tử Kỳ. ”

Chỉ qua đánh giá cách lập mưu cũng thấy Hàn Tử Kỳ không phải là loại người lỗ mãng, hắn không những gan dạ hơn người, tâm tư lại kín đáo khó dò, nhất định đã nhìn ra việc bố trí giam giữ tù nhân trong địa lao là nhằm dụ hắn tới. Nếu người đột nhập địa lao lại khinh địch đến mức bị người bắt được, liền không phải là Hàn Tử Kỳ.

” Kẻ đó nói vậy đã chạy thoát? Người bị giam trong địa lao có việc gì không? ” – Kỳ Minh Nguyệt lên tiếng hỏi.

Lưu Dịch gật đầu xác nhận, – ” Điện hạ đoán không sai. Hàn Ký thì không có việc gì, nhưng An Nhược Lam đã hôn mê bất tỉnh. ”

Quả đúng là mưu kế của Hàn Tử Kỳ, có lẽ là còn chưa kịp đả thương người.

Trên đường đi hướng địa lao, Kỳ Minh Nguyệt tự nhiên thấy có điểm kỳ quái. Nếu phụ hoàng ngay từ đầu đã định dùng Anh Nhược Lam cùng Hàn Ký làm mồi như, vì sao lại dễ dàng để Hàn Tử Kỳ thoát đi như vậy?

Kỳ Minh Nguyệt kéo vạt áo của người đang ôm mình, nhìn thẳng vào mắt Kỳ Hủ Thiên, – ” Phụ hoàng mong muốn Minh Nguyệt tin tưởng người, vì sao lại không tín nhiệm Minh Nguyệt? “– Sau đó hơi nhăn trán, sắc mặt thể hiện rõ vẻ không hài lòng, – ” Phụ hoàng có việc giấu ta. ”

Kỳ Hủ Thiên xoa lưng y trấn an, – ” Minh nhi chỉ cần nhớ kỹ, phụ hoàng sẽ không bao giờ lừa ngươi. ”

Kỳ Minh Nguyệt vẫn không hết chau mày, đang định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy một trận rung chuyển cùng một tiếng nổ vang trời, ngay cả mặt đất dưới chân cũng bắt đầu lắc lư như đang muốn trở mình. Thấy vẻ bất ngờ hiện trên mặt Kỳ Hủ Thiên, y ngay lập tức hiểu rõ chuyện này nhất định không phải do phụ hoàng xếp đặt, lại càng thêm ngạc nhiên, chẳng lẽ là do Hàn Tử Kỳ?

Bỗng nhiên một bóng người không biết từ đâu xuất hiện, nhìn kỹ thì thấy là Ảnh Nhất, – ” Bệ hạ, trong trướng phát hỏa. ”

==========

(*) huyền tử sắc: màu đen tím

(*) long văn đồ đằng: hoa văn hình rồng uốn lượn

39. Chương 39: Con Mồi

Hỏa hoạn? Hàn Tử Kỳ lại sẽ điên cuồng đến như vậy? Lúc này trong trướng đa số là phi tần cùng các hoàng tử công chúa, hắn nếu muốn lấy tính mệnh của y, cần gì phải bày ra nhiều chuyện như vậy? Kỳ Minh Nguyệt đối hành vi này của hắn không giải thích được. Thấy Kỳ Hủ Thiên thần sắc bất động, ngoại trừ lúc bắt đầu nghe tiếng nổ thì bất ngờ, lúc này sắc mặt lại không có chút lo lắng nào, Kỳ Minh Nguyệt quay đầu nhìn phòng giam của An Nhược Lam, thản nhiên nói:

” Phụ hoàng sớm biết hắn sẽ có hành động, lại không ngăn trở, thậm chí còn thả hắn đi, Minh Nguyệt thực sự không biết phụ hoàng đến tột cùng có tính toán gì và đem ta đặt chỗ nào? Chẳng lẽ Minh Nguyệt còn chưa đủ tư cách biết phụ hoàng trong lòng đang suy nghĩ gì sao? ”

Kỳ Hủ Thiên buông thân thể y ra, hai người liền đứng đối diện nhau. Sự trầm mặc dai dẳng qua đi, Kỳ Hủ Thiên thở dài: – ” Phụ hoàng xác thực biết hắn sẽ xông vào địa lao, cũng biết nếu hắn cứ vô công mà phản(*), thì chắc chắn sẽ làm liên lụy đến tính mạng của các hoàng tử và những người ở trong trướng, phụ hoàng chỉ là tùy ý hắn, chưa từng cản trở mà thôi. ”

Tùy ý hắn, liền có thể hi sinh tính mạng của các phi tần cùng hoàng tử, cũng có thể khiến cho các quần thần trong đại trướng chết. Kỳ Minh Nguyệt ngưng mắt nhìn phụ hoàng trong ánh mắt chỉ có đạm mạc cùng bên môi tiếu ý tàn nhẫn, phát hiện tựa hồ chỉ cần không bị thương hắn, những người còn lại sẽ như thế nào, phụ hoàng toàn bộ không thèm để ý.

Lẽ nào, phụ hoàng đúng là dự định lợi dụng Hàn Tử Kỳ trừ bỏ hậu cung?

Mặc dù là Kỳ Minh Nguyệt, nhưng y cũng bởi suy đoán này mà kinh ngạc không ngớt, Kỳ Hủ Thiên thấy thần sắc trong mắt y liền lộ ra biểu tình tán dương, – " Minh nhi quả nhiên rất giống phụ hoàng, ngươi đã đoán được không phải sao? "

" Phụ hoàng vì sao phải làm như vậy? " – Y không rõ, tuy nói hậu cung phi tần thường xuyên làm phụ hoàng không hài lòng, bình thường cũng làm chút chuyện dư thừa, dễ gây phiền phức, nhưng cũng không đến mức khiến phụ hoàng sinh lòng muốn loại bỏ các nàng.

Kỳ Hủ Thiên nhìn vào phòng giam An Nhược Lam và Hàn Ký, ánh mắt lộ ra khinh miệt, cười nhạt, – " Có người cho rằng giết ngươi là có thể khống chế hậu cung, làm cho hoàng nhi của mình đạt được Thái Tử vị, đã như vậy, phụ hoàng muốn cho nàng thấy rõ, nếu mưu đồ để mong đạt được những thứ không nên có, đến tột cùng sẽ chịu kết quả gì. "

" Hàn Ký cùng An Dương cấu kết, chẳng lẽ trong hậu cung còn có người của An Dương? " – Nếu mọi chuyện là như vậy liền không khó để tưởng tượng, vì sao Hàn Ký chẳng bao giờ ly khai Thương Hách mà lại nghe lệnh An Dương.

" Tiểu phi là người của An Dương, nàng cho rằng không ai biết, ở hậu cung vẫn luôn xử sự dè dặt, chỉ tiếc phụ hoàng từ lúc nàng vào cung liền điều tra rõ thân phận của nàng, cũng là bởi vì như vậy, khi đó ta mới có thể lựa chọn hoàng nhi làm mồi dụ Cảnh Hoàng lộ diện, nếu như chết cũng là trừ bớt một mối hậu họa, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện. "

Chỉ là sau đó bởi vì phát hiện y đặc biệt, mà dẫn tới phụ hoàng cải biến chủ ý, bọn họ trong lúc đó mới có hôm nay. Kỳ Minh Nguyệt nghe hắn nói tới điều này mà trên mặt không hề thấy một tia không muốn cùng thương tiếc, phụ hoàng tựa hồ đối với thân sinh cốt nhục cũng không hề có ý thương tiếc, liền minh bạch, bên ngoài hành cung cùng bên trong trướng, cho dù có nhiều hơn nữa phi tần hoặc là hoàng tử công chúa chết đi, sợ rằng cũng sẽ không khiến cho phụ hoàng có chút động dung.

Xem ra cho đến hôm nay Hàn Tử Kỳ vẫn không biết rằng hắn đã bất giác trở thành quân cờ bị phụ hoàng bài bố, hắn vẫn tưởng rằng chỉ đang dựa theo ý nguyện của mình mà hành sự thôi.

" Phụ hoàng thật thủ đoạn. " – Kỳ Minh Nguyệt cuối cùng lộ ra một chút tiếu ý, y cũng không cảm thấy cách làm của Kỳ Hủ Thiên có gì không đúng, đối đãi với địch nhân, đương nhiên không thể nương tay, lúc có thể dùng được, không cần quản hắn là địch hay là bạn, chỉ cần có thể tận dụng hết mức là được.

Có lẽ người khác thấy cách làm của phụ hoàng vô tình tàn nhẫn như vậy sẽ sợ hãi và chán ghét, nhưng với y mà nói, trên đời mọi việc chẳng phân biệt đúng sai, vô thiện vô ác, tất cả đều chỉ tùy tâm mà thôi. Chỉ cần phụ hoàng trong lòng có y, người khác như thế nào thì có liên quan gì đến y chứ?

Phát hiện ý tứ trong mắt đối phương, hai người nhìn nhau cười một cái, lẳng lặng chờ, chờ cho con mồi tự động đi tới trước mặt.

Khi thân ảnh Hàn Tử Kỳ đang cẩn thận ẩn nấp bước chân vào địa lao thì thình lình phát hiện, đứng ở trước mặt hắn chính là Kỳ Minh Nguyệt đang mỉm cười nhìn hắn, còn có tư thái thản nhiên của Kỳ Hủ Thiên.

Hắn không ngờ tới tiếng nổ kịch liệt cùng hỏa hoạn hừng hực như vậy, chẳng những không khiến Kỳ Hủ Thiên gấp gáp đi xử lý, trái lại còn thảnh thơi như vậy đứng ở chỗ này chờ hắn, trên mặt ngay cả nửa điểm khẩn trương cũng không có.

Nếu đã lộ, hắn liền thẳng thắng gỡ xuống khăn che mặt: – " Tử Kỳ không ngờ tới bệ hạ lại nhẫn tâm như vậy, ngay cả đại trướng xảy ra hỏa hoạn cũng không quan tâm, xem ra cho dù có hoàng tử hay công chúa ngoài ý muốn táng thân, bệ hạ cũng sẽ không cảm thấy khổ sở đâu nhỉ. "

Mặc dù là che mặt cùng với bộ dạng ẩn nấp mà đến, nhưng Hàn Tử Kỳ vẫn là một thân bạch y, rơi vào thế bị vây quanh, trên mặt cũng không thấy nửa phần hoảng loạn.

Kỳ Minh Nguyệt vốn có chút thưởng thức sự gan dạ của hắn, lúc này nghe hắn nói châm chọc, ánh mắt liếc qua chỗ Hàn Ký đang bị điểm huyệt trong phòng giam, – " Cha ngươi đang ở trong lao, cách ngươi không xa, nhưng ngươi từ lúc bước vào tới giờ, liền chưa hề liếc mắt đến hắn, Minh Nguyệt không biết, so với phụ hoàng, Tử Kỳ công tử có thể nhẫn tâm hơn bao nhiêu? "

Lời của y khiến trên mặt Hàn Tử Kỳ lạnh đi vài phần, không còn vẻ lãnh đạm thường ngày, lúc này khuôn mặt của hắn như được bao phủ bởi một tầng hàn sương, mắt tỏa ra sát ý, một thân trang phục bạch sắc lại lộ ra vài phần lệ khí âm hàn, rút ra trường kiếm bên hông, dự định vung kiếm.

Không đợi Ảnh Vệ hiện thân, Lưu Dịch thân hình nhoáng lên, đã ngăn ở trước mặt hắn. Không hề nói gì chỉ bày ra tư thế nghênh địch.

Kỳ Minh Nguyệt mặc dù không biết công lực của hắn như thế nào, nhưng chắc chắn không qua được Lưu tổng quản mấy chiêu.

Quả nhiên Hàn Tử Kỳ chỉ chốc lát sau liền đã chịu không được, đã thấy hắn tình nguyện liều mạng khiến thân mình trúng mấy chưởng trọng thương lục phủ ngũ tạng, cắn răng nhịn xuống tiên huyết trong miệng, vẫn không để ý tính mạng phóng tới một chuỗi vật liên hoàn màu đen.

Thần sắc bất động đem Kỳ Minh Nguyệt chuyển ra phía sau, Kỳ Hủ Thiên giương tay lên, chỉ thấy liên hoàn màu đen đang hướng bên này bay tới đột nhiên lại từ từ dừng lại, rồi lại tại trên không quay ngược đầu chuyển về sau.

Lưu Dịch thân ảnh lóe lên, hắc sắc liên hoàn thế đi lập tức nhanh hơn, dù Hàn Tử Kỳ phản ứng nhanh nhưng vẫn có một số miếng rơi vào trên người hắn. Đồ vật trực tiếp rơi vào trong cơ thể thì liền thấy máu phun tràn ra, Hàn Tử Kỳ trước ngực xuất hiện mấy lỗ máu, tiên huyết thoáng chốc phun trào, đem bạch y nhuộm thành một mảnh huyết hồng.

" Phích lịch huyết liên hoàn cũng là vật của An Dương, xem ra An Dương người nào đó xác thực đối Thương Hách mưu đồ đã lâu, đáng tiếc đã chọn sai người, cho rằng trẫm không biết thân phận của Tiểu phi, làm phiền hà cha ngươi, thật sự là rất đáng tiếc. " – Kỳ Hủ Thiên đối hắn một thân huyết hồng bộ dạng không chút nào động dung, trên mặt lại hiện vẻ tiếc nuối nhìn Hàn Tử Kỳ, xem ra là rõ ràng trào phúng.

Chống kiếm xuống đất để đỡ thân thể sắp quỵ xuống, Hàn Tử Kỳ trong mắt hận ý càng ngày càng đậm, nhìn thoáng qua An Nhược Lam nằm trên mặt đất, ánh mắt phức tạp lại lần thứ hai nhìn kĩ đôi phụ tử trước mặt kia.

Bị thần tình phức tạp trong mắt hắn lay động, Kỳ Minh Nguyệt tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên phát hiện, Hàn Tử Kỳ chấp nhất muốn giết bọn họ, tựa hồ không đơn giản chỉ là vì Hàn Ký mệnh lệnh như vậy.

" Cho dù không có Hàn Ký bày mưu, ngươi vẫn muốn giết ta cùng phụ hoàng. " – Kỳ Minh Nguyệt nói thập phần khẳng định.

Hàn Tử Kỳ tựa ở trên tường, trong miệng không ngừng tuôn ra tiên huyết, huyết từ vết thương do liên hoàn gây ra cũng chảy không ngừng, chỉ có chờ cho tiên huyết chảy hết mới có thể nhận hết dằn vặt mà chết, lúc này hắn nhìn ngực bụng đầy lỗ máu, phát sinh vài tiếng cười khẽ nho nhỏ không thể nghe thấy được, ngẩng đầu nói rằng: – " Không sai, trước hết ta sẽ giết ngươi, còn muốn dùng hết mọi biện pháp giết chết Kỳ Hủ Thiên. "

" Ngươi hận phụ hoàng? " – Y không tin chỉ là vì mẫu phi, nếu mẫu phi đối hắn là có tình, cũng so ra kém vinh hoa phú quý trong cung, mà Hàn Tử Kỳ, đối mẫu phi tối đa cũng chỉ là thích mà thôi, chưa nói tới như thế nào ái mộ.

Nghe xong câu hỏi của Kỳ Minh Nguyệt, Hàn Tử Kỳ trong mắt lần thứ hai nổi lên phức tạp, trong đôi mắt cũng hoàn toàn là cừu hận, hắn nhìn chăm chú vào Kỳ Hủ Thiên, cắn răng nói: – " Không sai, Kỳ Hủ Thiên, ta muốn ngươi mất đi tất cả! "

" Đáng tiếc, Minh nhi không việc gì, mà bên ngoài kia, bất luận ngươi giết nhiều ít, trẫm cũng sẽ không cảm thấy đau lòng, Hàn Tử Kỳ, lúc này sợ là ngươi đã tính sai. " – Kỳ Hủ Thiên pha cảm giác tiếc nuối lắc lắc đầu, hắn mặc dù không rõ vì sao Hàn Tử Kỳ lại hận hắn như vậy, nhưng cũng không thèm để ý, với hắn mà nói, phiền phức chỉ là phiền phức, bỏ là được.

Đang muốn bảo Lưu Dịch động thủ, Kỳ Minh Nguyệt lại hướng Hàn Tử Kỳ hỏi:

" Vì sao hận ý của ngươi đối phụ hoàng lại khắc sâu như vậy? "

Hàn Tử Kỳ không nói một câu, trầm mặc hồi lâu, cho đến khi tâm tình bình phục, ánh mắt giống như ngày xưa, thần tình hờ hững nói:

" Hôm nay chắc hẳn không thoát khỏi cái chết, cần gì phải hỏi những lời vô ích này."

Thấy hắn tỉnh táo lại, Kỳ Minh Nguyệt ngược lại càng cảm thấy trong lòng hắn có phần tình cảm sâu sắc nào đó khó phân biệt, y luôn luôn nhạy cảm dị thường với hơi thở của người khác, từ trên người hắn, vẫn có thể phát hiện ra nồng đậm sát ý cùng phẫn nộ, hắn thực sự hận phụ hoàng, nhưng cũng còn một điều gì khác nữa.

Gặp Hàn Tử Kỳ đầy người tiên huyết, một thân bạch y dần dần bị nhiễm thành huyết sắc đậm màu, Kỳ Hủ Thiên trong mắt chỉ có lạnh lùng tiếu ý: – " Khi đó biết ngươi tự xin vào cung là do Hàn Ký bày mưu đặt kế, chỉ là không ngờ tới ngươi lại nghe lời như vậy, nhưng cũng không thể không nói, bụng dạ và tâm trí của ngươi quả thực không tồi, lấy tính tình của ngươi lại có thể chịu được trở thành nam phi, lại ở trước mặt trẫm, không chút nào làm ra vẻ ta đây, khiến trẫm thực sự mong đợi một phen, nghĩ ngươi sẽ làm ra những thứ gì. "

Kỳ Hủ Thiên rất thưởng thức tài trí của hắn, trước khi phát hiện Minh nhi, hắn vốn là một trò tiêu khiển thú vị, nên mới có thể khiến cho hắn được sủng ái: – " Không nghĩ rằng ngươi lại biết lợi dụng An Nhược Lam, và thật không ngờ nàng lại nhẫn tâm như vậy, hạ thủ đối với cả con ruột của mình, bị ngươi thắng một ván, đáng tiếc cho dù như thế, ngươi vẫn không thoát khỏi cái chết. " – Vốn tưởng rằng Minh nhi ăn xong Quỳnh Châu sẽ bách độc bất xâm, không ngờ nhất thời sơ suất, làm cho Minh nhi chịu khổ.

Y phát hiện khi Hàn Tử Kỳ nghe xong những lời này thì thân hình run nhẹ, cho dù lúc này vẫn nỗ lực chống đỡ, không muốn ngã xuống. Kỳ Minh Nguyệt cuối cùng minh bạch, – " Ngươi đối phụ hoàng mang hận ý, đối Hàn Ký không quan tâm, có lẽ đều là vì một nguyên nhân. "

==========

(*) vô công mà phản: quay về khi chưa đạt được mục đích.

40. Chương 40: Tình Cừu

Y vừa nói, vừa lộ ra một chút đồng tình, — " Hàn Ký sai ngươi vào cung, bức ngươi thay hắn hoàn thành kế hoạch, khiến ngươi đường đường là con trai của Xu Mật Viện đại nhân phải trở thành nam sủng, ngươi tính tình cao ngạo như vậy, sao có thể chịu đựng bản thân phải hầu hạ cho nam tử, dù cho hắn là Thương Hách đế. Nhưng ngươi lại nhịn, tuy là nhịn, nhưng trong lòng vẫn tồn tại hận ý, vì vậy cho dù Hàn Ký bị bắt, ngươi cũng không chút động dung, còn muốn giết Minh Nguyệt, khiến phụ hoàng đau lòng, cũng muốn giết phụ hoàng, để trả mối thù chịu nhục. "

Mỗi một câu nói của y, biểu cảm trên mặt Hàn Tử Kỳ lại thay đổi, tựa hồ theo lời của y, tình cảm đáy lòng lại bùng phát, hắn nói từng câu từng chữ: — " Không sai, ta hận hắn. "

Nguyên bản dung mạo tuấn tú đã có chút méo mó, lúc này Hàn Tử Kỳ tựa hồ đánh vỡ bức tường phong tỏa trong lòng, toàn bộ ái hận tình cừu, toàn bộ tình cảm phức tạp không thể tìm thấy trên mặt hắn ngày xưa, cùng nhau dâng lên, thần tình trên mặt càng là cường liệt, ngữ khí lại càng thêm trầm tĩnh, sau khi

nói lời kia, dường như muốn ẩn dấu cái gì, hắn bỗng nhiên cúi đầu xuống, khi ngẩng mặt lên, đã lãnh đạm như trước, tựa ở trên tường, hắn đối Kỳ Minh Nguyệt nói:

" Nhị điện hạ, giết ta đi, chờ máu chảy hết, cũng bất quá là chết mà thôi, nếu Nhị điện hạ vì việc hạ cổ mà muốn báo thù, lúc này chính là thời cơ tốt nhất. "

" Xem ra ngươi một lòng muốn chết. " Kỳ Minh Nguyệt vừa nói xong, chậm rãi cởi xuống bên hông Nỉ Hồ, khóe mắt dư quang phát hiện An Nhược Lam có một chút động tĩnh.

Hàn Tử Kỳ nhìn An Nhược Lam chuyển tỉnh, lộ ra một tia cười khổ, — " Không sai, Tử Kỳ hôm nay là thua triệt để, có lẽ thoát không khỏi cái chết? Rốt cuộc cũng là do sự ích kỷ của mình nên mới lợi dụng nàng. " Lời nói đó, tựa hồ có chút áy náy, cũng không nhìn Kỳ Hủ Thiên liếc mắt nữa.

Nghe được lời của hắn, An Nhược Lam bỗng nhiên có phản ứng, chuyên chú nhìn mặt của hắn, tựa hồ như nhớ lại cái gì, trong miệng không ngừng kêu, — " Tử Kỳ, Tử Kỳ ca ca… Nhược Lam nhớ Tử Kỳ ca ca. " — Vừa nói, đã hướng hắn đi đến, cửa lao đã sớm bị tổn hại, nàng đạp cửa ra, tới cách hắn không xa, kinh ngạc đứng lại.

Biết nàng sớm đã có chút ngu dại, chân chính nhìn thấy lại không biết đáy lòng là tư vị gì, Hàn Tử Kỳ hướng về phía Kỳ Minh Nguyệt quát:

" Giết ta! Nếu không ta sẽ dẫn phát liên tâm cổ, cho các ngươi cùng chết! "

Kỳ Hủ Thiên nhìn hắn, không có chút biểu tình nào: — " Ngươi đã một lòng muốn chết, trẫm sẽ thành toàn ngươi. " — Lưu Dịch nghe vậy đang muốn xuất thủ, Kỳ Minh Nguyệt lại ngăn cản, — " Phụ hoàng, để Minh Nguyệt động thủ. "

Không biết y phát hiện cái gì, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc cùng một chút hiểu rõ, lập tức hướng hắn giơ lên Nỉ Hồ, — " Minh Nguyệt liền thành toàn ngươi, lấy tính mệnh của ngươi, để ngươi không phải chịu thống khổ nữa, ngươi cũng không yêu mẫu phi, lại hận phụ hoàng như vậy, ngoại trừ theo như nguyên nhân đã nói, có lẽ còn có một lý do, chỉ là ngươi không dám thừa nhận. "

Bởi vì lời của y, trước ngực kịch liệt phập phồng, máu tươi không ngừng chảy xuống, Hàn Tử Kỳ nắm chặt tay, cắn chặt răng, lại vẫn có máu từ khóe miệng chảy xuống, cuối cùng nhịn không được phun ra, giọng nói đã khàn, hắn lắc đầu, tựa hồ đã đoán được y muốn nói gì, lại vẫn đang cực lực phủ nhận:

" Ta hận hắn, ta muốn hắn chết! "

Dần dần bước đến gần hắn, Kỳ Minh Nguyệt thương hại nhìn Hàn Tử Kỳ, dường như thở dài nói:

" Ngươi đã yêu phụ hoàng. "

Một câu nói mềm nhẹ, Hàn Tử Kỳ lại như gặp đòn nghiêm trọng, thân thể tựa ở trên tường dần trượt xuống, tiên huyết không ngừng tràn ra bên khóe miệng, chỉ nghe Kỳ Minh Nguyệt tiếp tục nói: — " Nếu ngươi không muốn thừa nhận, Minh Nguyệt cũng không ép ngươi, ngươi một lòng muốn chết, ta liền thành toàn. " — Với Hàn Tử Kỳ mà nói, yêu phụ hoàng, là bi ai của hắn.

Tay áo khẽ động, Nỉ Hồ nửa như trong suốt tại nơi tối tăm chỉ có thể thấy lờ mờ, vô thanh vô tức đã hướng ngực hắn đâm tới, nhìn như nhẹ nhàng nhưng tốc độ cũng không chậm, với thương thế của hắn lúc này, chỉ cần một chút kiếm ảnh là có thể chấm dứt tính mạng của hắn.

Hận ý cho tới nay, chỉ là bởi vì không muốn thừa nhận? Hắn, cư nhiên đối Kỳ Hủ Thiên có tình? Cho tới giờ khắc này, trong lòng dây dưa bị Kỳ Minh Nguyệt nói toạc, mới bừng tỉnh phát hiện, bất luận cái loại cảm giác này là gì, đều không quan trọng…

Hàn Tử Kỳ nhìn Nỉ Hồ, nhãn thần hoảng hốt xuyên thấu qua nó, thấy thân ảnh Kỳ Hủ Thiên, hắn đang chuyên chú nhìn Kỳ Minh Nguyệt, ánh mắt ôn nhu mà thâm thúy, chưa từng thấy qua ánh mắt này, bất luận hắn đối Kỳ Hủ Thiên là yêu là hận, cũng không lưu lại chút vết tích nào trong lòng hắn, trong mắt Kỳ Hủ Thiên, chỉ có thân ảnh thiếu niên giơ kiếm trước mặt.

Cho dù sớm phát hiện chấp niệm cùng vướng bận dưới đáy lòng vì sao mà đến, cũng là vô dụng mà thôi… Như vậy, dù là yêu thì như thế nào, là hận lại như thế nào? Thực sự có thể bỏ cuộc… Không tiếng động thở

dài, Hàn Tử Kỳ nhắm mắt lại, chờ đau đớn tử vong kéo đến.

Lúc này ở ngoài hành cung, bạo tạc cùng hỏa hoạn liên tiếp dựng lên, tiếng la hét của phi tử cùng tiếng khóc thét của hoàng tử cùng công chúa, chính là trong lúc cháy loạn, lại nghe thấy có người xông vào địa lao, thị vệ đã thấy thủ vệ hành cung tiến đến, các đại thần may mắn thoát khỏi hỏa hoạn vội vã kéo y bào đã cháy đen, tóc rối tung nhảy vào hành cung dự định hộ giá, cũng tốt thừa lúc cơ hội này biểu hiện sự trung thành của mình.

Mấy người một thân chật vật, đi vào trong địa lao, phía sau vẫn có mấy vị đại thần đang săn bắn thì phát hiện biến cố vội vã chạy về, quần áo vẫn có thể coi như là chỉnh tề, chỉ đứng ở phía trước, trên mặt cũng nhiễm tro bụi, thần tình khó phân biệt, nhưng kinh hoàng trong mắt mọi người vẫn rất rõ ràng.

Những người chạy tới sau đó không rõ sự tình nên nhìn lại trong lao thăm dò, chỉ thấy thấp thoáng dưới cây đuốc, hỏa quang lúc sáng lúc tối biến địa lao trở thành một nơi dị thường quỷ bí, so sánh với bên ngoài hành cung hỏa diễm nổ vang, nơi này yên tĩnh có chút đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng dịch thể sền sệt chậm rãi chảy xuống, ở giữa còn có mùi máu tanh quanh quẩn, vị tanh của máu dày đặc khiến người ngửi chỉ muốn ói.

Tại giữa nơi lúc sáng lúc tối, có thể thấy thân ảnh bệ hạ đứng thẳng bất động, Lưu tổng quản bên cạnh vẫn như thường không thấy biểu tình, chỉ là nếu như nhìn thật kỹ, có thể thấy trong mắt hắn có vẻ căng thẳng, nhưng tất cả mọi người chưa từng lưu ý điều này, chỉ nhìn thấy trước mắt, Nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt tay cầm lợi khí, dịch thể màu đỏ tươi không ngừng xuôi theo lưỡi dao mà chảy xuống, cùng tụ lại một chỗ, theo từng sợi tơ dài nhỏ, lại dần dần tích tụ rơi xuống trên mặt đất.

Mũi kiếm trong suốt như tơ lụa không đâm nhập vào cơ thể, dường như ở trên người thêm một tầng tơ lụa hoa mỹ, tựa như được tẩm thuốc nhuộm, dần dần chuyển sang màu đỏ như máu, trông giống như hai bóng người bị một dải lụa đỏ quấn chặt lên tường.

Người dựa người vào tường, toàn thân đỏ sẫm, tựa như máu người, còn một người thì thân thể yếu đuối trượt xuống, cúi đầu trong miệng vẫn gọi, không biết đang nói gì đó, đợi người nọ lộ ra nửa bên mặt, các đại thần lúc này không ngừng nhìn mới kinh hô một tiếng, cũng cùng lúc lộ ra kinh hoảng.

Đó là An quý phi! Mẹ đẻ của Nhị hoàng tử! Lúc này dưới lưỡi kiếm sắc bén trên tay Nhị hoàng tử, đúng là mẫu phi An Nhược Lam của Nhị hoàng tử!

An Nhược Lam từ trên mũi kiếm chậm rãi trượt xuống, trong miệng vẫn thì thào nhắc đi nhắc lại, — " Nhược Lam… không muốn Tử Kỳ ca ca chết, Nhược Lam không muốn.. " – Thanh âm dần dần nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Hàn Tử Kỳ vốn là nhắm mắt chờ chết, nhưng không ngờ trên người đột nhiên bị đè nặng, đợi hắn mở mắt ra, chỉ thấy An Nhược Lam đã nằm ở trên người của hắn, trên mặt do mang theo mỉm cười ngây thơ si ngốc, phảng phất vẫn như tiểu cô nương mới vài tuổi, cho đến khi trước ngực bị một mảnh đỏ tươi nhiễm hồng, máu sền sệt nhiễm lên đến áo hắn, thân thể của nàng mới từ từ trượt xuống, nhìn An Nhược Lam bên cạnh trút hơi thở cuối cùng, Hàn Tử Kỳ nhất thời trong đầu trống rỗng, bên tai vẫn vang vọng, là câu kia — " Tử Kỳ ca ca. "

Kỳ Minh Nguyệt giữ Nỉ Hồ, bình tĩnh đứng ở nơi đó, đối diện với các đại thần đang đứng thẳng ở lối vào của đại lao vẫn chưa bừng tỉnh, trên tay lưỡi kiếm không nhiễm huyết lại trở về như một dải tơ lụa mềm mại, hoa lệ, không dính một chút tạp sắc nào, y đứng ở đó mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt của y, cũng là một mảnh hư vô cô đơn.

Y chưa từng lưu ý, An Nhược Lam thủy chung đứng một bên đột nhiên chạy về phía Hàn Tử Kỳ, vội vã muốn thu kiếm, cũng đã không kịp, Nỉ Hồ sắc bén dứt khoát, không cho nửa điểm chần chờ, chỉ cảm thấy một trận khí huyết cuồn cuộn, đã không chịu sự khống chế hướng nàng đâm tới, một kiếm chí mạng, huyết không để lại vết tích.

Những sợi tơ bạc sẫm màu, rũ xuống hai bên, sợi tơ bạc kết thành nút, cột chặt lọn tóc đen như mun. Nhưng mà lúc này, mọi người chỉ cảm thấy trong sắc bạc xen lẫn sắc đen ấy lộ ra từng đợt sát khí âm hàn, Nhị hoàng tử vẫn còn đứng lặng im như một pho tượng Ma thần, toàn thân tràn đầy uy thế băng lãnh tiêu sát,

triển lộ ra đế vương khí như khi bệ hạ tức giận, cũng đồng dạng khiến người như lâm Quỷ Vực, tay chân băng hàn, nói không ra lời.

Không biết là ai, đã run giọng hô lên sợ hãi trong lòng mọi người, — " Thí mẫu, này… Đây chính là thí mẫu mà quốc sư đã nói a! "

Thí mẫu! Dị tinh! Nguyên lai dị tinh mà Đàm Vô nói thì ra là Nhị hoàng tử đang được sủng ái nhất!

Thi thể An Nhược Lam còn ở một bên, trên mặt còn lưu lại nụ cười, dưới ánh đuốc chiếu rọi hiện ra khuôn mặt quỷ bí trắng bệch thê lương, thập phần tàn ác, nhưng mọi người sợ cũng không phải là thi thể, mà là lời nói năm đó của Đàm Vô, Dị tinh hàng thế, định loạn Thương Hách ta, bệ hạ đã bị dị tinh mê hoặc, tin một bề yêu tà, xem ra Thương Hách nguy rồi!

Đám người mang theo nhãn thần lo lắng kỳ vọng, toàn bộ đã nhìn về hướng Kỳ Hủ Thiên, trong miệng không dám tùy tiện nói lung tung, ai biết ý nghĩ trong lòng bệ hạ ra sao, nhưng trong lòng toàn bộ trông ngóng trông bệ hạ có thể lập tức ra lệnh bắt dị tinh, tốt nhất là tức khắc tru diệt, cũng miễn nguy hiểm cho xã tắc.

Kỳ Hủ Thiên bất động không nói, chỉ nhìn chăm chú vào thân ảnh đứng thẳng bất động của Kỳ Minh Nguyệt, trong mắt mang theo ưu sầu.

Sau khi An Nhược Lam ngã xuống không bao lâu, Kỳ Minh Nguyệt lưỡng lự định mở miệng, tựa hồ đang muốn nói gì, lúc này ngực y lại bắt đầu sôi trào, dường như máu đảo ngược nghịch lưu kinh mạch, đúng là tác động đến liên tâm, cầm không được Nỉ Hồ, thân thể y mềm nhũn, đã ngã vào một vòng tay quen thuộc.

41. Chương 41: Dây Dưa

Vội vàng vận khởi thanh tâm bí quyết khống chế cổ độc, Kỳ Minh Nguyệt hướng hắn lộ ra một tia cười khổ, thanh âm suy yếu mang theo tràn ngập bất đắc dĩ, — " Phụ hoàng, lời nói của Đàm Vô đã ứng nghiệm rồi… Minh nguyệt mặc dù không định giết nàng, nhưng vẫn là giết nàng…" – Trong ngực đau nhức kịch liệt vẫn chưa giảm bớt, y miễn cưỡng vận khởi thanh tâm bí quyết, chỉ có thể xác định cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Kỳ Hủ Thiên đem y ôm vào lòng, vẻ mặt lo lắng hướng Lưu Dịch phân phó một câu, — " Giải quyết Hàn Tử Kỳ, Minh Nhi sắp không kiên trì được nữa, trẫm về trước. "

Nghe thấy lời nói của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt kéo lấy vạt áo của hắn, — " Phụ hoàng… chờ một chút. "

Thấy y thống khổ như vậy mà vẫn có chuyện muốn nói, Kỳ Hủ Thiên đành phải dừng lại, — " Minh Nhi nếu có chuyện gì, chi bằng trở về rồi hãy nói, ngươi cũng có thể hảo hảo nghỉ ngơi. "

Kỳ Minh Nguyệt lại khẽ lắc đầu, — " Một mạng đổi một mạng, mẫu phi đã chết, buông tha Hàn Tử Kỳ. " — Nếu nàng đã chấp nhận đánh đổi tất cả cũng muốn bảo toàn tính mạng của Hàn Tử Kỳ, chi bằng thành toàn, cũng xem như là trả lại ơn sinh thành cho nàng.

Kỳ Hủ Thiên bởi vì lời nói của Kỳ Minh Nguyệt mà do dự, thấy dáng điệu của Hàn Tử Kỳ lúc này, chắc hẳn không thể gây nên sóng gió gì, liền đối với Lưu Dịch nói: — " Lát nữa mang hắn ra ngoài, để cho hắn đi. "

Xoay người, nhìn thấy các đại thần vẫn đang kinh sợ ngốc lăng đứng trước cửa, hơi nheo mày, lộ ra mấy phần tiếu ý, — " Các khanh tới, cũng nhìn thấy? "

Mấy vị đại thần sững sờ nhìn chăm chú vào bệ hạ, bị độ cong tàn nhẫn nơi khóe miệng hắn dọa kinh nhiếp, giật mình tại chỗ, không thể nhúc nhích nổi, chỉ có thể nhìn hắn dần dần đến gần, mạt độ cong kia càng thêm rõ ràng, cho đến thành khi trở thành nụ cười khẽ đặc biệt nhu hòa.

Tiếu ý cùng tiếc nuối trong mắt bệ hạ làm cho bọn họ không giải thích được, phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên phát hiện mình đã lơ lửng trên cao, thân ảnh bệ hạ lại ở phía dưới, theo tầm mắt nhìn xuống, khắc ở đáy mắt lại là thân thể của chính mình, vẫn thẳng tắp đứng ở chỗ cũ…

Một khối thi thể không đầu ngã xuống, thành hình ảnh cuối cùng trong mắt bọn họ.

" Đáng tiếc, mấy vị ái khanh vội vã khoe công như vậy, thấy cảnh không nên thấy, liền chỉ có như vậy, nhưng các ngươi tới hộ giá đúng lúc, trẫm cũng sẽ không bạc đãi các ngươi, chắc chắn hạ chỉ cho các ngươi thăng quan tiến chức, như vậy, cũng nên cảm thấy vừa lòng thôi. " — Kỳ Hủ Thiên nhìn đầu người nằm đầy đất, thần tình lạnh nhạt, cầm Nỉ Hồ trong tay giao cho Lưu Dịch.

Việc thí mẫu, không thể để lan truyền trong triều, nếu không Minh Nhi ắt gặp chỉ trích, mặc dù hắn có thể bảo vệ được Minh Nhi, cũng vô pháp ngăn cản con mắt của người đời, vô pháp ngăn chặn miệng của bọn họ, chẳng thà đầu xuôi đuôi lọt, mặc dù mất mấy vị đại thần, nhưng trên đời không thiếu người có tài, Thương Hách một ngày không có bọn họ, cũng không có bất luận tổn thất gì.

Nhưng Minh nhi, chính là không thể có nửa điểm sơ xuất.

Cúi đầu, nhìn y nằm trong ngực mình đã chìm vào giấc ngủ say yên ổn, cũng không có gì khác thường, tựa hồ đã vô sự, Kỳ Hủ Thiên mới yên lòng.

" Sai người thu dọn nơi này một chút. " — Liếc mắt Hàn Tử Kỳ, nói xong câu đó, ôm Kỳ Minh Nguyệt không chút do dự ly khai.

Hàn Tử Kỳ lúc này vẫn ôm thi thể An Nhược Lam, thần sắc suy sụp không biết là bi hay là thống, là hối hay là oán, quên hết thảy cung điện lộng lẫy phồn hoa, An Nhược Lam vẫn như trước là tiểu cô nương của Tử Kỳ ca ca, mà hắn…

Đầu tiên là tự xin vào cung, nhịn khuất nhục hầu hạ dưới thân Kỳ Hủ Thiên, đối với An Nhược Lam tham mộ vinh hoa, hắn sinh ra cảm giác khinh thường, mỗi ngày ở trong cung nhìn hậu cung tranh thủ tình cảm, miệt thị tất cả, không cam lòng, lại từ từ quen với cái ôm của Kỳ Hủ Thiên, quen nhìn thần tình ngạo mạn khinh thường tất cả trên triều đường của hắn, nhưng hắn là Hàn Tử Kỳ, không phải nam sủng thấp hèn, hắn xưa nay thích sạch, lại mặc cho bản thân rơi vào hoàn cảnh dơ bẩn như vậy, cho nên hắn hận, hận Hàn Ký, hận Kỳ Hủ Thiên, nếu không có bọn họ, hắn sao phải sa vào tình cảnh này?

Thủy chung không quản thứ tình cảm dị dạng kia vì sao mà đến, thậm chí không để cho bản thân suy nghĩ đến vướng bận sinh ra trong lòng này có thể là vì Kỳ Hủ Thiên, tự nói với mình, đây không phải là vướng bận, không phải tình niệm…

Hắn yêu người kia? Không, đó là hận!

Đặt tình cảm sai người, không thể ái, liền chỉ có hận, nếu ngay cả hận đều không thể làm được, không thể xóa đi sự tồn tại của người kia, coi như tất cả chưa từng phát sinh, như vậy, còn không bằng chết đi.

Hôm nay, có thể yên ổn mà quên đi tất cả bụi bặm trần thế, hắn có thể chết, An Nhược Lam vì sao muốn lấy tính mạng che chở hắn? Thực sự là… Không đáng.

Xoa nhẹ mái tóc dính tiên huyết ẩm ướt, Hàn Tử Kỳ trong mắt một mảnh trống rỗng.

Nhìn mảng lớn huyết dơ bẩn cùng những người trên mặt đất, còn có Hàn Tử Kỳ giống như người mất hồn, Lưu Dịch tự nhiên minh bạch ý tứ của bệ hạ.

Đi đến phía trước Hàn Tử Kỳ phong bế kinh mạch để ngăn máu chảy, mới sai người đưa hắn đến chỗ hẻo lánh bên ngoài hành cung vứt bỏ, lưu lại thuốc trị thương cùng thức ăn, thấy hắn vẫn ngồi ngẩn ngơ, không khỏi ném lại một câu nói, — " Nhị điện hạ nói ngươi tính kiêu ngạo, ta thấy không phải vậy, người lấy cái chết để trốn tránh, có thể nào gọi là ngạo. "

Hàn Tử Kỳ nhãn thần hơi động, Lưu Dịch lại giống như không hề phát hiện, nói xong, cũng không nhìn lại hắn, bỏ đi.

Ở ngoài hành cung, lều lớn đã bị đốt đến vô cùng thê thảm, người đến người đi, đều đang thu thập tàn cục, thấy bệ hạ ôm Nhị hoàng tử xuất hiện, vội vã quỳ xuống khóc lóc kể lể.

Kỳ Minh Nguyệt ở trong lòng phụ hoàng, bên tai nghe được có tiếng ầm ĩ, mơ hồ, hình như nói cái gì có người đã chết, nhưng liên tâm cổ đã tiêu hao toàn bộ tâm lực của y, dựa vào thiên âm lực miễn cưỡng áp chế, cũng hoàn toàn không có sức lực quan tâm việc bên ngoài.

Vừa miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt quan tâm lo lắng của phụ hoàng, chỉ có thể mấp máy môi, hai chữ phụ hoàng còn chưa ra khỏi miệng, lại tiếp tục chìm vào hôn mê.

Kỳ Hủ Thiên thấy y lần thứ hai ngất đi, không quan tâm một đống lộn xộn bên cạnh mình, chỉ phân phó Lưu Dịch theo sau, xử lý tất cả sự vụ, liền ôm y trở về hành cung.

Chờ Kỳ Minh Nguyệt tỉnh lại, bỗng nhiên cảm giác khung cảnh quanh mình thập phần quen thuộc, nhưng không phải phòng ngủ ở hành cung, tỉ mỉ quan sát, rõ ràng là tẩm cung ở Huyễn thiên điện.

" Minh Nhi cuối cùng tỉnh. " — Bên cạnh thanh âm quen thuộc có chút khàn khàn, nghiêng đầu liền thấy khuôn mặt phụ hoàng hơi có vẻ tiều tụy.

" Phụ hoàng…" — Mới mở miệng, bỗng nhiên cảm giác thanh âm lúc này hết sức yếu ớt, mềm mại như mèo con, ngay cả nói đều cảm thấy khó khăn.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Thấy ánh mắt nghi hoặc của y, Kỳ Hủ Thiên lắc đầu, — " Minh Nhi không biết bản thân ngủ bao lâu, phụ hoàng lại mỗi ngày lo lắng, chỉ sợ ngươi có chuyện gì, bảy ngày này ngươi toàn bộ dựa vào thuốc thang để kéo dài tính mệnh, phụ hoàng thật lo sợ ngươi từ nay về sau ngủ say không tỉnh. " ?

Thân thể bị phụ hoàng ôm chặt lấy, tuy rằng không nhìn thấy tình cảm trong mắt hắn, nhưng theo như lời nói của phụ hoàng, đã có thể nhận thấy hắn rất khẩn trương, không nghĩ tới bản thân lại mê man bảy ngày, liên tâm cổ quả nhiên phi thường lợi hại, chỉ sợ trước mắt cũng chỉ là tạm thời áp chế mà thôi, muốn trừ tận gốc, e rằng phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Kỳ Hủ Thiên cũng lo lắng giống y, nhưng lúc này hai người chưa từng nhắc lại chuyện này, đỡ y ngồi dậy, Kỳ Hủ Thiên thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của y lại gầy thêm một chút, không khỏi nhíu mày đau lòng, ôm lấy y, vì y mặc quần áo, phân phó đồ ăn, chờ Oánh Nhiên bưng tới dược thiện, tự mình tiếp nhận, một ngụm một ngụm, đem cháo dược đút vào trong miệng Kỳ Minh Nguyệt.

Một bên uống dược cháo, vừa nhớ lại chuyện phát sinh trước khi ngất, nghĩ đến An Nhược Lam cuối cùng chết ở trong tay mình, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi thần sắc buồn bã, tuy rằng y không phải là người lương thiện gì, nhưng không phải người lãnh huyết vô tình, dù sao An Nhược Lam cũng là mẫu thân kiếp này của y, nếu như có thể, y cũng không muốn giết nàng.

Lúc cầm Nỉ Hồ, cái loại cảm giác lưỡi dao sắc bén xuyên thấu cơ thể, lúc này y vẫn chưa quên, vẫn như cũ nhớ rõ ràng, nàng như thế nào xông đến trước mũi kiếm.

Tự tay giết người có quan hệ huyết thống với mình, trong lòng đến tột cùng là gì cảm giác, y không thể nói rõ, chỉ là nhớ lại phụ hoàng cũng từng như vậy, Thương Hách đế đời trước cùng huynh đệ ruột thịt, đều là chết ở trong tay của hắn, như vậy khi ấy trong lòng phụ hoàng là cảm giác gì? Người khác đều kính hắn, sợ hắn, xem hắn là ngạo thị thiên hạ đế vương, nhưng có thể có người nào hiểu cảm giác của hắn? Nếu không vì không còn cách nào khác, có ai lại muốn giết người thân của mình?

Thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của y như chìm vào trong suy nghĩ u ám, Kỳ Hủ Thiên biết y đang suy nghĩ việc An Nhươc Lam, bất đắc dĩ thở dài, — " Minh Nhi đã hết sức bảo toàn tính mạng của nàng, nàng muốn thay Hàn Tử Kỳ chết, ai cũng không ngờ tới, Minh Nhi không cần tự trách. Nàng có hôm nay, tất cả đều là do bản thân tự tìm, chẳng thể nào trách người khác. "

Phụ hoàng khi đó có phải cũng an ủi mình như vậy hay không? Suy bụng ta ra bụng người, lúc này y rất rõ ràng cảm giác năm đó trong lòng phụ hoàng, cường giả cũng không phải là vô tình, chỉ là người khác làm cho hắn phải bạc tình, muốn tự bảo vệ mình, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, muốn giữ mạng sống, liền phải trừ bỏ uy hiếp. Giết, hoặc là bị giết. Việc chỉ đơn giản như vậy.

Đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt của phụ hoàng, trong mắt Kỳ Minh Nguyệt hiện lên một tia thương tiếc, thế nhưng cũng không mở miệng, y biết, phụ hoàng như vậy, là tuyệt không cần người khác an ủi, nhưng theo

thần sắc trong mắt y, Kỳ Hủ Thiên đã minh bạch tâm tư của y, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của y để trấn an, thản nhiên nói một câu: — " Cháo sắp nguội. "

Kỳ Minh Nguyệt đem cháo ăn, nghe lời nói của phụ hoàng cũng không phập phồng, ngẩng đầu nhìn lại, vẫn là thần sắc trầm tĩnh, nhưng tình cảm ấm áp trong mắt hắn cũng không một ai từng nhìn thấy qua.

Này đó, tất cả đều là vì y mà tồn tại, toàn bộ săn sóc cùng nhu tình, chỉ đối với một mình y, phụ hoàng như vậy, y liền cảm giác được không thể tổn hại tính mạng của mình, mặc dù mẫu phi vì y mà chết, y cũng muốn để qua sau đầu, chỉ vì phụ hoàng với y mà nói, càng quan trọng hơn.

Y vốn là ích kỷ người, liền cứ tiếp tục ích kỷ thì lại như thế nào?

Ăn cháo, trong mắt của y, tâm tình đã bình tĩnh trở lại.

Kỳ Hủ Thiên thấy tâm trạng y đã hồi phục, liền yên tâm tiếp tục đút cho y ăn.

Ngồi ở trong lòng phụ hoàng, hưởng thụ sự săn sóc cùng quan tâm của hắn, nghĩ đến mới vừa rồi đăm chiêu, Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn ánh mắt phụ hoàng chất đầy ôn nhu sủng nịch, lại một trận tim đập, phụ hoàng, nam nhân như vậy lại vì y lộ ra thần tình như thế, bảo y có thể nào không thích?

" Nhìn phụ hoàng làm chi? Còn không mau ăn. " — Kỳ Hủ Thiên thấy y lại ngừng ăn, chỉ si ngốc nhìn mình, không khỏi buồn cười trách một câu, khó có được hài tử này lộ ra thần tình như vậy, thực sự làm người rất muốn cắn một cái, đáng tiếc lúc này cũng không thích hợp, có chút tiếc nuối nhẹ chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của y, Kỳ Hủ Thiên lại múc một muỗng dược cháo đến bên miệng y, — " Những thứ này là để bổ thân, nhẹ nhàng ngon miệng, lại dễ tiêu hóa, Minh Nhi nhiều ngày chưa ăn cơm, chỉ có thể ăn thứ này trước. "

" Phụ hoàng đã dùng bữa chưa? " — Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã không còn sớm, Kỳ Minh Nguyệt há miệng ngậm vào muỗng dược cháo kia, chỉ dung môi, đem phân nửa cháo trong miệng truyền sang miệng Kỳ Hủ Thiên, mới chịu thối lui, lại bị cánh tay phía sau ngăn chặn thân thể, vì vậy liền dứt khoát vòng lấy cổ phụ hoàng, một trận hôn nồng nhiệt, cho đến khi cảm thấy mềm nhũn cả người, hai đôi môi của cả hai mới tách ra.

42. Chương 42: Chủ Mưu

"Xem ra phụ hoàng cũng đói bụng." Liếm liếm môi, Kỳ Minh Nguyệt nhẹ giọng cười hỏi, "Dược cháo mùi vị không tệ, phụ hoàng có muốn cùng dùng bữa?"

Kỳ Hủ Thiên nhẹ nắm hắn khuôn mặt nhỏ nhắn, "mới tỉnh lại liền như vậy, phụ hoàng thật lo lắng Minh nhi lại ngất xỉu đi, còn không hảo hảo dùng bữa."

Cũng không biết ai lúc trước không muốn buông hắn ra, lúc này ngược lại bắt đầu thuyết giáo, Kỳ Minh Nguyệt bất mãn bĩu môi, đã thấy phụ hoàng đem dược cháo đưa vào bản thân trong miệng, sau đó lộ ra một người giảo hoạt tiếu, hôn lên môi y.

Cảm giác được phụ hoàng há mồm đem trong miệng dược cháo đưa tới, Kỳ Minh Nguyệt liền ngoan ngoãn dùng lưỡi cuốn đi, không thể thiếu được lại là một phen môi cùng lưỡi dây dưa sau này, mới đem kia khẩu cháo nuốt xuống.

Thấy y có chút nhẹ suyễn, Kỳ Hủ Thiên vội vã vỗ về lồng ngực của y vì y thuận khí, "Minh nhi lúc này thân thể còn yếu, đừng trêu chọc phụ hoàng nữa, ngoan ngoãn đem cháo ăn, rồi hảo hảo nghỉ ngơi một chút."

Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu, mới vừa tỉnh lại lúc ấy xác thực cảm thấy trên người không còn chút sức lực nào, nhưng kia đều là do ngủ lâu lắm lại chưa từng ăn cơm, nếu muốn y ngủ nữa, còn không bằng đánh ngất xỉu y còn hơn, nói chung là ngủ không được.

Vì vậy đối với lại đưa đến bên miệng cháo nhấp một miếng, ngẩng đầu nhìn Kỳ Hủ Thiên, "Minh nhi muốn phụ hoàng uy ta."

Mỗi lúc y ngữ ra mê hoặc, đều sẽ như vậy tự xưng, Kỳ Hủ Thiên thấy y khó có được lộ ra như vậy làm nũng dáng điệu, bỗng nhiên cảm giác trong lòng một mảnh mềm yếu, chung quy là chống cự không nổi loại này mê hoặc cùng mời, tại hắn nhìn kỹ hạ lộ ra bất đắc dĩ lại dung túng nhãn thần, đem dược cháo nuốt vào, cau mày tà khí cười một cái, lấy nhãn thần ý bảo, chờ Minh nhi tự động đòi lấy.

Kỳ Minh Nguyệt tự nhiên sẽ không tỏ ra yếu kém, nâng người lên, không chút khách khí tại hắn trong miệng cướp đoạt một phen, Kỳ Hủ Thiên mặc y tại trong miệng tàn sát bừa bãi, một tay che chở thân thể của y lại chưa buông ra mảy may, chờ Minh nhi thoả mãn dời đi môi, mới cong khóe miệng, "Minh nhi tuy là đã tỉnh, nhưng dù sao thân thể còn yếu, coi ngươi, chỉ là như vậy mặt liền đỏ thành như vậy."

Đầu ngón tay xẹt qua khuôn mặt đỏ của y, phát sinh một trận cười nhẹ, Kỳ Hủ Thiên không cho y phản bác, lại ngậm một ngụm cháo tiễn đi tới, chỉ là lúc này cũng ôn nhu cực kỳ, hai người như vậy ngươi một ngụm ta một ngụm, cuối cùng tại dược cháo nguội trước đem nó cấp giải quyết xong.

Canh giữ ở gian ngoài chờ phân phó Oánh Nhiên gặp bên trong thủy chung không có động tĩnh, chẳng biết tại sao chỉ ăn một bát dược cháo nhỏ cũng lâu như vậy, chẳng lẽ điện hạ thân thể quá yếu, khó có thể nuốt, ngay cả ăn cháo đều cảm thấy khổ? Trong lòng không khỏi khẩn trương lên, liên tâm cổ còn chưa bỏ, chung quy là một tai họa, nếu một ngày nào đó áp chế không được, thì nên làm sao bây giờ? Bất tri bất giác nghĩ đến xuất thần, chờ cả kinh nghe bên trong triệu hoán, mới vội vã tiến tới thu thập.

Tới rồi phòng trong, gặp điện hạ trên mặt hiện ra đỏ ửng,vẻ mặt bệ hạ toàn bộ đều là tiếu ý, Oánh Nhiên không biết nghĩ tới chuyện gì, bỗng nhiên đỏ mặt lên, dưới chân cũng chưa đình, dường như không có việc gì khác thu thập xong, mới cẩn thận lui ra ngoài.

Có lẽ đợi sau rồi hãy nói liên tâm cổ việc thôi, điện hạ mới tỉnh, bệ hạ cũng nhiều ngày chưa hảo hảo nghỉ ngơi, mới vừa rồi thấy tình cảnh hai người ở chung, làm cho nàng trong lòng cảm thấy ấm áp lên, thực sự không muốn đi tới quấy rối.

Kêu lại thân ảnh của Hồng Tụ, lắc đầu, dắt nàng đi ra tẩm cung.

Hồng Tụ cũng vẻ mặt lo lắng, nhìn lại phía sau.

Ngày gần đây đã truyền ra lời đồn về dị tinh, sau cuộc đi săn, cung giữa thập phần hỗn loạn, có người chết có người bị thương, hơn nữa cung giữa ai cũng biết, An quý phi chết tại trong ngục, mặc dù biết là không phải do điện hạ gây nên, nhưng dù sao miệng nhiều người xói chảy vàng, vạn nhất điện hạ thật bị chỉ là dị tinh, đến lúc đó bệ hạ hội như thế nào?

Hai người tâm tư như nhau, nhìn nhau, thở dài, đều ở vì chủ tử của các nàng lo lắng.

Trong tẩm cung, Kỳ Minh Nguyệt sau khi dùng bữa xong, lại yếu đuối tại Kỳ Hủ Thiên trong lòng, hai người nằm trên long sàng, nghe mùi đàn hương quen thuộc, hắn cảm thấy trong lồng ngực một mảnh yên ổn, trải qua một kiếp, thiên âm tâm pháp lại có một ít tiến triển, mà ngay cả ngủ say tại trong cơ thể Quỳnh Châu lực, cũng có bộ phận bị kinh mạch hấp thu.

Quả thực càng là lúc nguy cơ, trong cơ thể trợ lực càng có thể phát huy tiềm năng, giúp y vượt qua cửa ải khó khăn, thoả mãn nhếch lên một tia tiếu, y lại chui vào trong lòng Kỳ Hủ Thiên.

Ngẩng đầu thấy phụ hoàng ngưng mắt nhìn bản thân đôi mắt, Kỳ Minh Nguyệt nhớ tới trước khi ngất tựa hồ nghe được cái gì, liền suy tư hỏi: "Ngày ấy trong trướng hỏa hoạn, kết quả ra sao?"

Kỳ Hủ Thiên hơi gật đầu, "Đã chết một ít đại thần, còn có ít phi tần cùng hoàng tử hoàng nữ, cũng không cái khác đại sự." Trong tay vuốt tóc Kỳ Minh Nguyệt, nói những lời này thì, hắn nhãn thần thản nhiên, hơi có chút không để ý, cũng không nói ra những đại thần là bị hắn giết chết, lại càng không nói chết đi là vị nào hoàng tử, vị nào hoàng nữ.

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn cũng không thèm để ý, có thể thấy được chết đi người không được phụ hoàng coi trọng, "Không biết có ai chết vào hỏa hoạn?"

"Tiếu phi." Kỳ Hủ Thiên chỉ đáp này một người, trong mắt thoả mãn thần sắc nhượng Kỳ Minh Nguyệt minh bạch, phụ hoàng định là sai người tại động tay động chân, nếu không sao lại trùng hợp như thế, muốn loại bỏ nàng, nàng thì tại trong hỏa hoạn táng thân? Phải biết Tiếu phi thân là An Dương người, đang ở

nước khác sẽ không không hiểu phương pháp bảo toàn sinh mệnh, chỉ sợ một khi gặp gỡ nguy hiểm, thì nàng chuồn mất được nhanh nhất.

"Tiểu phi xác thực chết vào hỏa hoạn, đây chính là cả triều văn võ đều nhìn thấy chuyện thực, Minh nhi chẳng lẽ không tin?" Kỳ Hủ Thiên mang theo ý vui đùa, vỗ về đầu nhỏ của y.

"Mặc dù nàng là chết vào hỏa hoạn, cũng là phụ hoàng sai người an bài thôi, nếu không há lại có việc trùng hợp như thế." Chỉ cần tại trước làm cho nàng không thể động đậy, lúc hỏa hoạn liền không có năng lực chạy trốn, giữa hỗn loạn ai sẽ biết, nàng đã sớm đã định trước mệnh tang biển lửa.

"Minh nhi nếu cũng biết, còn hỏi cái gì, phụ hoàng không muốn ngươi vì người khác hao tâm tốn sức, những chuyện này không cần Minh nhi đi quan tâm, lúc này chỉ lo dưỡng hảo thân thể là được."

Kỳ Minh Nguyệt chỉ phải tựa ở trước ngực Kỳ Hủ Thiên chợp mắt. Nghe tiếng tim đập của hắn, mặc dù không thấy mệt mỏi, vẫn là nhắm mắt lại, vì y nhiều ngày chưa tỉnh, phụ hoàng định là chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi, mặc dù công lực thâm hậu, cũng sẽ chống đỡ không được, hôm nay y đã vô sự, chắc hẳn phụ hoàng mới có thể hảo hảo ngủ một giấc.

Trên long sàng, hai người lẳng lặng nằm ôm nhau, đều an tâm ngủ. Nhưng trong hoàng cung đã có rất nhiều người đêm không ngủ được.

chờ sau đó nghe Oánh Nhiên cùng Hồng Tụ nói, Kỳ Minh Nguyệt mới biết được, đi săn thành ác mộng của rất nhiều người, khói của hỏa hoạn, tiếng hét thảm cộng với tiếng gào khóc, loạn thành một đoàn, trong hỏa hoạn không chỉ có Tiểu phi bỏ mình, còn có Cửu Hoàng tử Tử Vân Thì cùng mẫu phi của hắn cùng nhau táng thân hỏa hoạn, Bát công chúa Tích Vũ cùng công chúa nhỏ nhất Liên Vụ đã ở hỏa giữa chết, còn có rất nhiều đại thần tại địa lao trong vòng bị Hàn Kí phụ tử gây thương tích, hộ giá bỏ mình.

Bạn đang ?

Trong hoàng cung có thể nói là một mảnh ảm đạm thê lương, mà ngay cả ngoài cung cũng biết việc này, mà toàn bộ mũi nhọn đều chỉ hướng về phía Hàn Kí phụ tử, Hàn Tử Kỳ bởi do y cầu tình được phụ hoàng thả, đối ngoại xưng đã chết dưới tay thị vệ, vì vậy Hàn Kí thành hôm nay mọi người chỉ đầu sỏ gây nên.

Việc hạ độc của An Nhược Lam, việc hỏa hoạn ở đại trướng khi đi săn, làm chết đi một số phi tần cùng hoàng tử công chúa tính mệnh, toàn bộ tính ở tại trên đầu của hắn, kèm thêm còn nhảy ra một chuỗi nợ cũ, cộng thêm lén kết đảng, mưu binh tác loạn, tất cả tội lỗi gia tăng, Hàn Kí tựa hồ chết hơn trăm lần cũng không đủ.

Nhưng Kỳ Minh Nguyệt tâm lý rõ ràng, này đó tội đều là Hàn Tử Kỳ sở phạm, chỉ là vì một câu nói của y, phụ hoàng liền đưa hắn thả, Hàn Kí tuy là phía sau màn sai sử, nhưng cũng không trí tuệ cùng năng lực, lần này trái lại thành thế tội tốt nhất chọn người.

Nhưng theo như lời đồn đại những đại thần hộ giá chết đi này, cũng không phải chết dưới tay của Hàn Tử Kỳ, mà là ý tứ của phụ hoàng, ngày ấy y rõ ràng thấy này đại thần hoàn hảo tốt, không biết phụ hoàng tại y ngất sau này làm cái gì, chắc là sợ việc y thí mẫu bị tiết lộ ra ngoài, mới có thể không tiếc bỏ những người đó.

Tất cả đều là do y dựng lên.

Tóm lại, cái chết của mẫu phi, cái chết của đại thần, còn có này đã bị liên lụy phi tần hoàng tử cùng công chúa, đều là do sự hiện hữu của y mà chết. Nhưng chuyện đã như vậy y liền không có khả năng nghịch chuyển sự thực, phụ hoàng vì y, bỏ này đại thần, trong đó dụng tâm y tự nhiên minh bạch, cùng những người đó so sánh với, phụ hoàng tâm ý mới là trọng yếu nhất, cái khác y cũng không để ở trong lòng.

Chỉ là mẫu phi tử… Y vẫn cảm giác tiếc nuối, phụ hoàng không nhắc tới, tựa hồ muốn y quên mất việc này, nhưng An Nhược Lam dù sao cũng là nữ tử sinh hạ y, chết ở trong tay của y, cuối cùng cảm thấy thua thiệt.

Hôm nay Đàm Vô nói đã ứng nghiệm, chuyện dị tinh chỉ sợ cũng vô pháp che giấu bao lâu nữa, không lâu sau sẽ huyên náo trần thế, nhấc lên phong ba. Nhưng y cũng không hề lo lắng, phụ hoàng cùng y, sẽ không bởi mấy câu nói mà bị đánh bại, số phận hội như thế nào, còn muốn xem nắm trong tay bản thân số phận người lựa chọn như thế nào.

Về phần An Dương, bởi chưa nói gì về việc Hàn Kí thông đồng với địch, Tiếu phi thân phận cũng chưa hề vạch trần, thế nhân cũng không biết, ngày gần đây hỗn loạn còn cùng An Dương có liên quan, Kỳ Hủ Thiên cái gì cũng không nói, bên phía An Dương có lẽ là luống cuống, không biết sâu cạn nội tình, nhưng thật ra sai người tặng số lượng đông đảo trân bảo đến đây, lấy biểu thị đối việc này tiếc nuối cùng thân thiết. Lần này An Dương không đạt được bất luận cái gì chỗ tốt, không riêng mất đi Tiếu phi cái này cơ sở ngầm, còn tổn thất không ít tiền tài, có thể nói là bận khôngmột hồi.

Mấy ngày sau, Hàn Kí cùng liên can vây cánh của hắn tại một mảnh trong tiếng thóa mạ chém đầu, dẹp loạn sự phẫn nộ của dân chúng. Cung giữa tựa hồ cũng thái bình lại, một hồi hỏa hoạn khiến cho trên điện ra rất nhiều chức vị chỗ trống, Kỳ Hủ Thiên xếp vào không ít người của hắn vì hắn làm việc, trong triều thế cục càng vững chắc, vốn là quốc lập nhật thịnh - Thương Hách, có tân huyết rót vào, càng ngạo thị thiên hạ, đã thành chư quốc đứng đầu, không người dám thử kỳ phong mang.

Tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, Kỳ Minh Nguyệt đã được phép xuống đất, đi dạo ngự hoa viên một lúc lâu, nhớ tới nhiều ngày chưa từng đi thăm sư phụ của y, nhất thời cao hứng, liền dự định đi vào quấy rầy một phen, cũng có ý vì cổ độc việc hướng nàng thỉnh giáo.

Mang theo Oánh Nhiên cùng Hồng Tụ đi tới Nhiễm Hinh Các, nhìn đóng chặt đại môn, Kỳ Minh Nguyệt cười nhạt, "Các ngươi coi, Minh Nguyệt sư phụ thì ở trong đó."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đã sớm hiếu kỳ, tuy rằng sớm biết Hoàng Hậu thân phận không đơn giản, trong bóng tối là bệ hạ tại trong chốn giang hồ thế lực cơ sở ngầm, nhưng không ngờ tới, nàng hội hiểu được thiên âm thuật, còn truyền thụ cho điện hạ.

Oánh Nhiên lộ ra vẻ hưng phấn, "Điện hạ, nô tỳ muốn cùng Hoàng hậu nương nương tham thảo một phen, nói không chính xác là có thể nghĩ ra biện pháp, vi ngài giải liên tâm."

Hồng Tụ nghe vậy, vội vã đi tới gõ cửa, một vị thị nữ lộ ra nửa mặt tới, thấy này chưa từng bái kiến mặt, liền cúi đầu trả lời một câu, "Theo bệ hạ ý chỉ, Hoàng hậu nương nương đang ở đóng cửa tĩnh tư, không cho phép người bên ngoài quấy rối, bất luận ngươi là chỗ nào tới, mau chút trở về thôi, " nói xong sẽ đóng cửa.

Hồng Tụ trùng nàng cười một cái, né qua một bên, thị nữ kia nhìn thấy đứng phía sau nàng chính là Nhị hoàng tử, vội vã mở cửa, "Không biết là Nhị điện hạ đến đây, nô tỳ mới vừa rồi cả gan, thỉnh điện hạ thứ tội."

Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười lắc đầu, theo nàng đi vào Nhiễm Hinh Các, "Dao đâu? Có phải lại ở trên lầu?"

phòng ngoài vẫn là y quen thuộc hỗn độn, lại thập phần thân thiết, nhìn thấy một bên Tiểu Hắc đứng ở trên giá ưng, đang theo dõi nhìn y, không khỏi đi ra phía trước, mắt đối mắt nhìn nó, lộ ra mỉm cười.

Tiểu Hắc xác thực rất có linh tính, trong mắt cảnh giới đã nhạt đi, bỗng nhiên giương cánh, tại bên trong phòng xoay một vòng, rơi vào trên vai y.

Ngày mùa thu y bào cũng không quá dầy, ưng trảo lực lại thập phần thật lớn, trên vai lập tức đau xót, Kỳ Minh Nguyệt đối về điểm này đau đớn không chút nào để ý, nhìn chăm chú vào trên vai Tiểu Hắc, trong lòng có chút thích.

"Minh Nguyệt ngươi đã đến rồi!" Một tiếng gọi hàm chứa mừng rỡ vang lên, Kỳ Minh Nguyệt xoay người, gặp Tương Dao mỉm cười đứng ở phía sau, liền trêu ghẹo nói: "Sư phụ, Minh Nguyệt tới thăm ngươi."

Tương Dao làm bộ muốn đánh, trên mặt lại tất cả đều là tiếu ý, "Sớm nói, đừng kêu sư phụ, lần tới như vậy nữa, ta sẽ không tha cho ngươi."

"Minh Nguyệt nhớ kỹ, Dao." Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, lại tự động ngã người nằm trên giường, kêu Oánh Nhiên cùng Hồng Tụ vì hắn mở cửa sổ lại kéo ra rèm cửa, nhượng bên ngoài gió thổi vào phòng tới, "Dao quả thực đóng cửa không ra, sao ngay cả cửa sổ cũng không mở một cái, như vậy không khí không lưu thông, chẳng lẽ không phải muốn buồn bực ra bệnh tới."

Tương Dao nghe vậy sắc mặt buồn bã, mặc dù đóng cửa không ra, nhưng cung giữa việc nàng đều rõ ràng, ngày gần đây chính là thời buổi rối loạn, chuyện của nàng vốn không muốn tái nhạ hắn ưu phiền,

rồi lại chỉ có thể trông cậy vào hắn, hôm nay vừa mới tới, không bằng thừa lúc lúc này thừa dịp hỏi han luôn.

43. Chương 43: Xuất Cung

Nàng nhiều lần lưỡng lự, rốt cục vẫn mở miệng.

"Minh Nguyệt biết không, ta xác thực có chuyện phiền lòng, vì vậy cũng lười chú ý đến chuyện ngoài thân."

Nhìn thấy tiểu hắc đứng ở trên vai y, trong mắt nàng lộ ra tiếu ý nhàn nhạc, tiểu hắc thân cận với y như vậy, xem ra nền tảng thiên âm đã vững chắc, có thể làm cho toàn thân phát ra một cỗ khí tức an nhiên tự tại, khiến cho ngay cả linh thú cảnh giác như vậy cũng chủ động thân cận.

Thấy nàng nói về chuyện đó mặt lại lộ vẻ ưu sầu, Kỳ Minh Nguyệt có chút kinh ngạc vô cùng, không chờ y hỏi thăm, Tương Dao đã chỉnh lại sắc mặt, hỏi về Liên Tâm Cổ.

Biết rằng không có gì giấu được tin tức của nàng, liền đem sự tình nói ra, lúc nói đến Liên Tâm Cổ, ra hiệu Oánh Nhiên trả lời, Oánh Nhiên vốn am hiểu y độc thuật, xưa nay lại nhu thuận thông minh, lúc này nói vài ba câu, đã đem đặc tính Liên Tâm Cổ nói ra hết..

Biết được âm luật thích hợp có thể khống chế cổ độc, nàng đang có ý cùng hoàng hậu nương nương, người hiểu rõ thiên âm thuật thương thảo nói chuyện một hồi, sớm vì điện hạ giải đi Liên Tâm, liền nói ra cách nhìn của mình.

Nghe xong lời của Oánh Nhiên, Tương Dao tinh thần tĩnh lặng suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên ngẩng đầu nói:

"Minh Nguyệt, ngươi cũng biết lúc trước ta vốn có chuyện muốn nhờ?"

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, y tự nhiên nhận ra ý tứ mà nàng muốn nói đến, nhưng thấy nàng hỏi về chuyện cổ độc, mới truy vấn tiếp.

"Dao có chuyện gì, cứ nói ra."

Tương Dao thở dài.

"Ta vốn không muốn phiền ngươi, cũng biết bệ hạ sẽ không để ngươi ly khai, bất quá hiện tại, việc này ngươi không thể không làm "

Nghe lời của nàng, chẳng lẽ muốn hắn rời cung? Kỳ Minh Nguyệt với ánh mắt dò hỏi, nghe nàng tiếp tục nói:

"Việc này với việc giải cổ độc cho ngươi cũng là có ích, nói không chừng lại có thể triệt để hóa giải Liên Tâm."

Lời này vừa ra, Hồng Tụ và Oánh Nhiên đều lộ ra vẻ mặt vui sướng, vội vã truy hỏi.

Tương Dao vẫy Tiểu Hắc lại, chỉ vào nó nói:

"Tiểu hắc lai lịch bất phàm, nó vốn là linh thú trong núi, vốn được một tiền bối thuần dưỡng, Dao cầm của ta cũng là vị tiền bối này tặng cho, y tập luyện Thiên Âm đã rất nhiều năm, thiên chất bất phàm, tuy không đạt đến tư chất thiên nhân của Minh Nguyệt, nhưng cũng có thể đem Thiên Âm phát huy hơn phân nửa hiệu quả. Nhưng gần đây nhận được tin tức, vị tiền bối này do tập luyện Thiên Âm mà tẩu hỏa nhập ma, vô phương khống chế Thiên Âm lực, người lẫn thú vật gần y đều bị tiếng đàn gây thương tích, y lại vô phương tự khống chế, bị chính tiếng đàn của mình làm cho khiếp sợ, đã được ba ngày."

Liên tiếp ba ngày đánh đàn không ngừng, sử dụng thiên âm, sợ rằng cầm cự không được bao nhiêu thời gian. Nhưng nàng thân ở trong cung không thể rời khỏi, mỗi ngày tình báo qua lại giang hồ không ngừng, đều cần nàng ra quyết định chỉnh lý, lại báo lên cho bệ hạ, vì thế chỉ có giống như Minh Nguyệt luyện qua Thiên Âm mới có thể thay nàng đi vào. Nhưng cũng không chỉ là vì thế.

"Nếu chỉ vì một nguyên nhân này, ta cũng không cần ngươi đi trước, nhưng Liên Tâm Cổ trong thân Minh Nguyệt, muốn giải trừ đi, chỉ cần dựa vào Thiên Âm pháp, vị tiền bối đó công lực cao thâm, chỉ cần cứu được y, khi đó có thể lấy tiếng đàn khống chế hoàn toàn Cổ độc, kế tiếp yên tâm mà lấy nó ra."

Lời này vừa ra, trong lòng Minh Nguyệt khẽ động, nếu có thể giải trừ triệt để Liên Tâm Cổ, thì có thể xem như là đã giải được họa lớn trong lòng.

"Không biết Minh Nguyệt có nguyện đi chăng?"

Y gật đầu, nhưng như thế, thì phải rời cung, chỉ sợ phụ hoàng lại tức giận.

Rời khỏi Nhiễm Hinh Các, sắc trời cũng không còn sớm, trên đường trở về Huyễn Thiên Điện, gặp vài tên cung nhân, vốn là không hề lưu ý, nhưng phát hiện ra những người đó vừa gặp y, thần sắc lại trở nên cổ quái, sau khi tránh né hướng y hành lễ, lại vội vàng rời đi.

Trong lòng thấy lạ, nhìn qua Hồng Tụ và Oánh Nhiên, phát hiện trong mắt họ đầy giận dữ, tựa hồ đã hiểu ra nguyên nhân trong đó. Thầm nghĩ chẳng lẽ vài ngày trước mê man, có phát sinh vài chuyện mà y không biết?

"Các ngươi có biết vì sao bọn họ như thế?" Y nghiêm mặt hướng Hồng Tụ và Oánh Nhiên hỏi.

Đầu tiên Hồng Tụ cúi đầu, chốc lát sau lại tức giận bất bình mà ngẩng đầu lên.

"Điện hạ, không biết là ai, nói An quý phi chết trong ngục là do điện hạ hại mà chết, lại nói điện hạ là dị tinh, sẽ mang tai họa lớn đến, thật là giận mà, đều là lưu truyền sau lưng, không một kẻ dám nói trước mặt, lại không thể bắt từng kẻ mà hỏi tội, bệ hạ lại không có phản ứng gì, thật khiến người…"

Lời chưa nói hết, tay áo bị Oánh Nhiên kéo lại, lập tức kinh sợ mà ngậm miệng lại, nhớ đến bệ hạ từng căn dặn, đừng để những chuyện này làm phiền điện hạ.

Nhìn thần sắc của hai người, Kỳ Minh Nguyệt đã biết, nhất định là phụ hoàng không cho nói, xem ra việc dị tinh bị phát hiện sớm hơn y dự liệu, đã bị người truyền ra ngoài, sự sợ hãi dồn nén trong lòng họ dĩ nhiên bùng phát, An Nhược Lam vừa chết, bất kể là biết hay không biết nội tình, sự việc này thật sự cũng khiến cho thân phận của y phủ lên một bóng đen, từ hoàng tử được sủng ái nhất mà trở thành dị tinh họa quốc.

Xem ra, nên ra ngoài tránh ngọn gió tai tiếng này mới được, hoặc bảo phụ hoàng cứ hạ chỉ đem y giáng khỏi cung?

Lắc đầu, nếu như phụ hoàng biết cách nghĩ trong lòng của y, e rằng lại một phen giận dữ và nghiêm trị.

Về đến Huyễn Thiên Điện, Kỳ Hủ Thiên đã chờ y dùng bữa, hai người cùng ngồi xuống, Kỳ Minh Nguyệt nhìn vào đồ ăn trên bàn, cũng không ăn, ngập ngừng một hồi, đối Kỳ Hủ Thiên nói:

" Phụ hoàng, Minh Nguyệt cần xuất cung một lần."

Nếu sớm muộn đều phải nói, không bằng sớm nói, phụ hoàng tuy bá đạo, nhưng không phải người không biết lí lẽ.

Kỳ Hủ Thiên nhíu mày, vẫn chưa hiện ra vẻ giận dữ, trầm ngâm nhìn chằm chằm vào Kỳ Minh Nguyệt, buông xuống bát đũa trong tay.

"Vì sao?"

Tuy không thấy hắn nổi giận, nhưng từ trong miệng hắn đã nghe ra ý tứ không hài lòng, Kỳ Minh Nguyệt vội vàng đem sự việc mà Tương Dao nói kể lại cho hắn. Kỳ Hủ Thiên sau khi nghe, thần sắc dần trở lại bình thường, cuối cùng thở dài.

"Xem ra phụ hoàng không ưng thuận cũng không được rồi, vì Cổ độc trên thân Minh nhi, lần này không thể không đi."

Kỳ Minh Nguyệt tuy biết hắn sẽ ưng thuận, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm.

"Nơi mà nàng từng nói cách hoàng cung Diệp Diệu thành không xa, đi lẫn về chỉ cần hai ngày, nếu không có điều gì bất trắc, thì ba ngày sau Minh Nguyệt có thể hồi cung."

“Vậy ngày mai thì khởi hành, phụ hoàng sẽ phân phó Lưu Dịch chuẩn bị ổn thỏa.”

Quả thực nên sớm không nên trễ, chỉ là phụ hoàng dễ chịu đáp ứng như vậy, thậm chí vì hắn mà an bài toàn bộ, khiến y có chút bất ngờ.

Tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn, lại không hề khác thường, không giống bộ dạng tức giận, cũng không có chút nào không nỡ, trong lòng Kỳ Minh Nguyệt lại có chút buồn bực.

Bưng bát lên, nén lại cảm giác trong lòng, y thần sắc như tường mà dùng bữa, lại quên đi hỏi về lời đồn đãi liên quan đến dị tinh.

Ngày thứ hai, Kỳ Minh Nguyệt trước đến Nhiễm Hinh Các chào từ biệt cùng Tương Dao, nghe nói Kỳ Hủ Thiên để y ra khỏi cung nhanh đến thế, Tương Dao cũng có chút bất ngờ, nói cho y nghe tục danh và nơi ở của vị tiền bối đó, lại nhắc tới từng chi tiết nhỏ nhặt, đúng là không thể tốt hơn.

Trong cung không ai biết sự rời đi của nhị hoàng tử, Kỳ Minh Nguyệt âm thầm mà xuất hành. Theo Lưu tổng quản đến bên mã xa, Kỳ Minh Nguyệt mang theo Hồng Tụ và Oánh Nhiên đứng yên lại.

“Lưu tổng quản, phụ hoàng đúng là còn ở trên điện nghị sự?” Nhịn không được vẫn là phải hỏi.

Lưu Dịch lắc đầu.

” Bệ hạ gần đây bận rộn việc nước, hậu cung lại xảy ra chuyện, quá nhiều việc cần bệ hạ tổn hao tinh thần, vì thế long thể ôm bệnh, chưa hề tảo triều.”

“Phụ hoàng bệnh rồi? ”

Kỳ Minh Nguyệt không thể tin được, phụ hoàng hôm qua vẫn còn tốt lắm, sao lại bệnh? Đang vội muốn truy vấn, lại cảm thấy phía sau có người ôm lấy thắt lưng của y, vừa muốn nghiêng người phản kích, lại nhận ra hơi thở quen thuộc đó.

“Lưu tổng quản…”

Y thở dài, đối với loại người như Lưu Dịch, dối không chớp mắt, vẻ mặt còn nghiêm túc như thế, thập phần vô năng nói lên lời. Người ôm bệnh trong thân rõ ràng ở trong mã xa, Lưu Dịch lại đem cái tuyên bố đối ngoại đó ra trêu chọc y.

Lưu Dịch thoáng khom người, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng, dẫn Hồng Tụ và Oánh Nhiên đi đến một chiếc mã xa khác, nhưng lúc ly khai trong mắt lại mang theo tiếu ý.

Nắm lấy cánh tay của phụ hoàng đang ôm bên hông y, Kỳ Minh Nguyệt xoay người lại, nhìn thấy người đang đứng phía sau, chính là Kỳ Hủ Thiên.

” Phụ hoàng hôm qua đúng là có ý gạt Minh Nguyệt? ”

Kỳ Hủ Thiên đắc ý khẽ cười.

“Nếu không như vậy, sao có thể thấy được biểu tình của Minh nhi vì phụ hoàng lo lắng không nỡ, phụ hoàng cũng thật là thụ sủng nhược kinh(*) đây, thì ra Minh nhi cũng có biểu tình không nỡ như thế này, cũng biết khẩn trương cho phụ hoàng.”

(*) được yêu mà lo sợ

Đem y ôm trong lòng, Kỳ Hủ Thiên ngồi vào trong mã xa.

Bên trong thập phần rộng rãi, bố trí đặc biệt thư thái, khiến người khác nhìn rồi chỉ muốn nằm xuống, đầy đủ mọi thứ bánh ngọt trái cây, còn trải lên tấm đệm mềm mại và thảm mỏng.

“Minh Nguyệt có lúc nào không khẩn trương cho phụ hoàng đâu? Phụ hoàng chớ oan uổng ta.”

Chỉ là y ngày thường không tùy ý biểu hiện ra mà thôi, không giống phụ hoàng, thấy y có chút thân cận với người khác, liền muốn nổi giận.

“Vậy phụ hoàng đi đến chỗ phi tần khác, vì sao không thấy Minh nhi nổi giận?”

Kỳ Hủ Thiên ôm chặt lấy y, vẻ mặt chất vấn, tựa hồ đối với y thập phần bất mãn.

Kỳ Minh Nguyệt cười nhẹ.

"Phụ hoàng chưa hề chạm vào các nàng, cớ sao Minh Nguyệt phải nổi giận?"

Thân là đế vương, nếu ngày ngày quyến luyến hậu cung là phóng túng, nhưng lâu không đi hậu cung, cũng sẽ chiêu gọi miệng lưỡi người khác, vì không để thế nhân hiểu lầm phụ hoàng có bệnh kín, thường xuyên đi hậu cung qua lại, cũng là cần phải thôi.

Trông thấy sự khôi hài trong mắt y, Kỳ Hủ Thiên nào có thể không biết trong lòng y nghĩ gì, hàm chứa nghiêm trị cắn lên vành tai của y một cái, mới thản nhiên hỏi.

"Nếu phụ hoàng ngày nào đó không cách nào nhẫn nại, chạm vào những phi tần đó, Minh nhi sẽ như thế nào?"

Kỳ Minh Nguyệt thu lại đôi mắt, đến lúc ngẩng đầu lên, trong đó đã là một mảng lạnh lùng hờ hững.

"Nếu có ngày đó, Minh Nguyệt liền giết đi người mà phụ hoàng chạm qua, sau đó rời khỏi hoàng cung, không bao giờ quay lại."

Đã là người bạn đời, nếu không cách nào toàn tâm toàn ý đối hắn, thà rằng không cần.

Lúc nói những lời này, thần sắc y bình tĩnh, nhưng sự xa cách trong đôi ngươi đã khiến Kỳ Hủ Thiên không cách nào chịu đựng được, đem y đặt dưới thân, áp lên đôi môi đang nhấp lại, tỉ mỉ, tay ôm lấy bên hông y lại chặt thêm một chút, sau đó ở bên tai y thì thầm.

"Phụ hoàng sẽ không để cho Minh nhi có cơ hội ly khai, đời này, ngươi mãi mãi là của ta."

Ngoài Minh nhi, không người nào có thể khiến hắn có cảm giác động tâm như thế này. Kỳ Hủ Thiên áp xuống thân của y, ở bên cổ mạnh mẽ hôn, trong lời nói mang đậm ý nhắc nhở.

"Không được phép nói ra lời muốn ly khai phụ hoàng, ngoài Minh nhi, phụ hoàng sẽ không chạm vào bất kì người nào, Minh nhi cũng phải nhớ, mỗi một tấc trên thân ngươi đều thuộc về phụ hoàng."

Tay hắn dọc theo bên hông của Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi trượt xuống, nghe thấy một tiếng rên nhẹ của thiếu niên, bên môi giương lên tiếu ý, đương lúc muốn hành động, liền nghe thấy Lưu Dịch từ ngoài xe thấp giọng hỏi một câu.

"Bệ hạ, việc trong cung…"

"Giao cho ngươi đi làm, lúc trẫm quay về, nhất định làm thỏa đáng."

Kỳ Hủ Thiên thoáng dừng một chút, trong mắt đảo qua một vầng thần sắc bí hiểm, tiếng nói vừa dứt, mã xa liền bắt đầu khởi hành.

Trong xe, thấy ánh mắt nghi vấn của thiếu niên, Kỳ Hủ Thiên cười tà một cái, không chờ Kỳ Minh Nguyệt hỏi, đầu ngón tay thâm nhập vào đáy khố của y, theo đó một tiếng thở trầm gấp, tay ở dưới hạ thân thiếu niên trêu đùa bị ấn giữ lại.

"Phụ hoàng… rốt cuộc có chuyện gì?"

Kỳ Minh Nguyệt kiềm lại khoái cảm của hạ thân, ấn giữ tay hắn hỏi.

"Chính là vì lời đồn dị tinh đó, phụ hoàng đã sai người đi tra ra là người nào gây nên."

Kỳ Hủ Thiên trả lời xong, động tác trên tay lại không ngừng, đầu ngón tay câu dẫn hạ thân ngây ngô của thiếu niên, chậm rãi xoa đùa lên đó.

Kỳ Minh Nguyệt thở dài một tiếng, bất đắc dĩ mà buông tay đang ngăn cản, mặc cho phụ hoàng ở dưới thân y nhen nhóm dục hỏa, không khắc chế được khoái cảm hướng y kéo tới, y cố gắng kiềm chế tiếng ngâm khẽ trong họng, tiếp tục hỏi:

"Lẽ nào… lời đồn… có người cố ý truyền ra ngoài?"

Bạn đang

Theo động tác của Kỳ Hủ Thiên, y đột nhiên kinh hãi thở gấp một tiếng.

"Phụ hoàng… đừng… để Minh Nguyệt nói hết… a!"

Một tiếng kinh hô, chỉ thấy Kỳ Hủ Thiên đã cởi xuống ti khố của y, hướng y lộ ra một nụ cười xảo quyệt.

"Lần trước Minh nhi vất vả rồi, có qua có lại, phụ hoàng cũng nên hảo hảo báo đáp mới phải…"

Nói xong, lại cúi đầu đem hạ thân non nớt của y ngậm vào miệng.

44. Chương 44: Lăng Sơn

"Phụ hoàng…" Kỳ Minh Nguyệt bứt rứt kêu lên, kéo kéo lọn tóc đang vướng trong tay. Y không rõ là bản thân muốn đẩy hắn ra, hay là muốn hắn ôm sát mình hơn nữa.

Nhìn y lúc này, duỗi mình trên tấm chăn mỏng, quần áo lộn xộn lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, tư thế vô cùng mê hoặc. Kỳ Hủ Thiên hơi hơi cúi đầu, mỗi động tác đều vô cùng tao nhã, giống như là đang thưởng thức một thứ mỹ vị hiếm có. từ tốn hôn lên cơ thể uyển chuyển của y.

Những tiếng thở dốc từ trong cổ họng không ngừng phát ra, Kỳ Minh Nguyệt chỉ có thể cảm nhận hưng phấn dưới thân như thủy triều dồn dập đánh tới, khiến cơ thể trẻ trung non nớt của y vô phương chế ngự mà không ngừng run rẩy.

Từ lúc y sống lại cho đến nay, bất luận thường ngày có trêu đùa như thế nào, phụ hoàng vẫn luôn để y tùy ý phát tiết dục vọng. Y cũng vì thế mà trước giờ vẫn luôn oán giận thân thể này vẫn còn quá ngây ngô, không chịu đựng được một chút trêu đùa. Nhưng lúc này, phụ hoàng cứ chậm rãi mà vuốt ve y như vậy, khiến y thực sự là không thể kiên nhẫn nổi, chỉ chốc lát sau toàn thân đã trở nên nóng rực, cơ thể vì động tình mà càng trở nên nhạy cảm, đến mức vạt áo lụa lướt nhẹ nơi chân cũng khiến y run rẩy. Tất cả quả thực là đã vượt quá mức kiềm chế của y.

"Phụ hoàng…" Nghe thấy y thấp giọng gọi, Kỳ Hủ Thiên ngay lập tức hiểu ý, cử động miệng nhanh hơn, đầu ngón tay lần về phía sau của y tìm đến đóa cúc kia, nhẹ nhàng ấn đi vào, một tay vuốt ve làn da đùi mềm mại, động tác vô cùng ám muội. Tất cả khiến Kỳ Minh Nguyệt đột nhiên cảm thấy một trận sảng khoái không thể kìm nén, dục vọng dưới thân ở trong miệng phụ hoàng mà trở nên ngày càng nóng bỏng, theo cử động của chiếc lưỡi ma thuật khiến cơ thể y không ngừng run rẩy, cuối cùng khống chế không được mà phát tiết dòng tình dịch dính dấp nóng hổi.

Sau khi đợt khoái cảm mê người đã qua đi, y từ từ mở mắt, ngay lập tức bắt gặp vẻ mặt đầy tà mị của phụ hoàng, tựa như việc trêu đùa y là một cử chỉ vô cùng bình thường. Hắn dùng một dáng vẻ vô cùng thản nhiên, nuốt xuống bạch trọc đang ở trong miệng mình, thậm chí đầu lưỡi còn khẽ liếm nốt vết dịch tràn bên khóe miệng. Thần sắc của hắn lúc làm việc đó cứ như vừa được thưởng thức món mỹ thực, vô cùng thỏa mãn, đắc ý, tình sắc vì thế mà càng trở nên ám muội. Kỳ Minh Nguyệt thì trái lại, hành động của Kỳ Hủ Thiên khiến gương mặt vốn đã ửng đỏ của y càng thêm nóng rực.

Y vội lắc lắc đầu trấn tĩnh, lại ho nhẹ vài tiếng, dùng giọng điệu tràn đầy bất mãn nói, "Phụ hoàng còn chưa trả lời câu hỏi của Minh Nguyệt, là ai đã cho rêu rao lời đồn đãi về dị tinh."

"Minh nhi thật là không chuyên tâm gì cả, vì sao vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, chẳng nhẽ phụ hoàng còn chưa khiến Minh nhi cảm thấy hài lòng?" Hắn vừa hỏi xong, một bàn tay đã đi xuống lần mò hạ thân của Kỳ Minh Nguyệt.

Vội vàng ngăn bàn tay đang đi lung tung kia, sắc đỏ trên gương mặt Kỳ Minh Nguyệt từ trước vẫn chưa tan hết, giờ lại càng thêm đậm vì tức giận, đôi mắt mờ mịt ướt át, "Phụ hoàng!"

Kỳ Hủ Thiên gương mặt đầy tiếu ý lúc đó mới rút tay lại, sau đó lấy ra một chiếc khăn lụa, thay y lau đi vết dịch dưới thân, giúp y chỉnh trang lại y phục, cuối cùng ôm lấy cơ thể y, nhẹ nhàng đáp, "Kẻ đó không biết Minh nhi giết An Nhược Lam, nhưng nhân việc nàng chết mà cố ý nhắc lại lời sấm về dị tinh, muốn gán thân phận dị tinh cho ngươi."

"Phụ hoàng đối với chuyện định thế nào?" Muốn cấp tốc dồn y vào tử lộ, lại dùng phương thức như vậy, vừa nghe phụ hoàng nói qua, Kỳ Minh Nguyệt liên ngay lập tức xác định danh tính kẻ gây chuyện.

"Minh nhi chỉ cần ngồi xem chuyện vui là được, không cần nhọc công mà tự đặt bản thân vào hoàn cảnh nguy hiểm. Phụ hoàng tuyệt sẽ không nương tay." Kỳ Hủ Thiên ôm chặt y hơn, giọng nói mềm nhẹ, nhưng trong mắt lại toát ra tia tiếu ý lạnh lùng.

Biết phụ hoàng đã có tính toán, y cũng không tiếp tục suy nghĩ, đến lúc trở về hoàng cung tất sẽ biết rõ mọi chuyện. Lúc này y mới cảm thấy sự mệt mỏi kéo đến, liền thả lỏng người khẽ tựa vào ngực Kỳ Hủ Thiên, lại chợt nhớ ra lúc nãy chỉ có mình y là được thỏa mãn, phụ hoàng thì không. Nghĩ đến đó, y không khỏi cảm thấy có chút áy náy, nhưng chưa kịp nói gì đã bị Kỳ Hủ Thiên hôn lên môi.

"Minh nhi không cần để tâm đến chuyện nhỏ đó. Nếu ngươi thực sự có ý muốn hồi báo phụ hoàng, tốt nhất chờ đến lúc giải xong Liên Tâm cổ, khi đó nhượng phụ hoàng hảo hảo thưởng thức cơ thể ngươi…" Tiếng nói tắt dần nhưng ngữ điệu ám chỉ vô cùng rõ ràng, khiến Kỳ Minh Nguyệt hiểu ý, phẩm thưởng lúc đó sẽ không đơn giản như hôm nay. Tiếp tục hôn lên cổ y, Kỳ Hủ Thiên cười nham nhở, "Minh nhi như vậy tức là đáp ứng rồi?"

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu. Nếu giải xong Liên Tâm, hắn lúc đó không cần phải chú ý cẩn trọng nữa.

Kỳ Hủ Thiên mỉm cười hài lòng, lại như có vẻ không thể kiên nhẫn mà ra lệnh cho mã phu đánh xe nhanh hơn, nhằm hướng Tương Dao chỉ đường tới Lăng sơn thẳng tiến.

Lăng sơn thuộc địa phận một trấn tứ phía nam Diệp Diệu thành, không lớn cũng không nhỏ, đối với Thương Hách cũng không coi là đáng để tâm. Tuy nhiên, vì trấn tiếp giáp Diệp Diệu, khoảng cách đến Hoàng thành cũng không quá xa, lại có ưu thế về vị trí cùng phong thủy, vậy nên số lượng người qua lại trấn này không nhỏ, trở thành nơi tụ tập của thương nhân, khiến không khí nơi đây vô cùng náo nhiệt sầm uất.

Mã xa đi qua cổng thành liền chạy chậm lại, cũng vừa lúc màn đêm buông xuống, dù vậy đường phố vẫn không bớt người qua lại, vẫn ồn ào huyên náo tiếng người. Kỳ Hủ Thiên không sai người đi tìm nơi nghỉ trọ. Hắn dự định lập tức tiến Lăng sơn, sớm giải quyết trùng độc, Minh nhi cũng sớm giảm thiểu nguy hiểm.

Kỳ Minh Nguyệt đối với xếp đặt của hắn tự nhiên cũng không có phản đối. Hai chiếc mã xa tiếp tục di chuyển qua dòng người, thẳng tiến về phía Lăng sơn.

Nhìn theo bóng chiếc mã xa tiêu thất trong đám sương mù, những người trên đường nguyên bản hiếu kỳ giờ đều lộ vẻ sợ hãi.

"Mau nhìn! Lại có kẻ đi tới nơi đó!"

"Không thể nào, quả là to gan a, những người trước đây qua nơi đó đều không thấy trở lại, giờ lại có một đám không muốn sống."

"Hư, nói khẽ thôi… cẩn thận bị ma tiên nghe thấy!" Có người căng thẳng quay đầu nhìn xung quanh, sau mới cẩn thận lên tiếng nhắc.

Chiếc xe ngựa chạy qua lúc nãy trông vô cùng sang trọng, khiến mọi người đều tò mò không biết là người có tiền nào đó cảm thấy nhàn rỗi mà tìm đến nơi đây?

Người dân sống ở địa phương này ai cũng biết trên núi có thần tiên ẩn cư. Những người thường lên núi đốn củi hay săn thú, thỉnh thoảng nghe được tiếng tiên nhạc bàn. Nếu chủ ý muốn tìm kiếm tiên nhân, đến nửa đường bao giờ cũng sẽ trở nên u mê mà không tìm ra phương hướng, tâm trạng trở nên chán nản, cho đến lúc trở lại nhà mới như tỉnh khỏi giấc mộng, đều không biết là bản thân làm thế nào mà trở lại được. Năm tháng trôi qua, người dân đều trở nên quen thuộc, không còn ai để ý dò xét về bí mật trên núi nữa, chỉ có những người từ nơi khác đến, mới thấy lạ mà trở nên có hứng thú muốn tìm hiểu một phen, nhưng chưa có một ai được thỏa nguyện được giáp mặt thần tiên.

Nhưng gần đây xảy ra điều khác thường. Có người không cẩn thận bị lạc, đi lung tung thế nào lại hướng đỉnh núi, càng không biết làm sao mà thuận lợi lên tới nơi, nhưng lúc quay lại cái gì cũng không nói, cả ngày mơ mơ màng màng, cơm nước cùng không dùng, tựa như người mất hồn, cho đến tận lúc chết vì đói cũng không mở miệng nói câu nào.

Không chỉ có duy nhất một người như vậy, ngay cả các con thú sống trên núi cũng trở nên kỳ quái khác thường. Tất cả đều không biết vì lý do gì mà chạy xuống núi, có con đến nơi thì lăn đùng ra chết, có con thì thỉnh thoảng lại run lẩy bẩy. Cứ nhìn tình trạng như vậy, hỏi còn ai dám lên núi nữa?

Cũng có người muốn biết rõ nguyên do, đem theo người nhà rầm rộ lên núi tìm tiên, nhưng rốt cục chẳng tìm được gì, mà kết quả cũng không khác biệt kẻ đi lạc cùng đám thú vật kia, hoặc hóa điên, hoặc đã chết, dù không rồ không chết thì cũng biến thành một thứ bù nhìn, dù sống nhưng không hề có chút nhân khí.

Thần tiên đã không còn là thần tiên, đã bị người dân xung quanh đổi thành ma tiên. Có lời đồn là ai gặp ma tiên, hồn phách sẽ bị đánh cắp, sớm muộn sẽ chết.

Chỉ trong một thời gian ngắn đã có rất nhiều người gặp nạn, giờ lại có kẻ hướng Lăng sơn mà đi, không gọi là muốn tìm chết thì là gì?

Người dân nhìn về phía ngọn núi âm u, đều lắc đầu thở dài, đáng tiếc không ai kịp nhắc đám người kia một tiếng, đó là nơi không nên đi a!

Mã xa càng tới gần Lăng sơn, sương mù càng thêm dày đặc, đến mức phương hướng cũng dần trở nên không rõ ràng. Đến cuối mã phu cũng không thấy rõ đường, đành phải cho xe chạy chậm dần rồi dừng hẳn lại. Tất cả đều rời khỏi mã xa, yên lặng đứng bên đường. Đám ngựa dường như cảm nhận được điều gì không ổn, liên tục dậm dậm vó trước lên mặt đất, tạo thành những tiếng "đắc đắc" vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Nhận ra sự bất an của đám ngựa, Kỳ Minh Nguyệt sắc mặt trở nên nghiêm túc, nheo mắt nhìn lên, chỉ thấy ở phía xa là đỉnh núi cao cao ẩn hiện giữa những đám mây trôi lững lờ, tạo nên cảm giác huyền ảo chốn thần tiên.

Chỉ có điều không biết người sống trên núi lúc này đang ở đâu, chỉ nghe được tiếng đàn vang vọng, hữu khinh hữu trọng, thanh thoát vừa phải, thâm thúy hòa hợp, như chất chứa ưu tư của nhân thế.

Phát hiện y trở nên trầm tư, Kỳ Hủ Thiên liền tiến lại gần, vòng tay ôm lấy cơ thể y, "Minh nhi không nên nhọc sức. Hôm nay đã ở trên đường cả ngày rồi, chi bằng bây giờ nghỉ ngơi, ngày mai lên núi sớm." Nguồn:

Kỳ Minh Nguyệt nhíu mày khó hiểu, Mục đích lúc đầu là nhanh chóng giải quyết vấn đề trùng độc, giờ vì sao phụ hoàng lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

"Phụ hoàng có phải là phát hiện ra điều gì không đúng?"

Kỳ Hủ Thiên chậm rãi gật đầu, đem những thông tin ảnh vệ mới thu thập được tất cả đều nói cho y, "Phụ hoàng chỉ sợ cơ thể ngươi không được nghỉ ngơi, sẽ không đủ sức ứng phó với thiên âm lực." Hơn nữa y còn trúng Liên tâm cổ, nếu bị tiếng đàn kia làm nhiễu loạn rất có thể sẽ khiến độc tính phát tác, đến lúc đó thì không biết sẽ ra sao.

Nhìn phản ứng của đám ngựa Kỳ Minh Nguyệt cũng hiểu được, thiên âm từ trên núi truyền xuống làm cho muông thú dưới chân núi hoảng loạn, thực sự vô cùng lợi hại. Giờ lại nghe được những điều Kỳ Hủ Thiên nói, y lại càng không thể xem thường công lực của vị tiền bối này.

"Người này càng lợi hại, lại càng có năng lực giúp Minh Nguyệt giải trừ Liên tâm cổ. Dao đã căn dặn ta kĩ càng, phải hành động như thế nào, Minh Nguyệt tự rõ ràng, sẽ không để cho bản thân gặp nguy hiểm. Phụ hoàng không phải lo lắng." Y từ tốn đáp lời Kỳ Hủ Thiên, gương mặt cũng lộ vẻ thong thả trầm tĩnh, xem ra đã đặt quyết tâm, ngay lập tức lên núi.

Hiểu rằng không còn cách nào cản trở được y, Kỳ Hủ Thiên chỉ có thể tin tưởng vào khả năng của Kỳ Minh Nguyệt, không nói thêm câu nào. Hồng Tụ và Oánh Nhiên đứng bên cạnh tuy trong mắt cũng hiện rõ sự lo lắng, nhưng cũng không lên tiếng. Cả hai đều tin tưởng, điện hạ nhất định có cách tháo gỡ vấn đề trước mắt.

Chẳng biết y vừa dùng phương pháp gì, chỉ thấy cánh tay vừa vung lên, liền có một con cự ưng đen tuyền từ trên cao lượn xuống. Cặp mắt sắc bén của nó đảo một vòng, ánh mắt đầy cảnh giác, sau đó mới đậu lên vai của Kỳ Minh Nguyệt.

"Tiểu Hắc này vốn do vị tiền bối nuôi dưỡng, mang nó theo nhất định có thể hỗ trợ ít nhiều." Giải thích đơn giản với những người xung quanh, Kỳ Minh Nguyệt nhún người phóng lên núi.

Bóng trắng như con thoi thoắt ẩn thoắt hiện trên sơn lộ, chẳng mấy chốc đã biến mất giữa rừng cây. Kỳ Hủ Thiên cũng phóng người lao theo, bám sát Kỳ Minh Nguyệt. Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên cũng không chịu kém, nhanh chóng vận công đuổi theo hai vị chủ nhân.

Dọc đường không ai nói câu nào. Màn đêm dần buông xuống, khắp Lăng sơn không nghe thấy có bất kỳ tiếng động thú vật thường gây ra, thậm chí cả tiếng của côn trùng cũng vắng bóng. Bầu không khí kỳ quái như vậy khiến cho đoàn người càng thêm trầm lặng.

Lên đến nửa đường, Kỳ Minh Nguyệt dừng bước. Kỳ Hủ Thiên trước sau như một vẫn theo ngay phía sau y thấy y đột ngột dừng lại liền cau mày, trầm giọng hỏi, "Minh nhi cảm thấy có điều gì bất thường?"

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, "Có vẻ như Minh Nguyệt chỉ có thể lên núi một mình." Y vừa mới phát hiện, mơ hồ cảm thấy có tiếng thiên âm truyền đến, nhưng đây không phải âm thanh có thể nghe thấy bằng thính giác thông thường. Y luyện thiên âm bởi vậy đối với loại âm thanh có phần mẫn cảm.

"Phụ hoàng đi cùng ngươi." Hắn tuyệt đối sẽ không để Minh nhi một mình vào hang cọp.

"Phụ hoàng có khả năng chống lại thiên âm lực?" Kỳ Minh Nguyệt nghĩ đến Tương Dao, tự nhiên có nghi vấn.

Kỳ Hủ Thiên khẽ cười, "Chưa thử sao biết." Đối với thứ âm luật có khả năng khống chế tâm thần người nghe này, hắn cũng không phải có ý xem thường, nhưng đối với năng lực bản thân cũng không phải không có tự tin.

"Nếu chẳng may bị tiếng đàn ảnh hưởng, phụ hoàng sẽ phải đối mặt với những ký ức không muốn nhớ tới, cũng có thể sẽ bị làm cho quên hết mọi chuyện, dù là Minh Nguyệt có thể cũng sẽ không nhớ. Chuyện mạo hiểm như vậy, phụ hoàng vẫn nhất quyết muốn cùng ta vào núi?"

"Đối với những chuyện lúc còn trẻ, phụ hoàng vốn không bao giờ để ý. Còn về Minh nhi, phụ hoàng dù gặp chuyện gì cũng sẽ không bao giờ quên ngươi." Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào Kỳ Minh Nguyệt, tuy sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ngữ khí lại hết kiên định.

Biết không còn cách nào thuyết phục hắn, Kỳ Minh Nguyệt chỉ có thể thở dài. Y hiểu rõ, với năng lực và tính cách của phụ hoàng, nhất định sẽ không dễ bị tiếng đàn đánh bại.

Hai người đang định tiếp tục tiến bước, đột nhiên nghe thấy một âm thanh khác lạ ngay gần nơi bọn họ đang đứng.

Ảnh Nhất nhẹ nhàng tiến đến thăm dò. Lúc bóng đen xuất hiện trở lại, trên tay đã có thêm một người.

45. Chương 45: Hai Đứa Trẻ

"Ô ô ô… Lam là đồ tồi, bỏ mặc Tiểu Ngân ở đây! Các ngươi người xấu, không được động vào ta! Buông ra! Buông ra!" Thứ đang không ngừng dãy dụa trong tay Ảnh Nhất kia quả thực chỉ là một đứa hài tử.

Tóc hài tử màu bạc lộ ra dưới ánh trăng, rõ ràng không giống người thường. Hài tử mắt to ngấn lệ, nhưng vẫn không chịu thua mà liên tục quơ quào tay chân.

Kỳ Minh Nguyệt ra dấu cho Ảnh Nhất thả đứa bé ra. Lúc nó đang định chạy đi, y liền ngay lập tức chặn lại hỏi, "Ngươi là hài tử nhà ai? Vì sao lại ở chỗ này?" Đứa bé trông nhiều lắm cũng chỉ khoảng năm tuổi, vậy nhưng đầu lại đầy tóc bạc, còn xuất hiện ở ngay chỗ điểu thú vừa biến mất giữa Lăng sơn. Nếu nói nó chỉ là tiểu hài nhi nhà thường nhân thì chẳng ai tin.

Hài tử bị Kỳ Minh Nguyệt chặn đường đành phải dừng lại, nhưng nó cũng không né tránh mà ngước mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, "Vì sao trên người ngươi có mùi vị của sư phụ?"

Mùi vị của sư phụ? Chẳng lẽ là chỉ "mùi" của thiên âm? Kỳ Minh Nguyệt cười ôn hòa, vươn tay vuốt nhẹ những sợi tóc bạc, "Ngươi gọi là Tiểu Ngân? Sở tiền bối là sư phụ của người?" Nếu đúng thật là thế, liền không khó giải thích vì sao đứa trẻ kỳ lạ này lại ở Lăng sơn.

"Ngươi sao lại biết sư phụ ta họ Sở?" Tiểu Ngân tuy vẫn còn ngờ vực nhưng cũng gật đầu xác nhận, sau đó nhanh chóng quệt nước mắt trên mặt, không sợ hãi nắm lấy tay áo Kỳ Minh Nguyệt, "Tiểu ca ca, vì sao ưng của ngươi không có vẻ gì sợ hãi cả? Tiếng đàn của sư phụ rất lợi hại, đã dọa tất cả muông thú ở đây chạy khỏi núi rồi mà."

"Tiểu Hắc vốn là linh thú của núi này, được sư phụ ngươi thuần dưỡng, đã quen rồi nên không sợ. Huynh là Minh Nguyệt. Tiểu Ngân nói cho ca ca biết, Lam mà ngươi nói đến là ai? Sư phụ các ngươi hiện giờ đang ở đâu?" Kỳ Minh Nguyệt dò hỏi.

Hài tử vừa nghe y nói xong, mắt lại ngay lập tức trào lệ, "Sư phụ gặp chuyện. Lam theo lời sư phụ dặn, mang tin đi tìm người giúp đỡ, nhưng đi mãi vẫn chưa tìm được ai…" Nó vừa nói xong liền như không nhịn được, nhào vào lòng Kỳ Minh Nguyệt òa khóc.

Kỳ Minh Nguyệt đang muốn an ủi đứa trẻ nhỏ, một bóng người không biết từ đâu xuất hiện, túm lấy Tiểu Ngân đang vùi mặt vào người y khóc quăng sang một bên. Sau đó, trong lúc y chưa kịp phản ứng, một cổ lực đạo nhanh chóng kéo y về phía sau, ngã vào một bờ ngực rộng quen thuộc. "Minh nhi đã đáp ứng phụ hoàng, sẽ không có hành động thân thiết với bất cứ ai. Sao giờ lại không giữ lời?"

Nghe trong giọng người hỏi đã có chút không vừa ý, nhận ra phụ hoàng ngay cả đối với một đứa trẻ cũng tỏ ra đố kỵ khiến Kỳ Minh Nguyệt dở khóc dở cười. Y xoay người lại, ngay trước mặt tất cả những người có mặt, hôn nhẹ lên cuối môi hắn, khẽ cười nói, "Phụ hoàng đâu cần phải để ý quá như thế. Tiểu Ngân chẳng qua chỉ là một đứa bé con mà thôi."

Kỳ Hủ Thiên cúi đầu cười nhẹ vào tai y, "Minh nhi quên rồi sao, khi ngươi vẫn còn trong hình dạng một đứa trẻ đã khiến cho phụ hoàng tâm tư rối loạn rồi."

Ẩn ý trong câu nói của hắn, Kỳ Minh Nguyệt sao lại không rõ. Tuy vậy hiện tại cũng không phải thời điểm và nơi chỗ thích hợp để bàn luận vấn đề đó, y liền tảng lờ câu nói của hắn, quay người lại phía hài tử. Không biết từ lúc nào, thêm một đứa trẻ khác xuất hiện. Hài tử này trông tuổi tác cũng xấp xỉ hài tử đầu tiên, toàn thân mặc đồ màu lam, nét mặt vô cùng lạnh lùng. Hài tử này đối với những hành động thân mật của y cùng phụ hoàng không hề để tâm, chỉ chăm chú ôm lấy Tiểu Ngân, cảnh giác quan sát bọn họ. Có cảm giác như chỉ cần nó phát hiện ra bọn họ có động thái gì khác thường, sẽ ngay lập tức đem Tiểu Ngân bảo vệ cẩn thận mà rời đi.

Hồng Tụ nãy giờ vẫn đứng bên cạnh, thấy một đôi hài tử xuất hiện đã sớm cảm thấy có hứng thú. Lúc này nàng liền chạy đến, đối bọn họ tươi cười đầy thiện ý, nhẹ nhàng lên tiếng, "Chủ nhân của chúng ta đến để cứu sư phụ các người, không phải là người xấu đâu, các ngươi đừng sợ."

Gương mặt hài tử áo lam vẫn không đổi. Nó đợi Hồng Tụ nói xong, hơi bĩu môi trả lời, "Ai sợ!" Nói xong lại cúi đầu mắng Tiểu Ngân vẫn đang đứng im trong vòng tay, "Đồ ngốc! Đã dặn ngươi không chạy lung tun, phải chờ ta trở lại…" Không đợi nó mắng xong, Tiểu Ngân liền khóc òa lên, khiến hài tử áo lam đành phải ngừng lời mắng mỏ mà chuyển sang an ủi dỗ dành, xin lỗi rối rít như chính nó mới là người sai vậy.

Kỳ Minh Nguyệt đứng ở bên, thấy tình huống đảo ngược như vậy cảm thấy hai hài tử vô cùng đáng yêu, không nhịn được mà bật cười trêu chọc, "Các ngươi còn có thời gian ở đây mà chơi đùa, phải chăng sư phụ các ngươi đã bình yên vô sự rồi sao?"

Nghe y nhắc nhở, hai đứa trẻ liền lập tức bừng tỉnh. Sư phụ bọn chúng còn đang chờ người tới cứu! Cả hai liền vội vàng đi tới trước mặt y, "Ngươi có thể cứu sư phụ?"

"Có thể." Kỳ Minh Nguyệt hơi cong môi. Y nghĩ nếu nói nhất định thì không quá chắc chắn, nhưng dù sao y cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Tiểu Ngân nghe y nói vậy liền vội vã nắm lấy tay áo y, "Thực sự? Ngay lập tức đi cứu sư phụ?" Nó vừa hỏi xong liền bị hài tử được gọi là Lam kia kéo lại.

Kỳ Minh Nguyệt từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên tiếu ý trên mặt, nghiêng đầu nhìn sắc trời, sau đó hỏi, "Gần đây có chỗ nào thích hợp nghỉ chân không?"

Hai hài tử vội gật đầu lia lịa.

Đoàn người được hai hài tử dẫn đến một gian phòng nhỏ. Xem ra nơi này là chỗ ở của hai đứa trẻ này, chứ chúng không ở cùng Sở Ngu.

Sau khi vào phòng và ngồi xuống đàng hoàng, Kỳ Minh Nguyệt mới bắt đầu hỏi thăm về tình trạng của Sở Ngu, hai đứa trẻ cũng đem mọi điều chúng biết nói lại toàn bộ cho y.

Chuyện bắt đầu từ mấy ngày trước, hôm đó Sở tiền bối tựa như giác ngộ được điều gì, liền đuổi hai hài tử trở về gian phòng riêng, còn dặn bọn chúng nếu thấy có chuyện không hay xảy ra thì phóng chim câu ra ngoài báo tin. Hai đứa trẻ đã sớm quen với việc sư phụ thường hay bế quan luyện tập, bồ câu đưa tin nói vậy cũng chưa lần nào cần dùng đến. Vậy nên lần này cả hai đều vui vẻ nghe lời, thậm chí còn có điểm hứng khởi vì có thêm mấy ngày tự do để chơi đùa.

Bọn chúng chỉ không ngờ là lần này lại thực sự xảy ra chuyện. Liên tục ba ngày sau đó, tiếng đàn thủy chung chưa bao giờ ngừng. Lúc mới đầu âm thanh chỉ là vô cùng mị hoặc mê mẩn, nhưng càng về sau tiếng đàn càng thêm mạnh mẽ khuấy đảo hồn phách con người. Hai hài tử không dám đến gần, nhưng cả hai đều vô cùng lo lắng sư phụ không biết đã gặp chuyện chẳng lành gì, liền lập tức thả bồ câu báo tin. Bọn chúng hối hận đã không sớm phát hiện sư phụ có điểm dị thường, lại càng thêm hoảng loạn.

Kỳ Minh Nguyệt sớm biết Sở Ngu nhất định đã bị chính tiếng đàn của lão làm cho điên đảo. Y luyện tâm pháp đồng nguyên, ít nhiều có thể chống đỡ trong khoảng thời gian nhất định. Lúc nãy vốn định trực tiếp xông vào, nhưng lại bị hai tiểu tử ngăn lại.

Hóa ra trên đỉnh núi còn bố trí một mê trận, người nào lỡ bước vào sẽ không phát hiện ra có điều gì khác thường, nhưng sẽ dần bị thiên âm tích tụ trong trận pháp làm cho hóa điên. Trận pháp này có khả năng tụ hội nội lực của tiếng đàn, lại có thể khuếch đại hiệu quả của thiên âm lên gấp mấy lần, thì cho dù người có ý chí kiên định đến mức nào đi chăng nữa cũng không có khả năng chịu quá nửa khắc.

Người nào vô tình đi lạc, lọt vào mê trận, sẽ bị thiên âm đánh cho mất hồn bạt vía. Chỉ trong mấy ngày, đã có không ít người không may, cho dù cuối cùng có về được đến nhà, cũng không chắc có thể sống được thêm mấy ngày.

Nghe xong những lời này, Kỳ Minh Nguyệt tức khắc hiểu ra, thầm suy đoán những lời đồn dưới chân núi nhất định là vì chuyện này mà ra. Thế nhưng nếu không nhập trận, sẽ không có cách nào cứu được người ra, Sở tiền bối đang bị phong tỏa ở trong trận nhất định không còn có thể cầm cự được bao lâu nữa.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của y, hai hài tử nhìn nhau cười, sau đó quay đầu lại nói cho Kỳ Minh Nguyệt biết, phía sau núi có một đường tắt rất ít người biết, dẫn thẳng lên đỉnh núi. Đường này vốn là do hai đứa bọn chúng ngày thường ham chơi, dùng sơn lộ lên núi thì quá dài, vậy nên mới tìm ra đường tắt này để lên núi nhanh hơn.

Nghe xong lời này, Kỳ Minh Nguyệt không chậm trễ, lập tức đứng dậy, "Sở tiền bối đã đánh đàn liên tục mấy ngày không ngừng nghỉ, nhất định đã gần sức cùng lực kiệt, thần trí không còn minh mẫn, chỉ nghe âm bằng bản năng. Giờ là lúc người bình thường nghỉ ngơi, cũng là lúc con người ta dễ buông lỏng nhất, không bằng ngay bây giờ xông vào, sẽ dễ thành công nhất."

Nghe y lý giải như vậy, không ai có thể phản bác. Kỳ Hủ Thiên vốn là tin tưởng y, khiến cho những người xung quanh càng không dám phản đối. Sắp xếp để hai đứa trẻ ở lại gian nhà, lại dặn Hồng Tụ và Oánh Nhiên cùng những kẻ tùy tùng khác ở lại canh chừng, còn lệnh Ảnh Nhất cùng Vô Hào từ nơi bí mật gần đó bảo vệ an toàn cho cả toán người, mọi chuyện xong xuôi, Kỳ Minh Nguyệt và Kỳ Hủ Thiên nhanh chóng phóng về hướng con đường nhỏ phía sau núi hai hài tử đã chỉ, cấp tốc lên núi.

Dọc đường đi, để ý thấy vẻ bình tĩnh của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt tò mò hỏi, "Lẽ nào phụ hoàng không sợ Minh Nguyệt có thể lỡ tay, hoặc là bị tiếng đàn làm mất hồn sao?"

Kỳ Hủ Thiên vòng tay ôm lấy y, "Phụ hoàng tin vào năng lực của Minh nhi. Hơn nữa ta nhất định sẽ không để Minh nhi gặp nguy hiểm." Ngữ thanh hắn điềm đạm mà lạnh lùng. Hắn ngay từ đầu đã định sẵn, nếu

Minh nhi gặp chuyện, hoặc cổ độc bị ảnh hưởng mà phát tác, hắn sẽ ngay lập tức giết kẻ trên núi, sau đó tìm phương pháp khác giải cổ cho Minh nhi.

Kỳ Minh Nguyệt phần nào đoán được suy nghĩ của hắn, cũng không nói gì thêm. Y được phụ hoàng ôm vào trong ngực, lại được hắn không tốn chút sức lực mang y lao lên núi.

Lúc cả hai đến gần đỉnh núi, quả nhiên nghe thấy từng đoạn cầm âm rời rạc truyền tới.

Tiểu Hắc vẫn lượn vòng giữa không trung nghe thấy tiếng đàn liền đột ngột lao thẳng xuống một mục tiêu nào đó, còn phát ra một tiếng kêu vang vọng. Có vẻ như nó rất quen thuộc với tiếng đàn lẩn quất, hoặc là nó cũng phát hiện ra có điều gì không bình thường.

Kỳ Minh Nguyệt nhảy xuống từ trong vòng tay của Kỳ Hủ Thiên, nhanh chóng lao về hướng Tiểu Hắc bay đến.

Cách rừng cây, giữa cánh rừng rậm rạp là một vùng đất trống, có một người đang ngồi quay lưng về phía bọn họ. Những tiếng đàn đứt đoạn vẫn vang lên quả thực là do người đó tạo ra. Tiểu Hắc lúc này đang lượn vòng phía trên đầu lão, nhưng nó cũng không dám thực sự đáp xuống. Rõ ràng tiếng đàn đã trở nên quá mức gay gắt, ngay cả Tiểu Hắc tuy là linh thú cũng không dám tùy tiện lại gần.

Để ý kỹ hơn một chút, Kỳ Minh Nguyệt phát hiện tiếng đàn quả có ẩn chứa thiên âm lực. Y hiện tại vẫn chưa bị ảnh hưởng gì nhiều, lại nghĩ đến phụ hoàng, liền lo lắng quay lại nhìn người bên cạnh.

Kỳ Hủ Thiên đang cau mày, ánh mắt đông cứng. Hắn thấy Minh nhi quay lại nhìn mình, hơi mỉm cười, chớp nhẹ mắt trấn an y, "Đừng lo, phụ hoàng chỉ để tâm đến Minh nhi, tiếng đàn không thể ảnh hưởng được ta đâu."

Nghe giọng điệu đầy tự tin của hắn, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi trừng mắt. Xem ra bản tính phóng đãng của phụ hoàng không thể sửa được, chỉ có đối tượng khiến hắn thể hiện là thay đổi mà thôi.

Không rảnh nói đùa với hắn, y biết hắn cũng không phải là không cảnh giác. Y nắm chặt tay Kỳ Hủ Thiên, thận trọng tiến lên.

Vượt qua vạt rừng, ra tới vùng đất quang, càng tiếng gần đến người đang ngồi, nhạc thanh của thiên âm ngày càng trở nên rõ ràng.

Tiếng nhạc như tiếng khóc thương kể lể đánh thức bao hồi ức, lại như lời nỉ non an ủi từng chút từng chút len lỏi vào sâu thẳm tâm tư, khiến người bị chìm đắm trong đó, bởi vì nhu tình ẩn trong tiếng đàn mà say mê. Tiếng đàn lúc thì mạnh mẽ dồn dập, lúc lại du dương nhẹ nhàng... cứ như thế luân phiên, tựa như người gảy đàn đang vô thức cùng tiếng đàn đối đầu, nhất quyết không chịu phải rơi vào sự không chế trầm luân của cầm thanh.

Kỳ Minh Nguyệt đang định tiến gần thêm lại đột ngột cảm thấy tay truyền đến một trận đau đớn, chính là vì phụ hoàng đang siết chặt tay y. Lại ngước nhìn sắc mặt của hắn, thấy khuôn mặt đã như không còn một giọt máu nào. Đôi mắt bình thường vẫn vô cùng ôn nhu nhìn y giờ hiện hồng quang, như là bất cứ lúc nào cũng có thể phát cuồng.

Bị sự khác thường trong đôi mắt đó làm cho hoảng sợ, Kỳ Minh Nguyệt vẫn chưa phát hiện bản thân cũng đang run rẩy. Bởi vừa rồi vẫn đang tập trung đối phó với thiên âm nên không cảm thấy gì, giờ nháy mắt tâm thần bị buông lỏng, khiến ngực y nhói đau.

Chẳng lẽ Liên Tâm cổ bị thiên âm quấy nhiễu mà phát tác? Vươn tay còn lại lên đặt lên ngực, tay kia vẫn nắm chặt tay phụ hoàng, Kỳ Minh Nguyệt cười bất đắc dĩ. Xem ra Tương Dao đã đánh giá y quá cao rồi.

Y nỗ lực truyền một chút thiên âm lực vào cơ thể phụ hoàng giúp hắn cũng có thể ít nhiều chống đỡ tiếng đàn, ngực cũng theo đó mà ngày càng đau nhức dữ dội. Thấy tình trạng của phụ hoàng vẫn không có gì thay đổi, huyết khí trong mắt thậm chí còn đậm đặc hơn, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi càng thêm sốt ruột cùng lo lắng. Trước mắt bỗng nhiên trở nên tối sầm, y phun ra một búng máu.

46. Chương 46: Thi Viên

Này khẩu huyết mới phun ra, khí lực toàn thân liền giống như bị rút đi, dưới chân một trận hư nhuyễn, mắt thấy sẽ ngã nhào trên đất.

Đúng lúc này, bàn tay đang nắm phụ hoàng bỗng nhiên bị buông lỏng ra, toàn bộ thân thể y rơi vào cái ôm ấp mang theo mùi đàn hương quen thuộc, nhịn xuống cảm giác choáng váng trước mắt, mở mắt ra, chỉ thấy phụ hoàng ánh mắt băng hàn, lại đang nhìn y thì lộ ra nhãn thần thân thiết.

"Phụ hoàng đã đáp ứng, sẽ không để cho Minh nhi gặp chuyện không may." Cẩn thận đưa y ôm vào trong ngực, Kỳ Hủ Thiên hôn nhẹ trên trán y.

Mới vừa rồi hắn vốn bị tiếng đàn sở loạn, nhưng khẩu huyết kia của Minh nhi, lại khiến toàn bộ ảo giác trước mắt hắn nhất thời cũng không còn tồn tại.

Chỉ cần tâm chí kiên định, liền không dễ dàng bị tiếng đàn mê hoặc, Minh nhi lại tại bên cạnh, hắn lại càng không cho phép bản thân có nửa điểm thư giãn, lúc này nghe được tiếng đàn, trong mắt của hắn chỉ có lãnh liệt băng hàn.

Kỳ Minh Nguyệt thấy hắn chống đỡ được tiếng đàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nguyên bản vô lực thân thể từ từ khôi phục lại, đúng là trong cơ thể ngủ say Quỳnh Châu lại lần thứ hai phát huy hiệu dụng, Quỳnh Châu lực mơ hồ che chở tâm mạch, áp chế liên tâm cổ phát tác.

Lúc đầu dựa theo Tương Dao nói phương pháp, lúc này y nên lấy thiên âm tâm pháp chống đỡ, đến gần Sở Ngu, rồi nghĩ cách nhiễu loạn tiếng đàn của hắn, khiến cho hắn ngất.

Nhưng lại gần y mới biết được, nếu muốn gần người nói thì dễ làm mới khó, hắn thân trúng cổ độc, nếu là miễn cưỡng tiếp cận, chỉ sợ trên người liên tâm cổ sẽ lần thứ hai phát tác, chỉ là lần này lại không nhất định có thể may mắn như lúc trước.

Suy tư luôn mãi, chỉ có lấy âm chế âm, đáng tiếc luyện mấy ngày huyền tranh không thể mang đến, lúc này trên người cũng không có khí cụ để có thể sử dụng thiên âm.

Bỗng nhiên nhìn thấy phía sau rừng cây, nhất thời nhớ tới một vật tới, hướng Kỳ Hủ Thiên nói: "Phụ hoàng có thể hay không vì Minh Nguyệt lấy chút lá cây đến đây? Phải là không lớn không nhỏ, không dày không mỏng, phụ hoàng nhớ coi tỉ mỉ."

Kỳ Hủ Thiên thấy y mặt lộ vẻ dáng tươi cười, tựa hồ đã có thích đáng phương pháp, liền buông y xuống, dưới chân điểm nhẹ, đã rơi vào phía sau, cạnh cây cối đã từng đi qua.

Chờ hắn rơi vào Kỳ Minh Nguyệt trước mặt thì, trong tay đã nắm một vài mảnh lá cây, đều là lớn nhỏ dày mỏng cân xứng, hình dạng hoàn chỉnh, nhan sắc cũng xanh tươi.

Theo trong tay hắn lấy ra một mảnh, Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu, mang theo vẻ mặt ngưng trọng đối hắn nói rằng: "Minh Nguyệt sẽ nhiễu loạn tiếng đàn của hắn, có lẽ hắn lộ ra kẽ hở chỉ có một cái chớp mắt, phụ hoàng liền phải ở nơi một cái chớp mắt ấy xuất thủ, đưa hắn chế trụ, như vậy mới cứu được hắn."

Kỳ Hủ Thiên gật đầu, nếu không phải lúc trước Minh nhi bình yên vượt qua nguy hiểm, hắn sớm đem người này giết. Lúc này Minh nhi đã vô sự, giờ chỉ cần cứu người nọ mới có thể giải liên tâm trên người Minh nhi, hắn tất nhiên là sẽ không để cho hắn thì cứ như vậy chết đi, vô luận như thế nào cũng phải làm cho hắn vì Minh nhi giải cổ độc.

Kỳ Minh Nguyệt đứng ở bên cạnh hắn, giơ lên lá cây trong tay, phóng tới bên môi, thoáng liễm trụ khí tức, vận khởi thiên âm tâm pháp, tiếng sáo khoan thai du dương nhất thời vang lên.

Kỳ Hủ Thiên tạm thời tỉ mỉ quan sát đến người phía trước, chỉ chờ tiếng đàn bị nhiễu loạn.

Tiếng sáo nhạc thanh trong veo rõ ràng dần dần vang lên, tại giữa tiếng đàn liên tục lúc nhanh lúc chậm, dường như một con vui vẻ chim nhỏ, nhẹ nhàng toát ra, lại dường như gió nhẹ lướt qua dòng suối, mang đến một mảnh rung động, nhu hòa nhẹ nhàng chậm chạp.

Kỳ Minh Nguyệt đứng ở trong bóng đêm, gió thổi qua làm cho tay áo phất phới, thần tình lạnh nhạt, chỉ có đôi mắt sáng lên lóe ra ~ ánh trăng quang mang, ấn ra một mảnh thanh lãnh, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chú vào người đang ngồi ngay ngắn phía trước.

Bỗng nhiên, Kỳ Hủ Thiên nghe được một âm thanh vỡ ra, đúng là kia phiến lá nhịn không được đáng kể xuy lộng, sản sinh một đạo liệt ngân, đang ở Kỳ Minh Nguyệt không thể tiếp tục được nữa là lúc, kia tiếng đàn cũng là dừng lại.

Kẽ hở!

Kỳ Hủ Thiên giơ tay lên, chưởng phong không chút do dự hướng hắn quét tới, người nọ thân thể cứng đờ, bàn tay đang liên tục đánh đàn cùng mềm nhũn xuống tới, chậm rãi cúi đầu xuống.

Tiếng đàn cuối cùng ngừng.

Kỳ Minh Nguyệt ném mảnh lá đã gãy trong tay ra, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới dựa vào trong lòng Kỳ Hủ Thiên, chậm rãi đến gần.

Chỉ thấy người này một thân hắc bào, màu tóc bạc trắng, khuôn mặt xem ra cũng không quá già, vẫn thẳng tắp ngồi ở chỗ kia, tuy rằng nhắm mắt nhưng lại chưa từng ngã xuống, bàn tay đánh đàn đang chảy ra máu, nhiễm đỏ cầm huyền.

Tiểu Hắc đang bay quanh bầu trời cũng bay xuống đậu trên chiếc cầm của người nọ, có vẻ có chút nôn nóng, Kỳ Minh Nguyệt thấy tình huống như vậy, ý bảo hắn đi gọi hai đứa nhỏ tới, nó quả nhiên nhanh nhạy dị thường, tựa hồ minh bạch ý tứ của y, lập tức đập cánh bay lên, đã qua dưới chân núi bay đi.

Chờ Tiểu Ngân cùng Lam lên đến trên núi, thấy sư phụ của bọn họ, đều lã chã chực khóc, biết hắn không việc gì, lại nín khóc mỉm cười, cùng hướng Kỳ Minh Nguyệt thi lễ, cảm tạ ân cứu trợ của Y.

Vậy mà người nọ lại bỗng nhiên mở mắt ra, không nhìn Tiểu Ngân cùng Lam, lại quay Kỳ Minh Nguyệt lộ ra vẻ cảm khái vô hạn, thì thào một câu "Thiên nhân chi tư!", lại nhắm mắt lại, cuối cùng phục ngã xuống chiếc cầm trên bàn.

Kỳ Minh Nguyệt bởi lời của hắn mà sửng sốt, chỉ một chút như vậy mà đã nhìn ra trình độ của mình, Sở Ngu quả nhiên như lời nói của Dao, tại trên Thiên Âm tu vi không người có thể kịp.

Nhượng Ảnh Nhất đem hắn đưa vào bên trong phòng ở trong rừng, Kỳ Minh Nguyệt cùng Kỳ Hủ Thiên cũng thấy mệt mỏi, liền dưới sự an bài của hai đứa nhỏ, cùng tiến nhập trong phòng nghỉ ngơi.

Trên mảnh đất trống ngoài rừng có một đại ốc đơn giản, cũng có mấy gian phòng trống, tuy rằng đơn giản, nhưng lại thư thái, sau khi Ảnh Nhất đem Sở Ngu mang vào phòng, liền biến mất hình bóng, Vô Hào vốn là sẽ không tuỳ tiện hiện thân, trái lại không cần suy nghĩ nơi ở vấn đề, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên ở tại một gian, Kỳ Minh Nguyệt cùng Kỳ Hủ Thiên tất nhiên là cùng phòng.

Tất cả mọi người mệt mỏi, một đêm không nói chuyện.

Ngày thứ hai, Sở Ngu vẫn chưa tỉnh lại.

Kỳ Minh Nguyệt liền có chút sốt ruột, không ngờ tới hắn chịu ảnh hưởng sâu như vậy, xem ra tiêu hao tâm lực, thiên âm lực cũng quá qua lợi hại, người bị tiếng đàn khống chế, muốn hoàn toàn khôi phục, còn phải cần thời gian.

Nhưng việc trong cung cũng không có thể nhiều ngày mặc kệ, phụ hoàng bồi y ở đây, đã là không dễ dàng, nếu lưu lại thêm mấy ngày nữa, chỉ sợ trong cung sẽ rối loạn.

Vì vậy tại lúc trời gần tối, sau khi ăn xong bữa ăn do Ảnh Nhất theo trên mã xa mang tới, Kỳ Minh Nguyệt liền đối với Kỳ Hủ Thiên nói: "Minh Nguyệt ở đây chờ là được rồi, phụ hoàng không bằng hồi cung thôi, cùng Lưu tổng quản nói thời hạn chỉ có ba ngày, nếu ngươi không quay về, trong cung chắc chắn đại loạn, Lưu tổng quản cũng khó hướng các đại thần dặn dò."

Kỳ Hủ Thiên vỗ về tóc y, cười khẽ, " Việc trong cung sao so với Minh nhi quan trọng, phụ hoàng vẫn là ở bên cạnh Minh nhi mới yên tâm, nếu lúc dẫn cổ có một vạn nhất, phụ hoàng cũng có thể tương trợ."

Nghe hắn nói như thế, Kỳ Minh Nguyệt cũng đành chịu, chỉ phải mặc hắn chơi xấu trong phòng cùng hắn cọ sát lẫn nhau, mặc dù không kịp loạn, nhưng cũng huyên náo đỏ mặt đỏ tai, nếu không có bận tâm lúc trước từng tác động liên tâm, thân thể y vẫn chưa khôi phục lại, chỉ sợ Kỳ Hủ Thiên sẽ như ở trên xe ngựa như vậy, làm ra càng quá đáng hành động tới.

Đã sớm đối phụ hoàng như vậy lời nói và việc làm không cố kỵ tính nết có điều hiểu rõ, Kỳ Minh Nguyệt cũng thành thói quen hắn thường thường thân thiết cử chỉ, chỉ là tại Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên trước mặt, hắn chưa từng kiêng kỵ, luôn luôn cao hứng là lúc sẽ thấy làm ra thân mật cử chỉ, làm cho Hồng Tụ Oánh Nhiên đám đỏ mặt nghiêng đầu đi, toàn bộ đương chưa từng thấy.

Có lẽ là thói quen hành động của phụ hoàng, Kỳ Minh Nguyệt cũng không thèm để ý ánh mắt của người khác, số lần hơn, Hồng Tụ Oánh Nhiên liền hiểu được tự động ly khai, thuận tiện đóng lại cửa.

Ngày thứ tư, qua giữa trưa (12h) Ảnh Nhất bỗng nhiên đến đây bẩm báo, "Bệ hạ, Ảnh Ngũ truyền đạt tin tức, trong cung xảy ra chuyện, thỉnh bệ hạ sớm ngày trở về."

"Trong cung xảy ra chuyện gì?" Gặp phụ hoàng nghe xong không phản ứng chút nào, trong mắt lại xẹt qua tiếu ý quỷ quyệt, Kỳ Minh Nguyệt liền biết trong đó chắc chắn có nội tình, hướng Ảnh Nhất hỏi.

"Ảnh ngũ chưa từng nói rõ." Ảnh nhất thân thể nhoáng lên, lại tiêu thất hình bóng.

Nhớ tới trước khi tới Lăng Sơn, hắn từng phân phó Lưu tổng quản, Kỳ Minh Nguyệt đối Kỳ Hủ Thiên nói: "Phụ hoàng chắc chắn biết, trong cung đến tột cùng xảy ra chuyện gì."

Kỳ Hủ Thiên đang muốn trả lời, Hồng Tụ đến gõ cửa, vẻ mặt hưng phấn đi vào, "Bệ hạ! Điện hạ! Hắn tỉnh!"

Kỳ Minh Nguyệt cùng Kỳ Hủ Thiên liếc nhau, Sở Ngu tỉnh?

Chỉ cần hắn tỉnh, liên tâm cổ liền có hi vọng giải được.

Ôm Kỳ Minh Nguyệt đứng dậy, Kỳ Hủ Thiên theo Hồng Tụ đi tới trong phòng Sở Ngu.

Chỉ thấy Sở Ngu vẫn là một thân hắc y, màu tóc trắng bạc tại sau đầu, rất là mất trật tự, nhưng thoạt nhìn tuổi tác không lớn, sắc mặt tái nhợt, nhãn thần lại trong suốt sáng sủa, tại bình thường không có gì lạ trên mặt càng có vẻ bắt mắt.

"Các ngươi là người phương nào? Vì sao phải cứu ta?" Nghe thanh âm, hắn xoay người lại, tựa hồ thuận miệng hỏi, nhãn thần lại vững vàng nhìn chằm chằm Kỳ Minh Nguyệt, trong đó tìm tòi nghiên cứu cùng hứng thú ý, nhượng Kỳ Hủ Thiên sắc mặt trầm xuống, "Cũng không phải muốn cứu ngươi, nếu không phải ngươi hiểu được thiên âm, có thể dẫn xuất liên tâm cổ, trẫm không ngại cho ngươi chết ở dưới tiếng đàn của bản thân."

"Thương Hách đế?" Sở Ngu nghe vậy, hiện ra bất ngờ biểu tình, hắn không nghĩ tới, người khí thế bức nhân, toả ra trận trận khí huyết sát trước mắt này, lại sẽ là trong đồn đại tính tình phong lưu thiện biến nhất — Thương Hách đế.

Về phần người thiếu niên mà hắn đang ôm trong lòng, càng làm hắn kinh ngạc, hắn tìm nửa cuộc đời cũng không từng phát hiện người có tư chất thiên nhân, bậy giờ lại hội đứng ở trước mặt hắn, thậm chí còn dùng thanh âm lá cây cứu tính mạng của hắn.

"Ngươi trúng liên tâm?" Sở Ngu nhãn thần sáng quắc nhìn Kỳ Minh Nguyệt, nghe hắn nói, tựa hồ đối với cổ độc cũng có chút hiểu rõ.

"Không sai." Kỳ Minh Nguyệt còn đang trong lòng Kỳ Hủ Thiên, hắn có thể cảm giác được, phụ hoàng đối người này cũng không hảo cảm, nhưng hắn cảm thấy, Sở Ngu cũng không phải là người có mang ác ý, chỉ là trong mắt của hắn cái loại này tìm tòi nghiên cứu cùng trong đó ẩn dấu cuồng nhiệt, nhượng y có chút không kiên nhẫn, thiên nhân là thật hiếm thấy như vậy? Ánh mắt của hắn, quả thực dường như thấy hi thế trân bảo giống nhau, cũng trách không được phụ hoàng sẽ có như vậy phản ứng.

Nghe xong câu trả lời của hắn, Sở Ngu trong nháy mắt có vẻ mừng rỡ, "Ta có thể cho ngươi dẫn xuất cổ độc, thế nhưng có một điều kiện."

47. Chương 47: Lời Đồn Đại

"Minh Nguyệt dùng thiên âm cứu tiền bối, tiền bối vì sao cũng không cảm kích ngược lại còn đòi điều kiện mới nguyện cứu trị?" Từ trong lòng ngực Kì Hủ Thiên nhảy xuống đất, Kì Minh Nguyệt đứng ở trước mặt Sở Ngu. Tuy là có việc cầu người nhưng cũng không lộ chút yếu thế nào.

Sở Ngu tinh tế đánh giá thiếu niên ở trước mặt, trong mắt ánh lên nét sợ hãi, không phải đối với dụng mạo và dáng vẻ của hắn mà là đối với thiên âm lực mà hắn đã từng thể hiện.

Trong lúc hoảng hốt hắn biết chính mình bị tiếp đàn sở nhiếp, lại không có phương pháp giải cứu, vốn tưởng rằng Tương Dao hội nghĩ cách sẽ tới, không ngờ chờ tới cũng chỉ là đứa nhỏ còn trẻ như thế.

Hắn tu tập thiên âm đã hơn mười năm cũng chưa hề gặp người có tư chất như thế. Ở trong mắt hắn, thiếu niên này quả thực thành chí bảo "khả ngộ vô khả cầu" (chỉ có thể do may mắn mà gặp chứ bình thường cầu mong cũng không được)

Lúc này hình như thấy y có chút tức giận, hắn liền vội vàng giải thích: "Điều kiện của ta rất đơn giản, chỉ cần ngươi bái ta làm sư phụ, không khó đi?" Trong lời nói tựa hồ đã rất nóng lòng trở thành sư phụ của Minh Nguyệt, hận không thể ngay lập tức đem tất cả vốn liếng thiên âm truyền thụ cho hắn.

Kì Minh Nguyệt nhíu mày: "Nếu là Minh Nguyệt không muốn bái ngươi làm sư phụ, tiền bối tính toán như thế nào?"

"Nếu là lấy tính mạng của ngươi trao đổi thì sao?" Kì Hủ Thiên đứng ở một bên, khóe miệng giơ lên mang theo hàn ý, ngữ thanh nhu hòa vững vàng, nhưng hơi thở bức nhân lại khiến Sở Ngu không tự chủ được lui từng bước.

Khó khăn lắm mới lại đứng vững lại được, lau mồ hôi không biết đã chảy ra từ lúc nào, Sở Ngu nhìn hai người đang đứng trước mặt, vẻ mặt không hiểu mang theo ý khẩn trương nói: "Yêu cầu của tại hạ … chính là … chính là muốn thu một cái đồ nhi thôi mà."

"Theo Minh Nguyệt biết, tiền bối đã có hai vị đồ nhi hết sức thông minh lanh lợi rồi." Kì Minh Nguyệt ảm đạm cười.

"Nhưng bọn họ cũng không phải Thiên Nhân." Sở Ngu thoáng chốc kích động lên, bắt đầu không ngừng giảng thuật cái gì gọi là thiên nhân, là như thế nào khó có được, như thế nào thích hợp luyện tập thiên âm, sau khi học thành lại có loại thành quả như thế nào…

"Nếu là tiền bối thực sự không muốn, Minh Nguyệt cũng không tiện cưỡng cầu." Kì Minh Nguyệt không chịu nổi vị này nhiều lời như thế, cắt lời hắn, làm ra vẻ muốn đi.

Sở Ngu ngay lập tức ngậm miệng, cuống lên vội vội vàng vàng túm lấy vạt áo vọt đến chặn phía trước hắn, tư thế của bậc tiền bối mới vừa rồi đã không còn sót lại chút gì, mang theo biểu tình a dua cùng vẻ mặt cầu khẩn nói: "Xem như vì Tiểu Ngân và Lam, còn vì chủ nhân của Tiểu Hắc, Sở Ngu cầu ngươi đáp ứng, để cho ta truyền thụ Thiên Âm tâm pháp cho ngươi, nếu ngươi không muốn gọi ta là sư phụ, ta cũng quyết không cưỡng cầu."

Thấy hắn thay đổi như thế, Kì Minh Nguyệt có chút ngoài ý muốn, nghe xong lời nói của hắn, Kì Minh Nguyệt đột nhiên hỏi: "Vì sao đặt tên nó là Tiểu Hắc?" Chỉ chỉ vào con Ưng màu đen khổng lồ đang đậu ở cửa sổ.

Sở Ngu tựa hồ không hiểu được tại sao lại hỏi câu hỏi này, biểu tình dại ra, vẻ mặt lại như đương nhiên mở miệng đáp: "Nó là màu đen, tất nhiên là Tiểu Hắc rồi."

"Thế còn Tiểu Ngân"

"Hắn là Ngân phát a"

"Lam?"

"Áo Lam."

Kì Minh Nguyệt ngậm miệng, thần sắc bất động hồi đáp: "Được rồi, Minh Nguyệt đáp ứng ngươi."

Nói một đống cũng không thấy hắn có phản ứng, bỗng nhiên giờ lại đáp ứng, tuy rằng không biết vì cái gì, Sở Ngu vẫn vui sướng há ta miệng, sững sờ tại chỗ, nói không ra lời.

Đứng ở một bên nghe bọn hắn đối thoại, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đã cười đến cúi gằm đầu xuống, Kì Minh Nguyệt tuy rằng dấu diếm thanh sắc, nhưng trong lòng đã cảm thấy được Sở Ngu người này thập phần thú vị, tuy có chút yêu thích Thiên Âm thành si nhưng tính tình cũng đơn thuần thẳng thắn. Hắn cũng đang muốn hảo hảo luyện thành Thiên Âm, lúc này đúng là cơ hội tốt, Tương Dao mặc dù có thể chỉ điểm, cũng không thể giống như Sở Ngu một người cả cuộc đời chỉ quan tâm đến Thiên Âm.

Kì Hủ Thiên nghe xong hắn đáp ứng, cũng chưa từng nói gì, chính là nhíu nhíu mày. Kì Minh Nguyệt đưa đến một ánh mắt trấn an, nhớ tới việc trong cung, liền nói với Sở Ngu: "Nếu phải tập luyện thiên âm, liền bây giờ cũng không vội, ngày mai ta lại đến tìm ngươi."

Nói xong đi đến bên cạnh Kì Hủ Thiên, thập phần tự nhiên để hắn ôm vào trong lòng, đi ra khỏi cửa, chỉ để lại Sở Ngu đứng ở chỗ cũ, cười mị mắt, cầm lấy mái tóc hỗn độn của mình mừng như điên xoay quanh ở trong phòng.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nghe thấy Kì Minh Nguyệt đáp ứng người này, có chút ngoài ý muốn. Nếu thật muốn học tập Thiên Âm với hắn, cũng không thể mấy ngày là xong, chẳng lẽ điện hạ tính toán ở lại nơi này?

Theo hai vị chủ tử đều ra khỏi cửa phòng, dưới đáy lòng thở dài một tiếng. Đáng tiếc việc này cũng không phải việc các nàng có thể xen vào, nhưng bệ hạ không biết sẽ có phản ứng gì.

Đã nhiều ngày nay các nàng đã sớm nhìn ra bệ hạ cùng Minh Nguyệt điện hạ trong lúc đó ẩn ẩn tình ý sâu đậm, còn có ràng buộc mà người bên ngoài không thể lý giải. Tất cả những điều đó đều khiến cho các nàng vì hai người mà cao hứng, lại cũng cảm thấy được lo lắng.

Điện hạ dù sao thân cũng là hoàng tử, không có khả năng ngày ngày làm bạn với bệ hạ. Trước mắt tuổi tác coi như còn nhỏ, nếu tới tuổi cập quan chi linh (lễ đội mũ trưởng thành – nếu ta không nhớ nhầm là 15 tuổi), sẽ được phong đất của chính mình, sẽ phải ra ngoài sống, sẽ luôn là những ngày sống tách rời bệ hạ.

Tỷ như trước mắt.

Hai người ưu tư không thể chia sẻ với ai, mà lúc ấy ở trong phòng Kì Minh Nguyệt và Kì Hủ Thiên đang đối diện nhau.

"Minh Nhi muốn học Thiên Âm?"

"Không sai, mặc dù phải rời khỏi hoàng cung, rời xa phụ hoàng, Minh Nguyệt cũng không tính thay đổi chủ ý." Nhìn thẳng vào hai mắt của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nói ra suy nghĩ ở trong lòng mình.

Kì Hủ Thiên liễm hạ đôi mắt, biểu tình trên mặt thâm trầm khó phân biệt, "Minh Nhi nghĩ muốn rời xa phụ hoàng?"

"Không nghĩ." Kì Minh Nguyệt chủ động nhào vào ngực hắn, ở trong lòng hắn cọ xát vài cái, thở dài một tiếng: "Minh Nguyệt không muốn rời khỏi phụ hoàng nhưng không thể không rời đi."

"Ý gì?" Kì Hủ Thiên hai tay ôm trụ sau lưng hắn, làm cho hắn ngồi ở trên đùi mình, trán hai người tựa sát vào nhau, mắt đối mắt, hơi thở lẫn nhau gần trong gang tấc.

" Lời đồn đại dị tinh chỉ sợ không phải dễ dàng liền có thể hủy diệt, thân phận Nhị hoàng tử dĩ nhiên bị long đong, mẫu phi vừa chết, bất luận Minh Nguyệt có phải dị tinh hay không, đều cần Phụ hoàng cấp cho mọi người một cái công đạo." Kì Minh Nguyệt nói tới đây, vẫn là một mảnh bình tĩnh, nhìn thẳng vào hai mắt của Kì Hủ Thiên, hắn tiếp tục nói: "Lời nói của Đàm Vô người trong cung biết không ít, trơ mắt chỉ sợ cũng sẽ truyền ra ngoài cung, dân chúng không biết, tự nhiên nghe nhầm đồn bậy, thân phận dị tinh của Minh Nguyệt liền coi n hư đã thành sự thật, người truyền lời đồn đại ra ngoài cũng đạt tới mục đích của nàng ấy, Phụ hoàng mặc dù làm cho Lưu tổng quản xuống tay, cũng đã muộn."

Thấy hắn đối với tình cảnh của chính mình lạnh nhạt như thế, không thèm quan tâm gì, Kì Hủ Thiên lộ ra vẻ hờn giận: "Hay là Minh Nhi không tin phụ hoàng có thể bảo vệ ngươi chu toàn, bằng không vì sao phải ở lại nơi này, cho dù hồi cung cũng không có người dám bắt ngươi phải làm như thế nào."

Kì Minh Nguyệt mang theo ý cười, càng gần sát chút, ở bên môi Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng hôn, lấy kì trấn an: "Minh Nguyệt như thế nào dám coi khinh thủ đoạn của Phụ hoàng, chỉ sợ vị nào đó ở Hàn Đình lúc này đã sống không bằng chết đi."

"Nàng nếu dám hối lộ cung nhân truyền lưu tin đồn dị tinh, liền nên biết sẽ có hôm nay, cấp nàng một cái tội danh dâm loạn hậu cung đã là tính khinh tha nàng." Kì Hủ Thiên ngữ thanh thản nhiên, đáy mắt xẹt qua một tia cười lạnh, tiếp theo lại mi gian khinh chọn chuyển đề tài: "Minh Nhi chính là như vậy muốn thuyết phục phụ hoàng? Phụ hoàng còn không đáp ứng cho ngươi ở lại nơi này, nếu là muốn học, cũng có thể đem người nọ mang vào trong cung."

"Lời đồn đại một ngày không thỉnh, Minh Nguyệt liền không nên hồi cung. Nếu là các đại thần thấy Phụ hoàng vẫn chưa đem dị tinh ta xử lý như thế nào, thậm chí còn sủng ái hơn trước, Minh Nguyệt lo lắng hội ảnh hưởng đến uy tín của Phụ hoàng, cũng khiến cho thần dân thất vọng đau khổ."

Kì Hủ Thiên lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Minh Nhi đã nghĩ tới điểm này, quả nhiên chưa từng làm cho Phụ hoàng thất vọng, bất quá làm cho Phụ hoàng cao hứng hơn đó là Minh Nhi suy nghĩ cho ta."

Hắn nói xong, đôi mắt hiện mỉm cười hạ xuống đôi môi phấn hồng hôn xuống, cũng không hôn sâu, cũng nhẹ nhàng liếm lộng, lực đạo mềm nhẹ sử Kì Minh Nguyệt trong lòng một mảnh tê dại, chỉ cảm thấy ngứa ngứa, dẫn tới càng muốn nhiều thêm, người tâm tồn khiêu khích lại không làm cho hắn như nguyện, như cũ như chuồn chuồn nước bình thường, không ngừng dính nhạ lúc sau liền lại thay đổi một chỗ, vẫn kéo dài hướng bên viền hôn xuống.

"Phụ hoàng …" mỗi lần nói xong sẽ lại gặp chuyện như thế, Kì Minh Nguyệt có chút bất đắc dĩ cũng có chút theo đuổi nhân nhượng, thấp hoán một tiếng. Chờ bên viền cổ toàn bộ để lại những dấu vết nhợt nhạt thật sâu, mới cắn môi nói: "Không biết Phụ hoàng tính toán như thế nào giải quyết chuyện này?"

Kì Hủ Thiên ở thần thượng hắn lưu lại dấu răng liếm lộng một chút, nhẹ giọng đáp: "Việc trong cung không cần Minh Nhi quan tâm, Phụ hoàng sẽ làm cho thỏa đáng, Phụ hoàng cũng biết ngươi muốn ở lại nơi này cũng không phải toàn bộ do tin đồn dị tinh, còn có một nguyên nhân đó là Minh Nhi nghĩ muốn có năng lực tự bảo toàn bản thân hiếm có hạng nhất, ngày sau tài khả không cần nhờ cậy người khác, đúng không?"

Kì Minh Nguyệt nghe vậy sửng sốt, lại dần dần nâng lên khóe môi: "Phụ hoàng quả nhiên hiểu ta, mặc dù có Phụ hoàng bảo hộ ta, nhưng Minh Nguyệt không có khả năng lúc nào cũng nằm dưới sự bảo hộ của người. Mặc dù đã hướng Lưu tổng quản học kiếm thuật, nhưng thân ở thế gian, nhiều vài phần bản lĩnh, đối mặt với nguy hiểm sẽ gặp càng nhiều phần thắng, Minh Nguyệt kiếp trước đều không phải là kẻ yếu, một đời này cũng không nguyện dựa cường giả mà sinh."

Hắn nói đến đây trên mặt bình tĩnh mang theo ý cười, trong mắt mang theo lạnh nhạt quyết tuyệt, lại đủ khiến người run sợ, khinh dương đuôi lông mày cùng khóe miệng nhếch lên, không chỗ nào không hiện vẻ ngạo nghễ tự tin, cũng là hấp dẫn động lòng người, cho dù trí mạng, cũng làm cho người ta cam tâm tình nguyện.

Kì Hủ Thiên mâu mẫu buồn bã, trong lòng thoáng chốc dâng lên hỏa dục niệm bình thường, Minh Nhi chính là như thế mới có thể làm cho hắn không thể buông ra, không để ý huyết thống luân thường, thầm nghĩ đem hắn gắt gao khóa vào trong ngực, không cho người khác nhìn thấy, làm cho hắn như thế chói mắt người ở dưới thân chính mình uyển chuyển rên rỉ, hảo hảo yêu thương, cả cuộc đời này thuộc về một mình hắn.

Chỉ tiếc đều không phải là mọi chuyện có thể như hắn mong muốn.

"Nếu là Minh Nhi nghĩ muốn ở lại nơi này, Phụ hoàng cũng không ngăn trở, việc trong cung một khi giải quyết, ngươi liền mau chóng trở về." Tiếng nói có chút ám ách, Kì Hủ Thiên nhìn thiếu niên trong lòng mình, mặc dù trong lòng không muốn nhưng là không thể nề hà, Minh Nhi cùng hắn, cũng sẽ không miễn cưỡng đối phương.

Bên tai nghe được hắn đáp ứng, dưới thân lại cảm thấy được dục niệm của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cố ý giật mình, đè nặng dục niệm đang cố gắng khắc chế lửa nóng kia, ở bên tai Kì Hủ Thiên nhẹ giọng nói: "Minh Nguyệt đa tạ phụ hoàng."

Thấp nhiệt hô hấp thổi vào trong tai, còn có âm điệu mềm nhẹ kia, hết sức liêu nhân, Kì Hủ Thiên ôm chặt thân mình hắn, làm cho phần dưới thân đang sưng lên đi vào khoảng mông của hắn xâm nhập vài phần, tuy là cách quần áo, Kì Minh Nguyệt vẫn cảm giác được vật của Phụ hoàng cực đại, chính đỉnh ở giữa hai mông của hắn.

"Phụ hoàng nếu như thật sự muốn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt sẽ không ngăn trở." Hông khẽ nhúc nhích, hắn lại hướng chỗ gắng gượng kia cọ xát vài cái, trong mắt mang theo ý mời.

Đối mặt như thế hấp dẫn, Kì Hủ Thiên không hề nguyện chi để ý, hắn muốn Minh Nhi đã không phải chỉ có một hai ngày, mà là đã đợi nhiều năm, sớm lược lược hưởng qua vị ngọt thân mình của hắn, nghĩ đến lúc hắn cởi đi quần áo mặc hắn làm, dục hỏa trong lòng nháy mắt lại bốc lên vài phần.

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 47 _____

48. Chương 48: Biệt Ly

Kì Minh Nguyệt tự nhiên biết biến hóa dưới thân mình, tình niệm trong mắt Phụ hoàng như hỏa bàn chước nhân, chặt chẽ chăm chú nhìn vào hắn, nhưng không thấy hành động, mang theo nghi hoặc hắn thấp giọng hỏi một câu: "Phụ hoàng?"

Kì Hủ Thiên hít vào một hơi, cố đè xuống dục niệm trong lòng, nằm đè lên thân mình hắn: "Minh Nhi đừng nhúc nhích". Giọng nói khàn khàn mang theo nhẫn nại, ngữ thanh của hắn lộ ra áp lực rõ ràng, đầu ngón tay mơn trớn đôi môi phấn hồng mê người kia, thấp giọng nói: "Cổ độc chưa trừ, Minh Nhi mấy ngày trước lại ói ra huyết, Phụ hoàng có thể nào đúng lúc này muốn ngươi, ly biệt sắp tới, nếu hôm nay hưởng qua Minh Nhi tư vị, Phụ hoàng chỉ sợ chính mình hội nhịn không được, không để Minh Nhi rời khỏi bên người ta." (a men! khổ thân anh!)

Kì Hủ Thiên nói, trong đó hàm chưa nhu tình chăm sóc thậm chí còn bá đạo, đều làm cho Kì Minh Nguyệt không thể kháng cự, Phụ hoàng như thế đau tích nhớ hắn, khiến hắn trong lòng phiếm ra từng trận lo lắng, trước một kiếp kia chưa từng được hưởng qua cảm giác này, một khi có được liền khiến người ta hết sức khó có thể dứt bỏ. Chính là trước mắt lại không thể không tạm thời biệt ly, sau này hội ngộ hắn phải trở nên càng mạnh, bảo toàn chính mình, lại có thể bảo hộ Phụ hoàng.

Hai tay ôm vòng quanh bên hông của Kì Hủ Thiên tựa vào hắn, trong ngực cảm thụ được ấm áp của cái ôm ấp quen thuộc. Hai người im lặng không nói gì, chính là như vậy dựa sát vào nhau.

Kì Hủ Thiên bình ổn lại dục niệm dưới thân, khẽ vuốt thiếu niên trong lòng, kiên cường cùng bình tĩnh của y mỗi lần đều làm cho hắn tán thưởng, cũng làm cho hắn đau lòng. Ngoại trừ cùng hắn đồng hành, Minh Nhi tựa hồ cũng không tính sống dựa vào hắn, hắn liền cũng chỉ có thể tùy ý y. Tính tình như thế ngạo nghễ lại quật cường nhưng thật ra lại làm cho hắn sinh ra vài phần tán thưởng cùng thưởng thức. Trên đời cũng chỉ có một mình Minh Nhi có thể làm cho hắn như thế, vì hắn khắc chế dục niệm, mặc dù bính không được, lại vẫn là vui vẻ chịu đựng.

Hai người còn chưa kịp cảm hoài việc sắp sửa phải ly biệt, cửa phòng lại bỗng nhiên bị người đẩy mở ra, Sở Ngu đứng ở trước cửa, nhìn thấy hai người bên trong đang thân mật ôm nhau, lại không hề phát hiện không khí kì lạ trong phòng, lần thứ hai muốn xác nhận hỏi: "Ngươi thực sự đáp ứng ở lại học tập thiên âm?"

Kì Hủ Thiên con mắt nheo lại, nhếch môi giơ lên độ cung nguy hiểm không hề mang theo ý cười, nhìn hắn nhẹ nhàng xuất ra vài lời: "Cút ra đi."

Ba chữ kia mặc dù nhẹ lại không mang theo tia tình cảm gì nhưng Sở Ngu vẫn cảm thấy được tựa như băng hàn giống nhau, âm hàn khí trong đó thực sự làm cho hắn hoảng sợ, mồ hôi lạnh thoáng chốc chảy xuống, lúc này mới biết uy nghi của bậc đế vương không phải người thường có thể tiếp nhận nổi, tỷ như hắn, lúc này trong lòng liền hối hận, không nên quên ở trong phòng không phải người nào khác mà chính là Thương Hách đế Kì Hủ Thiên.

Hắn vốn là người si mê thiên âm, đối với thế sự phản ứng còn kém chút, cho nên tuy là sợ hãi, vẫn ngơ ngác đứng, đã quên là nên tiến hay lùi.

Kì Minh Nguyệt nghiêng người, đối với vị "tiền bối" như thế này cũng có chút đau đầu: "Ngày mai ta sẽ tìm ngươi thỉnh giáo thiên âm, hôm nay không còn chuyện gì, Sở tiền bối không bằng đi nghỉ đi."

Sở Ngu nghe xong lời nói của hắn, gật gật đầu, liền vẫn lại bất động, ánh mắt trốn tránh liếc nhìn về phía Kì Hủ Thiên tựa hồ vẫn mang ý sợ hãi, Kì Minh Nguyệt trông thấy không mở miệng không được: "Sở tiền bối, xoay người, sau đó bước ra cửa."

"Ờ" Sở Ngu gãi gãi mái tóc rối, cứ một khẩu lệnh của Minh Nguyệt lại làm một động tác, ra đến cửa, nghe thấy thanh âm của Thương Hách đế đuổi theo phía sau: "Đóng cửa lại"

"Rầm" một tiếng cửa rất nhanh khép lại, tựa hồ giống như phía sau có người đuổi theo, Sở Ngu như thế thật làm cho Kì Minh Nguyệt không biết nên khóc hay nên cười. (hắc hắc hắc, nói thật ta chết cười với kí vị sư phụ ngu ngơ dễ thương này hắc hắc hắc, không đi nhanh chắc thiên ca cho một đao rồi)

"Phụ hoàng, hắn rất sợ ngươi." Mang theo ý cười, Kì Minh Nguyệt cảm thấy được thú vị, có một lão sư như vậy lúc học tập thiên âm sẽ không nhàm chán đi.

"Quản hắn làm chi." Kì Hủ Thiên thu hồi đôi mắt lãnh đạm, nhìn Minh Nguyệt lộ ra tà tà ý cười: "Phụ hoàng hôm nay liền phải rời khỏi, Minh Nhi có phải hay không nên cấp Phụ hoàng chút gì làm lưu niệm đi."

Mặc dù không biết Kì Hủ Thiên có ý gì, Kì Minh Nguyệt nghe vậy lại ung dung cười: "Có gì không thể."

Không đợi cho Kì Hủ Thiên phản ứng, liền cúi đầu hướng hắn hôn xuống. Đầu tiên là ở bên tai hắn khẽ hôn một cái, đôi môi mềm nhẹ, xuống tới phía trước cổ, giống như cách Kì Hủ Thiên vẫn thường làm, ở hõm vai hắn duyện hôn, thậm chí giải khai vạt áo, tham nhập vào trong đó, để lại một chuỗi hồng ấn nóng bỏng.

"Đây là để hồi báo Phụ hoàng." Nhìn thấy dải hồng ấn ở trên da thịt màu vàng nhạt của Phụ hoàng, (nguyên văn bản trung là màu sáng lúa mì a(~.~) Minh Nguyệt vừa lòng cười nhẹ, trong lòng thập phần thỏa mãn, hắn rốt cục biết vì sao Phụ hoàng như thế yêu thích lưu lại dấu vết trên người hắn, tựa hồ giống như đánh dấu quyền sở hữu, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn rất là vừa lòng.

Kì Hủ Thiên thấy hắn lộ ra tiếng cười khẽ, liền không chút nào để ý vạt áo vẫn còn bị mở ra, dấu vết trước ngực cùng trên hõm cổ, nói với Kì Minh Nguyệt: "Như thế Phụ hoàng là người của Minh Nhi, nhất định không thể có một ngày quên, Phụ hoàng chính là ở trong hoàng cung ngày ngày ngóng trông Minh Nhi trở về."

Lời nói trầm thấp mang theo ý vui đùa, Kì Minh Nguyệt lại nghe ra trong đó là lo lắng cùng vướng bận, chính diện nói với Kì Hủ Thiên: "Còn chưa ly biệt, sao đã nói chuyện gặp lại, Phụ hoàng chỉ cần biết rằng Minh Nhi cũng rất nhớ ngươi. Đợi khi ngươi giải quyết xong việc trong cung, Minh Nguyệt cũng học thành thiên âm, đến lúc đó sẽ không làm liên lụy phụ hoàng nữa (ý nói sẽ không khiến Thiên ca phải lo lắng an toàn của Nguyệt nguyệt nữa). Ngửi mùi hương quen thuộc trên người Kì Hủ Thiên, hắn dự cảm lần ly biệt này sẽ không quá ngắn.

Kì Hủ Thiên hiểu rõ ý trong lời nói của hắn, lại cũng không nghĩ muốn thay đổi quyết định của hắn.

Tin đồn dị tinh lộ ra manh mối, việc Minh Nhi là dị tinh vẫn còn cách cứu vãn, trước nhất đó là giải quyết lời đồn đãi trong cung, hồi cung là cấp bách.

Bất đắc dĩ ở trên mặt Minh Nhi hôn một cái, Kì Hủ Thiên có chút luyến tiếc đem hắn buông xuống: "Phụ hoàng liền hồi cung, Ảnh nhất lưu lại bảo hộ Minh Nhi, có Vô Hào cùng hắn ở lại, Phụ hoàng có thể yên tâm, còn phải mau chóng giải quyết chuyện cổ độc, đến lúc đó nhớ phái Ảnh Nhất truyền tin báo cho ta."

"Minh Nguyệt nhớ rõ." Chẫm rãi vuốt cằm, Kì Minh Nguyệt cũng không muốn cùng nam nhân trước mặt ly biệt quá lâu. Tính nhẫn nại của Phụ hoàng rất hữu hạn, đặc biết đối với việc có quan hệ với hắn, nếu thời gian lâu không biết y sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Kì Hủ Thiên đứng dậy, đôi môi ở trên trán hắn nhẹ nhàng mơn trớn, nhìn chăm chú vào thiếu niên trước mặt hắn: "Phụ hoàng đi đây."

Kì Minh Nguyệt gật đầu, thấy hắn xoay người đi ra cửa, trong lòng nhất thời có chút trống trải. Lâu dài tới nay đều đồng hành ở bên cạnh, tới lúc chia lìa mới biết rằng thời gian đó đã sớm đem hai người ràng buộc chặt chẽ lại với nhau.

Chậm rãi hít một hơi, hắn lắc đầu cười khổ, cố gắng thu thập lại tâm tình, tính toán bắt đầu làm quen với những ngày không có Phụ hoàng bên cạnh.

Ngoài cửa, Kì Hủ Thiên cũng có cũng có chút buồn bã dâng lên, hắn vốn là người bạc tình, chẳng đối với ai đặc biệt, chỉ đến khi gặp Minh Nhi mới biết tình niệm trong lòng nhiều như vậy, nghĩ muốn giữ lấy y, muốn cho y trong mắt chỉ có một mình hắn, chấp niệm điên cuồng như thế lại mấy lần làm cho hắn không thể chống đỡ được. Chỉ là trước mắt, dù thế nào cũng phải ly biệt một thời gian ngắn.

Gọi Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên tới, Kì Hủ Thiên phân phó cho các nàng: "Ở lại nơi này hảo hảo chiếu cố Minh Nhi, việc cơm nước ăn mặc linh tinh đều phải vẫn giống như khi ở trong cung, không được phép làm cho y phải chịu khổ."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên ngẩng đầu tính mở miệng tuân mệnh, bỗng nhiên có chút ngốc lăng, tựa hồ hoảng hốt, sau đó lại cũng chỉ có thể cúi đầu tuân mệnh.

Kì Hủ Thiên lại thần sắc như thường, chỉnh lại vạt áo, lộ ra nhiều điểm hồng ấn ở phía trên, không chút nào để ý, cũng không thèm có ý che dấu.

Ảnh Ngũ đã sớm chờ lâu ngày để theo Kì Hủ Thiên cùng nhau hồi cung, lúc này nhìn thấy ấn ký trên hõm vai và trước ngực của bệ hạ cũng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, hắn chưa từng dự đoán được, bệ hạ đối điện hạ sủng ái cùng dung túng đã đến mức này.

Thân là đế vương, căn bản là không để cho người khác lưu lại chút dấu vết nào trên người hắn. Nguyên bản cung phi thị tẩm trong lúc tình nồng cũng không dám tùy tiện đụng chạm bệ hạ, chỉ sợ móng tay trên tay lưu lại ấn kí trên người bệ hạ sẽ bị trách phạt. Thân là ảnh vệ đối với rất nhiều chuyện không thể nói cho người ngoài biết thập phần rõ ràng, nhưng chỉ có nội gian của Huyễn Thiên Điện là bọn hắn không được phép tiến vào.

Ngày ấy ở trong địa cung bọn chúng biết được nguyên nhân. Nhớ tới ngày đó bệ hạ trước mặt mọi người cùng điện hạ có cử chỉ thân mật, Ảnh Ngũ lại cảm thấy được chứng kiến việc trước mắt cũng không phải là việc đáng ngạc nhiên.

"Đi thôi." Kì Hủ Thiên phân phó một câu, ở trước mặt Ảnh Ngũ tiêu thất bóng dáng.

Ảnh Ngũ vội vàng đuổi theo, công lực bệ hạ thâm sâu không lường được, hắn cũng không dám có chút chậm trễ, chạy nhanh xuống chân núi, lấy ra xe ngựa, hướng phía Diệp Diệu thành mà đi.

Phía trên Lăng Sơn, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào mây mù lượn lờ dưới chân núi, buông một tiếng thở dài thật nhẹ, xoay người trở về trong phòng.

Ngày hôm sau, Sở Ngu quả nhiên lại hưng trí bừng bừng bắt đầu giảng giải bí mật của thiên âm, Tiểu Ngân và Lam tự nhiên rất cao hứng có người cùng bọn hắn chia sẻ thứ mỗi ngày nhắc đi nhắc lại này, xem ra thập phần vui sướng.

Kì Minh Nguyệt đã có chút đề không dậy nổi tinh thần, nhấc tay áo điểm trụ á huyệt của Sở Ngu, thản nhiên nói: "Trọng điểm."

Sở Ngu nào dám đắc tội bảo bối thật vất vả mới tới tay này, vội không ngừng gật đầu, được giải khai huyệt đạo liền bắt đầu nói về vận dụng của thiên âm.

Kì Minh Nguyệt vốn là ở chỗ Tương Dao đã học được căn bản, bí quyết thanh âm lại thành thục phi thường, có thể nói là bản lĩnh thâm hậu, Sở Ngu đối việc này rất là vừa lòng: "Minh Nguyệt đúng là thiên nhân chi tư (có tố chất thiên nhân) tập luyện thiên âm hiệu quả gấp đôi, thật sự là hơn người thường rất nhiều.

Kì Minh Nguyệt nhịn không được hỏi: "Cần bao lâu thời gian? Tiền bối lại tính toán khi nào giúp Minh Nguyệt giải trừ Liên Tâm Cổ?"

Sở Ngu lộ vẻ mặt khó xử: "không phải là ta không muốn, chính là muốn dẫn cổ độc không phải là chuyện dễ, thiên âm lực mặc dù có thể làm được, lại cần sử dụng toàn lực, ta sợ ngươi còn chưa tập thành, chịu không nổi thiên âm sở hoặc, lại giống như ta bị nhiếp đi tâm thần. Đến lúc đó mặc dù dẫn ra cổ độc, ngươi cũng sẽ như cái xác không hồn, hoặc là nếu ngươi miễn cưỡng duy trì, cổ độc bị hơi thở trong lòng ngươi sở nhiễu, không thể hoàn toàn giải trừ."

"Nói như vậy, đó là phải đợi đến khi ta học thành mới có thể giải trừ."

"Không sai. Cho nên ta mới muốn ngươi lưu lại học tập thiên âm." Sở ngu đưa tay gãi mớ tóc rối, hắn cũng thực là bất đắc dĩ, nhưng là chỉ có phương pháp này mới có thể bình yên giải trừ Liên Tâm Cổ.

"Xem ra Minh Nguyệt không thể không sớm ngày học thành." Kì Minh Nguyệt nghe xong, cũng không cảm thấy thất vọng, nếu đã sớm quyết định học thành thiên âm vốn đã thất truyền võ lâm, hắn liền phải chuẩn bị cho tốt. Việc này chính là càng làm quyết tâm của hắn kiên định hơn thôi. ?

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 48 _____

49. Chương 49: Giá Họa

Diệp Diệu thành.

Trong Hoàng Cung.

Các vị đại thần lâm triều rốt cục có thể nghênh đón vị quân chủ của bọn họ.

Từ sau lúc đi săn, trong cung thủy chung không yên ổn. Cửu hoàng tử cùng hai vị tiểu công chúa và các phi tần hậu cung khác táng thân trong biển lửa. Mới vừa rồi phải bình ổn tai nạn và rắc rối. Bệ hạ cũng vì việc này mà ảnh hưởng tới tinh thần, khiến cho mấy ngày long thể mắc bệnh nhẹ, không hề lâm triều, tin đồn dị tinh lại truyền lưu ồn ào huyên náo, cơ hồ là tất cả mọi người đều biết.

Ngay tại cái lúc rối loạn này, trong hậu cung lại tuôn ra lời dèm pha về việc dâm loạn cung đình!

Việc này vừa truyền ra, không ai là không sợ hãi, bệ hạ cũng xuất hiện ở trên triều.

Chỉ thấy Thương Hách Đế Kì Hủ Thiên sắc mặt âm trầm, đang dựa người vào long ỷ, hai mắt hơi nhắm hờ, che lại đôi mắt ưng lợi hại bình thường, nhìn không ra sâu cạn trong đó.

Ngón tay thon dài chậm rãi gõ gõ ở trên tay vịn của long ỷ, một tiếng, một tiếng, mỗi lần đều đọng lại ở trong lòng các vị thần tử đứng phía dưới. Bệ hạ vốn là người thiện biến khó dò, từ sau lúc có Nhị hoàng tử thì đã có vẻ tốt hơn lên một chút. Chỉ là trước mắt, Nhị hoàng tử bị đồn là dị tinh, cũng lâu rồi không thấy xuất hiện trước mắt mọi người, sự thâm trầm của bệ hạ cũng tăng lên làm cho ai cũng kinh hãi.

Không gian yên lặng ở trên đại điện trở thành bầu không khí trầm trọng, hít thở không thông, các vị đại thần cúi đầu, không ai dám tiến ra lên tiếng trước, còn không ngừng hướng đến Lưu tổng quản đang đứng cạnh bệ hạ nháy mắt ra ám hiệu.

Lưu tổng quản đứng yên một bên, vốn định làm như không thấy những ra hiệu phía dưới, nhưng sau năm sáu lần như thế, rốt cục vẫn là hơi hơi khom người hướng quân vương đang ngồi trên long ỷ nói: "Bệ hạ, việc Hoa Phượng Cẩn dâm loạn hậu cung đã cho thẩm tra, nhân chứng đầy đủ, thỉnh bệ hạ định đoạt."

Ngón tay gõ ở tay vịn dừng lại, Kì Hủ Thiên mở mắt ra, ánh mắt thản nhiên đảo qua thần tử phía dưới, âm điệu trong lời nói khó phân biệt hỉ giận: "Đem nàng dẫn tới …"

Các đại thần thấy Kì Hủ Thiên đã mở miệng, lập tức thở dài một tiếng nhẹ nhõm, trong lòng e sợ việc này khiến bệ hạ nổi giận, đến lúc đó thần tử bọn họ cũng khó có ngày an ổn.

Hoa Phượng Cẩn dâm loạn hậu cung, mặc dù đang ở Hàn Đình, nhưng về lý vẫn là người thuộc về hậu cung, việc này làm nhục uy nghiêm của hoàng gia. Nhất là sau sự tình phát sinh lần trước, nàng không ở lại Hàn Đình tự xét lại, lại cùng thị vệ trong cung thông gian với nhau, còn bị người phá vỡ lật mặt gian tình, cho dù có bị bệ hạ ban cho cái chết cũng là gieo gió gặt bão.

Quần thần đã sớm chờ bệ hạ đưa ra quyết đoán, tốt nhất đem tất cả tức giận trút ở trên đầu Hoa Phượng Cẩn không tốt đẹp kia đi, miễn cho thần tử bọn họ phải chịu tội.

Sự giận dữ của Thương Hách đế không phải kẻ nào cũng chịu nổi, lần này không biết kẻ làm cho y tức giận sẽ chịu loại kết cục nào.

Ở dưới sự chú ý của mọi người, Hoa Phượng Cẩn tóc rối tung, khuôn mặt tiều tụy bị áp giải vào trong điện.

Nàng quần áo hỗn độn không còn thấy được phong thái ngày xưa, miệng bị nhét khăn, tay trói sau lưng hai chân quỳ trên mặt đất, trong mắt thất kinh tràn đầy sự sợ hãi. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn người đang ngồi ở trên tòa thượng, nghĩ đến chính mình từng làm những gì, trong lòng liền dâng lên nỗi sợ hãi chấn động.

Kì Hủ Thiên nhìn thấy nữ tử quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng cười hỏi: "Ngươi nói … Dâm loạn cung đình, phải chịu tội như thế nào đây. Trẫm nên giết ngươi, hay là …" Giống như đang trầm ngâm, âm cuối kéo dài khiến lòng người run sợ để lại một quãng trì hoãn, mọi người đã có thể đoán được, nàng sẽ chịu kết quả sống không bằng chết như thế nào.

Quý phi ngày xưa đẹp đẽ cao quý, lưu lạc thành tù nhân ngày hôm nay, tất cả đều là do nàng gieo gió gặt bão, trên điện thượng không có kẻ nào vì nàng cảm thấy tiếc thương.

Hoa Phượng Cẩn quỳ trên mặt đất lắc lắc đầu, vật trong miệng khiến nàng không thể nói thành tiếng, phát ra tiếng la ô ô, không biết là muốn cầu xin tha thứ hay là biện giải.

Đôi mi giãn ra như bừng tỉnh, Kì Hủ Thiên nhếch môi nâng lên độ cung (anh ý cười á): "Ngươi xem, trẫm thật đã quên, ngươi lúc này không đáp được." Nghiêng người ra hiệu, Lưu tổng quản liền sai người lấy miếng vải trong miệng nàng ra.

"Bệ hạ, nô tì bị oan mà! Là bọn hắn, là bọn hắn nhảy vào trong phòng, ý đồ gây rối, nô tì liều chết phản kháng, rồi sau đó có người tiến vào cứu nô tì, nô tì trong sạch mà!"

Hoa Phượng Cẩn nghe xong tội trạng vừa rồi, lúc này không ngừng giải thích tình hình ngày đó.

Nếu là tội này, nàng thực sự là vô tội a, vì thế an tâm, sợ hãi trong mắt liền giảm đi một ít. Nhưng với thủ đoạn của vị đế vương này, nhớ tới những việc nàng đã làm, lại bất giác thấy trong lòng không yên, cực lực duy trì trấn định, nàng quyết định đánh cược một phen, làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh, cái gì cũng như không biết.

"Rõ ràng là ngươi tự thân mình hèn hạ làm, còn nói với trẫm oan uổng cái gì?" Kì Hủ Thiên không cho là đúng, lời nói kèm theo ý khinh miệt, đáy mắt lại xoẹt qua một tia sát ý lạnh như băng không đổi. "Nhân chứng rành rành, ngươi còn dám nói dối, xem ra ngươi chưa từng bao giờ có lúc nói thật …"

Trầm thấp ngữ thanh về cuối kèm theo tiếng than nhẹ tiếc nuối, Kì Hủ Thiên giống như khó xử hỏi: "Trẫm thật sự không biết, ngươi lưu lại cái lưỡi trong miệng kia còn có tác dụng gì."

Một câu hỏi tùy ý đưa ra, liền có người biết ý. Không đợi Hoa Phượng Cẩn có phản ứng, thị vệ trong điện đã xông lên phía trước, cậy miệng của nàng ra, không biết dùng vật gì ở trong miệng nàng dò xét một chút, Hoa Phượng Cẩn hét thảm một tiếng, miệng đầy máu tươi đầm đìa chảy, ngã xuống mặt đất.

"Cái gì nên nói, cái gì không nên nói, ngươi tự nhiên hiểu được, ngươi có gan đi làm, liền phải có gan giác ngộ kết quả về sau. Trẫm vốn không có tâm giết người, nhưng là ngươi như thế không an phận, thân đã ở

Hàn Đình, lại vẫn muốn dấy lên sóng gió. Trẫm nếu không hảo hảo khiển trách một phen, như thế nào giữ công đạo với chốn hậu cung? Thể diện hoàng gia làm sao còn?"

Ngữ điệu không nhanh không chậm, vững vàng trầm thấp, uy nghi vương giả cùng khí thế không giận mà uy, khiến người tâm phục, những đại thần nghe thấy đều gật đầu, đối với lời nói của bệ hạ rất là đồng ý.

Hoa Phượng Cẩn cả người run rẩy, nằm úp sấp ở dưới đất. Y đúng là đã biết được chuyện đó! Tội dâm loạn hậu cung, chính là tội danh gán cho nàng để xử tội, hết thảy đều sớm nằm trong kế hoạch của y!

Nàng không để ý máu tươi chảy đây ra từ trong miệng, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, kia y có thể hay không cũng biết …

"Bệ hạ, điện hạ thỉnh cầu triệu kiến."

Kì Hủ Thiên nghe được lời cung nhân truyền đến, ánh mắt thản nhiên đảo qua Hoa Phượng Cẩn đang bối rối, dưới ưng mâu cất giấu ý cười đùa cợt: "Tuyên."

Hoa Phượng Cẩn nghe một chữ này trong đầu nháy mắt trống rỗng, thân hình không thể khống chế không ngừng run rẩy, mang theo ánh mắt khẩn cầu cùng kinh hoảng, ngẩng đầu nhìn người đang ở trên tòa thượng.

Quân vương đang ngồi ngay ngắn trong long ỷ cũng hướng phía nàng nhìn lại, khóe miệng chậm rãi giơ lên, hướng nàng lộ ra ý mỉm cười cực nhẹ, độ cung nửa miệng bao hàm ác ý đùa cợt không thay đổi, trong mắt hàm ý vô tình cùng trào phúng, khiến nàng kinh hãi, nỗi sợ hãi vô hạn trong lòng càng khuếch trương, lan tới từng tế bào trong cơ thể.

Tin đồn dị tinh đúng là nàng phái hoàng nhi truyền ra, Kì Hủ Thiên biết căn nguyên là nàng, tự nhiên cũng sẽ biết hoàng nhi làm, nếu phế đi thân phận hoàng tử của hắn, nàng liền không thể có ngày quay trở lại.

Liễu mạng lắc lắc đầu, miệng nàng đầy máu tươi, nằm ở trên mặt đất, phát ra tiếng vang mơ hồ khó phân biệt, làm động tác giãy giụa phí công.

Văn võ cả triều đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý, đều có chút biểu tình xem kịch vui, chờ đại hoàng tử Kì Mộ Thịnh vào điện, cũng không ngừng hướng trên người hắn đánh giá, muốn nhìn ra một chút gì đó, xem vị hoàng tử đã gần như bị lãng quên này có phản ứng gì.

Làm cho mọi người giật mình chính là, Kì Mộ Thịnh vào đến trong điện, nhìn thấy Hoa Phượng Cẩn trên mặt đất, chính là lộ ra vẻ không đành lòng nhưng cũng không hề có động tác nào khác, mà là hướng về phía quân vương trên điện thượng, phụ hoàng của hắn Kì Hủ Thiên thi lễ.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng."

"Hoàng nhi miễn lễ, không biết lúc này cầu kiến là vì chuyện gì?" Kì Hủ Thiên hàm chứa ánh mắt hứng thú, cố ý hỏi như thế.

Kì Mộ Thịnh quỳ gối ở bên cạnh Hoa Phượng Cẩn, thấy mẫu phi một thân chật vật, trong miệng tràn đầy máu, hiển nhiên là đã chịu qua xử hình, liền có chút hoảng hốt.

Không biết mẫu phi có từng nói ra việc tin đồn đại dị tinh cũng có phần của mình không, nếu bị phụ hoàng biết được, chỉ sợ thân phận hoàng tử của hắn liền cũng bị phế truất. Trong lòng quýnh lên, hắn ngẩng đầu đáp: "Phụ hoàng, mẫu phi trước đây có sai, nhưng dù sao cũng là mẫu phi của nhi thần, cầu Phụ hoàng … Cầu Phụ hoàng khoan thứ cho tội không giữ chung trinh của mẫu phi."

Những lời này nhưng thật ra có tình lý ở bên trong, các đại thần cũng không cảm thấy được ngoài ý muốn. Nhưng sự việc trọng đại, có tổn hại đến thể diện hoàng gia, lại làm loạn công khai, hành vi của nàng như thế, có thể nào dễ dàng khoan thứ, lập tức có vị đại thần đứng ra nói: "Bệ hạ! Trăm triệu không thể."

"Nàng dâm loạn hậu cung, phải chịu cực hình."

"Vi thần xem ra, tốt nhất nên nhốt vào địa cung mới thỏa đáng."

"Bệ hạ! nàng không biết liêm sỉ làm ra việc này, bệ hạ chớ mềm lòng, trăm triệu không thể tha thứ nàng."

"Sự việc trọng đại, sự việc trọng đại a, tuy là ở trong hàn Đình, nhưng nữ tử như thế, có thể nào thân ở hậu cung, thỉnh bệ hạ nghiêm trị, giữ gìn uy nghiêm của hậu cung."

Các đại thần đều đưa ra lời can gián, đều muốn Kì Hủ Thiên nghiêm trị, Kì Mộ Thịnh đang quỳ gối ở dưới, đầu cúi xuống, hiển nhiên là tuyệt vọng.

Kì Hủ Thiên thủy chung không có biểu tình, nghe các đại thần nói những lời đó, khẽ nhấc tay lên, phía dưới liền đột nhiên im bặt. "Chư vị ái khanh không cần oán giận như thế, việc ở hậu cung dù sao cũng là gia sự của trẫm, hay là chư vị ngay cả việc trẫm quản lý hậu cung như thế nào cũng muốn can thiệp vào?"

Câu hỏi mang theo hàm ý vui đùa lại không một người nào dám trả lời, tính tính bệ hạ vốn là khó dò, ai dám vào lúc này tự tìm việc làm mất mặt mình. Chỉ cần bệ hạ có chủ ý, bọn họ là thần tử tất nhiên chỉ nên nghe theo chỉ thị.

Vì thế cả một đám cúi đầu xuống cùng nói không dám.

Kì Hủ Thiên nhìn xuống hai mẫu tử đang quỳ ở dưới, nhìn Kì Mộ Thịnh nói: "Không biết hoàng nhi còn có lời gì muốn nói không?"

Kì Mộ Thịnh lắc lắc đầu, ngữ thanh yếu ớt khóc nói: "Mẫu phi vốn là có tội, nhi thần cầu Phụ hoàng khoan thứ cho nàng là nhi thần không đúng, chỉ cầu Phụ hoàng đừng giận nhi thần, nhi thần biết sai rồi."

"Hoàng Nhi dù sao vẫn còn nhỏ a." Kì Hủ Thiên mang theo cảm thán, tán một câu, thần thái quỷ bí trong mắt vẫn chưa nhạt đi, ngược lại càng dũ phát thâm trầm thêm.(Để đề phòng có nường hem nhớ, Kì Mộ Thịnh sinh cùng ngày với bé Nguyệt nguyệt nên năm nay cũng 12 tủi).

Các đại thần lại đối với vị đại hoàng tử này có vài phần kính trọng, còn nghĩ đến hắn yếu đuối vô dụng, lúc này lại nói ra những lời này, xem ra coi như cũng hiểu lí lẽ, mặc dù có chút khiếp nhược, nhưng cũng không phải là không hữu ích, ít nhất hắn còn hiểu được bảo toàn thân phận hoàng tử của chính mình.

Vì thế điện thượng lại lần thứ hai rơi vào im lặng, đều chờ đế vương trên tòa thượng đưa ra quyết đoán với việc này. Qua một lúc lâu im lặng, Kì Hủ Thiên rốt cục mở miệng nói: "Nếu hoàng nhi vì nàng cầu tình, trẫm cũng không thể không để ý đến các ngươi là cốt nhục thâm tình, xem như nể mặt ngươi, tha cho nàng tội chết, bất quá tội sống khó tha. Phạt đánh năm mươi trượng, nếu như không chết, cuộc đời này để cho nàng trải qua trong ngục đi, hoàng nhi nếu như nhớ nàng, cũng có thể đến thăm."

"Nhi thần thay mẫu phi đa tạ chi ân không giết của phụ hoàng." Kì Mộ Thịnh dập đầu trên mặt đất, Hoa Phượng Cẩn cũng từ lúc hắn xuất hiện lấy ánh mắt không thể tin đánh giá hắn. Nguồn:

Hoàng nhi biết nàng trong sạch, lại không chút nào vì nàng biện giải, ngược lại một lòng muốn bảo trụ hoàng tử vị, hắn sẽ không phải là không biết phụ hoàng hắn đã sớm biết nội tình chứ? Nghĩ đến thủ đoạn của Kì Hủ Thiên, Hoa Phượng Cẩn vội vàng túm lấy ống tay áo của hắn lay động một trận.

Kì Mộ Thịnh vừa suy nghĩ, đập đầu trên mặt đất, thấy trên tay áo có bàn tay đầy máu của mẫu phi, hơi hơi nhíu mi, nếu không phải chính nàng nói cho mình chuyện này, hắn cũng sẽ không vì bí quá hóa liều mà đem tin đồn dị tinh lưu truyền, mà nay Nhị hoàng đệ quả nhiên không hề xuất hiện trước mắt mọi người, hiển nhiên là đã đạt được hiệu quả, Phụ hoàng muốn hỏi tội mẫu phi, bất luận là lý do gì, chỉ cần mẫu phi gánh chịu đi, từ đó liền vô sự.

Nhẹ nhàng an ủi bỏ tay của nàng xuống, Kì Mộ Thịnh ôm lấy nàng, vẫn như cũ mang theo thanh âm nhát gan ở bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ: "Đa tạ mẫu phi, về sau nhi thần sẽ thường xuyên đi thăm mẫu phi." Chính là mẫu phi từ nhỏ đã dạy hắn, hắn thân là đại hoàng tử, là địa vị đáng tôn sùng như thế nào, không thể để mất về tay kẻ khác, cũng là mẫu phi dạy hắn, phải cố gắng hết sức lấy lòng phụ hoàng, không thể trái nghịch ý chỉ của Phụ hoàng.

Hiện giờ hắn đều làm vì tương lai của hắn, mẫu phi cũng nên thành toàn mới phải. Trong mắt mang theo ý cười, tiếp tục ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Không phải mẫu phi bảo nhi thần làm cho phụ hoàng vui sao, Nhi thần đã làm rồi, mẫu phi có cảm thấy cao hứng không?"

Nghe được lời nói bên tai, Hoa Phượng Cẩn đột nhiên trừng lớn hai mắt kinh hoàng, tầm mắt nhất thời hoảng hốt mất tiêu cự, thấy được hoàng nhi lộ ra vẻ mặt đáng sợ, trong ánh mắt kia còn lóe ra u quang lạnh lùng.

Thân mình suy sụp ngã xuống, ánh mắt thoáng qua liền thấy quân vương cao cao tại thượng kia lộ ra vẻ mặt quỷ bí u ám.

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 49 _____

50. Chương 50: Biệt Tình

Từ khi hai người ly biệt, Kì Minh Nguyệt ở trên Lăng Sơn đã không ít thời gian. Thời gian đó Kì Hủ Thiên đã sai người mang tới huyền tranh của hắn, lại không biết dùng phương pháp nào, sai người ở trên đỉnh núi xây dựng lên chỗ ở độc lập của hắn, đồ vật trang trí trong đó, mỗi một thứ đều giống như trong hoàng cung, độc nhất vô nhị.

Khi hắn được dẫn tới phía trong rừng, nhìn thấy ốc viện lịch sự tao nhã trước mắt, lại nhìn thấy những vật ở trong đó, không thể không cảm thán, cũng cảm động sự quan tâm của Phụ hoàng đối với hắn. (trùi ui anh sủng em chít được)

Thả Tiểu Hắc ra, viết ra ý cảm tạ gửi đi, Kì Minh Nguyệt chuyên tâm bắt đầu tập luyện thiên âm. Mỗi ngày hướng tới Sở Ngu thỉnh giáo, trong lúc thời gian vẫn trôi qua, tập luyện đem tâm pháp rót vào âm thanh của huyền tranh. Có vị tiền bối thú vị như thế tại, lại có Tiểu Ngân cùng Lam làm bạn, mỗi ngày thật cũng không khó trôi qua.

Một hôm hắn đang ngồi ở trong viện nghỉ tạm, thấy Tiểu Ngân mừng rỡ chạy vào.

"Nguyệt ca ca, Tiểu Hắc lại gửi thư đến rồi." Thả mái tóc màu bạc ra sau, Tiểu Ngân bổ nhào vào trong ngực hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì chạy quá nhanh mà phiếm đỏ ửng, xem ra thập phần đáng yêu.

Kì Minh Nguyệt nhéo một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của y, khẽ cười nói: "Minh Nguyệt thật là không biết, nguyên lai Tiểu Hắc còn có thể viết thư. Tiểu Ngân nói cho ta biết nó làm thế nào viết, và viết cái gì a?"

Tiểu Ngân nhất thời nghẹn lời, nghẹn đỏ cả mặt, trong tay giơ lên lá thư, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo thần sắc đắc ý: "Nguyệt ca ca lại khi dễ ta, ta khiến cho ngươi không xem được thư hoàng đế phụ thân của ngươi, hi hi …"

Bỗng nhiên trong tay trống không, lá thư đã rơi vào tay người khác, ngẩng đầu nhìn lại, Kì Minh Nguyệt nhướn mày, huơ huơ vật trong tay hướng hắn lộ ra ý cười giảo hoạt, Tiểu Ngân lập tức mân mê miệng: "Ta muốn đi nói cho Lam, nói ngươi khi dễ ta."

Kì Minh Nguyệt gật đầu, ôm đứa nhỏ vào lòng: "Không sai, không sai, không biết Lam thấy Tiểu Ngân lại không nghe lời, chạy đến chỗ ta bên này, sẽ như thế nào trừng phạt ngươi đây… Ân, để Minh Nguyệt đoán đoán nha, là giống như lần trước cắn một cái, hay là phạt Tiểu Ngân không được ra khỏi cửa a…."

Nghe xong lời nói của Kì Minh Nguyệt, Tiểu Ngân vội vàng che miệng mình lại chíp chíp ô ô nói (tả giống gà con ghê): "Không được, không được, Lam cắn đau lắm, Tiểu Ngân không cần, Nguyệt ca ca không được nói với Lam." Nói xong đã chui ra khỏi lồng ngực hắn, vẻ mặt sốt ruột, chung quanh nhìn ngó cảnh giác.

Nhìn thấy xa xa có bóng người xuất hiện, vội vàng hướng về phía đám cây ở đằng sau chạy trốn, lắc mình mấy cái đã không thấy tăm hơi thân ảnh.

Kì Minh Nguyệt cười nhìn hắn đào tẩu, đã thấy người xuất hiện trong viện, là Sở Ngu, quần áo mầu đen nhiều nếp nhăn, mái tóc bồng rối bù so với ngày hôm qua còn lộn xộn hơn. Sớm đã thành thói quen với phong cách của vị Sở tiền bối này, hắn tựa lưng vào trên giường, hướng Sở ngu giơ tay lên: "Không biết tiền bối có chuyện gì?"

Sở Ngu đứng ở trước mặt hắn, nhìn cây cỏ xung quanh sắc màu rực rỡ, còn có tòa đình ở giữa sân nhìn thế nào cũng thấy rất thoải mái, thấy tâm thư thái hơn, chỗ thoải mái thế này phải tính toán ở lại lâu hơn một chút mới được.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hắn vẫn là đứng ở chỗ cũ, xoa xoa hai tay, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Chờ đến khi Minh Nguyệt ở dưới ánh nắng ấm áp sắp ngủ, hắn mới cẩn thận hỏi: "Minh Nguyệt … ngươi không phải là muốn hồi cung chứ, bất quá thiên âm còn chưa có học thành, cổ độc trên người ngươi còn chưa giải, ta khuyên ngươi vẫn là chưa nên trở về mới tốt, phải biết rằng …"

Kì Minh Nguyệt hơi hơi mở ra mắt, nâng lên cánh tay, ngăn cản những lời hắn sắp nói,chắc chắc sẽ là một đoạn đại lải nhải: "Tiền bối yên tâm, cổ độc chưa giải, Minh Nguyệt liền sẽ không trở về, ngày luyện thành thiên âm, Minh Nguyệt sẽ hướng người chào từ biệt."

Sở Ngu nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, thì thào nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, còn tưởng rằng Tiểu Hắc mang thư đến gọi ngươi trở về, dưới chân núi đều truyền lưu tin đồn cái gì dị tinh, nói là sẽ loạn thiên thí mẫu, hiện giờ dư luận xôn xao đều là đang truyền lưu việc này, nghe nói trong cung lại xảy ra chuyện, ta sợ Thương Hách đế lo lắng cho ngươi lúc này, muốn gọi ngươi trở về … Không trở về là tốt rồi, Thiên âm rốt cục có thể có người đại thành."

Nghe được lời nói của Sở Ngu, Kì Minh Nguyệt nhớ tới đối thoại lúc Phụ hoàng cùng hắn ly biệt, việc trong cung nhất định đã ở trong lòng bàn tay phụ hoàng, không biết Phụ hoàng sẽ xử trí Hoa Phượng Cẩn kia như thế nào?

Mở ra lá thư trong tay, nét chữ quen thuộc làm cho hắn trong lòng ấm áp, lá thư cũng không dài, chỉ đem việc trong cung nói ra vài câu, còn lại đều là kể tình cảm tưởng niệm nhớ nhung của y. Nghĩ đến Phụ hoàng là người như vậy, lại sẽ ở trên thư nói hết nỗi khổ ly biệt, cùng thư tình không khác nhau là mấy làm cho Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu, bên môi lại là ý cười ấm áp.

Sở Ngu nghi hoặc cầm lấy mái tóc, không biết có chuyện gì làm cho Kì Minh Nguyệt cao hứng như thế, nhưng chỉ cần y không đề cập đến chuyện xuống núi, hắn liền yên tâm.

Không phải không biết giữa Thương Hách đế và vị hoàng tử này trong đó có chút cổ quái, nhưng hắn vốn là người si vu âm luật, đối với đạo lí đối nhân xử thế không có chút hứng thú, tự nhiên đối với ràng buộc dị thường của hai người cũng làm như không thấy. Chỉ cần Kì Minh Nguyệt có thể học thành thiên âm, đó là hoàn thành tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của hắn.

Phải biết rằng, người hắn dậy chính là Thiên nhân a! Nghĩ đến đây, hắn liền một trận vui sướng đắc ý, tự ngâm nga một điệu nhạc vui vẻ tiêu sái đi ra ngoài, nghĩ ngày mai nên truyền thụ cái gì mới có thể làm cho thiếu niên tư chất như thế càng có thể ngộ ra huyền bí của Thiên âm.

Kì Minh Nguyệt vẫn như trước tay giữ lá thư, tựa vào thành giường, theo như lời trong thư, tuy rằng không nói sắp tới sẽ làm như thế nào, nhưng từ đó xem ra phụ hoàng sẽ không dễ dàng buông tha nàng a.

Đưa vào trong ngục, chứ không phải Địa cung, nếu nói không phải có tính toán khác liền không phải Phụ hoàng của hắn rồi.

Đem lá thư kia đặt vào trong ngực, Kì Minh Nguyệt nhìn hoa rụng rực rỡ theo gió bay múa trong không trung, hơi hơi nhắm mắt hưởng thụ hơi thở ngày mùa thu, không biết nhớ tới cái gì, bên môi nâng lên ý cười, cánh tay khẽ đưa lên, đón lấy một mảnh lá màu lục đang tung bay trong không trung, đưa tới bên môi.

Tiếng nhạc lá thanh thoát dễ nghe vang lên trong không gian, mang theo tia tình cảm khác thường, cất dấu ẩn ý sâu sắc, ở trong tiếng nhạc vững vàng, giống như lơ đãng dẫn dắt tâm thần, khiến người ta bất tri bất giác đình trệ ở trong âm sắc mượt mà như nước ấy … cho đến khi lún sâu vào …

Nhìn một đôi phi điểu rơi xuống bên chân, một con bất động, một con vẫn đang giãy dụa, Kì Minh Nguyệt thả đi phiến lá trong tay, khẽ nhắm hai mắt lại.

==========

Ngày mùa thu ánh mặt trời thập phần ấm áp khiến cho thể xác và tinh thần người ta hết sức sảng khoái. Sau khi liên tiếp các sự việc qua đi, trong cung rốt cục đã bình yên trở lại, quan viên lớn nhỏ cùng thị vệ cung nhân đều hạ giọng, đi lại nhẹ nhàng, chăm chỉ làm công việc của mình, hưởng thụ thời gian tốt đẹp hiếm có này.

Không một ai nhắc lại chuyện Hoa Phượng Cẩn sau khi bị đánh, nhốt vào trong ngục kia. Nhị Hoàng tử có liên quan đến tin đồn dị tinh kia cũng không thấy bóng dáng thân ảnh, nhưng bệ hạ không đề cập tới, liền cũng không có người dám hỏi.

Tại lúc yên bình này lại có vài người phát hiện trong không khí phảng phất sắp có mưa gió nổi lên. Kinh nghiệm cẩn thận của những cựu thần, tất nhiên là hiểu được đạo lí bo bo giữ mình, cho nên trừ bỏ sự vụ liên quan đến chính mình, những chuyện khác một mực không hỏi đến, lúc lâm triều mỗi người đều an phận hơn, không lấy những sự việc vụn vặt, vặt vãnh đi phiền bệ hạ.

Sau một ngày như thế trôi qua, trong ngự thư phòng, đàn hương thản nhiên như có như không phảng phất, một thân ảnh huyền mầu tú kim bào, đầu dặt tựa vào 2 tay, không biết đang trầm ngâm cái gì.

Một người đang ở một chỗ xa hơn, toàn thân hắc y, cả người hơi thở nội liễm, không có chút cảm giác hắn đang tồn tại, giống như trong phòng không có người này. Hắn nửa quỳ ở dưới đất, ngữ thanh không cao không thấp trầm trầm cất lên:

"Bẩm bệ hạ, không việc gì."

"Xem ra năm mươi trượng cũng không phải là quá khó khăn, không chết là tốt rồi, ngươi tiếp tục giám sát."

"Vâng."

"Hắn đã từng đi thăm chưa?"

"Chưa từng."

"Nếu có vài người chỉ trích như thế bất hiếu, không biết sẽ như thế nào …"

"Ảnh Ngũ đã hiểu."

Huyền mầu thân ảnh xoay người sang chỗ khác, bóng dáng thâm trầm ở trong ngự thư phòng hiện lên một bóng ảnh dài cô độc. Hắc y nhân trong phòng thấy vậy, thân hình khẽ động, biến mất ngay tại chỗ.

Lưu tổng quản thủy chung vẫn đứng yên bên cạnh lúc này mới mở miệng lên tiếng nói: "Bệ hạ, chỗ hoàng hậu có tin tức truyền đến, cổ độc vẫn chưa được giải, điện hạ dùng thời gian cả ngày tập Thiên Âm."

Thân ảnh đưa lưng về phía hắn chưa động mảy may, nhưng hơi thở biến hóa thay đổi lại không qua nổi mắt của Lưu tổng quản. Đi theo bệ hạ nhiều năm, hắn sao lại không biết bệ hạ lúc này tâm tình không tốt, tuy nhiên những lời phía sau vẫn phải nói:

"Điện hạ nói muốn ngài không cần lo lắng, chỉ cần để ý yên tâm xử lý việc trong cung, có Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên là ổn, y ở Lăng Sơn sẽ tự biết chăm sóc chính mình."

"Còn gì nữa?" Kì Hủ Thiên trầm giọng hỏi.

Lưu tổng quản do dự một chút, mở miệng nói: "Ảnh Nhất bị phái quay về."

Im lặng một lúc thật lâu, Kì Hủ Thiên xoay người lại, bất đắc dĩ thở dài: "Tính tình Minh Nhi trẫm biết, tùy ý hắn đi." May mà còn có Vô Hào, Ảnh Nhất cho dù có trở về, an nguy của Minh Nhi cũng không tất phải lo lắng…"

"… Thời tiết không lâu nữa liền sẽ chuyển lạnh, ngươi giúp trẫm an bài, cấp Minh Nhi thêm ít quần áo đi."

"Vâng, thần hội sẽ an bài thỏa đáng."

"Chỉ chọn một ít ở khố phòng, còn lại lấy ra gấm lụa vải vóc tốt nhất mới được tiến cống, toàn bộ lấy ra, nhiều một chút. Trước khi đem những vật phẩm ấy đi đưa trẫm xem qua." (oa, ngọt ngào quá đi *mơ mộng*)

Lưu tổng quản nhất nhất nhớ kĩ, hắn tự nhiên biết ở trong lòng bệ hạ, Minh Nguyệt điện hạ là ra sao trọng yếu. Chỉ có mấy kẻ tự cho mình là người thông minh, mới có thể nghĩ đến điện hạ đã thất sủng, làm ra những chuyện ngu xuẩn, chỉ sợ đến lúc đó chờ tới không phải là quang vinh một lòng kì vọng, mà là…….

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG THỨ 50 _____

51. Chương 51: Dị Tinh

Khe núi mây mù lượn lờ, từng đợt từng đợt tiếng chim hót ở trong rừng vang lên.

Chiếu xuyên qua mấy tầng cây cối khác nhau, những tia nắng mặt trời rơi ở trên người thiếu niên áo xanh. Y một đầu tóc đen tung bay, ngồi trên chiếc ghế đá, trước mặt để một cây huyền tranh, hơi khép hờ mắt, mang theo mấy phần ý cười, tâm thái thản nhiên ngồi gảy đàn tranh.

Từ ngón tay của hắn không ngừng truyền ra nhạc thanh trong trẻo dễ nghe, ở trong rừng phát ra xung quanh. Nếu nhìn kĩ lại, sẽ kinh ngạc phát hiện, ở mảnh đất trống xung quanh, cây cối bụi cỏ phía sau, phi điểu cùng tẩu thú ẩn ẩn ở xung quanh vây thành một vòng quanh khoảng đất, hoàn thị bên cạnh, bộ dáng phục tùng im lặng, rất là hiếm thấy.

Thiên âm tùy tâm mà động, tạo ra một khoảng không gian tĩnh lặng yên bình. Ánh nắng chiếu xuống trên người thiếu niên rạo thành một tầng hoa nắng màu vàng, mái tóc đen huyền cùng ti kết màu bạc (mũ đội đầu kiểu của hoàng tử hoặc quan viên á) ở trong gió nhẹ từ từ tung bay, cùng ánh nắng mặt trời kia, khiến cho thân ảnh của thiếu niên tựa như theo gió mông lung có thể theo ánh nắng tiêu diêu bất cứ lúc nào, cảm thấy thật có chút hư ảo.

Sở Ngu đứng ở phía sau thiếu niên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vui mừng, không đến một năm, Kì Minh Nguyệt đã tiến bộ đến mức này, không thể không nói, thể chất thiên nhân chi tư này thật sự khiến người ta hâm mộ.

Kết thúc một khúc đàn, Kì Minh Nguyệt ngừng động tác trên tay: "Tiền bối cảm thấy như thế nào?"

Bất tri bất giác, ở trên núi Lăng Sơn đã hơn nửa năm. Từ lúc tập luyện thiên âm, Liên Tâm Cổ chưa từng phát tác, trợ lực của Quỳnh Châu lại dần dần yếu bớt đi, Quỳnh Châu lực mà lúc trước hắn chưa hấp thu dùng để bảo vệ tâm mạch, cũng không thể hấp thu để sử dụng được nữa, công lực vì thế không có tiến triển, nhưng thực ra Thiên Âm lại tiến triển cực nhanh, đã có thể lấy tâm khống chế âm thanh, mặc dù vẫn chưa thể khống chế lòng người, nhưng phi điểu tẩu thú, dù tĩnh hay động, đều có thể tùy tâm khống chế.

Sở Ngu đi đến trước mặt hắn, vẻ mặt đắc ý: "Không hổ là do chính Sở Ngu ta dạy dỗ, tiếp theo không lâu nữa là có thể đại thành, có thể giải trừ Liên Tâm Cổ rồi."

"Tiền bối nghĩ xem, "không lâu nữa" là chỉ bao lâu?" Nhớ tới những lá thư mà Phụ hoàng thường phái Ảnh Nhất truyền tới cùng với nội dung trong thư, Kì Minh Nguyệt không khỏi mở miệng hỏi.

Sở Ngu khó xử lắc lắc đầu: "Thiên Âm thực không thể nóng lòng cầu thành, nếu một lòng cầu thành, ngược lại không thể tiến bộ, vẫn là thuận theo tự nhiên cho thỏa đáng."

Như vậy đêm nay viết thư liền nói cho Phụ hoàng, ngày về còn chưa biết khi nào đi, không biết y có nổi giận không. Đến lúc đó lại phải nhờ Lưu tổng quản thay các vị đại thần không may mắn thu thập tàn cục. Kì Minh Nguyệt tùy ý lướt qua dây đàn, đối với chuyện này thật sự cũng không sốt ruột.

"Minh Nguyệt, Tiểu Hắc lại tới nữa." Theo một tiếng đồng âm thanh thanh nộn nộn, một đứa nhỏ mặc áo mầu lam theo đường nhỏ từ trong rừng cây đi ra.

Nghiêm trang tiêu sái đi đến trước mặt Kì Minh Nguyệt, trịnh trọng lấy ra từ trong ngực một lá thư nho nhỏ, để ở trên tay hắn: "Về sau thư mà Tiểu Hắc mang đến đều sẽ do ta chuyển giao cho ngươi, Tiểu Ngân rất ngốc, ta sợ hắn lộng một hồi sẽ đánh mất."

Làm sao Tiểu Ngân lại ngốc được, rõ ràng là hắn không muốn đứa nhỏ kia cùng chính mình quá mức tiếp cận a, Kì Minh Nguyệt mỉm cười tiếp nhận, cũng không vạch trần ý nghĩ của hắn: "Vẫn là Lam cẩn thận chu đáo, như vậy thì Minh Nguyệt xin đa tạ."

Lam vốn dĩ luôn luôn mạnh mẽ bình tĩnh, lúc này nghe xong lời Minh Nguyệt nói, cũng cảm thấy hơi đỏ mặt, không được tự nhiên xoay đầu đi, nhìn thấy Sở Ngu ở bên cạnh: "Sư phụ, ngươi cũng ở đây à?"

Sở Ngu thuận tay gõ một cái trên đầu hắn: "Bây giờ mới nhìn thấy sư phụ à, vi sư đứng ở chỗ này đã lâu, cũng không thấy tiểu tử ngươi tới hỏi thăm một câu, trong mắt ngươi chỉ có đứa nhỏ Tiểu Ngân kia, còn có chính là Minh Nguyệt, làm sao còn có sư phụ trong đó."

Lam cười hắc hắc, cũng không phản bác, trốn ở phía sau Kì Minh Nguyệt, sớm đã thành thói quen với tính nết của sư phụ, cùng nhau đùa giỡn cũng là chuyện thường, biết hắn cũng không phải là thực sự nổi giận.

Sở Ngu cười nhìn đồ nhi của chính mình, ánh mắt đảo đến Kì Minh Nguyệt ở phía trước hắn, chỉ thấy hắn mở ra lá thư trên tay, mặt lộ ra biểu tình trầm trọng.

"Trong cung đã xảy ra chuyện gì à?" Sở Ngu hỏi.

Lam cũng từ đằng sau bước lên, nhìn Kì Minh Nguyệt không hề chớp mắt, rất là lo lắng.

"Quả thật có việc, là về dị tinh." Thở dài, Kì Minh Nguyệt đóng lại lá thư trên tay. Hắn không dự đoán được, Phụ hoàng lại giải quyết như thế.

"Chẳng lẽ trong cung có người muốn bắt ngươi? Hay là Thương hách đế vì bình ổn lời đồn đại mà giết trọng thần?" Sở Ngu đoán nói. Hắn cảm thấy được Kì Hủ Thiên vì bảo hộ Minh Nguyệt chuyện gì cũng có thể làm ra được.

"Cũng không phải." Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu. "Hoa Phượng Cẩn ở trong ngục bị người giết bằng thuốc độc chết rồi, qua kiểm chứng, người đầu độc là hoàng nhi thân sinh của nàng, đại hoàng tử Kì Mộ Thịnh"

"Thí mẫu?" Sở Ngu kinh hô lên một tiếng, cái nầy không phải theo như mệnh cách của dị tinh trong lời đồn đại giống nhau?

Lam đứng ở một bên nghe xong hồi lâu, lúc này mới mở miệng nói: "Như vậy hắn mới là dị tinh đi, giết mẹ ruột của hắn, có chứng cớ rõ ràng, không thể chống chế được. Lời đồn Minh Nguyệt là dị tinh, sẽ được làm sáng tỏ rồi!"

Nhìn thấy ý cười trong mắt Lam, Kì Minh Nguyệt thản nhiên nhếch môi cười, đây chính là điều Phụ hoàng muốn a.

Lấy chuyện thật xảy ra trước mắt mọi người để làm sáng tỏ lời đồn đãi, mặc dù chuyện đó vị tất là thật, nhưng chỉ cần có người tin, chính là chân tướng.

==========

"Hoàng nhi làm như thế, thật sự khiến trẫm đau lòng, nàng dù có làm sai như thế nào, chung quy cũng vẫn là mẫu phi của ngươi a." Trên đại điện không khí ngưng trọng, Kì Hủ Thiên ngồi ở trên cao, vẻ mặt thất vọng nói với thiếu niên đang quỳ sát ở trên mặt đất.

"Phụ hoàng! Nhi thần … Nhi thần không có." Kì Mộ Thịnh ánh mắt sợ hãi cùng lo lắng phủ nhận.

"Đại hoàng tử làm sao còn chống chế, người trông coi ngục chỉ để ngươi một mình vào, sau khi ăn xong thức ăn do ngươi cấp, Hoa Phượng Cẩn mới chết, nếu không phải ngươi thì còn ai vào đây?" Có vị đại thần, thần tình giận giữ tiến lên trách cứ, hắn không nghĩ tới vị đại hoàng tử nhìn có vẻ yếu đuối này lại có thể làm ra chuyện như thế.

"Ái khanh nói đúng đấy, trẫm đã sai người đi điều tra, từ khi Hoa Phượng Cẩn bị đầy vào trong ngục, không có người nào khác đến thăm, chỉ có ngươi, đại hoàng nhi của trẫm là tiến vào thăm hỏi, cũng chỉ có ngươi, mang vào chén thuốc điểm tâm, nếu nói việc mẫu phi ngươi chết cùng ngươi không có quan hệ, ai có thể tin được?"

Kì Mộ Thịnh quỳ ở trên mặt đất, đối mặt với nghi ngờ của cả triều văn võ bá quan, còn có cả Phụ hoàng, hết đường chối cãi.

Hắn căn bản không dám tùy ý thăm hỏi, sợ việc của mẫu phi khiến Phụ hoàng phản cảm, cũng sẽ liên quan hại đến hắn, nhưng có ngày nghe thấy cung nhân lén nghị luận, nói hắn bất hiếu, mẫu phi gặp chuyện không may mà vẫn còn ra vẻ như trước kia, không một chút nào quan tâm. Sợ Phụ hoàng cũng sẽ có suy nghĩ như thế, liền thường xuyên mang vài thứ đi vào trong ngục thăm.

Hắn làm sao mà biết được, vì sao mẫu phi đang yên ổn lại chết chứ, lại còn là sau khi hắn đưa thức ăn vào? "Nhi thần thật sự không có … Nhi thần thật sự là oan uổng a! Là có người hãm hại ta, Phụ hoàng!" Nhất định là có người cố ý hãm hại hắn, cố ý làm cho hắn gánh chịu tội danh thí mẫu.

"Có người hãm hại? Không biết ngươi cảm thấy được là người phương nào hãm hại, lại vì sao phải hãm hại ngươi?" Kì Hủ Thiên mang theo nghi hoặc, hình như có chút không tin.

Kì Mộ Thịnh nghe vậy, cắn môi, do dự mở miệng nói: "Nói không chừng … nói không chừng là Nhị hoàng đệ, hắn thấy chính mình bị thất sủng, bị truyền là dị tinh, liền hãm hại nhi thần, bảo toàn chính hắn …" Vừa nói, ngữ thanh càng về sau càng trầm nhỏ lại.

Các vị đại thần nghe đại hoàng tử nói đến dị tinh hai chữ này, trong lòng đều nhẩy lên thình thịch, tin đồn dị tinh mặc dù đã truyền lưu khắp nơi, nhưng dù sao cũng là cấm kị trong cung, Đại hoàn tử không biết từ chỗ nào nghe được lại ở trước mặt mọi người nói toạc việc này, lại còn liên lụy ra Nhị hoàng tử vốn mất tích thần bí, bây giờ không biết bệ hạ sẽ có phản ứng gì, trong hai vị hoàng tử, ai mới là dị tinh kia a?

Che dấu sợ hãi ở trong lòng, các vị đại thần mắt dò xét liếc nhìn sắc mặt của quân vương, thấy hắn vẫn như cũ không vui không giận, sắc mặt thâm trầm, đều có chút đoán không ra tâm tư bệ hạ lúc này.

"Nga, ngươi nói là hắn hãm hại ngươi?" Kì Hủ Thiên nặng nề cười, ánh mắt không hề mang ý cười lại nhìn không ra là tức giận hay là đồng tình.

Kì Mộ Thịnh thấy tựa hồ có cơ hội xoay chuyển tình thế, ngẩng đầu mở to mắt vội vàng nói tiếp: "Thỉnh Phụ hoàng tra rõ, Nhi thần thật sự không có sát hại mẫu phi, Nhi thần là bị oan a." Hắn vội vàng nói, hốc mắt cũng đỏ, chờ nói xong mấy câu đó nước mắt đã rơi xuống.

Nhìn lướt qua đủ loại thần sắc của quan lại, Kì Hủ Thiên mắt lạnh nhìn Kì Mộ Thịnh, chậm rãi mở miệng: "Từ sau lời đồn về dị tinh truyền ra, trẫm đã tống Minh Nhi xuất cung, hắn không ở trong cung, như thế nào có thể hãm hại ngươi? Hay là ngươi cảm thấy được, hắn sẽ giống như ngươi, dùng số tiền lớn thu mua thị vệ cung nhân trong cung để sử dụng, âm thầm mượn sức quan viên trong triều, để thay hắn làm việc?"

Lời vừa nói ra, nhất thời trên mặt Kì Mộ Thịnh một mảnh trắng bệch.

Mấy vị quan viên vốn định giúp hắn cầu tình cũng không dám mở miệng, chỉ sợ liên lụy đến mình.

Trong lúc nhất thời, không người dám hỏi, vì sao bệ hạ lại đem Nhị hoàng tử phái ra cung, lại đưa đi như thế nào, khi nào thì trở về, chỉ cảm thấy hiềm nghi về Đại hoàng tử càng thêm chắc chắn, tin đồn dị tinh, tội danh thí mẫu, rõ ràng đúng là do hắn gây nên.

Cảm giác được ánh mắt xung quanh nhìn hắn đã có sự thay đổi, Kì Mộ Thịnh cúi đầu, chính là chỉ có rơi nước mắt, trong miệng không ngừng giải thích: "Này đều là mẫu phi dạy ta, Nhi thần không biết, Nhi thần sai lầm rồi, cầu Phụ hoàng tha thứ … Việc mẫu phi không phải do Nhi thần làm, Phụ hoàng không nên …"

Nghe lời nói cầu xin tha thứ của hắn, trong mắt Kì Hủ Thiên lại chỉ có băng hàn, sát khí trong mắt càng nồng đượm, bỗng nhiên Lưu tổng quản đến gần cạnh hắn, thấp giọng nói gì đó, đưa ra một vật.

Các đại thần thấy bệ hạ đã có ý xử tử đại hoàng tử, đang chuẩn bị mở miệng phán tử, nhìn thấy lá thư trong tay lại không thấy nói gì nữa, liền dâng lên nghi hoặc, không biết trong lá thư Lưu tổng quản trình lên đến tột cùng viết cái gì.

Cẩn thận hướng người trên tòa thượng nhìn lại, chỉ thấy bệ hạ trầm ngâm trong chốc lát, cầm vật trong tay để vào trong lồng ngực mới mở miệng nói: "Nếu Minh Nhi thay ngươi cầu tình, trẫm liền tạm không giết ngươi, ngươi thân là Đại hoàng tử, âm thầm mượn sức quan viên mưu đồ gây rối, lại thí sát thân mẫu, trẫm tha cho ngươi không chết, phế bỏ hoàng tử vị của ngươi, một khi phế truất ngươi liền không thể ở lại trong cung, cho ngươi ba ngày chuẩn bị, đi Than Châu đi."

Than Châu là chỗ hẻo lánh, ở gần sát với An Dương, thường xuyên có đạo phỉ lui tới, cũng không thái bình, tới nơi đó, có thể nói là mất đi hết thảy, cuộc đời này vô vọng. Có lẽ đối với một vị hoàng tử mà nói, xử phạt như vậy so với cái chết còn thống khổ hơn.

Ở nơi đó, Dị tinh liền không thể tiếp tục khơi mầm tai vạ, chỉ cần rời xa Thương Hách, xã tắc liền có thể không việc gì, Thương Hách liền xem như thái bình.

Đám thần tử phía dưới nghe xong lời nói bệ hạ của bọn họ, đều thập phần đồng ý. Lại nghe nói lá thư trên là do Nhị hoàng tử gửi tới, là vì đại hoàng tử cầu tình, trong lòng đều tán thưởng hắn nhân hậu.

Kì Mộ Thịnh tê liệt ngồi dưới đất, đờ đẫn không nói gì, chỉ có một mạt u hỏa giống như ở trong mắt lóe lên, rồi dần dần tĩnh lại thành tro tàn.

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 51 _____

52. Chương 52: Tạm Tụ

(Đoàn tụ trong chốc lát)

Ban đêm yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có tiếng gió thổi đập vào cửa sổ, những hạt mưa phùn rơi đọng lại trên bệ cửa, phát ra thanh âm khe khẽ của những giọt nước mưa rơi xuống. Bây giờ đúng vào lúc hoa bắt đầu tàn, lá rụng vô số, nếu từ cửa sổ nhìn vọng ra ngoài, cánh hoa tàn màu hồng khắp nơi trên mặt đất cùng với những chiếc lá vàng hơi phiếm đỏ kia, thật là có vài phần ý cảnh của sắc thu.

Kì Minh Nguyệt vốn cũng không phải là người dễ xúc động cảm hoài, đối với cảnh trí ngoài cửa sổ cũng không có hứng thú cho lắm, chính là đang nhớ tới lá thư mấy tháng trước nhờ Tiểu Hắc mang vào trong cung, không biết Phụ hoàng xem xong sẽ như thế nào. Chắc chắc là đã nổi giận đi, nên mới có thể suốt từ lúc ấy cho đến giờ cũng không gửi đến một lá thư hay nét chữ nào.

Hắn vì Kì Mộ Thịnh cầu tình, đều không phải do nhất thời mềm lòng, mà là có tính toán lâu dài, Phụ hoàng không thể không biết. Chỉ là dễ dàng như thế buông tha cho kẻ muốn hại hắn, Phụ hoàng mới có thể cáu kỉnh như thế.

Kỳ thật nhiều khi nghĩ đến, Phụ hoàng đối với hắn cũng có vài phần tùy hứng, dục vọng độc chiếm cùng bá đạo đều hết sức nghiêm trọng. Cẩn thận tính toán lại, nếu tính cả tuổi ở hai kiếp cộng lại, Phụ hoàng còn nhỏ hơn hắn vài tuổi. Nhưng không thể không thừa nhận, dù sao thân là đế vương, thủ đoạn của y một chút cũng không hề thua kém.

Lần này loại bỏ Hoa Phượng Cẩn, lại đem thân phận dị tinh đổ trên người Kì Mộ Thịnh, nhân chứng vật chứng đầy đủ, không thể cho rằng giả mạo. Ai có thể biết được, hết thảy đều do Phụ hoàng an bài, liền ngay cả cung nhân, thị vệ, thậm chí quan lại mà Kì Mộ Thịnh mua chuộc cũng đều là do Phụ hoàng cố ý thúc đẩy. Ngay cả nơi phát ra độc dược cũng có thể điều tra ra, tên thị vệ đi mua độc dược bị bắt, chính miệng nói là do đại hoàng tử ra lệnh, kể từ đó, còn có ai tin tưởng hắn thật sự vô tội?

Lúc này thế nhân đều đã biết, đại hoàng tử đầu độc thí mẫu, nguyên nhân đó là sợ bị mẫu phi trong ngục liên lụy, việc Hoa Phượng Cẩn không an phận làm ra chuyện dâm loạn cung đình cũng hơi có truyền lưu, Đại hoàng tử nếu dính ô danh, chỉ sợ cuộc đời này cũng không có ngày trở thành thái tử. Mọi người đều biết, hoàng tử đứng hàng lớn nhất càng có nhiều hi vọng được lập thành thái tử.

Đường đường là thái tử Thương Hách, có thể nào có mẫu phi ô danh như thế? Cho nên đại hoàng tử mới có thể nhẫn tâm, giết chết mẫu thân thân sinh, để loại bỏ chướng ngại của tương lai.

Thế nhân cũng đều nói ngày Hoa Phượng Cẩn bị vấn tội, đại hoàng tử vì nàng cầu tình cũng không khẩn thiết, đây chính là điều tất cả mọi người đều chứng kiến và cho rằng kỳ thật vào lúc đó hắn đã không muốn để mẫu phi hắn sống sót nữa.

Dưới những lời nói và chứng cứ như vậy, việc Kì Mộ Thịnh thí mẫu đã thành chuyện không thể hoài nghi, ngày hắn rời đi cũng không có ai tiếc nuối đồng tình. Thân là dị tinh, không bị xử tử là may mắn rồi, mọi người ước gì hắn đi càng xa Thương Hách càng tốt.

Mà nay, thế nhân đều biết, Đại hoàng tử Kì Mộ Thịnh chính là dị tinh mà quốc sư đã nói tới, may mà bệ hạ thánh minh, đưa hắn đẩy đến Than Châu, cũng là bệ hạ nhân từ, nhớ tới cốt nhục thâm tình, mới chưa đem dị tinh này đi xử trảm.

Buông trong tay tin tức do Tương Dao phái Tiểu Hắc mang đến, Kì Minh Nguyệt hơi hơi nhắm mắt lại, bên môi là ý cười mỉm đùa cợt. Chỉ cần đem một cái kết cục rõ ràng để xảy ra trước mắt mọi người, họ sẽ có thể tìm ra đủ mọi loại manh mối căn cứ cho "chân tướng" này, tự động đem việc này hoàn thành, nói ra một cái "chân tướng" đầy đủ lí lẽ.

Lắc lắc ống tay áo bị ướt nhẹp, khép lại song cửa sổ, ngăn cách tiếng mưa rơi bên ngoài, trong phòng phảng phất an tĩnh lại, ánh sáng của minh châu nhu hòa khiến cho căn phòng chiếu ra một mảnh hư ảo.

Ngày mùa thu càng đến gần, thời tiết cũng chuyển lạnh, trên giường đã bày ra chăn gấm được tiến cống, nhẹ nhàng mềm mại, mùi hương của huân phách ngọc băng đàn thoang thoảng, cẩm bào trên người là chế từ vải gấm tơ lụa, lót thêm một lớp bông tơ mỏng, may bằng chỉ bạc kim tuyến, thêu thành hình rồng bay. Cởi ra áo choàng đã bị ướt tay áo, chỉ còn mặc một chiếc áo đơn, bất giác cảm thấy mát mẻ, cách đó không xa là ấm châu đang tỏa ra nhiệt khí ấm áp, là chí bảo do Liên Đồng đưa tới.

Tất cả những thứ đó đều là phụ hoàng sai người mang tới.

Xốc tấm chăn lên, nằm ở trên giường nhắm mắt, nhất thời lại không thấy buồn ngủ.

Bên tai nghe được tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, không gian mông mông lung lung, bỗng nhiên phát hiện một tia khác thường. Phút chốc hắn mở mắt ra, con mắt trong trẻo phiếm ra lãnh ý. Lại có người đi đến Lăng Sơn, lúc này đã đến gần sân của hắn.

Còn chưa kịp đứng dậy, bóng người chớp động, đã có bóng đen từ ngoài cửa sổ xoay người đi vào.

"Minh Nhi." Người tới thấp giọng một tiếng, ngữ thanh quen thuộc làm cho Kì Minh Nguyệt giật mình, ngạc nhiên nhìn nam nhân lẽ ra lúc này đang ở trong hoàng cung, chỉ thấy hắn quần áo ướt đẫm, đúng là từ trong mưa mà đến.

"Phụ hoàng." Hắn chưa từng nghĩ đến, Phụ hoàng lại bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

Kì Hủ Thiên thấy bộ dáng ngốc lăng của hắn, nặng nề cười, nhíu mày chế nhạo nói: "Khó có được cũng có thời điểm làm cho Minh Nhi sợ, có phải cảm thấy ngạc nhiên không?" Tùy ý gạt đi mấy lọn tóc trước trán, Kì Hủ Thiên tựa hồ có chút đắc ý vì có thể làm cho y giật mình như thế. Nhưng động tác lơ đãng vô tình đó lại khiến cho người lâu rồi không được nhìn thấy hắn – Kì Minh Nguyệt tim đập rộn lên một lần nữa.

Thân ảnh cao lớn đứng ở trước mặt, y bào vì chạy trong mưa mà có chút hỗn độn, tóc dài bết lại bên tai, bọt nước theo sợi tóc chẫm rãi rỏ xuống, khuôn mặt bị mưa làm cho ướt sũng, ở dưới ánh sáng của dạ minh châu lộ ra vẻ sáng bóng, phóng khoáng, còn có đôi mắt hẹp dài hoặc nhân kia, đang ngập tràn ôn nhu cùng tình ý nhìn chính mình.

Phụ hoàng vốn sinh ra đã có khuôn mặt mê hoặc lòng người, bỏ qua một thân khí phách đế vương, vẫn có thể làm cho nữ tử vừa gặp đã thương, mà cảnh tượng trước mắt lại tràn ngập hấp dẫn dã tính cùng mị lực nguy hiểm.

"Đã nhiều ngày không gặp, vì sao Minh Nguyệt lại cảm thấy Phụ hoàng càng ngày càng trẻ đẹp." Kì Minh Nguyệt xoay người ngồi dậy, kéo ôm Kì Hủ Thiên, không chút nào để ý một thân quần áo ướt đẫm của hắn, dán sát thân mình, ở trên môi hắn hôn xuống.

Nụ hôn vừa chuẩn bị chạm xuống môi, Kì Hủ Thiên lại chậm rãi đẩy hắn ra. Trước hết đi khép lại cửa sổ, mới đưa hắn ấn vào giường: "Ngươi không cần đứng dậy, Phụ hoàng tự chăm sóc được."

"Minh Nguyệt không bệnh không ốm a, chỉ là trời lạnh chút thôi, Phụ hoàng không cần cẩn thận như thế, thân mình của Minh Nguyệt không có gì đáng ngại, Liên Tâm Cổ cũng chưa từng phát tác lại a." Vẫn cứ đứng dậy, giúp y mang tới một tấm khăn lông, tinh tế lau đi những giọt nước mưa trên mặt, tay nắm lấy bộ tóc lau đi những giọt nước còn đọng lại, sau đó vận công hong khô tóc giúp y.

Tất cả những việc này, đều giống với những hành động Phụ hoàng vẫn thường làm cho hắn lúc trước.

Kì Hủ Thiên không nói lời nào, chỉ đánh giá thiếu niên đang ở trước mặt, tựa hồ như khát cầu của bao ngày tới nay tích góp lại từng chút một đang khuynh đảo thoát ra, ánh mắt sáng quắc, khiến người ta không thể không để ý ánh nhìn chăm chú của hắn.

Rất nhanh hong khô tóc, Kì Minh Nguyệt đưa tay thay hắn cởi bỏ quần áo, nhận thấy ánh mắt của hắn bèn nói: "Phụ hoàng đem y phục cởi ra đi, nước lạnh ngấm vào người, tuy người không có việc gì, nhưng Minh Nguyệt sẽ cảm thấy được đau lòng."

Kì Hủ Thiên nghe vậy, tái ức chế khao khát trong lòng không được, cởi bỏ một nửa quần áo, đem Kì Minh Nguyệt ôm vào trong ngực, cúi xuống hôn lên môi, tham lam tiến vào muốn đoạt lấy hết cái miệng nhỏ nhắn của y, cướp lấy tất cả phản ứng của y, cái lưỡi khuấy động cùng chính mình dây dưa, hai chiếc lưỡi giao triền, như để nói cho nhau hết những tình cảm nhớ nhung, hôn môi kịch liệt, mạnh mẽ hút vào, tiếng động giao triền ướt át rên rỉ làm cho trong phòng tràn ngập tình khí nồng đậm.

"Minh Nhi hiểu được sự lo lắng của Phụ hoàng, Phụ hoàng thật sự cao hứng." Buông ra Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng hôn lướt lên môi của y, ngữ thanh khàn khàn tràn ngập niềm vui.

"Ta nghĩ đến Phụ hoàng hiện đang tức giận, Minh Nguyệt không nên cầu tình để cho hoàng huynh thoát chết." Kì Minh Nguyệt ở trong lồng ngực hắn cười khẽ, trong mắt có một tia khiêu khích, và rất nhiều tia vui sướng. "Phụ hoàng vì sao lại đến? Việc rất lâu rồi không gửi thư cho ta, coi như là trừng phạt Minh Nguyệt đi."

"Phụ hoàng nên biết, Minh Nguyệt là vì thanh danh uy tín của Thương Hách, nếu Phụ hoàng quả thực giết hắn, lời đồn dị tinh liền thật sự trở thành sự thật, thế nhân sẽ nghĩ người e ngại lời tuyên đoán của Đàm Vô, mới có thể xử tử con trai mình, Thương Hách cũng sẽ vì sự tồn tại của dị tinh mà trở thành cái tên mang tai họa làm kích động các nước khác." Tựa vào trong lồng ngực của y, Kì Minh Nguyệt vừa nói vừa vô thức lấy tay di di trên bộ ngực rắn chắc của hắn, khiến lồng ngực hắn nhất thời rung động, cảm thụ được xúc cảm mê người từ ngón tay truyền sang.

"Phụ hoàng biết Minh Nhi là vì Thương Hách mà tính toán, nhưng ta sao phải để ý những ngoại quốc có tâm gây rối ấy. Nếu một ngày nào đó bọn họ thật muốn gây rối loạn, ta cũng sẽ không để ý sinh linh đồ thán, thiên hạ muốn được nằm trong tay ta, ta tự nhiên sẽ tiếp nhận." Kì Hủ Thiên đè lại ngón tay nhỏ bé đang lộn xộn của hắn, trong mắt lộ ra ý cảnh cáo.

Bàn tay dán tại lồng ngực Phụ hoàng, không dám lại tiếp tục tùy ý loạn động, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nói: "Phụ hoàng muốn biết lý do Minh Nguyệt không muốn người giết hắn không?"

Kì Hủ Thiên có chút ngạc nhiên, đưa hắn ôm sát lại một chút, tiến đến bên môi nhẹ hôn, vừa nhấm nháp vừa hỏi: "Còn có nguyên nhân gì?"

"Vì Minh Nguyệt Phụ hoàng đã bỏ đi cửu hoàng đệ cùng hai vị hoàng muội, bất luận Kì Mộ Thịnh làm gì, hắn cuối cùng vẫn là đại hoàng nhi của Phụ hoàng." Y chỉ nói một câu như vậy, Kì Hủ Thiên đã hiểu được ý tứ của hắn, không khỏi thở dài nói: "Nhưng Phụ hoàng không thể ngồi nhìn có kẻ muốn thương tổn Minh Nhi, hắn cho dù có chết, cũng là xứng đáng."

"Minh Nguyệt cũng không phải là kẻ yếu, điểm này Phụ hoàng đừng bao giờ quên, nếu có kẻ nào đối với ta bất lợi, Minh Nguyệt tuyệt sẽ không có chút nương tay, mặc kệ hắn là ai, ta cũng sẽ không buông tha." Trong mắt toát ra một tia lãnh ý, cùng Kì Hủ Thiên giống nhau chính là mi mắt hơi hơi hạ xuống, lập tức đuôi lông mày nhấc lên: "Kì Mộ Thịnh hắn còn chưa có năng lực như thế, Phụ hoàng không cần chú ý, hắn không xứng."

Sự khoan thứ của hắn đều không phải là ân xá, mà là khinh thị, hắn chưa bao giờ đem Kì Mộ Thịnh coi như kẻ địch, tất nhiên không cần chú ý sự tồn tại của hắn.

Vốn dĩ hiểu rõ thái độ của y, Kì Hủ Thiên chỉ đành tùy ý y, lúc trước ở trên điện thượng bỏ qua cho Kì Mộ Thịnh là đã đồng ý theo quyết định của Minh Nhi.

"Phụ hoàng đã hiểu tâm tư của Minh Nhi." Kì Hủ Thiên tiếp tục ở trên môi hắn cắn xuống, nhịn xuống dục niệm càng lúc càng nhiều, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ Minh Nhi tính cả đêm nay cùng Phụ hoàng đàm đạo quốc sự?"

"Phụ hoàng muốn như thế nào?" Kì Minh Nguyệt cảm giác được dưới thân nóng rực, vẻ mặt ý cười biết rõ vẫn hỏi.

"Bất luận Phụ hoàng muốn như thế nào, tạm thời đợi một chút." Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên lùi cách ra một chút, cất giọng nói: "Vô Hào."

Lời nói vừa dứt, Vô hào như u hồn mặc áo trắng chậm rãi hiện thân ra, trong mắt trống rỗng vẫn là không có chút cảm xúc nào, đứng ở trong phòng thần sắc hư vô, chờ Kì Minh Nguyệt phân phó.

"Tối nay không có chuyện gì, ngươi lui ra đi." Vô Hào ngay cả ngủ tựa hồ cũng là dư thừa, cho dù có rảnh rỗi, cũng không thấy hắn tạm nghỉ ngơi một chút, điểm này thủy chung làm cho Kì Minh Nguyệt kinh ngạc.

Vô Hào ở trước mặt hai người vô thanh vô tức tiêu thất bóng dáng, tựa hồ mới vừa rồi xuất hiện chỉ là một mạt quỷ ảnh, thấy hắn lui ra Kì Hủ Thiên nhíu mày lại: "Ngày thường ban đêm hắn đều ẩn ở trong phòng Minh Nhi?"

"Vô Hào giống như ảnh vệ, tất nhiên một khắc cũng không rời." Biết Phụ hoàng lại muốn để tâm chuyện này, Kì Minh Nguyệt vội vàng cúi thấp đầu xuống, hôn lên môi y.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa vẫn ngọt như trong trí nhớ của hắn vậy, lần này Kì Hủ Thiên không hề vội vã đòi hỏi, mà là hôn liếm rất ôn nhu, ở trên môi y tinh tế hôn nhẹ, chậm rãi liếm lộng, đón lấy lưỡi của y, kéo vào trong miệng của mình, cùng nhau dây dưa, từ tốn ở trên môi của Minh Nhi hôn liếm, hưởng thụ vị ngọt khó có được.

Đúng lúc này, ngoài của vang lên âm thanh nhẹ nhàng đánh động: "Điện hạ, mới vừa rồi tựa hồ nghe thấy người gọi Vô Hào, có việc gì à?"

Câu hỏi của Hồng Tụ truyền vào, tựa hồ còn có chút sốt ruột.

"Vô sự, đi xuống đi." Kì Hủ Thiên vuốt ve làn hơi thở khinh suyễn của Minh Nhi, hướng ra phía ngoài cửa nói.

Là bệ hạ? Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đứng ở ngoài cửa, kinh ngạc nhìn nhau liếc một cái. Lăng Sơn mặc dù cách Diệp Diệu thành không xa, nhưng cũng mất một ngày đường, bệ hạ thế nhưng bỏ hết sự vụ trong cung, đội mưa tiến đến, tình ý trong đó khiến kẻ đứng ngoài nhìn như các nàng không khỏi rung động.

Lui xuống, hai người trở về phòng. Trong lúc mơ màng ngủ, tựa hồ nghe thấy trong phòng Minh Nguyệt điện hạ có tiếng rên rỉ khe khẽ truyền ra, cùng những lời thì thầm mơ hồ đứt đoạn, trong đêm khuya thanh tĩnh đặc biệt dễ làm người ta liên tưởng xa xôi. (chỗ nì chắc cũng có nhìu nàng đầu óc sạn sỏi nè (_ _!)

Trong phòng, không biết Kì Hủ Thiên làm cái gì, khiến cho Kì Minh Nguyệt nhẹ thở gấp, lại cố gắng khắc chế tiếng rên rỉ trong cổ họng, ánh mắt mơ màng, khuôn mặt đỏ ửng, thân mình nhẹ nhàng rung động, trên khung cửa sổ có bóng hai người đang quấn quýt với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Hồng Tụ lôi kéo Oánh Nhiên vội vã đi tới gõ cửa phòng của Điện hạ, lại chưa nghe thấy tiếng động trả lời, ngày thường điện hạ cực kì tỉnh ngủ, tuyệt đối không bao giờ không có phản ứng, trong lòng quýnh lên, sợ là bệ hạ hôm qua gây sức ép quá mức, Minh Nguyệt điện hạ không phải là không dậy nổi đấy chứ…

Vội vàng đẩy cửa ra, thăm dò nhìn xung quanh, chỉ thấy trong phòng quần áo rơi rụng dưới đất, vén ra tình trạng ám muội, ở trên giường Điện hạ vẫn đang ngủ say, bộ dáng vô cùng an tâm, bên cạnh, bệ hạ lại vẫn chưa rời đi, chính là đang ôm lấy điện hạ, ngưng thần ánh mắt chăm chú nhìn y, là sự ôn nhu chưa từng thấy, lúc này nghe thấy động tĩnh, ánh mắt sắc bén quét về phía các nàng.

Mặc dù hiểu được bệ hạ là muốn các nàng lui ra, nhưng Oánh Nhiên vẫn có chút lo lắng, Hồng Tụ cũng đỏ mặt, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Thấy các nàng vẫn đứng ở trước cửa, Kì Hủ Thiên nhíu mày: "Trẫm vẫn chưa "chạm" vào y, không cần các ngươi lo lắng, Minh Nhi chỉ mệt mỏi thôi."

Kì Minh Nguyệt đang ngủ nghe thấy ngữ thanh quen thuộc, hơi hơi mở mắt, nửa thân trên để trần vẫn đang tựa sát vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, trong miệng thì thào kêu một tiếng: "Phụ hoàng …"

Kì Hủ Thiên nhẹ giọng đáp lại, ôm chặt thiếu niên trong lồng ngực, hướng hai người trước cửa nói: "Đi ra ngoài."

Các nàng tất nhiên sẽ không lại đi truy vấn vì sao điện hạ lại mệt mỏi như thế, nghe ra trong lời nói của bệ hạ đã có tia tức giận, vội vàng đỏ mặt lùi ra, khép cửa lại.

Lúc xoay người rời đi, nghe thấy ngữ thanh trầm thấp nhu hòa của bệ hạ nhẹ nhàng gọi tên của điện hạ.

Mang theo ý cười nhẹ nhàng rời đi, có lẽ tình cảnh hai người ôm nhau ở trên giường sẽ làm các nàng nhớ kĩ cả đời, khắc ở trong mắt bệ hạ cùng điện hạ, là tình ý triền miên mà tuyệt đối sẽ không để cho kẻ nào khác nhìn thấy.

========== HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 52 ==========

53. Chương 53: Đại Thành

Trên núi chẳng phân biệt ngày đêm, Kì Minh Nguyệt ở trên Lăng Sơn theo Sở Ngu học tập thiên âm tâm pháp, thu đi đông đến, bất giác đã gần ba năm trôi qua, có Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên, còn có Tiểu Ngân và Lam hai đứa nhỏ đáng yêu làm bạn, một ngày thật ra trôi qua cũng rất phong phú.

Nhưng trong hoàng cung lại truyền đến một tin tức, nhìn thấy lá thư do Tiểu Hắc mang đến, Kì Minh Nguyệt mỉm cười yếu ớt không nói, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên lại thay đổi sắc mặt.

Sau khi Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt bị tống xuất ra cung, Đại hoàng tử Kì Mộ Thịnh lại vì mối họa dị tinh mà bị biếm tới Than Châu, như lời nói năm đó của quốc sư, Thương Hách đế đúng là vẫn đưa hai vị hoàng tử có cùng ngày sinh nhật này lần lượt rời xa đế cung, bất luận là năm đó Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt trí tuệ hơn người như thế nào, được sủng ái ra sao, đến ngày nay cũng trở thành cấm kỵ trong cung, rốt cuộc không ai dám nhắc tới.

Từng có người thấy qua có đại thần không cẩn thận nhắc đến tục danh của Nhị hoàng tử, bệ hạ lúc ấy liền nổi giận, một khắc trước còn bình tĩnh như thường, ngay sau đó lại tựa tiếu phi tiếu (như cười mà không cười) sai người đem vị đại thần kia lôi đi xuống, cho đến lúc vị đại thần kia bị đập nát miệng, âm thanh kêu gào thống khổ mới dần dần dừng lại. Như thế, còn có ai dám nhắc tới Nhị hoàng tử, trừ khi là kẻ đó không muốn sống nữa.

Trái lại tam hoàng tử Kì Liên Sóc, lại trở thành vị hoàng tử được chú ý nhất trong số các vị hoàng tử còn lại. Thương Hách đế đối xử với các hoàng tử còn lại tựa hồ cũng không có gì đặc biệt chú ý, nhưng niềm vui của hắn đã được đặt ở trên người Kì Liên Sóc, sau khi hai vị hoàng tử rời đi, cuối cùng đã chiếm được nhiều yêu thích nhất của quân vương, hiện giờ người trong thiên hạ đều biết và nói, đại hoàng tử bị biếm, nhị hoàng tử không biết tung tích, mà tam hoàng tử Kì Liên Sóc vị hoàng tử được Hoàng Đế sủng ái nhất.

Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt, bất luận đã từng được vinh quang sủng ái ra sao, từng có được phong tư như thế nào, chung quy đều bị người quên lãng.

Mỗi lần Hồng Tụ cũng Oánh Nhiên nghe thấy những lời nói đó, đều sắc mặt âm tình bất định nhìn chăm chú vào chủ tử của các nàng. Tình ý của bệ hạ đối với Minh Nguyệt điện hạ hay là đã thay đổi rồi? Từ lần đến thăm giữa đêm mưa năm ấy, bệ hạ cho tới nay ngay cả thư cũng rất ít gửi tới, cơ hồ là đã chặt đứt liên hệ.

Kì Minh Nguyệt lại thu hồi lá thư, không thấy có chút khác thường nào, khiến Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên dấy lên lo lắng, lại không dám đi hỏi, chỉ sợ khiến điện hạ đau lòng.

Lúc Kì Minh Nguyệt thấy thần sắc của hai người, mới cười khẽ nói: "Minh Nguyệt có Hồng nhi cùng Oánh Nhiên ở bên người, cũng không tịch mịch, Phụ hoàng lại đang ở trong hoàng cung, nếu không có việc thú vị cho y tiêu khiển, chẳng phải là khiến y thật sự cô đơn."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên tuy không lý giải được ý tứ trong lời nói của hắn, nhưng thấy hắn thật sự cũng không để ý lắm liền cũng thấy an tâm, tuy rằng các nàng trong lòng vẫn cảm thấy bất bình, nhưng cũng không hề nói thêm gì nữa.

Cho đến một ngày, Kì Minh Nguyệt cuối cùng đã tu luyện thiên âm tu vi đến viên mãn, đã có thể lấy thiên âm tùy tâm mà sử dụng, Sở Ngu nước mắt tèm nhem lộ ra vẻ tươi cười vui sướng, vừa khóc vừa cười nói thiên nhân đã thành tựu, cuộc đời này không uổng, nhưng lại muốn dẫn hai tiểu đồ đệ đi ra ngoài du ngoạn. May mà còn nhớ rõ trên người Kì Minh Nguyệt còn có cổ độc chưa được giải, trước khi rời đi đã giúp hắn giải trừ Liên Tâm Cổ.

Thiên âm dẫn dụ Liên Tâm Cổ ra, lập tức đã bị đốt hủy, trừ bỏ hậu hoạn, Kì Minh Nguyệt cũng không thể hiện tình cảm đặc biệt vui sướng, nhưng thực ra Quỳnh Châu lực trong cơ thể lại tiếp tục không bị trói buộc, lập tức hóa thành dòng nước ấm vận chuyển toàn thân, sau khi ngồi xuống tĩnh tâm đã bị toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hấp thu, công lực đặc biệt tiến triển nhảy vọt, khiến hắn lộ ra vẻ tươi cười hài lòng.

Mất một thời gian thu xếp, đã đến lúc Kì Minh Nguyệt chuẩn bị xuống núi, Sở Ngu đã dẫn theo hai tiểu hài rời đi nhiều ngày rồi, Kì Minh Nguyệt cũng không tái chậm trễ, lại càng không kêu Tiểu Hắc truyền tin vào trong hoàng cung, đoàn người sửa sang lại hành trang, liền xuống núi.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên thấy hắn vẫn chưa thông báo về trong cung, đều cảm thấy kinh ngạc, lại nghĩ đến có thể điện hạ ngoài miệng nói không để tâm trong lòng lại vẫn là tức giận với bệ hạ, liền cũng hiểu được đó là đương nhiên, cho đến tận khi xe ngựa vào đến Diệp Diệu Thành, nỗi lo canh cánh trong lòng mới được buông bỏ.

May mắn là điện hạ vẫn tính hồi cung a.

Kì Minh Nguyệt ở bên trong xe ngựa nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của hai người, khóe miệng dâng lên ý cười: "Hồng nhi cùng Oánh Nhiên chính là lo lắng Minh Nguyệt sẽ một mực không muốn hồi cung?"

Oánh Nhiên mỉm cười: "Nô tì chỉ biết, bệ hạ là tuyệt đối sẽ không bao giờ không cần chủ tử."

Hồng Tụ lại mân mê miệng, mang theo một chút oán giận: "Bệ hạ nếu thực quan tâm chủ tử, mấy ngày nay tới giờ tại sao cả một chữ gửi đến cũng không có, tuy có sai người không ngừng đưa tới các loại trân phẩm, nhưng những cái đó ai cần chứ, chủ tử ở trên núi học tập thiên âm, giải trừ Liên Tâm Cổ, đích thực rất vất vả, bệ hạ cố tình giống như một chút cũng không đau lòng, Hồng Tụ thực ra vì chủ tử mà cảm thấy ủy khuất thay."

Những năm gần đây, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nơi chốn chiếu cố, mọi chuyện đều chu đáo, cảm tình cùng với Minh Nguyệt trong thời gian đó càng trở nên sâu đậm, mặc dù vẫn nhớ rõ Kì Hủ Thiên mới là chủ tử chân chính của các nàng, nhưng nếu có một ngày phải bắt các nàng chọn, chỉ có thể nghe một người phân phó, các nàng chắc chắn sẽ không do dự chọn Kì Minh Nguyệt.

Kì Minh Nguyệt nghe vậy, nhẹ nhéo một chút hai má của Hồng Tụ, giọng trêu ghẹo nói: "Xem ra vẫn là Hồng nhi thương ta."

Tuy rằng điện hạ tuổi tác so với các nàng nhỏ hơn, nhưng lời nói, việc làm cùng dáng người khí độ tao nhã của hắn, thường xuyên làm cho người ta quên mất tuổi thật của hắn, lúc này những lời hắn vừa nói ra làm Hồng Tụ cảm thấy hai má vừa bị nhéo nhẹ một chút đó của mình nóng bừng hẳn lên.

"Điện hạ lại lấy Hồng Tụ ra nói giỡn, người xem, nàng lại đỏ mặt lên rồi kìa." Oánh Nhiên đối với cảnh tượng này tựa hồ đã tập mãi thành quen.

"Minh Nguyệt chỉ là ăn ngay nói thật thôi, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đều là mỹ nhân chi tư, các người đối với Minh Nguyệt lại quan tâm như thế, có giai nhân như thế thương ta Minh Nguyệt làm sao lại đem hai người ra đùa cợt được, những câu ta nói ra đều là thật a." Từ từ dựa vào hai người đối diện, Kì Minh Nguyệt nhếch lên khóe miệng, trong mắt mang ý cười cùng thần sắc ôn nhu, mặc dù không phải lần đầu nghe hắn nói như vậy, nhưng theo tuổi càng ngày càng tăng lên, khí chất cùng diện mạo của Minh Nguyệt điện hạ cũng không còn là vẻ tuấn tú hồi bé. Hiện giờ dáng người thon dài cao ráo, mặt mày thanh thúy, khi đang nói chuyện vẻ mặt rất chuyên chú, cặp mắt nhìn người khác kia, đều khiến cho người ta không tự chủ được trong lòng kinh hoảng, giống như bị câu dẫn tâm thần vậy.

Đối với hắn hai người đã cảm thấy được, Minh Nguyệt điện hạ tương lai chắc chắn trở thành công tử đệ nhất, chính là không ngờ tới, thiếu niên mới chỉ đến tuổi cập quan trước mắt lại hiển lộ ra dáng vẻ phong lưu thiên thành như thế, giơ tay nhấc chân đều tác động vào tâm thần của người khác, không biết là do tập

luyện thiên âm hay là do Quỳnh Châu lực phát huy tiềm chất của hắn, tóm lại cùng với năm đó so sánh, mỗi tiếng nói cử động, thậm chí một ánh mắt, đều khiến người ta không thể chống đỡ được.

Dung mạo đã không hề tầm thường, thêm vận khí cao quý, cử chỉ tao nhã, điện hạ hiện giờ nếu là đi trên đường, chỉ sợ là sẽ đưa tới vô số nữ tử ái mộ a, liền ngay cả các nàng tùy thị hắn từ bao lâu nay, đôi lúc vẫn nhìn hắn đến thất thần.

Kì Minh Nguyệt thấy mình vừa cười một tiếng, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đều có chút ngốc lăng, lắc lắc đầu, dưới đáy lòng thở dài, tựa hồ thiên âm cùng Quỳnh Châu lực đang từ từ đưa hết những gì hồn phách kiếp trước của hắn tồn tại thể hiện ra. Kiếp trước chính bản thân mình từng trải không ít, cho nên khắc ấn vào linh hồn cũng không nhỏ, vô luận là sắm vai loại thận phận nào, đều làm cho khí chất của hắn biến hóa thay đổi, tới kiếp này, vội vàng thích ứng, trong lúc chưa hề lưu ý, đã trở thành bộ dáng hiện giờ, bản thân là sự pha trộn của nhiều loại khí chất lại thêm sự phản ứng của chính bản thân mình, có lẽ sẽ làm người khác cảm thấy mâu thuẫn, nhưng đồng thời loại mâu thuẫn này lại khiến người ta nghi hoặc dẫn tới trầm mê.

Chính là vì lý do này, tổ chức mới phái hắn đi đóng giả làm ngưu lang, đáng tiếc lại liên lụy J, cũng làm cho chính mình nhất thời sơ ý chết ở trong tay kẻ khác. Nhưng nếu không có như thế, hắn cũng sẽ không gặp gỡ Phụ hoàng.

Phụ hoàng yêu chính là con người hắn như thế, tuy rằng những năm gần đây không có thư lui tới, nhưng Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên lại không biết, có rất nhiều lần ban đêm hắn từ trong lúc mơ ngủ tỉnh lại, trong phòng không có bóng người, nhưng trên cổ, thậm chí là toàn thân đều xuất hiện hôn ấn đậm sắc, gọi Vô Hào ra hỏi, quả nhiên là Phụ hoàng đã tới qua, tựa hồ cố ý làm như thế, cũng không tị hiềm sự tồn tại của Vô Hào.

Có lẽ là trước đó đã điểm huyệt ngủ của hắn, hắn cũng không hề phát hiện, chờ đến khi phát hiện nhiều điểm hồng ấn ở trên người, còn có bạch trọc (tinh dịch á *đỏ mặt*) lưu lại ở giữa hai chân, hắn mới xác định Phụ hoàng đã tới.

Không biết vì sao, Phụ hoàng thủy chung chưa từng đụng hắn, có lẽ là cố kị Liên Tâm Cổ? Hắn đã có lúc đoán như thế nhưng nghĩ đến Phụ hoàng lời nói và việc làm đều không cố kị, cùng với dục niệm mãnh liệt đối với hắn, tựa hồ Liên Tâm Cổ vốn đã được khống chế không thể trở thành lý do.

Khép lại hai mắt, Kì Minh Nguyệt tựa vào trên nhuyễn điếm không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa, ra khỏi Lăng Sơn lúc sau, tới thị trấn nhỏ cách Diệp Diệu thành không xa, hành trình đã nhanh không ít, Vô Hào ở bên ngoài quất nhanh xe ngựa, không biết mắt hắn làm thế nào để nhìn đường, nhưng một đường đi đều thuận lợi, qua khỏi thị trấn nhỏ này, khoảng cách đến Diệp Diệu thành cũng không còn xa nữa.

==========

Trên chợ kẻ đến người đi, đủ mọi loại người ở trên đường chen chúc đi lại làm việc của mình. Người bán hàng rong ở hai bên đường rao hàng, có vẻ đã có chút khàn giọng, mặc dù đã vào đông, trên mặt họ vẫn đổ đầy mồ hôi.

Thương Hách có bốn mùa rõ ràng, lúc này bắt đầu rét đậm, sau khi bắt đầu mùa đông, thời tiết hết sức lạnh giá, dương quang nhợt nhạt chiếu xuống dưới, cũng vẫn không thể ngăn chặn lại cái không khí rét lạnh của mùa đông này.

Gió mạnh thổi tới, nhiệt độ hạ thấp càng âm lãnh hơn thái dương lấp sau tầng mây cũng không biết đã trốn đi nơi nào, đám người trên đường cái bắt đầu tản dần đi, người bán hàng rong lau mồ hôi trên mặt, đang tính nghỉ ngơi, lại bị một đám người cách đó không xa đang đi tới hấp dẫn tầm mắt.

Có vài người qua đường vẫn chưa lưu ý, nhưng chỉ cần vô tình ánh mắt lướt qua, đều không thể tự chủ được dừng lại bước chân, cả một đám đông nhìn người đi tới, lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

Chỉ thấy một nam một nữ cao ráo đẹp đẽ đi ở phía trước, bộ dáng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đều có khuôn mặt như tranh mặt mày khóe miệng đều lộ ra quý khí, vẻ mặt thản nhiên, không hề có vẻ đặc biệt thân thiết, chỉ cần như thế hai người dung mạo tuấn mỹ vẫn khiến người khác tâm động lưu luyến.

Đi phía sau người chắc chắn là tùy tùng, đều là trang phục nghiêm chỉnh, uy vũ hiên ngang, một hàng bốn người đi tới, khí thế bất phàm quần áo đẹp đẽ cao sang quý giá, ở trên trấn mặc dù cũng gặp qua không ít phú thương con nhà giàu, nhưng còn chưa bao giờ gặp qua ai xuất chúng như thế, trong lúc nhất thời, người đi đường qua lại đều bất giác quay đầu nhìn.

"Ca, đều tại ngươi nói đi đến cái tửu lâu gì gì đó, bây giờ nhìn xem tửu lâu ở đâu? Chỗ nào?" Nữ tử mang theo oán hận, giật giật ống tay áo của nam nhân ở bên cạnh.

"Liên nhi làm gì phải sốt ruột, tửu lâu nơi này thập phần nổi danh, chúng ta nếu đã đến đây, tất nhiên phải đi nhấm nháp một phen, ngay ở không xa phía trước thôi, đi một chút nữa là tới rồi." Nam tử trong miệng đáp, thần sắc trên mặt lại vẫn duy trì lãnh đạm, ẩn ẩn có chút không kiên nhẫn.

"Ta xem rõ ràng là ở tửu lâu có ước hẹn với người nào đó mới là thật lúc này cha đang muốn ca làm cái gì? Là ai đến truyền lời?" Nàng tiếp tục truy vấn, thấy vẫn có rất nhiều người chăm chú nhìn bọn họ, trên mặt liền có chút tức giận.

Nam tử không đáp, chỉ lo đi về phía trước. Thấy Tử Liên nữ tử này đã bắt đầu nổi giận vì bị người nhìn ngắm, sắc mặt bắt đầu lạnh dần, quay lại sau lưng nói cái gì đó, người đi theo phía sau nhất thời điểm nhẹ chân, không thèm để ý đã khiến cho người rối loạn kinh hãi, bay lên trời, ở giữa khôg trung nhấp nhô mấy cái liền biến mất bóng dáng chỉ chốc lát sau từ không trung rơi xuống dưới, cung kính đưa lên một cái mũ sa (mũ có thả một tấm che quây quanh để che mặt á)

Đoàn người của bọn họ này vốn là bắt mắt, lúc này lại đưa tới càng nhiều người đi đường nhìn, Tử Liên liền tiếp nhận mũ sa, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh tiến về phía trước.

Bỗng nhiên không biết từ chỗ nào có một đứa nhỏ chạy ra, quần áo cũ kĩ rách nát, trên mặt loang lổ những vết bẩn tích lại, lại vừa vặn lao vào trong lòng nàng, mũ sa trên tay rơi xuống trên mặt đất, nàng kinh hô một tiếng, ngay lập tức lui lại, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét.

"Còn không ném nó tránh xa ta."

Đứa nhỏ té trên mặt đất, vì kinh sợ đã quên mở miệng, áo đã bị người bắt lấy, xa xa ném đi ra ngoài,một chiếc xe ngựa ở đúng chỗ nó rơi xuống khó khăn lắm mới dừng lại kịp, người trên mã xa tựa hồ bị kinh động, một đôi tay trắng nõn thon dài đưa ra phía ngoài dò xét, động tác tự nhiên, lại làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc đẹp mắt đến nói không lên lời, nhịn không được nỗi chờ mong xem trên xe bước xuống là người có bộ dáng như thế nào, cho đến khi cửa xe mở ra, có người chậm rãi bước chân ra ngoài.

Đứa nhỏ kia bị chấn động thất kinh hồn vía vẫn còn nằm úp sấp trên mặt đất, đập vào trong mắt nó là một đôi cẩm hài màu trắng tinh.

===== HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 53 =====

54. Chương 54: Xảo Ngộ

Chỉ thấy từ trên xe bước xuống một người tóc đen như mặc thủy, tùy ý buộc lại thả ở sau lưng, tuổi tác xem ra không lớn, mới đến tuổi cập quan, cùng với bộ dáng thong dong lạnh nhạt, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên chưa tạo thành nụ cười, vẻ mặt cũng bình thản, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy được ấm áp như ánh nắng mặt trời ngày xuân, không tự chủ được lòng sinh ra ham muốn được thân cận với y.

Nhìn kĩ lại, y đúng là trời sinh tuấn mỹ dị thường, đuôi mắt hẹp dài, tựa hồ như mang theo chút tình ý như có như không, trong lúc lưu chuyển lại lộ ra vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn như dễ dàng thân cận, đưa mắt nhìn lần thứ hai, lại khiến người ta sinh ra cảm giác nguy hiểm, có vẻ rất là mâu thuẫn, nhưng cũng thập phần câu dẫn lòng người.

Vốn là những người qua đường tò mò đánh giá, không khỏi đứng lại, đều là ngắm nhìn vị tiểu công tử mới từ trên xe bước xuống đến choáng váng.

Tử Liên cùng nam tử bên cạnh nhìn chăm chú vào người này, trong lúc nhất thời đều ngây ngẩn cả người, chỉ thấy hắn nhìn lướt qua đứa nhỏ dưới chân, còn có mũ sa rơi xuống ở một bên, ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

"Các người đang cản đường." Ngữ thanh nhẹ nhàng bình thản rõ ràng không mang theo chút cảm xúc, từ trong miệng y nói ra lại khiến cho người ta cảm thấy được nhu hòa thân thiết dị thường.

Thấy không có ai phản ứng, hắn hơi hơi nhíu mày: "Hồng Tụ …"

Theo một tiếng gọi nhẹ nhàng của hắn, bên trong xe ngựa lại xuống một vị hồng y nữ tử, tướng mạo thanh lệ động lòng người, rất là mĩ mạo, xem ra so với hắn hơn tuổi một chút, ánh mắt linh động, rất là hoạt bát, nàng nhảy ra khỏi xe, không đợi phân phó, liền nâng đứa nhỏ còn đang ngã nằm úp sấp trên đất dậy, đứa nhỏ kia tựa hồ sợ đến mức choáng váng, lúc này đứng dậy không nói một tiếng, liền xoay người chạy đi.

Thấy đứa nhỏ đã chạy đi xa, nàng mỉm cười, nhặt lên chiếc mũ sa rơi ở một bên, phủi đi bụi bặm, cầm ở trên tay đứng sang một bên.

Tử Liên thấy thế, tiến lên phía trước một bước, nói với nàng: "Đây là mũ sa của ta."

Hồng Tụ mới vừa rồi nhìn thấy nàng đối đãi với đứa nhỏ kia như thế, đã cảm thấy tức giận, lúc này cũng không đáp lời, chỉ là nâng vật đang cầm trên tay đưa cho Kì Minh Nguyệt.

Kì Minh Nguyệt nhíu mày, tiếp nhận mũ sa, thì thào tự hỏi: "Vì sao có người phải đội nó mới dám đi trên đường phố?" Nhìn vật trên tay, có vẻ thập phần nghi hoặc.

Tử Liên thấy nữ tử vừa ở trên xe bước xuống này quần áo đẹp đẽ quý giá, so với nàng cũng không kém, dung mạo dáng vẻ đều là cấp bậc thượng lưu, nàng lại đối với câu nói của mình không thèm để mắt, trong lòng không khỏi thầm đoán không biết nàng cùng vị công tử trước mặt này có quan hệ như thế nào.

Cắn cắn môi, vốn định trực tiếp hỏi vị công tử này về chiếc mũ sa, nhưng đối mặt với hắn, lúc này lại không biết nên mở miệng như thế nào, đang lúc do dự, đã thấy đối phương đưa mũ sa tới.

"Cô nương dung mạo tú lệ, nếu dùng vật này che đi, chẳng phải đáng tiếc." Ngữ thanh ôn hòa vốn là trầm tĩnh vô ba, người nghe lại giống như bị gợi lên ngọn sóng ở trong lòng. Nàng nghe người khác khen ngợi dung mạo của nàng đã sớm thành thói quen, hôm nay lại bị một câu như vậy làm cho đỏ mặt, hơi hơi cúi đầu, tiếp nhận lấy mũ sa trong tay hắn, cũng không đội lên đầu.

Nam tử bên cạnh nàng từ trước vẫn mang theo vẻ ngạo nghễ, giống như đối với tất cả mọi người xung quanh mình đều có vẻ khinh thị, nhưng từ lúc nhìn thấy người kia từ trong xe bước ra, lại thủy chung nhìn chăm chú đánh giá, ánh mắt chưa hề rời đi chút nào.

Lúc này bỗng nhiên lại tiến lên nói: "Tại hạ Nguyễn Thiên Kì, đây là xá muội Tử Liên, không biết công tử có phải hay không cũng muốn vào thành, hướng Diệp Diệu thành tiến đến?"

Đi tới thị trấn này, lại hướng tới phương hướng như thế, chắc chắn là đi Diệp Diệu thành rồi, câu hỏi này vốn là dư thừa, lại nghe tục danh của hắn, vì mấy chữ trong đó mà trong lòng bỗng thấy khó chịu, Kì Minh Nguyệt căn bản không muốn trả lời, chỉ thản nhiên gật gật đầu. (Trong tên của hắn có hai chữ Kì và Thiên của Thiên ca nhà mềnh nên bé mới khó chịu á hắc hắc)

Nguyễn Tử Liên đứng ở một bên, thấy ca ca đã mở miệng bắt chuyện, e sợ sẽ bị bỏ qua một bên, vội vàng mở miệng nói: "Thật sự là trùng hợp a, chúng ta và công tử cùng đường"

Lời của nàng vừa nói xong, bên trong xe lại có động tĩnh: "Công tử, bên ngoài lạnh, không tiện ở lâu, vẫn là cẩn thận tốt hơn." Theo một ngữ thanh cùng lời nói dịu dàng, một đôi tay non mịn trắng trẻo vịn ở tại cửa xe, động tác nhẹ nhàng nhảy xuống, xoay người lại lấy ra từ trong thùng xe một chiếc áo khoác.

Mọi người chỉ thấy nàng kia rất là đoan trang xinh đẹp, trong mắt mang theo ý cười ôn nhu, cầm vật trong tay mở ra, khoác ở trên người của y. "Công tử mặc dù không sợ phong hàn này, nhưng là nô tì nhìn thấy vẫn không yên lòng, vẫn là mặc nhiều thêm một chút cho thỏa đáng, cũng miễn cho lão gia biết được trách phạt chúng ta."

Lời của nàng nói ra, tất cả mọi người nghe xong đều lộ ra vẻ kinh ngạc, nguyên bản nghĩ đến hai nàng tướng mạo, phong tư như thế, hẳn phải có thân phận bất phàm, có thể là cùng vị tiểu công tử kia là quan hệ tỷ đệ, hiện giờ nghe ra, đúng là chủ tớ.

Lại nhìn vật trong tay nàng, là một kiện áo khoác màu trắng bạc, không biết là dùng loại da lông trân thú nào làm nên, từ cổ áo, tay áo đến vạt áo, một đường bạch mao bằng nhung bao quanh, cả bộ áo choàng còn ẩn ẩn những đường nét hoa văn phức tạp, lộ ra hào quang, cho dù là người không có mắt nhìn đồ nhất, cũng biết nó quý báu dị thường.

Không khỏi có người sợ hãi than lên một tiếng, gia nghiệp của vị công tử này có thể nói là khả phú địch quốc, bằng không làm sao lại có được tỳ nữ như thế, làm sao lại chói lọi rực rỡ như vậy.

Dân chúng vây quanh xem đều líu lưỡi không thôi, hôm nay có thể xem như được mở rộng tầm mắt, nhìn quen người phú quý, làm mất đi cái phúc hôm nay được thấy, nhìn thấy vị thiếu niên công tử giống như tiên nhân này, mắt đó mày đó, quả thực khiến người ta không biết hình dung bằng từ ngữ nào, chỉ cảm thấy trong lòng vui vẻ khôn cùng, khiến người ta không nhịn được lại muốn được tận mắt nhìn ngắm lần nữa.

Làm như không nhìn thấy việc mọi người cúi đầu sợ hãi than cùng với ánh mắt chú mục, Kì Minh Nguyệt để cho Oánh Nhiên phủ thêm áo khoác cho hắn, phát hiện đầu ngón tay nàng có cảm giác lạnh, nói với nàng: "Minh Nguyệt mặc dù cảm thấy ấm áp, lại khiến cho Oánh Nhiên bị lạnh, còn không mau một chút quay về trong xe."

Oánh Nhiên cất tiếng cười trong vắt, cũng giống như Kì Minh Nguyệt không hề nhìn đến hai người đang đứng gần xe ngựa, tự bước lên xe, Kì Minh Nguyệt kéo theo Hồng Tụ, đối với hai người kia không hề liếc mắt một cái, cũng thẳng bước vào trong xe ngựa.

Hai huynh muội kia nhìn chiếc xe ngựa tuyệt trần kia rời đi, tựa hồ đều cảm thấy ngây ngốc.

Nguyễn Tử Liên nắm chặt chiếc mũ sa trong tay, không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt ửng đỏ, Nguyễn Thiên Kì lại nhìn chăm chú vào phương hướng xe ngựa rời đi, nhấm nuốt cái tên vừa nghe thấy … Minh Nguyệt … là trăng sáng trong trời đêm đúng không, thật sự là một cái tên thích hợp với người a…

Kì Minh Nguyệt không đem hai huynh muội ngẫu ngộ gặp được để ở trong lòng, bánh xe ngựa lăn đi, cảnh vật hai bên đường cứ thế vụt qua, ra khỏi thành trấn kia, chỉ chốc lát đã nhìn thấy Diệp Diệu thành.

Mắt thấy xe ngựa đã bắt đầu tiến vào Diệp Diệu thành, hắn bỗng nhiên sinh ra vài phần cảm khái, lần trước từ biệt, thế mà cũng mất ba năm, không biết phụ hoàng như thế nào rồi.

Vén rèm xe lên, nhìn thấy cảnh vật hai bên, tiếng huyên náo ở trên đường lớn, tửu quán cửa hàng chỗ nào cũng có, Diệp Diệu thành so với năm đó càng có vẻ phồn hoa hơn.

"Điện hạ, chúng ta đã chạy qua một đoạn đường dài, không bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát, ăn một chút gì đi." Oánh Nhiên nhìn xem sắc trời, đã là sau giờ ngọ (quá 12h trưa á)

"Cũng tốt, tìm một cái tửu lâu, ta cũng chưa từng hảo hảo nhìn xem qua Diệp Diệu thành như thế nào, sau khi dùng bữa thuận thiện đi dạo quanh một chút." Nếu đã về đến Diệp Diệu thành, hắn cũng không vội vã hồi cung.

Tìm một tửu lâu có vẻ lịch sự tao nhã, Kì Minh Nguyệt mang theo Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đi vào, Vô Hào đi theo sau, khí chất kì dị của hắn vốn đã khiến người ta phải liếc nhìn, lại thêm nhóm người của bọn họ ai cũng dung mạo bất phàm, quần áo đẹp đẽ quý giá, xuất hiện tại trong hoàng thành, đã sớm đưa tới sự chú ý ở khắp nơi, lúc này thấy bọn họ đi vào tửu lâu, tất cả các thế lực đã rục rịch, muốn đến tìm hiểu một chút.

Kì Minh Nguyệt tự nhiên biết dị động ở xung quanh mình, trên miệng gợi lên ý cười, thần sắc như thường hướng tới tiểu nhị nói: "Không biết ở nơi này còn có gian phòng trang nhã nào không?"

Mặc dù đang ở hoàng thành, nhưng tiểu nhị cũng chưa bao giờ gặp qua vị công tử trẻ tuổi nào bất phàm như thế,khí chất xuất chúng, cử chỉ tao nhã, lại còn sinh ra tuấn mỹ như thế, lập tức còn có chút kích động, vẻ mặt nịnh nọt, cúi thấp lưng xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười đáp: "Công tử đây muốn một căn phòng

trang nhã, tiểu nhân dù thế nào cũng sẽ giúp ngài tìm một nơi tốt nhất, để tiểu nhân đưa ngài đi xem, nếu ngài nhìn thấy không hài lòng, tiểu nhân sẽ lại … đổi cho ngài."

Kì Minh Nguyệt thản nhiên gật đầu, theo tiểu nhị kia lên lầu hai.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên tất nhiên đi ở phía sau lưng hắn, Vô Hào vẫn như trước so với u hồn giống nhau, làm cho người ta cơ hồ quên đi sự tồn tại của hắn.

Từ lúc đám người mọt họ xuất hiện tại tửu lâu, những người ở bên trong nhìn thấy đều im lặng không ít, chờ thân ảnh của bọn hắn biến mất ở cửa thang lầu, mới bùng nổ ra một trận nghị luận.

"Ai ai, nhìn thấy tiểu công tử vừa mới lên lầu không? Khí phái kia, dung mạo kia … Ta thấy ngay cả hoàng tử trong cung so ra đều kém hơn a."

"Đâu chỉ thế a, hai tiểu cô nương đi sau người đó, cũng là nhất đẳng mỹ mạo a, vượt xa hậu cung của hoàng thượng, nói không chính xác đó là nương tử trong nhà định sẵn của vị công tử kia a, tấm tắc … kẻ có tiền đúng là có khác a."

"Các ngươi muốn chết sao, những lời này cũng có thể tùy tiện nói lung tung a, đừng quên nơi này là ở dưới chân thiên tử, nói lời phải cẩn thận, đừng để đến lúc đó chết lúc nào không biết a."

"Ta cũng đâu có nói sai, mọi ngươi đều thấy, phong thái của vị tiểu công tử kia, chỉ sợ chỉ có Diễm Thanh thiếu gia ở Lưu Danh quán mới có khả năng so sánh với, các ngươi nói có đúng không?"

"Diễm Thanh thiếu gia kia cũng là một đóa hoa tuyệt đại mỹ nhân a, bất quá, so với khí xuất của vị công tử này, tựa hồ vẫn là hơn một chút a…"

"Gần nhất có đi Lưu Danh quán chứ, có thấy Diễm Thanh thiếu gia kia không?"

"Sao có thể gặp dễ dàng như vậy, bất qúa hôm nay thấy vị công tử này, cũng giống như được nhìn thấy Diễm Thanh thiếu gia a, Ai, dùng bữa dùng bữa, chúng ta ngồi chờ xem, biết đâu chút nữa có thể được nhìn thấy y đi xuống a."

Dưới lầu thấp giọng nghị luận đều không tránh được lọt vào lỗ tai của Kì Minh Nguyệt, chân không hề dừng lại, chậm rãi hướng tới trên lầu đi lên, quay qua tiểu nhị ở bên cạnh nói: "Mới vừa rồi tựa hồ nghe thấy tên Lưu Danh quán, không biết nơi đó là chỗ nào?"

Vẻ mặt tươi cười trên mặt tiểu nhị nhất thời tối đi vài phần: "Công tử muốn đi Lưu Danh quán sao? Nơi đó chính là tiểu quan quán nổi tiếng nhất trong hoàng thành, cái tên đầu bảng ở đó chính là Diễm Thanh, nghe nói dung mạo đẹp đẽ phong lưu, khí chất thoát tục, trưởng thành cũng là tuấn tú bất phàm, nghe mọi người đồn, có thể nói là điên đảo chúng sinh…"

Tiểu nhị vừa nói vừa chú ý sắc mặt của Kì Minh Nguyệt, thấy hắn nhíu mi có vẻ có vài phần hứng thú, vội vàng nói tiếp: "Diễm Thanh thiếu gia cũng không giống như các tiểu quan khác, có thể gặp hay không đều tùy thuộc vào tâm tình của hắn, nếu có ai đó vừa lòng hắn, không kể là múa kiếm đánh đàn, thậm chí là ngủ lại cũng có thể, công tử nếu có chút hứng thú, không bằng tiến đến thử một lần, theo tiểu nhân thấy, công tử tướng mạo nhân phẩm như vậy, nhất định được Diễm Thanh thiếu gia nhìn trúng, nói không chừng còn không để ngài đi đâu."

Phát ra vài tiếng cười khẽ, ẩn ý trong lời nói của tiểu nhị ai cũng thấy được, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, tựa hồ bị gợi lên hứng thú, chờ đến khi vào đến căn phòng trang nhã trên lầu, phân phó Oánh Nhiên thưởng bạc, tiểu nhị cầm trong tay thỏi bạc trắng bóng, quả thực thấy đầu óc mê muội, hắn còn chưa bao giờ thu được tiền thưởng nhiều như vậy, cảm thấy hôm nay như gặp được quý nhân. Bưng trà đun nước hầu hạ hết sức ân cần.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên từ lúc nãy đã cảm thấy khó chịu, cũng có chút nóng vội, điện hạ bị người ta so sánh đem đặt cùng một chỗ với thanh lâu tiểu quan kia, nhưng lại không tức giận, thậm chí tựa hồ còn rất có hứng thú đến tìm tòi, nếu là sự thật, bị bệ hạ biết được thì làm sao đây?

Kì Minh Nguyệt kêu mấy người ngồi xuống, Vô Hào vẫn giống như con rối bình thường, vẻ mặt hư vô ngồi ở đối diện với hắn, máy móc nhấc lên bát đũa, đối với những điều vừa nghe thấy chẳng có phản ứng, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên ăn cũng chẳng biết thức ăn có vị gì. Tuy rằng các món ăn mà điện hạ gọi hương vị

cũng không tồi, nhưng lúc này các nàng làm sao còn có tâm tư ăn cơm, chỉ có Kì Minh Nguyệt là thưởng thức thức ăn ở trong miệng, gật đầu vừa lòng.

Chỗ bọn họ ngồi ở ngay sát cửa sổ, tuy rằng đã vào đông, cửa sổ còn mở một chút, nhưng tuyết mai ở ngoài cửa sổ tham nhập vào mang theo lãnh hương phảng phất, làm cho Kì Minh Nguyệt cảm thấy rất là vui vẻ.

Khách nhân trong căn phòng trang nhã này không nhiều lắm, phi thường im lặng, Kì Minh Nguyệt vừa thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ, vừa dùng bữa, còn vui vẻ uống thêm chút rượu. Ở kiếp này hắn uống rượu cũng không nhiều, nhất thời cao hứng, uống thêm mấy chén, trên mặt đã trông như một đám mây hồng nhạt, trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Một tấm khăn thuần trắng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là người đã từng gặp qua – Nguyễn Thiên Kì.

"Minh Nguyệt công tử, xem ra chúng ta đích thực là hữu duyên, lại gặp gỡ ở trong này." Nguyễn Thiên Kì có một mình, không biết là đi lên khi nào, trên mặt vẫn là thần sắc ngạo nghễ tự tin, không đợi Kì Minh Nguyệt trả lời, lại nói tiếp: "Một khi đã có duyên như vậy, không bằng để cho ta làm chủ, bữa cơm này ta mời, lần trước nhìn thấy phong thái của công tử liền có lòng muốn kết bạn, hôm nay hân hạnh được gặp gỡ, Thiên Kì quả thật không muốn bỏ qua."

Kì Minh Nguyệt tiếp nhận tấm khăn của hắn: "Đa tạ." tùy tay đặt ở một bên, Hồng Tụ đã lấy ra ở trong ngực một chiếc khăn lụa mỏng mềm như tơ, giúp hắn lau đi mồ hôi trên mặt, cũng không hề liếc mắt nhìn Nguyễn Thiên Kì một cái.

Nguyễn Thiên Kì chưa từng bị ai bỏ qua một bên như vậy, cố tình có ý kết giao lại không được để ý, không khí nhất thời có chút khác thường, Kì Minh Nguyệt không biết tại sao lại bỗng nhiên trả lời câu hỏi phía trước của hắn: "Không cần gọi ta là Minh Nguyệt, đó là cái tên được người khác tặng, tại hạ Trình Tử Nghiêu, nếu Nguyễn công tử có ý làm chủ, Tử Nghiêu liền không khách khí, Hồng Tụ Oánh Nhiên các ngươi ăn nhiều một chút, Nguyễn công tử đối mặt với mỹ nhân, tự nhiên sẽ không tiếc rẻ một chút tiền tài." Đã có người nguyện ý đài thọ, hắn liền thay phụ hoàng tiết kiệm chút tiền đi.

Nguyễn Thiên Kì nhận được câu trả lời của hắn, lại biết được tục danh của hắn, bất giác vui sướng, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Đúng là đối mặt với mỹ nhân như thế, thì những vật ngoài thân kia nào có đáng gì." Miệng hắn nói như vậy, ánh mắt lại hết sức chuyên chú nhìn Kì Minh Nguyệt, ẩn ý trong lời y không nói cũng hiểu.

Kì Minh Nguyệt làm như không hề biết, chính là nhìn lướt qua Nguyễn Thiên Kì đang đứng trước mặt: "Công tử quả nhiên là con người tao nhã, bất kể một góc tục vật này, một khi đã như vậy, Hồng Tụ Oánh Nhiên các ngươi gọi thêm chút đồ ăn, Nguyễn Công Tử chắc cũng đói bụng rồi."

"Tử Nghiêu không cần xa lạ như thế, gọi ta Thiên Kì được rồi, cũng có vẻ thân mật hơn chút."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đã sớm không vừa mắt với người này, nghe nói điện hạ muốn cùng hắn đàm đạo, đều có vài phần kinh ngạc, nhưng trên mặt lại chưa lộ mảy may, chính là tìm đến tiểu nhị phân phó gọi thêm đồ ăn, cũng không thèm quản món đó có thể ăn được hay không, chỉ để ý chọn những món đắt nhất gọi ra. Nguồn:

Nguyễn Thiên Kì ở bên cạnh đã lấy thêm một chiếc đệm ngồi xuống, (bàn ăn kiểu ngồi đệm á các nàng) trong lúc ăn cơm ánh mắt sáng quắc toàn bộ đều nhìn Kì Minh Nguyệt, làm cho người ta không thể không để ý, nhưng Kì Minh Nguyệt lại rất thản nhiên ngồi tại chỗ, thưởng thức món ăn cùng uống rượu như bình thường, động tác tao nhã thong dong, thản nhiên tự tại bình thường, làm cho Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên ở bên cạnh rất là bội phục.

Bữa cơm cùng bầu không khí quỷ dị kết thúc, chờ thức ăn trên bàn đều được dọn đi, tiểu nhị dâng lên trà thơm ngon nhất, mọi người ngồi vây quanh, cầm trên tay chén trà, ngửi hương thơm của tuyết mai, rất thích ý.

Lúc này sắc trời còn chưa hoàn toàn tối hẳn, mới bắt đầu chập choạng tối, đón vài tia gió lạnh, bỗng nhiên thấy phiêu phiêu bay vào vài bông tuyết mai, Kì Minh Nguyệt đã mở cửa sổ ra, gió không lớn, trong không

trung lại tung bay những bông tuyết trắng rơi xuống, tuyết mai hồng phấn, bông tuyết thuần một màu trắng, liếc mắt nhìn một cái, không gian cảnh trí như trở nên vô hạn.

Kì Minh Nguyệt nhìn thoáng qua Nguyễn Thiên Kì đang ngồi ở một bên, nói với Oánh Nhiên: "Cảnh đẹp như thế, không bằng Tử Nghiêu tấu một khúc huyền tranh, mới là hợp với phong cảnh a."

Mới vừa rồi thấy điện hạ tự xưng là Trình Tử Nghiêu, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên cũng hiểu ý, điện hạ là không muốn lộ thân phận ra bên ngoài, lúc này tất nhiên cũng không lộ ra chút thần sắc khác thường nào, gật đầu tuân lệnh, đi xuống lầu lấy từ trong xe ngựa mang tới một chiếc huyền tranh, đưa cho Kì Minh Nguyệt.

Mỉm cười tiếp nhận, đem huyền tranh đặt ở trên bàn, Kì Minh Nguyệt nhìn Nguyễn Thiên Kì nhíu mày, trong mắt hiện ra một tia ảm quang mê hoặc lòng người, đôi môi bạc nhếch lên: "Nguyễn công tử có nguyện ý nghe ta gảy một bản?"

Ở dưới ánh hoàng hôn, nụ cười mỉm rất nhẹ của Kì Minh Nguyệt có vẻ hết sức dụ hoặc, Nguyễn Thiên Kì nhìn thấy, ánh mắt nóng bỏng lại càng dầy thêm vài phần: "Hôm nay nếu có thể may mắn nghe được âm thanh huyền tranh của Tử Nghiêu, thật là việc cầu còn không được, không biết khúc này tên là gì?"

Kì Minh Nguyệt nhấp một ngụm trà xanh, nhìn bông tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, hơi hơi khép mi mắt: "Khúc này, tên là Niệm trần…"

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 54 _____

55. Chương 55: Lưu Danh Quán

Theo tiếng nói dần nhỏ xuống, đầu ngón tay hắn khẽ vuốt, một chuỗi âm thanh thư hoãn dễ nghe của huyền tranh vang lên, từ cửa sổ bay vang xa ra phía ngoài, giống như bông tuyết theo gió vũ động, phiêu phiêu nhẹ nhàng lọt vào tai người nghe, chỉ cảm thấy thư thái dễ nghe nói không lên lời, liền ngay cả người qua đường cũng phải dừng chân lại, ngẩng đầu hướng về phía vọng lâu các nhìn lại, chỉ thấy từ cửa sổ phía trên tung bay trong gió lộ ra một vài lọn tóc đen, ở giữa trời chiều càng mang vẻ mị hoặc, khiến người ta không khỏi thêm vài phần mơ tưởng xa xôi.

Nguyễn Thiên Kì bên tai nghe được âm thanh tự nhiên mượt mà như thế, đôi mắt lại nhìn theo đôi tay đang lướt theo các dây đàn, đầu các ngón tay khi lướt khi ấn, giống như đang trêu chọc tiếng lòng của hắn, trong lúc nhất thời, nhìn đến ngây ngốc.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên không khỏi bội phục không thôi, năng lực Thiên Âm của điện hạ thực sự làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Sở Ngu cũng không thể làm được, có thể sử dụng Thiên Âm chỉ ở trên một người mà không làm liên lụy tới người khác, điện hạ đã lĩnh ngộ, không hổ là thiên âm chi tư. Lúc này hai người nhìn thấy Nguyễn Thiên Kì đã bị tiếng nhạc làm cho say sưa, hồn phách phiêu phiêu, đều tán thưởng sự kì diệu của thiên âm.

Các khu phụ cận tiểu lâu, vô luận là ai, đều bị nhạc thanh từ trong đó truyền ra tác động, trong lúc nhất thời, từ trên xuống dưới, không có một người nào phát ra tiếng động, tất cả đều ngưng thần lắng nghe những âm thanh vang vọng trong khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp này, cho đến khi nhạc thanh dần dần nhỏ lại rồi tiêu tán, mới như ở trong mộng tỉnh lại mở mắt đánh giá lại xung quanh, không biết là người nào có thể tấu ra được âm sắc hiếm có trên nhân gian như thế.

Phía trên tửu lâu, Kì Minh Nguyệt dừng lại tiếng đàn, từ trong miệng Nguyễn Thiên Kì hỏi thăm vài câu, mới lộ ra vẻ trầm tư, dưới lầu đã thình thịch chạy lên hai người.

"Mới vừa rồi có ai ở đây tấu huyền tranh chăng?" Một đứa nhỏ tuổi tác không lớn đứng ở trước người tiểu nhị, thấy huyền tranh ở trên tay Kì Minh Nguyệt, ánh mắt chằm chằm nhìn hắn không chớp mắt.

Tiểu nhị cúi khom lưng hướng tới Kì Minh Nguyệt nói: "Vị công tử này, tiểu nhân cả đời cho đến bây giờ chưa từng nghe khúc nhạc nào hay đến như vậy, bên ngoài mọi người ồn ào hỏi là người phương nào sở tấu, tiểu nhân cũng không có biện pháp, không thì ... vị tiểu ca này là bị chủ tử của hắn sai tới, nói là có chuyện muốn nói với công tử ngài."

Kì Minh Nguyệt không chút để ý đưa tay lướt qua vài cái tùy ý trên dây đàn, Nguyễn Thiên Kì giật mình tỉnh lại vẫn ngồi ở chỗ cũ, không biết đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy mới vừa rồi nhạc thanh rất say lòng người, giống như một khúc tiên nhạc, lúc này nhìn Kì Minh Nguyệt, đang muốn mở miệng, đã nhìn thấy đứa nhỏ trước mặt tiểu nhị: "Đây là ai?"

Đứa nhỏ kia thi lễ với Kì Minh Nguyệt nói: "Thiếu gia nhà ta mới vừa rồi ngẫu nhiên đi qua đường này, may mắn nghe được tiếng đàn huyền tranh của công tử, muốn cùng công tử kết bạn, đây là của thiếu gia ta giao phó chuyển cho công tử a, xin hỏi công tử tục danh."

Kì Minh Nguyệt tiếp nhận vật trong tay hắn, chỉ thấy một miếng ngọc dài màu xanh đậm, đúng là được làm từ phỉ thúy, những hoa văn nhỏ, bám theo một tinh thể nhánh cây, tạo thành hình dạng một phiến lá rất tinh tế, trông rất đẹp mắt, trong phiến lá ẩn ẩn lấp lóe mầu đỏ sẫm, giống như nhụy hoa, vừa nhìn trông rất thanh nhã vui mắt, lại lộ ra vài phần kiều diễm.

Đang muốn hỏi, tiểu nhị trông thấy đã kinh diễm hô lên: "Cái này không phải là Thanh hoa giản trong truyền thuyết của Diễm Thanh thiếu gia đây sao?"

Đứa nhỏ kia khẽ gật đầu: "Đúng là thanh hoa giản, được vật ấy, tùy ý lúc nào cũng có thể đi đến Lưu Danh quán định ngày hẹn thiếu gia nhà ta, cho đến nay cũng chỉ mới xuất ra hai cái, công tử là người thứ ba."

"Tử Nghiêu có thể hỏi hai người trước là ai không?" Cầm Thanh Hoa giản trong tay, Kì Minh Nguyệt có vẻ bị gợi lên hứng thú.

Đứa nhỏ kia mặt lộ ra vẻ đắc ý: "Tất nhiên đều là người có thân phận hiển quý cả, không những ở Thương Hách, mà ngay cả An Dương cùng Liên Đồng đều mộ danh mà đến cầu kiến thiếu gia của chúng ta."

Nghe trong lời nói của y, hai người trước được nhận Thanh Hoa giản tất nhiên là người có địa vị cao quý, nói không chừng còn không phải là người Thương Hách.

Kì Minh Nguyệt nắm Thanh Hoa giản trong tay, hướng đứa nhỏ kia mỉm cười nói: "Thay ta đa tạ thiếu gia nhà ngươi, Tử Nghiêu nhất định sẽ đến."

Đứa nhỏ kia bị vẻ tươi cười của hắn mê hoặc, ngốc lăng trong chốc lát, mới khom người lui xuống.

Nguyễn Thiên Kì ở một bên nghe xong, lúc này không khỏi nhíu mày: "Tử Nghiêu không phải là định đi Lưu Danh quán đó thật chứ?"

Kì Minh Nguyệt đem Thanh Hoa giản cất vào trong lồng ngực: "Có gì không thể?"

Bảo Hồng Tụ thu hồi huyền tranh, Kì Minh Nguyệt tiếp theo nói với hai người: "Chốc nữa các ngươi đi trước trở về, nói với phụ thân, ta hết thảy đều không có việc gì."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên lúc này không tiện khuyên nhủ, đành phải lĩnh mệnh, vốn định để lại xe ngựa, lại bị Kì Minh Nguyệt cự tuyệt: "Đoạn đường ngắn như vậy, còn sợ ta không đi được sao, các ngươi yên tâm trở về được rồi, ở đây còn có Vô Hào."

Hai người bất đắc dĩ, may mắn là đã ở trong thành, chỉ cần trở về bẩm báo bệ hạ, cũng không sợ Minh Nguyệt điện hạ gặp chuyện không may, liền ngồi lên xe ngựa đi về."

Chờ đến lúc Kì Minh Nguyệt và Nguyễn Thiên Kì rời khỏi tửu lâu, sắc trời đã tối đen, người đi lại trên đường mặc dù vẫn còn không ít, nhưng cũng đang dần dần tản đi, bông tuyết vẫn không ngừng bay xuống như cũ, lấp lánh phản chiếu ánh bạc.

Kì Minh Nguyệt lệnh cho Vô Hào đi theo phía sau, Nguyễn Thiên Kì lại nói cũng muốn đi mở rộng kiến thức, một chút cũng không rời khỏi Kì Minh Nguyệt, cùng nhau hướng Lưu Danh quán mà đi.

Mặc dù không biết Lưu Danh quán ở nơi nào, nhưng tiểu nhị thấy hai người muốn đi, đã sớm tường tận chỉ dẫn vị trí cụ thể, còn nói chỉ cần tùy tiện tìm một người hỏi. chắc chắn sẽ biết. Có thể thấy được Lưu Danh quán ở trong thành, không ai không biết.

"Tử Nghiêu cũng không biết vị trí của Lưu Danh quán, có thể thấy được không phải là định cư ở Diệp Diệu thành, chắc là cũng giống như ta, là tới nơi này du ngoạn a?" Nguyễn Thiên Kì thấy hắn đối với nơi này cũng không quen thuộc bèn hỏi.

Lúc trước nếu không phải vì thí nghiệm Thiên Âm lực, hắn căn bản cũng chẳng buồn để ý tới người này, y nếu muốn theo đến, cũng là tùy y đi. Nhưng lúc hắn trúng Thiên Âm lực đã hỏi được lý do hắn đến đây, lúc này hắn lại nói vì du ngoạn mà đến, xem ra việc đã hỏi hắn lúc đó đúng là không thể để cho người ta biết a, nhưng thật ra cũng thú vị. Khóe môi khinh dương nhếch lên, Kì Minh Nguyệt trong mắt xẹt qua một tia dị quang: "Không sai, chính là tùy tiện du ngoạn."

Hai người mang theo tâm tư khác nhau, một đường đi thẳng tới trước cửa Lưu Danh quán, nhìn tấm biển treo cao trên đầu, trên biển có đề hai chữ "Lưu Danh", nét chữ tùy ý, còn có vài phần tình mầu kiều diễm, nhưng thật ra lại rất tương xứng với nơi này, Kì Minh Nguyệt cũng không nói chuyện, chỉ là lấy Thanh Hoa giản từ trong ngực ra, tiểu đồng trông cửa trông thấy, mang theo thần sắc kinh ngạc đánh giá hai vị công tử trước mặt, rồi vội vàng đón bọn họ đi vào.

Đã sớm ra lệnh cho Vô Hào tới Lưu Danh quán thì ẩn thân, lúc này Kì Minh Nguyệt cùng Nguyễn Thiên Kì theo tiểu đồng đi vào.

Nguyễn Thiên Kì đi theo một bên, như là có chút chột dạ, mang theo vẻ trốn tránh, tựa hồ sợ bị người ta nhận ta, Kì Minh Nguyệt đã biết thân phận của hắn, liếc liếc mắt một cái, nhưng chỉ cười không nói, vẫn vẻ mặt thản nhiên như cũ bước vào trong.

Đi qua một đoạn đường, trong phòng khách đã ngồi không ít quan to hiển quý, có mấy người Kì Minh Nguyệt thậm chí còn gặp qua, may mà nơi hắn đi chính là hành lang gấp khúc, không sợ dẫn tới sự chú ý của người khác, cũng tránh được phiền toái bị người khác nhận ra.

Có rất nhiều bóng nam tử tuổi còn trẻ diện mạo tuấn tú, dáng người cân xứng ở trong đó thường xuyên tới lui đi lại, mỗi người trên mặt đều mang theo ý cười, nhưng cũng không quá lả lơi, vì thế không làm cho người ta sinh ra phản cảm, quần áo của bọn họ cũng không kì dị, cử chỉ cũng thập phần tự nhiên, ở trong phòng tràn đầy tình mầu ám muội, mà lại không hề có một chút không khí dâm mĩ thấp kém nào.

Đứng ở nơi này, thật làm cho Kì Minh Nguyệt hồi tưởng nhớ đến những ngày tháng còn làm Ngưu lang, ngợp trong thời kì vàng son ngày đêm sênh ca trong bầu không gian "Nửa đêm", so sánh với nơi này, Lưu Danh quán càng có thêm vài phần tươi mát lịch sự tao nhã hơn, cũng khó trách được mọi người tôn sùng như thế.

Được tiểu đồng dẫn đến một gian phòng, Kì Minh Nguyệt đánh giá sơ qua căn phòng một chút, từ bàn nước trà cụ đều được trang bị đồ quý và rất tinh tế, tranh chữ trên tường là một bộ mẫu đơn đồ, ở trong căn phòng thanh lịch càng bắt mắt hơn, cũng khiến bức tường tăng thêm vài phần đẹp đẽ, mùi thơm thanh thanh từ tách trà nóng tỏa ra nhiệt khí, đưa tay cầm chén trà cũng không phỏng tay, là đã châm rất vừa nhiệt độ, khoảng cách giữa đệm ngồi với mặt bàn rất vừa tầm tay, làm cho người ta ngồi xuống liền cảm thấy vô cùng thoải mái.

Kì Minh Nguyệt vốn cũng chỉ là có chút tò mò, lúc này cũng lại muốn thực sự được gặp vị Diễm Thanh thiếu gia này một lần.

Nguyễn Thiên Kì ngồi ở một bên có chút không kiên nhẫn, Kì Minh Nguyệt thấy hắn như thế, bưng chén chè xanh lên uống một ngụm, thản nhiên nói: "Nguyễn công tử nếu sợ, có thể trở về."

"Tử Nghiêm nói đùa, nơi này bất quá là nơi truy hoan thôi, nam nhân đến đây bất quá cũng là tìm hoan mua vui mà thôi, ta sao phải sợ." Nguyễn Thiên Kì chấn định lại tinh thần, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, nhìn Kì Minh Nguyệt cười nói: "Vì sao vẫn còn gọi ta là công tử, Tử Nghiêu quá mức khách khí rồi."

Kì Minh Nguyệt nhíu mày, tựa hồ có chút cho là không đúng: "Ngươi và ta bất quá quen biết có mấy ngày, nhiều nhất cũng chỉ là giao tình qua một bữa ăn trưa, chẳng lẽ chính là như thế, Nguyễn công tử liền có thể

nhận biết ta là người như thế nào, muốn cùng ta kết giao?"

"Như Tử Nghiêu như thế này …" Nguyễn Thiên Kì tựa hồ không biết nên dùng từ ngữ nào để hình dung con người như tiên đồng trước mặt, thật lâu, mới nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói: "Thiên Kì chưa bao giờ đối với người nào cảm thấy vướng bận sâu như thế, chỉ có một mình Tử Nghiêu, từ lần ngẫu ngộ ở trấn nhỏ lần trước, liền lúc nào cũng nhớ tới, hối hận khi đó không nên để ngươi đi…"

Kì Minh Nguyệt ngắt lời nói: "Không để ta rời đi? Nguyễn công tử định làm như thế nào?" Trong miệng hỏi như vậy, trên mặt vẫn là vẻ thản nhiên như trước.

Nguyễn Thiên Kì thấy y thờ ơ, vẻ mặt lãnh đạm, tựa hồ mặc kệ hắn nói gì đó, y cũng chẳng thèm để ở trong lòng, nghĩ đến Nguyễn Thiên Kì hắn chưa khi nào phải ăn nói khép nép như thế, đối phương còn không chút nào cảm kích, trong lòng không khỏi giận dữ, đột nhiên cầm lấy bàn tay y đang để ở trên bàn, chỉ cảm thây mười ngón thon dài, lại không yếu ớt như tay nữ hài tử, xúc cảm ôn nhuận nhất thời làm cho trong lòng hắn rung động.

Kì Minh Nguyệt không nói bất động, thấy hành vi của hắn như thế chính là nhíu nhíu mày lại: "Nguyễn công tử có thể buông ra không?"

"Nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ không buông ra đâu." Không biết từ chỗ nào truyền ra một giọng nam dễ nghe, thanh âm nhẹ nhàng từ tốn, như đang thì thầm, lộ ra vẻ hấp dẫn, mỗi chữ một lại rất rõ ràng, khiến cho tâm thần rúng động, nhịn không được muốn nghe y nói thêm nữa.

Hai người trong phòng nghe thanh âm đều cùng quay nhìn lại, chỉ thấy ở trước cửa không biết từ khi nào đã xuất hiện một nam tử cao gầy tuấn tú đang đứng ở đó, y bào màu xanh đậm, mặc ở trên người hắn lại trở nên rực rỡ hơn bình thường, mái tóc dài buộc lại thành một dải đặt ở trước ngực, một vài lọn tóc không bị bó buộc mềm nhẹ như liễu, không nhiều không ít, tăng thêm chút say lòng người, ở trên nền y bào màu xanh, vô cùng mị hoặc, lúc này hắn dựa vào khung cửa, bóng đổ dài xuống, khuôn mặt trong khung cảnh tranh tối tranh sáng nhìn không rõ nét mặt, chỉ lộ ra một đoạn lông mày khinh dương, nhưng chỉ cần vẻ phong tình này, đã không khỏi khiến tâm người ta sinh ra ý niệm.

Thu hồi lại bàn tay đang bị Nguyễn Thiên Kì cầm, Kì Minh Nguyệt đứng dậy, nhìn nam tử kia, ánh mắt lộ ra tia hứng thú: "Diễm Thanh thiếu gia quả nhiên chưa từng làm cho Tử Nghiêu thất vọng, phong tư như thế, quả thực khiến người ta động tâm, khó cầu được gặp cũng là đương nhiên."

"Vậy Diễm Thanh liệu có thể làm cho Tử Nghiêu động tâm?" Nam tử từ trong bóng đêm vươn ra một bàn tay, tựa hồ mang theo ý mời.

Nghe như vậy Kì Minh Nguyệt cười khẽ, chậm rãi hướng hắn đi đến, vươn một cánh tay, đầu ngón tay khẽ xẹt qua lòng bàn tay hắn đưa ra, nhẹ giọng nói: "Nếu nói tâm không động, đó là lời nói dối gạt người rồi." Theo tiếng nói ngữ thanh mềm nhẹ dần nhỏ xuống, động tác giống như đem bàn tay nắm lấy bàn tay trắng nõn kia, ôn nhu đến cực điểm.

Nguyễn Thiên Kì trong phút chốc đứng dậy, thấy hai người như thế, nắm chặt hai nắm đấm, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, lập tức lại liễm hạ tiêu thất đi, khẽ cười nói: "Xem ra Nguyễn mỗ lúc này cũng là dư thừa, vốn Diễm Thanh thiếu gia mời chính là Tử nghiêu ngươi, hai ngươi mới gặp đã như quen thân, ta cũng không tiện quấy rầy, vẫn là nên cáo từ."

Diễm Thanh nắm lấy tay Kì Minh Nguyệt, uốn thân nói: "Diễm Thanh dẫn Nghiêu đi một chỗ rất tuyệt, phòng ngủ của ta so sánh đẹp hơn nơi này rất nhiều."

Nhìn thấy hai người thân ảnh đã rời đi, chén trà cầm trong tay Nguyễn Thiên Kì đã vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Xa xa nghe được tiếng động phía sau, Diễm Thanh cười nhẹ, quay đầu nói: "Mọi người đều biết Nguyễn minh chủ ghét nhất chính là chỗ thanh lâu pháo hoa, Thiếu chủ vẫn là nên nhanh chóng trở về đi, Diễm Thanh xin lỗi không tiếp được."

Nghe được xa xa truyền đến tiếng cười vẫn như trước mang theo vẻ mị hoặc không ai sánh được, Nguyễn Thiên Kì đứng ở trong phòng khuôn mặt dần dần trở nên lạnh lẽo.

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 55 _____

56. Chương 56: Đoàn Tụ

Trong bóng đêm, ấm hương quanh quẩn, hương nhiệt khí kia càng làm cảm nhận rõ hơn cảm giác ở trong tay, ôn nhuyễn câu nhân, khiến cho lòng người say, theo Diễm Thanh đi vào phòng, hắn cũng không buông tay Kì Minh Nguyệt ra.

Trong phòng không có một tia ánh sáng, tiếng tay áo cọ vào nhau vang lên trong căn phòng u tĩnh càng thêm rõ ràng, cảm xúc dưới chân thập phần mềm mại, như bước đi trên mây, tiến thêm vài bước, không biết y ở nơi nào cử động tay một chút, trong phòng dần dần sáng lên thứ ánh sáng nhu hòa ấm áp.

Kì Minh Nguyệt nhìn trước mặt mình, chỉ thấy trướng mạn màu lục tầng tầng buông xuống, hai dải lụa mỏng màu xanh thả ở hai bên, ở một khoảng tối sau phía trong, lộ ra chăn gối gấm đỏ diêm dúa lẳng lơ mị mầu, cũng không chỉnh tề, tùy ý được đặt ở trên giường, có một góc chăn mở ra, làm hiện ra một lớp đệm mềm thuần trắng, mang theo vẻ rất quyến rũ.

Hai má bị người chạm nhẹ vào, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu, nhìn rõ người ở trước mặt.

Nam tử ở trước mặt so với hắn cao hơn nhiều, tuổi tác cũng không quá lớn, bộ dáng chỉ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, một đôi mày kiếm chau lại, đuôi lông mày hơi nhọn, trong ánh mắt giống như được che phủ bởi một làn sương mù mỏng, nói không hết được vẻ ôn nhu kiều diễm, đôi môi góc cạnh rõ ràng, không hề tô son lại vẫn lộ ra màu đỏ sậm mang vài phần mị nhân.

Cặp mắt giống như mông lung sương phủ kia, lúc này đang chuyên chú nhìn chính mình, Kì Minh Nguyệt nhìn thẳng thắn nói: "Diễm Thanh quả nhiên danh bất hư truyền", tán một câu, hơi hơi tránh đi bàn tay đang khẽ vuốt ở trên mặt hắn, ngồi vào chiếc ghế ở một bên: "Không biết Diễm Thanh thiếu gia vì sao phải gặp ta, chỉ vì khúc nhạc ngẫu nhiên đi qua mà nghe được kia?"

Chưa bao giờ có người thấy hắn, vẫn có thể trấn định như thường như thế, thậm chí có chút lãnh đạm, bất quá, nếu đối tượng là người trước mặt, Diễm Thanh cũng không ngạc nhiên, sớm từ trong lời tiểu đồng quay về nói đã biết người tấu ra thiên âm bất phàm, gặp mặt rồi mới biết, hai chữ bất phàm căn bản không cách nào hình dung được phong thái của người trước mặt. Nghĩ đến mục đích mình tìm hắn tới đây, sương mù trong mắt dần dần dày, Diễm Thanh thu hồi lại cánh tay, cúi thấp người xuống, đôi môi như cánh hoa phớt qua bên tai Kì Minh Nguyệt: "Chính vì ngẫu nhiên nghe thấy mới chứng minh ta và ngươi có duyên a, thiên âm cũng không phải thường xuyên có thể nghe thấy được, Diễm Thanh có thể nào bỏ qua."

Nghe vậy, Kì Minh Nguyệt trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc, lúc trước đã nghe Diễm Thanh lật ra thân phận của Nguyễn Thiên Kì, mà nay lại biết được Thiên Âm, thân phận của đầu bài Lưu Danh quán này, chỉ sợ không đơn giản như thế, trong mắt hàm chứa nụ cười mỉm ôn hòa, hắn nói khẽ: "Xem ra Diễm Thanh thiếu gia không chỉ có tướng mạo xuất chúng."

"Tất nhiên không chỉ thế, Diễm Thanh còn biết rất nhiều …" (*rùng mình* anh còn nói nữa anh sẽ chết không toàn thấy a Thanh ca *rùng mình ớn lạnh*)

Tiếng nói nỉ non giống như tiếng thở dài bay vào trong tai, hàm chứa ẩn ý ở âm cuối, Kì Minh Nguyệt không rõ, thái độ Diễm Thanh như thế, đến tột cùng là vì cái gì, giờ phút này sắc trời cũng không còn sớm, nhớ tới người mà trong lòng mình vướng bận, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên mất đi hứng thú để tiếp tục hỏi thăm, nói: "Diễm Thanh thiếu gia nếu muốn gặp người diễn tấu thiên âm, hiện giờ đã gặp, nếu không còn gì, Tử Nghiêu liền phải cáo từ."

Thấy hắn đứng dậy muốn đi, Diễm Thanh bỗng nhiên đưa tay đặt ở bên hông của hắn: "Mới vừa rồi Tử Nghiêu không phải còn hảo hảo thích thú sao, vì sao chớp mắt đã vội vã rời đi? Là Diễm Thanh khiến cho người vội rời đi như thế? Hay là Tử Nghiêu thực sự đối với Diễm Thanh không có chút nào động tâm."

Nhìn chăm chú vào cánh tay đang đặt ở bên hông mình, Kì Minh Nguyệt mâu mầu dần lạnh: "Phong tư của Diễm Thanh quả thật làm cho người ta động tâm, đáng tiếc … ta đối với người có dụng tâm kín đáo không hề có hứng thứ." Theo ngữ thanh lạnh như băng, Kì Minh Nguyệt trong mắt xẹt qua một đạo duệ quang, nghiêng người, cầm lấy cổ tay đang phất đến.

Chỉ thấy một cây ngân châm nhỏ lóe sáng, màu sắc lạnh lẽo, người đang cầm nó vẫn mỉm cười như trước, trong đôi mắt sương mù bao phủ càng đậm thêm một ít, mâu mầu thâm trầm: "Nguyên lai Tử Nghiêu không những biết thiên âm, công phu cũng không kém a."

Nửa ôm Kì Minh Nguyệt (ôm bằng một tay), Diễm Thanh ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, ngữ thanh mềm nhẹ, mũi ngân châm nhỏ nhọn lạnh lẽo vẫn như trước giữ ở trong tay, nếu ngoại nhân nhìn thấy tư thế này, sẽ thấy hai người gắn bó thân mật phi thường, giống như bình thường một người đứng trước, một kẻ kề sát phía sau, sợi tóc cùng triền, nhu tình mật ý nói không lên lời, nhưng trong sự ôn nhu triền miên này lại ẩn ẩn lộ ra sự yên tĩnh quỷ dị.

Kì Minh Nguyệt cúi đầu, chậm rãi nhếch môi cười, ý cười lạnh lùng khiến bất giác Diễm Thanh ngẩn ra, nụ cười như thế, tựa hồ đã từng gặp qua ở đâu, tuy là rất lâu rồi, nhưng ấn tượng khắc rất sâu, đang muốn hỏi lại một chút, cánh cửa đang đóng phút chốc bị người mở ra. (á á á chít anh ùi, hắc hắc)

Thân ảnh cao lớn dần dần tiến vào, bóng người mặc y bào màu trắng ở khung cửa lộ ra hoa quang mơ hồ, mặt nạ màu vàng bán trương che khuất hơn nửa khuôn mặt, lộ ra phần còn lại, vẫn có thể thấy được là tướng mạo tuấn đĩnh bất phàm, hơi hơi nâng lên khóe miệng, lộ ra ý cười cùng lãnh liệt tàn nhẫn.

"Diễm Thanh, nếu ngươi muốn chết, bản tôn thành toàn." Lời nói lạnh như băng châu từng chữ một thốt ra, cả người tỏa ra lửa giận cùng sát ý, hắn từng bước một đi vào phòng.

Giống như nụ cười vừa mới được thấy (lúc Minh Nhi vừa cười á), cực kì tương tự chính là nụ cười ấy, cùng khinh nhẹ giống nhau, cùng lạnh lùng giống nhau, nhưng người phía trước còn thêm tràn đầy băng hàn tử vong, Diễm Thanh bỗng nhiên giác ngộ, cảm giác quen thuộc vừa rồi từ đâu mà đến.

Thấy hắn từng bước tới gần, nỗi sợ hãi không rõ lí do tràn ngập khắp toàn thân, tuy rằng đã lâu không được gặp, nhưng mỗi khi đối mặt với người nọ, ý thức sợ hãi khắc sâu vẫn như cũ hiện lên rất rõ ràng.

Diễm Thanh vội vàng thối lui vài bước, sao đột nhiên y lại tới nơi này! Hay là Trình Tử Nghiêu còn có lai lịch khác, không thể động đến? Thu hồi lại ngân châm trong tay, bái hạ thân nói: "Tôn chủ thứ tội, Diễm Thanh không biết, bởi vì thiên âm của hắn nên ta mới …"

"Ngươi không cần giải thích."

Huyết châu bắn ra, lưỡi dao sắc bén xẹt qua cánh tay của Diễm Thanh, máu tươi chảy xuôi xuống đất cùng kim châm rơi xuống, khiến cho không khí kiều diễm trong phòng không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại không khí băng hàn cùng huyết sát, từ trên người nam tử kia truyền đến uy thế cảm giác áp bách khiếp người, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Kì Minh Nguyệt chăm chú nhìn vào hắn, sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, không hề chớp mắt, chuyên chú mà nóng bỏng, chớp động trong ánh mắt, tiết lộ tình cảm cuồn cuộn trong đáy lòng. Hắn mở miệng, nhưng rồi lại không nói gì, cùng người nọ đối diện, ánh mắt dây dưa, lưu chuyển nhu tình trong không gian của hai người, khiến Diễm Thanh kinh dị khó hiểu.

"Đừng lấy tính mệnh của hắn … Hủ …" Do dự trong chốc lát, Kì Minh Nguyệt cuối cùng đã mở miệng, mặc dù đang giúp Diễm Thanh cầu tình, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chú vào nam tử đang đeo mặt nạ vàng kia.

Mũi kiếm dừng ở trước ngực Diễm Thanh, sát khí dần dần tiêu tán, trong mắt người nọ chớp động tình tự nào đó khó phân biệt, thâm trầm u ám, đã có thêm tia nhìn như liệt hỏa cực nóng, âm điệu khàn khàn trầm thấp nói: "Kêu lại một lần nữa, ngươi mới vừa rồi gọi ta là gì?"

Phụ hoàng hay là nghĩ đến bộ dáng như thế hắn liền nhận không ra y sao? Hơi thở quen thuộc như thế, giọng nói khó quên như thế, mặc dù xa cách đã lâu, nhưng hắn như thế nào quên được, dĩ vãng ngày ngày kề cận, trên giường thân mật dây dưa, nụ cười khẽ chế nhạo, đôi mắt tà khí ngả ngớn, còn có đôi tay tràn đầy yêu thương lưu luyến ở bên hông của hắn, trước mắt, là nam nhân mà hắn vướng bận nhất, hắn như thế nào có thể không nhận ra?

Kì Minh Nguyệt đến gần bên cạnh, cầm bàn tay đang giữ kiếm của hắn: "Hủ …" Không muốn bị người khác biết thân phận, không tiện xưng hô, nhưng một chữ này vừa ra khỏi miệng, nhân lần thứ hai gặp lại mà thể hiện ra nỗi khổ ly biệt, liền bỗng cảm thấy như được an ủi, còn có một mảnh thỏa mãn trầm tĩnh an tâm, tuy là phụ tử, nhưng Phụ hoàng cũng là hủ (từ này có nghĩa là "khoe khoang, hãnh diện") của hắn.

Nhìn thấy tôn chủ độ cung ở khóe miệng lại rõ ràng thêm vài phần, Diễm Thanh mặt hơi tái lại, biết trong tục danh của tôn chủ xác thực có một chữ như vậy, nhưng chưa bao giờ có người nào lớn mật như thế, Trình Tử Nghiêu dám xưng hô với hắn như vậy, chỉ sợ …

Làm hắn kinh ngạc chính là, tôn chủ nhưng lại lộ ra ý cười ôn nhu chưa bao giờ có người nào nhìn thấy qua, mũi kiếm đặt ở ngực hắn cũng không tái như lúc trước, muốn đâm nhập vào tâm phế, mà là chậm rãi giảm nhẹ lực đạo, Diễm Thanh vẫn giữ chặt vết thương đang chảy huyết ở cổ tay, không dám cầm máu, khẽ khép mắt nhắm lại, hắn lúc này tự nhiên đã hiểu được, người lúc trước suýt nữa bị hắn gây thương tích, cùng tôn chủ có quan hệ phi thường, như vậy chính mình phải chịu như thế này, cũng không tính oan uổng, chỉ có thể thở dài vận khí không tốt, lại động đến người không nên động vào.

Kì Hủ Thiên nghe thấy Minh Nhi trong miệng gọi ra tên của chính mình, đôi mắt vốn là thâm trầm lại tối sầm thêm vài phần, dục niệm đối với Minh Nhi cùng với sát ý đối với Diễm Thanh, hai thứ tình cảm mãnh liệt trộn lẫn hỗn tạp cùng nhau cơ hồ làm hắn không thể tự chủ được.

Vốn tưởng rằng Minh Nhi hạ sơn sẽ tức khắc hồi cung, không ngờ lại biết được hắn ở tửu lâu cùng người khác trò truyện, mới tính toán đi đón hắn quay về, nhưng lại nghe nói hắn đi theo người khác cùng đi Lưu Danh quán, là chỗ tìm hoan nổi tiếng ở Thương Hách, hắn sao lại không biết? Tưởng tượng đến Minh Nhi đi vào nơi phấn hoa này, cùng người nào đó thân cận trêu đùa, sẽ bị bao nhiêu người nhìn thấy vẻ xuất chúng bất phàm của y, hắn liền rốt cuộc kiềm chế không được sát ý điên cuồng trong lòng, bỏ lại các đại thần ngơ ngác không rõ chuyện gì ở thiên điện, vội vã tới nơi này.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy chính là cảnh tượng như thế.

Mất đi vẻ ngây thơ, dáng người thiếu niên cao ngất tuấn tú, hai bên má không còn vẻ bình thản như lúc đang ngủ mơ (anh ý đến ngắm trộm những đêm em ngủ hồi còn ở Lăng Sơn í), lộ ra phong tư rung động lòng người, cánh môi khẽ nhấc lên, vòng eo mềm mại, tóc dài nhẹ bay, cùng ỷ ở trong lồng ngực người khác, hai người gắn bó, Diễm Thanh cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn, sợi tóc rơi xuống cùng quyện vào mái tóc của Minh Nhi, tình cảnh như thế, làm cho trong lòng hắn dấy lên sát ý điên cuồng quyết tuyệt.

Minh Nhi chỉ có thể là của hắn!

Nghĩ đến đây, trong mắt phiếm xuất huyết hồng quang mang, mũi kiếm đang hạ xuống lại đâm sâu thêm vài phần, Kì Hủ Thiên hơi dừng lại suy nghĩ, mâu trung huyết sắc lưu chuyển.

Diễm Thanh rên khẽ một tiếng, không dám kháng cự, lúc này bất luận hắn làm gì đều là phí công.

Kì Minh Nguyệt thở dài, chạm vào ngực nam nhân đang nổi giận: "Không cần giết hắn, ta cùng với hắn không có gì." Hắn chỉ sợ là càng cầu tình, Phụ hoàng lại càng tức giận, hắn tự nhiên biết, tức giận của Phụ hoàng là từ đâu mà đến, cho dù biết hắn với Diễm Thanh trong lúc đó không phải như những gì đã nhìn thấy, nhưng chỉ sợ tình cảnh như thế đã đủ để làm cho Phụ hoàng tâm sinh sát ý. Nhưng Diễm Thanh nhận biết được Phụ hoàng giả dạng như thế, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường, có lẽ là thủ hạ bên ngoài của Phụ hoàng, nếu cứ thế giết đi, về sau tìm một người như vậy, chỉ sợ là rất khó.

Theo ngữ thanh của hắn nhỏ dần xuống, mũi kiếm trong tay Kì Hủ Thiên từ từ chuyển động, lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua, mang theo một mảng dài một tấc màu đỏ (á á á, không được dã man với giai đẹp huhu hu), máu tươi không ngừng trào ra, đem một mảnh áo xanh đậm nhuộm thành màu tối đen, Diễm Thanh quỳ trụ xuống đất, đã không còn sức lực để nói thêm nửa câu, mất đi mị mầu diêm dúa lẳng lơ, khuôn mặt trắng bệch chỉ còn lại một nụ cười khổ.

Kì Minh Nguyệt liếc mắt một cái, vẫn không hiện ra chút thương cảm nào, Diễm Thanh chỉ có thể xem như vận khí cực kém, không biết vì sạo lại vì thiên âm mà xuống tay với hắn, nhưng lúc này đều không phải là thời cơ tốt để hỏi, tức giận của Phụ hoàng chưa tiêu, vẫn là nên trấn an trước tốt hơn.

Thu hồi kiếm trong tay, trong đôi mắt nóng rực của Kì Hủ Thiên, chỉ hiện lên hình ảnh của một mình Kì

Minh Nguyệt, đột nhiên tiến đến, đưa hắn ôm vào trong lòng, không đợi Kì Minh Nguyệt nói chuyện, đẩy cửa sổ ra, ôm hắn xoay người nhảy ra bên ngoài, mấy lần nhấp nhô lên xuống, đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Bạn đang ?

_____ HẾT CHÍNH VĂN CHƯƠNG 56 _____

57. Chương 57: Tức Giận

Kì Minh Nguyệt không chút nào kháng cự mặc hắn gắt gao đem chính mình ôm ở trước ngực, không nhìn thấy Phụ hoàng đang đi về hướng nào, cảnh vật vụt qua, gió thổi vù vù bên tai, tuyết bay tán loạn, rơi xuống ở trên người cả hai, hắn cũng không hề cảm thấy lạnh chút nào, cơ thể ấm áp của Phụ hoàng áp chặt cùng với mình, mùi đàn hương quen thuộc giống như đang bay vào trong lòng, dâng lên trận trận gợn sóng, cánh tay ở bên hông hắn ôm chặt hơn một chút, giống như buông ra một tiếng thở dài, nhẹ giọng khinh hoán một câu: "Phụ hoàng …"

Kì Hủ Thiên không đáp, cởi bỏ xuống mặt nạ lại là sắc mặt âm trầm như trước, động tác dưới chân nhanh như tia chớp, bàn tay đang ở bên hông hắn càng gia tăng thêm chút lực, cảm giác hơi nhói đau làm cho trong mắt Kì Minh Nguyệt tràn ra một chút ý cười, sự bá đạo của Phụ hoàng cùng dục vọng độc chiếm vẫn như cũ không hề thay đổi, vẫn vì thấy hắn cùng người khác thân cận mà nổi giận, nhưng không biết những mặt khác có thay đổi không …

Hai tay đang ôm ở cổ y chậm rãi hạ thấp xuống, mang theo chút ý thăm dò cùng trêu chọc, Kì Hủ Thiên hô hấp có chút thay đổi, cước bộ hơi chậm lại, sắc mặt âm trầm lộ ra vẻ mặt nguy hiểm, trực tiếp dừng lại, đột nhiên đưa hắn ấn sát vào trong lồng ngực, hai người thân hình kề sát, Kì Hủ Thiên nhìn Kì Minh Nguyệt, ánh mắt nóng bỏng, tiếng nói ám ách đông lạnh: "Minh Nhi nếu là chờ không được, Phụ hoàng không ngại ở ngay tại nơi này hảo hảo khiển trách ngươi một phen."

Làm như không thấy được sự tức giận của hắn, Kì Minh Nguyệt nhướn mày cười khẽ nói: "Đã lâu không gặp, Sự kiên nhẫn của Phụ hoàng dường như trở lên tệ đi." Đứng vững xuống đất, chỉ thấy quanh mình là một rừng cây, mấy tòa kiến trúc ở cách đó không xa nhìn có chút quen thuộc, tựa hồ đã vào đến trong cung nhưng không phải là tiền điện, mà là rừng núi phía sau Huyễn thiên điện.

"Ta thực hận không thể quay trở lại đem Diễm Thanh giết đi, mới đoàn tụ, Minh Nhi lại khiến cho Phụ hoàng nhìn thấy cảnh tượng như thế, Minh Nhi nên sẵn sàng chuẩn bị đón nhận sự tức giận của ta đi, lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi …" Ngữ thanh trầm thấp như đang kềm nén sự tức giận, nhưng đã không còn che dấu được dục vọng đam mê bên trong. Kì Hủ Thiên xoay người đưa thân mình y ấn chặt lên trên thân cây, hôn trụ đôi môi đang hé ra định nói cái gì đó của hắn, hương vị mềm mại lại dụ nhân, so với năm đó còn ngọt hơn, bàn tay ở bên hông hắn dao động, không còn vẻ ngây ngô, nhưng vẫn linh hoạt như vậy, thân mình thiếu niên đã bắt đầu có dáng vẻ thân thể cường tráng của nam tử trưởng thành, lại càng tăng thêm phong tư, càng thêm khiến người ta điên cuồng.

Kì Minh Nguyệt khẽ mở miệng, mặc cho Phụ hoàng ở trong miệng ráo riết cuốn lấy, nụ hôn gắt gao bạo ngược giống như đang phát tiết tức giận, lại giống như muốn tố lên tình cảm ly biệt, áp lực, lại vẫn cực nóng kịch liệt như gió bão bình thường, cùng lưỡi của Phụ hoàng dây dưa quấn quýt lấy nhau, hắn cũng trao muốn cho Phụ hoàng sự nóng bỏng tương tự, khẽ liếm, duyện – hấp, trong bầu trời đêm trong trẻo nhưng giá lạnh nhiệt độ nóng bỏng trong miệng hai người khiến hơi thở thoát ra bốc hơi thành một lớp sương mỏng.

Dùng chính thân hình của mình đem người của Minh Nhi gắt gao kìm ở phía trên thân cây, Kì Hủ Thiên cơ hồ không thể khống chế được dục niệm của chính mình, trong lòng giống như đang kêu gào, đem phần thân dưới liên tục điên cuồng cọ xát vào cửa mình của Minh Nhi, hận không thể đem Minh Nhi nhốt vào trong cơ thể mình, chỉ thuộc về một mình hắn.

Tức giận cùng dục niệm, khiến Kì Hủ Thiên mang theo một chút điên cuồng, ở trong miệng hắn tàn sát bừa bãi, cơ hồ hôn đau Kì Minh Nguyệt. Thuận ý để cho Phụ hoàng điên cuồng tiến vào, một chút đau đớn nhói lên, lúc này càng làm cho tình ý trong lòng hắn càng thêm mãnh liệt, cảm thụ được tình ý khắc sâu của Phụ hoàng đối với hắn, liều lĩnh đáp lại, giống như chỉ có như thế mới có thể nói hết tưởng niệm tích tụ do biệt ly quá lâu.

……..

Tựa hồ vẫn còn tức giận, Kì Hủ Thiên nhìn thấy thiếu niên trước người, buông câu nói mang ý cảnh cáo, ngữ thanh mềm nhẹ lại tràn ngập nguy hiểm: "Nói, ngươi là của ta!"

Kì Minh Nguyệt gần sát hắn, cười khẽ: "Được, Minh Nguyệt vốn là của Phụ hoàng a, chỉ thuộc về một mình Phụ hoàng."

Thấy hắn như thế, Kì Hủ Thiên vừa lòng híp mắt lại thu hút nói: "Là lúc trước Minh Nhi khiến Phụ hoàng tức giận, trong chốc lát nữa cũng đừng oán trách Phụ hoàng …"

Dưới ánh trăng, những bông tuyết còn đang chậm rãi bay xuống, rơi ở trên mái tóc mặc mầu đen tuyền của hai người làm hiện ra màu ngân bạch đẹp đẽ, tuyết bay phấp phới khắp nơi không hề làm cho dục niệm của hai người tiêu giảm, dục niệm lửa nóng cùng những tiếng thở dốc nóng rực từ trong miệng thốt ra ở không trung bốc lên thành một mảnh sương mù, Kì Hủ Thiên ôm lấy thân mình của hắn, gắt gao đưa hắn đặt ở phía trên thân cây, không hề lưu lại khe hở nào, sự chuyển động cuồng nhiệt vẫn không đủ để phát tiết sự tức giận cùng dục niệm đang ngập đầy trong hắn.

Trong bóng đêm không người, ánh trăng ngân bạch rơi ở trên cây như mặc một lớp giáp trụ ngân trang, đã ở trên tóc Kì Minh Nguyệt phát ra quang mang lạnh lùng trong trẻo, dưới ánh trăng, thiếu niên không chút nào che dấu vẻ vui thích trên mặt, mỗi một lần thở dốc rên rỉ của y đều giống như một lời yêu cầu khiến cho Kì Hủ Thiên càng thêm kịch liệt cuồng nhiệt dữ dội hơn.

Bông tuyết rơi xuống dừng ở trên người hai người liền trong khoảnh khắc hóa thành hư vô, sương mù bốc hơi quanh quẩn, tuy là trong tuyết đêm rét lạnh, thân mình hai người kề sát lại bốc lên lửa nóng dị thường.

Kì Hủ Thiên ôm chặt thiếu niên trong lòng, hôn lên đôi môi đang phát ra tiếng thở dốc rên rỉ: "Nhớ kĩ, Minh Nhi … Trên người ngươi mỗi một tấc đều là của Phụ hoàng …"

Hàm chứa khinh suyễn, đôi môi Kì Minh Nguyệt xẹt qua bên tai Kì Hủ Thiên: "Phụ hoàng cũng là của ta …"

Một lúc sau, buông Kì Minh Nguyệt ra, nhìn ngắm khuôn mặt của y, trong con mắt u tối của Kì Hủ Thiên dấy lên ham muốn mãnh liệt.

Sau khi xong xuôi tất cả, y mới nhẹ nhàng đặt Kì Minh Nguyệt xuống, khẽ vuốt ve khuôn mặt của y và hỏi: "Phụ hoàng làm Minh Nhi đau phải không?" ?

_____ Hết chính văn chương 57 _____

58. Chương 58: Ôn Tuyền

Vòng tay quanh cổ Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt vẫn thở dốc không thôi, nghe câu hỏi như vật, hơi hơi nhướn mày: "Chờ khi nào Phụ hoàng cũng thử một chút, sẽ biết ngay thôi."

Cho dù mới vừa rồi mới hầu hạ dưới hắn, Minh Nhi của hắn cũng không có chút thái độ bị ở thế nhược, lúc này lại tự tin như thế nói ra câu nói này, Kì Hủ Thiên nghe như vậy cũng không hề tức giận, ngược lại còn nhếch môi lên, lộ ta đôi mắt tối chế nhạo: "Phụ hoàng chính là đích thực chờ mong, đáng tiếc Minh Nhi hiện giờ còn nhỏ, vẫn là qua một thời gian nữa rồi hãy nói đi." Đầu ngón tay xẹt qua dưới thân của Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên phát xuất trận trận cười nhẹ. (ý ảnh chê cái ý của bé còn nhỏ quá á =.=)

Nheo lại ánh mắt nguy hiểm, sau đó ở ngay trên ngực hắn cách lớp quần áo cắn một cái thật mạnh: "Phụ hoàng cứ đợi đấy đi." Chỉ cần thân là nam tử sẽ không ai muốn nghe câu nói này, Kì Minh Nguyệt trong lòng có chút khó chịu cũng có chút bất bình, khối thân hình này mặc dù đã trưởng thành một chút, đáng tiếc so với phụ hoàng vẫn còn kém quá xa, liền ngay cả thân cũng chỉ cao đến ngực hắn.

Những suy nghĩ này khiến Kì Minh Nguyệt cảm thán cười, không từng nghĩ rằng hắn cũng sẽ có một ngày phải oán hận suy nghĩ về vấn đề như thế này. Chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể, nghĩ muốn sửa sang lại y bào, không ngờ hai chân vẫn không thể đứng thẳng, thân hình mềm nhũn liền bị Kì Hủ Thiên ôm ở trong ngực.

"Trước khi đến ngày đó, vẫn là trước để cho Phụ hoàng ôm Minh Nhi đi." Ở trên môi Kì Minh Nguyệt khẽ hôn một cái, Kì Hủ Thiên giúp hắn chỉnh lại y bào, bạch khố vừa rồi vội vàng cởi xuống còn dừng ở bên chân, mầu trắng thuần sắc đã bị dịch thể ẩm ướt của cả hai tẩm vào, tạo thành những vết loang lổ, nhặt lên cầm ở trong tay, Kì Hủ Thiên quay sang Kì Minh Nguyệt tà tà cười: "Đã muốn ướt đẫm a…"

Dưới ánh trăng, bạch khố của hắn nhiễm thượng một mảng tình dịch loang lổ hỗn độn trở nên càng bắt mắt nổi bật hơn. Dù là người thượng một đời thân kinh bách chiến như Kì Minh Nguyệt, nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy khuôn mặt bất giác có chút phát nhiệt, không được tự nhiên ho nhẹ mấy tiếng, hắn nghiêng người né một chút, lại bị Kì Hủ Thiên tóm được: "Minh Nhi thẹn thùng? Thật sự là hiếm thấy a."

Đem bạch khố còn tích phiến phiến tinh dịch thu vào trong lồng ngực, Kì Hủ Thiên lại phát ra một trận cười nhẹ, hơi thở khẽ lướt ở bên tai Kì Minh Nguyệt hàm chứa ý đen tối nói: " Vẫn là cất giữ ở trên người Phụ hoàng đi, dù sao cũng ướt đẫm, mặc không được." Bàn tay tham nhập vào vạt áo của hắn, ở trên đầu ngực để trần nhẹ véo một cái, mới cởi xuống ngoại bào của mình phủ thêm cho hắn, cẩn thận bao bọc lại, đem hắn ôm kín vào trước ngực.

Náu ở trong lồng ngực phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt trong lòng cảm thấy thập phần phức tạp, hắn vốn quen thượng người khác, chưa bao giờ nếm thử qua cảm giác lúc này, vì tình hình lúc mới rồi quá kịch liệt, khiến cho hiện giờ dưới thân hắn có chút cảm giác đau nhức khó thích ứng, nhưng hắn lại không hề thấy hối hận.

Hắn và Phụ hoàng có ngày hôm nay vốn đã được định từ trước, chỉ là không nghĩ tới sẽ ở trong tuyết đêm như vậy, ở rừng cây phía sau núi của hoàng cung, hai người thậm chí cả y bào cũng không cởi, mà hắn thậm chí chỉ cởi bỏ bạch khố phía dưới, liền có một hồi giao hoan kịch liệt như thế.

Nhưng không thể không thừa nhận, mặc dù hắn trước kia ở trên Lăng Sơn thản nhiên như thế nào, lần này cách biệt đoàn tụ, từ lúc thấy Phụ hoàng, trong lòng liền dâng lên tình niệm dù một chút cũng không thể áp chế được, có thể nói, cho dù không có cơn thịnh nộ của Phụ hoàng, trở về tẩm cung hắn cũng sẽ chủ động yêu cầu. Lần này tuy là có chút nóng nảy, may mắn là Phụ hoàng vẫn còn có thể khống chế trụ lại được, chưa đến mức quá phóng túng.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cất tiếng hỏi: "Minh Nguyệt không ở bên người, Phụ hoàng có hay không chạm qua người khác?"

Lúc này tiểu tuyết lác đác đã ngừng rơi, Kì Hủ Thiên ôm ấp hắn, ở trong bóng đêm chậm rãi tiến về phía trước, cũng là hướng về Huyễn thiên điện, nghe câu hỏi như vậy phát ra vài tiếng cười khẽ, "Minh Nhi chính là đang hoài nghi Phụ hoàng?" Hiểu được y hỏi ra vấn đề này, xem ra Minh Nhi thật là có để ý a, Kì Hủ Thiên trong ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng, tốc độ dưới chân lại nhanh hơn một chút.

"Minh Nguyệt chỉ là thấy kì quái, Phụ hoàng như thế liền đã thỏa mãn sao?" Vốn tưởng rằng như tính tình của Phụ hoàng, chắc chắn sẽ bất kể mà thượng hắn thêm vài lần nữa, chẳng lẽ thật sự là mấy năm nay tu thân dưỡng tính? (sặc =.=) Hay là … Nhớ tới lời nói trong lá thư từ trong cung truyền tới tin đồn, Kì Minh Nguyệt mâu mầu tiệm lãnh.

"Minh Nhi trong chốc lát liền biết." Liếc mắt một cái dò xét phản ứng trên khuôn mặt của y, Kì Hủ Thiên không hề vì sự hoài nghi của hắn mà tức giận, ngược lại còn vì lãnh ý trong mắt hắn mà sinh ra vài phần vui sướng, trong miệng lại không nói ra, còn nhếch môi cười chế nhạo: "Nếu Minh Nhi hoài nghi năng lực của Phụ hoàng, Phụ hoàng dù thế nào cũng không thể làm cho Minh Nhi thất vọng mới được a." Dừng lại bước chân, ở trên môi hắn hạ xuống một nụ hôn phớt, đưa thân hắn buông ra, Kì Minh Nguyệt nhìn bóng đêm quanh mình, rất là khó hiểu: "Phụ hoàng có ý gì? Chúng ta không quay về tẩm cung sao?"

Nơi này cũng không phải là phía ngoài của Huyễn thiên điện, mà là càng vào sâu hơn trong rừng cây vừa rồi, vây quanh đằng sau Huyễn thiên điện, là địa phương không có bất cứ kẻ nào thường lui tới, Phụ hoàng dẫn hắn tới đây không biết là có lý do gì.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt hắn, Kì Hủ Thiên chỉ chỉ phía sau hắn nói: "Đi qua đó nhìn xem."

Kì Minh Nguyệt theo lời tiến lên, sau đám cây cối, là một loạt nhánh cây thả rũ xuống, rối rắm quyện vào nhau, thời tiết vào đông, lại không thể nhìn thấy được sắc màu rực rỡ tươi đẹp nguyên bản của chúng, không biết dụng ý trong lời nói của Phụ hoàng là gì, hắn tiếp tục đẩy đám dây buông rủ trước mặt sang một bên, nhìn thấy có quang hoa ẩn ẩn lộ ra, bất giác càng thêm nghi hoặc, quay đầu lại, lại nhìn thấy ý cười trong mắt Phụ hoàng.

Theo đám dây quấn quanh nhìn sâu vào có thể thấy một khe hở đủ cho một người đi qua, Kì Minh Nguyệt không chút do dự nghiêng người đi vào, cảnh tượng phía sau đám dây khiến hắn thoáng chốc ngây ngẩn cả người, ít ai dám tin trước mắt sẽ hiện ra cảnh trí như vậy.

Dưới ánh sao trời lấp lánh, sương mù mỏng manh ở trong không khí lượn lờ, bóng đêm tràn ngập che lấp, ánh trăng chiếu sáng, vô số cây cỏ trạng thực vật ở quanh mình lay động trong gió, hơi hơi lộ ra quang hoa (hoa phát ra ánh sáng), cũng không đặc biệt sáng ngời, lại như ánh sáng của huỳnh hỏa, sao sao điểm điểm, giống như tinh tú đầy trời rơi xuống, tại phía dưới vầng sáng, nhìn xuyên thấu qua làn sương mù mỏng, y có thể nhìn thấy được đúng là một khu ôn tuyền (suối nước nóng), thủy khí bốc hơi đang cùng ánh sáng của cây cỏ vây quanh tạo thành một đám sương lượn lờ.

Hết thảy sự mờ mờ hư ảo trước mắt tựa hồ không phải cảnh tượng chốn trần gian, giống như đặt mình vào thế giới khác, khiến cho dù Kì Minh Nguyệt là kẻ đối với phong hoa tuyết nguyệt vốn không đặc biệt để ý, cũng đều bị cảnh tượng trước mắt hết thảy làm cho rung động nói không lên lời.

"Đây chính là Phụ hoàng đặc biệt sai riêng người bài trí a, có thích không?" Không biết khi nào, Kì Hủ Thiên đã đi đến ở phía sau hắn, cởi xuống áo choàng hắn đang khoác lộ ra vẻ tươi cười không có hảo ý: "Mới vừa rồi khiến Minh Nhi mệt mỏi, lại là ở trong tuyết đêm, nên hảo hảo tắm rửa một cái, cũng miễn bị cảm lạnh." (sắc lang đã hiện hình a =.=)

Kì Minh Nguyệt xoay người, vì tất cả những gì Phụ hoàng làm cho hắn mà cảm động, hắn như thế nào lại không biết, muốn cho người bí mật đem ôn tuyền ngoài thành dẫn vào trong cung, là công trình lớn tới cỡ nào, còn có cây cỏ kia nhìn giống như so với các loại cây cỏ tầm thường không có gì khác nhau, nhưng ở dưới ánh trăng lại hội lóng lánh ánh huỳnh quang phát sáng, xác nhận chính là Nguyệt Liên Hoa trong truyền thuyết của Liên Đồng, cũng là một gốc cây cũng khó tìm, Phụ hoàng lại đưa đến đây nhiều như thế này, tiêu phí nhân lực vật lực cũng như tâm lực trong đó, thật khó mà có thể đánh giá hết được.

Đón Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt trong mắt phiếm ra tình hỏa nóng bỏng, chậm rãi nâng tay, cởi bỏ áo long bào còn lại trên người, từng động tác một, thong thả mà tùy ý, nhìn như động tác không chút để ý lại lộ ra vẻ mị hoặc vô cùng, tóc dài thả xuống bên hông, ánh mắt chuyên chú nhìn Kì Hủ Thiên.

Trong con mắt mầu vụ mở ảo, trong đôi mắt nguyên bản trong trẻo cũng đã giống như bị bịt kín bởi một làn sương, sợi tóc đen như mặc ở sau người khẽ lay động, giống như tiên nhân hiện ra từ ánh trăng, Kì Hủ Thiên nhìn hắn, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Mới vừa rồi đã là quá mức kịch liệt, không biết hội đã làm hắn bị thương chưa? Nghĩ như vậy một chút, Kì Hủ Thiên cắn răng giải khai y bào, đem Kì Minh Nguyệt ôm lấy, đi vào trong nước suối ấm áp: "Minh Nhi không hề có tính nhẫn nại, nếu còn như thế dụ hoặc với ta, Phụ hoàng liền phải nhịn không được, vốn tính hảo hảo thương ngươi, nhưng ngươi mới là lần đầu tiên, chỉ sợ không chịu nổi a, đến lúc đó đau lòng vẫn là Phụ hoàng."

"Lúc nãy sao không thấy Phụ hoàng đau tích Minh Nguyệt, lúc này khả đã nguôi giận đi." Xoay người lại, thuận tay đem mái tóc dài kéo qua một bên, chiếc cổ mảnh khảnh trắng noãn ở trước mặt Kì Hủ Thiên xuất ra độ cung dụ nhân, nghĩ đến nghi vấn trong lòng, hắn trầm giọng hỏi: "Những năm gần đây Phụ hoàng thật sự không chạm qua người khác?" Như thế Phụ hoàng còn có thể nhẫn nại được, thật sự gọi hắn không thể không hoài nghi.

Trên lưng trắng nõn hiện ra một mảnh hồng ấn, không phải tàn ngân của tình nhiệt, mà là mới vừa rồi do cọ vào trên thân cây mà tạo thành, quần áo mùa đông tuy rằng không tệ, nhưng cũng chịu không nổi kịch liệt như vậy, cách quần áo, vẫn có thể để lại một chút ngân ấn sưng đỏ, Kì Hủ Thiên nhìn thấy, chỉ cảm thấy từng trận đau lòng, nghĩ đến lúc trước dưới cơn thịnh nộ như vậy muốn Minh Nhi, liền hối hận không thôi, hắn còn chưa bao giờ không khống chế được như thế, cũng chỉ có Minh Nhi, mới có thể dễ dáng khiêu khích tình tự của hắn, mặc kệ là tức giận hay dục niệm.

Bạn đang ?

Cúi xuống ở trên lưng hắn hạ xuống mấy nụ hôn, cánh tay phía trên cẩn thận, nhẹ vỗ về, Kì Hủ Thiên vì câu hỏi của hắn mà bất đắc dĩ cười khổ: "Phụ hoàng là nên cao hứng Minh Nhi như thế lo lắng về ta, hay là nên tức giận Minh Nhi đối với ta không có lòng tin a, xem ra Phụ hoàng có rất nhiều chuyện sẽ phải cùng Minh Nhi công đạo rõ ràng."

_____ Hết chính văn chương thứ 58 _____

59. Chương 59

"Phụ hoàng chưa trả lời vấn đề của ta." Đưa lưng về phía y, Kì Minh Nguyệt ngâm ở trong nước suối ấm áp, lười biếng vung tay gảy đi nguyệt tiên hoa đang trôi nổi trước người cách đó không xa, động tác không chút để ý, vẻ mặt cũng bình tĩnh như thường, nhưng trong lòng lại không hiểu sao thấy khẩn trương lên, chia cách hồi lâu, thân là đế vương, lại đối mặt với vô số thê thiếp hậu cung phi tần liệu ……

Kì Hủ Thiên từ phía sau ôm lấy hắn, trác hôn đôi môi màu đỏ kia, ngữ thanh nhẹ thoảng nghe không ra cảm xúc: "Trước khi trả lời, trước hãy nói cho Phụ hoàng, Minh Nhi quả thực không hề để ý sao?"

Nhân câu hỏi của hắn mà cau mày lại, Kì Minh Nguyệt khó hiểu hơi hơi nghiêng người lại nhìn: "Phụ hoàng có ý gì?" Hắn là khi nào không thèm để ý, nghĩ đến Phụ hoàng có thể chạm người khác … Mi mắt hạ xuống, đáy mắt xẹt qua ánh sáng u ám, nguyệt tiên hoa ở trong tay bị hắn bóp chặt lại nát vo thành một nắm.

"Nếu Minh Nhi để ý, vì sao Tương Dao chuyển thư cho ngươi, báo cho biết tình hình của Phụ hoàng trong cung, cũng không thấy người có chút phản ứng?" Đưa hắn ôm ở trước ngực, Kì Hủ Thiên ở trên cổ hắn lưu lại mấy vết hôn, tiếp tục nói: "Kì Liên Sóc nhờ người mà được đại phúc, trở thành hoàng tử được tối sủng ái, Minh Nhi chẳng lẽ thật sự cũng không chú ý? Những năm gần đây Phụ hoàng chưa từng gửi thư cho ngươi, Minh Nhi cũng sẽ không viết thư cho ta, ngươi có từng tưởng nhớ Phụ hoàng? Có thể có chút lo lắng không?"

Thở dài, Kì Hủ Thiên trong miệng hỏi như vậy, động tác trên tay lại vẫn như cũ mềm nhẹ vô cùng, chậm rãi tách ra hai chân của hắn, ngón tay cẩn thận thử thăm dò chậm rãi tiến vào, đã qua giao hoan kịch liệt mà thân mình vẫn còn mẫn cảm như trước, Kì Minh Nguyệt run rẩy một chút, không tự chủ được kẹp chặt dị vật trong cơ thể, phía trước người cư nhiên lại đứng lên phản ứng, bên tai lại nghe thấy câu hỏi như thế của Phụ hoàng, trong lúc nhất thời nỗi lòng cuồn cuộn nhưng lại nói không ra lời.

Kì Hủ Thiên một tay đặt ở bên hông hắn, làm cho thân mình hắn tựa vào trong lòng mình, ngón tay nhẹ nhàng lại tiến sâu thêm vài phần. Cơn thịnh nộ không kềm được lúc trước là bởi vì nhìn thấy Minh Nhi cùng Diễm Thanh tư thế vô cùng thân thiết, cũng vì hành vi lần này của Minh Nhi, không hề báo cho biết trước liền hạ sơn, cũng không tức khắc hồi cung cùng nóng lòng muốn gặp hắn, lại cùng người khác đi tửu lâu cùng hoan tràng, hắn vừa đến gặp lại, thì nhìn thấy tình cảnh như thế, làm sao tâm có thể không tức giận? vì thế mới có thể nhất thời không khống chế được tại nơi như thế muốn hắn, nghĩ đến giao hoan dưới cơn tức giận lúc trước, Kì Hủ Thiên ôn nhu hỏi: "Còn đau không?" (Chắc ảnh hỏi còn đau không để ảnh mần típ á =.=)

Kì Minh Nguyệt lắc đầu tiến đến dựa vào trong lòng hắn, sau khi nghe xong những lời nói này, hắn sao lại không biết, tức giận vừa rồi của Phụ hoàng đến tột cùng là vì cái gì: "Hiện giờ mới biết, trong lòng Phụ hoàng nhưng lại vấn vương Minh Nguyệt tới mức này." Trong lòng dấy lên một cảm giác hưởng thụ phức

tạp mà hắn chưa bao giờ được trải qua, không biết nên biểu đạt như thế nào, hắn cắn cắn môi, mở miệng nói: "Không phải không nhớ thương Phụ hoàng, chỉ là ...."

" Chỉ là cái gì?" Kì Hủ Thiên đối với thiếu niên trong lòng có vài phần bất đắc dĩ, Minh Nhi cũng không cần dựa vào người khác, cho dù là hắn đi nữa: "Minh Nhi khi nào mới nguyện ý coi Phụ hoàng như hai người yêu thương nhau, mà không phải là "đồng bọn" như lời Minh Nhi đã nói?" Minh Nhi tin cậy hắn, nhưng không có dựa trên tình cảm, mà là một loại khác xuất phát từ sự tín nhiệm ỷ lại đối với cường giả.

Hắn đối với Phụ hoàng là giống như đối đãi với đồng bọn lúc trước? Lý trí tín nhiệm, cũng đâu cần phải xuất ra nhiều tình cảm nhiệt tình như thế? Kì Minh Nguyệt nghe vậy khép rèm mi lại, trong đầu xẹt qua một màn dĩ vãng, trong lòng quả thật đối với Phụ hoàng hữu tình, nhưng hắn cũng chưa bao giờ nếm thử quá cái gọi là "Yêu", lúc này không biết nên như thế nào diễn đạt cảm thụ trong lòng. Từ kiếp trước cho tới bây giờ với hắn đều là trò chơi nhân thế, có lẽ có người thương hắn, nhưng hắn chưa từng chân chính đối với ai quá nhiệt tình? Cho đến ngày nay, hắn vốn như vậy, lại bị buổi nói chuyện với Phụ hoàng thức tỉnh.

Thấy hắn không nói lời nào, Kì Hủ Thiên thở dài một tiếng: "Phụ hoàng không bức ngươi, Minh Nhi cùng ta quá mức giống nhau, sự kiêu ngạo không cho phép chính mình vì việc tình cảm mà rối loạn một tấc vuông, nhưng Phụ hoàng đối với ngươi, đã là chí quyết tâm phải, không ngừng muốn thân mình của ngươi, còn có lòng của ngươi."

"Phụ hoàng ..." Vẫn khép mắt suy nghĩ như cũ, Kì Minh Nguyệt thấp giọng gọi một tiếng, xoay người lại, ánh trăng không còn tồn tại trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo, chỉ có tình ý như nước ở trong đó lưu chuyển: "Minh Nguyệt đối với Phụ hoàng hữu tình, Phụ hoàng đã sớm biết, lúc trước đã nói, ta không phải không nhớ thương Phụ hoàng, chỉ là bất luận chuyện gì ta đều có thói quen một mình một người đi đối mặt, cho dù là ly biệt. Nghĩ đến Phụ hoàng còn bận việc trong cung, sẽ không để ý, nguyên lai là Minh Nguyệt sai rồi, Phụ hoàng đối với ta ..."

Đưa thân hình xích lõa của hắn ôm chặt vào trong lòng, Kì Hủ Thiên đột nhiên hôn ở trên môi hắn, hai người thân hình quyện làm một, hơi thở giao hòa: "Phụ hoàng đối với Minh Nhi trong lúc đó, vốn không phải là tình cảm phụ tử, nếu đã nói, cần gì phải keo kiệt một chữ kia? Minh Nhi còn không nguyện nói sao?"

Tựa vào trong ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt tự nhiên biết trong ý của hắn muốn nói gì, không dự đoán được Phụ hoàng lại đối với chuyện này chấp nhất đến vậy, đôi môi bạc khẽ nhấc lên, hắn nhìn vào đôi mắt thâm thúy đang ngóng chờ trước mặt: "Ngươi tuy là Phụ hoàng, nhưng ở trong lòng Minh Nguyệt, bất luận là có quan hệ huyết thống hay không, ngươi là ngươi, là người mà Minh Nguyệt ái mộ yêu thương, Kì Hủ Thiên."

"Minh Nhi yêu ta?" Kì Hủ Thiên ở dưới ánh trăng nghe thiếu niên tuyên cáo như thế, ánh mắt sáng quắc.

"Ta yêu ngươi, Phụ hoàng ..." Kì Minh Nguyệt hai tay đặt ở trên cổ hắn, chủ động hôn lên đôi môi của Kì Hủ Thiên, hai đôi môi quyện lại, hai chiếc lưỡi dây dưa truy đuổi lẫn nhau, không ngừng ở trong miệng đối phương dẫn theo nóng bỏng đáp lại.

Cái lưỡi linh động ở trong miệng Kì Hủ Thiên gây xích mích, lần thứ hai khơi mào dục niệm mà hắn đã kiên cường tự kềm nén ấn hạ xuống, nhận thấy được sự khác thường dưới thân của hắn, Kì Minh Nguyệt lại gần sát một chút, cười chế nhạo: "Xem ra quả thật Phụ hoàng chưa từng chạm qua người khác."

Kì Hủ Thiên tiếng đã khàn khàn nói: "Phụ hoàng không muốn lừa gạt ngươi, thời điểm nhịn không được quả thật có tính toán tìm người thư giải, nhưng là nếu không phải Minh Nhi, Phụ hoàng liền không thể nhấc lên nổi nửa điểm hưng trí." Hắn cũng không dự đoán được, hắn nhưng lại sẽ có một ngày như thế, rõ ràng dưới thân dục hỏa rất khó chịu, nhưng thấy người thị tẩm lại chỉ cảm thấy chán ghét.

Dục vọng của nam nhân khó có thể khống chế, qua ba năm, Phụ hoàng vì lời hứa với hắn, làm được như thế, làm cho hắn thập phần rung động, nghĩ đến những ngày trong núi hắn hỏi: "Cho nên Phụ hoàng liền lặng lẽ lên Lăng Sơn? Nhưng vì sao không cho ta biết, nếu không có hôm sau nhìn thấy dấu vết ở trên giường, Minh Nguyệt thật không dám xác định Phụ hoàng đã từng tới." Có khi tỉnh dậy lại hội phát hiện tinh khí ở trong tay, mùi lưu lại kia làm cho hắn tin tưởng, Phụ hoàng quả nhiên đã dùng tay hắn để ... (á á á, mí anh tên Thiên đều... bt như nhau, ôi 2 bé nguyệt nhi đều bị 2 anh thiên ... chẹp. Thiệt là ... á khẩu =.=)

"Phụ hoàng sợ Minh Nhi tỉnh, sẽ không khống chế được chạm vào ngươi, một khi đã thưởng thức tư vị của Minh Nhi, thực hội nhịn không được đem ngươi mang về ngày ngày yêu thương, như thế liền làm chậm trễ việc ngươi học thiên âm giải trừ cổ độc, ở trong lòng Phụ hoàng, vẫn là an toàn của Minh Nhi là trọng yếu nhất." Kì Hủ Thiên kềm chế dục hỏa, ở trên vai hắn hạ xuống mấy nụ hôn, lưu lại nhiều điểm hôn ấn, bàn tay theo sống lưng hắn một đường hạ dần xuống, ở cặp mông cánh hoa phía trên lưu luyến: "Phụ hoàng muốn Minh Nhi, không biết Minh Nhi có thể nhận được hay không, mới vừa rồi có thể bị thương?"

"Phụ hoàng hay là đã quên, có Quỳnh Châu lực, Minh Nhi cho dù bị thương cũng rất nhanh sẽ khỏe lại, huống chi là lúc trước cũng không cảm thấy được bị thương thế nào." Tuy rằng ở cuộc đời này đó là lần đầu tiên, nhưng cũng không quá mức vất vả, Kì Minh Nguyệt từ trong nước nâng lên hai chân, vòng quanh ở bên hông Kì Hủ Thiên, thấp giọng thì thầm bên tai nhẹ nhàng nỉ non: "Minh Nguyệt cũng muốn Phụ hoàng."

Cả thân mình ngồi ở bên hông Kì Hủ Thiên, bám trụ trên cổ của y, Kì Minh Nguyệt ở trên môi hắn khẽ liếm mút, hơi thở lửa nóng nhẹ phát ra: "Ta muốn ngươi, Phụ hoàng…"

Kì Hủ Thiên hoàn trụ thân mình của hắn, nghe như vậy lộ ra nặng nề ý cười: "Nếu Minh Nhi cũng muốn ta, liền để Minh Nhi chủ động đi, làm cho Phụ hoàng nhìn xem, ngươi là như thế nào muốn ta." Hướng hắn kéo gần sát người thêm chút nữa, Kì Hủ Thiên cười đến vẻ mặt tà khí.

Kì Minh Nguyệt hé mở miệng lên, trong mắt tinh lượng mang theo ý tứ khiêu khích hàm xúc: "Minh Nguyệt sẽ không làm cho Phụ hoàng thất vọng a."

Sóng nước gợn dập dềnh, thân mình hai người giao triền dưới ánh trăng hiện ta bóng ảnh kiều diễm, tiếng thở dốc ở trong hơi nước không ngừng vang lên, theo tiếng nước vỗ ba ba cùng động, Nguyệt liên hoa quanh mình vẫn lộ ra quang hoa mênh mông như trước, làm cho phiên tình cảnh này càng thêm tình mầu khí mông lung.

_____ Hết chính văn chương thứ 59 _____

60. Chương 60: Trở Về

Vẫn để nguyên dục vọng dưới thân không rút ra, ôm Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên thương tiếc hạ xuống mấy nụ hôn khẽ: "Phụ hoàng có làm bị thương Minh Nhi? Một lúc nữa trở về tẩm cung, vẫn là nên dùng chút bạch phù mới tốt, Minh Nhi là lần đầu tiên, Phụ hoàng không nên lại muốn ngươi."

Kì Minh Nguyệt dựa vào trong ngực hắn, thở hào hển, nghe vậy lắc lắc đầu: "Ta cũng không có nhược như vậy, Phụ hoàng lo lắng quá rồi." Vịn vào vai y, chậm rãi nâng thân lên, đem chỗ tương liên của hai người tách dần ra, tinh dịch từ trong cúc huyệt của y chảy xuống, dọc theo chân họa thành một vệt màu trắng, đưa tay gạt lấy, Kì Hủ Thiên nhìn thấy vài tia huyết sắc lẫn trong tay thì nhíu mày, sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống dưới.

Hiểu rõ đó là vì y nhìn thấy mấy điểm hồng trong tay kia, Kì Minh Nguyệt tự nhiên biết, dù có cẩn thận như thế nào, lần đầu tiên cũng có một chút khó khăn, tuy rằng hắn vẫn chưa cảm thấy đau, nhưng thật sự là đã bị thương, xem sắc mặt của Phụ hoàng lúc này, chỉ sợ là đang tự trách mình: "Chỉ là ra một chút máu thôi, trong chốc lát sẽ tốt ngay, Phụ hoàng ôm Minh Nguyệt trở về là được."

"Bất kể Minh Nhi có chuyện gì, Phụ hoàng đều cảm thấy đau lòng." Để cho hắn ngâm ở trong nước suối nóng, một tay ôm vây quanh Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên cẩn thận đưa ngón tay tham nhập vào nơi lưu lại dấu vết tình nhiệt của hai người, kia nội vách tường vừa trơn nóng lại co giãn như muốn hút lấy đầu ngón tay của hắn, run nhè nhẹ, hấp dẫn đến nói không lên lời, Kì Hủ Thiên lại cau mày, thật cẩn thận tỉ mỉ, động tác mềm nhẹ đem niêm nị bạch trọc bên trong rửa sạch hết ra.

Kì Minh Nguyệt ở trong lồng ngực hắn, cảm thụ được Phụ hoàng cẩn thận săn sóc, lại nhớ tới triền miên lúc trước, trong lòng dâng lên một loại cảm giác chưa từng có, ấm áp mà lại mềm yếu, vươn tay ôm chặt Kì

Hủ Thiên, không nói gì, trong động tác cũng đã mang theo ôn nhu mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Nhân động tác nhỏ bé kia mà lộ ra ý cười, Kì Hủ Thiên tiếp tục bắt tay vào làm các động tác bên trong, ánh mắt nhu tình tràn đầy, trong lòng không chỉ có vui sướng vì ước muốn được đền bù, vì lời tuyên cáo lúc trước của Minh Nhi, còn có tình cảm mà hắn vô thức thể hiện ra mà sinh ra một loại thỏa mãn.

Nhiệt tình qua đi, giúp hắn để ý đống hỗn độn ở dưới thân xong, Kì Hủ Thiên đứng dậy, nhặt lên y bào đã cởi để ở một bên, tùy ý mặc vào, đem ngoại bào cầm ở trong tay, hắn cúi người hôn lên đôi môi của Kì Minh Nguyệt một chút: "Trời lạnh, Minh Nhi vẫn là phủ thêm y bào của Phụ hoàng, miễn cho bị đông lạnh."

"Nếu cho Minh Nguyệt, Phụ hoàng chẳng lẽ không bị lạnh?" Nhíu mày nhìn Kì Hủ Thiên, trong mắt Kì Minh Nguyệt tất thảy đều là thần sắc không đồng ý. Nơi này có nhiệt độ của ôn tuyền, cũng không cảm thấy được rét lạnh, nhưng ở bên ngoài chính là tuyết đêm vào đông, độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày quá lớn, cho dù thân đủ nội lực, cũng dễ dàng bị cảm lạnh.

"Minh Nhi là đang lo lắng đau lòng vì Phụ hoàng a?" Kì Hủ Thiên đứng ở một bên, nhìn thiếu niên đang từ trong nước đứng lên, dưới ánh trăng, tại nơi phiến trắng nõn phía trên không ngừng tích lại bọt nước chiết xạ ra quang hoa mê người, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn đi từng bước đến gần mình, Kì Hủ Thiên nhân câu nói kia của hắn mà giơ lên khóe miệng, trên mặt tràn ngập vui sướng.

"Minh Nguyệt không nên đau lòng vì Phụ hoàng sao?" Kì Minh Nguyệt nhìn thẳng vào hai mắt của hắn, trong mắt lộ ra ý cười, mặc nội sam vào, dưới thân vẫn trống không như cũ, từng bước, đến gần Kì Hủ Thiên. (σ.. chẹp… cái "bạch khố" bị anh Thiên lấy cất làm bẩu bối rùi, nên em mới "trống không" thế á =.= chẹp)

Đột nhiên đem hắn ôm vào trong lòng, Kì Hủ Thiên khóe miệng vẫn chưa buông xuống một phút nào, đem ngoại bào quấn vào trên người cả hai người, hắn nhẹ hôn lên khuôn mặt hơi lộ một chút ra bên ngoài của Kì Minh Nguyệt: "Như thế này Minh Nhi có thể yên tâm, Phụ hoàng ôm ngươi về tẩm cung, ai cũng sẽ không bị đông lạnh."

Kì Minh Nguyệt cười khẽ, dựa sát vào lồng ngực của hắn, hai tay ôm ở thắt lưng, bỗng nhiên nhìn thấy trong bụi Nguyệt Tiên Hoa phía sau có một vật lóe sáng: "Còn có đồ vật Phụ hoàng tựa hồ đã quên mang đi."

Bán trương mặt nạ một màu thiển vàng ở dưới ánh trăng lộ ra ánh sáng nhạt, đường vân được đồ đẳng một cách tinh tế tỉ mỉ ở trong quang mang ẩn ẩn thoáng hiện, tựa hồ là ánh mắt lạnh lùng của một con dị thú đang chờ thời cơ mà động, vẻ kiêu ngạo đem cả thân mình dung nhập vào trong ẩn văn phức tạp quấn quanh.

Ôm Kì Minh Nguyệt, nhặt lên mặt nạ đang nằm dưới đất, Kì Hủ Thiên nhẹ liếc mắt một cái: "Lâu rồi không dùng đến nó."

"Chẳng lẽ trước khi Phụ hoàng đăng cơ, là vật sở dụng khi hành tẩu giang hồ?" Nhìn thấy hắn đem mặt nạ kia tùy ý thu vào trong lồng ngực, Kì Minh Nguyệt nhớ tới lúc ở Lưu Danh quán đã nhìn thấy, Phụ hoàng một thân áo trắng tung bay như cuồng, bán trương mặt nạ lộ ra khí huyết sát quỷ dị, có thể đoán được năm đó ở trên giang hồ nhất định là nhân vật khiến người nghe thấy liền biến sắc, không biết danh xưng là gì, nghĩ nghĩ, thật cảm thấy được trong lòng dấy lên thú vị.

"Chỉ là tiêu khiển khi nhàm chán thôi." Kì Hủ Thiên tựa hồ không muốn nói chuyện nhiều, ôm Kì Minh Nguyệt dưới chân điểm nhẹ, chỉ chốc lát liền bước ra khỏi rừng cây.

Trở lại Huyễn thiên điện, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên chờ đã lâu sớm trông mòn con mắt, nhìn thấy bệ hạ ôm ấp Minh Nguyệt điện hạ trở về, quần áo lại là bộ dáng không nghiêm chỉnh, sao lại không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, lập tức đỏ mặt, vội vã chuẩn bị lui ra ngoài để chuẩn bị xiêm y tắm rửa, lại bị Kì Hủ Thiên ngăn cản: "Các ngươi không cần hầu hạ, đi xuống đi."

Kì Minh Nguyệt quay đầu hướng hai người mỉm cười, phất phất tay, ý bảo không cần lo lắng, lại càng ép tiến sát vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên hơn.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đành phải khom người lui ra, quay đầu, thấy thân ảnh của hai người đi vào trong tẩm cung, liếc nhìn nhau, trong lòng đều có chút vui sướng, điện hạ rốt cục hồi cung, bệ hạ cũng đã

đạt được ước muốn bao lâu nay của mình, trong cuộc sống sau này, sẽ không tiếp tục làm cho tam hoàng tử được sủng ái như trước nữa a.

Thời điểm hồi cung sớm hơn so với điện hạ, các nàng tự nhiên sớm biết được tình hình trong cung, hiện giờ không có ai nhắc tới Nhị điện hạ, chỉ biết là Tam hoàng tử được sủng ái, lại là người tối có thể được chọn làm thái tử trong tương lại, lại thêm khi còn bé mất mẹ, một đám phi tần cũng chú ý đến, muốn lập quan hệ tốt, có thể nói không ai là không cố ý lấy lòng y.

Không giống như Nhị điện hạ lúc trước còn nhỏ lại rất ít xuất hiện ở trước mắt mọi người, tam hoàng tử Kì Liên Sóc kia nhân được bệ hạ sủng ái, ở trong cung hoành hành không cố kỵ, nghe nói tuổi nhỏ đã trung nạp vài nam sủng, nữ sủng, lại tự phụ bản thân đẹp đẽ, cả ngày trộm ra cung cùng người lẫn lộn vào thanh lâu, lấy lòng mấy cái tên tiểu quan đứng đầu bảng cùng hoa khôi danh kĩ, tuy nói việc hắn làm cùng với những công tử nhà giàu tầm thường bị làm hư không có gì bất đồng, cũng không có đại khuyết điểm, nhưng thân là hoàng tử, không biết tự trọng như thế, bệ hạ lại vẫn như cũ thả lỏng mặc kệ, không thể không nói, sủng nịch hết cách như thếlàm cho người ta khó hiểu.

Không biết các đại thần nhìn thấy điện hạ trở về, hội sẽ lộ ra vẻ mặt loại nào, còn có tam hoàng tử kia, chắc chắn ảo não không thôi đi, thật sự là nghĩ đến thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy được vui vẻ, hết giận a. Hồng Tụ nắm ống tay áo của Oánh Nhiên, vui tươi hớn hở cười khẽ vài tiếng, lòng tràn đầy suy nghĩ mong chờ nghĩ xem biểu tình của mọi người trong cung.

Trong tẩm cung, Kì Minh Nguyệt nằm ở long sàng quen thuộc, hơi thở ấm áp bên cạnh, còn có lãnh hương tự nhiên trong phòng làm cho hắn cảm thấy hết sức an tâm, tựa vào trong ngực Kì Hủ Thiên, hắn chậm rãi thở ra một hơi thỏa mãn, khép mắt lại.

Cơ thể sau mấy trận mệt mỏi làm cho hắn hôn nhiên buồn ngủ, nhưng kì dị chính là mọi suy nghĩ trong đầu đều hết sức rõ ràng, những ý nghĩ rời rạc cùng các loại ý tưởng phân tán xẹt qua trong đầu, nhớ tới Vô Hào từ lúc ở Lưu Danh quán lúc sau liền biến mất bóng dáng, không biết là đi nơi nào, lại nghĩ tới Diễm Thanh không biết vì sao phải cho người mời hắn đến gặp mặt, lại vì sao biết thiên âm, nhìn thấy Phụ hoàng như vậy, miệng lại gọi tôn chủ là vì sao?

Phụ hoàng năm đó trà trộn vào giang hồ, tất nhiên sẽ không một mình một người, nói vậy Diễm Thanh cũng sẽ là một trong số những thủ hạ đi theo y, danh xưng tôn chủ cùng thái độ tôn kính sợ hãi của hắn, đã làm cho người ta đoán được thủ đoạn lúc trước của Phụ hoàng, mấy năm đã qua đi, Tương Dao vẫn như trước nắm trong tay Diệu Đêm, có thể thấy Phụ hoàng cho dù đang ở trong triều đình, tất thảy việc trong giang hồ cũng không phải là không biết gì.

Còn có, lần này hắn bỗng nhiên trở về, theo Phụ hoàng xuất hiện trong hoàng cung, tất nhiên lần thứ hai ở trong cung khiến cho sóng gió nổi lên, Tam hoàng đệ Kì Liên Sóc của hắn, thân là nhi tử của Tiểu Phi do người An dương phái đến, Phụ hoàng đối với hắn sủng ái, trong đó tất có mục đích, Kì Minh Nguyệt tự nhiên đoán được.

"Ngày mai theo Phụ hoàng lâm triều được không?" Phát hiện hắn còn chưa ngủ, Kì Hủ Thiên vỗ về mái tóc của hắn, nhẹ giọng hỏi, nghĩ đến biểu tình của những kẻ kia, ánh mắt lộ ra một tia cười lạnh.

"Thật sự là đứa nhỏ đáng thương." Biết ý trong lời nói của Phụ hoàng, nghĩ đến ngày mai lâm triều lền sẽ gặp Kì Liên Sóc, Kì Minh Nguyệt hơi hơi nhếch môi cười, trong lời nói cũng không có ý tứ thương tiếc, mà thật ra có chút đạm mạc thờ ơ lạnh nhạt, với hắn mà nói, Kì Liên Sóc mặc dù thân là hoàng đệ, nhưng lại liên quan đến an nguy của Phụ hoàng cùng Thương Hách, quả thực không đáng giá nhắc tới, mặc dù giống như một quân cờ hi sinh, hắn một chút cũng không có đồng tình thương tiếc.

Kì Hủ Thiên nghe hắn nói như vậy, phát ra một tiếng cười khẽ: "Minh Nhi quả thật cùng Phụ hoàng tâm ý tương thông, ta còn chưa nói, ngươi liền đoán được dụng ý Phụ hoàng sủng hắn, xem ra sau này Minh Nhi ngồi trên ngôi vị hoàng đế, Phụ hoàng cũng không cần lo lắng ngươi không tọa được."

"Phụ hoàng có ý định lập ta vi trữ (làm thái tử)? Kì Minh Nguyệt trong thoáng chốc toàn bộ cơn buồn ngủ tiêu tán, nghĩ đến như vậy thân phận phiền toái, không khỏi nhíu mày lại.

Kì Hủ Thiên ôm hắn trong ngực, gật gật đầu: "Mười lăm tuổi là cập quan chi linh, sẽ phải thực hiện lễ đội mũ, hoàng tử cập quan đều phải rời cung, ban thưởng đất phong tự hành quản lý, trừ bỏ quân vương cùng

thái tử, trong đế cung không được lưu hoàng tử đã trưởng thành, Minh Nhi nếu không đăng thái tử vị, như thế nào bầu bạn Phụ hoàng? Huống chi Phụ hoàng cũng tin tưởng năng lực của ngươi, Minh Nhi là người thích hợp nhất để chọn."

Hắn sớm đã có tính toán này, tuy nói rằng cũng là tư tâm, nhưng Minh Nhi dù xem ở phương diện nào, cũng đều thích hợp để ngồi vào vị trí thái tử.

Nghe hắn nói như vậy, Kì Minh Nguyệt liễm hạ mắt, thở dài: "Xem ra, vì Phụ hoàng, Minh Nguyệt không thể không đảm đương chức vị thái tử này." Nếu là vì Phụ hoàng, như vậy bất luận thái tử vị phiền toái như thế nào, hắn không thể không làm, nghĩ đến sau khi lên làm thái tử có thể cùng Phụ hoàng bên nhau, càng có thể đem khả năng của mình vì y phân ưu, nghĩ như thế, liền cũng thấy không phải là chuyện không tốt.

Bạn đang ?

Có được câu trả lời của hắn, Kì Hủ Thiên vừa lòng hôn lướt lên môi hắn, nhẹ thở ra, đem áo ngủ bằng gấm ở trên người hai người quấn chặt lại: "Minh Nhi mau chút ngủ đi, ngày mai có thể có trò hay để xem a."

Ngữ thanh mang theo ý cười ở bên tai Kì Minh Nguyệt vang lên, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, ở trong cái ôm ấp quen thuộc tĩnh cảm thấy vừa yên tĩnh lại an tâm, làm cho cơn buồn ngủ ụp tới, đưa hắn vào trong giấc ngủ nhẹ nhàng.

===== Hết chính văn chương 60 =====

61. Chương 61: Tranh Chấp

Thương Hách vào đông, màu trắng mĩ lệ, tuyết không ngừng rơi xuống khiến bên trong hoàng thành được trang điểm thành một mảnh trắng thuần sắc, thị vệ trong cung cùng cung nhân đều mặc áo lạnh dày cộm, bước qua lớp tuyết thuần trắng dưới chân, bắt đầu một ngày công việc bận rộn.

Trong đế cung yên bình tĩnh lặng, vẫn theo thường lệ, đủ loại quan lại theo thứ tự tiến vào đại điện, chờ quân vương giá lâm, bắt đầu lâm triều nghị sự.

Vẫn giống như trước, Lưu tổng quản mặt không chút thay đổi đứng ở một bên gần vương tọa, trên mặt không hề có chút biểu tình nào, hơi hơi cúi đầu suy nghĩ, không biết là suy nghĩ cái gì, cho đến khi Kì Hủ Thiên chậm rãi đi ra, hai người nhìn nhau, Lưu tổng quản khom người đón chào, miệng nói lời chúc quen thuộc, trong mắt đã ngầm đưa ra nào đó ý bảo, Kì Hủ Thiên khẽ gật đầu, bên miệng nổi lên nụ cười nhẹ đầy thâm ý, ngồi vào trong vương tọa.

"Các vị ái khanh hãy bình thân, hôm nay có chuyện gì khải tấu?" Tùy ý vung tay lên, Kì Hủ Thiên không chút để ý bưng lên tách trà ở bên cạnh.

Không biết bệ hạ hôm nay tâm trạng như thế nào, các đại thần cũng không dám nói nhiều lắm, chỉ đem vài việc nóng lòng cần xử lý tấu lên, sau khi nhận được thánh ý, liền lui ở một bên, không ai nói thêm một tiếng nào.

Không khí trên triều có chút quái dị, các đại thần tựa hồ muốn nói lại thôi, lại cố kị phản ứng của người trên tòa thượng, không biết hôm nay nên hay không nên đề đặt vấn đề, Kì Hủ Thiên cúi đầu suy nghĩ, nhìn lá trà màu xanh nhạt trổi nổi trong tách trà, môi khẽ nhếch lên, đảo qua thần sắc của các vị thần tử ở phía dưới, nhìn như lơ đãng nói: "Bên ngoài tuyết rơi càng lớn, nếu vô sự muốn tấu, các khanh liền sớm đi trở về đi, trầm nhớ Tam hoàng nhi không lâu nữa là tới sinh nhật, cũng nên tìm người lo liệu chuẩn bị a."

Nghe được những lời này của bệ hạ, mấy vị đại thần ánh mắt sáng ngời, liếc mắt ra ý cho nhau một phen, lập tức có người tiến lên trước một bước, đối quân vương trên tòa thượng nói: "Sinh nhật của Tam điện hạ tất nhiên là việc đáng mừng, bệ hạ nếu muốn tìm người lo liệu, chúng thần nguyện vì bệ hạ phân ưu."

"Khó được Tiểu tam nhi được lòng người như thế, xem ra trẫm cũng không tất lo lắng, không biết Lý khanh tính toán chuẩn bị mở việc này như thế nào?" Kì Hủ Thiên buông tách trà trong tay xuống, bộ dáng tựa hồ có chút cảm thấy hứng thú.

Thần tử ở phía dưới thấy vậy, đều nhẹ nhàng thở ra, xem ra hôm nay thật là một ngày thích hợp, nên đem việc này cấp nói ra, vị đại thần họ Lý kia cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, tiếp tục mở miệng nói: "Bệ hạ, thần cảm thấy được, Tam điện hạ bề ngoài xinh đẹp xuất chúng, lại được bệ hạ yêu thích, không bằng nhân sinh nhật …" Nói đến đây, hắn ngừng lại, trộm liếc mắt dò xét sắc mặt của quân vương, thấy hắn thần sắc bất động, trên mặt bình tĩnh hỉ giận khó phân biệt, nghĩ đến chuyện chính mình phải đề xuất, không biết có thể hay không phạm vào cấm kị của người trên tòa thượng, trong lòng cư nhiên nhất thời không dám tiếp tục mở miệng nói.

"Không bằng như thế nào?" Kì Hủ Thiên nhướn mày, nhấp một ngụm nước trà, mở miệng hỏi.

"Bệ hạ, ý của Lý đại nhân muốn nói, nếu Tam điện hạ đã sắp trưởng thành, không bằng nhân cơ hội này, thương thảo việc lập trữ (lập thái tử)." Một bên có người tiến lên, nói tiếp theo lời nói của vị Lý đại nhân kia, cũng thông minh không nói thẳng là để cho Tam điện hạ lập vi thái tử, mà lại nói vòng quanh qua, một phen ám chỉ, e sợ cho tự tiện đưa ra việc này sẽ chọc giận vị quân vương thiện biến khó dò kia.

Cẩn thận ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thương Hách Đế tựa vào trong vương tọa, từ lúc bọn họ nói xong những lời nói này, trên mặt cũng chưa từng động quá thanh sắc, nhìn không ra có hay không vì những lời này mà trong lòng sinh ra tức giận, nhưng lại nhắm mắt suy nghĩ, vẫn chưa mở miệng, bên môi gợi lên độ cung như có như không, không khí nặng nề nhất thời làm cho người ta trong lòng cả kinh.

Từ xưa đến nay, lập trữ tuy là việc cực kỳ trọng yếu, nhưng ở một vị đế vương đang lúc quyền lực lên đến đỉnh, tùy tiện đưa ra việc lập trữ, thật là dễ dàng làm quân vương tức giận, theo thái độ của bệ hạ đối với mấy vị hoàng tử cũng chẳng mấy quan tâm liền có thể nhìn ra, bệ hạ tựa hồ cũng không vội vã lập thái tử, đối với chuyện đem ngôi vị hoàng đế giao cho người khác cũng không có hứng thú.

Đột nhiên, nhớ tới những lời nghe đồn, năm đó bàn tay của bệ hạ là như thế nào thí sát, lại là như thế nào tiếp nhận ngôi vị hoàng đế từ trong tay tiên hoàng, vị đại thần mới rồi mở miệng nhất thời trong lòng nhảy lên lo lắng, tim đập thùm thụp, một thân toát ra mồ hôi lạnh.

Đều là vàng bạc hại người! Nếu không bị châu báu tiền tài làm mờ mắt, bọn họ lại như thế nào hội quên đi những điều này, thủ đoạn của bệ hạ, thái độ làm người của bệ hạ, còn có bệ hạ năm đó làm việc ra sao, này không phải rõ ràng, việc lập trữ chỉ có thể từ miệng bệ hạ nói ra sao!

Nghĩ đến đây, hai vị đại thần thoáng chốc thay đổi sắc mặt, cúi đầu, mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng, tại đây trong đại điện có ấm lò ấm áp như mùa xuân lại cảm thấy cả người lạnh lẽo, đúng là không có nửa điểm dũng khí ngẩng đầu nhìn sắc mặt quân chủ trên tòa thượng.

Những vị đại thần vốn là đối với việc này cũng không tán thành lúc này đã có chút vui sướng khi người gặp họa, đứng ở một bên, chỉ chờ bệ hạ lên tiếng.

Một trận yên tĩnh khiến người khác hít thở không thông qua đi, ngữ thanh thâm trầm lại từ phía trên truyền đến: "Xem ra các khanh đều đang thay trẫm sốt ruột việc lập trữ…"

Lời nói thong thả mà trầm thấp ở trong đại điện lặng im không tiếng động khiến nổi lên từng đợt tiếng vọng, văn võ bá quan mỗi người cúi đầu, đứng ở chỗ cũ, không dám nói tiếp, lúc này nghe ngữ khí của bệ hạ, tuy là vững vàng không mang theo khác thường, nhưng ai không biết, Thương Hách quân vương từ trước đến nay lấy tính tình thiện biến mà nổi tiếng, thượng một khắc còn đang mỉm cười đối với ngươi nói chuyện, ngay sau đó liền không biết sẽ như thế nào, lúc này bệ hạ tuy rằng bất động thanh sắc, nhưng ai biết được trong chốc lát liệu có nổi giận hay không?

"Bệ hạ, việc lập trữ là việc lớn của quốc gia, thần nghĩ bệ hạ nên đồng ý sớm ngày lo việc chọn người làm thái tử.

Ngay lúc cảm xúc của quần thần khẩn trương, thời điểm đều im lặng không nói, lại nghe thấy có người nói thẳng như thế, ngẩng đầu nhìn thấy, Lưu tổng quản khom mình đứng ở bên cạnh bệ hạ, lời vừa rồi đúng là do hắn nói.

“Lưu Dịch a, ngươi cũng hiểu được trẫm nên sớm ngày lập trữ?”

“Thần nghĩ đến, Thương Hách có bệ hạ vi quân, có chúng ta vi thần, bây giờ cũng nên là thời điểm lập hiền vi trữ (có bệ hạ làm vua, có chúng ta làm thần tử, giờ cũng là thời điểm tốt để lập người hiền tài đức làm thái tử), làm yên lòng dân, ổn định xã tắc.” Lời nói không nhanh không chậm, giống như vẻ mặt trên mặt hắn, không hề gợn chút phong ba nào, nhưng lời nói của hắn lại làm cho mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Lưu tổng quản không dễ dàng mở miệng, nhưng mỗi khi đã mở miệng nói ra nghị sự, liền rất ít khi bệ hạ không tiếp nhận, như thế xem ra, hôm nay đề ra việc lập trữ nói không chừng có thể quyết định.

“Như vậy, các khanh nghĩ xem, vị hoàng tử nào có thể đảm đương được? Có thể lập làm thái tử?” Kì Hủ Thiên lại buông chén trà trong tay xuống, đảo qua thần sắc phía dưới của mọi người, độ cung bên môi lại dương thêm vài phần, trong mắt duệ quang hiện lên, nhìn giống như chỉ là tùy ý mở miệng hỏi.

“Như lời nói lúc trước của thần, Tam điện hạ vẻ ngoài xinh đẹp xuất chúng, tính tình thẳng thắn, lại được bệ hạ yêu thích, thần nghĩ đến ứng với lập Tam điện hạ làm thái tử.”

“Lời ấy sai rồi, Lý đại nhân, Tam điện hạ mặc dù vẻ ngoài xinh đẹp bất phàm, nhưng trị quốc đâu phải là bằng vào vẻ ngoài xinh đẹp liền có thể đảm nhiệm việc, nếu phải lập trữ, giống như trong lời nói của Lưu tổng quản, chọn người hiền mà đưa lên.” Cái gì mà tính tình thẳng thắn, trong cung người nào không biết, tam hoàng tử Kì Liên Sóc lời nói và việc làm không cố kỵ, ỷ vào bệ hạ tin một bề, làm việc không còn nghi lễ, như thế nào có thể nhận được thái tử vị, nếu Thương Hách thực rơi xuống trong tay hắn, chỉ sợ không quá vài năm liền phải suy sụp.

“Bệ hạ, thần nghĩ đến, Ngũ điện hạ cũng có thể xem xét, luận văn thư luận tính tình, cũng không kém với Tam điện hạ, nếu phải chọn người hiền, ngũ điện hạ so với Tam điện hạ thích hợp hơn.”

“Nói gì vậy? Tam điện hạ làm sao không thích hợp? Ngươi nhưng thật ra nói cho ta nghe một chút đi!”

“Hừ! Tam hoàng tử ở trong cung đã làm gì chẳng lẽ Lý đại nhân không biết? Thu tiền tài của người khác ngươi sẽ tin lời nói bậy, đem đại sự của xã tắc đặt xuống đất sao?! Tam hoàng tử hắn……”

Nghe được phía dưới ngươi một lời ta một ngữ tranh luận, trong nhãn mâu Kì Hủ Thiên xuất hiện một tia cười quỷ bí, trên mặt lại trầm xuống dưới, trong miệng thản nhiên nói: “Được rồi, trên triều mà cãi nhau còn ra thể thống gì.”

Nghe một câu nói như thế, các đại thần đang cãi nhau hỗn loạn thành một đoàn đột nhiên tĩnh lặng hẳn, thấy sắc mặt bệ hạ không vui, đều im bặt lại.

“Trẫm chính là hỏi các ngươi một câu, các khanh lại tranh chấp không ngớt như thế này, không bằng để cho trẫm quyết định, Tiểu Tam nhi cùng Tiểu Ngũ cũng không sai, các vị hoàng nhi khác mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng là không thể đoạt đi cơ hội của bọn họ, nếu phải lập trữ, đó là việc cùng thiết thân của bọn chúng tương quan, không bằng hỏi một chút ý tứ của bọn họ.” Kì Hủ Thiên ngồi ở trong long ỷ, lời vừa nói ra, liền đưa tới một trận ong ong thấp giọng nghị luận, nhìn phản ứng của các đại thần, ý cười của hắn lại càng rõ ràng vài phần, mang theo vẻ có vài phần hứng thú, hơi hơi ngẩng đầu phân phó nói: “Người đâu! Đi đem mấy vị hoàng tử tuyên đến thượng điện!”

Chờ Tam hoàng tử Kì Liên Sóc, Ngũ hoàng tử Kì Trung Ly, Lục hoàng tử Kì Tử Dục, Thất hoàng tử Kì Nghiêu Vũ, mấy vị hoàng tử đều đã đứng ở điện thượng, các đại thần nhìn mấy vị hoàng tử mỗi người tướng mạo bất phàm khí chất xuất chúng, trong lúc nhất thời cũng khó nói ra ai thích hợp nhận lấy thái tử vị hơn.

Trong mấy vị hoàng tử, trừ bỏ Cửu hoàng tử tang thân trong biển lửa, liền chỉ có hai vị hoàng tử đứng đầu không ở trong đó, nhớ tới Nhị hoàng tử biến mất trong cung, các đại thần liền một trận thổn thức. Bọn họ do nhớ rõ phong thái năm đó của Nhị hoàng tử, nếu hôm nay có y ở đây lúc này, đám thần tử bọn họ cũng không vì việc lập trữ mà tranh luận không ngớt.

Dưới đáy lòng thở dài một tiếng, nhìn thấy Tam hoàng tử Kì Liên Sóc khuôn mặt hàm chứa ý cười, nhớ tới bệ hạ đối hắn yêu thích, vài vị cựu thần đều đang lo lắng, nếu bệ hạ quả thực nhất thời hứng khởi, lập Tam hoàng tử làm thái tử thì làm sao tốt?

Bệ hạ từ trước đến nay duy ngã độc tôn, khí phách vương giả ở trên người y tựa hồ càng trở nên rõ ràng, chỉ cần y đưa ra quyết định, không người dám phản đối, mà trên thực tế, chỉ cần là bệ hạ quyết định, liền không hề có sai lầm, bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng, bệ hạ là có dụng ý khác, bọn họ thân là thần tử cũng không dám phản đối.

"Nhi thần khấu kiến phụ hoàng! Cấp phụ hoàng thỉnh an!" Kì Liên Sóc đứng ở trong một đám hoàng tử, thần sắc thoải mái nhất, nhìn không ra chút khẩn trương: "Nghe nói phụ hoàng là vì chuyện lập trữ cho gọi nhi thần đến đây?"

"Cũng không phải là tìm một mình Tiểu tam nhi, ngươi không thấy mấy vị hoàng đệ của ngươi cũng đều ở bên cạnh sao, trẫm là muốn từ trong các ngươi lựa chọn một người lập vi thái tử, không biết Tam hoàng nhi có ý nghĩ gì?" Mỉm cười nhìn thiếu niên đứng ở trong điện dấu diếm khiếp ý, Kì Hủ Thiên ngữ thanh nhu hòa nhẹ giọng hỏi.

"Nghe thấy phụ hoàng tuyên triệu nhi thần, nhi thần rất cao hứng, nhất thời không chú ý tới mấy vị hoàng đệ cũng đã ở nơi này, phụ hoàng thứ tội" Kì Liên Sóc cười hắc hắc, thuận thuận vuốt sợi tóc ở bên tai, nghiêng người đánh giá mấy vị hoàng đệ đang đứng thẳng ở bên cạnh, lại ngẩng đầu nhu thuận trả lời:" Việc lập trữ tự nhiên là phụ hoàng làm chủ, nhi thần không có ý kiến gì, chỉ biết là người phụ hoàng tuyển nhất định sẽ không sai."

Mấy vị hoàng tử còn lại trước tiên thủ lễ, nghe thấy câu hỏi của phụ hoàng với Tam Hoàng huynh, lại một đám cúi đầu xuống, bên tai nghe được phụ hoàng cười khẽ, nghĩ đến hôm nay là vi lập trữ mà đứng ở chỗ này, trong lòng không biết là tư vị gì, nếu phụ hoàng đã sớm hướng vào Tam Hoàng huynh, bọn họ cần gì phải tới đây.

"Không sai, trẫm trong lòng đã chọn được người, mấy vị hoàng nhi không bằng thử đoán xem, trẫm tính toán lập ai làm thái tử." Trên mặt ý cười chưa giảm, Kì Hủ Thiên quan sát thần sắc trên mặt các vị thần tử phía dưới cùng mấy vị hoàng tử, nhìn đến Kì Liên Sóc trong mắt xẹt qua một đạo vui sướng không dấu được, ý cười bên môi Kì Hủ Thiên lại thâm sâu vài phần, lại hơn chút lãnh ý không thể phát hiện.

Nghe được lời ấy của bệ hạ, đám thần tử có người vui mừng có người ưu tư, tình thế trước mắt, rõ ràng Tam hoàng tử là đáng chú ý nhất, Ngũ hoàng tử mặc dù cũng được, đáng tiếc thái độ làm người quá mức ôn nhã, không bằng vị Tam hoàng tử này hiểu được cách làm bệ hạ vui, lại không thích tranh chấp, trừ bỏ hắn, còn lại hai vị hoàng tử đều quá nhỏ, nhìn không ra tư chất đặc biệt, không được bệ hạ chú ý, như thế, người bệ hạ hướng vào liền chỉ có Tam hoàng tử.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người đều hướng tới Kì Liên Sóc, bao hàm các loại hàm nghĩa, nhưng ánh mắt sáng quắc đã làm cho Kì Liên Sóc có chút lâng lâng lên, ý trong lời nói của phụ hoàng còn phải đoán sao? Những năm gần đây, ai không biết hắn – Tam hoàng tử Kì Liên Sóc – là hoàng tử được sủng ái nhất, trừ bỏ chưa từng giống như Nhị hoàng huynh Kì Minh Nguyệt lúc trước bình thường vào ở trong Huyễn thiên điện, còn lại còn không phải muốn cái gì có cái đó a.

Tuy rằng vẫn chú ý người đoạt đi sủng ái quan tâm của Phụ hoàng – Nhị hoàng huynh, nhưng hắn đã sớm biến mất khỏi cung, nói không chính xác đã chịu liên lụy của vị mẫu thân An quý phi, bị phụ hoàng nhanh chóng bỏ quên, lúc này nơi đây, rốt cuộc không ai có thể cản trở hắn đi lên thái tử vị, trước khi mẫu phi chết liền đã sớm muốn hắn lòng phụ hoàng nhiều một chút, hiện giờ xem ra quả nhiên chưa hề sai.

Cố gắng khắc chế để trên vẻ mặt nghiêm trang không hiện lên vẻ vui sướng, Kì Liên Sóc mở miệng đáp: "Ai có thể đoán được tâm ý của phụ hoàng, nhi thần chỉ để ý nghe lệnh người, bất luận phụ hoàng lập người nào vi thái tử, nhi thần cũng sẽ không có dị nghị."

Kỳ Trung Ly đứng ở một bên gật gật đầu, Kì Tử Dục cùng Kì Nghiêu Vũ mới chín tuổi, cũng không biết nên nói gì, nếu phụ hoàng đã có chủ ý thì liền nghe theo, cũng cùng nhau gật đầu.

Các đại thần tự nhiên không dám vọng ngôn, chờ bệ hạ mở miệng, trên đại điện lần thứ hai rơi vào yên lặng, chỉ chốc lát, lại nghe đến một câu ngữ thanh từ phía trên truyền đến.

"Thức dậy đã muộn, phụ hoàng lại không đợi ta." Lời nói mang theo chút trách móc, ngữ thanh dễ nghe đến cực điểm, tại đây trong triều đình đột ngột lên tiếng, là từng lời nói tùy ý, lại không ai cảm thấy hắn thất

lễ, chính là bị ngữ thanh giống như mang theo vận luật hấp dẫn, sau khi định thần lại, bừng tỉnh ý trong lời nói, tất cả mọi người đều cả kinh.

Ngẩng đầu nhìn lại, trong mùi hương thoảng thoảng vấn vít sương sớm mỏng manh, thiếu niên vạt áo nhẹ bay, thản nhiên tiêu sái bước chân tiến đến bên cạnh hoàng tọa, cử chỉ chây lười, thần thái trong đôi mắt lại như trăng lạnh bàn sáng ngời trong không trung, khóe miệng khẽ nhếch, ý cười như có như không giống như tia nắng ban mai vào đông, làm cho người ta nhịn không được lâm vào trong đó, chỉ biết nhìn thân ảnh phong tư vô song kia, như bị nhiếp đi tâm thần.

"Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt!" Không biết là ai ở lúc hoảng hốt sợ hãi than một tiếng, vốn là ngữ thanh tự nói cho mình nghe ở trên triều lại như khơi dậy tiếng vang giống như cự thạch va vào nhau

Kì Liên Sóc khẽ nhếch miệng, nhìn thân ảnh đứng ở một bên thoáng chốc sửng sờ ở tại chỗ, vẻ vui sướng lúc trước vẫn chưa tan hết, trên mặt đã phiếm ra màu xanh trắng.

—— Hết chính văn chương 61 ——

62. Chương 62: Lập Trữ

Nghe được câu than sợ hãi kia, Kì Hủ Thiên đưa ánh mắt sắc bén quét về phía vị đại thần hô lên tục danh của Kì Minh Nguyệt, ý lạnh như băng trong đó khiến cho mọi người lộ ra vẻ sợ hãi, nhớ tới lúc trước, có người lúc đang lâm triều nhắc tới Nhị hoàng tử, làm cho bệ hạ giận dữ, còn bị trừng phạt, lúc này lại có người quản không được miệng mình, thật sự là tự tìm phiền toái.

Mà kỳ quái chính là, bệ hạ nhưng lại không hiện ra vẻ giận dữ, cũng không tức giận trách cứ một câu nào: "Tục danh của thái tử đâu phải là tùy ý có thể gọi!"

Thái tử!? Bệ hạ là đang nói đến, là người mất tích đã lâu – Nhị hoàng tử?

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bị những lời này làm cho giật mình, bệ hạ lúc trước chỉ vì có người nhắc tới tên y liền giận tím mặt, làm cho bọn họ nghĩ đến Nhị hoàng tử đã thành cấm kị trong cung, khiến bệ hạ nổi giận nếu không cẩn thận nhắc tới, không nghĩ tới hôm nay Nhị hoàng tử mất tích một cách thần bí lại xuất hiện ở trước mắt mọi người, thậm chí phong thái còn hơn khi xưa. Chẳng lẽ nói, bệ hạ sớm đã có ý lập hắn làm thái tử, mới có thể đưa hắn giấu kín ra ngoài cung, chỉ còn chờ xem thái độ đám thần tử bọn hắn đối với việc lập trữ?

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người sắc mặt đột biến, có tài năng đứng ở nơi này đều là kẻ có chút thông minh, lúc này nào dám nói thêm nữa nửa câu, quân tâm khó dò a, tưởng tượng đến việc bệ hạ thử bọn họ lần này, không biết lời nói của chính mình nói ra có hợp với tâm ý của y không, trong lòng liền không yên.

Lưu Dịch đứng ở một bên, đoán được suy nghĩ trong lòng các đại thần, trong mắt xẹt qua tia mỉm cười, hắn biết tất cả mọi người hiểu lầm bệ hạ, tức giận lúc trước tất cả đều là bởi vì điện hạ không ở bên người, bệ hạ nỗi lòng phiền táo, lại nghe thấy từ trong miệng người khác nói ra tục danh của điện hạ, mới có thể giận tím mặt, nói rõ ra, đó là dục vọng độc chiếm cùng sở trí giận chó đánh mèo. Đáng tiếc không người nào biết, lúc trước đại thần bị trách phạt chính là bởi vì bệ hạ tùy hứng nên mới có thể chỉ vì ba chữ (Kì Minh Nguyệt) mà bị tội.

May mà điện hạ đã trở về, các đại thần cũng không phải tái trải qua tức giận mà bệ hạ thường thường phát tác, theo hơi thở cùng vẻ mặt của bệ hạ xem ra, có thể nói là mong muốn đã được đền bù, Minh Nguyệt điện hạ đang đứng nhìn ở một bên cũng chưa hề ngồi xuống, ý cười trong mắt Lưu Dịch lại thâm sâu thêm vài phần.

Kì Liên Sóc đứng ở chỗ cũ, thẩn thờ nhìn người đang đứng thẳng ở bên cạnh hoàng tọa, Nhị hoàng huynh Kì Minh Nguyệt ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tư thái thản nhiên, mấy năm không thấy, dáng người y thon dài hơn, mái tóc rối tung nhìn như tùy ý, cùng nét mặt mày kia hợp lại lộ ra một loại khí chất không thể nói bằng lời, giống như một cái mặt nước giếng trầm tĩnh, khiến người nhìn không thấu sâu cạn, đôi

môi hơi hơi giơ lên kia, cùng sự dữ dội của Phụ hoàng thập phần tương tự, giống nhau khí chất khó phân biệt, giống nhau vẻ mặt ngạo nghễ, làm cho hắn răng cắn chặt lại, chỉ cảm thấy lửa giận cùng phẫn hận không ngừng nảy lên trong ngực.

Hắn vì sao lại đột nhiên xuất hiện? Vì sao lại đúng lúc lập trữ? Mỗi lần quay về đều là như thế! Chỉ cần có hắn, phụ hoàng liền sẽ gặp tất cả quan tâm cùng chú ý toàn bộ trút xuống trên người hắn, khiến cho người ta không thể chịu được chính là, phụ hoàng còn muốn lập hắn làm thái tử!

Cắn răng nắm chặt song chưởng, Kì Liên Sóc xanh cả mặt, mắt thấy thái tử vị sắp tới tay lại rơi vào trong tay người mà hắn chán ghét nhất, trong lòng vừa là phẫn nộ lại vừa ghen tị, khó chịu giống như có một con rắn ở cắn vào bàn tay, đối với ánh mắt của mấy vị đại thần phía sau, hắn cúi thấp đầu xuống, che lại phẫn nộ trong mắt cùng không cam lòng.

"Bệ hạ thánh minh, Nhị hoàng tử thiên tư bất phàm, thuở nhỏ liền trí tuệ dị thường, nổi tiếng khắp thiên hạ, tâm trí phẩm hạnh không hề có chỗ nào có thể chỉ trích, nhưng… mẫu phi của y từng có tâm đồ mưu hại bệ hạ, thần nghĩ đến, còn có điểm chưa được, vẫn là Tam hoàng tử thích hợp hơn."

Nghe được lời ấy, Kì Liên Sóc ánh mắt khẽ khởi đưa qua, nhớ tới đống lớn vàng bạc đã tống xuất ra, đáy mắt dần hiện lên ý cười đắc ý, may mà làm theo trong di vật của mẫu phi xuất ra số lượng lớn châu báu ngân phiếu, xem ra người nói rất đúng, chỉ cần có những thứ này, không cần hắn mở miệng, sẽ có người vì hắn mưu hoa thái tử vị.

"Hay là vị đại nhân này sợ Minh Nguyệt cũng sẽ mưu hại phụ hoàng? Hoặc là hội đối Thương Hách bất lợi?" Kì Minh Nguyệt đứng ở bên cạnh Kì Hủ Thiên, nhìn xuống đám văn võ bá quan phía dưới, trên mặt ý cười tự nhiên, ngữ thanh không lạnh không đạm mang chút lãnh ý trào phúng.

"Minh Nhi không cần để ý tới mấy lời mê sảng này " Kì Hủ Thiên đem thiếu niên bên cạnh kéo vào trong lòng ngực, không chút nào cố kỵ ánh mắt kinh ngạc không tin của thần tử phía dưới, vỗ về khuôn mặt của, nhẹ giọng nói: "Vì sao không ngủ nhiều thêm một lát, đi ra cũng không mặc thêm chút xiêm y, cho dù muốn theo phụ hoàng lâm triều, cũng không cần nóng vội như thế, phụ hoàng có thể chờ ngươi."

Ngồi xuống ở bên cạnh Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn các loại biểu tình phấn khích phía dưới, ở bên tai hắn khẽ cười một tiếng: "Nếu không đến sớm một chút, liền không xem được trò hay như thế này, Thương Hách đế lập trữ, thật sự là một cái đại sự, Minh Nguyệt có thể nào bỏ qua."

Mọi người thấy vị Nhị hoàng tử bỗng nhiên xuất hiện này không chút nào sợ uy nghi của bệ hạ, trong cử chỉ không có chút kính ý, bệ hạ cũng không tức giận, đối với thái độ của hắn cũng vẫn giống như xưa, thậm chí để cho hắn ngồi vào bên cạnh, như thế xem ra, bệ hạ đối Nhị hoàng tử sủng ái thế nhưng cũng không giảm bớt nửa điểm, còn muốn lập hắn làm thái tử, quả thực là tin tưởng gấp bội.

Đem Kì Minh Nguyệt lãm vào trong ngực, ánh mắt sắc bén của Kì Hủ Thiên quét về phía vị đại thần mới vừa nói câu nói kia: "Triệu khanh nghĩ đến không ổn? Ngươi cảm thấy được Minh Nhi của trẫm hội mưu hại trẫm, hay là cảm thấy được trẫm nhìn nhận người không rõ, đem quốc sự làm như trò đùa?"

"Thần không dám! Thần không dám! Vi thần chỉ là … chỉ là …" Hắn quýnh lên, càng nói không ra lời, bị ánh mắt của bệ hạ tảo đến, trên người tựa như bị đâm vào một thanh lợi kiếm, hắn thật hối hận không nên quên bệ hạ năm đó là như thế nào sủng ái Nhị hoàng tử, đủ loại ví dụ đều xảy ra trước mắt, nếu bởi vậy làm tức giận bệ hạ, đầu mình còn ở trên cổ hay không vẫn còn là một vấn đề, vì mấy câu hắn vừa nói kia, không biết sẽ rước lấy loại chịu tội nào, thật sự là ngẫm lại đều cảm thấy lạnh cả tim, không khỏi hai chân mềm nhũn, quỳ gối trên mặt đất.

"Chính là thu tiền tài, liền nên vì người làm việc, trẫm nói có đúng không?" Phát ra một tiếng cười lạnh, Kì Hủ Thiên chậm rãi mở miệng hỏi, ngữ thanh cũng không biểu lộ tức giận, âm sắc lạnh lẽo trong lời nói cũng đã cũng đủ khiến người trong lòng run sợ.

Đại thần họ Lý lúc trước nghe vậy nhất thời một trận run rẩy, bỗng nhiên quỳ xuống, dập đầu không ngừng, "Thần cũng thu ngân lượng do Tam hoàng tử sai người đưa tới, đều là Tam hoàng tử lệnh chúng ta nói như vậy! Thần có tội! Cầu bệ hạ tha mạng!" Nếu bệ hạ đã biết việc này, hắn cũng khó trốn chịu tội, y tính tình của bệ hạ là quyết không kẻ nào lừa gạt hắn, nếu là sớm đi thừa nhận, nói không chừng còn có thể giảm bớt trách phạt.

Lúc này nghe Lý đại nhân cùng Triệu đại nhân nói, chúng thần còn lại cũng không dám ngẩng đầu lên, giờ phút này nhìn Tam hoàng tử Kì Liên Sóc cúi đầu không nói sắc mặt, trong mắt hèn mọn dũ phát rõ ràng.

?

Kì Trung Ly đang đứng ở bên cạnh Kì Liên Sóc, hắn đã mười ba tuổi cũng đã hiểu được tầm quan trọng của thái tử vị, nhưng trời sanh tính không thích cùng người tranh chấp, lại có vị hoàng huynh được sủng ái như thế ở trước mặt, hắn liền chưa bao giờ lo lắng muốn đi tranh thái tử vị kia. Lúc trước nghĩ đến phụ hoàng là muốn lập Tam Hoàng huynh làm thái tử, mặc dù có chút bất mãn, nhưng là cũng không tính toán phản đối, chỉ vì người hắn thấy thích hợp nhất để làm thái tử đã không ở trong cung, chưa từng nghĩ muốn, vừa ngẩng đầu trong lúc đó, Nhị hoàng huynh nhưng lại xuất hiện ở trước mắt hắn, thậm chí so với ngày xưa còn chói mắt hơn, làm cho người ta vừa kinh ngạc lại vừa vui sướng.

Kì Tử Dục cùng Kì Nghiêu Vũ từ lúc Kì Minh Nguyệt xuất hiện liền ngây ngẩn cả người, nhìn Nhị hoàng huynh cao cao tại thượng ngồi ở bên cạnh phụ hoàng, ánh mắt si ngốc choáng váng, bên tai nghe thấy nghị luận của các vị đại thần, tựa hồ Tam Hoàng huynh làm chuyện không tốt gì đó, muốn cùng Nhị hoàng huynh tranh đoạt cái gì, liền cùng nhau thu hồi mắt, ánh mắt tức giận bất bình đồng loạt trừng nhìn Kì Liên Sóc đứng ở cách đó không xa.

Kì liên sóc cúi đầu đứng, nghe được Triệu, Lý hai vị đại thần lần lượt nói ra nội tình, liền một trận khiếp đảm, cắn thần chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ mặt đáng thương, mang theo chút ngữ khí làm nũng nói với Kì Hủ Thiên: “Nhi thần chỉ là muốn vì phụ hoàng phân ưu, phụ hoàng đừng nóng giận được không? Là Tiểu tam nhi sai lầm rồi, về sau cũng không dám … nữa, phụ hoàng bớt giận, liền tha thứ ta lần này đi.” Đi tới phía trước vài bước, hắn hơi hơi nghiêng nổi lên khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ bộ dáng sắp khóc, trong đôi mắt to đã có nổi lên ngấn nước mắt, xem ra thật là làm cho người ta mềm lòng.

Hai vị đại thần Triệu – Lý quỳ gối trên điện thượng, nghe được tam hoàng tử lời nói, không dám lộ ra chút đồng tình vẻ, e sợ cho tăng thêm chịu tội, các vị đại thần còn lại thấy Tam hoàng tử như thế, cũng có chút đồng tình, trong thiên hạ có vị hoàng tử nào không mơ ước thái tử vị, Tam hoàng tử tuy rằng thủ đoạn vụng về chút, nhưng nếu không có Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt, có thể nói thái tử vị sớm muộn gì cũng chính là của hắn a, bệ hạ giờ phút này mặc dù có tức giận, nhưng là không nhất định hội đem hắn xử như thế nào, dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, huyết mạch tương liên, Đại hoàng tử bị biếm đi Than Châu, hoàng tử nhỏ nhất lại táng mệnh trong đại hỏa, trong những hoàng tử còn lại cũng chỉ có Tam hoàng tử tối được niềm vui của bệ hạ, xem ở yêu thích ngày xưa, bệ hạ cũng sẽ không trách phạt quá mức.

Kì Liên Sóc cũng là đang mang tâm tư này, hắn hàm chứa nước mắt chạy lên vài bước, ngẩng đầu nhìn Kì Hủ Thiên trên long ỷ, thấy trong thần sắc hắn đã có chút hòa hoãn, trong lòng vui vẻ, liền mang vẻ mếu máo, nước mắt trong mắt: “Nhi thần thật sự biết sai rồi … Nhân thần không nên hy vọng xa vời đương thái tử, không nên cùng Nhị hoàng huynh tranh thái tử vị…… Nhi thần không biết hoàng huynh đã trở lại … Không biết tâm tư của phụ hoàng, về sau cũng không dám … nữa…… Phụ hoàng không cần nổi giận……”

Kì minh nguyệt ngồi ở bên cạnh Kì Hủ Thiên, một tay để ở trên tay vịn của long ỷ đỡ lấy cằm, nhìn xuống Kì Liên Sóc nức nở cách không xa, nước mắt không ngừng từ trên khuôn mặt trắng noản nhỏ nhắn chảy xuống, tuy là kém hắn nửa tuổi, lại một bộ bộ dáng khờ dại ngây thơ đáng yêu, một chút cũng nhìn không ra là người âm thầm thu nam nữ vi sủng, hiện lên mỉm cười, ánh mắt Kì Minh Nguyệt hơi đổi, nhìn Kì Hủ Thiên liếc mắt một cái, quả nhiên tiêu khiển do phụ hoàng tuyển đều thập phần thú vị, khiến hắn đều muốn đùa một phen.

Vẻ mặt bên ngoài như không hiểu thế sự cùng bên trong kiêu căng tùy hứng, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn khờ dại thuần khiết, bộ dáng mang theo nước mắt đánh dẫn lòng người, thật sự thực có thể khiến trong lòng nẩy sinh ác ý, nghĩ muốn đem hắn đẩy lên cao đến bầu trời, rồi lại tái hung hăng đả kích hắn một phen, nhìn bộ dáng hắn rốt cục không thể tiếp tục ngụy trang được nữa, đem sợ hãi trong lòng cùng hắc ám hiển lộ phơi bày trước mặt mọi người. Hai người đối diện, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có thâm ý khác mà cười, nhìn Kì Liên Sóc ở phía dưới, Kì Hủ Thiên cùng Kì Minh Nguyệt cùng gợi lên bạc thần.

_____ Hết chính văn chương thứ 62 _____

63. Chương 63: Bại Lộ

Mọi người không nhìn thấy hai người trên tòa thượng kia tương tự chính là trên mặt đồng thời lộ ra ý cười quỷ bí khiến lòng run sợ, chỉ thấy bệ hạ thở dài, nhìn thoáng qua vị Tam hoàng tử đang khóc lóc, trên mặt biểu tình tựa hồ đã dịu đi xuống dưới, "Đừng khóc." Nói xong câu đó, liền ý bảo Lưu Dịch, đưa cho hắn một chiếc khăn.

Thấy bệ hạ như thế, các đại thần thầm nghĩ Tam hoàng tử xem ra đã không còn gì đáng ngại, cho dù có bị trách phạt, cũng xác nhận chỉ là cấm chừng linh tinh, lại nhìn Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt ở một bên, tuy là thần sắc như thường, lại chậm rãi đứng dậy, đứng ở một bên, cũng không nói gì, thần sắc trong đôi mắt buông xuống rất khó phân biệt.

Kì Hủ Thiên thấy hắn bỗng nhiên đứng dậy, nhướn mày nhìn lại, Kì Minh Nguyệt đón nhận ánh mắt mang theo nghi hỏi của hắn, hơi hơi giật giật thân mình, trên mặt hiện ra một tia cổ quái, tuy rằng đêm qua có thượng quá bạch phù, hôm nay tỉnh lại cũng ngửi được hương khí đặc thù kia, xác nhận phụ hoàng lại giúp hắn thoa dược, mới vừa rồi đi tới, trong cổ gian cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng một khi ngồi xuống, thời gian lâu, liền theo dưới thân truyền đến từng trận khó chịu, hiển nhiên, người ngồi trên long ỷ thoạt nhìn như đẹp đẽ quý giá kia hắn là đã lại đặt nhiều thêm mấy tầng nhuyễn điếm, trước đó, hắn quyết định vẫn là đứng cho thỏa đáng.

Bên này, ngồi xuống cách đó không xa, Kì Liên Sóc đem khăn tử do Lưu Dịch dâng đến tiếp ở trong tay, rất nhanh cầm tố khăn trong tay, hắn khóc lại càng thêm lợi hại, hai mắt đẫm lệ sương mù ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Kì Minh Nguyệt đứng lên, phụ hoàng cũng không kéo hắn ngồi xuống, trong cặp mắt hàm chứa nước mắt của hắn nhất thời hiện lên một tia ánh sáng.

"Phụ hoàng không cần không để ý tới nhi thần, nhi thần biết sai rồi, thật sự biết sai rồi…… Ta không cần làm thái tử, cấp Nhị hoàng huynh đi, tiểu Tam nhi chỉ cần cùng phụ hoàng là tốt rồi…… Mẫu phi đã chết, tiểu Tam nhi cũng chỉ có phụ hoàng, phụ hoàng không thể không cần ta …" Hắn một bên khóc, một bên tiếp tục tiến lên trước vài bước, mắt thấy đã đứng ở bậc thang phía trên gần vương tọa hạ.

Kì Hủ Thiên thấy hắn tiến lên, vẫn chưa ngăn trở, Lưu tổng quản đứng ở bên cạnh, bất động thanh sắc như trước, quần thần ở phía dưới nhìn thấy, trong lòng đều ở tán thưởng, Tam hoàng tử không hổ là trừ bỏ Nhị hoàng tử ở ngoài, là hoàng tử tối được bệ hạ yêu thích, lần này vừa khóc một nháo, lại kể ra Tiếu phi đã táng thân biển lửa, bệ hạ nhất thời mềm lòng, cố gắng việc này còn được bỏ qua cũng không chừng.

Kì Liên Sóc thấy Kì Hủ Thiên vẫn chưa lộ ra vẻ tức giận, cắn cắn môi bổ nhào vào trong lồng ngực của hắn, nức nở tiếp tục nức nở, còn đang không ngừng cầu xin tha thứ nói chính mình sai lầm rồi, dù cho là ai thấy cũng đều có vài phần mềm lòng, đám thần tử ở phía dưới mặc dù cảm thấy được Tam hoàng tử quá mức nhát gan, nhưng hắn mới mười bốn tuổi rưỡi, nói trắng ra là cũng chỉ là một đứa nhỏ thôi, lúc này đã bất không còn cảm thấy hắn quá phận như thế nào, nếu là bệ hạ khinh tha hắn, bọn họ cũng sẽ không có cái gì dị nghị.

Kì Minh Nguyệt đứng ở một bên, dưới thân không khoẻ làm cho hắn hơi hơi nhíu mi, nhưng trong lòng nảy lên tức giận lại khiến cho trong mắt hắn đột nhiên càng thêm lãnh ý, tuy biết phụ hoàng là đang diễn trò, nhưng hắn chính là không muốn nhìn thấy có người ở trong cái ôm ấp chỉ thuộc về hắn, ôm nam nhân thuộc về hắn

Mặc dù Kì Liên Sóc đối với phụ hoàng chính là loại tình cảm phụ tử, nhưng trước mắt một màn này đã làm cho trong lòng hắn sinh ra một loại tư vị chưa bao giờ hưởng qua, (Bé thụ nhà mềnh ăn giấm a chẹp) lúc này hắn rốt cục biết vì sao phụ hoàng nhìn thấy hắn cùng với người khác thân cận hội phẫn nộ muốn điên.

Nâng lên mắt, trong mắt Kì Minh Nguyệt thần mầu thản nhiên khinh liếc, liếc mắt một cái nhìn thiếu niên đang khóc ở trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, mặc dù chưa hề mở miệng nói chuyện, nhưng cả người phát ra lãnh ý đã làm cho Kì Hủ Thiên phát hiện ra.

Kì Hủ Thiên nghiêng người nhìn lướt qua vẻ mặt Minh Nhi, bộ dáng đã hiểu rõ lộ ra một nụ cười gượng, đem Kì Liên Sóc trong lồng ngực đẩy ra: "Nhị hoàng Huynh của ngươi mất hứng, tiểu Tam nhi còn không mau đi xuống."

Kì Liên Sóc lau nước mắt trên mặt, trong lòng đã có vài phần mừng thầm, nếu có thể làm cho phụ hoàng đối với Kì Minh Nguyệt sinh ra tức giận, có lẽ thái tử vị còn có đường cứu vãn.

Từ trong lòng Kì Hủ Thiên đứng dậy, Kì Liên Sóc đi đến bên cạnh Kì Minh Nguyệt, nháy mắt trong hốc mắt lại ngập tràn nước mắt, bắt đượcy áo của hắn, nửa tựa vào trong lồng ngực hắn, ngẩng đầu nhìn Kì Minh Nguyệt so với hắn cao hơn vài phần, "Nhị hoàng huynh, hoàng đệ biết sai rồi…… Không cần đuổi ta đi được không…… Tiểu Tam nhi không cùng hoàng huynh tranh đoạt thái tử vị …" Nghẹn ngào, Kì Liên Sóc vừa khóc vừa nói, ý trong lời nói thật khiến người ta cảm thấy được, tựa hồ giống như là Kì Minh Nguyệt đoạt đi thái tử vị của hắn.

Nhìn Kì Liên Sóc tựa vào trước ngực, Kì Minh Nguyệt bên môi lộ ra nụ cười gượng thản nhiên, hắn không thể không bội phục, rõ ràng trong mắt viết chán ghét cùng địch ý, Kì Liên Sóc lại do có thể bổ nhào vào trong lòng hắn tiếp tục khóc lóc kể lể, nói lý còn có thể khiến người cảm thấy được chính là hắn không đúng.

Tới lúc này, tâm tư Kì Minh Nguyệt nguyên bản muốn đùa cợt từ lúc thấy hắn khóc ngã vào trong lòng phụ hoàng đã không còn sót lại chút gì, mà phụ hoàng lại còn có hưng trí như thế, cùng hắn ở chỗ này diễn trò, trong lòng giận dữ, nhìn lướt qua vẻ mặt phụ hoàng, đã thấy trên mặt hắn cũng có vài phần không tức giận.

Nhìn nhìn Kì Liên Sóc trong lòng, Kì Minh Nguyệt sao lại không biết tâm tư lúc này của phụ hoàng, tránh khỏi tay của Kì Liên Sóc, đem ống tay áo bị túm trụ thu trở về, không ngờ chỉ một động tác nhẹ nhàng này, Kì Liên Sóc lại ngã thẳng xuống, ngã ở tại phía trên bậc thang (seo nó không lăn cho mí chục vòng luôn cho đã mắt nhể chẹp)

Nhìn Kì Liên Sóc té trên mặt đất, khóe miệng Kì Minh Nguyệt nổi lên lãnh ý, hắn rõ ràng vẫn còn chưa làm như thế nào, hắn lại như thế dễ dàng ngã xuống rồi, chẳng lẽ là nghĩ muốn lấy việc này để dẫn tới thương tiếc của phụ hoàng? Hay là muốn cho phụ hoàng đối chính mình sinh giận? Cười nhạo một tiếng, hắn lắc lắc đầu, đã có người nguyện ý như thế, hắn liền mở to mắt xem diễn a. Thu hẹp ánh mắt lại, hắn vẻ mặt bình thản chờ đợi tiết mục kế tiếp.

Kì Liên Sóc cũng không biết vẻ mặt người bên cạnh, ôm lấy cái trán, hơi hơi có vết máu tự khe hở kẽ tay chảy ra, hắn vẻ mặt sợ hãi kinh ngạc ngã xuống dưới chân Kì Hủ Thiên, ngẩng đầu nhìn Kì Hủ Thiên, thấy Phụ hoàng mặt lộ vẻ tức giận ánh mắt thâm trầm, Kì Liên Sóc giãy dụa đứng dậy, dựa sát vào bên cạnh hắn, buông tay xuống, lộ ra màu đỏ trên trán, "Phụ hoàng…… Nhị hoàng huynh hắn……" Nói tới đây, hơi hơi nức nở, mang theo vẻ mặt ủy khuất, nghẹn ngào nhìn giống như ủy khuất nói không lên lời.

Kì Hủ Thiên giờ phút này cũng thu hồi hưng trí tiếp tục đùa, nghĩ đến mới vừa rồi Kì Liên Sóc bổ nhào vào trong lòng Minh Nhi đụng vào thân mình của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên liền một trận giận dữ, Minh Nhi của hắn đâu phải là kẻ khác có thể tùy ý đụng cham, lại thêm thân thể y đang không khoẻ, làm sao chịu đựng được. (Lạy anh, người ta mới tựa bé có tí, còn anh vần bé dã man cả đêm không bít bao nhiu lần thì seo?!! =.=)

Nhíu mày lại, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kì Liên Sóc, động tác mềm nhẹ tựa hồ mang theo ý thương tiếc, ngay tại lúc này Kì Liên Sóc sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng, muốn tiếp tục khóc lóc kể lể, khiến quần thần ở dưới cũng đau xót.

Thấy hắn lộ ra thần sắc thống khổ, lực đạo trong tay Kì Hủ Thiên nhưng lại chưa tùng giảm chút nào, xiết chặt quai hàm của hắn, phát ra vài tiếng cười khẽ lạnh như băng.

Hai má Kì Liên Sóc mang theo nước mắt ở trong tay hắn dần dần vặn vẹo hình dạng, không thể mở miệng, trong lòng sợ hãi cùng nghi hoặc lại như thủy triều trào lên, sau khi hắn bị Kì Minh Nguyệt bỏ ra, rõ ràng nhìn thấy trong mắt phụ hoàng lửa nóng cùng tức giận, vì sao lúc này không phải hướng Kì Minh Nguyệt vấn tội, lại đối xử với hắn như thế? Phụ hoàng hắn phải là ở trong cơn giận dữ phế bỏ thái tử vị của Kì Minh Nguyệt chứ?

Trong sự sợ hãi cùng bất an, nghe được bên tai vang lên tiếng nói nhỏ, "Tiểu Tam nhi trước mắt có phải hay không cảm thấy được kỳ quái, vì sao trẫm đối đãi với ngươi như thế?"

Chúng đại thần không kịp phản ứng với hết thảy việc mới phát sinh nghe nói như thế, cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, bệ hạ ban đầu rất tốt, vì sao lúc này lại bỗng nhiên đối xử với Tam hoàng tử như thế? Vì thế một đám ngưng thần lắng nghe, lại mở to mắt nhìn.

Chỉ thấy Tam hoàng tử nằm ở dưới hoàng tọa, nâng lên khuôn mặt bị bệ hạ giữ ở trong tay, mặt lộ vẻ thống khổ, bệ hạ mang theo ý cười nhất quán luôn khiến kẻ khác sợ hãi, chậm rãi mở miệng nói: "Hay là ngươi cho là trẫm không biết? Mẫu phi của ngươi tứng là công chúa An Dương, mà vàng bạc tiền tài ngươi hối lộ các vị đại thần, cũng tất cả đều là đến từ An Dương, chẳng lẽ ngươi còn muốn lấy những thứ này đến đoạt thái tử vị sao?"

Lời vừa nói ra, không riêng gì Kì Liên Sóc, tất cả mọi người đúng ở nội điện đều bị chấn động, liền ngay cả Kì Minh Nguyệt cũng đều lộ ra vẻ hơi kinh ngạc.

Tiếu phi đúng là công chúa An Dương? Vậy Tam hoàng tử …Ánh mắt quần thần nhìn Kì Liên Sóc dần dần thay đổi, không hề có nửa phần đồng tình thương hại, mà là cảnh giới nghi ngờ.

Tiếu phi từ An Dương trà trộn vào trong Thương Hách, lại ẩn thân vào bên trong hoàng cung, nếu nói nàng không có mưu đồ, mặc cho là ai cũng không tin tưởng được, mà hoàng tử của nàng Kì Liên Sóc mặc dù là huyết mạch của bệ hạ, nhưng cũng đồng thời mang huyết thống An Dương, An Dương đối với Thương Hách, vài năm gần đây ẩn ẩn mơ ước đối với Thương Hách ai cũng nhìn ra, nếu là An Dương lợi dụng thân phận của Kì Liên Sóc, giúp hắn đi lên thái tử vị, một khi kì liên sóc nắm giữ hoàng quyền, Thương Hách chẳng lẽ không phải thành vật trong lòng bàn tay An Dương!

May mà bệ hạ sáng suốt nắm rõ, nhìn thấu mưu đồ của An Dương, lại có Nhị hoàng tử đúng lúc hồi cung, an nguy xã tắc của Thương Hách có thể tiếp tục không có việc gì, vài vị cựu thần nhẹ nhàng thở ra, nhìn hai vị đại thần Triệu – Lý vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, lắc lắc đầu, giúp ai không giúp, lại cố tình chọn vị hoàng tử tối không được giúp, thật sự là tự tìm tử lộ.

Ánh mắt như đứng ngồi không yên đích khiến Kì Liên Sóc thân mình cứng đờ, phát hiện các đại thần phía sau mang theo ánh mắt lạnh như băng cùng nghi ngờ, nhìn vẻ mặt Kì Hủ Thiên trước mắt nổi lên vẻ cười lạnh, Kì Liên Sóc trong mắt trợn to tất cả đều là không tin cùng ý sợ hãi, thân hình không tự chủ được run rẩy.

Phụ hoàng đã biết? Đã biết thân phận của mẫu phi?! Nếu không phải hắn từ trong di vật của mẫu phi phát hiện một chút dấu vết, ngay cả hắn cũng không hội biết được chính mình còn có huyết mạch của An Dương hoàng tộc, nghĩ rằng sẽ chẳng người nào biết, nghĩ rằng có thể đi lên thái tử vị, nhưng hôm nay, hết thảy tất cả đều thành bọt nước.

Nhắc tới Kì Liên Sóc xụi lơ thân mình, Kì Hủ Thiên lộ ra nụ cười lạnh trào phúng khinh miệt, tùy tay đưa hắn hất đi xuống, ngã nhào ở giữa đại điện, Kì Liên Sóc mặt xám như tro tàn ngồi phịch ở trên mặt đất, Lưu Dịch từ một bên đi xuống, lấy ra trong lồng ngực một quyển tập, ném xuống trước mặt hắn, đối với văn võ bá quan vẫn chưa phục hồi tinh thần lại nói: "Ở đây là bản ghi chép tình hình cụ thể và tỉ mỉ việc Tiếu phi cùng An Dương mật sử liên lạc, thỉnh các vị đại nhân xem qua."

Các đại thần kinh ngạc gật đầu, nhưng không người nào hội ngốc đến chính xác đi ra lấy xem xét, nếu bệ hạ đã có lí do thoái thác cũng có chứng cớ, ai còn hội nhiều chuyện như vậy đi nghi ngờ lời nói của bệ hạ? Một đám dường như không có việc gì, không bao giờ … nữa nhìn Kì Liên Sóc liếc mắt một cái, đã hướng về phía quân vương trên tòa thượng liên thanh nói lời chúc mừng, người được chọn làm thái tử dĩ nhiên đã được định đoạt, Thương Hách có thái tử xuất sắc như thế, sao có thể không tốt hảo ăn mừng một phen.

Kì hủ thiên không có để ý tới phản ứng phía dưới, lúc trước biết Minh Nhi thân mình không khoẻ liền có chút lo lắng, giờ phút này ném Kì Liên Sóc, hắn đứng lên, đem Kì Minh Nguyệt đứng ở cạnh vương tọa ôm vào trong lồng ngực giống như mọi lần, đặt ngồi ở trong lòng của chính mình: "Minh Nhi đừng để mình tức giận, phụ hoàng đã đem kẻ vướng bận xử lý, thân mình ngươi nếu vẫn là không khoẻ, liền quay về tẩm cung nghỉ một lát được không?"

Nghe được bên tai nói nhỏ, Kì Minh Nguyệt sắc mặt hơi hoãn, ánh mắt đảo qua, đã thấy đám đại thần hơi lộ ra sắc mặt kinh ngạc, giật mình nhớ lại rằng hắn sắp sửa cập quan chi linh, tựa hồ đã không còn thích hợp tái để cho phụ hoàng ôm ấp như thế, liễm hạ mắt, hắn thế nhưng không có đứng dậy, ôm ấp của phụ

hoàng tự nhiên so với long ỷ thoải mái hơn một ít, người khác đối đãi như thế nào căn bản cùng hắn không quan hệ. (Giống Nguyệt Nhi bên Dụ Đồng ở nhà Su Sún nè)

Gật gật đầu, là tại hôm qua quá mức phóng túng, lúc này hắn cũng cảm thấy được có chút mệt mỏi, thân thể ở kiếp này cũng mới là lần đầu trải qua, còn có chút chưa quen.

Kì hủ thiên vỗ về mái tóc dài của hắn, tiếp nhận y bào do Lưu Dịch truyền đến đem hắn trùm kín lại, ôm ấp Kì Minh Nguyệt đứng lên: "Thái tử chọn người đã định, tháng sau liền tổ chức lễ đội mũ, lập thái tử, chiêu cáo thiên hạ, lập Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt làm Thương Hách thái tử!"

_____ Hết chính văn chương 63 _____

64. Chương 64: Quá Khứ

Hoàng hôn buông xuống, trong Huyễn thiên điện lặng yên không một tiếng động, cung nhân cùng thị vệ đều im lặng canh giữ ở gian ngoài, xuyên qua một lớp cửa điện thật dày, tầng tầng hành lang, trong tẩm cung của Thương Hách đế, minh châu trên tường tỏa ra ánh sáng ấp áp dịu nhẹ, cách qua một lớp liêm mạn mỏng có thể nhìn thấy được, trên long ỷ cực kì rộng rãi có hai người đang ôm nhau ngủ.

Kì Minh Nguyệt nép ở trước ngực Kì Hủ Thiên, nhất thời không thấy buồn ngủ, nhớ tới một mãn diễn ra lúc lâm triều hôm nay, đột nhiên hỏi: "Phụ hoàng tính toán xử trí hắn như thế nào?" Theo câu hỏi, ánh mắt của hắn dần dần chuyển lãnh, nhưng không chỉ rõ là kẻ nào.

Nghe được câu hỏi của hắn, Kì Hủ Thiên khẽ cười một tiếng: "Minh Nhi chẳng lẽ là đang ghen? Vì tiểu Tam nhi?" Hắn sao lại không biết người trong lời nói của Minh Nhi là ai, lúc này trong miệng hỏi một cách tùy ý, trong lòng lại thực tại cảm thấy được vui sướng, Minh Nhi của hắn rốt cục cũng biết ghen.

Trừng mắt nhìn Kì Hủ Thiên liếc mắt một cái, Kì Minh Nguyệt nhíu mày lại, Phụ hoàng căn bản biết rõ còn hỏi:"Là ghen thì như thế nào? Phụ hoàng nếu đã thuộc loại của ta, Minh Nguyệt liền không chấp nhận được người khác ở trước mắt ta cùng ngươi thân cận như thế" chân mày giãn ra, hắn hoàn ở thắt lưng bên hông người bên cạnh, tiến gần sát thêm một chút ở trên môi Kì Hủ Thiên hạ xuống một cái hôn, hơi thở ấm áp phất qua khuôn mặt, Kì Hủ Thiên nghe thấy bên tai truyền đến khinh ngữ: "Xem ra lúc này đến phiên Minh Nguyệt cảnh cáo Phụ hoàng, sau này không được cùng người khác thân cận như thế, bằng không, Minh Nguyệt cũng sẽ phải trừng phạt phụ hoàng."

"Nga? Không biết Minh Nhi định phạt ta như thế nào, là ở chỗ này…." Cắn nhẹ một cái lên đôi môi của hắn rồi tinh tế khẽ liếm, Kì Hủ Thiên nhân lời nói của hắn mà nheo mắt lại, bên miệng lộ ra một mạt cười tà: "… Hay là ở chỗ này?" Hoàn trụ thân mình của Kì Minh Nguyệt, tay y hướng xuống phủ vào thứ phía trong đùi hắn, cũng không đặc biệt dùng lực, lại là nhẹ nhàng chạm mang theo ý khiêu khích.

"Đều không đúng" Kì Minh Nguyệt đuôi lông mày nhếch lên, lộ ra một chút tình thiêu ám muội, cũng vươn tay ra, đúng là đi thăm dò phía sau của Kì Hủ Thiên: "Dùng nơi n ày để phạt Phụ hoàng, đó là thích hợp nhất." Ngón tay thon dài tại nơi bí ẩn chuyển động, nhẹ nhàng ấn hạ, cách một tầng bạch khố, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được phía trong mông của phụ hoàng rất chặt, tràn ngập nhiệt lực mê người cùng co dãn.

Kì Hủ Thiên nhấc bàn tay đang rục rịch của hắn ra, vỗ nhẹ một chút, "Phụ hoàng đợi rất nhiều năm mới được nếm tư vị của Minh Nhi, Minh Nhi nếu muốn được như nguyện, chỉ sợ cũng phải chờ thêm vài năm mới được a." Không hề lộ ra chút tức giận nào, Kì Hủ Thiên nhếch môi lên, phát ra một tiếng cười trầm trầm "Minh nhi ghen tuông làm cho phụ hoàng rất là cao hứng, nhưng phụ hoàng cũng biết tư vị trong đó cũng không dễ chịu, nếu Minh Nhi đã đáp ứng không cùng người khác thân cận rồi, thì phụ hoàng cũng đáp ứng ngươi, sau này sẽ không tùy ý để cho người ta ở gần người, như thế được chưa?"

Xem ra hắn cùng với phụ hoàng đều là người lòng dạ hẹp hòi, không chấp nhận được người khác tới gần đối phương, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, trước giờ tuy có chút không quen đối với người nào ưng thuận hứa

hẹn như thế, nhưng theo sự đồng ý của hắn, nhìn thấy phụ hoàng tươi cười vừa lòng, trong lồng ngực dâng lên lo lắng cùng cảm giác thỏa mãn, cũng là hắn chưa bao giờ cảm thụ qua.

"Phụ hoàng còn chưa trả lời, tính toán xử trí Kì Liên Sóc như thế nào, hiện giờ thân phận của hắn dĩ nhiên đã bị lộ ra ngoài, đối với quan viên cao thấp trong triều không thể không đưa ra chủ kiến a."

Ôm lấy vỗ về thân mình của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên khép mắt lại, ngưng thần nghĩ trong chốc lát, mở miệng nói: "Phụ hoàng tính toán đưa hắn trục xuất Thương Hách, đuổi về An Dương."

Kì Minh Nguyệt hơi hơi sửng sốt, nghĩ kĩ lại, liền hiểu được dụng ý của phụ hoàng, Kì Liên Sóc thân là Thương Hách hoàng tử, đồng thời lại có huyết mạch của An Dương công chúa, nếu là trở về An Dương, thân là hoàng tộc, chỉ sợ sẽ khiến cho một trận rối loạn xảy ra, nghe nói An Dương cũng đang nháo nhào vì tranh đoạt hoàng vị, lúc này Kì Liên Sóc lại trở lại, tựa như đem giọt nước mưa khuynh nhập nồi chảo, An Dương muốn làm dao động xã tắc Thương Hách, lần này liền làm cho bọn họ nếm thử,chút mùi vị dẫn lửa thiêu thân (gậy ông đập lưng ông). Chẳng qua đến lúc đó, Kì Liên Sóc chỉ sợ sẽ không bao giờ có được một ngày sống yên ổn nữa.

"Xem ra lúc này An Dương không thể không rối loạn, phụ hoàng quả nhiên hảo thủ đoạn." Kì Minh Nguyệt cũng không keo kiệt đối với nam tử bên cạnh khen ngợi cùng thưởng thức, nhớ tới cách xưng hô của Diễm Thanh đối với Phụ hoàng lúc ở trong Lưu Danh quán, xem ra phụ hoàng không những phi phàm ở trên không ngừng điều hành quốc sự, mà ngay cả ở trong chốn giang hồ, cũng chắc chắn có một đoạn quá khứ oai phong một cõi.

"Phụ hoàng có thể hay không nói cho Minh Nguyệt biết, Diễm Thanh phải chăng là thuộc hạ do ngươi sắp xếp ở trong chốn giang hồ?"

Nghe được hắn nhắc tới Diễm Thanh, Kì Hủ Thiên tựa hồ lại hồi tưởng tới tình cảnh khi đó, mở mắt ra nhìn thiếu niên trong lòng, lộ ra một chút tức giận, "Minh Nhi lại nhắc tới hắn để làm gì?"

"Minh Nguyệt muốn biết càng nhiều chuyện về phụ hoàng, nhắc tới Diễm Thanh chính là muốn biết hắn vì sao biết được thiên âm, lại vì sao phải hại ta." Kì Minh Nguyệt đối diện với Kì Hủ Thiên, đem suy nghĩ trong lòng thẳng thắn nói ra.

Nhân lời nói của y mà tâm sinh vui sướng, Kì Hủ Thiên trác hôn lên môi hắn, ý cười trên mặt đích thập phần rõ ràng: "Minh Nhi muốn biết quá khứ của phụ hoàng, phụ hoàng tự nhiên sẽ nhất nhất bẩm báo."

Tựa vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cuốn sợi tóc vào đầu ngón tay, không chút để ý đùa nghịch, bên tai lại hết sức lưu ý, lắng nghe phụ hoàng giảng giải chuyện trước kia.

"Năm đó phụ hoàng bị biếm ra cung, lại trà trộn vào giang hồ, vì che dấu thân phận hoàng tử liền đội cái mặt nạ mà Minh Nhi đã nhìn thấy kia, quả thật thu nhận được một số người, cũng đem những chốn có thể lợi dụng trong chốn võ lâm toàn bộ nắm giữ ở trong tay, mới đầu chẳng qua là trò chơi giang hồ thôi, không ngờ theo thời gian trôi qua, trong đó nhưng lại chẳng còn việc gì thú vị, cũng chẳng ngoài mấy việc tranh đấu ân oán thôi, Phụ hoàng cảm thấy chán, liền không còn giao thiệp với giang hồ, lưu lại mấy cấp dưới, khiến cho bọn họ tiếp quản hết thảy, liền trở về bắt đầu tranh quyền đoạt vị, tổng cảm thấy được trên triều đình chắc cũng nên thú vị một ít, đáng tiếc cũng cho ta thất vọng, nếu không có Minh Nhi, phụ hoàng thực hội cảm thấy cuộc sống không có ý nghĩa thật sự." Đem thiếu niên trong lòng càng ôm sát thêm một chút, Kì Hủ Thiên chuyện quá khứ nhất nhất nói tới, trong giọng nói không thấy nửa phần cảm xúc phập phồng, chỉ có lúc nhắc tới Kì Minh Nguyệt, mới lộ ra ý ôn nhu.

Theo bên tai truyền đến ngữ thanh trầm thấp, động tác trong tay hắn không biết ngừng lại từ khi nào, nghe được phụ hoàng chỉ dùng dăm ba câu liền đem chuyện quá khứ nói xong, ngữ điệu thập phần bình thản nhẹ nhàng chậm chạp, lại làm cho Kì Minh Nguyệt vô thức cảm thấy đau lòng, phụ hoàng năm đó bị trục xuất ra cung, bên người không có bất luận kẻ nào làm bạn, một người ở trong chốn giang hồ phiêu bạt, cho dù sau lại thành "Tôn chủ" như trong miệng Diễm Thanh đã gọi, nhưng nguy hiểm cùng gian khổ trong khi đó lại có ai nghĩ đến, y giờ phút này không đề cập tới, khẳng định là không muốn hắn vi chuyện quá khứ mà hao tâm tốn sức, nhưng hắn sao lại không biết, một mình một người hành tẩu thế gian tịch mịch cô đơn lạnh lẽo đến mức nào.

Nhìn đôi mắt của Phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt không chút nào che dấu thương tiếc ý trong lòng, nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của y, cũng không mở miệng nói gì, Kì Hủ Thiên nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, cũng không nói gì, y cũng không cần sự thương cảm của người khác, hắn chỉ tin tưởng thanh kiếm trong tay cùng quyền lực của mình, nhưng Minh Nhi lại bất đồng, giống như tặng phẩm trời ban cho, đã thành sự tồn tại duy nhất trọng yếu trong lòng hắn, giờ phút này sự đau lòng trong mắt hắn cũng vì hắn biểu lộ đau xót, khiến cho trong lồng ngực hắn dâng lên trận trận tình cảm ấm áp.

Thở nhẹ ra một hơi, Kì Hủ Thiên cầm bàn tay y đang đặt trên má mình, phóng tới bên môi, trác hôn lòng bàn tay của y, môi lại dừng ở phía trên đầu ngón tay của y, không ngừng hôn nhẹ, vi nhiệt ở đầu ngón tay kia tựa hồ truyền tới đáy lòng, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng phiến lên một mảnh mềm yếu, nghiêng người tiến tới, hàm chứa vô hạn nhu tình an ủi, ở trên môi phụ hoàng hạ xuống một nụ hôn khẽ.

Hai đôi môi cùng dán lại, nhưng lại không có sự kịch liệt cùng sự sốt ruột vì bị tình dục dày vò như ngày thường, mà là giống như mang theo tình ý kéo dài vô tận, nói không hết ôn nhu triền miên. Mở miệng ra, để cho nhau thăm dò phản ứng trong miệng trong miệng, khẽ liếm, tế hôn, làm cho nước miếng trong miệng lẫn nhau giao hòa, lưỡi dây dưa với nhau cùng cánh môi dán chặt, gián tiếp, nói ra tình ý tự đáy lòng.

Hai người rời môi, Kì Hủ Thiên lau chỉ bạc rơi xuống trên môi hắn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn đỏ sẫm kia, vừa khẽ hôn xuống vừa nói: "Phụ hoàng càng ngày càng luyến tiếc không muốn buông Minh Nhi ra, này làm thế nào bây giờ?"

"Vậy liền không cần buông ra." Khẽ liếm khóe miệng, Kì Minh Nguyệt ý vẫn chưa thỏa mãn lại ngẩng đầu tiến đến, ôm cổ hắn, đầu lưỡi tham nhập vào trong miệng Kì Hủ Thiên, lần này cũng thăm dò thật sâu, kịch liệt khiêu khích, theo hai người hôn càng sâu, cùng đôi môi không ngừng dây dưa, vang lên chút tiếng vang ướt át, lộ ra vài phần tình mầu kiều diễm.

"Minh Nhi cũng đừng nóng vội, mới bị thương, cơ thể chịu không nổi a, vẫn là nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày, phụ hoàng mới có thể yên tâm hảo hảo yêu thương ngươi." Buông Kì Minh Nguyệt ra, Kì Hủ Thiên nhịn xuống dục hỏa bị khơi mào, trầm giọng cảnh cáo.

Thở dài, Kì Minh Nguyệt đã cảm thấy được không có trở ngại, Quỳnh châu lực có thể làm cho miệng vết thương khép lại nhanh hơn rất nhiều, hôn ấn ở trên người hắn lúc ấy bây giờ liền đã mờ đến gần như không thấy, nhưng nếu phụ hoàng như cũ lo lắng, hắn quyết định vẫn là để qua mấy ngày nữa rồi nói sau.

Huống hồ thân mình của hăn cũng không hoàn toàn thích ứng tình sự kịch liệt, nhất là ở phía dưới, làm cho hắn hơi có chút không quen, nhưng cũng không chán ghét, chỉ cần là nam nhân bên cạnh, hắn nghĩ, có lẽ cả cuộc đời này cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Ôm cổ phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt thở dài thỏa mãn, hai người ôm nhau, bình ổn ảnh hưởng do nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi mang đến, Kì Minh Nguyệt nhớ tới lời nói của Diễm Thanh ngày ấy, do dự một chút, vẫn là nói: "Nếu Minh Nguyệt tính toán đi Lưu Danh quán tìm Diễm Thanh hỏi một việc, phụ hoàng liệu có để tâm?"

Nghe hắn nói những lời này, Kì Hủ Thiên ngừng một lát không có nói gì, chờ tới lúc Kì Minh Nguyệt nghĩ đến hắn đã tức giận, lại nghe thấy hắn bất đắc dĩ thở dài: "Nếu Minh Nhi muốn đi, liền đi thôi, nhưng phải nhớ cách hắn xa chút, đừng để cho Phụ hoàng tái nhìn thấy tình cảnh giống như ngày ấy."

"Phụ hoàng muốn đi cùng ta?" Kì Minh Nguyệt kinh ngạc, chẳng lẽ phụ hoàng đúng là lo lắng hắn chuyện này? Cười khẽ vài tiếng, hắn trác hôn một chút khóe môi Kì Hủ Thiên: "Phụ hoàng không cần lo lắng, Minh Nguyệt nếu đáp ứng ngươi rồi, thì sẽ làm được, ngươi chỉ cần ở đây xử lý chính vụ, ta có thể đi một mình, không cần phụ hoàng đi theo."

"Được rồi, nếu Minh Nhi nói như vậy, Phụ hoàng cũng chỉ có thể vui vẻ đáp ứng." Kì hủ thiên vỗ về mái tóc của hắn, ở trên tóc hắn khẽ hôn, tuy rằng đáy lòng vẫn có chút lo lắng, nhưng dựa vào Minh Nguyệt một thân công lực không tầm thường, Diễm Thanh lại đã biết quan hệ của y với chính mình không phải tầm thường, chắc chắn cũng không dám làm ra việc gì, liền cho phép.

65. Chương 65: Viếng Thăm

Nghỉ ngơi mấy ngày, Kì Minh Nguyệt vì đã được Kì Hủ Thiên đáp ứng, lấy lệnh bài lặng lẽ ra cung, mang theo Vô Hào đi tới trước cửa Lưu Danh quán.

Tự lần trước sau khi Vô Hào mất tích mấy ngày một cách khó hiểu, hắn liền phát hiện Vô Hào có một chút biến hóa, giống như một con rối không có sinh mệnh đích bị đầu nhập vào vài tia du hồn, mặc dù vẫn là vẻ mặt đờ đẫn hư vô, nhưng ngẫu nhiên lại có thể từ trên người hắn phát hiện một chút dao động.

Có lẽ nếu là người khác sẽ thấy Vô Hào vẫn như cũ không có gì biến hóa, nhưng đối với Kì Minh Nguyệt mà nói, từ sau lúc học Thiên Âm, đối với phản ứng hơi thở của người khác quanh mình vô cùng nhạy cảm, sự thay đổi của Vô Hào lại có thể nào thoát khỏi mắt hắn.

Đứng ở trước cửa Lưu Danh quán, lúc này còn sớm, rất ít có người xuất hiện ở chỗ này, Kì Minh Nguyệt cùng Vô Hào vừa đứng lại như vậy, nhất thời đưa tới rất nhiều ánh mắt tò mò quan sát.

Từ trong ánh mắt của đám đông, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên phát hiện ra một tia khác thường, tựa hồ có một ánh mắt đang hướng tới trên người bọn họ quan sát, cùng với ánh mắt của những người khác bên ngoài không giống nhau, ánh mắt của người này mang theo chút kích động nóng bỏng, còn có thêm một loại tình tự khó phân biệt, thâm trầm mà lại áp lực.

Đúng lúc này, Kì Minh Nguyệt phát hiện bên cạnh Vô Hào ở bên cạnh cũng lộ ra một chút hơi thở không được tự nhiên, thậm chí còn lộ ra thần sắc muốn né tránh chưa từng bao giờ có, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ, không còn theo hắn tiến vào nữa.

Kì Minh Nguyệt dừng bước lại, bỗng nhiên quay đầu, nói với Vô Hào ở phía sau: "Ngươi không cần theo ta đi vào, về cung trước đi."

Nhìn thân ảnh Vô Hào dần dần biến mất, Kì Minh Nguyệt quay đầu hướng cách đó không xa nhìn lại, chỉ thấy một bóng người màu xám đích quay người lại, cũng theo đó mà biến mất.

Hơi hơi nheo mắt lại, Kì Minh Nguyệt nhìn phương hướng mà người nọ rời đi, lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Trong Lưu danh quán, tiểu đồng nghe thấy tiếng bên ngoài gõ cửa vang lên, xoa mắt, vội vàng chạy đi ra, suy nghĩ lúc này lại có ai đi tới đây, mở cửa ra nhìn, chỉ thấy trước mắt một vị công tử mặc bạch sam, tuổi tác không lớn, nhưng lại có phong thái trầm tĩnh bình thản không thích hợp với vẻ bề ngoài, áo choàng màu bạc, trên khóe miệng có một nụ cười nhẹ, giống như tia nắng ấm áp khó có được giữa mùa đông lạnh giá này, ánh mắt nhìn lên khiến người ta không tự chủ được bất giác sinh ra tình cảm ấm áp cùng tâm muốn lại gần thân cận.

"Diễm Thanh thiếu gia có nhà không?" Kì Minh Nguyệt đứng ở trước cửa, hướng tới tiểu đồng đang ngốc lăng kia hỏi một câu.

Ngây ngốc gật gật đầu, tiểu đồng bỗng nhiên giống như tỉnh ngộ, luống cuống tay chân đem hắn đón đi vào, trong miệng đáp: "Vị công tử này là tới gặp Diễm Thanh thiếu gia a? Diễm Thanh thiếu gia mặc dù đang có nhà bất quá thân mình không khoẻ, đã nhiều ngày không gặp khách, người xem ..." Hắn đứng lại vẻ mặt khó xử, vị công tử trẻ tuổi trước mắt này xem ra khí độ bất phàm, phong thái xuất chúng, mặc dù ở Lưu Danh quán đã thấy qua rất nhiều thiếu gia công tử, nhưng hắn còn chưa bao giờ gặp qua người nào như người này, dung mạo dáng người đều khiến người sợ hãi than, hôm nay được gặp, có thể nói Diễm Thanh Thiếu gia mà hắn từng gặp qua vài lần còn có vài phần kém cỏi.

Kì Minh Nguyệt cũng không thấy ngạc nhiên, nhớ tới một kiếm ngày đó của phụ hoàng, lường trước Diễm Thanh nhất định là bị thương không nhẹ, lúc này cho dù có thể xuống giường, cũng là không thể đi ra gặp khách. Mỉm cười, hắn cũng không nói cái gì, từ trong lòng lấy ra một vật màu xanh đậm, đưa cho tên tiểu đồng kia.

Tiểu đồng không đưa tay tiếp nhận, mà chỉ dò xét liếc mắt nhìn một cái, liền lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Thanh hoa giản!"

Sau khi kinh hô một tiếng, hắn khom người đem Kì Minh Nguyệt nghênh vào nội đường. Diễm Thanh thiếu gia sớm đã có phân phó, chỉ cần có Thanh Hoa Giản, bất luận khi nào, người giữ vật này đều có thể tùy ý tiến vào trong Lưu Danh quan cùng hắn gặp mặt.

Vẫn là trong căn phòng lần trước, Kì Minh Nguyệt chậm rãi đợi Diễm Thanh xuất hiện, chẳng qua lúc này không hề có người chướng mắt ở bên cạnh, nhớ tới Nguyễn Thiên Kì lần trước xảo ngộ, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên nhớ ra, còn có một chuyện chưa báo cho phụ hoàng biết, trong lúc vô tình từ trong miệng Nguyễn Thiên Kì biết được, cũng không biết là có quan trọng không.

Đang lúc Kì Minh Nguyệt nghĩ khi trở về phải cùng Kì Hủ Thiên thương thảo việc này, cửa đang đóng bị người chậm rãi mở ra, y bào phiếm màu xanh ngọc bích, tóc dài buộc lại thả ở trước ngực, trừ bỏ sắc mặt xem ra có chút trắng bệch, Diễm Thanh trông vẫn giống như lần trước nhìn thấy, làm cho người ta không vô thức kinh diễm

Diễm Thanh đứng ở trong phòng, nhất thời cũng không ngồi xuống, chỉ đứng đánh giá người đang ngồi im thư giãn trong phòng, nhìn lướt qua áo choàng màu bạc để ở bên cạnh,từ phẩm chất và lông thú màu trắng dài mềm mại bên ngoài, hắn đã có thể nhìn ra thân phận của Trình Tử Nghiêu tuyệt không đơn giản, lúc này y mặc một thân áo trắng, khóe miệng nâng lên ý cười, tựa hồ hoàn toàn đã quên chuyện bất lợi lần trước hắn nghĩ muốn gây ra cho y.

Nhớ tới lần trước, Diễm Thanh không thể không nhớ lại nam nhân kiến kẻ khác kinh hãi đảm chiến kia, Tôn chủ cùng với Trình Tử Nghiêu xem ra quan hệ rất đặc biệt, lần trước sau khi rời đi lại không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao Tôn chủ lại cho phép một mình y tới đây, tất cả việc này, Diễm Thanh quả thật nghĩ không ra.

"Trình Tử Nghiêu, ngươi đến tột cùng là người phương nào?" Diễm Thanh đi đến trước mặt hắn, không chút nào che dấu nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi.

"Tử Nghiêu chẳng qua là người biết Thiên Âm được Diễm Thanh để mắt tới, hay là Diễm Thanh đã quên, là ngươi gọi ta đến Lưu Danh quán gặp ngươi" tựa hồ mang theo kinh ngạc, Kì Minh Nguyệt nhướn mày, sau đó lại hạ mắt xuống, thản nhiên nói: "Nếu Diễm Thanh hỏi như thế, vậy Tử Nghiêu cũng muốn hỏi, ngày ấy vì sao phải đối với ta bất lợi, Tôn chủ trong miệng ngươi lại là người nào?"

"Ngày ấy……" Diễm Thanh nhắc đến việc ngày đó, cũng có vài phần hối hận, không nên tùy tiện làm việc như thế, nhưng nghĩ đến ước nguyện nguyên bản ban đầu, lại không thể không mở miệng giải thích "Vốn định sau khi chế trụ ngươi, để ngươi mượn Thiên Âm của ngươi giúp ta làm một chuyện, lại không nghĩ rằng ngươi đúng là……người của Tôn chủ "

Nhắc tới Tôn chủ, trên mặt Diễm Thanh lại hiện ra vài phần kính sợ: "Tôn chủ là người phương nào Tử Nghiêu chẳng lẽ không phải càng biết rõ hơn ta, ta chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt của Tôn chủ, Tử Nghiêu hỏi như thế, khiến Diễm Thanh cảm thấy ngạc nhiên, ngươi cùng Tôn chủ …." Nói đến đây, hắn không cần phải nhiều lời nữa, nhưng Kì Minh Nguyệt đã từ trong lời nói của hắn đoán được, chính mình nhất định bị cho là nam sủng linh tinh gì đó của Phụ hoàng, nhưng lại chỉ mỉm cười, cũng không giải thích.

Chợt thấy bàn tay của Diễm Thanh hiện ra một cây ngân châm, hắn tiếp tục nói: "Ngày ấy dùng cũng chỉ là mê dược thôi, Diễm Thanh chưa bao giờ muốn hại ngươi, chỉ là nhất thời nóng vội, muốn mượn Thiên Âm lực của ngươi đi cứu một người."

"Vậy ngươi đó là dùng sai phương pháp rồi, nếu là vì cứu người, vì sao không cùng ta nói thẳng, lại muốn dùng mê dược, hay là ngươi là muốn thừa lúc ta mê man đem ta mang ra khỏi thành, trực tiếp đi tới chỗ của người nọ? Tử Nghiêu còn chưa biết, loại bệnh trạng ra sao mà lại cần dùng Thiên Âm cứu trị, Diễm Thanh lại là làm sao biết ta gảy chính là Thiên Âm?"

Đối với liên tiếp những vấn đề do y đưa ra, Diễm Thanh cười khổ: "Bây giờ nói những chuyện này còn có tác dụng gì, Diễm Thanh mặc dù đã hối hận, nhưng lại làm ra chuyện không thể vãn hồi, Tôn chủ không lấy đi tính mạng của ta đã là vạn hạnh, làm sao còn dám nói chuyện khác."

Ở trong mắt Kì Minh Nguyệt, Diễm Thanh thủy chung vẫn giống như ngày ấy đã gặp là một tuyệt sắc công tử mang theo chút mị ý nồng đậm, hôm nay lại bỗng nhiên nhìn thấy dáng vẻ cười như thế của hắn, trong đó bao hàm chua sót cùng bi thiết, làm cho Kì Minh Nguyệt cảm thấy tò mò dâng lên.

"Diễm Thanh làm sao biết bây giờ nói những chuyện đó đã là muộn? Nếu ta nói cho ngươi ta quyết định sẽ giúp thì sao?" Vốn là đối hắn cũng có chút hảo cảm, lại chưa bao giờ để ý chuyện lần trước, nguyên bản chỉ là nghi hoặc, nhưng sau khi nghe hắn nói, Kì Minh Nguyệt lại muốn biết rõ rằng tột cùng câu chuyện này.

"Ngươi nguyện giúp đỡ?" Diễm Thanh lộ ra thần sắc ngạc nhiên, nhớ tới sự tức giận của Tôn chủ ngày hôm đó, trên mặt hắn lại hiện ra vài phần chần chờ: "Mặc dù Tử Nghiêu nguyện ý cứu hắn, nhưng Tôn chủ không đồng ý, cũng chỉ là lời nói suông thôi." Đưa mắt liếc nhìn Kì Minh Nguyệt đang an tọa bên cạnh một cái, y là đang nhướn mày, môi mỉm cười, còn có ngữ thanh rất dễ nghe, ánh mắt trầm tĩnh như nước, mỗi tiếng nói cử động, đều có thần thái câu dẫn lòng người, khiến cho người ta nhịn không được rơi vào trong khí chất ôn nhuận đó, người phong tư vô song như thế, cũng chẳng trách người đã lâu không hiện thân ở chốn giang hồ như Tôn chủ, lại coi trọng hắn như thế. Bạn đang ?

Trải qua việc lần trước, Tôn chủ như thế nào còn có thể đồng ý để cho hắn giúp đỡ chính mình?

Lắc lắc đầu, Diễm Thanh cúi thấp mi mắt xuống, trong nửa khắc cũng không có nói gì, đợi hắn lại nâng mi mắt lên, bên trong đôi mắt đó chỉ còn lại có một sự kiên quyết nào đó, thần sắc trịnh trọng mở miệng nói: "Mặc dù Tôn chủ không đồng ý, Diễm Thanh cũng muốn cầu ngươi một chuyện, cầu Tử Nghiêu giúp ta cứu trị một người."

Thấy hắn chấp nhất muốn cứu người mà hắn nhắc đến như thế, Kì Minh Nguyệt đoán rằng, người này nhất định đối với hắn thập phần quan trọng, vẫn chưa mở miệng nói, y gật gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục nói tiếp.

Diễm Thanh thấy hắn đáp ứng, tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, khôi phục tư thái thong dong mị hoặc ban đầu, sau này tùy ý tính tiếp đi, miễn cưỡng tựa vào ghế, không ngờ ánh mắt lại như thế, tựa hồ rơi vào trong tưởng niệm nói: "Người mà ta muốn cầu Tử Nghiêu cứu giúp, ta cũng đã lâu rồi không gặp, từ lần cuối nhìn thấy hắn, đã là năm năm rồi …"

Ngữ thanh của Diễm Thanh vốn là nỉ non giống như thủ thỉ trong mộng, lúc này càng thêm phần mờ ảo, Kì Minh Nguyệt chỉ nghe được lời nói như thở dài kia tiếp tục nói: "Năm năm không gặp, ngày gần đây ta lại đột nhiên biết được, hắn không biết vì sao ngủ say bất tỉnh, đã ngủ hơn một năm rồi, toàn bộ dựa vào chén thuốc để giữ lại sinh mạng, ngay cả y độc y gia nổi tiếng hậu thế đều thúc thủ vô sách – bó tay không có biện pháp, chỉ biết là loại cổ độc nào đó, nhưng không cách nào có thể giải được, trừ phi làm cho nó tự động rời khỏi cơ thể, bằng không liền chỉ có chờ ngày hắn ngủ say dẫn đến tử vong."

Thở dài, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt, "Theo lời nói của y gia, loại cổ này chỉ biết làm cho người ngủ say, thuốc và kim châm cứu khó giải, trừ phi tìm được người hạ cổ kia, bằng không, đó là Thiên Âm, chỉ có Thiên Âm luyện đến cực hạn, là có thể tùy ý khống chế cổ độc, mà không cần lo lắng an nguy của người trúng cổ. Trước kia bên người Tôn chủ có một nữ tử, nghe nói có thể sử dụng được Thiên Âm, đáng tiếc lại vô pháp làm cho Thiên Âm tùy tâm mà động, khi đó Diễm Thanh đã biết về chuyện Thiên Âm, về sau ngày ấy ngẫu nhiên đi ngang qua tửu lâu, nghe được Tử Nghiêu sở tấu, nhạc thanh kia chính là tương tự, thoáng như tiếng trời, lại không ai bởi vì vậy mà mất đi thần trí, ta liền biết, rốt cục ta đã tìm được người thiện sử Thiên Âm."

Kỳ thật trước đó hắn cũng từng nghe thấy phía trên Lăng Sơn từng có cái gọi là Ma tiên, là người biết thiện dùng Thiên Âm, khi đó vẫn chưa để ý đối với chuyện này, rồi sau đó trong nhà người nọ gặp chuyện không may, muốn đi tìm, cũng đã là tới không kịp.

Lại là cổ độc? Kì Minh Nguyệt nghe lời nói của Diễm Thanh, hơi hơi có chút kinh ngạc, trước đó là Liên Tâm Cổ, lúc này không biết lại là cái gì?: "Thiên Âm quả thật có thể dẫn cổ độc." Đợi hắn nói xong, Kì Minh Nguyệt khẳng định nói với hắn

Tuy biết đích xác có thể được, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an, sợ chưa hắn như lời nói của y gia, lúc này nghe xong lời này của Kì Minh Nguyệt, Diễm Thanh nhất thời yên lòng, không biết vì sao, trước mắt chỉ là thiếu niên vừa mới là cập quan chi linh, lại làm cho hắn cảm thấy tín nhiệm một cách vô cớ: "Tử Nghiêu nếu đã nói như vậy, ta liền yên tâm, chỉ là việc lần trước, vẫn cảm thấy áy náy, hy vọng Tử Nghiêu không trách tội."

Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu: "Nếu đã qua đi, cần gì phải nhắc lại? Ở trong mắt Tử Nghiêu, Diễm Thanh là Diễm Thanh, chỉ biết có phong tình vạn chủng câu hồn mị nhân, tuyệt không thích hợp lộ ra vẻ áy náy

như thế, nếu ngươi giống như lần trước, Tử Nghiêu cố gắng còn cảm thấy quen mắt một chút."

Diễm Thanh vội vàng lắc lắc đầu: "Diễm Thanh đã biết Tử Nghiêu cũng không phải người có thể tùy ý gây xích mích, nếu bị Tôn chủ biết được, chỉ sợ……" Khẽ vuốt một chút chỗ bị thương trước ngực, Diễm Thanh nhớ tới chuyện lần trước trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Ngươi còn chưa nói cho ta biết, cái gì gọi là Tôn chủ? Hủ…… Đó là Tôn chủ mà ngươi nói đến?" Nghe hắn nhắc tới, Kì Minh Nguyệt nhất thời nghĩ tới còn có việc này chưa từng hỏi hắn, không biết danh xưng Tôn chủ của Phụ hoàng ở trong chốn giang hồ là từ đâu mà đến, Diễm Thanh là phụ trách nhiệm vụ gì, hiện nay có phải vẫn còn nghe lệnh của hăn không?

Đã gọi đích danh của Tôn chủ, lại không biết chuyện khác? Diễm Thanh kinh ngạc, "Tôn chủ năm đó ở trong chốn giang hồ, danh xưng chính là Ám Hoàng, ngay cả triều đình cũng không có cách nào bắt y, Tử Nghiêu thế nhưng lại không biết?"

Ám hoàng? Nghe cái danh hào như thế, Kì Minh Nguyệt không biết nên lộ ra loại nào biểu tình, trên mặt nhất thời có chút cổ quái. Ám Hoàng ngày xưa hôm nay lại là Đế vương của Thương Hách, nếu bị người trong giang hồ biết được, không biết sẽ có phản ứng gì.

_____ Hết chính văn chương 65_____

66. Chương 66: Giằng Co

Đáp ứng Diễm Thanh việc cứu người xong, Kì Minh Nguyệt trở lại hoàng cung, Vô Hào đã về, hơi thở ẩn từ một nơi bí mật gần đó tựa hồ không có gì bất đồng so với trước, nhưng không biết vì sao, Kì Minh Nguyệt lại cảm thấy được hắn càng trở nên có chút hư vô, có chút bồn chồn. Nhớ lại ở trước cửa Lưu Danh quán phát hiện ánh mắt kia, còn có bóng dáng xoay người rời đi nọ, hơn nữa là sự bất thường ngày gần đây của Vô Hào, nếu nói trong đó không có liên hệ, tuyệt không thể có khả năng.

Trong lòng đã có nghi ngờ, nhưng lại chưa từng hỏi, chung quy người giống u hồn như Vô Hào, nhưng lại làm cho Kì Minh Nguyệt có vài phần tín nhiệm không rõ lý do, không muốn tùy ý điều tra quá khứ của hắn.

Bỏ qua lo lắng đối với Vô Hào, Kì Minh Nguyệt nhớ tới chuyện đã đáp ứng Diễm Thanh, bất giác có chút đau đầu như thế nào nói với Phụ hoàng, nhìn xem sắc trời, Kì Minh Nguyệt chỉnh lại y bào, hướng ngự thư phòng bước vào.

Những cung nhân thị vệ dọc theo đường đi tất cả đều hướng hắn hành lễ, miệng hô Thái Tử Điện hạ, làm cho Kì Minh Nguyệt hơi có chút không quen, từ lúc hắn bị lập thành Thái Tử, thái độ của người khác đối với hắn liền tỏ ra cung kính, nhưng với hắn mà nói, tự cảm thấy mọi thứ cũng không có gì khác so với lúc trước, mọi thứ ăn mặc chi tiêu của hắn vốn đã là giống với phụ hoàng, mà nay tuy là Thái Tử, cũng bất quá vẫn là như cũ thôi. (í là vì Thiên ca anh ý bá đạo sủng iem như thía chứ mí hoàng tử công chúa khác ai được như iem a =.=)

Dọc một đoạn đường đi toàn là vấn an cùng ân cần thăm hỏi, Kì Minh Nguyệt đi tới trước cửa ngự thư phòng, đứng ngoài cửa canh giữ có rất nhiều thị vệ, bất quá lại không thấy thân anhr của Lưu tổng quản, xác định có lẽ đang ở bên trong chiếu ứng.

Mới đứng ở trước cửa, có thị vệ thấy hắn đã đến, vội vàng hành lễ, rồi sau đó liền muốn hướng bên trong thông báo, lại bị một thị vệ khác đứng ở một bên nhanh chóng lặng lẽ kéo lấy ống tay áo, hướng hắn đưa một ánh mắt ra hiệu, không chờ hắn phản ứng lại, liền giúp Kì Minh Nguyệt mở cửa ra.

Những kẻ đã ở lâu năm trong cung đều biết, năm đó bệ hạ đối với Nhị hoàng tử sủng ái như thế nào, chỉ cần là nơi hắn muốn đi, không người có thể ngăn trở, nếu là Nhị hoàng tử muốn gặp bệ hạ, bất luận là khi nào ở đâu, cùng đều để cho y đi, hiện giờ Nhị hoàng tử trở về, không những làm cho Tam hoàng tử đang được ân sủng trở thành tù nhân, ngay lập tức được bệ hạ phong làm Thái Tử, mặc dù đã qua mấy năm,

nhưng hiện giờ xem ra, sự sủng ái của bệ hạ đối với y không hề giảm đi chút nào, vẫn giống y như trước đây, là hoàng tử duy nhất trong số các vị hoàng tử, được bệ hạ tin tưởng một bề.

Nhìn vài vị khác xem, bệ hạ cũng chỉ là thường thường hỏi một hai câu, sao có thể nghĩ so cùng với Nhị hoàng tử luôn thụ ân sủng? Tại đây trong đế cung này, có thể nói, ngoại trừ bệ hạ, đó là Nhị hoàng tử, cũng chính là Thái Tử Điện hạ thân phận tôn quý nhất hiện giờ, những kẻ thân là thị vệ như bọn họ, nếu không biết cách đoán ý mà làm, nói không chính xác tới một ngày kia rớt đầu cũng không biết là vì cái gì a.

Kéo đồng bạn đang nghi hoặc ở bên cạnh qua một bên, thị vệ kia bắt đầu một đoạn răn dạy thật dài, bắt đầu đem chuyện cũ của Thái Tử Điện hạ năm đó nhất nhất nói tỉ mỉ.

Bên này, Kì Minh Nguyệt nghe được tiếng nói chuyện ở phía sau, lộ ra mỉm cười, từ lúc đó cho tới nay, không chỗ nào là không nghe thấy những lời đồn đại to nhỏ, hắn rốt cục cảm thấy được chính mình thật sự đã trở về cung.

Bước vào trong ngự thư phòng, trước mắt vẫn là bài trí như cũ mà hắn đã quen thuộc, lư hương tỏa ra lãnh hương quen thuộc, cùng với hương trong tẩm cung của Phụ hoàng giống nhau, bên cạnh án thư, Lưu tổng quản lẳng lặng đứng lui ở phía sau, vẫn là khuôn mặt nhất quán không chút thay đổi, phụ hoàng đang miễn cưỡng dựa sát vào trên ghế tựa, nhìn như tùy ý ở trên tấu chương viết cái gì đó.

"Minh Nhi đã trở lại, Diễm Thanh không giữ ngươi lại?" Kì Hủ Thiên thấy hắn tiến vào, nghĩ đến hắn là từ chỗ nào trở về, liền ở trong khẩu khí dẫn theo một chút chế nhạo vui đùa, từ sau ngày hôm ấy, chắc chắn Diễm Thanh không dám đối với Minh Nhi có chút ngả ngớn.

"Hắn không dám." Khẽ cười một tiếng, Kì Minh Nguyệt nhớ tới hôm nay đã chứng kiến,thấy thần sắc kinh sợ của Diễm Thanh, bất giác có chút buồn cười "Nam sủng như ta cho dù tái có đủ mị lực, lại há có thể nghĩ muốn so sánh với thế lực mà Ám Hoàng đã gây dựng?

Theo trong miệng Minh Nhi nghe được danh hiệu ngày xưa, cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhưng hiểu lầm của Diễm Thanh, lại làm cho hắn trong lòng vừa tức giận vừa đau lòng. Dừng bút, Kì Hủ Thiên trong mắt dần tiệm lãnh: "Hắn vậy mà đem Minh Nhi xem thành nam sủng?" Trong nháy mắt khuôn mặt giận tới tái lại, hai đầu lông mày nhíu chặt, đôi mắt sắc bén như ưng bắn ta hàn quang sắc nhọn, vì câu nói kia của Diễm Thanh, Kì Hủ Thiên dâng lên tức giận.

Lưu tổng quản ở một bên nghe xong lời ấy, cũng xẹt qua một mạt vẻ ám trầm.

Nhận thấy được hai người đang tức giận, Kì Minh Nguyệt chính mình lại bất giác có chút ủy khuất: "Phụ hoàng hà tất phải như thế, ngươi và ta trong lúc đó như thế nào, cũng không cần thiết phải hướng người khác giải thích, Minh Nguyệt có phải nam sủng hay không, cũng cùng với hắn không hề can hệ, phụ hoàng vì thế mà tức giận không cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to sao?"

Lưu dịch liễm hạ mắt, hắn tự nhiên biết, lấy tính tình của Điện hạ mà nói, là sẽ không để ý lời nói của người khác, bằng không, cũng sẽ không cùng Bệ hạ đi tới hôm nay.

Nhưng Kì Hủ Thiên vẫn không tiêu tan tức giận, Minh Nhi của hắn há có thể cùng nam sủng nhắc tới, nghĩ đến lời ấy của Diễm Thanh, tàn khốc trong đôi mắt lại dày đặc vài phần.

Kì Minh Nguyệt chưa từng dự đoán được, chính mình vô tâm nói một câu, vậy mà lại đưa tới sự tức giận của Phụ hoàng, chắc chắn cũng khiến Diễm Thanh chọc tới chút phiền toái, vì đã đáp ứng việc của Diễm Thanh, lại đành phải tiếp tục mở miệng: "Ngày ấy Diễm Thanh mời ta đi Lưu Danh quán, chỉ là vì cứu người thôi, cũng không có ác ý, Minh Nguyệt hôm nay đã đáp ứng, theo hắn đi cứu người."

Nói xong liền đem lời nói của Diễm Thanh nhất nhất kể ra, đã từng trúng cổ độc, hắn hiển nhiên biết rõ lợi hại trong đó, nếu có chút phương pháp khả cứu, hắn cũng không để ý giúp đỡ, mặt khác trong lòng còn có một sự nghi ngờ, về cổ độc kia.

"Xem ra Minh Nhi đã quyết định rồi, thế thì còn cùng phụ hoàng nói cái đó làm gì, cứ thế mà đi cũng được." có vẻ không chút để ý nói, nhưng trong lời nói của Kì Hủ Thiên lại lộ ra ngữ khí lạnh như băng, trước đó đã vì Diễm Thanh nói như vậy mà tâm sinh tức giận, lúc này lại vì việc Minh Nhi sắp sửa ra cung mà càng thêm bất mãn.

Sau đó Kì Hủ Thiên không hề mở miệng nói chuyện, không khí trong ngự thư phòng chợt ngưng kết, Lưu Dịch quan sát đến thần sắc của bệ hạ, lại nhìn Điện hạ đứng ở một bên, tự cảm thấy lúc này cũng không thích hợp đứng ở chỗ này, bệ hạ cùng Điện hạ trong lúc đó, có một số việc có lẽ vẫn là thầm kín giải quyết cho thỏa đáng. Hơi hơi khom người xuống, hắn im lặng ly khai ngự thư phòng, để lại trong thư phòng hai người tiếp tục giằng co.

Trong thư phòng im ắng, lãnh hương quanh quẩn, bên cạnh án thư, hai người một ngồi một đứng, cũng không ai nói gì.

Kì Hủ Thiên nghĩ đến Minh Nhi thế nhưng lại vì Diễm Thanh mà tự mình ra cung cứu người, tức giận trong lồng ngực liền cuồn cuộn dâng lên, nhìn Minh Nhi đứng ở một bên, bộ mặt hắn nghiêm lại, nhìn không thấy biểu tình, nhưng thân ảnh một mình cô độc đứng thẳng, lại làm cho hắn không khỏi trong lòng mềm nhũn, bàn tay đưa lên muốn đưa hắn ôm vào trong lòng, Kì Minh Nguyệt lại đúng vào lúc này nghiêng người rời đi.

Nhìn bóng dáng thiếu niên quật cường, Kì Hủ Thiên chỉ cảm thấy buồn bực chưa bao giờ từng có, lông mày nhíu chặt lại, nhìn thấy hắn bước xa vài bước, đứng ở phía trước một y thư án khác.

"Minh Nguyệt nhớ rõ khi còn bé, phụ hoàng ở trong thư phòng phê duyệt tấu chương, ta liền ở đây đọc sách tập viết … " Đứng ở trước án thư quen thuộc, Kì Minh Nguyệt vươn tay, đầu ngón tay ở trên mặt bàn xẹt qua, trong ngự thư phòng, trừ bỏ bàn án thư phụ hoàng sở dụng, còn đặt riêng một cái để hắn dùng, khi đó thân mình còn nhỏ, bất quá cũng mới năm tuổi, phụ hoàng sai người chế riêng những đồ vật lớn nhỏ thích hợp với thân hình hắn thân hình sở dụng, hiện giờ xem ra, là không thể sử dụng được nữa, nhưng từ lúc đặt ở chỗ này, liền chưa bao giờ rời đi.

Kì Hủ Thiên chỉ nghe, cũng không nói chuyện, nhìn chăm chú vào bóng dáng của hắn, bên tai lại truyền đến ngữ thanh trong trẻo dễ nghe của hắn, ở trong ngự thư phòng rộng lớn lại nghe thấy một chút tiếng vọng mờ ảo. "……Mà nay, Minh Nguyệt đã mười lăm, đã không còn là đứa bé ngày xưa, phụ hoàng cũng nên biết, Minh Nguyệt vốn không phải là thiếu niên tầm thường, mặc dù cùng phụ hoàng đi đến hôm nay, chân thành ái mộ, lấy thân cùng thác, nhưng Minh Nguyệt đều không phải là lệ thuộc vào Phụ hoàng, ta cùng với phụ hoàng trong lúc đó cho tới bây giờ đều là ngang hàng cùng cư xử, nếu như quá phụ thuộc vào Phụ hoàng, ngay cả nhu cầu muốn đưa ra một lời hứa với người khác cũng không được, vậy Minh Nguyệt và những nam sủng khác của Phụ hoàng có gì khác biệt?"

Nghe được những lời nói này của y, Kì Hủ Thiên ánh mắt càng lạnh, tức giận hắn lại đem chính mình so sánh với nam sủng, nhưng cũng nhân lời nói của hắn mà ngồi dậy lặng im suy nghĩ, nhìn thiếu niên chậm rãi đưa tay cách đó không xa, dáng người thản nhiên đứng lặng im của y, thon dài mạnh mẽ kiên cường, mặc dù mới là tới tuổi cập quan, cũng đã lộ ra khí chất thần bí làm cho người ta không thể nắm lấy, vừa cao quý thong dong, lại có vài phần tao nhã trầm tĩnh, đôi môi luôn mỉm cười như trước hơi hơi giơ lên, trong thần sắc cũng không có nửa điểm tức giận, nhưng nhìn thẳng vào trong mắt hắn là sự tự tin ngạo nghễ không chút nhân nhượng.

Tất cả làm nên Minh Nhi của hăn, thở dài, trong lòng Kì Hủ Thiên đột nhiên dâng lên cảm giác nào đó khó có thể gọi tên, vừa vui mừng vừa tán thưởng, thiếu niên bất phàm như thế là chỉ thuộc về hắn, vẻ kiêu hãnh ngước nhìn thiên hạ khiến cho hắn lộ ra một mạt ý cười vui vẻ, ý cười càng ngày càng rõ ràng dần dần hóa thành cao giọng cười to.

Tiếng cười trầm thấp ở trong ngự thư phòng truyền ra từng trận tiếng vọng, đem không khí đông lạnh lúc trước xua tan hầu như không còn, theo tiếng cười của Kì Hủ Thiên vang lên, bên môi Kì Minh Nguyệt cũng thêm vài phần độ cung, chậm rãi đến gần bên cạnh hắn.

"Phụ hoàng không tức giận?" Ngẩng đầu lên, Kì Minh Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

"Là phụ hoàng không đúng, sớm biết Minh Nhi như vậy là tuyệt đối không để người khác an bài sắp đặt, Minh Nhi cho tới bây giờ đều có ý nghĩ cùng quyết định của chính mình, cũng không dựa người khác, phụ hoàng yêu cũng vốn chính là Minh Nhi như thế, không nên vì thế mà tức giận, ngươi nếu đã quyết định liền cứ thế đi làm, phụ hoàng sẽ không cản trở ngươi." Thân là quân vương, cho tới nay đều thói quen người khác nghe theo lệnh y, cũng quen đem hết thảy mọi thứ nắm ở trong tay, duy độc chỉ có hết thảy mọi thứ về Minh Nhi lại vô pháp nắm giữ mọi chuyện, nếu là lần này hắn bức bách Minh Nhi thay đổi chủ ý, chỉ sợ

liền thực sự trở thành giốn như lời nói của Diễm Thanh, là coi Minh Nhi không khác gì nam sủng, như thế đó là làm nhục hắn, Minh Nhi vốn là bảo vật của y, nếu cuộc đời này đã không có cách đối hắn buông tay, y lại há có thể theo ý của chính mình đem Minh Nhi khóa ở trong cung làm mất đi bản sắc của hăn?

Cuối cùng buông một tiếng thở dài, Kì Hủ Thiên đưa hắn kéo vào trong lồng ngực, ôm lấy thân mình hắn, ở bên môi hắn khẽ hôn một cái: "Minh nhân có trách cứ phụ hoàng quá mức bá đạo không?"

"Nếu không có sự bá đạo của Phụ hoàng, Minh Nguyệt cùng Phụ hoàng làm sao có hôm nay?" Kì Minh Nguyệt nhướn mày hỏi, cũng không để ý việc lúc trước, thân là đế vương, sự bá đạo của Phụ hoàng cùng thủ đoạn xử sự của hắn giống nhau, đều khiến cho hắn không tự chủ được bị hấp dẫn, dựa vào ngồi ở trong lòng phụ hoàng, tựa đầu vào cần cổ của y, đáy lòng cũng tự nhiên biết, phụ hoàng lúc trước tức giận là từ đâu mà đến.

"Minh nguyệt hồi cung bất quá mới có mấy ngày, liền phải rời khỏi, Phụ hoàng tức giận cũng phải, " hơi hơi mở đôi môi ra, liếm hôn cổ Kì Hủ Thiên, nghĩ đến mới gặp mặt đã muốn phân ly, Kì Minh Nguyệt trong lòng cũng có chút không muốn.

"Đâu chỉ tức giận, phụ hoàng quả thực nghĩ muốn đem ngươi giấu ở trong lồng ngực, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy." Vươn tay cản lại động tác của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên đưa mặt của hắn nâng lên: "Lại tới trêu ghẹo phụ hoàng? Phụ hoàng mặc dù đồng ý với ngươi, nhưng trong lòng còn chưa buông, nếu Minh Nhi không ngoan, phụ hoàng cần phải phạt ngươi." Ngữ thanh trầm thấp có chút áp lực, đã nhiều ngày lo lắng thân mình của Minh Nhi, từ lần trước hưởng qua tư vị về sau, trừ bỏ ngẫu nhiên hôn, không còn có cử chỉ thân mật khác, lúc này Minh Nhi vô ý khiêu khích, lại rước lấy tình dục chi niệm hắn đã áp chế trong đáy lòng.

Kì Minh Nguyệt chỉ cười, đưa tay tham vào trong vạt áo của Kì Hủ Thiên, từ từ xé, "Phụ hoàng nếu là phải phạt, liền phạt đi, Minh Nhi có khi nào sợ a." Trong mắt mâu mầu tối sầm vài phần, nhìn vạt áo bị hắn dần dần xé ở trước mắt, tạ trên ngực màu mật ong của hắn nhẹ nhàng cắn một cái, Kì Minh Nguyệt đưa ra một ánh mắt khiêu khích.

Nghe xong lời này, lại bị ý trong mắt hắn gợi lên dục niệm trong lòng, Kì Hủ Thiên lộ ra một mạt mỉm cười tà mị nguy hiểm: "Nếu Minh Nhi đã nói như vậy, phụ hoàng há có thể để cho ngươi thất vọng, chỉ sợ đến lúc đó Minh Nhi chịu không nổi, hay là muốn làm cho phụ hoàng đau lòng." Đem thân mình của Minh Nhi quay ngược lại, gác mở hai chân ngồi ở trên người hắn, Kì Hủ Thiên nhãn thần ra hiệu, lúc này Minh Nhi nếu không đồng ý, hắn thực sợ chính mình cũng khống chế không được, vẫn là muốn hắn.

Nhìn thấy ý tứ trong mắt y, Kì Minh Nguyệt liếm liếm môi, ngữ thanh mập mờ đáp: "Phụ hoàng đau lòng Minh Nhi, lại không biết Minh Nhi cũng sẽ đau lòng phụ hoàng sao?" Theo ngữ thanh mị hoặc của hắn, nhẹ chạm vào vật cứng dưới thân Kì Hủ Thiên, hơi hơi lay động thân mình, cảm giác nơi đó lại nóng rực vài phần.

_____ Hết chính văn chương 66 _____

67. Chương 67: Nghị Sự

Kì Hủ Thiên chậm rãi gợi lên khóe miệng, nâng lên khuôn mặt của hắn, tại đôi môi đang hé mở liếm hôn vài cái,ngữ thanh khàn khàn nói: "Minh Nhi nếu đau lòng Phụ hoàng, sao không đem những thứ vướng bận này bỏ đi?" Ngón tay cách một lớp bạch khố khẽ vuốt qua dưới thân của hắn làm cho thân mình Kì Minh Nguyệt run lên, mỗi lần chỉ cần Phụ hoàng thoáng đụng chạm, hắn sẽ không thể khống chế nổi lên phản ứng, lúc trước còn nhỏ, còn có thể khắc chế, nhưng trước mắt cũng không giống như khi xưa, thân mình đã trải qua tư vị tình dục trở nên quá mức mẫn cảm, đến mức chỉ cần Phụ hoàng thoáng đụng chạm liễn dễ dàng bị gợi lên dục niệm, cũng không biết là do thân mình ở kiếp này của hăn còn quá mức nhỏ yếu, hay là bản lĩnh của Phụ hoàng quá cao minh, nhớ tới hắn xưa kia dù đã quá giữa "nửa đêm" vẫn qua không ít thời gian, từ lúc tới nơi này, lại mỗi lần đều bại trận dưới tay Phụ hoàng.

Áp chế đăm chiêu trong lòng, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, không chút nào yếu thế đón nhận cặp mắt u tối kia, hai tay chống vào chiếc bàn phía sau, đem thân mình nâng đi lên, ngồi ở trên án thư nhìn chăm chú vào cặp mắt càng lúc càng tăng thêm lửa nóng kia, hơi hơi mỉm cười, bàn tay giải khai đai áo ở bên hông.

Theo chậm rãi cởi xuống đích bạch khố, hai chân trắng nõn thon dài ở trước mắt Kì Hủ Thiên lơ đãng hơi hơi mở ra, những đường cong mềm mại của thân hình còn có mạt ám ảnh lấp ló sau vạt áo kia, càng có vẻ câu dẫn hơn, nhìn chăm chú vào hết thảy cảnh trước mắt, Kì Hủ Thiên chỉ cảm thấy áp lực tình hỏa trong lòng bị trêu chọc càng thêm mãnh liệt.

Kì Minh Nguyệt thấy vậy, lộ ra một tiếng cười khẽ vừa lòng, thoáng nâng chân lên, đem chân trần đặt ở phía trên nơi lửa nóng nào đó của Kì Hủ Thiên, dưới chân điểm nhẹ, cảm thụ được chước nhân nhiệt độ cùng kiên quyết, bạc thần giơ lên độ cung mị hoặc, nhướn mày cười hỏi: "Phụ hoàng còn đang chờ cái gì?"

"Lần này chính là Minh Nhi khơi mào trước a …" Mang theo chút ý cảnh cáo, Kì Hủ Thiên lộ ra vẻ mặt tà khí mà lại mị hoặc, tuy chỉ là một câu nói chậm rãi trên môi, lại làm cho Kì Minh Nguyệt tim đập rộn lên, lại thấy y không biết từ chỗ nào lấy ra một phương mộc hạp (một chiếc hộp gỗ), họa tiết trang trí trước đây hết sức quen thuộc, mở ra, trong đó rõ ràng là bạch phù, "Chẳng lẽ Phụ hoàng đúng là tùy thân đều mang theo?" Đưa ánh mắt tà mị dò xét hộp bạch phù kia, Kì Minh Nguyệt cười khẽ chế nhạo.

"Chỉ cần là những chỗ Minh Nhi có thể đi qua, Phụ hoàng đều trang bị bạch phù." Tối khinh ngữ tựa hồ mang theo vô hạn tình mầu ý, theo lời nói dần dần trầm thấp của hắn, Kì Minh Nguyệt bị âm thanh của hắn khơi mào một thân lửa nóng, chỉ cảm thấy dưới thân đã có chút trướng lên khó chịu, khuynh thân tiến tới, bàn tay xẹt qua khuôn ngực nhạt mầu lấp ló phía trên, trong mắt ngầm mang theo ý tứ, ngẩng đầu thấy Phụ hoàng cũng mâu mầu ám trầm, trên mặt tràn ngập dục vọng, bất giác mở miệng trêu đùa: "Nếu là Phụ hoàng còn không vội muốn Minh Nguyệt, không bằng để cho Minh Nguyệt nếm thử trước, một chút tư vị của Phụ hoàng như thế nào? Vừa vặn cũng có bạch phù, Minh Nguyệt tuyệt không sẽ làm Phụ hoàng đau a."

"Xem ra Minh Nhi là chờ không được muốn bị phạt, dám đem chủ ý đánh tới trên đầu Phụ hoàng, dù thế nào cũng phải hảo hảo khiển trách một phen." Lược lược cởi bỏ quần áo, lại đem Minh Nhi từ trên bàn án thư bế xuống dưới phóng ôm trên người, Kì Hủ Thiên mở hộp bạch phù, đem nó dính ở trong tay hướng cúc huyệt của thiếu niên trong lòng mà lay động, Kì Minh Nguyệt nằm ở trong lòng ngực hắn, cũng không kháng cự, lời nói vừa rồi vốn là vui đùa, hắn tuy rằng cũng muốn có một ngày có thể nhìn đến bộ dáng của Phụ hoàng ở dưới thân hắn, nhưng cũng không phải lúc này, trước mắt hắn mới mười năm chi linh, mặc dù có thể cùng Phụ hoàng giao hoan, lại vẫn không thể đem cường giả giống như Phụ hoàng phúc vu dưới thân, như hiện nay xem ra, nếu muốn Phụ hoàng thật sự đồng ý việc này, chỉ sợ cũng là nhiều năm sau mới có thể.

Cảm giác phía sau bị vật thể mang hơi lạnh nhẹ nhàng thử xẹt qua vài cái, đầu ngón tay Phụ hoàng tại cúc huyệt đụng chạm khắp nơi, cũng không tiến vào, mặc dù nhìn không thấy biểu tình lúc này của Phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt cũng có thể đoán được, nhất định là mang theo chút tà khí không có hảo ý, vì thế cũng nhẹ nổi lên ý cười, há miệng ở trên vai hắn khẽ cắn một ngụm, lại đưa lưỡi ra ở bờ môi Phụ hoàng nhẹ liếm vài cái, đôi môi cánh hoa nhẹ nhàng, ở lớp da dưới cổ hôn liếm cắn một phen, theo động tác của hăn, cảm giác yết hầu của Phụ hoàng trong miệng hàm cắn một trận rung động, tiếp theo liền nghe được trong miệng Phụ hoàng một tiếng thấp suyễn, lửa nóng đang đặt ở phúc gian của hắn nhất thời càng trướng cực đại hơn, bên tai nghe được tiếng nói càng lúc càng khàn khàn của Phụ hoàng: "Minh Nhi chính là chờ không kịp phải không, Phụ hoàng chịu đựng không muốn làm ngươi bị thương, ngươi lại khiêu khích Phụ hoàng như thế, xem Phụ hoàng như thế nào hảo hảo phạt ngươi."

Kì Hủ Thiên ghé vào lỗ tai hắn hôn nhẹ, đầu ngón tay dò xét đi vào, có độ trơn của bạch phù, không chút nào khó khăn liền tiến nhập một lóng tay, thấy Minh Nhi vẫn chưa lộ ra vẻ đau đớn hay khó chịu, hắn lại đưa ngón tay tham nhập vào thêm vài phần, cảm giác nội vách tường lửa nóng bao vây, ngón tay chậm rãi co lại, thẳng đến cảm thấy được Minh Nhi hẳn là đã có thể thích ứng, mới lại bỏ thêm một lóng tay.

Kì Minh Nguyệt nhíu nhíu mày, chịu đựng cảm giác khác thường phía sau bị dị vật tiến vào, tuy nói cũng không phải là lần đầu, nhưng lần trước là khi cửu biệt gặp lại, lại là dưới sự tức giận của Phụ hoàng, hai người tình cảm mãnh liệt làm cho hắn không có thời gian tinh tế cảm nhận, bị tình tự kia kích động cùng dục niệm khơi mào đánh sâu vào đã quên hết thảy, thầm nghĩ cùng Phụ hoàng gắt gao giao hòa, cho dù có

chút không khoẻ, cũng bị giao hoan kịch liệt kia cấp quên đi, lúc này cũng tùy ý động tác thong thả của Phụ hoàng, ngón tay y mỗi một lần chuyển động trừu sáp, đều làm cho hắn sinh ra một loại ký giác hơi khó chịu lại chờ mong càng nhiều một ít là tâm lý phức tạp, tuy nói ở kiếp trước là chưa bao giờ trải qua việc bị vây ở phía dưới như vậy, nhưng lần đó giao hoan vẫn không làm cho hắn sinh ra tình tự mâu thuẫn, hắn vẫn nhớ rõ kia cảm thụ vừa giống như thống khổ lại vừa giống như vui thích.

Thả lỏng thân mình, vẫn để ngón tay của Phụ hoàng ở cúc huyệt lay động qua lại, hương thơm của bạch phù ở trong thư phòng dần dần phiêu tán, cùng phách ngọc băng đàn trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, lại có loại khí kiều diễm nói không nên lời, bên tai lại nghe phía sau truyền đến một chút dị thanh, đúng là kia bạch phù ở trong cơ thể bị ngón tay của Phụ hoàng giảo ra niêm nị tiếng vang, tại đây trong ngự thư phòng yên tĩnh có vẻ càng nghe ra rõ ràng hơn, hắn mới bỗng nhiên nhớ lại, nơi này đều không phải là chỗ thích hợp: "Phụ hoàng….Đây chính là ở trong ngự thư phòng." Tuy rằng tư thế lúc này cũng không khó chịu gì, nhưng nhớ tới đây là nơi mà Phụ hoàng ngày thường phê duyệt tấu chương cùng hội kiến đại thần, hắn sách tóm tắt cảm thấy có chút không ổn.

"Là ngự thư phòng, thì tính sao? Minh Nhi chẳng lẽ là sợ?" Chịu đựng dưới thân trướng đau, Kì Hủ Thiên động tác trong chỉ gian lại nhanh hơn, nhận thấy được thiếu niên trong lòng cũng một thân lửa nóng, không khỏi nặng nề cười: "Nơi này của Minh Nhi…… Không phải cũng ngạnh đích thực sao, chẳng lẽ nhẫn được trở lại tẩm cung?" Bàn tay đang đặt ở bên hông trượt theo thân mình hắn chuyển qua trước người, ở dưới hạ phúc của thiếu niên gây xích mích vài cái, Kì Hủ Thiên đem dục vọng mới hiện ra vẻ trưởng thành kia nắm tới trong tay, chậm rãi bộ lộng, nghe được Minh Nhi đột nhiên phát ra tiếng thở dốc, đắc ý đích cười khẽ, "Minh Nhi nếu muốn, liền chỉ cần nói cho Phụ hoàng, mặc kệ ở nơi nào, Phụ hoàng đô hội làm cho Minh Nhi vừa lòng."

"Nếu là có đại thần cầu kiến…… Không biết Phụ hoàng khả hội cảm thấy được vừa lòng……" Trong miệng nói xong lời nói mang ý khiêu khích, Kì Minh Nguyệt chịu đựng trong miệng thở dốc, nghĩ đến ngoài cửa còn có Lưu tổng quản cùng thị vệ canh gác, liền càng đem tiếng rên rỉ trong miệng kềm nén ở trong cuống họng, bàn tay đem dục vọng nóng bỏng của Phụ hoàng cùng của chính mình hợp ở một chỗ, dùng bàn tay của hắn hợp lại cùng nhau, đem lửa nóng của hai người bộ lộng ma xát với nhau.

Nghe xong lời nói của hắn, Kì Hủ Thiên vi chau mày, lại cảm giác được dưới thân rốt cuộc không thể khả nhẫn trướng đau, chỉ gian tiếp tục động tác, cảm thấy được Minh Nhi đã có thể cất chứa hắn, liền đem thân mình của thiếu niên hơi hơi nâng lên, ngay ở trước lối vào thoáng cọ xát vài cái, không chờ Kì Minh Nguyệt phản ứng lại, đã tiến nhập một nửa.

Kì Minh Nguyệt đem hai chân đặt tại hai bên, chỉ cảm thấy ngón tay của Phụ hoàng ở cúc huyệt của hắn mới xả đi ra ngoài, liền có một vật cứng vô cùng nóng bỏng cực đại để ở tại dưới thân, không đợi hắn phản ứng, vật nóng rực kia đã xâm nhập vào trong cơ thể, đột nhiên cúc huyệt bị mở rộng tiến nhập cùng cảm giác kia, khiến cho hắn không hề phòng bị mở to mắt ra, từ trong cổ họng phát ra một trận rên rỉ.

Lúc này ở ngoài ngự thư phòng, phần đông thị vệ cùng tổng quản Lưu Dịch chính canh giữ ở trước cửa, biết bệ hạ đang cùng thái tử điện hạ nghị sự, thị vệ canh giữ mỗi người khuôn mặt túc mục đứng ở cương vị của chính, không dám hơi có lơi lỏng, lại bỗng nhiên nghe được bên trong truyền ra một câu trầm thấp ngữ thanh: "Không có trẫm phân phó, ai cũng không thể tiến vào, hiểu chưa?"

Nghe được ý chỉ của bệ hạ, ai dám không theo, mọi người vội vàng đồng ý, lại không người chú ý trên mặt Lưu tổng quản lộ ra một tia khó có được ý cười, hắn lúc trước rõ ràng nghe được trong lúc bệ hạ nói còn có tiếng than nhẹ của người còn lại, mặc dù bị ngữ thanh của bệ hạ dấu đi, nhưng lấy công lực của hắn sao lại không biết lúc này trong ngự thư phòng đang xảy ra chuyện gì.

Hơi hơi liễm hạ mắt, Lưu Dịch làm như không có việc gì hướng thị vệ quanh mình phân phó nói: "Bệ hạ đang cùng thái tử điện hạ thương thảo quốc sự, này là cơ mật, các ngươi phải tăng mạnh cảnh giới, hướng chung quanh tuần tra nhiều một chút, chớ để cho người khác đến gần, vô luận là ai, đều ngăn lại hết cho ta."

Bọn thị vệ nghe được lời ấy, lại có chút khẩn trương, thái tử điện hạ mới đăng vị, chưa cử hành lễ đội mũ cùng thái tử chi nghi, bệ hạ đã đem chuyện trọng đại quốc sự ra bàn như thế, bọn họ này đó thị vệ bất hạnh đứng ở chỗ này, nếu bị bệ hạ hoài nghi bọn họ nghe được Thương hách bí mật, thì phải làm thế nào,

vì thế một đám đều có chút bất an, đều đứng cách đại môn của ngự thư phòng xa hơn chút, còn có mấy người chạy tới chỗ xa hơn canh giữ, con lại Lưu Dịch một người canh giữ ở trước cửa.

Nghe được tiếng vang bên trong, Lưu Dịch như trước mặt không chút thay đổi đứng thẳng bất động, thậm chí người ngoài nhìn vào lại thấy có vẻ càng nghiêm túc hơn thường ngày, chỉ nghe thấy hắn hơi hơi khom người sảo trong ngự thư phòng nói một câu: "Thỉnh bệ hạ yên tâm cùng thái tử điện hạ ở trong thư phòng nghị sự, thần đã sai người ở xa xa trông coi, không có bất luận kẻ nào tiến đến quấy rầy."

Trong ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt chính tựa vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, đem tiếng thấp suyễn trong miệng nuốt đi xuống, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến Lưu tổng quản đáp lời, tuy là ngữ thanh cùng ngày thường giống nhau, hắn lại rõ ràng cảm thấy được thời điểm đang nói đến hai chữ "Nghị sự" này, lại mang theo ý cười, nghĩ đến Lưu tổng quản tất nhiên đã biết hắn cùng với Phụ hoàng đang làm những gì, Kì Minh Nguyệt rõ ràng ngồi xuống thân đi, đem dục vọng của Phụ hoàng hoàn toàn nuốt vào trong cơ thể.

Kì Hủ Thiên cũng không quản Lưu Dịch nói nói gì đó, đem lửa nóng dưới thân chôn ở bên trong đã trơn nóng kia, thấp giọng hỏi: "Minh Nhi cảm thấy được như thế nào, có thể có không khoẻ?"

Tuy rằng mới vừa rồi tiến vào có chút đột nhiên, nhưng Kì Minh Nguyệt cũng không cảm thấy được không khoẻ, cũng không có đau đớn quá lớn, nghĩ muốn là bởi vì Phụ hoàng thừa dịp lúc hắn chưa chuẩn bị bỗng nhiên tiến vào, hắn chưa tới kịp phản ứng, chỗ cúc huyệt kia lại bị ngón tay của Phụ hoàng biến thành thích ứng, không đợi hắn khép chặt lại đã cảm giác trong cơ thể bị kia cực đại cấp mở ra, biết là Phụ hoàng cố ý như thế, hắn kiếp trước kinh nghiệm không ít, tự nhiên cũng biết trong đó ảo diệu, trong lòng tuy là biết, lại ngẩng đầu vi trừng liếc mắt một cái, "Phụ hoàng nhưng thật ra kinh nghiệm phong phú đích thực nột?"

"Minh Nhi mất hứng?" Thấy hắn có vẻ tức giận, Kì Hủ Thiên cũng lộ ra ý cười, đem dục vọng dưới thân Minh Nhi nắm tới trong tay, tiếp tục bộ lộng, thấy hắn khó nhịn phát ra tiếng thở dốc, lại dám cắn môi lại không muốn phát ra tiếng rên, bất giác đau lòng hôn ở đôi môi cánh hoa của hắn, đưa tiếng rên rỉ của hắn hàm vào trong miệng.

Kì Minh Nguyệt mở miệng ra, khinh thở gấp, cảm thụ được cúc huyệt co rúm nóng rực, nhẹ nhàng cười, "Minh nguyệt vì sao phải mất hứng, Phụ hoàng tuy rằng kinh nghiệm phong phú, khả Minh Nguyệt cũng không kém nhiều ít, nếu thực luận về kinh nghiệm, Minh Nguyệt còn nhiều hơn vài năm so với Phụ hoàng đi." Kiếp trước hắn bất luận là gặp dịp thì chơi cũng thế, giường bạn cố định cũng thế, có kẻ nào không phải người sành sỏi đâu, tuy nói chưa từng bị người ôm, nhưng kinh nghiệm ôm người khác hắn cũng không tất ít hơn so với Phụ hoàng.

==========

68. Chương 68: Muốn Hỏi

Nghe được lời ấy, Kì Hủ Thiên mâu mầu trầm xuống, ý cười bên môi hơn một tia lạnh lùng: "Minh nhi nếu là nghĩ muốn được trừng phạt nhiều hơn, liền nói thêm vài câu nữa, Phụ hoàng chắc chắn phạt đến trong cái miệng nhỏ nhắn của ngươi rốt cuộc phun không ra một chữ mới thôi."

Thân mình đột nhiên bị áp chế, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy vật cứng rắn trong cúc huyệt bắt đầu ở trong cơ thể không ngừng va chạm, hắn thở hào hển không thể không ôm chặt cổ của Kì Hủ Thiên, chống lại cặp mắt bức nhân kia, trong đó mãnh liệt tình dục cùng tức giận lại làm cho Kì Minh Nguyệt gợi lên khóe miệng "…… Phụ hoàng mất hứng?" Đem câu hỏi giống y như Kì Hủ Thiên đã hỏi đáp lại, hắn cùng cặp mắt kia đối diện với nhau.

Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng, hung hăng hôn ở đôi môi cánh hoa không ngừng khép mở trước mặt, một tay ôm vào bên hông Minh nhi, một tay vỗ về chơi đùa dục vọng dưới thân hắn, nuốt vào tiếng than nhẹ thở dốc trong miệng hắn, đoạt lấy hết thảy phản ứng cùng lời lẽ của hắn, nụ hôn bá đạo mà lại mang theo một chút tức giận, giống như đang phát tiết bất mãn, tuy biết Minh nhi có quá khứ của hắn, nhưng từ trong

miệng hắn nói ra, lại vẫn là làm cho y hết sức tức giận, nghĩ đến Minh nhi trong quá khứ là như thế nào ôm người khác, còn có hắn trong miệng từng nhắc tới cái tên gọi là đồng bọn kia, Kì Hủ Thiên nhíu chặt mày lại, trầm thấp ngữ thanh nói: "Là Minh nhi khiến Phụ hoàng mất hứng, trong chốc lát mặc dù là cầu xin tha thứ, Phụ hoàng cũng sẽ không đem ngươi buông ra."

"Cầu xin tha thứ? Phụ hoàng chính là đang nói đùa… Minh Nguyệt… lúc nào là cầu xin người tha thứ……" Kì Minh Nguyệt bị độ mạnh yếu không ngừng đánh sâu vào cùng vật cứng trong cơ thể nóng bỏng dẫn tới một trận run rẩy, cơ hồ không thể lên tiếng, tiếng nói đứt quãng vang lên, đón nhận đôi mắt Kì Hủ Thiên dừng ở trên mặt hắn, tiến sát lại, đem lưỡi tham nhập trong đó một phen gây xích mích, ôm lấy cổ y, nâng lên thân đón lấy yêu cầu của y, không hề có chút khiếp ý.

"Như thế, Phụ hoàng chính là cầu còn không được." Kì Hủ Thiên liếm liếm môi, hơi hơi hạp nổi lên mắt, bạc thần gợi lên một chút độ cung, trong đôi mắt dục hỏa bốc lên in dấu thân ảnh của thiếu niên trước mắt, kia vi tán sợi tóc, còn có hắn thấp nhiệt đôi môi, nhìn thẳng trong mắt hắn có giống nhau dục vọng, đôi mắt ở ngày thường trong trẻo nhưng lạnh lùng lại bị lửa nóng tình niệm thay thế, nói không hết mị hoặc dẫn nhân, khiến cho hắn không khỏi chờ mong suy nghĩ nhìn một cái Minh nhi ở dưới tình dục bộ dáng càng thêm điên cuồng.

Tiếng rên rất nhỏ cùng tiếng thở dốc không cố ý áp chế, còn có thường thường truyền ra tiếng động ướt át va chạm, ở trong ngự thư phòng yên tĩnh đem nguyên bản yên lặng nhiễm thượng hơi thở tình mầu kiều diễm, ở trong long ỷ phía sau án thư, thân ảnh hai người giao triền ở trong ánh chiều tà hoàng hôn vào đông chiếu rọi ra một mảnh sắc màu ấm, rơi trên mặt đất cấu thành tối ám ảnh, tiếp tục đủ loại động tác dẫn nhân xa tư.

Tình hình qua đi, Kì Minh Nguyệt miễn cưỡng tựa vàotronh lồng ngực Kì Hủ Thiên, quần áo chưa chỉnh, vật cực đại kia chưa hoàn toàn nhuyễn hạ như trước vẫn ở lại trong cơ thể hắn, chỉnh lại một chút mái tóc hơi rối loạn, hắn vừa muốn đứng dậy, liền bị Kì Hủ Thiên ngăn trở, nghi hoặc ngẩng đầu, bên môi đã hạ xuống khẽ hôn, bên tai nghe được Phụ hoàng khinh ngữ: "Tái để cho Phụ hoàng ôm nhiều thêm lát nữa, Minh nhi sắp sửa rời cung, Phụ hoàng lại muốn lo lắng, không bằng thêm mấy ngày bồi Phụ hoàng nhiều thêm một chút?"

"Phụ hoàng muốn Minh nhi cùng bồi như vậy sao?" Giống như ý có điều ám chỉ, hắn đưa tay vào trong vạt áo bên sướng của Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng mơn trớn, bỗng nhiên cảm giác được vật trong cơ thể lại có dấu hiệu lớn mạnh, (=.= sắc lang) đón nhận ánh mắt mang ý cười của Phụ hoàng, chỉ nghe ngữ thanh hơi trầm xuống kia đáp: "Nếu Minh nhi nguyện ý, Phụ hoàng lúc nào cũng có thể như thế cùng bồi, Minh nhi cảm thấy được như thế nào?"

"Chỉ cần là Phụ hoàng thật sự muốn, Minh Nguyệt cũng không phản đối." Nghĩ đến sắp sửa rời cung, Kì Minh Nguyệt trong lòng cũng mềm nhũn, Phụ hoàng cùng hắn gặp nhau mới không lâu, liền lại phải ly biệt, mặc dù sẽ ở một tháng sau trước lập trữ chi nghi sẽ về, nhưng dù sao đã làm cho Phụ hoàng không vui, an ủi nhiều chút cũng là nên làm.(Htrần: Minh Nhi đang dỗ anh công bá đạo như dỗ trẻ con *cười gian tà*) "Minh Nguyệt cũng sẽ nhớ rõ sớm hồi cung, Phụ hoàng không cần lo lắng."

"Minh nhi nhưng đừng lại giống như lần quay về trước, theo người khác cùng đi tửu lâu, còn đồng thực đồng ẩm, vì người tấu khúc, lần này nếu lại là như thế, Phụ hoàng khả không tha cho ngươi." Ngữ thanh mang ý cảnh cáo, Kì Hủ Thiên xoa hai má của hắn, đầu ngón tay tại trên đôi môi cánh hoa vi thũng vuốt ve, trong lúc vô tình nhìn thấy phía trong vạt áo rộng mở của Minh dọc theo chiếc cổ trắng nõn một đường kéo dài đỏ sẫm dấu vết, hồi tưởng lại bộ dáng mới vừa rồi của hắn, còn có kia sự mềm mại của thân mình khiến trong ngực rung động, dục vọng của Kì Hủ Thiên chôn ở trong chỗ kia rất nhanh trất lại lần thứ hai căng trướng đứng lên.

Nghe Kì Hủ Thiên nhắc lại ngày hôm đó, Kì Minh Nguyệt đột nhiên nhớ lại còn có việc mà Nguyễn Thiên Kì nói còn chưa báo lại, sự thay đổi của vật cứng trong cơ thể hắn tất nhiên đã phát hiện, tư cập sắp sửa thương thảo việc, hắn thân mình khẽ nhúc nhích, "Phụ hoàng từ từ, Minh Nguyệt còn có việc muốn nói……" Chưa nói xong lời lại bị đột nhiên đánh úp lại ngập vào khiến lời nói nghẹn lại trong cổ họng, chỉ kịp thán ra một tiếng than nhẹ, theo kia luật động tiết tấu động đứng lên từ từ, Kì Minh Nguyệt bất đắc dĩ hoán một câu "… Phụ hoàng."

"Chuyện gì? Minh nhi chỉ cần mở miệng nói a, Phụ hoàng khả chưa hề cản trở miệng của ngươi." (Htrần: Thiên ca, huynh quá vô sỉ rồi) Tà tà một câu thần, Kì Hủ Thiên nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của thiếu niên lần thứ hai nhiễm thượng màu sắc tình dục, vừa lòng cười khẽ, môi rơi xuống cổ của y, ở trên dấu vết vốn là đỏ sẫm lần thứ hai phúc thượng sổ mai hôn ấn.

Lần thứ hai bị hắn khơi mào dục niệm, Kì Minh Nguyệt chỉ phải nhịn xuống khoái cảm không ngừng dâng lên, tư cập lúc trước suy nghĩ, hắn thở hào hển mở miệng nói: "Ngày ấy ở trên đường đi…… Gặp được một người…… Theo hắn trong miệng biết được……" Mới nói đến đây, tốc độ chợt nhanh hơn đã làm hắn không thể thành ngôn, hơi thở lửa nóng ở bên tai phất quá, nghe thấy Phụ hoàng đích nói nhỏ: "Minh nhi thật đúng là không chuyên tâm, dám vào lúc này nhắc tới người khác, xem ra Phụ hoàng còn chưa có thể cho ngươi thỏa mãn, cần phỉa nhu đắc khiển trách gấp bội mới được."

Kì Minh Nguyệt do muốn nói xong lời nói lúc trước, nhưng theovật cứng nóng rực trong cơ thể không ngừng chuyển động, hắn miễn cưỡng chỉ phải nói ra nửa câu, "Phụ hoàng…… Cũng biết người tên là Lan Cẩn… Hắn…" Lời còn chưa dứt, cảnh vật cũng vừa chuyển, trước mắt không thấy thư tường cùng liên mạn sau lưng ghế dựa, cũng không thấy khuôn mặt của Phụ hoàng, dưới thân rõ ràng cũng phủ kín chạm vào án thư tấu chương, nghe thấy sau lưng truyền đến ngữ thanh của Phụ hoàng mang theo nguy hiểm khàn khàn tiếng nói "Minh nhi trong miệng đã nhắc tới người nam nhân thứ hai, hay là Phụ hoàng thật sự không thể thỏa mãn ngươi, ân?"

Nằm úp sấp ở trên bàn, phía sau phúc thượng quen thuộc đích hơi thở, khiến cho hai chân bị kéo mở càng rộng, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy vật lửa nóng trong cúc huyệt chậm rãi rời khỏi, lại ở trong giây lát lại lần thứ hai tiến vào, vật cực đại không hề nhỏ lại cùng bạch phù trong cơ thể lại thêm tình dịch đã lưu lại ma xát tạo ra tiếng động dâm mĩ, dục vọng trước người bị bàn tay của Phụ hoàng bao vây, trong miệng dật ra rên rỉ, lúc này hắn còn lưu một chút suy nghĩ thanh tỉnh, nghi hoặc vì sao hắn chưa từng nói rõ, Phụ hoàng liền biết Lan Cẩn kia là nam tử, xem ra người nọ quả thật là nổi tiếng hậu thế, trong lòng đã biết lời nói của Nguyễn Thiên Kì không phải là giả, dựa vào lời nói lần trước của hắn, Kì Minh Nguyệt còn muốn hỏi, để sắp tới còn tính bước đi, nhưng khoái cảm huyễn bàn đã làm cho hắn đem suy nghĩ này để qua sau đầu, đơn giản nghiêng đầu đến, gắn sát vào khuôn mặt Phụ hoàng, hai đôi môi cùng thiếp, mút lấy chiếc lưỡi trong miệng đối phương, dưới hơi thở giao hòa, lẫn nhau trong miệng lửa nóng thở dốc làm cho hai người tình dục càng thêm bốc lên.

Kì Hủ Thiên nhìn thiếu niên dưới thân nằm phục vào án thư, cần cổ hơi hơi sườn chuyển lộ ra mấy mạt mị hoặc đỏ sẫm, còn có độ cung mê người kia, lại còn sợi tóc theo hơi thở khinh suyễn mà phiêu động, trước mắt đích hết thảy tựa hồ đều ở lơ đãng gian trêu chọc dục vọng của hắn, tiếp tục động tác dưới thân, nghe thấy Minh nhi trong miệng sung sướng rên rỉ, hắn chỉ cảm thấy dưới thân hơn lửa nóng, tựa hồ chỉ cần đối với Minh nhi, đó là vĩnh viễn đều muốn không đủ vậy.

Noài cửa ngự thư phòng, Lưu Dịch chờ đợi đã lâu lúc này đang nhìn sắc trời, thần sắc bất động trên mặt vẫn như cũ không chút biểu tình, bọn thị vệ như trước canh giữ ở xa xa, thấy hoàng hôn buông xuống, trong lòng đều đang lo lắng không biết là không phải Thương Hách xẩy ra loại nào đại sự, bằng không bệ hạ cũng sẽ không thận trọng như thế, đem Thái tử điện hạ gọi đi thương lượng, hồi lâu còn không thấy đi ra, ngày xưa lúc triệu kiến đại thần, người nào mà không phải một lát thì ngay lập tức đi ra, chưa từng từng có thận trọng như hôm nay.

Đưa mắt dò xét liếc mắt một cái nhìn Lưu tổng quản thân ảnh đứng thẳng bất động, thấy hắn vẫn như trước dấu diếm thanh sắc, nhìn không ra manh mối, bọn thị vệ đều thập phần thán phục, trong lòng tán thưởng, không hổ là đi theo bệ hạ nhiều năm, nghe nói từ lúc bệ hạ thân là hoàng tử, liền đem Lưu tổng quản trên đường ngẫu ngộ gặp mà thu về dưới tay, hiện giờ xem ra, quả nhiên là bệ hạ tuệ nhãn thức nhân, đợi này hồi lâu, Lưu tổng quản trên mặt cũng không gặp chút dị sắc, chớ trách tài năng ở bên cạnh bệ hạ nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ chọc giận quá bệ hạ, bọn họ này đó thị vệ cũng nên học hỏi nhiều một chút, như thế nào phỏng đoán quân tâm mới là, cũng có thể đề phòng cái vạn nhất.

Thấy thị vệ liên quan mỗi người khuôn mặt trở nên nghiêm trang, giống như đang ở trận địa sẵn sàng đón quân địch canh giữ ở xung quanh ngự thư phòng, xa xa nhìn thấy còn có các cung nhân cùng các đại thần trong lúc vô tình đi qua đều thập phần kinh ngạc, nghĩ đến không biết xảy ra chuyện gì, lại nhìn thấy Lưu tổng quản cũng canh giữ ở trước cửa, liền biết bệ hạ nhất định là đang có chuyện quan trọng ở trong ngự

thư phòng cùng người thương lượng, cũng đều không dám tiến đến hỏi, đều ôm một tâm tư thăm dò lo lắng không yên, một đám ở xa xa không ngừng nhìn ngó, trong lòng suy nghĩ hay là An Dương bên kia có động tĩnh, chẳng lẽ Thương Hách sắp có chiến sự? Hay là Đại hoàng tử thân là dị tinh kia ở Than Châu nháo ra phiền toái? Hoặc là đó là Tam hoàng tử huyết thống không tinh khiết ở trong lao tranh cãi ầm ĩ, làm cho bệ hạ phiền lòng… Ngàn vạn lần hay là có việc xảy ra bại lộ, bị bệ hạ tra xét ra, đến lúc đó một hồi giận dữ, bọn họ khả sẽ phải chịu iên lụy.

Các đại thần ở xa xa không ngừng đi lại, mắt cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt kia, càng nghĩ càng thấy bất an, đúng lúc này, đã thấy cửa ngự thư phòng chậm rãi mở ra.

69. Chương 69: Thành Quả

Vạt áo huyền mầu ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người xẹt tới trước cửa, chỉ thấy bệ hạ đẩy cửa ra, đã từ trong ngự thư phòng bước ra, đang khoanh tay tựa vào trước cửa, vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu, ánh mắt hướng tới chỗ bọn họ đang đứng thẳng đảo qua, cũng không thấy có biểu hiện gì, mọi người lại vô tình cảm thấy được bệ hạ lúc này lại có chút tức giận.

"Các khanh nhưng thật ra thật sự nhàn rỗi a……" Kì Hủ Thiên tựa vào trước cửa thư phòng, trong động tác mang theo chút lười biếng tùy ý, trong đôi mắt khép hờ một nửa hơi hơi có chút lãnh ý, trong giọng nói cũng mang theo chút trào phúng, mới bước ra ngự thư phòng liền nhìn thấy đám đại thần đang ở xa xa, nếu không có những người này vướng bận, hắn giờ phút này đã có thể mang theo Minh Nhi quay về tẩm cung nghỉ tạm, nghĩ đến Minh Nhi kiên trì không muốn để hắn ôm đi ra, hắn lại hơi hơi nhăn trán lại. (kí lí do anh í tức giận thiệt là chấm chấm quá đi =")=)

"Phụ hoàng vì sao lại tức giận, các vị đại nhân quan tâm quốc sự như thế, Phụ hoàng nên thấy vui mừng mới phải."

Không biết từ khi nào, cạnh cửa xuất hiện thân ảnh của người còn lại, mọi người xa xa nhìn lại, chỉ thấy Thái tử Điện hạ chính ỷ ở cạnh cửa, trên mặt mỉm cười cũng không chút nào lộ vẻ trầm trọng, thần sắc như thường, không khỏi đều yên lòng, xem ra bệ hạ cũng chỉ là tìm Thái tử Điện hạ trao đổi việc lập thái tử, cũng không phải đại sự gì phát sinh với Thương Hách, là bọn hắn này đó thân là thần tử quá mức lo lắng, nhưng có quân vương tâm ý khó dò như thế, há lại có thể trách bọn họ mọi chuyện đa tâm, thật sự là uy nghi đế quân làm cho bọn họ không thể không như thế, trước mắt xem ra nếu vô sự, bọn họ vẫn là mau chút rời đi mới phải, nếu nhiễu bệ hạ nghỉ ngơi, chỉ sợ vô sự cũng sẽ thành có việc, vì thế vội vàng đến gần vài bước, hành lễ xong mới cẩn thận lui ra.

Kì Minh Nguyệt chịu đựng sự khó chịu dưới thân, miễn cưỡng đi đến cạnh cửa, bên môi hàm chứa ý cười tựa vào trên khung cửa, xem ra hắn quả thực cũng không đoán sai, bị Lưu tổng quản cùng bọn thị vệ như thế động tác một nháo, há có thể không đưa tới sự chú ý của người khác, thân là quân chủ, mỗi tiếng nói cử động cùng sẽ bị người làm như có thâm ý khác, trong lòng suy nghĩ thấu đáo thêm vài phần, như Phụ hoàng lời nói và việc làm không cố kỵ như thế, tự nhiên sẽ bị xem như người hỉ nộ vô thường, hôm nay đợi hắn cùng với Phụ hoàng ở trong ngự thư phòng hồi lâu như vậy, nếu không người phỏng đoán gì mới là thật là kỳ quái.

Nghĩ đến mới vừa rồi ở trong ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng lại thêm chút độ cung, nghiêng người đưa đến một ánh mắt ám mầu tới người bên cạnh: "Sự lợi hại của Phụ hoàng, minh nguyệt đã biết, sau này chắc chắn không phụ sự dạy bảo của Phụ hoàng, để cho Phụ hoàng cũng biết một chút năng lực của Minh Nguyệt." Dù chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng vẫn là không tự chủ được đem Phụ hoàng cùng tình nhân trong quá khứ đi so sánh, không thể không nói, nếu ở kiếp trước có thể gặp được người như ph vậy, hai người tuyệt đối là kỳ phùng địch thủ, không giống như hôm nay, thân mình hắn bất quá mới mười lăm tuổi, cùng Phụ hoàng đối lại thật là hơi ở thế hạ phong, bất quá tuy là như thế, hắn cũng dĩ nhiên hưởng thụ được sự vui thích khoái hoạt trong đó, đối với Phụ hoàng, hắn không ngại bị vây phía dưới, huống chi, còn nhiều thời gian……

Ý cười bên môi hắn cùng vẻ mặt mang ánh mắt mờ ám khiến cho Kì Hủ Thiên nhướn mi cười khẽ: "Minh Nhi đang nghĩ đến chủ ý gì, Phụ hoàng chính là nhất thanh nhị sở (biết rõ), đáng tiếc ngươi hiện giờ còn nhỏ, nghĩ muốn làm điều này vẫn là còn sớm một chút." Ha ha cười, Kì Hủ Thiên bỗng nhiên đưa hắn bế đứng lên "Không có người ở tại bên ngoài, Minh Nhi có thể để cho Phụ hoàng ôm ngươi đi trở về đi?"

Lưu Dịch đã sớm sau khi các đại thần lui ra liền vẫy lui thị vệ, không nói một câu đứng ở một bên, trên mặt nhân lời nói mới vừa rồi của điện hạ mà hiện ra một chút ý cười, nghĩ đến thực sự một ngày điện hạ được đền bù mong muốn, không biết bệ hạ hội sẽ có phản ứng gì, ý cười kia liền càng có chút rõ ràng hơn.

"Phụ hoàng chẳng lẽ không thấy Lưu tổng quản vẫn đang ở đây sao?" Lưu tổng quản sớm biết hết thảy của hai người, hắn cũngkhông để ý ở trước mặt Lưu tổng quản phải như thế nào, lời này chính là vui đùa chi ngữ thôi, ôm trụ cổ của Phụ hoàng, ỷ ở trong lồng ngực của y, nếu là lúc trước, Phụ hoàng ôm hắn đi ra ngự thư phòng, kia đó là kỳ cảnh đi, không biết các đại thần liệu hội có tưởng hắn cùng với Phụ hoàng thương thảo quốc sự mà quá mức mệt nhọc, mới có thể thấy thân thể không khoẻ. Khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hắn bỗng nhiên cảm thấy được trong cung cũng đều không phải là mọi chuyện không thú vị, xem sắc mặt các đại thần này đoán suy nghĩ trong lòng bọn họ, cũng là kiện tiêu khiển thú vị.

"Minh Nhi nhìn sai rồi, nơi này làm gì có người khác? Trong mắt Phụ hoàng chỉ có nhìn thấy một mình Minh Nhi, không thấy người khác ở bên đâu." Ở trên gương mặt Minh Nhi hạ xuống một nụ hôn, cố ý đùa hắn, bàn tay các ở trên lưng hắn nhẹ nhéo một chút, chậm rãi gợi lên khóe miệng, lộ ra vẻ tươi cười giảo hoạt.

Cầm lấy bàn tay ẩn hàm dây dưa của Phụ hoàng, đầu ngón tay ở trong lòng bàn tay y như có như không phát họa vài cái, Kì Minh Nguyệt phản bác nói: "Chẳng lẽ là Phụ hoàng ánh mắt không tốt, vẫn là lúc trước quá mức mệt nhọc, mới có thể làm như không thấy, Minh Nguyệt chính là nhìn thấy Lưu tổng quản."

Đem hai người trong lúc đó hết thảy xem ở trong mắt, Lưu Dịch nghe đến đó, trên mặt đã hiện ra ý cười rõ ràng: "Thần không ở, bệ hạ cùng điện hạ mời tùy tiện."

Ném những lời này, hắn đột nhiên tại chỗ tiêu thất bóng dáng, lời nói đọng ở lại trong không khí còn có thể bắt giữ được âm cuối mang ý trêu chọc.

"Lưu tổng quản đã không còn, là Minh Nguyệt nói sai, Phụ hoàng nếu là vì câu nói mới vừa rồi kia phạt ta, cũng phải quay về tẩm cung mới phải." Sợ nhân câu nói lúc trước kia lại đưa tới sự "Trừng phạt" của Phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt vội vàng dùng lới nói ngăn chận hành động có thể xảy ra của y, trước cửa ngự thư phòng, chung quy không phải chỗ thích hợp.

"Nếu Minh Nhi biết sai, Phụ hoàng liền tạm thời buông tha ngươi." Lại ở bên hông hắn nhéo một phen, Kì Hủ Thiên ôm hắn trở về tẩm cung, vẫy lui cung nhân hầu hạ, thật cẩn thận đưa hắn đặt ở trên giường.

Mới được đặt nằm xuống giường, Kì Minh Nguyệt liền bị áp chế thân mình, tiếp theo đó là cực nóng nụ hôn sâu vô cùng, mở miệng ta tùy ý Phụ hoàng thăm dò, hắn cũng lấy lưỡi đón chào, thẳng đến hai người đều có chút khinh suyễn, mới định thần mở miệng nói:

"Minh Nhi lúc nãy có bị thương không? Phụ hoàng giúp ngươi tắm rửa, sau đó bôi thêm chút bạch phù được không?"

"Bạch phù đích thực là dùng rất tốt, Phụ hoàng không cần lo lắng, ta không sao." Giờ phút này dưới thân có chút khó chịu, nhưng cũng không cảm giác thấy đau đớn, lúc đó đã làm đủ chuẩn bị, hẳn là chưa từng thương đến mới đúng, nhớ tới việc lúc trước muốn hỏi ở trong ngự thư phòng, hắn quyết định chốc nữa phải hỏi cho rõ ràng.

Kì Hủ Thiên phân phó cung nhân chuẩn bị dụng cụ tắm rửa, ôm lấy thân mình thiếu niên, vẫn là cảm thấy được có chút lo lắng, vừa đi vào phòng tắm, cẩn thận cởi ra quần áo hắn, đưa thân mình hắn đặt ở trên, tinh tế xem xét một phen, mới cởi bỏ hết quần áo bước vào trong nước.

Đưa thân mình hắn ôm vào trước ngực, Kì Hủ Thiên đưa ngón tay tiến nhập vào trong cúc huyệt, có độ trơn của tình dịch, lúc này cũng không cảm thấy khó khăn, cọ quanh nội vách tường đem thứ bạch trọc này chậm rãi dẫn ra ngoài, hắn đem vành tai của thiếu niên trong lồng ngực hàm vào trong miệng tinh tế duyện hôn, tiếp theo, lời nói tràn ngập tối tình mầu liền ở bên tai Kì Minh Nguyệt vang lên: "cái miệng nhỏ nhắn

của Minh Nhi khả rất lợi hại, nuốt không ít đâu, lúc này còn giữ rất nhiều thứ chưa phun ra sạch sẽ, Phụ hoàng phải ở tái tiến vào một ít mới được, Minh Nhi nên chịu đựng chút mới được……"

Theo ngữ thanh của y, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy ngón tay trong cúc huyệt lại tiến vào không ít, thả lỏng thân mình, để cho Phụ hoàng giúp hắn rửa sạch, hắn cũng không cảm thấy có gì ngượng ngùng: "Chỉ cần Phụ hoàng nhanh một chút liền hảo, Minh Nguyệt còn có việc muốn hỏi." Việc mà Nguyễn Thiên Kì nói còn chưa hỏi rõ, còn có người tên Lan Cẩn mà hắn đã nhắc đến kia, ngày ấy thí nghiệm lực của Niệm trần, lại trong lúc vô tình từ trong miệng hắn biết được một chuyện, lại biết việc này bị coi là cơ mật, không khỏi đối với Lan Cẩn trong lời hắn nói có chút tò mò, lại thêm Phụ hoàng cũng biết chuyện này, như vậy xem ra người này quả thực bất phàm. Phải biết có thể bị Phụ hoàng nhớ kỹ, tất nhiên sẽ không phải là hạng người vô danh tầm thường.

Chờ rửa sạch vật dưới thân của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên mới yên tâm mang tạo hương tinh tế xoa lên, thấy Minh Nhi vẻ mặt trầm tư, hắn liền cũng không nói gì, chỉ để ý giúp hắn gội sạch tóc, tắm sạch thân mình, mới bắt đầu tắm rửa cho chính mình.

Kì Minh Nguyệt lấy lại tinh thần, vuốt vuốt mái tóc thật dài, phát hiện trên người đã được để ý sạch sẽ, ngẩng đầu cười, cầm lấy bố khăn chuyển qua trước ngực Kì Hủ Thiên, theo kia làn da rắn chắc kia, chậm rãi giúp hắn lau người.

"Minh Nhi lúc trước muốn hỏi chuyện gì? Về cái tên Nguyễn Thiên Kì kia, hay là Lan Cẩn?" Vẻ mặt hưởng thụ ánh mắt khép hờ một nửa, nheo lại, Kì Hủ Thiên ở bên môi hắn nhẹ hôn một chút, tựa vào bên cạnh hồ tắm nửa ôm Kì Minh Nguyệt, mở miệng hỏi.

"Nguyên lai Phụ hoàng sớm biết, ngày ấy ở tửu lâu người cùng ta đồng ẩm là Nguyễn Thiên Kì, kia Phụ hoàng cũng biết hắn nói cho Minh Nguyệt chuyện gì?" Trong nước, mái tóc đen của hai người theo dòng nước dây dưa cùng một chỗ, phân không rõ lẫn nhau, lấy tay vuốt vài cái, Kì Minh Nguyệt lúc này mới phát hiện tóc trên đầu của hắn đã dài thêm rất nhiều, ở kiếp này tất cả mọi người là tóc dài, cùng thời cổ mà hắn biết không có bất đồng, chính là hơn nam phi thiếu thái giám (nhiều nam phi hơn, không có thái giám), không biết trong chốn giang hồ thì như thế nào, nếu Nguyễn Thiên Kì kia là con trai của Minh chủ, như vậy nói ra, người cha đó chính là võ lâm minh chủ. Việc được võ lâm minh chủ coi trọng như thế, theo lý không phải tầm thường. Bạn đang ?

Nghe được Minh Nhi hỏi, Kì Hủ Thiên mở mắt ra nói: "Hắn chính là nói, Lan Cẩn kia từ trước chưa từng hiện thân, Vân hạo sơn trang lại xảy ra chuyện, đã tụ không ít giang hồ nhân sĩ, thiên hạ đại hội kia trù bị hồi lâu có thể sắp sửa phải kéo dài thời hạn." Nói những lời này, thấy Minh Nhi lộ ra rõ ràng vẻ kinh ngạc khó thấy được, Kì Hủ Thiên cười nhẹ vài tiếng: "Minh Nhi lại cũng biết, Nguyễn Thiên Kì phụng mệnh đi vào Diệp Diệu thành truyền lại tin tức là đệ dư người nào?"

Kì Minh Nguyệt lần thứ hai lộ ra thần sắc kinh ngạc: "Hay là đó là Phụ hoàng?" Nguyễn Thiên Kì là nghe theo phụ thân hắn chi mệnh đến Diệp Diệu cùng người gặp, mà lại hành động dị thường cẩn thận, chưa bao giờ ở trước mặt người khác lộ ra nửa điểm hàm ý, nếu không phải hắn lấy Niệm trần cùng nhiếp, chỉ sợ cũng sẽ không biết này đó, nhưng Phụ hoàng lại biết rõ ràng như vậy, nói như thế, người mà cùng Nguyễn Thiên Kì gặp mặt có thể đó là thủ hạ của Lưu tổng quản chính là Quang Nhận.

"Không sai, ta nhớ năm đó, phụ thân của hắn – Nguyễn Ngao bất quá chỉ là kiếm phái đứng đầu có thế lực trong giang hồ mà thôi, là Phụ hoàng cung cấp nhân lực và trợ lực cho hắn tuỳ cơ hành động, đưa hắn lên làm Minh chủ, mượn tay hắn cân bằng các loại thế lực trong chốn giang hồ, hoặc là cũng có thể nói, Nguyễn Ngao là một trong những quân cờ của Phụ hoàng, Minh Nhi nên biết vì sao Phụ hoàng đối với việc giang hồ rõ như lòng bàn tay đi?" (lác mắt, anh là bá chủ ùi nhá)

Có Tương Dao lại có Nguyễn Ngao kia, trong chốn giang hồ chỉ cần có đại sự, nói vậy Phụ hoàng chắc chắn là người trước tiên biết được, khống chế giang hồ liền cũng giống như khống chế triều đình, chớ trách năm đó lại có danh xưng Ám Hoàng, nói như thế, ở trước khi đăng cơ, Phụ hoàng bị biếm ra cung đi xông xáo giang hồ, một là vì khuếch trương thế lực thu dùng người hữu dụng để đoạt ngôi vị hoàng đế, hai đó là đem giang hồ quỷ bí khó lường làm như trò chơi trước bắt đầu thí luyện đi, cho nên mới có thể khiến cho trong chốn giang hồ một phen sóng gió, thẳng đến hôm nay đều làm cho người ta nghe thấy liền biến sắc. (ý ở đây là trước khi đoạt ngôi vua thì anh thiên ảnh ra giang hồ luyện tập chơi cho zui á hơ hơ)

"Minh nguyệt sớm biết Phụ hoàng thủ đoạn, nhưng hiện giờ xem ra, vẫn là coi thường Phụ hoàng." Đuôi lông mày nâng lên mang theo tán thưởng, mỗi một càng hiểu biết thêm về y, hắn đều dũ phát cảm thấy được chính mình chưa từng chọn lầm người, người như Phụ hoàng như thế nào có thể không khiến hắn ái mộ, từ trước đến nay, chỉ có cường giả mới có thể khiến cho hắn thán phục: "Minh Nguyệt lúc này thỉnh giáo, lời nói ngày ấy của Nguyễn Thiên Kì đến tột cùng nói chuyện gì, cái gì gọi là thiên hạ đại hội, kia Lan Cẩn lại là người nào?"

"Minh Nhi đừng vội, Phụ hoàng sẽ nói cho ngươi biết." Ngâm mình ở trong nước, Kì Hủ Thiên ôm chầm lấy thân mình hắn, tiếp nhận bố khăn trong tay Kì Minh Nguyệt, vén lên mái tóc của hắn, ở sau lưng hắn lau lên, trong miệng tiếp tục nói: "Truyền thuyết trong chốn giang hồ từng có một Huyền thai lão nhân, tổ tiên hắn đã tích lũy được tài phú vô song, con cháu được hưởng, khiến cho hắn thuở nhỏ liền đọc đủ thứ thi thư, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, lại duyệt hết thiên hạ chí bảo, nhận biết tất cả huyền diệu, có thể nói không gì không giỏi không gì không biết, nhưng không người nào con người toàn vẹn, hắn tuy có trí tuệ vô song, cũng không tinh thông võ nghệ, rồi sau đó nhân hoài bích có tội, (vì có tài hoa mà bị tội) bị người trong chốn giang hồ mơ ước này tài phú tìm mọi cách làm khó dễ, rơi vào đường cùng ẩn cư núi rừng, từ đó biến mất ở trong giang hồ, không người nào biết nơi hắn đi, rồi sau đó nghe nói, mỗi cách hơn mười năm, sẽ thấy có truyền nhân của hắn xuất hiện, giang hồ thịnh truyền, được người này có cả thiên hạ, vô số vũ lâm nhân sĩ vì mưu đoạt tài bảo trong tin đồn kia mà đổ xô vào, hiển nhiên cũng có nhiều quốc gia bí mật xen lẫn trong đó, ở trong mắt bọn họ xem ra, nếu có thể có được trí tuệ của người này cùng tài phú người này mang theo, được thiên hạ cũng không tất là việc không thể."

Nghe xong lời này, Kì Minh Nguyệt khinh thường xả ra một tia cười lạnh, mặt mang trào phúng: "Người được người này thì nên thiên hạ? Thiên hạ nếu như đã được đoạt như vậy, làm sao còn có thể có cục diện hôm nay. Tam quốc cùng tồn tại thời gian cũng đã lâu lắm rồi, nếu đúng theo như lời đồn đãi, hơn mười năm trước liền nên có người nhất thống thiên hạ." Cười nhạo một tiếng, hắn hỏi tiếp nói: "Hay là Lan Cẩn đó là truyền nhân của Huyền thai lão nhân đó?"

"Không sai, Lan Cẩn người này hành tung mơ hồ, cũng không biết xuất thân, nhưng tài học phi phàm, cũng không tiếc rẻ tiền tài, cùng Thiếu chủ Vân Hạo Sơn Trang là bạn tốt nhiều năm, một ngày hắn bỗng nhiên biểu lộ thân phận, tỏ vẻ sắp sửa ở Vân hạo sơn trang chọn chủ, đem một thân tài học cùng tài bảo cùng thác, dẫn tới trong chốn giang hồ một mảnh náo động, nhưng lại đã biến mất, tìm không thấy bóng dáng của hắn."

Hết chính văn chương 69

70. Chương 70: Khởi Hành

"Rồi sau đó Vân Hạo Sơn Trang gặp chuyện không may, Lan Cẩn người này lại không hiện thân, mới có tin rằng thiên hạ đại hội sắp sửa phải kéo dài thời hạn được nói đến đi." Kì Minh Nguyệt tiếp lời nói, trong đôi mắt hơi hơi liễm hạ tất cả đều là vẻ trầm tư, Vân Hạo Sơn Trang ở Thương Hách cảnh nội (nằm trong vung đất của Thương Hách), Lan Cẩn lựa chọn lúc này chọn chủ, chính là bởi vì nơi này là địa bàn của bạn tốt, hay là có thâm ý khác, khiến người khác không thể không tinh tế cân nhắc một phen.

"Tuy nói là muốn kéo dài thời hạn, nhưng trong thiên hạ có bao nhiêu người vì Thương Hách mà đến, trong Vân Hạo Sơn Trang kia cũng đã tụ tập không ít giang hồ nhân sĩ, trong đó nói không chừng cũng có người ở quốc gia của hắn, chờ Lan Cẩn kia hiện thân, sẽ có trò hay để xem." Kì Hủ Thiên mang theo vẻ hứng thú rõ ràng, bạc thần chậm rãi gợi lên một mạt khinh thiển ý cười, nụ cười kia nếu để cho người khác nhìn thấy, chỉ sợ là hội không rét mà run, nhưng với Kì Minh Nguyệt mà nói, lại chỉ nói lên rằng việc này xác nhận thập phần thú vị, bằng không cũng sẽ không làm cho Phụ Hoàng lộ ra loại vẻ mặt này: "Hay là Phụ Hoàng cũng đã an bài nhân thủ tiến đến Vân Hạo Sơn Trang?"

"Minh Nhi cảm thấy thế nào?" Kì Hủ Thiên không đáp, cũng vẫn như cũ mỉm cười, đứng dậy đưa hắn bế đi lên, lau khô thủy tích trên người, lấy ra quần áo liền giúp hắn mặc vào, Kì Minh Nguyệt ngăn lại động

tác của hắn, tiếp nhận y bào: "Minh Nguyệt có thể tự làm được, đã vào đông luôn phải cẩn thận chút, Phụ Hoàng cũng mau chút mặc y bào vào, miễn cho bị cảm lạnh." Ở hắn nhìn nhận, Phụ Hoàng nếu là chưa từng phái người đến đó, mới là việc kỳ quái. Buộc lại dây lưng của áo bào, hắn lại lấy đến một tấm bố khắn, đưa tay hướng tới mái tóc của Kì Hủ Thiên lau.

Kì Hủ Thiên thấy hắn tự hành mặc y bào, mỉm cười, lúc này thấy hành động của hắn, lại lộ ra rõ ràng vẻ vui sướng: "Minh Nhi cũng hiểu được chiếu cố Phụ Hoàng." Trong miệng nói như vậy, trên tay lại lấy đi vật trên tay Kì Minh Nguyệt, trước giúp hắn lau khô mái tóc trên đầu, Kì Hủ Thiên mới lại tùy ý lau vài cái trên mấy sợi tóc tích nước của mình, ôm lấy thân mình hắn: "Minh Nhi đi đường không tiện, vẫn là để Phụ Hoàng ôm ngươi trở về đi."

"Nói vậy sau này lại thành thói quen mất, thân mình Minh Nguyệt ứng với còn không có yếu ớt như thế, mà nay cũng đã thành niên, Phụ Hoàng liền không thể tiếp tục trước mặt mọi người tùy ý ôm ta, điểm ấy hị vọng Phụ hoàng chớ quên." Hắn còn nhớ rõ lần trước lúc hồi cung, nhìn thấy Phụ Hoàng ôm hắn, đám các đại thần ánh mắt kinh ngạc, hiện giờ nhớ lại, vì Phụ Hoàng uy nghi cùng thanh danh, hai người quả thật không nên tái trước mặt mọi người có gì thân mật cử chỉ, ngày xưa ôm ấp năm đó tuổi còn nhỏ cũng không cảm thấy như thế nào, nhưng nếu là sau này vẫn làm như thế, liền không phải là chọc người khác cười chê sao.

"Như thế liền đáng tiếc, nếu không thể lúc nào cũng được ôm thân mình của Minh Nhi, Phụ Hoàng trong lòng sẽ gặp cảm thấy được thiếu cái gì, đích thực gian nan a." Kì Hủ Thiên ở trong miệng trêu ghẹo, ôm Kì Minh Nguyệt đem trở về phòng, đưa hắn đặt ở trên giường, lại giúp hắn vén lại mái tóc cho gọn, đem mái tóc còn ẩm ướt cẩn thận hong khô, mới tựa vào bên cạnh hắn. (ta phát hiện mí cặp cường công cường thụ toàn dùng pháp thuật hoặc công lực kinh người để … sấy tóc cho nhau =.=)

Kì Minh Nguyệt ở một bên dựa vào khung giường, kéo kéo sợi tóc đã khô mát, khuynh thân ở bên môi Kì Hủ Thiên khẽ hôn một cái, hơi nhổm người lên giữ lấy mái tóc ẩm ướt của người nọ, đã thấy có nước tích lại ở trên áo, không khỏi nhíu nhíu mày: "Phụ Hoàng đem Minh Nguyệt chiếu cố quả thật không tồi, vì sao cũng không hiểu được chiếu cố chính mình a." Trong miệng nói xong, trên tay đã vận công, đem mái tóc dìa ẩm ướt kia nắm vào trong lòng bàn tay, chậm rãi hong khô. (lại nữa =.= … gạnh tị quá, =.= ta cũng mún có mấy sấy tóc hiện đại như rứa a *đập bàn đập ghế)

Khép hờ mắt suy nghĩ, Kì Hủ Thiên khóe môi khẽ nhếch, đưa tay đặt ở trên lưng thiếu niên, xúc cảm dưới tay cũng không giống như khi còn bé nhỏ bé và yếu ớt, đã dần dần hiển lộ ra sự cứng cỏi cùng co dãn của nam tử trưởng thành, từ sau lúc Minh Nhi hồi cung hắn liền phát hiện, tướng mạo Minh Nhi dù chưa có đại biến, nhưng thân mình hắn vốn đã đặc biệt có ý vị thần thái, theo tuổi tác tăng trưởng mà trở nên dần dần rõ ràng hơn lên, bên môi ý cười như trước như nước ôn nhuận, trong đôi mắt như nguyệt bàn trong trẻo nhưng lạnh lùng lại càng nhiều chút thần thái dẫn nhân, mỗi tiếng nói cử động đều làm cho hắn tâm động không thôi, cũng làm cho hắn càng chờ mong hơn ngày Minh Nhi chân chính trưởng thành, Minh Nhi hiện giờ đã không cần sự quan tâm của y, nói vậy tương lai cũng hội trở thành sự tồn tại không kém gì hắn, đến lúc đó lại không biết chính là loại phong tư như thế nào, nghĩ đến Minh Nhi với bộ dáng như thế sẽ triển lộ ở trước mắt người khác, khiến hắn có chút tâm tư lo được lo mất vốn khó có được dấy lên, lại nghĩ đến hắn sắp rời cung, Kì Hủ Thiên không khỏi hơi hơi túc nổi lên mi.

"Minh Nhi nhớ rõ, trước cuối tháng phải hồi cung, chớ ở trên đường trì hoãn, Phụ Hoàng còn sẽ chờ ngươi đến chiếu cố a" ở trên môi hắn khinh trác một chút, Kì Hủ Thiên lại nhếch khóe môi lên, tiếp tục nói: "Nếu thiếu Minh Nhi, không người bồi Phụ Hoàng dùng bữa, tới rồi ban đêm cũng chỉ có thể một mình đi ngủ, Phụ Hoàng chính là hội tịch mịch a."

Buông trong tay mái tóc đã được làm khô, Kì Minh Nguyệt lại cầm lên mấy lọn quấn quấn ở đầu ngón tay không chút để ý, liễm hạ mắt, mang theo một chút ý cười: "Hậu cung bên trong có thể có rất nhiều phi tần chờ Phụ Hoàng lâm hạnh, cả trai lẫn gái cũng không ít, Phụ Hoàng chỉ cần tùy ý tuyển đến cùng bồi chính là." Tuy là vui đùa chi ngữ, nhưng tưởng tượng đến Phụ Hoàng nếu thực sự một ngày sủng hạnh phi tần trong hậu cung…… Trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, sợi tóc quấn quanh ở ngón tay đã bị hắn gắt gao túm chặt lấy.

"Khả Phụ Hoàng chỉ có đối với Minh Nhi mới có hưng trí, người khác toàn bộ chướng mắt, ngươi nói phải làm như thế nào cho phải đây?" Kì Hủ Thiên sao lại xem nhẹ động tác rất nhỏ đó của thiếu niên bên người,

bàn tay cởi bỏ mấy sợi tóc quấn ở đầu ngón tay hắn, ngậm lấy đầu ngón tay đã ửng đỏ kia, một phen trác hôn, bên môi đã hiện ra ý cười, trong miệng nhưng cũng không nói ra, chỉ là đưa thân mình hắn kéo vào trong lòng ngực, vỗ về hắn lưng của hắn, thỏa mãn phun ra một ngụm thở dài.

Nằm ở bên cạnh người, ngửi hơi thở quen thuộc trên người Phụ Hoàng, trong lòng hắn cũng sinh ra cảm giác hết sức không đành lòng: "Phụ Hoàng chờ Minh Nguyệt trở về." May mà theo như lời nói của Diễm Thanh, đường xá thượng cũng không tính quá mức xa xôi, trong vòng một tháng liền có thể đi về.

"Đó là đương nhiên, nếu Phụ Hoàng không cản được Minh Nhi xuất cung, hiển nhiên chỉ có thể một mình ở tẩm cung chờ Minh Nhi trở về, xem ra mặt mũi của Diễm Thanh kia đúng là rất lớn a, ý đồ muốn thương ngươi, ngươi lại đáp lễ bằng cách theo hắn đi cứu người, Phụ Hoàng cũng không biết Minh Nhi là người mềm lòng như thế đâu……" nghiêng người nhìn chống lại cặp mắt đang mỉm cười kia, thấy chân mày Minh Nhi khẽ nhướn lên, lộ ra một chút vẻ giảo hoạt, Kì Hủ Thiên bỗng nhiên nhớ ra hắn từng nhắc đến người mà Diễm Thanh cầu hắn cứu trị là thân trúng cổ độc, như thế xem ra, không phải Minh Nhi mềm lòng, mà là hắn có dụng ý khác a, trong mắt dần dần lộ ra vẻ lạnh như băng, Kì Hủ Thiên nhớ tới cổ độc đem Minh Nhi tra tấn vất vả như thế nào, trong lòng liền lộ ra một trận sát ý: "Lại là cổ độc…… Lúc này không biết hội cất giấu chuyện thú vị gì, đáng tiếc Phụ Hoàng không ở bên người, Minh Nhi cần phải mọi sự cẩn thận."

"Đã có người muốn nhờ, lại là nhân cổ độc kia, hiển nhiên không thể không đi, Phụ Hoàng nên biết, Minh Nguyệt cũng không phải kẻ dễ để người khác xắp đặt an bài, đối với cổ độc kia, Minh Nguyệt không muốn bỏ qua, thế gian tuy người thiện cổ không ít, nhưng cũng không đến mức nhiều như thế, vừa vặn cấp Minh Nguyệt gặp gỡ hai lần, lần trước cũng đã hưởng qua tư vị, lần này nên hảo hảo kiến thức một phen, nếu hai người có chút liên hệ, liền thật là việc thú vị a." Trong miệng nói xong thú vị, trên mặt Kì Minh Nguyệt đã lộ ra ý cười thâm trầm, làm như thật sự thập phần cảm thấy hứng thú, nhưng Kì Hủ Thiên như thế nào hội không biết, chuyện cổ độc mấy năm trước mặc dù đã giải quyết, nhưng này kẻ giật giây phía sau màn đã chọc giận Minh Nhi, đem trao cho Hàn gia phụ tử phương pháp thi cổ, gián tiếp khiến cho An Nhược Lam ở trên người Minh Nhi trên người hạ Liên Tâm Cổ, cuối cùng khiến An Nhược Lam thân tử, Minh Nhi mặc dù không hề nhắc đến, nhưng hắn hiểu được, với kiêu ngạo của Minh Nhi, làm cho hắn không thể dễ dàng tha thứ bị người mưu tính khiến mẹ đẻ chết ở dưới kiếm, tuy nói kia chính là ngoài ý muốn, nhưng tánh mạng của chính mình đã một lần bị người khác nắm trong tay, đó cũng là sự thật, là việc khiến cho người tự tin ngạo nghễ như Minh Nhi tuyệt đối không dễ dàng tha thứ.

"Như thế xem ra, hành trình lần này của Minh Nhi tuyệt đối không thể không thú vị, Phụ Hoàng cũng có chút tò mò, không biết Diễm Thanh muốn nhờ ngươi cứu trị là người nào?"

"Minh Nguyệt còn chưa kịp hỏi, bất quá nghe trong lời nói của hắn, tựa hồ là người trong nhà, mà lại còn đối hắn rất là trọng yếu, nhắc tới người nọ, Diễm Thanh xem ra đều cùng ngày xưa bất đồng." Dựa vào vẻ mặt ngày ấy của Diễm Thanh, Kì Minh Nguyệt không thể không đoán, người nọ nhất định là tồn tại trọng yếu nhất trong lòng Diễm Thanh, bằng không, cũng sẽ không làm Diễm Thanh thiếu gia phong tình vạn chủng kia lộ ra vẻ buồn bã.

Người trong nhà….. Nghĩ đến xuất thân của Diễm Thanh, trong mắt Kì Hủ Thiên hiện lên một đạo duệ quang, nếu hắn chưa từng nhớ lầm, nhà của Diễm Thanh…… Liễm hạ thần sắc trong mắt, Kì Hủ Thiên chậm rãi gợi lên thần, thấy thần sắc của Minh Nhi lộ vẻ khó hiểu, hắn mang theo cười mở miệng nói: "Phụ Hoàng đã xác định, việc lần này của Minh Nhi chắc chắn rất có thu hoạch."

Kì Minh Nguyệt hiển nhiên chưa từng để ý hàm nghĩa trong lời nói của Kì Hủ Thiên, nhìn chăm chú vào đôi mắt mang ý cười của y, hắn nghi hoặc hỏi: "Phụ Hoàng là có ý gì? Hay là ngươi đã biết người Diễm Thanh muốn cứu là ai?" Cũng là hắn ngày ấy chưa từng để ý hỏi rõ ràng, lại không biết Phụ Hoàng là như thế nào biết nội tình trong đó, nhìn thần sắc của y, rõ ràng đã đoán được chút gì đó, lại cố tình không muốn làm cho hắn biết được.

Vuốt vuốt mái tóc của hắn, Kì Hủ Thiên trên đôi mi đang mở to của hắn hạ xuống một nụ hộn: "Minh Nhi làm gì phải hao tâm tốn sức, chờ đến lúc xuất phát đến hỏi Diễm Thanh, liền cái gì đều hiểu được. Phụ Hoàng sẽ lệnh cho Lưu Dịch chuẩn bị xe ngựa, ngày mai ngươi liền có thể ra ngoài, cũng có thể đi sớm về sớm."

"Xe ngựa? Nếu phải chạy đi, vẫn là kỵ mã sẽ nhanh hơn." Mặc dù tại kiếp này còn chưa thử qua, nhưng ở

quá khứ hắn coi như là cao thủ thuật cỡi ngựa, có đoạn thời gian thường xuyên đi mã tràng cùng người tỷ thí, ít khi bị bại, cuộc đời này lại tập võ, chắc chắn nhớ lại kĩ thuật cũ cũng không phải việc khó khăn.

Nghe được lời ấy, khóe miệng mỉm cười của Kì Hủ Thiên càng thêm vẻ ám trầm thêm một chút, bàn tay chuyển qua vú hắn khẽ vuốt vài cái: "Minh Nhi sợ là đã quên, đã nhiều ngày ngươi có lẽ không thể cưỡi ngựa được, vạn nhất lại làm bị thương, Phụ Hoàng chính là đau lòng a." Đầu ngón tay ở phía trong đùi của Minh Nhi vuốt thẳng vài lần, thấy hắn không cam lòng nheo mắt lại, Kì Hủ Thiên lập tức liền đoán được hắn lúc này nghĩ đến chuyện gì: "Ở trước khi Minh Nhi có thể cùng Phụ hoàng sóng vai mà đứng, vẫn là không nên có ý đồ khác mới tốt, nói như thế nào, Minh Nhi vẫn là tuổi tác còn nhỏ, muốn đánh chủ ý với Phụ Hoàng, thật sự là còn sớm chút." Ha ha cười, Kì Hủ Thiên ôm thiếu niên ở sát bên cạnh, ở trên môi hắn lại hôn vài cái.

Bất đắc dĩ hạp thượng mắt, Kì Minh Nguyệt không thể không thừa nhận, muốn đem Phụ Hoàng cường giả như vậy áp vu dưới thân, cũng không phải việc dễ dàng, mặc dù hắn cùng với bên ngoài bất đồng như thế nào, trước mắt khối cơ thể này cũng chỉ mới mười lăm chi linh, nếu muốn đối Phụ Hoàng như thế nào, quả thực là người si nói mộng việc, tuy có không cam lòng, nhưng càng nhiều lại cũng là mong đợi cùng hưng phấn, nghĩ đến có một ngày có thể thường đến Phụ Hoàng tư vị…… Kì Minh Nguyệt một đôi bạc thần liền không khỏi hơi hơi giơ lên. (Htrần: ta cũng chờ mong ngóng dài cổ ngày anh nằm dưới a hắc hắc)

==========

Hôm sau sau giờ ngọ, gọi Vô Hào đi theo tùy thị, Kì Minh Nguyệt sai người đi thông tri Diễm Thanh, ước hẹn ở ngoài cung cùng xuất phát, ngồi trên cỗ xe ngựa mà Lưu tổng quản sai người chuẩn bị, vỗ về dưới thân tầng tầng nhuyễn điếm, Kì Minh Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, không biết là Phụ Hoàng đặc biệt hạ lệnh, hay là Lưu tổng quản quá mức tận trung cương vị công tác, cả bên trong xe ngựa đều trang bị da lông mềm mại cùng đệm dựa tinh xảo vây quanh, làm cho hắn đều ảo giác chính mình có phải hay không thành kia yếu đuối nữ tử, chính là một chút không khoẻ thôi, tòa thượng nhuyễn điếm liền đặt vô số tầng, còn có phúc vu phía trên là là da thú dầy dặn, ngồi xuống đi lên tựa như cả người đều phải lọt hẳn vào trong chúng, như thế quá độ bảo hộ, thật sự là khiến hắn có chút dở khóc dở cười.

Có lẽ là không muốn hai người quá mức tới gần, Kì Hủ Thiên phân phó trang bị bên trong xe ngựa thập phần rộng mở, cho dù ngồi đối diện, trung gian còn cách một cái án thư, vẫn không có chút cảm giác chật chội. Chờ Diễm Thanh lên xe ngựa, nhìn thấy bố trí trong đó, cũng không khỏi có chút líu lưỡi. (hờ, a men =.=)

"Nói vậy này lượng xe ngựa là Tôn Chủ ra lệnh chuẩn bị đi, liền ngay cả bên trong xe ngựa đều an bài như thế thỏa đáng, ở Diễm Thanh xem ra, này đó da thú đều là vật có giá trị xa xỉ, gia đình người bình thường chỉ sợ là ngay cả nhìn cũng chưa từng gặp qua, Tôn Chủ lại như thế tùy ý phô này rất nhiều, xem ra Tử Nghiêu ở trong lòng Tôn Chủ quả nhiên thập phần trọng yếu, cũng chớ trách Tử Nghiêu vừa đáp ứng với ta, Tôn Chủ liền cho đi, Diễm Thanh vốn tưởng rằng Tôn Chủ sẽ không dễ dàng đồng ý mới là." Đã là thủ hạ nhiều năm, hắn sao lại không biết thủ đoạn của người nọ, mặc dù số lần gặp qua không nhiều lắm, nhưng mỗi một quay về đều khiến hắn không tự chủ được sinh ra vài phần kính sợ ý, cũng không biết là vì sao, nghĩ đến hắn Diễm Thanh cũng không phải người nhát gan, lớn nhỏ trường hợp cũng gặp qua không ít, nhưng mỗi khi thấy Tôn Chủ, sẽ thấy bị khí thế của hắn bức bách, nghe theo hắn hiệu lệnh tựa hồ thành việc đương nhiên, rốt cuộc không rảnh suy nghĩ khác.

Nhìn liếc mắt một cái Trình Tử Nghiêu đang ngồi ở phía trước người, Diễm Thanh thùy hạ mắt, cũng chỉ có người trước mặt, mới có thể khiến người nọ lộ ra vẻ mặt lần trước chứng kiến thấy đi, ánh mắt cực nóng như vậy, là hắn chưa bao giờ ở trong mắt Tôn Chủ gặp qua, cho dù nổi giận dưới tràn ngập sát ý, trong đôi mắt người nọ cũng chỉ sẽ có huyết tinh lạnh như băng, mà tuyệt sẽ không xuất hiện như hỏa cuồng nhiệt như vậy, chính là bởi vì người trước mắt, hắn mới có hân hạnh được kiến thức tới rồi Tôn Chủ không đồng dạng như vậy, nói như đây, Tử Nghiêu nhưng lại thật sự là nam sủng Tôn Chủ sao? Do dự một chút, hắn vẫn là mở miệng hỏi: "Có lẽ Diễm Thanh không nên hỏi, nhưng như Tử Nghiêu như vậy, thật sự không giống tình nguyện vi sủng người, vì sao lại hội ở lại bên người Tôn Chủ trở thành sủng thị?"

"Sủng thị?" Kì Minh Nguyệt nhấc lên tách trà ở trên án, khinh nhấp một ngụm, tựa tiếu phi tiếu nhướn mày hỏi: "Vì sao Diễm Thanh lại tổng nghĩ đến Tử Nghiêu là nam sủng bên người hắn, mà không phải mặt khác?"

"Năm đó Tôn Chủ bên người liền có không ít sủng thị, nam nữ đều có, mặc dù không bằng Tử Nghiêu chi tư, nhưng lại được Tôn Chủ yêu thích, thường xuyên mang bên cạnh người, lần trước thấy Tôn Chủ bỗng nhiên xuất hiện lại như thế coi trọng Tử Nghiêu, Diễm Thanh mới nghĩ Tử Nghiêu cũng là một trong những sủng thị, hay là, là Diễm Thanh đường đột?" Trình Tử Nghiêu không phải nam sủng, chẳng lẽ là người trong tâm Tôn chủ? Âm thầm lắc lắc đầu, hắn là tưởng tượng không ra, nam nhân như vậy cũng sẽ có một ngày yêu thượng người khác, lại nhìn lướt qua Kì Minh Nguyệt, hắn trong lòng lại có chút do dự, nếu là Trình Tử Nghiêu như vậy, nói không chính xác thật sự đã đi vòa trong tâm của Tôn Chủ cũng không cũng biết. (Sự thật dù phũ phàng dù đau thương cũng phải chấp nhận đi a =,=)

Kì Minh Nguyệt nghe lời nói của Diễm Thanh, biết Phụ Hoàng năm đó tất nhiên có không ít cái gọi là "Sủng thị", mặc dù đã là việc quá khứ, nhưng trong lòng vẫn là nổi lên khôn kể tư vị, bất giác hơi hơi túc nổi lên mi, nắm trong tay chén trà, đã quên uống, trong lúc nhất thời cũng không thấy nói gì

Diễm Thanh thấy hắn như thế, tự giác thấy là đã hỏi việc không nên hỏi, trong lòng có chút áy náy, trên mặt lại vẫn như cũ là cầm ý cười, tự tay rót trà cho mình, cười nói: "Tử Nghiêu không tính toán việc trước đó, theo ta tiến đến cứu giúp cố nhân, Diễm Thanh lúc này đa tạ."

"Không cần nói cảm ơn, Tử Nghiêu chính là tò mò, đến tột cùng ra sao cố nhân, làm cho Diễm Thanh như thế vướng bận trong lòng?" Kì Minh Nguyệt phục hồi tinh thần lại, nhớ tới lời nói hôm qua của Phụ Hoàng, hiển nhiên trong đó còn có chút việc chính mình không rõ, lúc này vừa vặn hỏi thăm một phen.

Nghe hắn hỏi như vậy, ý cười trong đôi mắt kiều diễm nhất thời liễm đi xuống, nhìn ánh sáng màu xanh biếc nhợt nhạt trong chén, thở dài một tiếng, ánh mắt đã hướng tới bên ngoài xe, nhìn ngắm cảnh phố xá đang dần dần theo bánh xe lăn trôi về phía sau, Diễm Thanh hết mở lại khép lại miệng, lại không nói ra được nửa câu.

Cách hồi lâu, Kì Minh Nguyệt mới lại nghe thấy ngữ thanh kia giống như từ xa xa truyền đến, vẫn là như nỉ non dường như liêu nhân, lại hơn chút thản nhiên phiền muộn ý, "Hắn…… Tên là Viêm Thiến."

"Xem ra hắn đối Diễm Thanh mà nói thập phần trọng yếu." Nếu không có như thế, cũng sẽ không lấy thân phạm hiểm, dưới tình thế cấp bách nhưng lại uy hiếp hắn tiến đến cứu giúp, lấy tính tình của Diễm Thanh, không phải bị bắt buộc nóng nảy, tuyệt không hội làm hành vi ra vậy.

Diễm Thanh gật gật đầu, ánh mắt đã có chút mờ ảo, giống như bịt kín một tầng sương mù, lộ ra vài phần rất nhỏ đến không thể phát hiện vẻ thống khổ: "Viêm Thiến thật là người thập phần trọng yếu, không vi mặt khác, chỉ vì hắn đúng là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra với Diễm Thanh."

Chính là huynh đệ sao không? Kì Minh Nguyệt liễm hạ thần sắc trong mắt, dường như không có việc gì tiếp tục hỏi: "Không biết Diễm Thanh quý phủ ở nơi nào?" Nếu cứu người này là huynh đệ ruột thịt, vậy kia hướng đang đi đến chính là đường trở về nhà đi.

Mang theo vài phần chua sót, Diễm Thanh thùy hạ mắt, thản nhiên đáp:

"Vân Hạo Sơn Trang."

_____Hết chính văn chương 70 _____

71. Chương 71: Vân Hạo Sơn Trang

Trong một căn phòng đóng chặt cửa, một trung niên nam tử đang chắp tay sau lưng mà đứng, hắn đứng ở trước giường đã hồi lâu, nhìn người niên kỉ còn khá trẻ đang nằm trên giường, đôi mày nhíu chặt của hắn thủy chung chưa từng buông ra, hai tay đặt ở sau người vô ý thức nắm chặt lại.

Ngoài cửa sổ, vào đông ấm dương đang lẳng lặng rơi, tiết trời đã dần dần ấm lại, nhưng lúc này cô gái đang canh giữ ở bên giường lại chỉ cảm thấy trong phòng một mảnh thê lãnh, ánh mắt mang theo sầu bi hạ xuống

trên giường, thấy người nọ như trước giống như đang ngủ say bình thường không hề động tĩnh, sầu tư trong mắt nàng lại dày đặc thêm một chút.

Sau một lúc lâu im lặng, trung niên nam tử kia thở dài, đối với cô gái canh giữ ở một bên nói: "Nhã Nhi, nơi này liền giao cho ngươi, làm phiền ngươi ngày ngày coi chừng, tình hình Vân Cảnh Hạo trong vòng đang bất an, nhưng bên trong trang không còn người nào rảnh, cũng chỉ có ngươi mới có thể lúc nào cũng bồi ở bên cạnh hắn, sau này……" Nói đến chỗ này, hắn ngừng lại, tựa hồ có chút không thể tiếp tục được nữa, cuối cùng chính là lại thở dài một tiếng, đúng là rốt cuộc nói không được nữa.

"Vân bá bá, Nhã Nhi được ngài cứu giúp, đã là không nghĩ có thể báo đền hết, những năm gần đây nếu không có Vân bá bá thu lưu, Nhã Nhi sớm lưu lạc đầu đường, bây giờ có thể vì Viêm Thiến ca ca làm chút sự, Nhã Nhi chỉ cảm thấy vui mừng, sao lại nói là làm phiền, con cầu mong Viêm Thiến ca ca có thể sớm ngày thức tỉnh, con cũng mới có thể yên tâm." Cô gái đứng dậy, lại quay đầu nhìn nam tử trên giường, trong mắt lộ ra nhè nhẹ nhu tình.

Vân Cảnh Hạo pha giác an ủi gật gật đầu, lại chiếu cố vài câu, mới yên tâm đi ra khỏi phòng.

Cô gái trở lại chỗ cũ ngồi xuống, như trước canh giữ ở bên giường, vươn tay, cẩn thận giúp người nằm ở trên giường chính lại tư thế, vừa cẩn thận dém lại đệm chăn, ngắm nhìn dung nhan đang ngủ của hắn, dường như nhìn đến ngây ngốc.

Lúc này ở phía bên ngoài Vân Hạo Sơn Trang, một chiếc xe ngựa đang chậm rãi hướng trước cửa chạy tới, Kì Minh Nguyệt cách liêm mạn nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cách đó không xa liền có một trang viện đơn giản thanh lịch, cổng cao sân rộng, thỉnh thoảng có người đi vào, người canh giữ cửa không nhiều lắm, cũng rất trật tự tỉnh nhiên. Chỉ cần liếc mắt một cái, đã có thể nhìn ra vị trí của người khác, nghĩ vậy đây là nơi mà Lan Cẩn kia chọn làm chỗ hiện thân, cũng là vì mục đích này a, trong mắt hắn liền lộ ra vài phần vẻ hứng thú

Vân Hạo Sơn Trang, ở vào bên trong một thành trấn hết sức tầm thường của Thương Hách cảnh nội, ở trong trấn cũng được xưng là danh môn vọng tộc, đã trải qua nhiều thế hệ, gia thế cũng có tiếng, ngoại trừ điều đó ra cũng không có mặt đặc biệt nào khác, nhưng ở trong mắt người giang hồ, Vân Hạo Sơn Trang đều có địa vị phi phàm, trang chủ Vân Cảnh Hạo một thân công lực không tầm thường, nhưng được người ca tụng lại cũng không phải là võ học tạo nghệ của y, mà là thái độ làm người phẩm tính, hết sức thẳng thắn cương trực, đúng là những từ để hình dung người này, nếu có chút việc nan giải, cùng hắn giao tình nhiều đều hội ở trong vòng Vân Hạo Sơn Trang cầu hắn ở giữa giúp đỡ, lấy tư phương pháp giải quyết, thời gian lâu, liền khiến hắn có cái tên Mạnh Thường Quân trên giang hồ, nhân duyên rất tốt, Vân Hạo Sơn Trang ở trong chốn giang hồ cũng nghiễm nhiên thành chỗ bảo trì trung lập bình ổn phân tranh.

Không biết Diễm Thanh xuất thân danh môn vì sao lại hội trà trộn vào trong Lưu Danh Quán, Kì Minh Nguyệt mặc dù tò mò, nhưng là tuyệt không hội tùy ý hỏi, lúc này sơn trang đã ở trước mắt, hắn hướng chỗ Diễm Thanh kia nhìn lại, đã thấy hắn thần sắc gian cũng không vui sướng ý, lại hơn chút lạnh như băng.

Dọc theo đường đi, từ trong miệng Diễm Thanh hỏi không ít về việc của Vân Hạo Sơn Trang, nhưng đối với Viêm Thiến kia, hắn cũng rất ít nói đến, cho dù ngẫu nhiên có nhắc tới, cũng chỉ là mấy câu nói rồi nhanh chóng cho qua, mà Vân Hạo Sơn Trang càng gần, Diễm Thanh cũng càng lúc càng ít nói, thường xuyên thật lâu không nói, không biết suy nghĩ cái gì.

Xe ngựa ở sơn trang cách đó không xa ngừng lại, Kì Minh Nguyệt đi trước xuống xe, nhìn thấu cách này Vân Hạo Sơn Trang còn có một đoạn khoảng cách, không khỏi nghi hoặc, vì sao Diễm Thanh lại bảo Vô Hào dừng ở nơi này.

Diễm Thanh không nói một câu tiêu sái xuống xe, ý bảo hai người đuổi theo, liền thẳng hướng một hướng khác của sơn trang bay tới, Kì Minh Nguyệt không có đặt câu hỏi, chính là theo đi lên, Vô Hào vốn là như không tồn tại bình thường, lúc này lại càng giống như một mạt u hồn, tùy ở Kì Minh Nguyệt phía sau, ba người thân hình khẽ nhúc nhích, đã phi thân tới bên trái của Vân Hạo Sơn Trang, Diễm Thanh vốn là quen thuộc nơi này, tìm một chỗ bí ẩn thả người nhảy, đã trèo tường mà vào.

"Nơi này không người trông coi, chúng ta có thể lặng lẽ tiến vào, không cần bị người khác biết được." Diễm Thanh đối với Kì Minh Nguyệt cùng Vô Hào nhẹ giọng nói.

Kì Minh Nguyệt không rõ Diễm Thanh vì sao phải bí mật hành tàng, đã Vân Hạo Sơn Trang Thiếu chủ, cần gì phải như thế trộm lẻn vào, trong lòng tuy là nghi hoặc, trong miệng nhưng không có hỏi, Diễm Thanh làm như thế chắc chắn có lý do của hắn, tư cập hắn đang ở Lưu Danh Quán, kia trang chủ Vân Cảnh Hạo lại là người cương trực, nguyên nhân trong đó thật cũng có thể làm cho người ta đoán được vài phần.

Lúc này trong vòng Vân Hạo Sơn Trang, đã có không ít giang hồ nhân sĩ tụ tập, từ lúc biết được Lan Cẩn đó là truyền nhân của Huyền Thai Lão Nhân, nơi này liền thành chỗ mọi người thường xuyên đi tới đi lui ngưng lại.

Sơn trang phân tiền viện cùng hậu viện hai nơi, tiền viện chủ yếu là khách phòng, dùng để chiêu đãi các lộ giang hồ bằng hữu, hậu viện cũng chính là nội viện, trừ bỏ người bên trong trang, người khác không thể thiện nhập.

Bên trong hậu viện, có một phòng ngủ cửa đóng chặt, từ trong đó phiêu ra nồng đậm dược hương tràn ngập cả sân, vô luận đi đến nơi nào, đều có thể ngửi thấy trong không khí phiêu tán mùi vị của chén thuốc, tựa hồ đã là không chỗ nào không có, có thể thấy được cũng không phải một ngày hai ngày ngao dược sở trí, mà là ngày ngày tích lũy, mới mùi vị nồng đượm như vậy.

Đi tới trước cửa, Diễm Thanh đứng thẳng hồi lâu, làm như đang chần chờ, Kì Minh Nguyệt cũng không thúc giục, chính là lệnh Vô Hào ở lại một nơi bí mật gần đó thủ vệ, nếu có chút nhân tiếp cận liền hồi bẩm cho hắn, lại qua một lúc lâu, Diễm Thanh mới giống như hạ quyết tâm, chậm rãi đem cửa đẩy mở ra.

Trong phòng, có một cô gái bồi tọa bên giường, nghe thấy thanh âm mở cửa, chính chậm rãi quay đầu ra, nàng một thân quần áo màu cánh sen đậm, thêm một chút màu trắng nhung vũ, dưới ánh mặt trời vào đông, làm cho người trước mắt sáng ngời, khuôn mặt trắng nõn phấn nộn thập phần nhỏ xinh, thản nhiên mày liễu, môi anh đào thiển phấn, mang theo vài phần mảnh mai, chớp mắt nhìn lên liền làm cho người ta không khỏi sinh ra vài phần thương nhớ, thấy người đang đứng thẳng trước cửa, cái miệng nhỏ của nàng khẽ nhếch, giống như bị loại nào kinh hách bình thường, nhìn người kia một thân bích mầu, thì thào hoán một câu, "Diễm Thanh ca ca……"

Chưa bao giờ nghĩ đến còn có thể có ngày tái kiến, nàng quả thực không dám tin, sẽ ở trong Sơn trang lại gặp được hắn, ở trong mắt nàng, hắn vẫn là bộ dáng như năm đó, liền ngay cả thân áo màu xanh đậm kia cũng không có thay đổi, tâm tư hoài phức tạp quay đầu nhìn người ở trên giường, chờ đến lúc nàng quay đầu lại, chỉ thấy người mặc y bào màu ngọc bích đã chậm rãi đi vào trong phòng, quay về phía sau nói một câu: "Đây là Tô Nhã Nhi, nhiều năm trước ta cùng với Viêm Thiến liền nhận thức nàng làm nghĩa muội, cũng sống ở trong Sơn Trang."

Nghe hắn lời nói hay là còn có người khác? Tô Nhã Nhi ra bên ngoài nhìn xung quanh, chỉ thấy một mạt thiển ngân nhan sắc lộ ra ánh mặt trời chậm rãi bước đi thong thả vào trong phòng, theo kia y bào màu bạc hướng nhìn lên trên, người tới đúng là một vị tuổi trẻ công tử, mày kiếm hiệp mâu, bạc thần cười mỉm, trên gương mặt tuấn mỹ hàm chứa vẻ ôn nhu, trong mắt cũng thản nhiên, tuy có chút mâu thuẫn, nhưng này một thân cao quý thong dong đủ để khiến người tự biết xấu hổ, liền lại làm cho người ta cảm thấy được bất luận hắn lộ ra loại nào vẻ mặt đều là đương nhiên.

Giờ phút này hắn đang nhìn chính mình, ánh mắt mỉm cười làm cho nàng cảm thấy thân thiết, rồi lại giác ra trong đó còn lộ ra vài phần xa cách: "Vị này là……" Cắn môi, nhẹ nhàng mở miệng, không biết vì sao nàng hơi hơi có chút lúng túng, giống như nàng thật trở thành khách nhân bình thường ở nơi này vậy.

"Tại hạ Trình Tử Nghiêu, Nhã Nhi cô nương gọi ta Tử Nghiêu liền được." Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào sắc mặt cô gái đã trắng bạch, nhìn lướt qua người nằm trên giường, trong mắt hiện lên một tia duệ quang, không biết vì sao, từ trước đến nay vốn là người thương tiếc nữ tử, đối với Tô Nhã Nhi này nhưng lại không có chút cảm tình tốt nào, xuyên thấu qua hơi thở, hắn rõ ràng phát hiện nàng lúc trước có tia bối rối cùng oán giận, không biết vì sao lại ẩn đi xuống, như thế xem ra, nàng tựa hồ cũng không vui với nhìn thấy Diễm Thanh trở về.

"Nhã Nhi không dám, Trình công tử chắc là bằng hữu tốt của Diễm Thanh ca ca đi, Nhã Nhi sao dám gọi xằng tục danh của công tử." Cười khẽ một chút, Tô Nhã Nhi trên mặt lộ ra một mạt ửng đỏ, cúi đầu chính trang lại quần áo, đứng dậy: "Mới vừa rồi thất lễ, Nhã Nhi không biết Diễm Thanh ca ca đột nhiên trở về, hoảng sợ, chưa từng đón chào, công tử chớ trách móc."

"Tử Nghiêu tự nhiên sẽ không trách cứ Nhã Nhi cô nương, ta chỉ là theo Diễm Thanh trở về thăm thôi, không cần khách sáo như thế." Kì Minh Nguyệt trong mắt hàm chứa ôn nhu ý cười, nhìn chăm chú vào Tô Nhã Nhi, trong miệng nói xong, đã chậm rãi bước đi thong thả bước vào trong phòng, tìm một chỗ tọa ỷ ngồi xuống.

Tô Nhã Nhi thấy hắn ngôn hành cử chỉ đều lộ ra tư thái tự nhiên, tuy là tùy ý, nhưng tuyệt không hội khiến người cảm thấy được vô lễ, trong lòng rất kỳ quái, không biết trong chốn giang hồ khi nào xuất hiện thiếu hiệp niên kỉ còn nhỏ nhưng có khí độ bất phàm như thế, lại như thế nào cùng Diễm Thanh quen biết. Liễm hạ nghi hoặc trong mắt, nàng đến bên cạnh bàn lấy chén châm trà vào, lại nhẹ nhàng xảo xảo tiêu sái tới bên cạnh Kì Minh Nguyệt, cẩn thận đặt xuống: "Đáng tiếc trong phòng không có chuẩn bị điểm tâm, Nhã Nhi chỉ có thể mời công tử dùng trà." ?

Kì Minh Nguyệt tiếp nhận chén trà, ánh mắt hơi hơi cúi xuống thấy không rõ thần sắc, lúc này thấy trên mặt Tô Nhã Nhi dấu diếm chút dị sắc, cử chỉ nhu thuận, nhìn đến thật cũng không chỗ kỳ quái, nhưng hắn cố tình tổng cảm thấy được trong đó có chút quái dị, lại nói không ra là vì sao, từ sau lúc học thiên âm, đối với hơi thở bên cạnh người hắn luôn thập phần mẫn cảm, nếu có một chút không thích hợp, chỉ cần tiếp cận liền có thể phát hiện, lúc này đó là như thế.

Trong miệng nói cảm ơn, Kì Minh Nguyệt ngửi trà hương, đối Tô Nhã Nhi mỉm cười, cùng bồi một bên, cũng không tiếp tục nói gì, Tô Nhã Nhi cũng từ sau lúc đệ nước trà liền có chút thần không tư thục, ngồi ở một bên, ánh mắt như xa xăm nhìn tới hướng người nằm ở trên giường. Từ lúc vào trong phòng, Diễm Thanh giới thiệu với Kì Minh Nguyệt xong liền chưa nói cái gì nữa, lập tức đi tới trước giường, liền đứng thẳng bất động, theo bóng dáng hắn nhìn không ra lúc này vẻ mặt như thế nào, nhưng từ hai bàn tay nắm chặt kia xem ra, hắn lúc này trong lòng tuyệt không hội bình tĩnh. Kì Minh Nguyệt cùng Tô Nhã Nhi tự nhiên chưa từng quấy rầy, chính là ngồi, một người nhìn chén nước chè xanh trong tay, ngưng thần không nói, một người lại nhìn bên giường, đang xuất thần.

Diễm Thanh nhìn chăm chú vào người ngủ say trên giường, trên mặt vẫn chưa lộ ra chút cảm xúc, nhưng đáy mắt cuồn cuộn tình cảm đã làm cho hắn trong ngày thường phong tình vạn chủng toàn bộ không thấy bóng dáng. Viêm Thiến, Viêm Thiến, Viêm Thiến…… Y là huynh trưởng huyết mạch tương liên của hắn, không thể nào khác đi, tự nhắc nhở chính mình, hắn áp chế trong lòng nỗi lo lắng bồn chồn, đến lúc xoay người lại, Kì Minh Nguyệt chỉ thấy được một Diễm Thanh thiếu gia quen thuộc, một Diễm Thanh thiếu gia trong mắt mang theo một chút mị ý, vẻ mặt thản nhiên, ngay cả quay người lại đều lộ ra mị hoặc thái độ.

"Đây là Viêm Thiến, của ta huynh trưởng, Tử Nghiêu cấp nhìn một cái, không biết là còn có thể cứu trợ." Trong miệng nói tùy ý, nhưng Diễm Thanh giơ tay nhấc chân trong lúc đó đã không còn vẻ ngả ngớn lúc trước nữa, Kì Minh Nguyệt đã nhìn ra, gặp Viêm Thiến, Diễm Thanh đã loạn tâm thần, nếu nói hắn đối Viêm Thiến như thế vướng bận, thật sự chỉ vì loại tình cảm huynh đệ, hắn là tuyệt đối không hội tin tưởng a.

"Trình công tử có thể khám chữa bệnh?" Tô Nhã Nhi nghe được Diễm Thanh trong lời nói, lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, Kì Minh Nguyệt lại hơi hơi nhướn mày, nếu y độc y gia đã đến xem quá, có kết luận, này Tô Nhã Nhi nghe xong lời ấy lại vẫn là lộ ra vẻ mặt như thế, chẳng lẽ thực sẽ có người tin tưởng một cái người xa lạ mới đến, có thể trị khỏi cổ độc mà nổi tiếng thiên hạ y độc y gia đều không thể giải? Làm như thế hình như có vẻ mừng thái quá, đáng tiếc, lại vẫn quá … một ít, hắn buông chén trà trong tay, thản nhiên vuốt cằm: "Không dám nói trước, chính là hơi có sở trường, hoặc khả thử một lần xem."

Chỉ cần đối người sinh nghi, hắn liền lại sẽ không bỏ qua chút phản ứng nào của đối phương, chỉ thấy Tô Nhã Nhi nghe xong lời ấy liền cúi đầu thở dài: "Thử một lần cũng tốt, Viêm Thiến ca ca đã mê man lâu quá rồi, nếu là nếu không thức tỉnh, chỉ sợ……" Nói tới đây, nàng làm như nhịn không được đáy lòng buồn nhớ, anh anh khóc nỉ non cất lên.

Kì Minh Nguyệt đi đến lấy từ trong người, đưa ra một phương tố khăn: "Nhã Nhi cô nương đừng vội, đợi Tử Nghiêu thử xem liền biết, nếu là hữu dụng, Viêm Thiến ít ngày nữa liền có thể tỉnh lại." Gần đến bên cạnh người, hắn lại cảm giác vẻ bi thương của Tô Nhã Nhi lúc này cũng không giả chỉ, đối với Viêm Thiến kia, đích thật là một mảnh chân tình, cũng không biết, vì sao lúc trước sẽ làm hắn sinh ra cổ quái cảm giác.

Phân phó Vô Hào đem huyền tranh bên trong xe ngựa mang tới, Kì Minh Nguyệt mới đưa huyền tranh

nhận được trong tay, chợt thấy ngoài cửa có thêm một người, Vô Hào đã ở trong phòng, ngoài cửa người là một trung niên nam tử, tướng mạo bất phàm, ánh mắt bức người, đang lườm trong phòng mọi người nhíu mày.

Diễm Thanh thấy người này, cũng không đón chào, trong miệng hoán một tiếng: "Phụ thân đại nhân." Trong ngôn ngữ cũng không hề có ý cung kính, chỉ có vẻ lạnh lùng trào phúng.

_____ Hết chính văn chương thứ 71_____

72. Chương 72: Thiên Âm Tái Hiện

Tô Nhã Nhi thấy Vân Cảnh Hạo đã đến, vội vàng đứng dậy đón chào: "Vân bá bá, Diễm Thanh ca ca đã trở lại, ngài……" Không chờ nàng nói xong, Vân Cảnh Hạo đã khoát tay áo, giẫm chận tại chỗ đi đến, hướng về phía Diễm Thanh một cái tát, Diễm Thanh nhẹ nhàng cười, lắc gười lách mình tránh ra, ngồi vào chiếc ghế ở bên cạnh Kì Minh Nguyệt: "Tử Nghiêu, đó là phụ thân của Diễm Thanh, Vân Hạo Sơn trang trang chủ, Vân Cảnh Hạo Vân đại hiệp."

Ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp lộ ra thản nhiên đùa cợt, Diễm Thanh tựa lưng vào ghế ngồi, lại thành Lưu Danh Quán kia vô hạn phong tình – Diễm Thanh thiếu gia, mái tóc bó buộc ở trước ngực hơi buông thả một chút, đôi môi tràn đầy mị mầu khẽ nhếch, thái độ dày mị hoặc biểu lộ ra ngoài, bộ dáng này của hắn nếu là bị người khác thấy, chắc chắn tâm động không thôi, nhưng ở trong mắt Vân Cảnh Hạo xem ra, kẻ chẳng biết cảm thấy hổ thẹn như thế không xứng được coi là nam tử, căn bản là kẻ không nên tồn tại ở bên trong trang, cũng không phải là nhi tử của Vân Cảnh Hạo hắn!

"Ngươi tên nghịch tử! Còn dám trở về! Kí thân thanh lâu không biết liêm sỉ, đường đường nam nhi nhưng lại……" Vân Cảnh Hạo nói tới đây, hiển nhiên đã là giận dữ, hai tay run rẩy, lại cũng không nói hết câu.

Nhân lời nói của Vân Cảnh Hạo, không khí trong phòng nhất thời trở lên khẩn trương, Kì Minh Nguyệt là khách phi chủ, không tiện ngắt lời, Vô Hào lại giống như u hồn bình thường, vốn là không có chút phản ứng, Tô Nhã Nhi kia nhưng cũng không buông lời khuyên can, chỉ là nghiêng người cúi đầu, ánh mắt dừng trên người Viêm Thiến đang nằm ở trên giường.

Mà Diễm Thanh, tựa hồ sớm đối Vân Cảnh Hạo như thế quở trách tập mãi thành thói quen, coi như không nghe thấy, thậm chí còn bưng lên chén trà, chậm rãi nhâm nhi thưởng thức, Vân Cảnh Hạo thấy vậy, lại phẫn nộ dị thường, ánh mắt đảo qua, nhìn thấy Kì Minh Nguyệt đứng ở một bên, vốn tưởng rằng người Diễm Thanh mang chắc chắn cũng không phải người trong sạch gì, mới nghĩ muốn quát mắng, lại ngoài ý muốn phát hiện, tiểu công tử nhỏ tuổi trước mắt đúng là diện mạo bất phàm, chỉ cần một cái liếc mắt liền làm cho người ta không khỏi sinh ra ý thân cận, cũng không phải kẻ lang chạ như hắn đã nghĩ: "Tại hạ Vân Cảnh Hạo, không biết thiếu hiệp nên xưng hô như thế nào?" Dù chưa thấy trên người hắn có binh khí gì, nhưng hơi thở hắn trầm ổn, vẻ mặt trầm tĩnh, thân hình đứng thẳng liền có thể nhìn ra, hắn cũng không phải công tử tầm thường không thông võ học, còn có thần thái trong ánh mắt kia, thâm thúy thản nhiên, đó là ánh mắt mà cho dù người từng trải như hắn, cũng chưa bao giờ gặp qua người nào trẻ tuổi như thế lại có ánh mắt thâm trầm như vậy.

"Không dám, tại hạ Trình Tử Nghiêu, Vân tiền bối gọi ta Tử Nghiêu là được, Tử Nghiêu đến đây chỉ vì Viêm Thiến đã trúng cổ độc, nếu là đúng phương pháp, cố gắng liền có thể làm cho hắn sớm ngày tỉnh lại." Mặc dù thấy Vân Cảnh Hạo đối với Diễm Thanh tràn đầy lửa giận, thái độ cường ngạnh, nhưng Kì Minh Nguyệt trong lòng đối với hắn cũng không có ác cảm, nếu không vì tình cảm thân thiết, thì làm gì có thái độ quở trách như thế, Vân Cảnh Hạo cũng bất quá có tâm của bậc cha mẹ bình thường với con cái thôi, cũng khổ cho Diễm Thanh, âm thầm giúp phụ hoàng làm việc, lại bị người nhà như thế chỉ trích, hắn không biện giải, tình nguyện có nhà mà không về, chắc chắn là có nguyên nhân khác, nhìn lướt qua người đang ngủ say trên giường, Kì Minh Nguyệt không thể không đoán, Diễm Thanh như thế, nói không chừng đó là vì Viêm Thiến.

Vân Cảnh Hạo nghe lời nói của hắn, lộ ra vài phần nghi hoặc không tin, cổ độc mà ngay cả y độc y gia đều không thể có thể giải nổi, tiểu công tử còn nhỏ tuổi trước mắt thật có thể giải trừ sao? Tuy có không tin, nhưng không biết vì sao y lại không cách nào lập tức cự tuyệt ý tốt của hắn, không hề liếc mắt nhìn Diễm Thanh một cái, Vân Cảnh Hạo hướng về phía Kì Minh Nguyệt chắp tay: "Một khi đã như vậy, Vân mỗ cũng không khách sáo, liền thẳng hô công tử tục danh" đi đến bên giường, nhìn tình trạng như đang ngủ say của Viêm Thiến, Vân Cảnh Hạo trong giọng nói không dấu vẻ u sầu: "Theo như lời của Tử Nghiêu, con ta quả thực có thể cứu chữa? Ít ngày nữa liền khả tỉnh lại?" Trừ bỏ lo lắng an nguy của Viêm Thiến, Vân Cảnh Hạo trong lòng còn vướng bận một kiện đại sự khác.

"Tử Nghiêu có thể thử một lần, nếu là Vân tiền bối tin được ta, có lẽ trong chốc lát liền cũng biết kết quả, " nghe xong lời ấy, Vân Cảnh Hạo lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, Diễm Thanh trên mặt lộ ra vài phần phức tạp, chỉ có Tô Nhã Nhi như trước cúi gằm đầu xuống, trong tay thu thập chén tách ở trên bàn, yên lặng không nói.

Quan sát vẻ mặt của mấy người này, Kì Minh Nguyệt liễm hạ hứng thú trong mắt, hướng mọi người nói: "phương pháp cứu người của Tử Nghiêu cùng người khác bất đồng, nếu Viêm Thiến đúng như Y gia tiền bối đã nói, vì trúng cổ độc mà không thể tỉnh lại, phương pháp giải cứu của Tử Nghiêu có thể có hiệu quả, chẳng qua làm phiền các vị ra gian ngoài chờ, nếu có người ở bên cạnh canh giữ, Tử Nghiêu e sợ sẽ phân tâm, ảnh hưởng đến việc cứu trị." Dùng thiên âm dẫn cổ độc, cần dùng toàn lực thi triển thiên âm, đem cổ độc dẫn ra, còn phải lập tức đem nó bỏ, nếu trong phòng nhân số quá nhiều, không may liền có thể khiến cho hỗn loạn, làm cho trùng cổ kia có thể thừa cơ hội, đến lúc đó liền phiền toái.

Diễm Thanh tự nhiên biết ý trong lời nói của hắn, nhìn người trên giường liếc mắt một cái, thản nhiên đứng lên, cũng không hề nhìn người khác, chỉ đối với Kì Minh Nguyệt đệ đi một ánh mắt mang theo lòng biết ơn, tiếp theo liền đi ra cửa.

Vân Cảnh Hạo hành tẩu giang hồ nhiều năm, vốn không phải hạng người lỗ mãng tùy ý dễ tin lời người khác, nhưng với lời nói của vị Trình thiếu hiệp này, trong lòng nhưng lại không thể nảy ra chút nghi ngờ lưỡng lự, cũng không từng lo lắng hắn sẽ nhân cơ hội này thương tổn đến tánh mạng của Viêm Thiến, điểm này chính hắn cũng thấy nghi hoặc, nhìn người mới gặp trước mắt, hắn chính là tin tưởng, người phong tư vô song như thế, sẽ không làm ra việc tà nịnh, hắn cũng tuyệt không nhìn sai người này, nếu không có ánh mắt độc đáo, hắn Vân Cảnh Hạo cũng sẽ không ở trong chốn giang hồ hiểm ác có được địa vị ngày hôm nay.

Kì Minh Nguyệt lệnh cho Vô Hào ở bên ngoài thủ vệ, thấy Vân Cảnh Hạo cũng đi ra cửa phòng, nhìn Tô Nhã Nhi vẫn đang canh giữ ở trong phòng, cười nhẹ nhàng nói: "Nhã nhi cô nương vì sao còn không rời đi?" Nếu nói nàng là lo lắng cho Viêm Thiến, nhưng mới vừa nghe nói Viêm Thiến có thể cứu chữa, rồi lại không thấy nàng lộ ra vẻ vui sướng, có chính là một chút hơi thở khẩn trương.

Tô Nhã Nhi chậm rãi ngẩng đầu lên, nâng lên một chút khóe miệng, cười đến có chút miễn cưỡng: "Nhã nhi muốn Viêm Thiến ca ca tỉnh lại, lại sợ phương pháp của công tử không có hiệu quả, không thể làm cho hắn thức tỉnh, trong lòng bất an, nhất thời có chút thất thần, khiến công tử chê cười rồi."

Kì Minh Nguyệt từ trong mắt nàng phát hiện một tia kinh hoàng không thay đổi, độ cung bên môi lại giơ lên thêm vài phần, hắc lắc lắc đầu: "Nhã nhi cô nương đặt Viêm Thiến ở trong lòng, có chỗ nào buồn cười, đối hắn thân thiết cũng là chuyện đượng nhiên, nếu không vì như thế, ngươi cũng sẽ không ngày ngày làm bạn, một lát không rời chiếu cố hắn, này đó toàn bộ vì hắn là người trong lòng ngươi yêu thương, phải không?"

Tô Nhã Nhi lộ ra vẻ mặt phức tạp, gật gật đầu, bị người biết được nhu tình trong lòng nữ nhân, trên mặt cũng không hề hiện lên vẻ mặt, lại hơi hơi có chút trở nên trắng, giống như cố tránh đi cái nhìn chăm chú của Kì Minh Nguyệt, ánh mắt lóe ra mang theo chút ý trốn tránh, vội vàng xoay người liền hướng ngoài cửa bước ra.

Không biết vì sao, nàng đối mặt vị công tử tuổi trẻ xinh đẹp này, trong lòng nhưng lại dâng lên bất an, đối với hắn, giống như đáy lòng hết thảy đều hội lộ ra ngoài ở trước mắt hắn, giống như tất cả vẻ u sầu không yên, mâu thuẫn giãy dụa, đều hội bị người này nhìn rõ, dưới chân vội vàng hướng ra bên ngoài đi đến, nàng đúng là cảm thấy được không bao giờ nữa muốn ở lại trong căn phòng cùng người đó.

Ngoài cửa, Diễm Thanh thở dài một hơi nhẹ, chính dựa ở phía trên thân cây, ánh nắng chiều tà chiếu rọi

lên bóng hình hắn khiến nó mang chút gì đó không thật mông lung, Tô Nhã Nhi liếc liếc mắt một cái, lược lược dời đi ánh mắt che dấu đi tình tự khác thường nào đó, Vân Cảnh Hạo đối hết thảy phía sau hoàn toàn không biết, chính là đứng ở trên khoảng đất trống, hai tay chắp sau lưng, qua lại bước đi thong thả.

Những ngày gần đây, trong chốn giang hồ sóng gió lấn tới, mà Vân Hạo Sơn trang nghiễm nhiên đã thành nơi nổi lên phong ba, ở vào vị trí của hắn, hắn sao lại không biết, đợi Viêm Thiến tỉnh lại đó cũng chính là lúc mưa gió đánh úp, chỉ vì một lời nói của Lan Cẩn,(chọn Vân Hạo Sơn trang làm nơi diễn ra đại hội võ lâm để chọn chủ – đề phòng có nàng vì lâu quá mà quên ^-^) thiên hạ quần hùng tụ họp, vô luận là người trong giang hồ hay là mật sử (mật thám) của các quốc gia khác, toàn bộ hội tụ ở quanh sơn trang, đều đang chờ Lan Cẩn xuất hiện.

Vốn phải cử hành thiên hạ đại hội vì việc của Viêm Thiến mà kéo dài mãi, tất cả mọi người đã biết được Vân Hạo Sơn trang xảy ra việc ngoài ý muốn, mặc dù còn chưa lộ ra nội tình, nhưng trên giang hồ đã đồn đãi ồn ào huyên náo, dưới tình hình như thế, Lan Cẩn khẳng định là sẽ không xuất hiện, hắn cùng với Viêm Thiến còn có vài phần giao tình, nếu là Viêm Thiến gặp chuyện không may, hắn có khi còn vì chuyện này mà lần thứ hai mai danh ẩn tích, đến lúc đó những người tụ hội tại sơn trang phải làm như thế nào, quả thực khiến cho hắn không dám tưởng tượng.

Thở dài, Vân Cảnh Hạo hướng cửa phòng đang đóng chặt liếc mắt một cái, không biết bên trong tiến hành như thế nào, đang ở lúc lo lắng, bỗng nhiên, bên tai tựa hồ nghe tới nhạc thanh như có như không.

Như nước tích tiếng động, nhỏ bé yếu ớt không thể nhận rõ, rồi lại rõ ràng vô cùng thật là tuyệt giống như dừng ở đáy lòng, không hề lạc điệu trong suốt rõ ràng, nhè nhẹ từng đợt từng đợt, nhạc thanh nhẹ nhàng chậm chạp du dương, giống như giọt nước mưa tụ tập, dần dần hối thành chảy nhỏ giọt tế lưu, ôn nhuận di nhân, khiến người không khỏi bị khúc thanh kia dẫn đi tâm thần, quên mất những việc ngoài thân, chỉ có thể chìm đắm bên trong nhạc thanh như tiếng nhạc cõi thiên thai kia.

Hoàng hôn đã dần buông trầm xuống, nhạc thanh vẫn chưa dừng lại, các đạo nhân mã vì Lan Cẩn mà tụ bên trong trang, mới đầu vẫn chưa phát giác, còn đang thương thảo việc thiên hạ đại hội, lại ở trong lúc vô tình bị âm thanh như có như không của tự nhiên kia dẫn đi tinh thần, hoàn toàn đã quên chính mình muốn nói gì, ánh mắt trao đổi kinh dị vẻ.

"Này…… Này hay là …là thiên âm thất truyền đã lâu?!" Một vị lão giả kích động đứng dậy, hướng ra ngoài tìm kiếm nơi nhạc thanh truyền, khúc thanh bên tai giống như nhiều năm trước kia, là thiên âm mà lúc hắn mới vào giang hồ may mắn nghe nói có vị tiền bối sở tấu, giống nhau xuất trần cao thượng, phảng phất giống như không phải do con người sở hữu.

"Thiên âm?"

"Cái gì gọi là thiên âm? Vọng tiền bối nếu biết xin nói cho."

"Thiên âm! Nhất định là thiên âm! Thiên âm thất truyền giang hồ lần thứ hai xuất hiện!"

"Không sai, nếu không phải thiên âm, trên đời không có nhạc thanh như thế……"

Biết thiên âm đồn đãi người đều bàn tán nghị luận xôn xao, giang hồ hậu bối còn lại là vội không ngừng hỏi các bậc tiền bối.

Trong lúc nhất thời, cả Vân Hạo Sơn trang trong vòng, toàn bộ vì nhạc thanh như thế mà sôi trào lên, Lan Cẩn chưa ra, thiên âm truyền nhân lại đột nhiên hiện thân, trong đó hay là có điều liên hệ? Trong lòng lưu chuyển các loại tâm tư, mọi người hướng ánh nhìn về phía nơi nhạc thanh phát ra, cách tường cao, trong vòng hậu viện như trước nhạc thanh lượn lờ, tấu ra liên chi âmkhông giống phàm trần.

Lúc này, Vân Cảnh Hạo đã mất đi nỗi lo lắng về việc ở tiền viện, trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, nghe xong bản nhạc này, hắn sao lại không biết này đó là thiên âm trong truyền thuyết, dò xét liếc mắt một cái Diễm Thanh đang dựa vào vào thân cây, đáy lòng xẹt qua kinh ngạc, hắn là như thế nào tìm được thiên âm truyền nhân, lại là như thế nào biết thiên âm có thể trừ cổ độc, đang ở thanh lâu, hắn quả thực như chính mình suy nghĩ là đi làm việc vô sỉ kia, hay là hắn còn có nguyên nhân khác? Tới lúc này, Vân Cảnh Hạo không thể không hoài nghi, chính mình hứa là uổng thân xưng là phụ thân, nhưng lại đối với những suy nghĩ trong lòng Diễm Thanh một chút cũng không hiểu biết.

Diễm Thanh cùng Viêm Thiến từ nhỏ đã là huynh đệ tình thâm, lúc trước nghe nói Diễm Thanh lưu luyến hoan tràng, vốn muốn tiến đến tìm hắn về, lại bị y cùng với Nhã nhi ngăn cản, rồi sau đó y liền ngủ say bất tỉnh, nếu là tỉnh lại, nhìn thấy Diễm Thanh chính mình trở về, chắc là hội cao hứng đi, nếu như Thiên Âm phương pháp có thể giải trừ cổ độc, Viêm Thiến có thể bình yên chuyển tỉnh, như vậy thiên hạ đại hội liền cũng sẽ không kéo dài thời hạn.

Theo ánh chiều tà dần dần ảm đạm, mặt trời đã lặn hẳn, trong sắc trời hôn ám, đã bắt đầu có thể thấy được trăng lạnh treo cao, xuyên thấu qua hơi mỏng mây mù, tràn ra từng đợt từng đợt thê lãnh quang mang, trong phòng nhạc thanh không biết khi nào đã ngừng lại, ngoài cửa mọi người còn đắm chìm bên trong khúc thanh lúc đây, lúc này giật mình tỉnh ngộ, không biết trong phòng tình hình như thế nào, rồi lại không dám tự tiện tiến vào, tất cả đều đứng ở chỗ cũ, không dám tùy tiện tiến đến hỏi thăm.

Vân Cảnh Hạo nghĩ đến trong phòng vị kia thiếu hiệp đã có thể đem thiên âm thi triển đến cảnh giới như thế, trong lòng an tâm một chút, nhưng không thấy Viêm Thiến, vẫn là không thể yên lòng, Diễm Thanh cũng liễm nổi lên bên môi nụ cười gượng, trên khuôn mặt luôn bình tĩnh lộ ra một chút khẩn trương, Tô Nhã Nhi nhìn thần sắc hai người, lại tiếp tục nhìn chằm chằm trước cửa, cắn môi, không biết nghĩ cái gì.

Trong căn phòng tối u ám, ánh nến đột nhiên sáng lên, Kì Minh Nguyệt buông hỏa chiết, khoanh tay đem một mạt vật thể thật nhỏ thả vào trong lửa. Huyền tranh đặt ở bên cạnh, hắn tĩnh tọa ngồi bên cạnh bàn, chờ người trên giường chuyển tỉnh.

Cổ độc đã trừ, Viêm Thiến một lát sẽ thức tỉnh, mang theo một chút tò mò, Kì Minh Nguyệt thập phần muốn biết vị huynh trưởng khiến trái tim Diễm Thanh nhớ nhung này có bộ dáng ra sao, đối với người ngủ say như chết vốn không có hứng thú, hắn từ sau lúc vào nhà liền chưa từng tiêu quá liếc mắt một cái, chính là cách giường mạn, cũng nhìn thấy một khối hình người thôi.

Kì Minh Nguyệt ỷ ở bên cạnh bàn, vẫn chưa đứng dậy gọi mấy người ngoài cửa vào, mà là mang theo vài phần hứng thú, tay chống dưới cằm, pha chút cảm giác thú vị tra xét sự dấy lên, biết y đã tỉnh lại, nhưng vẫn chưa đủ sức mở miệng, hắn liền cũng không gấp, chỉ lo bưng lên chén trà đã nguội lạnh, tùy ý nhấp một ngụm.

Đợi hồi lâu, người trên giường rốt cục đã ngồi dậy, mở miệng nói câu đầu tiên: "Ngươi là ai?" Xác nhận hồi lâu chưa từng mở miệng, ngữ thanh hắn rất khinh nhược, còn mang theo một chút khàn khàn.

"Tính nhẫn nại của Thiếu trang chủ không tồi, không biết cảm giác như thế nào, có muốn uống một chén nước chè xanh không?" Kì Minh Nguyệt cầm lấy một chén trà, châm thượng nước trà, tư thái thản nhiên giống như hắn mới là chủ nhân trong phòng, chậm rãi đem chén trà kia đặt ở trên bàn.

_____Hết chính văn chương 72_____

73. Chương 73: Viêm Thiến

Ánh mắt chuyển qua phía giường, ở dưới ánh nến chiếu rọi, Kì Minh Nguyệt nhìn Viêm Thiến, trong mắt lộ ra hơi chút kinh ngạc.

Chỉ thấy hắn một thân áo đơn, tóc dài rối tung trên người, mày kiếm liền sát, mắt phượng như thiêu, đôi môi còn lộ ra vẻ thiển bạch, cũng góc cạnh rõ ràng, bộ dáng rất là tuấn tú, nhưng làm cho Kì Minh Nguyệt kinh ngạc chính là, ánh mắt hắn trong lúc đó đúng là cùng Diễm Thanh giống nhau cả về bộ dáng.

Đồng dạng mặt mày, tương tự chính là hình dáng, nhưng lại có khí chất hoàn toàn bất đồng, lúc này mái tóc đen như bộc thả rơi ở phía trên thân áo trắng, khuôn mặt tuấn tú thấp thoáng dưới bóng trướng mạn lộ ra một chút nghi hoặc, cùng với vẻ mị hoặc như đám sương quanh quẩn của Diễm Thanh hoàn toàn bất đồng, người trước mắt, trong con mắt là màu xanh trong suốt, giống như gương sáng, cũng như suối nước chảy xuôi, thuần khiết thấu triệt như thế, tuyệt không hội khiến người sinh ra chút tà niệm, tuy là đã mê

man hồi lâu, lúc này tỉnh lại, thần thái trong mắt cũng bình thản trầm tĩnh, nhìn thẳng hắn, không chút nào hiện vẻ ốm yếu.

Ánh mắt ở trên người Viêm Thiến lại tinh tế đánh giá thêm vài lần, người thanh nhã tuấn tú như thế, không biết là có biết Diễm Thanh đối hắn lưu giữ loại tâm tư nào, nếu là biết, thanh khiết như vậy, đối mặt với song bào huynh đệ kia lưu giữ cấm kỵ loại tình cảm, trên mặt hắn lại hội hiện ra loại nào vẻ mặt? Ngẫm lại, cũng thấy thập phần thú vị. Ý cười bên môi dũ phát càng thêm rõ ràng, Kì Minh Nguyệt gợi lên khóe môi lại dương thêm vài phần, không chút nào che dấu vẻ hứng thú của hắn.

Cố ý không đề cập tới Diễm Thanh đang ở ngoài cửa, Kì Minh Nguyệt chính là tiếp tục phẩm trà, bỗng nhiên cảm thấy được mặc dù là trà đã lạnh, nhưng tư vị trong miệng cũng cũng không quá kém, hướng ngoài cửa sổ nhìn liếc mắt một cái, hắn liễm hạ ý cười trong mắt, rốt cục mở miệng đáp lại câu hỏi lúc trước của y: "Tại hạ Trình Tử Nghiêu, là ân nhân cứu mạng của ngươi."

Viêm Thiến sửng sốt, không rõ vì sao hắn lại nói như vậy, nhưng cũng biết quả thật có chỗ không thích hợp, vốn tưởng rằng chỉ là vừa ngủ qua một đêm, nhưng cảm giác lúc này lại như bệnh nặng đã lâu, người này nói như vậy mặc dù có chút cổ quái, nhưng hắn xem ra lại đều không phải là vui đùa chi ngữ.

Điều này khiến hắn không khỏi càng phát ra nghi hoặc nghiêng người ra nhìn lại, chỉ thấy phòng trong chúc ảnh lay động, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, phản chiếu quang ảnh loang lổ, người vừa trả lời kia một thân mặc ngân bào, bên môi mỉm cười, nắm trong tay chén trà vẻ mặt bộ dáng tùy ý thản nhiên, một tay lại chống ở dưới cằm, mang theo ánh mắt nhìn chăm chú, đang hướng trên người chính mình đánh giá, bị người như thế nhìn chăm chú, vốn nên cảm thấy tức giận, nhưng y dù thế nào cũng không cảm thấy được hắn thất lễ, nhìn người nọ, chỉ cảm thấy hắn vẻ mặt thản nhiên, ánh mắt như nước, giống như trăng tròn trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ thành một lớp giáp trụ trên người, tại trong phòng ánh nến mờ nhạt càng có vẻ bắt mắt hơn.

Nhìn hắn, Viêm Thiến đang muốn hỏi lại, lại nghe đến bên ngoài có âm thanh vang lên.

Ngoài cửa mấy người căn bản không dám tùy ý đi vào, nhưng nghe thấy phòng trong có tiếng nói chuyện, liền biết Viêm Thiến đã tỉnh, tất cả đều vội vàng đi đến trước cửa, Vân Cảnh Hạo vừa mới đưa tay lên, cửa phòng đã bị Diễm Thanh một phen đẩy ra.

Vọt tới trong phòng, ánh mắt Diễm Thanh thẳng tắp nhìn người trên giường, còn chưa đi đến trước giường, dưới chân cũng đã ngừng bước, trong đôi mắt các loại tình tự phức tạp không ngừng dâng lên, trên mặt không còn nửa phần mị mầu, há miệng thở dốc, nhưng lại chưa từng mở miệng nói chuyện, chỉ làm như không có việc gì nâng lên nụ cười yếu ớt, một lát, mới chậm rãi mở miệng hỏi một câu: "Ngươi…… vô sự chứ?"

Viêm Thiến nhìn thấy mấy người tiến vào trong phòng, hơi hơi sửng sốt, đợi tới lúc thấy rõ người tới, trong đôi mắt liền chỉ còn ấn hạ thân ảnh của một người: "Diễm Thanh……" Nghĩ đến vốn muốn đi tìm hắn, lúc này hắn lại chính mình xuất hiện ở trước mắt, trong lòng hắn nhất thời vui vẻ, nhưng tư cập hắn trà trộn vào thanh lâu hoan tràng, lại tại nơi cái gì Lưu Danh Quán treo đầu bài, đáy lòng liền không khỏi nổi lên tức giận, trên mặt cũng mang theo ưu mầu, trong miệng trách cứ nói: "Vì sao phải đi chỗ đó để làm việc, trong nhà không hơn tốt sao? Ngươi cũng biết ta cùng với cha còn có Nhã nhi có bao nhiêu lo lắng ngươi!"

Diễm Thanh nghe xong hắn nói những lời này, trên mặt hiện ra vẻ mặt chua sót vui sướng cùng ý cười hỗn tạp, y không biết bản thân xảy ra chuyện gì, tỉnh lại câu đầu tiên cũng vì hắn, đối với hắn tức giận cùng chỉ trích, còn có sự quan tâm của huynh trưởng, Diễm Thanh lại chỉ có thể dưới đáy lòng cười khổ, nếu không phải vì y, hắn lại như thế nào hội rời nhà, nếu không có Viêm Thiến mọi chuyện quan tâm, hắn cần gì phải nóng lòng rời đi, trong nhà không phải không tốt, mà là hắn làm không được, chỉ cần đối mặt Viêm Thiến, hắn liền không thể an tâm làm tròn thân phận đệ đệ của y, nếu không ly khai, rồi sẽ có một ngày, hắn hội khống chế không được tình cảm chính mình, đến lúc đó, không biết này trong cặp mắt trong suốt đó, hội lộ ra loại vẻ mặt nào.

"Viêm Thiến ca ca chớ nên sinh khí, ngươi không biết, ngươi chính là mê man hồi lâu, trước mắt thân mình còn yếu, không được tức giận " Tô Nhã Nhi đi qua bên cạnh Diễm Thanh, hướng chiếc ghế bên giường ngồi xuống: "Nhã nhi cấp Viêm Thiến ca ca chuẩn bị chút đồ ăn được không?" Đem đệm chăn bị buông rơi xuống hướng lên trên dấu hảo, ánh mắt nàng tràn đầy nhu tình nhìn chăm chú vào hắn.

"Đa tạ Nhã nhi muội muội." Viêm Thiến nghiêng mình đối với nàng cười, quay đầu lại đối với Diễm Thanh lộ ra thần sắc bất mãn: "Mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng ngươi nếu đã trở lại, liền không được tái rời đi, thiên hạ đại hội sắp sửa ở sơn trang cử hành, nhân thủ không đủ, thân là nhân, hiển nhiên nên vì phụ thân phân ưu, ngươi chưa có sự cho phép của ta, liền không được rời đi, nhớ kỹ chưa?" Nghĩ đến hắn vừa đi đó là phải về kia Lưu Danh Quán, ở lại ỷ lâu đối nhân mỉm cười, Viêm Thiến liền nhịn không được nhíu mày. (á á á, dễ thương quá, mắng cũng dễ thương, ta thích Viêm Thiến ca ca nha ^o^)

Thấy Nhã nhi ngồi bên giường, săn sóc quan tâm, Viêm Thiến đối với nàng vẫn là nụ cười mỉm bình thường, Diễm Thanh nói không rõ trong lòng ra sao tư vị, thùy hạ mắt, che lại chua sót trong đó, đợi tới lần thứ hai ngẩng đầu, hắn đã là lại một mảnh bình tĩnh, bên miệng lộ ra ý cười, chậm rãi vuốt cằm: "Đại ca giáo huấn rất phải, Diễm Thanh hiểu rồi, nếu không có sự cho phép của ngươi, ta tuyệt không rời đi."

Viêm Thiến nghe vậy, kinh ngạc hướng hắn nhìn lại, từ nhỏ đến lớn, Diễm Thanh chưa bao giờ hô qua nửa câu đại ca, hôm nay lại bỗng nhiên như thế xưng hô, khiến hắn nhất thời sinh ra vài phần cảm giác cổ quái, giống như tức giận, lại giống như mất mát, nhưng đệ đệ như thế nghe lời, hắn hẳn là phải cao hứng mới đúng chứ, vì sao cảm thụ trong lòng lại quái dị như thế? Tiếp tục cau mày, hắn chỉ cảm thấy từ sau lúc tỉnh lại, chuyện sự quanh mình đều lộ ra cổ quái. (ý ý ý, ra là Viêm Thiến ca cũng đã thích em ùi nha, hắc hắc, mà ca hem biết nha, ngây thơ quá a, ta tự hỏi hem biết hai người nì ai công ai thụ ta ^o^)

Kì Minh Nguyệt như cũ ngồi ở một bên, đem phản ứng của hai người đều tiểu ở trong mắt, lại nhấp một ngụm nước trà, hắn khẽ cười một tiếng, mở miệng nói: "Tử Nghiêu hôm nay mới biết Diễm Thanh có bao nhiêu đáng thương, thật sự khiến người ta đồng tình thương cảm a." Nói xong lời nói làm cho người ta khó hiểu, hắn đứng dậy vỗ vỗ bả vai Diễm Thanh, đi đến trước mặt Vân Cảnh Hạo: "Vân tiền bối, hiện giờ xem ra Thiếu trang chủ thân thể không việc gì, Tử Nghiêu cũng đã công thành cáo lui."

Diễm Thanh tự nhiên biết ý trong lời nói của hắn, tình cảm của hắn đối với Viêm Thiến, ở trước mặt Tử Nghiêu chưa từng nhiều hơn che dấu, hôm nay bị y nói đùanhư thế, hắn nhưng không cách nào phản bác, chỉ có thể xoay người, cũng rót một ly trà, dường như không có việc gì ngồi xuống ghế.

Vân Cảnh Hạo nghe được Kì Minh Nguyệt buông lời cáo từ, vội vàng chắp tay: "Sao thế được, Trình thiếu hiệp cứu tánh mạng của Viêm Thiến, Vân mỗ sao có chút bày tỏ lòng cảm ơn, ít nhất, thiếu hiệp cũng ở lại trong trang mấy ngày, để cho Vân mỗ hảo hảo khoản đãi một phen, cũng hướng các lộ giang hồ hào kiệt giới thiệu thiên âm truyền nhân, nếu ngươi rời đi, ta cũng vô pháp đối mọi người nói công đạo."

"Như thế xem ra, Tử Nghiêu không thể không quấy rầy mấy ngày." Kì Minh Nguyệt thuận thế đáp ứng xuống, từ lúc phát hiện Tô Nhã Nhi khác thường, hắn có thể nhận định lần này chưa có tới sai chỗ, mặc dù lo lắng phản ứng người nọ ở trong cung, nhưng nghĩ đến việc này có thể có nội tình còn che dấu, dựa vào cảm giác ẩn ẩn đáy lòng, hắn quyết định vẫn là ở lâu mấy ngày, chỉ cần không quá thời gian của lễ đội mũ cùng lập trữ chi nghi, nói vậy phụ hoàng cũng sẽ không quá mức lo lắng.

==========

Nghỉ tạm mấy ngày, trong lúc này, Viêm Thiến đã từ trong miệng người khác biết được chuyện cổ độc, mặc dù ở chính mình xem ra, chính là nằm mộng một thời gian hơi lâu thôi, nhưng chưa từng dự đoán được, sự thật nhưng lại hung hiểm như thế, nếu không có Diễm Thanh mời đến Trình Tử Nghiêu cứu giúp, lúc này chỉ sợ liền phải ngủ đến vĩnh viễn không tỉnh lại, không nhìn được nhân gian sự.

Vì đáp tạ Kì Minh Nguyệt, để cho hắn ở lâu thêm mấy ngày, Vân Cảnh Hạo cùng Vân Viêm Thiến cố ý vì hắn ở phía sau viện tìm một chỗ u tĩnh, trong sân nho nhỏ cảnh sắc độc đáo, an trí mấy phòng ngủ, Kì Minh Nguyệt cùng Vô Hào hai người cũng đủ an trụ, phòng ngủ của Diễm Thanh cùng với phòng của Viêm Thiến liền nhau, không biết vì sao hắn lại tự động đưa ra ý muốn cùng Kì Minh Nguyệt cùng ở, dọn vào phía sân trong kia.

Phía ngoài tiền viện, giang hồ nhân sĩ vốn không biết bên trong trang đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chỉ biết thiên hạ đại hội có thể kéo dài thời hạn, mà Lan Cẩn cũng không từng xuất hiện, thẳng đến cái ngày thiên âm tái hiện giang hồ, trong sơn trang lại bỗng nhiên tuyên bố đại hội cứ theo lẽ thường cử hành, ở trong vòng ba tháng chờ Lan Cẩn hiện thân chọn chủ, lời vừa nói ra, thoáng chốc khiến cho nảy ra vô số phỏng đoán, từ ngày ấy nghe được thiên âm, mọi người đã có dự cảm, rồi sau đó quả nhiên xác minh suy nghĩ trong lòng, trong mắt mọi người thấy đến, nhất định là ngày đó Thiên âm truyền nhân đã giúp giải

quyết phiền toái của Vân Hạo Sơn Trang, mới có thể làm cho đại hội đúng hạn cử hành, kể từ đó, người trong giang hồ lại đối với người nọ vô cùng tò mò, đáng tiếc cũng từ sau hôm ấy, rốt cuộc chưa từng nghe được thiên âm chi nhạc, cũng không biết người nọ ở tại nơi nào trong viện.

Ở lúc Lan Cẩn chuẩn bị xuất hiện, nhân ngày hôm đó, Vân Hạo Sơn Trang dĩ nhiên là một mảnh sôi trào, có thể nhập trụ lại bên trong trang, đều là trên giang hồ nổi bật chính thịnh người, nếu không phải tân tú mới xuất hiện, thì là bậc tiền bối nổi tiếng đã lâu, bất luận ra sao môn phái, đều là người có thân phận cao, trong lòng mặc dù rất muốn kiến thức Thiên âm truyền nhân ngày đó có bộ dáng ra sao, nhưng cũng sẽ không làm ra việc thất thân, cho nên cũng vẫn chưa dây dưa việc này, chỉ là nhìn thấy Vân Cảnh Hạo liền không ngừng được hỏi thăm vài câu, câu trả lời nhận được cũng chỉ là lắc đầu cười khẽ, nói bọn họ an tâm một chút chớ loạn, chắc chắn sẽ để cho bọn họ nhìn thấy phong thái của thiên âm truyền nhân.

Kì Minh Nguyệt lúc này cũng không biết một khúc thiên âm đã làm cho hắn trở thành đề tài mới trong chốn giang hồ, hắn ngồi ở trong viện, đang xuất thần nhìn vài nhành hoa mai trước mắt, phía sau lại bị vỗ một cái: "Tử Nghiêu suy nghĩ cái gì, chính là đang nhớ đến tôn chủ?"

Ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp lại lộ ra vài phần tối chế nhạo, không phải Diễm Thanh kia thì là ai, Kì Minh Nguyệt mỉm cười, cũng không phủ nhận: "Đúng thì sao, Tử Nghiêu không giống ngươi, người trong lòng ở ngay tại bên người, ngày ngày đều có thể nhìn thấy, liền cũng chỉ có thể lược lược vướng bận một phen thôi." Đứng dậy đi đến bên cạnh cây mai, cúi người nhặt lên mấy cánh hoa tuyết mai, mặc cho nó từ bàn tay chảy xuống, không biết nghĩ đến chuyện gì, trên mặt hắn lộ ra một mạt thiển hồng, chính là một cái chớp mắt, lại làm cho Diễm Thanh có bất ngờ

Chưa bao giờ gặp qua Tử Nghiêu lộ ra vẻ mặt như vậy, tự quen biết tới nay, hắn hoặc là ôn nhuận cười nhẹ, hoặc là đạm mạc thâm trầm, luôn luôn tư thái thong dong, cử chỉ tao nhã, cũng không sẽ ở trước mặt người khác lộ ra thần sắc như thế, nếu không có nhắc tới tôn chủ, chỉ sợ hắn cũng không có cơ may nhìn thấy Tử Nghiêu với bộ dáng như thế đi.

Trong lòng một trận cảm thán, nghe được ý trong lời nói của hắn, Diễm Thanh chính là lắc đầu: "Mặc dù tại bên người thì thế nào, ta cùng với hắn…… Chung quy chính là huynh đệ thôi." Không thể ngày ngày đối mặt hắn cùng với Nhã nhi, Diễm Thanh lần đầu cảm thấy được chính mình là kẻ nhát gan, nếu không có Tử Nghiêu ở bên, còn có thể nói hết một phen, chỉ sợ hắn căn bản không thể ở bên trong trang thêm một ngày nào.

Cùng Diễm Thanh ở chung thời gian đã không tính là ngắn, Kì Minh Nguyệt sao lại không biết Diễm Thanh người này xem ra có vẻ đa tình, luôn một bộ mị thái, bộ dáng tựa hồ lúc nào cũng đều muốn câu nhân, nhưng hắn lại là người thập phần chung tình, đem tất cả tình cảm đều đặt ở trên người một người, đáng tiếc người nọ không phải ai khác, đúng lúc lại là song bào huynh trường cùng mẹ sinh ra với hắn, hắn do dự thống khổ, cử chỉ liền càng phóng đãng hơn, đối với ai đều có thể chọc ghẹo trêu đùa một phen, nhưng hết lần này tới lần khác đối với Viêm Thiến, cũng không cách nào làm được.

Tính từ ngày đó Viêm Thiến tỉnh lại hai người lại hoàn toàn đối ngược nhau, Kì Minh Nguyệt khóe môi khẽ vểnh lên, như muốn nói điều gì đó, dư quang khóe mắt lại tảo đến xa xa mà đang tiến đến một mạt thân ảnh.

Tới gần bên cạnh Diễm Thanh, Kì Minh Nguyệt nhẹ nhàng nói: "Nếu là muốn Viêm Thiến, ngươi liền ngoan ngoãn làm theo ta, nhất định không thể vọng động, có lẽ, trong chốc lát liền có chuyện kinh hỉ cũng nói không chừng." Xem ở một hồi quen biết, Diễm Thanh cũng coi như được tính là bằng hữu của hắn, giúp đỡ một phen, nhìn một cái kết quả như thế nào, trước lúc chưa từ trên người Tô Nhã Nhi biết rõ chân tướng sự việc, này coi như là tiêu khiển không tồi đi.

Không đợi Diễm Thanh phản ứng, Kì Minh Nguyệt đã lôi kéo thân mình hắn tựa vào trên cây.

_____Hết chính văn chương thứ 73_____

74. Chương 74: Bại Lộ

Viêm Thiến bước lên thềm đi vào trong viện, đã nhiều ngày ở trong phòng điều dưỡng thân mình, đã khá hơn nhiều, nhớ tới ngày ấy còn chưa tới kịp cảm tạ chi ân cứu giúp của Trình Tử Nghiêu, liền tính toán đi đến chỗ ở của hắn ở trong viện hảo hảo cảm tạ, mới đi vài bước, cảnh tượng trước mắt lại làm cho ngực hắn đột nhiên nhất động, dừng cước bộ, nhìn hai người đang gắn sát ở dưới gốc cây mai, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Chỉ thấy dưới bóng cúa tán hoa mai, Diễm Thanh cùng Trình Tử Nghiêu giống như vô cùng thân thiết ỷ ở phía trên thân cây, y bào màu xanh ngọc bích cùng tay áo màu trắng bạc như giao hòa vào nhau, hai người cùng tựa vào nhau nhìn không thấy biểu tình, nhưng hai mái tóc giao triền đã ở trong gió vũ ra vạn phần kiều diễm, những cánh hoa tuyết mai màu hồng phấn ở trên người hai người bay xuống, làm cho cảnh tượng xinh đẹp như bức tranh này lại càng tăng thêm mấy phần thi tình.

Không biết Trình Tử Nghiêu nói chút cái gì, Diễm Thanh hơi hơi nghiêng đầu, lộ ra nụ cười nhẹ mị hoặc, nhìn thấy y đang đi đến, cũng không kiêng dè, mà lại nhướn mày nhẹ hỏi một câu: "Đại ca tìm đến Tử Nghiêu? Không biết có chuyện gì quan trọng?"

Chưa bao giờ cảm thấy được phẫn nộ như thế, Viêm Thiến áp chế tình tự không hiểu rõ trong lòng, nắm chặt hai tay, hai người trước mắt rõ ràng cùng hợp, Trình Tử Nghiêu lại là người có phong tư vô song như vậy, vì sao nhìn thấy hai người như thế, cảm thụ dưới đáy lòng hắn lại cổ quái như vậy? Tuy nói hai người đều là nam tử, nhưng hắn cũng không phải là người thủ cựu cổ hủ, nam phong thịnh hành đã không phải chỉ mới một ngày, chỉ cần không phải nuôi dưỡng luyến sủng, hắn tuyệt sẽ không khinh thường phản cảm, nhưng vì cái gì, thấy cảnh tượng trước mắt, trong lồng ngực hội cảm thấy được như thế…… như thế khó chịu?! (ý ý ý, Viêm Thiến ca ca ăn dấm nha, hắc hắc…)

Bị tâm trạng kì quái đột nhiên dâng lên bám trụ, Viêm Thiến đối với hai người, nhất thời nhưng lại nói không ra lời.

Kì Minh Nguyệt đưa tay chỉnh giữ lại mái tóc, ly khai khỏi bên cạnh người Diễm Thanh, đi tới chỗ Viêm Thiến đang đứng thẳng, phảng phất một nụ cười: "Không biết Thiếu trang chủ có chuyện gì tìm ta? Hay là nhớ mong Diễm Thanh, đến đây thăm? Hai người các ngươi đã lâu không gặp, nên có rất nhiều điều muốn trò chuyện cùng nhau đi, ngược lại Tử Nghiêu không nên để cho Diễm Thanh dời đến đây bồi tiếp, khiến cho huynh đệ hai người các ngươi không thể ôn chuyện."

"Nếu Diễm Thanh nguyện ý bồi tiếp, Trình công tử liền nhượng hắn hảo hảo cùng bồi đi a, chung quy so với ở lâu quán bán rẻ tiếng cười tốt hơn nhiều." Lạnh lùng trả lời lại một câu, trên khuôn mặt tương tự Diễm Thanh kia, tất cả đều là một mảnh lãnh đạm, trong miệng nói xong câu nói mang ý trào phúng, Viêm Thiến phất ống tay áo, xoay người đi muốn ly khai.

Thấy hắn đã có vẻ tức giận, Kì Minh Nguyệt liễm hạ đôi mắt, giấu đi giảo hoạt nổi lên dưới đáy mắt, bỗng nhiên đưa tay kéo người y lại: "Thiếu chủ trang chủ vì sao nóng lòng rời đi như thế?"

Trong đôi mắt như nước trong suốt kia hiện ra một chút bối rối, thần sắc lại vẫn là bình tĩnh, lộ ra lãnh ý rất đạm khó có thể phát hiện, nghe được câu hỏi này, Viêm Thiến không tự chủ được hướng Diễm Thanh nhìn lại, chỉ thấy mạt thanh bào màu ngọc bích kia hãy còn đứng lặng ở dưới những cánh tuyết mai điêu tàn phiêu tán, chỉ đang chuyên chú nhìn y, trong con mắt thần mầu là kiềm nén cùng chua sót giống như quá khứ năm đó hắn vẫn luôn nhìn thấy, còn có lửa nóng chấp nhất khiến người khác muốn trốn chạy.

Lại một lần nữa dời mắt, hắn chưa bao giờ dám kiên trì đuổi theo hàm nghĩa trong ánh mắt đó, lần này, cũng vẫn là như thế, nhưng nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi chứng kiến thấy, trong lồng ngực bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng, tựa hồ có cái gì đang từ từ vỡ tan ra, ức chế nỗi lòng nan giải, Viêm Thiến lắc lắc đầu, đối Kì Minh Nguyệt nói: "Nhờ ân Trình công tử ra tay cứu giúp, Viêm Thiến lần này chính là đến nói lời cảm tạ thôi, cũng không có chuyện gì cần nói với hắn. Bên trong trang sự vụ bận rộn, Viêm Thiến không thể lưu lại, thỉnh công tử để cho Viêm Thiến rời đi."

Thấy hắn như thế, Kì Minh Nguyệt vừa lòng cười khẽ, thả tay ra, khoan thai gỡ xuống một mảnh tuyết mai rơi xuống ở trên tay áo của mình, giữ ở đầu ngón tay: "Sinh trưởng ở đầu cành chưa nhận biết sau này sẽ thế nào, nhưng khi rơi xuống dưới rồi, mới cảm thấy được đáng tiếc, Thiếu trang chủ cảm thấy có đúng

không?" Đem cánh hoa phấn hồng kìa thả rơi lại trên mặt đất, Kì Minh Nguyệt giống như mang theo bất mãn, đối Viêm Thiến tiếp tục nói: "Chớ tái xưng Trình công tử, Diễm Thanh cùng ta giao tình phỉ thiển, sau này vẫn là thẳng hô Tử Nghiêu tục danh đi."

Hắn gọi mình là Thiếu trang chủ, lại đối với Diễm Thanh thẳng hô kỳ danh, này giao tình phỉ thiển, lại là phỉ thiển đến loại nào trình độ? Viêm Thiến nhịn không được lung tung phán đoán, chỉ cảm thấy hết thảy toàn bộ đều là không thoải mái dâng lên.

Thả ra Viêm Thiến đã không còn có phản ứng, Kì Minh Nguyệt đi đến bên cạnh Diễm Thanh, cúi đầu nói gì đó, mới mang theo vẻ mặt đầy ý cười, mới ung dung bước ra sân trong.

Đi được vài bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vị huynh trưởng Viêm Thiến kia đôi mắt đang cúi gằm nhìn mấy cánh hoa lạc mai dưới chân, cùng Diễm Thanh đứng đối diện nhau, hai người nhìn nghiêng nửa bên mặt vô cùng tương tự giống nhau, nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn bất đồng, người thanh nhã bình thản không còn vẻ bình tĩnh ôn hòa giống như lần đầu mới gặp nữa, mà giống như đang ở đấu tranh giãy giụa điều gì đó không giải thích được, hơi hơi nhíu lại mi, vẫn trầm tư, mà Diễm Thanh như trước là nhướng mày cười nhẹ, bên môi mị hoặc như trước, chính là ánh mắt lửa nóng kia không chút nào từng thả lỏng, dừng ở trên người Viêm Thiến gắt gao dây dưa.

Trên y bào màu tím sậm hạ xuống vô số cánh tuyết mai, bị gió nhẹ thổi tới nằm phía trên một tám y bào màu xanh ngọc bích khác bên cạnh, hai người đứng ở trong gió, cũng không từng mở miệng, khuôn mặt đồng dạng, một người là thanh nhã tuấn tú, một người cũng phong tình kiều diễm, hai người như thế tương tự lại như thế bất đồng, đến tột cùng sẽ có loại kết quả nào, lộ ra vài phần vẻ mong đợi, Kì Minh Nguyệt phất rơi xuống tàn mai trên người, cười hướng phía bên ngoài sân bước đi.

==========

Tuy là vào đông, nhưng thời tiết cũng không quá lạnh, đã hơi có dấu hiệu tiết trời ấm lại, chắc hẳn ngày xuân cũng không còn xa, phía trong hậu viện vào đông gặp đúng lúc những đóa hoa mai nở rộ, đứng ở ngoài hành lang gấp khúc, nàng đón lấy ánh dương ấm áp sau giờ ngọ (khoảng giữa trưa 12h), đáy lòng đầy vẻ lo lắng cùng sợ hãi chưa hề tán đi.

Hoài tâm tư lo lắng không yên, nàng xoay người trốn ở dưới bóng râm, chưa bao giờ cùng sứ giả gặp mặt vào ban ngày, lúc này nàng rất là lo lắng, sợ bị người gặp được, cũng sợ cấp trên đã phát hiện ra cái gì đó…… Không tự giác cắn cắn môi, nàng cúi đầu nhìn dưới chân, chỉ thấy thân ảnh của chính mình ở dưới ánh mặt trời vặn vẹo hình dạng, một đạo bóng đen hiện lên, trước mắt đã hơn một tia hàn ý lạnh như băng.

"Chín hào (số chín), ngươi thất thủ!" (đọc đến chỗ này ta mới sực nhớ ra, liên tưởng đến Vô Hào, là "không có số" phải không nhỉ? Ta nhớ như Vô Hào cũng là người An Dương nha)

Không phải chỉ trích cũng đều không phải là chất vấn, ngữ thanh không thấy phập phồng trầm thấp khàn khàn, không mang theo chút nhân khí, giống như từ trong miệng con rối phát ra.

Nàng nghe vậy thân mình cứng đờ, đúng là ngay cả dũng khí ngẩng đầu cũng không có: "Hồi bẩm đêm sử, là….. chắc là cổ độc kia xảy ra vấn đề." Rất nhanh trả lời, nàng cúi đầu đứng yên, không dám có chút vọng động.

"Sẽ không." Chính là hai chữ ngắn gọn, cũng không làm gì khác, nhưng người này trên người phát ra hàn khí lạnh như băng lại càng rõ ràng hơn, nàng nhịn không được cõi lòng nhè nhẹ run lên, cho tới bây giờ đều là sợ hãi, không chỉ bởi vì đêm sử là sứ giả cấp trên phái tới, càng vì kia không giống hơi thở của người sống, khiến nàng mỗi lần đều giống như đối mặt với một mạt quỷ hồn bình thường, không thể khống chế hàn ý từ đáy lòng nổi lên.

Sợ hãi như thủy triều cuồn cuộn mà lên, nàng lui ra phía sau hai bước, trong miệng còn đang biện giải: "Ta…… Ta không biết vì sao hội như thế, ta đã nghe mệnh hạ cổ độc, không biết hắn lại hội……"

"Chín hào, ngươi là đang muốn tìm cái chết." Người nọ trong miệng không có ngữ điệu phát ra mấy chữ, không thấy gợn sóng, lại làm cho trong lòng nàng bỗng nhiên cả kinh, chẳng lẽ nàng việc nàng âm thầm gây nên đã bị cấp trên biết được?

Dưới chân khẽ nhúc nhích, nàng sao lại không biết nếu là làm trái ý cấp trên, sẽ có loại kết cục nào, nghĩ đến cảnh tượng từng gặp qua, nàng rốt cuộc không thể khắc chế trong lòng ý sợ hãi, xoay người muốn đi, cho dù lập tức bị đêm sử lấy tánh mạng, cũng so với trở về lĩnh phạt còn tốt hơn.

Thân ảnh nhảy lên còn chưa đi xa, bàn tay lạnh như băng đã để ở tại trên cổ nàng, theo độ mạnh dần dần siết chặt tăng lên, trước mắt của nàng một trận vựng huyễn, hầu gian đau đớn tựa hồ đã không còn tri giác, nghĩ đến có lẽ tại một khắc này liền có thể được giải thoát, nàng trong lòng nổi lên tư vị phức tạp đích, nếu không phải nàng làm sai ý cấp trên, làm sao lại có ngày hôm nay, nhưng nếu không làm thế, người nọ sẽ chết ở trong tay chính mình…… Đều là tại Trình Tử Nghiêu, nếu như không phải hắn gây ra động tĩnh lớn như thế, cấp trên có lẽ căn bản sẽ không phát hiện, nếu không có hắn ra tay cứu giúp, người nọ sẽ vẫn còn ngủ say bất tỉnh, nàng liền có thể lúc nào cũng bồi tại bên người hắn canh giữ, ngày ngày gần nhau…

Mở to mắt, nàng nhìn bầu trời bắt đầu rồi sầm lại, trong cổ họng phát ra tiếng động quái dị, trong đôi mắt tất cả đều là không cam lòng…… Viêm Thiến…… Viêm Thiến ca ca…… Là của nàng……

Chính vào lúc này, phía sau đám cây cối cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng nói chuyện của một người: "Vốn định tùy ý đi dạo một chút, không ngờ lại thấy một hồi trò hay a, không biết Tử Nghiêu có quấy rầy hay không?"

Ngữ thanh réo rắt có chút lơ đãng đùa cợt, người áo trắng ngân bà bộ dáng thản nhiên tùy ý, chậm rãi hướng tới phía hai người bước lên bậc thềm mà đi đến, tựa hồ toàn bộ tình cảnh trước mắt làm như không thấy, trong miệng còn lược có ý trêu đùa: "Nhã nhi cô nương…… Xem ra có vẻ đích thực vất vả, không biết Tử Nghiêu có thể giúp gì được chăng?" Hắn chính là nghĩ muốn đi xem nhìn một cái Tô Nhã Nhi kia có chỗ nào không thích hợp, không ngờ lại làm cho hắn đụng vào việc thú vị mà hắn đang chờ này, xem ra thật sự là vận khí không tồi.

Tại nơi trên người người áo xám che mặt đánh giá một phen, Kì Minh Nguyệt như trước mỉm cười, trong mắt lại lộ ra ẩn ẩn vẻ kinh ngạc, cái loại hơi thở này, cái loại cảm giác phảng phất giống như người đang không tồn tại ở thế gian này, quen thuộc làm sao, mâu mầu dần dần thâm trầm, hắn liễm hạ thần thái trong mắt, lại bước đi lên phía trước tiến vào vài bước nữa, hướng tới nam tử quỷ dị kia nhẹ nhàng lắc đầu: "Đối cô nương gia nên thương tiếc hơn mới phải, tôn giá như thế, thật sự là không nên."

Thân mình rơi xuống trên mặt đất, Tô Nhã Nhi ho khan thở hào hển, trước mắt như cũ là một mảnh hắc ám, chưa khôi phục, ngay tại mới vừa rồi, nghe được ngữ thanh Trình Tử Nghiêu đột nhiên xuất hiện, nàng cũng là cả kinh, giờ phút này nghĩ đến đều không phải là chính mình vô sự, mà là lúc sau…… Nếu là để cho Viêm Thiến ca ca biết, nàng là người hạ cổ kia… Miễn cưỡng giương mắt hướng đêm sử nhìn lại, nàng biết, nhìn thấy người đêm sử, liền chỉ có cái chết.

Nam tử mặc áo bào tro giống như con rối bình thường ném Tô Nhã Nhi xuống đất, đối mặt nghênh diện với Kì Minh Nguyệt đang đi đến, không hề có dấu hiệu trước phát ra một chưởng, khí thế hung mãnh, làm cho lông mày Kì Minh Nguyệt nhíu lại, thân mình lại theo chưởng phong nhẹ nhàng phiêu xa vài thước, hoàn toàn lánh khai đi, cây mai phía sau phát ra một tiếng nổ lớn, hạ xuống đầy trời màu thiển phấn, phiêu đãng ở trong gió vũ động ra một mảnh như bức tranh đầy tứ thơ.

Ba người đứng thẳng, tàn hoa trong không trung như trước phiêu linh, sự yên lặng bên trong không khí khẩn trương lại lộ ra cảnh tượng cùng bức tranh đầy thi vị kia không tương xứng chút nào, phát hiện sát ý của đối phương, khóe môi Kì Minh Nguyệt khẽ nhếch, lộ ra một chút lãnh ý, đưa tay cởi xuống bên hông lộ ra một đám sợi mỏng như tơ bạch.

"Giết hắn! Hắn biết được thân phận của ta! Chín hào sau này chắc chắn vâng theo ý cấp trên, chỉ cầu đêm sử cho … ta một cơ hội nữa! Để cho ta ở lại nơi này!" Ngữ thanh khàn khàn lộ ra vội vàng cùng sợ hãi, không biết vì sao, nàng cực kỳ sợ Trình Tử Nghiêu, nghĩ đến hắn đơn giản như thế liền loại bỏ cổ độc, còn có cặp kia đôi mắt giống như có thể hiểu rõ hết thảy mọi sự, trong lòng đó là sợ hãi vô tận, nếu là thân phận lộ ra ngoài, nàng sẽ mất đi hết thảy. ?

"Chậc chậc, nữ nhân gia vẫn là chớ nên bạc tình như thế mới thật là tốt" làm như pha giác đáng tiếc lắc lắc đầu, trên mặt Kì Minh Nguyệt không thấy nửa phần khẩn trương, trong miệng chế nhạo, đầu ngón tay đã khơi mào đám tơ ti bạch kia, trong cánh tuyết hoa tung bay, ti bạch bán trong suốt dưới ánh mặt trời nổi lên bảy màu hào quang, cùng tuyết mai đầy trời vũ thành cảnh đẹp như mộng, Tô Nhã Nhi kinh ngạc nhìn

trước mắt, chỉ thấy thân ảnh đêm sử nhoáng lên một cái, đã ở tại chỗ tiêu thất bóng dáng, sát khí quỷ bí nhưng lại chưa hề biến mất, đợi hắn lại hiện thân, đúng là đang đứng ở ở giữa không trung!

Kì Minh Nguyệt dưới chân bất động, thấy đối phương biến mất thân hình, cũng không kích động, bắt giữ hơi thở độc đáo trong không khí, lại thấy người nọ bỗng nhiên hiện thân, ở ngay gần trong gang tấc, hừ lạnh một tiếng, tâm niệm khẽ nhúc nhích, nỉ hồ đã ở quanh thân vờn quanh, như tơ như bạch, lại ở trong không khí họa xuất âm thanh rất nhỏ, nhiều điểm mũi nhọn đầy hàn khí thoáng hiện, trong đôi mắt trăng lạnh ngập tràn sát khí, đầu ngón tay dẫn dắt nỉ hồ, hướng tới trên người người nọ cuốn tới.

Tiếng động "ri ri" lộ ra vô tận băng hàn, thế đi sắc bén làm cho thân hình người nọ ở trong không trung hơi hơi trất cứng lại, chính là trong một cái chớp mắt, trên cánh tay đã thêm mấy đạo vết cắt bật máu, trở mình nứt ra màu da màu đỏ tươi khiến cho trong không khí lãnh hương thấm đầy tuyết mai tràn ngập huyết tinh khí.

Biết người này công lực không tầm thường, nhưng trong lúc ra tay lại chỉ tại trên người đối phương lưu lại có mấy dấu vết như thế, Kì Minh Nguyệt bất mãn khinh phiết một chút khóe miệng, trong đôi mắt vẻ lạnh như băng càng đậm, mới chuẩn bị tiếp tục ra tay, phía sau đã đánh úp lại một mạt thân ảnh màu trắng.

_____Hết chính văn chương 74_____

75. Chương 75: Huyết Đấu

Hư ảnh giống như u hồn đột nhiên hiện thân, Kì Minh Nguyệt hạ xuống Nỉ hồ trong tray, nhìn Vô Hào đang cùng người áo xám triền đấu, trong mắt lộ vẻ lo.

Lúc này hai người ngươi tới ta đi lấy chiêu đối chiêu, cho dù người không có nhãn lực, cũng nhìn ra hai người giống nhau đến mức nào, cũng vẻ hư vô đờ đẫn, khí tức đều giống như u hồn, duy nhất không đồng dạng chính là, người nọ so với Vô Hào cảm giác còn âm lãnh hơn, nếu Vô Hào chính là con rối mất đi hồn phách, thì người nọ lại giống như con rối đang trút xuống ác niệm quỷ mị, đồng dạng không hề có sinh khí, nhưng kẻ đó lại làm cho người ta tự dưng chán ghét.

Tô Nhã Nhi tựa vào tường, thấy Trình Tử Nghiêu còn đứng tại một bên, trong lòng tuy có ý muốn trốn đi, nhưng dưới chân lại không dám vọng động, biết động tĩnh mới vừa rồi tất nhiên đã kinh động tới người khác, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, chợt giật mình thất kinh, nhìn thấy cách đó không xa đã có người hướng nơi này chạy đến.

Nhìn một đôi bóng người dần dần tiếp cận, kia chính là hai khuôn mặt vô cùng tương tự lại làm cho nàng sinh ra hai loại tình tự hoàn toàn bất đồng, giờ phút này nàng không chút nào che dấu sự chán ghét hèn mọn đối với Diễm Thanh, cũng không dám ngẩng lên nhìn thần sắc của Viêm Thiến, nhìn thấy phía sau bọn họ Vân Cảnh Hạo cũng từ tiền viện chạy tới, hi vọng trong mắt Tô Nhã Nhi dần dần ảm đạm rồi biến mất, nàng không dự đoán được Trình Tử Nghiêu không những thông hiểu thiên âm, ngay cả võ công cũng lợi hại như thế, Dạ Sử cũng không làm gì nổi hắn, mắt thấy thân phận của chính mình sắp bại lộ ra ngoài, trong lòng tuy là vạn phần lo lắng, nhưng vào lúc này, đối mặt với mọi người, nào dám có hành động gì khác.

"Xảy ra chuyện gì?" Viêm Thiến hướng phía hai người đang triền đấu kia nhìn lại, chỉ thấy một người là hộ vệ của Trình Tử Nghiêu, tên còn lại là một kẻ áo xám che mặt, xem ra rất là khả nghi, lại nhìn Trình Tử Nghiêu, đứng ở bên cạnh người Nhã nhi, ẩn ẩn có ý cản trở không cho chạy trốn, Nhã nhi thì một thân chật vật, mái tóc rối tung, trên mặt không còn vẻ ôn nhu ngày thường, mà là tràn ngập tàn khốc cùng không cam lòng, từ những biểu hiện đó, như thế nào còn không biết trong đó có việc khác thường, lại nhớ tới khi đó là do uống xong bát canh do Nhã nhi đưa sau đó mới cảm thấy buồn ngủ rồi hôn mê, lúc này bỗng nhiên kinh giác, liệu có phải Nhã nhi chính là kẻ gia hại mình?

Viêm Thiến cùng với Diễm Thanh nhất nhất trên mặt không hề hiện vẻ kinh hoảng, vẫn như cũ là vẻ thanh tĩnh như nước, trấn định đứng ở bên cạnh Diễm Thanh. Kì minh Nguyệt Phát giác thấy Viêm Thiến từ lúc nhìn thấy Tô Nhã Nhi, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, rồi sau đó là thoải mái cùng lãnh ý thoáng

hiện, Kì Minh Nguyệt có chút tán thưởng hướng Diễm Thanh đưa tới một ánh mắt, người thanh nhã thoát tục lại trí tuệ nhanh chóng lý giải được mọi sự như thế, chớ trách Diễm Thanh lại chấp nhất như vậy, cho dù có chung huyết thống, chỉ sợ cũng không cản trở được quyết tâm của Diễm Thanh muốn có y, xem ra ánh mắt nhìn người của Diễm Thanh quả thật cũng không tồi.

Cảnh hai người trao đổi ánh mắt dừng ở trong mắt Viêm Thiến, trong đôi mắt giống như mặt nước trầm tĩnh kia nhất thời dấy lên gợn sóng, cúi đầu nhìn người bên cạnh thuần một màu xanh ngọc bích, trong lòng thoáng chốc hỗn loạn dấy lên, y không biết vì sao thấy Diễm Thanh cùng Trình Tử Nghiêu thân cận, ngực y sẽ không tự chủ được nhói đau. (chẹp, iu rùi iu rùi hắc hắc hắc, Thanh ca khỏi lo ôm tình đơn phương nữa á)

Vân Cảnh Hạo đi vào nơi này, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bằng nhiều năm kinh nghiệm giang hồ, đã giác ra có điểm không đúng, ánh mắt sắc bén đảo qua toàn cảnh ở nơi này, gặp ánh mắt trốn tránh của Nhã nhi, thần sắc dị thường, liền càng cảm thấy cổ quái, nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Trình Tử Nghiêu, trong mắt hắn hàn quang đột nhiên tăng vọt, hung hăng nhìn chăm chú cô gái mà trước đây hắn từng coi như thân nhân trong nhà, tức giận cùng vẻ không tin nổi quay cuồng ở trong lồng ngực, nếu thật sự là nàng xuống tay độc hại Viêm Thiến, đó là do hắn đem mầm tai vạ này dẫn vào trong nhà, năm đó thấy nàng cơ khổ vô y mà cho nàng ở lại, hiện giờ xem ra, chỉ sợ cũng là âm mưu tính sẵn của ả mà thôi.

Đã quyết tâm với phỏng đoán của mình, Vân Cảnh Hạo hạ lệnh đem Tô Nhã Nhi mang nhốt lại trong phòng của chính cô ta, sai người nghiêm ngặt trông coi, mặc kệ nội tình như thế nào, trước mắt cũng không phải thời điểm tốt để tra hỏi, hoàng hôn đã buông xuống, hai người trong viện triển đấu còn chưa phân ra cao thấp, xôn xao ở nơi này cũng đã khiến cho những người ở tiền viện chú ý, cũng là do Viêm Cảnh Hạo rời đi quá mức đột ngột, lại nổ ra tin nghe được nội viện gặp chuyện không may truyền ra, ai cũng biết đã có chuyện phát sinh, cũng khó trách kinh động tới người khác chạy tới.

Vào đông, hoàng hôn buông xuống rất nhanh, đêm tối liền tùy theo buông xuống„ một vòng trăng sáng đã từ sau tầng mây hiện ra treo cao, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở trong không trung tinh tú tràn ngập lại lộ ra huyết sắc thê lương như có như không.

Từ tiền viện tới rồi hơn mười người đi theo Vân Cảnh Hạo vào nơi này, nhìn thấy loại cảnh tượng này, dưới ánh trăng sáng tối không rõ, hai thân ảnh một bạch một xám không ngừng chớp động, qua mỗi một lần giao tranh, trên người hai người đều đã đầm đìa máu tươi, lại không thấy kẻ nào hoãn hạ thân hình, không biết đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nhưng cảnh giao chiến thảm thiết như thế đã làm cho mọi người động dung, hai người giống như đều không phải là người có huyết nhục chi khu bình thường (biết đến đau đớn của nhục thể), đối với máu tươi đầm đìa trên người làm như không thấy, qua mỗi một lần giằng co giao tranh, đều nhận thêm ở trên người mấy đạo vết thương chảy đầy máu, cứ như thế tiếp diễn, chẳng phải là tổn hại tánh mạng sao?

Thấy Vô Hào một thân áo trắng đã bị huyết sắc nhiễm ướt sũng, Kì Minh Nguyệt nắm chặt Nỉ Hồ trong tay, đôi lông mày nhíu chặt lộ ra rõ ràng tức giận cùng lo lắng, lúc này hắn nếu tùy tiện tiến lên, có thể sẽ khiến Vô Hào phân thần, cũng có thể làm cho người nọ chạy mất, Tô Nhã Nhi đã bị nhốt lại canh giữ, người cùng nàng gặp mặt lại có vẻ đặc thù như thế, hiển nhiên cũng không thể coi thường, nếu nghĩ muốn dễ dàng bắt lại, chỉ sợ liền phải…

Diễm Thanh đi đến bên cạnh hắn, sắc mặt cũng càng lúc càng ngưng trọng: “Vô Hào liệu có sao không? Người nọ xem ra không hề kém, võ công cũng ngang bằng với y, không nghĩ tới trừ bỏ Vô Hào, trên đời còn có cao thủ như thế, người này xem ra có lai lịch không nhỏ, việc hạ độc Viêm Thiến nói không chừng cũng có quan hệ với hắn, Tử Nghiêu có biện pháp nào bắt giữ hắn không?”

“Người này là vì Vân Hạo Sơn Trang mà đến, liền nên là người của Vân Hạo Sơn Trang giải quyết, ngươi không cần…” Viêm Thiến nghe được lời của Diễm Thanh nói với Trình Tử Nghiêu, trong lòng đột nhiên thấy khó chịu, vì sao mỗi lần đứng bên cạnh mình, Diễm Thanh sẽ lại đi cầu người bên ngoài, hay là hắn đúng là như thế vô năng, mọi chuyện đều cần hắn chăm sóc, từ nhỏ đã vậy, hắn chưa bao giờ có thể giúp Diễm Thanh làm được chuyện gì, lại nơi chốn được hắn quan tâm, thân là huynh trưởng lại uổng là huynh trưởng, thời gian lâu dần, liền cũng khiến cho hắn càng để ý thân phận huynh trưởng của mình hơn, liền mỗi lần lại trách cứ hắn, hắn lại vẫn nơi chốn muốn quan tâm, cuối cùng rõ ràng rời nhà mà đi, nghĩ đến đoạn thời gian từ lúc đó tới nay hắn ở tại nơi nào, trong lòng y liền không kìm được dấy lên tức giận.

Mà Kì Minh Nguyệt nghe Viêm Thiến nói như vậy, sắc mặt liền dũ phát thâm trầm, cũng không nói cái gì với hắn, chỉ đối với Diễm Thanh ảm đạm cười: "Quản trọng người của ngươi, chớ vào lúc này chọc ta" giương mắt nhìn hai người đang giao chiến kia nhìn lại, trong mắt hắn lại phiếm ra sát ý lạnh như băng: "Ta chỉ biết, Vô Hào là người dưới tay ta...Quyết không thể ở trước mắt ta gặp chuyện không may." Cái gì mà việc của sơn trang liền nên để người sơn trang giải quyết, trong số người ở đây, lại có người nào có thể đối phó người áo xám, thân thủ của Vô Hào hắn tự nhiên hiểu biết, có thể cùng y đấu đến tận lúc này, liền chỉ càng nói rõ người nọ so với hắn một chút cũng không kém, hơi có chút vô ý sẽ để cho tên đó chạy mất.

Người của mình? Viêm Thiến không rõ cho nên nhìn Diễm Thanh, đối với mấy lời Trình Tử Nghiêu vừa nói có vài phần khó hiểu, nghiêng đầu, đúng lúc đón nhận được ánh mắt ôn nhu của Diễm Thanh, mà kia ẩn chứa trong đó là lửa nóng, làm cho hắn lần thứ hai quay đầu đi, tại lúc không khí khẩn trương này, đối với ánh mắt của Diễm Thanh, hắn nhưng lại bỗng nhiên có chút tim đập rộn lên, trên mặt không hiểu sao lại nóng bừng, may mà là ở bên trong bóng đêm, sẽ không lo bị người phát hiện, trong lòng an tâm một chút, lại phát hiện Trình Tử Nghiêu không thấy bóng dáng. (Htrần: á á á, Viêm Thiến ca ca xấu hổ hảo dễ thương nha, *phi tới* cho ta hun cái hun cái – Diễm Thanh: *trừng mắt rút kiếm* – Htrần: *phanh kít lại, cong đuôi chạy* hè)

Ở bên cạnh hắn, Diễm Thanh lộ ra vẻ vui sướng, hắn sao lại không nhìn thấy vẻ mặt mới vừa rồi của Viêm Thiến, thấy y đối với mình đã có phản ứng, lại thấy được mấy mạt thiển hồng kia, hắn chỉ cảm thấy tâm nguyện nhiều năm bỗng nhiên có đạt thành.

Hai người đứng yên một bên, ba đào gợn sóng, lại không người phát giác vẻ khác thường của bọn họ trong lúc đó, Vân Cảnh Hạo thấy Vô Hào cùng người triền đấu đã lâu, cũng dâng lên lo lắng, Vô Hào là hộ vệ của Trình thiếu hiệp, nếu lỡ xảy ra chuyện, lại là ở bên trong trang phát sinh, đến lúc đó như thế nào nói công đạo với Trình thiếu hiệp, hắn quay đầu đưa mắt tìm thân ảnh của y, đã thấy đám võ hiệp giang hồ kêu gọi phải tiến đến tương trợ.

"Vân trang chủ, chính là người này có ý đồ gây rối? Vị thiếu hiệp kia mắt thấy đã không còn ngăn cản được bao lâu, để cho ta tiến lên giúp đỡ, chắc chắn đem tên bịt mặt không dám lộ diện đó bắt lại!"

"Không sai không sai, người áo xám che mặt này, môn phái võ công lại quỷ bí như thế, nhất định không phải người lương thiện, các vị còn chờ cái gì, cùng nhau tiến lên đem hắn bắt lại đi!"

"Vân trang chủ là chủ, nơi này lại là hậu viện, chúng ta tự ý xâm nhập đã là không nên, các vị còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, lỗ mãng tiến lên chưa chắc đã tốt, không bằng vẫn là xem chủ ý Vân trang chủ thế nào đi."

"Vân trang chủ định thế nào?"

Vân Cảnh Hạo do dự một chút, nếu là tất cả cùng xông lên, người áo xám kia chắc chắn chạy mất, hắn nghĩ muốn ngăn trở mọi người tiến đến, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào, nếu nói đối phương công lực không tầm thường, chắc chắn mượn cơ hội đào thoát, chỉ sợ không người nào tâm phục, lại càng sẽ khiến thế cục rối loạn.

Đang muốn nghĩ ra cái lí do để thoái thác, đã thấy rất xa bay đến một mạt thân ảnh màu ngân bạch, dưới ánh trăng, giống như tia sáng, ở trước mắt mọi người bay lướt qua, từ từ hạ thân mình dừng ở phía trên ngọn cây.

"Trình thiếu hiệp!" Vân Cảnh Hạo trong lòng vui vẻ, miệng la lên một tiếng, đối phương lại không hề phản ứng, chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng ở trên cây, thân hình theo nhánh cây cùng gió mà phiêu phất, trên đùi đặt một cây cầm tranh, hơi hơi thả lỏng tay, giống như đang ở suy nghĩ sâu xa chuyện gì.

"Vân trang chủ, đó là ai?" Thấy Vân Cảnh Hạo vui mừng lộ rõ trên nét mặt như thế, có vị lão giả vội vàng hỏi thăm.

Không đợi Vân Cảnh Hạo trả lời, vài nhạc thanh như có như không đã ở không trung phiêu tán ngân lên, theo bàn tay chậm rãi nâng lên của người mặc áo ngân bào, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, réo rắt ấm thanh phiêu mờ ảo miểu theo gió tản ra tứ phương, bị nhạc thanh kia hấp dẫn, tất cả mọi người tĩnh xuống dưới, đã quên cả mở miệng.

Bạn đang ?

Chỉ có tiếng động binh khí va chạm kịch liệt như trước rõ ràng vô cùng, dưới ánh trăng mênh mông, nhạc thanh cùng tiếng binh khí va chạm, dần dần từ nhẹ nhàng chậm chạp tới kịch liệt, hai người triền đấu đến tận lúc này lại giống như bị nhạc thanh khống chế, nhất chiêu nhất thức trong lúc đó đã tuân theo vận luật quỷ bí, không tự chủ được theo nhạc thanh trầm bổng mà động, nhiều người ở đây cũng là tiến bối lâu năm ở trong chốn giang hồ lăn lộn, như thế nào lại nhìn không ra sự kì ảo trong đó, trong lòng vừa kinh ngạc lại vừa thán phục, không khỏi đưa mắt hướng người đang gảy đàn kia nhìn lại.

Trong bóng cây loang lổ, nhìn không thấy cành lá dưới thân hắn, người nọ như ngồi giữa hư không, vài sợi tóc tung bay, khuôn mặt trầm tĩnh tuấn mỹ phi thường, bên môi mỉm cười, xem ra ôn nhuận dễ thân, khiến người mới gặp liền sinh hảo cảm, nhưng nếu tái cẩn thận nhìn lên, trong lúc nâng lên cánh tay, bên trong ánh mắt hắn hạ xuống lại lộ ra chút trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, giống như ánh trăng sáng phía sau lưng hắn, mặc dù ở trước mắt ngươi, nhưng lại làm cho ngươi không thể nắm bắt được.

Gió nhẹ phất quá, tay áo ngân bạch ở dưới ánh trăng tung bay, chỉ thấy hắn nâng lên ánh mắt, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, nhạc thanh chợt tăng lên, giữa sân đã có biến hóa.

Người áo xám đột nhiên lui vài bước, dưới chân không biết vì sao rối loạn một trận, trước ngực kịch liệt phập phồng, binh khí trong tay chưa kịp nâng lên đỡ, Vô Hào đã dùng kiếm đâm vào vai hắn.

Lúc này nhạc thanh cũng thoáng chốc dừng lại, người áo xám kia lại đột nhiên phun ra một búng máu, miễn cưỡng đứng thẳng, cố lau đi huyết sắc bên khóe miệng vừa phun ra, hiển nhiên là không còn lực phản kích.

Nhìn máu tươi đầy người không biết là của chính mình hay của đối phương, trên mặt Vô Hào như trước là một mảnh hư vô, chính là hơi hơi ngẩng đầu, hướng về phía Kì Minh Nguyệt đang ở giữa không trung mở miệng: "Tạ ơn" (á á á, dễ thương quá a a a)

Kì Minh Nguyệt ôm huyền tranh từ trên cây nhảy xuống, đối hắn lắc lắc đầu, thấy Vô Hào mặc dù một thân màu đỏ của máu, nhưng cũng chưa thương chỗ trí mạng, trong lòng an tâm một chút, xoay người hướng người áo xám kia đi đến.

Lúc này mọi người giường như đã quên tranh đấu kịch liệt mới vừa rồi, nhạc thanh đã đình, nhưng tâm thần vẫn bị một màn lúc trước khiến cho rung động, đợi tới khi Công tử mặc ngân bào niên kỉ còn ít kia hạ thân xuống đất, ánh mắt liền cũng không tự chủ được dõi theo hắn mà đi, thấy hắn đi đến bên cạnh người áo xám, đều sinh ra vài phần lo lắng, tuy là mới gặp, nhưng phong thái người này đã làm cho mọi người thuyết phục, không ít hậu bối giang hồ tuổi trẻ, trong ánh mắt nhìn hắn cũng lộ ra vẻ hâm mộ sùng bái.

Kì Minh Nguyệt đối với những ánh mắt phía sau thoáng như không hề biết, ngưng thần đối với người áo xám trước mắt định tra hỏi một phen, còn chưa kịp mở miệng, chợt thấy hơi thở đối phương đột nhiên biến, không kịp phản ứng, trước mắt hàn ý hiện lên, một chùm máu tươi đã ở không trung phun tới.

_____Hết chính văn chương 75_____

76. Chương 76: Nguyên Do

Huyết sắc ở trên y bào ngân bạch tạo thành nhiều điểm màu đỏ tươi, Kì Minh Nguyệt liếc mắt một cái nhìn vết máu ở trên tay áo, mày chau lại, người áo xám không ngừng phun ra máu tươi cho hắn biết người này tất nhiên không thể tiếp tục duy trì mạng sống, đáng tiếc lúc trước không kịp ngăn trở, lúc này một thân áo màu xám tro của hắn đã hiện màu đỏ sậm, từ trên miệng vết thương, máu tươi vẫn ồ ồ chảy xuôi, mới vừa rồi hắn hướng về phía mình yếu hại một kích cuối cùng kia, xuống tay cực kỳ tàn nhẫn, giống như muốn đoạt đi tính mạng của người khác, chỉ là trong chốc lát sau đó, liền đã đoạn tuyệt sinh cơ.

Người này đã chết, Kì Minh Nguyệt ánh mắt suy nghĩ sâu xa hướng tới phía Vô Hào nhìn lại, chỉ thấy trong mắt y trống rỗng không thấy chút cảm xúc, tuy biết hai mắt y không thể nhìn thấy gì, nhưng lúc này lại khiến người ra sinh ra ảo giác, tựa hồ cặp mắt trống trơn kia chính là đang nhìn chăm chú vào thi thể của

người áo xám kia vậy. Dựa vào việc Vô Hào cùng người này có rất nhiều điểm tương tự, trong lòng Kì Minh Nguyệt liền không thể không có vài phần lo lắng, may mà trước mắt có thể thấy hơi thở Vô Hào vẫn là vững vàng, cũng không có mặt khác thường nào khác.

Hướng khối thi thể kia tiến đến gần vài bước, hắn cúi người xả hạ khăn che mặt trên mặt người nọ, gương mặt phía dưới tấm khăn cũng không có chỗ nào đặc biệt, đủ để khiến người khác trong giây lát vong mạng, trên người lại không cần tìm kiếm, chắc chắn tuyệt đối không thể có manh mối nào khác, quay đầu, Kì Minh Nguyệt đối Vân Cảnh Hạo nói: "Đáng tiếc người này thân phận không rõ, cũng vô pháp từ trên người hắn tìm ra kẻ đằng sau có mưu đồ gây tối với Vân Hạo Sơn Trang." Một khi không thể tìm được cơ hội đào thoát, liền tìm cơ hội tự vẫn, ngoan tuyệt như thế, nhất định khổng thể một sớm một chiều có thể huấn luyện thành, sau lưng người này, đến tột cùng cất giấu loại âm mưu nào, lại vì sao sai sử Tô Nhã Nhi mưu hại Viêm Thiến, tất cả những nghi vấn đó, xem ra chỉ có thể từ trong miệng Tô Nhã Nhi mới có thể biết được. Chính là tại trước mặt nhiều người như vậy, cũng không tiện nói nhiều lắm.

Vân Cảnh Hạo thấy hắn vô sự, lập tức liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, người áo xám kia mặc dù tự vẫn tại chỗ, nhưng còn có Tô Nhã Nhi có thể tra hỏi, nghe được lời nói của Kì Minh Nguyệt, liền cũng gật gật đầu, cũng không nhiều lời: "Một khi đã như vậy, liền đưa thi thể hắn chôn đi, Thiên Hạ Đại hội ít ngày nữa sẽ cử hành bên trong trang, các lộ quần hùng lúc này tụ hội, nói vậy bọn đạo chích cũng không dám quá mức làm càn."

Mọi người vây xem phía sau thấy sự việc đã xong xuôi như vậy, cũng đều nhẹ nhàng thở ra, trong lòng nghi hoặc không biết có nội tình gì hay không, nhưng cũng không ái dám mở miệng hỏi, ánh mắt đều hướng tới chỗ Kì Minh Nguyệt không ngừng đánh giá, bỗng nhiên xuất hiện vị thiếu hiệp trẻ tuổi phong thần tuấn lãng như thế, lại nắm rõ nhạc thanh như vậy, như thế nào còn không biết thân phận của hắn, một đám đều mang theo ánh mắt ngạc nhiên, nhìn Thiên âm truyền nhân gần ngay trước mắt.

Vân Cảnh Hạo thấy thần sắc mọi người, vội vàng giới thiệu một phen: "Vị này chính là Trình thiếu hiệp tạm trú ở bên trong trang, cho dù Vân mỗ không nói, các vị chắc cũng đoán được, Trình thiếu hiệp thiện sử Thiên âm, nhạc thanh các vị nghe thấy mấy ngày trước chính là do y sở tấu."

Mọi người không ngờ tới Thiên âm truyền nhân nhưng lại chính là công tử trẻ tuổi tuấn mỹ như thế, nếu không có mới vừa rồi tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ cũng cũng không dám tin tưởng, lúc này nghe xong lời giới thiệu của Vân Cảnh Hạo, liền lại đưa hắn đánh giá cẩn thận một phen, thấy hắn ý vị cao quý, vẻ mặt thản nhiên, tuổi tác không lớn nhưng lại rất là trầm ổn, trong đôi mắt hơi hơi mỉm cười, không thấy nửa điểm ngạo khí của mấy người trẻ tuổi mới bước vào giang hồ, trong lòng đều là một phen tán thưởng, phong tư bất phàm như thế lại thành thục sử dụng thiên âm, bộ dáng nhìn thật là tốt, khí chất cũng rất xuất chúng, nói vậy sau này nhất định sẽ là một nhân vật phong vân trong chốn giang hồ, nhân tài mới xuất hiện, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Chỉ vừa chợt xuất hiện, liền có thể dẫn tới ánh mắt của vô số người.

Tốp năm tốp ba, đã có người tiến lên tự giới thiệu, Kì Minh Nguyệt nhất nhất ứng đối, tư thái thong dong, vẻ mặt hoàn toàn thản nhiên. Không hề nồng nhiệt nhưng cũng tuyệt không lãnh đạm, như thế, vô tình khiến cho những người cùng hắn đáp lời này đều giác ra Thiên âm truyền nhân bất phàm, đối hắn lại càng tỏ vẻ tán thưởng hơn nữa.

Vân Cảnh Hạo nhìn xem sắc trời, do còn có Tô Nhã Nhi chưa tra hỏi, bèn nói: "Sắc trời không còn sớm, chư vị không bằng sớm đi ngủ yên, ngày mai tái nói tiếp, được không?"

Có người mặc dù không muốn rời đi như vậy, nhưng đang ở Vân Hạo Sơn Trang, tự nhiên nên theo sắp xếp của chủ nhân, liền chỉ đành dừng tiến lên cước bộ, lục tục cáo từ trở về tiền viện.

Kì Minh Nguyệt thấy Vô Hào vẫn đứng ở một bên, chưa trở về chữa thương, liền biết lại là chính mình chưa từng phân phó: "Trở về nghỉ tạm, nhớ rõ thượng dược." Trong miệng ra lệnh, Vô Hào quả nhiên hướng tới khu sân mà bọn họ đang trú búng thân ảnh rời đi.

Lắc lắc đầu, nén lại ưu tư trong lòng, thấy mọi người đều đã rời đi, Kì Minh Nguyệt xoay người đối Vân Cảnh Hạo nói: "Vân tiền bối có tính toán suốt đêm thẩm vấn hay không?" Thẩm vấn người nào, tự nhiên không cần hắn thuyết minh, thân phận Tô Nhã Nhi đặc thù, được cho là người bên trong trang, vốn việc này hắn không tiện nhúng tay, nhưng liên lụy tới chuyện cổ độc, hắn lại không thể không đem việc này hỏi cho rõ ràng.

Vân Cảnh Hạo nghe ra ý tứ của hắn, gật gật đầu, y vốn là cũng không tính toán đem việc này giấu diếm hắn, hắn là người đã cứu Viêm Thiến, hộ vệ của hắn cũng vì thế bị thương, dù nói như thế nào, trước mắt vị công tử trử tuổi bất phàm này đều có thể coi như ân nhân của sơn trang, nếu Nhã nhi quả thực làm ra việc vong ân phụ nghĩa, cũng còn có một ngoại nhân có thể tin tưởng ở đây, chứng kiến việc này, cũng miễn cho ngày sau bị người không rõ nội tình chỉ trích hắn đối một cô gái yếu đuối bức cung thẩm vấn.

Vì thế Kì Minh Nguyệt cùng Vân Cảnh Hạo, còn có Diễm Thanh Viêm Thiến, một hàng bốn người, đi tới trong phòng đang tạm giam Tô Nhã Nhi.

Trong phòng, Tô Nhã Nhi ngồi ở trước bàn trang điểm, đang ngơ ngác xuất thần, không biết nghĩ chuyện gì, nghe được tiếng động mở cửa, đột nhiên quay đầu, thấy mấy người tiến vào, ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp.

"Nhớ rõ lúc trước, Nhã nhi cô nương còn la hét muốn cho người tới giết ta mà" thản nhiên khinh ngữ, từ trong miệng Kì Minh Nguyệt thốt ra, mới bước vào trong phòng, hắn liền mở miệng nói như thế, không thấy tức giận cũng không trào phúng, chính là bình thản nói một câu, lại khiến cho Tô Nhã Nhi cúi thấp đầu xuống, thân mình run rẩy một chút.

Nàng chưa từng dự đoán được, sự tình lại hội phát triển đến cục diện hôm nay, vốn tưởng rằng sẽ không người nào biết, lại bị Trình Tử Nghiêu đến lật tẩy hết thảy, hắn đầu tiên là giải cổ độc, dạ sử vừa đến, lại vừa vặn bị hắn gặp được, nếu không có hắn, chính mình cũng sẽ không rơi xuống hoàn cảnh như thế.

"Trình công tử liệu có nghe lầm không? Nhã nhi chưa từng nói qua." Cúi đầu buông thấp xuống, nàng giả vờ sắp xép mấy món đồ trang điểm trên bàn, che dấu bối rối trong lòng.

"Trình thiếu hiệp tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, chẳng lẽ còn có thể oan ngươi sao?! Viêm Thiến cũng đã nhớ lại ngày đó là ngươi đưa tới thang canh, mới khiến cho hắn mê man, hay là ngươi cũng muốn chống chế? Vân mỗ tự nhận đối đãi ngươi không tệ, vì sao ngươi phải gia hại Viêm Thiến như thế? Ta nghĩ đến ngươi ái mộ hắn, mới có thể yên tâm giao cho ngươi chiếu cố hắn, không dự đoán được hết thảy chuyện này nhưng lại đều là do ngươi gây nên! Hôm nay ngươi nói thật cho ta nghe một chút đi, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì? Vì sao phải gia hại Viêm Thiến, là do người nào chỉ thị?" Vân Cảnh Hạo hai mắt tràn đầy giận giữ, đối với Tô Nhã Nhi một phen tra hỏi, hiển nhiên đã là tức giận cực hạn.

Đối với tiếng quát hỏi của hắn, thân ảnh tĩnh tọa của cô gái vẫn bất động như trước, chỉ cúi đầu ngồi, không nói một câu, cụp mắt xuống, tinh thần cuồn cuộn, trong miệng muốn biện giải, lại không biết dùng loại lí do nào để thoái thác mới có thể khiến cho mọi người lần thứ hai tin tưởng nàng, còn có người dưới đáy lòng kia, khóe mắt dư quang nhìn thấy thân ảnh y bào sậm màu, trong lòng lại rối loạn vài phần. Hắn đã biết được chuyện cổ độc là do nàng gây nên, sẽ nhìn nàng như thế nào? Là cừu hận hay là khinh thị? Phẫn nộ hay là oán hận? Một phen phỏng đoán, cũng không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của Viêm Thiến.

"Nếu là ngươi đem nội tình nói cho ta biết, ta liền bảo toàn cho ngươi, cho ngươi bình yên rời đi, như thế được chứ?"

Ngữ thanh bình tĩnh bỗng nhiên vang lên, trong lòng nàng chấn động, đều không phải là vì ý trong lời nói kia, mà là ngữ thanh của người nói câu đó thập phần quen thuộc, đều không phải là người bên ngoài, đúng là người nàng tối không dám đối mặt – Viêm Thiến.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng nhìn thanh bào nam tử thần sắc như thường, giống như ngày xưa gọi một câu: "Viêm Thiến ca ca…" Hắn đúng là vẫn còn lo lắng cho nàng, mới có thể nói ra những lời nói này đi, nàng nghe vậy trong lòng vui vẻ, không khỏi lại sinh ra vài phần hi vọng.(Mợ ăn dưa bở quá i mợ, chẹp +.+)

Diễm Thanh ở bên, lại lạnh lùng cười, vẻ mị hoặc trước đây đã hoàn toàn hóa thành tàn khốc: "Đối với người mình yêu chung tình còn có thể làm ra chuyện như vậy…… Nữ tử như thế, làm gì phải khách khí với nàng " đối với Viêm Thiến, hắn lần đầu lộ ra vẻ mặt bất mãn: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn buông tha nàng?"

Viêm Thiến không đáp, không để ý tới những lời Diễm Thanh nói, nhìn kĩ người mình coi như thân muội, nhìn thấy trong mắt nàng đầy nhu tình cùng khẩn cầu, chỉ nhíu nhíu mày, chờ nàng trả lời.

Tô Nhã Nhi thấy vậy, sợ Viêm Thiến bị Diễm Thanh nói động đổi ý, vội vàng mở miệng: "Nhã nhi biết rồi,

Viêm Thiến ca ca chớ trách ta, Nhã nhi cái gì cũng đều nói, chỉ cầu còn có thể ở lại bên trong trang……" Nếu là rời đi nơi này, chỉ sợ nàng cũng không sống được.

"Ngươi trước nói cho ta biết, vì sao phải đối Viêm Thiến hạ cổ?" Kì Minh Nguyệt từ lúc bước vào nói một câu kia, liền cũng chưa từng mở miệng, lúc này thấy nàng đã có ý khai thật, mới mở miệng hỏi câu hỏi này.

Tô Nhã Nhi nghe câu hỏi này của hắn, nhanh chóng tránh đi ánh mắt của Viêm Thiến: "Dạ Sử từng có phân phó, phải ở trước khi tổ chức Thiên Hạ Đại hội, đem Viêm Thiến ca ca loại bỏ, là ta…là ta đổi cổ độc…"

"Cổ độc từ đâu mà đến?"

"Là…Sư phụ của Nhã nhi truyền thụ, phương pháp dùng cổ, cũng là sở học từ nhỏ."

"Cái người gọi là Dạ Sử kia là nghe lệnh của ai? Ngươi cũng biết hắn vì sao muốn độc chết Viêm Thiến?"

Tô Nhã Nhi lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ bi thương: "Nhã nhi vốn là cô nhi ở An Dương, được sư phụ nuôi lớn, lại ngay cả danh hào của sư phụ cũng không rõ ràng, từ nhỏ học chính là phương pháp dùng cổ, chỉ biết nghe theo hiệu lệnh của sư phụ, vài năm trước hắn mệnh ta đi vào Thương Hách, lẻn vào Vân Hạo Sơn Trang, nghe theo mệnh lệnh của hắn mà làm việc, rồi sau đó liền có Dạ Sử tiến đến, ta chỉ là tiếp lệnh, làm sao biết tâm tư của hắn, nếu không phải không đành lòng để Viêm Thiến ca ca chết ở trong tay của ta, ta cũng sẽ không tự tiện thay đổi cổ độc, mới có thể khiến cho sư phụ biết được, lại phái Dạ Sử đến……" Nàng sao lại không biết, ở trong mắt vị sư phụ kia của nàng, bọn họ cái gọi là đồ nhi này đó, chỉ là mấy kẻ được đánh số thôi,(chỗ này lí giải câu hỏi của Thainguyet, tại sao Tô Nhã Nhi lại được gọi là Chín Hào – số 9 ^ ^) một khi thất thủ, trừ bỏ chết, chỉ có một kết quả khác đó là sống không bằng chết, nàng đã làm trái ý của hắn, làm sao còn dám tái trở về, không bằng nói ra toàn bộ, cầu được che chở.

An Dương?! Kì Minh Nguyệt sắc mặt trầm xuống, bên môi lại nâng lên một mạt cười nhẹ, lại là An Dương…… Muốn hại Viêm Thiến, đó là bởi vì Lan Cẩn, Thiên Hạ Đại hội ở Vân Hạo Sơn Trang cử hành, nằm trên đất của Thương Hách, Lan Cẩn lại nói rõ là để chọn chủ, đem một thân sở học cùng tất cả tài bảo dâng tặng, chọn nơi này, ở kẻ khác xem ra, tuyệt không phải không thể không có nguyên do, trong đó ẩn ẩn có khuynh hướng có ý đồ với Thương Hách, như thế, nhất định làm cho An Dương có tâm lý nghi kỵ, lo lắng nếu là để Thương Hách có được người này, liền thực sự có thể đoạt được thiên hạ.

Một phen tâm niệm lưu chuyển, trên mặt lại chưa lộ dị sắc, Kì Minh Nguyệt đối Vân Cảnh Hạo nói: "Vân tiền bối, chuyện này liên quan đến việc quốc sự, vì Lan Cẩn mà cử hành Thiên Hạ Đại hội ở bên trong trang, nếu là An Dương vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ sợ sẽ lại lần thứ hai sai người tiến đến." Nhất chiêu không được, tất nhiên còn có thể có chiêu thứ hai, An Dương đã có tâm muốn đảo loạn việc cử hành đại hội, nói không chừng cũng đã phái người ở khắp nơi tìm kiếm Lan Cẩn, ý muốn được người như thế tương trợ, mấy năm gần đây dã tâm của An Dương càng phát ra rõ ràng. Tuyệt đối phải đề phòng, sau khi trở về nhất định phải cùng Phụ Hoàng thương thảo một phen, mặc dù không thèm có ý đoạt thiên hạ, nhưng bị người đến tận trước cửa khi dễ mà không đáp trả, liền không phải Phụ Hoàng. Lúc này những kẻ đang trú ở bên trong trang, nói không chừng cũng có mật sử do Phụ Hoàng xếp đặt vào, An Dương cùng Liên Đồng, hiển nhiên cũng là có tâm tư giống nhau.

Vân Cảnh Hạo nghe hắn nói như vậy, tự nhiên cũng không dám khinh thường, liên lụy quốc sự, há có thể qua loa, đồng Kì Minh Nguyệt có ý nghĩ giống nhau, hắn cũng biết người trong giang hồ nhiều hỗn tạp, không thể đem thân phận mọi người nhất nhất điều tra rõ, nếu muốn ngăn chặn nguy cơ sau này, liền chỉ có thể tăng số người canh gác, lúc nào cũng đề phòng.

Nghĩ đến đây, hắn rốt cuộc đợi không được, dặn dò mấy người tiếp tục tra hỏi, liền vội vàng đi bố trí công việc giữ an toàn bên trong trang.

Trong phòng, Tô Nhã Nhi một phen nói làm cho Viêm Thiến ngưng thần trầm tư, Diễm Thanh lộ ra chút trào phúng, tựa vào bên cạnh hắn nhìn chăm chú vào nữ tử trước mắt, trong mắt toát ra một chút đố kị, bị Kì Minh Nguyệt trong lúc vô ý nhìn thấy, không khỏi phát ra một tiếng cười khẽ, hắn còn chưa từng thấy qua Diễm Thanh thiếu gia hội đối với người khác lộ ra loại vẻ mặt này.

Nghe được tiếng cười, Viêm Thiến nghi hoặc nâng lên ánh mắt, đã thấy Tô Nhã Nhi chậm rãi đứng dậy, trên khuôn mặt rụt rè mang theo cầu xin: "Nhã nhi đã nói toàn bộ, cầu các ngươi không cần đuổi ta rời

đi…” Ngữ thanh khinh nhược run nhè nhẹ, trong đôi mắt to đã có mờ mịt ngưng tụ, nhìn Viêm Thiến, thủy khí trong mắt nàng thoáng chốc thành giọt sương, đều rơi xuống, trên khuôn mặt trắng noãn đã không còn huyết sắc, chỉ càng thêm vẻ thê lương cầu xin cùng vài phần u oán nhu tình.

_____ Hết chính văn chương 76 _____

77. Chương 77: Đáp Lại

Tô Nhã Nhi vốn dĩ có vẻ xinh đẹp tuyệt trần động lòng người, lúc này khuôn mặt rơi nước mắt, lại phảng phất như lê hoa mang vũ điểm đạm đáng yêu, khiến người khác không thể không sinh ra tình cảm thương tiếc đối với nàng,(Htrần: hứ, hồ li tinh, ta ghét >”<) viêm=“” thiến=“” nhìn=“” nàng=“” như=“” thế,=“” thở=“” dài=“” một=“” tiếng,=“” còn=“” chưa=“” trả=“” lời,=“” diễm=“” thanh=“” đã=“” lạnh=“” lùng=“” nói:=“” “hay=”” là=“” ngươi=“” còn=“” muốn=“” ở=“” lại=“” bên=“” trong=“” trang?=“” ngươi=“” làm=“” hại=“” viêm=“” thiến=“” suýt=“” nữa=“” chết,=“” còn=“” muốn=“” cầu=“” hắn=“” tha=“” thứ,=“” nữ=“” tử=“” vô=“” liêm=“” sỉ=“” như=“” thế,=“” diễm=“” thanh=“” thật=“” là=“” lần=“” đầu=“” mới=“”>

“Diễm Thanh.” Viêm Thiến lắc lắc đầu với hắn, ý bảo hắn đừng nhiều lời nữa, việc đã đến nước này, tiếp tục ác ngữ với nàng cũng chỉ vô dụng, một khi đã phản bội, liền rất khó để trở lại như xưa, cho dù hắn có nhớ đến niệm tình cũ, nếu phải lưu lại nàng tiếp tục ở bên trong trang, cũng là việc không thể, hắn căn bản không cần vì thế mà lo lắng.

“Ngươi vẫn là đi thôi.” Do dự một hồi, Viêm Thiến rốt cục nói ra câu nói này.

“Ngươi muốn thả cho nàng ta rời đi?” Diễm Thanh cũng không đồng ý, Tô Nhã Nhi lại mở to hai mắt đẫm lệ, không dám tin lắc lắc đầu: “Ngươi…… Thật muốn đuổi Nhã nhi rời đi?” Những năm gần đây sớm chiều ở chung, nàng nghĩ Viêm Thiến đối mình cũng có vài phần nhu tình, tuy rằng là nàng làm sai, nhưng đó cũng là bị buộc phải làm thế, nếu không phải nàng thủ hạ lưu tình, Viêm Thiến đã sớm chết lâu rồi, vì sao hắn không biết cảm tạ, ngược lại còn tuyệt tình như thế? (Ôi trời, xem cô ta nói gì này, híc, mấy nàng lúc trước thương cảm cho nàng ta, bầy giờ thấy thế nào?)

Trong đôi mắt đẫm lệ như phủ một lớp sương mù lộ ra vài phần oán hận, nàng ủy khuất cắn cắn môi, khóc lóc kể lể nói: “Nhã nhi trên đời đã không còn thân nhân nào, Viêm Thiến ca ca nếu muốn đuổi ta đi, đó là tuyệt đường sinh lộ của Nhã nhi, cùng giết ta đi có gì khác nhau?” Ngữ thanh nức nở đứt quãng, nàng quay sang Viêm Thiến, thần sắc âu sầu thảm thiết: “Tiến vào sơn trang tuy là mệnh lệnh của sư phụ, nhưng Nhã nhi đối Viêm Thiến ca ca cũng một mảnh chân tình, quá khứ làm đủ mọi chuyện Viêm Thiến ca ca chắc chắn không thể không cảm giác thấy, chẳng lẽ ngươi đúng là nhẫn tâm như thế, đem tâm ý Nhã nhi đối với ngươi để qua sau đầu hoàn toàn không để ý? Thật muốn đuổi Nhã nhi rời đi sao?”

Viêm Thiến chỉ có thể thở dài đối với nàng, tâm tư của nàng đối với mình hắn sao lại không biết, nhưng xưa nay hắn đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội, mặc dù có chút quan tâm tới nàng, cũng chỉ cho là sự quan tâm của huynh muội bình thường, chưa từng hàm chứa tâm tư khác, hiện giờ nghe nàng nói, trừ bỏ nhíu mày thở dài, cũng có vài phần bất đắc dĩ, nàng làm ra việc này, thả nàng rời đi đã là tử tế, nàng lại dây dưa như thế, khiến hắn không biết phải làm như thế nào cho phải.

Viêm Thiến không nói, Diễm Thanh lại đối hắn nhẹ nhàng cười: “Xem ra đại ca cũng là người mềm lòng, thương tiếc nữ tử, hạ không được nhẫn tâm a, lúc trước là Diễm Thanh quá mức nhiều chuyện, các ngươi trong lúc đó như thế nào, còn không tới phiên ta xen mồm vào, ngươi muốn lưu lại nàng, liền cứ việc lưu lại đi.” Bên môi lộ mị ý nhợt nhạt, Diễm Thanh mang theo một chút ngả ngớn, trong mắt lại lộ ra chua sót cùng áp lực thật sâu, Kì Minh Nguyệt ở một bên xem diễn, sao lại không biết hắn giờ phút này trong lòng suy nghĩ gì, nhất định là lại vì Viêm Thiến mà rối loạn tinh thần, hắn cùng với Tô Nhã Nhi dây dưa không rõ như thế, đã dẫn tới Diễm Thanh khó chịu cùng tức giận.

"Ta khi nào nói qua muốn lưu lại nàng?" Nghe hắn lại lấy danh xưng đại ca ra nói, lại lộ ra thần sắc như thế, Viêm Thiến không biết vì sao đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, trong lòng giống như bị đốt một phen lãnh hỏa, băng hàn đến xương rồi lại bị lửa thiêu đốt, khiến cho ngực hắn đau xót, nhất thời thay đổi sắc mặt, vẻ mặt luôn bình tĩnh như nước bị khuấy nổi lên gợn sóng, mất đi vẻ bình yên ban đầu.

Tô Nhã Nhi đem hết thảy xem ở trong mắt, dựa vào sự mẫn cảm của nữ, nàng đã sớm nhìn ra Diễm Thanh đối Viêm Thiến ẩn dấu tình cảm khác thường, lại đến hôm nay mới biết, Viêm Thiến đối với hắn nhưng cũng lại…… Lắc lắc đầu, không, sẽ không, là nàng nhìn sai rồi, Viêm Thiến là người thanh cao tuấn nhã như thế, làm sao lại có thể giống Diễm Thanh, tổn hại luân thường, đối với huynh đệ huyết mạch tương liên sinh ra tâm tư dơ bẩn như vậy, cắn đôi môi phấn hồng đã thấm xuất huyết ra, trên mặt nàng ta lộ rõ tinh thần lo lắng không yên, hiện ra một chút cuồng loạn: "Nói như thế, Viêm Thiến ca ca là thật muốn đuổi ta đi…… Thật sự là…… Nhẫn tâm tuyệt tình a…… Ngày thường ngươi đối Nhã nhi ngữ thanh cười nói ôn nhu hay đều là ảo giác của Nhã nhi, nghĩ đến Viêm Thiến ca ca đối với ta cũng đều không phải là vô tình, mới có thể làm trái sư mệnh, không hạ cổ khiến ngươi chết, cho dù ngươi ngày ngày ngủ say ta cũng một lát không rời sớm chiều làm bạn, sớm biết có hôm nay, Nhã nhi tình nguyện làm cho ngươi ngủ luôn không bao giờ tỉnh dậy nữa!"

"Hảo cho tâm tư ác độc, uổng công ta coi ngươi như thân muội, muốn để cho Viêm Thiến cùng ngươi gần nhau, ngươi lại đối với hắn như thế, còn hy vọng xa vời hắn như thế nào đối đãi ngươi?!" Nghe lời nói của nàng, Diễm Thanh khí phẫn không chịu nổi, nghĩ đến ngày đó vì nàng mà rời đi sơn trang, khiến cho Viêm Thiến bị nàng làm hại, liền vừa đau lòng lại vừa hối hận.

"Ngươi? Muốn cho ta cùng với hắn gần nhau?" Tô Nhã Nhi lạnh lùng cười, trên khuôn mặt đầy nước mắt lộ ra vài phần thê lương phẫn hận: "Nếu ngươi thật muốn để cho ta cùng với hắn gần nhau, liền không nên trở về! Ta cùng với Viêm Thiến ca ca nguyên bản đang rất tốt, nếu không phải do ngươi để thư lại trốn đi, lại không biết liêm sỉ kí thân Lưu Danh Quán, khiến cho hắn cả ngày lo âu phiền lòng, giống như thay đổi thành một người khác, còn muốn đi ra ngoài tìm ngươi, ta làm sao lại hạ quyết tâm hạ cổ độc! Tất cả đều là do ngươi gây nên!"

"Tới tận lúc này rồi mà còn muốn đem tỗi lỗi đổ lên đầu người khác, Nhã nhi…… Ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng rồi." Sợ Diễm Thanh bị những lời nói này của Tô Nhã Nhi ảnh hưởng, Viêm Thiến nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo bích mầu kia trong tay, ống tay áo khẽ nhúc nhích, Diễm Thanh quay đầu sang cười khẽ, hiển nhiên cũng không để ý, nhưng đối với hành động thân thiết của Viêm Thiến, lại thực có chút vui mừng.

Tô Nhã Nhi nhìn hai người huynh đệ đang sóng vai đứng thẳng, trong lòng không cam lòng khiến cho ngực giống như có đao nhọn không ngừng đâm vào, vì sao người nàng ái mộ không những không thương tiếc nàng, ngược lại còn đem tình ý ngày xưa toàn bộ phủ định, còn có Diễm Thanh kia, nếu không phải hắn chợt hiện thân, nàng cùng Viêm Thiến làm sao lại đến nông nỗi này?

Chỉ vào Diễm Thanh, trong mắt nàng dâng lên tràn ngập oán ghét, hèn mọn cùng ghen ghét khiến khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng vặn vẹo hình dạng: "Đều là tại ngươi, nếu không có là ngươi, Viêm Thiến ca ca sẽ không đối xử với ta như thế! Là ngươi không biết liêm sỉ, nhưng lại đối với đồng bào huynh trưởng của chính mình sinh ra tâm tư dơ bẩn như vậy! Ngươi tên kĩ nam không biết xấu hổ này!"

Lời nói điên cuồng làm cho mấy người trong phòng sắc mặt đều trầm xuống, Diễm Thanh hơi hơi khép nửa con mắt suy nghĩ, thấy không rõ thần sắc trong mắt, trong lòng Viêm Thiến lại dâng lên một loạt cảm xúc hỗn độn, nói không rõ ra sao tư vị, không dám đối mặt hết thảy bị người khác nói toạc ra, còn có tối hậu hai chữ nàng nói ra, làm cho hắn như bị sét đánh, bỗng nhiên kinh giác, đúng là chính mình đem Diễm Thanh bức đến hoàn cảnh này! (a a a, anh bắt đầu có ý thức rùi nha, bị sét đánh tỉnh ngộ, hơ hơ, cóa nên cám ơn ả họ Tô nì hem ta ^o^)

Viêm Thiến sắc mặt trắng bệch, hai tay đặt lưng ghế dựa không ngừng nắm chặt, chiếc ghế dưới lực tay quá mạnh vỡ tung, mảnh gỗ bắn ra xung quanh xẹt qua họa xuất một đạo vết màu ở trên mặt Tô Nhã Nhi, trên khuôn mặt căng cứng vặn vẹo kia nước mắt đã biến mất, dưới ánh nến màu đỏ sẫm lay động khiến nàng nhìn giống như quỷ mỵ, tràn ngập oán hận cùng không cam lòng.

"Sớm biết như thế, Nhã nhi làm gì phải đổi cổ độc, liền nên làm cho Viêm Thiến ca ca ngủ luôn vĩnh viễn không tỉnh, ngày ngày cùng Nhã nhi làm bạn mới phải" Cười thảm vài tiếng, nàng lúc này thật hối hận

làm sao, không nên nhất thời mềm lòng, nghịch lại lệnh của sư phụ, để lại cho hắn một đường sinh cơ, quay sang Viêm Thiến, trong mắt nàng thần sắc vẫn ôn nhu như trước, u oán mà lại triền miên: "Nhã nhi tình nguyện Viêm Thiến ca ca chưa từng tỉnh lại…"

Diễm Thanh nghe vậy đột nhiên cả kinh, trong lòng sinh ra vài phần báo động, theo bản năng chắn trước người Viêm Thiến, không kịp tránh né đón lấy, chiếc trâm cài tóc đang hung hiểm lao đến như một cây ngân châm, đã ngập vào trong cơ thể.

Tô Nhã Nhi nắm trâm gài tóc trong tay, trên tay máu tươi đầm đìa, chậm rãi lui bước, thần sắc trong mắt giống như nàng mới là người thương tâm, ai oán tuyệt vọng: "Lại là ngươi … Lại là ngươi cản trở Nhã nhi, Viêm Thiến ca ca là của ta! Vì sao ngươi luôn chắn giữa hai người chúng ta!" Viêm Thiến tiếp được thân mình Diễm Thanh khuỵ xuống, trong lòng hoảng loạn vạn phần, đã thấy Tô Nhã Nhi vẻ mặt biến đổi, hiện ra vẻ điên cuồng: "Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta! Nếu đã mất đường sống! Không bằng cùng chết! Người Nhã nhi không chiếm được, ngươi cũng đừng mơ tưởng!" Chưa bao giờ từng có được thứ thuộc về chính mình, chưa bao giờ có người đối với nàng ôn nhu thân thiết như thế, thẳng đến có Viêm Thiến ca ca, vốn tưởng rằng hai người có thể gần nhau, lại cố tình còn có cái tên Diễm Thanh, hại nàng mất đi hết thảy, là hắn! Nếu không phải tại hắn, Viêm Thiến ca ca như thế nào đuổi nàng rời khỏi sơn trang!

Tàn khốc càng lúc càng dày, nàng lần thứ hai phi thân tới, chưởng phong sắc bén lại không chút lưu tình, đột nhiên đánh úp lại, như gió cuốn mạnh mẽ, thân thể của nàng ta ngã thật mạnh trên mặt đất, trong miệng máu tươi phun ra, nội phủ như nứt ra, trước mắt một mảnh hắc ám, trong lúc sắp hôn mê mơ hồ nghe được ngữ thanh quen thuộc kia ngập đầy thê lương cùng lo lắng ở cách đó không xa vang lên: "Nàng sao dám như thế đả thương ngươi! Ngươi…… Ngươi không được xảy ra chuyện gì, không cần làm ta sợ…. Diễm Thanh… "

Viêm Thiến đối với người khác mà sinh ra khinh ngữ ôn nhu, là câu cuối cùng mà nàng nghe được trước khi chết, vẫn không cam lòng khép lại hai mắt, trong miệng máu tươi không ngừng tràn ra, nàng giãy dụa muốn nói gì đó, cuối cùng, lại vẫn là bị khôn cùng đau đớn lôi vào tận cùng hắc ám.

Nhìn Tô Nhã Nhi nằm trên mặt đất, Viêm Thiến cũng không hối hận, dưới tình thế cấp bách hắn xuất chưởng không hề kiềm chế lực đạo, khiến cho Tô Nhã Nhi thân vong, nhưng nếu không phải nàng muốn làm hại Diễm Thanh, làm sao lại bị như thế? Vô luận như thế nào, chỉ cần Diễm Thanh vô sự là tốt rồi.

Diễm Thanh chậm rãi cúi đầu, trước ngực từng đợt từng đợt đỏ sậm từ trong miệng vết thương ngấm ra quần áo, đầy kỳ dị, nhưng bất giác đau đớn, tất cả vướng bận, toàn bộ đều không bằng người đang giữ lấy hắn, lúc này thấy Viêm Thiến vô sự, mới nhẹ nhàng thở ra, băng bó miệng vết thương, mới hạ được lo lắng trong lòng, cảm giác đau đớn từng trận đánh úp lại, miễn cưỡng lộ ra một mạt ý cười, đuôi lông mày của hắn nhướng lên: "Không sao, một cái trâm gài tóc nhỏ nhỏ há có thể đả thương được ta, Viêm Thiến bối rối, mới là dọa người…"(híc, bị thương thế còn có sức chọc mĩ nam, đúng là chủ nào tớ nấy, anh đi theo Thiên ca riết rồi cũng BT quá đi a =.=) Bạn đang ?

Thấy hắn vẫn còn có thể cười đùa, Viêm Thiến khuôn mặt trầm xuống, lo lắng trong lòng nhưng lại không hề giảm chút nào, theo tình huống hung hiểm mới vừa rồi, hắn vừa gấp vừa giận: "Ngươi làm gì thay ta cản lại, hay là ở trong mắt ngươi ta đúng là vô dụng đến thế?" Y bào màu xanh ngọc đã bị nhuộm tối, mở ra vạt áo chỗ bị thương, không ngờ nhìn thấy bên trong y nội hắn còn quấn băng bó tầng tầng lớp lớp màu trắng, đúng là miệng vết thương cũ do trước đó đã từng bị thương!

"Là Viêm Thiến quá mức trọng yếu, cũng là quan tâm quá sẽ bị loạn……" Do dự một chút, Diễm Thanh vươn tay, đụng chạm vào mái tóc của người ở trước mắt, thấy Viêm Thiến cũng không có ý tránh né, trong lòng vui vẻ, nhịn không được tình cảm dâng lên trong lòng, đã đem Viêm Thiến ôm vào trong lòng.

Thấy đầu ngón tay nhiễm huyết của hắn thử thăm dò tới gần, Viêm Thiến có chút giật mình, cũng không tránh né, là không đành lòng, cũng là đau lòng, nhìn nam tử trước mắt vì hắn hết lần này tới lần khác bị thương, hắn như thế nào còn có thể không nhìn ra tình ý của y?

Nhớ tới trong phòng còn có người khác, Viêm Thiến từ trong lòng Diễm Thanh ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn lại, mới phát hiện không biết khi nào đã không thấy bóng dáng Trình Tử Nghiêu.

Ngoài cửa sổ, Kì Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt trông về phía xa, quay đầu nhìn hai người trong phòng ôm

nhau, trong mắt lộ ra ý cười, lúc trước cảm thấy được ý đồ của Tô Nhã Nhi, hắn nhưng cũng chưa từng có ý ngăn cản, hiện nay xem ra, Diễm Thanh hôm nay bị thương, thật sự là đáng giá. Nhìn bầu trời trăng tròn, hắn xoay người hướng khu sân viện cư ngụ của mình, mơ hồ còn có thể nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nói nhỏ đầy thân thiết của Viêm Thiến.

Không hiểu thở dài một tiếng, hắn bỗng nhiên rất là tưởng niệm người nọ trong cung, đã nói rõ một tháng liền về, mà nay đã qua nửa tháng, dù có tức khắc chạy về, chỉ sợ cũng đã quá ngày ước hẹn đi, không biết… Phụ Hoàng liệu có lo lắng…

==========

Từ lúc Thiên Âm xuất hiện, trong chốn giang hồ liền có vị thiếu hiệp trẻ tuổi chỉ trong chốc lát danh nổi như cồn, này tướng mạo tuấn mỹ cùng khí chấy nổi bật bất phàm, đều khiến kẻ khác lâm vào tán thưởng, mỗi tiếng nói cử động đều dẫn tới hậu bối tuổi trẻ tranh giành noi theo, trong lúc nhất thời sự chú ý đối với hắn còn có vẻ quá cả việc của Lan Cẩn, Thiên Hạ Đại hội còn chưa diễn ra, bên trong Vân Hạo Sơn Trang đã là một mảnh cảnh tượng náo nhiệt, có người vui mừng, tất nhiên cũng có người sầu muộn, người đối với hắn trong lòng hảo cảm có rất nhiều, nhưng người đối với hắn mang ghen ghét cùng đố kị cũng không ít, từ lúc hắn xuất hiện, mấy mỹ nhân nổi danh trong chốn giang hồ liền ngay lập tức rời khỏi ôm ấp o bế của những kẻ khác, thường tiến đến quan tâm thăm hỏi, số lần quá thường xuyên, khiến cho những kẻ có tâm theo đuổi các nàng đã xem hắn coi như cái đinh trong mắt.

Vị công tử trẻ tuổi này tựa hồ đối này cũng không nhận thức được những điều đó, đối nhân đối việc, luôn là bộ dáng thản nhiên bình thản, tiến thối trong lúc đó đối ai cũng không quá nồng nhiệt, nhưng cũng tuyệt không lãnh đạm, nhưng chỉ cần từ trong miệng hắn nói ra, liền khiến người nghe được thập phần dễ chịu, cử chỉ của hắn chưa bao giờ từng có thái độ bối rối, dù trong thời điểm nào, đều là bộ dáng thong dong tao nhã như vậy, giống như lời nói và việc làm của hắn trong đó vốn dĩ đã là tự nhiên, khiến kẻ khác vô thức, liền bị hắn sở hoặc, đồn đãi nói, vẻ ôn nhu trong mắt hắn, có thể làm cho bất cứ nữ nhân nào trên thế gian cũng phải ái mộ, phong tư của hắn, cũng đủ để khiến cho nam tử trong thiên hạ thán phục.

Cố tình, hắn không hề đối đãi đặc việt với ai, đối với ai, hắn đều là bộ dáng thân thiết mà lại xa cách như vậy, đồn đãi qua lại, không biết khi nào, có người bắt đầu gọi hắn là Thủy Nguyệt Công Tử. (danh xưng của em trong chốn giang hồ chính thức ra mắt a, hắc hắc, các nàng thấy cái tên nì thía nào a ^o^?)

Giống như hoa trong gương, trăng trong nước, ở ngay trước mắt ngươi, nhưng chỉ là mong muốn mà không thể thành.

Bất đồng cùng không khí náo nhiệt trong chốn giang hồ, lúc này trong hoàng cung Thương Hách cũng đều là sự im lặng, ẩn ẩn lộ ra không khí khẩn trương bận rộn, cung nhân thị vệ giống như hôm qua, đều tự bận rộn bắt tay vào làm chuyện vụ của mình, các đại thần cũng đều âm thầm quan tâm, nghi lễ cập quan chi linh của thái tử sắp sửa cử hành, thời gian đã không còn nhiều lắm, còn có không ít việc vặt vãnh cần chuẩn bị, đồng thời ở trong lúc bận rộn chuẩn bị, trong lòng mọi người cũng đều có chút nghi hoặc, nhiều ngày không thấy thái tử hiện thân, nghe nói là được bệ hạ khẩu dụ đi ra ngoài cung, không biết là có đại sự gì phát sinh, trong lòng tuy là khó hiểu, nhưng làm sao có người dám mở miệng hỏi, mắt thấy thời hạn một tháng sắp hết, thái tử còn chưa về, sắc mặt bệ hạ cũng ngày một kém đi, nhiều ngày qua, đã không còn ai dám tự mình đệ tấu chương tử, đều là thông qua Lưu Tổng Quản trình lên, lúc lâm triều, cũng đều là nơm nớp lo sợ, e sợ khiến cho bệ hạ giận chó đánh mèo, tuy nói bệ hạ nhìn có vẻ vẫn là bộ dáng không chút gì để ý kia, nhưng ai mà không biết, bệ hạ càng là mang theo khuôn mặt tươi cười, tâm tư che dấu phía sau càng là khó dò, như thế, ai còn dám lấy thân mình ra thí mạng, một đám đều dị thường thông minh, không dám nhắc tới thái tử Điện Hạ dù nửa chữ.

Đàn hương lượn lờ, thản nhiên ở trong không khí phiêu tán, hai cái án thư một lớn một nhỏ, vẫn được xếp đặt giống như ngày xưa, trong ngự thư phòng, huyền y nam tử xiết chặt mật thư ở trong tay, dưới đôi mí mắt, một đôi ưng mâu hơi hơi khép hờ, bên môi mang theo ý cười yếu ớt, nụ cười kia, cũng có một chút dị sắc.

Lưu Tổng Quản đứng hầu ở một bên, thấy bệ hạ từ lúc thu được tin tức trong Vân Hạo Sơn Trang truyền đến, vẫn giữ thần sắc như thế, hiển nhiên đoán được bệ hạ tâm tình khó chịu nhất định là vì Điện Hạ, dựa vào việc Điện Hạ vừa bước vào giang hồ, đã đưa tới không ít sóng gió, lại hội dẫn tới không ít nữ tử ái mộ,

nam tử ngưỡng mộ, đến ngay cả hắn, cũng nhịn không được có chút lo lắng thay bệ hạ.

Bên môi cuối cùng nhịn không được lộ ra một chút ý cười, Lưu Dịch cúi đầu đứng thẳng, trong lòng cảm thán, nếu không có Điện Hạ, hắn tuyệt không bao giờ dự đoán được, có thể có một ngày nhìn thấy bệ hạ có vẻ mặt như thế, đi theo y nhiều năm, hắn như thế nào không biết, nam tử trước mắt bạc hạnh bạc tình tới mức nào, nhớ tới Liên Đồng nữ vương kia, năm đó cùng bệ hạ là một đôi khiến cho người ta ngưỡng mộ đến mức nào, cuối cùng, cũng chỉ là như ngày hôm nay thôi. Cẩn thận nghĩ đến, cũng chỉ có Minh Nguyệt Điện Hạ, mới có thể khiến cho bệ hạ vướng bận như thế.

Nam tử từ lúc nhận được thư báo liền chưa từng mở miệng, rốt cục nâng ánh mắt lên, bên môi ý cười lại càng rõ ràng thêm vài phần, khoát tay chặn lại, tay áo tú kim ở trong không trung xẹt qua chỉ còn xót lại một mạt ám ảnh: "Phân phó đi xuống, trẫm muốn xuất cung."

Ngữ thanh nặng nề ở trong ngự thư phòng chợt vang lên, Lưu Dịch hơi hơi khom người, thấp giọng ứng với, trong miệng hỏi: "Bệ hạ, thế còn lễ đội mũ của Điện Hạ kia….."

"Để sau."

_____Hết chínhh văn chương 77_____

78. Chương 78: Thản Ngôn (thẳng Thắn Thừa Nhận)

Kì Minh Nguyệt cũng không biết hắn ở trong chốn giang hồ khiến cho rối loạn đã làm cho người nọ trong cung tâm thần khó lòng yên ổn, An Dương Dạ Sử đã chết, Tô Nhã Nhi cũng đã mất mạng trong tay Viêm Thiến, người chuyên dụng cổ độc đó là ai, đã không thể tiếp tục truy xét, duy nhất có thể xác định chính là hết thảy những chuyện này đều có quan hệ đến An Dương.

Mấy năm gần đây, thiên hạ thế cục cũng không có thay đổi gì quá lớn, tam quốc ngoài mặt vẫn là hòa thuận chung sống như trước, mấy tiểu quốc vì thực lực của Thương Hách ngày một thịnh, mà đều quy phục làm nước phụ thuộc, cho nên tuy là thiên hạ thái bình, nhưng thế cường thịnh của Thương Hách đã khiến An Dương cùng Liên Đồng sinh ra ám ảnh bất an.

Nhìn chung với thế cục trước mắt, trừ mấy tiểu quốc không đáng đề cập tới ra, Liên Đồng xưa nay cùng Thương Hách giao hảo, chỉ có An Dương, nhiều lần âm thầm cùng Thương Hách đối địch, dã tâm cướp lấy thiên hạ có thể nói là đã từ từ hiển lộ, theo hắn xem ra, việc hai nước trở mặt thành địch, cũng không phải là không có khả năng, mặc dù không phải chỉ một sớm một chiều ngay lúc này, nhưng hiềm khích giữa hai nước đã có manh mối có thể tìm ra, lần này Phụ Hoàng đem Tam hoàng tử Kì Liên Sóc trả về An Dương, không hề gửi theo một lá thư phiến ngữ nào, An Dương kia cũng không hề có lời nào đáp lại, hai quốc gia đều là lòng hiểu mà không tuyên, nhưng bề mặt ngoài bình thản giả dối, xem ra đã không duy trì được bao lâu nữa.

Lần này ra cung cứu người, vốn là là vì truy tra chuyện cổ độc, giờ đã làm rõ ràng, cũng không nên ở lâu nữa, Việc ở Vân Hạo Sơn Trang, Thiên Hạ Đại hội chắc chắn sẽ được cử hành như thường, tuy cũng có chút hiếu kì với thân thế của Lan Cẩn, nhưng thấy người trong cung chờ đã lâu, hắn vẫn quyết định là mau chóng chạy về. Lễ đội mũ lễ cùng thái tử chi nghi là việc lớn quốc gia, đến trễ không được, còn có Phụ Hoàng cần trấn an, nói vậ ychắc chắn y ở trong cung chờ đã không còn kiên nhẫn.

Sau khi cùng Vân Cảnh Hạo chào từ biệt, Kì Minh Nguyệt lệnh cho Diễm Thanh ở lại bên trong trang, lưu ý những kẻ khả nghi, Diễm Thanh mặc dù không biết thân phận của hắn, nhưng là đã có thể xác định hắn nhất định không phải chỉ là sủng thị linh tinh gì đó của Tôn Chủ, nhìn xem lời nói và việc làm của hắn, lại thấy hắn đối với mưu đồ của An Dương thận trọng như thế, có thể đoán được hắn nhất định có một thân phận khác, có lẽ còn là quan viên trong chiều, hoặc là hoàng thân quốc thích thuộc về hoàng tộc, nhưng khiến Diễm Thanh trăm suy vạn nghĩ cũng không giải thích được là, Tôn Chủ xưa nay cùng triều đình bất hòa, vì sao lại cùng Trình Tử Nghiêu thân phận không rõ ràng ở cùng nhau, trong lòng tuy là nghi hoặc, nhưng hắn chưa bao giờ mở miệng hỏi thăm. Một là không dám tùy ý hỏi việc của Tôn Chủ, còn có một

nguyên nhân khác đó là trong lòng đã coi Trình Tử Nghiêu như bạn tốt, bất luận nhìn từ góc độ nào, hắn cũng không muốn hỏi, dù sao cũng cảm thấy được, hai người đó, tựa hồ cũng không có chỗ cho kẻ khác lắm lời xen vào.

Kì Minh Nguyệt tất nhiên nhìn ra nghi hoặc trong lòng Diễm Thanh, từ sau lúc Viêm Thiến bắt đầu đối mặt với tình cảm của hắn, Diễm Thanh cũng bắt đầu đa sự đi lo lắng cho hắn, chỉ có thể ở dưới đáy lòng lắc đầu thán cười, hắn cùng với Phụ Hoàng trong lúc đó, làm sao có thể nói rõ cùng y được. Là không muốn, cũng là không cần, hắn cùng với Phụ Hoàng, cho tới bây giờ cũng không để ý tới những việc ngoài thân, cũng không cần người khác phải quan tâm.

Đem xe ngựa để lại Vân Hạo Sơn Trang, hắn nhờ Vân Cảnh Hạo đem tới hai con khoái mã, có thuốc trị hắn từ trong cung mang ra, trong vòng mấy ngày thương thế của Vô Hào cũng đã tốt lên rất nhiều, lại thêm thực tế chỉ là ngoại thương, cũng không đáng lo ngại, cho nên trên đường đi cũng không hề trì hoãn, đã nhiều ngày tiến gần về phía Diệp Diệu Thành.

Chạy vài ngày đường, đến hôm nay hai người cưỡi ngựa đúng lúc đi qua quá một thành trấn, nhìn xem sắc trời không còn sớm, cũng chỉ còn cách Diệp Diệu Thành không xa mấy ngày đường nữa, Kì Minh Nguyệt quyết định tìm một chỗ khách điếm sớm đi nghỉ ngơi, đáng tiếc bên người chỉ có Vô Hào, những chuyện cần mở miệng nói thì chỉ có thể tự mình đi lo, nhớ tới người ám xám ngày ấy giao thủ cùng Vô Hào, hắn không khỏi mi gian nhíu lại, quá khứ của Vô Hào đến tột cùng như thế nào, trong lòng đã có một phen phỏng đoán.

Từ trên ngựa lập tức nhảy xuống, đi qua một quãng đường dài, lúc này quả thật cũng có chút mệt mỏi, đang định bước đi hướng vào trong khách điếm, đột nhiên lại nhận thấy được một tầm mắt giống như đã từng quen biết, không phải đối với hắn, mà là hướng về phía Vô Hào, nhớ lại đã từng ở trước cửa Lưu Danh Quán thoáng nhìn thấy mạt thân ảnh kia, Kì Minh Nguyệt thần mầu vừa động, nhớ rõ người nọ…… tựa hồ cũng là áo bào màu xám tro.

Vô Hào dắt ngựa đứng ở bên cạnh người, trên khuôn mặt hư vô có một chút dao động, ngay lúc Kì Minh Nguyệt cho rằng hắn phải quay lại nhìn kĩ, thì Vô Hào lại đột nhiên bình tĩnh trở lại, nhưng lại đi trước bước chân vào trong khách điếm.

Chưa bao giờ gặp qua Vô Hào có tình tự của chính mình, lại chưa bao giờ chưa tuân lệnh mà đã tự làm việc, thay đổi trước mắt này, khiến Kì Minh Nguyệt lần thứ hai suy nghĩ sâu xa thêm, đuổi theo tầm mắt kia, Kì Minh Nguyệt quay đầu nhìn lại.

Cách đó một chỗ không xa, một nam tử thân hình to lớn đang thu hồi lại ánh mắt nóng rực lúc trước, mắt lạnh nhìn hướng về phía hắn, trên khuôn mặt thâm thúy lưu lại mấy bóng đen, đường nhìn sắc bén như đao khắc bình thường, lộ ra ẩn ẩn khí thế cuồng mãnh, cho dù y đã cố ý áp chế, Kì Minh Nguyệt vẫn là từ trên người y ngửi được mùi máu tươi cùng hơi thở tử vong, cùng tên Dạ Sử kia bất đồng chính là, hơi thở của người này dữ dằn mãnh liệt, không có nửa điểm âm u tĩnh mịch, như một thanh kiếm vô tình giết người vô số cũng không thỏa hiệp, mang theo sát phạt khí dày đặc, nhưng trong ánh mắt y nhìn vào Vô Hào, lại không hề có ác ý, thậm chí còn có một ít vẻ thống khổ hiện lên không đổi.

Dự đoán được người này cùng quá khứ của Vô Hào chắc chắn có quan hệ, Kì Minh Nguyệt đang muốn mở miệng, đã thấy người nọ thần sắc biến đổi, quay đầu hướng tới một chỗ khác nhìn lại, theo ánh mắt hắn chuyển tới một vị trí khác, chỉ thấy một người chính đang xoay người rời đi, ánh mắt chỉ kịp lướt qua một hình dáng thật lớn, nhìn không rõ bộ dạng, nam tử áo bào tro kia lại giống như nhìn thấy con mồi, đã hướng về phía kẻ đó đuổi theo.

Hai người ở trước người Kì Minh Nguyệt xẹt qua, bộ dáng của người bị nam tử áo bào tro đuổi theo ở trước mắt hắn hơi hơi nhoáng lên một cái, đã tiêu thất bóng dáng, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào phương hướng hai người rời đi, có chút kinh ngạc lắc lắc đầu, mới vừa rồi hắn nhưng lại cảm thấy được cái người bị đuổi theo đó có chút quen mặt, giống như ở nơi nào đã gặp qua, hiện giờ tinh tế nghĩ lại, lại cảm thấy được là chính mình nhìn lầm, thán cười một tiếng, hắn cố gắng loại bỏ đi những suy nghĩ lung tung, bước vào trong khách điếm.

Vô Hào đã ở bên trong cánh cửa chờ, vẫn là giống như ngày xưa bình thường, bộ dáng như u hồn, thấy hắn tiến vào, liền đứng yên ở phía sau hắn, chờ Kì Minh Nguyệt yêu cầu hai gian phòng, được chỉ thị, mới ở

trước cửa tiêu thất thân ảnh.

Yêu cầu cho tiểu nhị chuẩn bị nước, sau một lúc rửa mặt chải đầu, Kì Minh Nguyệt nằm ở trên giường, hợp với mấy ngày chạy đi, thân mình đã thấy rất mệt mỏi, không biết vì sao nhất thời nhưng lại không cách nào đi vào giấc ngủ, nghĩ đến mấy việc gặp được gần đây, bên môi khẽ nhếch, bỗng nhiên cảm thấy được trong chốn giang hồ so với triều đình tựa hồ thú vị hơn một ít. Nếu là lúc nào nhàn đến vô sự, ra cung đi du lịch giang hồ cũng được.

Suy nghĩ lưu chuyển, dần dần có một chút buồn ngủ, đang muốn ngủ, một tia dị động trong không khí đã làm cho hắn kinh hỉ mở hai mắt ra: "Phụ Hoàng?"

Tiếng cười khẽ trầm thấp trong bóng đêm vang lên, hơi thở quen thuộc đột nhiên đưa toàn thân hắn bao vây lại, bên tai nghe được vài câu nói nhỏ hàm chứa ý cười: "Minh Nhi trì hoãn trở về, Phụ Hoàng vốn định hảo hảo khiển trách ngươi, nhìn ngươi như vậy ngoan, liền coi như hết." Mới tiến vào trong phòng, liền bị Minh Nhi phát giác ẩn thân, còn chưa mở miệng nói, y liền biết là hắn đã đến, xem ra Minh Nhi đối hắn cũng là vướng bận trong lòng, nghĩ như thế, cảm thấy như những tưởng niệm nhớ nhung bấy lâu đều đã được bồi thường, tức giận trong lòng cũng tiêu tán không ít.

"Vì sao phải coi như hết? Minh Nguyệt quả thật trì hoãn trở về, phải tự trách phạt mới đúng." Đem người đang ôm ấp hắn áp xuống dưới thân, cúi người nhìn chăm chú vào khuôn mặt quen thuộc trong bóng đêm, Kì Minh Nguyệt lúc này mới phát giác sự nhớ nhung tưởng niệm trong lòng có bao nhiêu khắc sâu, trong bóng đêm mông lung, đầu ngón tay di chuyển theo hình dáng khuôn mặt Phụ Hoàng, vươn đầu lưỡi ở trên môi y liếm qua lại, đón lấy sự đáp lại của Phụ Hoàng, hai người lại một phen dây dưa, thật lâu sau, mới rời môi nhau ra.

Nếm lại tư vị đã lâu chưa được nếm, Kì Minh Nguyệt thỏa mãn cười khẽ: "Phụ Hoàng có nhớ Minh Nguyệt không? Ta không ở bên cạnh ngươi, ngươi có lâm hạnh hậu cung không, tư vị như thế nào?" Khinh ngữ có vẻ vui đùa ở bên tai vang lên, Kì Hủ Thiên vươn tay ở bên sườn thắt lưng của người ở phía trên khẽ vuốt ve, lại hơi hơi dùng lực nhẹ nhéo một cái, nghe được một tiếng khinh suyễn, mới nặng nề cười: "Minh Nhi biết rõ Phụ Hoàng sẽ không đối người khác sinh niệm, còn hỏi như thế, xem ra ra cung thời gian không lâu, đã học được không ít phương pháp chọc ghẹo, ân? Thủy Nguyệt Công Tử?"

Nghe được Kì Hủ Thiên lời nói mang theo chế nhạo còn có cách xưng hô như vậy, Kì Minh Nguyệt lần thứ hai cúi người ở trên môi y trác hôn vài cái: "Cái gì mà gọi là chọc ghẹo? Minh Nguyệt xưa nay đã như vậy, Phụ Hoàng hay là lại đang ghen a?" Đối với cách xưng hô người khác tặng cho, hắn cũng mới biết không lâu, Phụ Hoàng lại có vẻ biết rõ như thế này, xem ra lời nói và việc làm của hắn ở Vân Hạo Sơn Trang đã sớm truyền tới tai Phụ Hoàng, trong sơn trang, cũng chắc chắn có người của Phụ Hoàng điều tới, nhưng không biết hắn đối với chuyện cổ độc đã biết được nhiều ít?

"Phụ Hoàng không sợ thừa nhận, đó là ghen thì đã làm sao? Minh Nhi vĩ đại như thế, Phụ Hoàng thật đúng là lo lắng bị người khác tiêu đi mất" nửa thật nửa giả trêu tức đáp lại, Kì Hủ Thiên trong lòng cũng thực sự có chút lo lắng. Minh Nhi từ khi ra đời liền có hắn cùng bồi bên cạnh, có thể nói trừ bỏ hắn, chưa từng cùng người khác tương tri (làm bạn, kết thân), người như hắn vậy, một khi ra cung, sẽ dẫn tới bao nhiêu người dừng chân lại trong người lưu giữ lòng lưu luyến không rời, trong đó lại có bao nhiêu người sẽ làm hắn sinh ra hảo cảm, nếu là có một hai gã đương thời cường giả làm cho Minh Nhi cảm phục, địa vị của hắn ở trong lòng Minh Nhi, liệu sẽ có chút thay đổi nào không? Mặc dù hắn tự tin như thế nào, lúc đối mặt với Minh Nhi, lại tổng hội có chút lo được lo mất dâng lên: "Vân Hạo Sơn Trang như thế nào, có để cho Minh Nhi có chút thu hoạch nào không? Chuyện Cổ độc vẫn chưa tiết lộ ra ngoài, Thiên Hạ Đại hội đúng hạn cử hành, xem ra đều là công của Minh Nhi."

Kì Minh Nguyệt liền đem việc Viêm Thiến nhất nhất nói cho Kì Hủ Thiên biết, nói lên mưu đồ của An Dương, Kì Hủ Thiên ảm đạm cười, cũng không sinh giận, nhưng Kì Minh Nguyệt như thế nào lại không biết, Phụ Hoàng tất nhiên đã có so đo, y không nói, hắn liền cũng không hỏi, đến lúc đó sẽ biết thôi, nếu là hỏi quá sớm, thì còn gì là lạc thú nữa.

Nói xong đủ mọi loại chuyện này, Kì Minh Nguyệt tựa vào trên người Kì Hủ Thiên, ôm người dưới thân, tiếp xúc cảm giác được lồng ngực vững chãi kia, thỏa mãn than nhẹ một tiếng, "Phụ Hoàng sao lại ra cung? Lại như thế nào biết ta ở đây?" Hắn mới tiến vào khách điếm không lâu, cũng là vừa mới dừng chân ở bên

trong thành này, Phụ Hoàng thế nhưng có thể tìm thấy, có thể thấy được dọc theo đường đi đều có cơ sở ngầm là thủ hạ của Phụ Hoàng. (Htrần: chuyện, chẹp, vợ đẹp thế, không theo sát từng bước mất vợ lúc nèo hem biết à, hơ hơ)

"Minh Nhi không về, Phụ Hoàng liền chỉ có thể tự mình tới tìm ngươi, ném tất cả sự vụ trong cung, khoái mã một đường đi thẳng, nghĩ Minh Nhi không biết ở trên đường lại dẫn theo bao nhiêu người ái mộ, Phụ Hoàng liền hận không thể đi nhanh thêm nữa chút đâu."

"Nói như thế, đúng thật là Minh Nguyệt không đúng rồi, làm cho Phụ Hoàng ném đi quốc sự, nếu là bị các đại thần biết được, chỉ sợ liền trở thành tội nhân của Thương Hách."

Hai người một phen trêu ghẹo, cũng không đem quốc sự xem là việc gì đáng coi trọng, Thương Hách thịnh vượng, thiếu quân vương mấy ngày, cũng không thể đến mức hỗn loạn.

"Dưỡng bọn họ, vốn là để giúp xử lý chính vụ, nếu là do Phụ Hoàng không ở liền rối loạn lên như thế,giữ lại dùng còn có tác dụng gì? Bất quá, Minh Nhi cũng có chuyện không đúng, sinh ra bất phàm như thế, dẫn tới làm cho Phụ Hoàng ái mộ ngươi không tính, còn muốn ra cung trêu ghẹo người khác, lưu Phụ Hoàng một người ở trong cung, ngày ngày chờ ngươi trở về, Minh Nhi chính mình nói, có phải là không nên hay không?" (nổi hết cả da gà da vịt >"<) kì="" hủ="" thiên="" ôm="" lấy="" cả="" thân="" mình="" của="" hắn,="" nói="" xong="" liền="" đem="" môi="" đặt="" ở="" trên="" hõm="" cổ="" trắng="" nõn="" kia,="" dọc="" theo="" đường="" cong="" mê="" người="" một="" đường="" đi="" xuống,="" trong="" miệng="" mút="" hôn,="" cảm="" thụ="" huyết="" mạch="" ở="" dưới="" cánh="" môi="" dược="" động="" rất="" nhỏ,="" để="" lại="" ấn="" ký="" đỏ="" sẫm="" nằm="" ở="" trên="" hõm="">

Cảm thụ được hơi nóng ở hõm cổ cùng chút nhói đau, Kì Minh Nguyệt đôi môi nhẹ dương lên, nhướn mày cười nói: "Nhiều ngày không gặp, bản lĩnh khiến cho người ta yêu thích của Phụ Hoàng cũng là càng lúc càng lợi hại, chỉ là……" Hắn ngừng lại một chút, trong lời nói ý cười dũ phát rõ ràng: "Minh Nguyệt sinh ra tốt như thế, đều là công của Phụ Hoàng, hay là Phụ Hoàng quên rồi, bộ dáng của Minh Nguyệt đến là từ Phụ Hoàng truyền cho a, nếu Minh Nguyệt có câu dẫn người khác, cũng là lỗi của Phụ Hoàng, cùng Minh Nguyệt không quan hệ." (Ố-Ồ hô hô, nghe hai anh đấu võ mồm, thiệt là hay. Minh nhi của ta thiệt là thông minh hắc hắc)

Kì Hủ Thiên nghe vậy, phát ra từng trận tiếng cười: "Nguyên lai ở trong mắt Minh Nhi, Phụ Hoàng cũng thích ở chung quanh câu dẫn người khác sao? Phụ Hoàng nhưng chỉ cho là Minh Nhi khen diện mạo Phụ Hoàng sinh ra bất phàm, những chuyện khác không bàn, từ sau lúc có Minh Nhi, Phụ Hoàng lại chưa hề trêu chọc đụng chạm tới kẻ khác, nhưng thật ra Minh Nhi, mới ra cung, liền không biết đưa tới nhiều ít nam nữ cho ngươi ái mộ, sau này lại càng không biết sẽ như thế nào."

Nghe Phụ Hoàng miệng nói ra oán giận, Kì Minh Nguyệt nhưng lại vừa lòng nhếch lên khóe miệng, khiến cho người bạc tình như Phụ Hoàng vì hắn ái mộ, lại như thế chấp nhất cùng hắn, cảm thụ sung sướng cùng thỏa mãn trong lòng là hắn chưa bao giờ được trải qua, khiến cho hắn rất là an tâm, có một người như thế đợi hắn, cuộc đời này có thể bầu bạn, còn cầu gì hơn nữa? Trong lòng nghĩ như vậy, trên miệng chậm rãi đáp: "Minh Nguyệt chưa từng trêu ghẹo người khác, trừ bỏ Phụ Hoàng, thế gian còn chưa có người nào đáng cho Minh Nguyệt ái mộ, Phụ Hoàng không cần phải lo lắng, Minh Nguyệt nếu đã thừa nhận đối với ngươi có tình, liền sẽ không dễ dàng thay đổi."

Nhớ lại ngày đó lời nói thẳng thắn của Minh Nhi như tuyên cáo tình cảm trong lòng, Kì Hủ Thiên đưa hắn lại ôm sát thêm một chút: "Phụ Hoàng chưa từng dự đoán được, Minh Nhi sẽ thẳng thắn nói thẳng thành khẩn thừa nhận tình ý đối với ta, ta vốn tưởng rằng, Minh Nhi là người kiêu ngạo như thế, sẽ không cho phép chính mình đem một chữ kia nói ra miệng." Dựa vào lời nói ngày ấy, Kì Hủ Thiên vẫn cảm thấy được tâm động không thôi.

"Phụ Hoàng cùng ta nếu đã quyết ý làm bạn, ta đối với Phụ Hoàng như thế nào, liền không cần giấu diếm. Tướng mạo, thủ đoạn, thái độ làm người, cách xử sự của Phụ Hoàng, không có chỗ nào mà không khiến Minh Nguyệt yêu thích, bị phong tư của Phụ Hoàng sở dẫn, động tình sinh yêu, đây là sự thật, đã sự thật, vì sao không dám thừa nhận?" Kì Minh Nguyệt trong bóng đêm cùng cặp mắt thâm thúy kia nhìn nhau, trong mắt thần thái oánh nhiên: "Minh Nguyệt không phải dạng người thích trốn tránh, thân là con của người, cùng Phụ Hoàng đi đến hôm nay, huyết thống chi hệ còn không thể trở ta, chân ý dưới đáy lòng lại

vì sao không thể mở miệng nói rõ?" Nhiều năm qua, Phụ Hoàng đợi hắn như thế nào, hắn toàn bộ xem ở trong mắt, Phụ Hoàng vốn là người lãnh tình lại đối hắn trả giá như thế, hắn há có thể không hồi báo lại, huống chi chỉ là nói ra sự thật thôi, yêu thượng hắn, cũng không có chỗ nào khó chịu, vậy thì tại sao lại không dám nói?!!

_____ Hết chính văn chương 78 _____

79. Chương 79: Ám Hoàng

Trong bóng đêm, đôi mắt lấp lánh của Minh Nhi ở trước mắt hắn, như hai vì tinh tú, rạng rỡ huy hoàng, lộ ra thần thái tự tin thản nhiên, nghe xong mấy câu nói kia của Minh Nhi, hắn chỉ cảm thấy đáy lòng tràn ra sự bình yên thỏa mãn chưa từng có, cho dù lúc trước ở trong chốn giang hồ oai phong như thế nào, lại nhớ tới lúc ở chốn triều đình từ trong tay phụ hoàng cùng các huynh đệ đoạt được Thương Hách, đi lên ngôi hoàng đế, chẳng qua cũng đều chỉ là trò chơi nhân gian thôi, không thể làm cho hắn sinh ra nửa điểm hưng phấn mong đợi, nếm qua tất cả nam nữ trong thiên hạ, cũng không cảm thấy có gì thú vị, duy chỉ có Minh Nhi, phá vỡ toàn bộ nhận thức trước giờ của hắn, từ khi Minh Nhi xuất hiện, mới phát giác trên đời vẫn còn có người khiến cho hắn tâm động theo đuổi, cũng không thể tự chủ mà dần dần lún sâu vào, tới ngày hôm nay, Minh Nhi đối với hắn, đã là người không thể thiếu được, cảm giác cùng mong cầu như vậy, làm hắn vô luận như thế nào cũng không muốn buông tay.

"Minh Nhi luôn làm cho Phụ Hoàng không còn lời nào để nói" than nhỏ một tiếng, Kì Hủ Thiên vỗ về người trong lòng, trở người đưa hắn ôm chặt bên hông: "Mấy ngày nay gấp rút quay về, Minh Nhi nhất định là mệt mỏi, sớm ngủ đi a, Phụ Hoàng đã lệnh cho Lưu Dịch đem lễ đội mũ của ngươi lùi lại, ngày mai dậy không cần vội vã chạy đi, chúng ta ngồi xe ngựa trở về được không?" Một đường đi tới đây hắn đều thu được tin báo, biết Minh Nhi rất ít dừng lại nghỉ, liền một mạch thúc ngựa chạy về Diệp Diệu Thành, trên đường đi lại không có ai quan tâm châm sóc, không biết đã phải chịu bao nhiêu vất vả, khiến y cảm thấy được đau lòng không thôi.

Phụ Hoàng đã tới, hắn cũng không tất vì những chuyện khác mà phiền lòng, gật gật đầu, Kì Minh Nguyệt thả lỏng tâm thần, ở trong cái ôm ấp quen thuộc bình yên đi vào giấc ngủ.

Vỗ về mái tóc dài của người trong lồng ngực, trong mắt Kì Hủ Thiên hiện ra vẻ ôn nhu, tuy rằng quần áo chưa cởi bỏ, nhưng thấy Minh Nhi chìm vào trong mộng, e sợ sẽ đánh thức hắn, liền cũng không động, ôm ấp thân mình Minh Nhi, đem đệm chăn chèn kĩ lại, cùng y ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đợi tới lúc Kì Minh Nguyệt tỉnh lại, bỗng nhiên phát giác chính mình đã đang ở trong xe ngựa, biết Phụ Hoàng nhất định là lại thừa lúc hắn ngủ say điểm huyệt ngủ của hắn, muốn hắn ngủ nhiều thêm một chút, lại nhìn sắc trời bên ngoài rèm xe, đúng là đã gần đến chính ngọ (12h trưa), không khỏi bất đắc dĩ nhìn người bên cạnh: "Phụ Hoàng..." Lúc này chỉ sợ đến tối liền muốn ngủ cũng không được.

Kì Hủ Thiên giống như vô tội nhún vai: "Phụ Hoàng chỉ là sợ Minh Nhi mệt, không muốn đánh thức ngươi " ở trên môi hắn khẽ hôn một chút, lại giúp hắn vuốt lại mái tóc hơi vi loạn một chút, từ một bên lấy ra y bào: "Lại đây, Phụ Hoàng giúp ngươi mặc quần áo, chỉ lúc nữa là tới khách điếm nghỉ chân rồi, rửa mặt chải đầu một phen rồi dùng ngọ thiện, nếu Minh Nhi hiện tại đã đói bụng, ở đây còn có điểm tâm."

"Phụ Hoàng thực đem Minh Nguyệt coi như hài đồng là sao a, một chút việc vặt, làm gì phải làm phiền Phụ Hoàng." Trong miệng nói như vậy, hắn nhưng cũng không cự tuyệt, nâng tay để cho Kì Hủ Thiên giúp hắn mặc vào y bào, tuy là mấy việc này chính mình cũng có thể tự làm, nhưng ly biệt nhiều ngày như vậy, khiến Phụ Hoàng muốn quan tâm hắn nhiều hơn, tâm ý lúc này của y hắn sao lại không biết, tựa vào trong lồng ngực Phụ Hoàng, nghe tiếng ồn ào náo động ngoài xe ngựa, nghĩ đến sắp sửa tới lễ đội mũ, còn có thái tử chi nghi (nghi lễ lập thái tử), có một đống lễ nghi phức tạp ở trong cung chờ hắn, có thể thấy được mấy ngày sau chắc chắn bận rộn không thôi, cho nên hay là thừa dịp trước mắt còn nhàn hạ thế này, nghỉ ngơi nhiều một chút.

Chỉ chốc lát, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Kì Minh Nguyệt nâng lên mắt, hướng ra phía ngoài nhìn lại, thấy Vô Hào kỵ mã đi theo đã đi trước bước vào trong tửu lâu chờ, bất giác hơi hơi kinh ngạc, mấy ngày gần đây, Vô Hào đã có một chút thay đổi, tựa hồ thêm vài tia nhân khí, không còn vẻ quá mức hư vô không tồn tại giống như trước kia, không biết có phải là do người mà ngày ấy hắn đã nhìn thấy ở bên ngoài khách điếm không.

Từ bên trong xe bước xuống, Kì Minh Nguyệt xoay người nhìn Kì Hủ Thiên, đã thấy y đã đeo lên bán trương mặt nạ kia, màu sắc thiển kim dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt, dựa vào cách ăn mặc như thế của Phụ Hoàng ở trong chốn giang hồ ngày trước, Kì Minh Nguyệt không khỏi cảm thán, dị thú phía trên mặt nạ như thế bá đạo quỷ bí, khiến người xem qua khó quên, hơn nữa với thủ đoạn từ trước đến nay của Phụ Hoàng, tất nhiên làm cho người ta ấn tượng càng khắc sâu, cho dù lâu không hiện thân chốn giang hồ, nhưng nếu là bị người trong giang hồ nhìn thấy, chỉ sợ vẫn là hội nhận ra. Đến lúc đó sợ rằng sẽ lại sinh ra rắc rối, mặc dù không ngại người khác tìm đến phiền toái, nhưng trước mắt đang vội vàng hồi cung, đều không phải là lúc thích hợp, mà Thương Hách đế tướng mạo như thế nào nhưng thật ra không có nhiều người biết, đang nghĩ có nên làm cho Phụ Hoàng đem mặt nạ gở xuống hay không, đã nghe thấy trong tửu lâu truyền ra một tiếng hô nhỏ: "Thiên a! Là hắn!"

Kì Minh Nguyệt hướng phía trong đi vào, nhìn thấy cách đó không xa có một đám giang hồ nhân sĩ ngồi vây quanh một chiếc bàn, hiển nhiên là đã thấy Phụ Hoàng, cũng nhận ra thân phận của hắn ở trong chốn giang hồ, nghe được người khác nghị luận về Phụ Hoàng, Kì Minh Nguyệt không khỏi ngưng thần lắng nghe.

"Cái gì là hắn, người ngươi đang nói là ai a?"

"Nhìn ngươi sợ tới mức đó, rốt cuộc là người nào? Lại đáng sợ như vậy?"

"Hư, chớ có lớn tiếng! Các ngươi không muốn sống nữa à, nếu là bị hắn nghe thấy liền sẽ rất thảm!"

"Người nào lại có thể khiến cho người từng trải như ngươi kinh hoảng như thế, lần trước không phải nói cho dù là Lâu chủ của Hỏa Sát Lâu đến đây, ngươi cũng không sợ sao? Chẳng lẽ người này còn lợi hại hơn?" Vừa nói xong, đã có người thăm dò nhìn xung quanh, lại bị người nói lúc trước cấp tốc kéo trở về.

"Ngươi thật sự là muốn chết! Nếu mạo phạm hắn, mấy Hỏa Sát Lâu lâu chủ cũng ngăn cản không được, tuy nói Phạm Hạo năm đó quả thật cũng có thể cùng hắn sánh vai, nhưng Hỏa Sát Lâu là tổ chức giang hồ, Phạm Hạo cũng chỉ là có uy danh ở trong chốn giang hồ thôi, người này thì không chỉ có như vậy, dám cùng triều đình đối nghịch a, mà triều đình cho đến nay cũng đều không có cách nào xử hắn, các ngươi nói, nhân vật như thế, ta thấy, có phải hay không nên cẩn thận một chút?"

"Chẳng lẽ…… Ngươi nói chính là người năm đó……" Tựa hồ có người nghĩ tới cái gì, cũng lộ ra vẻ kinh dị khiếp đảm.

"Không sai, chính là hắn! Mới vừa rồi ta đã nhìn thấy, người nọ không ngờ lại hiện thân giang hồ, không biết là phúc hay là họa a…"

"Các ngươi đến tột cùng đang nói đến người nào? Hắn thực sự đáng sợ như vậy sao?"

"Tiểu lão đệ, ngươi không biết, người nọ năm đó ở trong chốn giang hồ chính là một trời uy phong, khuấy đảo sóng gió khôn cùng, xử sự lại chính tà khó phân biệt, nếu là gặp phải hắn, vẫn là tự sát còn thoải mái hơn, nếu không, đợi Huyết Ảnh thủ hạ dưới tay của hắn xuất hiện, liền không người nào còn toàn mạng, kết cục của những kẻ làm cho hắn tức giận, chỉ có một chữ tử." Người tự xưng là kẻ từng trải, lắc lắc đầu, làm như thập phần cảm thán, đến nay trong lòng vẫn còn giữ bộ dáng sợ hãi.

"Nhìn ngươi nói đáng sợ như thế, người này đến tột cùng là ai? Vì sao ta chưa từng nghe qua?"

"Đó là chuyện của mười mấy năm trước, ngươi tất nhiên là không biết, lúc ấy chỉ cần chỗ nào có hắn hiện thân, liền không ai dám nghi ngờ lời nói của hắn, hắn làm việc quỷ bí, giết người vô số, nhưng chỉ cần không đụng chạm đến hắn, sẽ không xảy ra chuyện gì, đáng tiếc rất nhiều người đều là tự tìm tử lộ, khi đó có người đối với hắn sợ hãi vạn phần, cũng có không ít người bị thủ đoạn của hắn thuyết phục, tiến tới đi theo hắn, thủ hạ của hắn phần đông là người tài ba, địa vị ở trong chốn giang hồ quả thực không người nào có thể đụng tới, liền có rất nhiều người xưng hắn là Ám Hoàng."

"Ám Hoàng? Đây là danh hào của hắn? Lá gan của hắn cũng quá lớn đi! Danh hào này không phải rõ ràng là cùng triều đình đối nghịch hay sao?"

"Hắn không có danh hào" người từng trải ha ha cười, ra vẻ thần bí tiếp tục nói: "Không người nào biết tướng mạo, tuổi tác của hắn, cũng không có người nào biết xuất thân lai lịch của y, đó là ngay cả cách xưng hô "Ám Hoàng: cũng chỉ là do người khác đặt cho thôi, ở trước mặt hắn, người kính sợ hắn người cùng thủ hạ của hắn giống nhau, gọi hắn một tiếng: Tôn Chủ."

"Ngươi mới vừa nói ngươi nhìn thấy hắn? Nếu không biết tuổi tác tướng mạo, ngươi sao biết người nọ là hắn?"

"Ta lúc xưa đã từng gặp qua một lần, như thế nào không biết, mặt nạ hắn đeo lại đặc thù như thế, có ai mà không nhận ra được, còn có thân hình kia, khí thế kia, trong chốn giang hồ có mấy người tương tự như thế, tiểu lão đệ a, chờ ngươi trưởng thành tới tuổi tác của ta liền biết, bước chân vào giang hồ, nhìn người khác cũng không thể chỉ bằng hai mắt, còn phải dựa vào những thứ khác nữa." Đắc ý cười khẽ vài tiếng, người từng trải hiển nhiên đối với nhãn lực của chính mình thập phần tự tin.

Kì Minh Nguyệt cách một tấm bình phong, buông chén rượu trong tay, nghe được những lời này, hắn mới thật sự ước chừng hiểu được một chút chuyện năm đó của Phụ Hoàng.

Bạn đang ?

"Minh Nhi đều đã nghe thấy được?" Kì Hủ Thiên gắp thêm chút đồ ăn cho hắn, thấy hắn chưa từng động đũa, đưa tay lấy đi chén rượu trên tay hắn, đem chút rượu còn lại trong chén uống một ngụm: "Ngươi còn chưa ăn cơm, không nên uống rượu, Phụ Hoàng thay ngươi uống."

Kì Minh Nguyệt vừa muốn trả lời câu hỏi trước của y, chén rượu trước mặt đã bị đoạt đi, đuôi lông mày nhướn lên, trong mắt hiện ra vài tia giảo hoạt, hắn hơi hơi vươn người ra, cầm lấy tay đang cầm chén rượu của người trước mặt cầm vào tay: "Có qua có lại, một khi đã như vậy, Minh Nguyệt cũng thay Phụ Hoàng uống đi." Không đợi Kì Hủ Thiên ngăn cản, hắn đã đem rượu còn sót lại trong chén chậm rãi uống vào, liếm liếm tư vị bên môi, hắn ngẩng đầu cười "Phụ Hoàng không phải cũng chưa ăn cơm sao? Vì sao chỉ lo cho ta? Minh Nguyệt cũng không phải người mảnh mai như vậy, vài chén rượu còn không làm cho ta ngã xuống được đâu."

Kì Hủ Thiên lắc lắc đầu, trong mắt mang theo ý cười, tiếp tục giúp hắn gắp thức ăn, trong miệng nhẹ khiển trách một tiếng, "Còn không mau ăn, nếu để Minh Nhi bị đói, người đau lòng chính là Phụ Hoàng a."

Kì Minh Nguyệt động đũa, nhìn thấy mặt nạ trên mặt người trước mắt, lại nghĩ tới mấy lời nói vừa mới nghe thấy, mở miệng nói: "Hôm nay mới biết Phụ Hoàng năm đó lợi hại ra sao a, có thể làm cho người trong giang hồ vốn kiêu ngạo không ngại gian khổ như thế, đến nay nghe thấy tên người mà vẫn còn biến sắc, Minh Nguyệt cũng không bằng Phụ Hoàng, mới vào giang hồ, cũng chỉ được cái danh xưng Thủy Nguyệt Công Tử, muốn cùng Ám Hoàng so sánh, thật sự là kém xa lắc."

Nghe thấy hắn vừa nói vừa cười, Kì Hủ Thiên bên môi giơ lên một chút độ cung: "Minh Nhi tưởng Phụ Hoàng không biết sao, mới vài ngày thời gian, Vân Cảnh Hạo đã coi ngươi như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, đem ngươi làm như cứu tinh vậy, ngươi cứu con hắn, giải nguy cơ cho sơn trang, thân lại là Thiên âm truyền nhân, mặc dù mới hiện thân vài ngày, đã khiến mọi người thán phục" theo tình báo hắn đoạt được xem ra, Vân Cảnh Hạo còn có Diễm Thanh, Viêm Thiến đều đối Minh Nhi thập phần tin phục, trong Vân Cảnh Sơn Trang, đã ẩn ẩn coi như lấy Minh Nhi cầm đầu, mới nhập giang hồ, liền đã đạt sự ủng hộ của Vân Cảnh Sơn Trang vốn có địa vị cao trong giang hồ. Khả năng của Minh Nhi mới vừa hiển lộ, nhớ tới chính mình ngày xưa, Kì Hủ Thiên tiếp tục nói: "Phụ Hoàng được người xưng là Tôn Chủ, nói đến cùng cũng chỉ là giết nhiều người thôi, nếu muốn thật nhanh có chỗ đứng ở trong chốn giang hồ, giết người vẫn có thể xem là một cái hảo thủ đoạn, năm đó số người chết ở trong tay Phụ Hoàng đếm không hết, Minh Nhi hiện giờ biết được, có cảm thấy được Phụ Hoàng hiếu sát không?"

"Phụ Hoàng thái độ làm người như thế nào, Minh Nguyệt sao lại không biết" Phụ Hoàng cũng không đem người bên ngoài để vào mắt, giết hay không giết cũng chỉ là suy nghĩ lúc đó mà thôi, làm sao có thể gọi là hiếu sát được. "Huống chi Minh Nguyệt vốn cũng không phải là người mềm lòng, người khác chết sống thì có quan hệ gì với ta đâu." Kiếp trước lúc hắn còn ở trong tổ chức, khi chấp hành nhiệm vụ cũng đều không

phải là không có nhiệm vụ lấy đi tánh mạng kẻ khác, người chết ở dưới tay hắn, vị tất ít hơn so với Phụ Hoàng a.

"Hảo một cho một câu cùng ngươi có quan hệ gì đâu, Minh Nhi quả thực cùng Phụ Hoàng tâm niệm nghĩ thông suốt, chẳng trách Phụ Hoàng luyến tiếc không nỡ buông ngươi ra như thế." Buông chén rượu ra, Kì Hủ Thiên cúi người tới, ở bên môi hắn liếm hôn một phen, thưởng thức tư vị hương nồng của rượu còn nguyên trong miệng hắn, còn có đôi môi cánh hoa mềm mại của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên nhịn không được lại thâm nhập sâu vào thêm một ít.

Kì Minh Nguyệt mở miệng ra, cũng không chống lại, thậm chí đón lấy chiếc lưỡi thăm dò của Kì Hủ Thiên hôn đáp trả lại, tấm bình phong chắn phía trong một căn phòng trang nhã, cũng không có ai khác, nhưng cách bình phong, tiếng vang bên ngoài vẫn có thể truyền vào, lúc này theo đuổi Phụ Hoàng cùng hắn hôn môi, trong lòng thật có chút vui sướng tùy ý.

Rời môi, Kì Minh Nguyệt thở hào hển mới uống thêm một chén rượu, bỗng nhiên nghe thấy ở bên ngoài bình phong truyền ra tới một giọng nói giống như đã từng quen biết.

_____ Hết chính văn chương 79 _____

80. Chương 80: Tái Ngộ

"Nơi này còn căn phòng trang nhã nào không?" Giọng nữ mềm mại mang theo chút cao ngạo lạnh như băng, mặc dù mới gặp qua một lần, nhưng Kì Minh Nguyệt đối nàng cũng có điểm ấn tượng, còn có huynh trưởng của nàng Nguyễn Thiên Kì, bọn họ chắc là cũng đang đi Vân Cảnh Sơn Trang tham gia Thiên Hạ Đại hội, hôm nay gặp gỡ lúc này, xác thực cũng là xảo ngộ, trong lòng nghĩ như vậy, hắn cảm thấy có chút thú vị phát ra một tiếng cười khẽ, tiếp tục nâng khóe môi lên.

Kì Hủ Thiên nghe thấy âm thanh lời nói của nàng kia, lại thấy hắn như thế, hiển nhiên đoán được nhất định là có quen biết, hướng trong chén châm rượu, hắn nâng chén hỏi: "Là người quen của Minh Nhi? Minh Nhi muốn hay không đi ra ngoài cùng nhận thức?" Hắn trong lời nói lộ ra vẻ chế nhạo trào phúng, nghĩ đến đoạn thời gian Minh Nhi ra cung ở bên ngoài này, có danh hào Thủy Nguyệt Công Tử, lại có không ít nữ tử ái mộ hắn, người trước mắt xuất hiện nói không chừng cũng là một trong số đó, không khỏi mày nhíu lại.

Kì Minh Nguyệt như thế nào không biết Phụ Hoàng dĩ nhiên đang tức giận, lắc lắc đầu: "Nàng là tiểu muội của Nguyễn Thiên Kì, Tử Liên cô nương, ta cùng với nàng cũng chỉ là gặp mặt một lần." Nguyễn Tử Liên đang ở đây, xem ra Nguyễn Thiên Kì cũng sẽ không ở cách đây quá xa.

Quả nhiên, tiếng nói của nữ tử vừa dứt, âm thanh nói chuyện của nam tử cũng vang lên ngay sau đó, đều là hướng về phía tiểu nhị yêu cầu một chỗ ngồi trong gian phòng trang nhã, việc làm ăn buôn bán của tửu lâu này có vẻ không tồi, đích thực là thường xuyên đầy khách, trước mắt đã không còn chỗ trống, huynh muội hai người chính là không thèm quan tâm, nhất quyết không buông tha tiểu nhị kia dây dưa.

"Nguyễn Thiếu chủ! Đây không phải là Nguyễn Thiếu chủ sao!" Người tự nhận là từng trải thuật lại chuyện lúc trước hiển nhiên nhãn lực không tồi, thấy Nguyễn Thiên Kì, vội vàng đứng dậy tiếp đón.

Nguyễn Thiên Kì xoay người nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có không hề ít giang hồ nhân sĩ ngồi vây quanh một chiếc bàn, trên bàn chén bát đã chất đống hỗn độn, mấy người sắc mặt đỏ bừng mang theo men say đứng dậy gọi hắn, trong mắt liền lộ ra một chút khinh miệt, trên miệng lại giống như vui mừng đáp lại: "Nguyên lai là các vị tiền bối cũng ở đây, Thiên Kì lại không nhìn thấy, thật sự là thất lễ."

"Đâu có đâu có, cách đối nhân xử thế và thái độ làm người của Nguyễn minh chủ mọi người đều biết, hổ phụ không sinh khuyển tử, Nguyễn Thiếu chủ kiếm thuật bất phàm, nhân phẩm lại vô cùng cao, là nhân tài mới xuất hiện trong chốn võ lâm, hôm nay có hân hạnh được gặp, là vinh hạnh ta chờ đợi, lại nào dám tự cho mình là bậc tiền bối, Thiếu chủ khách khí rồi."

Nguyễn Thiên Kì nghe vậy trong mắt hiện lên một mạt đắc ý, đang muốn nói tiếp cái gì đó, đã thấy từ sau một tấm bình phong có một người chậm rãi đi ra, ô phát ngân bào, đi lại thong dong, bộ dáng tuấn mỹ tao nhã kia không ai có thể so sánh được, rõ ràng đúng là người mà hắn trong lòng vướng bận!

Không lòng dạ nào cùng kẻ khác nói chuyện đẩy đưa, hắn bỏ lại mấy người ở bàn kia, bước nhanh đi tới phía trước, tới trước mặt người nọ rồi, thấy hắn trên môi mang theo ý cười đang xoay người đi đến, trong lòng vui vẻ: "Xem ra Tử Nghiêu cùng ta thật là có duyên, lúc này cũng có thể gặp gỡ."

Kì Minh Nguyệt mới vừa trêu ghẹo sự ghen tuông của Kì Hủ Thiên xong, cảm thấy ăn cũng đã no, liền tính toán đi gọi Vô Hào xuống, xoay người đi ra, đã thấy Nguyễn Thiên Kì đứng ở trước mặt, vẫn là bộ dáng tự xưng là phong lưu như vậy, ý cười bên môi hắn liền không khỏi nhạt đi vài phần: "Lúc này gặp gỡ nhiều giang hồ đồng đạo như vậy, quả thật đích thực là hữu duyên, Nguyễn Thiếu chủ đang tìm chỗ ngồi sao, bên kia còn chỗ đó." Nhìn lướt qua đám giang hồ nhân sĩ đang hướng về phía này thầm đánh giá, hắn chỉ vào trong chỗ ở gian phòng trang nhã mà hắn và Kì Hủ Thiên đã dừng bữa, vẫn mỉm cười như trước.

"Nguyên lai Tử Nghiêu sớm đến trước một bước, như thế rất tốt! Vừa lúc ngồi chung một bàn." Nguyễn Thiên Kì từ sau khi bị Diễm Thanh chế nhạo tại Lưu Danh Quán, liền rốt cuộc chưa từng gặp lại Kì Minh Nguyệt, lúc này nghe thấy lời nói của hắn, trong lòng nhất thời vô cùng vui sướng, mới vừa muốn đi vào, lại bị một người kéo lấy thân hình.

"Chẳng lẽ ca ca muốn bỏ lại một mình Tử Liên?" Nguyễn Tử Liên cũng nhìn thấy Kì Minh Nguyệt, nhớ lại từng ở trên đường ngẫu ngộ, còn có hắn trả lại mũ sa cho mình, trong lồng ngực có một trận ngọt ngào, vốn tưởng rằng rất khó gặp lại, không ngờ hôm nay lại ở chỗ này gặp nhau, nghe được Nguyễn Thiên Kì tiến lên nói chuyện, lại không đề cập đến mình, nhất thời nóng nảy.

Nguyễn Thiên Kì nhíu nhíu mày, đối với vị muội muội này, có thêm chút không kiên nhẫn, gật gật đầu cho có lệ, liền lại nhìn ngắm Kì Minh Nguyệt đánh giá một phen: "Nhiều ngày không gặp, Tử Nghiêu tựa hồ so với lúc trước càng hiển lộ bất phàm hơn, không lâu mới nghe nói trong chốn giang hồ cho Tử Nghiêu một cái danh hào tao nhã – Thủy Nguyệt Công Tử, ta thấy đích thực thật là chuẩn xác." Không nghĩ tới ngày ấy hắn tấu cho mình nghe đúng là Thiên âm chi nhạc, mà Trình Tử Nghiêu đúng là Thiên âm truyền nhân, cũng khó trách hắn có phong tư như thế, lời nói cử chỉ dù ở đâu cũng đều lộ ra thản nhiên thong dong, dù biết mình là con trai của Minh chủ cũng không hề có thêm sắc thái nào khác, không hề giống với những kẻ khác, như thế, lại càng khiến y bị hấp dẫn.

"Tử Liên cũng thấy được, danh hào Thủy Nguyệt Công Tử quả thật rất hợp với Trình công tử." Đối với hắn, Nguyễn Tử Liên không còn vẻ cao ngạo ngày thường, mà hiện ra tư thái kiều mị của nữ tử, nhẹ nhàng mềm giọng, ở bên cạnh tiếp lời huynh trưởng nói.

"Đa tạ Tử Liên cô nương, Tử Nghiêu có việc phải ra ngoài một chút, rồi sẽ quay về ngay, ngươi nếu là mệt mỏi, không bằng đi vào chỗ bàn của ta nghỉ tạm một lát, như thế được không?" Hắn đối với Nguyễn Tử Liên ôn nhu nhẹ hỏi, vẻ ôn nhu trong mắt quả thực làm cho người ta say mê, Nguyễn Tử Liên vốn là đối hắn vừa gặp đã thương, lúc này làm sao lại từ chối không muốn, hơi hơi thùy hạ mắt, sắc mặt ửng đỏ gật gật đầu.

Kì Minh Nguyệt xoay người rời đi, dư quang khóe mắt nhìn thấy hai người hướng về căn phòng trang nhã chỗ có Phụ Hoàng đang ngồi bước vào, bên môi không khỏi giơ lên một nụ cười rất nhẹ, bước chân cũng không dừng lại, lên lầu đi gọi Vô Hào xuống chuẩn bị xuất phát.

Bên này, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên lòng tràn đầy vui mừng tiêu sái bước vào gian phòng trang nhã phía sau tấm bình phong, mới bước vào, liền rõ ràng nhìn thấy có một nam tử áo bào trắng đang ngồi ngay ngắn trong đó, mái tóc rối tung lộ ra nồng đậm cuồng thái, mặt nạ màu vàng với đồ văn quỷ dị che đi hơn nửa khuôn mặt, chỉ ngồi như vậy, nhưng cả người lại tản mát ra cảm giác áp bách thật lớn khó có thể chịu đựng, một chút khí tà mị từ đôi môi bạc của hắn khẽ nhếch lên lộ ra, xem tư thái này, cũng nồng đậm vẻ thản nhiên tùy ý, tựa hồ có chút không để tâm đến việc gì, chỉ đưa mắt hướng hai người huynh muội bọn họ trông lại.

"Ngươi là ai? Vì sao ở đây?" Nguyễn Thiên Kì cả kinh, thấy chỗ này vốn là chỗ của Tử Nghiêu, trước mắt sao lại xuất hiện người quỷ bí như thế, không biết hắn có ý đồ gì, lập tức liền vào tư thế sẵn sàng rút kiếm.

Kì Hủ Thiên lúc nãy có nghe thấy tiếng nói chuyện ở gian ngoài, sao lại không biết hai ngơpi huynh muội trước mắt đều đối với Minh Nhi sinh ra ý niệm không nên có trong đầu, thu hồi ánh mắt, trong đôi mắt hơi khép lại một nửa xẹt qua một đạo hàn sắc nhọn, nâng tay đem chén rượu trước mặt đưa tới bên môi, nhấm nháp vị rượu trong miệng, hắn không nói một câu, giống như không hề nghe thấy câu hỏi của Nguyễn Thiên Kì.

Thân là nhi tử của Võ lâm minh chủ, cho tới bây giờ người khác thấy hắn đều là khách khách khí khí, còn chưa có người nào dám đem hắn không để vào mắt như thế, đối với lời nói của hắn ngoảnh mặt làm ngơ, trừ bỏ lúc mới vào thoáng nhìn một cái, thì ngay cả ánh mắt cũng không hề nâng lên nửa phần, Nguyễn Thiên Kì nhất thời một trận bực mình, lại không biết vì sao không dám thực sự rút kiếm ra, đối mặt với người này, không hiểu sao lại cảm thấy được có cỗ uy thế khiếp người, làm hắn không dám có chút bất kính nào.

Nguyễn Tử Liên đứng ở một bên, dựa vào trực giác của nữ tử, nàng đoán được nam tử trước mắt cùng Trình Tử Nghiêu tất nhiên có chút liên hệ, dựa theo lời nói mới vừa rồi Thủy Nguyệt Công Tử nói với mình, bảo nàng vào trong gian lầu này nghỉ ngơi, lường trước người trước mắt nhất định cũng không đối nàng gây bất lợi, liền kéo kéo ống tay áo Nguyễn Thiên Kì, ý bảo hắn chớ có tiếp tục nhiều lời, tiến lên phía trước nửa bước, đối với nam tử áo bào trắng kia nói: "Ngươi chắc cũng đã nghe thấy, là Tử Nghiêu bảo ta vào trong này nghỉ ngơi, không biết các hạ là ai, nếu là bằng hữu của Tử Nghiêu, chắc sẽ không đuổi ta rời đi a."

Nàng trên miệng tuy là hỏi, nhưng sắc mặt lại không được tốt lắm, nghiễm nhiên đã hiện ra vẻ khó chịu, nàng không dự đoán được, Thủy Nguyệt Công Tử tao nhã tuấn tú như vậy lại có bạn bè vô lễ nghĩa như thế, quả thực là không coi ai ra gì, cả người còn lộ ra khí thế bức nhân như vậy, giống như hết thảy chẳng có gì đáng ở trong mắt hắn, nói như thế nào, cha của bọn họ cũng là võ lâm minh chủ, trong chốn giang hồ có người nào dám không nể mặt, lúc nãy hắn ở trong này, rõ ràng có thể nghe được bên ngoài xưng hô chào hỏi đối với ca ca, lúc này thấy bọn họ, lại ngay cả chút phản ứng cũng không có.

Nghe được Nguyễn Tử Liên ngữ khí cao ngạo, Kì Hủ Thiên lắc lắc đầu, một đôi huynh đệ luôn tự cho là mình đúng như thế, không biết là Nguyễn Ngao dạy dỗ như thế nào, càng không nên hơn nữa chính là dám đối Minh Nhi nảy sinh ý niệm, một khi đã như vậy, liền nên có người thay hắn hảo hảo quản giáo một phen. Buông chén rượu trong tay ra, trên môi Kì Hủ Thiên giơ lên độ cung đầy quỷ bí, đôi mắt lạnh lùng quét về chỗ hai huynh muội đang đứng.

Cảm thấy được sự tàn khốc trong mắt hắn, hai người đột nhiên cả kinh, lại bỗng nhiên nghe thấy ngữ thanh trong trẻo réo rắt kia từ bên ngoài truyền đến.

"Xem ra các ngươi ở chung cũng không tồi, Nguyễn Thiếu chủ, còn có Tử Liên cô nương, vì sao không ngồi xuống?"

Kì Minh Nguyệt mang theo Vô Hào từ gian ngoài đi vào, tựa hồ chưa hề phát giác không khí kì lạ ở bên trong, thản nhiên đứng ở trước mặt hai, trên mặt mang theo một chút kinh ngạc, cất tiếng hỏi.

Nguyễn Tử Liên nghe hắn gọi huynh trưởng là Thiếu chủ, đối chính mình lại thẳng hô tục danh, nhất thời một trận vui sướng, lại thêm sự quan tâm săn sóc của hắn, nàng liền sinh ra ảo tưởng kiều diễm, thân thế và sắc đẹp như nàng, tất nhiên cũng chỉ có nam tử như Trình Tử Nghiêu mới có thể xứng đôi, trong lòng có so đo, khuôn mặt vốn đối với người khác từ trước tới giờ đều là một mảnh lạnh như băng nhất thời lại tràn ngập nhu tình, hướng hắn cười dịu dàng. (em nì thích trồng dưa leo, ăn dưa bở kinh)

Nguyễn Thiên Kì ở bên cạnh nàng nhíu nhíu mày, quay đầu đối với Kì Minh Nguyệt sắc mặt lại dịu đi: "Tử Nghiêu lại khách sáo như người ngoài rồi, vì sao lại xưng hô với ta là Thiếu chủ, ngươi với ta như thế, sao phải khách sáo như vậy, ngày ấy ngươi tấu một khúc Thiên âm cho ta nghe, Thiên Kì vẫn còn chưa kịp cảm tạ đâu." Tựa hồ cố ý ở trước mặt người khác biểu hiện sự thân cận của hai người, Nguyễn Thiên Kì miệng nói như thế, cánh tay cũng bắt đầu hướng đặt vào trên vai Kì Minh Nguyệt. (Cưng chít chắc rùi cưng, vuốt râu cọp ùi, hơ hơ)

Không đợi tay hắn chạm vào tấm ngân bào kia, Nguyễn Thiên Kì chỉ cảm thấy thân ảnh trước mắt nhoáng lên một cái, nam tử mang mặt nạ kia không biết từ khi nào đã đứng ở trước người, một trận đau nhức thoáng chốc từ cánh tay truyền đến, cơ hồ nghe thấy được tiếng xương tay vỡ vụn, (Óe. Bẩu mừ, Thiên ca dã man!) mồ hôi lạnh đột nhiên rơi xuống, sắc mặt hắn trắng bệch, miễn cưỡng chống đỡ thân hình không

đến mức ngã xuống, vừa ngước mắt lên, đã thấy người trong tim hắn đã nằm ở trong vòng tay ôm của ngươi khác.

Nguyễn Tử Liên tựa hồ là sợ đến ngây người, mắt thấy huynh trưởng bị người khác chế trụ, Thủy Nguyệt Công Tử lại bị người quỷ bí kia ôm chặt ở trong lồng ngực, trong lúc nhất thời quả thực không biết nên có phản ứng gì, sau một lúc lâu ngây người, mới giật mình nhớ ra, rút ra kiếm trong tay hướng trên người người nọ đâm tới.

Nguồn:

Mũi kiếm mới chỉ đến trước người hắn, không biết sao, người nọ chỉ điểm nhẹ mũi chân, nàng đã không tự chủ được theo kiếm bay đi ra ngoài, ngã sấp xuống ở bên cạnh bàn, đem bình và chén rượu trên bạn đánh rơi xuống, đầy người một đống hỗn độn, ngã xuống trên mặt đất.

Kì Hủ Thiên trong tay sử lực, nghe được trong miệng Nguyễn Thiên Kì phát ra tiếng khóc thét khinh nhược, đem hắn ném qua một bên, lại nhìn lướt qua Nguyễn Tử Liên thần sắc kinh hoàng, đôi môi khẽ nhếch như cũ mang theo ý cười, ý cười kia nhưng lại tràn ngập băng hàn, miệng nhẹ giọng nói: "Nhớ kỹ, Thủy Nguyệt Công Tử không phải người ngươi có thể nảy sinh ý niệm, nếu là nổi lên ý niệm không nên có trong đầu, phải sớm trừ bỏ, bằng không…… Các ngươi tự tìm tử lộ, ta cũng không ngại thành toàn cho các ngươi." (_ _|||)

Ngữ thanh thản nhiên mềm nhẹ đến cực điểm, nhưng cũng là nguy hiểm đến cực điểm, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên chỉ cảm thấy sát ý lạnh lẽo ùn ùn cuốn đến, lúc này mới biết sự đáng sợ của người này, cố gắng ấn hạ sự sợ hãi, bỗng nhiên phát giác, nghe cách nói của hắn, nhưng lại cũng có ý với Thủy Nguyệt Công Tử.

Không tự chủ được, hai người đều hướng người mặc áo ngân bào kia nhìn lại.

_____Hết chính văn chương 80_____

81. Chương 81: Kì Tình

Nhìn thấy thần sắc của huynh muội hai người, Kì Minh Nguyệt thở dài một tiếng, ly khai vòng tay ôm của Kì Hủ Thiên, ánh mắt thản nhiên, đi tới bên cạnh bàn, nhìn đống bát đĩa và bình rượu đổ vỡ ở dưới đất lắc lắc đầu: "Thật sự là đáng tiếc." Phụ Hoàng giận dữ, liền làm cho hảo tửu như thế toàn bộ đổ vỡ hết ở trên mặt đất, mặc dù không so được với ngự rượu trong cung, nhưng tư vị uống rượu ở chỗ này thoải mái hơn sự nặng nề ở trong cung, lại đang lúc vui vẻ nên khiến cho mùi vị của rượu cũng tinh khiết và thơm hơn không ít, hắn thật là rất thích thú, đáng tiếc nhất thời thất sách, không ngờ đến Nguyễn Thiên Kì nhanh như vậy liền chọc giận Phụ Hoàng, vốn tưởng rằng sẽ có việc thú vị, lại chỉ tổ làm hắn mất đi một bầu hảo tửu.

Lúc này, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên đều tràn đầy vẻ chật vật hoảng sợ, ra sức đoán định xem người dám đối đãi với họ như thế đến tột cùng có lại lịch ra sao.

Nguyễn Thiên Kì đang giữ lấy cánh tay suýt nữa bị bẻ gẫy, sắc mặt trắng bệch, hắn tự nhận là vẫn chưa làm ra cử chỉ thất lễ gì, chính là mới đụng vào y bào của Tử Nghiêu, cũng đã làm cho nam tử áo bào trắng quỷ bí kia sinh giận, không biết Tử Nghiêu cùng hắn quan hệ ra sao, người nọ lại vì sao dám ở trước mặt Tử Nghiêu hành động như thế? Tuy rằng người này vẫn chưa nhiều lời, nhưng ngụ ý của hắn y cũng có thể thấy rõ ràng, hiển nhiên là đang cảnh cáo y, nếu là tái dây dưa với Tử Nghiêu, liền sẽ lấy đi tính mạng của y.

Vốn tưởng rằng Tử Nghiêu đối với tình cảnh này chắc chắn có chút phản ứng, nhưng lúc này xem ra, hắn đối với hai người huynh muội bọn họ vẫn chưa có thân thiết quá lớn, đúng là đối với việc người này gây nên không có chút nào để ý, nhìn lại thần sắc trên mặt hắn một lần nữa, nhất thời phát giác có chút không đúng.

Chỉ thấy người kia từ trước đến nay đều có vẻ mặt ôn hòa xa cách, nhưng lúc này lại xoay người đối với nam tử áo bào trắng kia nhẹ nhàng cười, nhướn đuôi lông mày lên, bên môi lộ ra độ cung rõ ràng, tựa hồ giống như cảm thấy được có chút thú vị: "Lại ăn dấm a?"

Trong lời nói ý trêu chọc rất là rõ ràng, nhưng trên mặt hắn lại mang ý cười, nụ cười kia, có chút giảo hoạt, lại hàm chứa chế nhạo khiêu khích, bất luận ra sao, đều là vẻ mặt bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Kì Hủ Thiên tự nhiên cũng nhìn thấy thần sắc của Kì Minh Nguyệt, hừ lạnh một tiếng, trong mắt cũng lộ ra ý cười: "Quả nhiên đi ra bên ngoài lâu như vậy, mà người dám gây xích mích với ta lại vào đến đây, chính là cố ý muốn cho ta nhìn coi Thủy Nguyệt Công Tử bên ngoài là như thế nào nổi bật, bất luận tới đi tới chỗ nào, đều có người ái mộ đi theo sao?" Không hề liếc mắt một cái nhìn hai huynh muội kia, Kì Hủ Thiên đi đến ghế ngồi xuống, tà tà dựa vào thân mình, đầu ngón tay tại dưới cằm vuốt nhẹ vài cái, đôi mắt hơi khép hờ chậm rãi nâng lên, vẻ mặt lộ ra chút mị hoặc cùng nguy hiểm hướng tới trên người Kì Minh Nguyệt đảo qua, miệng hơi khẽ nhếch tựa như đang nói rằng: "Xem ra không nên nhớ kỹ ngươi đi đường vất vả… " (Htrần: Cóa ai hỉu ý anh í nói gì hem, haizzz, hem nên nhớ kỹ em í đi đường vất vả để tha ẻm không ăn á, bi giừ húi hận chẹp chẹp, Thiên ca, anh đúng là dã thú mừ >"<>

Ánh mắt tà mị tựa hồ bao hàm ý nói của hắn, lửa nóng trong đó không biết là tức giận hay hàm chứa ý nghĩ khác, làm cho Kì Minh Nguyệt trái tim loạn nhịp, cũng tự nhiên cười khẽ một tiếng: "Như thế nào là ta cố ý, rõ ràng là vô tình đi qua, lúc này gặp gỡ chỉ là trùng hợp, sắp tới Thiên Hạ Đại hội, trấn này lại là con đường tất phải đi qua, gặp được người quen biết cũng không có gì kỳ quái." Bên ngoài không tiện xưng hô, Phụ Hoàng trên mặt lại đang đeo tấm mặt nạ kia, một thân áo trắng cũng thay thế cho tú kim huyền bào ngày thường, cùng ngày xưa so sánh rất là bất đồng, nghe lời nói mới vừa rồi của hắn, ý ám chỉ trong đó, còn có bên môi mị mỉm cười, nhưng lại càng làm tăng thêm vẻ câu dẫn người khác, khiến cho hắn dễ dàng liền bị một câu nói khinh ngữ kia khơi mào lên tình niệm.

Bạc thần khẽ nhếch, cùng cặp mắt lộ ra tia lửa nóng kia đối diện, hắn không nhanh không chậm tiếp tục nói: " … Kỳ thật, cũng không phải là vất vả đến thế …" Ngữ thanh dần dần trầm thấp dĩ nhiên làm cho Kì Hủ Thiên minh bạch rõ ý của hắn trong câu nói đó, nhất thời phát ra tiếng cười nặng nề, nhìn chăm chú vào Minh Nhi ở trước mặt đang nhìn thẳng vào hắn, hắn chỉ cảm thấy trên đời sẽ không còn có người nào hợp với hắn như thế nữa.

Ở bên cạnh bọn họ, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên, một người sắc mặt trắng bệch đứng như tượng tại chỗ, một kẻ lại cả người chật vật, kinh ngạc ngồi trên mặt đất, mặc dù không rõ ý trong những câu nói của hai người, nhưng tới thời điểm này, hiển nhiên đều hiểu rõ quan hệ của bọn họ chắc chắn không tầm thường, thấy Kì Minh Nguyệt chỉ cùng người nọ nói cười, đối với bọn họ không hề quan tâm, nghĩ lại bọn họ đã khi nào phải chịu qua sự lạnh nhạt như thế, trong lòng nhất thời trào ra tư vị không nói nên lời.

Nguyễn Tử Liên mới vừa rồi được hưởng qua một phen ôn nhu thân thiết, cho nên lúc này càng là người khó chịu hơn, ở nàng tự nhận thấy, Thủy Nguyệt Công Tử là người thương hương tiếc ngọc, nhất định sẽ không yên lòng nhìn một nữ tử nhược chất như nàng chịu khổ, vì thế thần thái trong đôi mắt trong suốt liền không ngừng biến đổi, thủy chung nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt, thẳng đến lúc hắn cảm giác được, quay đầu đưa mắt nhìn nàng một cái, Kì Minh Nguyệt lập tức lộ ra một nụ cười nhẹ: "Là Tử Nghiêu không đúng, thế nhưng lại đem Tử Liên cô nương quên ở một bên, thật sự là không nên."

Nguyễn Tử Liên nghe được lời nói này của hắn, nhất thời cũng thấy vô cùng ủy khuất, hơi hơi thùy hạ mắt, trong mắt bắt đầu lóng lánh ánh nước, hai mắt mờ mịt ánh lệ, chỉ thấy tay áo ngân bạch dần dần đưa tới gần, sau đó liền ngừng lại.

Kì Minh Nguyệt đi đến gần nàng, nhẹ phất tay gạt đi mấy sợi tóc vi loạn của nàng, động tác rất là mềm nhẹ: "Tử Liên cô nương cũng biết, có những người mà ngươi không thể tùy ý trêu chọc, sau này đừng nên dễ dàng rút kiếm như thế, nếu là chĩa kiếm sai người, khiến cho gia nhân như ngươi đánh mất tánh mạng, liền thật sự là đáng tiếc…" Đối với nữ tử, hắn từ trước đến nay đều hơn chút thương tiếc, nhưng ở một khắc Nguyễn Tử Liên đối với Phụ Hoàng giơ kiếm kia, đã dẫn tới hắn trong lòng tức giận khó chịu, trên miệng nói vậy xong, trong mắt hắn nhìn nàng liền lộ ra lãnh ý.

Nguyễn Tử Liên nghe được bên tai có tiếng nói nhỏ ôn nhu vang lên, ngữ thanh mềm nhẹ, nhưng trong đó ý lạnh như băng cũng lại càng rõ ràng, nàng ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy đôi mắt kia vốn luôn ôn

nhu lúc này lại tụ nổi lên băng hàn, đang nhìn thẳng nàng, vẻ mặt vẫn là thản nhiên, nhưng không biết vì sao, nàng lại không ngừng cảm thấy được nguy hiểm, giờ khắc này, Thủy Nguyệt Công Tử trước mắt không còn vẻ mờ ảo thản nhiên của hoa trong gương, trăng trong nước, mà là như trăng lạnh loan câu, mang theo không sát ý lạnh như băng không thể lầm lẫn.

"Ta…" Nàng hơi ngập ngừng, đối mặt với người trước mắt, cũng không dám cãi lại, nàng mới vừa rồi cũng là nhất thời tình thế cấp bách, nếu là giờ phút này, nàng như thế nào dám đối với người nọ rút kiếm.

Ánh mắt Nguyễn Thiên Kì tìm tòi nghiên cứu nhìn chằm chằm phăn ứng qua lại của Kì Minh Nguyệt cùng Kì Hủ Thiên, lúc này hắn đã nhìn ra, Trình Tử Nghiêu cùng nam tử áo bào trắng đeo mặt nạ kia không chỉ là quen biết sơ qua, quan hệ của hai người hiển nhiên là phi thường chặt chẽ, nghĩ đến hắn có thể đã thuộc về người khác, tức giận cùng không cam lòng trong lồng ngực tựa như phiên giang đảo hải sông cuộn biển gầm cuồn cuộn dâng lên, sự kĩnh hãi mới vừa rồi cũng nhất thời bị để qua sau đầu.

"Tử Nghiêu, hắn là người nào? Ngươi nhưng lại như thế giúp đỡ hắn! Ta Nguyễn Thiên Kì mặc dù không phải nổi danh toàn thiên hạ, nhưng tổng so với kẻ kì lạ che lấp dấu diếm không dám lấy chân diện mục gặp người này mạnh hơn vài phần, ngươi biết rõ tâm ý của ta đối với ngươi, vì sao còn …" (Htrần: Hờ, muốn nói tiền bạn lên đường với Kì ca…)

"Che lấp dấu diếm? Không dám lấy chân diện mục gặp người?" Cắt ngang lời nói của hắn, Kì Minh Nguyệt cười nhạo một tiếng, quay đầu nhìn sắc mặt Kì Hủ Thiên, thấy Phụ Hoàng thần sắc bất động, vẫn như cũ dựa vào lưng ghế ngồi, nhìn ánh mắt hắn đưa tới lại mang theo hàm ý rõ ràng.

"Nguyễn Thiếu chủ quả thực nghĩ muốn biết hắn là ai? Cho dù đánh mất tánh mạng cũng không tiếc?" Đối với lời nói như tỏ tình này của y, có thể thấy thái độ của Kì Minh Nguyệt là ngoảnh mặt làm ngơ. Quay sang Nguyễn Thiên Kì, Kì Minh Nguyệt nhướn mày cười hỏi. Hắn tất nhiên biết Phụ Hoàng ý là muốn hắn giải quyết việc này, mau chóng xử lý hai huynh muội cứ dây dưa không rõ này, vô luận là Nguyễn Thiên Kì hay là Nguyễn Tử Liên, đều đã dẫn tới Phụ Hoàng tức giận, nếu là để Phụ Hoàng ra tay, chỉ sợ hai người chỉ có một con đường chết, nhưng nể mặt Nguyễn Ngao, hai kẻ này lại không nên chết, huống chi việc này là do hắn dựng lên, để hắn đến giải quyết cũng là điều phải làm.

Nguyễn Thiên Kì đối với câu hỏi của hắn nhất thời không biết trả lời thế nào, nếu là đáp ứng với, chẳng lẽ sau khi đối phương nói cho biết thân phận, hắn tiện lợi thực đi tìm chết sao? Mới vừa rồi liền đã nhìn ra, người nọ công lực bất phàm, dễ dàng đem hắn chế trụ như thế, đến ngay cả cha hắn Nguyễn ngao cũng không có năng lực này, nếu thật là có tâm muốn hắn chết, chỉ sợ hắn ngay cả lực để hoản thủ lại cũng không sẽ có, nhưng muốn hắn buông tha cho Trình Tử Nghiêu, hắn lại thật sự là không cam lòng.

Kì Minh Nguyệt thấy hắn như thế, khóe môi giơ lên độ cung trào phúng, nhìn chung quanh trong căn phòng trang nhã, Nguyễn Tử Liên đã đứng dậy, đứng ở bên cạnh người Nguyễn Thiên Kì, trên mặt huynh muội hai người, lộ ra đồng dạng không cam lòng cùng nghi hoặc, Phụ Hoàng vẫn tà tựa lưng vào ghế ngồi, thần sắc khó phân biệt, biết y lúc này tất nhiên khó chịu cùng tức giận, cũng biết y nhất định là muốn nhìn hắn như thế nào giải quyết xong việc này, Kì Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, thẳng tiến về chỗ Kì Hủ Thiên đang ngồi.

Đứng ở bên cạnh y, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên: "Các ngươi chính là nghĩ muốn biết hắn là ai? Lại cùng ta quan hệ như thế nào?" Không rõ dụng ý câu hỏi này của hắn, nhưng hai người vẫn gật gật đầu.

Kì Minh Nguyệt hơi hơi hạ ánh mắt xuống, che lại thần mầu trong đôi mắt, ý cười bên môi cũng càng lúc càng dũ phát rõ ràng: "Kỳ thật đáp án chỉ có một…" Vươn tay, hắn đem mặt của Kì Hủ Thiên nâng lên, mặt nạ màu vàng hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, nhưng đôi môi lộ ra dưới mặt kia, cũng mang theo độ cung đầy hứng thú, thấy Phụ Hoàng phối hợp như thế, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào nụ cười nhẹ tà mị kia, cúi người hôn xuống.

Đầu tiên là khẽ liếm vài cái, tiện đà tham nhập, cướp lấy lưỡi của Phụ Hoàng, trải qua dây dưa, thưởng thức tư vị trong miệng Phụ Hoàng, còn có sự tinh khiết và mùi thơm trong lúc đó kề sát, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy bầu rượu mới vừa rồi rơi xuống kia cũng không đáng tiếc, khẽ hé mở miệng ra, đón lấy nụ hôn mạnh mẽ đánh úp lại như muốn đoạt hết lấy hơi thở của hắn của Phụ Hoàng, hắn không chút nào yếu thế cũng triền miên dây dưa tới.

Nhìn thấy hai người một ngồi một đứng, không coi ai ra gì đang cùng hôn nhau dây dưa, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên không dám tin trừng lớn hai mắt, ở trong mắt bọn họ, cho tới bây giờ người kia đều là thần sắc lạnh lùng hờ hững, nhưng bây giờ lại chẳng hề để ý ở bọn họ trước mặt cùng người khác thân mật đến mức này, mà nam tử áo bào trắng đẩy người cuồng tà khí ngồi trên ghế tựa kia, hơi hơi ngửa đầu, nhưng lại cũng giống như không chút nào để ý, thậm chí giơ cánh tay đưa hắn ôm vào trong lòng ngực, sau một phen hôn sâu, mới mang theo ý cười tà khí, hướng hai người bọn họ trông lại.

Cùng Phụ Hoàng cùng nhau quay đầu nhìn vẻ mặt ngốc lăng của Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên, Kì Minh Nguyệt bên môi ý cười chưa hề giảm, liếm liếm môi, giống như đang trở về vị trí cũ của mình, ngữ thanh rất là nhẹ nhàng: "Hiện giờ các ngươi cũng biết, hắn là người cùng ta có quan hệ rất mật thiết."

Đứng ở bên cạnh Phụ Hoàng, đầu ngón tay gợi lên vài sợi tóc của y ở trong tay quấn quanh thưởng thức, hắn đối biểu tình của huynh muội hai người kia thập phần vừa lòng, không chút để ý, miệng tiếp tục nói: "Chớ có để cho Tử Nghiêu lại nghe thấy những lời nói như vậy, cũng đừng để cho ta lại nhìn thấy có người rút kiếm chĩa vào y, Tử Nghiêu sợ nhất thời khống chế không được, làm người khác bị thương, kia liền không tốt."

Trong mắt người mặc áo ngân bào kia không còn chút ôn nhu nào, giờ phút này hắn chỉ tựa vào người đang ngồi trên ghế dựa bên cạnh, vẻ mặt chây lười, bề ngoài nhìn như bình thản lại thế nhưng lộ ra vẻ nguy hiểm rõ ràng, Thủy Nguyệt Công Tử giờ phút này không còn giống như người mà bọn họ đã nhận thức, trong cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng băng hàn lạnh thấu xương của hắn, khiến cho bọn hắn kinh hãi không thôi, nhưng đồng thời cũng lại bị phong tư này của hắn sở nhiếp, giống như một thanh đao lưỡi dao sắc bén, biết rõ nguy hiểm, lại vẫn dẫn động lòng ngườ.

Lưu giữ tâm tư phức tạp, huynh muội hai người nhìn cảnh tượng trước mắt, thấy hắn cùng nam tử quỷ bí kia mặc dù đã không còn cử chỉ thân mật, nhưng hắn tựa vào bên cạnh người nọ, hai người một ngồi một đứng, cũng có loại cảm giác thân mật không nói nên lời, giống như có vật vô hình nào đó, đem hai người cùng người bên ngoài ngăn cách, liền như mấy lọn tóc hắn nắm trong tay kia, cho dù là trong lúc lơ đãng cầm lên, đều có thể làm cho người ta cảm giác thấy được sự ràng buộc của hai người.

Trong lòng vẫn là không cam lòng, Nguyễn Thiên Kì lòng đầy ghen tỵ, cùng muội muội bên cạnh đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, Trình Tử Nghiêu mặc dù đối với huynh muội hai người bọn họ vô tình, nhưng người như hắn như vậy, lại há có thể không khiến người bên ngoài đối hắn hâm mộ, hôm nay có bọn họ, lại cũng không biết bên ngoài còn có bao nhiêu nhười khác đối hắn nảy sinh tình cảm, sớm muộn gì, giữa hai người chắc chắn sẽ sinh ra hiềm khích.

Một phen suy nghĩ qua đi, Nguyễn Thiên Kì sắc mặt khó coi hừ lạnh một tiếng, xoay người hướng bước đi ra phía ngoài, chỉ cần là thứ Nguyễn Thiên Kì hắn muốn, liền sẽ không dễ dàng buông tay, huống chi đến nay cũng còn chưa bao giờ từng có vật nào hắn muốn mà không chiếm được, ngày sau, nếu là tra được thân phận của nam tử quỷ bí kia, Trình Tử Nghiêu sẽ biết, thân là võ lâm Thiếu chủ, chính mình cùng hắn tương xứng phù hợp như thế nào.

Kì Minh Nguyệt thấy Nguyễn Tử Liên kia thần sắc phức tạp nhìn hắn liếc mắt một cái, liền đi theo sau huynh trưởng ly khai, bên môi lộ ra một tia cười nhẹ đùa cợt, lắc lắc đầu, xoay người đối mặt Kì Hủ Thiên: "Hiện giờ Phụ Hoàng cũng biết, trong chốn giang hồ không có khả năng có người làm cho Minh Nguyệt để vào mắt, có thể nói, tại đây trên đời này, cũng chỉ có Phụ Hoàng một người có thể làm cho lòng ta cam tình nguyện hầu hạ dưới thân, ngươi nên biết, Minh Nguyệt vốn dĩ là luôn ở trên người..." Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên chuyển đề tài, nhớ tới hỏi: "Không biết Phụ Hoàng khi nào để cho ta như nguyện?"

_____ Hết chính văn chương 81_____

82. Chương 82: Quay Lại

Kì Hủ Thiên sao lại không biết tâm tư của Minh Nhi, khiến cho hắn gặp hai huynh muội kia, lại ở trước mặt bọn họ thản nhiên lộ quan hệ của hai người, vốn là muốn cho hắn yên tâm, cũng là nhân dịp này làm cho hai người kia không còn tiếp tục dây dưa, nhưng xem ra, hai người kia chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha như thế, dựa vào sự bất phàm Minh Nhi, hắn đã biết từ nay về sau chắc chắn gặp gỡ không ít người ái mộ y, nếu không tin tưởng Minh Nhi, đó là khinh thường bảo bối của hắn. Chỉ là, đối với câu hỏi này của Minh Nhi, còn có phiên tâm tư kia của y, hắn vẫn là có chút dở khóc dở cười: "Minh Nhi quả thực như thế sốt ruột? Phải biết ngươi bây giờ còn nhỏ, chỉ sợ..." Ánh mắt tối hướng dưới thân Minh Nhi quét tới, Kì Hủ Thiên tà tà cười, trong đó hàm nghĩa gì không nói cũng hiểu.

Nghe xong lời ấy, Kì Minh Nguyệt hơi hơi nhíu mày, lập tức lại thoải mái giãn ra, vẫn quấn quít lấy mấy lọn tóc trong tay, tiến sát lại người Kì Hủ Thiên, trong đôi mắt hơi khép một nửa nhìn không rõ thần sắc, Kì Hủ Thiên thấy hắn tiến sát lại, hơi thở nóng hổi phất đến trên mặt, bên tai đã nghe thấy Minh Nhi nói nhỏ, giống như tình thế bắt buộc, hàm chứa vô cùng tự tin cùng nói không hết mị hoặc: "Minh Nguyệt không vội, luôn luôn sẽ có một ngày..... Sẽ làm Phụ Hoàng biết sự lợi hại của ta, đến lúc đó liền cũng biết Phụ Hoàng ở ta dưới thân..... Chính là loại cảnh tượng nào ..."

Nói xong câu nói đó, Kì Minh Nguyệt gợi lên khóe môi, càng tiến sát vào thêm một chút, đặt miệng đằng sau tai của Phụ Hoàng hơi hơi dụng lực, lại khẽ liếm một chút rồi mới đứng thẳng thân mình, nhìn thấy phía sau tai Phụ Hoàng đã có điểm hồng ấn, trong lòng thực tại sung sướng, cười khẽ xoay người sang chỗ khác, nghiêng đầu cười hỏi: "Phụ Hoàng tính toán nghỉ ngơi bao lâu, không phải còn muốn nhanh chạy đi về sao?"

Không nói bất động, mặc hắn cười đùa, trong ánh mắt của Kì Hủ Thiên thủy chung hàm chứa sủng nịch tán thưởng, tại đây trên đời này cũng chỉ có một mình Minh Nhi dám đối với hắn như thế, nặng nề cười khẽ vài tiếng, đối với lời nói lúc trước của hắn cũng không có ý phản đối, đứng dậy, hắn dừng một lát, tiếp theo mới trả lời câu hỏi phía sau của hắn: "Ban đầu là muốn quay về, nhưng lúc này, Phụ Hoàng sửa lại chủ ý..." Từ lúc đứng ở phía sau bình phong, nghe tiếng động huyên náo ở gian ngoài, trên mặt hắn lộ ra vẻ hứng thú: "Lâu không giao thiệp với giang hồ, mà nay xem ra, tựa hồ vẫn là thú vị như thế a" không biết nghĩ tới chuyện gì, Kì Hủ Thiên ý cười bên môi lại càng tăng thêm vài phần: "Có người khơi mào sự hưng trí của Phụ Hoàng, càng nghĩ, càng cảm thấy được vẫn là nơi này thú vị hơn trong cung một ít, nếu Vân Hạo Sơn Trang náo nhiệt như thế, chúng ta không đi không phải là rất đáng tiếc."

"Phụ Hoàng tính toán tham gia Thiên Hạ Đại hội?" Nhận thấy được trong nháy mắt vừa rồi xuất hiện một hơi thở, Kì Minh Nguyệt có vài phần đoán được hắn trong miệng nói "Có người" chỉ chính là ai, Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên căn bản không thể làm cho Phụ Hoàng để ở trong lòng, chỉ sợ chân chính dẫn tới sự hứng thú của Phụ Hoàng, vẫn là Thiên Hạ Đại Hội đã bị An Dương đặt mưu đồ, thậm chí có thể là Lan Cẩn hành tung mơ hồ vô cùng thần bí. Dù chưa nhìn thấy thân ảnh của ảnh vệ, nhưng Phụ Hoàng ra cung, nhất định có không ít ảnh vệ theo tùy tùng, tỷ như mới vừa rồi, mạt hơi thở kia không thấy bóng dáng, chỉ vừa hiện liền đạm nhạt đi, có thể là ảnh vệ đi sơn trang tra xét đã đem về tin tình báo nào đó, chưa nói đến những mật sử do Phụ Hoàng cử đi vốn đã ở bên trong trang...

Dựa theo tất cả những phán đoán các loại khả năng có thể xảy ra, trên khuôn mặt Kì Minh Nguyệt cũng hiện ra vài phần ý cười: "Chẳng lẽ là trong Vân Hạo Sơn Trang có biến cố, Phụ Hoàng chính là đã thu được tin tức? Mật sử của người ở bên trong trang, tất nhiên sẽ không vô công ở không, nếu là có thể làm cho Phụ Hoàng cảm thấy hứng thú, kia nhất định là so với nghi thức trong cung thú vị hơn nhiều."

"Minh Nhi đoán không sai, Vân Hạo Sơn Trang quả thật có việc phát sinh" mới vừa rồi thu được mật báo của ảnh vệ, hắn liền sửa lại chủ ý, nếu đã phân phó Lưu Dịch đem sự vụ trong hậu cung sắp xếp ổn thỏa, chuyện vụ trong cung đã có Lưu Dịch xử trí cũng không có gì khó khăn, nếu có chuyện gì quan trọng, chắc chắn y sẽ sai người truyền tin, so sánh một chút, vẫn là Thiên Hạ Đại Hội ở Vân Hạo Sơn trang càng hấp dẫn sự chú ý của hắn hơn: "Mới vừa rồi thu được tin, Lan Cẩn tựa hồ đã hiện thân ở vùng phụ cận sơn trang, ít ngày nữa sẽ đi tới bên trong trang."

"Chớ trách Phụ Hoàng lại sửa lại chủ ý, chuyện thú vị như thế, sao có thể bỏ qua, Minh Nguyệt đối với Lan Cẩn kia đích thực tò mò, không biết người được xưng là bác học đa tài lại mang theo nhiều bảo bối trong

bảo khố như thế chính là có bộ dáng như thế nào." Truyền nhân của Huyền Thai Lão Nhân, mấy chục năm mới có một lần truyền thừa, lần này Lan Cẩn hiện thân, nếu thực sự có năng lực như thế, chỉ sợ là sẽ dẫn tới thiên hạ đại loạn, bỏ qua một bên tài học vấn của hắn, chỉ bằng vào tài bảo vàng bạc của hắn, liền đã có thể dẫn tới người trong giang hồ khao khát truy đuổi, bất luận khi nào, chỉ cần nghe nói có tài bảo, liền tổng hội làm cho ý nghĩ của người ta nóng lên, lần này hắn xuất hiện, không biết sẽ nhấc lên bao nhiêu sóng gió.

"Phụ Hoàng cũng thực là rất hiếu kì a." Lan Cẩn ở Thương Hách hiện thân, An Dương tất nhiên sẽ không ngồi xem, đến tột cùng sẽ có hành động gì, hắn nhưng thật ra thực là chờ mong.

Nghe tiếng động huyên náo ở gian ngoài, Kì Hủ Thiên cất bước đi ra ngoài, bán trương mặt nạ ở trong không trung họa xuất một đạo kim mang, hắn vừa xuất hiện, giang hồ nhân sĩ có mặt ở đó nhất thời cấm thanh, bị khí thế của hắn sở nhiếp, trong tửu lâu cũng không còn tiếng vang nào, chỉ thấy hắn tùy tay vứt cho tiểu nhị một tấm ngân phiếu, bộ dáng không coi ai ra gì, đã bước ra khỏi tửu lâu.

Thấy Phụ Hoàng không hề thu liễm hơi thở, thẳng rồi đi ra ngoài, kia bừa bãi mà lại tà tứ khí thế đã khiến mọi người nín thở không nói, hắn lại vẫn hắn như xưa, nhưng lại đứng ở trước cửa tửu lâu đợi y đi ra ngoài, Kì Minh Nguyệt không khỏi cười khẽ gọi Vô Hào tùy theo phía sau người, cũng làm như không có việc gì bước chân đi ra.

Chỉ thấy ở ngoài tửu lâu, Phụ Hoàng hai tay chắp sau lưng, mặt nạ màu vàng dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng mũi nhọn quỷ bí, tóc đen ở trong gió có chút vi loạn, cũng có loại cuồng thái nói không nên lời, lúc này Phụ Hoàng đang nhìn thẳng vào y, chính là tùy ý đứng một chỗ, đầy người tà mị cùng hơi thở nguy hiểm cũng đã đủ khiếp người, hấp dẫn ánh mắt mọi người, đồng thời cũng làm cho người ta kinh hãi không thôi.

Không nhanh không chậm tiêu sái đi đến bên cạnh hắn, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu cười với hắn: "Ám Hoàng quả nhiên bất phàm, chỉ vừa hiện thân đã chọc đến sự chú mục của tất cả mọi người, xem ra Phụ Hoàng là có ý muốn tái xuất khuấy động giang hồ." Đưa mắt nhìn một vòng mọi người trong tửu lâu đang ở phía xa xa, hắn đã có thể dự đoán được, mấy ngày sau này nhất định là sẽ không nhàm chán.

"Nếu có thể xứng đôi cùng Thủy Nguyệt Công Tử, Phụ Hoàng cũng chỉ có thể quang minh chính đại đường hoàng xuất hiện, hay là Minh Nhi cảm thấy được Phụ Hoàng ăn mặc rất gây chú ý?" Nhìn nhìn quần áo oánh bạch như tuyết trên người, Kì Hủ Thiên nhíu nhíu mày.

"Mặt nạ kia mới là vật đáng chú ý, chỉ là Phụ Hoàng đội nó, nhưng cũng rất thích hợp, Minh Nguyệt nhìn thấy thật ra rất thích." Tổng so với dịch dung còn tốt hơn vài phần, tướng mạo của Phụ Hoàng vốn là bộ dáng mà hắn rất thích, nếu là dùng cách khác che dấu, liền rất đáng tiếc, huống chi Phụ Hoàng đội mặt nạ cũng không che dấu đi khí chất trên thân của hắn, hình dáng hiện ra vẫn tuấn mỹ như trước, chỉ là càng tăng thêm nhiều một chút cảm giác thần bí cùng tũy tiện.

"Bộ dáng như thế này cùng trong cung bất đồng, nhưng lại nhạ đắc Minh Nhi đối với Phụ Hoàng động tâm?" Kì Hủ Thiên trên miệng trêu ghẹo, kéo ôm lấy thân mình của y, hướng tới xe ngựa bước vào.

"Nếu là động tâm thì sao?" Ngồi vào bên trong xe, Kì Minh Nguyệt tà tứ tựa vào trên nhuyễn điếm, nhướn mày cười hỏi.

Đưa tay tháo bỏ mặt nạ trên mặt xuống, trong đôi mắt hẹp dài xẹt qua một mạt dị sắc, Kì Hủ Thiên lược lược nâng lên khóe môi, đầu ngón tay đã di chuyển khơi mào vị trí nhạy cảm phía dưới của hắn: "Minh Nhi chẳng lẽ không phải biết rõ …." Một ngón tay ở trên môi hắn cọ vài cái, nhìn cặp môi kia khẽ nhếch lên, hắn nhịn không được cúi người tiến tới, hàm ngậm vào trong miệng nhấm nháp.

"Minh Nguyệt nhớ rõ…… Phụ Hoàng vốn là nhớ ta chạy đi vất vả." Cùng chiếc lưỡi của Phụ Hoàng dây dưa một phen, hơi hơi dời môi ra, hắn làm sao lại không biết ý trong câu nói đó của Phụ Hoàng, trong mắt mỉm cười, lộ ra vài phần chế nhạo trêu tức, hắn nhắc nhở nói.

Bàn tay đã theo thắt lưng mê người kia di chuyển đi xuống, Kì Hủ Thiên lộ ra một mạt tà cười: "Minh Nhi chính mình cũng nói, cũng không vất vả như thế, mà nay cũng đã nghỉ ngơi một đêm rồi, Phụ Hoàng nếu là lại nhịn xuống nữa, liền đến phiên Phụ Hoàng vất vả, Minh Nhi có thể nhẫn tâm thấy ta như thế?" Cầm lấy hai cổ tay của Minh Nhi kéo xuống phần phía dưới thân của y, Kì Hủ Thiên cười đến dũ phát tối tà khí. (Htrần: Thiên ca! Lại động dục!!! (_ _|||)

Kì Minh Nguyệt bàn tay nắm lấy lửa nóng kia, hơi hơi dụng lực, phát hiện vật nóng rực vật kia càng trở lên cực đại, bên môi cũng nâng lên mỉm cười: "Quả thật là vất vả đích thực a, không bằng để cho Minh Nguyệt giúp Phụ Hoàng phân ưu." (Htrần: Minh Nhi! ..... *á khẩu* (_ _ ||||||)

"Phụ Hoàng đang chờ những lời này của Minh Nhi a, không biết Minh Nhi tính toán dùng loại phương pháp nào?" Đem cơ thể của Minh Nhi ấn vào trong lồng ngực, phát hiện dưới thân hắn cũng đã nổi lên phản ứng, bất giác nhẹ nhàng cười, lập tức, ngữ thanh tối trầm thấp liền ở bên tai Kì Minh Nguyệt vang lên: "Nguyên lai Minh Nhi cũng động tình a."

"Minh Nguyệt như thế, hiển nhiên là bởi vì Phụ Hoàng" đem dục vọng dưới thân cùng hạ phúc của Phụ Hoàng kéo dính sát vào nhau, lúc này tình niệm trong lòng dĩ nhiên là bị khơi mào, hai người cọ sát vật lửa nóng của đối phương, Kì Hủ Thiên chỉ nghe trong miệng hắn tiếp tục nói: "Phụ Hoàng tính toán như thế nào, Minh Nguyệt nguyện bồi tiếp a." (*Htrần mất máu nằm 1 đống)

"Như thế rất tốt....." Âm cuối hàm chứa ý cười dần dần trầm thấp, nhìn Minh Nhi đang nằm trong lòng, càng cảm thấy vô cùng mê người, không thể đợi thêm một phút nào nữa, hắn khuynh thân hôn lên đôi môi cánh hoa kia.

Theo bánh xe cuồn cuộn lăn bánh, hai người ở bên trong xe tất nhiên là một phen kiều diễm, xe ngựa cũng đã là hướng tới Vân Hạo Sơn Trang tiến tới.

Mà trong tửu lâu, cùng lúc bọn họ rời đi, nhất thời như nổ tung lên, từ lúc Vân Hạo Sơn Trang phải cử hành Thiên Hạ Đại hội, liền có không ít giang hồ nhân sĩ tụ tập ở quanh thành trấn, đều hướng tới chỗ sơn trang tiến đến, hôm nay vào lúc này, thế nhưng nhìn thấy Ám Hoàng trong truyền thuyết, không khỏi khiến người ta xôn xao một phen phán đoán.

Nghĩ thấy Ám Hoàng kia ở trong chốn giang hồ biến mất đã nhiều năm, ở ngay lúc này khi Lan Cẩn sắp sửa hiện thân, lại bỗng nhiên tái hiện giang hồ, nếu nói trong đó không hề có liên hệ, đó là tuyệt đối không thể nào, khiến người ta đa phần phán đoán, hắn tất nhiên cũng là hướng về phía Lan Cẩn mà đến, nghĩ hắn xưa nay vẫn cùng triều đình bất hòa, nói không chừng đó là đến gây rối, ngăn cản Lan Cẩn giúp triều đình Thương Hách là việc chính, hoặc là, liền cũng là đồng đại đa số người giang hồ giống nhau, vì tài bảo kia mà đến. ?

"Xem ra Thiên Hạ Đại hội lúc này, đã muốn rối loạn a, người nọ ẩn tích nhiều năm, không sớm không muộn, đúng lúc này lại lần thứ hai hiện thân, các ngươi nói đúng không sắp có đại loạn?" Người từng trải rung đùi đắc ý, ra vẻ thở dài một tiếng: "Lúc này có thể có trò hay xem rồi a."

"Đâu chỉ a, ta vừa nhìn thấy ngươi mặc áo ngân bào đi bên cạnh y, cực kỳ tuấn mỹ, dáng vẻ cũng là bất phàm, tựa hồ cùng người mà gần đây đồn đãi thiện sử dụng Thiên âm rất là tương tự, nếu thật sự là hắn, Thiên âm truyền nhân cùng Ám Hoàng cùng lúc hiện thân, trong đó còn không biết có nội tình gì đâu."

"Ngươi thật đúng là không đoán sai, người nọ đúng là Thủy Nguyệt Công Tử, lần trước ta xa xa có được nhìn thấy y một lần, liền chưa từng quên, hôm nay thấy, cũng không phải là chính hắn sao, nhưng thật kì lạ, hắn như thế nào lại cùng Ám Hoàng đi cùng một chỗ?"

"Ám Hoàng làm việc quỷ bí, tâm tư khó dò, làm sao có ai biết được hắn là như thế nào cùng Thủy Nguyệt Công Tử đi cùng nhau a, bất quá chỉ cần tới Vân Hạo Sơn Trang, nói vậy liền có thể xem đến tột cùng là chuyện gì a."

"Không sai không sai, hiện giờ thiên hạ quần hùng tụ tập, đều đang đợi Lan Cẩn kia hiện thân, chắc chắn sẽ có một phen dây dưa, không biết cuối cùng Lan Cẩn kia hội tuyển người nào làm chủ nhân a....."

Mọi người một phen nghị luận, ánh mắt đều hướng phương hướng Vân Hạo Sơn Trang nhìn lại, lúc này ở trong mắt mọi người, nơi đó đã thành chỗ tối chịu sự chú mục của mọi người.

_____ Hết chính văn chương 82_____

83. Chương 83: Điềm Báo

Giờ phút này trong ngoài Vân Hạo Sơn Trang, lục tục đã có không ít người đến, bất luận là võ lâm nổi danh đang ở bên trong trang, hay là giang hồ hậu bối chỉ có thể ở bên ngoài trang chờ đợi, mục đích của mọi người đều cùng hướng tới một người, Lan Cẩn.

Mặc dù không biết Lan Cẩn khi nào xuất hiện, nhưng trong ngoài sơn trang đã là một mảnh náo nhiệt, những người quen biết nhau vây quanh ở một chỗ, hoặc ngồi hoặc đứng, nơi nơi có thể nghe thấy tiếng động tiếp đón lẫn nhau, cho dù có người gặp gỡ địch nhân của mình, ở trong sơn trang lúc này, cũng đều tạm thời nhịn xuống, trả thù không sợ lâu ngày, trước mắt Thiên Hạ Đại hội mới là chuyện hàng đầu, đến lúc Lan Cẩn xuất hiện, mới có thể lộ ta chỗ cất giấu bảo tàng, lúc này làm gì còn ai còn ở hội đem ân oán ngày xưa để ở trong lòng, thậm chí còn làm như không thấy, nhắm mắt làm ngơ.

Ba đào gợn sóng trước đại sảnh, Vân Cảnh Hạo để cho Viêm Thiến giúp đỡ chuẩn bị công việc đãi khách. Thân là Vân Hạo Sơn Trang Thiếu trang chủ, Viêm Thiến tất nhiên là ở tiền sảnh tiếp đón khách nhân, tuy có người cảm thấy được hắn cùng với Diễm Thanh thiếu gia ở trong Lưu Danh Quán kia rất là tương tự, nhưng hai người khí chất lại bất đồng như thế, liền cũng chỉ là ngẫm nghĩ mà thôi, lại thêm làm gì có ai dám ở này thừa nhận đã từng đi qua Lưu Danh Quán lén nhìn Diễm Thanh thiếu gia khó gặp kia, nếu là giáp mặt hỏi, chỉ sợ lập tức trở thành trò cười, cho nên cho dù có người cảm thấy như thế, nhưng cũng không ai đem hai người liên tưởng liên hệ cùng một chỗ, mở miệng hỏi lại không có khả năng, không cần nghĩ cũng biết, Vân Hạo Sơn Trang Thiếu trang chủ nổi tiếng thiên hạ, sao có thể có thể cùng Lưu Danh Quán có liên quan được, mặc dù Lưu Danh Quán cũng không phải là hoan tràng thấp kém, nhưng nó thật là thanh lâu không phải giả, dù có cao nhã như thế nào, cũng không thể đem bàn luận công khai trước mặt mọi người, không thể so sánh với địa vị của Vân Hạo Sơn Trang ở trong chốn giang hồ.

Lại nhìn Thiếu trang chủ vân Viêm Thiến, cũng là người trầm ổn thanh nhã, quả quyết sẽ không phải là Diễm Thanh thiếu gia ở Lưu Danh Quán kia, trên đời nhân có tương tự, có vài phần giống nhau cũng không có gì kỳ quái, nghĩ như thế, liền cũng bình thường trở lại, ai còn đi quan tâm hai người bộ dáng tương tự giống nhau, lúc này chờ Lan Cẩn hiện thân mới là chuyện chính a.

Diễm Thanh vẫn chưa tham dự việc ở tiền viện, tự sau lúc quay về sơn trang, liền chưa từng xuất hiện ở trước mặt người khác, chỉ ở phía sau viện lo quán xuyến sự vụ có liên quan, Viêm Thiến đã có thể đối mặt với tình cảm của hai người trong lúc đó, với hắn mà nói, thời gian này nhưng thật ra phi thường khó có được, không biết sau này sẽ như thế nào, giờ phút này hắn thầm nghĩ cùng y gặp nhau nhiều một chút, sau Thiên Hạ Đại hội này, hắn liền phải trở lại Lưu Danh Quán, đến lúc đó, chỉ sợ còn muốn phí một phen võ mồm giải thích mọi việc với Tôn Chủ.

Từ lúc Trình Tử Nghiêu rời đi, hắn vẫn là có chút tiếc nuối, Lan Cẩn xuất hiện, thiên hạ tất loạn, nếu là Tử Nghiêu quả thực cùng triều đình có liên quan, lúc này càng cần thiết ở lại bên trong trang, lúc trước khi xảy ra sự việc Tô Nhã Nhi, đã làm hắn hiểu được, việc Lan Cẩn ở bên trong trang chọn chủ, đã không còn là chuyện của giang hồ, mà liên quan đến cả thiên hạ quốc gia, nếu dã tâm của An Dương không trừ, lần thứ hai tiến đến khiêu khích, an nguy của Lan Cẩn cũng rất đáng ngại.

Nhớ rõ ngày ấy đã từng hỏi Viêm Thiến, Lan Cẩn vì sao lại chọn ở trong Vân Hạo Sơn Trang chọn chủ, Viêm Thiến nhưng lại cũng không rõ ràng lắm, nguyên bản hắn cùng với Lan Cẩn tuy là quen biết, lại thủy chung chưa từng hiểu rõ người này, Lan Cẩn làm việc cổ quái, thường xuyên không hề cho biết nguyên do luôn tự mình quyết định, tỷ như Thiên Hạ Đại hội lần này, khiến giang hồ náo loạn thành một đoàn, hắn lại biến mất vô tung, đến nay không thấy bóng dáng.

Buông chuyện vụ đang xử lý trong tay, Diễm Thanh thở dài một tiếng, lúc này hắn lại nghĩ thật có chút may mắn Tử Nghiêu không có ở đây, nếu là hắn ở, chỉ sợ Tôn Chủ cũng sẽ hiện thân, đến lúc đó sẽ khiến cho càng nhiều sóng gió nổi lên, hắn thật sự là không dám tưởng tượng.

"Vì sao vô duyên vô cớ thở dài? Chẳng lẽ ngươi không muốn ở lại bên trong trang? Tình nguyện ở lại nơi Lưu Danh Quán?" Viêm Thiến đứng ở ngoài cửa đã lâu, thấy Diễm Thanh đang chính thần trầm tư, cũng không quấy rầy, chỉ đứng nhìn bộ dáng của hắn, đúng là nhìn đến có chút ngây ngốc, lúc này nghe hắn thở dài, mới nhịn không được mở miệng nói.

Diễm Thanh xoay người lại, thấy Viêm Thiến đứng ở trước cửa, cũng không tiến vào, liền tiến lên cầm tay hắn, Viêm Thiến chỉ cảm thấy cổ tay phía trên căng thẳng, không khỏi trong nháy mắt hơi cương lại một chút, nhưng cũng không cự tuyệt, để cho hắn đem mình kéo vào trong phòng. Trong đôi mắt như lưu thủy vẫn là một mannhr yên lặng, nhìn kỹ, mới có thể phát hiện trong ánh mắt hạ xuống đó che dấu vô số gợn sóng: "Vì sao không nói lời nào, chẳng lẽ bên trong trang thật sự lưu không được ngươi, ngươi còn nhớ Lưu Danh Quán kia, hay là có người nào ở đó khiến cho ngươi bận tâm không thể buông?"

"Khó có được Viêm Thiến cũng sẽ để ý đến mấy chuyện đó, khiến cho ta thật sự cao hứng a" nhịn không được cười mị mắt,trong đôi mắt tràn đầy mị mầu kiều diễm, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng rõ ràng: "Ta vốn tưởng rằng đợi không được đến lúc Viêm Thiến đối với ta thân thiết, cũng nghĩ đến, Viêm Thiến sẽ không để ý ta cùng với người khác……"

"Đừng nói nữa!" Nghe được Diễm Thanh nói lên người khác, nhớ tới thân phận của hắn ở Lưu Danh Quán, nghĩ đến hắn từng cùng người khác lưu luyến triền miên, vẻ bình tĩnh cường nghạnh bên ngoài liền rốt cuộc không thể tiếp tục duy trì, trong miệng nhịn không được nói: "Viêm Thiến chỉ là huynh trưởng của ngươi thôi, ngươi cùng người bên ngoài như thế nào, ta không xen vào, ngươi nếu bận tâm Lưu Danh Quán của ngươi, cứ việc trở về, từ nay về sau không bao giờ phải về đây nữa!"

Mỗi lần đều là như thế, không muốn thẳng thắn thành khẩn nhìn vào tình cảm trong lòng, luôn dùng tức giận để che dấu, trong mắt lại rõ ràng viết lên sự hờn giận, thấy hắn sinh khí, Diễm Thanh lại chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nhảy nhót, Tử Nghiêu từng nói, tình cảm của Viêm Thiến nội liễm hàm súc, người trong sáng trong trẻo như thế, nếu là không chủ động một chút, đưa tâm ý chưa định rõ của y giảo cho sáng tỏ, chỉ sợ cuộc đời này y cũng không đáp lại tình cảm của mình, trước mắt xem ra, quả nhiên không phải giả, tuy là đối với sự để ý của hắn cảm thấy vui sướng, nhưng đúng là vẫn còn không đành lòng thấy hắn như thế, khẽ cười một tiếng, nhịn không được tình cảm đáy lòng rung động ở bên môi Viêm Thiến khẽ hôn một cái, (Htrần: Á, hun rùi. hắc hắc) mới mở miệng nói: "Không có người ở bên ngoài, trong lòng Diễm Thanh, cho tới bây giờ đều chỉ có một mình Viêm Thiến, cho dù thân ở Lưu Danh Quán, ta cũng chưa từng cùng với khách nhân làm gì, chỉ là thấy mặt đàm đạo thôi, Diễm Thanh chưa bao giờ bán mình cho ai, vốn là để che dấu thân phận mới ở lại nơi đó, Viêm Thiến để ý như thế, xem ra cũng không uổng công ta một sương tình nguyện, thật sự khiến người ta cảm thấy cao hứng." (Htrần: *mơ màng* ngọt ngào quá a)

Bên môi bị Diễm Thanh trác hôn một chút, dựa vào việc hắn là đồng bào đệ đệ của mình, bất giác trong lòng có chút không được tự nhiên, rồi sau đó nghe thấy lời nói của hắn, không khỏi sửng sốt, đã đem tâm tình phức tạp vì cử chỉ thân mật kia để qua sau đầu: "Cái gì gọi là che dấu thân phận? Ngươi ở trong Lưu Danh Quán đến tột cùng có thân phận gì?"

"Lưu Danh Quán vốn là do ta trông coi, thân phận là tên đứng đầu bảng Diễm Thanh thiếu gia, đều chỉ là vì để tiện cho việc cùng người gặp mặt truyền tin tức thôi" nghĩ đến nam nhân mà mình sở nghe lệnh, Diễm Thanh tiếp tục mở miệng nói: "Viêm Thiến cũng biết nhiều năm trước trong chốn giang hồ có một vị Ám Hoàng?"

"Như thế nào lại không biết, người này mặc dù ở đã mai danh ẩn tích khỏi chốn giang hồ, nhưng chỉ cần biết đến hắn, ai dám quên a, nghe nói hắn làm việc tàn nhẫn, chính tà bất phân, thế lực trong chốn giang hồ nhưng thật ra có hơn phân nửa cùng hắn có quan hệ, sự lợi hại của người này, Viêm Thiến nghe qua liền sẽ không quên." Nghe hắn bỗng nhiên nói lên Ám Hoàng, Viêm Thiến thoáng chốc cả kinh: "Hay là……"

"Không sai, ta đã nghe mệnh Tôn Chủ nhiều năm." Nói lên Tôn Chủ, liền không thể không nhắc tới Tử Nghiêu, "Còn có Trình Tử Nghiêu ngày ấy cứu giúp ngươi, cũng là người bên cạng Tôn Chủ."

Trình Tử Nghiêu nhưng lại cũng là người bên cạnh Ám Hoàng, Viêm Thiến nghe lời hắn nói, vẻ sợ hãi cả kinh, lập tức nghĩ đến, nếu là lần Thiên Hạ Đại hội này, để cho Ám Hoàng được Lan Cẩn, trừ bỏ giang hồ, chỉ sợ thiên hạ cũng sẽ thành vật nằm trong bàn tay hắn, lắc lắc đầu, hắn chỉ hy vọng đừng có phát sinh việc này, Ám Hoàng xưa nay cùng triều đình bất hòa, nếu thật sự là như thế, chỉ sợ Thương Hách liền phải nội loạn, An Dương cũng rục rịch, tuy nói hết thảy đều do Lan Cẩn dựng lên, nhưng ở bên trong trang cử hành Thiên Hạ Đại hội, chẳng lẽ không phải là do hắn đưa tới thiên hạ hạo kiếp?

Càng nghĩ lại càng bất an, Viêm Thiến thần sắc ngưng trọng cùng Diễm Thanh đối diện: "Ngươi có biết lần này, Ám Hoàng liệu có hiện thân ở bên trong trang không?"

"Đáng tiếc, trên đời không người nào biết được tâm tư của Tôn Chủ, lúc trước cũng không thấy ngài chú ý lắm đến Thiên Hạ Đại hội, nhưng vì cứu ngươi, Diễm Thanh mời Tử Nghiêu đến tương trợ, đã làm cho Tôn Chủ tức giận, cổ độc đủ loại, còn có chuyện An Dương, Tử Nghiêu biết được, Tôn Chủ tất nhiên đối việc này cũng biết rõ ràng tường tận, không biết ngài……"

"Các ngươi còn ở tại nơi này làm chi? Tiền viện đã vội thành một đoàn, các ngươi còn có tâm tư nhàn hạ thoải mái lúc này nói chuyện phiếm, còn không mau đi tiếp đón khách nhân!" Vân Cảnh Hạo ở tiền sảnh tìm không được thân ảnh của Viêm Thiến, liền tới hậu viện tìm, quả nhiên gặp hai người đều ở trong phòng Diễm Thanh, không biết đang nói chuyện gì, nhưng lại đều là một bộ thần sắc ngưng trọng.

Viêm Thiến đang muốn trả lời, bỗng nhiên nhìn thấy hộ viện bên trong trang vội vã chạy tới, thần sắc đại biến, trong miệng hô: "Trang chủ! Không tốt, tiền viện đã xảy ra chuyện!"

"Xảy ra chuyện gì?" Vân Cảnh Hạo nhíu mày.

"Báo cáo trang chủ, Hỏa Sát Lâu chủ đã đến bên trong trang! Thủ hạ của hắn cùng người ngôn ngữ không hợp, mắt thấy sắp xảy ra giao đấu tới nơi rồi!"

Cũng chỉ có Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo, mới dám ở bên trong trang như thế, người này làm việc không cố kỵ. Năm đó cùng Ám Hoàng cũng có thế tranh chấp, mà nay tại Thiên Hạ Đại hội, trừ bỏ Ám Hoàng, chỉ có hắn thực lực hùng hậu nhất, rốt cuộc không người nào có thể áp chế dáng vẻ bệ vệ của hắn, nếu là ở bên trong trang nháo xảy ra chuyện, đích thực là thật khó giải quyết a.

"Hiện giờ thật náo nhiệt a" Diễm Thanh nghe hộ viện bẩm báo, nhịn không được nói: "Nếu là Ám Hoàng cũng cùng lúc này hiện thân, liền thật sự là……"

"Ta chỉ mong Thủy Nguyệt Công Tử đừng đối với Lan Cẩn tò mò, bằng không, y như Diễm Thanh nói, Ám Hoàng theo hắn mà đến, bên trong trang liền thật sự là không có ngày yên tĩnh." Hỏa Sát Lâu chủ, Ám Hoàng, còn có vô số giang hồ môn phái, võ lâm tiền bối, Thiên Hạ Đại hội hội nháo thành như thế nào, thật sự không thể tưởng tượng, Viêm Thiến bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chỉ mong mọi chuyện sẽ tốt hơn lời Diễm Thanh nói.

"Các ngươi nói thế là có ý gì? Người nọ đã lâu chưa hiện thân giang hồ, chẳng lẽ lần này cũng sẽ xuất hiện? Lại cùng Trình thiếu hiệp có quan hệ gì?" Vân Cảnh Hạo hiển nhiên cũng không biết nội tình trong đó, lúc này đột nhiên nghe xong những lời này, nhất thời cũng lộ ra vẻ khẩn trương.

"Bọn họ hai người……" Diễm Thanh chính là đang suy tư xem nên trả lời như thế nào, đã nghe thấy xa xa truyền đến tiếng kêu to của hộ viện.

"Trang chủ! Trước cửa đang tiến đến một chiếc xe ngựa, Thủy Nguyệt Công Tử mới rời đi lúc trước đã trở lại, còn có thêm một người……" Nuốt hạ nước miếng, hộ viện trông coi ở tiền môn thở hổn hển chạy tới trước mặt mấy người, vẻ mặt kinh hãi vẫn chưa thôi, lấy lại bình tĩnh, mới tiếp tục nói: "Còn có một người, tựa hồ là Ám Hoàng mà giang hồ đồn đãi!" (Htrần: Hắc, cầu được ước thấy nà. Vui phải biết. Sắp có kịch hay xem nà. Hắc hắc!!!)

"Ngươi dám xác định là hắn?" Vân Cảnh Hạo đã mất đi vẻ trầm ổn, nhìn chằm chằm người nọ trầm giọng hỏi.

"Thuộc hạ hộ viện nhiều năm, tuyệt không nhìn lầm người!" Khí thế Ám Hoàng như vậy, gặp qua một lần liền sẽ không quên, hắn như thế nào nhìn lầm a. Hộ viện lau lau mồ hôi trên trán, trong mắt nhâm tồn vẻ kính sợ.

Nghe hắn khẳng định như thế, không người nào còn hoài nghi. Thầm nghĩ: Ám Hoàng quả thực đến đây! Trong phòng ba người liếc nhau, đều không hề chần chờ, cước bộ nhanh hơn chạy về phía trước tiền sảnh.

_____ Hết Chính văn chương thứ 83 _____

84. Chương 84: Giang Hồ Dậy Sóng

Vân Cảnh Hạo cùng Diễm Thanh, Viêm Thiến chưa đuổi tới tiền sảnh, cuộc tranh cãi bằng miệng nơi đây đã diễn biến thành thế động thủ giao tranh.

Những hậu bối niên kỉ còn ít trong chốn giang hồ hiển nhiên là lịch duyệt còn thấp, không biết nặng nhẹ, không biết nói gì đó, dẫn tới người của Hỏa Sát Lâu tức giận, lúc này trước mặt có thể thấy hai thân ảnh một hồng y và một bạch y đang đứng đối diện nhau.

"Thái độ làm người của Phạm Lâu chủ như thế nào, tất cả mọi người đều biết, ta…… Ta lại vẫn chưa nói sai, làm chĩa đao vào ta?" Hắn chỉ là nói Phạm Hạo tính tình không tốt thôi, người này không biết vì sao nhưng lại rút kiếm chĩa vào hắn, hối hận lời vừa nói ra, trong miệng người trẻ tuổi đã lộ khiếp ý.

"Cần gì phải nhiều lời! Dám đối với Lâu chủ bất kính, hôm nay ta nhất định phải gọi ngươi nếm thử một chút lợi hại của Hỏa Sát Lâu chúng ta!" Hừ lạnh một tiếng, thân ảnh y phục đỏ rực giống như lửa cháy thiêu đốt đã hướng tới nam tử còn trẻ tuổi kia đánh tới, động tác trong tay không chút do dự, nam tử trẻ tuổi kia cũng không biết chính mình đã làm gì chọc giận người này, cũng chỉ thấy mình nói một câu oán giận Phạm Hạo lời nói vô lễ mà thôi, lại làm cho người này trợn mắt rút kiếm, lúc này thấy hắn giơ kiếm ra chiêu, đành phải vội vàng giơ binh khí lên không ngừng chống trả.

Tiếng đao kiếm không ngừng va chạm vang lên không dứt, trong đại sảnh mọi người vốn là tụ tập ở một chỗ, lúc này mắt thấy có người gây nháo xảy ra chuyện, đều đứng dậy đi ra bên ngoài đứng nhìn vào.

Trên mảnh đất trống phía bên ngoài đại sảnh hai người vẫn đang triền đấu, Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo lại khoanh tay đứng nhìn, giống như việc này chẳng có quan hệ với hắn, cùng thuộc hạ đứng yên ở một bên, nhìn người mặc hồng y kia ở trong sân vẫn đang liên tiếp ra chiêu, chiêu chiêu hung hiểm ngoan tuyệt, đã khiến cho đối phương không chống đỡ nổi mà lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ vừa lòng.

Những người vây xem cũng chỉ đứng nhìn, nếu đương sự không có phản ứng, người bên ngoài lại sẽ càng không nhiều lời xen vào, Hỏa Sát Lâu chủ xưa nay vẫn luôn bá đạo bao che khuyết điểm cho thuộc hạ, có thể tránh thì vẫn nên tránh, hồng y nhân kia hiển nhiên chính là thủ hạ hắn rất coi trọng, nếu là tiến lên khuyên bảo không biết còn phát sinh chuyện gì. Đều lưu giữ tâm tư như vậy, không người nào tiến lên khuyên can, đều giống như đang xem kịch vui, thấy nam tử trẻ tuổi kia đã có khuynh hướng thất bại, mắt thấy sắp mất mạng dưới kiếm của hồng y nhân.

Đang ở lúc nguy cấp, "Đinh" một tiếng, không biết từ nơi nào bay tới một thanh đoản kiếm, đem trường kiếm trong tay hồng y nhân đánh rơi trên mặt đất.

Nam tử trẻ tuổi kia trong lòng vốn là cực kỳ hối hận, không nên không nghe lời sư phụ căn dặn, lại lén lưu nhập vào bên trong trang, mắt thấy sắp thành vong hồn dưới lưỡi kiếm của kẻ khác, chợt thấy có người cứu giúp, hai chân mềm nhũn, kinh hồn chưa định ngã xuống mặt đất, không kịp thấy rõ là người phương nào, đã kích động chạy thoát đi, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Hồng y nhân thấy có người cản trở, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, giơ kiếm quát: "Người nào vướng bận? Chẳng lẽ không dám hiện thân?"

Cùng với tiếng nói của hắn, một đạo bóng đen đột nhiên xuất hiện, nhặt lên chủy thủ trên mặt đất, trên mặt không thấy chút biểu tình, tựa hồ chưa hề nghe thấy lời nói khiêu khích của người này, nháy mắt lại tiêu thất bóng dáng.

"Dấu đầu lộ đuôi, phi gian tức đạo!" Hồng y nhân hiển nhiên là rất tức giận, trong miệng quát mắng, lại không thấy người nào ứng đối, lập tức tức giận đỏ mặt, hướng về phía Phạm Hạo nói: "Lâu chủ! Lương Yên thỉnh tội!" Chưa khiến dám đối với Lâu chủ bất kính bỏ mạng dưới lưỡi kiếm của mình, là hắn thất trách, thân là tả thị, hiển nhiên phải hộ vệ uy nghiêm của Lâu chủ, lúc này lại để cho kẻ đó đào thoát, đã làm cho hắn mất thể diện trước mặt Lâu chủ, trong lòng vừa tức giận vừa ảo não, liền lập tức quỳ gối trước mặt Phạm Hạo.

"Phi gian tức đạo? Chẳng lẽ là đang nói thuộc hạ của ta? Nhiều năm không gặp, sự bừa bãi của Hỏa Sát Lâu tựa hồ vẫn chưa thay đổi a." Phạm Hạo còn chưa trả lời, ngữ thanh một người đã vang lên. (Nhân vật chính lên đài hắc hắc)

Giọng nam nhân trầm thấp dễ nghe mang theo một chút cười khẽ trào phúng, nhưng ý trong lời nói của hắn lại làm cho mọi người biến sắc, còn chưa có kẻ nào dám ở trước mặt Hỏa Sát Lâu chủ dùng giọng điệu nói chuyện như vậy, là ai mà lại dám lớn mật như thế? Dám ở trước mặt Phạm Hạo nói Hỏa Sát Lâu bừa bãi! (Htrần: Còn ai trông khoai đất này, chẹp chẹp)

Mọi người không khỏi đưa mắt hướng phía có tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy dưới ánh chiều tà, một mạt thân ảnh ám màu tử sắc (màu tím) đang chậm rãi tiến đến, giống như đem đến huyết sắc trộn với ảnh chiều tà, y bào lấp lánh kim tú cùng với bán trương mặt nạ ở trên mặt hắn chiếu rọi ra một mảnh thiển kim ám trầm, mái tóc đen tán loạn thả trên vai, trên chiếc mặt nạ đầy ám văn dị thú, lộ ra cuồng thái không thể nói hết bằng lời, mà ở dưới phiến mặt nạ kia, khóe môi cũng khẽ nhếch, có chút bộ dáng buông thả tùy ý, theo hắn không nhanh không chậm bước tới, giống như đang chậm bước trong một khoảng sân vắng, làm như chưa hề đem mọi người để ở trong mắt.

Theo hắn mà đến, khí thế phệ nhân (khí thế áp bức) lại càng dũ phát dày đặc hơn, mỗi một bước tới gần, tất cả mọi người lại càng bị khí thế của hắn sở nhiếp, cơ hồ là nín thở nhìn hắn tiến tới gần, tựa hồ xuất phát từ bản năng, chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người cùng cảm nhận được sự nguy hiểm cùng đáng sợ của người này.

"Ám Hoàng?!" Không biết là ai cúi đầu kinh hô một tiếng, lại đột nhiên đánh thức mọi người, lúc này đứng đây đều là võ lâm danh túc, cũng là những kẻ đã lăn lộn giang hồ nhiều năm, cái tên Ám Hoàng như thế nào dám quên, lúc này nghe người ta hô lên cái tên ấy, mồ hôi lạnh đột nhiên rớt xuống, lẽ ra lúc nhìn thấy bán trương mặt nạ kia là phải nhận ra a, nhưng Ám Hoàng biến mất nhiều năm, ai lại nghĩ đến hắn nhưng lại bỗng nhiên hiện thân, trong chốc lát lại bị khí thế của hắn sở nhiếp, lúc này mới giật mình tỉnh táo lại.

"Nhiều năm không gặp, phong thái Tôn Chủ vẫn như trước a!" Lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, có người vội vàng tiến lên hành lễ.

Những người nhớ rõ thủ đoạn năm đó của Ám Hoàng, đều không ngừng run rẩy, lúc này thấy hắn, làm sao còn dám có chủ ý với Lan Cẩn, nếu là Ám Hoàng lúc này cũng có ý tưởng gặp Lan Cẩn kia, làm gì có kẻ nào còn dám nhiều lời, một đám tiến lên chào, chỉ để ý a dua hàn huyên, trong lòng nhưng lại hết sức dề chừng, tuy rằng lúc này chỉ thấy phía sau hắn có một gã hắc y nhân, nhưng ai lại không biết, thủ hạ của Ám Hoàng chính là mười hai huyết ảnh, mỗi người là cao thủ giết người không thấy máu, còn có vô số giang hồ dị sĩ, mặc dù đã là quá khứ rất nhiều năm trước, nhưng bên trong giang hồ ẩn ẩn vẫn có thể phát hiện ra thế lực của Ám Hoàng bao trùm, tỷ như "Diệu đêm" chuyên thay người báo thù huyết hận, thông tin tình báo chuẩn xác, cũng đến vô tung đi vô ảnh, bán ra tất cả tin tức, lại đơn phương đối với những việc có liên quan đến Ám Hoàng không hề phát ra một tin tức dù nhỏ nhất nào, nếu nói là không cùng Ám Hoàng có quan hệ, tuyệt đối là không thể, lại thêm trong chốn giang hồ có bao nhiêu thế lực vẫn ẩn ẩn nằm dưới sự khống chế của hắn, trong lòng mọi người vẫn là vô cùng kính sợ, không dám có chút bất kính.

Thấy mọi người thần sắc đại biến, đều tiến lên hàn huyên, Phạm Hạo lại như trước khoanh tay đứng, trong miệng lại giống như châm chọc khiêu khích nói: "Ta còn cho là kẻ nào, dám nói Hỏa Sát Lâu của ta bừa bãi, nguyên lai là Ám Hoàng người vốn dĩ vẫn không đem người trong thiên hạ để vào mắt, nếu ta bừa bãi, ngươi chính là không coi ai ra gì, mai danh ẩn tích đã lâu như vậy, lúc này đi ra làm chi?" Nhìn nam tử mặc tử bào trên mặt mang bán trương mặt nạ kia, tựa hồ cùng so sánh cùng dĩ vãng chưa từng có chút thay đổi, vẫn là khí thế bức nhân như vậy, nhớ lại năm đó ở trong chốn giang hồ tranh chấp chi thế, trong mắt Phạm Hạo xẹt qua một mạt dị sắc.

Nhìn thấy Ám Hoàng cùng Hỏa Sát Lâu chủ đứng đối diện nhau, lại nghe được lời nói đó của Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo, mọi người trong lòng thầm than một tiếng, cũng chỉ có Phạm Hạo mới dám đem cái tên gọi lén phía sau của Ám Hoàng gọi trước mặt hắn, nhìn thấy hai người vốn dĩ vẫn từ xưa tới nay tranh chấp không ngớt lần thứ hai tụ lại tại đây, không người nào dám tiến lên chen lời vào nói.

Lương Yên vẫn như trước quỳ gối trước mặt Phạm Hạo, nhìn người được gọi là Tôn Chủ kia, lại ở trong miệng Lâu chủ trở thành Ám Hoàng, rất là nghi hoặc, hắn còn chưa bao giờ gặp qua Lâu chủ có thần sắc giống như thế này, tựa hồ có chút vui sướng, lại có chút tức giận. Mặc dù nghe hắn nói có vẻ trào phúng, nhưng đi theo Lâu chủ bên người, như thế nào không biết thói quen của hắn, Lâu chủ khẩu ngạnh nhưng lại mềm lòng, mặc dù thường xuyên nói lời lạnh nhạt, nhưng đối với mọi người cư xử cũng cực kỳ tốt, nếu là chưa từng đem người nọ để ở trong lòng, Lâu chủ tuyệt đối sẽ không nói như thế.

"Nhiều năm không gặp, cạnh ngươi ngược lại cũng có mỹ nhân cùng tùy a." Giống như đang khen ngợi, bên môi lại lộ ra ý cười ngả ngớn trêu tức, mọi người chỉ thấy kia mạt thân ảnh ám màu tử sắc kia đi đến bên cạnh người Hỏa Sát Lâu chủ, cũng không đáp lại lời nói của hắn, nhẹ nhàng nâng mặt của hồng y nhân lên.

Lương Yên vốn muốn tránh đi, không biết vì sao thân mình lại không nghe theo mình điều khiển, từ lúc người nọ tới gần, cả người phát ra khí thế cùng áp bách liền làm cho hắn không dám vọng động, giống như người này bất luận làm chuyện gì, hắn đều cũng chỉ có thể thuận theo, như là đã bị người khống chế, không tự chủ được ngẩng đầu lên.

Thấy tình hình như vậy, Phạm Hạo ở một bên nhíu nhíu mày, đang muốn nói cái gì, không biết từ nơi nào lại truyền đến một giọng nói réo rắt êm tai của một người khác: "Mỹ nhân ra sao a, để cho Tử Nghiêu cũng được ngắm nhìn một chút chứ."

Thanh âm không nhanh không chậm, giống như sự hiện thân tiến lại gần của người nọ, tao nhã thong dong, có chút ý tứ hàm xúc mờ ảo thanh nhã, tóc dài tùy ý buộc lại thả ở phía sau, nhè nhẹ từng đợt từng đợt đón gió phất phới, bộ dáng vô cùng tự nhiên, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, ôn nhuận mà thâm trầm, trong thần sắc lại lộ ra chút thản nhiên xa cách, nhưng kẻ nào bị hắn nhìn vào, lại không nhịn được bị sự ôn nhu trong đôi mắt hắn mê hoặc, biết rõ hắn nhất định không phải người có thể tùy ý thân cận, nhưng lại vẫn vô tình bị hắn câu dẫn đi tâm thần.

Nhân vật như thế, không phải ngày gần đây nổi danh Thủy Nguyệt Công Tử thì là ai chứ! Lập tức liền có người nhận ra nói: "Đó là Thủy Nguyệt Công Tử!"

Ám Hoàng vừa mới xuất hiện, Thủy Nguyệt Công Tử liền theo sau mà đến, mấy ngày trước đây trong chốn giang hồ đã có đồn đãi, từng ở nơi tửu lâu nào đó gặp qua hai người cùng nhau hiện thân, hiện giờ xem ra, hay là không phải tin giả đi a?

Nếu không phải vì Vô Hào vô cớ mất tích, hắn cũng sẽ không ở ngoài trang trì hoãn lâu như vậy, Kì Minh Nguyệt nhớ tới hôm nay phát hiện Vô Hào mất đi tung tích, không thể không sinh ra vài phần lo lắng. Ngày gần đây, Vô Hào giống như đang tránh né cái gì đó, nếu là dừng chân ở khách điếm, trừ bỏ mệnh lệnh của hắn, Vô Hào tuyệt không chủ động hiện thân, những lúc âm thầm thủ vệ, cũng thường xuyên có thể phát hiện hơi thở của hắn có sự dao động rõ ràng, biết hắn tất nhiên có việc, nhưng thủy chung chưa từng truy hỏi, lúc này nhưng thật ra lại có chút hối hận.

Không biết sự xuất hiện của mình đã khiến cho đủ loại nghi hoặc phán đoán nảy sinh, hắn một bên cân nhắc, vừa chậm rãi tiến đến gần mọi người, đối với tiếng than sợ hãi cùng việc giang hồ nhân sĩ cúi đầu nghị luận quanh mình kia thoáng như không nghe thấy, đi vào trong viện, dò xét liếc mắt một cái nhìn thần sắc của mọi người ở trước của đại sảnh, lại nhìn lướt qua vị trí Kì Hủ Thiên đang đứng.

Mới vừa rồi thấy Phụ Hoàng đưa tay nâng lên khuôn mặt của hồng y nam tử đang nửa quỳ gối trên mặt đất, thần tình hứng thú, bất giác liền nói câu nói kia, từ lúc hai người cùng hứa cho tới nay, còn chưa bao giờ thấy Phụ Hoàng đối với người khác như thế, nếu nói là không tức giận thì không đúng, nhưng càng làm cho hắn tò mò hơn đó là hình dáng của hồng y nhân kia, có thể được Phụ Hoàng xưng là mỹ nhân, nếu là không có vài phần tư sắc, tuyệt không có thể a.

Không khỏi tiến đến bên cạnh, tinh tế nhìn, chỉ thấy người này đúng thật là cực kỳ tú lệ, mũi thẳng thắn, mi loan lá liễu, đôi môi lớn nhỏ phù hợp, phiếm vẻ thiển hồng, nếu lấy nam tử mà nói, hơi có chút thanh tú, tuy là đẹp, cũng không được coi là quá mức dẫn nhân, nhưng nhìn thẳng vào cặp kia mắt to kia của hắn, lại giống như có ngọn lửa ở thiêu đốt trong đó, tràn ngập dã tính, kết hợp với tướng mạo tú lệ kia, nhưng lại có vẻ rất là đặc biệt, một thân hồng y ở trên người hắn, lại đưa điểm đặc biệt ấy của hắn hiển rõ không thể nghi ngờ, giống như mèo hoang chưa bị thuần dưỡng, lệ mầu bên trong lộ ra vài phần dã tính cảm giác khó thuần, đủ để khơi mào dục vọng chinh phục của người khác.

"Quả thật là mỹ nhân……" Thu hồi ánh mắt đánh giá, ẩm đạm cười, trong miệng khen ngợi như thế, nghiêng thủ đã thấy Phụ Hoàng nhìn người này cười nhẹ lộ ra vài phần có thâm ý khác, trong lòng nhất thời càng thêm vài phần hờn giận, tuy biết Phụ Hoàng cũng không có ý gì với hắn, nhưng hai mắt cũng không tự chủ được nhìn bàn tay hắn đang đặt ở dưới cằm hồng y nhân kia, trong miệng dường như mang theo chút trào phúng nói một câu: "Còn muốn nhìn bao lâu nữa a, cẩn thận mỹ nhân sinh giận." Hắn xem trong mắt hồng y nhân kia đã phát hỏa đến nơi, Phụ Hoàng lại còn nâng cằm hắn chưa hề buông ra.

Kì Hủ Thiên nghe lời nói của hắn, sao lại không biết Minh Nhi đã giận dỗi, nguyên nhân vì sao, tự nhiên cũng đã hiểu, Minh Nhi vì hắn ăn dấm chua, kia chính là khó được a, bất tri bất giác bên môi đã nâng lên độ cung rõ ràng, thả tay xuống, nặng nề cười thành tiếng.

_____ Hết chính văn chương 84 _____

85. Chương 85: Hỗn Loạn

Thấy Ám Hoàng cười khẽ, tất cả mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc, ai cũng biết thái độ làm người xưa nay của Ám Hoàng, mà nay, Ám Hoàng vốn quỷ bí khó dò lại chưa bao giờ đem bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt, nhưng lại vì một câu nói tùy ý của Thủy Nguyệt Công Tử mà giống như sung sướng cười nhẹ, nếu không có tận mắt nhìn thấy, ai cũng không dám tin tưởng, nhưng lúc này ngay tại trước mắt phát sinh, lại khiến mọi người không thể không tin, lại nhìn Thủy Nguyệt Công Tử, hắn giống như đối với phản ứng của Ám Hoàng không cho là đúng, nhưng lại chậm rì rì tiêu sái tới trước mặt y, ngẩng đầu nhìn thẳng y.

"Hiện giờ chính là cao hứng?" Biết Phụ Hoàng vì sao lại cao hứng như thế, Kì Minh Nguyệt nhíu mày, trong mắt cũng lộ ra ý cười: "Ngươi luôn để ý chuyện đó, vì sao ta sẽ không? Dĩ vãng chính là không có cơ hội thôi……" Tiến đến bên tai Kì Hủ Thiên, nửa câu phía sau liền thành lời nỉ non thì thầm chỉ có hai người mới có thể nghe được: "…… Phụ Hoàng nên biết, Minh Nguyệt đồng Phụ Hoàng giống nhau, cũng không phải người hào sảng." (Htrần: À để đề phòng có bạn nèo không hiểu hoặc không nhớ chap trước, thì ý Minh nhi nói là, Thiên ca luôn để ý chuyện Minh nhi thân cận người khác và ăn dấm, tại sao Minh Nhi lại không để ý chuyện Thiên ca thân cận người khác chứ.)

Nói xong câu đó, Kì Minh Nguyệt mỉm cười xoay người, nhìn lướt qua thần sắc nghi hoặc khó hiểu của mọi người, dường như không có việc gì liễm hạ đôi mắt, mới vừa rồi nói rằng chưa có cơ hội đi để ý, tuy là nói giỡn nói như vậy, nhưng xác thực có vài phần là sự thật, Phụ Hoàng đã lâu chưa đến hậu cung, năm trước còn giả vờ đến đó vài lần, hoặc là nghe khúc hoặc là dùng bữa, nhưng là từ sau lúc hai người thực sự giao hoan liền rốt cuộc không thấy Phụ Hoàng bước vào hậu cung, nói vậy trong cung nhất định đã truyền ra không ít đồn đãi bất lợi cho Phụ Hoàng đi.

Nghĩ đến đám hậu cung tần phi này sẽ phỏng đoán như thế nào, Kì Minh Nguyệt cảm thấy rất thú vị, bên môi ý cười thủy chung không có giảm, ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, đã thấy hoàng hôn buông xuống, hắn cùng với Phụ Hoàng lần lượt xuất hiện tựa hồ có chút đột nhiên, mọi người vây quanh ở nơi này, hắn lại không thấy Vân tiền bối cùng hai người huynh đệ Diễm Thanh, Viêm Thiến, nói vậy hẳn là đang từ hậu viện chạy tới.

Kì Minh Nguyệt đang nghĩ như vậy, liền nhìn thấy thân ảnh Vân Cảnh Hạo từ xa xa bước nhanh mà đến, còn cách một quãng khá xa, đã có thể nghe thấy hắn hướng nơi này cao giọng nói: "Vân mỗ thất lễ, có khách quý tiến đến, vân mỗ lại không thể đón chào, thỉnh vài vị chớ trách tội, "

Hắn một đường nói xong, đi tới trước mặt mọi người, thấy Ám Hoàng quả nhiên cùng Thủy Nguyệt Công Tử đứng ở một chỗ, nhớ tới lời nói của Diễm Thanh, Viêm Thiến mới vừa rồi, tựa hồ hai người có điều liên hệ với nhau, không khỏi nhìn kĩ thêm vài lần, chân cũng chưa dừng lại, đi đến trước mặt Kì Hủ Thiên chắp tay thủ lễ: "Tôn Chủ lâu chưa hiện thân giang hồ, đã cách nhiều năm, hôm nay lại có thể ở bên trong trang gặp lại phong thái của Tôn Chủ, vân mỗ thật là may mắn." Nói xong lại đón phía Phạm Hạo đang đứng thẳng không nói hàn huyên vài câu: "Còn có Phạm Lâu chủ tự mình giá lâm, xem ra Thiên Hạ Đại hội lần này nhất định sẽ làm rạng rỡ không ít a." Ha ha cười, Vân Cảnh Hạo cũng thi lễ với Kì Minh Nguyệt: "Trình thiếu hiệp đi đi lại lại vất vả, khu sân trong kia còn để nguyên chờ Trình thiếu hiệp a."

Rõ ràng thấy rất nhiều người tới, cõi lòng đầy lo lắng, mặt ngoài lại nhìn không ra có chút ưu mầu nào, không hổ là Vân Cảnh Sơn Trang – Vân Cảnh Hạo, địa vị ở trong chốn giang hồ, cũng không phải là dựa vào hư danh mà đạt được.

"Phiền hà Vân tiền bối, Tử Nghiêu đa tạ." Quay sang Vân Cảnh Hạo hơi gật nhẹ đầu, Kì Minh Nguyệt liếc mắt một cái nhìn người từ sau lúc hắn xuất hiện thủy chung chưa hề mở miệng nói chuyện – Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo, lại đón nhận một đôi mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, mâu trung đầy vẻ lợi hại, làm cho hắn vô tình sinh ra cảm giác nào đó, tựa hồ Phạm Hạo này đối với hắn cũng không có hảo cảm, loại cảm giác kỳ dị này làm cho hắn cảm thấy thú vị, không khỏi đưa mắt nhìn thẳng hắn hồi lâu.

"Phạm Lâu chủ quả thực đối với thủ hạ rất nghiêm, vị mỹ nhân này chính là quỳ hồi lâu, còn không bảo hắn đứng dậy, chẳng lẽ là phạm vào sai lầm nào đó không thể tha?" Nhìn chăm chú vào Phạm Hạo, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên thùy hạ đôi mắt, nhìn hồng y nhân nửa quỳ trên mặt đất, bên môi ý cười đã thành vẻ trào phúng.

Ngụ ý đó là hắn không biết thông cảm quan tâm thuộc hạ, Phạm Hạo nghe vậy hừ lạnh một tiếng: "Thủy Nguyệt Công Tử mặc dù đã danh chấn thiên hạ, nhưng việc của Hỏa Sát Lâu cũng không tới phiên ngoại nhân xen vào" nhìn lướt qua thân ảnh áo màu tím kia, thấy hắn vẫn để mặc Trình Tử Nghiêu không hề có ý cản trở, không khỏi cảm thấy kì quái, người này từ khi nào lại đối với người bên cạnh phóng túng như thế, trong miệng lại tiếp tục nói: "Thuộc hạ của ta, ta sẽ chiếu cố, không cần Thủy Nguyệt Công Tử quan tâm… Lương Yên, đứng dậy."

Kì Minh Nguyệt chỉ thấy hắn đối với hồng y nhân quỳ trên mặt đất nói một câu, nam tử tên Lương Yên kia liền lập tức đứng dậy, nhưng là lúc quỳ dưới đất chưa từng vận công, lúc này thoáng chốc đứng lên, huyết khí không thông, nhất thời dưới chân run lên, liền muốn té ngã.

Phạm Hạo người này cũng là có chút thú vị, xem dáng vẻ lạnh như băng, thấy Lương Yên kia sẽ yếu đuối ngã trên mặt đất, cánh tay duỗi ra, đã đem hắn lãm ở bên cạnh người, trong miệng lại còn nhẹ mắng một câu: "Thật sự là vô dụng."

Đem hết thảy những phản ứng này xem ở trong mắt, Kì Minh Nguyệt lúc này đã biết hành động Phụ Hoàng lúc trước nhìn Lương Yên vẻ hứng thú cùng ngả ngớn từ đâu mà đến, bất giác cũng mang theo vài phần thú vị đi nhìn Lương Yên kia, đã thấy hắn hạ thấp ánh mắt xuống, không nói một tiếng đứng ở phía sau Phạm Hạo, nghiễm nhiên một bộ bộ dáng thuận theo, không hề nhìn thấy mảy may vẻ nóng nảy.

Đón nhận ánh mắt mỉm cười của Phụ Hoàng, hắn lúc này đã có chút đoán được, Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo cùng Phụ Hoàng trong đó nhất định không giống như suy nghĩ của người ngoài, việc năm đó hắn mặc dù không rõ lắm, nhưng ý oán giận trong lời nói của Phạm Hạo, còn có thái độ của Phụ Hoàng đối với y cùng người bên cạnh y, đã làm cho hắn giác ra Phạm Hạo người này nói không chính xác còn có vài phần giao tình với Phụ Hoàng.

Vân Cảnh Hạo ở một bên thấy Phạm Hạo vẫn là tính tình nóng nảy như trước không thay đổi, không khỏi lắc lắc đầu, Phạm Hạo tới thì thôi cũng là chuyện có thể đi, nhưng Ám Hoàng lại cũng cũng lúc xuất hiện trên giang hồ, hai người một đôi cùng ở, chẳng phải thành kiếp nạn của Vân Hạo Sơn Trang sao, càng nghĩ, hắn vẫn là quyết định tận lực làm cho hai người cách xa một chút, tránh để lửa cháy đến thân mới được a: "Các vị đi đường vất vả, sắc trời không còn sớm, ta tức khắc cho các ngươi an bài chỗ ở, khách phòng ở tiền viện đã đầy, chỉ còn phòng trống ở hậu viện, Tôn Chủ, Phạm Lâu chủ, các ngươi xem……"

"Tùy ý." Phạm Hạo hiển nhiên đã có chút không kiên nhẫn.

"Kia Tôn Chủ……"

"Nếu Vân trang chủ đã giúp Tử Nghiêu chuẩn bị chỗ ở, liền không cần tìm chỗ khác, Bản Tôn cùng hắn ở cùng một chỗ." Mọi người chỉ nghe Ám Hoàng giống như tùy ý đáp như thế, nhưng ý trong lời nói của hắn lại làm cho mọi người trừng lớn hai mắt, không dám tin hướng phía Thủy Nguyệt Công Tử kia nhìn lại.

Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, xem như đồng ý lời nói ấy của Kì Hủ Thiên.

Nhưng cái gật đầu nhẹ nhàng này, lại làm cho tất cả mọi người sửng sờ tại chỗ, tuy rằng trước đó có thấy hai người lần lượt hiện thân, lời nói cử chỉ trong lúc đó cũng giống như có quen biết, nhưng ai cũng chưa từng dự đoán được, mới nhập giang hồ không lâu, nhân phẩm tướng mạo đều là bất phàm – Thủy Nguyệt Công Tử, nhưng lại hội cùng Ám Hoàng chính tà khó phân biệt ở cùng một chỗ, lúc này xem ra, quan hệ hai người cũng không phải tầm thường, trước đó có nghe nói ở trong tửu lâu gặp qua hai người cùng xuất hiện, cũng không là tung tin vịt đi.

Tuy rằng kiếm khách gia nhập hành tẩu giang hồ không ít, nhưng không có ai dám công khai đường hoàng như thế, cũng chỉ có Ám Hoàng năm đó lúc đi sẽ mang theo vài tên sủng thị, nam nữ không câu nệ, cũng không chút nào che dấu cử chỉ vô cùng thân thiết, khiến người ta vì sự phong lưu tà tứ cùng cuồng vọng của hắn không kềm chế được mà líu lưỡi không thôi. Hiện giờ, tái kiến Ám Hoàng, một chút cũng không hề thay đổi, bên cạnh người lại thành Thủy Nguyệt Công Tử nổi tiếng giang hồ, mọi người không khỏi suy đoán, hay là, Thủy Nguyệt Công Tử cũng thành sủng thị của Ám Hoàng? (Htrần: Hồ, Thiên ca mờ bít các bợn nghĩ Minh Nhi như rứa, ngày nì năm sau là ngày giỗ của các bợn nga, hồ)

Xem ra, vô luận là ở đâu, bản lĩnh của Ám Hoàng đều thực cao minh, năm đó là Thiếu chủ của Lăng Hi Các, mà nay là Thủy Nguyệt Công Tử, nghĩ đến Thủy Nguyệt Công Tử kia là người bất phàm ra sao, nhưng lại vẫn là theo tùy Ám Hoàng, nghĩ đến đây, bất giác đều có chút thay hắn cảm thấy đáng tiếc, khí thế quyết đoán của Ám Hoàng quả thật khiến người ta hâm mộ, nếu không có như thế, năm đó cũng sẽ không có nhiều người đi theo hắn như vậy, nhưng tính tình của hắn cũng đích thực là khó dò, nếu là chọc giận hắn, chỉ sợ sẽ giống như Thiếu Chủ Lăng Hi Các kia, bị phế đi võ công kinh mạch, nhưng quay về Lăng Hi Các, lão Các chủ cũng không dám nhiều lời nửa câu. Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người nhìn vị Thủy Nguyệt Công Tử kia đều có một chút thay đổi, vừa kinh ngạc lại vừa tiếc hận.

Kì Minh Nguyệt thấy giang hồ quần hùng tụ tập ở ngoài sảnh thần sắc khác nhau, chỉ cảm thấy thú vị, mới vừa nghe Phụ Hoàng làm trò trước mặt mọi người trả lời như thế, hắn cũng không thấy ngạc nhiên, Phụ Hoàng vốn là người không thèm để ý ánh mắt của người khác, đối với văn võ bá quan triều đình, trong lúc đó còn đùa bỡn vỗ tay, làm như trò chơi bình thường, vốn là người đứng đầu thiên hạ, gia nhập chốn giang hồ, như thế nào lại phải thu liễm bản thân a, huống chi ở trong chốn giang hồ này, quan hệ của hắn cùng Phụ Hoàng cũng không sợ người nào nhận biết, lúc này nói toạc ra cũng không phải là không tốt.

Đứng ở trước mặt hai người, Vân Cảnh Hạo phục hồi lại tinh thần, thấy Kì Minh Nguyệt vẫn như cũ một bộ dáng thản nhiên, tựa hồ cũng không để ý ánh mắt mọi người nhìn hắn như thế nào, lại nhìn liếc mắt một cái Ám Hoàng ở bên cạnh hắn, lại nhìn không ra sắc mặt của y như thế nào, chỉ có thể cười đối hai người nói: "Nếu Tôn Chủ cùng Trình thiếu hiệp quen thân, Vân mỗ liền không cần phải nhiều lời nữa, làm phiền Trình thiếu hiệp mang Tôn Chủ đi coi một chút chỗ ở, nếu là không hài lòng, Vân mỗ sẽ lại giúp nhị vị tìm một chỗ khác."

Gật gật đầu, Kì Hủ Thiên ôm lấy Kì Minh Nguyệt, không hề đối mọi người liếc mắt một cái, bước qua đám người đi vào trong, tuy là một bộ bộ dáng không coi ai ra gì, nhưng lại làm gì có người dám đối Ám Hoàng bất kính, một đám vội vàng tránh ra, cung kính nhường hai người đi qua.

Nhìn thấy hai người cùng rời đi, bọn họ vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, thế nào cũng thấy mờ mịt, Thủy Nguyệt Công Tử vừa mới gia nhập giang hồ, Thiên âm truyền nhân, như thế nào lại tùy ở bên cạnh Ám Hoàng, thái độ của Ám Hoàng đối với hắn, xem ra cũng rất không bình thường, so với Thiếu chủ của Lăng Hi Các năm đó, là hoàn toàn bất đồng, dù chưa có cử chỉ vô cùng thân thiết khiến người chú ý, lại tổng cảm thấy được thái độ kia rất đặc biệt, không khỏi cũng đoán rằng, biết đâu Thủy Nguyệt Công Tử có điểm bất phàm, chính là không biết, sự bất phàm của hắn có thể làm cho Ám Hoàng sủng ái hắn bao lâu?

Năm xưa những sủng thị đó đều không có ai ngoại lệ, đều ở trong vòng mấy tháng bị bỏ lại một bên, vô luận là nam hay nữ, có thân phận ra sao, đều không thể khiến người nọ lưu luyến nhiều thêm một lát, nhưng năng lực của Ám Hoàng lại vẫn là làm cho vô số nam nữ cam tâm tình nguyện tùy thị bên cạnh, tất cả những điều đó khiến hắn vi tôn thành Tôn chủ trong chốn giang hồ.

Hàm chứa vô hạn tò mò cùng nghi hoặc, còn có chút chờ mong xem kịch vui, mọi người tuy không nói ra nhưng trong lòng hiểu rõ đưa mắt nhìn nhau vài lần, ra ý cho nhau rồi dẫn dần tản đi.

Dưới bóng đêm, lại vẫn có mấy người ở lại trong tiền sảnh.

Phạm Hạo cau mày, nhìn thân ảnh xa xa dần biến mất, trong mắt thần sắc phức tạp, không biết nghĩ đến chuyện gì, thẳng đến một lúc lâu sau, mới mang theo thuộc hạ ly khai nơi này, hướng chỗ mà Vân Cảnh Hạo vì đã an bài cho họ bước vào.

Diễm Thanh, Viêm Thiến từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy Ám Hoàng cùng Trình Tử Nghiêu, còn có Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo, không khỏi tương đối cười khổ, Lan Cẩn chưa hiện thân, Vân Cảnh Sơn Trang đã là càng ngày càng náo nhiệt.

==========

Hai người về tới khu sân trong mà Kì Minh Nguyệt từng ở mấy ngày trước, Ảnh Nhất đã biến mất thân ảnh ở bên ngoài trông coi, Kì Hủ Thiên cởi xuống mặt nạ, tùy tay ném tới trên mặt thư án (mặt bàn): "Giang hồ vẫn chưa có gì thay đổi, vẫn thực là thú vị a."

Kì Minh Nguyệt cầm lấy bán trương mặt nạ kia, đặt ở trên tay thưởng thức, trong miệng đáp: "Thật đích thực là thú vị, so với trong cung có thể còn thú vị hơn một chút." Nhất là Thiên Hạ Đại Hội, còn có Lan Cẩn kia, đợi lúc hắn xuất hiện đến tột cùng sẽ như thế nào, còn thật là khó đoán a.

"Minh Nhi sẽ không phải là muốn ở lại ngoài cung đi, chẳng lẽ ngươi bỏ được lưu Phụ Hoàng một người ở trong cung sao?" Kì Hủ Thiên lấy ra mặt nạ trong tay hắn đặt ở một bên, lại đưa thân mình hắn ôm vào trong lòng: "Là nó đẹp, hay là Phụ Hoàng đẹp, chỉ là vật chết thôi, Minh Nhi lại thích như thế?" (Htrần: Chậc, rồi, giờ đến cái mặt nạ ảnh cũng ghen a haiz ~~)

"Phụ Hoàng bộ dáng Phụ Hoàng mang mặt nạ nhìn thấy cùng trong cung bất đồng, Minh Nguyệt thấy mới mẻ thôi" tựa vào trong lòng Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu ở bên môi hắn liên tiếp hôn xuống: "Trong cung mặc dù không thú vị, nhưng có Phụ Hoàng ở, Minh Nguyệt lại làm sao bỏ được rời đi, trong chốn giang hồ mặc dù náo nhiệt, nhưng cũng có chút phiền toái, không bằng sự thanh tịnh trong cung." Hắn tất nhiên biết, sự thanh tịnh trong cung cũng không phải tự nhiên mà có, nếu không phải Hoàng Đế là Phụ Hoàng, chỉ sợ so với chốn giang hồ cũng sẽ chẳng tốt hơn bao nhiêu, chỉ cần chỗ nào có người liền có giang hồ, sự cân bằng trong cung, chính là do Phụ Hoàng khống chế hoàn hảo, cũng là thủ đoạn của y, vì tương lai để hắn ổn thỏa ngồi lên vị trí Thái Tử, Phụ Hoàng nhất định là âm thầm làm không ít chuyện.

"Như thế liền hảo, nếu là Minh Nhi thực tính toán ở lại giang hồ, Phụ Hoàng cũng sẽ không đáp ứng" theo Minh Nhi càng lúc càng lớn dần, hào quang quanh thân của hắn đã không có cách nào che lấp, cho dù y có muốn đem hắn khóa tại bên người như thế nào, không để cho người bên ngoài nhìn thấy, sự bất phàm của Minh Nhi thủy chung cuối cùng cũng sẽ bị thế nhân biết được, mà nay cái tên Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt của Thương Hách thiên hạ đều đã biết. Vừa bước vào giang hồ, lại trong thời gian ngắn ngủi bị người khen ngợi gọi là Thủy Nguyệt Công Tử, Minh Nhi như thế làm cho y kiêu ngạo, cũng làm cho y càng muốn độc chiếm hắn: "Nghĩ đến Minh Nhi bên ngoài sẽ bị bao nhiêu người nhìn tới, Phụ Hoàng liền muốn đem những người đó cấp giết, Minh Nhi của ta đâu phải là đám người đó có thể tùy ý gặp a, lần này vì Thiên Hạ Đại Hội cũng chuyện của An Dương, đã là phóng túng cho ngươi, Minh Nhi cần phải nhớ rõ, không thể tái làm cho đám người không biết sống chết kia lại gần người, bằng không, lúc này cũng sẽ không tái bỏ qua cho bọn họ."

Phụ Hoàng nói đến hiển nhiên là hai người Nguyễn gia huynh muội Kì Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, đem Kì Hủ Thiên ấn ngồi ở trên ghế, đứng ở trước mặt hắn tiến đến bên tai nói: "Minh Nguyệt đối với người bên ngoài không có hứng thú, Phụ Hoàng cứ yên tâm đi, nếu có kẻ nào đó không thức thời, không cần Phụ Hoàng ra tay, Minh Nguyệt cũng sẽ xử trí." Nếu thực sự có người không cảm thấy được, vẫn như cũ dây dưa, hắn liền cũng không cần thủ hạ lưu tình, đối với người biện không rõ sự thật, tự cho mình là đúng, hắn từ trước đến nay sẽ không nương tay. (Htrần: >"< đúng!="" với="" mấy="" kẻ="" tự="" cho="" mềnh="" là="" đúng="" là="" phải="" chém="" chết="" hết="" không="" tha="">"< tự="" nhin="" nhớ="" cái="" tờ="" 2!="" chít="" tiệt="" kia.="" mún="" gít="" ngừi="" quá="">

"Chính là, Phụ Hoàngcó phải hay không cũng nên hảo hảo hướng ta giải thích một chút, vì sao ánh mắt Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo kia nhìn Phụ Hoàng có chút khác thường? Các ngươi năm đó có phải hay không còn có chút giao tình?" Không phải hắn quá mức mẫn cảm, hắn quả thật từ trên người Phạm Hạo giác ra một chút không thích hợp, đều không phải là ác ý, cũng không phải ái mộ thuần túy, Phạm Hạo đối Phụ Hoàng, đến tột cùng như thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có Phụ Hoàng chính mình rõ ràng.

Kì Hủ Thiên nghe vậy lộ ra vài phần ý cười cổ quái, nhướn mày đáp: "Cái Minh Nhi gọi là giao tình, nếu là giống như chúng ta vậy.. " Nói đến chỗ này hắn ở trên môi Kì Minh Nguyệt trác hôn một chút, tựa hồ cảm thấy không đủ, đơn giản đưa thân mình hắn kéo vào trong lòng, sau khi ở trên môi hắn một phen liếm hôn, mới tiếp tục nói: "Giao tình như thế quả thật là không có, nhưng ngoài nó ra, thật ra cũng có vài phần, Minh Nhi nếu muốn biết, Phụ Hoàng liền nói cho ngươi a."

_____ Hết chính văn chương thứ 85 _____

86. Chương 86: Bồi Tội

Kì Minh Nguyệt hơi hơi vuốt cằm, chỉ chờ hắn đem chuyện cũ bẩm báo. Năm đó ở trong chốn giang hồ, là một Phụ Hoàng mà hắn chưa bao giờ biết được, lúc đó y còn chưa trở thành đế vương như ngày nay, nói như vậy những trò chơi nhân gian này y đã trải qua rất nhiều, vô luận là bộ dáng ra sao, đều là hắn vô duyên có thể thấy được, lúc này thân là ái nhân của Phụ Hoàng, đã là chuyện thật không thể phủ nhận, tất cả quá khứ của y, cho dù hắn muốn biết như thế nào, cũng không thể tham dự vào, chỉ có thể từ trong miệng của y biết thêm được vài phần.

"Minh Nguyệt sớm nói qua, ta đều không phải là người hào sảng, nếu các ngươi quả thực có chút quan hệ gì, Minh Nguyệt chính là phải phạt Phụ Hoàng." Ánh mắt mà Phạm Hạo nhìn Phụ Hoàng, đặc biệt như thế, khiến hắn không thể không để ý, hắn vốn là người ích kỷ, không chấp nhận được người khác mơ ước người đã thuộc về mình. Tuy nói cho dù thực sự có chút quan hệ gì đó, cũng đều là quá khứ, hắn cũng không hội bởi vậy mà sinh giận với Phụ Hoàng, nhưng nghĩ đến chuyện đó, vẫn là cảm thấy hờn giận khó chịu, không khỏi ở bên dưới cổ của Phụ Hoàng tinh tế liếm hôn, mở miệng thúc giục, "Phụ Hoàng còn không nói… " Lại ở dưới cổ của Phụ Hoàng khẽ cắn một ngụm, hắn ngẩng đầu cùng Kì Hủ Thiên đối diện.

Thấy Minh Nhi ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào mình, hiển nhiên là đối với đáp án của câu hỏi này thập phần quan tâm, Kì Hủ Thiên khóe môi cong lên, trong lòng rất là vui vẻ, Minh Nhi để ý chuyện đó như thế, hiển nhiên là do thấy thái độ của Phạm Hạo đối với mình, hắn lại không chút nào che dấu biểu lộ ra sự để ý của hắn, mở miệng hỏi như vậy liền đã cho y biết, đều không phải là chỉ có một mình y nghĩ muốn độc chiếm đối phương, mà Minh Nhi đối với y cũng thế.

Bên môi ý cười càng thêm rõ ràng, Kì Hủ Thiên ôm sát hắn, phát ra tiếng cười trầm thấp: "Minh Nhi không cần ăn vị (ăn dấm chua á, nhưng ta thấy để là ăn vị nghe có vẻ hay hơn ^ ^), ta cùng với Phạm Hạo trong lúc đó cũng không có thâm giao gì, chỉ là ngẫu nhiên cứu hắn một lần, vốn là nửa địch nửa hữu (nửa là địch nửa là bạn), từ đó về sau hắn nhưng lại ở khắp nơi đối địch, nghĩ muốn giành lại chút ít mặt mũi, rồi sau đó vài lần ngẫu ngộ, hắn đã có ý giảng hòa, Phụ Hoàng liền cũng biết thời biết thế, cùng Hỏa Sát Lâu của hắn liên thủ đối phó với mấy kẻ đối đầu thôi."

Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói, sao lại không biết cái gọi là liên thủ có hàm nghĩa ra sao, Ám Hoàng cùng Hỏa Sát Lâu âm thầm có liên hệ qua lại như thế, trong chốn giang hồ còn có người nào có thể địch lại, khó trách chưa từng có kẻ nào biết được chuyện này, nếu là bị người nào đó biết nội tình, còn không biết sẽ có bao nhiêu người bị dọa khiếp đảm, thế cục giang hồ cùng triều đình giống nhau, cần phải chú ý giữ cân bằng, cho nên đối ngoại, tất cả mọi người đều nghĩ đến hai người là kẻ địch của nhau, chỉ biết Hỏa Sát Lâu không cam lòng bị thế lực của Ám Hoàng áp chế, mà không biết trong đó có ẩn tình khác.

"Phụ Hoàng thực sự cho là chỉ có thế?" Liễm hạ đôi mắt, Kì Minh Nguyệt khóe môi khẽ mím lại, mặc dù chỉ là mới gặp, hắn đã nhìn ra Phạm Hạo người này quá mức kiêu ngạo, nói vậy tuy có ý trả ân cứu mạng, nhưng cũng chắc chắn đối với việc bị cứu canh cánh trong lòng, nhưng khi nãy hắn thấy Phụ Hoàng tái hiện giang hồ, trong mắt lại chỉ có hoài niệm cùng một chút cảm xúc phức tạp, không giống như bị gợi lên đoạn kí ức khó chịu, có lẽ hắn đối với Phụ Hoàng cũng không phải là không có cảm tình khác, người như Phụ Hoàng, cho dù có đội mặt nạ che đi tướng mạo tuấn mỹ, nhưng khí thế uy nghi, thủ đoạn xử sự, vô luận loại nào đều đủ để hấp dẫn ấnh mắt người khác, Phạm Hạo kia có thể là ở trong lúc bất tri bất giác đã bị Phụ Hoàng hấp dẫn mà không biết, chỉ là không biết bên trong việc bị hấp dẫn này, có mấy phần là tỉnh táo, mấy phần là hoài giữ tâm tư khác.

"Chỉ là như thế. Minh Nhi không hài lòng?" Kì Hủ Thiên tựa tiếu phi tiếu (như cười mà không cười) khóe môi hơi hơi cong lên, làm như đã đoán biết được chút gì đó, lại giống như đối với chuyện này không có chút nào để ý, hai tay ở trên lưng của người trong lòng nhẹ nhàng mơn trớn, tiến gần sát vào Kì Minh Nguyệt, ở hắn bên tai hắn hơi thở nhẹ phả ra: "Cho dù Phụ Hoàng thật cao hứng Minh Nhi vì ta mà ăn vị, nhưng lúc hai người chúng ta ở cùng một chỗ, Minh Nhi lại nhắc tới nam nhân khác, này liền không tốt, ở bên cạnh Phụ Hoàng, Minh Nhi chỉ được nghĩ đến Phụ Hoàng, những kẻ khác quản hắn làm chi?"

Kì Minh Nguyệt đang cân nhắc Phạm Hạo với Lương Yên ở bên người, tựa hồ cũng có chút tình cảm đặc biệt, lại không biết chính hắn có phát hiện được điều đó không. Bỗng nhiên bên tai nóng lên, chỉ cảm thấy bàn tay phía sau đã theo sườn thắt lưng trượt đi xuống, phát giác ra ý của Phụ Hoàng, không khỏi cười khẽ trả lời: "Dọc theo đường đi Phụ Hoàng còn chưa đủ sao?" Trong miệng mặc dù mang theo vài phần chế nhạo, đôi môi cũng đã đặt ở dưới cổ của Kì Hủ Thiên, ở trên đó cắn nhẹ để lại ấn ký của hắn.(Htrần: Ta bẩu mờ, Thiên ca đúng là bước vào thời kì động dục a, nhiu cũng hem cóa đủ *che mặt cười hắc hắc*)

"Có đủ hay không, Minh Nhi trong chốc lát liền biết……" Trong mắt lộ ám muội, Kì Hủ Thiên nhìn hắn khóe môi khẽ cong, chậm rãi giải khai vạt áo, ngữ thanh trầm thấp tràn ngập tình ý, mỉm cười nói: "Tuy là ra bên ngoài cung, nhưng Phụ Hoàng trên người cũng chuẩn bị không ít Bạch Phù (đề phòng có bạn quên, hắc, là cái thuốc trị thương được tiến cống tốt nhất, hiếm nhất, mà anh toàn dùng để "chuẩn bị" cho bé trước khi hành sự á *đỏ mẹt*), Minh Nhi cần phải sử dụng nhiều một chút, mới không uổng phí một phen tâm ý của Phụ Hoàng a." (Htrần: Rồi. Thiên ca Bt đến mức … chậc, đi đâu cũng mang theo "cái thứ ấy" để mần em nha, lại còn khuyên em nên dùng nhiều thêm một chút … dùng nhiều thêm … hắc hắc *máu mũi chảy ròng ròng do tưởng tượng cảnh xuân quá độ*)

"Dù ở trong cung, Phụ Hoàng cũng không phải vẫn mang theo Bạch Phù sao?" Miệng trêu ghẹo, Kì Minh Nguyệt xoa lên làn da màu mật ong trước mắt, dưới ánh nến bờ ngực của Phụ Hoàng xem ra vô cùng hấp dẫn, đối với khuôn mặt tà khí tuấn mĩ kia, dưới thân của hắn cũng nóng rực dựng đứng lên, từ sau lần đầu cũng Phụ Hoàng giao hoan, tình dục niệm mà dĩ vãng có thể áp chế được tựa như ngọn lửa đột nhiên dấy lên, trở nên khó có thể khống chế được, chỉ cần Phụ Hoàng hơi chọc ghẹo thêm một chút sẽ cảm thấy nổi lên phản ứng, tuy là kiếp này thân thể của hắn còn tuổi trẻ, sau khi nhận biết tình dục liền lại như đã ngấm vào cốt tủy, lại thêm người kia là Phụ Hoàng, nếu là người khác, tuyệt không có cách nào dẫn tới hắn như thế. (Htrần: *Cắn khăn chấm chấm nước mắt* còn đâu Minh Nhi trong trắng ngây thơ của ta, cũng bị Thiên ca làm hư rồi oa oa oa *quay mặt ra sau cười – cơ mà ta thích hắc hắc*)

"Ai kêu Minh Nhi sinh ra mê người như vậy, luôn dẫn tới Phụ Hoàng động tình, nếu là lần này không ra cung tìm ngươi, Phụ Hoàng liền phải ở trong cung nhớ tới Minh Nhi mới có thể hơi giải dục niệm, (*đỏ mẹt* tự dưng ta théc méc anh nhớ rồi "giải" bằng cách nèo *đỏ tai* hắc) Minh Nhi thật cũng bỏ được, ném Phụ Hoàng lại liền đi." Nhớ tới đoạn đối thoại ngày đó của hai người, hắn tự nhiên biết, muốn Minh Nhi mọi chuyện đều phải nghe hắn an bài, đó là tuyệt không thể có, nếu thật sự là vậy, liền cũng không phải Minh Nhi hắn yêu.

Theo làn da lộ ra hướng vào trong vạt áo tìm kiếm vòng quanh, đầu ngón tay ở phía trên hai đầu nhũ nhô lên khẽ gảy vài cái, cảm giác được sự biến hóa vi diệu của người kia, Kì Minh Nguyệt vừa lòng khóe môi cong lên, bên tai nghe được câu nói oán hận của Phụ Hoàng, cũng chưa trả lời, cúi người xuống, đầu lưỡi tại nơi nổi lên hai đầu nhũ khẽ đánh qua lại, mới mỉm cười nói: "Là Minh Nguyệt không phải, không nên ném Phụ Hoàng lại, Minh Nguyệt nhận lỗi bồi tội, Phụ Hoàng muốn như thế nào?"

"Minh Nhi chẳng lẽ không phải biết rõ sao" nhìn thấy Minh Nhi cúi người ở trước ngực mình, vươn lưỡi liếm thỉ, đôi mắt bên trong rõ ràng lộ ra ý mời gọi hấp dẫn, hắn làm sao còn có thể nhẫn nại, chỉ cảm thấy phía dưới hạ thân dục niệm dũ phát bốc lên: "Chỉ cần Minh Nhi ngoan ngoãn để cho Phụ Hoàng yêu thương vài lần, Phụ Hoàng liền tha ngươi." Ngữ thanh dần dần trầm thấp, hắn đem Kì Minh Nguyệt ôm vào trong lồng ngực đứng dậy, đi tới bên giường. (Htrần: *ló đầu ra* Vài lần là … mấy lần a *lại trốn vào sau tấm rèm cười rúc rích*)

Xoay người nằm ở trên giường, Kì Minh Nguyệt một tay đỡ lấy đầu, nghiêng người đi nhìn Kì Hủ Thiên đang đứng thẳng ở sát cạnh giường. Chỉ thấy dưới ánh nến lay động, y bào sắc tím lộ ra ánh kim mơ hồ, theo động tác của Phụ Hoàng hơi hơi chớp động, vạt áo buông mở một nửa kia có chút hỗn độn, trên tấm ngực màu mật ong còn lưu lại dấu vết mới vừa rồi hắn để lại, đôi mắt Phụ Hoàng mang theo tà khí cùng mị hoặc đang nhìn chăm chú vào hắn, theo đông tác ở đầu ngón tay hắn, một giải thắt lưng tơ vàng bàn long bị giải khai mở ra, vạt áo buông xuống, y bào rộng mở rơi xuống đất, thân hình to lớn thon dài của Phụ Hoàng dưới ánh mắt của Minh Nhi nhìn không sót một chỗ nào. (*máu mũi chảy ròng ròng*)

"Phụ Hoàng chính là cố ý dụ dỗ ta?" Đầu ngón tay ven theo bờ ngực đi xuống phía dưới, dừng lại ở phía trên "nơi nóng bỏng" nào đó, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu, đuôi lông mày nhướn lên, phát ra một tiếng cười khẽ: "Trên đường đi đến đây Phụ Hoàng cũng không hề có thu liễm chút nào, vì sao vẫn thế này a?" (Htrần:

Vì Thiên ca là dã thú động dục a =.=) Dù là lúc ở trên xe ngựa hay là ở trong khách điếm, hai người luôn có cử chỉ "vô cùng thân thiết", mặc dù không phải hàng đêm đêm xuân, nhưng mỗi lần muốn, Phụ Hoàng cũng không dễ dàng buông hắn ra, lần này nói vậy cũng sẽ không ngoại lệ.

"Ta nhưng thật ra chỉ đối với Minh Nhi mới có thể như thế, nếu là muốn trách, liền phải trách Minh Nhi." đứng ở bên giường, Kì Hủ Thiên cúi thân xuống, cách lớp quần áo hướng dưới thân Kì Minh Nguyệt phủ tới, phát hiện phía dưới thân của hắn cũng một mảnh lửa nóng, không khỏi cười trêu nói: "Minh Nhi còn nói Phụ Hoàng, ngươi không phải cũng giống vậy sao, chỉ mới là nhìn Phụ Hoàng liền ngạnh thành như vậy, còn muốn chịu đựng sao?" Đưa tay cởi bỏ y bào của hắn, theo từng lớp quần áo dần dần cởi bỏ, người nằm trên giường ngoại trừ mái tóc đen phát tán thả xuống chiếc cổ thon dài, trên người đã không còn thứ gì che lấp, lại vẫn như trước thản nhiên nằm ở trước mắt hắn, trong mắt mang theo vài phần lửa nóng nhìn thẳng hắn: "Ai kêu Phụ Hoàng mê người như thế, rõ ràng là có ý dụ dỗ ta…… Minh Nguyệt làm sao lại có thể chịu được a?" Trong giọng nói mang theo oán giận, bên môi lại nâng lên ý cười, Kì Minh Nguyệt duỗi tay ra, đã ôm lấy cổ của Kì Hủ Thiên đưa hắn kéo tới trên giường.

Nằm ở trên người của hắn, hai người thân hình quấn quýt, hai hạ thân nóng rực cọ sát tại một chỗ, Kì Hủ Thiên vỗ về khuôn mặt của người nằm ở phía dưới thân, chỉ cảm thấy Minh Nhi giờ phút này lại thêm vài phần mị hoặc, theo hắn dần dần trưởng thành, đã làm cho y rốt cuộc không thể buông tay: "Minh Nhi đối với người bên ngoài nhất định không được lộ ra vẻ mặt như thế này, nếu là Minh Nhi như vậy bị người ta nhìn thấy, Phụ Hoàng chỉ sợ sẽ nhịn không được đem người nọ làm cho sống không bằng chết, mặc hắn là ai cũng sẽ không có chút nương tay."

Ngày thường đối với người khác, Minh Nhi mặc dù ôn hòa lạnh nhạt, lại không phải chân thật, chỉ có hắn mới biết, ở phía trong bề ngoài ôn nhuận như nước kia, tiềm tàng thâm trầm cùng lạnh như băng tiêu sát, cùng chính mình là cỡ nào xấp xỉ giống nhau, giống nhau bạc tình, giống nhau đối thế nhân không chút nào để ý, chỉ có lúc đối mặt với Kì Hủ Thiên y, Minh Nhi mới có thể hiển lộ ra tâm ý dưới đáy lòng, cũng là bởi vì như thế, mới khiến cho y càng muốn dọ thám biết Minh Nhi đến tột cùng còn có thể có bao nhiêu bộ dạng, tỷ như giờ phút này, Minh Nhi nằm ở dưới thân y, hơi hơi cong cong khóe môi, trong đôi mắt tinh lượng lộ ra lửa nóng dục niệm không chút nào che dấu, hơi thở nóng rực phun ở trên mặt y, bên tai đã nghe được hắn thúc giục: "Một khi đã như vậy, Phụ Hoàng còn chờ cái gì?"

"Xem ra Minh Nhi cũng đã chờ không kịp a." Kì Hủ Thiên tà tà cười, vươn tay từ trong y bào cởi xuống bên giường lấy ra Bạch Phù, lấy một chút ra đầu ngón tay, đem hai chân của Kì Minh Nguyệt tách ra, chậm rãi tham nhập vào trong. Bạn đang ?

Hơi hơi nâng thân mình lên, Kì Minh Nguyệt giơ lên hai chân, làm cho động tác bên trong cổ gian càng dễ dàng hơn một chút, theo Bạch Phù tiến vào trong cơ thể, còn có ngón tay của Phụ Hoàng đang chậm rãi co động, cái lạnh của Bạch Phù ngón tay ấm áp ở trong người tạo thành cảm giác rất vi diệu.

Dục vọng phía trước của hắn đã có chút trướng đau, nghĩ đến Phụ Hoàng tất nhiên cũng giống như thế, vừa nâng tầm mắt nhìn, quả nhiên thấy trên mặt Kì Hủ Thiên vẻ nhẫn nại chế trụ dục vọng, liền đưa tay phóng tới phía trên phần thân nóng rực của y, chậm rãi đưa đẩy lên xuống "Phụ Hoàng không cần nhẫn nại, hiệu lực của Bạch Phù không tồi, một chút nữa liền có thể được rồi, Minh Nguyệt đều không phải là là kẻ yếu nhược, lại có Quỳnh Châu trợ lực, cho dù bị thương cũng sẽ rất nhanh hồi phục."

Kì Hủ Thiên nghe vậy, mày nhíu lại, tiếng nói khàn khàn hàm chứa áp lực rõ ràng cùng một chút tức giận: "Minh Nhi nói thế là ý gì, ngươi chẳng lẽ không biết Phụ Hoàng như thế sẽ đau lòng sao?" Trong lời nói mang theo bất mãn, động tác ở tay cũng không dám nặng thêm mảy may, thấy Minh Nhi mặt phiếm đỏ ửng, trên trán đã hơi hơi chảy ra mồ hôi, như thế nào không biết hắn cũng là nhẫn nại vất vả, đau lòng đẩy ra bàn tay hắn đang ở phần hạ thân của mình vỗ về chơi đùa, rút ngón tay ra, đón lấy ánh mắt nghi hoặc của hắn, đối hắn nói: "Minh Nhi chớ động, để cho Phụ Hoàng tiến đến là được, tuy có Bạch Phù cùng Quỳnh Châu hộ thể, Phụ Hoàng vẫn là sợ làm ngươi bị thương, ngươi nếu không nghe lời, trong chốc lát lộng bị thương, sau này Phụ Hoàng như thế nào còn dám muốn ngươi, ngươi có thể nhẫn tâm để cho Phụ Hoàng như thế?"

Nghe lời nói của Phụ Hoàng, hắn chỉ có thể tùy ý y đem hai chân mình nâng lên, dưới mông lại lần thứ hai cảm giác được đầu ngón tay Phụ Hoàng chậm rãi tiến vào, nhưng làm cho hắn kinh ngạc là dục vọng

phía trước cũng bị lửa nóng nào đó mềm mại bao vây lấy, kinh ngạc hướng dưới thân nhìn lại, đã thấy Phụ Hoàng nhưng lại cúi đầu đưa dục vọng của hắn hàm vào trong miệng.

Lửa nóng dưới thân ở trong miệng Phụ Hoàng bị tinh tế liếm mút, khi thì hút vào khi thì phun ra, hơi thở nóng rực cùng cảm giác mát trong không khí, làm cho hắn lâm vào trong sự dày vò của tình dục, Kì Minh Nguyệt rốt cuộc không chịu nổi dưới thân nẩy lên khoái cảm, trong miệng phát ra khinh suyễn, không ngừng thấp giọng gọi "Phụ Hoàng……".

Đem hai chân đặt ở trên vai Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt lúc này cả người ưỡn cong lên, chỉ cảm thấy trong cơ thể nơi nào đó bị Phụ Hoàng ngón tay co đọng không ngừng khinh xúc, cùng dục vọng trước người liên tục được hút vào cũng thành khoái cảm mãnh liệt, ngay tại lúc khoái cảm kia sắp sửa tới thời điểm phun trào, lại phát giác động tác của Phụ Hoàng đột nhiên ngừng lại, hai chân tách ra bị thả xuống dưới càng mở rộng, bên tai nghe được một câu thấp giọng thì thầm, "Xem ra Minh Nhi đã chuẩn bị tốt……" Theo câu nói thì thầm kia, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy dưới thân nhất thời xâm nhập một vật nóng rực cực đại, cúi đầu, đã thấy dục vọng phía trước thân vẫn đứng thẳng, bị một đôi bàn tay thon dài ôm trọn.

"Minh Nhi nơi này còn thực có tinh thần a, xem ra Phụ Hoàng cũng chưa làm đau ngươi" bàn tay bắt đầu vỗ về chơi đùa vật nóng cứng trong tay, Kì Hủ Thiên vừa lòng cười khẽ, dục vọng chôn ở trong cơ thể Minh Nhi đã không thể tiếp tục nhẫn nại, đưa hai chân hắn gập lại trước ngực, động tác trong tay không ngừng vuốt động, dưới thân chậm rãi chuyển động tiến đến.

"Có cảm thấy khó chịu không? Nếu là chịu không nổi liền nói với Phụ Hoàng, đừng cậy mạnh.. " Cảm giác vật cứng rắn cực đại kia ở trong cơ thể vô cùng nóng rực, bên tai nghe được tiếng thì thầm thở dốc hàm chứa tình dục của Phụ Hoàng, không kịp nói cái gì, dục vọng dưới hạ phúc liền bị Phụ Hoàng trêu ghẹo ve vuốt, dẫn tới hắn một trận run rẩy, nhịn không được mở to hai mắt, trong cuống họng khẽ phát ra tiếng rên rỉ áp bách, cũng tiếng thở gấp khinh nhẹ, mở miệng trả lời: "Phụ Hoàng lại xem nhẹ ta, ngươi cho là…Chỉ mới là như thế…… Minh Nguyệt đã chịu không nổi sao…" Tại lúc lần thứ hai kiên quyết cố ý xâm nhập co rút nhanh một chút, nghe được Phụ Hoàng một tiếng thấp suyễn, vật vốn đã cực đại kia nhất thời lại càng lớn mạnh thêm vài phần, lửa nóng trong cơ thể đã là nhiệt hỏa đến mức dọa người, mỉm cười nâng lên ánh mắt, chỉ thấy khuôn mặt Phụ Hoàng mang theo tình dục mị hoặc lộ ra ý cười mê hoặc, khóe môi bạc thần chậm rãi nâng lên, đôi mắt khép hờ một nửa lộ ra tà khí nguy hiểm, bên tai đã nghe hắn nói: "Chính là như thế? Xem ra Phụ Hoàng quả thật là coi thường Minh Nhi của ta, nếu Minh Nhi đã nói như vậy, Phụ Hoàng há có thể khiến cho ngươi thất vọng, tối nay…… Minh Nhi nhưng cũng đừng nghĩ muốn ngủ yên…"

_____ Hết chính văn chương 86 _____

87. Chương 87: Cùng Chúc

Tựa vào cổ của Phụ Hoàng, Kì Minh Nguyệt ở trên bạc môi của y nhẹ nhàng liếm hôn. Đầu lưỡi tham nhập đi vào khơi mào chiếc lưỡi của Phụ Hoàng, ở bên môi y mở miệng trả lời: "Minh Nguyệt đã có khi nào sợ đâu…… Phụ Hoàng muốn liền cứ làm đi a, Minh Nguyệt nhất định sẽ nhớ rõ ràng…… Sau này…… Đến lúc đó sẽ hồi báo Phụ Hoàng gấp bội……" (Ý bé nói khi nào bé lớn đủ để "thượng" anh ý =.=)

Dưới thân trước sau hai nơi đồng thời bị y dùng tay nắm giữ, làm cho Minh Nhi cơ hồ không thể mở miệng nói chuyện, nhưng dù vậy bất cứ lúc nào, Minh Nhi của y đều sẽ không để mình trở thành kẻ yếu thế a. Nghe được lời ấy, trông đôi mắt Kì Hủ Thiên vẻ u ám vẻ lại thâm sâu thêm vài phần, cố nén ý lại ý cười trên môi, đem chiếc lưỡi mềm mại của người dưới thân dẫn vào trong miệng: "Như thế, chẳng phải Minh Nhi phải rất tinh tế tính toán mới được sao, Phụ Hoàng yêu thương ngươi nhiều ít bao nhiêu lần từ trước tới giờ, Minh Nhi còn có thể nhớ rõ?" (hồ, bợn tính ngồi đếm lại thử, cơ mà đếm đếm được đến chap thứ 50 thì kiệt sức:">~)

Theo sự trừu tặng nhấp nhô của Phụ Hoàng, Kì Minh Nguyệt đã mất lực trả lời, đối với câu hỏi hoang đường này của Phụ Hoàng, hắn hiển nhiên cũng vô pháp trả lời, chỉ có thể trừng mắt liếc y một cái, cánh

tay đang ôm vòng quanh cổ của Kì Hủ Thiên càng ôm sát thêm một chút, đôi môi để sát bên tai y, đầu lưỡi xẹt qua, lưu lại một hơi thở nóng ẩm ướt.

Thấy hắn đáp lại như vậy, Kì Hủ Thiên đã không còn có thể nhẫn nại kềm chế dục niệm bốc lên nữa, thoáng chốc tốc độ trừu tặng nhấp nhô càng nhanh hơn, mỗi lần y rút ra, đều có thể nghe được tiếng thở dốc của Minh Nhi, khối thân thể thon dài xinh đẹp dưới thân đã đổ mồ hôi khắp người, ở dưới ánh nên lấp loáng thành nhiều điểm trong suốt, tóc đen rơi rụng bên người, khiến màu da trắng nõn trở nên vô cùng diễm lệ, nhịn không được dục vọng muốn cướp lấy, y cúi đầu đem những giọt mồ hôi trên làn da hoặc nhân mị mầu kia mút cắn vào trong miệng, hút lấy những giọt mồ hôi như sương sớm, làn da trắng nõn ở dưới miệng y hiện lên những vệt ửng đỏ, nhiều điểm hồng ấn dần dần chuyển thành màu sáng đỏ sẫm, giống như đóa hoa đang dần nở rộ, Minh Nhi lại khép nửa đôi mắt mê man, nhìn hắn, khẽ nhếch lên đôi môi đang thở hào hển thoát ra một câu: "Phụ Hoàng…… Chẳng lẽ là muốn cho người khác biết…… Minh Nguyệt đã thuộc về Phụ Hoàng……" Từ giữa ngực bụng kéo dài lên phía trên tai làm cho thân mình hắn run rẩy, từ cảm giác hơi hơi nhói đau kia đã cho hắn biết, ngày mai đứng dậy, cho dù có phủ thêm y phục, chỉ sợ cũng không thể che lấp tất cả dấu vết kia, Phụ Hoàng như thế, nếu không phải là cố ý, liền không phải Phụ Hoàng.

Từ nơi đang gắn kết chặt chẽ của hai người không ngừng chuyển động tương liên, trong căn phòng tĩnh lặng không ngừng truyền ra những tiếng dị vang rất nhỏ, trong tiếng động không ngừng đó, Kì Minh Nguyệt nghe thấy Kì Hủ Thiên khẽ cười một tiếng, "Minh Nhi quả thực hiểu suy nghĩ của Phụ Hoàng, nếu không ở trên người Minh Nhi lưu lại ấn ký, Phụ Hoàng chẳng phải lúc nào cũng đều phải lo lắng ngươi bị người khác mơ ước, chỉ cần để lại ấn ký của Ám Hoàng, xem còn có người nào dám đối với ngươi sinh niệm…." Kì Hủ Thiên trong miệngtrả lời như vậy, dục hỏa dưới thân lại không hề giảm bớt, tựa hồ đối với Minh Nhi, giống như có làm thế nào cũng không đủ, nội vách tường ẩm ướt nóng bỏng kia đưa hắn gắt gao bao vây, nhìn thấy bộ dáng Minh Nhi ở hắn dưới thân than nhẹ, hắn chỉ cảm thấy dục niệm càng lúc càng bốc cao, hận không thể lúc nào cũng đem Minh Nhi đặt ở dưới thân hảo hảo yêu thương, không để cho bất cứ kẻ bên ngoài nhìn thấy nửa phần bộ dáng của hắn, bất luận là như mặt nước thâm trầm hay là như ánh nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, dù là Minh Nhi lộ ra loại vẻ mặt nào, đều chỉ có thể thuộc về một mình y.

Tính độc chiếm của Phụ Hoàng từ trước đến nay đều không kém, nhưng hắn sao lại không hiểu tâm tình muốn độc chiếm đối phương kia, bản tính của hắn cùng Phụ Hoàng cũng là tương tự, nếu đã là thuộc về mình, sao có thể dung thứ cho kẻ khác có nửa điểm mơ ước, liếm liếm môi, Kì Minh Nguyệt buông hai tay đang ôm lấy cổ Kì Hủ Thiên ra, chậm rãi lướt trên ngực y: "Như thế xem ra…… Minh Nguyệt cũng nên để chút ký hiệu mới được……"

Cùng với những lời này được nói ra, Kì Hủ Thiên bị hai bàn tay vỗ về chơi đùa trước ngực chậm rãi đẩy ngã, dục vọng dưới thân ly khai nơi nóng bỏng ẩm ướt kia, chỉ thấy Minh Nhi nửa quỳ ở phía trên người y, giữa hai chân đang tách ra phía trên có điểm điểm tinh dịch không ngừng rơi xuống, như ẩn như hiện, tảng lớn da thịt trắng nõn cùng nhiều điểm hồng ấn đỏ sẫm dưới mái tóc đen tuyền rối tung kia lộ ra mị mầu câu dẫn lòng người, thấy Minh Nhi khóe môi khẽ nâng lên một nụ cười mỉm ám muội, Kì Hủ Thiên cảm thấy hạ thân dục vọng dựng thẳng đứng của mình lần thứ hai chậm rãi bị chỗ nóng ướt đó nuốt vào, lúc này y rốt cuộc chịu không nổi như thế hấp dẫn, hai tay đỡ thắt lưng của Minh Nhi, đưa hắn đột nhiên ấn ngồi trên người thật nhanh, cùng với động tác này của y, dục vọng lửa nóng kiên quyết tiến nhập vào chỗ sâu nhất trong dũng đạo kia, đưa tới hai người đồng thời thấp suyễn rên rỉ.

"Phụ Hoàng……" Kì Minh Nguyệt rên nhỏ một tiếng, cúi xuống ở trước ngực Kì Hủ Thiên duyện hôn, giống như Phụ Hoàng mới vừa rồi đối hắn làm, hắn muốn Phụ Hoàng cũng lưu lại ấn ký của hắn: "Ta muốn người giang hồ đều biết, Ám Hoàng là thuộc về Trình Tử Nghiêu, bất luận quá khứ có bao nhiêu kẻ ái mộ, Ám Hoàng…… Đã thuộc về Thủy Nguyệt…." Trên bờ ngực màu mật ong ở dưới ánh sáng quang ảnh giống như lấp lánh ánh thiển kim, câu dẫn đôi môi của hắn không dời được, không ngừng lưu luyến, một đường dài hồng ngân hôn ấn kéo từ phía trước ngực lên trước cổ tới phía sau tai lại lần thứ hai bị hắn làm cho càng đậm màu hơn, ở trong cung không thể tùy ý làm, nhưng đang ở trong giang hồ, không người nào biết thân phận hai người, liền rốt cuộc không cần cố ky, hắn cũng muốn cho thế nhân biết được, nam tử xuất sắc như vậy, là người của hắn.

Thấp giọng thì thầm cùng tiếng thở dốc rên rỉ, thỉnh thoảng lại vang lên, ở trong căn phòng tĩnh lặng khiến cho bầu không khí trở nên dâm mĩ, trên bàn ánh nến lay động, trong lúc tranh sáng tranh tối, hiện lên bóng ảnh hai người trong phòng ở trên giường không ngừng giao triền, mái tóc dài màu đen ở trong không trung

họa xuất một đạo mị ảnh hoặc nhân, trằn trọc phập phồng, thân ảnh chớp động, mái tóc của hai người cùng triền đan xen, tất cả tạo thành một mảnh bóng đêm kiều diễm.

==========

Theo băng hàn dần tán đi, những tháng đầu tiên của mùa xuân dần tới, tia nắng ban mai cuối đông đã sớm xua đi màn trời u tối, từng đợt từng đợt ánh mặt trời chiếu xuống khoảng sân, ở trong hơi lạnh của sương sớm càng tăng thêm vài phần ấm áp.

Tiếng bước chân rất nhỏ từ xa đến gần, bước vào khoảng sân yên tĩnh này, người tới quần áo chỉnh tề, mái tóc bó buộc không có một chút rối loạn, bên hông đeo một thanh trường kiếm, viên ngọc bảo ở trên vỏ kiếm dưới ánh nắng mặt trời lộ ra ánh sáng ôn nhuận, hắn đứng ở trong viện, sửa sang lại cẩm bào trên người, lộ ra vài phần vẻ vui sướng. (Htrần: Rồi, kẻ không sợ chết đã tới nạp mạng hắc hắc)

Hắn không ngờ tới, mới bước vào Vân Hạo Sơn Trang, liền nghe nói Thủy Nguyệt Công Tử đã ở bên trong trang, không kịp tìm hiểu những thứ khác khác, đã vội vàng hỏi chỗ ở của hắn, liền cáo từ cha, đi vào nơi này.

Nghĩ đến cha của hắn lúc nghe hắn nói tới bất phàm Tử Nghiêu lộ ra vẻ nghi hoặc cùng không tin, hắn liền quyết định, nhất định phải cho cha biết, người mà Nguyễn Thiên Kì hắn coi trọng, cũng không phải kẻ thường nhân có thể sánh bằng, nếu gặp Tử Nghiêu, thì ngay cả người ngoan cố thủ cựu như cha hắn, cũng không thể phản đối tâm ý của hắn đối với Trình Tử Nghiêu.

Nhớ lại lần trước ở trong tửu lâu chứng kiến thấy kẻ kia, cước bộ của Nguyễn Thiên Kì lại bỗng nhiên dừng lại, người này thân phận không rõ, không biết lai lịch ra sao, đáng tiếc là hắn còn chưa kịp điều tra, sau khi cùng cha hội hợp lại, một mạch chạy tới đây, không ngừng lại nghỉ lúc nào, còn chưa có kịp hỏi, nhưng người này bừa bãi như thế, nói vậy ở trong chốn giang hồ cũng sẽ không có thanh danh gì tốt, đến lúc đó, chỉ cần hắn ở giữa nói thêm vài câu, dựa vào thân phận địa vị của hắn, làm sao còn sợ người này làm khó dễ, Tử Nghiêu mặc dù nhìn có vẻ như ái mộ người nọ, nhưng chỉ cần loại bỏ kẻ đó, chính mình sẽ tìm cơ hội tiếp cận Tử Nghiêu nhiều hơn, như vậy việc khiến y động tâm cũng chỉ là sớm muộn thôi. (Htrần: =.= Chậc, thời ni ngừi nèm mơ ban ngày nhìu qué)

Lạnh lùng cười, Nguyễn Thiên Kì bước qua đám tàn hoa điêu linh trên mặt đất, ngẩng đầu tiếp tục hướng phía trong bước vào. (Htrần: Chậc, sớm không vô, muộn không vào, lại vô đúng lúc anh đang làm chiện "đại sự", làm hỏng "chuyện tốt" của Thiên ca, cưng khổ rồi cưng, chuẩn bị mặc niệm choa cưng nà =.=)

Trong phòng ngủ, Kì Hủ Thiên ôm Kì Minh Nguyệt đang ngủ yên, thân thể hai người gắn sát không có một khe hở nhỏ gắt gao tương liên. Phía trên làn da trắng nõn cùng thiểm mật lộ ra ngoài đệm chăn, dưới hai mái tóc xõa tung giao triền, có thể thấy được nhiều điểm hồng ấn, ở trên người hai người, gắn kết thành một cảnh tượng đẹp hấn mị hoặc.

Ôm ấp Minh Nhi, nhớ đến đêm qua, bên môi Kì Hủ Thiên không khỏi nâng lên độ cung, trong đó ý tứ hàm xúc vẻ ám muội cùng sung sướng, nếu là để người bên ngoài thấy, chỉ sợ là muốn mặt đỏ tim đập, dẫn tới vô hạn ý niệm, hắn tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, nhìn lướt qua đám hồng ấn trước ngực mình, cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng, bên môi ý cười lại rõ ràng thêm vài phần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được Ảnh Nhất truyền âm hồi báo, nhìn lướt qua khoảng sân ngoài cửa sổ, Kì Hủ Thiên dấu hạ đôi mắt, nhẹ vỗ về mái tóc của Kì Minh Nguyệt, bên môi ý cười cũng không giảm, chính là độ cung hơi nâng lên kia đã trở thành tàn khốc băng hàn

Tựa hồ phát hiện cái gì, Kì Minh Nguyệt bị hơi thở di động quanh mình đánh thức, chậm rãi mở mắt ra, trong lúc còn nửa mở nửa tỉnh, hắn rõ ràng đã nhận ra sát ý của Phụ Hoàng, không biết là chuyện gì nhạ đắc y như thế, không khỏi nghi hoặc hướng phía Phụ Hoàng nhìn lại.

Thấy Minh Nhi tỉnh lại, Kì Hủ Thiên lập tức liền hối hận mới vừa rồi không thu liễm sát ý, ở trên trán hắn khẽ hôn một cái, bàn tay theo sợi tóc lướt đến đặt trên thắt lưng y, không ngừng nhẹ vỗ về, ôn nhu hỏi: "Minh Nhi chính là bị Phụ Hoàng đánh thức? Canh giờ còn rất sớm, không bằng ngủ tiếp một lát được không?" Một đêm không ngừng đòi hỏi, Minh Nhi cho dù không bị thương, thân mình cũng nên mệt mỏi, nếu không nghỉ ngơi cho tốt, bảo y làm thế nào an tâm a.

Nội lực từ lòng bàn tay Phụ Hoàng truyền đến ở trên lưng hắn chậm rãi di động, lực đạo không nhẹ không nặng nhiệt độ lại ấm áp làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái, trong miệng Kì Minh Nguyệt tiếng rên rỉ còn chưa kịp bật ra, đôi môi lại bỗng nhiên bị hôn trụ, chỉ nghe thấy ngữ thanh khàn khàn của Phụ Hoàng ở bên tai vang lên: "Mới sáng sớm, Minh Nhi lại trêu ghẹo Phụ Hoàng, nếu tái tiếp tục như vậy, hôm nay ngươi đừng nghĩ đến có thể xuống giường……" (Htrần: Chậc… chậc… *hem bít nói gì, hắc*)

Phía sau lưng cùng bên hông ở dưới bàn tay của Phụ Hoàng nhất thời sảng khoái không ít, tiếng rên rỉ trong miệng lại bị Phụ Hoàng toàn bộ hôn vào trong miệng, nhớ tới nguyên do mới vừa rồi tỉnh lại, Kì Minh Nguyệt dời cánh môi ra, thở hào hển nói: "Nếu đã tỉnh, làm sao còn có thể ngủ lại, Phụ Hoàng mới vừa rồi vì sao sinh giận, chính là có việc phát sinh?" Nói là tức giận còn chưa đủ chính xác, mới vừa rồi hơi thở của Phụ Hoàng, rõ ràng là nổi lên sát ý, hắn đầu tiên nghĩ đến đó là Ảnh Nhất có thể đã truyền đến tin tức, lại không biết là việc gì có thể nhạ khiến Phụ Hoàng như thế. (Chậc, cơ bản là anh ăn dấm á, ăn dấm ăn dấm…)

"Chính là có người tới tìm chết thôi, Minh Nhi không cần để ý, ta đã lệnh cho Ảnh Nhất để hắn đi vào, trong chốc lát ngươi liền biết là kẻ nào". Mang theo ý cười, Kì Hủ Thiên đưa thân mình hắn đặt ở dưới thân, cúi đầu hôn đôi môi hắn, câu dẫn chiếc lưỡi mềm mại cùng mình dây dưa, thẳng đến Kì Minh Nguyệt hơi thở hổn hển, hai người đều bắt đầu khinh suyễn, Kì Hủ Thiên mới vừa lòng liếm liếm đôi môi đã bị hôn đến đỏ ửng của y, tại đôi môi đỏ sẫm ướt át kia của y nhẹ hôn một cái: "Minh Nhi chỉ cần để ý hảo hảo nghỉ ngơi, Phụ Hoàng sẽ giải quyết." Nói đến đây, hắn đã xoay người xuống, bóng dáng thon dài vĩ ngạn ở trước mắt Kì Minh Nguyệt trần trụi đi tới bên cạnh chiếc bàn, lấy ra trương mặt nạ kia đặt lên trên mặt, đeo nó lên, lại nhặt lên kiện ngoại bào màu tím kia, tùy ý mặc lên trên người.

Nguồn:

"Phụ Hoàng tính lấy bộ dáng như thế để gặp người khác sao?" Kì Minh Nguyệt nhíu mày, nhìn Kì Hủ Thiên lộ ra một khoảng ngực lớn, còn có mái tóc dài rơi rụng trên vai, có chút không vui, bộ dáng Phụ Hoàng sau khi luyến ái mang theo dày mị hoặc, hắn chưa tính toán cùng kẻ khác chia xẻ.

Nhìn lướt qua nửa thân trần phía trên, thấy Minh Nhi như thế để ý chính mình, Kì Hủ Thiên không khỏi mang theo ý cười đem vạt áo lại khép buộc chặt lại thêm một chút, xoay người đối hắn nói: "Nếu là Minh Nhi không ngoan ngoãn nằm ngoan ở đó, để cho người nhìn thấy……" Chưa nói xong trong lời nói đã lộ ra sự uy hiếp rõ ràng, Kì Minh Nguyệt còn chưa trả lời, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

_____ Hết chính văn chương 87 _____

88. Chương 88: Ý Nghĩ Ngông Cuồng

Nghe thấy động tĩnh ngoài cửa, Kì Minh Nguyệt giương mắt hướng ra phía bên ngoài nhìn lại, không đợi hắn làm bộ đứng dậy, Kì Hủ Thiên đã xem cái màn giường cởi xuống, cách tấm sa mạn, Kì Minh Nguyệt chỉ có thể đặt thân nằm xuống, trong lòng suy nghĩ, nếu là có người tìm đến, không biết là tìm hắn, hay là Phụ Hoàng, mọi người đều đã biết hắn cùng với Ám Hoàng ở cùng một chỗ, sẽ không ở sáng sớm tìm tới cửa, lại khiến Phụ Hoàng nổi lên sát ý, không biết là kẻ nào?

Thản nhiên nằm ở trên giường, hắn lúc này cũng không vội vả muốn biết đáp án. Vô luận là ai, lúc này tiến đến, liền chỉ có thể trách hắn thời vận không tốt thôi. (Chậc! Đúng! Khổ thân thèng bé thời vận không tốt. Hắc)

Nguyễn Thiên Kì đứng ở ngoài của sau một lúc do dự thật lâu, ở trong viện đã vòng đi vòng lại vài lần, vốn là băn khoăn sắc trời còn khá sớm, sợ phiền đến Tử Nghiêu nghỉ ngơi, không ngờ đang lúc bồi hồi đứng ở phía trước mấy phiến cửa, nhưng lại nghe được từ nơi nào đó truyền đến tiếng rên rỉ, mặc dù chỉ ngắn ngủn trong một cái chớp mắt, nhưng thật là có động tĩnh truyền ra là không thể nghi ngờ, không khỏi theo tiếng vang vừa nghe được tiến tới trước phiến cửa kia, mang theo vài phần do dự, nhẹ gõ xuống.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng chậm rãi mở ra, Nguyễn Thiên Kì trong lòng vui vẻ, quả nhiên không sai, Tử Nghiêu đã thức dậy, nghĩ đến điều này, hắn liền có chút khẩn cấp, vội vàng bước đi vào. (Chít em cưng ơi!)

Không ngờ, tình hình trong phòng lại khiến hắn bỗng nhiên ngẩn ra, ánh mặt trời ban sớm nhảy nhót, trong căn phòng nửa sáng nửa tối, không thấy thân ảnh của Tử Nghiêu, chóp mũi lại ngửi được mùi vị mờ ám nào đó, mùi hương quanh quẩn ở trong phòng thoang thoảng cùng mùi vị dâm mĩ của nam nhân dịch, ở trong phòng hòa lại thành một bầu không khí tình mầu kiều diễm vô cùng, ánh mắt có thể nhìn thấy được, y bào rơi rụng trên mặt đất đã khiến cho hắn biết được nơi đây đã trải qua một phen tình tự vô cùng kịch liệt.

Nguyễn Thiên Kì vì hết thảy những gì nhìn thấy ở trước mắt mà sửng sờ tại chỗ, lại bỗng nhiên nghe được một tiếng cười lạnh, nhìn chung quanh phòng, quỷ bí nam tử ngày ấy từng gặp qua rõ ràng đang đứng dựa ở bên giường, y bào màu tím hỗn độn, mái tóc đen như trước rối tung tùy ý thả bên vai, văn án dị thú sặc sỡ ở trên mặt nạ màu vàng dưới ánh dương quang lộ ra khí chất tà mị bừa bãi, thân ảnh tà mị đang dựa vào bên giường kia vẫn là một thân thong dong nhàn nhã, nhưng cũng đủ để cho hắn nín lặng chờ đợi, như lâm đại địch, hắn tự nhiên sẽ không quên sự đáng sợ của người này, cũng đột nhiên nhớ lại, cảnh cáo mà ngày đó hắn làm với mình.

Nhịn không được bàn chân lui lại một bước, đối với người nọ, hắn luôn không tránh khỏi tự động sinh ra khiếp ý, ở trên mặt Nguyễn Thiên Kì, vẻ vui sướng mới vừa rồi đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, Kì Hủ Thiên nhìn bộ dáng của hắn như thế, phát ra một tiếng cười khẽ như đùa cợt: "Xem ra là có người đã quên lời khuyên của bản tôn, một lòng muốn chết……"

Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, Nguyễn Thiên Kì chỉ cảm thấy trên người lập tức một mảnh băng hàn, sát ý thị huyết phô thiên cái địa đánh úp lại làm cho hắn sợ hãi cả kinh, suýt nữa hô lên, sắc mặt đột nhiên biến, trở nên trắng bệch, chân liên tiếp lùi lại mấy bước, tựa vào trên cửa.

Phía sau lưng đập vào cánh cửa, hắn lúc này mới nhớ lại, nơi này rõ ràng là chỗ ở của Tử Nghiêu, nhưng người trước mắt quần áo hỗn độn, trong phòng còn có mùi vị tình dục dày đặc như thế, quần áo rơi rụng dưới giường cũng là đập vào mắt có thể nhìn thấy, tới lúc này, hắn như thế nào không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đến Tử Nghiêu ở trong lòng kẻ khác quần áo giải khai một nửa, bộ dáng khinh suyễn rên rỉ … Sự ghen ghét trong lòng hắn tựa như sóng lớn ngập trời bao phủ lấy hắn, cũng giống như bị đâm vào ngực, làm cho hắn hoàn toàn quên mất sự đáng sợ của người nọ, rốt cuộc tiến lên trước một bước, rút kiếm ra: "Ngươi… Ngươi dám đối với Tử Nghiêu…" Nắm chặt thanh kiếm trong tay, Nguyễn Thiên Kì đã muốn tiến lên phía trước.

Chưa kịp tới gần hắn, cũng không thấy quỷ bí nam tử kia có phản ứng gì, một đạo ngữ thanh lạnh như băng lại ở trong phòng thản nhiên vang lên: "Tử Nghiêu từng nói qua, chớ để cho ta tái gặp có người đối y rút kiếm……"

Trong ngữ thanh bình thản, sát ý lạnh lùng như có như không, nhưng cũng lại có phần giống như bình thường, ngăn trở Nguyễn Thiên Kì bước tới: "Tử Nghiêu…" Bị sự băng hàn khốc lệ kia sở nhiếp, Nguyễn Thiên Kì rốt cuộc không dám tiến lên phía trước một bước, trong miệng gọi tên của hắn, giơ kiếm đứng ngốc tại chỗ.

Phía sau tấm sa mạn, y bào màu trắng ẩn ẩn hiển lộ, một lát sau, một thân ảnh thon dài mang theo chút lười biếng, sắc mặt thanh nhã, chậm rãi bước ra.

Quần áo hơi mỏng ở trên người hắn đã được mặc vào cẩn thận, nhưng ở dưới vạt áo hơi lộ ra kia có thể nhìn thấy vô số dấu vết tình dục lưu lại, hôn ấn màu đỏ sẫm từ dưới cổ một đường kéo dài, ở trong mắt Nguyễn Thiên Kì thành màu sắc chói mắt.

Đã quên mất câu hắn vừa nói là cái gì, lúc này trong mắt Nguyễn Thiên Kì chỉ còn có thân ảnh của một mình hắn, vừa muốn bước tiến lên, đã thấy đôi mắt hắn nhìn đến trong đó lộ ra tàn khốc băng hàn lạnh thấu xương, lợi hại bức nhân, so sánh với sự uy hiếm của quỷ bí nam tử đeo mặt nạ kia, không hề kém chút nào.

Kì Minh Nguyệt đứng ở bên cạnhKì Hủ Thiên, đối với Nguyễn Thiên Kì đang giơ kiếm mà đứng khóe môi hơi nhếch lên, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào, chỉ là sát khí thản nhiên, cực kỳ nhạt nhẽo, nhưng cũng cực rõ ràng, làm cho người ta không thể không để ý đến, tựa hồ chỉ cần trong giây phút sửng

sốt, sát ý như có như không kia sẽ trở thành cơn sóng lớn kéo theo ác mộng càn quét tới, đem những người nó chạm đến cắn nuốt đến hầu như không còn gì, không lưu lại một tia mạng sống nào.

"Nếu là muốn chết, ngươi có thể tiến lên phía trước " ngữ thanh không mang theo chút tình cảm không hề phập phồng dao động, Kì Minh Nguyệt nhìn Nguyễn Thiên Kì bộ dáng ngốc lăng tại chỗ, bên môi độ cung hơi nâng lên, ngữ thanh cũng nhẹ nhàng chậm chạp cất lên, so với lúc trước nghe tới càng nguy hiểm hơn vài phần: "Tử Nghiêu cũng không phải là người mềm lòng, ngươi nếu muốn tiếp tục dây dưa, ta thì sẽ thành toàn……"

Kì Hủ Thiên đứng ở bên cạnh hắn, nhìn bộ dáng Minh Nhi vì mình mà sinh giận, trong lòng nhất thời dâng lên tình tự mãnh liệt, Minh Nhi lúc này, chói mắt như thế, làm cho hắn thầm muốn chặt chẽ khóa Minh Nhi vào trong lồng ngực, sự nóng bỏng trong mắt dũ phát rõ ràng, Kì Hủ Thiên nặng nề cười, lấy ra y bào màu trắng lúc trước đã mặc, choàng ở trên người hắn.

Nguyễn Thiên Kì bị sát ý của người trước mặt phát ra sở nhiếp (lấy mất hồn), nhưng người này không phải quỷ bí nam tử kia, mà là Trình Tử Nghiêu mà tâm hắn một lòng hướng tới, kiếm trong tay run rẩy muốn rơi xuống, hắn mở to mắt nhìn quỷ bí nam tử kia lấy ra y bào giúp Tử Nghiêu phủ thêm, liền sau đó theo tư thế choàng áo mà đem Tử Nghiêu ôm vào trong lòng.

Người giống như tiên giáng trần kia, lúc này không hề thấy nửa phần ôn nhuận thản nhiên, khóe môi khẽ nhếch cùng đuôi lông mày khẽ nhướn, khắp nơi đều lộ ra ý cười trào phúng trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn chăm chú vào hai mắt Nguyễn Thiên Kì hắn, bây giờ dựa vào trong lòng nam tử quỷ bí kia, sắc áo oánh bạch (màu trắng bạc) cùng ám tử (màu tím sẫm), một người ở phía trước, một người từ phía sau ôm nhau, hai thân hình ở trước mặt hắn không coi ai ra gì ôm sát nhau, đã bày ra tư thái vô cùng vô cùng thân thiết.

Hai người ôm nhau, chính là đứng ở trước giường, lại không biết vì sao khiến lồng ngực hắn rung mạnh, từ hơi thở từ trên người hai người lộ ra như thế nguy hiểm, giống như đối mặt với vực sâu tử vong, tựa hồ chỉ cần tiếp tục hơi có vọng động, cho dù chỉ là trong tay run rẩy, mũi kiếm chớp lên, sự yên tĩnh lúc này sẽ sụp đổ, trở thành tử ngục hắc ám cắn nuốt tánh mạng của hắn.

Nhìn một màn trước mắt đích, Nguyễn Thiên Kì không biết trong lòng đến tột cùng là tư vị gì, phẫn nộ không cam lòng sợ hãi ghen tị, nỗi lòng dây dưa hỗn loạn, hắn chỉ có thể kinh ngạc đứng tại chỗ, không dám vọng động, ngữ thanh run rẩy, đã lộ ra sự kinh hoảng của hắn: "Tử Nghiêu…Vì sao ngươi…Ngươi, ngươi sẽ không là muốn … muốn giết ta đi…Ta chính là con trai của Nguyễn Ngao, cha ta được tôn làm Võ Lâm Minh chủ, ngươi há lại có thể…"

Còn chưa nói xong, ngữ thanh trầm thấp đã đánh gảy câu nói của hắn: "Tên của y, không phải ngươi tùy ý có thể gọi, xem ra Nguyễn ngao chưa từng hảo hảo dạy dỗ ngươi, cái gì gọi là giáo huấn, lần trước đã bỏ qua cho ngươi một lần, liền sẽ không lại có lần thứ hai…"

Quỷ bí nam tử kia lời nói vừa mới xuất ra, không thấy hắn làm bộ như thế nào, Nguyễn Thiên Kì đột nhiên thấy trước ngực đau nhức, khí huyết cuồn cuộn, miệng đầy máu tươi đã ở trong không khí tạo thành một mảnh huyết vụ, rốt cuộc giữ không được trường kiếm trong tay, thân hình khuynh đảo dựa vào cửa chậm rãi trượt xuống, suy sụp ngồi trên mặt đất, Nguyễn Thiên Kì miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Trình Tử Nghiêu vẫn chưa lộ ra chút vẻ thân thiết nào, vẫn là vẻ mặt thản nhiên nhìn hắn.

"Ngươi hay là nghĩ đến, ta sẽ không giết ngươi, hoặc là…" Đùa cợt nhướn mày, Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói: "…Không dám giết ngươi?" Đối với Nguyễn Thiên Kì thần sắc trắng bệch, Kì Minh Nguyệt cũng không hề động dung: "Tử Nghiêu đã nói qua, ngươi nếu tái dây dưa, ta liền sẽ không nương tay…Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nhìn đến thân phận của cha ngươi, vì thế mà tha ngươi, thậm chí ái mộ ngươi?" Cười nhạo một tiếng, hắn đối với người cho là đúng như thế chỉ cảm thấy buồn cười: "Hôm nay ta liền cho ngươi biết được, đối với Tử Nghiêu mà nói, giết ngươi, chẳng qua là lấy một cái tánh mạng thôi, với ta mà nói, cũng chẳng có ý nghĩa gì đặc biệt, không biết ngươi…… Có tin hay là không?"

Hơi hơi nhướn mày lên, lộ ra lãnh ý, theo lời nói của hắn buông xuống, sát ý thê lương hiu quạnh tràn ngập khắp cả trong phòng, Nguyễn Thiên Kì đối mặt với Trình Tử Nghiêu lúc này, nhất thời trong đầu trống rỗng, chỉ có thể nhìn vẻ lạnh như băng kia càng thêm dày đặc, cảm thụ được tử vong tới gần, giờ phút này, hắn rốt cục tin, Tử Nghiêu, nhưng lại thật sự là muốn giết hắn!

Dựa ở trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt đâu ngón tay thả ở bên cạnh người khẽ nhúc nhích, phảng phất sợi nỉ hồ ti bạch đã ở đầu ngón tay, đối với Nguyễn Thiên Kì kẻ này năm lần bảy lượt dây dưa không ngớt, hắn đã mất tính nhẫn nại.

Kì Hủ Thiên như cũ mỉm cười, hai tay ôm ở trước người Kì Minh Nguyệt, tiến đến phía sau gáy của y, môi lưỡi cuốn lấy cái tai trắng noãn kia, hắn từ trước đến nay đối với Minh Nhi bộ dáng như thế không có lực ngăn cản, theo trong lòng dục niệm dâng lên, bạc thần ở bên cạnh cổ y tùy ý lưu luyến, lại làm cho Kì Minh Nguyệt bất đắc dĩ nghiêng đầu "Hủ……" (=.=b chậc, hết nói anh, em nóa đang chuẩn bị gist ngừi mà anh ở đó động dục, hun với chả hít… =.=b)

Nghe hắn trong miệng gọi cái tên xưng hô thường dùng bên ngoài của mình, Kì Hủ Thiên ánh mắt mang theo ý cười hơi hơi nổi lên, như trước vùi đầu ở phía sau cổ của Minh Nhi: "Tử Nghiêu chỉ để ý lấy tính mệnh của hắn, ta cũng không cản trở ngươi a." Đưa vành tai hắn liếm mút vào trong miệng, Kì Hủ Thiên cười đến tà tứ vô cùng, Kì Minh Nguyệt chỉ có thể mặc kệ y quay đầu lại, mắt lạnh nhìn Nguyễn Thiên Kì dĩ nhiên là đang xụi lơ trên mặt đất, nỉ hồ ở đầu ngón tay dưới ánh mặt trời chấn động rớt xuống một mảnh thất thải quang mang, hướng phía cổ của Nguyễn Thiên Kì đánh tới.

"Tôn Chủ!" Bỗng nhiên, xa xa truyền đến một tiếng la lên, ngữ thanh vô cùng cấp bách làm cho động tác của Kì Minh Nguyệt thoáng chốc dừng lại.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, theo tiếng nện bước hỗn độn vô tự liền biết người này tâm thần đã loạn đến mức nào, từ tiếng la kia đến khi tiếng bước chân dừng ở gần ở trước cửa, chỉ có một lát, có thể thấy được người nọ công lực không tầm thường, Kì Minh Nguyệt chậm rãi hạ nỉ hồ trong tay xuống, giương mắt nhìn trước cửa, nhưng không thấy có người tiến vào.

Làm như không dám tùy ý xâm nhập, người ngoài cửa dừng bước, ngữ thanh trong miệng nhưng lại càng thêm nôn nóng: "Tôn Chủ! Thuộc hạ cầu kiến! Mong Tôn Chủ đáp ứng!"

Kì Minh Nguyệt quay đầu cùng Kì Hủ Thiên đối diện, đã thấy hắn lộ ra vài phần vẻ hứng thú, trong miệng chậm rãi đáp: "Vào đi."

Người ngoài cửa nghe xong lời ấy hiển nhiên là thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong miệng cũng kính cẩn hơn: "Tạ ơn Tôn Chủ." Cẩn thận đáp lại, mới gặp nhất kiện cẩm bào ở trước cửa giơ tay áo lên, sau khi cung kính thi lễ, mới bước tiến vào.

_____ Hết chính văn chương thứ 88 _____

89. Chương 89: Trừng Phạt

Người đến là một nam tử trung niên, tướng mạo không tầm thường, y bào mặc trên người cũng không phải đồ tầm thường, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra đây nhất định là người có thân phận bất phàm, nhưng đối mặt với Kì Hủ Thiên, lúc này lại chỉ có ý kính sợ, từ lúc đi vào trong phòng, liền chưa từng ngẩng đầu lên, vẫn đứng ở chỗ cũ, nhưng Kì Minh Nguyệt lại vẫn từ hơi thở của đối phương phát giác ra sự bất an cùng lo lắng của hắn.

Có chút đăm chiêu, Kì Minh Nguyệt thu hồi nỉ hồ, ánh mắt hướng về phía Nguyễn Thiên Kì trên người quét tới, quả nhiên, Nguyễn Thiên Kì thấy người này, vội vàng la lên một tiếng: "Cha!" Trong giọng nói tràn đầy kinh hỉ, giống như người rơi xuống nước bắt được tấm gỗ làm phao vậy.

Vào lúc này trong mắt Nguyễn Thiên Kì, cha hắn Nguyễn Ngao vừa xuất hiện, có nghĩa là tên nam tử quỷ bí trong phòng kia không thể tiếp tục ra uy được nữa, ở trong mắt hắn, với thân phận võ lâm minh chủ, lại có kẻ nào dám không nể mặt, mặc dù nam tử kia có lợi hại như thế nào, cũng không đến mức ở ngay trước mắt cha hắn đem hắn cấp giết, còn có Tử Nghiêu, nếu không có tên nam tử kia bày mưu đặt kế, y sao lại nghĩ muốn lấy đi tính mạng của hắn a.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Thiên Kì liền lộ ra vài phần hi vọng, đưa tay ôm lấy ngực vẫn còn rất đau đớn, lau đi vết máu bên môi, đang muốn đối với Nguyễn Ngao nói cái gì đó, không ngờ hắn còn chưa kịp mở miệng, đã bị một người điểm trúng yếu huyệt toàn thân, hoàn toàn không thể cử động, chỉ có thể mở to mắt kinh ngạc nhìn người đã điểm huyệt hắn. (^o^ ố là la đặt cược coi ai nà hắc hắc)

Nguyễn Ngao cau mày thu tay lại, trên mặt toát ra vẻ ưu giận, nhìn đứa con chật vật không chịu nổi, hơi hơi lắc lắc đầu, trong mắt trách cứ cùng tức giận càng thể hiện rõ ràng hơn, tất cả đều là do Nguyễn Thiên Kì mà tức giận, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái.

Thoáng tiến lên trước một bước, cúi thấp người bái hạ nói: "Thuộc hạ tham kiến Tôn Chủ. Không biết Tôn Chủ đã tới, không thể đúng lúc tiến đến bái kiến, cầu Tôn Chủ thứ tội."

Kì Minh Nguyệt nhìn quân cờ Phụ Hoàng đặt ở trong chốn giang hồ, thấy hắn quả thực rất biết nặng nhẹ, chỉ nói tới chính mình thiếu lễ nghĩa, vẫn chưa một lần mở miệng vì Nguyễn Thiên Kì cầu xin tha thứ. Làm hắn thật ra có chút tán thưởng, chẳng trách Phụ Hoàng đưa hắn lên vị trí minh chủ, nếu không phải do hắn làm việc cẩn thận, lại biết nhu biết cương, cũng không thể sống yên ở trong chốn giang hồ đến nay, phải biết rằng, mặc dù có Phụ Hoàng ở phía sau nắm giữ, nhưng nếu không có năng lực, cho dù có thành võ lâm minh chủ, cũng là không có gì đáng kể. Như thế xem ra, Nguyễn Ngao này cũng thật là nhân tài.

Nhìn thấy Nguyễn Ngao bái hạ thân, Nguyễn Thiên Kì không dám tin trừng lớn mắt, nhìn một màn trước mắt, hắn nghĩ đến, cha hắn thân là minh chủ, không sợ kẻ nào, người trong chốn giang hồ tự giác đối với hắn đều cung kính vạn phần, cho tới bây giờ đều chỉ có người khác hướng hắn hành lễ, chưa từng có thể nào có thể làm cho cha hắn cung kính như thế, trong lúc ngốc lăng, đã nghe thấy nam tử quỷ bí mà cha hắn gọi là Tôn Chủ kia hơi hơi vuốt cằm, trầm giọng đáp một câu: "Đứng lên đi."

Ngắn ngủn ba chữ, lại làm cho Nguyễn Ngao thở dài nhẹ nhõm một hơi, khom người đứng, trong lòng cảm thán, cho dù nhiều năm không gặp, ngữ thanh của người nọ vẫn giống như năm đó, trong đó thâm trầm cùng uy nghi, thậm chí so với quá khứ càng sâu hơn, làm cho người ta không tự chủ được liền bị uy thế của hắn sở nhiếp, tựa hồ xác nhận hắn cao cao tại thượng như thế, kẻ khác cũng chỉ có thể kính sợ bái phục, đối mặt hắn, không dám có nửa điểm dị tâm, cũng không dám có chút ý nghĩ khinh thường nào

Kì Hủ Thiên đối với việc Nguyễn Thiên Kì bị điểm huyệt giống như không nhìn thấy, chỉ thấy y ôm người trong lồng ngực đi tới cạnh bàn, tùy ý ngồi xuống ghế, Kì Minh Nguyệt tự nhiên là ngồi tựa vào lòng y, đánh giá Nguyễn Ngao, đối với việc hắn có một đứa con như vậy, hơi cảm thấy có chút đồng tình.

Nguyễn Ngao thấy Tôn Chủ đối với việc hắn điểm huyệt Nguyễn Thiên Kì thoáng như không thấy, coi như là ngầm đồng ý, thoáng yên lòng, liếc liếc mắt một cái nhìn Nguyễn Thiên Kì ở phía sau, mới do dự mà đối với người bí hiểm kia nói: "Khuyển tử nếu là bất kính với Tôn Chủ, theo lý nên nhận lấy cái chết, nhưng cầu Tôn Chủ nể tình Nguyễn Ngao đi theo Tôn Chủ nhiều năm, buông tha cho tiểu nhi một mạng, tất cả đều là lỗi của Nguyễn Ngao, quản giáo không tốt."

Từ lúc hắn tiến vào, liền chưa dám ngẩng đầu đi đánh giá tình hình trong phòng, tuy dư quang ở khóe mắt có thoáng nhìn thấy trong phòng trừ bỏ Tôn Chủ còn có một người nữa, nhưng cũng không dám tùy ý đánh giá. Lúc vừa tiến vào trang hắn biết đứa con kia của hắn là chạy đi vào sân trong nơi Thủy Nguyệt Công Tử lưu lại, vốn cũng không quá để ý, rồi sau đó mới từ trong miệng người khác biết được, nguyên lai Thủy Nguyệt Công Tử không ngờ là người của Tôn Chủ, biết được việc này, hắn làm sao còn dám trì hoãn.

Sự đáng sợ của Tôn Chủ, hắn đây thân là cấp dưới, tự nhiên so với người bên ngoài càng hiểu rõ ràng hơn, mặc dù không người nào biết hành tung mấy năm gần đây của Tôn Chủ, nhưng hắn vẫn lúc nào cũng thu được chỉ thị của y! Hắn dám nói, giang hồ hiện giờ, hơn phân nửa vẫn là thủ hạ của người này nắm trong tay, nếu Tôn Chủ có ý đối kháng triều đình, chỉ sợ Thương Hách liền không có một ngày yên bình, người lãnh huyết khó dò sâu không thấy đáy như thế, có thể nào là người mà đứa con không biết trời cao đất rộng của hắn có thể tùy ý mạo phạm a, nghĩ đến đây, hắn vừa tức vừa vội trừng mắt nhìn Nguyễn Thiên Kì liếc mắt một cái, thích người nào không tốt, lại cố tình nhìn trúng người của Tôn Chủ, còn dám lớn gan như thế đuổi tới tận chỗ này, nếu không phải hắn tới kịp lúc, chỉ sợ lúc này ngồi trên mặt đất đã là một khối thi thể rồi.

Trong lòng cân nhắc, sau một lúc lâu, hắn không yên đứng chờ người ngồi phía trước trả lời, không khí áp lực thâm trầm khiến Nguyễn Ngao đổ mồ hôi lạnh liên tục, chiếu theo hắn nhận thấy, bất luận là sủng thị

được sủng ái như thế nào, cũng sẽ không khiến Tôn Chủ sinh giận như thế, tuy nói ngày xưa không kẻ nào dám đối với người bên cạnh của Tôn động niệm, nhưng thái độ làm người của Tôn Chủ, hắn sao lại không biết, lãnh khốc bạc tình đến tận cùng, sẽ không đối với kẻ bên cạnh có chút lưu luyến, chỉ cần chờ hứng thú qua đi, sẽ để qua một bên, người nào nhìn trúng đều cùng hắn không quan hệ, nhưng tình hình lúc này, lại giống như cùng ngày xưa bất đồng.

Phỏng đoán tâm tư người nọ, tại dưới hơi thở thâm trầm khó dò lại quỷ bí âm trầm, Nguyễn Ngao mắt thấy đã là duy trì không được, tới lúc này, hắn đã phát giác ra, Thủy Nguyệt Công Tử này, tuyệt đối cùng sủng thị ngày xưa bất đồng.

"Dẫn hắn đi thôi, chớ để cho hắn tái xuất hiện ở trước mặt ta, bằng không, Tử Nghiêu cũng không thể cam đoan, còn có thể tái buông tha hắn!"

Ngữ thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ bên cạnh người ngồi trên tòa thượng kia truyền đến, Nguyễn Ngao nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy dựa vào bên cạnh Tôn Chủ ngồi một nam tử niên kỉ còn rất trẻ mặc một thân áo trắng, trong mắt vẻ mặt thản nhiên, lại làm hắn không khỏi sợ hãi, tướng mạo tuấn mỹ đã là bất phàm, nhưng hơn nữa là khí chất hoặc nhân của y, nhìn có vẻ như ôn nhuận như nước, kì thực lại rét lạnh giống như băng, dựa vào kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nhiều năm của hắn, sự đáng sợ của người này cũng không hề kém nhiều ít so với nam tử đeo mặt nạ kia, cũng là nhân vật mà tốt nhất đừng để bị coi là địch, đáng tiếc Thiên Kì lại bị vẻ ngoài mê hoặc, dám trêu chọc người này.

Cảm nhận được ánh mắt từ bên cạnh Thủy Nguyệt Công Tử kia quét tới, Nguyễn Ngao vội vàng cúi đầu, tuy nói mới vừa rồi Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu nói buông tha cho Thiên Kì, nhưng Tôn Chủ không đồng ý, thì có tác dụng gì, đang lúc ai thán, lại nghe ngữ thanh trầm tháp kia nói: "Đã nói, đem hắn dẫn đi, hay là chưa nghe thấy? Hoặc là nghĩ muốn lưu lại?"

Nguyễn Ngao nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu lên, hắn chưa từng dự đoán được, Tôn Chủ đúng là lệnh theo lời nói của Trình Tử Nghiêu, hắn nhớ đến, bất luận như thế nào được sủng ái, Tôn Chủ cũng không hội cho phép người bên cạnh thay hắn hạ lệnh, người cuồng ngạo như thế, chưa từng đối với ai dung túng như vậy?! Trong lòng đã là khiếp sợ phi thường, cố gắng thu liễm thần sắc nổi lên trong mắt, Nguyễn Ngao trong miệng lại lập tức đáp: "Tạ ơn Tôn Chủ, thuộc hạ tức khắc đưa hắn mang đi, nếu tái va chạm Tôn Chủ cùng Thủy Nguyệt Công Tử, không cần Tôn Chủ động thủ, thuộc hạ sẽ tự mình xử trí hắn."

Nói xong, Nguyễn Ngao liền túm lấy tay của Nguyễn Thiên Kì, giống như sợ người trong phòng đổi ý, dắt hắn vội vàng chạy ra phía ngoài.

Nhìn chăm chú vào Nguyễn Ngao rời đi, Kì Minh Nguyệt tựa vào lồng ngực người bên cạnh: "Phụ Hoàng có muốn hỏi ta vì sao buông tha hắn?"

"Người này không quan trọng gì, vẫn chưa được đặt ở trong mắt Minh Nhi, tha hay không cũng chỉ là việc râu ria, nếu Minh Nhi vì giúp Phụ Hoàng tính toán, không muốn tổn hại mặt mũi của Nguyễn Ngao, bỏ qua cho Nguyễn Thiên Kì một mạng, Phụ Hoàng cũng không để ý, xem ở việc Nguyễn Ngao vì Phụ Hoàng tân lực làm việc nhiều năm, buông tha Nguyễn Thiên Kì cũng là có thể". Kì Hủ Thiên tất nhiên biết hắn vì sao buông tha Nguyễn Thiên Kì, trong lòng chỉ có vui mừng, làm sao còn muốn mở miệng hỏi. "Hắn đối với Minh Nhi nổi lên ý niệm không nên có trong đầu, Phụ Hoàng đã cũng đã thực hiện trừng phạt, nói vậy từ giờ trở đi hắn cũng sẽ không thể sống thoải mái, sống không bằng chết, có thể so với việc trực tiếp lấy tính mệnh của hắn còn thú vị hơn..." Nghĩ đến một chưởng mới vừa rồi đánh ra kia, Kì Hủ Thiên hơi hơi nhếch lên khóe môi, lộ ra một mạt tàn nhẫn mà lại tà khí mỉm cười. (=.=b Đang tính théc méc seo anh nhân đạo thía, hóa ra, chậc chậc ... *ngồi run*)

Nhìn thấy ý cười bên môi của Phụ Hoàng, Kì Minh Nguyệt nhướn mày vẻ hiểu rõ, chẳng trách Phụ Hoàng lại dễ dàng để cho Nguyễn Ngao dẫn Nguyễn Thiên Kì đi như thế, theo tính cách của Phụ Hoàng, một chưởng kia chắc chắn sẽ khiến Nguyễn Thiên Kì ăn nhiều đau khổ, muốn sống không được, không biết là chặt đứt kinh mạch, hoặc là phế đi võ công, hay là cái gì khác?

Thấy Minh Nhi trong mắt lộ ra ý hỏi, Kì Hủ Thiên vỗ về mái tóc của hắn đáp: "Chỉ là làm cho hắn nếm thử chút tư vị kinh mạch nghịch chuyển ra sao thôi, cứ cách mỗi ba ngày phát tác một lần, tha cho hắn không chết, đã là tử tế với hắn, nhưng mặt khác, liền phải hảo hảo mà chịu a, ai kêu hắn đối Minh Nhi động

niệm." Minh Nhi chỉ có thể thuộc của hắn, nếu có chút người nào khác mơ ước, hắn thì sẽ làm cho người nọ biết, động không nên có ý niệm trong đầu, là việc sai lầm đến mức nào.

"Phụ Hoàng vẫn là bá đạo như thế" Kì Minh Nguyệt trong miệng nói như vậy xong, trong mắt lại hàm chứa ý cười, đối với sự thống khổ Nguyễn Thiên Kì sẽ phải chịu không có nửa phần đồng tình. "Sống không bằng chết, thật là so với trực tiếp giết hắn thú vị hơn, chỉ là… Phụ Hoàng không lo lắng Nguyễn Ngao đau lòng đứa con, không thể tái an tâm làm việc cho người ư?" Nguyễn Ngao xem ra có thể xác định là người thủ cựu bảo thủ, đối với đứa con có thể kế thừa hương khói tất nhiên là yêu thương hết mực, nếu gặp Nguyễn Thiên Kì cứ cách ba ngày liền phải chịu nỗi khổ kinh mạch nghịch chuyển, không biết là liệu còn có thể nhớ rõ thân phận của mình, đến lúc đó nếu là muốn đối Phụ Hoàng gây bất lợi, khiến cho Phụ Hoàng không thể không loại bỏ kẻ đắc lực như thế thì thật là đáng tiếc.

"Minh Nhi không cần vì Phụ Hoàng lo lắng, nếu là Nguyễn Ngao quả thực có tâm đó, bị hủy cũng không quá đáng tiếc" Kì Hủ Thiên nói xong đưa hắn ôm vào lòng, đi tới bên giường nhẹ nhàng đặt xuống, mới tiếp tục nói: "Nguyễn Ngao người này, làm việc từ trước đến nay cẩn thận, đối với việc không nắm chắc, hắn là nghĩ cũng sẽ không nghĩ muốn làm, lấy thái độ làm người của hắn, tuyệt không dám sinh ra ý đồ nghịch phản, đối với giang hồ thế cục cùng vị trí của bản thân, hắn từ trước đến nay là so với bất cứ ai đều hiểu rõ ràng, nói cách khác, hắn vốn là kẻ thức thời, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, hắn trong lòng đều có một phen suy tính." Liền cũng là bởi vì nguyên nhân này, hắn mới có thể để cho Nguyễn Ngao ngồi lên vị trí minh chủ, nhận lấy quyền bính, những năm gần đây, hắn thật là làm được không tồi, chưa từng có chút dị động.

Nghe Kì Hủ Thiên nói như vậy, Kì Minh Nguyệt liền thả tâm, kéo lấy thân thể Phụ Hoàng nằm xuống giường, nghịch nghịch tóc của y, trong miệng nói: "Mà nay các đạo nhân mã đều đến Vân Hạo Sơn Trang, xem ra Thiên Hạ Đại Hội lần này quả thực long trọng, Lan Cẩn kia lại vẫn là chưa từng hiện thân, thật cũng lợi hại, ở lúc nhiều người như vậy chờ đợi, vẫn không thấy bóng dáng, nói vậy ở trên đường đi qua trấn phía trên Vân Hạo Sơn Trang, cũng đều đã có không ít người chờ ở đó, trong đó nói không chừng có cả An Dương sứ giả."

"Minh Nhi không cần lo lắng nhiều lắm, đợi Lan Cẩn hiện thân, An Dương chắc chắn sẽ có hành động, người này nếu đúng là truyền nhân của là Huyền Thai Lão Nhân, mà lại để cho trước khi tới Sơn trang lại dễ dàng rơi vào tay An Dương thì chỉ là đổ hư danh, không gặp cũng không sao." Kì Hủ Thiên nói đến đây, lại ở trên môi hắn hạ xuống mấy nụ hôn khẽ, vuốt ve khuôn mặt của hắn: "Đêm qua là Phụ Hoàng phóng túng, Minh Nhi nếu là cảm thấy mệt, không bằng ngủ tiếp một lát nữa được không?"

"Minh Nguyệt đã nói qua, cũng không phải là kẻ yếu ớt" quay về hôn Kì Hủ Thiên, lúc này hắn cũng không cảm thấy quá mức mệt mỏi: "Có công hiệu của Bạch Phù, không hề bị thương, chỉ là dưới thân còn có chút khó chịu."

"Là Phụ Hoàng không tốt, chưa kịp giúp Minh Nhi rửa sạch, nói vậy lúc này còn có không ít ở lại trong cơ thể Minh Nhi a" ngón tay dọc theo thắt lưng hắn tiến nhập vào trong hậu đình, mới tiến vào một chút, đầu ngón tay liền chạm được không ít niêm nị vật, làm như nhớ tới cái gì, y tà tà cười, dán sát vào bên sườn của người trong lòng, liếm hôn một chút, ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp: "Minh Nhi quả thực rất lợi hại, có thể nuốt nhiều như vậy……" (=.=b anh nói chuyện biết xấu hổ chút được hông Thiên ca, chậc …)

"Nếu không có Phụ Hoàng làm quá mức, làm sao lại như thế". Nghiêng đầu hướng Kì Hủ Thiên miết đi liếc mắt một cái, Kì Minh Nguyệt nhướn mày chế nhạo: "Nên là Phụ Hoàng lợi hại mới đúng." Lần này so với trước kia càng nhiều thêm, đúng là chân chính muốn hắn nguyên một đêm, cũng không biết Phụ Hoàng tinh lực lại dồi dào thế, tuy nói hắn cũng không kém nhiều ít, nhưng so sánh với tuổi tác mà nói, như thế nào cũng là hắn tuổi trẻ thanh niên hơn, nhưng so với Phụ Hoàng lại vẫn là chịu thua trước, thân là nam tử ở trong lúc đó lại bại bởi người khác, mặc dù chỉ là một chút, cũng đã là đủ để khiến hắn buồn bực. (Htran: =.=b Chậc. Ài. Để đề phòng có bạn đầu óc vẫn còn trong sáng không hiểu, bợn xin giải thích ở đây em Minh Nhi nhà mềnh ý nói là em ý trẻ tuổi hơn, lẽ ra phải sung sức hơn trong lúc XXOO, nhưng mà không ngờ Thiên Ca nhìu tuổi hơn lại "thú tính" cao hơn như vậy, khiến em lần nào cũng cam bái hạ phong á, chậc chậc, hắc hắc hắc. Ta nói Thiên ca đúng là thú tính đại phát mà)

Nhìn ra hắn không cam lòng, Kì Hủ Thiên ha ha cười, ở trên môi hắn lại hôn một chút, mới đứng dậy nói: "Phụ Hoàng liền sai người múc nước, tắm rửa xong Minh Nhi liền sẽ không khó chịu."

_____ Hết chính văn chương thứ 89 _____

90. Chương 90: Xưng Hô

Nhìn Kì Hủ Thiên xoay người đi gọi người chuẩn bị nước tắm, Kì Minh Nguyệt từ trên giường đứng dậy, trong Vân Hạo Sơn Trang, bất luận ở khu sân nào, nếu là không có người phân phó, người hầu hạ nhân đều chỉ biết đứng chờ ở khu ngoài, sẽ không tùy ý tiến vào, nói vậy nhất định là quy củ Vân Cảnh Hạo định ra, dù sao cũng là Vân Cảnh Sơn Trang, ngày thường người giang hồ lui tới ra vào bên trong trang đếm không hết, người trong giang hồ lại có đủ loại cổ quái, hoặc là cũng có chút việc không muốn bị người khác chứng kiến, định ra quy củ thật cũng là rất đúng.

Một bên nghĩ như thế, mới tính toán cởi áo ra, đã thấy Phụ Hoàng quay lại, chỉ chốc lát sau, liền có người tới trước cửa, sau khi cúi đầu hành lễ, mới cẩn thận đem dục dũng (bồn tắm) nâng tiến vào, lại đem những vật cần thiết để tắm rửa nhất nhất chuẩn bị thật tốt, từ đầu tới cuối không hề phát ra một tiếng nói chuyện bàn luận nào, cũng không ngẩng đầu, chỉ là đem vật đều chuẩn bị ổn thỏa, mới lại yên lặng lui xuống.

"Minh Nhi còn không cởi áo." Kì Hủ Thiên thoát hạ y bào, đã bước ngồi vào trong bồn tắm trước.

Mặc dù không so được với bể tắm lớn trong cung, nhưng Vân Hạo Sơn Trang đãi khách hiển nhiên cũng không keo kiệt, mặc dù đã tiến nhập thêm một người, đợi khi Kì Minh Nguyệt bước vào, vẫn bất giác thấy thoải mái, bất luận là trong phòng bố trí hay là trà bánh được chuẩn bị, đủ loại chi tiết đều có thể nhìn ra Vân Cảnh Hạo nhất định là người cẩn thận, nơi chốn đều lo lắng chu đáo thoả đáng, lại có lẽ là bởi vì nơi này là chỗ bọn hắn hai người lưu lại, mới lại càng hết sức cẩn thận.

Bước vào trong nước, cảm giác độ ấm thích hợp ôn nhuận làm cho Kì Minh Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, tựa vào trên người Kì Hủ Thiên, hơi hơi mở chân ra, để cho đầu ngón tay Phụ Hoàng từ trên sống lưng hạ xuống tiến nhập vào trong cơ thể, mỗi một lần hoạt động kích tình xong, Phụ Hoàng đều giúp hắn tắm rửa, nhiều lần rồi cũng quen, đối với việc này chưa từng có cảm giác ngượng ngùng, lúc này tất nhiên là cũng sẽ không có. (>"< thiên="" ca="" dạy="" minh="" nhi="" thói="" quen="" gì="">

Nằm ở trong lồng ngực Phụ Hoàng nhớ tới nguyên nhân bọn họ ở đây lúc này, Kì Minh Nguyệt lại không thể không nghĩ tới Lan Cẩn, lúc trước nghe được Lan Cẩn ở phụ cận của Vân Hạo Sơn Trang hiện thân, rồi sau đó lại không thấy bóng dáng, không biết khi nào mới có thể ở bên trong trang thấy được người này.

Đẩy ra mái tóc đen ẩm ướt của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên thấy hắn hai mắt khép hờ, không biết suy nghĩ cái gì, liền mở miệng hỏi: "Minh Nhi lại đang lo lắng chuyện gì?" Trong miệng hỏi, động tác trong tay lại cũng không dừng lại, theo thắt lưng mềm mại tham nhập vào hậu đình của hắn, đầu ngón tay chậm rãi tiến vào, có độ trơn của tình dịch cùng nước, cũng không chút khó khăn, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, hắn cẩn thận đem bạch trọc phía trong chậm rãi dẫn ra.

"Ta nghĩ tới Lan Cẩn." Lan Cẩn người này còn chưa hiện thân, bên trong trang đã ngấm ngầm mãnh liệt, nếu hắn lần này chọn chủ vốn là có ý đồ riêng, không biết sau này sẽ như thế nào.

Kì Hủ Thiên nghe vậy, ngón tay tham nhập nhất thời lại tiến sâu vào thêm vài phần, liền ở trong đám tình dịch phía trong vách tường liên tục một trận gây xích mích: "Lúc này Phụ Hoàng cũng thật hiếu kì, không biết Lan Cẩn kia đến tột cùng có mị lực gì, lại làm cho Minh Nhi như thế bận tâm không quên, lúc nào cũng đều muốn hắn, ân?"

Phát hiện dị động trong cơ thể, Kì Minh Nguyệt không khỏi khẽ run một chút, hiển nhiên biết mới vừa rồi vô tình trả lời đã khiến Phụ Hoàng sinh giận, chỉ có thể ôm lấy cổ y, ở đôi môi đang mím lại kia khẽ hôn, đẩy ra cánh môi của y, dùng lưỡi trấn an, một lúc thật lâu sau, mới nghiêng đầu thở gấp nói: "Minh Nguyệt chỉ là tò mò thôi, Lan Cẩn người này, bất luận cuối cùng chọn ai làm chủ, đều dẫn tới An Dương đem Thương Hách coi là kình địch, hắn lần này gây nên, thật sự là vì lựa chọn người để hắn có thể đem sở học phò trợ, hay còn có ý khác, không thể không khiến người sinh nghi."

"Bất luận Lan Cẩn như thế nào, An Dương đều đã đối với Thương Hách có mưu đồ ý, lần này ra cung, cũng chỉ là nghĩ muốn nhìn một cái An Dương đến tột cùng ý muốn như thế nào, Lan Cẩn kia lại sẽ dẫn đến sóng gió gì" ở bên môi hắn khẽ hôn một chút, ngón tay bên trong của Kì Hủ Thiên lại chậm rãi thực hiện động tác: "Minh Nhi không cần vì thế hao tâm tốn sức, đến lúc đó sẽ biết thôi."

Giúp hắn tắm rửa sạch thân mình, lại dùng tạo hương ở trên người hắn tinh tế lau, nhớ tới xưng hô của Minh Nhi từ lúc ra cung với hắn, Kì Hủ Thiên mỉm cười mở miệng hỏi: "Phụ Hoàng nhớ tới, Minh Nhi bên ngoài, tựa hồ là gọi tục danh của ta, vì sao lúc ở cùng một chỗ lại không dùng?" Lúc trước ở Lưu Danh Quán, lúc ở trước mặt Diễm Thanh, lần đầu nghe Minh Nhi gọi hắn là Hủ, lúc ấy tất nhiên là trước mặt kẻ khác không tiện xưng hô như trong cung, rồi sau đó vào giang hồ, Minh Nhi liền cũng lấy cái tên này gọi hắn, ngày thường lại vẫn như trước gọi hắn là Phụ Hoàng, nhưng thật ra khiến hắn có vài phần tò mò.

"Phụ Hoàng cũng không phải gọi ta là Tử Nghiêu sao?" Lấy nước vuốt lên mái tóc của Phụ hoàng, hắn cầm trong tay mái tóc đen tuyền, ve vuốt ở trong lòng bàn tay: "Nếu ở bên ngoài, tất nhiên không thể dùng xưng hô trong cung, tục danh của Phụ Hoàng vốn không thể bị người khác biết được, chỉ có thể xưng hô như vậy, hay là Phụ Hoàng không vui?" Nâng mắt lên, hắn nhìn sâu vào trong cặp mắt hẹp dài thâm thúy kia.

"Như thế nào lại không vui chứ, chỉ cần là Minh Nhi, loại nào xưng hô Phụ Hoàng cũng không để ý." Nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, Kì Hủ Thiên khóe môi khẽ nhếch, lộ ra ý cười trả lời.

"Ta vốn là nhi tử của Phụ Hoàng, đây là sự thật, bình thường ở trong cung gọi Phụ Hoàng, liền cũng không nghĩ muốn sửa" Xưng hô hắn là "Hủ", chỉ là ở bên ngoài, lấy hắn mà nói, gọi y là Phụ Hoàng đã là thói quen: "Nếu Phụ Hoàng cùng ta, vốn không thèm để ý cái gì huyết mạch, Minh Nguyệt cần gì phải kiêng kị xưng hô?" Với bọn họ hai người mà nói, quan hệ huyết thống của hai người vẫn chưa trở thành chướng ngại, tự nhiên cũng sẽ không rối rắm chuyện xưng hô, nói vậy Phụ Hoàng cũng không phải để ý chuyện này.

Quả nhiên Kì Hủ Thiên nghe lời nói của hắn, trên mặt ý cười càng dũ phát rõ ràng, ở y thấy được, trên đời cũng chỉ có một mình Minh Nhi mới có thể hợp với y như thế, hai tay ở trên người hắn nhẹ vỗ về, giúp hắn tẩy sạch thân mình, nhớ tới tục danh mà Minh Nhi tự xưng bên ngoài, Kì Hủ Thiên chậm rãi mở miệng hỏi: "Trình Tử Nghiêu…… Chính là tên trong quá khứ của Minh Nhi?" Quá khứ mà hắn nói tới, hiển nhiên là chỉ Minh Nhi ở kiếp trước, chưa bao giờ để ý quá khứ của Minh Nhi như thế nào, lại biết hắn quả thực đã rất vất vả, trước kia lúc hắn trúng niệm trần, liền đã biết người hiện giờ ở trong lòng hắn đã trải qua những quá khứ khủng khiếp thế nào, lúc này nhớ lại, vẫn là thấy đau lòng, đẩy ra mái tóc của hắn, lại ở trên trán hắn hạ xuống mấy nụ hôn.

Nghe được câu hỏi của Phụ Hoàng, hắn gật gật đầu: "Đó là một trong những tục danh đã dùng trong quá khứ, cũng không có hàm nghĩa gì lớn, chỉ là lúc thân tử (chết), vừa lúc đang dùng cái tên này thôi." Lúc ấy tự xưng như thế cũng chỉ là nhất thời nảy lên trong đầu, cho đến lúc Phụ Hoàng ở trước mặt người khác lấy tên này xưng hô với hắn, mới có cảm giác cái tên này thực sự thuộc về mình.

Nghe Minh Nhi nhắc đến việc tử vong ở kiếp trước, Kì Hủ Thiên nhịn không được nhíu mày nói: "Phụ hoàng thấy được Minh Nhi đã phải chịu không ít khổ." Tử vong tuy chỉ là việc trong một cái chớp mắt, một đời kiếp trước của Minh Nhi cũng là chỗ hắn không thể chạm, nhưng lúc này nghe Minh Nhi nhắc đến, hắn vẫn là nhịn không được sinh ra tức giận, hận không thể đem những kẻ đối hắn bất lợi ra trừng phạt.

Phát hiện Kì Hủ Thiên sinh giận, Kì Minh Nguyệt hiểu rõ lấy tay day nhẹ lên hàng lông mày nhíu chặt của y: "Phụ Hoàng không cần như thế, lúc ấy chỉ là nhất thời đại ý, thế thân cho đồng bọn cản một kích thôi, còn chưa cảm thấy được như thế nào, liền mất ý thức, thật sự cũng không thấy quá nhiều thống khổ." Nếu không phải bởi vậy, liền không có cuộc đời này, cũng sẽ không gặp gỡ người này, tuy thân là nhi tử của y, hắn đối Phụ Hoàng cũng đã là không thể dứt bỏ, tâm tính tướng mạo xử sự thủ đoạn, bất luận là điểm nào, Phụ Hoàng với hắn, đều là người phù hợp nhất.

Mặc dù nghe nói Minh Nhi là vì người khác mà chết, làm hắn cảm thấy rất khó chịu, nhưng nếu không có như thế, Minh Nhi sao lại đến bên người hắn, nghĩ đến đây, Kì Hủ Thiên cũng chỉ có thể ôm sát người trong lòng nói: "Minh Nhi ở bên cạnh Phụ Hoàng, Phụ Hoàng nhất định sẽ không cho ngươi gặp gỡ hung hiểm, nhưng Minh Nhi cũng phải cẩn thận, ra bên ngoài cung, không so được với ở trong cung, thân phận Ám Hoàng của ta mặc dù khiến kẻ khác kiêng kị, nhưng là lúc Lan Cẩn xuất hiện, tất sẽ dẫn tới đại loạn, nếu

là khiên nhạ tới Minh Nhi, Minh Nhi nhất định không thể do dự, nếu lúc đó có chút nguy hiểm, cứ tùy ý xuống tay giết, bất luận hắn là người nào."

"Phụ Hoàng lo lắng quá rồi, Minh Nguyệt đâu phải là kẻ mềm lòng, nhân không phạm ta, ta tự sẽ không phạm nhân, nếu là có kẻ tự tìm tử lộ, ta cũng sẽ không nề hà tánh mạng của tất cả những kẻ khác."

"May mà Minh Nhi có Thiên âm cùng nỉ hồ hộ thân, Phụ Hoàng cũng không tất quá mức lo lắng, nếu không phải tin tưởng khả năng của Minh Nhi, Phụ Hoàng cũng sẽ không cho ngươi đi trước một mình ra cung."

"Thiên Hạ Đại hội há có thể bỏ qua, mắt thấy đã là càng ngày càng thú vị, nếu Phụ Hoàng muốn Minh Nguyệt lúc này hồi cung, Minh Nguyệt dù thế nào cũng không đáp ứng." Võ lâm minh chủ Nguyễn Ngao, Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo, Huyền Thai truyền nhân Lan Cẩn, còn có Vô Hào bỗng nhiên rời đi, tới lúc này rồi, hắn là tuyệt đối không thể quay lại hoàng cung. (>"< ế,="" nhắc="" mới="" nhớ,="" bé="" hào="" của="" ta="" bỏ="" đi="" từ="" lúc="" tới="" sơn="" trang="" mà="" chưa="" về="" nha,="">"<>

"Phụ Hoàng tất nhiên biết, may mà trong cung cũng không có sự vụ gì đặc biệt, Phụ hoàng lúc này có thể bồi bên cạnh Minh Nhi, bằng không Phụ Hoàng không thể yên tâm để Minh Nhi một mình ở nơi này." Kì Hủ Thiên nói xong, thấy hai người trên người đều tẩy rửa sạch sẽ, đem Kì Minh Nguyệt ôm vào lòng, bước khỏi bồn tắm, lại buông xuống sa liêm trong phòng, mới sai người đem bồn tắm ra ngoài.

Ôm Kì Minh Nguyệt ngồi trên giường, hai người y, vẫn giống như ngày thường, Kì Hủ Thiên bắt đầu giúp hắn làm khô tóc, Kì Minh Nguyệt tất nhiên cũng làm như thế, sau khi vận công làm khô mái tóc ẩm ướt, Kì Hủ Thiên mở miệng nói: "Xong chuyện Thiên Hạ Đại Hội này, cũng không thể tái trì hoãn, phải cùng Phụ Hoàng hồi cung, đến lúc đó Minh Nhi chớ có lưu luyến giang hồ, nói với Phụ Hoàng ngươi không muốn hồi cung." Hắn duy nhất lo lắng đó là Minh Nhi ngại trong cung nặng nề, muốn bên ngoài du lịch.

Đối với lo lắng của y, Kì Minh Nguyệt tất nhiên là hiểu rõ ràng: "Phụ Hoàng cứ yên tâm đi, ngoài cung tuy có thú vị, nếu không có Phụ Hoàng làm bạn, Minh Nguyệt liền sẽ không quá mức lưu luyến, nếu không phải sự tình lần này liên quan đến An Dương, ta cũng sẽ không rời cung." Nếu không phải lúc ấy Diễm Thanh nói tới cổ độc làm cho hắn sinh hứng thú, hắn cũng sẽ không ra cung đi vào nơi này.

"Mặc dù Minh Nhi thật sự muốn rời cung, Phụ Hoàng cũng sẽ dùng hết thảy thủ đoạn đem ngươi khóa ở trong cung." Nếu Minh Nhi quả thực sinh ý niệm rời cung, y liền tình nguyện khóa hắn cả đời, cho dù Minh Nhi oán hắn, cũng tuyệt sẽ không thả hắn rời đi. Y đối Minh Nhi đã là không thể buông tay, Minh Nhi cuộc đời này chỉ có thể là thuộc về y.

Nghe ra ý trong lời nói của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhưng cũng không tức giận, tình cảm của Phụ Hoàng đối hắn bá đạo như thế, cũng không làm hắn sinh ghét, ngược lại, cảm giác bị người như thế mong muốn, còn làm hắn có vài phần vui vẻ sung sướng, đối với hắn, hắn đã muốn vật gì, liền đem vật đó nắm chặt trong tay, Phụ Hoàng tâm ý ra sao, hắn sao lại không hiểu: "Nếu là như thế, Phụ Hoàng tính toán khóa ta như thế nào?" Chưa bao giờ từng có ý rời đi Phụ Hoàng, câu hỏi này cũng chỉ là một câu vui đùa thôi.

Không ngờ Kì Hủ Thiên lại mím môi, đưa hắn đột nhiên kéo vào trong lòng,ngực, bên tai hơi thở nhẹ phất qua, nghe được tiếng nói trầm thấp dễ nghe kia của Phụ Hoàng nói nhỏ: "Nếu là như thế, Phụ Hoàng liền đem Minh Nhi khóa ngủ trong cung, ngày ngày yêu thương, làm cho Minh Nhi ngay cả lực xuống giường đều không có, thẳng đến rốt cuộc nhớ không nổi việc ra cung mới thôi…… Minh Nhi cảm thấy biện pháp này được không?" (^o^b Biện pháp hay ho ghê, *ham hố chờ đợi khuyến khích bé Nguyệt trốn ra cung*)

"Cũng được, chỉ tiếc…là không có một ngày này a…" Kì Minh Nguyệt ha ha cười, đẩy hắn ra, đứng dậy bắt đầu mặc vào ngoại bào, nhìn Kì Hủ Thiên vẫn nằm ở trên giường mỉm cười nhìn hắn, tùy ý buộc lại mái tóc đen nói: "Phụ Hoàng nếu là mệt mỏi, liền nghỉ thêm một lát, ta đi ra gian ngoài một chút, đến lúc đồ ăn sáng mang tới liền quay về."

Đem mấy lời lúc trước Phụ Hoàng nói với hắn tặng trở về, hắn vẫn là đối với việc Phụ Hoàng coi thường sức chịu đựng của hắn canh cánh trong lòng, đêm qua tuy là phóng túng, với thân mình hắn mà nói nhưng cũng không có trở ngại gì, Phụ Hoàng lại luôn lo lắng hắn mỏi mệt, đồng dạng đều là nam tử, hắn cũng tằng ăn vào Quỳnh Châu, lại có Bạch Phù trợ lực, hắn sao lại như thế dễ dàng bị mệt, tuy rằng thân mình xác thực không thoải mái, cũng chỉ là có một chỗ kia mà thôi. (hề, cái chỗ kia í í *đỏ mẹt chỉ trỏ)

Kì Hủ Thiên tựa vào bên giường, tất nhiên biết Minh Nhi vẫn là đối với lời nói lúc trước của hắn rất có oán giận, thấy y đứng dậy hướng ra phía ngoài bước đi, trong bước đi lại có chút khác thường rất nhỏ, bất giác cười khẽ lên, đứng dậy đưa hắn kéo vào trong lòng: "Minh Nhi không nên cậy mạnh mới được…" Dán tại phía sau của hắn, ngữ thanh giống như ẩm ướt trầm thấp tiếp tục nói: "…Phụ Hoàng chỉ là thấy đau lòng a." Nói xong, một tay nắm lấy thắt lưng hắn, một tay kéo tới phủ vào phía giữa mông của hắn.

Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu, đang muốn nói cái gì, bỗng nhiên ngoài cửa sổ có một vật xẹt qua, cẩn thận nhìn lên, đúng là Tiểu Hắc: "Là trong cung gởi thư đến?" Giương mắt nhìn Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt đoán không biết là có gì chuyện quan trọng.

"Trong cung vô sự, Lưu Dịch sẽ để ý chu toàn, đây là Tương Dao truyền đến đến tin tức về Lan Cẩn." Nếu là hắn đoán không sai, thân phận của Lan Cẩn nhất định không đơn giản.

Thấy Tiểu Hắc nhảy vào trong phòng, Kì Minh Nguyệt đang muốn đi lấy là thư trên đùi nó, bên ngoài viện lại truyền đến ngữ thanh của một người: "Ám Hoàng có ở đó không?" ?

Lấy tên Ám Hoàng xưng hô, ngữ khí hơi trào phúng, không phải Phạm Hạo kia thì là ai.

_____ Hết chính văn chương thứ 89 _____

91. Chương 91: Hiểu Lầm

Hê hê… Ai hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Rất thú vị nha. Đọc rồi sẽ rõ. Hắc hắc

Kì Hủ Thiên tất nhiên là nghe thấy tiếng nói ngoài cửa truyền đến, nhưng không đáp lại, chỉ là ở bên môi Kì Minh Nguyệt lại liếm hôn một chút, mới xoay người ở bên cạnh bàn ngồi xuống ghế, gở xuống một quyển chỉ tiên ở trên chân của Tiểu Hắc, đối ngữ thanh ở bên ngoài thoáng như không nghe thấy, mở lá thư ở trong tay ra, chăm chú xem xét.

Kì Minh Nguyệt thấy vậy, mặc dù rất hiếu kì Tương Dao truyền đến tin tức tình báo gì, nhưng Phạm Hạo vô cớ mà đến cũng nên tiếp đón, người này cùng Phụ Hoàng trong quá khứ từng có tiếp xúc, hắn thật muốn biết được y đối với Phụ Hoàng đến tột cùng là loại tình cảm nào. Liễm hạ đôi mắt mang theo vài phần hứng thú, hắn sửa sang lại quần áo liền hướng phía bên ngoài bước đi.

Trước sân, hai mạt thân ảnh một đen một đỏ hãy còn đứng yên lặng, một người chắp hai tay đứng trước tán cây, một người lại lẳng lặng đứng ở phía sau y, trang phục màu đen cùng tay áo màu đỏ phất phới ở trong một tĩnh một động, xa xa nhìn lại, liền có vẻ thập phần đáng chú ý, đúng là Hỏa Sát Lâu chủ Phạm Hạo cùng tả thị vệ của hắn Lương Yên.

Đi đến còn cách một đoạn khoảng cách, Kì Minh Nguyệt ngừng bước, đánh giá hai người trước mặt, nhưng không nói lời nào, cho đến khi Phạm Hạo nhíu nhíu mày, nghiêng đầu hướng hắn trừng mắt nhìn lại, mới chậm rãi đưa tay chạm cằm đối hắn nói: "Phạm Lâu chủ thức dậy thật sớm, đến đây không biết là có chuyện gì?"

Phạm Hạo vẫn như trước đứng yên trừng mắt, liếc mắt nhìn một cái người được ca tụng là Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu, trong lòng đã có vài phần nghi hoặc, không thấy người nọ hiện thân, người bên cạnh hắn lại đi ra trước đáp lời, không phải xuất từ mưu kế này nọ của người kia, mà là Trình Tử Nghiêu người này quả thực cùng sủng thị lúc trước bất đồng. Y thế nhưng không chút nào sợ người kia, Ám Hoàng ở trong chốn giang hồ, chính là nhân vật khiến người nghe thấy liền biến sắc, Trình Tử Nghiêu này không biết là lịch duyệt còn thấp, hay là thật sự bất phàm đến khiến cho người nọ động tình, mới có thể dung túng y như thế.

"Xem ra Ám Hoàng quả thực đối với ngươi sủng ái phi thường, nếu bị người nhìn thấy Thủy Nguyệt Công Tử lúc này, chắc chắn sẽ không bao giờ có người gọi ngươi là ánh trăng trong đáy nước – Thủy Nguyệt công tử nữa …" Phạm Hạo vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc trước của hắn, lại hơi nhếch môi, mang theo chút ý tứ đùa cợt hàm xúc, cất giọng trêu chọc.

Kì Minh Nguyệt sao lại không biết ngụ ý của Phạm Hạo, đầu ngón tay chạm tới vùng bên cạnh cổ, mặc dù không nhìn thấy như thế nào, nhưng sau một đêm tận tình như vật, lúc này ở cổ cùng sau tai nhất định là nhiều điểm đỏ sẫm đi, khiến người vừa nhìn liền biết: "Tử Nghiêu vốn dĩ không phải cái gì hoa trong gương, trăng trong nước, nghe thật mơ hồ, người khác nghĩ gọi thế nào theo ý muốn là việc của bọn họ, ta cùng với Hủ như thế nào, tất nhiên cũng cùng người vô can, Phạm lâu chủ không phải là lo nhiều chuyện quá sao?"

Phạm Hạo nhìn dâu vết tình sự kéo dài tới tận phía trong vạt áo của hắn, thấy hắn cũng không có thái độ nhăn nhó gì, đúng là không chút nào để ý thản nhiên thừa nhận, không khỏi cũng có vài phần ngoài ý muốn, nghe được xưng hô của hắn đối với người nọ, liền lại kinh ngạc nói: "Hủ? Ám Hoàng tên là Hủ? Ngươi thế nhưng lại biết được tục danh của hắn?" Người nọ xuất thân cùng lai lịch không người nào biết, tướng mạo ra sao, tuổi tác bao nhiêu, toàn bộ chỉ có thể dựa vào phán đoán, càng miễn bàn tục danh, cho dù ngay cả là cách xưng hô, cũng là người trong giang hồ âm thầm đặt rồi gọi, nhưng Trình Tử Nghiêu này, xác nhận tùy ở bên cạnh hắn mới không lâu, cũng đã biết kỳ danh của hắn, còn dám như thế tùy ý gọi ra miệng, quan hệ của hai người đến tột cùng ra sao, lúc này liền không khỏi khiến cho người khác phải một phen cân nhắc.

"Có phải tục danh của y hay không, Phạm lâu chủ không cần biết, Tử Nghiêu cùng hắn quan hệ ra sao, cũng không cần Phạm lâu chủ quá mức lo lắng, xem ở việc các ngươi đã từng nhận thức trong quá khứ, Phạm lâu chủ lại nợ hắn một mạng chi ân, Tử Nghiêu liền cũng không so đo này đó, chính là Phạm Lâu chủ nên nhớ rõ, tuyệt đối đừng đem tâm tư của năm đó kéo dài tới hôm nay, miễn cho …" Kì Minh Nguyệt nói đến đây, nhẹ liếc mắt một cái nhìn Lương Yên bên cạnh Phạm Hạo, thấy hắn vẫn như trước lẳng lặng đứng ở phía sau Phạm Hạo, đôi mắt cúi xuống nhìn không rõ thần sắc, nhưng hơi thở như ngọn lửa của hắn lại trong thoáng chốc ảm đạm đi vài phần. (Htran: *che miệng cười* hô hô, Minh Nhi nhà mềnh ra oai với tềnh địch nha hô hô…)

Trong mắt lưu chuyển qua một chút ý cười, Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói: "… Miễn cho có người thương tâm."

Phạm Hạo chưa từng nghĩ sẽ nghe được lời ấy, lại lập tức nhíu mày, không biết vì sao liếc mắt một cái nhìn Lương Yên ở bên cạnh, lại quay đầu nhìn Kì Minh Nguyệt, trong mắt đã toát ra lửa giận nói: "Trừ bỏ xem không vừa mắt, ta sao lại đối cái loại người đó có tâm tư khác, tuy có tên gọi là Ám Hoàng, làm việc lại quái đản không kềm chế như thế, không hề tuân theo đạo lý nào, lại không coi ai ra gì, trừ Thủy Nguyệt Công Tử ngươi có thể chịu đựng hắn ra, người bên ngoài thật vô phúc tiêu thụ, hay là ngươi nghĩ rằng Phạm Hạo ta cũng như giống ngươi tình nguyện hầu hạ dưới thân kẻ khác?" (Á á á, cái tên nì, dám sỉ nhục Minh Nhi của mềnh, chém đứt đầu nóa đê q*_*p)

Phạm Hạo một phen hổn hển tức giận nói ra mấy câu nói này, mới nói xong, mới cảm thấy lỡ lời, người nọ với chính mình mà nói đúng là ân nhân cứu mạng, mặc dù không cam lòng, nhưng cũng phải thừa nhận, thật là nợ người nọ một tánh mạng, mới có thể sau khi trải qua lo lắng cùng hắn kết giao, chỉ là không ngờ, mới cùng người nọ sinh ra vài phần cảm giác thân thiết, người nọ lại tuyệt tích trong giang hồ, giống như hắn chưa từng xuất hiện, không hề có dấu vết nào có thể tìm thấy, lúc này tái xuất hiện, lại giống như chưa từng rời đi, vẫn như cũ bộ dáng làm việc không cố kỵ, cũng không hề đối với việc ngày đó rời đi có con tự phiến ngữ giải thích nào, thật có vẻ như chính y đem giao tình ngày xưa đặt quá nặng, tự giác cảm thấy buồn cười.

Lại nói tới lúc trước, mặc dù hắn thực sự có vài phần tình cảm khác, lúc này cũng đã sớm biến mất vô tung vô ảnh, lại không biết Trình Tử Nghiêu này làm thế nào biết được, dễ dàng bị y nói toạc ra như vậy, Lương Yên còn đang ở bên cạnh, người kia nói vậy chắc cũng đang ở trong phòng, Hỏa Sát Lâu chủ hắn, đúng là từ trước đến giờ lần đầu tiên thấy có chút chật vật như vậy, đối với Trình Tử Nghiêu, không biết nên như thế nào vãn hồi lời nói lỡ vừa rồi.

Lại nhìn Trình Tử Nghiêu, trong thần sắc y vẫn là thản nhiên, đúng là đối với lời nói của hắn không chút nào để ý: "Phạm Lâu chủ tựa hồ quá mức để ý việc này, Tử Nghiêu cùng với y, cả hai bên đều là tình nguyện thôi, đã như thế, cần gì phải coi trọng là ai hầu hạ ai."

Kì Minh Nguyệt đối với lời nói vừa rồi của y đúng là chưa hề để ý, tình cảm của hắn cùng Phụ hoàng trong lúc đó, cũng không phải quan hệ chủ nhân và kẻ dưới, trong lúc tình ái tự nhiên sẽ có cử chỉ giao hoan, ở trên hay dưới, cũng không phải việc trọng yếu, nếu là hắn nghĩ muốn, Phụ Hoàng chắc chắn cũng sẽ không để ý ở dưới thân hắn, chỉ là hắn vẫn bận tâm chính mình thân hình tuổi còn nhỏ, sợ không thể khiến Phụ

Hoàng cảm nhận được niềm vui thích giống như hắn bình thường, nên cũng chưa từng thật sự động ý muốn ở trên.

Hai người trong lúc đó đủ loại, căn bản không cần phải giải thích với kẻ khác, chỉ là thái độ của Phụ Hoàng đối với Phạm Hạo, tựa hồ cũng có chút đặc biệt, nói vậy lúc trước, Phạm Hạo với Phụ Hoàng mà nói, cũng coi như đang có vài phần loại tình cảm bằng hữu, cho nên tuy biết Phạm Hạo có vài phần ý với hắn, nhưng cũng chưa từng thực sự cùng với y có liên lụy quá lớn, bằng không, lấy việc phong lưu lúc trước của Phụ hoàng, nói không chừng cũng sẽ đưa y thu lưu ở bên người, mặc dù cũng chỉ là chơi đùa, nhưng thu phục người cuồng ngạo tự tin nhu thế, nhất định là cũng có chút thú vị đi. (Haiz, Minh Nhi nhà mình thi thoảng cũng ác quá cơ! Cơ mà mềnh thích hắc hắc hắc)

Ánh mắt ở trên người Phạm Hạo đánh giá vòng vo vài lần, đã qua từng ấy năm, khí phách cùng mị lực của nam tử ở trên người hắn đã hiện ra rõ ràng không thể nghi ngờ, trang phục hắc y vừa vặn làm rõ hình dáng rắn chắc, khuôn mặt thâm thúy, vẫn có thể thấy được bộ dáng tuấn tú, hai hàng lông mày rậm sát nhau, hai con mắt như ánh điện, khóe miệng khẽ nhếch mang theo vài phần tàn khốc, ở trên mặt người này lại tựa như một thanh loan đao sắc bén, mang theo vài phần sát khí, cũng rất là trầm ổn, vừa nhìn liền biết hắn làm việc nhất định có thể khiến cho người dưới tay kính phục, kia một thân khí thế cũng nhất định làm cho người trong giang hồ kiêng kị, nếu không có Phụ Hoàng, giang hồ lúc này, chắc chắn là thiên hạ của người này.

Lại đưa mắt nhìn một cái Lương Yên ở phía sau hắn, Kì Minh Nguyệt không định nhiều lời với những việc không phải của mình, ở hắn xem ra, Phạm Hạo cùng Lương Yên trong lúc đó đã không còn là đơn thuần quan hệ chủ tớ, Phụ Hoàng nhất định là cũng đã sớm nhìn ra, mới có thể ở lần đầu gặp gỡ liền thử có hành động như thế thử hắn, lúc này chính mình vạch trần việc Phạm Hạo cùng Phụ Hoàng năm đó, có khi đối với quan hệ của hai người còn có chút tác dụng, nhưng tốt quá hóa hỏng việc, nếu chuyện cũ đã qua, liền cũng không cần phải nói thêm, gạt mấy lọn tóc rơi rụng trước trán, hắn nhếch khóe môi cười, mở miệng hỏi: "Phạm Lâu chủ lần này đến đây, sẽ không phải là vì hỏi chuyện giường chiếu đi?"

Lương Yên lúc trước nghe được Lâu chủ nhưng lại từng có ý đối với Ám Hoàng, không khỏi hơi hơi biến sắc, lúc này nghe Trình Tử Nghiêu ngữ thanh mang ý đùa cợt, làm sao còn có thể nhẫn nhịn được, trong lòng oán hận cùng lửa giận đã xông lên: "Ai thèm quản chuyện các ngươi ở trên giường như thế nào, Lâu chủ chưa quên ân cứu mạng năm đó, vốn là có ý muốn đến ôn lại chuyện cũ, còn có một chuyện muốn báo, ngươi há có thể …"

"Lương Yên!"

Lương Yên chưa nói xong, Phạm Hạo đã mở miệng ngăn trở hắn, theo tính tình của hắn, trong lời nói tiếp theo chắc chắn sẽ có chút động chạm, nếu là nói đắc tội với Trình Tử Nghiêu, mặc dù không ngại Trình Tử Nghiêu, nhưng nói vậy người trong phòng cũng sẽ bất mãn, người nọ nếu là sinh giận, cho dù là hắn, cũng không dám cam đoan có thể bảo hộ được Lương Yên.

Ngọn lửa trong mắt càng tăng lên, Lương Yên ngậm miệng lại, trên mặt lại vẫn là mang theo vẻ bất mãn, trong mắt hắn, Trình Tử Nghiêu mặc dù bất phàm, cũng không thể cùng Lâu chủ đánh đồng, nhưng Lâu chủ đã lên tiếng, hắn tự nhiên cũng sẽ không dám nói tiếp, hướng Trình Tử Nghiêu chắp tay thi lễ, hắn trong miệng nói: "Là Lương Yên nói năng vô lễ, thỉnh Thủy Nguyệt Công Tử thứ tội."

Kì Minh Nguyệt thấy Lương Yên hỉ giận đều xuất phát từ tâm, đối với ý của Phạm Hạo kia cũng có chút rõ ràng, không khỏi lộ ra vài phần ý cười, tuy nói Lương Yên đối hắn tựa hồ có chút bất mãn, nhưng hắn xưa nay thưởng thức người có tính tình thẳng thắn, không lưu giữ tâm tư, trong lòng nghĩ như thế nào sẽ thể hiện như thế ấy, nhưng so với hạng người khẩu phật tâm xà lại thấy dễ chịu vui vẻ hơn, lúc này thấy hắn trong miệng thỉnh tội, trên mặt cũng viết rõ là không tình nguyện, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Phạm Lâu chủ làm gì phải cản trở, Tử Nghiêu cũng không để ý, mỹ nhân sinh giận, tất nhiên là so với kẻ khác lại càng đẹp hơn bội phần, có cơ hội này, há có thể bỏ qua."

"Thủy Nguyệt Công Tử như thế cùng diễn, không sợ người trong phòng nghe thấy được sinh giận?" Phạm Hạo nghe hắn trêu đùa Lương Yên, không biết vì sao sinh ra vài phần tức giận, mặc dù bận tâm phản ứng của người nọ, nhưng đối với Trình Tử Nghiêu, hắn vẫn là nhịn không được nói vài câu khó chịu.

Phạm Hạo vừa dứt lời, lại nghe một ngữ thanh khác cất lên: "Vì sao lại sinh giận, bản tôn cùng hắn, đều

cảm thấy được Lương Yên bên cạnh ngươi là mỹ nhân mà". Không biết từ khi nào, một thân y bào màu tím đã xuất hiện trước cửa, trong lời nói hàm chứa ý cười, tiếp tục nói: "Chỉ là đáng tiếc tùy ở bên cạnh người của ngươi, đúng lúc lại là người không biết thương tiếc mỹ nhân a."

Thân hình dựa vào phía trên khung cửa mang theo dày đặc sự thảo mãn sau khi tình tự, bán trương mặt nạ ở dưới ánh mặt trời lóe lên tia sáng chói lọi, đối với việc hắn bộng nhiên hiện thân, Phạm Hạo cũng không kinh ngạc, nhưng đối với nửa câu nói phía sau của hắn, lại cảm thấy có vài phần chật vật, không khỏi trả lời nói: "Không phải là ai cũng đều giống như ngươi, đem người tùy thị theo làm hoan sủng." Ý trong lời nói của hắn hiển nhiên là chỉ quá khứ, cũng là có ý nói với Trình Tử Nghiêu, hai kẻ trước mặt rõ ràng cố ý trêu đùa, khiến hắn cảm thấy không cam lòng.

"Phạm Lâu chủ là có ý gây xích mích quan hệ của chúng ta, hay là không dám thừa nhận ngươi đối với thuộc hạ của chính mình nảy sinh tình ý?" Kì Minh Nguyệt đi tới bên cạnh Kì Hủ Thiên, khổng hề kiêng dè che dấu, khuynh thân ngã vào trong lòng y. Phụ Hoàng năm đó một mình lưu lạc giang hồ, tất nhiên là cũng tịch mịch, tùy thị bên người cho dù có thay đổi bao nhiêu người, cũng khẳng định là không một người nào có thể làm cho y động tình, bằng không, liền không có hai người ngày hôm nay, tính ra Phạm Hạo kia là nhân vật duy nhất năm đó có thể được coi là bạn bè của Phụ Hoàng, chỉ vì điểm ấy, nên hắn mới liền nhiều chuyện một chút giúp hai người kia thôi.

Lương Yên ở một bên nghe xong mấy người nói như vậy, sắc mặt nhất thời hay thay đổi, sắc mặt không biết vì sao phiếm ra một chút ửng đỏ, trong miệng bỗng nhiên nói: "Chớ có nói bậy! Ta cùng với Lâu chủ, không phải quan hệ như hai người các ngươi… Các ngươi…" Mới nói, đã thấy hai người kia không coi ai ra gì ôm ấp ở một chỗ, Trình Tử Nghiêu lại nhìn chăm chú vào hắn, trong mắt mang theo ý cười khiêu khích.

"Chúng ta như thế nào?" Đối với Lương Yên nhíu mày, Kì Minh Nguyệt ôm lấy cổ Kì Hủ Thiên, tựa vào trong lồng ngực y, đôi môi đã đặt ở bên cổ của y.

Phạm Hạo cùng Lương Yên đứng ở tại chỗ, đối với cử chỉ thân mật của hai người kia không biết nên phản ứng như thế nào, Phạm Hạo không biết Trình Tử Nghiêu trong như gương hoa thủy nguyệt trong miệng người khác lại cũng giống như người nọ, làm việc không hề cố kỵ như thế, không khỏi có chút kinh ngạc, lại hướng phía người cuồng ngạo kia nhìn lại, đã thấy hắn khóe môi mỉm cười, để kệ Trình Tử Nghiêu làm việc, lại tinh tế nhìn lên, liền rõ ràng thấy ở bên cổ người nọ một mảng hôn ấn đỏ ửng, đúng là có từ lúc trước, nói như thế, hay là hai người ở trên giường trong lúc đó, đều không phải chỉ là Trình Tử Nghiêu một người hầu hạ? Hay là người quạnh quẽ cuồng tà kia, nhưng lại…… (Htran: Hay! Hiểu lầm hay, đây là câu trả lời cho cái tựa cháp hắc hắc….)

Giống như thấy loại việc không dám tin, Phạm Hạo cho tới bây giờ vốn là vẻ mặt lạnh băng nghiêm nghị, lần đầu lộ ra vẻ mặt ngốc lăng, Lương Yên ở bên cạnh hắn đã là khóe miệng mở ta, trong đầu trống rỗng.

Ôm trụ lấy Minh Nhi trong lòng, Kì Hủ Thiên khẽ liếc mắt một cái nhìn Phạm Hạo cùng Lương Yên bên cạnh hắn, cảm thấy thú vị bật ra tiếng cười khẽ, cúi xuống bên tai Kì Minh Nguyệt nhẹ giọng nói: "Chỉ là mấy mạt dấu vết, liền có thể nhìn thấy được biểu tình phấn khích như thế của Hỏa Sát Lâu chủ, định lực của Phạm Hạo bất quá cũng chỉ có như thế, xem ra việc hắn động tới Lương Yên ở bên người cũng chỉ là việc sớm muộn, việc này tất cả đều là công của Minh Nhi a." Trừ bỏ lúc ngẫu nhiên cứu giúp y, hắn còn chưa từng thấy Phạm Hạo lộ ra biểu cảm rõ ràng như thế. Lúc này gặp lại, rõ ràng phát hiện y đối với Lương Yên ở bên cạnh bất động với kẻ khác, làm cho hắn nhịn không được sinh ra ý trêu đùa, tạm thời đem người có vài phần giao tình này làm chút tiêu khiển thú vị.

"Kia cũng là nhờ Phụ Hoàng phối hợp tốt a." Dời đi cánh môi, Kì Minh Nguyệt cùng hắn giống nhau, cũng truyền âm nói như thế, lập tức xoay người, nhìn Phạm Hạo khôi phục vẻ mặt ngày thường.

"Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử như thế nào cùng Phạm Hạo ta không quan hệ, cũng chớ đem Lương Yên liên lụy vào bên trong." Thấy Lương Yên từ trước đến nay tính tình nóng nảy đã quẫn bách đến mức không biết làm như thế nào cho phải, Phạm Hạo không khỏi khuôn mặt băng lãnh nói: "Lần này vốn là tiến đến báo tin, năm đó cứu mạng mặc dù không có người nào biết, nhưng Phạm Hạo cũng không dám quên, sau này chắc chắn sẽ trả lại nhân tình này cho ngươi, còn có một chuyện, đó là đã nhận được tin tức, Lan Cẩn đã ở bên ngoài hiện thân, nói vậy lúc này đã vào đến trong trang, sau một lát sẽ thấy có người tiến đến bẩm báo, Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử không bằng sớm đi che lại mấy dấu vết này, cũng

miễn cho làm tổn hại thanh danh của nhị vị."

Lại dò xét liếc mắt một cái nhìn hồng ngân ở bên cổ của hai người, ánh mắt ở bên ngoài vạt áo màu tím đảo qua vài lần, Phạm Hạo lộ ra bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là mang theo Lương Yên xoay người rời đi.

Tựa vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt sao lại không biết sự hiểu lầm của Phạm Hạo, trong lòng chính là cười thầm, cũng không tính đem ấn ký của hai người che đi, nhưng lại bị lời hắn nói chuyện Lan Cẩn hiện thân làm cho thấy hứng thú: "Lan Cẩn đã tới, Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt há lại có thể không xuất hiện……"

"Minh Nhi nói đúng a, nếu Lan Cẩn hiện thân, nói vậy An Dương mật sử cũng đã ở bên trong trang." Lộ ra ý cười có vài phần hứng thú, Kì Hủ Thiên nắm tay Kì Minh Nguyệt, đi về phía trước viện bước vào.

_____ Hết chính văn chương 91 _____

92. Chương 92: Lan Cẩn

Ở phía trước tiền viện, vì Lan Cẩn hiện thân, thoáng chốc một mảnh náo nhiệt, thân là truyền nhân của Huyền Thai Lão Nhân, bất luận là sở học của hắn, hay là tuyệt bút tài bảo hắn mang theo, Lan Cẩn người này đều khiến cho người trong giang hồ mười phần hứng thú, lại thêm xưa nay truyền nhân của Huyền Thai Lão nhân vốn hành tung bất định, khó có được hiện thân giang hồ, liền lại càng thêm vài phần cảm giác thần bí.

Đối với sự xuất hiện của hắn, mọi người đã sớm là chờ đợi nhiều ngày, nếu không có hắn, Thiên Hạ Đại hội liền chỉ có danh mà không có thật, vì việc của hắn, các giang hồ môn phái tụ tập một chỗ, liền ngay cả Hỏa Sát Lâu kia cùng với Diệu Đêm, còn có Lăng Hi Các, đều phái ra nhân vật có thân phận cao đến tham dự sự kiện lần này, càng miễn bàn còn có Ám Hoàng biến mất khỏi chốn giang hồ đã lâu, lần này cũng hiện thân, nhiều nhân vật lớn như thế, khiến cho mọi người đối với đại hội lần này càng thêm vài phần chờ mong, ngẫm nghĩ cũng biết, đến lúc đó sẽ có thể xem rất nhiều chuyện náo nhiệt.

Huống chi nhiều người như vậy, nói không chừng còn có sứ giả của triều đình, mặc dù đang ở trong chốn giang hồ, nhưng những lão bậc tiền bối tất nhiên đều biết, võ lâm mặc dù nhìn có vẻ như cùng triều đình vô can, nhưng âm thầm ẩn dấu trong đó lại có liên hệ mà vô luận như thế nào đều không thể tìm hiểu rõ, Thiên Hạ Đại hội lần này Lan Cẩn chọn chủ, thê cục cân bằng giữa tam quốc của thiên hạ hiện nay đã ẩn ẩn có một chút nghiêng, bất luận kết quả như thế nào, triều đình nhất định sẽ không ngồi im mặc cho người này hành động thao túng, đến lúc cuối cùng, có khi còn có thể diễn biến thành phân tranh thiên hạ, vô luận Lan Cẩn có tâm tư như thế nào, việc lần này do hắn gây nên đã thực sự gây lên sóng gió, chỉ là không biết hắn sẽ lựa chọn người như thế nào làm chủ nhân, người nọ lại sử dụng tài năng một thân sở học của hắn như thế nào, còn có vô số tài bảo kia, lại sẽ dùng cho nơi nào.

Có người nhìn ra ảo diệu trong đó, đối đại hội lần này thật ra cũng không dám có tơ tưởng khác, nhưng là trong lòng lại có ưu tư, Trong số đó, có Vân Cảnh Hạo. Trong tay vội vàng lo mọi việc chuẩn bị cho đại hội, tinh thần trong lúc đó lại không ngớt băn khoăn, sai người đi thông tri các viện các phòng mấy phương thế lực, lại nhìn trước mắt mọi người vây quanh ở trong phòng chờ Lan Cẩn hiện thân, đều là sắc mặt mỉm cười, trong mắt lại có thể thấy được các loại tâm niệm lưu chuyển, đôi lông mày hắn lại nhíu chặt thêm vài phần.

Lúc này nhìn trong đại sảnh, quần hùng tụ tập, nghe được Lan Cẩn đã tới sơn trang, liền đều chạy tới tiền sảnh, cùng các vị đồng đạo mỉm cười tương đối, trong mắt thần sắc cũng khác nhau, Lan Cẩn chỉ chốc lát nữa sẽ tiến vào, nếu muốn đạt được vài phần kính trọng của người này, không thể thiếu được phải chỉnh đốn lại vẻ mặt tươi cười phóng khoáng mới được.

Nhìn chung quanh trong phòng, đã có không ít người đến, nhưng mấy người hết sức trọng yếu lại chưa xuất hiện, trong Thiện Hạ đại hội này, Lan Cẩn chọn chủ, mọi người tuy đều có tâm tư với bảo vật của Lan Cẩn, nhưng cũng biết người có khả năng được lựa chọn nhất, chỉ sợ chỉ có thể nằm trong số mấy người đó, những kẻ còn lại căn bản không thể so sánh được.

Mà nay trong chốn giang hồ, các môn phái chiếm cứ một phương, vẫn chưa có tranh chấp gì lớn, tất cả đều là nhờ có mấy thế lực trong lúc đó giúp chống đỡ cân bằng. Vân Hạo Sơn Trang tất nhiên là một trong số đó, còn có mấy chỗ ẩn ẩn có quan hệ cùng Hỏa Sát Lâu, thế lực của Ám Hoàng lớn nhỏ thế nào vẫn không ai biết được, võ lâm minh chủ Nguyễn Ngao thái độ làm người ngay thẳng, nhân phẩm thái độ làm người ta phải ca tụng, tất nhiên cũng có một tác dụng cân bằng rất lớn, có hắn làm gương mẫu, trong chốn giang hồ cũng vẫn chưa có đại loạn. Tuy nói Thiên Hạ Đại hội lần này đã dẫn tới thế lực chung quanh vốn vẫn bị áp chế đã bắt đầu có rục rịch, nhưng sau khi Ám Hoàng hiện thân, đám người này cũng đã phải thu liễm không ít, trước khi Lan Cẩn hiện thân, đúng là không hề thấy có dị động gì.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này, Lan Cẩn nếu muốn chọn chủ, so sánh trong mấy người đó, sự lựa chọn Ám Hoàng có thể so với những kẻ khác lớn hơn vài phần. Theo mọi người nhận định, Lan Cẩn nếu có chút tâm muốn đem sở học ra tận lực phò tá, nhất định sẽ không tuyển kẻ không hề có bối cảnh thân thế, chỉ có người ở trong chốn giang hồ được hưởng danh vọng, lại phù hợp với tài năng của hắn, chính là, như vậy xem ra kết quả rõ ràng nhất, chẳng phải là không thể bỏ qua tâm có được thiên hạ, phản triều đình?

Từ điểm này, mọi người lại không khỏi đoán, có thể là Lan Cẩn cũng sẽ có băn khoăn này, biết đâu lại chọn một người không hề có bối cảnh, miễn trừ sự nghi ngờ của người khác, cũng có thể làm triều đình an tâm.

Vân Cảnh Hạo lúc này chính là chỉ mong muốn như vậy, nếu Lan Cẩn lựa chọn người tâm tư khó dò kia, không biết hội sẽ như thế nào, cách Ám Hoàng làm việc khó có thể dự tính, năm đó cũng đã có ý cùng triều đình đối lập, nếu lần này có được Lan Cẩn, Thương Hách chẳng phải sẽ thành loạn, trước mắt Thương Hách ở dưới sự quản lý của đế quân Kì Hủ Thiên, trong tam quốc đã được tính là quốc gia cường thịnh, giàu có, và đông đúc nhất, nếu Ám Hoàng không cam lòng cư trú giang hồ, sinh ra tâm tư mưu phản, Thương Hách rối loạn dân chúng chính là người chịu khổ, như vậy thật không tốt… Càng nghĩ, hắn chỉ có thể ngóng trông Lan Cẩn nhất thiết đừng chọn người nọ để phù tá.

Từ trong suy nghĩ bừng tỉnh lại, Vân Cảnh Hạo thấy lúc này Lan Cẩn còn chưa nhập trang, không khỏi dấy lên lo lắng, đối với Viêm Thiến ở bên cạnh nói: "Từ lúc này sớm đã được mấy hạ nhân trông coi phía trước trang truyền lời, nói Lan Cẩn đã tới ngoài trang, lúc này lại không thấy bóng dáng y, không biết là có phải gặp chuyện không may không, ngươi tự mình đi xem một chút, tuyệt đối đừng để cho Lan Cẩn xảy ra chuyện ở bên trong trang."

Viêm Thiến gật gật đầu, bước chân đi ra, hắn mặc dù cùng Lan Cẩn quen biết không lâu, lại biết người này làm việc hoàn toàn theo tâm ý của mình, tuy có vài phần tùy hứng, bất cần đời, cũng sẽ không ở lúc đã tới sơn trang lại không tới đại sảnh mà đứng ở ngoài không vào, nếu bây giờ còn chưa vào tới, nhất định là bị chuyện khác làm trì hoãn, nghĩ đến lúc này lại có kẻ nào đó đi chận đường y, lại nhớ lại mưu đồ của An Dương, không khỏi dấy lên lo lắng.

Phía trong đại sảnh giagn hồ quần hung thấy Vân thiếu trang chủ thần sắc ngưng trọng mà bước ra ngoài, cũng thấy có vài phần không thích hợp, đoán được Lan Cẩn bên kia nhất định là đã xảy ra chuyện gì, mới có thể làm cho Vân thiếu trang chủ vốn xưa nay bình tĩnh trầm ổn lộ ra loại vẻ mặt này, trong lòng vẫn còn nghi vấn, liền có người đứng dậy, muốn đi ra trước tìm hiểu.

"Các vị đừng lo, Lan Cẩn đã vào tới bên trong trang, tức khắc sẽ được gặp thôi, Vân mỗ đã lệnh cho Viêm Thiến tiến ra đón chào, thỉnh mọi người an tâm một chút chớ sốt ruột, tái chờ thêm một lát nữa."

Vân Cảnh Hạo đứng dậy trấn an như thế, những người đó nghe thấy y nói vậy, chỉ có thể ngồi xuống ghế, trong đại sảnh rộng lớn, cũng nhất thời tĩnh lặng không ít, hơn mười người đang ở trong đó, lại yến tĩnh đến mức cơ hồ ngay cả tiếng hô hấp đều có thể nghe thấy, tuy là ở đây đều là người có công lực thâm hậu, nhưng cũng là vì bầu không khí này mà cảm thấy cứng đờ, tất cả đều lo lắng Lan Cẩn kia chưa kịp hiện thân liền đã bị kẻ khác bắt đi mất, lấy thân phận và địa vị của bọn họ trong chốn giang hô, tất nhiên là khinh thường cách làm việc như thế, nhưng đối với bọn người đạo chích – kẻ trộm thì lại khác.

tuy là bởi vậy chỗ đều là công lực thâm hậu người, nhưng cũng là nhân không khí cứng đờ, tất cả lo lắng kia Lan Cẩn hội phủ chưa

Trong phòng mọi người còn đang chìm trong suy đoán, bê ngoài tiền sảnh, Viêm Thiến bước chân khinh công nhảy lên mấy bước, ra đến cổng sơn trang, mới vừa bước tới trước cửa, liền thấy vài tên áo xám đang cùng hộ viện bên trong trang giao đấu liên mien, Lan Cẩn đứng ở một bên, mặc dù nhất thời vô sự, nhưng cũng không thể đi vào, nếu hộ viện không thể ngăn trở, nói không chừng một lát sau sẽ làm thỏa mãn ý của mấy người đó, hắc giết hoặc bắt, đến nỗi không còn lực để hoàn thủ.

Sớm biết Lan Cẩn người này đầy bụng tuyệt học, công phu dưới tay lại không thể so sánh với cao thủ, nê việc đối phó với mấy kẻ áo xám tự bảo vệ mình là khó càng thêm khó. Thấy tình hình nguy cấp như vậy, Viêm Thiến liền không chần chờm rút kiếm hướng phía Lan Cẩn nhảy tới.

Viêm Thiến đỡ sự tập kích của một gã áo xám, lại nhất thời vô ý, trên vai bị chém một đao máu chảy đầm đìa, bên tai bỗng nhiên nghe thấy Lan Cẩn ở bên cạnh không nhanh không chậm nói: "Ai, thật sự là đáng tiếc, vật liệu may mặc tốt như thế a, Viêm Thiến ngươi sao lại không cẩn thận như thế chứ? Ngươi cũng biết ở lúc không đáng bị hao tổn mà lại hao tổn, đó là lãng phí không?

Lúc này Viêm Thiến đang bận đối phó với sự công kích của đám người áo xám, làm sao còn có công phu đáp lời, huống hồ cũng sớm đã thành thói quen việc Lan Cẩn nặng nhẹ chẳng phân biệt được, nếu thực đưa lời nói vui đùa của hắn coi như thật, chỉ sợ sẽ bị hắn làm cho tức chết. Trong tay không ngừng, dưới chân cũng không dám hơi lệch khỏi quỹ đạo, đem Lan Cẩn nhàn nhã giống như đang xem biểu diễn bình thường bảo hộ ở phía sau người, đối với công kích của người áo xám giống như không muốn sống, có thể thấy y đã cố hết sức.

"Ngươi sao lại không cẩn thận như thế, bị thương ư?"

Viêm Thiến chính là đang chuyên tâm phó đám người áo xám che mặt này, lại có một câu chất vấn bay vào trong tai, chính là ngữ thanh người này lại mang theo sự thân thiết rõ ràng cùng vẻ khẩn trương, cũng hết sức quen thuộc, không phải là Diễm Thanh thì là ai.

Trên mặt lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng, Viêm Thiến thấy hắn đã đến, nhất thời tinh thần rung lên: "Ta không có vấn đề gì, chỉ là tiểu thương thôi, ngươi cũng cẩn thận một chút, công phu của bọn họ cũng không kém đâu." Diễm Thanh lúc này liền cảm vài phần an tâm hơn, không muốn Viêm Thiến bị thương, cũng không muốn lùi lại việc để Lan Cẩn đi vào, miễn cho việc khiến người khác tiến đến, đến lúc đó liền không thể không khiến sự tình náo loạn lớn, nếu để cho người ta biết được đám người áo xám này có thể là người An Dương, liên lụy đến chuyện quốc gia, đứng ở ngoài sáng xem ra, tất nhiên là đối tất cả mọi người đều không hề có lợi.

Nghe được Viêm Thiến đối với mình thân thiết, Diễm Thanh trong lòng ấm áp, ngân châm trong tay lại không lưu tình chút nào đánh về phía đám người áo xám, trải qua một khoảng thời gian giao thủ, đám người áo xám này biết là đánh không lại, đã mất đi ý ham chiến, chân chạy về phía ngoài trang muốn rời đi.

Thấy đám người áo xám bại lui, Viêm Thiến không kịp ngăn lại, lo lắng Lan Cẩn bị tập kích, cũng không dám đuổi theo, đành phải thu hồi lại kiếm, nhìn xác của hai gã người áo xám trên mặt đất, phân phó hạ nhân kéo thân thể đi xuống, không cần tra xét cũng biết đám người này cũng cùng một nhóm với người áo xám tên Dạ Sử lần trước, nhưng từ công lực xem ra, vẫn là thua kém Dạ Sử rất nhiều, không có được sự lợi hại của Dạ Sử đêm đó.

công lực xem ra, vẫn là nhược thượng rất nhiều, không kịp đêm đó sử đích lợi hại.

Không hề cùng Lan Cẩn nói rõ thân phận của những người này, Lan Cẩn cũng không hỏi, ba người đều giống như vô sự bình thường, chỉnh trang lại y phục, tiến bước về phía tiền sảnh.

Mới đi được một nửa, Lan Cẩn lại bỗng nhiên dừng cước bộ: "Đáng tiếc a, y bào của Viêm Thiến bị tổn hại một chút, thật là tổn thất, nếu như người bên cạnh ngươi nơi chốn cẩn thận chu đáo hơn, thì sẽ không lãng phí một bộ y phục chất liệu tốt như thế, ngươi nói đúng không?" Hàm nghĩa câu nói này của hắn không rõ là gì, câu trước chính là nói với Viêm Thiến, câu hỏi phía sau lại là với Diễm Thanh, trong mắt ánh lên ý cười mang theo vài phần hiểu rõ mọi chuyện.

Diễm Thanh thấy vậy, tự nhiên biết tình cảm của hắn cùng với Viêm Thiến đã bị người này nhìn thấu, trên mặt nhưng lại không hề biểu lộ ra dị sắc, chỉ tiếp nhận lời nói của hắn nói: "Không sai, Viêm Thiến quả thật không nên, nhất là y bào trên người bị hư hại, nếu bị người ở tiền sảnh nhìn thấy, sẽ tổn hại đến mặt mũi của sơn trang.

Viêm Thiến bị lời nói của hai người nhắc nhở, mới nhớ lên, lúc này không tiện để người khác biết được chuyện bị tập kích, huống chi thân phận những người đó còn đặc thù như thế, dựa vào đoạn đối thoại của Lan Cẩn và Diễm Thanh, hắn biết Lan Cẩn vốn là muốn nhắc nhở hắn việc này, lại vì bọn họ lúc trước cũng không đem thân phận mấy tên áo xám kia nói rõ với y, chắc là cũng có vài phần mời mịt mới nói ám chỉ như thế, có lẽ y cũng không muốn vạch trần chuyện này, không khỏi mang theo lòng biết ơn liếc mắt nhìn y, lại thấy y giống như không hề phát hiện, chỉ cười hì hì bước về phía trước đi.

Để cho Diễm Thanh bồi Lan Cẩn đi tới tiền sảnh, Viêm Thiến xoay người bước về phía hậu viện, chỉ có thay đổi ngoại bào, mới không bị người khác nhìn ra manh mối.

Trong đại sảnh ở tiền viện, mọi người đã đợi một lúc lâu, thấy Lan Cẩn vẫn chưa hề bước vào, trong lòng đã có điểm khả nghi, rồi lại không tiện vượt mặt Vân Trang chủ, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Đang trong lúc lo lắng, đã thấy từ phía hậu viện, Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử kia cùng nhau bước ra, thân ảnh ám màu tím, bán trương mặt nạ ở trên mặt, khuôn mặt lộ ra vẫn là khó phân biệt thần sắc, Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu bên cạnh hắn lại mang theo nụ cười nhẹ, đứng ở bên cạnh hắn, cùng hướng về phía này bước tới.

Mọi người đang muốn đứng dậy đón chào, lại nghe được từ phía bên ngoài cũng truyền đến tiếng bước chân, Lan Cẩn chờ đợi đã lâu đúng lúc này lại cũng bước vào trong phòng.

Lan Cẩn cùng Ám Hoàng kèm theo Thủy Nguyệt Công Tử một trước một sau lần lượt đi đến, nhất thời mọi người tả hữu quay đầu nhìn, không biết nên nghênh đón bên nào trước mới tốt.

Kì Minh Nguyệt vừa bước vào trong phòng, liền nghe thấy tiếng bước chân ở gian ngoài, biết là Lan Cẩn, không khỏi hơn vài phần tò mò hướng người nọ nhìn lại, không ngờ vừa mới dừng bước chân, đã thấy từ trong đám người trong phòng vọt ra một thân ảnh, một quả phi tiêu nhọn hoắt lóe ra hàn quang bay về phía Lan Cẩn.

Tất cả mọi người nhìn thấy chiếc phi tiêu kia hướng về phía đầu Lan Cẩn, nhưng vật ấy lao đi cực nhanh, mọi người cũng không có chút chuẩn bị, mặc dù cũng có tâm tư riêng muốn đi cứu, lại không làm sao kịp ra tay.

Lan Cẩn đối mặt với tập kích thình lình xảy ra, tựa hồ không kịp phản ứng, đứng ở tại chỗ không hề động, đúng là đã quên trốn tránh, mọi người đang muốn ai thán, không ngờ nhìn thấy một mạt thân ảnh màu trắng bổ nhào về phía trước Lan Cẩn, tiếp được vật sắc nhọn kia!

"Trình thiếu hiệp!" Vân Cảnh Hạo kinh hô một tiếng, theo ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu đang đứng chắn ở phía trước Lan Cẩn, thân thủ bất phàm của hắn khiến người ta kinh dị, nhưng càng làm cho mọi người khó hiểu chính là bộ dáng của hắn lúc này.

Chỉ thấy Thủy Nguyệt Công Tử từ trước đến nay đều là vẻ mặt lạnh nhạt, thong dong tao nhã, lúc này đứng ở phía trước Lan Cẩn, nắm chặt phi tiêu sắc cạnh ở trong tay, máu tươi khôn gnguwngf từ lòng bàn tay rơi xuống, trên mặt hắn lại không thấy mảy may thống khổ, chỉ là nắm chặt vật trong tay, tùy ý máu tươi nhiễm đỏ một thân áo trắng, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào Lan Cẩn, lộ ra vẻ mặt khó hiểu không ai giải thích được.

_____ Hết chính văn chương thứ 92 _____

93. Chương 93: Huyết Lệ

Thấy Minh Nhi bỗng nhiên có hành động này, không hề để ý đến an nguy của bản thân mà phi đến cứu Lan Cẩn, Kì Hủ Thiên hai mí mắt khẽ khép hờ, trên mặt cũng không hề hiển lộ cảm xúc, đôi mắt hơi trầm xuống lại chợt hiện ra một mảnh âm lãnh.

Minh Nhi vốn không phải là người nhiều chuyện mềm lòng, nếu không phải Lan Cẩn có gì chỗ đặc thù, hắn nhất định không có hành động như thế, lại nhìn trước mắt, nhìn bộ dáng của Lan Cẩn, rõ ràng là cũng với mấy người bình thường giống nhau, người bên ngoài có lẽ không phát hiện nhưng hắn đã nhìn ra Minh Nhi lúc này nỗi lòng đang hỗn loạn, đã hoàn toàn đánh mất bình tĩnh thường ngày.

Giang hồ quần hùng ở một bên thấy Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu cứu Lan Cẩn, cũng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt chuyển hướng về phía kẻ phóng ra ám khí kia, tính toán muốn bắt hắn.

Kẻ ám sát kia hiển nhiên là vẫn chưa muốn buông tha, ám phí trong tay lại tiếp tục phóng ra, thân ảnh cao cao nhảy lên, vẫn là hướng về phía Lan Cẩn đánh tới, trường kiếm vũ động, đã là tư thế một phen liều mạng, một chút cũng không hề nghĩ đến tính mạng, chỉ cầu đem Lan Cẩn cùng chết dưới kiếm của hắn!

Kì Minh Nguyệt lúc này hoàn toàn đã quên mình đang đứng ở đâu, hiển nhiên là đối với kiếm chiêu từ phía sau đánh úp lại không hề có phản ứng, đôi mắt chỉ chuyên chú nhìn người ở trước mặt, hình dáng quen thuộc kia, khuôn mặt kia, rõ ràng là của người nọ trong trí nhớ của hắn, đồng dạng tuấn tú anh tuấn, đồng dạng tao nhã trầm ổn, so với người nọ lại hơn vài phần bất cần đời, nếu thu liễm vài phần vẻ vui cười trong mắt kia … Đúng là hoàn toàn giống J như khuôn đúc! (nếu bợn nào quên để ta nhắc cho nhớ, J chính là đồng bọn ở kiếp trước cũng chính là bạn tình mà bé Minh Nhi nhà mình tin tưởng nhất, cũng chính vì đỡ hộ J một phát đạn nên bé mời mất mạng mà đến kiếp này, chậc… thía này thì Thiên ca ghen chết hắc hắc)

Lúc này hắn mới giật mình nhớ lại, từng ở phía ngoài khách điếm gặp qua một nam tử áo xám chăm chú nhìn Vô Hào lúc rời đi là đang đuổi theo một người, lúc ấy vội vàng thoáng qua, lúc ấy đã cảm thấy người bị đuổi theo cực kỳ giống J, vốn tưởng rằng là chính mình nhìn lầm, cũng không nghĩ đến thực sự có người này, càng không ngờ đến chính là, người này là Lan Cẩn.

Tuy biết hắn không phải là J, thấy có người muốn đả thương hắn, lại vẫn là theo bản năng bình thường nhất thời phóng tới, lúc này nắm lợi khí trong tay, Kì Minh Nguyệt nhìn người trước mặt, đối mặt với đôi mắt ánh ý cười của hắn, chợt hoảng hốt giống như đang đối mặt với J, từng là đồng bọn đồng sinh cộng tử, cho dù đã chuyển thế sang kiếp này, hắn sao lại có thể mảy may quên đi.

Trong lúc nhất thời, hai người nhìn nhau, Kì Minh Nguyệt trong mắt tinh thần phập phồng, ánh mắt sáng quắc, Lan Cẩn lại mỉm cười nhìn lại, thấy vị công tử tuổi trẻ này bỗng nhiên hiện thân nhìn hắn như thế, ánh mắt lộ ra vẻ suy ngẫm.

Mặc dù phát giác hai người vẻ mặt có chút cổ quái, mọi người cũng không rảnh đi quan tâm, thấy tên đánh lén kia muốn liều chết xông đến, đều là tranh nhau phi đến ngăn trở, người áo xám kia công lực bất phàm, quần hùng lại hỗn loạn làm theo ý mình, sau khi ngăn cản một kích vừa rồi của hắn, đúng là đã để cho hắn trong lúc hỗn loạn nhảy thoát khỏi thế bị bao vây.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ cứ như vậy mà trốn thoát khỏi đây, mọi người đã hạ quyết tâm, cũng không quan tâm người áo xám kia vốn là đã có ý muốn chết, không ngờ hướng về phía hai người ở bên trong đánh tới, trường kiếm mũi nhọn hàn quang, hướng về phía Lan Cẩn cùng người trước mặt hắn, người đứng phía trước Lan Cẩn hiển nhiên cũng sẽ bị trường kiếm xỏ xuyên qua, một kiếm lực có thể hạ sát hai người, chiêu này uy thế chi mãnh nhanh như sấm điện.

Trong đại sảnh, khi Lan Cẩn bị tập kích, Thủy Nguyệt Công Tử chi viện ở phía sau, rồi sau đó lại lần thứ hai bị tập kích, luân phiên mà đến, quần hùng nhân số tuy nhiều, đối mặt liên tục ngoài ý muốn, cũng không khỏi hỗn loạn, người áo xám kia liền đúng là thừa dịp hỗn loạn, qua mấy phen di chuyển tránh được thế giáp công của mọi người, mắt thấy đã đâm kiếm tới gần hai người đang đứng.

Đang trong lúc nguy cấp, một mạt thân ảnh ám màu tím đột nhiên ở trước mắt mọi người chớp nhoáng thoáng hiện, một đạo kim mang giống như trường tiên cuốn về phía người áo xám kia

Không đợi trường kiếm của người áo xám tiếp cận y bào oánh bạch kia, kim mang đã bắn tới, hắn tựa hồ là muốn trốn tránh cũng không thoát, lại thêm kim mang kia giống như cái bóng bám theo, không nghe thấy dị thanh, lại quỷ bí khiến kẻ khác kinh hãi, chỉ thấy người áo xám kia vừa bị kim mang chạm tới, một tiếng nổ lớn tạo thành huyết vụ (mưa máu) cùng phiến phiến mảnh vụn của khối thịt đỏ tươi giống như bạo liệt nổ tung ra, từ trong không trung hạ xuống một "thứ" đã không thể phân biệt nổi bộ mặt, huyết nhục mơ hồ miễn cưỡng có thể nói là một khối hình người.

Bầu không khí ngưng trọng chậm rãi lan tỏa khắp đại sảnh, có người nhìn khối huyết nhục trên mặt đất đã nhịn không được muốn nôn nhưng lại chỉ dám đứng ở tại chỗ, mặt trắng bệch, ánh mắt bình tĩnh nhìn thân ảnh màu tím vẫn đang cầm kiếm đứng ở giữa sân, trong lòng dấy lên tràn ngập sợ hãi.

Mọi người chỉ thấy trong tay Ám Hoàng nắm một thanh trường kiếm màu vàng nhỏ hẹp bất quá chỉ bằng một lóng tay, ở trên thanh kiếm có vô số ám văn dị thú quấn quanh văn tự, hơi hơi nổi lên ở thân kiếm, xa xa nhìn lại tựa như một vật chạm khắc màu vàng, điểm trên đó nhiều điểm màu đỏ tươi, đang dọc theo thân nó chảy xuống, trên mặt đất hội tụ thành một vũng máu nhợt nhạt, trên mặt đeo bán trương kim mặt nạ, cùng vật huy ấn quang mang màu vàng trong tay hắn, huyết sắc màu đỏ tươi ở phía trên tô điểm, lại tạo thành một vẻ diễm lệ kì quỷ nói không nên lời, mạt thân ảnh màu tím kia chính là đứng như vật, thân tà mị khí cùng sát ý nồng đậm kia khiến mọi người kinh ngạc, nhưng cũng không tự chủ được bị khí thế của hắn làm cho khiếp sợ

Không ít người mặc dù đã từng nghe thấy kỳ danh, lại chưa từng nhìn thấy Ám Hoàng thật sự, thẳng cho đến hôm nay lúc này mới tính biết được uy phong của Ám Hoàng. Trừ bỏ thủ đoạn hành sự cùng thế lực che dấu trong chốn giang hồ, công phu của hắn cũng sâu không lường được, thử hỏi trên đời lại có mấy người có thể ngay lập tức trong trường hợp như thế, đem một người rõ ràng lăng trì* thành như vậy… (Htran: nguyên văn bản tiếng trung dừng từ : quả – từ này có nghĩa là: róc thịt cho đến chết á *rùng mềnh*. Vì đó cũng là phương pháp để lăng trì trong hình phạt xưa nên tat hay bằng từ lăng trì chậc)

Lại nhìn liếc mắt một cái vật thể trên mặt đất đã không thể được gọi là "người" kia, mặc dù là người từng trải nhìn quen các loại trường hợp chém giết trên chốn giang hồ, cũng không khỏi cấm khẩu đứng bất động, lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán.

Từ lúc thân ảnh người áo xám kia nhảy lên, Kì Minh Nguyệt liền đã phục hồi lại tinh thần, lúc này hắn nhìn người áo xám đã biện không rõ hình người kia, hơi hơi nhíu mày nói: "Hủ, sau này đừng dùng phương pháp này lấy mạng kẻ khác được không?" Căn bản chỉ là một việc có thể dễ dàng làm, lại phải mất nhiều khí lực như vậy, không đáng. (Htran: *á khẩu* =.=b) Phụ Hoàng nếu là giết người, chắc chắn phải dùng phương pháp đơn giản nhất, nhưng kiếm chiêu mới vừa rồi sắc bén đáng sợ như thế, hiển nhiên là Phụ Hoàng đã nổi giận, nếu không phải là dưới cơn thịnh nộ, tuyệt sẽ không như thế, chỉ là không biết, là bởi vì mới vừa rồi hắn nhất thời xuất thần tổn hại an nguy của chính mình, hay là vì…(=.= Lạy em, Phụ hoàng em vừa choa ngừi ta nổ tung mà em nói việc dễ dàng không đáng tốn sức, híc híc híc *rùng mềnh*).

Liễm hạ đôi mắt, hắn vứt bỏ vật bén nhọn trong tay, nhìn chăm chú vào miệng vết thương vẫn còn đang đổ huyết, rồi xoay người đối mặt với Kì Hủ Thiên. Chỉ thấy Phụ Hoàng sắc mặt âm trầm, trong hơi thở mgập đầy sự tức giận, tuy là đã thu hồi lợi kiếm trong tay, lại vẫn tản mát ra trận trận băng hàn khí nặng nề. Thở dài, hắn đã biết việc thất thố với Lan Cẩn mới vừa rồi, nhất định là đã bị Phụ Hoàng nhìn thấy rõ ràng.

Kì Hủ Thiên khuôn mặt bình tĩnh, thấy bộ dáng Kì Minh Nguyệt thở dài, trong lòng cũng là một mảnh cảm giác phức tạp, khi Minh Nhi không để ý an nguy của bản thân, cứu Lan Cẩn, hắn liền đã biết người này đối Minh Nhi mà nói, nhất định là có chỗ đặc biệt, rồi sau đó hai người đối diện, Minh Nhi thế nhưng lại chuyên chú nhìn Lan Cẩn như thế, thậm chí đã quên cả đối địch, liền đã làm hắn thốt nhiên sinh giận, để ý thái độ của Minh Nhi, cũng là bởi vì Minh Nhi tự đem mình vào hiểm cảnh, mà nguyên do toàn bộ là vì một nam nhân khác, như thế, bảo hắn làm như thế nào giấu sự tức giận trong lòng.

Không chịu nổi sát ý nổi lên trong lòng, vốn là sát ý sinh ra với Lan Cẩn, lại e ngại thái độ của Minh Nhi, không thể không cố gắng áp chế, tên áo xám kia lại không biết chết sống hướng về phía Minh Nhi mà đánh tới, sát ý ngập trời nhất thời có chỗ phát tiết, đem kẻ đã khiến Minh Nhi bị thương lăng trì dưới kiếm, mặc dù đã không cần lo lắng an nguy của Minh Nhi, nhưng bàn tay Minh Nhi vì kẻ này mà bị thương, vẫn là làm hắn thập phần tức giận.

Giờ phút này mọi người tụ tập trong đại sảnh cũng lặng im không tiếng động, khoảnh khắc Ám Hoàng dùng phương thức đó giết người đã khiến cho những kẻ khác sợ hãi, rồi sau đó Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu lại một tiếng gọi "Hủ" nói ra câu nói kia, nhìn giọng điệu của hắn rõ ràng đúng là nói với Ám Hoàng, mặc dù kinh ngạc cách xưng hô của hắn, nhưng càng khiến mọi người lo lắng chính là thái độ của hắn.

Hắn vì sao lại biết được tên của Ám Hoàng đã khiến kẻ khác kinh ngạc, hắn không những gọi thẳng tên Ám Hoàng, còn dám tùy ý như thế, yêu cầu Ám Hoàng lần sau không được làm vậy, từ lúc biết được Thủy Nguyệt Công Tử đi theo Ám Hoàng, mọi người đã rất là kinh ngạc, lúc này phát giác ra trong lời nói của hắn cùng không hề có chút kính sợ, liền lại càng kinh hãi không thôi.

Lại nhìn về phía Ám Hoàng, thấy y vẫn chưa trả lời, sắc mặt lại giống như đang rât khó chịu, hiển nhiên là đã nổi giận, quần hùng nghĩ đến Thủy Nguyệt Công Tử là mới vào giang hồ, nhất định là không biết sự lợi hại của Ám Hoàng mới có thể tùy ý như thế, không khỏi đều vì hắn mà dấy lên lo lắng.

Vân Cảnh Hạo thân là trang chủ, tự nhiên không hy vọng nơi này tái phát sinh sự tình khác, đứng ở giữa, quay đầu nhìn hai bên Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử đang đứng thẳng, trong miệng nói: "Tôn Chủ thật khiến người khác kinh ngạc bội phục, người nọ mặc dù chết rất thê thảm, nhưng cũng là do hắn gieo gió gặt bão, Trình thiếu hiệp nếu là ngại quá mức huyết tinh, Vân mỗ liền sẽ sai người đem nơi này dọn dẹp lại." Nói xong, đã tính toán gọi người tiến đến xử lý đống máu thịt hỗn độn dưới đất.

"Tử Nghiêu không cảm thấy thê thảm, chỉ là phương pháp này rất hao phí nội lực, nếu có thể dễ dàng lấy tính mệnh của hắn, cần gì phải lãng phí khí lực như thế" trong miệng nói như thế, Kì Minh Nguyệt lại quay người đối mặt với Kì Hủ Thiên tiếp tục nói: "Chỉ là… không muốn nhìn thấy bộ dáng ngươi tức giận, lần tới, chớ như thế." Người bên ngoài bị giết như thế nào, vốn là cùng hắn vô can, hắn chỉ lo lắng cho Phụ Hoàng thôi.

Mọi người xung quanh nghe được lời nói của hắn, mới biết được ý câu nói trước của hắn nguyên bản là gì, đúng là đối với thủ pháp tàn khốc kia không chút nào để ý, tâm niệm trong lúc đó chỉ để ở trên người Ám Hoàng, ở trong mắt mọi người Thủy Nguyệt Công Tử bình thường giống như gương hoa thủy nguyệt thanh nhã lạnh nhạt nhưng lại nói ra những lời nói như thế, đã làm cho mọi người hết sức ngạc nhiên, còn có thái độ tùy ý khinh thường như thế của hắn, mặc dù là ý trong lời nói là để ý đến Ám Hoàng, nhưng lại không biết người quỷ bí khó dò kia liệu có cảm kích không, phải biết năm đó, Thiếu Các Chủ của Lăng Hi Các cũng từng có chút được sủng ái, nhưng mà một khi vô ý, không biết đã làm gì đắc tội Ám Hoàng, đủ loại sủng ái trong quá khứ đều hoàn toàn biến mất, kết quả cuối cùng cũng là võ công bị phế, bị ném trả về Lăng Hi Các. Không biết lần này Thủy Nguyệt Công Tử sẽ có kết quả gì đây?

Kì Hủ Thiên nghe được những lời ấy của Kì Minh Nguyệt, thần sắc trong mắt hơi hòa hoãn lại, biết Minh Nhi không muốn thấy y tức giận, nhưng nhìn bàn tay đang chảy đầy máu của hắn, làm thê nào hắn có thể an tâm được, nhìn Minh Nhi đứng ở đầu phía bên kia, khóe môi y khẽ mở, nhìn chăm chú vào hai tròng mắt của hắn, ngữ thanh trầm thấp: "Lại đây."

Ở trong mắt mọi người, hai chữ thản nhiên này, mặc dù không thấy có vẻ tức giận gì, nhưng ai biết được, Ám Hoàng xưa nay khó dò, Thủy Nguyệt Công Tử lúc trước nói như vậy, nói không chính xác đã khiến hắn sinh giận, lúc này Ám Hoàng gọi hắn đi qua, kết quả sẽ như thế nào, vẫn là thật khó liệu.

Nhìn về phía Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu kia lại vẫn là bộ dáng như trước, tựa hồ một chút cũng chưa phát giác ra sự nguy hiểm của Ám Hoàng, không ngờ vẫn bước thẳng về phía Ám Hoàng. Mới bước đến các trước người Ám Hoàng không xa, ống tay áo mầu tím chợt giơ lên hướng về phía người hắn huơ tới.

Trong lòng mọi người đứng ở xung quanh nhất thời lộp bộp một chút, nghĩ đến Ám Hoàng sẽ đối với Thủy Nguyệt Công Tử làm như thế nào, cũng sẽ không đoán ra người quỷ bí lãnh tình kia lại đem thân thể oánh bạch đó ôm vào trong lồng ngực, bộ dáng vô cùng thân thiết, cầm lấy bàn tay bị thương của hắn, trong ngữ thanh mang theo vài phận tức giận đến tái đi, động tác lại mềm nhẹ vô cùng: "Không muốn thấy ta tức giận, liền đừng để cho chính mình bị thương, biết rõ ta sẽ đau lòng, lại vẫn không cẩn thận như vậy, để cho kẻ khác làm cho ngươi chảy máu như vậy, ta há có thể không tức giận …" Đau lòng nhìn bàn tay nhiễm huyết của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên thở dài một tiếng, cơ hồ là mang theo nhu tình nói nhỏ, dừng ở trong tai mọi người: "Vô luận là chuyện gì, ta đều có thể đồng ý, nhưng chỉ có việc can hệ đến an nguy của ngươi, sẽ

không tái dung túng ngươi khinh thường như thế, lần tới nếu còn như thế, ta sẽ đem kẻ làm ảnh hưởng tới tâm thần của ngươi trừ bỏ, miễn cho ngươi tiếp tục tái phạm sai lầm."

Theo ngữ thanh dần dẫn chuyển lạnh, dưới ánh mặt nạ màu vàng, ánh mắt sắc bén quét tới chỗ Lan Cẩn, thấy vậy, Kì Minh Nguyệt như thế nào còn không biết, sai lầm trong lời nói của Phụ Hoàng tất nhiên là chỉ việc hắn quên mất bản thân đang ở chỗ nào, không để ý an nguy của bản thân cứu người khác lại làm cho chính mình bị thương, một tầng hàm nghĩa khác, cũng là chỉ việc hắn ở trước mặt Kì Hủ Thiên lại như thế chuyên chú nhìn kẻ khác.

Đối với lời nói giống như sẽ đối với Lan Cẩn gây bất lợi của y, Kì Minh Nguyệt chỉ là nhíu mày, khẽ liếc mắt một cái nhìn Lan Cẩn đang đứng ở cách đó không xa cũng đang nhìn hắn, quay sang Kì Hủ Thiên nói: "Tử Nghiêu cam đoan với ngươi, sẽ không tái có lần khác, người khác như thế nào, đều không có quan hệ gì với ta, như thế được không?"

Đối với đối thoại của hai người, Lan Cẩn từ đầu đến cuối chưa từng nói xen vào, cho dù nghe ra trong lời nói có ý liên quan đến chính mình, cũng chỉ là như trước mỉm cười, nhìn hai người kia ở trước mặt mọi người không e dè, cử chỉ vô cùng thân thiết, lộ ra vài phần vẻ suy ngẫm. Nhưng những nhân vật giang hồ đang đứng xung quanh, lại không có được định lực như thế, lời nói của hai người tuy nhỏ, lại làm sao có thể tránh được nhĩ lực của cao thủ giang hồ, lời nói của hai người đã toàn bộ rơi vào trong tai, mỗi một câu nghe được, đó là một trận kinh ngạc không thể tin được.

Lúc trước thấy Ám Hoàng chưa hề tức giận, mà là đem Trình Tử Nghiêu ôm vào lòng, liền đã là cảm thấy kinh ngạc, rồi sau đó không ngờ nghe thấy ngữ thanh nhu tình chưa từng gặp qua của y, động tác lại mềm nhẹ như vậy, liền lại giống như thấy loại dị tượng nào đó, không dám tin tưởng điều chính mình vừa nghe thấy, nhìn thấy trước mắt. Một đám trên mặt đều hiện ra vẻ mặt ngốc lăng cùng không dám tin, những người ngày thường tự xưng là trầm ổn, bình tĩnh, lúc này cũng mất đi thái độ bình thường, không thể bảo trì được vẻ bình tĩnh.

Tính cách của Ám Hoàng như thế nào, chỉ cần là có biết quá khứ của giang hồ, liền biết chỗ đáng sợ của hắn, người này thủ đoạn tàn nhẫn, làm việc quỷ bí khó dò, lại phong lưu bạc tình, có thể nói là người lãnh tình thành tính, chưa từng thấy hắn đối với bất cứ ai có chút đặc biệt nào, cho dù là sủng thị tối được sủng ái năm đó, cũng phải thật cẩn thận tùy thị một bên, không dám hơi có chút chậm trễ khinh thường. Chưa từng gặp qua có người dám giống như Thủy Nguyệt Công Tử dám nói chuyện với hắn như thế, sau khi nói như vậy còn được Ám Hoàng đáp lại như thế, không phải trách phạt sinh giận, mà là mềm giọng ôn nhu, quả thực giống như đối với trân bảo vậy.

Tới lúc này, rốt cuộc không người dám nghi ngờ địa vị đặc thù của Thủy Nguyệt Công Tử ở bên cạnh Ám Hoàng, cũng rốt cuộc không người dám âm thầm phỏng đoán, Thủy Nguyệt Công Tử có thể làm vui lòng Ám Hoàng bao lâu. Mà tất cả đều đang tự âm thầm nhắc nhở, nhất thiết không nên đi trêu chọc người nhìn như thủy nguyệt kính hoa kia, người có thể đứng ở bên cạnh Ám Hoàng, lại đối với cảnh tượng tàn khốc huyết tinh kia không hề phản ứng, nói vậy hắn cũng không thể là người ôn nhuận như vẻ bề ngoài, huống chi còn có lời nói vừa rồi của Ám Hoàng, nếu là chọc tới hắn, chỉ sợ kết quả còn hơn chọc giận Ám Hoàng, sẽ không tốt hơn nhiều ít, có khi còn thảm hơn vài phần.

Nhân tư thái không coi ai ra gì của hai người, trong phòng nhất thời không người nói chuyện, trong lúc tâm niệm lưu chuyển, đã thấy địa vị của Thủy Nguyệt Công Tử ở trong chốn giang hồ lại tăng lên không ít, hắn thân thủ bất phàm, còn có quan hệ của hắn cùng với Ám Hoàng, kẻ khác không thể không đối hắn thêm vài phần kính trọng.

Tuy biết một phen đối thoại của hắn cùng với Phụ Hoàng đã dẫn tới người khác để ý, nhưng Kì Minh Nguyệt xưa nay đối với những chuyện này không hề cố kỵ, tự nhiên cũng sẽ không đi để ý ánh mắt quanh mình, Kì Hủ Thiên lại vốn là người không muốn kiềm chế, vốn là cố ý chiêu cáo thế nhân, Minh Nhi đã thuộc về hắn, đối với ánh mắt chú mục xung quanh làm như không hề phát giác, chỉ là tinh tế nhìn vết thương trên tay Minh Nhi, vốn tưởng rằng chính là bị lợi khí sượt qua bị thương, sẽ không quá mức nghiêm trọng, lại thấy bên trong miệng vết thương kia, rõ ràng phiếm ra mấy mạt ám bụi, đúng là có chứa đựng kịch độc.

"Trở về chữa thương." Vì những gì vừa mới chứng kiến, ngữ thanh hắn liền phiếm ra lãnh ý, Hủ Thiên kéo lấy Kì Minh Nguyệt, liền muốn hướng về phía đường cũ phản hồi.

Thấy Phụ Hoàng sau khi nhìn qua miệng vết thương thay đổi thái độ như vậy, Kì Minh Nguyệt lập tức liền biết trong đó có việc khác thường, cũng không nhiều lời nữa, nhìn lướt qua đám giang hồ nhân sĩ thần sắc khác nhau, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu lại ở trên người Lan Cẩn lưu chuyển trong chốc lát, mới quay đầu xoay người, theo Kì Hủ Thiên hướng hành lang trong phòng đi thông với hậu viện bước đi.

Mới bước được vài bước, phía sau lại bỗng nhiên truyền đến ngữ thanh của một người.

"Tại hạ Lan Cẩn, không biết vị công tử áo trắng này xưng hô như thế nào?" Bạn đang ?

Lan Cẩn từ lúc thấy Thủy Nguyệt Công Tử vốn chưa từng mở miệng, lúc này bỗng nhiên hỏi như thế, tất nhiên là đối với Trình Tử Nghiêu ấn tượng để lại khắc sâu, mọi người thấy vậy, lại là một trận phỏng đoán, chỉ nghe rất xa, truyền đến ngữ thanh réo rắt lạnh nhạt, đúng là ngữ thanh của Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu.

"Trình Tử Nghiêu."

Chính là ba chữ ngắn ngủn, tựa hồ có chút vô lễ khinh nhớn, cũng không khiến kẻ khác tức giận, Lan Cẩn nhìn chăm chú vào thân ảnh đã đi xa, vẻ vui cười trong mắt dần dần thu liễm, trong miệng đã chậm rãi nói: "Trình Tử Nghiêu, ta Lan Cẩn đã quyết định… theo phò trợ ngươi làm chủ nhân của ta."

Nghe được Lan Cẩn nói như vậy, trong phòng nhất thời một mảnh ồ lên, mà thân ảnh màu trắng đã đi xa xa kia, lại chỉ hơi dừng chân lại một chút, cũng không hề đáp lại lấy vài lời, đã theo thân ảnh màu tím kia đi vào trong.

_____ Hết chính văn chương thứ 93 _____

94. Chương 94: Yêu Sủng

Trong phòng, vì một câu ngắn ngủn của Lan Cẩn, thoáng chốc nhấc lên gợn sóng vạn trượng, trong hành lang sắc mặt Kì Hủ Thiên lại vẫn như trước bình tĩnh, ôm lấy người trong lòng, hướng về phía biệt viện hai người đang cư ngụ bước vào.

Tiếng nghị luận ồn ào phía sau dần xa, tiếng bước chân hai người cũng sóng bước trong không gian u tĩnh hơi hơi phát ra tiếng vang. Sau một lúc lâu im lặng, Kì Minh Nguyệt mới nhớ tới việc vừa rồi, còn có những lời sau cùng của Lan Cẩn, đang định mở miệng nói gì đó với Kì Hủ Thiên, bên hông bỗng nhiên bị ôm chặt cứng, cả người đã rơi vào trong cái ôm ấp quen thuộc: "Phụ hoàng?"

Kì Hủ Thiên đôi môi mím chặt, không hề mở miệng nói, sắc mặt cũng chưa thấy hòa hoãn lại, ôm Kì Minh Nguyệt, thân hình nhoáng lên mấy cái, cước bộ đã nhanh hơn, quay lại khu đình viện hai người đang cư ngụ.

Đưa Minh Nhi đặt ngồi ở trên giường, Kì Hủ Thiên nâng lên bàn tay bị thương của Kì Minh Nguyệt, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng trẻo, một đường miệng vết thương kéo dài, dòng máu đỏ sẫm vẫn đang không ngừng chảy ra, trong huyết sắc còn phiếm ra từng đợt từng đợt ám bụi màu thanh lam, nhìn có vẻ thập phần chói mắt, nhìn vết thương dự tợn kia, nghĩ đến Minh Nhi vì kẻ khác mà phải chịu vết thương đó, lông mày Kì Hủ Thiên lại càng cau chặt lại thêm vài phần.

Sai người mang nước ấm tới, đem máu huyết ở vết thương tinh tế lau sạch, tới cuối cùng, Kì Hủ Thiên cũng vẫn không phát một lời nào, không khí trong phòng đông cứng lại, bởi vì Phụ Hoàng giúp mình chăm sóc chỗ bị thương, Kì Minh Nguyệt cúi đầu không nói, hắn đã biết lần này, thật là đã chọc giận Phụ Hoàng, trong đó, cũng có lỗi của mình.

"Lan Cẩn hắn……" Muốn nói rõ việc này, không ngờ mới mở miệng, liền nhận thấy ánh mắt của Phụ Hoàng lại càng lãnh liệt hơn, nhìn Kì Hủ Thiên rõ ràng lộ ra sự tức giận, Kì Minh Nguyệt vẫn tiếp tục nói: "Lan Cẩn cùng một vị cố nhân thập phần giống nhau, cho nên Minh Nguyệt mới có thể……"

"Mới có thể lấy thân che trở, xả thân cứu hắn?" Cuộc đời này Minh Nhi đã từng gặp những ai, biết những kẻ nào, hắn đều không có gì không biết, nghe Minh Nhi nhắc tới cố nhân, Kì Hủ Thiên tất nhiên sẽ hiểu ý hắn chỉ chính là ở kiếp trước: "Hay là hắn cùng với đồng bọn mà ngươi từng nhắc tới giống nhau đến thế? Kẻ đã khiến ngươi có thể lại vì cứu hắn mà ngay cả tính mạng của mình cũng không màng?" Hắn há có thể quên, quá khứ Minh Nhi từng nhắc tới, vì cứu giúp kẻ mà Minh Nhi gọi là đồng bọn mà mất tánh mạng. Chuyện xưa lại tái hiện, chỉ là lần này, lại ở trước mặt hắn, đến tận lúc này, hắn không thể không nghi ngờ, đồng bọn mà Minh Nhi nhắc tới, ở trong lòng Minh Nhi đến tột cùng chiếm nhiều ít phân lượng, vì người nọ, Minh Nhi lại có thể không màng đến an nguy của bản thân như thế.

"Làm gì đến mức xả thân, chỉ là vết thương nhỏ thôi." Rung động lúc vừa mới gặp Lan Cẩn khiến cho hắn nhìn thấy ám khí liền vô thức lao đến ngăn cản, nghĩ lại tuy đúng là có chút lỗ mãng, nhưng may mà cũng chỉ là độc vật, với hắn mà nói cũng không có gì đáng lo ngại: "Minh Nguyệt từ lúc được Phụ hoàng tặng cho Quỳnh Châu sao có thể bị vết thương nhỏ này lấy đi tính mạng chứ, mặc dù có độc, với Minh Nguyệt cũng chỉ vô dụng, Phụ hoàng không cần lo lắng."

Trong miệng nói muốn Kì Hủ Thiên không cần lo lắng, Kì Minh Nguyệt nhưng cũng biết, Phụ Hoàng đối với mọi chuyện của hắn đều hết sức yêu thương, mặc dù chỉ là một vết thương chảy máu nhỏ nhỏ, cũng chắc chắn làm cho hắn lo lắng, huống chi, vết thương lần này lại đến mức như thế, nhớ tới lời nói lúc này của Phụ hoàng, hàm nghĩa trong đó hắn sao lại không hiểu chứ. Thở dài một tiếng, đem bàn tay có vết máu chậm rãi buộc lại, Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói: "Ta biết Phụ Hoàng nhất định là vì việc Lan Cẩn mà tức giận, nhưng Lan Cẩn với Minh Nguyệt mà nói, chỉ là ngoại hình cùng cố nhân có chút giống nhau mà thôi, nếu sự tồn tại của hắn đối với Thương Hách bất lợi, hoặc là trở ngại Phụ hoàng, mặc kệ hắn là ai, Minh Nguyệt tuyệt cũng sẽ không bỏ qua."

Nói đến đây, trong ngữ thanh thư hoãn của hắn đã dẫn theo chút lãnh ý, với hắn mà nói, Lan Cẩn chỉ là cũng J có tướng mạo giống nhau thôi, không hơn, sẽ không lại có lần sau như thế.

Bất luận ngoại hình của Lan Cẩn giống J như thế nào, an nguy của Phụ hoàng cũng đều không thể có chút sơ hở, việc người áo xám truy tung hắn, sự mất tích của Vô hào, còn có Thiên Hạ Đại hội, mưu đồ của An Dương, tựa hồ ẩn ẩn đều có liên hệ với nhau. Hết thảy tất cả đều là quay chung quanh Lan Cẩn mà phát sinh, người này tạm thời mà nói vẫn là nhân vật mấu chốt nhất.

Kì Hủ Thiên cũng biết Lan Cẩn thật là không thể gặp chuyện không may. Nhưng mà ánh mắt Minh Nhi nhìn hắn, làm cho y đến nay vẫn là không thể tiêu tan sự khó chịu, huống chi Minh Nhi lấy thân che trở hắn, bị thương như vậy, đủ chuyện như vậy, chỉ vì Lan Cẩn cùng bộ dáng của "người nọ" trong trí nhớ của Minh Nhi quá giống nhau mà thôi, "người nọ" với Minh Nhi mà nói, lại là tồn tại rất trọng yếu: "Nếu theo như lời Minh Nhi nói, Lan Cẩn kia chỉ là kẻ râu ria không quan trọng, vậy ở trong lòng Minh Nhi, đồng bọn trong quá khứ kia lại chiếm được bao nhiêu phần tâm tư của Minh Nhi? Nếu hắn cũng cùng Minh Nhi đi tới kiếp này, Minh Nhi sẽ làm như thế nào?"

Trong đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ lo lắng cùng lạnh lẽo, ở dưới mặt nạ màu vàng, đôi mắt sáng quắc của Phụ hoàng nhìn hắn, giống như chờ đợi câu trả lời của hắn. Đối diện cùng đôi mắt kia, Kì Minh Nguyệt chậm rãi mở miệng nói: "Hắn đối với Minh Nguyệt mà nói, đã là quá khứ, bất luận quá khứ hay là hiện tại, sự tồn tại của hắn đều không thể so sánh với một góc của Phụ hoàng. Kiếp trước Minh Nguyệt chưa từng đối với bất luận kẻ nào thật tình ưng thuận, kiếp này gặp được Phụ hoàng, liền sẽ không cùng hắn có gì liên can, hay là Phụ hoàng đối với tình cảm của ta cẫn còn lo lắng?"

Ngữ thanh chậm rãi bình thản, giống như là tự thuật lại một chuyện đương nhiên, nghe Minh Nhi bình thản nói như thế, Kì Hủ Thiên không thể tiếp tục ức chế tình cảm ở đấy lòng, sự tức giận lúc trước toàn bộ tiêu tán, đưa hắn gắt gao ôm vào trong lòng: "Trên đời nếu thiếu Minh Nhi, Phụ Hoàng không biết sẽ như thế nào, nhưng cũng vì Minh Nhi, ta mới có thể lo lắng như vậy, mặc dù biết Minh Nhi đối với người khác vô tình, Phụ Hoàng vẫn là sẽ để ý thái độ của Minh Nhi, hận không thể đem ngươi cất dấu, không cho bất luận kẻ nào thấy được, miễn cho lại có người bị ngươi câu dẫn, Phụ hoàng còn phải hao tâm tốn sức giải quyết." Giống như Lan Cẩn kia, ánh mắt hắn nhìn Minh Nhi, còn có lời sau cùng hắn nói chọn chủ như thế, làm cho tâm hắn không thể không sinh ra vài phần phòng bị.

Nghe ra ý của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt hơi hơi thùy hạ mắt, khóe môi khẽ cong lên thêm vài phần: "Nếu Lan Cẩn có ý đồ khác, Minh Nguyệt thì sẽ làm cho hắn biết được, Thủy Nguyệt… cũng không phải kẻ

có thể dễ dàng khi dễ, một khi trở mặt, liền cho hắn không còn đường quay lại." Thân phận Lan Cẩn không rõ, việc sau này thế nào vẫn là chưa biết rõ, sự xuất hiện của hắn cùng với mưu đồ của An Dương, đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, đoạn thời gian sau này, Vân Hạo Sơn Trang nhất định không có ngày yên tĩnh.

Minh Nhi của hắn cho tới bay giờ cũng chưa từng làm hắn thất vọng, khuôn mặt dãn ra, Kì Hủ Thiên buông lỏng người trong lòng ram thoáng nhìn vết máu loang lổ trên ống tay áo của hắn, không khỏi lo lắng lại cầm lấy tay Kì Minh Nguyệt, chỉ thấy phía trên vết thương đáng lẽ đã phải ngưng kết đông lại, vẫn có máu tươi không ngừng chảy ra, sau khi nhìn chăm chú miệng vết thương kia một lúc lâu, hắn trầm giọng nói: "Chất độc chưa bị loại bỏ, Minh Nhi mặc dù có Quỳnh Châu hộ thân, độc vật trí mạng đối với ngươi cũng vô dụng, nhưng mấy thứ bàng môn tả đạo linh tinh, vẫn sẽ có ảnh hưởng, loại độc này sẽ làm máu không thể ngưng kết, kéo dài thế này, nếu mất máu quá nhiều, liền cũng có thể là vết thương trí mạng, mặc dù không chết, cánh tay này cũng sẽ phải phế đi."

Thế nhưng lại nghiêm trọng thế sao? Kì Minh Nguyệt nghe vậy ngoài ý muốn liếc mắt nhìn một chút miệng vết thương, quả nhiên thất mạt ám bụi màu lam trên miệng vết thương kia càng hiện ra rõ ràng, giống như đang ngăn không cho máu huyết đông kết lại vậy. Máu tươi không ngừng từ bàn tay chảy ra: "Xem ra Quỳnh Châu cũng không phải vật vạn năng, là my quá mức lỗ mãng." Vốn là ỷ vào hiệu quả của Quỳnh Châu, mới có thể không chút nào cố kị dùng tay tiếp lấy thanh phi đao đó, mặc dù lo lắng có lẽ có độc dịch, nhưng cũng vẫn chưa thật sự để ở trong lòng, hiện giờ xem ra, là hắn quá mức tự tin, cũng là hắn quá mức ỷ lại Phụ Hoàng, đã thành thói quen có sự quan tâm của Phụ Hoàng đối với hắn, tới lúc chính mình đối địch liền đánh mất sự cẩn thận vốn có trong quá khứ, sau này, nhất định không thể tái như thế, nếu có một ngày chỉ vì sụ tùy ý của hắn mà liên lụy Phụ hoàng, liền thật sự là hối hận cũng không kịp rồi.

Kì Hủ Thiên thấy hắn nhìn chỗ bị thương, vẻ mặt lạnh lùng, đã dự đoán được việc mà hắn đang đăm chiêu suy nghĩ, ở trên môi hắn khẽ hôn một cái, mỉm cười nói: "Minh Nhi không cần tự trách, cũng không cần lo lắng, có Phụ Hoàng ở đây, nhất định sẽ không để cho Minh Nhi có chuyện gì. Chỉ cần sau này đừng như lần này, ngay trước mặt Phụ hoàng lại chú ý người khác là được rồi." Lấy tình tình kiêu ngạo của Minh Nhi, lại thẳng thắn nói ra tình ý đối với hắn, từ lúc đó, hắn liền biết Minh Nhi đối với hắn cũng giống như hắn đối với Minh Nhi vậy, trừ bỏ đối phương, không hề đối với kẻ khác nảy sinh ý niệm tình cảm. Lại thêm thái độ cùng lời nói thản nhiên dửng dưng của Minh Nhi với Lan Cẩn lúc nãy, hắn liền cũng sẽ không tái dây dưa chuyện này nữa.

"Phụ Hoàng cứ yên tâm, trừ ngươi ra, trên đời sẽ không có một người nào làm cho Minh Nhi quan tâm nữa, cũng sẽ không có cử chỉ thất thố như ngày hôm nay." Nghe Phụ Hoàng trong miệng mang theo ý vui đùa, hắn liền biết Phụ Hoàng đã bỏ qua cho cử chỉ lỗ mãng lúc nãy của hắn, chỉ là đối với vết thương trên tay, hắn vẫn là hối hận sự tùy ý của chính mình.

Đang lúc lo lắng nên như thế nào giải độc, lại cảm thấy trong lòng bàn tay hơi hơi đau xót, chỉ thấy Phụ Hoàng nâng tay hắn lên đưa đến miệng, đúng là đang tính toán muốn nhanh chóng hút nọc độc trong lòng bàn tay hắn ra.

giơ lên tay hắn phóng tới thần hạ, đúng là tính toán đưa hắn lòng bàn tay đích nọc độc cấp hút đi ra.

Không phải chưa có ai vì hắn làm như thế, kiếp trước lúc hành nhiệm vụ cũng có lúc bị độc xà cắn bị thương cũng đã từng trải qua, nhưng cảm giác so sánh cũng với lúc này, cũng hoàn toàn bất đồng, nhìn Phụ Hoàng vì hắn hút đi độc huyết, trong lòng không hiểu nảy lên cảm giác đau nhói, cảm giác hơi đau đớn ở lòng bàn tay, trong mắt hắn phiếm ra vẻ phức tạp mông lung.

Đầu lưỡi ở lòng bàn tay của Minh Nhi hút vài cái, mím nhanh môi lại, đem độc huyết hút ra rồi nhổ ra ngoài, thẳng đến lúc máu ở chỗ vết thương hiện ra màu đỏ thẫm nguyên bản, không còn nhìn thấy nửa điểm chất độc bụi màu lam, Kì Hủ Thiên mới ngừng lại, lau đi huyết sắc trên môi, giương mắt hướng Kì Minh Nguyệt nhìn lại, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Minh Nhi lúc này lộ ra thần sắc phức tạp.

Lấy bàn tay trái không bị thương ôm lấy cổ Phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt dựa vào trong lồng ngực Kì Hủ Thiên, nhìn chăm chú vào cặp mắt nghi hoặc của Phụ hoàng, thở dài một tiếng: "Phụ Hoàng rất sủng Minh Nguyệt ..." Cho tới nay, Phụ Hoàng đối với hắn đều là dung túng, từ lúc hắn sinh ra đến nay, từ lúc hai người cùng một chỗ tới nay, sự sủng ái quan tâm cũng không hề gián đoạn, làm cho hắn cảm thấy được bất luận khi nào Phụ Hoàng đều đứng ở bên cạnh người, cũng thành thói quen Phụ Hoàng vì hắn để ý sắp xếp

hoàn hảo hết thảy, cho đến tận hôm nay, vì sự đại ý cùng lỗ mãng của hắn, làm cho Phụ Hoàng sinh giận, lại làm cho chính mình bị thương, càng khiến cho Phụ Hoàng vì hắn làm như thế. Ám Hoàng trong chốn giang hồ, quân chủ chốn triều đình, Thương Hách đế ngạo thị thiên hạ, vì hắn làm như thế…Mặc dù là hai người cùng yêu thương nhau, mặc dù Phụ Hoàng sẽ không để ý, nhưng lấy thân phận của Phụ Hoàng, chắc chắn chưa từng vì người khác như thế, chỉ độc vì hắn, giúp hắn mặc quần áo dùng bữa, tắm rửa đi ngủ, không chỗ không vì hắn an bài thoả đáng……

Thấy Minh Nhi thần sắc khác thường, Kì Hủ Thiên khó hiểu vỗ về khuôn mặt hắn: "Minh Nhi không muốn Phụ Hoàng sủng ngươi?" Đối với người mà hắn coi trọng nhất, hắn nghĩ đến, dù có sủng nịch như thế nào cũng không đủ.

Lắc lắc đầu, Kì Minh Nguyệt hơi hơi liễm hạ mắt, nhìn thấy bạc môi trước mắt vẫn còn mang theo tia huyết sắc, không khỏi tiến đến, liếm đi vết máu của chính mình, vị máu tanh ở trong miệng lan tràn, hai đôi môi gắn chặt gắt gao cuốn lấy nhau, đòi lấy hết thảy trong miệng đối phương, nụ hôn mang theo chút vị huyết tinh lại càng làm cho chiếc lưỡi của hai người ở trong miệng đối phương dây dưa càng kịch liệt, đón lấy nụ hôn hết sức nóng bỏng nóng lòng muốn đoạt lấy của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên làm như cảm giác được cái gì đó, ôm chặt lấy hắn, nhẹ vỗ về lưng của hắn, thẳng đến lúc Kì Minh Nguyệt dời môi ra, ở trong lồng ngực hắn hơi hơi thở dốc, Kì Hủ Thiên mới ôn nhu hỏi: "Minh Nhi chính là không muốn thấy Phụ Hoàng giúp ngươi làm như thế?" Sau khi hắn giúp Minh Nhi hút đi độc huyết, vẻ mặt Minh Nhi liền có chút không đúng, tâm niệm hơi đổi, hắn đã biết là vì sao.

"Minh Nguyệt là đang vì Phụ Hoàng mà đau lòng." Mỗi lần đều là Phụ Hoàng vì hắn, hắn thân cũng là nam tử, tự nhiên cũng sẽ đối với người trong lòng sinh ra thương tiếc, mặc dù Phụ Hoàng thân là cường giả, nhưng trong mắt hắn, cũng chỉ là người hắn yêu, tại trên bạc môi của Kì Hủ Thiên lại hạ xuống mấy nụ hôn, trong hơi thở vẫn như trước có thể cảm thấy được tia huyết tinh kia, liếm hút đôi môi của Phụ hoàng, cúi đầu nói: "Phụ Hoàng không để ý, không có nghĩa là Minh Nguyệt cũng không để ý …."

Bên tai nghe được lời nói nhỏ của Minh Nhi, hắn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, Minh Nhi vì hắn mà đau lòng, hắn tất nhiên là vui mừng, cũng không muốn Minh Nhi lại tiếp tục tự trách, ý hơi trừng phạt, nhẹ nhàng ở trên môi Minh Nhi cắn một ngụm, miệng trả lời: "Vậy liền nhớ kỹ giáo huấn hôm nay, không được phép khinh thường an nguy của bản thân, cũng miễn cho Phụ Hoàng lại vì Minh Nhi mà lo lắng, được không?"

Kì Minh Nguyệt hơi hơi vuốt cằm: "Đợi đến ngày Minh Nguyệt trở thành cường giả không kém gì Phụ Hoàng, liền để Minh Nguyệt đến che chở Phụ Hoàng, tự nhiên sẽ không làm cho Phụ Hoàng tái vi Minh Nguyệt lo lắng." Cho tới bây giờ đối với những kẻ khác ngoài Phụ Hoàng cũng không hề quá mức để ý, nhưng cũng làm cho người ta nghĩ lầm hắn là hạng người dễ dàng, hiện giờ xem ra, nên làm cho thế nhân biết được, Thủy Nguyệt hắn cùng Ám Hoàng giống nhau, tất nhiên cũng sẽ không để cho kẻ phiền nhạ hắn sống khả giả chút nào.

Nhìn miệng vết thương trong tay Kì Minh Nguyệt đã ngưng kết lại, Kì Hủ Thiên yên lòng, nghe những lời ấy của Minh Nhi, hắn biết việc hôm nay đã khơi dậy một mặt tính cách không dễ dàng gặp được của Minh Nhi, nghĩ đến từ nay về sau Minh Nhi sẽ ở trong chốn giang hồ khơi mào sóng gió, Kì Hủ Thiên không khỏi lộ ra ý cười: "Như thế rất tốt, xem ra kia Lan Cẩn quả thực có con mắt tinh đời, tuyển chọn được một chủ tử không tồi." Lan Cẩn ở ngay lúc mới gặp liền chọn Minh Nhi làm chủ nhân, nói vậy mấy ngày tới chắc chắn sẽ rất phấn khích, bất luận hắn có dụng ý ra sao, giang hồ, thậm chí thiên hạ, đều muốn vì lời nói đó của hắn mà nhấc lên sóng gió. Chỉ là không biết, kết cục cuối cùng sẽ giống như ý muốn của Lan Cẩn hay không, phải biết Minh Nhi cũng không phải là người có thể dễ dàng trêu ghẹo.

Kì Minh Nguyệt đã ở hồi tưởng tới lời nói lúc trước của Lan Cẩn, hắn cuối cùng theo như lời muốn phò trợ hắn làm chủ nhân, không biết trong đó có dấu thâm ý gì. Không biết vì sao, Lan Cẩn người này tổng làm cho hắn có loại cảm giác nhìn không thấu.

Đang cân nhắc, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước nhanh, cùng Phụ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, không đợi hắn mở miệng hỏi, cửa đã bị đẩy ra. Là Viêm Thiến đứng ở trước cửa.

Nhìn hai người ôm nhau mà ngồi bên giường, Viêm Thiến nhanh chóng quay đầu đi, không được tự nhiên nhìn đi hướng khác. Cảm thấy được mới vừa rồi quá mức lỗ mãng, rồi lại không thể không đem việc phát

sinh bên kia bẩm báo, chỉ có thể cúi đầu đối hai người nói: "Trong hậu viện lại có người áo xám hiện thân, đang cùng Hỏa Sát Lâu chủ giao đấu, trừ bỏ bọn họ, còn có một người giống như là tùy thị bên người của Tử Nghiêu, lúc trước từng nghe ngươi gọi hắn là Vô Hào." Hắn vốn là trở về thay quần áo, không ngờ lại gặp được Phạm Hạo đang muốn đi tới tiền sảnh, rồi sau đó là Vô Hào cùng người áo xám một trước một sau rơi xuống trong viện, lấy tính cách của Phạm Hạo, tất nhiên là sẽ không bỏ qua người khả nghi, nghe hắn nhận biết Vô Hào, mà người áo xám lại một từ cũng không nói, thập phần khả nghi, lập tức liền cùng người áo xám kia giao đấu.

Nghe Viêm Thiến nói Vô Hào trở về, còn có người áo xám thân phận không rõ theo cùng, Kì Minh Nguyệt lập tức liền đứng dậy hướng phía ngoài bước ra, Kì Hủ Thiên theo ở phía sau người, cũng lộ ra vẻ hứng thú.

Vô Hào mất tích nhiều ngày, lần này quay lại, lại còn có một người áo xám theo sau, không biết trong đó đến tột cùng có nguyên do gì, Phạm Hạo nếu biết Minh Nhi đã bị Lan Cẩn tôn sùng làm chủ nhân, không biết lại sẽ có phản ứng gì. Khóe môi khẽ nhấc lên, đem Minh Nhi ôm vào trong lòng, theo sự chỉ dẫn của Viêm Thiến, hướng chỗ mấy người đi phi thân đi.

_____ Hết chính văn chương thứ 94 _____

95. Chương 95: Bách Lý Vong Trần

Diễm Thanh từ lúc đem Lan Cẩn dẫn vào bên trong trang, liền chưa hề ở tiền viện lưu lại, lấy thân phận của hắn, cũng không thể quá mức đường hoàng xuất hiện ở bên ngoài, vốn muốn đi tìm Viêm Thiến, lại ở hậu viện nhìn thấy thân ảnh của mấy người đang vội vàng đi về phía sân sau, nhìn kĩ lại, đúng là khu sân trong nơi mà Tôn Chủ và Tử Nghiêu đang ở. Viêm Thiến cũng ở trong mấy người đó, xem thần sắc còn mang theo vẻ mặt ngưng trọng.

Thấy mấy người như thế, Diễm Thanh cũng không hề chần chờ, đuổi theo tiến đến, liếc mắt một cái nhìn Viêm Thiến, lại hướng thân ảnh màu tím kia khom người hành lễ: "Tham kiến Tôn Chủ."

Kì Hủ Thiên hơi hơi gật đầu, bước chân dừng lại, ôm lấy Kì Minh Nguyệt, nói với Diễm Thanh: "Truyền lệnh bản tôn, trong vòng ba ngày, tất cả huyết ảnh đều phải tập trung tại Vân Cảnh Sơn Trang, nếu gặp kẻ nào khả nghi, lập tức bắt lại."

dáng vẻ khả nghi người, tức khắc bắt."

"Vâng" Diễm Thanh cúi đầu nhận lệnh, trong lòng cũng cả kinh, Tôn Chủ nhiều năm chưa xuất hiện trên giang hồ, những người dưới tay y năm xưa cũng biến mất không biết tung tích, nhiều năm qua tất cả đều âm thầm làm việc, lúc này không biết là chuyện gì khiến cho Tôn Chủ lại hạ lệnh gọi mười hai huyết ảnh quay về như vậy, phải biết huyết ảnh đối người giang hồ mà nói, đó là tồn tại giống như ác mộng vậy.

Kì Minh Nguyệt ở bên cạnh nghe xong, liền biết Phụ Hoàng mặc dù đã không thèm để ý chuyện Lan Cẩn, lại vẫn đối với việc hắn bị thương canh cánh trong lòng. Người áo xám che mặt này cùng Dạ Sử của An Dương tuyệt không thể không có liên hệ. Trên thực tế, lúc này cơ hồ đã có thể khẳng định, những người đó nhất định là do An Dương sai khiến, mà mục đích là để náo loạn Thiên Hạ Đại hội, thậm chí là trừ bỏ Lan Cẩn. Từng có lời đồn đãi "Có được người này sẽ có được thiên hạ", tựa hồ An Dương đối với lời đồn ấy thập phần tin tưởng, nếu là An Dương không thể có được hắn, liền tính toán khiến cho Lan Cẩn biến mất, bằng không cũng sẽ không cố ý vội vàng muốn trừ bỏ Lan Cẩn như vậy

Diễm Thanh nhận được lệnh, liền muốn đi truyền tin, nhiệm vụ chính của hắn chính là tình báo, lúc này mặc dù không ở trong Lưu Danh Quán, nhưng việc truyền lệnh vẫn là nhiệm vụ của hắn. Mặc dù không biết mấy người dáng vẻ vội vàng tới đây là vì chuyện gì nhưng Tôn Chủ đã nói, hắn tất nhiên là cũng không dám hỏi, chỉ là chần chờ nhìn về hướng Viêm Thiến, miệng nói: "Ngươi … nhớ cẩn thận một chút."

Viêm Thiến nghe được Ám Hoàng hạ lệnh, Diễm Thanh trong miệng lại gọi Tôn Chủ, nhớ tới những lời Diễm Thanh từng nói với mình, trừ bỏ nói rõ thân phận, còn có những lời biểu lộ tình cảm ở trong lòng,

lúc này nghe thấy hắn đối với mình lo lắng thân thiết, trong lòng liền nổi lên một trận gợn sóng, vẻ ngưng trọng trên mặt lại thối lui không ít, cũng hiện ra hơn mấy mạt ôn nhu: "Chính là đi tìm Vô Hào thôi, không có việc gì, ngươi cứ yên tâm."

Diễm Thanh thấy Viêm Thiến đối với hắn thân thiết đáp lại như vậy, mới lộ sắc mặt vui mừng, bỗng nhiên nghe Trình Tử nghiêu đang đứng bên cạnh Tôn Chủ nói: "Diễm Thanh cứ yên tâm đi rời đi, Vô Hào là thuộc hạ của ta, bất luận có chuyện gì, đều có ta cùng Hủ xử lý, sẽ không để cho Viêm Thiến của ngươi bị thương mảy may."

Những lời này tuy nói ra rất đứng đắn không hề có ý trêu chọc, nhưng ngữ điệu lời nói lại rõ ràng mang theo vài phần trêu tức, có Tôn Chủ ở bên cạnh, đối với những lời ấy của Trình Tử Nghiêu, Diễm Thanh chỉ có thể mỉm cười gật đầu, trên mặt Viêm Thiến lại phiếm ra một chút ửng đỏ, hơi quây đầu đi, ho nhẹ một tiếng, hướng tới cách đó không xa nhìn với vẻ không được tự nhiên sau đó mới nói: "Phải đi thì đi đi, còn đứng đó làm cái gì?"

Lời nói tuy nhẹ, do mang theo chút oán giận, Diễm Thanh nghe lọt vào trong tai, lại không kềm chế được bên môi dương lên ý cười, mị mầu như vụ trong ánh mắt lại dày đặc thêm vài phần, liếc mắt nhìn người lời nói ra miệng không giống với trong lòng kia, rồi mới khom người hành lễ với thân ảnh áo tím kia lui xuống.

Kì Hủ Thiên cũng đã biết tình cảm của Diễm Thanh đối với vị huynh đệ song sinh Viêm Thiến này, nghe Kì Minh Nguyệt nói xen vào những lời ấy, cũng không ngạc nhiên. Thấy Diễm Thanh rời đi, liền đối với Viêm Thiến hỏi: "Vô Hào cùng với người áo xám kia đang ở đâu?" Vô Hào là ám vệ bên người Minh Nhi, sau khi mất tích nhiều ngày đã có người áo xám theo hắn mà đến, không biết hai người đó có quan hệ thế nào. Lo lắng cho an toàn của Minh Nhi, hắn đem người trong lòng ôm sát thêm một chút, quyết định sẽ không để cho Minh Nhi rời khỏi mình.

Phát hiện bàn tay Phụ Hoàng đặt ở bên hông của mình có vẻ chặt hơn, Kì Minh Nguyệt trong lòng hiểu rõ ngẩng đầu nhìn y nói: "Vô Hào sẽ không làm gì bất lợi đối với ta, Hủ cũng không cần vì thế mà lo lắng." Từ trên người Vô Hào, chưa bao giờ phát hiện có nửa điểm ác ý, hay chính xác hơn là, trên người hắn chưa bao giờ từng có cảm xúc, trừ bỏ đối với người nọ... người nọ cũng là một thân áo xám, không biết cùng với đám người An Dương cử tới có cùng một bọn không.

Nhìn chăm chú vào cặp mắt trầm tĩnh kia, Kì Hủ Thiên vẫn chưa trả lời, lực đạo trên tay cũng không thả lỏng mảy may, Viêm Thiến ở một bên mặc dù tử trong miệng Diễm Thanh biết được quan hệ của hai người, đối với cử chỉ vô cùng thân thiết của cả hai lại vẫn là có chút không quen. Thấy Ám Hoàng không coi ai ra gì ôm sát Trình Tử Nghiêu, không khỏi hơi hơi quay đầu, trong miệng lại tiếp tục trả lời câu hỏi vừa rồi: "Vô Hào cùng người áo xám kia đều ở trong khu rừng cách phía trước không xa, Phạm Lâu chủ cùng Tả hộ vệ của y đều ở đó, lúc ta rời đi, Phạm Lâu chủ đang cùng người áo xám kia giao đấu kịch liệt, chỉ là không biết hiện nay như thế nào."

"Đến đó xem liền biết thôi." Kì Hủ Thiên ngẩng đầu ý bảo Viêm Thiến dẫn đường, vẫn là ôm lấy Kì Minh Nguyệt, kèm sát ở bên người hướng phía trong cánh rừng kia đi tới.

Vân Hạo Sơn Trang tuy lớn, cánh rừng phía sau núi lại cũng không quá rậm rạp, xa xa nhìn lại, liền có thể thấy được trong đó có thân ảnh chớp nhoáng của hai người, đứng bên cạnh đó còn có hai thân ảnh một đỏ một trắng đang đứng thẳng, hiển nhiên là vẫn chưa động thủ, đi đến tận nơi, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo của Kì Hủ Thiên: "Bây giờ ta sẽ gọi Vô Hào trở về."

Kì Hủ Thiên nghe thấy hắn nói, dừng cước bộ. Viêm Thiến khó hiểu hướng hai người nhìn lại, đã thấy Trình Tử Nghiêu hướng vào trong rừng nhẹ hô một tiếng: "Vô Hào." Theo tiếng gọi của hắn, mạt thân ảnh màu trắng các đó không xa nhất thời giống như tiêu tán ở trong không khí, thản nhiên mất đi bóng dáng, mà bên cạnh Trình Tử nghiêu lại xuất hiện thêm một người.

Tựa hồ giống như chưa bao giờ rời đi, bóng trắng như mạt hư vô kia bình tĩnh đứng ở phía sau Trình Tử nghiêu, khoảng cách không quá gần cũng không quá xam hơi hơi cúi đầu, im lặng không nói.

Kì Minh Nguyệt thấy Vô Hào quả nhiên quay về, trong hơi thở cũng không có gì khác thường, liền cũng yên lòng, hắn vẫn chưa định liệu sai, thân phận Vô Hào tuy có chỗ cổ quái, nhưng bản thân hắn cũng là người có thể tín nhiệm.

Nghe được cách đó không xa có người gọi về một tiếng, Vô Hào liền chợt rời đi, Phạm Hạo cùng người áo xám đang đánh nhau trong rừng biết có chuyện phát sinh, động tác trên tay cũng không hề có chút chậm lại, đao kiếm tương đối, chiêu chiêu không dứt, binh khí giao kích không ngừng bên tai, cây cối quanh mình dưới những chiêu thức sắc bén của hai người đều bị chém ngã xuống, những chiếc lá cây còn chưa kịp rơi xuống đất liền bị kiếm khí chém đứt ở trong gió, tiếng đao kiếm đầy trời lộ ra khí thế sắc bén, ở trong không trung giống như một cơn lốc xoáy vậy.

Lương Yên đứng ở bên cạnh chưa bao giờ gặp ai có thể cùng Lâu chủ đối địch lâu như thế, lúc này cũng sinh ra vài phần lo lắng, hắn tất nhiên cũng nghe đến ngoài rừng có người khinh gọi, cũng không dám quay đầu đi nhìn, ánh mắt chỉ gắt gao nhìn chăm chú vào hai người đang kịch liệt giao đấu, không dám rời đi mảy may.

Kì Minh Nguyệt ở phía ngoài rừng từ lúc gọi Vô Hào quay về, liền bắt đầu tinh tế đánh giá hai người đang ở giao đấu bất phân cao thấp với nhau ở trong rừng, Phạm Hạo tất nhiên là không cần nhiều lời, kiếm thế sắc bén, chiêu số nhanh gọn, nhưng thanh đao trong tay người áo xám cũng có thể nói so sánh một chút cũng không kém mảy may, chiêu chiêu rất mạnh, khí thế như hồng, tuy là cầm một thanh đao lớn, nhưng lại ở mỗi một chiêu thức trong đó đều làm cho người ta sinh ra cảm giác không thể kháng cự, xuất đao rất mãnh liệt, giống như con người của hắn, lộ ra huyết khí cường nghạnh rõ ràng.

Thu hồi ánh mắt đánh giá, Kì Minh Nguyệt thầm nghĩ trong lòng, người nọ quả đúng là người áo xám đã từng nhìn Vô Hào chăm chú trước tửu lâu lần trước, hiển nhiên, cũng là người đã đuổi theo Lan Cẩn kia. Hơi hơi liễm hạ mắt, đối với thân phận của người này, trong lòng hắn đã là có một phen suy đoán.

Thấy hai người trong rừng đã giằng co quá lâu mà không phân thắng bại, Kì Hủ Thiên nhìn Kì Minh Nguyệt hỏi: "Tính toán như thế nào?" Vô Hào đã về, người áo xám kia lại vẫn chưa rõ thân phận, Phạm Hạo cùng hắn neus tiếp tục giao đấu, nhiều nhất cũng chỉ có thể có kết cục lưỡng bại câu thương.

Phạm Hạo ở trong rừng hiển nhiên là nghe được lời nói ở bên ngoài, tiếp được một đao của đối phương, trong miệng đã hướng ra ngoài la lên nói: "Chính là Ám Hoàng đến đây? Mặc dù là ngươi, cũng không thể nhúng tay vào cục thể của ta cùng với người này, hôm nay, ta nhất định phải cùng hắn phân cao thấp!"

Miệng hắn nói xong, chiêu thế trong tay không khỏi thoáng trì hoãn nửa phần, nhưng chỉ cần nửa phần trì hoãn này, người áo xám kia cũng bắt được cơ hội ấy, từ không trung phóng tới một đao, khí thế khai sơn phá thạch, hướng phía Phạm Hạo bổ tới.

Đang trong lúc nguy cấp, một mạt tay áo đỏ rực như lửa cháy thiêu đốt quét tới, thân ảnh chớp nhoàng, thân ảnh lửa đỏ kia cứ như đập vào mắt, kiếm thế cực nhanh, trước khi Phạm Hạo kịp giơ kiếm đỡ thanh đao kia đã bổ nhào tới đứng chắn trước mặt hắn

"Lâu chủ!" Trong miệng cấp hô một tiếng, Lương Yên đã xác định hẳn là phải chết rồi, chỉ chờ thanh đao phía sau kia hạ xuống, mặc dù là lập tức bị chém làm hai nửa, hắn cũng không nguyện thấy Lâu chủ ở trước mắt hắn bị thương mảy may.

Thấy hắn như thế, Phạm Hạo gầm lên một tiếng, "Ngu ngốc!" Liền muốn đẩy thân mình của hắn ra, đã thấy một mạt quang mang màu xanh đậm bay múa đầy trời lẳng lặng hạ xuống, một đao khí thế cực mãnh liệt kia lại chẳng hề chạm tới thân mình của bất luận kẻ nào, người áo xám đang giơ đao đứng thẳng, khuôn mặt vẫn như trước không thay đổi, nhìn hai người, thanh đao cầm trong tay chậm rãi thu lại.

Kì Minh Nguyệt thấy vậy, quay đầu đối Kì Hủ Thiên mỉm cười: "Xem ra không cần Tử Nghiêu làm như thế nào, đã có người kết thúc thế cục này." Phạm Hạo tính khí cao ngạo, nếu không phải làm như vậy Lương Yên, hắn nhất định là không cam lòng thu tay lại, hiện giờ như vậy, nhưng cũng làm cho người ta nhìn ra, người áo xám kia mặc dù là cùng An Dương có quan hệ, thái độ làm người của hắn cũng cùng mấy tên Dạ Sử linh tinh lúc trước không hề giống nhau.

"Kết cục hôm nay, bất phân thắng bại, ngày khác tái chiến." Nhìn chăm chú vào Phạm Hạo cùng Lương Yên, người áo xám kia đã mở miệng, ngữ thanh lời nói của hắn thật hòa hoãn, mỗi một âm sắc nói ra đều hết sức rõ ràng, cũng không hề mang theo nửa điểm phập phồng lo lắng hay tức giận.

Kì Minh Nguyệt nghe hắn mở miệng, không khỏi hướng Vô Hào ở phía sau nhìn liếc mắt một cái, trong mắt hắn vốn là một mảnh hư vô, trên mặt cũng luôn không mang theo chút tình cảm, lúc này nghe người

nọ nói, nhưng lại hiện ra một tia thả lỏng, tựa hồ lời nói của người nọ cũng làm hắn nhẹ nhàng thở ra.

Xem ra Vô Hào cùng với người này chắc chắn có liên lụy, bằng không Vô Hào sẽ không vì nghe thấy hắn không cùng Phạm Hạo tranh chấp liền thả lỏng tâm thần. Nếu không phải quan tâm tới hắn, Vô Hào vốn giống như u hồn bình thường lại như thế nào lại lộ ra loại vẻ mặt này. Trong lòng đã có suy đoán, Kì Minh Nguyệt không hề cố gắng tìm tòi nghiên cứu biểu tình của Vô Hào nữa, lại quay về phía trong rừng nhìn lại.

Chỉ thấy Phạm Hạo đem Lương Yên đang bảo hộ ở trước người túm đến một bên, thần tình tức giận, trường kiếm trong tay cũng thu hồi về bên hông, sau khi đối người áo xám kia chắp tay, liền hướng tới Lương Yên một trận rống giận: "Ngươi cái tên ngu ngốc này! Chẳng lẽ là muốn tìm cái chết sao? Bảo ngươi đứng ở bên ngoài không được nhúng tay, nhưng ngươi lại làm gì? Vi phạm mệnh lệnh của ta, làm ra chuyện ngu xuẩn như thế! Ngươi chết, tâm ta có thể an ổn được sao?" Mới vừa rồi thấy Lương Yên lao tới, trong lòng hắn đó là cả kinh, suýt nữa ngay cả tim cũng muốn ngừng đập, quả thực không dám tưởng tượng nếu là y chết ở trước mặt hắn sẽ như thế nào.

"Thân là tả hộ vệ, che chở Lâu chủ vốn là chức trách của Lương Yên." Đối với lời nói của Phạm Hạo, Lương Yên chỉ cúi đầu trả lời một câu như vậy.

"Tả hộ vệ cái con khỉ! Ngươi chết tiệt…" Phạm Hạo đối với câu trả lời của hắn, chỉ cảm thấy lửa giận trào dâng cuồn cuộn: "Một khi đã như vậy, hôm nay ta liền phế bỏ chức vụ tả hộ vệ của ngươi! Sau này không cho phép ngươi làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy! Theo ta lại đây!" Nói xong hắn đã đem Lương Yên kéo đến bên cạnh, lại hướng người áo xám kia nói: "Tại hạ Hỏa Sát Lâu Phạm Hạo, hôm nay thiếu một ân tình của ngươi, tạ ơn ngươi không tổn thương tính mạng tên ngu ngốc này, xin hỏi tục danh của các hạ."

"Bách Lý Vong Trần." Người áo xám sau một lúc lâu lặng im, mới chậm rãi thốt ra mấy từ này.

Phạm Hạo đối với hắn chắp tay, liền xoay người hướng phía ngoài rừng bước ra.

Lúc mang theo Lương Yên rời đi đi qua thân ảnh mặc y bào mầu tím ném lại một câu: "Đã có Ám Hoàng ở đây, nói vậy Hỏa Sát Lâu của ta cũng không cần nhiều chuyện, giao cho ngươi."

Nhìn Phạm Hạo cùng Lương Yên rời đi, Kì Hủ Thiên ôm lấy người trong lồng ngực hướng đi vào trong rừng, người áo xám vẫn đứng ở trong đó, thấy mấy người đi vào trong rừng, ánh mắt nặng nề liền nhất thời dừng ở trên người một người trong số đó.

Thấy hắn chấp nhất với Vô Hào như thế, ánh mắt Kì Minh Nguyệt chợt lóe, tiếp theo lời nói lúc vừa rồi của hắn, thản nhiên nói: "Tung hoành ngàn dặm, quên mất trước kia… Quả thật là tên hay" nhìn lướt qua Vô Hào đang cúi đầu ở phía sau thần sắc khó phân biệt, hắn lại đối với người áo xám kia tiếp tục nói: "… Chỉ là không biết các hạ muốn tung hoành nơi nào, nghĩ muốn quên đi quá khứ trước kia, lại là quá khứ nào?"

Người áo xám kia chưa trả lời, hơi thở của Vô Hào đã trở lên rối loạn phập phồng, Kì Minh Nguyệt cũng đã cảm thấy được, nghiêng người nhìn Vô Hào, vừa muốn mở miệng, đã nghe ngữ thanh của Phụ Hoàng có chút lơ đãng sau khi ngẫm nghĩ tục danh của người nọ nói: "Bách Lý Vong Trần…… Bản tôn tựa hồ nhớ rõ, trong triều đình của An Dương một đời vương gia có họ kép là Bách Lý."

_____ Hết chính văn chương thứ 95_____

96. Chương 96: Không Lòng Dạ Nào Chi Thương

Ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Vô Hào dần dần dời đi, Bách Lý Vong Trần liếc liếc mắt một cái nhìn hai người đang ôm nhau mà đứng. Hắn biết hai người này chính là Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử nổi tiếng giang hồ, lại không ngờ đến Ám Hoàng kia sau khi biết được tục danh của hắn liền nói ra câu nói kia. Bách Lý gia tộc biến mất đã lâu, cũng không công khai, cho dù thân giữ chức vị quan trọng, ở trong triều đình An Dương cũng không quá mức dẫn nhân chú mục, cho dù là người An Dương, cũng đều không phải ai cũng có thể biết được, lại càng không nói đây lại là ở Thương Hách.

Trong đôi mắt của Bách Lý Vong Trần nhất thời hơn một chút đề phòng, Viêm Thiến đứng ở phía sau mấy người nghe thấy chuyện này, lại hiện ra vài phần nghi hoặc, dựa theo lời nói của Bách Lý Vong Trần kia cũng biết, Ám Hoàng không hề nói sai, hắn thật là từ An Dương mà đến, nhưng Ám Hoàng thân ở Thương Hách, lại như thế nào đối với việc của An Dương biết được rõ ràng như vậy, chẳng lẽ ngay cả An Dương, đều nằm trong tay hắn? Nếu thật sự là như thế, Ám Hoàng liền cũng không phải chỉ tầm thường là nhân vật giang hồ a…

Một bên cân nhắc, không khỏi nhớ tới Diễm Thanh, không biết hắn liệu có biết được, lại hoặc là hắn liệu có từng hoài nghi, Ám Hoàng cùng Trình Tử Nghiêu đến tột cùng là người phương nào? Phía sau bọn họ lại có bối cảnh như thế nào?

Kì Minh Nguyệt đối với lời nói vừa rồi của Kì Hủ Thiên cũng cảm thấy kinh ngạc, sớm biết người nọ thực có thể là từ An Dương mà đến, lại không biết người nọ thân phận thật sự của y, Phụ Hoàng nếu đối với Bách Lý gia tộc có ấn tượng, điều đó nói lên rằng lai lịch của người này không đơn giản, phải biết nếu có thể được Phụ hoàng nhớ kĩ cũng không phải kẻ tầm thường đầu đường xó chợ. Lúc này thấy Bách Lý Vong Trần quả nhiên không hề mở miệng, không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, trong lòng liền đã biết đáp án vì sao, nhưng so sánh với thân phận của hắn mà nói, còn có sự việc khác mà trước mắt hắn nghĩ muốn biết hơn.

Từ lúc trên đường mới gặp Bách Lý Vong Trần, hắn có thể đoán được người này mặc dù xem ra sẵng giọng vô tình, kì thực cũng không hẳn, từ trên người y cảm nhận được ra khí tức sát phạt dữ dằn, không giống băng, mà thực sự càng giống như liệt hỏa, đối sự đối nhân, tuyệt đối sẽ không che lấp trốn tránh, y theo tính tình của người này, hắn quyết định vẫn là trực tiếp hỏi: “Không biết các hạ vì sao mà đến? Cùng với thuộc hạ của ta Vô Hào có quan hệ như thế nào?”

Nhân lời nói ấy của hắn, người giống như lưỡi dao sắc bén ra khỏi vỏ kia thần sắc nhất thời phức tạp lên, không rõ vui buồn, giống bi thương lại ưu tư, chỉ cần liếc mắt một cái liền cũng biết Vô Hào với hắn có bao nhiêu trọng yếu.

Đối với câu hỏi của Kì Minh Nguyệt, phản ứng của người xung quanh không đồng nhất, không người nói chuyện, đều đang chờ Bách Lý Vong Trần trả lời, Bách Lý Vong Trần lại chỉ đứng nhìn Vô Hào, ánh mắt chuyên chú mà lại u tình khiến tất cả mọi người sáng tỏ cảm tình của hắn đối với Vô Hào cũng không phải tầm thường

Đúng lúc này,Vô Hào nguyên bản trầm mặc không nói đột nhiên lại mở miệng, “Ta cùng với hắn, không quan hệ.”

Người giống như u hồn, thần sắc như trước bình tĩnh, trong mắt một mảnh hư vô, lấp lánh phản xạ dưới ánh mặt trời trở lên lấp lánh loang lổ. Bất luận vẻ mặt của Vô Hào như thế nào, Kì Minh Nguyệt vẫn có thể từ trên người y phát giác ra tình tự phập phồng chưa bao giờ từng có, có lúc hắn còn cảm giác được một chút bi thương rất đạm đã cực lực bị áp xuống nhưng lại vẫn có thể nghe ra sự đau xót.

Nghe Vô Hào mở miệng, trong đôi mắt trầm như biển sâu của Bách Lý Vong Trần gợn sóng lưu chuyển, thật lâu, mới bình tĩnh trở lại, quay sang chỗ Vô Hào đang đứng nói: “Theo ta trở về.”

Kì Minh Nguyệt sớm biết Vô Hào có thể là người An Dương, hiển nhiên lúc này cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Thấy Vô Hào không nói, hắn liền thản nhiên mở miệng nói: “Vô Hào là thuộc hạ của ta, hắn đi hay ở hiển nhiên cũng phải do ta đáp ứng, các hạ không đem lý do nói rõ liền đã muốn hắn theo ngươi trở về, chỉ sợ không quá thích hợp.”

Bách Lý Vong Trần ánh mắt ngưng trọng: “Hắn là người An Dương ta, cho dù vậy ngươi cũng vẫn muốn hắn lưu lại sao?” Nếu thân phận đã lộ, hắn cũng không cần phải tiếp tục che dấu.

“Tử Nghiêu nghĩ An Dương cùng Thương Hách cũng không có gì khác biệt, Vô Hào là người Thương Hách hay người An Dương thì có quan hệ gì? Hay là các hạ thân là người có địa vị cao ở An Dương đã biết có nội tình gì đó phát sinh? Chẳng lẽ là người An Dương thì không thể giữ ở bên người?” Dã tâm của An Dương đã rất rõ ràng, nhưng An Dương cùng Thương Hách trước mắt vẫn biểu hiện đủ vẻ bên ngoài giả dối bình thản, những lời hắn cố ý nói lúc này chính là muốn nhìn phản ứng của người này.

Bách Lý Vong Trần nghe ra trong lời nói của hắn rõ ráng có ý ám chỉ khác, cũng không giống như những lời mà người trong chốn giang hồ tầm thường có thể nói ra, ẩn trong đó đúng là đã biết rõ âm mưu hành động của An Dương, không thể không đánh giá lại hắn một phen.

"Hắn là sư đệ của ta, nhiều năm chưa về, tất nhiên là nên theo ta trở về, An Dương cùng Thương Hách như thế nào, không phải việc ta có thể nói rõ, ngươi nếu như đã có phát hiện thì cần gì phải hỏi lại ta?"

Trừ bỏ lúc đối với Vô Hào hiển lộ tình cảm ra Bách Lý Vong Trần đối với kẻ khác cũng chỉ có một mảnh lạnh như băng, trong lời nói cũng không chút nào che dấu ý đối địch. Kì Hủ Thiên quan sát hồi lâu, phát hiện hắn mặc dù là đối mặt với người chi tư bất phàm như Minh Nhi cũng không hề hiện ra chút động dung, đối với Minh Nhi, tựa như đối với cỏ cây bình thường. Nếu không phải người đã kinh qua huấn luyện nghiêm ngặt nhất định không thể như vậy. Lại nhớ đến Vô Hào cùng người áo xám đã mất mạng lúc trước, trong lòng liền đã có một phen so đo.

Bàn tay tại trên lưng người bên cạnh khẽ vuốt vài cái, Kì Hủ Thiên bỗng nhiên cúi đầu đối với Kì Minh Nguyệt hỏi: "Nếu đã biết nguyên nhân của hắn thì không cần tiếp tục tốn nhiều tâm tư với hắn nữa, ngươi mới bị thương, không bằng trở về hảo hảo nghỉ ngơi. Hắn muốn Vô Hào, thì cho hắn đi, cho dù mất Vô Hào, ta còn có huyết ảnh cho ngươi sử dụng."

Nghe lời nói của Phụ Hoàng đã hoàn toàn không thèm để ý Bách Lý Vong Trần trước mắt, đối Vô Hào cũng giống như không chút để ý, Kì Minh Nguyệt mỉm cười, như thế nào còn không biết tâm tư lúc này của Phụ Hoàng, Bách Lý Vong Trần ở An Dương rất có địa vị, đối với mưu đồ của An Dương cũng không phải không dám nói, theo lời nói và việc làm đã cũng biết tính tình của y, nếu y đối với Vô Hào chấp nhất như thế, không bằng lợi dụng Vô Hào kiềm chế hắn. Chỉ cần hắn đối Vô Hào là thật tâm, một là không cần băn khoăn hắn làm ra việc có thể gây thương tổn tới Vô Hào, hai là cũng nhờ đó mà có người ở bên trong tìm hiểu biết rõ An Dương, bất luận sau này có dùng được người này hay không, thử một chút cũng không sai a. Hơn nữa, hắn còn từng truy tung Lan Cẩn, nói vậy cũng là theo lệnh của An Dương, nói không chừng còn có thể từ trong miệng hắn dọ thám biết được việc này thêm một vài phần.

Hơi hơi hạ thấp ánh mắt, Kì Minh Nguyệt nâng cánh tay lên, làm ra vẻ buồn rầu nhìn chỗ bị thương, chậm rãi gật đầu: "Đúng là đã quên mất việc bị trúng độc vừa rồi, bây giờ đúng là cũng cảm thấy mệt mỏi a."

Nghe hai người đối thoại, Bách Lý Vong Trần nhịn không được hiện ra vẻ giận dữ, hắn không thể chịu đựng được việc Vô Hào ở trong miệng người khác trở thành vật có thể tùy ý thay thế: "Nếu Vô Hào có thể có hay không cũng không quan trọng như thế, không bằng để cho ta dẫn hắn rời đi." Ngữ thanh lạnh lùng, đã có thể nghe ra rõ ràng sự tức giận bùng nổ.

Đối với phản ứng của hắn khẽ cười một tiếng, Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu: "Hay là các hạ cho là Tử Nghiêu không biết sao, các hạ đi vào Vân Cảnh Sơn Trang, đều không phải là vì Vô Hào, chỉ sợ là vì Lan Cẩn đi. Còn nói cái gì mang Vô Hào rời đi, người ngươi muốn dẫn đi vốn là Lan Cẩn, ta nói có sai không?" Vừa nói, hắn đã liền đứng thẳng lại đem thân mình dựa vào bên người Kì Hủ Thiên, thái độ thản nhiên như vậy quả thực là bộ dáng không coi ai ra gì.

Thấy Minh Nhi như thế, Kì Hủ Thiên bên môi gợi lên ý cười, đơn giản đưa hắn từ bên cạnh người ôm vào trong lồng ngực, không chút nào để ý sắc mặt đã trầm hạ xuống của Bách Lý Vong Trần ở trước mặt, bạc môi càng giương lên độ cung rõ ràng.

Bách Lý Vong Trần đối với lời nói của hắn, nhất thời không có lời nào để nói, hắn quả thật là vì Lan Cẩn mà tới Thương Hách, nhưng đối với thái độ của Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu lúc này, hắn vẫn rất là bất mãn. Tuy nói Vô Hào lúc này là thuộc hạ bên cạnh hắn, xem ra cũng chưa hề phải chịu khổ, nhưng hắn đối với Vô Hào khinh thường như thế, lại làm sao có thể làm cho hắn yên tâm để Vô Hào ở lại nơi này.

"Lúc trước việc hạ cổ với ta cũng là An Dương gây nên, phải không?" Viêm Thiến vốn thủy chung ở bên cạnh chưa từng mở miệng bỗng nhiên nói xen vào hỏi.

Bách Lý Vong Trần liếc liếc mắt một cái nhìn Viêm Thiến: "Vân Cảnh Sơn Trang Thiếu trang chủ, hiển nhiên không phải là người ngu dốt, ngươi nếu đã sớm biết chân tướng, lại còn hỏi chuyện đó làm gì, Chín

Hào (số 9) bị mất mạng trong tay ngươi, Dạ Sử đã chết, việc hạ cổ cũng đúng là do An Dương gây nên, ngươi còn muốn biết chuyện gì nữa không?"

Đối với việc hắn rõ ràng thừa nhận việc này như thế, Kì Minh Nguyệt lần thứ hai khẳng định Bách Lý Vong Trần xác thực có chỗ cổ quái. Từ lúc hắn hiện thân, trong lời nói đối với chuyện của An Dương không có gì là không dám nói, cũng chưa hề cố kỵ kính sợ cái gì, trong lời nói của hắn đối với việc quốc gia nhưng lại không hề có mảy may cảm giác sở hữu, tựa hồ chỉ là nói ra việc không có quan hệ gì với hắn, nếu nói trong đó không có duyên cớ khác là tuyệt đối không thể.

"Nếu không muốn Thương Hách có được Lan Cẩn, vì sao An Dương không sai người đến Thiên Hạ Đại hội?" Viêm Thiến thấy hắn đáp rõ ràng như thế, có chút kinh ngạc, liền đem một việc khác mà trong lòng vẫn nghi vấn nói ra.

"Ngươi làm sao biết không có người An Dương?" Đối với nghi vấn của hắn, Bách Lý Vong Trần cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Đầu tiên tám người ngăn cản Thiên Hạ Đại Hội cử hành, sau đó tám người tiếp theo lấy mạng Lan Cẩn, nếu cả hai việc đó đều không thành liền đem Lan Cẩn cùng người mà hắn tuyển chọn mang về An Dương…" Nói đến chỗ này, ánh mắt hắn lại chuyển tới thân ảnh màu tím cùng người đang tựa vào hắn nói: "Có người tin tưởng lấy khả năng của Lan Cẩn, người mà hắn tuyển ra nhất định là phi phàm."

Nghe Bách Lý Vong Trần nhất nhất nói tới, đúng là đã đem kế hoạch của An Dương toàn bộ nói ra rõ ràng, mặc dù sớm biết bên trong trang chắc chắn có người của An Dương, lại không biết là An Dương còn có mưu đồ khác, như thế xem ra, mưu đồ bá chủ thiên hạ của An Dương đã hết sức rõ ràng.

"Không biết người nọ, có thiện sử dụng cổ độc hay không?" Kì Minh Nguyệt sau khi nghe hắn trả lời Viêm Thiến, không biết vì sao nhớ tới tên sư phụ mà Tô Nhã Nhi nhắc tới.

Bách Lý Vong Trần ánh mắt chợt tập tủng lại, nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt thật lâu sau, mới chậm rãi gật gật đầu, ngữ thanh không hiểu dâng lên vẻ thâm trầm: "Hắn không những thiện dùng cổ độc……"

Lời nói của hắn mới đến đây, Kì Minh Nguyệt đột nhiên kinh giác, ở phía sau cách hắn và Phụ hoàng một đoạn không xa, hơi thở của Vô Hào thế nhưng dâng lên một trận bạo loạn. Quay đầu nhìn lại, người giống như con rối mất đi linh hồn kia lại đang nắm chặt hai nắm đấm, run lên nhè nhẹ, vốn là hơi thở mờ ảo hư vô, lúc này lại giống như sắp sửa tán đi, quần áo thuần trắng càng làm rõ lên khuôn mặt không hề có huyết sắc, làm cho Kì Minh Nguyệt chưa từng bao giờ gặp qua một Vô Hào như thế nhất thời kinh hãi không thôi.

Bách Lý Vong Trần đứng ở trước mặt mấy người thấy Vô Hào như thế, thân hình nhoáng lên một cái, đã đem người giống như sắp ngã kia ôm vào trong lồng ngực: "Vô!" Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, y vẫn là không thể nghe được nhắc tới người nọ sao … Gắt gao khép hạ ánh mắt, lông mày nhíu lại, ôm chặt người trong lòng, Bách Lý Vong Trần chỉ cảm thấy người trong lồng ngực mình thân mình vô cùng đơn bạc, như một khối thi thể đã chết đi nhiều ngày, lạnh như băng mà cứng ngắc, ở trong lồng ngực hắn nắm chặt hai đấm, bên trong hai tròng mắt trống rỗng ấn lên vẻ vô hồn, một mảnh than chì thảm đạm, đôi môi đã bị cắn đến xuất huyết, lại vẫn giãy dụa muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn

Sau khi nghe thấy tiếng gọi của Bách Lý Vong Trần ở bên tai, người đang giãy dụa pử trong lồng ngực hắn trong nháy mắt ngừng lại một chút, đôi môi thấm máu chậm rãi mở ta: "Vô Hào," hai bàn tay lạnh như băng trong nháy mắt buông xuống, dùng lực đẩy Bách Lý Vong Trần ra, ngữ thanh lãnh ngạnh đã tràn đầy tử khí: "Ta, Vô Hào."

Từng chữ từng chữ theo trong miệng hắn thốt ra, rõ ràng bên môi mang theo huyết, nhưng người khác nhìn thấy lại vẫn không hề thấy nửa điểm khí của người sống, trạng thái của Vô Hào lúc này làm cho Kì Minh Nguyệt nhịn không được nhíu mày lại: "Bách Lý Vong Trần, bất luận ngươi cùng có quan hệ Vô Hào ra sao, y theo tình hình trước mắt, Vô Hào vẫn là theo ở bên người ta vẫn thích hợp hơn, ngươi lúc này, sẽ chỉ làm hắn nhớ tới những việc mà hắn không muốn hồi tưởng, ngươi đã vứt được bỏ chuyện trước kia lại không nghĩ xem người khác cũng có việc muốn quên đi? Ngươi cần gì phải bức hắn như vậy."

Quá khứ trong trí nhớ của Vô Hào tuyệt không phải chuyện dễ chịu gì, Kì Minh Nguyệt lúc này lại cảm thấy hết sức may mắn chưa từng hỏi thăm quá khứ của Vô Hào. Vô Hào đã nhiều ngày không thấy bóng dáng, nói vậy cũng là vì tránh né Bách Lý Vong Trần, chỉ là cuối cùng vẫn còn bị hắn tìm đến.

Bách Lý Vong Trần nhìn chăm chú thân ảnh hư vô lạnh lẽo của Vô Hào, huyết sắc bên môi trên khuôn mặt trắng bệch trở nên chói mắt, làm cho trong lòng hắn như đau đến đứt đoạn, nhưng rồi lại đối với sự cự tuyệt của y không thể làm gì khác, biết y không muốn nghe hắn nhắc tới cái tên trong quá khứ, liền cũng chỉ có thể trầm mặc, ánh mắt nhìn chăm chú vào Vô Hào lại chưa dời mảy may.

Kì Hủ Thiên thấy Vô Hào nghe Bách Lý Vong Trần kia nói đến người nào đó, liền sinh ra phản ứng lớn như vậy, biết người nọ ở trong triều đình An Dương nhất định cũng không phải hạng người vô danh, lược lược suy tư một phen, liền ý bảo Vô Hào lui ra trước.

Đợi thân hình của Vô Hào biến mất, hắn mới quay sang Bách Lý Vong Trần hỏi: "Người mà ngươi nhắc tới cùng ngươi và Vô Hào có quan hệ gì?"

_____ Hết chính văn chương thứ 96 _____

97. Chương 97: Cùng Khế

Nhìn chỗ mà Vô Hào mới vừa rồi đứng, Bách Lý Vong Trần gằn từng tiếng trả lời: "Ta gọi hắn là sư phụ, Vô Hào là sư đệ của ta, ngươi nói chúng ta cùng hắn có quan hệ ra sao."

Hắn tuy là cực lực che dấu, Kì Minh Nguyệt vẫn là từ trên người hắn giác ra không tình tự đồng nhất, đó là nỗi hận cực lực che dấu sâu thẳm, người bên ngoài có lẽ không phát hiện, nhưng đối với sự mẫn cảm nhờ thiên âm của hắn lại không thể che lấp. Hắn cũng có thể cảm thấy vài phần ý mãnh liệt, đối với người trong miệng nói ra Bách Lý Vong Trần che giấu hận ý thâm trầm mờ mịt như thế, xem ra đều không phải là trong thời gian ngắn ngủi mà là trải qua năm này tháng nọ tạo thành, chỉ sợ không những là bởi vì Vô Hào, mà còn có nguyên nhân khác nữa.

Hơn nữa, xem việc hắn đối với những chuyện mưu đồ của An Dương không hề cố kỵ, hoàn toàn nói thẳng cho người khác biết: "Nói như thế, Tô Nhã Nhi kia cũng là sư muội của ngươi." Kì Minh Nguyệt nhớ tới lời nói của Tô Nhã Nhi ngày đó, sự ợ hãi trong lời nói của nàng đối với vị sư phụ kia làm cho hắn rất là để ý tới người nọ.

"Nàng chính là chín hào (số 9)." Đối với câu hỏi của hắn, Bách Lý Vong Trần chỉ trả lời như vậy, cũng đã khiến Kì Minh Nguyệt hiểu được ý của y, hiển nhiên người được xưng là sư phụ kia dưới tay còn có không ít "Đệ tử" có thể sử dụng, ở An Dương mà có việc như vậy, nói vậy địa vị cũng không thấp, lại không biết hắn đến tột cùng có thân phận ra sao.

Trả lời câu hỏi của mấy người, Bách Lý Vong Trần bỗng nhiên ngưng thần đứng thẳng, làm như nghe được truyền lời, chợt ở tại chỗ mất đi bóng dáng.

Kì Minh Nguyệt thấy hắn rời đi, nhưng cũng không cảm tháy đáng tiếc, mặc dù nghĩ muốn biết người phía sau màn có thân phận ra sao, nhưng hắn vốn là cũng không nghĩ được Bách Lý Vong Trần nói cho biết nhiều như vậy. Nếu không có Vô Hào, nếu không phải Vong Trần vốn giống như có bất mãn với An Dương, hôm nay sợ là cũng sẽ không từ trong miệng hắn biết được những chuyện này..

Đợi Bách Lý Vong Trần rời đi, Kì Hủ Thiên liền ôm Kì Minh Nguyệt, tính toán quay lại biệt viện họ đang ở, không ngờ mới bước được vài bước, lại cảm thấy người trong lòng dừng lại cước bộ.

Kì Minh Nguyệt quay đầu đối với Viêm Thiến đi theo cách đó không xa nhìn chăm chú một lát, mới thản nhiên nói: "Trong lòng nếu còn nghi vấn, vì sao không hỏi, nếu ngươi là tính toán đến hỏi Diễm Thanh, ta có thể nói cho ngươi, cho dù là Diễm Thanh cũng không biết thân phận thực sự của Tử Nghiêu." Từ lúc Phụ Hoàng nói rõ Bách Lý thế gia của An Dương, còn có lúc hắn nói ra mưu đồ của An Dương đối với Thương Hách, hắn liền cảm giác được ánh mắt của Viêm Thiến dừng ở trên người hắn cùng với Phụ Hoàng tìm tòi nghiên cứu, chỉ là Viêm Thiến tâm tư kín đáo, đối sự cũng cực kỳ cẩn thận, nói vậy mặc dù sinh nghi, cũng là tuyệt không mở miệng hỏi.

Biết việc đang nghi vấn bị hắn nhìn ra, Viêm Thiến nhất thời cả kinh, đã thấy Trình Tử Nghiêu trong lồng ngực Ám Hoàng đối hắn khóe môi nâng lên ý cười, hơi hơi nhướn mày, lộ ra một mạt ý cười cùng ngày thường cực kỳ bất đồng, giống như đang mưu tính cái gì, đối hắn chậm rãi mở miệng nói: "Ngày mai sau giờ ngọ, Tử Nghiêu ở trong biệt viện chờ các ngươi."

Nụ cười của hắn không hề còn vẻ tao nhã lạnh nhạt như gương hoa thủy nguyệt, mà là trong bình thản lộ ra vài phần mị hoặc thản nhiên tùy ý, tuy là hoặc nhân, lại ẩn ẩn khiến người ta cảm thấy được nguy hiểm, đối với một Trình Tử Nghiêu như thế, Viêm Thiến giật mình: "Chúng ta?"

"Tất nhiên là ngươi cùng Diễm Thanh."

Pha giác thú vị nhìn Viêm Thiến khó có được vẻ ngốc lăng, Kì Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, đón nhận đôi mắt Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn chăm chú, biết Phụ Hoàng là không vui khi thấy hắn như thế đối người khác mà cười, liền thu liễm vẻ cười trên mặt, thấu tiến lên ở trên môi hắn khẽ hôn một chút: "Hủ không thấy càng ngày càng thú vị sao?"

"Đích thực thật là thú vị. Có ngươi ở bên, làm sao còn có lúc nào nhàm chán." Kì Hủ Thiên đưa hắn ôm vào trong lòng nâng lên khuôn mặt hắn, đã đặt môi lên môi hắn.

Đôi môi hai ngươi tuy là chỉ khẽ chạm rồi tách ra, không có cử chỉ quá mức, cũng đã khiến Viêm Thiến ở một bên xấu hổ đến không biết làm như thế nào cho phải, thoáng nhìn hai người vô cùng thân thiết, cũng làm hắn nhớ tới nụ hôn nhẹ mà Diễm Thanh ở bên môi chính mình hạ xuống, nhất thời một trận tim đập, trên mặt đã hơi hơi cảm thấy nóng lên.

Thùy hạ mắt, Viêm Thiến hướng hai người nói: "Hai vị tự tiện, bên trong trang còn có chuyện quan trọng. Viêm Thiến rời đi trước." Nói xong chân đã vội vàng hướng bước ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền đã đi rất xa.

Nhìn thân ảnh Viêm Thiến giống như chạy trối chết rời đi, Kì Minh Nguyệt lúc này phương giác, hắn cùng với Phụ Hoàng tựa hồ là có chút không coi ai ra gì, chỉ là hắn căn bản vốn là kẻ không cố kị, tiền sinh kiếp trước trải qua đủ loại đối với hắn cũng ảnh hưởng không nhỏ, đối với chuyện ôm hôn môi linh tinh, hắn xưa nay cũng không cảm thấy có gì cần kiêng dè, Phụ Hoàng cũng vốn là bừa bãi thành quen, mới có thể ở trước mặt người khác không chút nào cố kỵ, có khi hắn còn rất thích ý ở trước mặt người khác hôn lại thân mật một chút, mới có thể chiêu cáo thiên hạ hắn đã là thuộc về y a.

Một phen tâm niệm lưu chuyển, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu, đối Kì Hủ Thiên nói: "Viêm Thiến hình như là bị dọa tới rồi, xem ra Diễm Thanh còn cần phải dạy dỗ một phen, mới có thể được thỏa mãn tâm nguyện."

"Trên đời lại có mấy người có thể được như Minh Nhi, cũng không cố kị ánh mắt của người khác, không đem thế nhân đặt ở trong mắt." Kì Hủ Thiên nói xong lại hạ xuống một nụ hôn nhẹ trên môi người đang ôm trong lòng, vốn là ngoại trừ Minh Nhi hắn đối với những kẻ khác đều không hề có hứng thú, hắn tự nhiên cũng sẽ không đi quản hai người huynh đệ Diễm Thanh sẽ như thế nào.

"Phụ Hoàng chẳng lẽ không phải cũng là một trong số những người như thế?" Đối với lời nói của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt mỉm cười hỏi lại, nếu không phải như thế hắn cùng với Phụ Hoàng cũng sẽ không có hôm nay.

Kì Hủ Thiên nghe vậy phát ra vài tiếng cười nhẹ, lúc này ở đây không có ai, hắn chợt đem người trong lòng bế đứng lên, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: "Thương thế của Minh Nhi từ trên xuống dưới còn chưa có tốt lắm, liền để cho Phụ Hoàng ôm ngươi trở về được không?" (Htran: =.= Thiên ca, ca có thể đừng nói những lời đáng xấu hổ đó mà mặt không đổi sắc như thế có được không a, chậc…)

Cái gì từ trên xuống dưới, Kì Minh Nguyệt vừa định phản bác, tuy là một đêm tận tình nhưng hắn vẫn chưa bị thương, có hiệu lực của Quỳnh Châu hắn lúc này cũng không cảm thấy có gì khó chịu, không ngờ không đợi hắn trả lời, người đang ôm ấp hắn đã phóng người lên, hướng biệt viện nơi họ ở phóng đi.

Hai người trở về phòng, thân mình liền bị phóng tới ngồi xuống mép giường, Kì Minh Nguyệt vừa muốn đứng dậy, liền bị một đôi tay ngăn trở không cho đứng thẳng dậy, hắn không khỏi có chút bất đắc dĩ ngẩng đầu đối với người trước mặt nói: "Phụ Hoàng có phải là nghiêm trọng hóa chuyện nhỏ này quá không?" Không cho hắn đứng dậy, hắn cũng chỉ có thể ngồi ở trên giường, nệm chăn trên giường đã được hạ nhân quét dọn phòng thu thập sạch sẽ, lúc này bị Phụ Hoàng kéo ra đặt phía dưới lót cho hắn ngồi, ngồi xác thực

cũng thoải mái. Đúng là hết cách! Hắn bỗng nhiên nhớ tới chăn giường đã bị đổi đi kia, tựa hồ ở phía trên còn lưu lại không ít tàn tích của cả một đêm kịch liệt a…

"Minh Nhi nói thế là sao, Phụ Hoàng chỉ là lo lắng cho thân thể của Minh Nhi, sau một đêm vẫn còn chưa được hảo hảo nghỉ ngơi, đồ ăn sáng còn chưa kịp dùng, liền đã thay người khác trúng độc bị thương, lại vì chuyện của Vô Hào mà hao tổn tinh thần, bảo Phụ Hoàng có thể nào không lo lắng" Kì Hủ Thiên nắm nâng lên bàn tay bị thương của Kì Minh Nguyệt, thấy miệng vết thương khép lại cũng không tệ lắm, mới yên tâm một chút: "May mắn là Phụ Hoàng năm đó đã cho ngươi ăn Quỳnh Châu, vết thương của Minh Nhi cũng mau hồi phục hơn, nhưng mà còn phải dùng thêm chút Bạch Phù, mới có thể xóa đi vết thương, bằng không sẽ lưu lại vết sẹo."

Nghe hắn nói như vậy, ánh mắt của Kì Minh Nguyệt mới từ trên giường thu lại nhìn xuống vết thương nói: "Có chút vết sẹo thì có sao, Minh Nguyệt lại không phải là nữ tử trên người không được để lại sẹo, chỉ là vết thương nhỏ, có vết sẹo nhỏ cũng là không có gì đáng ngại." Miệng vết thương tuy rằng đã có vẻ khép lại, nhưng làn da ở những chỗ bị nọc độc lây dính qua sợ là vẫn sẽ cùng với màu da bình thường có chút khác thường, nhưng đối với hắn chuyện này cũng thật chẳng đáng để ý.

"Vẫn là nên dùng" Đối với lời nói của hắn, Kì Hủ Thiên chỉ lắc lắc đầu, đã lấy ra Bạch Phù, ở phía trên miệng vết thương đã khép lại tinh tế thoa vào, miệng hỏi: "Mới vừa rồi Minh Nhi suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần như thế?" Trước đó liền đã cảm thấy được lúc Minh Nhi nhìn chăn đệm ở dưới thân, vẻ mặt có chút cổ quái.

Kì Minh Nguyệt phát ra một tiếng cười khẽ, khẽ nhướn mày, ánh mắt lại chuyển qua phía trên giường đã được dọn dẹp thập phần chỉnh tề sạch sẽ: "Không có gì, chỉ là tán thưởng tôi tớ ở Vân Hạo Sơn Trang đều rất là chịu khó, lúc thường nếu không được gọi tới thì tuyệt không thấy bóng dáng, đợi trong phòng không có người, liền lập tức tự giác thu dọn chỉnh tề như thế." Ánh mắt chuyển tới người trước mắt, hắn đối với Kì Hủ Thiên tiếp tục mỉm cười nói: "Những thứ ta cùng với Phụ hoàng lưu lại đó… nói vậy đã bị nhân nhìn thấy rõ ràng, đối với chuyện này, Phụ hoàng cảm thấy như thế nào?"

"Hay là những thứ đó bị người thấy khiến Minh Nhi cảm thấy ngượng ngùng? Phụ Hoàng chính là một chút cũng không để ý." Động tác thoa thuốc trong tay ngừng lại, đầu ngón tay của Kì Hủ Thiên ở trên viền da thịt cạnh miệng vết thương chậm rãi xẹt qua, hai tròng mắt cùng Kì Minh Nguyệt đối diện: "Phụ Hoàng còn ước gì có thể làm cho người trong thiên hạ đều biết Minh Nhi là của ta, ở trong cung không thể, nhưng bên ngoài hiển nhiên không cần kiêng dè, chẳng lẽ Minh Nhi để ý?"

Làn da chung quanh miệng vết thương lại càng mẫn cảm hơn những phần khác, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay một trận khinh dương, giống như rơi vào đáy lòng vậy, lại thấy ánh mắt Phụ Hoàng thâm thúy ái muội như vậy, nhịn không được nhìn thẳng hắn chậm rãi tiến gần sát, hôn lên cặp môi bạc kia, thẳng đến rời môi, khóe miệng khẽ nâng lên: "Minh Nguyệt sao lại để chuyện vặt này, chẳng qua là làm cho đám tôi tớ này ở lúc trà dư tửu hậu lại nhiều thêm một đề tài nói chuyện phiếm thôi." Liếm liếm môi, hắn tựa vào người bên cạnh tiếp tục nói: "Huống chi tình sự của Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt vốn là không sợ kẻ khác biết. Đường hoàng công khai một chút mới càng có thể khiến cho những kẻ dám có ý đồ vọng tưởng biết được đôi ta trong lúc đó đến tột cùng là như thế nào." Nhớ lại Phụ Hoàng năm đó từng có quá nhiều sủng thị, mặc dù đã là qúa khứ, cũng không biết có những kẻ nào, nhưng hắn cũng không để ý khiến cho những kẻ đó biết được, Ám Hoàng hiện giờ đã là người của Thủy Nguyệt hắn.

Vì lời nói của hắn mà phát ra tiếng cười vui vẻ, Kì Hủ Thiên dừng động tác trong tay, đem đầu ngón tay của Kì Minh Nguyệt phóng tới bên môi khẽ hôn một chút: "Khó được Minh Nhi cũng sẽ nói ra những lời này, Phụ Hoàng còn tưởng rằng Minh Nhi đối chuyện gì cũng đều không thèm để ý, nghe những lời này của ngươi, chỉ chẳng lẽ là Lan Cẩn? Hay là Nguyễn Thiên Kì cùng Nguyễn Tử Liên? Này đều là do Minh Nhi trêu chọc tới…" Kì Hủ Thiên nói đến đây, chợt thấy Kì Minh Nguyệt khẽ nâng lên khóe miệng hơi hơi nghiêng đầu, trong ánh mắt mang theo vẻ chế nhạo đùa cợt, không khỏi mở miệng cười hỏi: "Minh Nhi chỉ sẽ không phải là quá khứ của Phụ Hoàng đi?"

Kì Minh Nguyệt gật đầu: "Đúng là như vậy." Mặc dù không biết Phụ Hoàng năm đó ở trong chốn giang hồ đến tột cùng từng có bao nhiêu sủng thị, những sủng thị này lại có những loại thân phận nào, nhưng mà nay tin tức Ám Hoàng tái hiện giang hồ một khi đã truyền ra, sau này tự nhiên sẽ có không ít người vì tâm sinh hâm mộ oai nghi của Ám Hoàng xuất hiện, mặc dù có hắn ở bên cạnh, chiếu theo những việc Phụ

Hoàng năm đó đã làm, những kẻ bên ngoài không biết nội tình chỉ sợ vẫn là hội đưa hắn coi là sủng thị của Ám Hoàng càng nhiều hơn. Nghĩ tới đây hắn lạnh lùng cười: "Trước đó ta cũng đã từng nói cho Phụ Hoàng biết, nếu có kẻ nào không biết quan hệ đôi ta, vì tranh phong mà trêu chọc Minh Nguyệt, bất luận người nọ có thân phận ra sao, ta cũng tuyệt không khinh tha, đến lúc đó Phụ Hoàng nhưng chớ có đau lòng đấy."

Kì Hủ Thiên nghe trong miệng hắn mang theo ý trào phúng, làm sao còn có thể không biết Minh Nhi đối với sủng thị trong quá khứ của hắn vẫn là thực để ý, không khỏi phát ra một trận cười to, trong ngữ thanh cũng lộ ra vui vẻ rõ ràng: "Tại sao lại phải đau lòng, Minh Nhi vì Phụ Hoàng mà ăn dấm chua, Phụ Hoàng cao hứng còn không kịp, nếu thực sự có người không biết sống chết dám trêu chọc Minh Nhi như vậy, Minh Nhi cứ tùy tiện xử trí, ngươi nên biết, tại trên thế gian này, người Phụ Hoàng để ý cũng chỉ một mình ngươi, người khác chết sống cùng ta toàn bộ không có quan hệ gì, Minh Nhi muốn làm như thế nào Phụ Hoàng cũng sẽ không để ý."

Hắn tự nhiên biết Phụ Hoàng tuyệt không phải người vì kẻ khác mà đau lòng, lời nói mới vừa rồi cũng chỉ là mang theo ý vui đùa, hơi chút đùa cợt mà thôi, lúc này nhân lời nói của Phụ Hoàng, bên môi không khỏi tràn ra mấy mạt ý cười, hắn liễm hạ ánh mắt, nhìn chăm chú vào vết thương trên tay: "Còn có phần bị thương này chưa được thoa Bạch phù, Phụ hoàng còn không mau lên một chút?"

"Minh Nhi bây giờ đã biết để ý chuyện lưu vết sẹo sao? Phụ Hoàng còn tưởng rằng ngươi không muốn phiền toái như thế." Động tác trên tay lại tiếp tục, đem những chỗ chưa được thoa Bạch Phù cũng thoa thuốc lên, Kì Hủ Thiên mới thu hồi lại Bạch Phù. Minh Nhi của hắn sinh ra tướng mạo đã là tuấn mỹ bất phàm, cùng tính cách kia hợp lại càng làm cho người khác vì hắn mà tâm động, nhưng nếu đã là thuộc về Kì Hủ Thiên y, vì tình yêu của y, y tất nhiên là không muốn thấy trên người Minh Nhi lưu lại nửa điểm tỳ vết nào, huống chi……

"Minh Nguyệt căn bản không ngại, chỉ là, kia chung quy là dấu vết vì kẻ khác mà lưu" ánh mắt đang cúi thấp đã hơi hơi nâng lên, Kì Minh Nguyệt đón nhận cặp ánh mắt nhân lời nói của hắn mà chớp động kia: "Có người đối với chuyện này rất là để ý, vì người nọ, Minh Nguyệt liền cũng không thể tùy tiện, lúc này xem ra, cũng hiểu được nếu là để lại vết sẹo, chắc chắn thực sự chướng mắt." Lúc trước lược lược nghĩ lại, hắn liền đã biết nguyên nhân Phụ Hoàng để ý miệng vết thương kia như thế, nếu là Phụ Hoàng vì kẻ khác mà ở trên người lưu lại vết thương, chỉ sợ hắn cũng sẽ cảm thấy rất bất mãn, vô luận như thế nào, cũng là không muốn thấy ở trên người trong lòng mình lưu lại ấn ký có tương quan với kẻ khác.

Vì lời nói của Kì Minh Nguyệt mà một trận động dung, trong đôi mắt Kì Hủ Thiên vẻ sung sướng cùng ôn nhu dũ phát càng rõ ràng, Minh Nhi của hắn hiểu tâm ý của hắn như thế, khiến cho hắn vừa vui sướng lại vừa tán thưởng: "Minh Nhi quả thực biết được suy nghĩ của Phụ Hoàng, có thể thấy được Minh Nhi đối Phụ Hoàng cũng thế, thật sự khiến Phụ Hoàng vui mừng đích thực, cần phải hảo hảo tưởng thưởng mới được…" Nói xong, hắn đã xem Kì Minh Nguyệt ôm sát vào trong lồng ngực, đầu tiên là ở trên đôi môi Minh Nhi khẽ hôn một phen, mới mở ra đôi môi kia, câu triền cái lưỡi mềm mại, cùng chính mình giao khởi triền miên.

Cảm thụ được nụ hôn của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy chiếc lưỡi của Phụ Hoàng ở trong miệng hắn quấn quanh lấy hắn, ôn nhu rồi lại bá đạo đòi lấy hắn phải đáp lại hết thảy, hai bàn tay đặt ở bên hông cùng sau đầu hắn dần dần dụng lực mạnh hơn, kéo hắn ôm chặt lấy, theo nụ hôn càng lúc càng sâu, hơi thở của hai người như hòa quyện làm một, nụ hôn kia lại từ trên môi hắn rơi xuống bên tai, trằn trọc đi xuống. Vạt áo vì nụ hôn của hai người cúng đã sớm trễ xuống một chút, nụ hôn cuồng nhiệt nóng bỏng cũng không ngừng đi xuống dưới bộ ngực trắng nõn vẫn còn lưu giữ lại dấu vết kịch tình lúc trước, lại càng làm cho những vết hồng ngân trên cơ thể Minh Nguyệt càng in đậm thêm rõ ràng.

_____ Hết chính văn chương thứ 97 _____

98. Chương 98: Quan Tâm

Editor: Tiểu Hồng Trần [NangBT]

Tới lúc này, hai người đều có một ít động tình, Kì Hủ Thiên lại bỗng nhiên nhấc đầu khỏi hõm cổ của Kì Minh Nguyệt, dời môi ra, nhìn chăm chú vào Minh Nhi còn đang thở dồn dập trong ngực mình, ách một tiếng, nói: "Đều là Minh Nhi không đúng, khiến Phụ Hoàng suýt nữa lại khống chế không được, đêm qua đã là hơi quá đáng, hôm nay tốt nhất không lên làm chuyện này, Minh Nhi cần phải nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày mới tốt." Quyết tâm chế trụ dục niệm, hắn đem nước trà đã nguôi trên bàn uống một hơi cạn sạch, mới xoay người nhìn người đã lấy lại hô hấp, mặt đang mang ý cười kia nói: "Nếu nghĩ muốn giễu cợt Phụ Hoàng khống chế không được dục niệm, kia Minh Nhi cùng Phụ Hoàng so sánh cũng không tốt hơn bao nhiêu a, lại đang cao hứng chuyện gì vậy?"

Nghe Kì Hủ Thiên nói như vậy, Kì Minh Nguyệt cười khẽ liếm liếm môi, đối với thân ảnh đang đi tới trước cửa kia nói: "Minh Nhi là đang cao hứng không hề chọn sai người. Chiếu tình hình mấy ngày này xem ra, sức lực của Phụ Hoàng thật là tốt a, lại có hiệu lực của Quỳnh Châu, mặc dù tiếp qua vài chục năm, Minh Nhi cũng không cần tái lo lắng ở trên giường khiến Phụ Hoàng mệt mỏi." (Htran: *ngoác miệng ra cười*) Trong câu nói ý tất nhiên là tỏ vẻ hắn sau này chắc chắn sẽ có ngày nằm trên, nhưng lời ấy vốn là treo ghẹo, hắn nguyên là đang cười Phụ Hoàng sau khi khơi mào dục niệm lại không thể không áp chế, tuy là vì nghĩ cho chính mình, nhưng vẻ buồn bực trên mặt Phụ Hoàng viết rõ lại làm cho hắn cảm thấy được Phụ Hoàng như thế rất là đáng yêu. Đương nhiên, lời này là trăm triệu không thể nói ra a, miễn cho rước lấy một phen trừng phạt, lấy tính tình Phụ Hoàng đến lúc đó sẽ trừng phạt như thế nào thật đúng là khó nói trước a.

Không ngờ lời nói của hắn lại làm cho bóng dáng màu tím kia xoay người lại: "Minh Nhi không cần lo lắng, nhưng không cần làm phiền Minh Nhi, Phụ Hoàng nhất định sẽ đem Minh Nhi hầu hạ thỏa mãn???!!!" Những lời nói này ở trong miệng Kì Hủ Thiên lại thư hoãn đến cực điểm, lộ ra vẻ ám muội không thể nói hết.

Nói xong những lời này, Kì Hủ Thiên vừa cười vừa quay người lại, đưa tay sờ lau chỉ bạc bên môi Kì Minh Nguyệt, môi cánh hoa đỏ tươi câu dẫn hắn hạ xuống một nụ hôn nhẹ, mới cẩn thận chăm chú nhìn vào thân ảnh đang dựa vào cùng mép giường kia, thấy vạt áo hắn thấp thoáng lộ ra nhiều điểm hôn ấn, vài sợi tóc vi loạn nằm ở trên mặt, đôi mắt đen láy tinh lượng như ánh sáng ngọc của tinh nguyệt do mang ý cười mị hoặc đùa giỡn(tinh nguyệt = trăng sao), không khỏi vừa giậm chân bước thật nhanh ra ngoài vừa mở miệng nói: "Ta đi phân phó chuẩn bị bữa trưa, chốc nữa trở về Minh Nhi hãy thu lại bộ dáng câu nhân kia, chớ để làm cho người ta nhìn thấy. Lại thiêm phiền toái."

Bên tai còn chưa nghe xong những lời này, đã thấy hắn đi gọi người, thán cười lắc lắc đầu, Kì Minh Nguyệt đứng dậy sửa sang lại vạt áo, lúc này đã là sau giờ ngọ, hắn cũng cảm thấy có chút đói bụng. Hôm nay sáng sớm đầu tiên là Phạm Hạo tới cửa thông báo tin tức, nói rằng Lan Cẩn hiện thân, tiếp theo đó là phong ba trong đại sảnh, rồi sau đó Vô Hào quay về, còn nói chuyện tào lao ra một cái Bách Lý Vong Trần, tới lúc này mới trở về phòng, nhưng lại đã quên đồ ăn sáng lẫn ngọ thiện đều chưa hề dùng qua, trách không được lại cảm thấy được trong bụng đói khát. Xem ra mặc dù là người mang võ công, nếu là vận động một đêm lăn lộn, sau đó lại còn mấy chỗ đi tới đi lui, dù không mệt, cũng sẽ đói a.

Có thể là khối thân thể này đã thích ứng, lại hoặc là nhờ có hiệu lực của Quỳnh Châu cùng Bạch Phù, lúc này phần phía dưới thân của hắn đã không có còn cảm giác không khỏe lúc sáng sớm. Đem thân mình ỷ ngồi ở trên giường, hắn vẫn là quyết định nghỉ tạm trước một lát, cũng miễn cho Phụ Hoàng vì hắn mà lo lắng. Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa liền truyền đến một trận tiếng bước chân nhỏ nhẹ, nghe tiếng chân có thể xác nhận là nữ tử, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, liền thấy vài nữ tì nâng thực hạp (khay/hộp thức ăn) chậm rãi đi vào, mấy người dung mạo đoan chính thanh nhã, cước bộ nhẹ nhàng chậm rãi, động tác cũng rất là cẩn thận, đi tới trong phòng liền đối với hắn thi lễ, sau đó liền ngừng bước ở bên cạnh bàn, lấy ra thức ăn trong hộp bày lên trên bàn, lại không biết vì sao lúc lui ra lại len lén nâng mắt, thấy hắn, thì một trận đỏ mặt, trong thần sắc còn lộ ra vài phần cổ quái. (Htran: *đỏ mẹt* ta cũng mún làm mí từ nữ nì, ngắm cái gian phòng ngập đầy … của các anh sau 1 đêm a *típ tục đỏ mẹt* hắc hắc…)

Kì Minh Nguyệt không khỏi có chút kinh ngạc, hắn trước đó đã để ý sửa sang lại quần áo, lúc này vẫn không hề có chỗ nào không nghiêm chỉnh, mặc dù có nữ tử thấy hắn mặt đỏ, cũng sẽ không lộ ra thần sắc như vậy, bất giác nghi hoặc hướng nhìn lại về phía Kì Hủ Thiên đi theo phía sau họ.

Vài tên tỳ nữ bầy xong thức ăn lại thi lễ rồi thối lui ra bên ngoài, Kì Hủ Thiên quét các nàng liếc mắt một cái, bên môi dương lên ý cười, đi tới bên cạnh Kì Minh Nguyệt đáp nghi hoặc của hắn: "Các nàng đều là tì

nữ đã thu dọn khu biệt viện này, "từ trong tới ngoài" đều là do các nàng để ý chu toàn."

Nghe hắn nói như vậy, mấy tỳ nữ kia không khỏi dừng bước chân lại, cẩn thận nâng đầu trộm dò xét liếc mắt một cái, chỉ thấy vị Ám Hoàng mà người trong giang hồ nghe thấy đều biến sắc đang tựa ở bên cạnh giường, cúi đầu hướng tới người đang nằm trên giường kia nói chuyện, nhìn hai người bên giường, không biết nhớ tới chuyện gì, vài tên tỳ nữ trên mặt vốn là chỉ hơi nhợt nhạt hồng lên, lúc này phút chốc đều nhuộm thành màu đỏ ửng.

Kì Minh Nguyệt lời hắn nói, lại thấy vẻ mặt mấy người như thế, làm sao còn có thể không biết nguyên do trong đó, không khỏi cảm thấy thú vị, nhìn màu đỏ trên mặt mấy người, khóe môi dương lên, làm ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, ngữ thanh chậm rãi đối với mấy người bọn họ nói: "Thì ra là thế, Tử Nghiêu đa tạ. Lại có, làm phiền các nàng cũng đem tặng một phần đồ ăn như thế này tới một chỗ khác trong viện giùm ta."

Mấy tỳ nữ nghe hắn nói lời cảm tạ, tự nhiên cũng biết hắn vì sao tạ ơn, tóm lại cũng không phải vì việc đưa bữa trưa tới chỗ khác, nghĩ đến những thứ trước đó thu thập phòng gặp qua, lại liên tưởng tới người trước mặt, liền không khỏi lại là một trận mặt đỏ tim đập, cước bộ cũng rối loạn vài phần, chính là trong lòng các nàng đang nảy sinh vài phần mơ màng tơ tưởng xa xôi, bên tai lại đột nhiên nghe thấy một câu ngữ thanh không lạnh không nhạt.

"Còn không lui ra."

Ngữ thanh đông cứng trầm thấp đã mang theo vẻ khó chịu, không cần tức giận lại khiến người hết sức sợ hãi, làm cho mấy người thoáng chốc trong lòng rùng mình, nhớ tới đủ loại đồn đãi mà người trong giang hồ nói về Ám Hoàng, lập tức khiến các nàng sắc mặt trắng bệch, đều không dám chần chờ, cúi đầu đáp lại, giống như sợ người trong phòng đổi ý, đã vội vàng đi ra khỏi cửa phòng.

Kì Hủ Thiên thấy mấy người thối lui, mới hòa hoãn sắc mặt, nâng mặt của Kì Minh Nguyệt lên, khẽ hôn một cái: "Minh Nhi đang đói bụng đúng không? Mau tới dùng bữa." Vì lo vết thương trên tay Minh Nhi, hắn đã sai người chuẩn bị thức ăn nhẹ, lúc này đi tới bên cạnh bàn, nhìn lướt qua những thứ đặt trên bàn, nếu mấy tỳ nữ đó không phải đã nhìn Minh Nhi như vậy, hắn đối với hạ nhân của Vân Cảnh Sơn Trang iền coi như vừa lòng.

Kì Minh Nguyệt đứng dậy đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn thấy thức ăn đầy bàn, trước lấy cái thìa đến, múc non nửa bát canh cá đưa tới trước mặt Kì Hủ Thiên: "Đã là sau giờ ngọ (12h trưa), trước khi Phụ Hoàng dùng bữa thì dùng trước bát thang canh này đi." Sự quan tâm của Phụ Hoàng đối với hắn đã không phải chỉ một hai ngày, xuất môn ra bên ngoài, nếu có chút việc hắn có thể làm, hắn liền cũng muốn vì người bên cạnh này làm nhiều hơn một ít, mà nay Phụ Hoàng cùng hắn giống nhau, đồ ăn sáng lẫn ngọ thiện cũng đều chưa dùng qua, trước khi ăn cơm hiển nhiên vẫn là uống bát canh trước mới tốt.

"Minh Nhi thật sự là biết săn sóc." Kì Hủ Thiên tán thưởng một câu, cũng vì hắn múc một bát canh. Theo Minh Nhi lớn lên, những việc lặt vặt hắn có thể làm cho Minh Nhi ngày càng ít, Minh Nhi cũng đã dần dần hiển lộ khí phách của nam tử trưởng thành, bắt đầu muốn chiếu cố hắn, đối với việc này, hắn nhưng thật ra thập phần vui vẻ, Minh Nhi sau này đến tột cùng sẽ trưởng thành thành bộ dáng như thế nào, nói vậy so sánh cùng với hắn bây giờ chắc chắn tuyệt sẽ không có mảy may kém cỏi, có thể đồng hành cùng hắn cùng nhau ngạo thị thiên hạ! Minh Nhi với dáng dấp như vậy, thật sự khiến hắn vô cùng chờ mong!

Hai người ngồi đối diện bên cạnh bàn, dùng bữa trưa đã khá muộn, trong lòng cũng đang suy ngầm tâm tư bất đồng. Thời gian ở bên ngoài mặc dù không quá lâu, nhưng trong hoàng cung dù sao cũng không thể thiếu quân vương. Lúc này Kì Minh Nguyệt có chút lo lắng việc trong cung, tuy có Lưu Tổng Quản ở đó, nhưng không thấy đế vương lâm triều, không biết là hắn sẽ ăn nói ứng đối với bá quan như thế nào: "Phụ Hoàng ra cung lâu như vậy, không có chuyện gì sao? Quốc sự của Thương Hách không người xử lý, nếu xảy ra chuyện, chẳng phải là tại Minh Nguyệt sao."

"Chờ Minh Nhi hồi cung liền biết, trong cung hết thảy đều tốt, không có việc gì, Minh Nhi không cần lo lắng". Từ trước lúc ra cung hắn đều đã an bài ổn thỏa, lúc này chỉ sợ cũng còn không có ai biết việc hắn đã xuất cung, đối với việc này hắn đã sớm tìm lý do thích hợp để Lưu Dịch nói cho quần thần. Đối với cái lý do kia, chỉ sợ còn không người nào dám đi tìm tòi nghiên cứu nghi ngờ: "Huống chi xử lý sự tình nơi này xong chúng ta sẽ hồi cung, tình hình trước mắt xem ra, sẽ không tái trì hoãn nhiều thời gian lắm đâu, Lan

Cẩn đã phụng ngươi làm chủ tử, bất luận hắn muốn gì, đến lúc chúng ta quay lại hắn cũng chỉ có thể đi theo ngươi mà thôi, nói như thế nào, hắn đều nên theo chủ tử mới đúng a."

"Phụ Hoàng nguyện ý dẫn hắn hồi cung?" Kì Minh Nguyệt nuốt xuống thức ăn trong miệng, chiếc thìa trên tay hơi hơi buông xuống một chút, hắn nghĩ đến Phụ Hoàng không muốn hắn tiếp cận Lan Cẩn, chỉ vì Lan Cẩn sinh ra quá giống J, lại còn việc hại hắn bị thương, liền đã làm cho Phụ Hoàng đối với người này tuyệt không có hảo cảm. chứ đừng nói chi là dẫn hắn hồi cung. "Không biết Phụ Hoàng có tính toán gì? Minh Nguyệt cũng không nghĩ rằng Phụ Hoàng có thể nhìn tới hắn chỉ vì tài học cùng tài bảo mà mọi người ca tụng của hắn. Cái gọi là "Có người này được thiên hạ" chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi. Theo tính cách của Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không tin tưởng loại đồn đại này a." Nếu thực sự dẫn theo Lan Cẩn hồi cung, chỉ sợ kết cục của Lan Cẩn cũng chỉ là đầu nhập địa cung, từ nay về sau không thể ngửa mặt nhìn trời đi.

"Minh Nhi nói không sai, Phụ Hoàng thật là không tin Lan Cẩn có được năng lực này, thiên hạ ai không lấy được, có hay không có hắn, căn bản chỉ là râu ria, mấy lời đồn đãi kia ta nghĩ cũng chỉ là vì khơi mào phân tranh thôi, bất luận là ai bị Lan Cẩn tuyển thượng, đều sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Có điều hắn không chọn người bên ngoài mà lại tuyển Minh Nhi, trong đó nói không chừng còn có chút nguyên nhân, Phụ Hoàng sẽ sai người đi thăm dò rõ ràng. Cái gọi là "thân mang bảo tàng là có tội", mặc dù không tin khả năng của Lan Cẩn, nhưng đối với kho bảo tàng mà hắn mang bên người, lại có bao nhiêu người xuất hiện không rõ ràng, huống chi còn có mật sử của An Dương rình ở một bên, y theo lời nói của Bách Lý Vong Trần kia, hiển nhiên là muốn đem ngươi cùng Lan Cẩn mang về An Dương, mấy ngày tiếp sau đây, chắc chắn là phiền toái đến thân, đến lúc đó Minh Nhi cần phải cẩn thận mới được."

"Minh Nguyệt biết, đã nhiều ngày ta đã muốn đi tham cứu thử cái tên Lan Cẩn kia, bất luận hắn có tính toán gì hay không, cũng sẽ không cho phép hắn ở Thương Hách nhấc lên sóng gió, nếu hắn thực có mang dị tâm, Minh Nguyệt thì sẽ làm cho hắn biết được, chọn ta làm chử tử là việc sai lầm đến thế nào." Buông đũa trong tay xuống, hắn lấy ra chiếc khăn đã được chuẩn bị đặt ở một lên, đưa tới miệng lau, động tác thập phần nhẹ nhàng chậm chạp tao nhã, trong đôi mắt bán thùy cũng đã lộ ra mấy mạt ánh sáng lạnh.

Bạn đang ?

Kì Hủ Thiên bỏ xuống chiếc khăn lau trong tay, cũng không ngạc nhiên với vẻ mặt của Kì Minh Nguyệt lúc này, Minh Nhi không thích kẻ khác ở trên người hắn lập mưu tính kế, cũng chưa bao giờ là cam tâm trở thành quân cờ của kẻ khác. Nếu có kẻ muốn lợi dụng hắn, kết quả cuối cùng chỉ sợ sẽ không như người nọ mong muốn, Minh Nhi tất nhiên sẽ thập phần vui vẻ cấp cho người nọ một ít "Kinh hỉ".

"Một khi đã như vậy, Minh Nhi cứ tùy ý đi tìm hiểu, lai lịch của Lan Cẩn kia chỉ sợ cũng không đơn giản, nếu có chỗ nào đối với ngươi vô lễ, cứ tùy ý đưa hắn trừ bỏ là được, thiếu hắn, An Dương bên kia cũng sẽ sống yên ổn một chút, nếu không cũng không phí công chúng ta." Lần trước thu được tin mật báo của Tương Dao, nói rằng lai lịch cảu Lan Cẩn khác thường, tuy rằng còn chưa xác định, nhưng hắn trong lòng cũng đã đoán ra vài phần, chỉ chờ Dạ Diệu tái điều tra rõ một chuyện……

_____ Hết chính văn chương 98_____

99. Chương 99: Tiêu Chuẩn Phụng Chủ

Trong đại sảnh của Vân Cảnh Sơn Trang, sau khi Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử rời đi, một trận xôn xao dâng lên. Lan Cẩn vẻ ngoài lại giống như vô sự không có chuyện gì, dưới sự giới thiệu của Vân Cảnh Hạo chào hỏi cùng những người khác trong đại sảnh, sau đó ở một bên ngồi xuống

Có người đối hắn tò mò, tự nhiên cũng có người đối hắn a dua, còn có không ít người thể hiện ra vài phần biểu tình xem kịch vui, cho dù tái trong lòng như thế nào muốn từ trong miệng hắn tìm hiểu việc liên quan đến tài bảo, ngoài mặt cũng sẽ không trực tiếp hỏi, mỗi người đều làm đủ vẻ mặt ngoài thản nhiên, đều chỉ nói chuyện hàn huyên.

Sau một lúc nói chuyện hàm hồ, đã tới lúc dùng bữa, Vân Cảnh Hạo đã sớm phân phó chuẩn bị rượu và thức ăn, tiếp đón mọi người tiến đến thiện phòng dùng bữa, trong thiện phòng lúc này đã bàu hơn mười bàn đồ ăn hảo hạng, hương vị có vẻ rất tuyệt, rượu cũng đã được châm ra chén từ lâu, xem ra thập phần mê người.

Lan Cẩn cùng Vân Cảnh Hạo cùng ngồi vào chủ vị (vị trí chủ tọa), mọi người cũng đều nhất nhất ngồi xuống, không gian nhất thời dâng lên những trận hàn huyên chúc tụng, cho nhau thổi phồng không ngừng, cũng có không ít ám tranh đối địch nói móc nhau. Sau một phen cơm no rượu say, mới dần dần ổn định nhớ tới việc ở tiền sảnh, bưng trong tay chén trà, cùng nhau bắt đầu tìm tòi nghiên cứu Lan Cẩn.

Lan Cẩn vừa xuất hiện, liền nổi lên một hồi ám tập phong ba, lại chỉ trong một khắc kia liền thấy Lan Cẩn chọn Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu để phò tá, vì thế những người tới sơn trang tuy có chút thất vọng, nhưng cũng là đối với việc hắn đưa ra quyết định nhanh như vậy cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Có thể nói, vì việc Lan Cẩn chọn chủ mà có Thiên Hạ Đại hội. Vừa mới bắt đầu, liền đã có kết cục cuối cùng. Có điều mọi người cảm thấy không cần nóng lòng rời đi, Lan Cẩn mặc dù đã phụng Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử nghiêu kia để phò tá, nhưng ai lại không biết, bên cạnh Trình Tử Nghiêu còn có một vị Ám Hoàng, Lan Cẩn hiển nhiên cũng thấy hai người đó cùng xuất hiện, nói không chừng cũng đã biết những lời đồn đại về hai người trên chốn giang hồ, hành động này của hắn đến tốt cùng thật sự là chọn Trình Tử Nghiêu để phụng sự hay là vì nghĩ đến oai phong của Ám Hoàng, tính toán giả chọn Trình Tử Nghiêu để ám trợ Ám Hoàng có được thiên hạ, điều đó còn thật là khó nói rõ.

Phải biết Ám Hoàng cùng triều đình năm xưa vốn có bất hòa, y lại nắm trong tay hơn phân nửa thế lực giang hồ, năm đó bỗng nhiên biến mất liền có người phỏng đoán hắn là muốn tránh việc tranh đấu quá sớm cùng triều đình, mà tạm thời tránh lui, nhiều như vậy năm qua đi, hắn lại bỗng nhiên hiện thân, nói không chính xác là đã làm xong vạn toàn chuẩn bị, tính toán cùng triều đình tranh đoạt địa vị, đoạt lấy thiên hạ của Thương Hách. Người khác không dám nói, Ám Hoàng nếu là có tính toán này cũng sẽ không làm người ta quá mức giật mình. Người này làm việc vốn vô cùng bừa bãi không cố kỵ, từ năm xưa đã chẳng ngại phạm thượng với triều đình, lại thản nhiên không đem người thiên hạ coi vào mắt, ngay cả đến giờ phút này cũng không hề thấy y có chút chiếu cố gì tới triều đình, nếu y thật có lòng như thế, sợ là cũng không có người nào có thể ngăn trở. Đến lúc đó cũng chỉ có thể xem Thủy Nguyệt Công Tử sẽ làm như thế nào, dù sao, Lan Cẩn cũng chính là chọn hắn để phụng sự a.

"Không biết… Lan công tử chọn chủ tử có thể có điều kiện gì để dựa vào không? Tại hạ tò mò, mong rằng Lan công tử có thể nể mặt nói cho chúng tôi biết được không?"

Mới ngồi xuống không bao lâu, trong đám quần hùng bỗng nhiên có người đặt câu hỏi, hướng chỗ tiếng nói phát ra nhìn lại, cũng không từ khi nào Lăng Hi Các trưởng lão Âu Dương Thác đã tới. Hiển nhiên, từ năm đó khi Thiếu Các Chủ Duẫn Thiên Dật của bọn họ khiến Ám Hoàng nổi giận, danh tiếng của Lăng Hi Các đã hạ thấp không ít, chỉ có thể chuyên tâm truyền thụ môn hạ đệ tử, đối với những viêc khác trong giang hồ vẫn chưa hề nhúng tay. Lăng Hi Các vốn dĩ trước đây có địa vị rất cao trong chốn giang hồ, từ sau lần đó cơ hồ bị người ta quên đi. Hiện giờ lại phái trưởng lão gần với lão Các Chủ nhất đến đây, có thể thấy được họ đối với việc này rất coi trọng, chỉ là không sớm không muộn, lại xuất hiện đúng lúc Ám Hoàng tái hiện giang hồ, không biết trong đó có quan hệ gì hay không.

Lúc này nhân câu hỏi của trưởng lão, tất cả mọi người hướng Lan Cẩn nhìn lại, câu hỏi này có thể nói cũng chính là nghi hoặc chưa dám nói ra trong lòng mọi người, đối với việc Lan Cẩn sẽ trả lời như thế nào, cũng đều rất là tò mò.

Lan Cẩn nghe xong câu hỏi của hắn, nhẹ nhàng cười, buông xuống chén trà trong tay: "Cần gì phải có tiểu chuẩn gì dựa vào, Lan Cẩn chọn chủ, vốn là tùy tâm mà làm, chỉ cần Lan Cẩn cảm thấy được cùng người nào hữu duyên, tất nhiên liền phụng sự người đó, không cần để ý mặt khác."

"Nói như thế,người cùng Lan công tử hữu duyên là Trình Tử Nghiêu kia?" Âu Dương Thác đối câu trả lời của hắn liền hỏi như vật. Lời nói thản nhiên cũng không hề có chỗ nào thất lễ, nhưng ý ám chỉ trong lời nói của hắn tựa hồ lại mang theo chút ý trào phúng không cho là đúng. Nhắc tới Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu, hiển nhiên cũng không hề có ý tôn trọng chút nào.

Nghe xong Lăng Hi Các trưởng lão nói như vậy, mọi người cũng đều hiểu được, nhất định là bởi vì chuyện

của Thiếu chủ bọn họ, làm cho vị trưởng lão từ nhỏ nhìn thấy Duẫn Thiên Dật lớn lên trong lòng tức giận khó chịu, không dám đối với Ám Hoàng thể hiện thái độ gì, lại đối với người ở bên cạnh Ám Hoàng hiện giờ – Thủy Nguyệt Công Tử sinh ra tâm giận chó đánh mèo.

Lúc Âu Dương Thác đến đây, không kịp nhìn thấy sự việc đã phát sinh trong tiền sảnh, chỉ biết vừa vào tới bên trong tràn, liền nghe Lan Cẩn đã phụng Thủy Nguyệt làm chủ tử, Thủy Nguyệt Công Tử kia cũng không phải người bên ngoài, mà lại là tân tú mới nổi danh gần đây trong chốn giang hồ, lại còn là người thân cận bên cạnh Ám Hoàng(tân tú = ngôi sao mới. Ở đây ý chỉ một thiếu hiệp mới vào giang hồ nhưng nhanh chóng nổi danh như cồn), nhớ đến trước đây Thiếu Các Chủ của bọn họ cũng từng như thế, lúc mới vào giang hồ tiền đồ vô hạn, hâm mộ uy danh của Ám Hoàng, đi theo bên cạnh y, vốn tưởng rằng từ đó trở đi Lăng Hi Các cũng nhờ thế mà càng phát uy ơn, lấy sự yêu thích của Ám Hoàng đối với thiếu các chủ, đối với Thiếu Các chủ cũng không hề giống với những sủng thị trước đó, không ngờ đến cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy.

"A nha nha, một chữ "duyên" này cũng thật là khó nói a, Lan Cẩn vừa mới đến đây, liền được người cứu, nếu không phải là hữu duyên, Lan Cẩn thật sự nghĩ không ra còn có thể dùng từ nào khác để hình dung, các vị hay là không thấy được sự huyền diệu trong đó sao?" Lan Cẩn vừa nói, đã cười đến nheo mắt lại, miệng chậm rãi tiếp tục nói: "Tuy rằng lúc mới đến cửa trang đã được Thiếu trang chủ cứu một lần, nhưng lúc đó Lân Cẩn vẫn tự động thủ, không có ai làm như vậy cho ta, đúng lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền xả thân cứu giúp, huống chi…. Chủ tử của ta cũng thật hợp với tâm ý của Lan Cẩn, ý của Lan Cẩn là, Lan Cẩn tất nhiên là muốn chọn một vị chủ tử thân thủ cùng tướng mạo đều phải xuất chúng, mới có thể làm cho Lan Cẩn đem hết thảy phò tá, đó là ngày thường tùy ở bên cạnh hắn, cũng cảnh đẹp ý vui, lại không cần băn khoăn an nguy của bản thân."

Hắn nói những lời này, ý trong đó đúng là không chút nào lo lắng về thân phận của người được chọn, chỉ cần có thể lọt vào mắt của hắn, liên có thể được hắn tuyển thượng, trong đó thân thủ cùng tướng mạo lại là yếu tố chủ chốt, như thế, không khỏi khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn và có vài phần hoang đường. Thiên Hạ Đại Hội vốn được mọi người coi trọng như thế, cái gọi là chọn chủ, nhưng lại chỉ là dựa vào sự yêu thích tùy ý của Lan Cẩn mà như thế định đoạt.

"Đó là cách Lan công tử chọn chủ sao?" Âu Dương Thác nhìn khuôn mặt tươi cười hết sức chói mắt của hắn, bất giác nhíu nhíu mày, đối với sự sâu cạn của người này có chút đoán không ra, Lan Cẩn xem ra có vẻ tràn đầy sự vui vẻ cùng bất cần tùy tiện, nhưng lấy thân phận của người này mà nói, là truyền nhân của Huyền Nhai Lão Nhân, sao lại đơn giản như vẻ bề ngoài được, nếu Lan Cẩn thật sự có lòng trợ giúp Trình Tử Nghiêu, chỉ sợ ngay cả Ám Hoàng cũng sẽ đối với Trình Tử Nghiêu thêm vài phần kính trọng, như thế liền làm cho Thiếu Các Chủ của hắn càng thêm không đáng giá hơn.

"Không biết chủ tử của ta chọn có chỗ nào làm cho Âu Dương trưởng lão tức giận, Lan Cẩn chính là cảm thấy có chút kì lạ." Đối với Âu Dương Thác, Lan Cẩn tựa hồ có chút tò mò: "Âu Dương trưởng lão là thật muốn biết Lan Cẩn chọn chủ như thế nào, hay là nghĩ muốn biết Lan Cẩn vì sao không chọn người khác, lại chỉ chọn đúng người đang ở bên cạnh người nào đó?"

"Người nào đó" trong lời nói của hắn, tất nhiên là chỉ Ám Hoàng, nghe Lan Cẩn tự mình hỏi như vậy, tất cả mọi người dựng lên cái lổ tai, chỉ chờ đáp án của Âu Dương trưởng lão.

Không đợi Âu Dương Thác đối lời nói của hắn có phản ứng, Lan Cẩn đã lắc lắc đầu: "Tâm tư của thế nhân thật sự là khó dò, vì sao mọi chuyện đều phải nghĩ đến phức tạp như vậy, Lan Cẩn làm việc, từ trước đến nay đều tùy tâm, nếu thật muốn nói đến đạo lý, lý lẽ gì đó, còn thật là khó khăn với ta. Hôm nay ta liền nói cho chư vị biết, Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu đã là người đứng đầu của Lan Cẩn, bất luận bên cạnh y có ai, bất luận thân phận của y là gì, Lan Cẩn đều đem toàn bộ sở học dâng lên, về phần chủ tử của ta dùng nó như thế nào, liền tùy tâm ý của y, Lan Cẩn tuyệt không dị nghị."

Hắn nói đến đây, Lan Cẩn đã đứng dậy, trên mặt thần sắc vẫn là mang ý cười, tựa hồ lời nói mới vừa rồi cũng chỉ là nhàn thoại việc nhà, một chút cũng không biết lời nói kia đã khiến ở trong lòng mọi người giống như khơi dậy giông bão, hắn nhàn nhã thong thả bước đi, nhìn sang sắc trời, lại ngáp một cái, mới lười biếng đối với Vân Cảnh Hạo nói: "Vân trang chủ, Lan Cẩn xưa nay có thói quen ngủ trưa, không biết ta ngụ ở chỗ nào, ta phải hảo hảo đi ngủ một lát."

"Chúng ta đã sớm vì Lan công tử chuẩn bị một chỗ hết sức yên tĩnh ở trong hậu viện, Vân mỗ sẽ lập tức sai người dẫn công tử đi nghỉ." Nói xong, Vân Cảnh Hạo đã gọi người tiến vào dẫn đường cho Lan Cẩn.

Lan Cẩn đã đi vào trong, mọi người lại vẫn ngồi ở trong phòng, nhất thời không có phục hồi lại tinh thần, lời nói vừa rồi của Lan Cẩn, không giống như tỏ vẻ nói cho qua. Nếu đúng là Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu có tâm tư gì đó, hắn tuyệt đối sẽ ủng hộ giúp sức, bất luận có xuất từ ý của Ám Hoàng hay không, chỉ cần Trình Tử Nghiêu mở miệng, có chỗ nào có thể làm, hắn đều nhất định tận sức làm.

Lúc này, đối với cách làm việc của Lan Cẩn, mọi người trong lòng đều nổi lên vài phần cảm giác hoang đường, bất luận là tài học của hắn, hay là thái độ tính cách làm người, đều đã làm cho kẻ khác cảm thấy khó có thể nắm được trong tay, cũng thập phần đoán không ra, nếu muốn từ trong miệng hắn dọ thám về chuyện tài bảo, chỉ sợ đã là không quá có thể. Hắn lại mỗi một lời lại một lần "chủ tử của ta", tựa hồ thật sự đã tính toán đem tất cả phụng vu Trình Tử Nghiêu, người khác nếu là còn muốn ở từ trên người Trình Tử Nghiêu tham được chút tài bảo nào, kia liền đúng là việc không có khả năng. Có Ám Hoàng ở bên, còn có người nào dám tái động giữ tâm tư đó chứ.

Tới lúc này, đã có không ít người sinh ra ý muốn rời khỏi sơn trang, chỉ cảm thấy tái ở lại nơi này đã không có ý nghĩa nữa.

Đang lúc có người đứng dậy muốn cùng Vân Cảnh Hạo cáo từ, ngoài cửa bỗng nhiên vội vàng đi tới một người, xem ra là cách ăn mặc của đệ tử môn phái nào đó, mọi người cũng vẫn chưa để ý, người cư ngụ lại bên trong trang đều là người rất có thân phận trong chốn giang hồ, những môn hạ đệ tử mang theo tùy thân cũng không ít, mặc dù không phải tất cả đều có thể nhập trang, nhưng vài ba người tùy thị theo cũng vẫn phải có, chắc là có việc gì cần bẩm báo mới có thể vào lúc này tiến vào thiên thính.

Cũng chưa lưu ý người này nên không ít người đã đứng dậy cáo từ tản đi, cũng có không ít người vẫn tính toán lưu lại bên trong trang, Vân Cảnh Hạo hiển nhiên cũng vẫn là hoan nghênh, trong lúc một đám người lung tung cáo từ lẫn ở lại, đã thấy người nọ tới bên cạnh Âu Dương Thác nói chút gì đó. Lăng Hi Các trưởng lão luôn luôn trầm ổn nhất thời xuất hiện vẻ kinh ngạc lẫn lo lắng, bước nhanh đi tới bên cạnh Vân Cảnh Hạo: "Vân trang chủ, hôm nay có người của Lăng Hi Các nào nhập trang trước lão phu không?"

Vân Cảnh Hạo suy nghĩ một chút, thấy hắn lo lắng như thế, cũng thấy kỳ quái, trong miệng đáp: "Sau khi Âu Dương Trưởng Lão nhập trang quả thật có một người mang theo lệnh bài của Lăng Hi Các nói hắn là đệ tử của trưởng lão, trên đường vì có việc phải trì hoãn nên mới đến muộn một chút, sau đó liền đi vào trong trang, cũng đã an bài ở tại trong hậu viện cùng khu với Âu Dương Trưởng Lão."

"Hậu viện? Trong hậu viện còn có những ai? Ám Hoàng có phải là cũng ở tại hậu viện không?" Âu Dương Thác nghe hắn nói vậy, vẻ mặt vẫn chưa hòa hoãn được chút nào, ngược lại là càng trở nên ưu tư nóng nảy hơn.

"Ngày gần đây quần hùng tụ tập, tiền viện đã kín chỗ, hậu viện thanh tịnh, người ở trong cũng không nhiều lắm, Tôn Chủ cùng Thủy Nguyệt Công Tử cũng ở một khu độc viện ở trong đó, không biết Âu Dương trưởng lão vì sao có thái độ như thế? Hay là người nọ có gì không ổn?" Nếu thực sự không ổn, nên lo lắng cũng không phải là Ám Hoàng cùng Trình Tử Nghiêu.

"Là Thiếu Các chủ! Lão Các chủ không cho hắn đến, hắn lại vẫn tự mình trốn đuổi theo đến đây, đều là lão phu sơ sót, không nên để cho hắn biết được việc Ám Hoàng hiện thân, việc năm đó, Thiếu Các Chủ vẫn là……" Nói đến đây, Âu Dương Thác thở dài, vẻ lo lắng ưu sầu trên mặt vẫn chưa lui ra. Sau khi Vân Cảnh Hạo tố tội liền mang theo vài tên đệ tử tiến bước về phía hậu viện Bạn đang ?

Những người xung quanh nghe được hai người đối thoại, đều lắc lắc đầu, mặc dù đã qua đi nhiều năm, Duẫn Thiên Dật lại vẫn đối với việc năm đó không buông tay được. Lão Các chủ Duẫn Nguyên Sơn cũng chỉ có một đứa con duy nhất là hắn, thật vất vả chung quanh tìm linh dược khiến cho hắn khôi phục mấy thành công lực, lại tìm người truyền thụ sở học khác để tự bảo vệ bản thân. Nhưng cũng không liệu được hắn vừa nghe được Ám Hoàng xuất hiện, lại tự mình từ Lang Hi Các tìm đến đây. Hắn là vẫn đối Ám Hoàng nhớ mãi không quên? Hay là muốn báo thù mối oán hận năm đó?

Nhìn thân ảnh của Âu Dương Thác đang vội vàng chạy về phía hậu viện, tất cả mọi người có chút tò mò Duẫn Thiên Dật đến tột cùng vì sao mà đến, lấy tính tình cùng thái độ làm người của Ám Hoàng, thấy kẻ

năm đó đã khiến bản thân nổi giận chỉ sợ cũng sẽ làm như chưa từng nhận biết, nhưng nếu người đang ở bên cạnh Ám Hoàng hiện giờ là Thủy Nguyệt Công Tử nhìn thấy sủng thị của Ám Hoàng năm đó …

Trao đổi ánh mắt với nhau, mọi người chỉ cảm thấy trong Vân Cảnh Sơn Trang đã là càng ngày càng náo nhiệt.

_____Hết chính văn chương thứ 99_____

100. Chương 100: Quỷ Tư (tâm Tư Đen Tối, Xấu Xa)

Cái lạnh của mùa đông đã sớm qua đi, xuân sắc tuy là còn chưa đến, nhưng ánh mặt trời ấm áp sau giờ ngọ cũng đã khiến cho khoảng sân u tĩnh phía hậu viện càng thêm không ít không khí của mùa xuân. Vài tên nữ tì bưng đồ vật trong tay từ trong một căn phòng ở hậu viện bước ra, vì đã có thể rời khỏi căn phòng giống như u hồn kia mà nhẹ nhàng thở ra.

"Người nọ là tùy thị của Thủy Nguyệt Công Tử sao? Vì sao cổ quái như vậy a, mặc dù bộ dáng không tồi, lại tổng làm cho người ta cảm thấy được hắn không giống người sống a, có chút đáng sợ ni!" Mang theo thực hạp (hộp đựng đồ ăn) trong tay, một tỳ nữ mới tới hướng tới căn phòng phía sau lưng liếc mắt nhìn một cái.

"Muốn nói đáng sợ, ngươi còn chưa có thấy quá đâu, nhân vật giang hồ lui tới bên trong trang nhiều không kể hết, loại nào bộ dáng mà chẳng có, người nọ chỉ là cổ quái môt chút thôi, có gì đáng sợ, muốn nói vẫn là chúng ta vận khí tốt mới đúng, được phân ở đây, có thể thấy đượcThủy Nguyệt Công Tử cùng……" Nói đến đây, người tỳ nữ này do dự mà hướng tới một căn phòng khác trong viện nhìn liếc mắt một cái, thật cẩn thận tiếp tục nói: "… Ám Hoàng."

Hai chữ này vừa ra khỏi miệng, mấy người xung quanh liền lập tức nhớ tới nam tử bận y bào tím đeo mặt nạ vàng lúc trước đã nhìn thấy, trong lòng đều không khỏi rùng mình. Ở trong Vân Cảnh Sơn Trang, ngày gần đây đã nghe đến không ít lời đồn đãi về người này. Cho dù là kẻ mới tới, cơ bản đối với sự việc trong giang hồ vốn không biết gì, cũng biết bên trong trang tối không thể chọc giận đó là Ám Hoàng. Các nàng mấy người bị phân công quán xuyến ở đây, nguyên bản là luôn có tâm lý lo lắng đề phòng tai họa giáng xuống, nhưng có Thủy Nguyệt Công Tử ở bên cạnh, Ám Hoàng xem ra cũng không đáng sợ như đồn đại. Hai người đứng ở một chỗ, cảnh tượng đó đúng là làm cho người ta cảm thấy được hết sức vui mắt, theo như lời đồn đại, Ám Hoàng đối với Thủy Nguyệt Công Tử rất là sủng ái, có người liền nhớ tới những thứ lúc sáng sớm thu thập phòng đã thấy được…… Làm cho các nàng còn là những cô nương gia chưa lấy chồng trên mặt đều giống như hỏa thiêu đỏ hồng lên.

"Ngươi đở mặt cái gì? Chẳng lẽ là lại nhớ tới Thủy Nguyệt Công Tử?" Một tỳ nữ nổi danh trong sơn trang nhìn đồng bạn bên cạnh, nghĩ đến nàng ta chắc là cũng đang suy nghĩ giống mình, đối với Thủy Nguyệt Công Tử diện mạo tuấn mỹ vẻ ngoài ôn nhu kia cũng sinh lòng ngưỡng mộ, không khỏi một phen trêu ghẹo.

Tỳ nữ kia đầu tiên là gật đầu, rồi lại lắc đầu, đỏ mặt, miệng đã có chút nói lắp bắp: "Các ngươi không phải cũng thấy…Cái kia…. Chính là…… Chính là lúc sáng sớm…… Trong phòng không có người, chúng ta đi vào thu thập……"

Lời nói của nàng vừa thốt ra, bước chân của mấy người bên cạnh nhất thời dừng lại, sắc mặt đều trở lên cổ quái, mặc dù sớm biết Ám Hoàng làm việc từ trước đến nay không chỗ nào cấm kỵ, nhưng là chưa từng dự đoán được, hắn cùng với Thủy Nguyệt Công Tử sẽ để cho các nàng hạ nhân này đó nhìn thấy những thứ như vậy…… Chỉ cần nhìn tới những dấu vết trong phòng kia, liền biết hai người trong lúc đó đến tột cùng là "ân ái" đến mức nào a…… (Htran: *rỏ dãi* Bợn cũng mún được nhìn a …*lau nước miếng ròng ròng*)

Mấy người trao đổi ánh mắt nhìn nhau, đều cảm thấy được có chút ngượng ngùng, lại bỗng nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một thân ảnh đi tới, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, vẻ mặt lãnh đạm, giơ trong tay cây quạt chỉ vào phía sân viện ở phía sau hỏi: "Các ngươi có biết người trụ ở bên đó là người nào không?"

Tuy là rặng mây đỏ ngượng ngùng trên mặt vẫn chưa lui, nhưng mấy người đã thông minh vội vàng thi lễ, cúi đầu đáp: "Thưa công tử, Người trụ ở bên đó chính là……" Nói đến chỗ này nàng đã có chút khó khăn, nghĩ muốn nói rõ là chỗ Ám Hoàng ở, nhưng với thân phận của nàng ta, sao lại dám mở miệng trực tiếp gọi người nọ là Ám Hoàng.

Thấy thần sắc trên mặt nàng, người vừa tới ánh mắt ngưng trọng, run giọng hỏi: "Chính là…… Tôn Chủ?"

Mặc dù cực lực áp chế, nhưng ngữ thanh thoáng run rẩy của hắn đã làm cho người ta biết được nỗi lòng hắn lúc này đang kích động, vài tên tỳ nữ nhìn nam tử dung nhan tuấn tú trước mắt, nhân xưng hô của hắn mà cảm thấy nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu, tiếp tục câu trả lời lúc trước: "Đúng vậy, mặt khác còn có Thủy Nguyệt Công Tử."

"Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu?" Đối với câu trả lời của các nàng người mới tới cũng không ngạc nhiên, dừng một lát, mới lại chần chờ mở miệng hỏi: "Hắn theo Tôn Chủ ở chung một phòng? Hay là…… Phân phòng mà ở?" Từ lúc trên đường tới đây, liền đã nghe người ta đồn đãi Thủy Nguyệt Công Tử như thế nào như thế nào, thân là Thiên âm truyền nhân, lại là dung mạo bất phàm khí chất thoát tục, ở bên cạnh người kia hết sức được sủng ái, hắn nguyên lai nghĩ đến hắn vẫn có thể không thèm để ý đến việc này, không ngờ nghe xong vài tên tỳ nữ nói như vậy, lại vẫn là nhịn không được muốn hỏi cho rõ ràng.

"Tất nhiên là cùng ở một phòng, Thủy Nguyệt Công Tử như vậy, Ám Hoàng sao lại để cho y ở một mình được…" Một nàng lanh mồm lanh miệng nói, lời còn chưa dứt liền đã bị đồng bạn bên cạnh mãnh liệt kéo kéo ống tay áo, mới giật mình nhớ rõ chính mình không nên xưng hô như vậy, thái độ của nam tử trước mặt đối với Ám Hoàng hiển nhiên không giống với những người thường khác, nếu là nàng lỡ miệng nói sai cái gì, đúng là tự tìm khổ, vội vàng ngậm miệng. Lại nghe được người nọ lớn tiếng hỏi: "Ý gì?"

Không nghĩ đến người nọ không hề có phản ứng với hai chữ "Ám Hoàng" mà bộ dáng lại hết sức để ý đến nội dung câu nói, tỳ nữ vừa rồi thấy hắn nhíu nhanh mày lại, tay nắm chặt, xem ra rất là kích động, không khỏi kinh hãi lui về phía sau từng bước: "Nô tỳ…… Nô tỳ không có vọng ngôn, Thủy Nguyệt Công Tử quả thật làm…… Tôn Chủ vui vẻ, hai người một chút cũng không rời, hiển nhiên không phải sống một mình." Thấy thái độ của nam tử kia, nàng quyết định vẫn xưng là Tôn Chủ có điều thỏa đáng hơn.

Người nọ nhưng lại cho phép người khác tại bên người cùng đồng tẩm? Khi xưa mặc dù hắn mong muốn cầu như thế nào, người nọ cũng luôn ở sau khi giao hoan liền mệnh cho hắn trở về phòng, lại chưa bao giờ để cho bất cứ ai ở tại bên người y qua đêm, lúc này nghe lời nói của tỳ nữ kia, ở trong lòng hắn thoáng chốc dâng lên ý ghen ghét đố kị vô hạn, Trình Tử Nghiêu quả thực bất đồng như vậy? Có thể khiến cho người nọ coi trọng như thế?! Một chút không rời … Hay lắm cho cái gọi là một chút không rời. Khi xưa hắn cùng người nọ chẳng phải cũng một lát không rời đó sao, cuối cùng vẫn chỉ là nhận lấy kết cục như thế mà thôi.

Vẻ mặt kích động dần dần thu liễm lại, hắn đưa mắt nhìn mấy người trước mặt hạ thấp ánh mắt nói: Tại hạ Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật, cũng ngụ ở hậu viện, chẳng qua không phải người ở đây, không rõ lắm trong hậu viện còn có những ai. Đa tạ các vị giúp tại hạ biết rõ."

Thấy hắn lúc thì bỗng nhiên kích động, lúc thì bỗng nhiên lời nói mau lẹ linh hoạt, thần sắc nghiêm nghị, chỉ trong giây lát đã khôi phục lại bình tĩnh, mấy người tỳ nữ đều đối với phản ứng của hắn cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng biết đó cũng không phải việc hạ nhân các nàng có thể hỏi, tự nhiên không dám nói thêm cái gì. Phía trước là chỗ các nàng ở, để có thể tùy lúc chờ đợi sai phái, cách khu sân trước cũng không quá xa. Phàm là giặt quần áo, quét tước, nấu nước, nấu cơm … từ những việc vặt vãnh, những vật cần thiết đều cung cấp đầy đủ hết, tùy thời đều có thể theo phân phó của trang chủ mà chuẩn bị thỏa đáng, tuyệt không chậm trễ với khách nhân bên trong trang, lúc này mấy người đang muốn tiếp tục bước đi về chỗ của mình, lại thấy vị công tử họ Duẫn kia cũng không rời đi, mà là ngưng thần nhìn một tỳ nữ khác đang từ chỗ ở của các nàng bước ra, không nói đứng bất động, khiến các nàng cũng không dám lui, chỉ có thể đứng ở trước mặt hắn, tỳ nữ lâu năm nhất trong đám cúi đầu mở miệng hỏi: "Không biết công tử còn có chuyện gì không? Nếu là vô sự, chúng nô tỳ xin lui."

"Đó là vật gì?" Gọi lại tên tỳ nữ vừa lúc đi qua chỗ bọn họ kia, trong mắt Duẫn Thiên Dật lộ ra vẻ thận trọng. Lúc tỳ nữ đi qua hắn, hắn rõ ràng ngửi được trong đó lộ ra một tia tia mùi thơm lạ lùng, giống như từ mấy vị dược vật thập phần hi hữu hợp chế mà thành. Từ lúc kinh mạch bị phế, cha hắn đã cho hắn phục dụng hàng ngày không ít chi dược hi hữu, hiện giờ công lực mới miễn cưỡng khôi phục một ít, nhưng

cũng sẽ không thể có tiến triển hơn, vì thế cha đã tự mình tìm một danh sư, dạy hắn sở học về thuốc và độc dược nhằm tự bảo vệ chính mình, hiện giờ hắn đối với những loại thuốc quý hiếm như thế, hết sức mẫn cảm, dược hương hi hữu như thế, hiển nhiên là phải tìm hiểu cho rõ. (Htran: Ai… Ta nói Tiểu Dật à, không bít sẽ tốt hơn a… Bít rồi sẽ dễ phát đin mà chít á… chậc chậc… tụi nghịp thèng bé ghia a… hắc hắc)

"Đó chỉ là….đồ để tắm rửa" Nhìn mộc bồn mà cô bạn tỳ nữ kia ôm trong tay cùng với những vật chất đống trong đó, mấy người không biết nên đáp lời vị Duẫn công tử này như thế nào. Lén nghị luận một chút, nếu phải nói với nam tử không nhận thức trước mặt, đó là tấm trải giường được thay ra trong phòng của Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử, thật đúng là … kêu các nàng như thế nào nói ra được chứ.

Tỳ nữ cầm mộc bồn đang chuẩn bị đi múc nước giặt giũ hiển nhiên không rõ nguyên do trong đó, nhìn đám bạn tỳ nữ sau khi thu thập phòng trở về cứ nháy mắt với mình, cảm thấy được có chút khó hiểu, miệng đã đáp: "Thưa công tử, những thứ này chỉ là mấy tấm trải giường được thay lấy từ trong phòng Thủy Nguyệt Công Tử, không có gì đặc biệt…" Nàng còn chưa nói xong, vật ở trong bồn đã bị một cây quạt nhấc lên.

Chỉ thấy trên tấm đệm giường thuần trắng, loang lổ nhiều điểm, dấu vết thật sâu nhợt nhạt trải rộng toàn bộ chỗ có thể nhìn thấy được, còn mang theo chất bạch trọc nào đó đã khô cạn, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, liền đủ để cho mặt đỏ tai hồng, từng đợt từng đợt mùi hương thoang thoảng chính từ trong đó phiêu tán bay ra, cùng mùi vị tình mĩ lưu lại kia hợp lại tạo thành hơi thở tình mầu khiến người ta tim đập không thôi. (Htran: Để đề phòng bợn nào hem cóa kịp hỉu, haiz, cái mùi thơm đó là của bạch phù, nên nhớ lần nào "anh" cũng dùng cái đó để "dễ dàng ra vào" hơn mà không tổn thương em ấy mà. Bạch phù là một loại dược liệu cực quý của Liên Đồng tiến cống a. Chậc chậc)

Nhìn thấy đệm giường bị đẩy ra, tên tỳ nữ kia hô nhỏ một tiếng, trên mặt đã đỏ hồng đến giống như hỏa thiêu, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy chuôi cây quạt kia thoáng động một chút, vải vóc trong bồn nhất thời bốc cháy lên, nàng ta cả kinh hét lên một tiếng, vội vàng vứt bỏ mộc bồn kia xuống đất.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, đốt cháy tấm đệm giường thuần trắng bị lây dính bạch trọc kia, dưới ánh mặt trời, khiến cho ngọn lửa càng dần bốc cao lên, ánh lửa sáng đỏ ánh vào khuôn mặt người đang cầm chiết phiến kia, trên khuôn mặt vặn vẹo đó càng tăng thêm vẻ oán độc phẫn hận, nhìn ngọn lửa đem mộc bồn kia thiêu đốt đến hầu như không còn gì, thân ảnh đứng thẳng bất động thùy hạ ánh mắt, trong đôi mắt u ám đã lưu chuyển ra mấy phần quỷ tư. (tâm tư quỷ dị, đen tối, xấu xa)

Vài tên tỳ nữ bị một màn trước mắt dọa sợ tới mức ngây người, chỉ biết ngây ngốc mà đứng, đã không biết nên phản ứng như thế nào, đã thấy vị công tử trước mặt này lại cực kỳ thong thả nghiêng đầu đi, làm như đang nhìn khoảng sân viện đang ở cách đó không xa kia, nhìn một bên khuôn mặt lộ ra không thấy rõ biểu tình: "Việc hôm nay, có thể làm phiền mọi người chớ để cho người khác biết được không?"

Trong lời nói của hắn vốn là có chút lễ nghĩa, nhưng trong ngữ thanh thoáng hàm chứa tia âm lãnh lại làm cho mấy tên tỳ nữ trong lòng phát lạnh, vội không ngừng gật gật đầu, mấy người nhìn bóng dáng xoay người rời đi kia, tái không thể nhìn thấy vẻ mặt của người nọ.

==========

Giờ ngọ ngày hôm sau, Viêm Thiến Thiến mang theo Diễm Thanh, đứng ở trước cửa phòng Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu, biết được Ám Hoàng đã ở trong đó, hai người đứng ở trước cửa, đều có một chút do dự. Mặc dù không phải lo lắng Ám Hoàng sẽ đối hai người như thế nào, nhưng chỉ đoán hai người đến tột cùng có thân phận ra sao, liền đã làm cho huynh đệ hai người bọn họ trong lòng không yên, nếu hai người kia thực có bối cảnh khác, hoặc thật sự là muốn cùng triều đình đối kháng, đến lúc đó Vân Cảnh Sơn Trang nhất định sẽ bị liên lụy.

Lúc này Diễm Thanh đã có chút hối hận, không nên để cho Tử Nghiêu tiến trang cứu người, kết quả dẫn tới Tôn Chủ trọng nhập giang hồ, khiến cho sóng gió này đó xẩy ra. Có điều khi đó vì cứu giúp Viêm Thiến, làm sao có thể suy nghĩ được nhiều như vậy. Hiện giờ, cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, nếu Tôn Chủ quả thực cố ý dùng khả năng của Lan Cẩn để tranh chấp thiên hạ, hắn cũng không có biện pháp cản trở, chỉ có thể lo để người bên cạnh mình đây không bị kéo vào trong vòng tranh chấp đó.

Hai người đứng ở trước cửa, đang muốn gõ cửa, chỉ nghe bên trong đã truyền đến ngữ thanh thản nhiên.

"Đứng hồi lâu, vì sao không tiến vào? Hay là sợ ta lấy đi tính mạng của hai người sao?"

Vẫn là ngữ điệu mềm nhẹ thư hoãn kia, không nhanh không chậm, ngữ thanh bình thản, đúng là phương thức quen thuộc khi nói chuyện của Trình Tử Nghiêu. Chỉ là giờ phút này, lại hơn một chút cảm giác cùng ngày thường bất đồng, giống như trong sự bình thản kia còn cất dấu sự lợi hại khác, cũng như dưới mặt nước trầm tĩnh có ẩn dấu sóng cuộn phập phồng, ẩn ẩn lộ ra vài phần uy thế, khiến người khác không tự chủ được liên tưởng tới người đang ở bên cạnh hắn kia.

Đã sớm lĩnh giáo oai nghiêm của Ám Hoàng, Trình Tử Nghiêu luôn giống như mặt nước trầm tĩnh kia cũng bắt đầu hiển lộ ra một vẻ mặt cùng ngày thường bất đồng, Trình Tử Nghiêu như thế lúc này không biết mang theo loại vẻ mặt nào, lại vì sao phải gọi bọn họ tới đây, chẳng lẽ hai người còn có thân phận gì khác, chuẩn bị cho huynh đệ hai người bọn họ biết?

Cố gắng ấn hạ nghi hoặc trong lòng xuống, hai người liếc nhìn nhau, Diễm Thanh vươn cánh tay lên, đem cánh cửa khép hờ kia chậm rãi đẩy mở ra. Theo cánh cửa dần dần mở ra, tình cảnh phòng trong dần dần hiển lộ ở trước mắt hai người.

Bàn ghế bên cạnh đều không có người ngồi, nhưng trên nhuyễn tháp (một loại ghế nằm dài mềm có trải chăn nệm mềm) ở bên cửa sổ, đã có một người bận y phục màu tím tựa vào, thân ảnh tà tà dựa vào nhuyễn tháp, ôm lấy một thân ảnh y phục oánh bạch đang nằm trong lồng ngực kia, bên môi hiển lộ ra một tia ý cười không rõ hàm nghĩa, ánh mặt trời xuyên qua song cửa sổ rơi xuống, trong cảnh tranh tối tranh sáng, có người thoáng nâng lên khóe miệng, như cũ lấy một loại tư thế vô cùng tao nhã thong dong nằm vào trong lồng ngực người mặc y bào ám tử kia, bàn tay trắng nõn thon dài xẹt qua dưới ánh mặt trời, tạo thành một quang ảnh tinh mỹ, đầu ngõn tay khẽ nhấc lên, từ phía trên y phục của người mặc y bào ám tử kia nhấc lên một lọn tóc đang rơi rụng trên đó, quấn nhẹ vào đầu ngón tay, hàng mi khẽ chớp lộ ra vài phần tư thái thản nhiên tùy ý, chậm rãi mở miệng nói với hai người: "Nếu đã tiến vào thì ngồi xuống đi."

Nghe Trình Tử Nghiêu nói như vậy, ánh mắt của Diễm Thanh cùng Viêm Thiến Thiến mới chợt từ trên người hai người thu trở về, ở dưới ánh dương quang loang lổ, hai người thân mật gắn bó, vẫn chưa có cử chỉ thân thiết hơn, lại vẫn khiến người ta bị cảnh tượng kia nhiếp đi tâm thần, chính là bộ dáng tùy ý như vậy, cũng đã làm cho người ta sinh ra vài phần cảm giác không thể xen vào được, giống như hai người ở cùng một chỗ, có ràng buộc nào đó mà người khác không thể chạm vào, cũng hình như có một loại hơi thở uy nghi từ trên người hai người lộ ra, khiến người ta chỉ dám đứng ở xa xa mà nhìn, không dám có vọng động, rồi sau đó bất giác liền nghe theo ngữ thanh kia, kinh ngạc ngồi xuống mấy chiếc bên cạnh bàn.

"Thuộc hạ của ngươi khi nào trở nên ngốc lăng như thế, Phụ Hoàng?" Thưởng thức lọn tóc ở đầu ngón tay, Kì Minh Nguyệt không hề che dấu vẻ giễu cợt trong mắt, nghiêng đầu hướng tới Diễm Thanh cùng Viêm Thiến Thiến đang ngồi yên ở một bên liếc liếc mắt một cái.

_____ Hết chính văn chương thứ 100_____

101. Chương 101: Thề

Phụ Hoàng! Trình Tử Nghiêu xưng Tôn Chủ là Phụ Hoàng?!!!

Diễm Thanh vì xưng hô vừa rồi của Kì Minh Nguyệt mà cả kinh đứng bật dậy, Viêm Thiến Thiến cũng quả thực không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, chỉ có người có địa vị hiển hách nhất trong hoàng tộc mới có thể được xưng hô như thế, mà người có thể gọi người nọ là Phụ Hoàng cũng chí có thể là con nối dõi của người đó, không ai không biết, ở Thương Hách này, có thể được xưng hô như thế lại có thể xưng hô như thế, chỉ có thể là Thương Hách đế cùng với hoàng tử……

Trong chốc lát, Diễm Thanh cùng Viêm Thiến Thiến đều đột nhiên nhớ tới một chữ Tử Nghiêu đã từng gọi qua, nghĩ đến trong tục danh của Ám Hoàng có một chữ Hủ, cũng không ai nghĩ đến, kia đúng là "Hủ"! "Hủ" trong Thương Hách đế Kì Hủ Thiên?!!! (Hô hô, ta nhìn thấy chữ Hủ nì là như nhìn thấy đồng minh hủ nhà mềnh a, hóa râ Thiên ca đúng là HỦ hô hô hô *che miệng cười khả ố…)

Thân phận đích thực của Ám Hoàng, đúng là quân chủ của Thương Hách Kì Hủ Thiên! Mà Trình Tử Nghiêu miệng lại gọi "Phụ Hoàng", chẳng phải đó là…… Thương Hách hoàng tử sao?!!!

Giờ khắc này, Diễm Thanh cùng Viêm Thiến Thiến đều bị chuyện vừa ngộ ra trong lòng này cấp sợ tới mức thần sắc biến đổi lớn. Vị Ám Hoàng nhìn như cùng triều đình bất hòa lại là Thương Hách đế đã làm bọn hắn rất là hoảng sợ, hơn nữa Trình Tử Nghiêu lấy Phụ Hoàng xưng hô, nói như thế, hai người kia chẳng phải là…… Viêm Thiến Thiến đột nhiên quay đầu nhìn Diễm Thanh liếc mắt một cái, nghĩ tới quan hệ khó có thể nói rõ của hắn cùng với Diễm Thanh, lại nhìn hai người trước mắt không e dè như trước cùng tựa vào nhau, trong lòng bỗng nhiên một trận mãnh liệt ba động.

"Diễm Thanh đúng là thuộc hạ của Phụ Hoàng, Viêm Thiến Thiến còn chưa phải." Ôm lấy Kì Minh Nguyệt trong lòng, nhìn lướt qua huynh đệ hai người đang mang vẻ khiếp sợ khôn kể, Kì Hủ Thiên cảm thấy hứng thú khẽ nhếch khóe môi, đáp lại câu hỏi lúc trước của Kì Minh Nguyệt. Minh Nhi cố ý bóc trần thân phận với bọn họ, hắn tất nhiên là sẽ không ngăn trở, Diễm Thanh cùng Viêm Thiến Thiến đều không phải là người vụng về, tự nhiên sẽ hiểu chuyện gì nên chuyện gì không nên nói, lại thêm Minh Nhi đối với hai người đó còn có một phen tính toán, mà nay lại để cho hai người biết được bọn họ còn có một thân phận khác, cũng tiện làm việc sau này hơn.

"Mặc dù trước mắt không phải, cũng sắp đúng rồi, trừ phi có người không muốn." Nhìn Viêm Thiến Thiến đã dần dần bình tĩnh lại, Kì Minh Nguyệt lộ ra thần sắc tán dương: "Minh Nguyệt nghĩ muốn biết, Viêm Thiến Thiến có tình nguyện cùng Diễm Thanh giống nhau hay không, vì Thương Hách phục vụ?" Diễm Thanh ở trong tối, Viêm Thiến Thiến ở ngoài sáng, thân là Thiếu trang chủ của Vân Hạo Sơn Trang, đại vị ở trong chốn giang hồ hiển nhiên không thấp, trên thực tế, hắn đúng là đang có chủ ý với Vân Hạo Sơn Trang.

Người đang nằm trong lòng ngực Thương Hách đế, vẫn là phong tư bộ dáng giống như ngày thường, trên quần áo oánh bạch như tuyết kia là dung mạo bất phàm, vẫn hoặc nhân giống như trước, dưới ánh mặt trời, có thể thấu được trong đôi mắt thâm trầm mang theo vài tia cười nhẹ ấm áp, miệng nói giống như tùy ý hỏi, nhưng từ sự bình thản ôn nhuận lộ ra trên người y, đã ẩn ẩn chút cảm giác nguy hiểm, tựa hồ tại trong đôi mắt như làn nước kia cất giấu gợn sóng có thể tùy thời đem người ta đánh đổ, chỉ cần hơi có vô ý, liền có thể bị ánh mắt đó cắn nuốt.

Trình Tử Nghiêu như thế, không còn là Thủy Nguyệt Công Tử mà bọn hắn nhận biết trước đây, giống như hoa trong kính, trăng trong nước, mông lung có thể thấy được nhưng chạm không được. Mà là thật thật nhất thiết hiển lộ trước mắt vẻ thâm trầm như mặt nước tĩnh lặng, như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, Thương Hách hoàng tử – Kì Minh Nguyệt!

Nhìn chăm chú vào người đặt câu hỏi, Diễm Thanh bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, hắn không ngờ đến, Tôn Chủ mà chính mình đi theo nhiều năm thế nhưng lại là Thương Hách đế, cũng không dự đoán được Trình Tử Nghiêu đó là Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt nổi tiếng thiên hạ kia. Lúc này nghe trong miệng y đề cập tới Viêm Thiến, hiển nhiên là có ý muốn để Viêm Thiến vì hắn mà phục vụ, sợ Viêm Thiến không muốn, đắc tội hai người không thể đắc tội kia, ấn hạ lo lắng trong lòng, trước khi Viên Thiến kịp đáp lại hắn đã mở miệng nói trước: " Hôm nay biết được thân phận của Tôn Chủ, Diễm Thanh sợ hãi, trước đó đã đối với Điện Hạ có chỗ bất kính, cũng thỉnh Điện Hạ thứ tội." Trong miệng nói xong, thân mình đang đứng thẳng đã quỳ gối xuống.

Biết được ý câu nói của Diễm Thanh là nói tới lần hai người từng có ý ở trước mặt Viêm Thiến Thiến hiển lộ cử chỉ thân mật, còn có lúc hai người một đường đi đến đây vẫn ở chung với nhau, chưa từng phân ra tôn ti, đối với chuyện này Kì Minh Nguyệt kỳ thật cũng chưa từng để ý, trên mặt cũng lộ ra vẻ trào phúng, xem ra giống như đối với thái độ nghiêm trọng đó của Diễm Thanh có vài phần bất mãn, cười nhạo một tiếng, ngữ thanh của hắn mang ý cười đối với Kì Hủ Thiên nói: "Diễm Thanh đi theo Phụ Hoàng cũng đã lâu, vì sao còn bị dọa đến sợ như thế, chỉ là vài lời về thân phận của hai ta mà thôi, liền đã phải bái phải lạy, ta nếu là muốn tìm người quỳ lạy, còn chưa tới phiên bọn họ làm."

Diễm Thanh nghe lời hắn nói, động tác đột nhiên cứng đờ, còn chưa kịp bái xuống, tay áo liền bị người kéo một chút, Viêm Thiến đưa hắn kéo ngồi xuống bên cạnh mình, hơi hơi lắc lắc đầu, theo những lời trong miệng vị Điện Hạ kia, hắn đã nghe ra có chút tức giận, cũng biết việc Diễm Thanh vừa làm là vì hắn, trong lòng ấm áp, trong mắt liền lộ ra vài phần vẻ ôn nhu, quay sang Diễm Thanh mỉm cười, đã có quyết định.

Nhìn Diễm Thanh bị Viêm Thiến kéo trở về, Kì Hủ Thiên nhíu mày: "Phụ Hoàng đã sớm nói qua, thế gian ít có người giống như Minh Nhi, không đem thứ gì phóng vu trong mắt" nâng lên khuôn mặt của Kì Minh Nguyệt, cúi đầu ở bên môi hắn hạ xuống một nụ hôn nhẹ, ngữ thanh đã trầm thấp xuống dưới, trong đôi mắt hàm chứa ý cười lộ ra một tia nguy hiểm: "Có điều Minh Nhi cần phải công đạo cho Phụ Hoàng, cái gì gọi là "bất kính", Diễm Thanh cùng ngươi, từng có cái gì? Ân?" Từ trong lời nói của Diễm Thanh đã phát giác ra một chút sự việc mà chính mình có thể không biết, nghĩ đến khoảng thời gian trước khi mình đến đây, Minh Nhi cùng Diễm Thanh một đường làm bạn đi tới Vân Hạo Sơn Trang, không biết trong lúc đó đã phát sinh qua những chuyện gì, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó chịu, không thể không lại nhớ lại lúc cùng Minh Nhi đoàn tụ, bộ dáng Diễm Thanh cùng Minh Nhi áp sát vào nhau, không khỏi nhíu chặt mày lại, trong ánh mắt quét về phía Diễm Thanh nhất thời hơn vài phần tàn khốc tìm hiểu.

"Điện Hạ cùng Diễm Thanh chính là cố ý ở trước mặt Viêm Thiến Thiến diễn trò, làm cho Viêm Thiến có thể nhận biết tình cảm trong lòng, cũng chưa hề làm gì, xin bệ hạ nhất định đừng hiểu lầm!" Viêm Thiến Thiến đối với người khác từ trước đến nay đều là vẻ bình tĩnh có lễ nghĩa, rất ít có lúc thất thố, lúc này nghe người có thân phận tôn quý kia hỏi, thần sắc lại lộ ra vẻ nguy hiểm như vậy, trong lòng lập tức quýnh lên, sợ y sẽ đối với Diễm Thanh xử phạt, việc trong lòng vốn dĩ đã hiểu rõ lại chôn dấu quá sâu đột nhiên bật thốt thành lời nói ra.

Thấy Viêm Thiến Thiến lo lắng như thế, Kì Minh Nguyệt bất chợt giương lên khóe môi, nguyên bản bộc lộ thân phận của hắn cùng với Phụ Hoàng, không có gì ngoài ý muốn đem Vân Hạo Sơn Trang nắm ở trong tay, cũng là tồn một chút tâm ý trêu đùa, nghĩ muốn biết hai huynh đệ kia đến tột cùng đã tiến triển đến bước nào, hiện giờ phản ứng của hai người đều làm cho hắn cảm thấy rất thú vị: "Hiện giờ xem ra, Viêm Thiến hẳn là đã hiểu được, cũng không uổng phí một phen tâm ý của Minh Nguyệt." Mỉm cười nói xong những lời này, hắn liền nghiêng đầu về phía sau, nâng lên bàn tay đang đặt ở sau cổ người kia: "Phụ Hoàng làm gì sinh giận, Minh Nguyệt có ngươi, Diễm Thanh cũng có Viêm Thiến, ta cùng với hắn trong lúc đó làm sao sẽ có gì khác, chỉ là lúc ấy nhàm chán, đùa với Viêm Thiến thôi." Nói xong, hắn khẽ liếc mắt về phía hai người đều đang mang thần sắc rất cổ quái kia, nhướn mày cười: "Có người vì tình cảm trong lòng mà tự gây khó khăn, lại không biết mình sớm đã đắm chìm ở trong đó. May mà ta cùng Phụ Hoàng đều không phải loại người thích trốn tránh, đã muốn, liền chỉ để ý thu về mình."

Cúi đầu nhìn người trong lồng ngực, Kì Hủ Thiên hòa hoãn thần sắc, tính tình của Minh Nhi cho tới bây giờ đều luôn khiến hắn thưởng thức, cùng hắn giống nhau, đối với thứ mình muốn, tuyệt không chần chờ, một khi đã quyết định, liền cũng tuyệt không buông tay, lúc này đối với lời nói của Diễm Thanh, hắn cũng chỉ có chút khó chịu trong nháy mắt, chỉ cần hơi bình tĩnh lại, liền biết Minh Nhi cùng Diễm Thanh trong lúc đó tuyệt đối không thể có chuyện gì. Mỗi lần đều là như thế, đối với những nhuwnc có liên quan đến Minh Nhi, hắn liền dễ dàng mất đi bình tĩnh, chỉ cần nghĩ đến Minh Nhi cùng người của hắn thân cận, hắn liền không thể khống chế đáy lòng nảy lên sát ý thị huyết. Nếu có một ngày thực sự có người tiếp cận thân thể của Minh Nhi, đối với Minh Nhi làm gì đó, hắn không biết đến khi đó chính mình sẽ làm ra loại việc điên cuồng nào. Trong lúc tâm niệm lưu chuyển, hắn hơi hơi liễm hạ mắt, dấu hạ suy nghĩ quỷ bí trong lòng, cùng ánh mắt Kì Minh Nguyệt đối diện, vẻ ôn nhu cũng càng trở lên dày đặc hơn.

Viêm Thiến nghe lời nói của Kì Minh Nguyệt, bỗng nhiên thân hình chấn động, thần sắc phức tạp nhìn chăm chú vào hai người đang nhìn nhau chăm chú trước mắt, rõ ràng là huyết mạch tương liên, vì cái gì có thể có tình cảm đối lẫn nhau không hề có chút kiêng kị? Do dự một chút, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Thế nhân đều biết, ở trong tất cả các hoàng tử, có một vị hoàng tử càng được bệ hạ sủng ái hơn những người khác, danh tính của Nhị hoàng tử chúng ta cũng đã sớm nghe qua, lại không biết sự sủng ái như thế nguyên lai đúng là bất đồng với suy nghĩ của thế nhân, Viêm Thiến mạo muội xin hỏi, quan hệ của bệ hạ cùng Điện Hạ nếu có một ngày nào đó bị người trong thiên hạ biết được, sẽ tính toán làm như thế nào?" Câu hỏi này cũng chính là ma chướng trong lòng hắn. Hắn xác thực biết chính mình đối với Diễm Thanh có tình, nhưng thân là huynh trưởng, hắn lại không muốn tình cảm của hai người một ngày kia lại hại Diễm Thanh. Người xưa nay vốn cẩn thận như hắn không muốn chỉ đi nhầm một bước liền làm hại người mà mình yêu cùng bị thế nhân thóa mạ như mình.

Nghe Viêm Thiến hỏi trực tiếp như thế, Diễm Thanh trong lòng quýnh lên, hai người kia trong lúc đó làm gì có chỗ cho bọn họ xen vào hỏi, hai người kia lại như thế nào sẽ để ý người ánh mắt của trong thiên hạ? Sợ câu hỏi này khiến Tôn Chủ tức giận, hắn vội vàng hướng hai người nằm trên tháp thượng nhìn lại. Đã

thấy trong cảnh tranh tối tranh sáng kia, bán trương mặt nạ cũng lóe sáng, bạc môi dưới mặt nạ cũng hơi hơi nâng lên: "Không có ngày đó. Nếu là có, liền SÁT." (sát = giết. Chậc, ta để chữ "sát" cho nó "ngầu", tăng thêm sát khí hề hề)

Bạn đang ?

Kì Hủ Thiên đáp nhẹ nhàng chậm rãi, Viêm Thiến nghe y nói vậy có thể thấy y đã sớm có chuẩn bị, nếu thực sự có một ngày kia, y sẽ ngay lập tức loại bỏ bất cứ uy hiếp gì có thể tồn tại, tuyệt sẽ không để Minh Nhi chịu chút ủy khuất nào, mặc dù Minh Nhi sẽ không để ý người khác nói gì, nhưng với hắn mà nói, tánh mạng của người trong thiên hạ và Minh Nhi, hai bên nặng nhẹ, căn bản không cần phải so sánh.

Nghe người nọ nói như vậy, Diễm Thanh cùng Viêm Thiến vẻ sợ hãi cả kinh, chỉ cảm thấy theo những lời y vừa thốt lên, khí thế cuồng bá uy hiếp nặng nề cùng vương giả liền khiến trong phòng hình thành lên hơi thở lãnh lẽo như quỷ địa ngục, lời nói của hắn nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng càng là như thế, trong đó sở hàm sát ý càng khiến người ta phải sợ hãi. Hai huynh đệ bọn họ không chút nghi ngờ rằng nếu thực sự có ngày đó, lấy tính tình của người trước mắt này, thực sự có thể giết hết người trong thiên hạ để bảo toàn người trong lòng hắn không để có nửa điểm thương tổn.

"Phụ Hoàng thật đúng là cuồng vọng." Nhân lời nói của y, Kì Minh Nguyệt nhíu mày, nhìn như không cho là đúng, bên môi cũng lộ ra ý cười, tuy nói sẽ không thực sự có một ngày kia, nhưng tình ý của Phụ Hoàng đối với hắn vẫn làm cho hắn sung sướng không ít, không khỏi ôm lấy cổ y, đón nhận cặp mắt thâm thúy hẹp dài kia: "Bất quá Minh Nguyệt nhưng thật ra lại rất thích người cuồng vọng." Giọng nói hạ xuống, đôi môi đã đặt ở trên cánh môi bạc kia.

Mới vừa bị mấy câu nói vừa rồi của hai người làm cho rung động, tình cảnh trước mắt hai người như chốn không người cùng ôm nhau hôn lại làm cho Diễm Thanh cùng Viêm Thiến trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy từ lúc bước vào trong căn phòng này, cảm xúc trong lòng liền không có lúc nào kịp bình phục. Hai người trước mắt vốn đã có quan hệ phụ tử cùng huyết thống, lại cùng như vậy không hề đem người trong thiên hạ để vào mắt, cái loại ràng buộc ở trên người hai người cùng sự mãnh liệt vô cùng đến mức làm cho người ta cảm thấy không thể bỏ qua. Nó khiến cho những kẻ bên ngoài khác cảm thấy bị tình cảm kia cuốn hút, mà sẽ không sinh ra nửa điểm cảm giác chán ghét.

Lại nghĩ đến bản thân, Diễm Thanh không khỏi nhìn phía Viêm Thiến ở bên cạnh, lại bắt gặp một đôi mắt oánh lượng trong suốt đang nhìn lại, nhìn tình cảm từ trong đôi mắt như gương sáng kia lộ ra, trong đó như có ý kiên quyết nào đó, làm cho trong lòng hắn vừa mừng vừa lo. Vừa muốn tinh tế cảm nhận, bên tai đã nghe thấy ngữ thanh réo rắt kia kèm theo một chút thở dốc từ bên cửa sổ truyền đến: "Câu hỏi lúc trước còn chưa có trả lời, không biết Viêm Thiến có nguyện vì Thương Hách sở dụng hay không? Hoặc là nói như thế này…… Nếu ta nghĩ muốn Vân Hạo Sơn Trang, Viêm Thiến có nguyện ý dâng hay không?"

Nghe được những lời này, Diễm Thanh cùng Viêm Thiến bỗng nhiên phát giác, người trước mắt cùng với Tôn Chủ – trước mắt nên đổi gọi thành bệ hạ – giống nhau, làm cho người ta nhân lời nói của hắn mà sinh ra cảm giác không thể trái nghịch, giọng nói không nhanh không chậm kia tựa hồ mang theo tiết tấu thư hoãn nào đó không thể gọi rõ tên, hết sức dễ nghe, nhưng cũng lộ ra uy nghi rõ ràng khiến người thần phục. Giờ khắc này bọn họ đều theo trong lời nói của hắn mà hiểu được, lúc này ở hai người ở trước mặt bọn họ đều không phải là là Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử trong chốn giang hồ, mà là Thương Hách đế cao cao tại thượng, giơ tay nhấc chân liền có thể lay động thiên hạ, cùng với Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt ngay từ khi còn bé đã biết lợi dụng sự can đảm trí mưu, vài lời bình đã khắc chế sứ thần, sinh ra đã có chi tư bất phàm, thiên hạ đều biết đến.

Câu hỏi này đã không chỉ còn liên quan đến giang hồ, mà là sự tình quan hệ tới cả thiên hạ. Trên mặt mang theo vài phần thận trọng, Viêm Thiến đứng lên nói: "Không biết Điện Hạ muốn đến tột cùng là vật gì? Là khả năng của Viêm Thiến, hay là thế lức của Vân Hạo Sơn Trang? Sau khi có được, lại tính toán như thế nào?" Hai người đã có được Lan Cẩn, nói không chính xác đó là đã có tâm cướp lấy thiên hạ, đến lúc đó Vân Hạo Sơn Trang liền cũng trở thành một phần trong trận chiến đó, đã không còn do hắn có thể khống chế được. Việc này nếu vô ý một chút, sẽ là tổn hại đến tánh mạng của mọi người bên trong trang. Đối với việc này, cho dù phải đắc tội hai người, hắn cũng không thể không hỏi cho rõ ràng.

Biết được sự lo lắng trong lòng Viêm Thiến, Kì Minh Nguyệt lại vẫn là thoải mái mỉm cười: "Nếu Viêm

Thiến lo lắng ta cùng với Phụ Hoàng là tính toán đem Vân Hạo Sơn Trang xả nhập vào âm mưu tranh đoạt thiên hạ, thì thật là lo lắng quá nhiều rồi, Minh Nguyệt không phải người hiếu chiến, đối với thiên hạ cũng không có nhiều hứng thú. Muốn Vân Hạo Sơn Trang, cũng chỉ là để dùng thôi, ở trong mắt Minh Nguyệt, khả năng của Viêm Thiến cùng với thế lực của Vân Hạo Sơn Trang, thiếu một thứ cũng không được." Hắn muốn Vân Hạo Sơn Trang cùng Viêm Thiến, đều có thâm ý, nói rõ là để dùng, đều không phải là nói dối, An Dương đã động, bước đầu đã dựng lên rắc rối trong chốn giang hồ, nếu như không có sự chuẩn bị trước, chỉ sợ sẽ làm cho An Dương thỏa mãn. Đương nhiên trừ lý do đó ra, còn có một nguyên nhân khác …

Nghe những lời Kì Minh Nguyệt vừa nói, nói là để dùng, Viêm Thiến không biết nên có loại phản ứng gì mới đúng, chỉ có thể cười khổ trả lời: "Chỉ cần không phải vì tranh chấp thiên hạ, Viêm Thiến tất nhiên sẽ không cự tuyệt, hiện giờ việc bên trong trang, hơn phân nửa đã là do ta cai quản, cha ta lại đối với Điện Hạ thập phần thưởng thức coi trọng, nói vậy cũng sẽ không phản đối việc này." Tới lúc này rồi, hắn cũng muốn nhận, nếu thật muốn đoạt thiên hạ, chỉ sợ cho dù là Vân Hạo Sơn Trang cũng sẽ không ở trong mắt hai người kia, nhưng thật ra đúng là lo lắng quá mức rồi.

Diễm Thanh thủy chung không nói gì, lúc này nghe hắn nói, bỗng nhiên cũng đứng dậy: "Diễm Thanh nghĩ muốn biết, Viêm Thiến là thật nguyện ý vì Điện Hạ sở dụng, hay là vì ta?" Nếu Viêm Thiến là lo lắng hắn cự tuyệt sẽ nhạ giận hai người cao cao tại thượng kia, làm liên lụy tới y, vì tâm ý mới đáp ứng việc này…

Nhìn vẻ lo lắng trên mặt Diễm Thanh, Viêm Thiến lắc lắc đầu, đối với hai người đang ở trên tháp thượng kia nói: "Hôm nay Viêm Thiến hứa hẹn việc này, đều không phải là bởi vì Diễm Thanh, Viêm Thiến bái phục khả năng của Điện Hạ, nguyện ý vi Điện Hạ sở dụng, chỉ là đơn giản như thế, cũng chỉ mong Điện Hạ không phải bởi vì Diễm Thanh, mà thật sự là vì có vài phần nể trọng khả năng của Viêm Thiến."

Viêm Thiến vốn là người tâm tư tinh thuần, suy nghĩ lại cẩn thận, muốn nhận lấy hắn, xác thực cũng không phải vì Diễm Thanh, lúc này nhân hắn nói như vậy, cười khẽ một tiêgns, Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu: "Diễm Thanh ở trong tối, rất nhiều việc không thể làm, Viêm Thiến lại ở ngoài sáng, lại có Vân Hạo Sơn Trang làm chỗ tựa, tới lúc có việc, tự nhiên sẽ giúp ích rất nhiều, Minh Nguyệt coi trọng Viêm Thiến ngươi, đều không phải là vì ngươi là người trong lòng của Diễm Thanh." Vân Hạo Sơn Trang ở trong chốn giang hồ địa vị cao cả, mặc dù là võ lâm minh chủ cũng không có được danh vọng như thế, thu về dưới tay, đều không phải là không có ích.

Nghe ra có một mạt ý cười trong lời hắn nói, Viêm Thiến mặt ửng hồng lên, Diễm Thanh cũng mang theo vài phần sắc mặt vui mừng, hai người lại nhìn nhau liếc mắt một cái, bỗng nhiên đều quỳ xuống: "Hôm nay Diễm Thanh/Viêm Thiến xin thề! Tuyệt không đem những việc hôm nay đã chứng kiến và nghe thấy lộ ra nửa điểm, từ nay về sau nhất nhất đi theo bệ hạ cùng Điện Hạ, tuyệt không hai lòng, nếu có chút vi phạm, cam nguyện chịu chết!"

Y bào ám tối cùng mà ngọc bích chiếu rọi lẫn nhau, dưới ánh mặt trời, trước mặt hai người đang quỳ gối, Kì Minh Nguyệt nằm trong lòng Kì Hủ Thiên nhìn chăm chú vào hai người huynh đệ kia, ánh mắt lộ ra thần sắc vừa lòng, lại không nhìn thấy người đang ôm ấp hắn ở phía sau lúc này lại đang nhìn chăm chú vào hắn, trong ánh mắt sáng quắc lộ ra sự vui vẻ cùng kiêu ngạo vô cùng.

_____ Hết chính văn chương thứ 101 _____

102. Chương 102: Thử

Từ lúc Diễm Thanh cùng Viêm Thiến biết được thân phận đích thực của Kì Hủ Thiên cùng Kì Minh Nguyệt, đối với việc hai người có được Lan Cẩn liền đã không còn gì phải lo lắng lắm. Lúc trước tổng nghĩ đến lấy cách làm việc của Ám Hoàng, nhất định sẽ lợi dụng khả năng của Lan Cẩn, Thương Hách nhất định đại loạn, không ngờ thân phận của hai người lại là như thế, trừ bỏ kinh ngạc hoảng sợ, còn lại chính là kính phục! Không những là bởi vì thân phận hoàng tộc của hai người cùng thủ đoạn làm việc, mà còn vì cách mà hai người đó không chút nào che dấu tình ý đối với người kia, mặc dù là quan hệ phụ tử huyết mạch tương liên, nhưng vẫn không thể gây trở ngại sự ràng buộc trong lúc đó của hai người khiến cho bọn họ

càng khâm phục. Đối với việc hai người dám không đem người trong thiện hạ để vào mắt, càng cảm thấy kính nể, khiến cho thái độ ngày thường càng trở nên kính cẩn nghe theo.

Đối với chuyện này Kì Minh Nguyệt đã có chút không quen, lệnh cho Diễm Thanh cùng Viêm Thiến vẫn là theo cách xưng hô ban đầu mà xưng, ngoài ra cũng là để đề phòng chuyện bị người khác chú ý. Nếu thân phận của hắn cùng với Phụ Hoàng bị tiết lộ, chỉ sợ liền thật sự làm thiên hạ đại loạn a.

Sau hôm đó, có thể là người bên trong trang đều đã được phân phó cho nên đối với lời nói của Kì Minh Nguyệt đều nhất nhất tuân theo. Ngày hôm sau, Kì Minh Nguyệt vừa bước ra khỏi khu biệt viện mình ở, liền tìm một người hỏi chỗ ở của Lan Cẩn, phòng mà Lan Cẩn ở là việc cực kỳ bí mật, lo lắng hắn bị đám võ hiệp bên trong trang quấy nhiễu nên chưa từng thông báo cho mọi người biết. Hạ nhân kia thấy là Thủy Nguyệt Công Tử yêu cầu, lập tức liền mời đến quản sự ở bên trong trang, tận tường chỉ đường cho hắn, rồi lại lo lắng hắn tìm không được, quản sự không ngờ lại tự mình dẫn hắn đi tới chỗ đó, mới lẳng lặng đứng ở một bên chờ phân phó.

Nhìn nơi phòng ốc u tĩnh trước mặt, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, đối kia quản sự nói: "Đến đây là được rồi, ngươi đi xuống đi." Nhìn lướt qua cánh cửa sổ đang đóng chặt, lại không thấy có tỳ nữ nào bận rộn dọn dẹp xung quanh, hắn lại đem quản sự kia gọi trở lại: "Ngươi xác định chính là nơi này? Không có sai chứ?"

Quản sự kia cung kính cúi đầu đáp: "Hồi bẩm công tử, chính là nơi này, tuyệt không lầm đâu ạ." Đối với người trước mặt, hắn so với ngày thường lại càng phải cẩn thận hơn vài phần. Trước đó đã được thiếu trang chủ và Thiếu trang chủ dặn dò, nhất định phải hảo hảo tiếp đón Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công Tử đang ở trong hậu viện kia, bất luận hai người có yêu cầu gì, chỉ cần nhớ nhất định đáp ứng, không cần phải lại hướng về phía họ bẩm báo lại, chỉ cần giúp Ám Hoàng với Thủy Nguyệt Công Tử hoàn thành công việc là được. Đã làm quản sự của sơn trang nhiều năm, hắn chưa từng thấy trang chủ hoặc Thiếu trang chủ có thái độ và những lời nói như vậy, ý tứ trong lời nói đó, tựa hồ là cho dù hai người kia muốn cái mạng của hắn, hắn cũng không thể chần chờ dù chỉ một chút, phải lập tức dâng lên. Thái độ của trang chủ cùng Thiếu trang chủ rõ rang như thê, hắn làm sao còn không biết tầm quan trọng của hai người này, lúc này mang theo vài phần sợ hãi, hắn lặng lẽ lau mồ hôi, rõ ràng còn chưa vào xuân mới đang là cuối đông, vậy mà mồ hôi hắn vẫn chảy ròng ròng.

"Nơi này vì sao giống như không có người ở vậy?" Cửa sổ đóng chặt, thấy thế nào cũng không giống với có người đang sống trong đó, không biết quản sự phía sau lưng thần sắc khẩn trương, Kì Minh Nguyệt đối với người trước mắt lại một phen cẩn thận đánh giá, lại ở mấy căn phòng của tì nữ ở cách đó không xa thấy quần áo đang được phơi nắng, biểu hiện nơi đây xác thực có người ở.

Quản sự kia nghe xong lời nói của hắn, vẫn như cũ lấy lễ, cúi đầu nhìn đôi hài dưới chân của mình, miệng trả lời: "Lan công tử quả thật ở trong căn viện này, chỉ là rất ít xuất môn, từ lúc ở đây, nhiều nhất cũng chỉ ở trong sân viện, chưa từng đi ra ngoài nửa bước."

"Cả ngày ở trong phòng, ngươi có biết hắn đang làm những gì không" Kì Minh Nguyệt xem ra Lan Cẩn này rất cổ quái, tuy nói bộ dáng sinh ra rất giống J, nhưng lời nói và việc làm của hắn, lại có chứa vài phần ngả ngớn bất cần đời, làm cho hắn khó có thể lấy được sự tín nhiệm giống như J.

Nghĩ đến vị Lan công tử kia cả ngày ở trong phòng làm cái gì đó, quản sự kia không khỏi lắc lắc đầu: ""Lan công tử ở trong phòng, tựa hồ chỉ là….nghỉ ngơi mà thôi." Nói đến "nghỉ ngơi" hắn đã có vẻ ngập ngừng, theo hắn nhận thấy, kia rõ ràng là ngủ say, vị Lan công tử kia lúc thức dậy đã là sau giờ ngọ (12h trưa), dùng bữa xong lại nói muốn ngủ trưa, đến lúc chạng vạng mới thức dậy, sau khi dùng bữa tắm rửa, liền lại đi nằm, không khỏi khiến cho có người đoán, vị Lan công tử sở dĩ chậm chạp đến sơn trang, khiến cho nhiều anh hùng hào kiệt chờ lâu như vậy, có khi là bởi vì trên đường ngủ quên đi.

Đối với lời nói của hắn hơi cảm thấy kinh ngạc, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, để cho hắn lui ra, vừa mới đi tới trước cửa đang muốn đưa tay gõ, liền nghe được bên trong truyền đến một ngữ thanh mang theo ý cười: "Rốt cục đã đợi được chủ tử của ta đến, Lan Cẩn chính là chờ đã lâu a."

Ngữ thanh có vài phần ý vui đùa, nhưng cũng có sự cung kính quá mức rõ ràng, hiển nhiên là muốn nhắc nhở cho Kì Minh Nguyệt biết, y chính là người đã được hắn chọn, hơi hơi liễm hạ mắt, Kì Minh Nguyệt đứng ở trước cửa, buông bàn tay đang định gõ cửa xuống, miệng nói: "Nếu đã chờ lâu, vì sao cũng không đi ra nghênh đón ta vào? Lan công tử đãi khách như thế sao?"

Mỉm cười đích ngữ thanh có vài phần vui đùa ý, nhưng cũng có quá mức rõ ràng đích cung kính, hiển là muốn phải nhắc nhở vu

Cánh cửa trước mặt liền được mở ra như trả lời, Lan Cẩn cũng đã đứng trước mặt: "Chủ tử của ta chớ trách, Lan Cẩn đây đón chào người." Nói xong câu đó, hắn đúng là cung kính thi lễ, mới nghiêng người qua, mời Minh Nguyệt đi vào.

Đối với thái độ của Lan Cẩn như thế, Kì Minh Nguyệt vẫn chưa nhiều lời, chỉ là thản nhiên chắp tay, bước đi vào, đi vào phòng xong, tùy ý ngồi xuống ghế, nhìn Lan Cẩn thủy chung vẫn đứng thẳng ở bên cạnh, từ lúc hắn đi vào nhà, tầm mắt một lát không rời khỏi hắn, hơi hơi nhíu mày: "Không biết Lan công tử nhìn chuyên chú như thế, không biết là đang nhìn cái gì?" Vẫn nghĩ đến, chỉ cần là nơi hắn xuất hiện, liền không thể thiếu người nhìn hắn như thế, hắn từ lâu cũng đã thành quen, nhưng ánh mắt của Lan Cẩn, lại cùng những người bị vẻ bề ngoài của hắn mê hoặc rất bất đồng, làm cho hắn cảm thấy có một chút khác thường, đôi mắt lấy vẻ tươi cười để che dấu kia giống như đang đánh giá cái gì đó, mang theo chút tìm tòi tìm hiểu, vô luận hắn che dấu như thế nào, lại vẫn làm cho Kì Minh Nguyệt cảm giác được một chút khác thường.

"Chủ tử của ta bất phàm như thế, giờ phút này lại đang ở trước mắt, bảo Lan Cẩn như thế nào có thể không nhìn nhiều một chút." Đối với câu hỏi này của hắn, Lan Cẩn trả lời như thế, ý cười trên mặt chưa giảm, đứng ở một bên, phát mấy lọn tóc ở bên vai ra sau lưng, lại để ý chỉnh trang lại quần áo, cũng không ngồi xuống, ánh mắt vẫn dừng ở trên ngươ người đang ngồi trước mặt, trong ánh mắt hiện lên một đạo khác thường.

Kì Minh Nguyệt khẽ nâng ánh mắt, đối với ý trêu đùa trong lời nói của hắn không hề có phản ứng, trên người kẻ trước mặt, hắn không cảm giác được nhiều cảm xúc lắm, không có vui sướng, cũng không mang ác ý, mặc dù đối với bộ dáng của Kì Minh Nguyệt là thưởng thức cùng tán thưởng nhưng cũng rất đạm. Nhưng cũng chính là vì nguyên nhân ấy, trong nháy mắt từ trên người Lan Cẩn thái độ vẫn mang một vài phần tùy ý kia, hắn cảm giác ra vài tia hứng thú cùng tò mò trong ánh mắt hắn.

Tâm niệm khẽ động, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên khóe môi gợi lên, hơi hơi ngẩng đầu: "Nếu muốn ngắm, vì sao không ngồi xuống, mới càng ngắm rõ ràng hơn a." Nghĩ đến trong mắt Lan Cẩn từng hiển lộ vẻ tìm hiểu tò mò với hắn, hắn lúc này đã xác định, việc Lan Cẩn chọn chủ đều không phải là không có nguyên nhân, lựa chọn hắn, chỉ sợ cũng còn có nguyên nhân khác.

"Nếu là chủ tử của ta phân phó, Lan Cẩn tất nhiên sẽ vâng theo." Lan Cẩn cúi đầu xuống, lại vẫn có thể cảm giác được cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ở trước mặt kia, lời nói mang ý trào phúng, hắn cũng làm như không có gì, chỉ theo lời Minh Nguyệt mà ngồi xuống. Lan Cẩn nhìn người đang nhìn thẳng vào hắn ở trước mặt, bộ dáng mới chỉ mới vừa qua tuổi cập quan (qua tuổi làm lễ đội mũ = 15 tuổi) lại có được một đôi mắt thâm trầm như mặt nước, đôi mắt hẹp dài, lộ ra vẻ lợi hại, thâm sâu mà u lãnh, đều không phải là vẻ ôn nhuận như giống như lần đầu gặp y đang tựa vào thân người y bào màu tím kia, giờ phút này kẻ ngồi trên tòa thượng trước mặt, toát ra hơi thở bình thản thâm trầm lạnh lùng không hợp với tuổi của hắn, tựa hồ có loại uy nghi khiến cho người ta khiếp sợ, chỉ là tùy ý ngồi xuống lại khiến cho người ta không khỏi bị khí thế của y sở nhiếp, sinh ra vài phần cảm giác không thể trái nghịch với y.

Lúc ánh mắt hàm chứa vẻ tò mò tìm hiểu của Lan Cẩn hạ xuống trên người Kì Minh Nguyệt cũng là lúc Kì Minh Nguyệt đang đánh giá hắn. Từ lúc mới gặp, trong một khắc kia, hắn liền biết người này cùng với J có tướng mạo giống y hệt, lúc này tinh tế đánh giá, quả thực là bộ dáng cực kì giống J, đồng dạng hình dáng mặt mày, đồng dạng tuấn tú anh tuấn, ngay cả là tuổi tác, xem ra, cũng giống như thời khắc hắn chết nhìn thấy J, là bộ dáng khoảng hơn hai mươi tuổi. Nếu không phải vì hai người bộ dáng giống nhau như thế, hắn sẽ không trong lúc nhất thời kích động mà mất đi bình tĩnh thông thường, đã quên mình mà lấy thân cứu hắn, cũng vì thế mà làm cho Phụ Hoàng lo lắng sinh giận. Lúc này chỗ lỗ hổng ở vết thương kia đã liền lại, có công hiệu của Bạch phù, mấy ngày nữa sẽ có thể hoàn toàn kéo da non, nhìn không ra chút dấu vết, nhìn chăm chú vào vết thương trong tay, Kì Minh Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch, trong đôi mắt cúi thấp lộ ra vẻ đùa cợt thản nhiên, ngoại hình Lan Cẩn cùng J càng giống nhau, hắn liền càng không thể chấp nhận được y ở trên người mình sử dụng thủ đoạn. bất luận Lan Cẩn có tính toán gì, hắn đô hội làm cho y biết được, Kì Minh Nguyệt hắn đều không phải là người có thể tùy ý lợi dụng.

Hai người ngồi đối diện, nhất thời cũng không ai nói gì, chỉ là đánh giá lẫn nhau, Lan Cẩn như trước mang theo vẻ vui cười, Kì Minh Nguyệt lại là vẻ mặt thản nhiên, ngồi dựa vào trên ghế, nhất nhất một trạng thái

tao nhã thong dong, giống như nơi này vốn là chỗ ở của hắn vậy, rất là thản nhiên, ánh mắt ở trên người Lan Cẩn lưu chuyển một lát, hắn bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Mọi người đều đồn đại, có được Lan Cẩn liền có được thiên hạ, không biết lời ấy có thật không?"

Đối với câu hỏi bất ngờ này của hắn, Lan Cẩn tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn: "Nếu chủ tử của ta muốn có thiên hạ, Lan Cẩn tất nhiên sẽ cống hiến sức lực cho chủ nhân của ta, sở học trong người, tài vật trong tay, bất luận là loại nào, chỉ cần là chủ tử muốn, đều sẽ dâng lên." Ngạc nhiên qua đi, hắn lại lộ ra vài phần sắc mặt vui mừng, đáp lời Kì Minh Nguyệt. Tựa hồ quả thực nguyện ý vì hắn dâng hết thảy, cũng thập phần vui vẻ được làm thế.

Cười nhạo một tiếng, Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói, cũng lắc lắc đầu: "Tử Nghiêu biết những chuyện giang hồ đồn đãi, cũng biết Lan công tử đã chọn ta làm chủ tử, nhưng theo Tử Nghiêu thấy, nếu thật sự là như thế, thiên hạ chẳng lẽ không phải mỗi người đều muốn sao!"

"Không phải vậy, trên đời chú ý đó chỉ là một chữ duyên, Lan Cẩn phụng chủ, vốn là thiên ý, đều không phải là mỗi người đều muốn Lan Cẩn, chủ tử của ta há có thể hoài nghi tấm lòng muốn phụng chủ của ta." Nói xong những lời này, Lan Cẩn lộ ra vẻ u oán, nhưng lại cúi người về phía Kì Minh Nguyệt: "Chỉ cần là chủ tử muốn, Lan Cẩn sẽ dâng lên, như thế, còn không thể làm cho chủ tử yên tâm hay sao? Cuộc đời này của Lan Cẩn cũng không phụng sự hai chủ đâu."

Hơi thở nóng không biết cố ý hay vô tình mà phất qua bên tai, Kì Minh Nguyệt đối với kẻ bên cạnh cực kì giống J này, nhất thời còn không thể sinh ra ý chán ghét, nghe hắn nói những lời này, ám chỉ trong đó làm cho hắn không khỏi giương lên khóe môi, lộ ra ý cười có vài phân hứng thú, hơi hơi nghiêng đầu, cũng chưa trốn tránh Lan Cẩn tới gần, vẫn là thần sắc thong dong hỏi: "Hôm nay mới biết, nguyên lai Lan công tử chọn chủ, vốn là là tính toán đem hết thảy đều dâng?" Một câu ngắn ngủi kia, ở trong miệng hắn nói ra hết sức mềm nhẹ, ngữ thanh không nhanh không chậm, còn có hai chữ "hết thảy" cuối cùng cố ý kéo dài chậm rãi phát ra, hạ xuống tai Lan Cẩn, không biết vì sao khiến cho tâm thần hắn run lên.

Khuôn mặt hơi nổi lên ý cười, hắn đối với người bên cạnh càng cảm thấy vừa lòng hơn: "Nếu chủ của ta muốn, Lan Cẩn tự nhiên sẽ tuân theo." "Muốn" như thế nào, mặc dù không nói rõ, hai người cũng đều rõ ràng.

"Tử Nghiêu không biết, Lan công tử dùng cái gì mà cho rằng Tử Nghiêu đối với ngươi có mang ý nghĩ đó, Lan công tử tựa hồ đã quên ở bên cạnh ta đã có người khác." Nhìn người bên cạnh mặt mày mỉm cười, vốn là thần sắc bất cần đời phía trên lại thêm chút mị mầu, Kì Minh Nguyệt không tự chủ được đưa hắn cùng J so sánh, so với sự trầm ổn hoàn hảo của J, người này càng giống như giảo hồ (hồ ly giảo hoạt), trên mặt mang theo ý vui cười, trong mắt chứa đầy mị mầu. Nếu trước đó nhìn cho rõ như vậy, ngày đó hắn liền tuyệt đối sẽ không lấy thân mình hộ thân cho y, chỉ sợ lúc ấy hắn sẽ đứng ở một bên, nhìn xem hắn đến tột cùng sẽ ứng đối như thế nào mới đúng. Nhớ lại ngày hôm đó, mặc dì là lúc vạn phần nguy cấp, cũng không thấy hắn lộ ra nửa điểm khiếp sợ, nếu nói không phải hắn dựa vào thực lực là tuyệt đối không thể.

Lan Cẩn lấy tay đỡ đầu, đôi mắt lại thẳng tắp nhìn người đối diện, trong lúc sóng mắt lưu chuyển, dường như lộ ra chút vẻ ai oán: "Ngày đó được chủ tử cứu giúp. Cùng Lan Cẩn đối diện, ta còn tưởng rằng chủ tử đối với Lan Cẩn có ý, nếu không sẽ không làm như thế, vì sao lại nhìn ta như vậy, khi đó Lan Cẩn liền cảm thấy, nhất định phải phụng sự người làm chủ tử, nếu có người bất phàm như thế để phụng sự, lại có thân thủ như thế bảo hộ ta, Lan Cẩn tự nhiên sẽ nguyện ý dâng lên hết thảy. Mà nay xem ra, chẳng lẽ là Lan Cẩn tự mình đa tình?" Ở trong khi hắn nói chuyện, cũng chưa thấy lộ ra vẻ giả tạo, lại không biết vì sao khiến người khác cảm giác được trên người hắn có loại phong tình tự nhiên toát ra, đều không giống như loại phong tình của nữ tử, mà là một loại tâm thế phong lưu trời sinh, liền biết người nhìn như phong hoa tuyết nguyệt kia, chit là một động tác tùy ý, cũng bất giác lộ ra vẻ phong nguyệt khôn cùng.

Lan Cẩn lúc này cùng người ngày đó đã gặp ở đại sảnh rất bất đồng, tựa hồ hắn vốn là tùy tâm mà làm, một người vui cười tự tại, cũng không quản người khác sẽ như thế nào, lúc này ở trước mắt, trong hai ánh mắt nhìn thẳng tắp vào hắn kia, không biết đang lưu chuyển loại ý tưởng gì, đúng là càng lúc càng dầy thêm mị mầu, nhưng lại cùng một thân mị hoặc của Diễm Thanh bất đồng, Lan Cẩn vừa nhìn thì giống như là ngôn ngữ ngả ngớn cử chỉ hoang đường, nhưng theo nhất ngôn nhất ngữ, nhất cử nhất động của hắn, mỗi một khắc đều làm cho người ta có cảm giác hoặc nhã, dần dần càng lúc càng sau sắc, đợi khi đối phương lơ đãng, mới giật mình phát giác, trước mắt đã là một người mang vẻ mị hoặc như hồ ly.

Kì Minh Nguyệt hồi tưởng lúc Lan Cẩn nghênh đón hắn vào cửa, bề ngoài ngữ thanh cung kính, đợi sau khi ngồi xuống ghế, bất luận là nâng tay hay phất tóc, trong lúc bất tri bất giác, đã dần dần cùng hắn tới gần, lúc này đã ở bên cạnh người hắn, đúng là làm cho người ta triệt hạ tâm lý đề phòng. Nhìn thẳng vào Lan Cẩn, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc, Ki Minh Nguyệt giơ lên khóe môi đã hiện ra độ cung đùa cợt: "Nếu không phải vì người giống cố nhân của ta, "hoặc nhân thuật" kia ở trước mắt ta chỉ sợ không có nửa điểm tác dụng, cho nên trước mắt cũng đã là cực hạn, Lan công tử còn muốn tiếp tục hay không? Nếu ngươi thích, Tử Nghiêu không ngại cho ngươi nhận biết phương pháp khiếp người hơn."

_____Hết chính văn chương thứ 102_____

103. Chương 103: Chân Ý

Thấy mạt tàn khốc trong ánh mắt kia của hắn, vẻ mặt của Lan Cẩn đột nhiên cứng đờ, mị mầu trong mắt thoắt biến mất, vẻ mặt cổ quái nhìn người trước mặt, trong miệng thì thào nói nhỏ một câu: "Xem ra đã thất bại rồi, không hổ là……" Ngữ thanh nhẹ thấp nghe không rõ mấy chữ cuối cùng là gì, nhưng thàn thái trong mắt hắn cũng đã thể hiện rõ ràng. Sớm biết người mà Lan Cẩn hắn tuyển chọn không phải người tầm thường có thể sánh bằng, nhưng hắn chung quy vẫn là tự cao quá mức, xem nhẹ người nhìn như hoa trong gương, trăng trong nước, ôn nhuận dẫn nhân kia, muốn thử hắn là thực sự có năng lực đó, đáng giá cho hắn phụ giúp, tuy nói sớm đã được người kia nhắc nhở qua, hắn tới hôm nay mới thực sự được lĩnh giáo sự lợi hại của y.

Lần nào cũng vô tình hoặc là rắp tâm cố ý đứng ở trước mặt y, nhưng lại chỉ mới đến gần người liền bị y phá vỡ, xem ra y đúng là giống như lời đồn đãi, không giống như những kẻ tầm thường khác, cũng không trách sẽ làm cho Ám Hoàng si mê như vậy. Thu hồi vẻ mặt lúc trước, Lan Cẩn ha ha cười: "Chủ tử của ta quả nhiên bất phàm, lúc này là Lan Cẩn quá mức, không lên lấy thân để thử, chỉ là cũng có đạt được gì đâu. Cố nhân mà chủ tử nói tới, không biết là ai? Chẳng lẽ quả thực cùng Lan Cẩn giống nhau như thế sao?"

Kì Minh Nguyệt thấy hắn thần sắc biến đổi, rồi sau đó lại làm như vô sự bình thường lại đem đề tài chuyển sang hướng khác, liền cũng không động thanh sắc, ánh mắt ở trên mặt Lan Cẩn lại vòng vo vài vòng, miệng đáp: "Người nọ không ở thế giới này, đáng tiếc, Lan công tử không thể tự mình đi tìm để so sánh rồi." Lan Cẩn cùng J, có thể nói là thập phần tương tự, cũng có thể nói là tuyệt không có nửa điểm giống nhau, hai người diện mạo giống hệt, nhưng ý vị thần thái ngôn hành cử chỉ của cả hai, tuyệt không có nửa điểm tương tự. Lan Cẩn ở trước mắt, đúng là đã tập "hoặc nhân thuật", phương pháp cũng gần giống như thiên âm, gia tay nhấc chân có thể mê hoặc tâm thần người khác, cũng là bởi vì chuyện này, mới khiến cho hơi thở của hắn khó phân biệt rõ như thế.

"Người nọ chính là người thập phàn thân cận cùng chủ tử? Hay là người trong lòng của chủ tử? Lan Cẩn nếu có vài phần tượng tự y, chủ tử có thể đem ta làm như là hắn, Lan Cẩn cũng sẽ không để ý đâu." Miệng nói như vậy, trên mặt Lan Cẩn vẫn là vẻ mỉm cười như trước, trong lòng cũng nhân lời nói của Minh Nguyệt mà cảm thấy nghi hoặc, theo như tư liệu có được, xung quanh y cũng không có người nào có điểm tương tự giống như mình, nhưng từ việc lấy thân cứu giúp cũng cử chỉ thất thố ngày đó xem ra người đó thực sự là có tồn tại. Người nọ đến tột cùng là người phương nào, như thế nào không muốn người biết, trong đó đến tột cùng có vấn đề gì kì lạ, đến mức phải làm cho người ta tốn công cân nhắc như thế.

Thấy Lan Cẩn đối với quá khứ của mình tò mò như thế, Kì Minh Nguyệt hơi hơi thùy hạ mắt, trong mắt hiện lên một đạo duệ quang, việc Lan Cẩn chọn chủ vốn đã khiến người ta hoài nghi, rồi sau đó không ngờ ở lần đầu gặp gỡ liền đã chọn hắn, trong đó đến tột cùng có nội tình gì. Vốn là hắn nóng lòng muốn tìm hiểu chuyện này, nhưng Lan Cẩn người này giảo hoạt vô cùng, trên mặt luôn là vẻ vui cười, lời nói ra xác thực cũng không thể tìm ra manh mối gì, làm cho hắn sinh ra vài phần không kiên nhẫn, lúc này lại nghe y hỏi thăm về quá khứ của mình, lại có cảm giác như có thêm vài phần cảnh giác, khóe môi nhếch lên, hắn ngẩng mặt lên nhìn về phía Lan Cẩn: "Người nọ từng là người thị tâm của Tử Nghiêu, nếu đem Lan công tử làm giống như hắn, chẳng phải là ủy khuất Lan công tử sao, mặc dù là Lan công tử nguyện ý, Tử Nghiêu cũng sẽ để ý a." Với hắn mà nói, J vốn là đồng bọn hợp tác vào sinh ra tử, mặc dù cũng có quan hệ thân

mật, nhưng ở trong lòng hắn cũng không đang có chút cảm giác tình yêu nào, lúc này nếu bỏ quan hệ công việc qua một bên, nói là người đề thị tẩm, thật cũng không tính là nói dối. (người thị tẩm = người hầu chỉ chuyên hầu hạ trên giường, chuyện chăn gối á)

Nghe ngữ thanh của hắn mang ý trào phúng, Lan Cẩn nhưng không để ở trong lòng, chỉ là đối với lời nói của hắn cảm thấy nghi hoặc. Theo hắn biết, nơi đó … rõ ràng là không có khả năng có người thị tẩm. Đối với người trước mặt, "hoặc nhân thuật" mà hắn tập lần đầu tiên gặp thất bại, chưa bao giờ gặp qua người nào trấn định như thế, thử ngôn ngữ, dùng hoặc nhân thuật, toàn bộ đều vô dụng. Vốn muốn dẫn hắn để làm việc theo đúng tính toán của mình, cũng không nghĩ đến lúc này lại tự sinh ra một loại cảm tiacs, tựa hồ là bị đối phương kiềm chế, tất cả hoặc nhân thuật hay ngôn ngữ nhiếp hồn đều không có tác dụng, đạt được chỉ là càng nhiều nghi hoặc hơn. Người trước mắt chỉ là một tư thế tùy ý ngồi xuống, lại lộ ra một cỗ uy nghi, mặc dù là hắn, cũng bị đôi mắt thâm thúy khó dò kia nhìn tới mức cảm thấy có chút chột dạ.

Không tự chủ được dời ánh mắt đi, ánh mắt Lan Cẩn chuyển đảo, chỉ khoảng nửa khắc rồi lại đón nhận cặp mắt thâm trầm như nước kia, mà nhanh chóng lại hiện lên vẻ vui cười nhất quán lúc trước: "Ai nha, nguyên là chủ tử không muốn ủy khuất Lan Cẩn, Lan Cẩn cảm động và ghi nhớ tình cảm chủ tử dành cho ta, nhưng từ lúc bước vào phòng, chử tử luôn lấy cách gọi "công tử" để xưng hô, khách khí như thế, Lan Cẩn càm thấy có chút thương tâm a."(Htran: Đúng là đồ cáo già, đổi để tài cứ xoành xoạch =.=)

Từ lúc hai người vào nhà ngồi đối diện, một kẻ thì cứ "chủ tử của ta" mà xưng hô, một người thì miệng nói Lan công tử, ngươi tới ta đi, những câu thử nhau, một câu này của Lan Cẩn, làm cho Kì Minh Nguyệt nhướng mày hướng về phía hắn nhìn lại: "Là Tử Nghiêu đã quên mất, hôm nay tới đây, vốn là muốn báo cho Lan công tử biết, bất luận Lan công tử tính toán như thế nào Tử Nghiêu cũng không tính phối hợp. Cái gọi là phụng sự chủ tử, cũng ta không có quan hệ."

Lan Cẩn nghe vậy ngẩn ra, làm như hoàn toàn không có dự đoán được hắn sẽ nói ra những lời này, trên giang hồ có bao nhiêu người tranh đoạt, đưa tới trước mặt hắn, lại giống như đối với hắn chuyện phụng sự chủ tử thật sự khiến hắn khinh thường vậy, hắn lại nói cùng hắn không có quan hệ? "Chủ của ta chẳng lẽ là là muốn vứt bỏ Lan Cẩn?! Lan Cẩn một thân sở học, còn có vô số trân bảo tài vật, bất luận sử dụng cái nào, đều có thể làm cho chủ của ta……"

Lời của hắn còn chưa nói xong, liền bị một tiếng cười lạnh của Kì Minh Nguyệt đánh gãy: "Không cần chọn Tử Nghiêu làm chủ tử, Lan công tử chọn người khác đi, có Lan Cẩn được thiên hạ, Tử Nghiêu còn muốn nhìn xem cái kẻ cướp được thiên hạ ấy, lại làm thế nào có được thiên hạ, Lan công tử nhất định đừng khiến cho Tử Nghiêu thất vọng mới được." Từ ấm trà trên bàn rót một chút ra chén, nhẹ liếc mắt một cái nhìn Lan Cẩn còn chưa kịp che lại vẻ lo lắng ảo não trên mặt, cầm ấm trà trong tay, trong đôi mắt Kì Minh Nguyệt hơi hơi xẹt qua tia cười mỉm.

Nghe lời nói của hắn, khuôn mặt thủy chung vẫn mỉm cười của Lan Cẩn lần đầu lộ ra vẻ khẩn trương, mi gian nhíu lại hỏi: "Chủ tử quả thực vô tình với thiên hạ? Cho dù là có Lan Cẩn trợ giúp?" Nếu không phải vì tuân lệnh nhất định phải giúp hắn có được thiên hạ, y cần gì phải ngàn dặm xa xôi đuổi tới Thiên Hách, lại bị chặn đường rồi lại còn đuổi giết, thật vất vả cùng với vận khí tốt, nhập trang liền nhìn thấy người muốn tìm, sau một câu phụng chủ tưởng rằng có thể chiếu theo đúng kế hoạch mà thực hiện, không ngờ hắn nhưng lại nói hắn không có hứng thú với chuyện giành thiên hạ, làm cho Lan Cẩn lần thứ hai cảm nhận được vì sao bị cảnh cáo người này cũng không phải kẻ dễ dàng điều khiển, nhắc hắn nhất định không được khinh thường, cẩn thận làm việc.

Thấy Lan Cẩn vội vàng hỏi như vậy, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên cười khẽ vài tiếng: "Nguyên lai Lan công tử chọn chủ lý do thật sự là vì như thế." Lời nói lúc trước, là để thử hắn, quả nhiên lúc này đã từ trong miệng hắn chiếm được chút manh mối! Không hề che dấu vẻ hứng thú trong ánh mắt, Kì Minh Nguyệt chậm rãi uống một ngụm trà trong chen, đem chén trà kia cầm vào trong tay thương thức nó, đôi mắt lại vẫn nhìn chăm chú vào Lan Cẩn: "Tương trợ ta cướp lấy thiên hạ, khát vọng thật là lớn a, Lan công tử thật đúng là lòng mang chí lớn!" Trong đôi mắt lưu thủy long lanh ý cười khẽ gợn sóng khiến cho Lan Cẩn tâm thần khẽ rung lên, bị ánh mắt sâu không thấy đáy kia nhìn khiến cho tâm thần bỗng nhiên hoảng hốt.

"Chẳng lẽ Điện Hạ không muốn?" Trong lòng hoảng hốt, Lan Cẩn bỗng nhiên thốt ra một câu hỏi. (Ế, lỗi mồm!!!)

Lời vừa nói ra, hai người đều biến sắc. Ánh mắt của Kì Minh Nguyệt trầm xuống, trong đôi mắt nhìn chăm chú vào Lan Cẩn thoáng chốc xẹt qua một tia sáng lạnh, ý cười hơi hơi giơ lên ở khóe môi cũng trở nên băng hàn: "Điện Hạ? Lan công tử…… Gọi ta là Điện Hạ……" Hắn sớm biết chuyện Lan Cẩn chọn chủ chắc chắn có nội tình, cũng không nghĩ đến hắn đúng là đã biết thân phận của mình, không biết Lan Cẩn đến tột cùng đã biết nhiều ít, lại không biết hắn đã biết thân phận của Phụ Hoàng hay chưa…… Hai con mắt hơi khép lại trở nên hẹp dài, tâm niệm lưu chuyển trong đó, Kì Minh Nguyệt đang lo lắng, nghĩ đến không biết có nên lập tức xử trí Lan Cẩn hay không, hay là …

Câu nói kia vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lan Cẩn cũng chấn động, không kịp hối hận mình vừa lỡ lời, đã thấy người trước mặt ánh mắt lạnh như băng, trong đôi mắt vẫn mỉm cười kia lại càng có vẻ lãnh liệt, ý cười như đao phong sắc bén, cũng ẩn dấu thủy mầu băng hàn ở dưới đó, như dòng nước lạnh thấu xương, khiến người ta nhìn thấy liền một trận run sợ, cũng như vầng trăng cô độc trong không trung hiu quạnh, đẹp thanh thoát lóa mắt, rồi lại khiến người ta cả người phát lạnh, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lừng nằm trên dung nhan vô song kia, đúng là lãnh liệt đến khôn xiết nhưng cũng lại câu dẫn tâm thần kẻ khác khôn cùng.

Vẻ mặt đó, ngay cả ở trên bức họa mà hắn có được kia, cũng không thấy được hắn có vẻ mặt như thế, dung mại bất phàm kia, cùng phong thế độc đáo như vậy, trước mắt mới đúng là Nhị hoàng tử mà Thương Hách Đế sủng ái nhất, cũng là vẻ mặt đích thực của vị hoàng tử nổi tiếng thiên hạ – Kì Minh Nguyệt…Đều không phải là vẻ ôn nhuận bình thản của hoa trong gương, trăng trong nước, mà là sự sắc bén nguy hiểm giống như ngọn gió vuốt qua mặt trăng lạnh, giấu ở trong ánh mắt thủy mầu ôn nhuận kia, là sự sắc bén cùng uy nghi mà không phải kẻ thường nhân có thể có được.

Sát khí lạnh thấu xương ở xung quanh đánh úp lại, cảm giác nặng nề áp bách tạo thành một một bầu không khí quỷ dị ở trong phòng, người trước mặt vẫn đang dương lên cánh môi, trong ánh mắt nhìn chăm chú vào hắn mang theo chút bộ dáng thản nhiên tùy ý, giống như đang suy nghĩ, có nên đưa tay lấy mạng hắn hay không. Lan Cẩn nhất thời bị vẻ mặt đó làm cho kinh sợ, thất thần một lát, mới giật mình tỉnh lại, miệng vội vang nói: "Lan Cẩn bái phục, thỉnh Điện Hạ hạ thủ lưu tình!" Nếu không phải lúc nãy bị ánh nhìn của y khiến cho tinh thần hoảng hốt, làm sao hắn lại nhất thời vô ý như thế, khiến cho bản thân lỡ miệng nói ra. Nghĩ đến kể từ lúc hắn tập thuật nhiếp tâm đến nay chưa từng bao giờ không khống chế được mình như thế, chính là hắn tự mình cố tình trêu chọc vào người thiện dùng thiên âm trước mặt trước, không nghĩ đến lại không bằng người ta, lúc này chỉ có thể tự nhận bái phục.

Kì Minh Nguyệt cũng không từng nghĩ đến, thấy Lan Cẩn kia sử dụng "nhiếp tâm thuật" liền nhất thời vô tình cũng vận khởi thiên âm tâm pháp, không hề có nhạc cụ tương trợ, cũng không có nahcj thanh, nhưng lấy hơi thở của bản thân khuấy động, không ngờ lại cũng có thể làm rối loạn tâm thần của Lan Cẩn, tuy chỉ là trong một chớp mắt, nhưng những lời hắn nói trong cái chớp mắt đó, cũng lại là mấu chốt lớn nhất, không nghĩ đến lại có được kết quả như vậy, thật sự cũng làm cho hắn cảm thấy rất ngoài ý muốn. Nhân Lan Cẩn nói như vậy, lo lắng thân phận của Phụ Hoàng cùng bị hắn biết rõ, cho nên mặc dù nghe hắn xin tha nhưng trong lòng Kì Minh Nguyệt cũng không thu liễm sát ý, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, đã tính toán lấy nỉ hồ xuống, cho dù là giết nhầm, cũng không thể lưu lại nửa điểm hậu hoạn. Thân phận của hắn cùng Phụ Hoàng, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, huống cho Lan Cẩn lại là kẻ tâm tư khó dò như vậy.

Vẻ mặt của Kì Minh Nguyệt vẫn chwua thay đổi, sát y băng hàn trong phòng càng dày đặc hơn, Lan Cẩn thấy vậy, trong lòng bối rối đến cực điểm. Hắn chưa từng nghĩ đến, sau khi nói ra câu nói kia, vị Điện Hạ này ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho hắn, lcus này xem ra thật sự đang tính toán lấy tính mạng của hắn. Lấy thực lực của hắn, làm sao có khả năng đối địch lại với y! Trong lúc sợ hãi, hắn lại rất nhanh lấy lại tinh thần, miệng vội vàng hô lên: "Chẳng lẽ Điện hạ thực không nghĩ muốn giành lấy thiên hạ? Lan Cẩn tuyệt không nói sai lời! Có thể làm cho Thương Hách nhất thống thiên hạ, Điện Hạ vì sao vẫn …" Nói đến đây, lại vẫn chưa hề thấy sát ý kia thu liễm chút nào, dưới ánh mặt trời, đã thấy thất thải quang mang phát xạ ra, vô cùng sáng lạn, Lan Cẩn biết đó chính là vũ khí chí mạng, như thế nào còn có lòng dạ thưởng thức vẻ đẹp đó, chỉ dám đơn giản nhắm mắt tiếp tục quát lên: "Nếu Lan Cẩn chết, chắc chắn ngay lập tức sẽ có người báo tin cho Thương Hách Đế chuyện tình cảm của Điện Hạ cùng Ám Hoàng. Ám Hoàng vốn cùng triều đình bất hòa, Điện Hạ ra cung không trở về, lại ngày ngày ở bên cạnh y, hay là Điện Hạ muốn giúp hắn mưu phản phải không?"

Lời vừa nói ra, đã thấy nỉ hồ trong tay Kì Minh Nguyệt thoáng động một cái, đã đem nó thu hồi về bên

hông, mặt lộ vẻ kì quái. Lan Cẩn trong lúc nguy cấp lại dám uy hiếp hắn, tuy rằng sự uy hiếp đó đối với hắn vô dụng, nhưng những lời đó lại vô tình cứu Lan Cẩn một mạng. Nghĩ đến nếu thật sự là giết Lan Cẩn, sau đó có người đi báo cho Phụ Hoàng biết, hắn cùng với vị ÁM Hoàng nổi tiếng giang hồ có tình, đến lúc đó trên amwtj Phụ Hoàng không biết sẽ có loại biểu tình nào… Nghĩ đến đây, ý cười trong mắt hắn liền không thể thu liễm lại, miệng cười khẽ vài tiếng, nhìn Lan Cẩn đang nhắm mắt chờ chết nói: "Một khi đã như vậy, liền tha cho ngươi một mạng đi. Minh nguyệt cũng không muốn cho Phụ Hoàng biết được những chuyện ta gây ra ở trong chốn giang hồ, không khỏi sẽ khiến lão nhân gia hắn lo lắng, Lan công tử cũng không nên cho người nhiều lời nói với y."

Lan Cẩn nghe Kì Minh Nguyệt nói, như là mang theo ý uy hiếp, muốn hắn không được phép cho Thương Hách Đế biết chuyện của hắn trong giang hồ, nhưng không biết vì sao, nghe tới trong tại, lại cảm giác ra vài phần ý cười cùng cảm giác hài hước, tựa hồ toàn bộ cũng không phải gì đáng lo ngại giống như cách nói của y, nhưng rõ ràng là sau câu nói uy hiếp đó y đã buông tha cho hắn, nếu nói lời uy hiếp đó vô dụng, hắn sao lại chưa chết, nếu nói uy hiếp có tác dụng, vì sao vị Điện Hạ này lại chưa thể hiện ra bộ dáng để ý tới lời uy hiếp đó? Đến lúc này, hắn thật sự là đối với vị Nhị Hoàng Tử trong đồn đãi được Thương Hách Đế tối dủng ái này sinh ra một loại cảm giác khó hiểu sâu xa.

Kì Minh Nguyệt thấy vẻ mặt Lan Cẩn đầy vẻ nghi hoặc kinh nghi, cũng không nói nhiều, từ những lời nói của Lan Cẩn có thể biết được chuyện hắn biết cũng không nhiều lắm, liền cũng không cần vội vã lấy tính mệnh của hắn, dù sao ở trên người Lan Cẩn vẫn còn nhiều chuyện chưa hiểu rõ, hắn muốn trợ giúp y giành lấy thiên hạ, lại còn biết thân phận của y, chuyện này đều cần phải hỏi lại. Tựa lưng vào ghế, hắn nhìn Lan Cẩn vẫn đang mang vẻ mặt kinh nghi bất định kia, mỉm cười nói: "Nếu Lan công tử đã biết thân phận của ta, Minh Nguyệt liền cũng không cần phải kiêng kị, không biết Lan công từ vì sao muốn trợ giúp ta đoạt được thiên hạ? Vì sao không phải là người nào khác, mà lại là Minh Nguyệt?"

Bạn đang ?

"Thế nhân đều biết Thương Hách Đế thiên vị Nhị Điện Hạ, ngày Nhị Điện Hạ trở thành thái tử cũng đã ngay trước mắt, sau này người sẽ cai quản Thương Hách chính là Nhị Điện Hạ, như thế Lan Cẩn không chọn Điện Hạ thì còn chọn ai nữa."

Lan Cẩn thấy sát khí trên người y đã thu liễm lại, lúc này trước mặt hắn lập tức lại là vị Thủy Nguyệt Công tử ôn nhuận bình thản, trong lòng không khỏi thoáng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là đối với người trước mặt, hắn rốt cuộc không thể giống như lúc đầu dùng loại ngôn ngữ trêu đùa không cố kị để thử y. Trước mắt mặc dù y chỉ là đang mỉm cười, ngồi dựa vào ghế giống như thản nhiên tùy ý, nhưng cũng làm cho từ tư thế thản nhiên thong dong kia cảm giác ra được sự uy nghiêm cùng khí chất tôn quý của hoàng tộc. Hắn không phải chưa từng tiếp xúc với những người trong hoàng tộc, nhưng vị Điện Hạ trước mắt này, lại là người đặc biệt nhất trong những người mà hắn đã từng gặp trong số đó. Trong sự lạnh nhạt kia lộ ra sự thong dong, luôn ở tổng lúc lơ đãng làm cho người ta bị ý vị thần thái đó của y sở nhiếp đi tâm thần. Người giống như trời sinh đã tôn quý như thế, cũng chẳng trách vừa bước chân vào giang hồ, liền đã được vị cuồng nhân vốn không đem người trong giang hồ để trong mắt như Ám Hoàng coi trọng như thế. Có điều vị Điện Hạ này cùng Ám Hoàng gần gũi thân thiết như thế, cũng khiến cho hắn rất là lo lắng.

"Lời nói lúc trước muốn báo tin cho bệ hạ chuyện của Điện Hạ cùng Ám Hoàng chỉ là trong lúc nhất thời tình thế cấp bách mà nói ta, mong Điện Hạ chớ để ý." Đáp lại, Lan Cẩn lại nói thêm một câu, trong lòng đối với việc vừa rồi vẫn còn cảm thấy sợ, hắn đúng là không dám tiếp tục uy hiếp vị Điện Hạ trước mặt này. Nhưng muốn trợ giúp y đoạt được thiên hạ, sự tồn tại của Ám Hoàng lại là trở ngại không nhỏ. Vì thế, hắn lại do dự trong chốc lát, mới tiếp tục mở miệng nói: "Không biết Điện Hạ cùng vị Ám Hoàng kia …"

Lời chưa nói hết nhưng ý trong đó cũng đã rất rõ ràng, tất nhiên là muốn hỏi quan hệ của hai người ra sao, đến tột cùng là có tình hay là có nguyên nhân gì khác. Kì Minh Nguyệt đối với chuyện cướp lấy thiên hạ trong lời nói của Lan Cẩn vốn không hề có hứng thú, mà nay hết lần này tới lần khác bị hắn hỏi tới đủ loại chuyện tương quan đến mình, không khỏi ánh mắt lạnh lùng nói: "Chuyện của Minh Nguyệt cùng hắn không có liên quan gì đến kẻ khác, ta cùng với hắn như thế nào, cũng không cần Lan công tử quan tâm, Lan công tử chỉ cần quản an nguy "của chính mình", đừng để cho người An Dương bắt đi, cũng phải cẩn thận đừng để mất mạng trong tay bọn họ là được." Mặc dù ngoại hình rất giống J, nhưng chung quy cũng không phải, cách làm việc của Lan Cẩn đã khiến cho hắn cảm thấy không kiên nhẫn. Nếu không phải hắn

đối với tên Lan Cẩn này còn có chuyện chưa hiểu rõ, hắn thật muốn đưa tên này giao cho Phụ Hoàng, trực tiếp nhốt vào địa lao cho xong việc.

"Những lời này của Điện Hạ là có ý gì? Lan Cẩn ký đã phụng chủ, tất nhiên là đem Điện Hạ coi như chủ tử của mình, đó là cho dù Điện Hạ không có ý thống nhất thiên hạ, Lan Cẩn cũng vẫn sẽ tùy thị ở một bên, vô luận có muốn giành lấy hay không, tùy ý Điện Hạ, chỉ cần lúc cần thiết thì nhớ rõ còn có Lan Cẩn là được." Ở trước mặt hắn, Lan Cẩn nói giống như đang rất ủy khuất, trên mặt mang theo vẻ cung kính, nhưng bản tính bất cần đời vẫn khó sửa, mặc dù đã đến lúc này, hắn vẫn làm cho Kì Minh Nguyệt cảm thấy có chút đau đầu. Đối với kẻ dây dưa không rõ như thế, hắn nhưng lại thật hy vọng Lan Cẩn xác thực có mưu đồ, đến lúc đó mới có thể đem hắn giải quyết gọn, cũng tránh khỏi phiền toái.

"Vẫn là lời nói lúc trước, việc phụng chủ của ngươi cùng ta không có quan hệ, Lan công tử muốn chọn chủ, Minh Nguyệt lại không có ý muốn được tuyển, ngươi muốn đi theo bên cạnh Minh Nguyệt, vì muốn giúp ta cướp lấy thiên hạ, Minh Nguyệt lại không có ý nghĩ muốn lưu ngươi ở bên cạnh. Hay là Lan công tử nghĩ rằng, thiên hạ cũng chỉ có một mình ngươi có tài học hơn người? Hay là nghĩ, Thương Hách không có người tài? Vô luận là như thế nào, nếu là muốn, bên cạnh Minh Nguyệt cũng không ít những người như thế. Lan công tử tựa hồ quá mức coi trọng chính mình! Nếu Thương Hách thực sự có ý cướp lấy thiên hạ, liệu còn phải đợi tới lúc ngươi xuất hiện sao?" Nếu thực sự có ý đoạt lấy thiên hạ, căn bản không cần người khác trợ giúp, lấy khả năng của hắn cùng Phụ Hoàng liên thủ, có thiên hạ nào mà không giành được!

"Như thế xem ra, Điện Hạ không muốn thu lưu Lan Cẩn. Nếu Lan Cẩn chọn một người khác để phò tá, cướp lấy thiên hạ, Điện Hạ cũng không để ý sao?" Mắt thấy Kì Minh Nguyệt vẫn là bất động niệm, Lan Cẩn nhưng thật ra bắt đầu cảm thấy khó xử, vốn là đã lập kế hoạch hết thảy đều tốt đẹp, gặp vị này Điện Hạ, toàn bộ liền rối loạn.

Đối với những lời này của hắn, Kì Minh Nguyệt chỉ cười nhạo một tiếng, hiện ra vài phần đùa cợt: "Có người nguyện ý tự tìm phiền toái, có mưu đồ với quốc gia của chính hắn, Minh Nguyệt tất nhiên là sẽ không để ý. Nhưng nếu có kẻ muốn có ý đồ với Thương Hách, ta liền cũng sẽ làm cho hắn biết được, cái gì gọi là TỰ TÌM TỰ LỘ."

Đối với phản ứng của y, Lan Cẩn nhất thời không nói gì. Vị Điện Hạ này mềm cứng đều không được. Lời nói sắc bén, công phu cũng không hề kém. Khiến cho hắn vốn tự cho là người cơ mẫn, cũng vô pháp có thể chống lại y. Nghe lời nói của y, giống như là không có khả năng cùng Ám Hoàng mưu đồ đoạt Thương Hách, nhưng Ám Hoàng cùng hắn lại hình như có tình ý liên lụy, tới sau này nếu bị vị Bệ hạ kia biết được, khó mà bảo toàn thái tử vị của Kì Minh Nguyệt sẽ không bị dao động! Đến khi đó cho dù hắn có cố gắng thế nào cũng đều vô dụng, nếu không phải là người thừa kế này của Thương Hách lấy được thiên hạ, hết thảy việc hắn làm liền vô nghĩa.

Nhìn vị Điện Hạ xuất chúng bất phàm này, hắn mong rằng y chỉ là muốn mượn thế lực của Ám Hoàng để củng cố vị thế của hắn trong chốn giang hồ, mà không phải là đối với vị Ám Hoàng kia động chân tình mới tốt.

_____ Hết chính văn chương thứ 103_____

104. Chương 104: Oán Tình

Lan Cẩn nhập trang đã được mấy ngày, việc chọn Thủy Nguyệt Công Tử Trình Tử Nghiêu để phò tá đã là việc mỗi người đều biết, nhưng đám nhân sĩ giang hồ trong Vân Hạo Sơn Trang cũng vẫn chưa vì vậy mà tán đi, vẫn còn không ít người ở lại bên trong trang. Ngay tại lúc Kì Minh Nguyệt ở trong phòng Lan Cẩn cùng hắn đấu trí về chuyện phụng chủ, giang hồ quần hùng lại tốp năm tốp ba tụ tập ở đại sảnh, cũng có người ở lại phòng của chính mình, đều đối với việc phụng chủ lần này một phen âm thầm phỏng đoán.

Theo bọn họ suy đoán, Ám Hoàng vừa tái nhập giang hồ, liền có nghĩa giang hồ từ nay về sau sẽ lại một phen dậy sóng. Nhớ lại quá khứ, ai cũng không nghĩ rằng Ám Hoàng đến đây chủ là để tham gia Thiên Hạ

Đại Hội! Huống chi hiện giờ việc phụng chủ đã xong, Lan Cẩn đóng cửa không ra, Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công tử cũng không nhìn thấy thân ảnh. Có thể nói tuy đã có kết quả nhưng về sau sẽ như thế nào, vẫn là việc khó nói trước.

Chánh chủ còn chưa rời đi, những người khác hiển nhiên cũng không cam mà từ bỏ như vậy. Đã nhiều ngày qua trong sơn trang nhìn vẻ ngoài có vẻ hết sức yên ổn, nhưng mạch nước ngầm trong đó bắt đầu khởi động là việc ai cũng có thể cảm thấy được. Mọi người tựa hồ đều có chung một loại cảm giác, những cơn sóng che dấu dưới mặt nước yên tĩnh này cũng sẽ không yên lặng được bao lâu, ngày bùng nổ kia cũng sắp đến rồi.

Trong số những người ở đó, người lo lắng nhất phải kể đến Lăng Hi Trưởng lão Âu Dương Thác! Từ lúc Duẫn Thiên Dật tự mình tìm tới đây, hắn liền không có lúc nào yên tâm được.

Lúc này hắn nhìn vị Thiếu Các Chủ đang ngồi tĩnh tọa ở trong phòng, trên nét mặt già nua lại nhiều thêm vài phần sầu khổ: "Sự tình nơi này đã xong, không biết Thiếu Các Chủ tính toán khi nào cùng lão phu quay lại Lăng Hi Các?" Tuy nói đã nhiều ngày qua Thiếu Các Chủ vẫn chưa gặp phải chuyện gì, cũng không đi tìm cùng vị Ám Hoàng đang cùng ở trong hậu viện kia, chỉ là ngồi tĩnh tọa ở trong phòng, nhưng hắn càng tỏ ra bình tĩnh, liền càng khiến cho lão cảm thấy trong lòng bất an.

"Âu Dương trưởng lão làm gì phải sốt ruột, Thiên Dật ở lại nơi này còn có việc chưa làm, nếu ngươi vội vã về nhà, liền trở về trước đi." Duẫn Thiên Dật sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ không nhìn thất vẻ lo lắng trên khuôn mặt của Âu Dương Thác, cây quạt cầm trong tay khẽ phe phẩy vài cái, trong mắt lộ ra vài phần ý cười.

Âu Dương Thác thấy nụ cười của hắn, bất giác cảm thấy bất an, lão đã nhìn thấy Thiếu Các Chủ từ nhỏ đến lúc lớn lên, tình tình của Thiếu Các Chủ sao lão lại không hiểu, tình tính hắn vốn quật cường từ nhỏ, những việc đã muốn làm thì không ai có thể thay đổi chủ ý của hắn. Điều lão sợ là, lần này thứ hắn "muốn" lại là người quỷ bí khó dò kia: "Nếu Thiếu Các Chủ không vội trở về, lão phu tất nhiên cũng sẽ ở lại nơi này, nếu có chuyện gì cũng còn có thể ứng chiếu." Nghĩ đến Ám Hoàng kia ở trong chốn giang hồ có thanh danh như thế nào, năm xưa sủng thị vây quanh không thiếu. Thiếu Các Chủ lúc đó mặc dù được đối xử khác với những kẻ khác, được sủng yêu hơn, nhưng sau đó, cũng không phải là rơi vào kết quả như vậy hay sao! Lão Các Chủ đã mất bao công sức mới cứu được, cũng đã dặn dò nhất thiết không được đi trêu chọc người nọ, không ngờ Thiếu Các Chủ vẫn tìm đến đây, cũng không biết hắn đến tột cùng muốn như thế nào, trai qua một phen cân nhắc, lão quyết định vẫn là lưu lại mới an tâm.

Hơi liếc liếc mắt nhìn Âu Dương Thác một cái, Duẫn Thiên Dật đứng dậy, ở trong phòng bước thong thả vài bước, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Âu Dương trưởng lão cảm thấy Trình Tử Nghiêu như thế nào? Ngươi có từng gặp qua chưa?" Đối với Trình Tử Nghiêu đang làm bạn bên cạnh người nọ lúc này, hắn rất là để ý, nghĩ muốn biết đến tột cùng là người như thế nào, có thể khiến cho người nọ một lát cũng không chia lìa, lúc nào cũng ở bên cạnh y.

"Còn chưa có gặp qua. Thiếu Các Chủ hỏi cái này làm chi, chẳng lẽ … đã nhiều năm như thế qua đi, Thiếu Các Chủ vẫn là khó quên được chuyện năm đó? Nên nhớ Lão Các Chủ đã sớm hạ lệnh…" Âu Dương Thác nghe hắn hỏi như vậy, hiển nhiên thật sự là để ý chuyện Ám Hoàng cùng Trình Tử Nghiêu kia, trong lòng không khỏi quýnh lên.

"Được rồi!" Âu Dương Thác còn chưa nói xong, vẻ mặt Duẫn Thiên Dật liền biến đổi, trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời lộ ra vẻ tàn khốc: "Cha ta hạ lệnh như thế nào, ta sao lại không biết! Lần nào cũng nói ta thiết mạc không nên hồi tưởng chuyện năm đó! Muốn ta nhất định không thể tái trêu chọc người nọ! Nhưng hắn vừa hiện thân giang hồ, một đám các ngươi lại tiến đến tìm hiểu, miệng thì đều nói bảo ta quên đi, bảo ta không cần để ý, nhưng cố tình lúc nào cũng nhắc nhở ta chuyện năm đó, bảo ta làm sao có thể quên!" Vốn tưởng rằng có thể đem chuyện quá khứ vứt lại đằng sau, nhưng từ lúc người nọ lại tái xuất hiện trên giang hồ, chuyện năm đó tất cả liền từng chút từng chút một đồng loạt gợi lên, làm cho hắn không thể không đi tới đây một chuyến, đến đây để kết thúc điều trong lòng sở niệm.

"Thiếu Các Chủ!" Âu Dương Thác kích động, cũng đứng bật dậy, rồi nhìn bóng dáng Duẫn Thiên Dật, hắn chỉ có thể thở dài một tiếng.

"Xem ra nhiều năm như vậy đã qua đi, Thiếu Các Chủ vẫn chưa tiêu tan việc này, nhưng hắn giờ đã có người khác ở bên cạnh bầu bạn, Thiếu Các Chủ còn muốn như thế nào? Lấy thủ đoạn của Ám Hoàng, nếu Thiếu

Các Chủ muốn đối với người kia bất lợi, hắn chắc chắn sẽ phát hiện, cũng chắc chắn thập bội gấp trăm lần đáp trả lại Thiếu Các Chủ, đến lúc đó …" Đến lúc đó chỉ sợ ngay cả Lăng Hi Các cũng sẽ bị liên lụy.

"Đến lúc đó như thế nào? Cùng lắm thì chết thôi, Tôn Chủ năm đó…… Vốn là đối với ta vô cùng tốt, nếu không phải tại ta tự cao sủng ái, nhất thời lên mặt kiêu ngạo, cũng sẽ không chọc giận hắn. Nhưng hắn đối với ta như vậy, liền cũng là không có chân chính đem ta để ở trong lòng, lại khiến ta vì xơn giận của hắn mà võ công toàn bộ bị phế, cho đến tận hôm nay vẫn không thể kế thừa Lăng Hi Các." Duẫn Thiên Dật miệng nói xong, chậm rãi cúi đầu, trong mắt tinh thần phức tạp. Nhắc tới chuyện năm đó, tâm hắn liền cảm thấy rối bời. Người nọ đối với hắn như thế nào, hắn tất nhiên sẽ không quên, không có gì ngoài sủng ái, còn có sự khổ sở mà hắn phải chịu sau khi chọc giận y, mỗi lần nhớ lại là một lần đau đớn, hắn đều ghi tạc trong lòng. "Lần này, ta muốn cho y biết được, Duẫn Thiên Dật ta cũng không phải người có thể tùy ý chọc vào!" Cắn chặt khớp hàm, gằn từng tiếng bật ra những lời nói kia, buông xuống ánh mắt lưu chuyển đen tối trong mắt, hắn nhưng thật sự muốn gặp Trình Tử Nghiêu đang được ngươi nọ sủng ái lúc này kia, cũng muốn nhìn xem kết cục của tên đó liệu so với hắn tốt hơn nhiều ít.

Nghe ra lời nói của hắn tất cả đều hàm chứa ý oán hận, Âu Dương Thác cả kinh, Thiếu Các Chủ đúng là quyết định có chủ ý muốn nhạ người nọ. "Thiếu Các Chủ không nên a! Người nọ không phải kẻ có thể tùy ý nhạ giận đâu, năm xưa người chỉ là nhất thời tò mò, cũng là vì hâm mộ sự oai nghiêm của người nọ, mới có thể …" Âu Dương Thác nhất thời nóng vội, nhưng lại đã quên chuyện đó không thể nhắc lại, vội vàng ngậm miệng, đã thấy bóng dáng của Thiếu Các Chủ một trận run rẩy, rồi sau đó liền có mọt tiếng cười khẽ truyền đến, tiếng cười trầm thấp mang theo vài phần khinh thị tự giễu, còn có vài phần oán hận thê lương. Chỉ là mấy tiếng, lại khiến người nghe cảm thấy cõi lòng nhộn nhạo, sinh ra một loại cảm xúc mang điềm xấu đến. "Thiếu Các Chủ… Ngươi…" Miệng hô lên một tiếng, Âu Dương Thác thật sự lo lắng, Thiếu Các Chủ lại nhất thời hồ đồ, thật sự đối với người đang ở bên cạnh Ám Hoàng kia làm ra chuyện gì đó.

"Âu Dương trưởng lão cứ yên tâm, Thiên Dật sẽ không ngu xuẩn đến mức trực tiếp ra tay với Trình Tử Nghiêu kia, dù gì Trình Tử Nghiêu cũng là người nổi danh trong chốn giang hồ, chỉ cần Thiên Âm kia là ta đã không địch lại hắn rồi. Hắn lại còn được Lan Cẩn trợ giúp, mà càng nổi bật hơn là, hắn cũng đang ở lúc được Tôn Chủ yêu sủng nhất, ta sao có thể trực tiếp đi tìm hắn gây phiền toái chứ." Trình Tử Nghiêu lúc này đã được Lan Cẩn phụng chủ, trong mắt mọi người thì y càng trở nên có giá trị hơn. Năm xưa hắn mặc dù ở bên cạnh người nọ không lâu, nhưng cũng biết người nọ coi trọng nhất là những người hữu dụng, nếu là hạng người vụng về vô năng, cho dù sinh ra có tuấn tú như thế nào, người nọ cũng sẽ không có nửa điểm hứng thú. Mà nay Trình Tử Nghiêu kia đã có được Lan Cẩn, có thể trợ giúp người ta tranh đoạt thiên hạ, với người nọ mà nói, đúng là sẽ đêm Trình Tử Nghiêu kia coi như trân bảo… Nếu ngấm ngầm từ bên trong phá hoại, xem người nọ biến sắc, lúc này chính là thời cơ tốt nhất.

"Thiếu Các Chủ tính toán như thế nào?" Âu Dương Thác nghe hắn nói như vậy, vẫn chưa thể có nửa điểm thả lỏng, ngược lại càng cảm thấy khẩn trương hơn, Thiếu Các Chủ tính tình cực đoan, đến nay trong lúc vô thức vẫn gọi người nọ là Tôn Chủ, hiển nhiên là vẫn khó quên tình cũ với Ám Hoàng. Nhưng chính vì như thế, khiến cho Thiếu Các Chủ đã từng chịu nỗi khổ kinh mạch bị phế vẫn ở trong lòng bận tâm khó có thể tiêu tan. Không biết Thiếu Các Chủ trong lúc yêu hận đan xen này sẽ làm ra loại sự tình như thế nào. Một bên lo lắng, một bên nhìn người đang đứng thẳng gần đó, bóng dáng kia làm cho lão lần thứ hai sinh ra cảm giác mơ hồ, càng nghĩ, trong lòng Âu DƯơng Thác càng thấy cấp bách, miệng hô lớn: "Thiếu Các Chủ không phải muốn hợp tác cùng đám người áo xám kia chứ!"

Bước nhanh đi đến phía sau lưng hắn, Âu Dương Thác giờ phút này vạn phần hy vọng không phải như lão dự đoán, nếu thật sự là vậy, Lăng Hi Các liền tương đương với tội thông đồng với địch phản quốc. "Người áo xám kia chính là từ An Dương đến, nhìn hắn dáng vẻ quỷ bí,dùng khăn che mặt,thân ảnh lại giống như quỷ hồn, chuyện từ trong miệng hắn nói ra không thể nghe theo được! Thiếu Các Chủ đừng để nhất thời hồ đồ, làm ra chuyện tổn hại đến Lăng Hi Các a!" Không lâu sau khi có tin đồn Lan Cẩn chọn chủ truyền ra, liền có người tìm tới tận cửa của Lăng Hi Các, miệng nói là sứ giả của An Dương, muốn bọn họ tương trợ để đoạt Lan Cẩn, nhưng Lão Các Chủ đã một lời cự tuyệt. Lúc này nghe Thiếu Các Chủ nói như vậy, hay là lúc đó đã cùng sứ giả kia có hiệp nghị bí mật nào đó?! Bạn đang ?

"Thiên Dật sao lại khiến cho Lăng Hi Các bị tổn hại được." Miệng mang theo chút ý trào phúng, Duẫn Thiên Dật xoay người lại, trong ánh mắt hiện ra vẻ ai oán ở trên khuôn mặt trắng bệch kia khiến cho nó trở nên thê lương như mặt quỷ, nhìn Âu Dương Thác, hắn lạnh lùng cười.

Bất luận khi nào Lăng Hi Các đều là nơi quan trọng nhất trong mắt của cha hắn cùng các vị trưởng lão. Ngay cả là hắn năm đó sau khi võ công bị phế, cha hắn cũng luôn mồm than rằng hắn sau này làm thế nào có thể thừa Lăng Hi Các, cho tới tận hôm nay, sự tồn tại của hắn cũng chỉ là vì một ngày kia có thể trở thành người thừa kế Lăng Hi Các mà thôi, nếu bọn họ đã coi trọng Lăng Hi Các như thế, hắn làm sao có thể làm cho nó tổn hại được chứ. "Âu Dương trưởng lão yên tâm, Thiên Dật chắc chắn làm cho uy danh của Lăng Hi Các lần thứ hai danh vọng giang hồ!"

Trong đôi mắt hắn giống như có ánh lửa ma trơi toát ra, ánh mắt hắn nhìn thẳng Âu Dương Thác khiến cho lão một trận ớn lạnh sợ hãi. "Thiếu Các Chủ muốn tranh đoạt Lan Cẩn?!" Nếu việc Lan Cẩn chọn chủ có thể đổi người khác, Thiếu Các Chủ quả thực có thể như nguyện, địa vị của Lăng Hi Các ở trong chốn giang hồ tự nhiên cũng sẽ được nâng lên không ít, không cần phải thu mình nơi chốn cẩn thận như trước, Lăng Hi Các có thể lại hiển lộ hào quang năm xưa…

Thấy Âu Dương Thác không nói gì nữa, trên mặt Duẫn Thiên Dật hiện ra một mạt ý cười vặn vẹo, lần này hắn thật muốn nhìn, nếu Duẫn Thiên Dật hắn trở thành chủ tử của Lan Cẩn, trên mặt người nọ sẽ lộ ra loại vẻ mặt nào, chỉ cần trở thành cường giả, hắn ở trong mắt người khác liền không còn là Duẫn Thiên Dật khi xưa nữa, hắn cũng muốn đoạt được thiên hạ! Muốn người cuồng ngạo kia cầu hắn tương trợ! Muốn Trình Tử Nghiêu kia cũng phải nếm tư vị năm đó hắn phải chịu! (mơ đi cưng chẹp)

***

Từ chỗ của Lan Cẩn trở về, Kì Minh Nguyệt trên đường đều nghĩ đến những lời hắn nói, chậm rãi đi vào trong viện, mới đi tới trước cửa, còn chưa kịp đẩy ra, hai cánh cửa liền chợt mở ra, trước mắt thân ảnh nhoáng lên một cái, thân mình đã rơi vào trong vòng ôm ấp quen thuộc, trầm thấp ngữ thanh cùng hơi thở nóng bỏng phất qua ở bên tai, trên đó còn mang theo chút ngữ khí bất mãn: "Minh Nhi đi thật lâu mà không thấy trở về, Phụ Hoàng chính là chờ đến sốt ruột, mau để cho ta nhìn xem, có bị kẻ khác chiếm tiện nghi không." Trong lời nói tuy có oán giận, nhưng trong đó rõ ràng mang theo ý vui đùa.

Biết được Phụ Hoàng cũng chưa vì thế mà sinh giận, Kì Minh Nguyệt nhớ tới chuyện lúc trước, mỉm cười trả lời: "Suýt nữa liền lấy tính mạng của Lan Cẩn, nếu là như vậy, không biết có tình là Minh Nguyệt chiếm tiện nghi của hắn không." Nói xong câu đó, nhớ tới lời nói của Lan Cẩn mà sinh ra nghi ngờ, hắn tựa vào trước ngực Kì Hủ Thiên, từ từ thở ra một hơi, mới cảm thấy tâm thần hơi được thả lỏng, Kì Hủ Thiên thấy hắn như thế lông mày nhíu lại, hơi cảm thấy ngạc nhiên đưa hắn ôm vào trông ngực hướng về phía nhuyễn tháp đi tới: "Lan Cẩn đã nói gì khiến vẻ mặt Minh Nhi ngưng trọng như thế? Phụ Hoàng chính là lần đầu nhìn thấy Minh Nhi có vẻ mặt như thế a." Nếu không phải Lan Cẩn nói gì đó, Minh Nhi sẽ không ở trong lúc đi thử hắn mà muốn lấy tính mệnh của hắn.

"Hắn đã biết thân phận hoàng tử của ta." Ngồi xuống nhuyễn tháp, trong mắt Kì Minh Nguyệt có duệ mầu xẹt qua, nói lên việc này, hắn vẫn cảm thấy trong đó kỳ hoặc vạn phần, nhưng Lan Cẩn đều không phải là kẻ có thể tùy ý nhìn rõ, lời hắn nói thật giả khó phân biệt, ít có lời nói thật, nếu là hắn không muốn nói, cho dù có hỏi như thế nào, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nói ra, cho nên Minh Nguyệt đơn giản cũng không buồn hỏi, tránh cho tai hắn khỏi phải nghe một phen nói thật giả khó phân. Nói vậy sau này chắc chắn lúc công bố chân tướng, đến lúc đó hắn nhất định phải hồi báo lại Lan Cẩn cho thật cẩn thận mới được.

Nghe hắn nói như vậy, hai mắt Kì Hủ Thiên khép nhỏ lại, bạc môi nên lên nụ cười mỉm đầy hứng thú, thần sắc cũng vô cùng nguy hiểm, ngữ thanh thâm trầm chậm rãi nói: "Chẳng trách Minh Nhi muốn giết hắn, nói như thế, thân phận của hắn liền thật sự là không đơn giản." Tuy nói tin tức của Diệu Đêm tra được còn chưa có truyền đến, nhưng nhớ tới hắn từng hoài nghi thân phận của Lan Cẩn, lại lấy lời nói của Minh Nhi cùng đối chiếu, lúc này đối với dự đoán của mình Kì Hủ Thiên lại nhiều thêm vài phần khẳng định.

Nghe Kì Hủ Thiên nói như vậy, Kì Minh Nguyệt đồng ý gật gật đầu, đem lời nói và hành động của Lan Cẩn nhất nhất nói cho Kì Hủ Thiên nghe, trong đó tất nhiên là đã tỉnh lược đi một đoạn lúc Lan Cẩn dùng ngôn ngữ cùng cử chỉ diễn hoặc tâm thần của hắn đi, dứt lời, mới tựa vào bên trong vòng ôm ấp, nhếch lên khóe môi: "May mà hắn không biết thân phận của Phụ Hoàng, bằng không hôm nay, chính là ngày giỗ của hắn." Ngữ thanh lạnh như băng mang chút ý đùa cợt, giống như đang giễu cợt Lan Cẩn tự cho mình là thông minh, nghe vào trong tai Kì Hủ Thiên, biết Minh Nhi có ý giữ gìn cho hắn, nhịn không được bên môi khẽ nhếch.

"Minh Nhi đã muốn lấy tính mệnh của hắn, xem ra Phụ Hoàng cũng không cần lo lắng Minh Nhi sẽ đối với hắn có vài phần kính trọng." Kì Hủ Thiên ôm người trong lồng ngực, miệng hài hước nói, tuy là vui đùa, nhưng trong đó cũng có vài phần là thật. Từ lúc Minh Nhi gặp Lan Cẩn, liền có cử chỉ thất thố, rồi sau đó hắn biết được nguyên do trong đó, mặc dù không đem chuyện ngày hôm ấy để trong lòng, nhưng luôn sợ Minh Nhi vì nhớ tình bạn cũ sẽ không đối với Lan Cẩn quá mức đề phòng, nếu Lan Cẩn thực sự có mưu đồ, Minh Nhi nói không chừng liền bị hại, hiện giờ nghe Minh Nhi tự thuật chuyện hôm nay đi dò hỏi, hắn mới yên lòng.

"Nguyên nhân chính là hắn quá giống người bạn cũ của Minh Nhi, Minh Nhi đối với hắn liền lại càng không có nửa điểm lưu tình. Nếu hắn thật muốn gây bất lợi cho Thương Hách ..." Ngữ thanh của Kì Minh Nguyệt vẫn bình thường thản nhiên, cũng không thấy có ngữ điệu gì khác, nhưng càng là bình thản nói ra, liền càng làm cho người ta cảm giác thấy sự nguy hiểm trong đó. Biết được Lan Cẩn đã chọc tới cực hạn của Minh Nhi, Kì Hủ Thiên khẽ cười một tiếng, cũng không cảm thấy đồng tình với Lan Cẩn, nhưng lại đối với chuyện Lan Cẩn sẽ có loại kết cục nào sau khi chọc giận Minh Nhi, hắn lại sinh ra mười phần hứng thú.

"Đợi Phụ Hoàng điều tra rõ chân tướng, Minh Nhi liền có thể tùy ý xử trí hắn, hiện giờ trò chơi mới bắt đầu, cứ kệ hắn đi, Minh Nhi không cần vì thế mà thương thân. Nếu là mệt mỏi, liền nghỉ một lát đi, Phụ Hoàng cùng ngươi." Đưa hắn ôm vào trong lòng, nằm xuống nhuyễn tháp, Kì Hủ Thiên ở trên mặt y khẽ hôn một cái, đưa tay đẩy ra vài sợi tóc rối, vỗ về khuôn mặt của Kì Minh Nguyệt, ánh mắt lộ ra mấy mạt vẻ đau lòng. Từ lúc ra cung mặc dù không tính là đã lâu, nhưng mấy ngày liền phát sinh không ít việc, Minh Nhi lại không phải là rất khỏe mạnh, mọi chuyện đều hao tâm tốn sức cân nhắc, băn khoăn mưu đồ của An Dương, cũng vì an nguy của Thương Hách mà ưu tư, Kì Hủ Thiên nhìn Minh Nhi vừa mừng, vừa kiêu ngạo, lại cảm thấy đau lòng không thôi.

Kì Minh Nguyệt cùng cặp mắt kia đối diện, tuy rằng cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng ánh mắt Phụ Hoàng nhìn chăm chú vào hắn như vậy lại làm cho hắn trong lòng ấm áp, có người như thế vì hắn, những chuyện cho là phức tạp này thì có là gì! Hắn nhịn không được hạ xuống đôi mắt đang nhìn chăm chú vào hắn kia một nụ hôn nhẹ, cảm giác cặp mắt hẹp dài kia của Phụ Hoàng hơi hơi khép lại, dưới môi lông mi khẽ rung động, cánh tay đặt ở bên hông của Kì Hủ Thiên càng ôm chặt hơn, Kì Minh Nguyệt phát ra vài tiếng cười khẽ, hắn tiếp tục tại trên cặp mắt liên miên hạ xuống những nụ hôn, trong lồng ngực đang ôm ấp hắn lại phát ra chấn động rất nhỏ, tiếng cười nặng nề rơi xuống bên tai: "Minh nhân thích cặp mắt của Phụ Hoàng, Phụ Hoàng thập phần cao hứng, nhưng còn những nơi khác thì sao, Minh Nhi nặng bên này nhẹ bên kia, Phụ Hoàng chính là chờ đến nóng vội a."

Đang nói đến đây, hai tay đặt ở bên hông bỗng nhiên căng thẳng, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cả thân mình bị áp đảo ở tại tháp thượng, theo sau liền có hơi thở vi nhiệt phất qua khuôn mặt, đôi môi đã bị Phụ Hoàng cấp hôn trụ, nụ hôn tinh mịn không hề lưu cho hắn mảy may hơi thở.

Vừa muốn từ trong miệng Phụ Hoàng đoạt trở về quyền chủ động, lại bỗng nhiên nghe được ngoài cửa có người khẽ gõ cửa nói: "Bẩm báo Tôn Chủ, huyết ảnh đã tới, chờ đợi Tôn Chủ sai phái."

_____ Hết chính văn chương thứ 104_____

105. Chương 105: Biến Cố

Trong khu sân sau biệt viện, Diễm Thanh cung kính đứng ở cạnh cửa, hướng vào bên trong cánh cửa bẩm truyền, câu báo đã nói xong hồi lâu, lại vẫn không thấy bên trong có động tĩnh gì. Biết được hai người vẫn đang ở trong phòng, Diễm Thanh đứng tại chỗ không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đang do dự có lên lên tiếng một lần nữa không, cánh cửa trước mặt đã chậm rãi mở ra, chỉ thấy mạt áo ám tử kia đang tựa vào cạnh cửa, trên khuôn mặt vẫn là bán trương mặt nạ màu vàng kim kia, nhưng không hiểu sao Diễm Thanh vẫn phát hiện từ trên khuôn mặt kia có chút tức giận.

"Thưa Tôn Chủ, thuộc hạ đã chiêu tập đầy đủ huyết ảnh." Không biết đã làm gì khiến Tôn Chủ tức giận, Diễm Thanh chỉ có thể tiếp tục bẩm báo.

"Ân." Miệng tùy ý lên tiếng, Kì Hủ Thiên đối với chuyện hắn gõ cửa không đúng lúc thập phần bất mãn, mới vừa rồi đang muốn tiếp tục thưởng thức tư vị đôi môi của Minh Nhi, lại bị Diễm Thanh sở nhiễu, lúc này vẫn còn có chút tức giận, đối với kẻ đang đứng ở trước cửa, hắn vô luận như thế nào cũng sẽ không có thái độ hòa nhã hơn.

Diễm Thanh chính đang tự cảm thấy kỳ quái, chợt thấy phía sau cửa có một thân ảnh màu trắng đứng ở một bên, đúng là người kia... Hiện giờ vẫn lấy tên là Trình Tử Nghiêu đứng ở bên cạnh Tôn Chủ – hoàng tử của Thương Hách Kì Minh Nguyệt, thấy bộ dáng của y mái tóc dài của vi loạn, đôi môi ửng đỏ, Diễm Thanh sao lại không biết vì sao Tôn Chủ lại tức giận, vội vàng cúi đầu che đi ý cười trong mắt, tiếp tục nói: "Thỉnh Tôn Chủ phân phó."

Kì Minh Nguyệt đứng ở bên cạnh Kì Hủ Thiên, nghe thấy lời nói của Diễm Thanh, biết được là huyết ảnh do Phụ Hoàng triệu hồi đã đến, không khỏi tò mò hỏi: "Huyết ảnh ở đâu? Sao ta không thấy." Trong biệt viện rõ ràng chỉ có một mình Diễm Thanh.

Kì Hủ Thiên nghe hắn hỏi như vậy, khóe môi khẽ cong lên: "Mười hai huyết ảnh nghe lệnh." Giọng nói hơi trầm xuống tựa hồ chỉ là tùy ý, nhưng theo lời nói giống như chỉ là thuận miệng buông ra kia, phía sau Diễm Thanh nhất thời xuất hiện hơn mười hai bóng người áo trắng.

Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào mười hai danh Bạch y nhân đột nhiên hiện thân, kinh dị phát hiện vừa rồi đúng là không có phát giác được hơi thở của mười hai người kia, rõ ràng là ẩn thân ở phụ cận, lại không hề khiến cho hắn chú ý, lúc này tinh tế quan sát, mới phát giác mười h ai người này mỗi người đều không phải là cao thủ tầm thường, không ngờ đã tới được cảnh giới đem hơi thở của bản thân dung nhập vào thiên địa chi cảnh. (ý nói hơi thở dung hòa vào tự nhiên, không thể phát giác)

Kì Hủ Thiên nhìn thấy mười hai người này, vừa lòng gật gật đầu nói: "Cảnh giới trong ngoài Vân Hạo Sơn Trang, chỉ cần gặp người khả nghi, lập tức bắt." An Dương đối với Lan Cẩn sẽ không từ bỏ ý đồ, chắc chắn sẽ liên lụy tới Minh Nhi, Bách Lý Vong Trần từng nói, muốn đem Lan Cẩn cùng người hắn lựa chọn mang về An Dương, tuy nói rằng Minh Nhi sẽ không dễ dàng bị hắn khống chế, nhưng đối với việc này y không thể không đề phòng.

Mười hai Bạch y nhân nghe hắn nói, nhất tề thi lễ, không hề phát ra một lời, đã ở tại chỗ tiêu thất bóng dáng. Mười hai bạch y nhân đột nhiên xuất hiện trong không trung rồi lại đột nhiên biến mất làm cho Kì Minh Nguyệt nhíu mày: "Huyết ảnh khá lắm, cho dù là Vô Hào bất quá cũng chỉ như thế." Trong mắt hắn, Vô Hào đã là cao thủ khó có được, chẳng qua là bởi vì chuyện quá khứ khiến cho hắn đến nay đều không thể thu liễm toàn bộ hơi thở của bản thân, nhưng mười hai huyết ảnh này, xác thực thật sự là đến vô ảnh đi vô tung, cho dù là lúc rời đi cũng không làm cho hắn phát hiện được tia hơi thở biến hóa nào. Nếu là nhắm hai mắt lại, chỉ bằng vào cảm giác, chỉ sợ hắn sẽ nghĩ rằng trước mặt chỉ có một mình Diễm Thanh.

"Ta sẽ phân phó xuống, sau này Minh Nhi nếu có việc gì cần, cứ tùy ý đối với bọn họ hạ lệnh là được." Lần này triệu hồi huyết ảnh, cũng là vì có ý che chở Minh Nhi, phòng việc mà Bách Lý Vong Trần kia đã nói tới. Đưa tay kéo người trước mặt vào trong lòng, hắn hắn khẽ cười một tiếng, ghé vào lỗ tai y nói: "Ảnh vệ không thể tùy ý hiện thân, huyết ảnh có thể thu liễm hơi thở như hư không, nếu thực sự đến lúc có chuyện xảy ra, Phụ Hoàng cũng không phải quá lo lắng cho an nguy của Minh Nhi, nơi này là Thiên Hạ Đại Hội diễn ra việc phụng chủ. Ở trước khi chúng ta rời đi, chắc chắn sẽ có việc phát sinh, Minh Nhi nên biết ngươi đối với Phụ Hoàng trọng yếu như thế nào, tuy nói Phụ Hoàng tin tưởng với khả năng của Minh Nhi sẽ không có việc gì, nhưng có huyết ảnh ở đây, Phụ Hoàng mới có thể càng yên tâm hơn, Minh Nhi nhưng đừng nghĩ là Phụ Hoàng không tin năng lực của ngươi."

Kì Minh Nguyệt nghe được tiếng thì thầm bên tai, gật gật đầu, hắn tự tin vào năng lực của chính mình, nhưng cũng sẽ không mù quáng kiêu ngạo đến mức nghĩ rằng chính mình có thể cùng lực lượng của cả một quốc gia tranh chấp. Mà nay chỗ Lan Cẩn kia đã lộ ra manh mối, lại không biết phía sau hắn còn có kẻ nào khác hay không, mục đích khơi mào thiên hạ phân tranh cũng còn chưa rõ. Bách Lý Vong Trần từng thổ lộ một chút nội tình, nói cho rõ đó là An Dương đang ở một bên như hổ rình mồi. Trước mắt xem ra đúng là thế cục vi diệu, hắn quả thật cũng không chấp nhận bản thân được phép có mảy may sai lầm nào, nếu hắn gặp chuyện không may, còn không biết Phụ Hoàng sẽ như thế nào, đến lúc đó nói không chừng liền thật sự khiến cho thiên hạ đại loạn.

Đưa hai tay ôm lại Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhẹ nhàng cười, cũng nói nhỏ đáp lại y: "Minh nguyệt sao lại không biết ưu tư của Phụ Hoàng, Phụ Hoàng gọi huyết ảnh tới vốn là để bảo vệ ta, mà nay đúng là lúc mấu chốt, quá mấy ngày chúng ta liền phải về cung, trước đó An Dương chắc chắn sinh sự. Ở trước khi Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt biến mất khỏi giang hồ, tất nhiên phải lưu lại một màn trò hay mới được."

Diễm Thanh ở cách đó không xa thấy hai người kia ôm nhau thì thầm, liền cúi mặt xuống, nghĩ đến Viêm Thiến không biết khi nào mới có thể cư xử như thế với hắn, không khỏi ở trong lòng thở dài. Tự ngày ấy biết được thân phận thực sự của Tôn Chủ cùng Trình Tử Nghiêu, Viêm Thiến cử xử với hắn đúng là đã có chút bất đồng với lúc trước, nhưng so sánh với sự thân mật của hai người này vẫn còn kém rất nhiều! Xem ra hắn vẫn cần phải tiếp tục cố gắng mới được.

Trong lúc Diễm Thanh đang nghĩ như vậy, đã thấy một bóng thân ảnh màu tối đang từ xa hướng đi về phía này, đúng là người trong lòng của hắn: "Viêm Thiến! Phát sinh chuyện gì, chẳng lẽ bên trong trang có biến?" Thấy sắc mặt của y không đúng, hiển nhiên là bên trong trang xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Diễm Thanh vội vàng tiến về phía trước hỏi.

Viêm Thiến dừng bước, đứng lại trước mặt Kì Minh Nguyệt, khuôn mặt luôn bình tĩnh như mặt nước lúc này lại khó nén vẻ ngưng trọng: "Ngoài trang xuất hiện không ít người áo xám, tựa hồ là bị người nào đó tra ra chỗ ẩn thân, mới bị lộ hành tung, trước mắt đang cùng một ít bạch y nhân giao đấu, nhưng cúng có một số lượng không hề ít xâm nhập vào bên trong trang, giang hồ đồng đạo còn đang ở bên trong trang chưa đi đang cùng liên thủ đối địch. Lần này người áo xám che mặt hiện thân cũng không ít, không những nhân số đông đảo, mà mỗi người công phu trong tay cũng không kém, đã có không ít người bị bọn họ đả thương."

Kì Minh Nguyệt sắc mặt hơi trầm xuống, bên môi cũng lộ ra một mạt cười nhẹ: "Xem ra đã có kẻ không chịu nổi, vậy thì chúng ta cũng nên cho bọn họ biết, Thương Hách không phải là chỗ mà người An Dương bọn họ có thể tùy ý đến." Miệng mỉm cười, trong mắt lại thoáng hiện lên tia sát khí lạnh băng, miết nhẹ Nỉ Hồ bên hông, hắn đã có chút chờ không kịp đi gặp những kẻ áo xám kia.

Thấy bộ dáng hăm hở muốn đi ra ngoài của hắn, Kì Hủ Thiên khẽ cười một tiếng, bên môi lộ ra vẻ hứng thú rõ ràng, An Dương bỗng nhiên tập kích bất ngờ, nhất định không phải là không có nguyên nhân. "Làm gì sốt ruột như thế, trận trượng lớn như thế chắc chắn phải có ý đồ, chắc chắn lúc sau sẽ càng thêm phấn khích, không cần vội vã tiến ra, cứ thong thả xem bọn chúng đến tột cùng là muốn đùa trò gì."

"Hủ chẳng lẽ là đang lo lắng bọn họ là vì hướng tới ta mà đến?" Mỗi khi có việc xảy ra có liên quan tới hắn, sẽ thấy Phụ Hoàng càng trở nên cẩn thận hơn, nhìn Phạm Hạo cùng Lương Yên đang từ xa xa đi tới, Kì Minh Nguyệt khẽ nhướn mi: "Xem ra không cần chúng ta ra tay, đã có người đem phiền toái này lo liệu rồi." Từ lúc ra cung, tuy là đang ở trong chốn giang hồ, hắn lại ít có dịp ra tay, làm cho hắn cảm giác có chút không thú vị. Thấy bộ dáng của Phạm Hạo cùng với Lương Yên, hiển nhiên là mới trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, có bọn họ, xem ra hắn cũng sẽ không có cơ hội xuất thủ a.

Diễm Thanh, Viêm Thiến thấy Phạm Hạo cùng Lương Yên đang hướng nơi này đi tới, liền khom người thối lui, ở bên trong trang, quan hệ của bọn họ với Ám Hoàng và Thủy Nguyệt công tử vẫn là chuyện bí mật, cũng chỉ có trang chủ Vân Cảnh Hạo mới biết được một ít.

Phạm Hạo cùng Lương Yên từ xa xa đi tới, lau đi vết máu trên thân kiếm, trên mặt Phạm Hạo lộ ra một chút thần sắc nghi hoặc cùng không kiên nhẫn, mở miệng đối bọn họ nói: "Không biết hôm nay có chuyện gì mà những kẻ muốn chết lại đến đây hết lượt này đến lượt khác, trong ngoài Sơn Trang đều rất náo nhiệt, ta thấy Bách Lý Vong Trần kia đã ở bên ngoài trang, lại không biết vì sao chưa từng thấy hắn động thủ, thật giống như bộ dáng của một kẻ bàng quang."

"Vậy ngươi trở về làm chi? Không ở trang ngoại nghênh địch?" Kì Hủ Thiên nhìn hai người đầy người vết máu, cũng có thể đoán được những kẻ chịu chết mà Phạm Hạo nhắc tới đông thế nào, việc hôm nay xảy ra có chút cổ quái, còn có sự xuất hiện của Bách Lý Vong Trần, nếu như y xuất hiện ở bên trong trang, hắn thật ra còn có chuyện muốn hỏi y.

Phạm Hạo thấy hắn ôm lấy Trình Tử Nghiêu tà tựa vào trên khung cửa, bộ dáng vô cùng nhàn nhã kia lại so sánh với một thân chật vật của hắn cùng với Lương Yên hiện giờ, không khỏi nói: "Địch nhân đã tới cửa

vẫn có thể ôm ấp mỹ nhân không chút lo lắng, như vậy cũng chỉ có Ám Hoàng, khí phách như thế thật sự khiến Phạm Hạo ta bội phục a bội phục."

Nghe ngữ thanh của Phạm Hạo mang theo vẻ trào phúng, còn có hai chữ mỹ nhân hắn nói kia, sắc mặt Kì Hủ Thiên trầm xuống. Minh Nhi cũng không phải là nữ tử nhu nhược, vẻ bất phàm chi tư của Minh Nhi hai chữ mỹ nhân kia làm sao xứng. Hai chữ kia lại là từ trong miệng Phạm Hạo nói ra, làm cho hắn càng cảm thấy tức giận hơn, Minh Nhi của hắn như thế nào còn không tới phiên kẻ khác bình luận. Hai chữ mỹ nhân có chứa ý trêu đùa làm cho hắn hơi hơi khép lại ánh mắt nguy hiểm, miệng hừ lạnh một tiếng, mấy người xung quanh nhất thời cảm giác được một cỗ hơi thở áp bách ập tới.

Kì Minh Nguyệt nghe Phạm Hạo gọi hắn như thế cũng không cảm thấy tức giận, hắn đã từ trong lời nói của y đoán được, Phạm Hạo nhất định là vì chuyện ngày đó hắn cùng Phụ Hoàng diễn xưng với Lương Y như vậy mà cố ý gọi hắn như thế, lúc này thấy Phụ Hoàng lộ ra vẻ mặt tức giận, biết y đối với lời nói của Phạm Hạo thập phần khó chịu, không khỏi lắc lắc đầu, hướng vào trong lồng ngực y tiến sát hơn một chút, mới quay sang nói với Phạm Hạo: "Tử nghiêu nhưng thật ra rất bội phục Phạm lâu chủ, nếu sơn trang trong ngoài đều ngộ địch tập kích, vì sao Phạm lâu chủ còn có nhàn hạ như thế, thoải mái đi tới nơi này, chẳng lẽ là đến xin giúp đỡ?"

Mới vừa rồi bị hơi thở áp bách dày đặc kia sở nhiếp, Phạm Hạo cũng là trong lòng cả kinh, lúc này nghe này Thủy Nguyệt công tử chỉ mở miệng nói một câu, lại đột nhiên cảm thấy được áp lực quanh mình giảm nhẹ hẳn, hơi thở khủng bố từ thân ảnh phía trên của người nọ lập tức liền phai nhạt không ít, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, đang muốn trả lời, chợt thấy từ trong một căn phòng khác ở bên cạnh sườn thoát ra một đạo bóng trắng.

"Vô Hào!" Kì Minh Nguyệt cấp gọi một tiếng, đạo bạch ảnh kia liền ngừng bước lên tiếng trả lời, thân ảnh quay lưng về phía mấy người vẫn là vẻ hư vô giống như u hồn, lúc này lại lộ ra một chút sát ý cùng giận dữ, mãnh liệt đến mức không chỉ Kì Minh Nguyệt mà tất cả mọi người đều có thể cảm thấy được tình tự của hắn lúc này.

"Ngươi tính toán làm như thế nào?" Đối với Vô Hào, Kì Minh Nguyệt thản nhiên hỏi. Hắn cũng không tính toán ngăn cản Vô Hào, Bách Lý Vong Trần cùng hắn bất luận từng có quá khứ như thế nào, đều phải do Vô Hào chính mình đi đối mặt giải quyết, hiện giờ Bách Lý Vong Trần đã ở bên ngoài trang, nếu gặp được Vô Hào, biết đâu có thể từ trong miệng hắn hỏi ra nguyên nhân lần này vì sao mà đến.

"Sát." Ngữ thanh lạnh lẽo, theo câu hỏi của Kì Minh Nguyệt, đáp lại chỉ có một chữ trả lời. Một chữ sát kia hòa vào trong gió trở nên cực kì thanh nhẹ, lại giống như thoáng chốc ở trong thiên địa bày ra sát ý đầy trời, theo một chữ kia nói ra, thân ảnh của Vô Hào giống như lại nhiều thêm vài phần cảm giác hư vô, khí chất quỷ mị giống như người áo xám kia đã càng lúc càng dày.

"Giết ai? Vì sao giết? Giết xong rồi thì như thế nào? Ngươi có từng nghĩ tới?" Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Vô Hào, trong mắt khó nén vẻ lo lắng, Vô Hào nếu giết Bách Lý Vong Trần, chắc chắn hối hận. Hắn đã nhìn ra ảnh hưởng của Bách Lý Vong Trần đối với Vô Hào, nếu Bách Lý Vong Trần chết ở trong tay Vô Hào, chỉ sợ Vô Hào kiếp này chỉ có thể giống như một cái xác không hồn mà sống, tái không thể nào khôi phục được tình cảm nhân loại thông thường.

Con rối mất đi linh hồn liền thật sự chỉ có thể là con rối, nếu Vô Hào giết Bách Lý, liền tương đương giết chính mình.

"Hắn nếu muốn giết ngươi. Ta liền giết hắn. Ngươi là chủ của ta."

Theo một câu nói này của y, Kì Minh Nguyệt ánh mắt chợt lóe, Vô Hào mặc dù không nói nhiều lắm, cũng không có khí chất của một người bình thường, nhưng đối chính mình lại rất là trung tâm, hoặc là nói, hắn bị huấn luyện thành như thế, hắn thuộc về ai, liền trung tâm cùng người đó. Nhớ lại lúc trước là vì Cảnh Hoàng trước hạ lệnh hắn phải nghe theo lệnh của chính mình, lúc sau đó Vô Hào mới có thể không nhìn đến mệnh lệnh của Cảnh Hoàng, khiến cho hắn có cơ hội lấy mạng Cảnh Hoàng, rồi sau đó theo thời gian trôi qua, Vô Hào đi theo hắn lâu ngày, mới dần dần hiện ra chút bộ dáng của người sống, cũng không nghĩ đến ở nơi này gặp gỡ Bách Lý Vong Trần lại liên lụy khiến cho nhiều chuyện xảy ra như thế.

"Một khi đã như vậy, nghe lệnh của ta, không thể giết hắn. Ngươi nếu muốn giết, liền hướng về phía những

kẻ che mặt kia, Bách Lý Vong Trần còn hữu dụng với ta, không thể vọng động. Nhớ rõ chưa?" Kì Minh Nguyệt đối với Vô Hào phân phó như thế, nói dứt lời, liền thấy bóng trắng như u hồng kia khẽ gật đầu: "Rõ." Nhoáng lên một cái thân ảnh đó đã biến mất ở trước mắt mọi người. Kì Minh Nguyệt lại phát giác ra Vô Hào sau khi nghe hắn hạ lệnh như thế, tựa hồ trong khoảng khắc tâm thần buông lòng, không cần đối mặt với Bách Lý Vong Trần, cũng làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ là lúc nãy Vô Hào chưa nhận được lệnh đã liền tự mình thỉnh chiến, trong đó có phải là cũng có ý muốn gặp Bách Lý Vong Trần hay không? Một bên muốn trốn tránh, một bên lại đem Bách Lý Vong Trần vướng bận trong lòng, quá khứ giữa Vô Hào cùng với Bách Lý đến tột cùng là như thế nào, chỉ sợ phải chờ Bách Lý Vong Trần nói ra, mới có thể biết được tột cùng sâu xa trong đó.

Thấy ánh mắt của Minh Nhi thủy chung nhìn chăm chú vào thân ảnh đã Vô Hào rời đi, lường trước hắn nhất định là vì chuyện Vô Hào cùng Bách Lý Vong Trần giao chiến mà không yên lòng, Kì Hủ Thiên thoáng buông hắn ra, đối hắn nói: "Ngươi nếu muốn đi, chúng ta liền đi xem, có Vô Hào ở đó, không chừng còn có thể từ trong miệng Bách Lý Vong Trần hỏi ra một số việc." Xuất trận lớn như vậy, không có khả năng chỉ là vì dẫn Vô Hào ra, Bách Lý Vong Trần nhất định biết nguyên nhân trong đó.

Kì Minh Nguyệt cũng đang có chủ ý này, tuy nói Vô Hào sẽ không trái lệnh, nhưng hắn vẫn là muốn ở bên nhìn thấy mới có thể yên tâm. Nhớ tới bộ dáng lần trước của Vô Hào, hắn cảm thấy nên hướng Bách Lý Vong Trần đem nội tình trong đó hỏi cho rõ ràng.

Phạm Hạo thấy hai người kia đang muốn hướng về phía trang ngoại mà đi, vội vàng đuổi theo: "Chậm đã! Không chỉ ở ngoài trang, trước mắt bên trong trang cũng xảy ra chuyện, ta cũng là vì chuyện này mà đến đây. Việc Lan Cẩn phụng chủ đã sớm có kết quả, nhưng lúc này vị ở Lăng Hi Các kia không biết đã thuyết phục Lan Cẩn như thế nào, đúng là tính toán muốn đổi sang phụng hắn làm chủ, không Thủy Nguyệt công tử tính toán như thế nào?"

_____ Hết chính văn chương 105 _____

106. Chương 106: Trêu Đùa

Lăng Hi Các? Kì Minh Nguyệt dừng bước lại, ánh mắt khó hiểu hướng về phía Phạm Hạo, Phạm Hạo còn chưa kịp giải thích liền đã nghe đực bên tai truyền đến tiếng cười lanh, nghe ra trong tiếng cười của Phụ Hoàng có ý khinh thường, Kì Minh Nguyệt lại càng thấy nghi hoặc, mở miệng hỏi: "Lăng Hi Các tới? Là ai?"

Phạm Hạo thấy hắn hỏi như vậy hiển nhiên là không biết rõ sự việc năm đó rồi. Y khoanh tay trước ngực nhún vai, vẻ trịnh trọng lúc này đã không thấy đâu mà thay vào đó là vẻ mặt chế nhạo: "Xem ra Tôn Chủ đại nhân còn chưa nói cho Thủy Nguyệt công tử nghe a! Còn nhớ năm xưa … Lăng Hi Các Thiếu Các Chủ Duẫn Thiên Dật kia, cũng là yêu sủng bên ngừi nào đó a, mặc dù không thể so với Thủy Nguyệt công tử bây giờ, nhưng ở trong chốn giang hồ cũng nổi danh không ít người biết a, khi đó …"

Y còn chưa kịp nói xong, bỗng nhiên cảm thấy một đợt áp bách cùng sát ý lạnh như băng ụp tới khiến y cảnh giác, còn chưa kịp phản ứng đã thấy trên mặt một trận đau rát, trước mắt có ánh huyết quang xẹt qua, đợi đến lúc có thể phản ứng trên mặt y đã có máu tươi không ngừng rơi xuống. Lấy khả năng của y mà lại không hề thấy rõ người nọ ra tay từ khi nào! Lúc này đối mặt với khuôn mặt dưới lớp mặt nạ vàng lóng lánh kia, còn có cặp mắt lộ ra khí thế âm hàn quỷ mị khiến y há miệng thở dốc, chung quy cũng không dám mở miệng nói tiếp. Vốn là có ý định trêu đùa một phen, muốn nhìn Thủy Nguyệt công tử đang ở bên cạnh người nọ sẽ có loại phản ứng nào với sự việc năm xưa, không ngờ còn chưa thấy được Trình Tử Nghiêu phản ứng như thế nào, người nọ đã lại bị hắn chọc giận! Nếu thật sự chỉ là bởi vậy mà mất đi tính mạng, kia chính mình đúng thật là bị chết oan uổng.

Khóe môi mang theo độ cung cùng sự tàn khốc rõ ràng lạnh như băng, Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng, liếc liếc mắt về phía Phạm Hạo đang ngậm miệng không dám nói, bàn tay đặt ở bên hông của Kì Minh Nguyệt

lại càng ôm chặt hơn một chút: "Nếu có kẻ nào quản không tốt miệng của mình, Bản Tôn cũng không ngại giúp hắn thể nghiệm một chút phương pháp một đao nhớ mãi, cũng miễn cho sau này lại quên đi hình phạt hôm nay." Minh Nhi của hắn đâu phải những kẻ đó có thể so sánh được, bọn chúng vốn chỉ là đồ chơi để tiêu khiển, cho dù có sủng ái như thế nào, cũng chỉ là hưng trí nhất thời mà thôi, Phạm Hạo lại dám mở miệng nói năng không cố kị, nhắc tới chuyện năm đó khiến cho hắn tức giận. Rồi sau đó không ngờ lại còn dám đánh đồng Minh Nhi cùng những kẻ đó, khiến hắn không thể không cho y chút giáo huấn.

Mới vừa rồi Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy bên cạnh có chưởng phong xẹt qua, trên mặt Phạm Hạo liền có hơn một vết thương thật sâu, làm sao còn không biết lời nói của Phạm Hạo đã chọc giận Phụ Hoàng, hiển nhiên Phụ Hoàng không muốn để cho hắn biết được việc năm đó, nhưng từ trong miệng Phạm Hạo, hắn đã nghe ra người này nhất định là sủng thị năm xưa của Phụ Hoàng, nghĩ đến quá khứ đã qua nhiều năm như thế mà người nọ vẫn đối với Phụ Hoàng chấp nhất như thế, có thể tìm đến tận nơi này, còn muốn đoạt được Lan Cẩn, nguyên nhân vì sao muốn cùng hắn tranh chấp Lan Cẩn, kẻ đó lại lưu giữ tâm tư như thế nào, vô luận là ai cũng có thể đoán được vài phần. Nghĩ đến này đó, hắn nhịn không được trong miệng phát ra một tiếng cười khẽ, hướng người bên cạnh hơi hơi nhướn mày, mâu mầu lạnh lùng nói::Ám Hoàng quả nhiên không có chỗ nào là không phong lưu, mặc kệ là ở đâu đều có người ái mộ theo đuổi khiến Tử Nghiêu rất hâm mộ."

Biết Minh Nhi đã thực sự để ý đến sự có mặt của người này, Kì Hủ Thiên cố gắng kìm sự tức giận trong lòng: "Người khác ái mộ như thế nào, người ta muốn cũng chỉ có một, người ta cần hiện giờ đã ở bên cạnh ta, lại làm sao còn quản được những kẻ khác, nếu việc này làm cho Tử Nghiêu tức giận, ta liền sai người giết hắn được chứ?" Trong mắt hàm chứa ý cười, miệng thốt ra câu nói nhẹ tênh, trong lời nói không mang theo chút sát ý, tựa hồ chỉ là vài lời vui đùa, nhưng tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe ra trong lời nói kia của hắn không phải là vui đùa.

Phạm Hạo cùng Lương Yên bị lời nói tùy ý kia của hắn khiến cho kinh hãi, Lăng Hi Các hiện nay mặc dù đã xuống dốc, không còn mấy tiếng tăm trong chốn giang hồ, nhưng dù sao cũng vẫn là một danh gia võ lâm danh môn. Ngày trước Duẫn Thiên Dật chọc giận Ám Hoàng sở dĩ chưa chết mà chỉ bị phế đi võ công, nói vậy cũng là vì thân phận của hắn. Hiện giờ lại chỉ vì một câu nói của Thủy Nguyệt công tử, người nọ lại có ý muốn lấy mạng Duẫn Thiên Dật, hiển nhiên là cũng chẳng đem Lăng Hi Các để vào mắt, cũng không chút nào để ý hành động này của y sẽ khơi mào lên song gió giang hồ như thế nào. Đến lúc này, Trình Tử Nghiêu rốt cuộc có địa vị như thế nào trong long người nọ, quả thực đã làm cho người ta không dám nghĩ tới.

Hai người mặc dù sớm biết Thủy Nguyệt công tử rất được sủng ái, đến tận lúc này cũng mới hiểu được một chữ "sủng" kia đã không thể hoàn toàn nói rõ quan hệ giữa ai người bọn họ. Nếu nói là "sủng" không bằng nói còn có dung túng, trừ bỏ sủng túng ra, lại còn mang theo tình yêu. Nhờ có Trình Tử Nghiêu mà làm cho người ta kiến thức được người nọ hóa ra cũng sẽ có cảm tình, khiến cho hai người không khỏi có chút kinh hãi, lần thứ hai hướng về phía thân ảnh oánh bạch nhìn lại.

Kì Minh Nguyệt nghe được lời Kì Hủ Thiên nói, sự tức giận lúc trước cũng đã tan đi, biết đó là chuyện xảy ra trước khi hắn xuất hiện, mặc dù trong long vì Duẫn Thiên Dật kia mà sinh ra cảm giác hờn giận, nhưng hắn sao có thể vì chuyện đó mà muốn Phụ Hoàng lấy đi tính mạng của Duẫn Thiên Dật Nếu là như vậy thì cũng quá đơn giản rồi! Duẫn Thiên Dật nếu muốn cùng hắn tranh chấp, hắn sẽ cho kẻ đó toại nguyện … Đôi mắt trong như mặc thủy thu liễm lại, che lại vẻ lạnh như băng lưu chuyển trong đó, bên môi nâng lên một nụ cười nhẹ, ánh mắt chuyển tới Kì Hủ Thiên ngẩng đầu nói: "Tuy nói Tử Nghiêu đối với khả năng của Lan Cẩn không hề có hứng thú, nhưng có người muốn tranh, ta tất nhiên cũng không thể làm cho người ta thất vọng, hắn muốn làm như thế nào ta sẽ theo tới cùng, dù sao cũng đang nhàm chán, tiện lợi tiêu khiển một chút cũng hay."

Nghe Minh Nhi nói như vậy, làm sao còn không biết y đã có tâm muốn gặp kẻ hắn đã sớm quên mất bộ dáng kia, Kì Hủ Thiên khẽ cười một tiếng, ở bên môi y khẽ hôn một cái, trả lời: "Đã là như thế, cứ tùy tiện xem diễn thôi, xem hắn muốn làm như thế nào, nếu là cảm tháy không thú vị, chúng ta lại đi ra ngoài trang ngoại xem bọn người áo xám được không?"

Kì Minh Nguyệt mang theo vài phần giảo hoạt lắc lắc đầu: "Tử Nghiêu nghĩ muốn biết, người nọ có phải thật sự vì ta mà đến không, nếu Hủ cũng xuất hiện, chỉ sợ sẽ thiếu mất vài phần thú vị." Nếu là Phụ Hoàng

cùng đi, bận tâm đến phản ứng của Phụ Hoàng, Duẫn Thiên Dật kia sẽ có vài phần thu liễm, như vậy liền thiếu lạc thú, đã muốn xem diễn, hiển nhiên phải đê cho nhân tự do phát huy mới được: "Không bằng Hủ đi trước ra ngoài trang ngoại nhìn xem Vô Hào cùng Bách Lý Vong Trần kia, ta tự mình đi tiền sảnh nhìn một cái, xem Duẫn Thiên Dật kia làm thế nào làm cho Lan Cẩn đồng ý đổi chủ." Lan Cẩn đổi chủ là chuyện hắn mong muốn, nhưng hắn lại quyết sẽ không cho Duẫn Thiên Dật kia toại nguyện, trong lòng kẻ đó có tính toán gì, hiển nhiên hắn cũng có thể đoán được vài phần. Hắn chỉ là có chút tò mò, Lan Cẩn như thế nào lại đáp ứng để cho kẻ đó cùng mình tranh chấp?! Nghĩ đến, chỉ sợ là vì lời nói kia của mình, không muốn cướp lấy thiên hạ, khiến cho Lan Cẩn dùng chính sách lạt mềm buộc chặt để diễn trò.

Kì Hủ Thiên thấy thần sắc trên mặt hắn, biết hắn đã quyết ý như thế, Minh Nhi xưa nay rất có chủ kiến, nếu hắn đã quyết định muốn một mình đi gặp Duẫn Thiên Dật kia, y cũng không ngăn trở được. Chỉ có thể đưa hắn ôm vào trong lòng, vỗ về mái tóc của hắn, nhẹ giọng nói: "Xem ra chỉ có thể phân ra tiến hành rồi, tuy chỉ là trong chốc lát, nhưng không có ta ở bên cạnh, ngươi cũng phải cẩn thận." Lường trước Duẫn Thiên Dật không có khả năng ra tay với Minh Nhi, nhưng nếu không dặn dò thêm vài câu như thế, hắn sợ Minh Nhi lại nhất thời thất thần như lần trước, lại có cái gì sơ suất xảy ra, nên hắn phải đa tâm dặn dò cẩn thận thêm một chút

"Hủ cứ yên tâm, Tử Nghiêu đâu phải người hắn có thể tùy ý xếp đặt a." Nhìn thấy trong mắt Kì Hủ Thiên vẻ thân thiết quan tâm như thế, hắn cũng đáp lại một ánh mắt trấn an, lập tức đưa một tay lên xoa khuôn mặt của Phụ Hoàng, khóe môi nâng lên, cười khẽ tiếp tục nói: "Là hắn tự mình tìm tới cửa, Tử Nghiêu há có thể khiến cho hắn thất vọng ra về, ta ngay lập tức sẽ cho hắn biết, Hủ đã là người của ta, không phải người mà hắn có thể mơ ước." Bêm trong đôi mắt lóe lên, mang theo ý cười, nhưng cũng chứa sự tàn khốc lạnh như băng, người đã thuộc về hắn thì không một kẻ nào được phép sinh ra ý niệm với người đó, cho dù người nọ đối với Phụ Hoàng có ái mộ si tình như thế nào, hắn cũng sẽ khiến cho y biết được cả cuộc đời này hắn cũng vô vọng với ý muốn tái thân cận Phụ Hoàng

Nghe Kì Minh Nguyệt nói ra những lời này, lại nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn, Kì Hủ Thiên không khỏi lộ ra ý cười rõ ràng, những lời này của Minh Nhi rõ ràng mang theo ý tuyên cáo bá đạo, hiển nhiên là cũng không cho phép kẻ khác đối với mình sinh ra tình niệm, điều này khiến cho trong lòng y nổi lên cảm giác sung sướng thỏa mãn, cao giọng cười ha hả.

Kì Minh Nguyệt nghe được tiếng cười, biết là lời nói mới vừa rồi khiến cho Phụ Hoàng rất là vừa lòng, bất giác hàm chứa ý cười, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, quay đầu nhìn thoáng qua Phạm Hạo cùng Lương Yên đang đứng ngốc lăng nhìn hai người bọn họ, trong mắt hiện lên vẻ cổ quái trước những gì vừa chứng kiến, khiến hắn bất giác lược lược hồi tưởng một chút, rồi mới giật mình nhớ tới lời nói vừa rồi có nhắc tới chuyện Phụ Hoàng là người của hắn, lại thêm vô tình để cho hai người họ nhìn thấy cử chỉ thân mật của hắn cùng Phụ Hoàng, có vẻ đã làm cho hai người họ hiểu lầm, lúc trước không để ý, lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, nhìn vẻ mặt của hai người còn đang đông cứng lại khiến Kì Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kì Hủ Thiên vốn là không đem Phạm Hạo cùng Lương Yên đặt ở trong mắt, không coi ai ra gì cười hết sức thoải mái, sau đó một tay ôm lấy Kì Minh Nguyệt kéo vào trong ngực, trong mắt ý cười chưa giảm, vỗ về khuôn mặt trong lồng ngực nói: "Hay cho câu không thể mơ ước, câu nói bá đạo như thế, lại thực làm cho ta vui vẻ, xem ra càng cần phải tưởng thưởng một phen mới được." Theo ngữ thanh trầm thấp dần hạ xuống, hắn cúi người hôn lên môi Minh Nhi, Kì Minh Nguyệt vốn cũng chẳng để ý gì đến ánh mắt của kẻ khác, lúc này thấy Phụ Hoàng vui sướng, liền cũng tùy vào y, tựa hoàn toàn vào cổ y, cười khẽ mở miệng ra, cùng chiếc lưỡi của Phụ Hoàng dây dưa một phen.

Hai người giống như ở chỗ không người ôm nhau dây dưa quấn quýt làm cho Phạm Hạo cùng Lương Yên lần thứ hai kinh ngạc với tính cách cuồng ngạo của hai người, mặc dù biết Ám Hoàng cốn là người làm việc không cố kị gì, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên, lại thêm những lời Trình Tử Nghiêu vừa nói, cùng những gì nhìn thấy lúc trước – nhìn thấy những dấu vết kéo dài từ trên cổ của n gười cuồng ngạo kia, làm cho hai người không khỏi lien tưởng đến một chuyện có vẻ không tưởng (Htran: Cóa ai bít 2 ngừi nì lien tưởng tới cái gì chưa … hắc hắc …)

Chưa hề bận tâm còn có những người khác đang ở đây, Kì Minh Nguyệt ôm chặt lấy cánh tay đang vây quanh mình, tùy ý chiếc lưỡi của Phụ Hoàng dây dưa cùng mình, trêu chọc phản ứng của hắn, bỗng nhiên phần lợi phía trên bị nhẹ nhàng đảo qua, giống như lông chim nhẹ phe phẩy mềm mại chạm qua dẫn tới

một trận kinh dương, lại cảm giác bàn tay khẽ vuốt ở thất lưng hắn gia tăng thêm lực đạo, chỗ tiếp xúc dưới thân cảm nhận rõ sự cứng rắn làm cho hắn trong lòng cũng nhộn nhạo lên, nhịn không được khinh thở hổn hển một tiếng, lại phát giác Phụ Hoàng không hề thu liễm, mà càng trở lên bá đạo hơn bắt đầu cướp lấy hơi thở của hắn, làm cho hắn chỉ có thể thở gấp lien tục đón nhận rồi bị cuốn theo.

Phạm Hạo cùng Lương Yên ở bên cạnh đã sớm trở nên thất thần, nhìn thấy hai người kia giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ, cứ thế ủng hôn, ngay cả cử chỉ thân mật rất nhỏ kia ở trong mắt những kẻ tập võ như bọn họ cũng đều thấy hết sức rõ ràng, một màn trước mắt khiến cho họ á khẩu, đã quên mất bản thân muốn nói cái gì hoặc là nên cáo từ mà đi. Hai người cứ thế đứng ở một bên, mang theo chút tò mò, muốn nhìn xem tiếp sau họ còn có thể làm những gì (Htran: á á á 2 anh nì mún xem phim sống nà, mún nhìn cảnh anh Thiên nèm dưới nà, hắc hắc hắc … tò mò hơn cả ta hô hô…)

Kì Minh Nguyệt mới được Kì Hủ Thiên thả lỏng buông ra một chút, một bên nhẹ thở gấp, dư quang ở khóe mắt liền vô tình nhìn thấy vẻ mặt của hai người kia. Nhớ lại Phạm Hạo cố ý nói ra chuyện Duẫn Thiên Dật kia chắc chắn là để nhìn phản ứng của hắn, có tâm ý muốn trêu đùa, lúc này lại nhìn thấy cử chỉ vô cùng thân thiết của hắn cùng Phụ Hoàng trong mắt y lại khó nén vẻ hứng thú cùng tò mò, khiến hắn không khỏi cười thầm một tiếng. Cử chỉ vô cùng thân thiết của hắn cùng Phụ Hoàng tất nhiên không thể dễ dàng để cho họ nhìn như thế, ánh mắt chợt lóe, trong đôi mắt hắn đã hiện ra một chút giảo hoạt, nhớ tới chuyện hai người kia có thể hiểu lầm, hắn bèn liếm liếm môi, ngay lập tức sau đó khóe môi khẽ nhếch lên, đột nhiên đem thân ảnh y bào màu tím kia áp vào thân cây phía sau: "Đây là hồi lễ." Nói xong liền ngậm lấy cặp môi bạc kia.

Phạm Hạo cùng Lương Yên nhìn thấy Trình Tử Nghiêu đúng là đem kia người quỷ bí tà tứ, ngạo thị giang hồ kia áp đảo ở trên cây, không khỏi hai mắt trợn to, chỉ thấy người ngạo nghễ bừa bãi kia thế nhưng cũng không hề cự tuyệt, cũng đem Trình Tử Nghiêu ôm ở trên thắt lưng hắn, để cho hắn hôn môi, theo góc độ chỗ bọn họ đang đứng có thể nhìn thấy rõ ràng Trình Tử Nghiêu "hồi lễ" như thế nào, liền ngay cả cử chỉ khẽ vuốt ve trước đó cũng chưa từng bỏ qua, nhìn bàn tay trắng nõn đặt trên mông của Ám Hoàng – kẻ mà người trong giang hồ nghe danh là biến sắc kia, hai người rốt cuộc nhịn không được mà khẽ hô lên một tiếng. (há há há …* lăn bò ra cười* Bé Nguyệt thật là pro quá đi há há há …)

Kì Minh Nguyệt nghe thấy phản ứng của hai người, dời cánh môi ra, bàn tay ở bên hông của Kì Hủ Thiên khẽ vuốt, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Hủ vẫn mỹ vị như vậy a." Nói xong, cánh môi lại đặt vào trong vạt áo của Kì Hủ Thiên, để lại một hôn ấn ở trên đó, rồi mới gật gật đầu vừa lòng. Phụ Hoàng rất thích ở trên người hắn lưu lại ký hiệu, hắn tất nhiên cũng muốn đáp lễ lại như vậy, để cho người khác nhìn cho rõ ràng, cũng miễn cho có kẻ nào đó lại nổi lên ý niệm không nên có trong đầu.

Nhìn lướt qua Phạm Hạo cùng Lương Yên, hắn nâng khóe môi khẽ cười một tiếng, mới đón nhận cặp mắt thâm thúy đang mỉm cười kia: "Ở tiền thính nói vậy trò hay chắc đã trình diễn rồi, để tránh cho người khác phải chờ đợi nóng nảy, Tử Nghiêu đi gặp họ đây, Hủ ra phía ngoài trang cũng phải cẩn thận một chút." Tuy nói những kẻ An Dương cử tới số lượng cũng không ít, nhưng có mười hai huyết ảnh ở đó, nói vậy chắc cũng sẽ không có chuyện gì, huống chi đối với năng lực của Phụ Hoàng hắn còn chưa bao giờ cảm thấy hoài nghi.

"Đi thôi, nếu có bất cứ kẻ nào chọc giận Tử Nghiêu, bất luận hắn là ai, môn phái ra sao, không cần nương tay, cứ tùy ý giết đi, tóm lại Tử Nghiêu chớ làm cho chính mình chịu nửa điểm ủy khuất." Sau khi buông lại lời nói có chút ám chỉ, Kì Hủ Thiên đem người trước mặt ôm vào trong lòng, ở trên môi y khẽ hôn một cái rồi mới thả cho hắn rời đi.

Nhìn thấy mạt thân ảnh màu trắng kia dần dần đi xa, Phạm Hạo cùng Lương Yên cũng vẫn chưa phục hồi được tinh thần, lại nghe thấy người đang dựa vào thân cây kia nặng nề cười một tiếng.

Lúc này Kì Hủ Thiên mới nhìn thấy biểu tình của Phạm Hạo cùng Lương Yên, như thế nào còn không biết vì sao vừa rồi Minh Nhi lại có cử chỉ như thế, nói vậy nhất định là vì cử chỉ cố ý của Phạm Hạo trước đó đã làm cho hắn trong lòng sinh hờn giận, thêm chuyện người của Lăng Hi Các kia xuất hiện lại không thể sinh khí với mình, liền giận chó đánh mèo với người khác, nhất là những lời Phạm Hạo cố ý nói đó càng làm cho Minh Nhi muốn hồi báo một phen, mà nay nhìn thấy biểu tình của hai người kia, hiển nhiên là đã bị Minh Nhi trêu đùa, có loại hiểu lầm nào đó. Đối với chuyện này hắn cũng không tính toán giải thích với bọn họ, Minh Nhi cùng hắn như thế nào vốn không có quan hệ gì với những kẻ khác, muốn nghĩ như thế nào là việc

của bọn họ. Nhưng thật ra Minh Nhi cũng khó có được biểu hiện ra để ý như thế, không muốn cho kẻ khác có lien hệ gì với mình, làm cho y trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Mỉm cười đối với Phạm Hạo và Lương Yên đang đứng sững trước mặt nói một câu: "Tự nhiên" rồi liền thả ống tay áo chắp tay sau lưng, hướng về phía trang ngoại bước đi.

Nhìn thấy hai người lần lượt rời đi, Phạm Hạo cùng Lương Yên vẫn đứng ở chỗ cũ, còn có chút thất thần chưa thể hoàn hồn. Lương Yên đứng bên cạnh, bỗng nhiên nhìn thấy mặt Phạm Hạo vẫn còn chảy máu, vội vàng lấy ra một chiếc khăn tay, đặt trên mặt của Phạm Hạo. Vốn hai người một người thân là Hỏa Sát Lâu lâu chủ, một người là tả thị vệ, cử chỉ này cũng không có chỗ nào không ổn, nhưng từ lần trước sau khi Phạm Hạo nói muốn triệt bỏ chức tả thị vệ của Lương Yên, nhưng lại chưa hề cho Lương Yên rời đi, vẫn mang hắn giữ ở bên người như cũ, lúc này cử chỉ của Lương Yên đã không còn xem là làm theo chức trách nữa, đến lúc này, trong lòng hai người đều sinh ra một chút cảm giác vi diệu. Lại không biết vì sao lại liên tưởng tới cử chỉ thân mật của hai người kia vừa chứng kiến thấy lúc trước, thái độ của hai người liền trở nên có chút không được tự nhiên.

Phạm Hạo ho nhẹ một tiếng, tiếp lấy chiếc khăn kia, miệng nói: "Một chút tiểu thương thôi, kệ nó đi." Nói xong, liền quay người hướng về phía trước bước vội đi, đi được vài bước, mới quay lại nhìn về phía người đang đứng ở phía sau còn chưa kịp đi theo kia, nhẹ chậc lưỡi một tiếng: "Còn không mau đuổi theo."

"Vâng" Lương Yên đáp lại, vội vàng theo đi lên, nhìn thấy chiếc khăn kia được cất vào trong ngực của người nào đó, ánh mắt chợt lóe, vẫn cúi đầu đi theo phía sau, ánh mắt lại hiện ra ý cười.

_____ Hết chính văn chương thứ 106_____

107. Chương 107: Ám Tranh

Thông qua hành lang gấp khúc thông đến tiền thính, liền có thể nhìn thấy thân ảnh của hai người đang đứng đối diện nhau, đứng thẳng bất động, cái bóng của hai người họa thành một vệt dài trên mặt đất. Đối diện hồi lâu, một người trong số đó mới mở miệng, lời nói lại mang theo ý uy hiếp: "Lan công tử cũng đừng quên đã đáp ứng ta chuyện gì, chốc nữa nhớ đừng nói không giữ lời đấy."

Lan Cẩn hì hì cười, khoát tay áo, "Thiếu Các Chủ lo lắng quá nhiều rồi, Lan Cẩn chỉ là kẻ nhát gan sợ chết, ngươi nắm được người có thể giải cổ độc ở trong tay, ta sao lại dám mạo hiểm đối mặt với nguy hiểm bị cổ độc phát tác mà hủy đi hứa hẹn lúc trước chứ. Lại càng không nói tới, yêu cầu của Thiếu các chủ cũng không có gì quá phận, chẳng qua là muốn Lan Cẩn xem xét lại việc phụng chủ mà thôi, cũng không lấy việc đó mà áp chế Lan Cẩn phải tức khắc tuyên bố đổi chủ, Lan Cẩn quả thật đã cảm tạ vạn phần, dù sao người thân ở trong giang hồ, chữ tín cần phải được coi trọng hàng đầu, nếu Lan Cẩn nói không giữ lời, còn nói gì đến chuyện tương trợ người cướp lấy thiên hạ." Nói tới đây, hắn cười đến nheo lại ánh mắt, vừa đánh giá Duẫn Thiên Dật vừa nói: "Chỉ là Lan Cẩn không ngờ tới, Thiếu Các Chủ cũng là người có ý chí lớn a, lại có tâm muốn cướp lấy thiên hạ?"

Duẫn Thiên Dật hừ lạnh một tiếng, "Chuyện đó cùng ngươi vô can, đến lúc đó ngươi chỉ cần để ý ra để mục khảo cứu là được, ta cùng với Trình Tử Nghiêu đến tột cùng là người nào thích hợp hơn, cầm kỳ thi họa, võ học binh pháp, cơ quan trận đồ, đều có thể tùy ý, Thiên Dật mặc dù không dám nói mọi thứ tinh thông, nhưng nếu muốn đem tài so sánh cùng kẻ khác, nói vậy cũng đã là dư dả." Những năm gần đây, bởi vì võ công bị phế, hắn liền đem thời gian dùng vào việc nghiên cứu đủ thứ trên, mặc dù vũ kỹ (võ học)không đủ để tự bảo vệ mình, những sở học khác của hắn cũng có thể khiến cho hắn có thể đứng vững trong chốn giang hồ. Trình Tử Nghiêu kia chẳng qua chỉ là am hiểu Thiên Âm mà thôi, trừ bỏ âm luật thì còn có cái gì mà dựa vào chứ? Vì muốn làm cho Lan Cẩn cam tâm tình nguyện chọn hắn để phụng chủ, hắn tất nhiên phải xuất ra thực học, trong lòng hắn cảm thấy Lan Cẩn có tài mà chẳng có trí khiến hắn xem nhẹ, sau này lúc cần dùng y, tài bảo của y có thể đắc lực là được rồi.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho hắn cũng chưa thực sự hạ cổ trên người Lan Cẩn, người áo xám kia tuy rằng cho hắn không ít cổ vật kịch độc, nhưng nếu tự tiện đem dùng, đến lúc bị phát hiện, lấy thân phận của hắn, chắc chắn sẽ có người đoán ra hắn cùng với mật sử của An Dương có liên hệ. Đợi đến lúc hắn có được Lan Cẩn, có thể dựa vào tài bảo của hắn, người An Dương đã hứa tương trợ hắn đoạt vị trí minh chủ, rồi sau đó, hắn liền nắm trong tay cả giang hồ, đến lúc đó, "người nọ" nhất định sẽ đến tìm hắn…… Tôn chủ của hắn a, tới lúc đó, sẽ đối với hắn như thế nào a, là sẽ hối hận vì ngày đó đã nổi giận với hắn? Hay vẫn sẽ nổi giận một phen, uy hiếp hắn phải tương trợ y cướp lấy thiên hạ?

Kết quả như thế nào, sẽ biết rất nhanh thôi, chỉ cần có được Lan Cẩn…… Che dấu sự chờ mong hưng phấn ở đáy lòng, hắn đón nhận cặp mắt luôn hàm chứa ý cười kia, đối với Lan Cẩn người này, lại tăng thêm vài phần cảm giác khó hiểu. Trên thực tế, hắn vốn tưởng rằng phải tốn một phen võ mồm mới có thể khiến cho y đồng ý ở trước mặt mọi người tuyên bố chuyện tái chọn lại chủ, nhưng bây giờ xem ra, Lan Cẩn thật đúng là kẻ thức thời. Hôm nay nếu thành công, hắn liền muốn cho người trong giang hồ cùng chứng kiến, Thủy Nguyệt công tử Trình Tử Nghiêu bại dưới tay Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật hắn, khiến cho tất cả mọi người biết được Duẫn Thiên Dật hắn đã không còn là kẻ năm đó bị phế đi võ công chật vật quay về Lăng Hi Các!

Lan Cẩn đứng ở trước mặt hắn, hơi hơi nghiêng đầu, vẻ mặt vẫn như cũ mang theo vẻ vui cười, trên mặt cũng không có một chút biểu hiện sợ hãi lo lắng do bị uy hiếp nào, cũng không hề có nửa điểm vẻ khó xử, bên trong ánh mắt tươi cười giảo hoạt như hồ ly kia hiện lên một đạo tia sáng kỳ dị, nhìn Duẫn Thiên Dật ở trước mặt đang khó nén nổi oán giận, ánh mắt chớp động tinh quang, lộ ra sắc mặt vui mừng khó có thể phát hiện.

Sự xuất hiện của Duẫn Thiên Dật là ngoài dự kiến của hắn, nhưng lại vừa khớp hợp với ý hắn muốn, nếu vị Điện Hạ kia không muốn hắn tùy thị bên người, hắn sẽ lợi dụng kẻ này để dùng phương pháp lạt mềm buộc chặt, theo đúng tính cách của vị Điện Hạ kia, chắc chắn là không muốn thua ở trong tay kẻ khác. Đến lúc đó hai người bọn họ tranh chấp, kết quả cuối cùng sẽ lại như hắn muốn, vị Điện Hạ kia rốt cuộc không thể từ chối, cái gọi là "hoài bích có tội" (có tài hay bảo vật sẽ dễ dẫn đến rắc rối phiền phức). Mặc dù y vô tình với chuyện thiên hạ, nhưng tới lúc đó mọi chuyện không phải tùy thuộc vào ý hắn muốn là được. Chỉ cần chính mình công khai thân phận hoàng tử Thương Hách của y, lúc đó tự sẽ có người nhảy ra tìm y gây phiền toái, rồi sau đó tiếp tục phát triển đi lên, đại loạn cùng nhau, vị Điện Hạ kia liền chỉ có thể hiển lộ khả năng của bản thân, dưới sự tương trợ của hắn cướp lấy thiên hạ.

Càng nghĩ càng thấy như ý, Lan Cẩn vừa lòng nhìn người ở trước mắt, trong mắt ý cười càng sâu, ở sau khi Duẫn Thiên Dật tự tin nói những lời kia liền cười nói: "Quả thật như thế a, nếu Thiếu Các Chủ quả thật có thể so với chủ của ta còn cao tay hơn, Lan Cẩn sẽ thập phần vinh hạnh phụng ngươi làm chủ a."

Người này trong lòng nhớ mãi không quên vị Ám Hoàng kia, vô luận là yêu hay là hận, đều đã làm cho hắn không thể ngồi yên nhìn Thủy Nguyệt cùng Ám Hoàng ở cùng nhau, lần này mình đúng là vận số thật tốt, đã có người như thế xuất hiện, mọi việc của hắn há có thể không như ý, phải hoàn toàn triệt để lợi dụng y mới được. Hơi hơi che miệng ngáp một cái, liễm hạ một tia dị sắc trong ánh mắt, hắn cười ha ha, hướng Duẫn Thiên Dật cười nói: "Ở ngoài trang đang rất náo nhiệt, trong phòng này cũng có không ít đại hiệp tụ tập, đều là để bảo vệ an nguy của Lan Cẩn, lấy thân trí hiểm (tự đặt mình ở nơi nguy hiểm để bảo vệ ai đó), Lan Cẩn tất nhiên cũng không thể ngồi xem, không bằng chúng ta cùng đi ra ngoài đó đi."

Dứt lời, hắn lắc lắc tay áo, quay đầu hướng về phía tiền thính cất bước. Nhìn bộ dáng vô cùng thoải mái kia của hắn, thật sự không thấy được vẻ lo lắng vì người khác của hắn như lời hắn nói, Duẫn Thiên Dật ở phía sau lưng hắn nhíu nhíu mày, cũng theo hắn đi ra ngoài.

Trong tiền thính, vì ở ngoài trang có người áo xám tập kích, đã có không ít người ra ngoài trang ngoại để nghênh chiến, biết được những người áo xám này là vì Lan Cẩn mà đến, trong phòng vẫn còn có không ít người lưu lại, một là vì che chở an nguy ở bên trong trang, hai là vì nghe nói chuyện Lan Cẩn sắp đổi chủ.

Trước đó đã nhận được tin tức, nói là Thiếu Các Chủ của Lăng Hi Các cũng muốn tranh đoạt Lan Cẩn kia, nhưng lại đến chậm, chưa có cơ hội, mà nay trong lòng không phục, muốn cùng Thủy Nguyệt công tử tranh đoạt. Tin tức này vừa truyền ra, liền khiến mọi người ồ lên xôn xao. Thiếu Các Chủ Lăng Hi Các là ai? Chẳng phải chính là người trước đây từng được Ám Hoàng sủng ái, sau đó vì làm cho Ám Hoàng tức giận mà thân bại danh liệt sao? Lăng Hi Các nén giận nhiều năm qua, chưa từng có lúc nào đường hoàng ngẩng

đầu lên được, đều là vì Thiếu Các Chủ của bọn họ. Võ công của Duẫn Thiên Dật đã bị phế, có thể thấy là không thể kế thừa Lăng Hi Các. Nếu không có người nối nghiệp, Lão Các Chủ của Lăng Hi Các làm sao dám tiếp tục dựa vào oai của Ám Hoàng như trước, để giữ an toàn cho bản thân Lăng Hi Các, tránh hậu quả sau này, tất nhiên phải hạ thấp mình làm việc.

Mà nay Duẫn Thiên Dật thế nhưng lại dám khiêu chiến ở trước mặt mọi người, muốn tranh đoạt cùng Thủy Nguyệt Công tử. Này là muốn tranh đoạt cái gì? Là vì tình? Hay vì cừu hận? Hay vẫn là vì Lăng Hi Các? Nguyên nhân trong đó thật khiến cho người ta tò mò. Còn Ám Hoàng nữa, mắt thấy kẻ trước đây khiến mình nổi giận nay lại tìm tới cửa, trêu chọc Thủy Nguyệt Công tử hiện đang tùy tại bên người mình, không biết sẽ phản ứng như thế nào? Ngẫm đi nghĩ lại, càng khiến cho mọi người vì một màn trò hay sắp sửa trình diễn kia mà không ngừng chờ mong.

"Ai nha, không ngờ lại có nhiều giang hồ hào kiệt vì an nguy của Lan Cẩn mà lo lắng như vậy, Lan Cẩn thật sự là đảm đương không nổi a."

Theo sau một câu nói hàm chứa ý cười, mọi người chỉ thấy bóng dáng Lan Cẩn chậm rãi bước từ trong hành lang ra, nhìn trên mặt hắn vẫn là một bộ cười vui vẻ, không hề có nửa điểm "không dám đảm đương" như lời hắn vừa nói, dưới đáy lòng mọi người không khỏi thở dài, tính tình bất cần đời của Lan Cẩn ngay từ lúc hắn hiện thân mọi người đã biết, chỉ là không nghĩ đến, hắn làm việc hoang đường như vậy, có thể ở ngay sau khi miệng nói phụng chủ, rồi lại vẫn chấp nhận lời yêu cầu của Duẫn Thiên Dật để cho hắn có cơ hội cạnh tranh cùng Thủy Nguyệt Công tử. Nếu Lan Cẩn không phải là người đơn giản như vẻ mặt ngoài mà hắn thể hiện thì nhất định là hắn còn có ý đồ khác, không biết đến tột cùng là có ý gì?!

Lan Cẩn tựa hồ không nhìn thấy thần sắc khác nhau trên mặt mọi người, sau khi quay qua chào hỏi Vân Cảnh Hạo liền ngồi xuống ghế. Hắn mới ngồi xuống không lâu, mọi người liền nhìn thấy người nghe đồn đã lâu Duẫn Thiên Dật cũng từ trong hành lang đi ra. Hai người đúng là một trước một sau, giống như là đã hẹn trước với nhau vậy. Đến lúc này, mọi người lại càng không dám đoán chắc, liệu có phải hai người kia đã có ước định trước hay không. Nếu quả thực tính toán muốn đổi chủ, Ám Hoàng thì thế nào? Duẫn Thiên Dật đoạt được Lan Cẩn, không biết Ám Hoàng sẽ lại đối xử với y như thế nào. Mang theo một vài phần tâm tư xem kịch vui, mọi người trong phòng đều trầm mặc không lên tiếng, chờ đợi Ám Hoàng cùng vị Thủy Nguyệt Công tử kia hiện thân.

Vân Cảnh Hạo thấy hai người lần lượt đến, liền đứng dậy nói với mọi người: "Hôm nay, trang ngoại bị những kẻ không biết rõ thân phận tập kích, nhận dược sự trợ giúp của giang hồ đồng đạo, mặc dù chưa đem được toàn bộ bọn đạo chích ở ngoài trang tranh trừ hết, nhưng bên trong trang đã bình an vô sự. Chư vị lưu lại lúc này, có tâm che chở cho Vân Hạo Sơn Trang, Vân mỗ xin được tạ ơn. Ngoài chuyện đó ra, còn có một chuyện khác muốn các vị đang ngồi ở đây chứng kiến."

Vân Cảnh Hạo nói đến đây, ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn nhìn Lan Cẩn cùng Duẫn Thiên Dật đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, quyết tâm gạt bỏ do dự trong lòng, tiếp tục nói: "Lăng Hi Các Thiếu Các Chủ Duẫn Thiên Dật, Duẫn thiếu hiệp, tìm tới lão phu, nói rõ Lan công tử nguyện ý chọn lại chủ nhân, sau khi Vẫn mỗ chứng thực, Lan công tử quả thật đã đồng ý việc này, hôm nay lúc này, liền mời Lan công tử tái nghị luận lại việc này."

Vân Cảnh Hạo vừa nói, trong lòng lại vừa nghi hoặc không thôi. Hắn đã từ Diễm Thanh và Viêm Thiến biết được thân phận của Thủy Nguyệt công tử bất phàm, tựa hồ là có liên quan đến hoàng tộc của Thương Hách. Mặc dù cũng không nghĩ muốn liên quan đến triều đình, nhưng hắn vốn là thập phần thưởng thức vị công tử trẻ tuổi ấy, nếu y có việc gì muốn dùng đến Vân Hạo Sơn Trang, hắn cũng không nguyện từ chối, chỉ cần không công khai ra ngoài, cho dù là có quan hệ với triều đình, hắn cũng sẽ không nhiều lời, chỉ cần không gây hại gì cho Thương Hách, cũng không gây tổn hại gì cho Sơn Trang, hắn tuyệt đối sẽ duy trì y.

Nếu Lan Cẩn là do Thương Hách hoàng tộc đoạt được, trong giang hồ tất nhiên sẽ ít đi một ít sóng gió, nói vậy cũng sẽ có thể an ổn hơn một chút, hắn mới có thể thoáng yên tâm, nhưng không ngờ Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật lại dấy lên việc này. Trình Tử Nghiêu vốn có quan hệ với hoàng tộc của Thương Hách, như thế nào lại cùng Ám Hoàng đến đây, đã là chuyện khiến cho hắn đau đầu, lại thêm việc của Duẫn Thiên Dật càng làm cho hắn thêm vài phần lo lắng cùng suy đoán. Hắn đã sai người đi báo cho Thủy Nguyệt công tử, nhưng lại không nghĩ đến trong sân viện không hề thấy bóng dáng người nào. Việc xảy ra hôm nay, vừa

nhiều lại loạn, đã làm cho hắn có chút sứt đầu mẻ trán, không khỏi bắt đầu cân nhắc, có nên làm cho Viêm Thiến tiếp nhận sơn trang không, hắn cũng có thể được thanh tịnh chút ít.

Vì bị chuyện bên trong trang sở nhiễu, Vân Cảnh Hạo nói xong những lời đó liền bước sang một bên ngồi xuống, sau khi ra hiệu ý bảo Lan Cẩn cùng Duẫn Thiên Dật, trong lòng thở dài, không cần phải nhiều lời nữa.

Duẫn Thiên Dật nhìn quanh trái phải, cũng không thấy một người nào giống như trong lời đồn đãi kia, phong tư phi phàm như hoa trong gương, như trăng trong nước, Trình Tử Nghiêu, mà người hắn để ở trong lòng bị nhiều năm dầy vò kia cũng không thấy bóng dáng. Lúc này trong phòng, chỉ có mười mấy tên nhân vật giang hồ, mặc dù đều là nhân vật trọng yếu trong các danh môn, nhưng lại không có ai là người mà hắn coi trọng. Liếc liếc mắt nhìn Âu Dương Thác đang đứng ở cách đó không xa, hắn khẽ gật đầu ra hiệu, rồi chậm rãi đứng dậy.

"Tại hạ Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật, được sự chấp thuận của Lan công tử, dám đứng ra cạnh tranh cùng Thủy Nguyệt công tử, không biết vị nào là Thủy Nguyệt công tử?" Biết được người hắn muốn tìm không có ở đây, hắn một phen nói đầy hàm ý, khép lại chiếc quạt ở trên tay, hắn nhìn lướt qua thần sắc của mọi người xung quanh, thở dài một tiếng: "Hay là Thủy Nguyệt công tử không có ở đây? Hoặc là khinh thường Thiên Dật, không muốn cùng ta tranh chấp, hay là cũng không để ý việc Lan công tử đổi chủ?" Miệng nói như vậy, hắn nhìn xung quanh, hừ nhẹ một tiếng: "Nếu là như vậy, Thiên Dật thật sự là chiếm tiện nghi rồi."

Trong lời nói của hắn, cho dù trên miệng nói đến đều gọi "Thủy Nguyệt công tử", nhưng mọi người ở đây tất cả đều nghe ra ý khinh miệt, cũng đều hiểu được, địch ý của hắn có như thế là vì ai, cho nên cũng không có ai trả lời, chỉ chờ hai người quan trọng nhất kia xuất hiện.

Trong phòng không có ai lên tiếng, Duẫn Thiên Dật thấy người hắn muốn gặp không đến, trong lòng cũng là một trận phiền táo. Hắn gây nên tất cả những chuyện này là vì cái gì? Nếu như dễ dàng như vậy liền có thể khiến cho Lan Cẩn phụng hắn làm chủ, chưa chân chính làm cho Trình Tử Nghiêu kia bại dưới tay mình, chưa làm cho người nọ nhìn thấy hắn đoạt được Lan Cẩn danh truyền giang hồ, hết thảy tất cả lúc này còn có ý nghĩa gì?! (Đây mới là mục đích của ẻm nè, cuối cùng cũng chỉ là vì muốn lấy oai trước mặt anh mà thôi, ai'…)

Nắm chặt chiếc quạt trong tay, hắn hướng ánh mắt nhìn về phía Lan Cẩn: "Nguyên chủ của Lan công tử thật là cao giá a, hay là Lan công tử vẫn chưa được người ta coi trọng. chuyện đại sự như thế vẫn không hề thấy bóng dang, xem ra vị Thủy Nguyệt công tử kia cũng không giống như lời đồn đại …"

"Giống như lời đồn đại làm sao? Không biết Tử Nghiêu ở trong lời đồn có bộ dáng như thế nào? Có thể có ai đó nguyện ý nói cho biết, Tử Nghiêu đối với những lời này quả thực là rất tò mò."

Theo một câu ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp truyền đến, cắt ngang lời nói của Duẫn Thiên Dật, tất cả mọi người nghe thấy giọng nói đó từ trong hành lang truyền đến, ngữ thanh không nhanh không chậm kia, có một chút chế nhạo, giống như đối với những lời đồn đại kia không cho là đúng, nghe vào trong tai mọi người, chỉ thấy âm thanh thản nhiên kia dần dần đến gần, mặc dù đã sớm gặp qua Thủy Nguyệt công tử, mọi người vẫn là tự chủ không được đưa mắt về hướng phát ra tiếng nói kia nhìn lại. Chỉ thấy một người một thân áo trắng khẽ đưa oánh oanh như tuyết, bị một mái tóc dài đen như mặc bám vào, một đôi mắt đen giống như màn đêm đẫm sương khẽ lay chuyển như ánh trăng, nhìn có vẻ ôn nhuận như nước, lại mang theo một chút trong trẻo lạnh lùng, hòa cùng với một tướng mạo vốn đã tuấn mỹ bất phàm, lại thêm loại cảm giác mâu thuẫn vô hình, tựa hồ trầm tĩnh bình thản, dẫn nhân thân cận, rồi lại mang theo chút sắc bén lạnh lùng, khiến người không dám đụng vào. Lúc này thân ảnh thong dong kia chậm rãi bước ra, trên môi mang theo nụ cười nhẹ, chỉ là phảng phất chút thản nhiên tùy ý nhưng trong cử chỉ lại đã nói không hết sự tao nhã phong lưu.

Nhìn hắn từ xa đến gần, ánh mắt của Duẫn Thiên Dật không hề dời đi một khắc. Kẻ đó chính là Trình Tử Nghiêu, như gương hoa thủy nguyệt, có dẫn nhân chi tư, rồi lại khiến người ta khát vọng mà không thể đạt được, Thủy Nguyệt công tử.

Chiết phiến trong tay dần dần bị nắm chặt, cho đến khi khảm nhập vào trong da thịt, hắn cũng không hề cảm thấy được một chút đau đớn. Lúc này ở trong mắt hắn, chỉ nhìn thấy cặp môi hơi dương lên kia, cùng

với người nọ sao mà tương tự, đồng dạng lộ ra vẻ đùa cợt như có như không, giống như bị độ cung hàm chứa đùa cợt kia làm cho đau đớn, hắn cắn chặt răng, thùy hạ ánh mắt, thần sắc vẫn là bình tình, nhưng trong bàn tay khẽ run rẩy, cũng đã có huyết châu chảy xuống.

_____ Hết chính văn chương thứ 107_____

108. Chương 108: Tư Hồi ( )

(:TƯ – sự suy nghĩ, tâm trí, tâm tưởng : HỒI – sự quay trở lại)

Mắt thấy hắn chậm rãi đi vào trong phòng, ánh mắt mọi người cũng không tự giác theo sát hắn, trong đôi mắt thùy hạ xuống của Duẫn Dần Ngật oán hận đố kị cùng không cam lòng cuồn cuộn dâng lên, Trình Tử Nghiêu, hảo cho một tên Trình Tử Nghiêu, tuổi còn trẻ như thế, phong tư như thế, nhớ lại năm xưa khi hắn làm bạn người nọ, tuổi cũng không còn trẻ như vậy … Nhưng cuối cùng thì hắn đạt được cái gì? Cho dù Trình Tử Nghiêu có bất phàm như thế nào, xuất chúng như thế nào, nếu y bại dưới tay của hắn, mất đi Lan Cẩn, lấy sự bạc tình của người nọ thì còn có thể lưu y ở bên cạnh người bao lâu?

Hai mắt khẽ nâng, hắn nhìn chăm chú vào người đang đi vào trong phòng, dấu hạ tất cả tâm tư: "Hôm nay có vinh hạnh được diện kiến Thủy Nguyệt công tử nổi tiếng giang hồ, quả thực là không làm cho người ta thất vọng, tại hạ Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật, có gan Thủy Nguyệt công tử cạnh tranh, chỉ mong không làm cho công tử cảm thấy khó xử."

Nghe Duẫn Thiên Dật dùng ngôn ngữ nói kích, Kì Minh Nguyệt chỉ là hơi nhướng mày, đánh giá người đang đứng ở giữa phòng kia. Người ở trước mặt có khôn mặt thon dài tuấn tú, khoảng tầm ba mươi tuổi, lại lộ ra một chút ý vị giống như của thiếu niên, trong ánh mắt nhưng lại không tự giác mang theo vẻ mãnh mẽ, cũng không phải là cố ý làm ra vẻ, mà là trời sinh đã vậy, xem ra quả thật là có vài phần không giống với những kẻ tầm thường khác, nhìn hắn ở trước mắt cũng có thể thấy được khi còn trẻ nhất định là càng tuấn tú thanh lệ hơn, mới có thể lọt vào trong mắt người nào đó. Giờ phút này nét mặt hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng từ trong cảm giác có thể thấy hơi thở của người này thâm trầm áp lực, tuyệt đối không giống như vẻ bề ngoài, hắn chắc chắn là một kẻ hết sức chấp nhất quật cường.

Trong mắt lộ ra mấy mạt hứng thú, Kì Minh Nguyệt đối với Duẫn Thiên Dật khẽ cười nói: "Không biết Thiếu Các Chủ tính toán như thế nào?"

Duẫn Thiên Dật nghe hắn hỏi, không có trả lời, mà là nhìn lướt qua bên cạnh mạt oánh bạch kia, trong mắt hiện lên một loại tình cảm hồi ức giống như oán giống như giận. Kì Minh Nguyệt thấy vậy, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng: "Hay là Thiếu Các Chủ còn đang chờ người khác? Tử Nghiêu còn tưởng rằng, việc Lan công tử tái lựa chọn lại chủ, chỉ cần có ta và ngươi có mặt là đủ."

Duẫn Thiên Dật tuy là sủng thị của Phụ Hoàng năm xưa, nhưng Phụ Hoàng chưa bao giờ từng đem người này đặt ở trong lòng, biết rõ như thế, nhưng trước mắt thấy Duẫn Thiên Dật vì Phụ Hoàng ở trước mặt hắn lộ ra vẻ mặt như vậy, vẫn là làm cho hắn trong lòng nảy lên một trận khó chịu. Duẫn Thiên Dật vì sao lại được Lan Cẩn chấp thuận, hắn không phải không biết, thần sắc trong mắt trở lên lạnh lẽo, trên mặt vẫn mỉm cười như trước, đáy lòng cũng đã có tính toán. Nếu có chút người không thể buông ra chấp niệm ở trong lòng, hắn sẽ giúp kẻ đó buông xuống.

Duẫn Thiên Dật nghe ra hàm ý trong lời nói của hắn, ánh mắt xoay chuyển, thần sắc cũng nhất thời sắc bén lên. Lúc này hắn đã nhận ra Trình Tử Nghiêu cũng đều không phải là người ôn nhuận dễ thân như lời đồn đại, dưới sự bình thản ấy, rõ ràng có một loại cảm giác nguy hiểm khác, khiến người ta khó có thể dò biết sâu cạn. Xem ra Lan Cẩn tuyển hắn cũng không phải là không có lí do. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng nỗi oán hận cùng không cam lòng trong tâm lại không có giảm bớt nửa phần, người trước mặt càng xuất chúng bất phàm, liền càng khiến nỗi lòng tích tụ trong lòng hắn kia giống như bị từng thanh đao nhọn khía vào.

Cố gắng áp lực nỗi phẫn hận trong lòng, hắn miễn cưỡng bày ra vẻ mặt bình tĩnh: "Nếu nhắc đến chờ đợi, Thủy Nguyệt Công tử nhưng quả thật khiến cho Thiên Dật đợi thật lâu, mà lúc này rốt cục có thể đợi được Thủy Nguyệt công tử xuất hiện, quả thực cũng không dễ dàng. Bây giờ Thiên Dật chỉ đợi một chuyện, đó là Lan công tử tái chọn lại chủ nhân." Không nhìn thấy người nọ cùng Thủy Nguyệt công tử xuất hiện, khiến cho tính toán của hắn thất bại mất một nửa. Một lần nữa nhịn xuống tâm tư oán niệm trong lòng, hắn chỉ có thể thuận theo thế cục lúc này tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình, cho dù người nọ không có ở đây, nhưng chỉ cần kết quả cuối cùng theo đúng kế hoạch của mình liền hảo.

Kì Minh Nguyệt nhìn thần sắc biến hóa của Duẫn Thiên Dật, ý cười bên môi càng trở nên trâm sâu, trong đôi mắt lại càng thêm chút vẻ đùa cợt: "Không biết Thiếu Các Chủ đến tột cùng tính toán như thế nào, Tử Nghiêu đã tới, Lan công tử cũng ở đây, sao không đơn giản nói rõ."

Hắn vừa dứt lời, Lan Cẩn liền đứng dậy đi đến trước mặt hai người, vẻ vui cười trên khuôn mặt cũng không mảy may thay đổi, miệng lại thở dài một tiếng: "Lan Cẩn đã chính thức tự mình tuyên bố phụng Thủy Nguyệt công tử làm chủ, nhưng Thiếu Các Chủ lại thành tâm đối đãi với Lan Cẩn, lại là người có chí lớn, làm cho Lan Cẩn không thể không cảm động, mới đồng ý sũy nghĩ lại chuyện chọn chủ." Nhìn nhìn hai người đang đứng cách một khoảng ở phía trước, trong mắt hắn hiện lên một mạt dị sắc, miệng vẫn tiếp tục nói: "Có điều hai vị đều là tinh tú tuấn kiệt, Lan Cẩn cũng cảm thấy khó xử, cho nên hôm này lúc này liền mời các vị giang hồ tiền bối đứng ra làm chứng, để Lan Cẩn ra đề thi tài, bất luận cuối cùng người thắng là ai, Lan Cẩn đều lập tức phụng người đó làm chủ, quyết không hai lời."

Lời Lan Cẩn vừa nói ra liền khiến cho tất cả những người trong phòng một trận xôn xao, theo những lời đó của Lan Cẩn, nếu Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật giành phần thắng, hắn cũng sẽ phụng y làm chủ. Như vậy cũng có nghĩa là Lăng Hi Các đã có được Lan Cẩn, có được năng lực cướp lấy thiên hạ. Mặc dù không tin kẻ luôn bo bo giữ mình như Lăng Hi Các Duẫn Thiên Sơn (tên của lão các chủ Lăng Hi Các – phụ thân của Duẫn Thiên Dật) sẽ dám đứng ra tranh đoạt thiên hạ, nhưng những bảo vật mà Lan Cẩn nắm giữ, không thể nghi ngờ sẽ trở thành vật nằm trong bàn tay của Lăng Hi Các, tới lúc đó, không cần phải làm thêm cái gì, chỉ cần dựa vào việc có được Lan Cẩn này, địa vị của Lăng Hi Các ở trong chốn giang hồ sẽ nhảy lên rất cao, làm sao còn có chỗ cho những môn phái khác.

Mấy người đang ngồi ở đây tâm tư xoay chuyển mấy vòng, bỗng nhiên hiểu được một chuyện, Duẫn Thiên Dật có thể ở nơi này tranh chấp cũng Thủy Nguyệt Công tử, Âu Dương trưởng lão cũng không từng ngăn trở, chắc là đã được Lão các chủ bày mưu đặt kế hoạch từ trước hoặc là ngầm đồng ý, lần này nhìn có vẻ như Duẫn Thiên Dật vì chuyện năm xưa mà đến, nhưng phía sau chưa chắc đã thật sự là như vậy, cứ y như trước mắt xem ra, Lăng Hi Các hiển nhiên là đã chán ghét phải cúi đầu, cố gắng biết đâu nhân cơ hội này lại có thể lần thứ hai khiến cho Lăng Hi Các vinh quang giang hồ.

Tới lúc này, mọi người liền thu liễm tâm tình muốn xem kịch vui của mình. Tuy có không ít người mơ ước tài bảo ở trong lời đồn đại kia, cũng có ý muốn tranh đoạt Lan Cẩn, nhưng với tình hình trước mắt xem ra, nếu tùy tiện đứng ra, cũng muốn tham gia vào một tay tranh giành, đó cũng chính là muốn cùng Ám Hoàng tranh chấp. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng đó, những người vốn là có ý định cạnh tranh cũng lập tức liền bỏ ngay ý niệm trong đầu. Những tiếng nghị luận càng trở nên nhỏ hơn, cho đến lúc trong phòng hiện ra một mảnh lặng im, trong mắt mọi người đều hiện nhiều hơn vài phần buồn bã và thận trọng, lần thứ hai hướng về phía ba người đang đứng ở giữa phòng nhìn lại.

Trong đại sảnh mang theo vài phần không khí quỷ dị, na người đều đứng yên. Trên mặt Lan Cẩn mang theo nụ cười hàm nghĩa không rõ, bộ dạng hết sức khoái trá, bên kia Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật hai mắt hơi trầm xuống, giống như đang cố gắng khắc chế cái gì đó, chiếc quạt ở trong tay không ngừng gõ gõ, lộ ra vài phần không kiên nhẫn, lại nhìn vị Thủy Nguyệt công tử Trình Tử Nghiêu kia, khóe môi hơi hơi gợi lên một bên, lộ ra vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu, lại vẫn là một bộ dáng thản nhiên.

"Không biết Lan công tử có phương pháp cạnh tranh gì thích hợp không, có thể từ trong hai người chúng ta chọn ra một người để phụng chủ?" Duẫn Thiên Dật rốt cục không chịu nổi cảm giác phiền táo trong lòng, vỗ tay đập khép lại chiếc quạt trên tay, quay sang hỏi Lan Cẩn.

Lan Cẩn nghẹn liếc mắt một cái nhìn Kì Minh Nguyệt vẫn đang mang vẻ mặt thản nhiên, thấy từ lúc y bước vào trong phòng cũng không thấy có ý ngăn cản trận phân tranh này mà là thuận theo ý của hắn cùng với Duẫn Thiên Dật, bởi vậy cũng biết là y cũng có ý cạnh trạnh cùng với Duẫn Thiên Dật. Có điều hắn

cũng biết được, vị điện hạ này phối hợp như thế, cũng chẳng phải vì muốn giữ hắn lại, chỉ sợ hơn phân nửa nguyên nhân trong đó là vì vị Ám Hoàng kia mà thôi.

"Thiếu Các Chủ không cần lo lắng, Lan Cẩn đã sớm chuẩn bị một phương pháp." Hắn vừa nói, vừa chậm rãi từ trong lồng ngực lấy ra một vật. Trong tay cầm một chiếc bình bạch ngọc nhỏ, ánh mắt hắn lướt qua một tia sáng. Mắt thấy vị Điện Hạ kia coi trọng tình ý với Ám Hoàng như thế nên hắn đã chuẩn bị vật này, mà nay xem ra, đúng là cơ hội tốt nhất để dùng.

Nhìn chiếc bình ngọc nhỏ dài trong tay Lan Cẩn, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu: "Trong biết trong bình là vật gì, Lan công tử lại như thế nào bằng vật đó để lựa chọn ra người để phụng làm chủ?" Duẫn Thiên Dật khẩn cấp mở miệng hỏi, mặc dù yêu cầu Lan Cẩn tái chọn lại chủ nhưng hắn cũng không biết Lan Cẩn sẽ làm như thế nào. Trước đó yêu cầu hắn ra đề mục khảo cứu, hắn nghĩ rằng y sẽ hỏi một ít việc thâm ảo nan giải, không ngờ y chỉ là lấy ra một chiếc bình ngọc nho nhỏ như vậy.

"Chớ có xem thường, trong chiếc bình ngọc này chính là độc dược thiên hạ khó giải." Lan Cẩn nói xong, hướng về phía Kì Minh Nguyệt nhìn lại, chỉ thấy vị Điện Hạ này sau khi nghe hắn nói, độ cung bên khóe môi lại càng nâng lên vài phần, hàng mi nhướn cao lại lộ ra một chút vẻ hứng thú đùa cợt, hiển nhiên kịch độc trong lời nói của hắn vẫn chưa làm cho y xem vào trong mắt. Trong mắt u quang chợt lóe, Lan Cẩn giơ lên chiếc bình ngọc trong tay nói: "Đây mặc dù là kịch độc, nhưng không phải là lập tức mất mạng, mà là có dây dưa kéo dài trên cơ thể, làm cho người ta lúc nào cũng nhớ rõ ở trong tâm, bị chất độc kia xâm nhập vào cơ thể, ngày không thể bình tĩnh, đêm không thể ngủ yên, trằn trọc khó có thể thoát khỏi."

Nhìn lướt qua vẻ mặt hoảng sợ của những nhân vật giang hồ ở trong phòng, hắn nhìn bình ngọc trong tay, trong mắt toát ra vẻ đắc ý: "Vật này tuy là độc vật, nhưng cũng là hi hữu thiên hạ khó tìm, nguyên là được luyện chế từ hơn mười loại vật trân quý hi hữu mà thành, những người có thể biết đến thứ này trong thiên hạ cũng bất quá chỉ có ít ỏi vài người, cho nên tuy là độc vật, cũng là trân bảo cho dù có bao nhiêu vàng bạc cũng không mua nổi a."

Nghe hắn nói huyền diệu như vậy, Kì Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy nghi ngờ, khẽ cười một tiếng: "Một khi đã trân quý như vậy, Lan công tử lại lấy ra làm chi, chẳng lẽ là phải khảo cứu tên của vật ấy? Hay là……" Lợi quang trong mắt chợt lóe, hắn chỉ cảm thấy bên trong ý cười của Lan Cẩn lúc này lộ ra vẻ tính kế, đối với ý đồ thực sự của Lan Cẩn thủy chung hắn khó có thể nắm rõ.

"Lan Cẩn chính là muốn hai vị ăn vật này vào." Giống như nói xong một câu vui đùa, Lan Cẩn quơ quơ chiếc bình ngọc trong tay, đối với Kì Minh Nguyệt cùng Duẫn Thiên Dật hì hì cười: "Yên tâm, vật ấy dược tính thong thả, mặc dù lập tức ăn vào, cũng sẽ không tức khắc bị mất mạng. Chỉ là không biết Thủy Nguyệt công tử cùng Thiếu Các Chủ có gan lấy thân mình để cạnh tranh hay không?" Lấy thân thử độc?! Nghe Lan Cẩn nói như vậy, tất cả mọi người lộ ra vẻ kinh hãi, có người không khỏi mở miệng hỏi: "Vật ấy có thể có giải dược không?" Lan Cẩn đầu tiên là gật gật đầu, một lát, rồi lại lần thứ hai lắc đầu: "Nói có cũng có, nếu nói không có coi như là không có." Đang lúc mọi người bị lời nói của hắn khiến cho càng trở nên nghi hoặc hơn, lại nghe thấy hắn tiếp tục nói: "Chất độc này có thể giải, giải pháp lại nằm trong lòng, có người ăn vào vô sự, có người lại bị kiềm chế cả đời, có người sinh, có người tử, toàn bộ xem thiên ý an bài, tất cả đều phụ thuộc vào thiên ý, đây chính là chuyện khó có thể nói chính xác."

"Vạn vật đều có chung một gốc, nếu tâm ý thắng thiên, tư chi khả về" (tâm ý, suy nghĩ – sự minh mẫn có thể quay về), mang theo chút vẻ thần bí, Lan Cẩn nâng lên chiếc bình ngọc trong tay: "Vật này tên là Tư Hồi. Sống hay chết, toàn bộ xem tâm ý như thế nào, cái gọi là "tư chi khả về", nếu tâm ý kiên định, hồn phách tự nhiên có thể quay về, nếu không, liền …"

Hắn giơ bình ngọc mỉm cười mà đứng, vẫn chưa nói xong, mọi người nhưng cũng đã biết ý trong lời nói của hắn, độc vật huyền diệu như vậy, có tồn tại thực sự hay không, cũng có người có vài phần hoài nghi, nhưng lấy thân phận của Lan Cẩn, là truyền nhân của Huyền Thai lão nhân, nếu thật là có mấy thứ vật hi hữu trên đời chưa người nào gặp qua, cũng coi như không quá mức kì quái. Nghĩ đến như vậy, lòng nghi ngờ cũng liền tan, nhưng đối với đề nghị của hắn lại không thể thêm vài phần nghi hoặc ngờ vực vô căn cứ. Nguồn:

"Xem ra Lan công tử là có ý nghe ông trời an bài, đợi có người vì độc mà chết, người còn lại kia chính là người mà ngươi muốn chọn làm chủ, có phải không?" Kì Minh Nguyệt tìm tòi nghiên cứu vẻ mặt của Lan

Cẩn, đối với lời nói mới vừa rồi của hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng.

"Không phải vậy, Lan Cẩn sao lại có lại tâm tư hiểm ác này, lấy khả năng của hai vị, Lan Cẩn tin tưởng nhất định không có ai bị vật ấy làm hại, nhiều nhất cũng chỉ là chịu một ít khổ sở thôi, lúc vật ấy phát tác có thể giảm bớt, cũng có thể dùng dược vật khác để khống chế, làm thế nào để chống lại dược tính của nó, toàn bộ đều xem bản thân hai vị, Lan Cẩn sẽ không can thiệp thêm, cũng không nói nhiều, trong vòng ba ngày, người nào vượt qua được dược tính, vô sự đi ra trước, Lan Cẩn liền phụng người đó làm chủ, cuộc đời này không thay đổi."

Nghe Lan Cẩn nói rõ như thế, rốt cuộc không ai nhiều lời thêm, loại phương pháp khảo cứu này quả thật là công bình. Việc đã đến nước này, nếu Thủy Nguyệt Công tử hoặc là Lăng Hi Các Thiếu Các chủ, một trong hai người có người nào không muốn, coi như thất bại. Còn nếu như cả hai đều dùng "Tư Hồi", liền có thể thấy kết quả sau ba ngày, đến lúc đó ai thắng ai bại, tự nhiên cũng biết.

Duẫn Thiên Dật tự nghe Lan Cẩn nói rõ dược tính của Tư Hồi, trong lòng liền vui vẻ, lấy việc nhiều năm qua hắn thử qua nhiều loại dược độc, hắn không tin chính mình không vượt qua nổi ba ngày, lại càng không nói đến Lan Cẩn nói những lời đó liệu có phải là thật hay không, nếu y chỉ là lấy phương pháp này để thử, nhìn xem hắn có can đảm ăn vật đó vào hay không, chỉ cần hắn hơi có lùi bước, liền bị y xem nhẹ, sau này cho dù tôn mình làm chủ, chỉ sợ trong lòng cũng không phục. Trong lúc tâm niệm lưu chuyển, hắn đã hiện ra vẻ mặt tính trước kĩ càng, nói với Lan Cẩn: "Thiên Dật nguyện thử."

Lan Cẩn hơi hơi nhếch cằm, mở nắp bình ra, hướng vào lòng bàn tay của Duẫn Thiên Dật đổ ra hai viên thuốc oánh bạch như ngọc, theo mùi thơm lạ lùng phiêu tán, Duẫn Thiên Dật chỉ thấy trong bàn tay mình có hai hạt châu giống như bạch ngọc, giống như trân châu, rất tròn trong sáng, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái cũng biết vật ấy quả thật bất phàm. Có điều thấy có đến hai viên, không khỏi cảm thấy có chút kì quái.

Lan Cẩn thấy thần sắc của hắn, ở một bên nói: "Đừng lo, dược tính của Tư Hồi thong thả, ăn vào hai viên mới có thể phát huy dược tính trong vòng ba ngày, dược tính sẽ không thay đổi, chính là làm cho thời gian phát tác ngắn lại thôi, vì muốn sớm có được kết quả, cũng đành phải hao phí nhiều hơn một ít." Hắn vừa nói, thở dài, làm ra bộ dáng thập phần đau lòng, quơ quơ chiếc bình ngọc trong tay, lại hướng Kì Minh Nguyệt nhìn lại.

"Không biết Thủy Nguyệt công tử có nguyện thử một lần không?" Đối với Kì Minh Nguyệt, mắt hắn lộ ra ý cười, còn mang theo chút vẻ khiêu khích, từ sau lần đó, hắn liền chưa từng mở miệng gọi "chủ nhân của ta" để thỏa mãn ý của vị Điện Hạ này. Lúc này nhìn y cùng với Duẫn Thiên Dật tranh chấp, chính là đang kềm chế mong muốn ở trong lòng, ánh mắt lại không khỏi thêm vài phần đắc ý.

Kì Minh Nguyệt tự nhiên cũng nhìn thấy ý trong ánh mắt của Lan Cẩn, nhớ lại mình đã từng ăn Quỳnh Châu, hắn cũng thật không hề lo lắng "Tư Hồi" của Lan Cẩn, đối với vẻ khiêu khích rõ ràng như thế của Lan Cẩn, hắn lại sinh ra vài phần cảnh giác hoài nghi, có thể nghĩ đến ý đồ của y là gì mới muốn hắn lấy thân để thử, bằng không lấy tính cách của Lan Cẩn quyết không thể dễ dàng từ trong miệng y lấy được thông tin.

Mâu quang chợt lóe, hắn chống lại đôi mắt mỉm cười của Lan Cẩn, chậm rãi vươn tay ra.

Mới đưa hai viên ngọc châu thật nhỏ kia nuốt vào, liền nghe được tiếng động của tay áo bay trên không lướt tới, có người hạ xuống trong phòng, truyền đến một ngữ thanh trầm thấp, trong giọng nói quen thuộc kia đã mang theo sự tức giận rõ ràng: "Ngươi vừa mới ăn vật gì?"

_____ Hết chính văn chương 108 _____

109. Chương 109: Trò Khôi Hài

Phụ Hoàng? Kì Minh Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Người với mặt nạ màu vàng, tay áo ám màu tím, sắc mặt bình tĩnh đang hướng nơi này đi tới kia đúng là người mà hắn quen thuộc nhất, không biết Phụ Hoàng vì sao lại quay lại nhanh như vậy, Kì Minh Nguyệt dương lên khóe môi nở nụ cười, vẫn chưa quá mức để ý vật mà hắn vừa ăn vào: "Có từng nghe nói qua Tư Hồi? Mới vừa rồi Tử Nghiêu chính là ăn vào vật ấy, tựa hồ như là …"

"Vật kịch độc." Nhìn thân ảnh đã dây dưa hồi lâu dưới đáy lòng mình rốt cục cũng xuất hiện, trên mặt Duẫn Thiên Dật hiện lên một đạo ý cười vặn vẹo, nếu vật ấy thật có thể làm chết người, có thể làm cho người nọ nhìn thấy Trình Tử Nghiêu chết trước mặt mình, cho dù phải bồi thượng cả tính mạng của hắn, cũng là đáng giá.

Kì Hủ Thiên nghe được những lời ấy, ánh mắt thoáng chốc trở nên âm trầm: "Kịch độc! Ngươi thế nhưng vẫn đi ăn vào kịch độc!?" Mới vào tới trong phòng, liền nhìn thấy Minh Nhi nuốt vào vật gì, biết rõ thân phận của Lan Cẩn khác thường, Minh Nhi thế cũng không hề nghĩ tới lời dặn lúc trước của hắn, vẫn làm ra việc như thế, khiến trong lòng hắn lập tức nảu lên một mảnh tức giận khó có thể ức chế.

Trong thanh âm nặng nề đã hiện rõ cơn tức giận, chính là lần này lại là đối với Thủy Nguyệt Công tử, mọi người đối với sự xuất hiện của Ám Hoàng cũng là chờ đợi đã lâu, lúc này cũng không ai lên tiếng, chỉ để ý mấy người đang đứng ở giữa phòng, kết quả hôm nay sẽ như thế nào, đã thành việc mà trong lòng mọi người hiếu kì nhất.

"Nhiều năm không gặp Tôn Chủ, Tôn Chủ xem ra cũng chưa hề thay đổi, không biết ngài còn nhớ rõ Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật năm xưa này không?" Nhịn xuống tình cảm khó phân biệt ở dưới đáy lòng, Duẫn Thiên Dật hai tay nắm chặt, nhìn người đang từ cách đó không xa đi tới, không biết cảm giác đang dâng lên trong lòng là vui sướng hay là oán hận. Đó đã từng là người mà trong lòng hắn vướng bận, cũng là người làm hại hắn cơ hồ mất đi hết thảy, mà nay đứng ngay tại trước mặt, hắn lại không biết nên đối với y như thế nào.

Duẫn Thiên Dật vừa thốt lên xong, tất cả mọi người hướng về phía Ám Hoàng nhìn lại, tân hoan cũ yêu đều ở trước mặt (tân hoan cũ yêu: người tình cũ và người yêu mới), lấy thái độ làm người của Ám Hoàng, đối với những vật khiến hắn tức giận hay khó chịu, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm thương tiếc, càng huống chi hiện nay còn có Thủy Nguyệt Công tử bất phàm như vậy ở bên cạnh hắn, Duẫn Thiên Dật thế nào cũng không thể bì được.

Quả nhiên, thân ảnh quần áo tử sắc kia lúc ngang qua bên người Duẫn Thiên Dật, ngay cả một chút cũng không dừng lại, lập tức vượt qua đi đến bên cạnh Thủy Nguyệt Công tử: "Còn nhớ rõ ta công đạo với ngươi như thế nào không?" Thân ảnh thon dài trở nên âm lãnh, hơi thở giống như ở trước cơn bão táp bùng nổ, khiến cho mọi người trong lòng đông cứng lại, giống như có đợt áp bách nặng nề đánh úp lại, cơ hồ khiến cho người ta không thể hô hấp.

"Nhớ rõ." Kì Minh Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu: "Nhưng Tử Nghiêu tin tưởng Lan công tử cũng không có ý gia hại." Trước mắt đã biết Lan Cẩn chính là muốn hắn cướp lấy thiên hạ, hiện tại Lan Cẩn mới là người khiến hắn phải suy nghĩ, nếu muốn biết rõ mưu đồ của y, chỉ có thể tương kế tựu kế.

Kì Hủ Thiên sao lại không biết suy nghĩ này của Minh Nhi, tuy rằng hiểu điều đó, nhưng mắt nhìn thấy Minh Nhi ăn vào độc vật, bảo hắn làm thế nào có thể không lo lắng, không tức giận? Cố gắng áp chế lo âu cùng lửa giận trong lòng, nhìn thần sắc Minh Nhi vẫn bình tĩnh như cũ, đôi mắt giống như mắt ưng của hắn hướng về phía Lan Cẩn nhìn lại: "Giải dược."

Cùng với khí thế âm hàn thô bạo phô thiên cái địa kia bất đồng, hai chữ kia được nói ra cực gì nhẹ nhàng chậm chạp, ngữ thanh thản nhiên, nhưng dừng ở trong tai Lan Cẩn, lại cảm giác được dưới ngữ thanh nhẹ nhàng chậm chạp kia lại đè nặng sát ý khủng bố phệ nhân, tựa hồ chỉ cần hắn hơi chần chờ, sẽ thấy mình trở nên giống như người áo xám mà hắn đã từng chứng kiến, trở thành một đống huyết nhục không còn thấy rõ hình người.

Không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước, hắn miễn cưỡng cười: "Tư Hồi … khó giải."

Duẫn Thiên Dật đứng ở một bên, từ lúc thấy thân ảnh màu tím kia không chút nào dừng lại khi đi ngang qua hắn, thần sắc hắn liền trở nên cứng ngắc, không thể cử động cũng không hề mở miệng. Hắn đã từng nghĩ tới người nọ sẽ đối với hắn lộ ra vẻ khinh miệt, hoặc là khinh thường, cũng có thể là chán ghét, nhưng

hắn lại không nghĩ đến người nọ đối với mình lại coi như không thấy, đối với lời nói của hắn cũng coi như không nghe thấy, lại đối với an nguy của Trình Tử Nghiêu để ý như thế, mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng chính mắt thấy như thế, hắn vẫn khó có thể áp chế ghen ghét trong long: "Tư Hối không thể giải, sau ba ngày, sống hay chết, phải xem thiên ý."

Nhắc lại lời nói lúc trước của Lan Cẩn, Duẫn Thiên Dật hắn mỉm cười lộ ra vài phần ác ý, điều mà giờ phút này hắn hết sức hi vọng, đó là lập tức độc phát, nếu có thể làm cho người nọ chính mắt thấy bộ dáng Trình Tử Nghiêu độc phát ngã xuống đất, thì cho dù chính mình cũng tức khắc chết đi, hắn cũng không để ý. (Ai, em thật là chấp nhất, hảo đáng thương nga)

Nhìn Duẫn Thiên Dật trên mặt lộ ra ẩn ẩn điên cuồng, Kì Minh Nguyệt nhíu nhíu mày, vốn là để xem diễn mà đến, cũng là vì biết rõ ý định thực sự của Lan Cẩn, Duẫn Thiên Dật lại đối với việc này chấp nhất như thế, làm cho hắn đối với người này lại sinh ra vài phần cảm giác không tốt: "Nếu ba ngày sau liền có thể thấy được kết cục, Tử Nghiêu cũng không cần phải ở lâu thêm …" Phụ Hoàng sinh giận, hắn không đi, Phụ Hoàng nhất định cũng sẽ không rời đi, nếu tái ở lâu hơn nữa, còn không biết Phụ Hoàng sẽ đối với hai ngươi kia như thế nào.

Mới đi vài bước, phía sau liền truyền đến một tiếng nói nhỏ: "Ngươi cho là rời khỏi đây, thì ta sẽ buông tha cho bọn họ? Vốn không nghĩ muốn phá hủy hưng trí của ngươi, nhưng việc lần này đã là cực hạn." Theo thanh âm đàm thoại nhẹ nhàng nhưng vẫn có thể nghe thấy kia, mọi người chỉ cảm thấy không khí chợt ngưng kết, không trí áp bách lúc trước đột nhiên bộc phát, theo sau đó là luồng lãnh khí giống như cơn lốc đánh úp lại, nháy mắt bao phủ toàn tiền sảnh, giống như thân đang ở quỷ ngục. Chỉ thấy tay áo của thân ảnh màu tím kia không có gió mà tự bay lên, sát ý âm u lạnh như băng cơ hồ khiến cho người ta sinh ra ảo giác, tựa hồ không gian trước mặt dần dần trở lên ám trầm, bị bịt kín bở một tầng khí tử vong.

Dưới màu vàng mặt na, đôi mắt khép hờ lộ ra một đạo mũi nhọn lạnh băng, đối với việc Minh Nhi phải trải qua nguy hiểm, hắn đã không thể tiếp tục kiên nhẫn, tư vị đã từng hưởng qua, hắn không muốn lại có lần thứ hai. Trước kia là cổ độc, lần này là Tư Hồi, mặc dù là Minh Nhi tính trước kỹ càng, hắn cũng không thể chịu nổi y có nửa điểm nguy hiểm, chậm rãi giơ lên cánh tay hướng về phía Lan Cẩn đang đứng, khóe môi nâng lên độ cung chỉ có sát ý cùng tàn nhẫn: "Trò chơi chấm dứt."

Theo bốn chữ không hề bằng trắc phập phồng kia, mọi người chỉ thấy Lan Cẩn giống như bị vật gì dắt đi, đột nhiên rơi xuống trước người Ám Hoàng, trên gương mặt vốn là vì kinh hãi mà trở nên tái nhợt lại đột nhiên dần dần trở nên tím đen, bàn tay đặt ở trên cổ hắn dần dần thít chặt, mắt thấy Lan Cẩn sắp sửa vì hít thở không thông mà chết, sắc mặt dưới lớp mặt nạ kia cũng không có nửa điểm dịu đi: "Chớ có cho là dựa vào cái tên của Huyền Bộ (Huyền Thai Lão nhân) thì bản tôn sẽ không giết ngươi." Kẻ dám làm cho Minh Nhi uống thuốc độc, hắn tuyệt đối sẽ không để cho kẻ đó chết một cách thống khoái. Hắn muốn cho Lan Cẩn nếm thử tư vị bị tử vong dần dần cắn nuốt.

Kì Hủ Thiên dần dần tăng thêm lực đạo trên tay, nắm lấy cần cổ của Lan Cẩn đưa y nhấc lên không trung. Không thể nổi giận với Minh Nhi nên hắn chỉ có thể đem sát ý điên cuồng phát tiết trên người kẻ khác, nhìn bộ dáng y giãy giụa trong tay mình, khóe môi khẽ nhếch của hắn lại càng tăng thêm vài phần ý cười tàn nhẫn.

Lan Cẩn hai mắt trừng trừng, trên mặt đã là một mảnh đen tối, thân hình hơi hơi lăng không không có điểm tựa, dưới chân ra sức giãy dụa, cũng không hề có tác dụng, trước mắt một mảnh tối đen, chỉ nghe thấy giống như từ một chỗ thực xa xôi nào đó truyền lại tiếng nói của tên còn lại kia: "Lan Cẩn có thể trợ giúp Tôn Chủ đoạt được thiên hạ! Chẳng lẽ Tôn Chủ lại chỉ vì Trình Tử Nghiêu là giết chết hắn?"

Duẫn Thiên Dật lo lắng nhìn tình cảnh trước mắt, mắt thấy Lan Cẩn sắp chết trong tay người kia, Lan Cẩn là người hắn phải giành được, bất luận là vì Lăng Hi Các hay vì chính mình, hắn cũng không thể để cho Lan Cẩn chết đi như vậy, lại càng không luận lý do là vì Trình Tử Nghiêu kia: "Có Lan Cẩn được thiên hạ! Hay là Tôn Chủ đã quên những lời này!"

Thân ảnh áo tím vẫn chưa động mảy may, Lan Cẩn đã ở bi ai giãy dụa, Duẫn Thiên Dật nắm chặt chiếc quạt trong tay, hắn không tin người nọ thật sự bỏ được, đem người có thể trợ lực y lấy được thiên hạ bóp chết trên tay, đang muốn tiếp tục nói, chợt nghe thấy bên kia truyền đến một tiếng cười khẽ: "Có Lan Cẩn được thiên hạ? Nghe thật là buồn cười làm sao."

Người ở trong mắt mọi người cho tới bây giờ đều là người ôn nhuận bình thản, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, nói ra những lời nói đó. Lần đầu tiên thấy Thủy Nguyệt Công tử thể hiện cái nhìn đối với Lan Cẩn, vẫn là ngữ khí trào phúng như thế, ý cười thản nhiên ngày thường đã bị thu liễm đi, vẫn là tư thế thản nhiên lãnh ý cùng đùa cợt, nhưng độ cung trên môi lại không giống cười, mà giống như đối với sự việc thật trào phúng lúc sau thể hiện ra vẻ vô tình lạnh như băng: "Nếu Hủ đã không kiên nhẫn, Tử Nghiêu cũng sẽ không kiên trì, coi như những chuyện vừa rồi là một trò khôi hài cũng xong, dù sao Lan Cẩn sống chết thế nào đều đối với ta không can hệ."

Vốn định tương kế tựu kế tái từ trên người Lan Cẩn tìm hiểu một vài chuyện khác, nhưng thấy Phụ Hoàng như thế, hắn cũng chỉ đành bỏ qua, biết được ở trong lòng Phụ Hoàng thì an nguy của mình mới là quan trọng nhất, việc hắn làm hôm nay mặc dù sớm đã có tính toán, tin tưởng sẽ không để cho chính mình gặp chuyện không may, nhưng đối với Phụ Hoàng mà nói, chỉ sợ đã trở thành việc không nên giống như chạm vào vảy ngược của con rồng vậy.

Nhìn lướt qua thần sắc khác nhau của những người đang ngồi xung quanh, Kì Minh Nguyệt thở dài, đi tới bên cạnh người Kì Hủ Thiên, ngẩng đầu nhìn chăm chú: "Tử Nghiêu cảm thấy được thú vị, lại đã quên cảm thụ của Hủ, thật là không nên, đợi giải quyết hắn, chúng ta liền trở về, như thế được không?" Lần ra cung này lấy được Vân Hạo Sơn trang, lại từ Bách Lý Vong Trần tìm hiểu được việc của An Dương, coi như là đã có thu hoạch, mặc dù vẫn không biết Lan Cẩn vì sao phải khơi mào sóng gió, nhưng cho người tra xét cẩn thận chắc chắn sẽ cho ra vài manh mối, giết hay không giết, cũng không phải việc quan trọng. Trước mắt vẫn là đem Phụ Hoàng đang nổi giận này trấn an lại mới là chuyện trọng yếu nhất.

Nhân lời nói của hắn, ánh mắt của Kì Hủ Thiên hòa hoãn lại, bỗng nhiên vung tay lên, đem thân hình Lan Cẩn đã xụi lơ ném vào tường, nhìn thấy trên tường nhiễm một mảng đỏ sẫm, cái trán của Lan Cẩn chảy đầy máu, mặc dù khuôn mặt đã tím tái không còn giọt máu, nhưng có thể nhìn ra y vẫn còn hô hấp mỏng manh, Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng: "Tạm thời lưu ngươi ba ngày." Nhớ tới Minh Nhi vừa ăn vào độc vật của Lan Cẩn, không biết dược tính như thế nào, Quỳnh Châu có thể chống trả hay không, hắn quyết định trước mắt buông tha cho Lan Cẩn một mạng.

Đem người bên cạnh ôm vào trong lòng, hắn cúi đầu, mi gian nhíu lại: "Quả thực nguyện ý đi trở về?" Minh Nhi vì Thương Hách mà phân ưu, hắn không phải là không biết, vài lần lấy thân trí hiểm ngoại trừ mang theo tâm lí chơi đùa, cũng là để phòng ngừa An Dương, nhưng hắn dẫn Minh Nhi ra cung không phải là để làm cho y đem mình vào hiểm cảnh, liên lụy tiến vào phân tranh của giang hồ cùng thiên hạ. Mà lúc này y đã ăn Tư Hồi, còn không biết phản ứng của dược tính là gì, khiến cho hắn bắt đầu hối hận, không nên tin theo lời nói của Minh Nhi, để cho y một mình đến đây trước.

"Vốn là đối với Lan Cẩn vô tình, nếu có kẻ nào muốn thì cứ tiếp nhận, so sánh cùng với hắn, tất nhiên là Hủ quan trọng hơn nhiều." Cứ như vậy, chuyện hôm nay thực ra cũng chỉ là một trò khôi hài thôi, nếu thực sự phủi tay rời đi, không biết sẽ khiến những người vì Lan Cẩn mà đến hưng sư động chúng đến mức nào? Nhẹ liếc mắt một cái nhìn thần sắc của mọi người, Kì Minh Nguyệt nâng lên một bên khóe miệng.

"Ba ngày sau rời đi." Ôm chặt người trong lòng, hắn giờ phút này chỉ lo lắng Tư Hồi mà Minh Nhi ăn vào sẽ có loại phản ứng nào.

Nghe ra trong lời nói của Phụ Hoàng vẫn có chút đông cứng, hiển nhiên vẫn là đang vì cử chỉ mạo hiểm của hắn mà khó chịu, xem ra hôm nay quả nhiên là đã chọc giận Phụ Hoàng, dựa vào Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt tâm tư khẽ chuyển, ôm lấy cổ hắn nói: "Hủ vì ta mà lo lắng, Tử Nghiêu rất vui, nhưng Hủ cũng nên biết, Tử Nghiêu làm việc cũng không phải tùy tiện, ta cũng có cách nghĩ của ta, đối với chuyện hôm nay ta làm cũng không cảm thấy sai, chỉ là lại không nghĩ đến cảm thụ của Hủ, là Tử Nghiêu không đúng."

Cùng đôi mắt của Kì Hủ Thiên đối diện, hắn cho thấy suy nghĩ trong lòng của mình, đủ loại kiếp trước đã trải qua đã khắc sâu thành dấu ấn ở trong lòng hắn, cho tới bây đều là vì lấy được tình báo mà không tiếc sa vào nguy hiểm, cũng không cảm thấy có chỗ nào không nên, đồng bọn ở bên cạnh cũng đều làm như vậy, cho nên cũng không ai vì thế mà lo lắng. Nhưng hắn lại nhất thời đã quên, cuộc đời này của hắn bất đồng, bất cứ vật gì có thể gây nguy hại cho hắn đều khiến cho Phụ Hoàng lo lắng. Vốn tưởng rằng chỉ cần Phụ Hoàng tin tưởng năng lực của hắn, cũng sẽ không lo lắng quá mức, nhưng lúc này nghĩ lại, nếu đổi lại lập trường, là Phụ Hoàng như thế, cho dù là hắn tin tưởng khả năng của Phụ Hoàng, chỉ sợ hắn cũng vẫn sẽ vì thế mà lo lắng sinh giận,

"Lúc này đã biết không nên?" Ngữ thanh nặng nề hiển nhiên là vẫn chưa tiêu tan, nhưng động tác ôm ấp hắn cũng đã trở nên mềm nhẹ, Kì Hủ Thiên trở dài, chung quy vẫn là không thể đối với Minh Nhi trách móc quá mức nặng nề, Minh Nhi sẽ không vì cùng hắn hứa hẹn gần nhau mà thay đổi cách làm việc của mình, y có suy nghĩ và tính toán của chính mình, luôn làm cho hắn có chút trở tay không kịp, nhưng đối với một Minh Nhi như thế, hắn lại chỉ cảm thấy vui mừng, tuy rằng ngẫu nhien cũng sẽ có lúc cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng không thể không nói, đó là Minh Nhi như thế tự tin cùng ngạo nghễ, mới có thể khiến cho hắn bận tâm ngày càng sâu.

"Là ta không đúng, Hủ nếu là muốn mắng liền cứ việc mắng đi." Từ khi ra đời tới nay, Phụ Hoàng liền chưa từng đối với hắn có nửa câu lạnh lùng, việc hôm nay quả thực làm cho Phụ Hoàng tức giận như thế, hắn liền nhận được vài câu cũng là vô phương, tâm ý của Phụ Hoàng hắn đã biết, cho dù là quở trách, cũng là vì quan tâm hắn mà thôi.

Kì Hủ Thiên nghe vậy cúi đầu cười, Minh Nhi cho tới bây giờ đều là người cao ngạo, hôm nay khó được nhận sai như thế, có thể thấy được đối với việc hắn vì sao nổi giận như thế y đã hiểu rõ ràng, chỉ cần Minh Nhi biết được tâm ý của hắn, hắn làm sao có thể mở miện quở trách y: "Mắng thì không cần, ta sẽ đau lòng, nếu là biết sai, liền tự phạt, như thế nào?" Nâng lên khuôn mặt của y, bạc thần dưới mặt nạ nhẹ nhàng giơ lên, lần này cũng không phải độ cung tàn khốc, mà là mỉm cười lộ ra chút mị hoặc cùng tà khí.

Mắt thấy y cười như thế, Kì Minh Nguyệt làm sao còn không biết trong lòng y có chủ ý gì, nhìn lướt qua mọi người xuang quanh đã có vẻ ngốc lăng, biết được Phụ Hoàng sớm đã có ý chiêu cáo quyền sở hữu đối với hắn, giống như là sợ chính mình lại đi trêu chọc người khác, những lời lúc này rõ ràng đó là muốn hắn phải ở trước mặt mọi người tỏ rõ thái độ, làm cho mọi người trên cả những lời đồn đại trước đó, tự mắt nhìn thấy sự thật. Nghĩ đến dục vọng độc chiếm có vẻ hơi có tính trẻ con của Phụ Hoàng, hắn khẽ cười một tiếng, ánh mắt hướng về phía vài vị nữ tử đang ngồi bàng quan xung quanh nhìn lại, đó vốn là những người trước khi Phụ Hoàng đến vẫn đối với mình rất là ân cần, lúc này trong mắt họ đã lộ ra vẻ không dám tin cũng sầu não.

Thấy Minh Nhi chưa trả lời, ánh mắt lại hướng bên cạnh liếc qua, nhìn thấy thần sắc của mấy vị nữ tử, hắn hừ lạnh một tiếng, khiến cho mấy người chính đang si ngốc nhìn Kì Minh Nguyệt sợ hãi cả kinh, chống lại đôi mắt quỷ bí u ám dưới mặt nạ kia của Ám Hoàng, ai cũng không dám nhiều lời nói nửa câu, ngay cả ánh mắt cũng không dám nâng lên.

"Không muốn …?" Thu hồi ánh mắt, vỗ về khuôn mặt của người trong lồng ngực, Kì Hủ Thiên mỉm cười khẽ hỏi, Minh Nhi hội làm như thế nào hắn tự nhiên có thể biết, cùng hắn giống nhau vốn không đem người trong thiên hạ đặt ở trong mắt, sao lại để ý những điều này, bên môi lại giơ lên vài phần ý cười, hắn lại tiếp tục hỏi: "… Hay là không dám?"

"Làm gì phải kích, Hủ sớm biết Tử Nghiêu đồng ngươi giống nhau." Kì Minh Nguyệt nhíu mày, liếc mắt nhìn người đang mỉm cười trước mặt một cái, bỗng nhiên phát hiện ra tình tự của một người cách đó không xa náo động, hận ý cùng ghen tị mãnh liệt như thế, mãnh liệt đến mức hắn không cần cảm giác cũng có thể thấy được sự đố kỵ dày đặc cùng không cam lòng kia.

Ánh mắt vừa chuyển, chống lại ánh mắt dây dưa đố kị của Duẫn Thiên Dật, thẳng tắp nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn, Kì Minh Nguyệt nhếch lên khóe môi, đối với quá khứ của người này cùng Phụ Hoàng năm đó, hắn đã mất nửa điểm để ý. Chỉ là thấy y dây dưa đến tận lúc này, chấp niệm mãnh liệt cũng giống như Nguyễn Thiên Kì kia, đã làm cho hắn không kiên nhẫn.

Bất luận quá khứ như thế nào, mà nay Phụ Hoàng đã thuộc về hắn, hắn sao lại có thể dung thứ có kẻ khác lưu giữ ý niệm đối với y, hai mắt khép xuống, trong ánh mắt hiện lên một tia cười lạnh, hắn ôm lấy cổ Kì Hủ Thiên, ở trên đôi môi bạc kia ấn lên một nụ hôn.

_____ Hết chính văn chương thứ 109 _____

110. Chương 110: Thi Độc

Từ trước đó khi nhìn thấy hai người kia ôm nhau nói nhỏ, không hề có chút nào để ý mọi người đang có mặt tại đây, vẫn như thế chẳng coi ai ra gì, sự ôn tồn cùng đối đãi với nhau như thế, khiến Duẫn Thiên Dật liền đã không thể ức chế sự phẫn hận cũng đố niệm trong lòng. Năm xưa người nọ làm việc không có gì cố kỵ, nhưng đối với sủng thị bên người cũng chỉ là tùy ý đối đãi, chưa bao giờ từng đối với ai như thế, cơ hồ giống như là ở trước mặt mọi người khoe ra, tỏ rõ người kia là thuộc về hắn, bừa bãi như thế, cũng không chút nào che dấu biểu hiện ra sự yêu sủng của hắn đối với Trình Tử Nghiêu.

Cho dù là hắn năm đó, cũng chưa từng được đến nửa câu nói nhẹ nhàng của người nọ, lại càng không nói đến những lời nói sủng nịch giống như vậy. Duẫn Thiên Dật cơ hồ bóp nát chiếc quạt đang nắm trong tay, thẳng tắp nhìn Trình Tử Nghiêu đăng nằm trong lồng ngực người nọ, đã thấy y nhếch lên khóe môi với hắn, rồi ở trước mặt mọi người ôm lấy cổ của người nọ, hôn lên đôi môi của y!

Cắn chặt răng, hắn lúc này đã không biết chính mình đến tột cùng nhìn thấy gì, trước mắt chỉ còn nhìn thấy một nụ cười bên môi kia của Trình Tử Nghiêu, giống như đang giễu cợt chính mình, ý cười lạnh lùng phát ra lại càng chói mắt, làm cho hắn không thể nhìn thẳng vào hai người đang ôm nhau trước mặt.

Hai thân ảnh màu tím cùng oánh boạch gắt gao dán sát vào nhau, trong đại sảnh, tất cả mọi người nín thở nhìn một màn trước mắt, sớm biết Ám Hoàng làm việc vốn không có gì cấm kỵ, cũng đã sớm thấy qua hắn yêu sủng Thủy Nguyệt Công tử kia như thế nào, nhưng một màn trước mắt này, cũng không chỉ hai chữ "yêu sủng" kia có thể biểu đạt được. Cho đến lúc này, mọi người mới ngộ ra một cái nghi vấn không dám tin, hay là con người quạnh quẽ quả tính kia cũng thực sự có một ngày yêu thượng người khác?

Không cần bọn họ phải miệt mài theo đuổi, Lan Cẩn vốn có thể trợ giúp Ám Hoàng đoạt lấy thiên hạ kia vì Thủy Nguyệt Công tử mà suýt nữa táng mệnh trong tay Ám Hoàng, vì nhờ có Thủy Nguyệt Công tử mà giữ được một mạng, giờ phút này còn nằm ngất bất tỉnh trên mặt đất đầy máu tươi kia. Lại nhìn sang bên kia, Duẫn Thiên Dật đang biểu hiện ra vẻ mặt khó phân biệt, đứng ngơ ngẩn nhìn hai người đang ôm hôn nhau kia.

"Đây là vì sao?" Duẫn Thiên Dật không biết trong lòng hắn cảm xúc dây dưa đố kỵ chiếm đa phần hay là oán hận nhiều hơn, hắn đã nghĩ nếu đoạt được Lan Cẩn có thể khiến cho người nọ có vài phần kính trọng mình, nghĩ đến Trình Tử Nghiêu sẽ thua ở trong tay hắn, hắn còn tưởng rằng mất Lan Cẩn, người nọ sẽ bỏ quên Trình Tử Nghiêu, giống như năm đó đã bỏ quên mình vậy …

"Vì sao ngươi lại có thể đối với Lan Cẩn không thèm quan tâm, còn muốn vì Trình Tử Nghiêu mà giết Lan Cẩn?! Có Lan Cẩn được thiên hạ! Tôn Chủ có thể xác nhận là người muốn cướp lấy thiên hạ! Vì sao không cần?" Người nọ ở trong lòng hắn là người vốn không màng đến tánh mạng kẻ khác, cũng sẽ không vì hai viên độc dược liền vì kẻ đó lo lắng như thế. Hắn vốn muốn đoạt được Lan Cẩn, làm cho người nọ hối hận việc năm xưa, cũng không từng dự đoán được, tất cả những việc mình gắng sức làm đến lúc này, ở trong mắt hai người đó, cũng chẳng qua là một hồi trò chơi?

Lan Cẩn đối với Trình Tử Nghiêu, không hề có ý nghĩa, Lan Cẩn đối với người nọ, lại tùy tay có thể giết, như vậy ban đầu hắn sở nghĩ hết thảy, đến tột cùng để làm cái gì?

Kì Minh Nguyệt tựa vào bên vai Kì Hủ Thiên, nghe được lời nói của Duẫn Thiên Dật, thu hồi chiếc lưỡi đang dây dưa trong miệng Phụ Hoàng, ở phía trên đôi môi bạc đó nhẹ nhàng khẽ hôn một chút, vẫn chưa rời đi vòng tay của y, mà là nghiêng đầu nhìn Duẫn Thiên Dật, liếm liếm môi, lộ ra vài phần ý cười đùa cợt: " Lan Cẩn đối với Hủ mà nói, chỉ là một câu chuyện cười, người tin lời đồn đãi kia là ngươi, nếu ngươi muốn, cứ lấy đi, Tử Nghiêu đã không tính toán tiếp tục cùng ngươi ngoạn nữa." Phụ Hoàng đã giận, hắn tự nhiên phải thu liễm một chút, nếu là vượt quá giới hạn, liền không còn là trò chơi nữa. Việc hôm nay, hiển nhiên đã là cực hạn của Phụ Hoàng.

Đối với Duẫn Thiên Dật, Kì Minh Nguyệt không hề che dấu lãnh ý trong mắt, hắn mặc dù không ngại sự tồn tại của Duẫn Thiên Dật, nhưng đối với người đến nay vẫn mang chấp niệm với Phụ Hoàng, hắn tất nhiên cũng muốn làm cho đối phương biết được… Nhìn chăm chú vào sắc mặt đã trở nên vặn vẹo của Duẫn Thiên Dật, hắn mỉm cười, giống như một tuyên cáo, theo cặp môi bạc kia, lại chậm rãi hôn xuống phía dưới cổ.

Duẫn Thiên Dật không dám tin vào những gì mình chứng kiến, người cuồng ngạo tà tứ kia, không hề ngăn cản cử chỉ của Trình Tử Nghiêu, lại vẫn chỉ lộ ra ý cười, để mặc cho kẻ kia ở trên cổ hắn lưu lại rất nhiều dấu vết.

"Quả nhiên không làm cho ta thất vọng" ngữ thanh mỉm cười đã không còn sự nổi giận như lúc trước mà trở nên thâm trầm, Kì Hủ Thiên vỗ về mái tóc của Kì Minh Nguyệt, trong mắt lộ ra ý cười rõ ràng: "Tự phạt như vậy thật không tồi, chỉ tiếc có những kẻ đáng ghét ở bên cạnh quấy rầy, không bằng chúng ta trở về phòng tái tiếp tục được không?" Tiếng thì thầm nỉ non phủ tới bên tai, mặc dù là mọi người cố vươn lỗ tai lên nghe ngóng, cũng không thể nghe thấy được rõ ràng, nhưng nhìn mạt tà khí trên ý cười bên môi của Ám Hoàng kia, cũng có thể đoán được vài phần trong lời nói của y.

Duẫn Thiên Dật tự nhiên cũng thấy ra một chút, lúc trước đã nghe thấy Trình Tử Nghiêu nói như vậy, trước mắt lại thấy người nọ đối với Trình Tử Nghiêu vô cùng ôn tồn thân thiết như vậy, từ đầu đến cuối, người nọ cũng chưa từng mở lời nói với mình nửa chữ, ngay cả vẻ mặt kia cũng đều là vì Trình Tử Nghiêu mà sinh ra, bất luận là giận là vui sướng, đều chỉ vì Trình Tử Nghiêu kia!

"Xem ra Duẫn Thiên Dật cho tới bây giờ chưa từng lưu lại nửa điểm dấu vết ở trong mắt Tôn Chủ, chỉ sợ cử chỉ khiến ngươi nổi giận năm đó của ta cũng chỉ là ngươi tùy tâm tùy tay mà thôi, Thiên Dật một thân khổ sở như thế này, nhiều năm qua cũng không dám quên đi …" Trong miệng phát ra tiếng cười thảm khàn khàn, Duẫn Thiên Dật nhìn hai người đang đứng ôm nhau trước mặt, chỉ cảm thấy tất cả bận tâm cùng tình cảm yêu hận khó phân biệt trong lòng đều hóa thành hận ý ngập trời, phân oán hận kia, so với lúc bị người nọ nổi giận phế bỏ cũng không hề kém hơn nửa phần, tiếng cười từ nho nhỏ tới lúc bật thành tiếng cười lớn, ở trong căn phòng tĩnh lặng này dần dần nổi lên, giống như tiếng khóc quỷ dị vang vọng vậy.

"Xem ra có người không nghĩ làm cho Hủ như ý." Tựa vào trong ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Duẫn Thiên Dật, tuy rằng cảm thấy nỗi si niệm của hắn, nhưng tấm tình của Duẫn Thiên Dật đối với Phụ Hoàng cũng không làm cho hăn sddoongj dung mảy may: "Không quên thì thế nào? Với ngươi mà nói, kia đã là chuyện quá khứ."

Hủ? Hắn đã nghe Trình Tử Nghiêu gọi nhiều lần, tục danh của người nọ không một ai biết, thế nhưng y lại biết, người nọ không cho phép kẻ khác ở trên người mình lưu lại dấu hôn, lại cho phép Trình Tử Nghiêu y, không chỉ có cho phép, còn lộ ra ý cười như vậy, ý cười ôn nhu chưa bao giờ xuất hiện ở trước mặt người khác. Trình Tử Nghiêu kia dựa vào cái gì mà được sự yêu sủng như vậy, lại có tư cách gì bắt hắn quên đi quá khứ?!

Nghe y nói như vậy, tiếng cười của Duẫn Thiên Dật chợt ngừng lại: "Muốn ta quên chuyện quá khứ? Ngươi cũng biết ta một thân kinh mạch đều bị hủy, võ công toàn bộ phế, sau khi bị phế phải trải qua bao nhiêu trắc trở khổ sở mới khôi phục lại được vài phần?" Hắn vừa nói trên mặt vừa hiện ra vẻ oán độc, đẩy ra Âu Dương Thác đang tiến lên ngăn trở: "Vì sao phải ngăn cản ta? Người khác không biết, Âu Dương trưởng lão chẳng lẽ cũng không rõ ràng sao? Lần này tới đây, Thiên Dật muốn đó là làm cho hắn hối hận!" Chỉ vào thân ảnh mầu tím kia, trong mắt Duẫn Thiên Dật hiện ra hận ý điên cuồng.

"Thiếu Các chủ!" Âu Dương Thác ngăn không được Duẫn Thiên Dật đã lâm vào cảnh điên cuống, trong lòng vạn phần ưu tư cấp bách, không ngờ Duẫn Thiên Dật lại tiếp tục lộ ra ý cười có vài phần quỷ bí, đột nhiên hoãn hạ thần sắc trên mặt: "Tình yêu của Tôn Chủ đối với Trình Tử Nghiêu quá sâu, thật sự làm cho người ta hâm mộ đi. Nhưng không biết nếu là Trình Tử Nghiêu trúng độc mà chết, Tôn Chủ có thể sẽ đau khổ bi thương? Hay là vẫn sẽ giống như ta năm đó, làm một hồi sự rồi bỏ mặc không quan tâm, xoay người rời đi?"

Đối với lời nói của hắn sinh ra cảnh giác, Kì Hủ Thiên buông Kì Minh Nguyệt ra, tiến lên phía trước từng bước, chỉ thấy Duẫn Thiên Dật không biết đã từ trong tay áo lấy ra vật gì, hắn vung tay lên, trong căn phòng ngập đầy bột phấn bay lả tả xuống, cũng là hướng về phía Minh Nhi ở sau lưng hắn phóng tới.

Giơ lên ống tay áo phất bay bột phấn về hướng ngược lại, nhưng bột phấn bay xuống đã có không ít rơi xuống trên người Minh Nhi, còn có một ít hạ xuống mấy người xung quanh bên cạnh, đã có người lập tức ngã xuống.

Kì Minh Nguyệt mắt thấy bột phấn kia rơi xuống trước mặt, lại theo hô hấp mà vào, bên cạnh cách đó không xa đã có người ngã xuống rồi nhưng hắn cũng không cảm giác thấy gì, vì thế liền thả tâm, đối với Kì

Hủ Thiên ở trước mặt lắc lắc đầu: "Với ta vô dụng." Mặc kệ chất độc này có chí mạng hay không, có công hiệu của Quỳnh Châu, xem ra đối với hắn không có nửa điểm tác dụng, nói vậy đối với Phụ Hoàng cũng sẽ như vậy, chỉ là lại liên lụy mấy người đang ngồi cách đó không xa.

"Thiếu Các chủ sao lại có thể dùng vật ấy? Hay là ngươi đã quên đó là ..." Âu Dương Thác thấy hắn lấy ra độc vật do người áo xám của An Dương cấp cho, không khỏi bật thốt lên ngăn trở, nếu bị người khác biết được Lăng Hi Các có liên quan đến An Dương, cho dù có được Lan Cẩn, Lăng Hi Các cũng đeo tên phản quốc trên lưng, bị người trong thiên hạ thóa mạ.

Cho dù Âu Dương Thác không nói cũng thế, một câu hô to này của lão còn chưa nói xong, liền đã có người cúi xuống nhìn mấy người bị độc chết nằm trên đất, người giang hồ đi vân du đây đó cũng không ít, liền đã có người phát hiện chất độc này khác thường: "Này không phải là chất độc An Dương vẫn quen dùng sao?! Dược vật tạo nên chất độc này có một loại chỉ có thể sinh trưởng ở An Dương, cho nên chỉ có người An Dương mới có thể sử dụng!"

Người nói chuyện lại đúng là chưởng môn của một cái môn phái xưa nay rất có danh vọng, môn phái của hắn nằm ở chỗ giao giới giữa An Dương và Thương Hách, đối với đủ loại liên quan đến An Dương so với người khác hiểu biết càng nhiều hơn, lúc này nghe y nói như vậy, hiển nhiên vật mà Lăng Hi Các Duẫn Thiên Dật sử dụng chính là độc vật của An Dương, vì sao hắn lại có chất độc chỉ có người An Dương mới dùng, vì sao hắn trăm phương nghìn kế muốn đoạt được Lan Cẩn, tất cả mọi người ở trong lòng đã đoán ra.

"Duẫn Thiên Dật! Ngươi thật là to gan! Dám ở trước mặt giang hồ đồng đạo lấy độc đả thương người! Lão phu hôm nay tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi! Đền mạng cho đồ nhi ta!"

"Lăng Hi Các cùng An Dương cấu kết! Duẫn Thiên Dật, Âu Dương Thác, nhìn xem hôm nay chúng ta xử trí các ngươi!"

Theo mấy tiếng quát khẽ, đã có không ít người đứng lên, Duẫn Thiên Dật nếu chỉ là đối với Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công tử lên án chuyện năm đó cũng liền thôi, kia vốn là chuyện riêng của kẻ khác, cùng với người ngoài bọn họ không quan hệ, nhưng hành động mới vừa rồi của Duẫn Thiên Dật đã khiến cho mấy người mất mạng dưới độc vật của An Dương, bảo bọn hắn như thế nào còn có thể ngồi nhìn? Những người có quan hệ với người bị độc chết hoặc là khó chịu với hành động của Duẫn Thiên Dật, hoặc là lòng đầy căm phẫn tiến lên.

"Dừng tay."

Đúng vào lúc mọi người rục rịch tiến lên, chợt nghe thấy một tiếng cản trở, hướng tới người nói nhìn lại, đúng là Ám Hoàng với vẻ mặt khó phân biệt hỉ nộ. Nghĩ đến Duẫn Thiên Dật vốn muốn gia hại Thủy Nguyệt Công tử, lại không biết vì sao độc vật ở trên người hai người này lại không có tác dụng, lúc này thần sắc của Ám Hoàng cũng vẫn bị che lấp dưới mặt nạ, lại cản trở bọn họ, không biết là muốn như thế nào.

"Lui ra." Kì Hủ Thiên nhìn chăm chú vào thần sắc điên cuồng giống như người điên của Duẫn Thiên Dật, đối với sự thống khổ cùng hận ý trong mắt hắn không có mảy may thương hại: "Bản Tôn sẽ xử lý việc này, các ngươi đều lui ra." Lăng Hi Các cùng An Dương cũng có quan hệ mờ ám, Duẫn Thiên Dật lại muốn đẩy Minh Nhi vào chỗ chết, xem ra nếu hắn không ra tay, liền thật sự khiến cho Duẫn Thiên Dật này thất vọng rồi.

"Một khi đã như vậy, việc này liền giao cho Tôn Chủ." Nghe thấy Ám Hoàng nói như vậy, lại nhìn thấy sắc mặt khó phân biệt của hắn sau lớp mặt nạ, tất cả mọi người không tự chủ được sinh ra một loại cảm giác không thể làm trái lời hắn, tựa hồ theo lời hắn mới nói vừa rồi lộ ra một loại uy nghi khó có thể nói lên lời, còn có khí thế vương giả bao phủ bầu không khí xung quanh, cảm giác ác bách chỉ có người ở vị trí cao cao tại thượng mới có được kia, khiến cho mọi người trong lòng đều chấn động, gần như là theo bản năng đã đồng ý với lời hắn nói, chậm rãi thối lui đứng sang một bên.

Kì Minh Nguyệt đứng ở phía sau của Kì Hủ Thiên, nhìn Duẫn Thiên Dật như vậy, hắn đã biết năm đó y nhất định đối với Phụ Hoàng bận tâm sâu vô cùng, đáng tiếc, kia cũng chỉ là chuyện quá khứ, mà nay oán hận dây dưa của Duẫn Thiên Dật đã làm cho tự bản thân hắn cũng khó có thể tiếp nhận, không biết chính mình đối với Phụ Hoàng là yêu hay hận mới có cử chỉ điên cuồng này đi.

"Chính là muốn giết y?" Vẻ mặt vặn vẹo của Duẫn Thiên Dật giờ phút này lại hết sức bình tĩnh, nhưng Âu Dương Thác mở bên cạnh hắn hiển nhiên đã hiểu được mức nghiêm trọng của sự việc, ngưng thần tiến lên đứng chắn trước mặt y hỏi, tính toán bảo vệ Thiếu Các Chủ của mình.

Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng cười, trong tiếng cười nhưng không hề lộ ra nửa điểm vui sướng, trong đó ẩn hàm lạnh như băng cùng tức giận, giống như băng hỏa đan vào nhau, tất cả đều là tàn nhẫn tàn khốc: "Trừ bỏ chết, còn có phương pháp khác."

Tiến lên trước vài bước, hắn đi tới vị trí trước mặt cách Duẫn Thiên Dật không xa nói: "Ngươi là oán hận hành động năm đó của Bản Tôn, phế đi võ công của ngươi, đem ngươi ném về Lăng Hi Các?" Lời nói tùy ý cũng tia cười nhẹ trên môi, đều là ôn hòa bình tĩnh, chỉ có Kì Minh Nguyệt có thể từ trong lời nói nhìn như thản nhiên kia cảm giác được sự nguy hiểm trong đó. Biết được Phụ Hoàng sẽ không dễ dàng buông tha Duẫn Thiên Dật, lúc này hắn chỉ cầu cho Duẫn Thiên Dật ngàn vạn lần chớ có nói mấy lời tự tìm tử lộ, miễn cho Phụ Hoàng mất đi tính nhẫn nại, trực tiếp đem hắn băm vằm ở trước mắt mọi người, lần trước đã có người chịu không nổi cảnh tượng kia, sắc mặt trắng bệch, mất đi vẻ tiên phong của bậc tiền bối thường ngày. Nếu là như vậy, liền xem như liên lụy người khác.

Thấy người nọ rốt cuộc có phản ứng với mình, Duẫn Thiên Dật cười nhẹ: "Tôn Chủ rốt cục nhớ ra sự tồn tại của Duẫn Thiên Dật ta, nếu không có cử chỉ mới vừa rồi của ta, chỉ sợ đến nay vẫn chưa được một lời của Tôn Chủ đâu." Không thể làm tổn hại đến Trình Tử Nghiêu đã làm cho hắn không cam lòng, lúc này người nọ lại hỏi như vậy, giống như không nhớ rõ chuyện năm đó, khinh miêu đạm tả, nhẹ nhành bâng quơ, khiến cho oán hận trong lòng hắn thoáng chốc càng trở nên kịch liệt.

"Năm đó Thiên Dật bất quá là ở trong lúc giao hoan ở trên người Tôn Chủ để lại một chút dấu vết, Tôn Chủ trong lúc nhất thời tức giận thế nhưng phế đi võ công của ta, lại đem ta ném ở ngoài cửa, hay là đủ loại chuyện ngày đó Tôn Chủ đều đã quên?" Mặc dù sớm biết người nọ kiêng kị, nhưng hắn nguyên vẫn tưởng rằng lấy việc hắn được sủng ái, đương nhiên sẽ được đối đãi khác một chút, không ngờ người nọ cũng không chút nào lưu tình, dễ dàng vứt bỏ hắn như thế. "Nỗi đau đớn do võ công bị phế năm đó, Thiên Dật không dám quên, là ngươi ngày đó đối với ta như vậy, mới có sự việc ngày hôm nay, nếu Trình Tử Nghiêu quả thực chết do chất độc của Lan Cẩn, đó là tại vì ngươi! Chỉ cần có thể khiến cho ngươi hối hận, Thiên Dật cho dù là bồi thượng tính mạng của bản thân cũng không thấy tiếc!"

Nhìn Duẫn Thiên Dật nói kích động như vậy, Kì Hủ Thiên lại vẫn là thần sắc thản nhiên, đợi hắn nói xong, mới khẽ nhếch một chút khóe môi."Người có thể đi vào tâm của Bản Tôn sao lại có thể đơn giản bị độc vật kia khống chế như thế, ngươi chớ có quá mức chờ mong, miễn cho lúc sau thất vọng, lại muốn giận chó đánh mèo với người khác."

Nhìn thấy Duẫn Thiên Dật sau khi nghe những lời hắn nói thần sắc không biến hóa, Kì Hủ Thiên lại cười lạnh một tiếng: "Muốn nói tới chuyện năm đó, Bản Tôn thật đúng là không có ấn tượng, nếu không phải ngươi kể lại, chỉ sợ Bản Tôn thật sự đã quên là có sự kiện kia a."

"Chẳng lẽ ngươi chưa bao giờ đem ta để ở trong lòng?" Duẫn Thiên Dật nghe hắn nói, Trình Tử Nghiêu đã là người trong tâm của hắn, không khỏi nhớ lại quá khứ, hắn ở trong lòng người noj là loại tồn tại nào?

"Vốn là chính là đồ chơi mà thôi, Bản Tôn cần gì phải nhớ, với Bản Tôn mà nói, sủng thị linh tinh này đó chính là tiêu khiển thời điểm nhàm chán mà thôi, ngươi chỉ là một trong số đó, lại không có chỗ đặc biệt, như thế nào còn có thể nhớ rõ." Nhìn chăm chú vào Duẫn Thiên Dật, Kì Hủ Thiên chậm rãi gợi lên khóe môi: "Nếu là không hợp dùng, tất nhiên là tùy tay vứt bỏ, ai hội còn nhớ rõ ngày đó đủ thứ linh tinh này chứ." Duẫn Thiên Dật nếu có ý đồ gia hại Minh Nhi, hắn hiển nhiên sẽ không làm cho kẻ này thất vọng, y muốn hắn nói, hắn liền nói cho y nghe, muốn cho một người đau, đều không phải chỉ có đâu ở thể xác. Dám thương tổn Minh Nhi, một kẻ hắn cũng sẽ không bỏ qua.

_____ Hết chính văn chương thứ 110 _____

111. Chương 111: Diệt Sát

Đồ chơi? Ở trong mắt người kia, mình chỉ là đồ chơi mà thôi … Giống như chấp niệm nhiều năm trong nháy mắt bị xẻ thành từng mảnh nhỏ, Duẫn Thiên Dật lúc này không biết cỗ tư vị ở trong lòng kia là giải thoát hay là tuyệt vọng, duy nhất có thể thấy rõ được tựa hồ chỉ có hận ý.

Ở trước mặt hắn, tấm mặt nạ kia lộ ra ánh sáng chói mắt, dưới lớp mặt nạ đó, có thể thấy người đang nói chuyện kia khóe môi khẽ nhếch, lời nói từ trong miệng hắn thốt ra có vẻ vô cùng tùy ý, khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng vài câu đã nói xong chuyện quá khứ với hắn, sự đau đớn trong lòng bàn tay đã sớm chết lặng, hắn nhìn chiếc quạt nhiễm huyết trong tay, bỗng nhiên đem nó giơ lên cao bật mở ra, một thanh ngân châm hàn quang bắn về phía thân ảnh oánh bạch ở cách đó không xa.

"Ngươi cho là Bản Tôn còn có thể cho ngươi cơ hội làm như vậy lần thứ hai?" Kì Hủ Thiên không chút hoang mang mở ra hai tay, ở trước người Kì Minh Nguyệt đem thanh ngân châm kia bắt ở trong tay, nhìn trên bề mặt thanh ngân châm lộ ra màu thanh lam quỷ dị, hai mắt khép xuống nguy hiểm: "Nếu ngươi thật sự muốn chết, Bản Tôn sẽ thành toàn."

Ném thanh ngân châm xuống đất tạo nên mấy tiếng vang nhỏ, kết hợp với không khí khẩn trương trong phòng lại càng khiến người ta kinh hãi, nhìn ám khí rơi xuống đất, trước mắt mọi người ánh kim chợi lóe, một đạo hào quang màu vàng đã xuất hiện trước mắt, rõ ràng đó chính là thanh lợi khí họ mới thấy cách đây không lâu, giống như kiếm lại giống như roi, lại được che kín bởi ám văn kì dị, lưỡi kiếm sắc bén lộ ra huyết khí quỷ bí khiến cho tất cả mọi người kinh hô một tiếng.

Duẫn Thiên Dật lại bỗng nhiên cúi đầu cười, ánh mắt mang theo vẻ đắc ý cùng mưu kế đã thực hiện được, hướng về phía thân ảnh ám màu tím kia nhìn lại: "Ngươi muốn ta chết? Ta liền khiến Trình Tử Nghiêu tử, Thiên Dật đã sớm nói qua, chỉ cần có thể làm cho Tôn Chủ hối hận, cho dù phải bồi thượng tính mạng này cũng không đáng tiếc, Tôn Chủ lấy tánh mạng của ta, tự nhiên cũng sẽ có người lấy tính mạng của Trình Tử Nghiêu?"

Theo tiếng nói của hắn dần hạ xuống, mọi người lúc này mới phát hiện, không biết từ khi nào ở phía sau của Thủy Nguyệt Công tử đã có thêm một người.

"Tôn Chủ nếu làm Thiếu Các Chủ bị thương, lão phu chỉ sợ cũng không khống chê được tay của mình." Cầm trường kiếm trong tay để ở sát cổ của người mà Ám Hoàng coi trọng nhất, Âu Dương Thác lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trình Tử Nghiêu thiện về sử dụng thiên âm, vũ kĩ các loại (ý nói trình độ võ công) thì không biết thế nào, hắn ra chiêu này, chỉ cầu có thể giữ được tính mạng của Thiếu Các Chủ, hắn cũng dễ dàng công đạo với Lão Các chủ, về phần sau đó sẽ như thế nào, đã không phải là vấn đề hắn có thể lo lắng được nữa, chỉ có thể lấy tính mạng của Trình Tử Nghiêu để bảo toàn cho Thiếu Các Chủ.

"Âu Dương trưởng lão mau giết hắn!" Duẫn Thiên Dật thấy Trình Tử Nghiêu quả thực bị Âu Dương trưởng lão khống chế, lộ ra vẻ mừng như điên, nếu như Trình Tử Nghiêu chết ở đương trường, lấy sự yêu thích của người nọ đối với Trình Tử Nghiêu, chắc chắn hối hận không chịu nổi, cho dù sau đó chính mình chắc chắn cũng tránh không khỏi cái chết, nhưng hắn muốn người nọ cũng giống như mình, cùng nếm thử tư vị đau lòng.

"Thiếu Các chủ!" Âu Dương Thác nâng kiếm, nhìn Ám Hoàng vẫn chưa có phản ứng gì, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi mơ hồ, Thiếu Các Chủ ở đằng kia vẫn còn kêu gào thảm thiết phải giết chết Trình Tử Nghiêu nhưng lão cũng không dám thực sự xuống tay. Điều lão muốn là sự bình an của Thiếu Các Chủ chứ không phải là chọc giận Ám Hoàng. Mà nay trên lưng đã đeo danh phản quốc, nếu thật sự giết chết Trình Tử Nghiêu, Lăng Hi Các về sau sẽ ra sao, hắn thật sự là ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Ta muốn ngươi giết hắn!" Tê rống hét ra những lời này, Duẫn Thiên Dật trên mặt toàn bộ đã lâm vào điên cuồng. Người mà Ám Hoàng xem trúng, sao lại chỉ biết sử dụng thiên âm thôi, cùng cười thầm Duẫn Thiên Dật cùng Âu Dương Thác không biết sống chết gặp phải Ám Hoàng cùng Thủy Nguyệt Công tử, lúc này không một ai vì tình thế này mà lo lắng.

Duẫn Thiên Dật không biết nguyên nhân trong đó, đang lúc nghi hoặcm lại nghe thấy phía dưới tấm mặt nạ màu vàng kia phát ra vài tiếng cười khẽ, Duẫn Thiên Dật đột nhiên nhìn lại: "Trình Tử Nghiêu sắp chết! Vì sao người còn có thể cười như thế. Một mạng đền một mạng, Tôn Chủ nếu muốn giết ta, vì sao

còn không mau động thủ!" Mặc dù không biết vì sao đối với tình hình trước mắt không có ai lộ ra vẻ khẩn trương, mọi người chính là bàng quan, nhưng Trình Tử Nghiêu rõ ràng đã bị Âu Dương trưởng lão khống chế, làm cho hắn trong lòng mừng như điên không thôi, miệng cười lớn, hắn hướng về phía người ở trước mặt tiếp tục nói: "Ám Hoàng từng khiến người trong giang hồ nghe thấy là biến sắc, Tôn Chủ người, cuối cùng cũng có ngày này, chính là không dám giết ta?"

Tiếng cười giống như điên cuồng vang vọng quanh quẩn ở trong phòng, tiếng cười mang theo hưng phấn cùng đắc ý, thật lâu không tan, một ngữ thanh thư hoãn thản nhiên bỗng nhiên truyền đến, làm cho tiếng cười điên cuồng của hắn im bặt: "Vốn là không nghĩ giết ngươi, nhưng có người lại cố tình tìm tử lộ, lấy Tử Nghiêu để uy hiếp?"

Chỉ nghe người ở trước mặt Âu Dương Thác phát ra tiếng cười khinh miệt, mang theo đùa cợt cùng băng hàn, thân ảnh oánh oánh tuyết trắng mặc dù bị mũi kiếm để ở sát bên cổ, trên mặt lại chưa lộ ra chút khiếp ý, "Không thể không nói, những việc Thiếu Các Chủ làm hôm nay không có việc nào là đúng hết, nghĩ muốn lấy ta để uy hiếp Hủ, lại càng là sai lầm lớn nhất của ngươi."

"Xem ra đã không có chỗ để ta ra tay nữa." Hàm chứa ý cười, Kì Hủ Thiên thu hồi thanh lợi khí trong tay, có người chọc tới trên đầu Minh Nhi, kết cục hội như thế nào, hắn thập phần rõ ràng, Minh Nhi vốn không phải là người dễ dàng động thủ, nhưng chỉ cần có người trêu chọc y, y liền tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho người nọ.

Rõ ràng bị Âu Dương trưởng lão khống chế, Trình Tử Nghiêu lại vẫn có thể nói cười tự nhiên như thế, ngay cả lúc này, hai người kia trong lúc đó cũng làm như quanh mình không có người, một chút cũng không hề đặt hắn vào mắt! Duẫn Thiên Dật cắn chặt răng: "Thủy Nguyệt Công tử thì sao chứ, ngươi cho rằng chỉ dựa vào võ mồm ta liền có thể buông tha cho ngươi sao? Ta lấy ngươi để áp chế đó thì sao?! Hiện giờ ngươi tự thân còn khó bảo toàn, cón muốn ở đó giáo huấn ta?"

"Lão phu khuyên Thủy Nguyệt Công tử chớ có vọng động thì hơn, hôm nay chỉ cần có thể cùng Thiếu Các chủ an toàn rời đi nơi này, lão phu đáp ứng tuyệt đối không thương tổn tánh mạng của công tử, bằng không……" Âu Dương Thác đem thanh kiếm đặt ở cổ kia áp sát vài phần, thoáng chốc liền có huyết châu chảy ra từ bên cổ: "Làm Thủy Nguyệt Công tử bị thương cũng không phải là ý muốn của lão phu, nên làm như thế nào chắc công tử cũng đã rõ." Chỉ cần Trình Tử Nghiêu làm cho Ám Hoàng thả lão cùng với Thiếu Các Chủ rời đi, có thể bảo toàn tính mạng, sau này như thế nào cũng chỉ có thể chờ trở về Lăng Hi Các rồi tái nghị luận sau. Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy trên cổ hơi hơi đau xót, nhất thời cảm thấy vạt áo phía trên cổ có chút ướt át, ngẩng đầu nhìn về phía trước phòng, quả nhiên thấy thần sắc của Phụ Hoàng càng trở nên âm trầm. Kì Minh Nguyệt lấy ánh mắt ý bảo để trấn án y, hắn nâng tay lau đi vết máu trên cổ, trong mắt lộ ra vài phần ý cười: "Âu Dương Trưởng lão cũng biết, đợi lát nữa Tử Nghiêu đại khai sát giới không phải là không có lí do." Lúc Âu Dương Thác rời khỏi Duẫn Thiên Dật để đi tới sau lưng hắn, sao hắn lại không biết, chỉ là hắn tùy vào lão, hiển hiên là để chờ giờ khắc này, việc Lăng Hi Các cấu kết với An Dương đã làm hắn hạ quyết tâm diệt trừ.

Âu Dương Thác không nhìn thấy nụ cười của người trước mặt, nhưng giang hồ nhân sĩ xung quanh lại nhìn thấy rất rõ ràng, ý cười trong mắt Thủy Nguyệt Công tử lúc này tuyệt không khiến người ta cảm thấy dễ dàng thân cận, không giống như trước kia, thần sắc trong đôi mắt có thể nhìn thấu vạn vật kia có vài phần trong trẻo lạnh lùng, vài phần băng hàn, như ánh trăng tiêu sát, lại như nước mầu thâm trầm, giống như hơi mỏng sương mù thoát đi khỏi hoa trong gương, trăng trong nước trước kia, hiển lộ trước mắt chính là hàn quang mũi nhọn lợi hại không ai có thể kháng cự!

"Ngươi có ý gì?" Âu Dương Thác đang lúc khó hiểu, bỗng nhiên dư quang ở trước mắt thoáng qua một mạt thất thải quang hoa bay lên trời, mặc dù không biết đó là vật gì, nhưng dựa vào bản năng lão đã cảm giác ra được nguy hiểm: "Không được vọng động!" Biết được nhất định là Trình Tử Nghiêu giở trò, lão bỗng nhiên ép mạnh lưỡi kiếm xuống, chỉ cần nắm giữ tính mạng của Trình Tử Nghiêu, lão không tin hắn thực sự dám làm gì mình: "Không có ý gì, chỉ là ban cho ngươi cái chết thôi!" Bên môi vẫn giữ một tia cười nhẹ, trên miệng Kì Minh Nguyệt chậm rãi phun ra đáp án, trong đôi mắt nổi lên vẻ ôn nhu, nhìn Nỉ Hồ ở trong tay tung bay dựng lên trong không trung, liếm liếm môi, phát ra vài tiếng cười khẽ: "Lấy Tử Nghiêu để uy hiếp đó là một trong những việc tối sai lầm của ngươi hôm nay." Nghe ra trong tiếng cười của hắn có băng hàn cùng sự khinh miệt, tâm Âu Dương Thác bỗng nảy sinh cảnh giác cao độ, thanh kiếm mới vừa rồi đang

cầm trên tay bong nhiên không thể sử dụng lực đi xuống, tay lão dường như không nghe sai khiến, một chút dùng lực cũng không thể: "Ngươi… Ngươi là khi nào…" Lúc này lão mới cảm nhận được sự đau đớn thấu xương từ trên cánh tay truyền tới, Âu Dương Thác kêu thảm một tiếng.

Theo tiếng kêu thảm thiết của lão, mọi người chỉ thấy thất thải quang hoa lúc trước trong nháy mắt lưu chuyển, máu tươi theo sau đó mà phun ra giống như những hạt mưa rơi xuống, ở trước mắt vẩy ra, lại tích tích rơi xuống, giống như một hồi mưa máu, thình lình xảy ra, ở trước mắt mọi người trở thành một tấm màn máu, một bàn tay bị chém đứt rơi xuống đất, ở trong vũng máu hìn càng có vẻ đáng sợ. Âu Dương Thác bị máu của chính mình bắn đầy người, ôm lấy cánh tay bị chém đứt, lui lại phía sau vài bước, thần sắc trắng bệch kinh hoàng: "Điều này sao có thể?" Lấy công lực hành tẩu giang hồ nhiều năm của lão, lại ở trên tay một hậu sinh tiểu bối còn hết sức trẻ mất đi một cánh tay, nhìn liếc mắt về phía Thiếu Các Chủ cũng đang giật mình ngốc lăng tại chỗ, lão thu hồi vẻ kinh hoàng, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc: "Hôm nay xem ra không thể không…"

"Âu Dương trưởng lão còn muốn như thế nào? Ngươi cho là mình còn có thể liều mạng sao?" Giật giật đầu ngón tay, Nỉ Hồ ở bên cạnh người vung lên một đạo quang hoa đẹp mắt, như tơ như bạch, sợi tơ bán trong suốt thiển bạch chiếu rọi lên vẻ mặt hoảng sợ của đám giang hồ nhân sĩ, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Âu Dương Thác lúc này còn đang ngơ ngác, đầu ngón tay khẽ nhấc lên khiến cho Nỉ Hồ ở trong không khí phát ra tiếng ti ti lay động, hồi phục thành sợi tơ trắng được thu lại vào bên hông của Kì Minh Nguyệt.

"Âu Dương trưởng lão …" Duẫn Thiên Dật trừng lớn hai mắt, run giọng hô một câu, trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh hãi, ở trước mắt hắn, chỉ thấy theo lời nói của Trình Tử Nghiêu dần hạ xuống, trên người Âu Dương trưởng lão liền không ngừng hiện ra một đám vết cắt máu tươi phun ra ồ ạt. Hơn mười miệng vết thương bắt đầu hiện rõ ra. Một màn này rơi vào trong mắt của mọi người, khiến tất cả đều nhịn không được trong lòng dâng lên lòng sợ hãi, mà hơn mười đạo vết thương kia lại càng khiến cho người ta kinh sợ. Theo một đám miệng vết thương dần mở ra, Âu Dương Thác kêu thảm giãy giụa dưới đất. Nằm trong vũng máu, cả người đau đớn cùng với nỗi sợ hãi trong lòng khiến cho Âu Dương Thác vô cùng hối hận với cử chỉ vừa rồi của mình, bên tai lại nghe thấy ngữ thanh mềm nhẹ của người mà hắn đã dám xem nhẹ kia: "Tử Nghiêu đã sớm nói qua, lấy ta để áp chế, là điều không nên lớn nhất, tuy nói có hơi muộn một chút, bất quá hiện giờ Âu Dương trưởng lão cũng nên biết Tử Nghiêu không phải chỉ biết sử dụng Thiên Âm a.

Nghĩ muốn lấy hắn để áp chế Phụ Hoàng, hành động này trừ bỏ không nên lại càng không khôn ngoan. Hành động của Duẫn Thiên Dật cùng Âu Dương Thác đã khơi dậy sự thị huyết vốn yên lặng đã lâu bên trong hắn. Hừ lạnh một tiếng, Kì Minh Nguyệt đón nhận ánh mắt hẹp dài vẫn đang nhìn chăm chú vào hắn, hoãn hạ thần sắc: "Hủ tính toán xử trí bọn họ như thế nào?" Lăng Hi Các cấu kết với An Dương, Phụ Hoàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha.

Thấy Minh Nhi vì mình mà nổi giận, trong mắt Kì Hủ Thiên lộ ra ý cười, tiến về phía Kì Minh Nguyệt, lau sạch sẽ một chút huyết sắc bị bám trên má của hắn, đưa hắn ôm vào trong lồng ngực: "Giao cho huyết ảnh." Y vừa dứt lời, trong phòng bỗng nhiên hiện ra mười hai thân ảnh màu đỏ, huyết khí từ người họ tỏa ra khiến cho người ta phát run, thoáng chốc lại hồi tưởng đến chuyện năm xưa, sự đáng sợ của huyết ảnh không ai không biết, hôm nay lại nhìn thấy huyết ảnh, không biết đến tột cùng Ám Hoàng tính toán như thế nào. Quần áo của mười hai người vốn dĩ là màu trắng tinh, lúc này toàn bộ đều nhiễm đầy huyết sắc, bộ đồ trắng bị ướt sũng bởi màu tươi khiến cho chúng giống như vốn dĩ là màu đỏ, lộ ra sát ý nồng đậm, chắc chắn là do trận chiến đấu kịch liệt ở ngoài trang tạo thành. Lúc này Kì Minh Nguyệt mới biết được cái tên "huyết ảnh" là từ đâu mà có. Tựa vào trong lòng ngực Kì Hủ Thiên, hắn nghe thấy người đang ôm hắn mở miệng nói: "Ba ngày sau, Bản Tôn không muốn còn nghe thấy cái tên Lăng Hi Các ở trong chốn giang hồ. Huyết ảnh nghe lệnh …" Trong mắt lộ ra vài phần lãnh khốc, Kì Hủ Thiên nhìn lướt qua Âu Dương Thác đang gàp thét trong vũng máu, còn có Duẫn Thiên Dật đang ngốc lăng đứng tại chỗ kia, bên môi gợi lên một mạt sát ý tàn nhẫn, chậm rãi bật ra một chữ: "Giết." Duẫn Thiên Dật mắt thấy Âu Dương Thác đã không sống nổi nữa, lại nghe thấy một chữ "giết" kia, trong đầu nhất thời trống rỗng, nâng mắt lên, chỉ thấy mặt nạ màu vàng kia hơi hơi chớp động, bạc thần dưới lớp mặt nạ lại khẽ nhếch lên: "Nếu Tư Hồi khác thường như vậy, lưu trữ tánh mạng của ngươi dùng để quan sát dược tính cũng tốt, hôm nay, liền tha cho ngươi một mạng."

Theo ngữ thanh hạ xuống, mười hai huyết ảnh đột nhiên biến mất, trừ bỏ bầu không khí dày đặc huyết tinh kia, không hề lưu lại chút dấu vết nào. Hành động của Duẫn Thiên Dật đã khiến rất nhiều người tức giận,

cho nên đối với hậu quả ngày hôm nay của Lăng Hi Các cũng không có ai đồng tình, nhìn huyết ảnh rời đi, lại nhìn Âu Dương Thác đang lăn lộn dưới đất, có thể thấy sắp vì mất máu quá nhiều mà chết, mọi người lại càng không ngừng nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần chớ có chọc giận Ám Hoàng hoặc là Thủy Nguyệt Công tử. Hôm nay họ mới biết được rõ ràng, trêu chọc vị Thủy Nguyệt Công tử kia không hề tốt hơn so với chọc nhầm Ám Hoàng chút nào, chỉ cần nhìn kết cục của Âu Dương Thác kia, liền biết kết quả sẽ như thế nào. Từ lúc Ám Hoàng hạ lệnh diệt trừ Lăng Hi Các, trong vòng đại sảnh liền đặc biệt không còn một âm thanh nào. Nhìn hai thân ảnh một trắng một tím sóng vai cùng cất bước đi, tất cả mọi người lộ ra thần sắc phức tạp. Ám Hoàng không hổ là Ám Hoàng, mặc dù nhiều năm không xuất hiện trong chốn giang hồ, nhưng vừa xuất hiện lại khiến cho khôn cùng sóng gió nổi lên, Lan Cẩn thì thiếu chút nữa mất mang, Lăng Hi Các trước mắt cũng có thể thấy sẽ biến mất ở trong chốn giang hồ. Mà nguyên nhân của tất thảy chuyện này đều là vì Thủy Nguyệt Công tử mà lên. Mắt thấy Ám Hoàng quả thực coi trọng Thủy Nguyệt Công tử như thế, mọi người không khỏi lo lắng, nếu như trong ba ngày này Tư Hồi phát tác, Thủy Nguyệt Công tử thực sự vạn nhất bị làm sao, đến lúc đó không biết Ám Hoàng sẽ như thế nào? Lắc lắc đầu, lúc này tất cả mọi người đều cùng hi vọng, Thủy Nguyệt Công tử ngàn vạn lần chớ có xảy ra chuyện gì mới tốt, về phần Lan Cẩn kia, chỉ sợ trước mắt đã không ai còn dám có ý định với hắn.

_____ Hết chính văn chương thứ 111 _____

112. Chương 112: Xuân Bán

Sau giờ ngọ, bầu không khí vô cùng yên tĩnh, gió thổi hiu hiu, tiết trời đã lập xuân, chỉ cần ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy cành chạc trên cây, hàng rào không hề nổi bật nằm trong góc, có vài điểm xanh nhạt lặng lẽ bám trụ, bất tri bất giác có thể nhìn trộm được một chút xuân sắc. Lúc này bên trong sân có một thân ảnh oánh bạch đứng dưới tàng cây, thu hồi ánh mắt trông về phương xa, vẻ mặt thản nhiên lại lộ ra vài phần mất kiên nhẫn, ánh mắt hơi thay đổi, tựa hồ đang quyết định chuyện gì đó, hắn bỗng nhiên từ trong sân bước ra ngoài. (oánh bạch = trắng trong, trắng óng ánh)

"Công tử muốn đi nơi nào? Lão nô phụng mệnh ở trong viện phụng dưỡng, nếu công tử muốn đi xa thì thỉnh công tử báo cho lão nô biết, đợi tôn chủ quay lại thì lão nô có cái để công đạo."

Lão quan gia của Vân Hạo sơn trang cung kính đứng một bên, nhìn thân ảnh oánh bạch định bước ra ngoài, vẻ mặt cung kính nhưng trong lời nói lại thấp thoáng lộ ra ý tứ ngăn cản.

Kỳ Minh Nguyệt hơi dừng lại cước bộ, nghiêng đầu nói, "Nếu lo lắng thì cứ đi theo cũng được." Kể từ ngày sử dụng Tư Quy đã được hai ngày, trong hai ngày này phụ hoàng không hề rời nửa bước, e sợ hắn xảy ra sơ xuất, chỉ đến khi nhận được thư do Bách Lý Vong Trần truyền đến, lại được hắn cam đoan sẽ không làm cho bản thân tiếp tục gặp phải nguy hiểm thì phụ hoàng mới chịu ra khỏi sơn trang, cũng không biết có phải là lần trước có giao hẹn cái gì với Bách Lý Vong Trần hay không.

Trong lòng suy đoán, hắn tiếp tục bước đi, vẫn không hề đánh mất ý niệm trong đầu vì lời nói của lão quản gia, mắt thấy sắp rời khỏi Vân Hạo sơn trang nhưng hắn vẫn còn chưa đi dạo quanh sơn trang một chuyến, nghe nói Viêm Thiến đã tiếp quản sơn trang, đối với thứ đã thuộc về thế lực của mình thì hắn đương nhiên có hứng thú thưởng thức.

Lão quản gia biết rõ chính mình không thể ngăn cản, vì vậy chỉ biết thở dài, vẻ mặt đau khổ mà đi theo sau, nghĩ đến thần sắc của Ám hoàng khi phân phó cho hắn thì hắn liền không dám có nửa điểm sơ suất, nhưng hiện tại Thủy Nguyệt công tử không chịu ngoan ngoãn ở lại trong phòng, lại cố tình muốn đi ra ngoài, thật sự khiến hắn rất khó xử. Trong lòng không khỏi suy nghĩ, nếu Ám hoàng trở về thì không biết nên công đạo với người nọ như thế nào cho phải. Thủy Nguyệt công tử cũng không phải người thường, làm sao mà một lão quản gia nho nhỏ như hắn có thể quản được, ngày ấy hắn ở trong phòng nhìn thấy thủ đoạn của Thủy Nguyệt công tử khi xử trí Lăng Hi Các Âu Dương, nghĩ đến tình cảnh thê thảm của Âu Dương, giãy dụa cho đến chết, cũng không biết là vì đổ máu quá nhiều hay vì đau đớn quá độ mà dẫn đến mất mạng, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng khi ấy thì hắn liền rùng mình.

Từ ngày đó trong phòng liên tiếp xảy ra vài chuyện lớn, Lan Cẩn cơ hồ bị Ám hoàng giết chết, Lăng Hi Các vì Doãn Thiên Dật mà bị Ám hoàng hạ lệnh diệt sạch, không khí trong Vân Hạo sơn trang liền trở nên quỷ bí dị thường, mặc dù không có bao nhiêu người rời khỏi sơn trang nhưng rốt cục cũng không có ai dám nhắc đến Lan Cẩn, Doãn Thiên Dật và Lan Cẩn đều bị trông coi tại phòng của từng người, không thể bước ra ngoài nửa bước. Trong miệng không đề cập đến nhưng mọi người đều tự suy nghĩ, không biết Ám hoàng và Thủy Nguyệt công tử rốt cục sẽ xử trí hai người kia như thế nào.

Nên biết ngày ấy Ám hoàng đã có ý giết chết Lan Cẩn, nếu không phải vì độc Tư Quy thì e rằng Lan Cẩn đã sớm đánh mất tánh mạng, về phần Doãn Thiên Dật, trêu ai không trêu lại một lần nữa cố tình tìm đến Ám hoàng, còn dám đối với Thủy Nguyệt công tử như vậy, làm hại mấy vị giang hồ đồng đạo chôn thân, bị người vạch trần là cấu kết với An Dương, lại rước lấy phẫn nộ của bao người, đối với việc Ám hoàng hạ lệnh diệt tuyệt thì giang hồ chỉ có vỗ tay tỏ ý vui mừng mà thôi, dù sao chỉ cần bình ổn cơn phẫn nộ của Ám hoàng, lại báo thù thay cho những người đã chết, trong khi vẫn giữ được tánh mạng bình an, không bị giận cá chém thớt thì đều là chuyện tốt, còn ai đi bận tâm đến những kẻ gieo gió gặt bão làm gì.

Kỳ Minh Nguyệt đương nhiên càng không lo lắng vì chuyện này, hiện tại hắn canh cánh trong lòng là chuyện hồi cung, nhiều lắm là qua một hai ngày nữa phải rời khỏi Vân Hạo sơn trang, nhưng thân phận của Lan Cẩn vẫn chưa sáng tỏ, an bài người nọ như thế nào vẫn là một vấn đề. Nếu nói Lan Cẩn cấu kết với An Dương thì sẽ không xảy ra việc ám sát, không có ý hãm hại mình thì lại càng có vẻ không liên lụy đến An Dương. Nếu nói không quan hệ đến An Dương thì tại sao Lan Cẩn lại dùng tên của Huyền Thai để khơi mào phân tranh tại Thương Hách, huống chi Lan Cẩn luôn mồm muốn giúp hắn đoạt lấy thiên hạ, thoạt nhìn cũng không phải là vọng ngôn, mà thật sự có ý này, vì sao Lan Cẩn lại biết thân phận của hắn, lại vì sao một lòng muốn giúp hắn đoạt lấy thiên hạ? Trên người Lan Cẩn có rất nhiều bí ẩn làm cho hắn không thể không bận tâm.

Còn Doãn Thiên Dật đã mất đi uy hiếp, vì hành vi của chính mình mà Lăng Hi Các sắp sửa biến mất khỏi giang hồ, còn lưu lại một cái tên để người đời thóa mạ, trải qua việc này, với tính tình cực đoan của Doãn Thiên Dật thì cũng đủ để người nọ suy sụp hoàn toàn. Phụ Hoàng giữ lại Doãn Thiên Dật vốn là vì độc Tư Quy, nhưng đối với Doãn Thiên Dật mà nói thì giờ phút này e rằng sống sót càng khiến hắn khổ sở hơn so với cái chết gấp bội phần.

Cước bộ chậm rãi, trong lòng suy nghĩ vài việc gần đây, Kỳ Minh Nguyệt sải những bước chân vô thức ra ngoài khu vực mà hắn chưa từng đặt chân đến.

Lão quản gia đi theo phía sau, vẻ mặt vẫn khổ sở như cũ, trong lòng không ngừng suy nghĩ phải làm thế nào để bảo vệ tánh mạng khi Ám hoàng nổi giận. Hắn cũng không dám đắc tội với người ở trước mặt, hiện tại chỉ có thể đi theo từng bước để trông chừng. Nhìn thấy Thủy Nguyệt công tử sắp đi ra hậu viện, chuẩn bị đi vào phạm vi có không ít giang hồ nhân sĩ tụ tập, hắn vội vàng ở phía sau nhẹ nhàng nhắc nhở, "Công tử, nơi này đã là tiền viện, nhiều người hỗn tạp, không bằng..." Những người đó đều là người của giang hồ, có giang hồ đương nhiên có phân tranh, đây chính là điều mà hắn đã lĩnh hội từ nhiều năm trước cho đến nay tại Vân Hạo sơn trang, phàm là chỗ có người thì sẽ không thiếu phiền phức, mà nay Thủy Nguyệt công tử lại bị trúng độc Tư Quy, lại là loại độc không biết dược tính, Ám hoàng dặn dò hắn phải hầu hạ thật tốt, nhưng Thủy Nguyệt công tử lại cứ khăng khăng đi đến nơi này, ngộ nhỡ có gì bất trắc xảy ra thì nguy, e rằng sẽ không thể bình ổn được cơn thịnh nộ của Ám hoàng.

Giống như không hề nghe thấy ẩn ý trong lời khuyên can của lão quản gia, Kỳ Minh Nguyệt chỉ gật đầu, dưới chân không dừng bước, lão quản gia vẫn bám theo sau, cũng biết bản thân mình căn bản không có năng lực làm cho Thủy Nguyệt công tử nhìn như bình thản nhưng kỳ thực lại vô cùng thâm trầm khó dò này chịu thay đổi chủ ý, đành lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, hắn nhắm mắt đi theo phía sau, không dám cách nửa bước.

Mặc dù đi qua tiền sảnh nhưng cũng không quá quen thuộc với tiền viện, mang theo vài phần nhàm chán, cũng dự tính giết thời gian, Kỳ Minh Nguyệt tùy tiện đi vào một hoa viên nho nhỏ, từ ngày ấy về sau giang hồ nhân sĩ trong sơn trang ít khi lộ diện, lúc này cũng vậy, tuy có vài đóa hoa không sợ hàn ý cuối đông mà cứ lặng lẽ nở rộ dưới ánh mặt trời, so với những đóa hoa tàn tạ điêu linh thì chúng nó lại lộ ra diễm sắc rực rỡ, nhưng không có ai thưởng thức, cảm giác xung quanh chỉ là không ít hơi thở mang theo tò mò và cẩn thận, nhưng không có bất luận kẻ nào hiện thân, tất cả đều ở trong phòng nhưng nói không chừng vẫn có

người ngóng ra nơi này.

Thủ đoạn của hắn khi đối phó với Âu Dương Thác đã để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người cho nên mới khiến người ta đối xử cẩn thận với hắn như vậy, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi âm thầm suy đoán, nói không chừng chỉ cần ở trong giang hồ thêm vài ngày nữa thì thanh danh của hắn sẽ giống như phụ hoàng, chỉ cần hiện thân thì tức khắc trong mắt của mọi người sẽ hiện lên vẻ kính nể và sợ hãi mà không phải là ngưỡng mộ và tò mò.

Ở trong phòng rất khó chịu, lúc này ra ngoài hoa viên ngửi được vài mùi hương cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái thích ý, Kỳ Minh Nguyệt tùy tiện ngồi xuống, chưa kịp cảm thấy thú vị vì phản ứng của mọi người thì bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân ở cách đó không xa đang truyền đến, theo cước bộ còn có vài câu quát tháo.

"Ngu xuẩn! Ta đã nói rồi mà, ta muốn loại này chứ không phải loại kia, làm sao mà ngươi có thể nhầm lẫn như vậy cơ chứ?"

Nghe thanh âm như là nữ tử, hơn nữa niên kỷ cũng không lớn, tiếng nói thánh thót như chuông ngân, không hề ra vẻ, mặc dù đang mắng chửi lại bất giác mang theo vài phần hờn dỗi khiến người ta nghe xong liền nhịn không được mà nhếch môi, cảm thấy vô cùng hiếu kỳ đối với người vừa cất tiếng.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn về phía giọng nói kia, chỉ thấy cách đó không xa có hai bóng người, một cao một thấp, người cao gầy xem ra là nam tử, sau khi nữ nhân kia dứt lời thì người nọ liền ngồi xổm xuống không biết đang đào lên thứ gì, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn đứng kế bên chăm chú nhìn động tác của hắn, khi thì gật đầu khi thì lắc đầu, trong miệng lại tiếp tục nói, "Ta nói là Dược Quán Tử mà, ngươi ăn của ta uống của ta cũng không ít, ta còn dạy ngươi nhận biết dược thảo, ngươi cần phải báo đáp ta cho tử tế đó!"

"Ngươi dạy ta nhận biết dược thảo chẳng phải để cho ta thay ngươi hái thuốc hay sao, thế thì ngươi phải báo đáp ta như thế nào?"

Giọng điệu bình tĩnh mơ hồ mang theo ý cười, nghe thấy giọng nói kia thì Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, hơi hơi nhướng mắt lên, trong mắt xuất hiện một chút kinh ngạc, nghe thấy thanh âm có vẻ quen thuộc, không ngờ lại là người đó?

Mang theo thần sắc hứng thú, hắn đứng dậy, từ đằng xa mà gọi người nọ một tiếng, "Hàn công tử….."

"Này, có người gọi ngươi kìa!" Đáp lại hắn lại là tiếng xì xầm của nữ tử kia, lập tức liền có người từ đằng xa chạy đến, "Vốn tưởng rằng Dược Quán Tử đã rất xinh đẹp, không ngờ còn có thứ này…" Nhìn vị công tử trẻ tuổi với vẻ mặt thản nhiên đứng phía trước đóa hoa mới nở ra vài cánh, trong miệng của nàng không ngừng lẩm bẩm, "Lần này thật sự là không uổng công mà, lời rồi lời rồi…"

Kỳ Minh Nguyệt cau mày, nhìn nữ tử với vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn ở trước mặt, thấy nàng đang trừng lớn mắt nhìn mình, trong miệng còn thì thầm như vậy thật sự khiến hắn cảm thấy thú vị, không khỏi cười khẽ một tiếng, "Tại hạ Trình Tử Nghiêu, xin hỏi tục danh của cô nương là gì?" Bên cạnh nàng chính là Hàn Tử Kỳ, mặc dù đã lâu không gặp nhưng hắn vẫn rất ấn tượng đối với Hàn Tử Kỳ. Sau khi Hàn Tử Kỳ bị thương rồi rời cung thì hắn cũng không biết tình trạng của đối phương ra sao, nhưng theo tình hình trước mắt thì có lẽ vị cô nương này đã cứu y.

"Trình Tử Nghiêu? Ngươi chính là Thủy Nguyệt công tử Trình Tử Nghiêu mà giang hồ đương truyền đó sao?!" Nàng lại kinh ngạc hô to một tiếng, từ lâu đã nghe nói đến thanh danh của Thủy Nguyệt công tử khiến cho nàng vô cùng hiếu kỳ, hôm nay lại cho nằng gặp tận mặt, "Hoa trong gương, trăng trong nước, có thể nhìn mà không thể chiếm được, quả thật danh bất hư truyền!" Vừa tán thưởng vừa mang theo vài phần hiếu kỳ, đưa tay sờ lên khuôn mặt của Kỳ Minh Nguyệt, "Quả nhiên là người thật." Sớm biết như vậy thì nên sớm đến đây, hiện tại bây giờ mới tới, nói không chừng đã bỏ qua rất nhiều chuyện phấn khích, tỷ như Thủy Nguyệt công tử trước mắt cùng với Ám hoàng nổi tiếng chung tình với hắn.

Thấy đầu ngón tay của nàng đang mò đến nhưng Kỳ Minh Nguyệt cũng không hề tránh né, nhìn thấy trong mắt của nàng thuần túy là hiếu kỳ và vui sướng thì sẽ không có ai sinh ra phản cảm đối với cử chỉ thoạt nhìn như vô lễ này, nữ nhân ở trước mặt có một đôi mắt to tròn, ánh mắt trong suốt không hề cất chứa âm mưu và tính kế, chỉ đơn thuần có vài phần quật cường mà thôi. Hắn hơi nhướng mày đối với Hàn Tử

Kỳ đang tiến về phía mình, hắn mở miệng nói, "Nhiều năm không gặp, Hàn công tử dường như vẫn mạnh khỏe."

Hàn Tử Kỳ đứng trước mặt hắn, vẫn bình thản lãnh đạm như lúc trước nhưng trong mắt lại thấp thoáng lộ ra một chút thần sắc phức tạp, vẫn chưa trả lời, người chen vào mở miệng trước lại là nữ nhân đứng bên cạnh, "Đó là chuyện đương nhiên, có ta chiếu cố thì hắn chắc chắn sẽ khỏe mạnh."

"Ta là Y Quỷ Nguyệt, Y Độc Y Gia chính là gia huynh của ta, ta là được ca ca chân truyền nha, nếu có bệnh gì khó trị mà không tìm được hắn thì cứ tới tìm Quỷ Y ta cũng được!"

Đứng bên cạnh Hàn Tử Kỳ, nữ nhân trẻ tuổi tự xưng là Quỷ Y với vẻ mặt tự hào, tuy niên kỷ còn nhỏ nhưng lại lộ ra khí chất phóng khoáng, tự phong là Quỷ Y cũng có vài phần tinh quái, chỉ thấy nàng vừa tự giới thiệu vừa lén lút nhìn lên người hắn. Kỳ Minh Nguyệt nhìn Hàn Tử Kỳ ở bên cạnh nàng đang lộ ra bộ dáng có một chút buồn rầu bất đắc dĩ, hắn liền dời mắt rồi mỉm cười gật đầu, đưa tay khẽ vuốt lên đầu của Y Quỷ Nguyệt vài cái, sau đó cất tiếng, "Đa tạ Quỷ Nguyệt cô nương, chẳng hay ngươi có biết về Tư Quy hay không?" Nghĩ đến lời nói của Lan Cẩn ngày ấy, hắn thuận miệng hỏi, chỉ thấy Hàn Tử Kỳ nhìn động tác của hắn rồi nhíu nhíu mày khiến hắn không khỏi cười thầm một tiếng, nghĩ đến việc Hàn Tử Kỳ trải qua đủ mọi chuyện, mà nay có thể gặp gỡ một nữ tử thú vị như thế, âu cũng là vận khí của người này.

Y Quỷ Nguyệt được bàn tay ở trên đầu vuốt ve, đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, trốn nhà ra ngoài đã lâu như vậy, lúc này lại được Thủy Nguyệt công tử đối xử như huynh trưởng khiến nàng bắt đầu nhớ nhà, người trước mặt chỉ nhìn liền khiến người ta cảm thấy thân thiết, hiện tại càng làm cho nàng cảm thấy yêu thích, đương nhiên cũng đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ đối với câu hỏi của hắn, sau đó mới đáp lời, "Tư Quy? Ta chỉ nhìn thấy nó từ trong dược thư của ca ca, đã sớm thất truyền, không biết ngươi muốn hỏi loại nào?"

Oánh nhiên từng là đệ tử của Y Độc Y Gia, mà Y Gia lại nổi danh khắp thiên hạ, muội muội của hắn đương nhiên cũng không phải hạng người vô dụng, lúc này hắn chỉ thuận miệng hỏi mà quả nhiên đã có một chút manh mối, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi gật đầu, "Chính là loại đó, không biết cô nương có biết dược tính của nó như thế nào hay không?"

"Cái đó… cũng đã lâu rồi, có một chút không nhớ rõ lắm." Nghiêng đầu, Y Quỷ Nguyệt cố gắng nhớ lại, "Ta chỉ nhớ dược tính của Tư Quy rất đặc biệt, bất đồng với các loại độc dược tầm thường khác, cũng không phải có hiệu quả cho tất cả mọi người, nhưng đặc biệt nhất chính là thuốc giải của nó…."

"Thuốc giải của nó đặc biệt như thế nào?" Nghe nàng nói như vậy thì Kỳ Minh Nguyệt cũng không cảm thấy bất ngờ, lời của Lan Cẩn luôn nửa thật nửa giả, nếu nghiêm túc nói thật thì đó không phải là Lan Cẩn. ?

"Một viên là thuốc độc, hai viên là thuốc giải, thuốc giải của Tư Quy chính là bản thân nó." Y Quỷ Nguyệt cố gắng nhớ lại dược thư mà hồi còn bé nàng đã được xem qua, gãi gãi đầu, hình như còn một điểm đặc biệt nào đó mà nàng chưa thể nhớ lại.

Hắn dùng hai viên, chẳng lẽ đây là kỹ xảo hù người của Lan Cẩn? Nghe Y Quỷ Nguyệt nói xong thì Kỳ Minh Nguyệt càng không hiểu ý đồ của Lan Cẩn, đè xuống nghi hoặc trong lòng, hắn mỉm cười với Y Quỷ Nguyệt, "Đa tạ đã báo cho ta biết." Doãn Thiên Dật cũng dùng Tư Quy giống như hắn, nếu Lan Cẩn quả thật có mưu đồ khác thì không biết Doãn Thiên Dật hiện tại như thế nào…Trong lòng trầm ngâm, hắn tính đi xem tình trạng của Doãn Thiên Dật một chút.

Y Quỷ Nguyệt xuất thần đối với nụ cười nhẹ nhàng thản nhiên vừa lướt qua trước mắt, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, "Người ta đi rồi, còn ngẩn ngơ làm cái gì?" Nàng nghe như vậy thì liền phục hồi tinh thần, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng màu oánh bạch đã dần dần đi xa, bĩu môi, nàng xoay người rồi trừng mắt liếc nhìn Hàn Tử Kỳ một cái, "Ai ngẩn ngơ? Ta đang hồi tưởng, hiểu không? Nhớ về dược tính của Tư Quy! Ta cũng không tin ta nhớ không được!" Dù sao nàng vẫn cảm thấy còn có một điểm đặc biệt nào đó đã bị nàng quên mất.

"Hay là còn chỗ nào đặc biệt nữa?" Hàn Tử Kỳ nhìn thân ảnh đi xa, giờ khắc này không còn tâm tình như ngày đó, nhìn thấy Kỳ Minh Nguyệt, trong lòng của hắn ngoại trừ một chút phức tạp vì nhớ lại quá khứ thì hiện tại đã hoàn toàn mất đi hận ý, lúc này hắn chỉ bận tâm đến Tư Quy, không khỏi có một chút hiếu kỳ, Kỳ Minh Nguyệt cố ý hỏi về Tư Quy thì nhất định là chưa hết cách.

Y Quỷ Nguyệt ngưng thần suy nghĩ, bỗng nhiên nhảy dựng lên, rốt cục nhớ đến điểm đặc biệt của Tư Quy, "Đúng rồi đúng rồi, ta nhớ ra rồi, nếu dùng hai viên thì….Tư Quy lập tức được giải, chỉ lưu lại Xuân Bán!" Nhớ kỹ những gì viết trong sách, Y Quỷ Nguyệt đắc ý ngẩng đầu rồi giải thích với Hàn Tử Kỳ, "Một viên là độc, tên là Tư Quy, hai viên thành đôi, đó là Xuân Bán. Nhưng Xuân Bán cực kỳ cổ quái, lúc phát tác sẽ cần ân ái với người khác, cũng không khác xuân dược là bao, nhưng kỳ lạ ở chỗ nếu cùng ân ái với tình nhân của mình, tác động đến tình niệm trong lòng thì sẽ làm cho thân thể đau đớn, vô cùng thống khổ, nếu là người khác thì sẽ như xuân dược bình thường, chỉ cần phát tiết dục niệm thì sẽ vô sự."

Hàn Tử Kỳ nghe xong thì hơi cảm thấy kinh ngạc, "Loại thuốc này thật sự đặc biệt như thế à? Nếu người trúng độc không có ai vương vấn thì sao?"

"Tư Quy, Tư Quy, nếu không có ai vương vấn thì đương nhiên sẽ không thể quay về, đương nhiên sẽ mất công hiệu. Cái gọi là Xuân Bán cũng chỉ là hiệu quả của độc dược còn sót lại mà thôi, nếu chống đỡ được thì mới thật sự giải hết độc Tư Quy. Loại thuốc độc này đã sớm thất truyền từ lâu, trong đó có một loại dược gọi là Khiên Tình Thảo, công hiệu thần kỳ kia là vì Khiên Tình Thảo mà gây nên, chẳng qua trên đời không còn Khiên Tình Thảo nữa, như vậy sẽ không bao giờ có Tư Quy hoặc là Xuân Bán, không biết vì sao Thủy Nguyệt công tử lại đột nhiên hỏi như vậy." Y Quỷ Nguyệt cắn môi, vẻ mặt khó hiểu nhìn ra phía xa, lúc này thân ảnh của Trình Tử Nghiêu đã biến mất khỏi tầm mắt, nàng lắc đầu, dự tính lần sau nếu gặp được hắn thì sẽ giải thích cho hắn biết. (Tư Quy = hoài niệm muốn quay về)

……..

Kỳ Minh Nguyệt rời khỏi hoa viên, dọc đường đi đều nghĩ về Hàn Tử Kỳ và Y Quỷ Nguyệt, nghĩ đến đủ mọi chuyện ngày xưa, không khỏi làm cho người ta phải thở dài mà mỉm cười, có một cô nương như vậy làm bằng hữu thì Hàn Tử Kỳ cũng sẽ không tịch mịch, đủ mọi vướng mắc giữa Hàn Tử Kỳ cùng với mẫu phi và phụ hoàng rốt cục cũng có thể tan thành mây khói, trở thành dĩ vãng.

Mang theo vài phần ý cười, hắn tạm thời đặt chuyện này sang một bên, hiện tại hắn nghĩ đến lời nói của Y Quỷ Nguyệt mới vừa rồi, nếu dùng hai viên Tư Quy thì cũng giống như uống thuốc giải, Lan Cẩn làm như vậy là có ý gì, trầm ngâm một lúc, sau đó hắn phân phó quản gia, "Doãn Thiên Dật ở nơi nào? Dẫn ta đi xem hắn một chút."

Quản gia dạ một tiếng rồi đưa hắn tiến đến chỗ của Doãn Thiên Dật đang ở, "Bẩm công tử, chính là nơi này." Doãn Thiên Dật bị giam trong một căn phòng ở tiền viện, trước cửa có không ít thủ vệ canh gác, Thủy Nguyệt công tử muốn thăm hỏi, quản gia cũng không lo lắng, sau khi chứng kiến thủ đoạn lợi hại của Thủy Nguyệt công tử thì lập tức biết rõ Doãn Thiên Dật tuyệt đối không thể làm được gì Thủy Nguyệt công tử, càng miễn bàn đến việc Doãn Thiên Dật đã không còn như lúc trước, e rằng hiện tại bất kỳ ai đi vào rồi cho hắn một đao thì hắn cũng sẽ không hề phản ứng.

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, lệnh cho quản gia ở lại bên ngoài rồi hắn tự mình đi vào, thủ vệ canh gác thấy hắn thì lập tức tránh ra, hiện nay có ai mà không biết thanh danh của Thủy Nguyệt, mặc dù Trang chủ chưa từng công đạo nhưng bọn họ cũng không dám bất kính đối với hắn. Mặc dù cũng hiếu kỳ không biết Thủy Nguyệt công tử tìm Doãn Thiên Dật để làm gì, không biết có phải vì Ám hoàng hay không, nhưng với thân phận của bọn họ thì làm sao dám mở miệng để hỏi, tránh sang một bên, một người lấy ra chìa khóa để mở xiềng xích trên cửa, sau đó mới hơi lui ra sau một chút rồi thỉnh hắn đi vào.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Kỳ Minh Nguyệt nhìn bên trong âm u tối tăm, hắn chậm rãi cất bước đi vào.

……

113. Chương 113: Phát Tác

Trong căn phòng âm u tịch mịch không hề có bất cứ tiếng vang nào, Kỳ Minh Nguyệt chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình, dừng lại trong gian phòng yên lặng, ánh nắng ngoài chiếu vào giống như phá tan bầu không khí âm u nơi này, bên cạnh bàn có một bóng người thoáng hiện lên trước mặt hắn, đến khi cánh cửa

dần dần khép lại thì thân ảnh của người nọ lại tiếp tục rơi vào trong bóng tối. Tuy chỉ là khoảnh khắc nhưng Kỳ Minh Nguyệt cũng đã thấy rõ người ngồi bên cạnh bàn chính là Doãn Thiên Dật.

Đứng ở trong phòng, nhìn người kia ngồi im, hắn vẫn chưa lên tiếng, Doãn Thiên Dật giống như không có phát giác, chỉ lẳng lặng ngồi như vậy mà không hề nhúc nhích.

"Ta chờ đã lâu." Người ngồi bên cạnh bàn cúi gầm mặt, bỗng nhiên mở miệng, "Đã là ngày thứ hai, vì sao vẫn chưa phát độc…" Giọng nói giống như lời nỉ non, ngữ thanh mơ hồ, Doãn Thiên Dật không ngẩng đầu lên thì cũng biết người đứng bên cạnh cửa là ai.

"Thiếu Các chủ mong muốn độc dược phát tác hay sao?" Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi đi đến bên cạnh Doãn Thiên Dật rồi ngồi xuống ở phía đối diện, "Nếu qua ngày mai mà độc Tư Quy vẫn chưa phát tác thì thiếu Các chủ tính như thế nào?" Hắn cũng không đồng cảm đối với Doãn Thiên Dật, bất luận là ai đều phải trả giá cho chính hành động của mình, mà trùng hợp Doãn Thiên Dật lại gặp phải phụ hoàng cho nên cái giá phải trả đặc biệt trầm trọng một chút.

"Như thế nào? Hiện tại ta còn có thể như thế nào đây?" Vẻ mặt đờ đẫn của Doãn Thiên Dật bỗng nhiên lộ ra nụ cười, "Lăng Hi Các đã bị hủy, ta không còn là Thiếu Các chủ nữa, lâm vào tình cảnh này thì còn có thể tính toán được cái gì nữa chứ? Sớm cũng chết, muộn cũng chết, bất quá cũng chỉ là chết mà thôi, chẳng qua chờ đợi làm cho người ta khó chịu, không ngờ Thủy Nguyệt công tử vẫn muốn đến thăm ta, Tôn chủ đại nhân thật sự có thể yên tâm hay sao?"

Chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt của Doãn Thiên Dật cũng không có gì khác thường, nhưng sắc mặt quá mức bình tĩnh lại có vẻ hơi kỳ lạ, nụ cười nổi bật mang theo vài phần quỷ dị bất thường, thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt của Kỳ Minh Nguyệt, ở trong bóng tối giống như quỷ mỵ lộ ra vài phần âm u.

Kỳ Minh Nguyệt hơi cau mày, hiện tại Doãn Thiên Dật làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ, giống như củi lửa sắp cháy hết, nhìn như sắp tắt nhưng bên trong tro tàn lại cất giấu một nhiệt độ nóng bức, nếu vô ý thì sẽ dẫn đến một trận đại hỏa, mơ hồ tồn tại cảm giác nguy hiểm.

Doãn Thiên Dật không phải là Hàn Tử Kỳ, không có tính tình cao ngạo kia mà chỉ có cực đoan và chấp niệm, lâm vào tình cảnh này là do hắn tự tạo thành, nghe thấy hắn nói như vậy, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi lên, "Tử Nghiêu đến tận đây chính là để xem cái gọi là Tư Quy có hiệu quả trên người của Các chủ hay không, đang cân nhắc qua ngày mai không biết nên an bài thiếu Các chủ như thế nào, không biết…..thiếu Các chủ còn muốn Lan Cẩn hay không?"

Tuy rằng hắn tùy tiện hỏi nhưng trong lời nói rõ ràng có ý đùa cợt, ánh mắt của Doãn Thiên Dật bất chợt đông cứng, nghĩ đến việc bản thân mình là như thế nào mà rơi xuống hoàn cảnh này, trong lòng liền nhịn không được mà lại một lần nữa nảy lên hận ý khôn cùng, "Tử Nghiêu, ngươi chớ đắc ý quá mức, mặc dù đã không còn liên can đến Lan Cẩn nhưng nội trong vòng ba ngày thì độc trên người của ta và ngươi sẽ phát tác, nếu ngươi và ta đều chết vì độc Tư Quy…."

Nói đến đây, ý cười trên mặt của hắn càng tăng thêm vài phần mong đợi và hưng phấn, chỉ cần nghĩ đến Tử Nghiêu rốt cục cũng giống như hắn, chung quy cũng là chết thì hắn liền nhịn không được mà cảm thấy vui sướng, "Ngày mai là ngày thứ ba, ta vẫn chưa phát tác nên ngươi cảm thấy tiếc nuối?" Phát ra vài tiếng cười nhẹ, u quang trong mắt của hắn càng thâm trầm, "Tuy rằng Lăng Hi Các bị hủy nhưng có thể làm cho ngươi chết cùng với ta thì cũng rất đáng giá, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ cẩn thận, dù sao nó cũng chỉ là vật được vài vị lão nhân trong nhà xem trọng, ta kế thừa không được thì hủy diệt nó cũng không sai, như vậy sẽ không còn ai nhắc đi nhắc lại bên tai ta, Lăng Hi Các thì sao, quá khứ thì sao, đối với người chết thì còn có cái gì đáng để bận tâm?"

"Nếu không còn cái gì đáng để bận tâm thì vì sao thiếu Các chủ xem ra vẫn thống khổ như thế?" Lúc này Doãn Thiên Dật còn giống như một u hồn hơn cả Vô Hào, vẻ mặt như quỷ mỵ làm cho Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu, "Nếu ngươi có thể vứt bỏ chuyện quá khứ thì sẽ không có ngày hôm nay." Nếu Doãn Thiên Dật vô sự thì chứng tỏ Tư Quy quả thực đã được giải? Vẫn mang theo vài phần nghi ngờ, hắn tính đến chỗ của Lan Cẩn để hỏi cho rõ.

Kỳ Minh Nguyệt đứng dậy, mới định bước đi thì trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, quanh thân dần dần cảm thấy khô nóng, khác thường bất thình lình làm cho hắn căng thẳng trong lòng, đột ngột tỉnh ngộ. Lan

Cẩn, Tư Quy, hay lắm, hay lắm….Trong mắt xẹt qua một chút thần sắc lãnh liệt, hắn không hề chần chừ mà lập tức đi về phía cánh cửa.

Doãn Thiên Dật nhìn thấy vẻ mặt của Tử Nghiêu vẫn thản nhiên, nhưng không biết vì sao bước chân lại vội vã như vậy, nhìn người vừa khơi mào hết thảy oán hận trong lòng của hắn sắp rời đi, hắn liền cắn chặt răng, nhắc nhở chính mình rằng người nọ cũng không phải hạng người dễ dàng, chỉ cần hắn ra tay thì chắc chắn rơi kết cục giống như Âu Dương trưởng lão.

Nhìn chăm chú vào bạch ảnh đang dần dần tiến đến gần cửa, Doãn Thiên Dật khống chế không được hận ý trong lòng, nhìn chăm chú mà không chớp mắt, bởi vì nhìn cẩn thận cho nên hắn phát hiện được một chỗ bất thường. Dị sắc dưới đáy mắt hơi lay động, hắn đứng dậy, "Dường như Thủy Nguyệt công tử muốn vội vàng rời đi thì phải?"

Kỳ Minh Nguyệt nheo mắt lại, hơi dừng chân một chút, hắn biết bản thân mình khác thường, đương nhiên Doãn Thiên Dật cũng nhìn ra. Không nhanh không chậm mà xoay người lại, hắn cố gắng áp chế lửa nóng trên người cùng với dục niệm khó hiểu đang hừng hực dâng cao, nhếch lên một bên lông mày, "Thiếu Các chủ muốn giữ ta lại à? Hay là muốn nếm thử mùi vị mà Âu Dương Thác đã từng trải qua?" Lan Cẩn chết tiệt, Tư Quy lại là xuân dược? Nếu là xuân dược thì vì sao phải qua hai ngày mới phát tác? Rốt cục hắn có dụng ý gì? Vì sao Doãn Thiên Dật không có phản ứng? Một nghi vấn xoay quanh trong đầu của hắn, hắn chỉ cảm thấy nhịp tim càng lúc càng nhanh, nếu chậm trễ rời đi thì e rằng….

"Không hổ là trân bảo mà Tôn chủ coi trọng, đến giờ khắc này mà không hề lo lắng cho mình, còn muốn uy hiếp ta nữa sao? Hay là ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi bị trúng xuân dược?" Tiếng cười nhẹ nhàng phát ra từ miệng của Doãn Thiên Dật, lúc này ở trước mặt hắn, Tử Nghiêu được người nọ xem như trân bảo đã ửng đỏ sắc mặt, cắn răng nhẫn nại, hiển nhiên là bị trúng xuân dược, lại trùng hợp ở trước mặt hắn, một cơ hội tốt như vậy thì bảo hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn hắn đi từng bước tiếp cận về phía mình, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị làm nổi bật sắc mặt trắng bệch, quỷ mị dưới đáy mắt càng thêm dày đặc, mang theo vài phần điên cuồng rồi vươn tay về phía hắn, "Có thể được người nọ coi trọng như thế thì chắc chắn là có sở trường, không biết Thủy Nguyệt công tử khiến cho Tôn chủ vui sướng bằng cách nào, hôm nay có cơ hội tốt như vậy, không bằng để cho Doãn Thiên Dật lãnh giáo một phen, cũng có thể giúp được Thủy Nguyệt công tử giảm bớt dược tính."

"Nếu thiếu Các chủ nguyện ý hỗ trợ….thì thật là tốt, chẳng qua không biết thiếu Các chủ có để ý bị vây ở dưới hay không? Tử Nghiêu thật sự có một chút lo lắng, vì chuyện năm đó….sẽ làm cho thiếu Các chủ cảm thấy khó chịu…" Gắng gượng với lửa nóng đang bốc lên, Kỳ Minh Nguyệt đè xuống dục hỏa trong đầu, mà nay tình thế đối với hắn cũng không hề có lợi, Doãn Thiên Dật hiển nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cơ hội trước mắt, xem ra hắn chỉ có thể…..

"Đến lúc này mà Thủy Nguyệt công tử vẫn miệng mồm như thế, đối với ngươi cũng không có lợi gì đâu." Trong mắt của Doãn Thiên Dật vặn vẹo màu sắc vui sướng, mặc dù không biết vì sao Tử Nghiêu lại bị trúng xuân dược nhưng cơ hội đang ở ngay trước mắt thì hắn há có thể nào buông tha cho được.

"Trong chốc lát như thế nào thì chưa hẳn như thiếu Các chủ đã suy nghĩ." Phía sau là cửa phòng, trước mắt là Doãn Thiên Dật đang dần dần đến gần, Kỳ Minh Nguyệt buông xuống bàn tay đang định mở cửa, khẽ nâng lên cặp mắt đã tràn ngập lửa nóng, tuy tinh thần chưa hoàn toàn bị dục vọng bao phủ nhưng thân mình lại không có cách nào khống chế dục niệm đang hừng hực sôi trào, giờ khắc này nhu cầu cấp bách của hắn là thân thể của người khác, làm cho dục vọng dưới thân có thể được thư giãn….

Doãn Thiên Dật nhìn đôi mắt lửa đỏ của hắn, hiển nhiên đã bị dược tính khống chế, trong lòng không khỏi vui sướng. Bảo bối của người nọ sắp rơi vào tay của mình, khẽ vuốt mái tóc đen tuyền quyến rũ như bóng đêm, Doãn Thiên Dật nhịn không được mà bắt đầu suy đoán, nếu người nọ biết được Tử Nghiêu mà mình xem như trân bảo lại bị sủng thị mà năm ấy người nọ đã vứt bỏ ôm vào trong lòng, tùy ý đỗi đãi thì không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào?

"Như hoa trong gương, như trăng dưới nước, không ai có thể chạm đến, rốt cục cũng chỉ là thường nhân mà thôi, để ta nhìn xem Thủy Nguyệt công tử bị dược tính khống chế sẽ lộ ra biểu cảm như thế nào." Doãn Thiên Dật đưa tay tìm đến vạt y bào màu oánh bạch, giải khai y khấu, bên trong vạt y bào hiển lộ làn da

trắng nõn còn lưu lại vài dấu vết đỏ sẫm, mặc dù đã mờ nhạt nhưng lọt vào trong mắt của hắn lại lập tức làm dấy lên oán niệm muốn báo thù.

Kỳ Minh Nguyệt dựa vào vách tường, vẫn chưa ngăn cản hành động của Doãn Thiên Dật, nhìn thần sắc như hận như oán trong mắt của đối phương, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi, giọng nói khàn khàn, "Tử Nghiêu nhất định sẽ không làm cho thiếu Các chủ thất vọng…."

Nâng tay lên, hắn chậm rãi giải khai y bào….

……

Kỳ Hủ Thiên về đến nơi, nhìn thấy trong viện không có một bóng người, không khỏi vừa thở dài vừa lắc đầu, nếu Minh nhi thật sự ngoan ngoãn nghe lời thì mới là chuyện kỳ lạ, giờ khắc này không thấy Minh nhi trong phòng, cũng không cảm thấy bất ngờ. Theo lời hẹn ước với Bách Lý Vong Trần, hắn dẫn theo Vô Hào, cho dù hai người không nói một lời nào nhưng Vô Hào cũng không còn lộ ra trạng thái thất thố của ngày ấy, như vậy qua một thời gian thì có thể hoàn thành hẹn ước với Bách Lý Vong Trần, khi đó cũng là lúc Bách Lý Vong Trần nên hồi báo, tuy là dùng Vô Hào để trao đổi nhưng cũng không nguy hại đối với Vô Hào, hy vọng Minh nhi sau khi biết chuyện cũng sẽ không phản đối.

Ra khỏi tiểu viện, không biết Minh nhi sẽ đi hướng nào, hôm nay đã là ngày thứ hai, thời hạn ba ngày chỉ còn lại một ngày, Lan Cẩn đúng là chờ mong có thể giúp Minh nhi cướp lấy thiên hạ, mặc dù để cho Minh nhi dùng thuốc độc nhưng cũng không quá mức nghiêm trọng, nhưng hắn vẫn mơ hồ có một chút bất an đối với chuyện này, chỉ cần sự tình liên quan đến Minh nhi thì liền khiến hắn không thể không cẩn thận.

"Lan Cẩn ở đâu?" Sắc mặt bình tĩnh, hắn gọi một tỳ nữ đang đi ngang qua nơi này.

Tỳ nữ bị gọi liền nơm nớp dừng lại cước bộ, cẩn thận đáp, "Bẩm Tôn chủ, Lan công tử ở tiền viện, là thiếu trang chủ phân phó, đã phái người cẩn thận trông coi." Lén lút dò xét sắc mặt của Ám hoàng, nghe ra một ít ý tứ trong lời nói, nàng liền vội vàng lên tiếng, "Nếu Tôn chủ muốn đi, nô tỳ…."

"Dẫn đường." Kỳ Hủ Thiên vẫn bình thản như cũ, thời hạn cách ba ngày không xa, hiện tại mặc dù Minh nhi vô sự nhưng cũng không biết ngày mai sẽ thế nào, hắn phải hỏi rõ ràng về Tư Quy mới được.

Phát hiện trên người của hắn lan tỏa hơi thở âm trầm, nàng tỳ nữ kia vội vàng dạ một tiếng rồi dẫn vị Ám hoàng với khí thế bức nhân này đến tiền viện, mãi cho đến chỗ giam giữ Lan Cẩn thì nàng ta mới hành lễ rồi lui ra.

Sai người mở cửa, Kỳ Hủ Thiên đi vào bên trong, Lan Cẩn nhìn thấy hắn thì nhất thời thần sắc liền biến đổi, vội vàng đứng dậy, sau nhìn một chút thì mới mở miệng hỏi, "Thời hạn ba ngày sắp đến, Tôn chủ quả thật đến đây? Nhưng mà vì sao lại không thấy chủ nhân?" Trong miệng hỏi như vậy, đáy mắt của Lan Cẩn lóe lên một chút, thật ra không thấy điện hạ lại làm cho hắn có một chút vui sướng.

"Ngươi có vẻ cao hứng." Kỳ Hủ Thiên vẫn không xem nhẹ thần sắc vui mừng chợt lóe lên trong mắt của Lan Cẩn, không biết vì sao Lan Cẩn lại lộ ra vẻ mặt như vậy, chẳng lẽ là vì Tư Quy…..Khẽ nheo mắt lại, trên người của Kỳ Hủ Thiên thoáng chốc lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Vẻ mặt của Lan Cẩn lập tức cứng đờ, ánh mắt nhất thời trở nên dao động, không biết vì sao hắn lại không dám nhìn thẳng vào Ám hoàng với khí thế uy nghi nhiếp nhân cùng hơi thở khủng bố này, cũng không dám nói ra những gì đã được chuẩn bị sẵn, "Vì sao lại mất hứng, chủ nhân chắc chắn không sao, bởi vì như vậy cho nên Lan Cẩn mới cảm thấy thoải mái." Đối với đôi mắt sắc bén như chim ưng, hắn bất giác có một chút chột dạ, nhịn xuống tư thế muốn lui ra phía sau, miễn cưỡng bước qua, lại phát hiện giờ khắc này đôi mắt kia đang chằm chằm nhìn hắn, bên dưới mặt nạ, đôi mắt hẹp dài lóe lên một màu kim quang nhợt nhạt, vừa bình tĩnh lại vừa lộ ra uy hiếp và sát khí khát máu.

?

"Quả thực là như thế?" Tựa hồ không hề bận tâm, Kỳ Hủ Thiên chậm rãi tiến lên trước một bước, theo từng bước chân của hắn thì Lan Cẩn bỗng nhiên càng cảm thấy sợ hãi, không rõ vì sao lại tỏ ra kính sợ một người giang hồ như thế, rốt cục hắn nhịn không được mà lui ra sau vài bước, "Độc Tư Quy chưa được giải, nếu Tôn chủ lo lắng cho chủ nhân thì đừng dọa Lan Cẩn như vậy."

Tư Quy, không nhắc đến Tư Quy thì thôi, lúc này Lan Cẩn lại đem Tư Quy ra để uy hiếp, Kỳ Hủ Thiên liền cau mày nhưng sau đó lại thả lỏng, bên môi nhếch lên một đường cong, "Xem ra ngươi vẫn chưa biết nghe lời…" Nhẹ nhàng nói ra những lời này, Kỳ Hủ Thiên tùy tiện phóng ra một chưởng, nhìn Lan Cẩn bị chưởng phong lướt qua, sau đó ngã uỳnh xuống đất, hắn thản nhiên liếc mắt nhìn y phục nhiễm màu đỏ tươi của Lan Cẩn, trong mắt lộ ra vài phần mất kiên nhẫn, "Bản Tôn đã từng nói, đừng tưởng là mang danh Huyền Thai thì ta sẽ không giết ngươi, nếu không phải vì độc Tư Quy nên mới lưu giữ tánh mạng của ngươi thì bản Tôn cũng có cách có thể làm cho ngươi muốn sống cũng không được, không biết Lan công tử có muốn thử một lần hay không?"

Lan Cẩn nôn ra máu tươi trong miệng, bắt đầu hối hận không nên đáp ứng hành trình đến Thương Hách lần này, vị điện hạ kia cùng Ám hoàng ở trước mặt rõ ràng đều không phải loại người dễ dàng trêu chọc, vì sao lúc trước hắn lại nghĩ rằng dựa vào khả năng của mình thì nhất định có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ cơ chứ, lúc này hối hận không biết có kịp hay không? Theo vẻ mặt của Ám hoàng thì cũng thấy được lời nói vừa rồi không phải là thuận miệng mà nói, người nam nhân khủng bố này thật sự tính làm như vậy, nếu để cho người nọ biết đươc dược tính thật sự của Tư Quy….

Kỳ Hủ Thiên nhìn thấy sắc mặt không ngừng biến hóa của Lan Cẩn thì trong lòng liền dâng lên một dự cảm không tốt, "Dược tính của Tư Quy rốt cục là như thế nào? Nếu hôm nay ngươi không nói thì sau này…..không cần phải nói nữa, ngươi đã cân nhắc rõ ràng hay chưa?" Khoanh tay đứng trước người Lan Cẩn, nhìn đối phương ở dưới chân, Kỳ Hủ Thiên chậm rãi mở miệng, giọng điệu không hề phập phồng làm cho toàn thân của Lan Cẩn trở nên run rẩy, biết được hôm nay rốt cục cũng tránh không khỏi, cuối cùng hắn đành phải nói ra, "Đó là Tư Quy, cũng là Xuân Bán…."

Bên trong phòng, Lan Cẩn bị ép nói ra dược tính thật sự của Tư Quy, ngoài cửa, quản gia của Vân Hạo sơn trang lại đang đi tới đi lui trước tiền viện, nghe hạ nhân nói đã nhìn thấy Ám hoàng đến tiền viện, hắn lập tức tiến đến bẩm báo về Thủy Nguyệt công tử, Thủy Nguyệt công tử đã vào gian phòng giam giữ Doãn Thiên Dật một hồi lâu mà không thấy đi ra, mặc dù không lo lắng an nguy của Thủy Nguyệt công tử nhưng hắn nên bẩm báo trước với Ám Hoàng, như vậy nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng không quan hệ đến hắn, nghĩ cách nên nói như thế nào để không chọc giận vị Ám hoàng với tính tình khó lường kia, hắn ở phía trước tiền viện mà đi tới đi lui một hồi, đang định tìm người hỏi Ám hoàng đang ở đâu thì bỗng nhiên nghe thấy trong phòng giam giữ Lan Cẩn truyền ra một tiếng nổ rất lớn.

Những mảnh gỗ bắn tung tóe giống như có một luồng ám khí đánh về phía Lan Cẩn, những vật bài biện trên bàn, hết thảy những thứ trong phòng đều bị chưởng phong hủy nát, sát khí của Kỳ Hủ Thiên đã ngưng tụ thành thực thể, "Xuân Bán, khá lắm Xuân Bán…Lan Cẩn, ngươi thật sự muốn chết!" Thu hồi chưởng phong, Kỳ Hủ Thiên nghiến ra từng chữ một, nghe xong lời nói của Lan Cẩn, biết được dược tính của Tư Quy, hắn quả thật không dám tưởng tượng Minh nhi sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ kia như thế nào.

Lau đi vết máu bên môi, mặc kệ những dằm gỗ bắn lên mặt, Lan Cẩn cười khổ rồi gật đầu, "Hiện tại ta cũng phát hiện, e rằng lần này ta đã tính toán sai lầm rồi." Xuân bán một khi phát tác, muốn hóa giải thì phải ân ái với người khác, nếu vị điện hạ kia chạm vào người nào đó thì không biết Ám hoàng sẽ như thế nào, xem tình hình trước mắt, mặc dù cuối cùng có thể làm cho hai người bọn họ tách ra như ý nguyện, nhưng e rằng sẽ không phải là kết quả cuối cùng mà mình đã mong đợi, sẽ phải mất mạng, thật sự là không đáng giá, không đáng giá a.

"Khi nào thì dược tính phát tác?" Áp chế sát ý trong lòng, Kỳ Hủ Thiên lớn tiếng quát hỏi.

"Mỗi người mỗi khác, không thể nói chính xác được, nhưng chắc chắn là sau khi dùng xong thì trong vòng ba ngày sẽ phát tác." Mà nay đã là như thế, nói không chừng một chút nữa sẽ chết dưới tay Ám hoàng, đã chuẩn bị sẵn sàng cho nên Lan Cẩn liền khôi phục sắc mặt vui vẻ như thường, bộ dáng rất thoải mái, "Đúng rồi, không biết chủ nhân nay đang ở đâu, nếu không ở bên cạnh Tôn chủ đại nhân mà dược tính lại phát tác thì…."

Kỳ Hủ Thiên nghe như vậy thì lập tức nâng tay lên, tính bóp nát Lan Cẩn dưới chưởng thì bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng của một người, "Tôn chủ có ở đó không? Lão nô có việc muốn bẩm báo."

"Nói." Đôi mắt như chim ưng vẫn chằm chằm nhìn Lan Cẩn, giờ khắc này nỗi bất an và tức giận trong lòng làm cho hắn mất đi hết thảy kiên nhẫn, cho dù thân phận của Lan Cẩn như thế nào hoặc có mưu đồ gì,

dám để cho Minh nhi dùng loại dược như vậy thì đã đủ để người này chết hơn một vạn lần.

"Lão nô phụng mệnh tùy thị Thủy Nguyệt công tử đến chỗ của Doãn Thiên Dật, chẳng qua công tử đi vào một lúc lâu mà không thấy đi ra, lão nô nghe nói Tôn chủ đã quay về nên đặc biệt đến bẩm báo."

"Ai nha, chẳng lẽ dược tính của Xuân Bán đã phát tác?" Lan Cẩn nghe bên ngoài truyền lời, hắn liền thấp giọng thốt lên một cách kinh ngạc.

Minh nhi! Không còn tâm trí để xử lý Lan Cẩn, Kỳ Hủ Thiên khinh công ra ngoài cửa, "Doãn Thiên Dật ở nơi nào?"

Quản gia bị nắm lấy y phục, một đôi mắt như muốn cắn nuốt người ta đang nhìn hắn, hắn run rẩy chỉ tay về một hướng khác ở tiền viện, "Dạ….ở ngay bên đó…."

Vừa dứt lời thì đôi mắt khủng bố kia đã biến mất, quản gia tái mặt, cảm thấy giống như bản thân mình vừa đi ngang qua quỷ môn quan, không biết vì sao Ám hoàng lại khẩn trương như thế, hắn nhìn vào gian phòng giam giữ Doãn Thiên Dật ở phía đối diện, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì a.

……

114. Chương 114: Xuân Tình

Lúc này thủ vệ trông coi bên ngoài phòng của Doãn Thiên Dật vẫn nghiêm túc canh gác, bỗng nhiên ở trước mặt bọn họ xuất hiện một thân ảnh, còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị một luồng chưởng phong quét đến, bọn họ ngã lăn quay, nằm dưới đất ngẩng đầu lên thì liền nhìn thấy người đứng trước cửa không phải là Ám hoàng thì còn là ai vào đây, mặc dù đã từng nghe nói đến cơn thịnh nộ của Ám hoàng, nhưng lúc này Ám hoàng đứng trước cửa với hơi thở đáng sợ như vậy thì hình như cũng không phải đơn giản chỉ là tức giận.

Kỳ Hủ Thiên phất tay mở cửa phòng, mang theo lo lắng ở trong lòng, hắn bước vào bên trong, trong phòng u ám, giống như ngăn cách với bên ngoài, giữa bóng tối u ám như vậy, tiếng rên rỉ thống khổ càng có vẻ trở nên rõ ràng hơn, ngoại trừ rên rỉ thống khổ thì còn có tiếng thở dốc như có như không, có gắng đè nén tiếng thở dốc xuống, hết sức yếu ớt nhưng rơi vào tai của hắn thì lại thoáng chốc làm cho hắn cảm thấy căng thẳng.

Đó là tiếng rên rỉ mà chỉ khi động tình thì Minh nhi mới cất lên, mỗi khi như vậy đều là ở trong lòng của hắn, vừa hùa theo hắn vừa yêu cầu hắn, cất lên tiếng rên rỉ động lòng người, mà nay….

Cố gắng ngăn chặn sát ý đang điên cuồng trỗi dậy trong lòng, hắn tiến đến từng bước, trong mắt là bộ y bào màu trắng bạc nằm ngổn ngang, trong bóng đêm càng nổi bật hơn, nghĩ đến chuyện Minh nhi bị dược tính khống chế, bị người khác chạm vào thân thể thì liền khiến đáy lòng của hắn không thể kiềm chế được, dục vọng khát máu đang liên tục gào thét, đôi mắt đỏ ngầu như nhuốm máu, lần đầu tiên hắn mất kiểm soát khiến hai tay khẽ run, chậm rãi đẩy ra rèm che bên giường.

Trên giường, mái tóc đen phân tán trên gối, vài sợi tóc bị mồ hôi thấm ướt đang dán trên gò má, làn da trắng nõn đã trở nên ửng đỏ, đôi mắt nhíu chặt, khi hắn thò người vào thì đôi mắt kia lại đột nhiên mở ra, hiện lên một tia hàn quang, sau khi nhìn thấy là hắn thì mới chậm rãi nhắm lại, "Phụ hoàng…."

Giọng nói run rẩy nỉ non, nhẹ giọng gọi hắn, Kỳ Hủ Thiên thả lỏng thần sắc, ánh mắt đảo qua vạt y bào hơi hơi rộng mở, ở phía trên ngoại trừ những dấu vết mà hắn đã lưu lại thì cũng không còn gì khác, Minh nhi chỉ mặc nội sam, rất là hỗn độn, nhưng trên giường cũng không có người khác, "Phụ hoàng lo lắng Minh nhi sẽ bị dược tính khống chế."

Kỳ Hủ Thiên đảo mắt qua một vòng thì mới nhìn thấy nằm ở một góc là Doãn Thiên Dật, tiếng thống khổ rên rỉ đúng là phát ra từ miệng của người này, trên cổ và trước ngực có đủ loại vết thương, có thể nhìn ra được nếu không phải dược tính của Minh nhi phát tác cho nên không thể không dừng tay thì lúc này Doãn Thiên Dật không chỉ bị thương mà thôi.

Biết Kỳ Hủ Thiên nhất định là nhìn thấy Doãn Thiên Dật, Kỳ Minh Nguyệt liền mở mắt, "Thứ dược kia thật là lợi hại cho nên mới làm cho Doãn Thiên Dật thừa cơ…" Cắn môi, cố gắng kiềm nén dục niệm dưới thân, hắn ngồi dậy, kéo người đang ngồi bên giường xuống dưới thân, "Phụ hoàng, lúc này Minh Nguyệt thật sự chịu không nổi nữa."

"Còn tưởng rằng Minh nhi sẽ không thể khống chế được dược tính, phụ hoàng dự tính lăng trì người nào dám chạm vào ngươi, sau đó mới trừng phạt Minh nhi." Trên y bào của Minh nhi còn dính không ít vết máu, đó là dấu vết duy nhất của Doãn Thiên Dật ở trên người của Minh nhi, thò tay vào, hắn cởi bỏ lớp y phục mỏng manh kia, "Phụ hoàng đã hỏi rõ dược tính, trong chốc lát e rằng Minh nhi sẽ phải chịu khổ một chút…." Hắn tỉ mỉ nói ra dược tính mà hắn đã hỏi được từ Lan Cẩn.

"Nói cách khác chỉ cần không phải phụ hoàng thì Minh Nguyệt có thể dễ dàng cởi bỏ dược tính của Xuân Bán?" Chưa bao giờ trải qua cảm thụ như vậy, dục vọng dưới thân rất khó giải, khi bị phụ hoàng chạm đến thì lại trở nên đau đớn không chịu nổi, cắn răng, hắn hít vào một hơi, bỗng nhiên nghe được tiếng cười khẽ truyền đến từ trong góc, cùng với tiếng thống khổ rên rỉ khiến nó trở nên rất quỷ bí.

"Phụ hoàng? Minh Nguyệt? Kỳ Minh Nguyệt? Hóa ra không phải là Thủy Nguyệt mà là Minh Nguyệt điện hạ, không phải Ám hoàng mà là Thương Hách đế? Phụ tử nghịch luân, quả thật là….không đặt người trong thiên hạ vào mắt…" Doãn Thiên Dật ngã vào trong vũng máu, trước mắt đã dần dần trở nên mờ mịt, nhưng hắn vẫn nghe thấy rõ ràng đoạn đối thoại của hai người kia, "Còn có Xuân Bán, ha ha ha, thật sự không sai, nếu lúc trước theo ta thì chẳng phải….đã vô sự rồi sao?"

Thống khổ rên rỉ, tiếng cười từ khe khẽ đến điên cuồng, lời nói của Doãn Thiên Dật làm cho ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên thêm lạnh lùng, giương mắt nhìn khuôn mặt lộ ra thần sắc thống khổ của Minh nhi, hắn chậm rãi nói, "Vừa rồi hắn có chạm vào Minh nhi hay không?"

"Taycủa hắn có chạm vào ta, phụ hoàng có nên thưởng cho hắn vì đã có dũng khí hay không?" Kỳ Minh Nguyệt nằm trên người của Kỳ Hủ Thiên, nhìn thấy phụ hoàng ở trước mắt, nhưng hai tay vừa chạm đến, muốn hôn một chút thì thân mình lại đau đớn, trong lòng mắng chửi loại dược tính chết tiệt này, hắn đành phải dùng hai tay đặt dưới thân, tự mình giải quyết.

Kỳ Hủ Thiên nghe như vậy thì ánh mắt lại trở nên rét lạnh, nhưng nhìn thấy tình trạng của Minh nhi lúc này hiển nhiên là chịu không nổi sự đụng chạm của hắn, nghĩ đến nếu vừa rồi Doãn Thiên Dật chạm vào thân mình của Minh nhi thì Minh nhi nhất định sẽ không đau đớn như vậy, không như hắn chạm vào Minh nhi thì Minh nhi lại đau đớn không thôi.

Hắn đụng vào Minh nhi thì không được nhưng Doãn Thiên Dật thì lại có thể….Chỉ cần như vậy đã đủ làm cho hắn khó có thể kiềm chế sát ý trong lòng, Minh nhi vốn là của hắn, làm sao có thể để cho người khác dễ dàng đụng chạm như vậy, nếu hắn không thể thì người bên ngoài cho dù chạm vào một chút cũng không thể tha thứ!

"Minh nhi tạm thời chịu đựng một chút, phụ hoàng chắc chắn nghĩ cách để giúp ngươi giải trừ dược tính." Nhẹ nhàng nghiêng thân, để cho Minh nhi nằm xuống, Kỳ Hủ Thiên đứng dậy, đi đến trước mặt của Doãn Thiên Dật, lẳng lặng nhìn đối phương đang giãy dụa trong vũng máu, đôi mắt như chim ưng hiện lên một tia sắc bén, "Minh nhi có nhớ rõ hắn dùng tay nào để chạm vào ngươi hay không?"

An ủi dục vọng dưới thân nhưng cũng vô dụng, Kỳ Minh Nguyệt mất kiên nhẫn mà rên rỉ vài tiếng, cau mày nói, "Taytrái….có lẽ là tay phải, không nhớ rõ, phụ hoàng giải quyết nhanh đi." Hôm nay Doãn Thiên Dật khó tránh khỏi cái chết, giờ khắc này Kỳ Minh Nguyệt đã mất hết sức lực để quan tâm đến kết quả của đối phương, chuyện mà hắn buồn rầu chính là làm cách nào để cởi bỏ dược tính của Xuân Bán.

"Một khi đã như vậy thì cả trái và phải đi." Nhếch môi, trong đôi mắt dài mảnh xẹt qua một tia âm trầm tàn khốc, độ cong bên môi không còn một chút ý cười nào, chỉ nghe hai tiếng kỳ lạ vang lên, hai bàn tay cụt nhất thời bay lên giữa không trung rồi lại rơi xuống bên cạnh Doãn Thiên Dật, tiếng kêu thê lương thảm thiết làm cho Kỳ Minh Nguyệt tiếp tục cau mày, "Vì sao phụ hoàng không giải quyết cùng một lượt luôn?" Dục niệm dâng trào làm cho hắn mất đi tất cả kiên nhẫn, cho dù như thế nào, nếu không cùng người khác ân ái thì dường như hắn không thể tự làm cho mình phóng thích.

"Xem ra Minh nhi chê ngươi quá ồn ào." Đầu ngón tay của Kỳ Hủ Thiên khẽ nâng, vèo một tiếng, bên cổ

của Doãn Thiên Dật đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, nhìn ánh mắt của Doãn Thiên Dật lộ ra thần sắc hoảng sợ và thống khổ, Kỳ Hủ Thiên lại nhếch môi lên một lần nữa, "Yên tâm, ngươi vẫn chưa chết ngay lập tức đâu, chỉ là không thể lên tiếng mà thôi, muốn chết, e rằng phải chờ máu chảy hết thì ngươi mới có thể như nguyện."

Giọng nói thản nhiên tựa như đang an ủi, vô cùng nhẹ nhàng và chậm rãi, lại làm cho người ta thật sự sợ hãi, Doãn Thiên Dật trừng lớn mắt nhìn thân ảnh ở trước mặt đang quay trở lại bên giường, nhẹ giọng nói với người trên giường, "Phụ hoàng đã giải quyết xong rồi, người nào chạm vào ngươi thì ta sẽ làm cho hắn chậm rãi mà chết, tuyệt đối sẽ không làm phiền Minh nhi."

"Không bằng phụ hoàng nghĩ cách làm sao giúp ta giải quyết phiền phức này đi?" Kỳ Minh Nguyệt kéo lấy bàn tay của người bên cạnh rồi đặt lên dục vọng dưới thân, nhưng vừa chạm vào thì giống như có một cơn đau xâm nhập vào xương cốt đột ngột kéo đến, toàn thân đau đớn giống như năm đó bị phác tác Liên Tâm, làm cho hắn phải hít sâu một hơi, nhưng khoái cảm đột ngột nảy lên dưới thân cũng khiến hắn nhịn không được mà hé môi ra, rên rỉ vài tiếng, đau đớn và khoái cảm đan xen, nháy mắt làm cho hắn không thể nói nên lời, chỉ có thể dùng ánh mắt để nhìn Kỳ Hủ Thiên.

Kỳ Hủ Thiên hơi do dự một chút, hắn vỗ về dục vọng nóng như lửa đốt của Kỳ Minh Nguyệt, thấy trên mặt của Kỳ Minh Nguyệt hiện ra thần sắc vừa đau khổ vừa vui thích khiến hắn không khỏi giảm chậm tốc độ trên tay, lời nói lúc trước của Doãn Thiên Dật làm cho hắn khó chịu, cũng là sự thật, nếu Minh nhi ân ái với người nọ thì sẽ dễ dàng giải được dược tính, nhưng nếu là hắn thì phải thừa nhận không ít đau đớn.

"Vì sao phụ hoàng lại dừng tay?" Tuy rằng đau đớn nhưng có vẻ khoái cảm càng thêm sâu sắc hơn so với trước kia, đôi mắt khẽ khép hờ của Kỳ Minh Nguyệt lại mở ra, nhìn thấy thần sắc trầm ngâm của Kỳ Hủ Thiên, "Phụ hoàng chạm vào Minh nhi thì toàn thân của Minh nhi sẽ đau đớn, nếu là người khác…"

"Phụ hoàng muốn ta tìm người khác để giải dược tính?" Khuôn mặt tràn ngập dục vọng của Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên biến sắc, hiện ra vài phần tàn khốc, "Xem ra lúc trước Minh Nguyệt không nên xuống tay đối với Doãn Thiên Dật, nên dùng hắn để giải dược mới đúng? Hắn cũng uống Tư Quy, mặc dù vẫn chưa đến lúc phát tác Xuân Bán nhưng thật ra rất thích hợp đối với ta, chỉ cần làm cùng hắn thì ta có thể cởi bỏ dược tính, đến lúc hắn phát tác thì tự nhiên cũng có ta, chuyện thuận tiện như thế mà tại sao vừa rồi phụ hoàng không nghĩ đến…." Chịu không nổi dục niệm đang liên tục tra tấn, hắn chợt kéo người ở trước mặt xuống dưới thân, trên người đau đớn giống như đã chết lặng, đôi mắt đỏ ngầu, giờ khắc này dục niệm bừng bừng phấn chấn cùng với lời nói của Kỳ Hủ Thiên làm cho hắn mất đi lý trí, hung hăng xé rách y bào màu tím trầm kia, hắn thấp giọng nói tiếp, "Nếu phụ hoàng quả thật nghĩ như vậy thì Minh Nguyệt sẽ dừng tay rồi đi tìm người khác, mặc dù Doãn Thiên Dật không thể dùng được nhưng Lan Cẩn vẫn còn, nếu không thì trong sơn trang còn nhiều người như vậy, cứ tùy tiện tìm vài nữ tử nguyện ý cũng chẳng phải việc khó, phụ hoàng thấy thế nào?"

"Phụ hoàng thật sự có nghĩ đến, chỉ cần có thể giải được dược tính, không cho Minh nhi chịu khổ thì có nên tìm người khác hay không, chờ Minh nhi giải được dược tính thì sẽ giết người nọ." Kỳ Hủ Thiên để mặc Kỳ Minh Nguyệt xé rách y phục trên người, hắn vuốt ve khuôn mặt của Kỳ Minh Nguyệt, lại một lần nữa lần mò xuống dưới thân của đối phương, thấy Minh Nguyệt run rẩy một chút, nhưng trên mặt lại hiện ra thần sắc vừa đau khổ vừa vui sướng thì hắn cũng không thu tay về như lúc trước, "Nhưng chỉ cần nghĩ đến thì lại nhịn không được mà muốn giết người, cho dù Minh nhi có ý này thì e rằng phụ hoàng cũng sẽ làm cho người nọ muốn chết cũng chết không được trước khi hắn dám đến gần Minh nhi…." Ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Doãn Thiên Dật vẫn đang bi ai giãy dụa, trong miệng vang lên những tiếng kỳ lạ, chẳng khác nào là người đã chết, đáy mắt âm u của Kỳ Hủ Thiên dần dần trở nên thâm trầm, "Phụ hoàng tuyệt đối không cho phép người bên ngoài chạm vào thân mình của Minh nhi, cho dù chỉ là một chút thì hắn cũng phải trả giá đắt."

Ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt vào lòng, động tác của Kỳ Hủ Thiên rất dứt khoát, biết rõ Minh nhi sẽ đau nhưng hắn cũng biết chính mình tuyệt đối sẽ không để cho Minh nhi chạm vào người khác, "Lần này Minh nhi cho dù có đau thì phụ hoàng cũng sẽ không dừng tay, Minh nhi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Nghe hắn nói, thần sắc của Kỳ Minh Nguyệt mới trở nên nhẹ nhõm, khuôn mặt đan xen dục vọng lộ ra vài phần ý cười, "Cần gì phải chuẩn bị, Minh nhi làm sao lại có thể e ngại một chút đau đớn như vậy chứ?" Nhìn Kỳ Hủ Thiên lấy ra Bạch phù, hắn đưa tay tiếp nhận, "Nếu là vừa rồi phụ hoàng thật sự cố ý để

cho Minh Nguyệt đi tìm người khác giải quyết thì Minh Nguyệt sẽ đem Bạch phù dùng trên người của phụ hoàng." Không thể kiềm chế được, hắn quết lấy một ít Bạch phù rồi trét xuống dưới thân.

"Nếu Minh nhi thật sự tính làm như vậy thì phụ hoàng cũng sẽ theo ý của ngươi." Kỳ Hủ Thiên thấy Kỳ Minh Nguyệt rốt cục chịu không nổi dược lực của Xuân Bán, hắn đưa tay nắm lấy dục vọng đã sưng to của đối phương, hơi lo lắng đối với tình trạng hiện tại của Minh nhi, do dự một chút, thân mình của hắn khẽ nâng, nắm lấy tay của Kỳ Minh Nguyệt đặt xuống giữa hai chân của mình, "Dược tính khó giải, nếu như vậy thì làm nhanh một chút."

"Phụ hoàng?!" Kỳ Minh Nguyệt nhìn Kỳ Hủ Thiên đang nâng thân lên ở trước mặt hắn, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn, bị ánh mắt tà mị và mời gọi khơi mào dục hỏa trong người, không phải là dược tính kích thích mà là dục niệm từ đáy lòng đang dâng lên một ngọn lửa khác, nhất thời khiến hắn vô cùng khó chịu, dưới thân nóng rực chưa được phát tiết, cơ hồ muốn rạn nứt, "Lúc này phụ hoàng lại trêu ghẹo Minh Nguyệt." fynnz810

Nhìn chăm chú vào đôi mắt mang theo ý cười và tà khí, Kỳ Minh Nguyệt chuyển hai tay xuống dưới thân của Kỳ Hủ Thiên, không ngừng lưu luyến vuốt ve dục vọng thẳng đứng kia, Kỳ Hủ Thiên co lên hai chân, làm cho Kỳ Minh Nguyệt thay đổi động tác, nhìn Minh nhi vì dục vọng mà đau đớn, mồ hôi đầm đìa khuôn mặt, trong mắt lại hiện lên vài phần nhu tình và đau xót, trong miệng lại khẽ cười một tiếng, "Biết Minh nhi sớm có ý này, nay hiếm khi có cơ hội, còn chần chờ gì nữa?"

"Chờ phụ hoàng….chuẩn bị sẵn sàng." Kỳ Minh Nguyệt cắn răng chịu đựng đau đớn vì động tình, ném đi Bạch phù, hắn cúi người hôn môi người ở dưới thân, đôi môi mỏng hé ra nghênh đón, hắn tàn sát bừa bãi bên trong, chậm rãi hạ người xuống.

Theo động tác của hắn, ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên trở nên tối sầm, trước mặt chỉ thấy thân mình trắng nõn bị dục vọng nhiễm thành đỏ sẫm, cần cổ nâng lên, từ góc độ của hắn có thể thấy được trái cổ đang phập phồng, vài tiếng rên rỉ vô cùng mị hoặc tràn ra từ trong miệng của Minh nhi, mặc dù đã cực lực kiềm chế nhưng trong nháy mắt hắn vẫn có thể nhận ra Minh nhi đang đau đớn như thế nào.

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt cắn môi cất lên một tiếng rên rỉ rồi khẽ cười, "Phụ hoàng cảm thấy bất ngờ à?" Ở trong cơ thể của hắn dường như cảm thấy được dục vọng của phụ hoàng còn nóng rực hơn cả ngày xưa, bởi vì dược tính trong cơ thể cho nên giờ khắc này mỗi một chỗ trên người của hắn đều mẫn cảm hơn thường ngày rất nhiều, cho dù là mẫn cảm hay là đau đớn thì đều làm cho hắn choáng váng.

"Phụ hoàng nguyện ý, vì sao Minh nhi lại không muốn?" Kỳ Hủ Thiên cau mày lại, trong cơ thể của Minh nhi nóng kinh người, dục vọng của Minh nhi cũng hừng hực lửa đốt, nhưng lại không thể giảm bớt mà chỉ chảy ra rất nhiều tinh dịch, nhu cầu được an ủi cấp bách, thả lỏng hạ thân, nâng tay tìm kiếm, nắm lấy dục vọng của Minh nhi rồi vuốt ve an ủi, hắn vừa đau lòng lại vừa khó hiểu.

Bởi vì động tác của Kỳ Hủ Thiên mà trong cơ thể co rút chặt chẽ, cũng bởi vì dược tính của Xuân Bán mà khiến tâm can của hắn kịch liệt đau đớn, Kỳ Minh Nguyệt chịu đựng đau đớn và khoái cảm đang nảy lên cùng một lúc, run giọng đáp, "Bởi vì dược tính của Xuân Bán, chỉ cần có người ở trước mặt thì Minh Nguyệt đều nảy sinh dục niệm, cho dù ôm ai cũng có thể phát tiết tình dục, bởi vậy càng không thể là phụ hoàng…." Nhìn vào đôi mắt đang chăm chú nhìn hắn, Kỳ Minh Nguyệt cúi người hôn lên đôi môi mỏng ở trước mặt, sau đó lại thở hổn hển, hắn phả ra hơi thở nóng rực ở bên tai của Kỳ Hủ Thiên, "….chẳng lẽ phụ hoàng muốn Minh Nguyệt dùng thân thể của người để tiết dục hay sao?" Hắn thật sự muốn phụ hoàng nhưng không muốn bởi vì dược tính mà xem phụ hoàng như công cụ để tiết dục.

Nghe lời nói của Minh nhi, Kỳ Hủ Thiên nhịn không được mà chấn động, hắn đột nhiên ôm chặt Kỳ Minh Nguyệt vào lòng, hung hăng cướp lấy đầu lưỡi của Minh nhi, hắn chỉ cảm thấy thân thể của người ở trong lòng càng lúc càng nóng, biết được Minh nhi không thể chịu nổi dược tính tra tấn, giờ khắc này vì Minh nhi mà dục hỏa cũng bị bùng phát, khẽ cắn một ngụm bên tai của Minh nhi, hắn hạ xuống vài dấu hôn lên thân người nóng bỏng của đối phương, giọng nói khàn khàn, "Một khi đã như vậy thì phụ hoàng sẽ không chần chừ, cho dù Minh nhi có đau như thế nào thì phụ hoàng cũng sẽ không dừng lại, cho dù Minh nhi có khóc lóc cầu xin tha thứ thì phụ hoàng cũng sẽ không buông ra, Minh nhi có chịu nổi hay không?"

"Càng đau thì Minh Nguyệt càng biết rõ tình cảm của ta đối với phụ hoàng rốt cục sâu đậm đến mức nào,

phụ hoàng không cần chần chừ, cứ để cho Minh Nguyệt lĩnh hội rõ ràng." Nhếch môi, Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi nâng người lên, nhả ra lửa nóng trong cơ thể, khom người nằm trước mặt Kỳ Hủ Thiên, nghiêng đầu để lộ ra đường cong trên cổ, hàng lông mày khẽ nhướng làm cho Kỳ Hủ Thiên cảm thấy hết sức mị hoặc và cuồng thái, "Hôm nay không bằng thử xem Minh Nguyệt có cầu xin tha thứ hay không."

Bạn đang ?

Đối với cảnh tượng trước mặt thì Kỳ Hủ Thiên làm sao có thể kiên nhẫn được nữa, hắn tách ra bờ mông của Kỳ Minh Nguyệt, phủ người xuống, khi hắn bất chợt đem dục vọng tiến vào hang động nóng rực kia thì liền nghe thấy Minh nhi cất lên một tiếng gầm nhẹ mang theo đau đớn và khoái cảm, dẫn xuống tâm trạng đau lòng, không còn tiếp tục đè nén dục niệm nữa, hạ thân không ngừng đưa đẩy tiến lui, một tay vịn vào thắt lưng của Minh nhi, một tay sờ soạng ở trước người, cùng nắm tay của Minh nhi mà vuốt ve dục vọng ở trước người của đối phương.

Kỳ Minh Nguyệt chống tay xuống giường, nghênh đón những đợt tấn công mạnh mẽ ở phía sau, trước sau đều bị phụ hoàng nắm giữ, khoái cảm không ngừng nảy lên, đồng thời cảm giác đau đớn vì động tình cũng liên tục xâm chiếm toàn thân….

Cả người đau đớn đến chết lặng, khoái cảm không ngừng dâng lên, càng lúc càng rõ ràng, không biết là vì dược tính hay là nỗi đau kia khơi dậy cuồng niệm dưới đáy lòng, hắn không ngừng nghênh đón những đợt tấn công của phụ hoàng, hắn chỉ cảm thấy hết thảy suy nghĩ đều bị dục vọng che lấp, ngoại trừ muốn càng nhiều thì không còn thứ gì khác, rên rỉ thở hổn hển, mồ hôi nhiễu xuống sàn, hắn nghiêng đầu, thấp giọng kêu một tiếng, "Phụ hoàng…"

Nghe thấy tiếng kêu hàm chứa dục vọng của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên liền kề sát mặt vào đối phương rồi nhẹ giọng trấn an, "Minh nhi đừng nóng vội." Hiện tại Minh nhi bởi vì dục vọng mà sắc mặt ửng đỏ, mồ hôi chảy xuống từ cần cổ, lóe lên ánh sáng trong suốt giữa bóng tối mờ mịt, đầu lưỡi của hắn liếm qua cần cổ của Minh nhi, cũng liếm đi những vệt trong suốt ở nơi đó, Minh nhi bởi vì dục vọng mà mất đi lý trí khiến hắn hết sức đau lòng, cũng mạnh mẽ khơi dậy dục niệm của hắn, lúc này đôi mắt hàm chứa mị hoặc và tình dục đang nhìn hắn, bờ môi đỏ sẫm hơi hơi khép mở, đột nhiên hôn lên đôi môi quyến rũ kia, đè chặt thân mình của Minh nhi vào lòng hắn, làm cho thân thể của hai người dán chặt vào nhau, hắn cúi người nói nhỏ, "Cho dù Minh nhi muốn bao nhiêu lần thì phụ hoàng cũng sẽ làm cho Minh nhi thỏa mãn…."

Kỳ Minh Nguyệt giãy dụa chìm nổi giữa đau đớn và khoái cảm, trong lúc mơ màng hắn nghe thấy tiếng thì thầm kia, hắn khe khẽ thở gấp rồi nhếch môi lên, "Minh Nguyệt biết….phụ hoàng sẽ không để cho ta thất vọng…" Cố gắng nâng tay lên, đặt tay lên chiếc mặt nạ của Kỳ Hủ Thiên, run rẩy xoa lên khuôn mặt cũng tràn ngập dục vọng, hắn cúi đầu mỉm cười, gỡ ra chiếc mặt nạ kia rồi ném xuống đất, lại một lần nữa áp môi vào, đem tất cả đau đớn và dục niệm điên cuồng dồn lên đôi môi mỏng kia….

Tiếng kim loại trong trẻo khi rơi xuống đất bất chợt vang lên trong căn phòng tràn ngập âm thanh thở dốc và tiếng va chạm của thân thể, trong một góc phòng, có một đôi mắt nhìn chăm chú hai người đang giao triền trên giường, tỉnh lại từ cơn hôn mê, đôi mắt vốn mờ mịt lại có thể nhìn thấy hết sức rõ ràng, trên chiếc giường lúc sáng lúc tối, hai thân hình dán chặt vào nhau, mái tóc đen xõa dài quấn quýt, tiếng thở dốc khàn khàn cùng tiếng rên rỉ kêu gào làm cho cảnh tượng trước mắt hết sức dâm mỹ, thân hình vốn đã lạnh lẽo lại bất chớt dâng lên nhiệt độ vô cùng quỷ bí, cổ họng phát ra tiếng vang khanh khách, Doãn Thiên Dật hoảng sợ trừng lớn mắt, bắt đầu giãy dụa trong vô vọng, tim đập loạn nhịp, máu tươi ồ ạt tràn ra, mất đi hai bàn tay, hắn chỉ có thể đá hai chân để cầu mong người trên giường chú ý, đến lúc này hắn mới thật sự sợ hãi khi cảm nhận được cái chết đang đến rất gần.

Nghe thấy động tĩnh, Kỳ Hủ Thiên hơi nghiêng đầu nhìn, hắn nhẹ nhàng nhếch miệng trong bóng tối, đáy mắt hiện lên một chút âm u tàn khốc, người nào có ý đồ chạm vào Minh nhi thì hắn sẽ làm cho kẻ đó chậm rãi cảm thụ tử vong đang đến gần…Vỗ về người trong lòng, ánh mắt của hắn lại trở nên nhu hòa, tình cảm trong mắt lại càng lúc càng sâu sắc, nhìn Minh nhi đã mất đi lực kiên trì, hắn đột nhiên đẩy nhanh động tác dưới thân, trong tay cũng tăng tốc nhanh hơn.

Cùng với tiếng khàn khàn rên rỉ của Minh nhi là chất dịch nhày nhụa phun trào trong lòng bàn tay của hắn, trong cơ thể của Minh nhi cũng co rút thắt chặt khiến cho hắn phải gầm nhẹ một tiếng, rốt cục đem bạch dịch bắn sâu vào trong cơ thể nóng rực kia.

Hai người cùng gào rít, cùng rên rỉ, còn có cả tiếng thở dốc nồng nhiệt, đó là cảm giác cuối của Doãn Thiên Dật, vẫn chưa từng nhìn thấy rõ bộ dáng bên dưới chiếc mặt nạ kia, đôi mắt lại một lần nữa mất đi tiêu cự đang thất thần nhìn lên trên giường, bóng tối đang dần dần xâm chiếm, hắn chỉ nghe thấy nhịp tim của mình bắt đầu trở nên mỏng manh, trong mơ màng, hắn nhìn thấy người nọ cẩn thận ôm chặt người trong lòng, trước khi hắn hoàn toàn rơi vào bóng tối thì dường như nghe được một câu rất nhẹ nhàng từ phương xa truyền đến…..

"Minh nhi chỉ có thể là của phụ hoàng, suốt đời suốt kiếp…."

115. Chương 115: Phụng Mệnh

Vẫn ở trong đại sảnh của Vân Hạo sơn trang, giang hồ quần hùng lại một lần nữa tụ tập, sau khi hôi y nhân không rõ lai lịch tập kích vào sơn trang, rồi Doãn Thiên Dật của Lăng Hi Các gây ra trận phân tranh thì có không ít người đã rời khỏi sơn trang, những người lưu lại đều chờ thời hạn ba ngày, không thấy được Lan Cẩn cuối cùng như thế nào thì thật sự làm cho người ta không thể cam tâm, mặc dù không ai dám cùng Thủy Nguyệt công tử hoặc là Ám hoàng tranh chấp Lan Cẩn, nhưng bản thân của Lan Cẩn đại biểu cho tài học, nhất là bảo vật, vì vậy vẫn khiến cho nhiều người thương nhớ, cái gọi là tiền tài động lòng tham, chưa nhìn thấy kết cục cuối cùng của Lan Cẩn thì bọn họ vẫn không cam lòng, "Kẻ được Lan Cẩn chiếm được thiên hạ." Nếu không biết cuối cùng thiên hạ này rơi vào tay ai thì xem như đến Vân Hạo sơn trang chỉ là uổng công.

Mang theo đủ loại tâm tư, các môn phái đều tụ tập ở trước đại sảnh, hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn ba ngày, mặc dù Doãn Thiên Dật đã không còn khả năng tranh giành Lan Cẩn nhưng Thủy Nguyệt công tử uống Tư Quy còn chưa biết dược tính như thế nào, trước khi hắn và Ám hoàng rời khỏi sơn trang thì còn có thể xảy ra biến cố nào nữa hay không, chuyện này thật sự không thể nói trước…

Đang nghĩ như vậy thì đã nhìn thấy ở hành lang gấp khúc có hai bóng người cùng tiến đến, y mệ màu tím trầm, khuôn mặt bên dưới mặt nạ vàng lộ ra thần sắc khó phân biệt, khí thế bức nhân đúng là Ám hoàng, ở bên cạnh hắn, được hắn choàng tay qua thân mình là Thủy Nguyệt công tử Trình Tử Nghiêu với bạch y như tuyết, sắc mặt vẫn thản nhiên lộ ra một chút lạnh lùng, nhìn lướt qua mọi người ở đây, bỗng nhiên hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười lãnh đạm, "Chư vị đều ở đây, xem ra hôm nay không cần phải từ biệt từng người."

"Hôm nay Thủy Nguyệt công tử muốn rời khỏi sơn trang hay sao?" Nghe thấy hắn nói như vậy thì có người liền lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Trước kia đã nghe nói hai người muốn rời khỏi sơn trang nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, Lan Cẩn vẫn còn đang ở trong sơn trang, hai người bọn họ cứ như vậy mà rời đi?

"Mặc dù Doãn Thiên Dật đã không còn khả năng tranh chấp với công tử nhưng công tử đã uống Tư Quy mà hiện tại lại không có gì xảy ra, hiển nhiên là thiên ý đã an bài, Lan Cẩn vẫn thuộc về công tử, mà nay nếu Thủy Nguyệt công tử và Tôn chủ đều rời khỏi thì không biết tính an bài Lan Cẩn như thế nào?"

Nghe thấy có người hỏi như vậy thì trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, câu hỏi này mới là trọng điểm, tận mắt nhìn thấy Trình Tử Nghiêu vô sự, hiển nhiên cho dù thế nào thì theo như lời của Lan Cẩn ngày đó, cả đời này sẽ phụng Trình Tử Nghiêu làm chủ, có được Lan Cẩn, sử dụng những vật bảo trên người của hắn như thế nào thì mới là việc mà mọi người quan tâm nhất.

Nghe thấy người ta nhắc đến Lan Cẩn, Kỳ Minh Nguyệt liền nheo mắt lại, khóe môi lại hơi nhếch lên, nhìn thấy hắn hơi cười khẽ thì tất cả mọi người đều ngây ngẩn, nụ cười kia cho dù rất nhẹ nhưng lại khiến người ta không thể tự chủ được mà cảm thấy trái tim như bị đóng băng, Thủy Nguyệt công tử không phải ôn hòa dễ chịu như mặt ngoài, tất cả mọi người đều biết cũng đã chứng kiến thủ đoạn của hắn, lúc này lại nhìn thấy nụ cười đó thì lại khiến người ta hết sức bất an, không biết rốt cục là câu nói nào đã khiến Thủy Nguyệt công tử lộ ra vẻ mặt như thế.

Kỳ Hủ Thiên vẫn không hề để ý đến câu hỏi của người khác, hắn ôm Kỳ Minh Nguyệt đến bên ghế rồi ngồi xuống, Kỳ Minh Nguyệt vừa định ngồi xuống bên cạnh hắn thì lại bị kéo vào trong vòng tay ôm ấp quen

thuộc, liếc mắt nhìn sắc mặt của Kỳ Hủ Thiên, biết được phụ hoàng nhất định vẫn còn lo lắng vì chuyện hôm qua, vì vậy cũng không cự tuyệt, hắn lẳng lặng ngồi vào lòng của Kỳ Hủ Thiên ở trước mặt mọi người.

Mọi người đã sớm lĩnh hội đối với hành động cử chỉ không hề e dè kiêng kỵ của hai người này, hiện tại nhìn thấy thì cũng không quá bất ngờ, đợi Thủy Nguyệt công tử bình tĩnh an tọa trong lòng của Ám hoàng thì mới thấy hắn nâng mắt lên, nói một câu với Vân Cảnh Hạo, "Làm phiền Vân trang chủ phái người dẫn Lan Cẩn đến đây."

Hắn chưa trả lời những câu hỏi vừa được đặt ra mà lại bảo người ta dẫn Lan Cẩn đến, chẳng lẽ là tính dẫn theo Lan Cẩn rời khỏi sơn trang? Nhìn xung quanh với ánh mắt thăm dò, tất cả mọi người đều không biết lúc này tình huống của Lan Cẩn như thế nào, không thấy Doãn Thiên Dật, cũng không biết đã phát độc hay chưa?

Mang theo đủ loại nghi vấn, nhưng những người ngồi ở đây lại không ai lên tiếng, thấy Ám hoàng và Thủy Nguyệt công tử chỉ ngồi yên lặng ở một bên, cũng không thể nhìn ra manh mối trên nét mặt của bọn họ, điều này thật sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Lan Cẩn xuất hiện trong bầu không khí quỷ dị này, hắn bước vào đại sảnh thì liền nhìn thấy hai người kia đang ngồi cùng nhau, bước chân hơi dừng lại một chút, dường như có một chút kinh ngạc, lộ ra vẻ mặt bất ngờ, nhìn trái phải một vòng, sau đó mới nhẹ giọng lên tiếng, "Kỳ lạ, vì sao không thấy vị thiếu Các chủ kia đâu cả?"

"Nếu ngươi muốn gặp hắn thì bản tôn có thể thành toàn, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn đường." Kỳ Hủ Thiên nghe Lan Cẩn nhắc đến Doãn Thiên Dật thì lập tức nhớ đến chuyện ngày hôm qua, đôi mắt lạnh lẽo thoáng chốc quét lên người của Lan Cẩn, "Ngày ấy chưa kịp xử trí ngươi, cho ngươi sống lâu thêm vài ngày, hôm nay không biết ngươi có may mắn giống như vậy hay không?"

Theo lời nói của Ám hoàng thì chẳng lẽ Doãn Thiên Dật đã chết?! Còn Lan Cẩn thì dường như cũng làm cho Ám hoàng cực kỳ chướng mắt, tựa hồ muốn giết chết Lan Cẩn? Mọi người nhất thời xì xầm to nhỏ, Doãn Thiên Dật chết là vì phát độc hay là chết dưới tay của Ám hoàng? Là vì hành động ngày đó của hắn hay là vì Thủy Nguyệt công tử? Cho dù như thế nào thì Doãn Thiên Dật cũng đã chết, Lăng Hi Các thật sự diệt môn trong chốn giang hồ.

Khác với nghi vấn của mọi người, Lan Cẩn biết rõ khi dược tính của điện hạ phát tác là lúc đang ở trong phòng của Doãn Thiên Dật, như vậy rốt cục vì sao mà Doãn Thiên Dật lại chết, thật sự khiến hắn phải tốn công sức để nghi ngờ. Nhìn hai người ôm nhau mà ngồi, ánh mắt của hắn chợt lóe, Lan Cẩn tiến đến chỗ ngồi của hai người bọn họ rồi cung kính thi lễ, "Lan Cẩn biết sai, không nên thử thách chủ nhân, thỉnh chủ nhân nể tình Lan Cẩn còn có hữu dụng, không bằng hãy bỏ qua chuyện này đi."

Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào bộ dáng hết sức cung kính của Lan Cẩn, thần sắc bất động, ký ức của hắn đối với dược tính của Xuân Bán vẫn còn mới mẻ, nếu nói Lan Cẩn thật sự chỉ vì thử hắn thì hắn sẽ không thể nào tin tưởng, "Ngươi xưng ta là chủ, xem ra quả thật là giữ lời."

Đối với Lan Cẩn mà nói thì Doãn Thiên Dật cũng chỉ là bị hắn lợi dụng mà thôi, hắn đáp ứng yêu cầu của Doãn Thiên Dật e rằng chỉ để dụ Doãn Thiên Dật uống thứ thuốc kỳ lạ kia.

"Đó là đương nhiên, Lan Cẩn đã từng nói, bất luận là ai, chỉ cần sau khi uống Tư Quy mà nội trong ba ngày vẫn bình yên vô sự thì sẽ phục tùng người đó làm chủ, mà nay Doãn Thiên Dật đã chết, chủ nhân của ta đang ở trước mặt ta, vẫn bình yên vô sự, Lan Cẩn làm sao lại không giữ lời, chẳng qua không biết chủ nhân có bằng lòng để cho Lan Cẩn đi theo hay không?" Cái gọi là Tư Quy kỳ thật là Xuân Bán, vị điện hạ này có lẽ đã biết rõ, dược tính tất nhiên cũng đã phác tác, nhưng vì sao hai người kia xem ra vẫn bình thường như trước, chẳng hề có một chút khác thường, che giấu nghi hoặc trong lòng, hôm nay hắn càng cảm thấy khó hiểu đối với phản ứng bình tĩnh của hai người kia.

"Lan công tử đã tận tâm tận lực vì Tử Nghiêu như thế thì làm sao Tử Nghiêu có thể đẩy công tử ra ngoài cho được." Giọng điệu hàm chứa thâm ý nhưng nụ cười trên mặt của Kỳ Minh Nguyệt lại vô cùng tinh khiết, nụ cười kia ôn nhu đến cực điểm, nhưng lại khiến cho Lan Cẩn cảm thấy bất an, chỉ thấy Kỳ Minh Nguyệt tiếp tục nhoẻn miệng cười, không nhanh không chậm tiếp tục nói, "Hôm nay Tử Nghiêu đáp ứng nguyện

vọng muốn phục tùng của ngươi, từ nay về sau ngươi phải nghe lệnh của ta, không được cãi lời, ngươi có bằng lòng hay không?"

Đối với vị điện hạ chuyên bày mưu tính kế này thì hắn không chỉ chưa làm cho người này nổi giận mà ngược lại còn bỗng nhiên chấp nhận việc này, quả thật mọi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, tuy rằng Lan Cẩn hoài nghi nhưng rốt cục có một chuyện hợp với nguyện vọng của mình, làm sao mà lại từ chối, cúi đầu thi lễ, hắn lên tiếng, "Lan Cẩn Tuân lệnh." Như vậy rốt cục hắn đã hoàn thành nhiệm vụ kia được một nửa.

"Như thế thì rất tốt." Nghe thấy Lan Cẩn nói như vậy, Kỳ Minh Nguyệt vừa lòng gật đầu, sau đó ngoảnh đầu liếc mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên đang ôm áp hắn, trong mắt của Kỳ Hủ Thiên cũng hiện lên ý cười quỷ bí, nếu Lan Cẩn dám trêu đùa hắn thì hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho Lan Cẩn.

Lan Cẩn vẫn chưa nhìn thấy vẻ mặt của hai người kia, hắn chỉ vui vẻ đứng lên rồi chắp tay với những người đang ngồi, "Hôm nay giang hồ đồng đạo đều có mặt tại đây, không bằng hãy làm chứng ngay lúc này, chủ nhân của ta đã đồng ý, sau này Lan Cẩn sẽ phục tùng Thủy Nguyệt công tử Trình Tử Nghiêu làm chủ, bất luận sinh tử sẽ luôn tùy tùng bên cạnh, phàm là những gì chủ nhân cần thì Lan Cẩn đều sẽ dâng lên, tuyệt đối không nuốt lời." Bạn đang

Cuối cùng kết quả thật sự là như vậy, Lan Cẩn vẫn phục tùng Thủy Nguyệt công tử ở bên cạnh Ám hoàng, nếu nghe kỹ lời nói của Lan Cẩn thì tựa hồ cũng ám chỉ đến mưu đồ thiên hạ, mọi người không khỏi biến sắc, không đợi có người hỏi Thủy Nguyệt công tử tính an trí Lan Cẩn như thế nào, có tính đưa ra bảo tàng vì mưu đồ thiên hạ hay không, thì lại thấy thân ảnh màu oánh bạch đang an tọa trong lòng của Ám hoàng bỗng nhiên đứng dậy.

"Phàm là thứ ta cần thì sẽ dâng lên tất cả, lời này….thật ra rất hợp ý ta." Gắng gượng với cảm giác khó chịu ở hạ thân, Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi thong thả bước đến trước mặt Lan Cẩn, "Quả thật là bất cứ thứ gì mà ta muốn thì ngươi đều sẽ dâng lên?" Vì để hiểu rõ ý đồ của Lan Cẩn cho nên hắn mới uống vào thứ thuốc kỳ quái kia, không ngờ dược tính lại lợi hại như thế, cho dù hắn có thể đoán được ý đồ của Lan Cẩn nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, mặc dù là có Bạch phù nhưng màn hoan ái kịch liệt kia vẫn làm cho hắn cơ hồ không thể bước xuống giường.

Nghĩ đến màn cuồng loạn đêm qua, còn có cảm giác vừa đau đớn vừa vui sướng làm cho hắn khi nhìn thấy nụ cười ở trên mặt của Lan Cẩn thì liền muốn xé xác đối phương, mà nay dược tính đã được giải trừ, nhưng việc này lại làm cho Phụ hoàng suýt nữa liền trở thành công cụ tiết dục của hắn, trầm ngâm tính cách làm sao cho Lan Cẩn cũngkinh hỉ một trận, hắn hơi nhắm mắt lại, bỗng nhiên bên cạnh lại bị một hơi thở quen thuộc vây quanh, vừa nhắc mắt lên thì liền đón nhận một đôi mắt mang theo ý cười và lo lắng, bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng rõ ràng, "Nếu khó chịu thì dựa vào người của phụ hoàng, hôm qua muốn Minh nhi nhiều như vậy, phụ hoàng sợ hôm nay Minh nhi sẽ phải khó chịu cả ngày."

Lời nói hàm chứa lo lắng lại mang theo một loại ngả ngớn đầy ám muội, thân mình lọt thỏm vào lòng của phụ hoàng, hắn nâng mắt lên, mọi người ở xung quanh lại không hề lộ ra sắc mặt khác thường, hóa ra là phụ hoàng dùng thuật truyền âm để nói cho nên người khác không thể nghe thấy, "Còn tưởng là phụ hoàng sẽ vì chuyện này mà khó chịu, mà nay xem ra lại có vẻ rất vui sướng?" Cũng truyền âm cho Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Lan Cẩn đang suy nghĩ đến việc Kỳ Minh Nguyệt có động tâm đối với bảo vật hay không, vừa mới cảm khái vì vị điện hạ này rốt cục cũng bị hắn thuyết phục, nhưng mà đến lúc nhắc đầu lên thì đã thấy đôi môi của Kỳ Minh Nguyệt khẽ nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía Ám hoàng, hiển nhiên là hai người đang thì thầm với nhau, đột nhiên nhớ đến vừa rồi trong câu hỏi của Kỳ Minh Nguyệt phải chăng còn có ý khác, trong lúc nhất thời hắn cảm thấy hơi nghi ngờ, vì vậy không dám dễ dàng trả lời.

"Minh nhi đối với phụ hoàng thâm tình như thế thì phụ hoàng làm sao lại không vui, chẳng qua có chút khó chịu đối với Lan Cẩn mà thôi, Minh nhi mau chóng phạt hắn đi, sau đó chúng ta hồi cung, như vậy phụ hoàng mới có thể bồi thường cho ngươi vì tối hôm qua." Nhẹ nhàng vỗ về thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, truyền vào nội lực để giúp Minh nhi thoải mái hơn, Kỳ Hủ Thiên cúi đầu truyền đến một ánh mắt ám muội rồi mới hừ lạnh một tiếng đối với Lan Cẩn đang do dự ở trước mặt, "Theo Bản tôn nhìn thấy thì có người vừa nói tuyệt đối không nuốt lời, e rằng chỉ là hư ngôn mà thôi." fynnz810

Nghe thấy lời truyền âm, lại nhìn thấy ánh mắt hàm chứa ám chỉ và trêu đùa kia, Kỳ Minh Nguyệt nhịn

không được mà nhếch môi, dựa vào Kỳ Hủ Thiên, cũng nhìn sang Lan Cẩn, "Tử Nghiêu hỏi lại một lần nữa, có phải thật sự phàm là những thứ ta cần thì ngươi đều sẽ dâng lên hay không?"

"Lan Cẩn đã xuất khẩu thì làm sao lại nuốt lời, những gì chủ nhân cần thì ta đều sẽ dâng lên." Nghe thấy lời nói của Ám hoàng thì liền biết người này vẫn chưa tin tưởng lời nói của hắn, vốn không muốn liên lụy quá nhiều với vị điện hạ và Ám hoàng này, hiện tại giọng điệu của Ám hoàng rõ ràng là không muốn lưu hắn lại, vì sợ Kỳ Minh Nguyệt hoài nghi thành ý của hắn cho nên Lan Cẩn vội vàng tỏ rõ nỗi lòng, "Bất kỳ thứ gì mà chủ nhân muốn thì Lan Cẩn tuyệt đối sẽ không tiếc rẻ, chủ nhân có thể cầm lấy tất cả." Dù sao thì những món bảo vật đó đều không phải là của hắn, có người nguyện ý cung cấp thì hắn đương nhiên cũng không đau lòng vì những món bảo vật đó.

"Nói rất đúng, Tử Nghiêu chỉ chờ lời này của ngươi." Dựa vào lòng của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Lan Cẩn, trong mắt thoáng hiện ý cười, cũng giống như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lộ ra hàn băng sắc bén, "Thứ mà Tử Nghiêu cần không phải thứ gì khác, chỉ cần dâng mạng của ngươi là đủ."

Mạng của hắn? Vị điện hạ này không cần bảo vật, không cần thiên hạ, mà lại muốn mạng của hắn?! Lời này vừa dứt thì Lan Cẩn lập tức kinh hãi, đôi mắt nhìn có vẻ ôn nhu trầm tĩnh mà lúc này lại thản nhiên hiển lộ sát ý khiến Lan Cẩn chấn động, đôi mắt ôn nhu như nước nhưng lại tràn đầy sát khí làm cho hắn cảm thấy bị nguy hiểm, hắn biết rõ năng lực của vị điện hạ này tuyệt đối không kém cỏi hơn Ám hoàng là bao, "Chủ nhân lại nói đùa, Lan Cẩn chỉ là người bị lệ thuộc, tánh mạng của Lan Cẩn làm gì có giá trị so với bảo vật, chẳng lẽ chủ nhân muốn vứt bỏ tất cả hay sao? Sẽ không cảm thấy đáng tiếc?" Xem ra là có người đã chọc giận vị điện hạ này, chỉ mong đối phương không lấy mạng của hắn là được.

"Không phải là vui đùa, đúng là ta muốn lấy mạng của ngươi." Nhìn thần sắc kinh hãi của Lan Cẩn, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi, đảo qua sắc mặt khác nhau của mọi người, hắn thản nhiên nói tiếp, "Đã phụng ta là chủ thì phải theo ý của ta, ngươi cũng đã nói sẽ không tiếc rẻ thì Tử Nghiêu cũng không khách khí…."

Chẳng lẽ Thủy Nguyệt công tử thật sự muốn giết Lan Cẩn hay sao? Thật sự muốn vứt bỏ những món bảo vật kia hay sao? Khi mọi người đang nửa tin nửa ngờ mà phỏng đoán thì bỗng nhiên có một tia sáng bảy sắc cầu vồng phụt lên giữa không trung, ánh mặt trời xuyên thấu màu sắc trong suốt kia, trong phút chốc tựa như có một chiếc cầu vồng xuất hiện, còn chưa kịp phục hồi tinh thần trước cảnh tượng đẹp mắt thì tất cả mọi người đột nhiên phát hiện bên trong màu sắc hoa mỹ kia có một chút màu đỏ tươi tựa như mưa rơi.

Bên dưới huyết vũ, thân ảnh bạch y lẳng lặng đứng thẳng, khuôn mặt tuấn mỹ cùng nụ cười bên môi khiến tất cả mọi người đều mất đi khả năng mở miệng, hoa trong gương, trăng trong nước, bất quá chỉ là hư ảo, người ôn nhu ở trước mặt lại là mặt nước thâm trầm có thể dìm chết người, lại là ánh trăng trong trẻo lạnh lùng có thể sát sinh.

Nhìn Lan Cẩn ngã xuống đất, trước ngực là một lỗ máu do Nỉ hồ lưu lại, Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên nói, "Ngươi muốn ta có thể cầm lấy tất cả, ta đã cầm, đa tạ."

116. Chương 116: Lạc Cẩn

Bóng tối, xung quanh tất cả chỉ còn lại bóng tối, im ắng không hề có bất kỳ tiếng động nào, hắn không biết chính mình đang ở đâu. Trong trí nhớ cuối cùng của hắn, những gì mà hắn nhìn thấy là vầng hào quang bảy sắc cầu vồng đẹp mắt chợt lóe lên trước mặt hắn, trước ngực đau đớn nhiến cho hắn lập tức mất đi tất cả tri giác, trong nháy mắt hắn biết được lần này e rằng sẽ chết chắc.

Sau đó bóng tối đến gần, hết thảy đều mất đi nhan sắc, rồi sau đó là tình trạng hiện tại, mở mắt ra, vẫn là bóng tối. Hắn đã chết hay vẫn chưa chết? Nghi hoặc muốn cử động tay chân nhưng trước ngực lại trở nên đau đớn.

"Lan Cẩn, có cảm thấy bất ngờ lắm hay không?"

Bên trong yên tĩnh, đột nhiên có một giọng nói vang lên, cách nói chuyện không nhanh không chậm, giọng nói ung dung dễ nghe, rõ ràng là vị điện hạ kia… "Lan Cẩn chưa chết, đa tạ chủ nhân đã thủ hạ lưu tình." Vị điện hạ kia rốt cục không thật sự lấy mạng của hắn mà chỉ là chứng tỏ, như vậy từ nay về sau hắn vẫn có thể chứ?

"Không cần xưng ta là chủ nhân, Lan Cẩn đã chết, trò chơi chấm dứt, Minh Nguyệt cũng không có ý chiếm đoạt thiên hạ."

Cố gắng nhận thức hiện tại đang ở nơi nào, công lực bị chế ngự, xung quanh xem ra vẫn tối om, nhưng lại có thể cảm giác được bản thân hắn đang ngồi trên một chiếc ghế mềm mại thoải mái, cảm thấy rất nghi hoặc đối với hoàn cảnh này, Lan Cẩn nhìn vào bóng tối rồi lắc đầu, "Điện hạ cần gì phải như thế, Lan Cẩn vẫn chưa từng có ý khác, giúp điện hạ đăng vị rồi sau đó nhất thống thiên hạ là chức trách của Lan Cẩn, vì sao điện hạ lại không hề cảm kích?" Đến lúc này dường như không cần phải tiếp tục giả vờ nữa.

"Minh Nguyệt đã nhận tấm chân tình của ngươi, Tư Quy, Xuân Bán, thật sự là một phần tình nghĩa rất lớn, khiến ta không biết nên báo đáp cho ngươi như thế nào mới phải."

Từ trong bóng đêm truyền đến lời nói âm u lạnh lẽo, hiển nhiên vẫn để ý đến chuyện Xuân Bán, Lan Cẩn nhẹ nhàng cười, "Điện hạ cần gì phải nổi giận, Lan Cẩn làm như vậy là vì điện hạ mà thôi, Ám hoàng dù sao vẫn là nhân vật giang hồ, cuồng vọng ngang ngược, không đem triều đình để vào mắt, lâu dài tất làm loạn, Lan Cẩn chỉ sợ điện hạ dây dưa lâu ngày với hắn rồi nảy sinh tình ý sẽ ảnh hưởng đến vị trí thái tử của điện hạ, ngộ nhỡ bị người biết được thì cũng ảnh hưởng đến danh dự của điện hạ." Không nghe thấy giọng của người kia, vị điện hạ này lại tự xưng như vậy, hiển nhiên Ám hoàng không ở tại nơi này, như vậy….đây cũng không phải là Vân Hạo sơn trang.

Trả lời hắn là một tiếng cười khẽ, trong tiếng cười lộ ra ý tứ đùa cợt rất rõ ràng, "Là vì Minh Nguyệt cho nên ngươi khiến ta phải uống Xuân Bán, hay là ngươi cho rằng ta chạm vào người khác, hoặc là không thể cùng hắn thân cận thì có thể chia tách đôi ta?"

"Chuyện này…Lan Cẩn chỉ là nghĩ đến thân phận của điện hạ, e rằng không quá thích hợp với Ám hoàng, có lẽ bệ hạ cũng không muốn nhìn thấy điện hạ và người trong giang hồ đi lại quá thân cận như vậy." Hắn lo lắng là còn chưa kịp phụ tá vị hoàng tử được Thương Hách đế yêu thương nhất đăng vị thì đã làm cho vị điện hạ này vì hành vi của mình mà chọc giận Thương Hách đế. Nếu là vì hắn gây nên mà làm cho vị bệ hạ kia không vui thì khi hắn trở về chắc chắn sẽ bị trách phạt.

"Ngươi có từng suy đoán là ta làm sao mà giải được dược tính của Xuân Bán hay không? Còn Doãn Thiên Dật vì sao lại chết như thế?"

Lời nói thản nhiên vờn quanh trong không khí tạo nên một chút hồi tưởng, Lan Cẩn tựa hồ đang ở trong một gian phòng vô cùng rộng lớn, hắn tinh tế cảm nhận, nghe đối phương hỏi như vậy thì thật sự nói trúng suy nghĩ trong lòng của hắn, hắn dùng Xuân Bán, vốn là để làm cho hai người kia sinh ra hiềm khích, "Cho dù điện hạ giải được dược tính bằng cách nào thì chỉ cần không dính dáng đến Ám hoàng là tốt rồi. Lan Cẩn làm sao dám ngông cuồng tự phỏng đoán cơ chứ." Với thân phận của vị điện hạ này thì hắn chắc chắn đối phương sẽ không uất ức chính mình, sẽ không bận tâm đến bất kỳ phương thức nào miễn là có thể dễ dàng cởi bỏ dược tính là được, nhưng với bản tính của Ám hoàng thì e rằng sẽ không cho phép người của mình chạm vào kẻ khác.

"Đó là kết quả mà ngươi muốn, thế nhưng?"

"Không dám, không dám, Lan Cẩn chỉ là vì lo lắng cho tương lai của điện hạ, chỉ là lo lắng bệ hạ sẽ khó chịu mà thôi." Làm cho vị bệ hạ kia sớm ngày giao Thương Hách cho Kỳ Minh Nguyệt, đây mới là mục đích cuối cùng của hắn.

"Như vậy Minh Nguyệt phải đa tạ hảo tâm của ngươi, cũng phải thay phụ hoàng mà đa tạ ngươi mới phải." fynnz810

Giọng nói thản nhiên có một chút lạnh lùng, nhưng bên trong trào phúng còn có một chút hàm ý, tựa hồ cảm thấy nực cười cũng cảm thấy thú vị, Lan Cẩn vừa nghe vị điện hạ kia nói xong thì dường như lại quay sang một hướng khác rồi mỉm cười mà hỏi một câu, "Phụ hoàng cần phải ban thưởng, có người đã thay Minh Nguyệt lo lắng chu đáo cho tương lai của Minh Nguyệt."

Thương Hách đế?! Thương Hách đế đang ở đây? Lan Cẩn đột nhiên cả kinh, vừa mới cảm thấy nghi hoặc thì trước mắt bỗng nhiên có một vầng hào quang ấm áp dần dần sáng lên, hắn lập tức khép mắt lại, đợi đến khi thích ứng với ánh sáng trước mặt thì mới mở mắt ra, nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho hắn kinh ngạc đến mức không thể mở miệng, cho dù hắn tự xưng là nhạy bén thì cũng không biết giờ khắc này nên nghĩ cái gì mới phải.

Trước mắt hắn không phải là chỗ nào khác mà chính là đại điện của Thương Hách! Giờ khắc này hắn đang dối diện với ngai vàng cao cao tại thượng, mới vừa rồi giọng nói kia đúng là truyền từ nơi đó xuống đây, nhưng khiến đầu óc của hắn trống rỗng cũng không phải bởi vì vậy mà là vì hai người đang ngồi trên ngai vàng.

Y phục nguyệt sắc, mái tóc xõa dài, sợi tơ bạc cột trên mái tóc đen tuyền được thả lỏng xuống trước thân, đôi mắt mỉm cười mang theo ý tứ đùa cợt thản nhiên, lộ ra một chút lạnh lùng, đúng là Thủy Nguyệt công tử trong chốn giang hồ, cũng là nhị điện hạ Kỳ Minh Nguyệt của hoàng triều Thương Hách, hắn thản nhiên tùy ý dựa vào lòng của một người, người nọ cũng chẳng phải là ai khác, mặt nạ nửa mặt lộ ra màu vàng óng ánh dưới ánh sáng nhu hòa, cùng với những hoa văn được thêu bằng tơ vàng chiếu rọi trên y phục huyền sắc khiến cho người nọ càng thêm uy nghi, khẽ nhếch khóe miệng, lại lộ ra cảm giác lạnh lẽo vô tình, giờ khắc này nhìn có vẻ lười biếng, ôm ấp Kỳ Minh Nguyệt mà dựa trên ngai vàng, chính là Ám hoàng?!

Ám hoàng chính là Thương Hách đế?!

"Ngươi có vẻ rất kinh ngạc, nhưng vẫn không ngờ đến thân phận của trẫm, Lan Cẩn a, có phải trẫm cũng nên gọi ngươi là Lạc Cẩn đúng không?" Tùy tiện gỡ mặt nạ ra rồi ném sang một bên, Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào vẻ mặt kinh ngạc và hoảng sợ của người ngồi bên dưới, hắn nhếch môi, "Trẫm nên sớm đoán ra chỉ có Lạc Phi Yên mới có thể chơi trò nhàm chán như thế mà thôi, xác định thân phận của ngươi hơi muộn một chút, nếu không phải bởi vì vậy thì giờ khắc này ngươi đã trở thành một vong hồn rồi."

Khuôn mặt dưới mặt nạ hiển lộ hoàn toàn, quả thật đó là Thương Hách đế mà hắn đã biết, hoàn toàn giống hệt người trong tranh, như vậy Ám hoàng thật sự là Thương Hách đế, không cần phải nghi ngờ gì nữa! Lan Cẩn thoáng chốc bị sợ hãi vì phát hiện này, hắn lui ra sau vài bước, "Bệ hạ, người và Minh Nguyệt điện hạ..." Hai người kia rõ ràng không phải là tình phụ tử!

"Ta và phụ hoàng như thế nào thì chẳng liên quan đến ngươi, nếu không phải ngươi quá giống cố nhân của Minh Nguyệt, nếu không phải ngươi là bào đệ của Liên Đồng nữ vương thì ngươi cho rằng ta sẽ giữ mạng của ngươi lại hay sao? Chỉ dựa vào Xuân Bán thì Minh Nguyệt đã đủ để giết chết ngươi." Cố ý cách trái tim chỉ vài phân, chỉ vài phân đó đã đủ để lưu lại tánh mạng của Lan Cẩn, phụ hoàng chấp thuận cũng làm cho hắn rất bất ngờ.

Lan Cẩn là bào đệ của Liên Đồng nữ vương Lạc Phi Yên, hắn biết rất rõ tâm tư của hoàng tỷ, nhưng mà nay Thương Hách để lại đối với hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt như vậy, chẳng lẽ không phải là... "Bệ hạ, ta chỉ phụng lệnh của hoàng tỷ mà đến đây, trợ giúp điện hạ sớm ngày kế vị, nhất thống thiên hạ, ta không biết hai người..." Hai người kia biết rõ thân phận của mình nhưng vẫn dứt bỏ quan hệ huyết thống, quả thật không hề bận tâm đến bất cứ chuyện gì, giờ khắc này Lan Cẩn thu hồi vẻ bất ngờ và kinh hãi mới vừa rồi, hắn cảm thấy có một chút bội phục đối với hai người ở trước mặt, một hoàng đế cuồng vọng như thế, một hoàng tử đặc biệt như thế thì thật sự không thể không khiến người ta phải bội phục vì sự lớn mật của hai người.

"Lạc Phi Yên cảm thấy ngai vàng của mình không thú vị hay là quá mức nhàm chán đến nỗi muốn can thiệp vào nội chính của Thương Hách, nào là Huyền Thai lão nhân, có được Lan Cẩn sẽ được thiên hạ, thật đúng là tác phong của nàng ta, e sợ thiên hạ quá yên ổn, cũng chỉ có một mình nàng ta mới nghĩ như thế." Kỳ Hủ Thiên ôm Kỳ Minh Nguyệt trong lòng, liếc mắt nhìn người ngồi bên dưới, giọng điệu thản nhiên nhưng lại khiến cho Lan Cẩn phải rùng mình, đã sớm biết tính tình của Thương Hách đế, giọng điệu có vẻ bình thản lại chứng tỏ là hắn đang khó chịu, bộ dáng lười nhác kỳ thật lại rất nguy hiểm.

Không biết vị bệ hạ này tức giận là vì những trù tính của hoàng tỷ hay là vì hắn đã tự tiện cho nhị điện hạ dùng Xuân Bán làm cho Thương Hách đế thịnh nộ, Lan Cẩn chịu đựng cơn đau trong lồng ngực, hắn chậm rãi đứng dậy rồi quỳ rạp xuống đất, "Lạc Cẩn không biết Ám hoàng là bệ hạ, thỉnh bệ hạ chớ trách tội, Xuân Bán cũng là do Lạc Cẩn nhất thời hồ đồ, cũng không phải do hoàng tỷ bày mưu đặt kế, thỉnh bệ

hạ chớ nên hiểu lầm, hoàng tỷ thật sự có ý trợ giúp nhị điện hạ kế thừa ngai vàng của bệ hạ, tương lai có thể nắm lấy thiên hạ." Chẳng qua ý đồ này cũng là vì nàng ta mà thôi.

"Chủ ý của nàng ta như thế nào thì trẫm không có hứng thú, nếu không nể tình năm xưa thì việc ngươi dùng Xuân Bán khiến Minh nhi chịu khổ cũng đủ để ngươi vong mạng rồi, mà nay chỉ nhận lấy một chút vết thương nho nhỏ cũng là đã quá lời cho ngươi." Kỳ Hủ Thiên vỗ về mái tóc dài của Kỳ Minh Nguyệt, vẫn cảm thấy đau lòng, bỗng nhiên nhìn thấy một đôi mắt hơi nhướng cao đang nhìn về phía hắn, "Nể tình năm xưa? Không biết phụ hoàng và Liên Đồng nữ vương từng có tình cảm như thế nào mà cho đến nay vẫn đặt ở trong lòng, xem ra là cũng khá sâu đậm thì phải."

E rằng đó là lý do mà phụ hoàng đồng ý để hắn buông tha cho Lan Cẩn, trước khi hắn đến đây thì phụ hoàng và Lạc Phi Yên từng có giao tình, khiến cho người lạnh lùng vô tình như phụ hoàng đến nay vẫn không quên, như vậy tình cảm kia là như thế nào, cho dù chỉ là suy đoán nhưng cũng đủ làm cho lồng ngực của hắn buồn bực khó chịu.

"Minh nhi giận à?" Kỳ Hỷ Thiên nâng cằm của Kỳ Minh Nguyệt lên, cẩn thận quan sát thần sắc trong đôi mắt kia, "Ta và Lạc Phi Yên chỉ từng có một đêm hoan ái mà thôi, sau đó lại biết được thân phận của nhau cho nên không muốn có quan hệ quá nhiều, Minh nhi đừng hiểu lầm phụ hoàng, nếu không thì sẽ rất oan uổng, phụ hoàng cũng sẽ cảm thấy uất ức đó." Cúi đầu rồi nhẹ nhàng hôn lên môi của Kỳ Minh Nguyệt, nụ cười của Kỳ Hủ Thiên hàm chứa vài phần vô tội, lại hạ xuống một dấu hôn trên cổ của Kỳ Minh Nguyệt, "Minh nhi nên biết trong lòng của phụ hoàng chỉ có một mình ngươi mà thôi."

Chỉ là một đêm hoan ái đã khiến cho phụ hoàng nhớ kỹ Lạc Phi Yên, Liên Đồng nữ vương nhất định là một nữ nhân không tầm thường, đi lên ngôi vị nữ vương, lại được phụ hoàng kính trọng vài phần, tuyệt đối không phải là kẻ yếu. Kỳ Minh Nguyệt sờ lên dấu hôn trên cổ, hơi hơi cúi mắt xuống, cũng không nói câu nào nhưng trong lòng đã nhớ rõ cái tên Lạc Phi Yên, nhìn thấy Lan Cẩn đang lộ ra thần sắc kinh ngạc ở phía dưới, hắn liền nhướng mày, "Truyền nhân của Huyền Thai lão nhân cũng không hiện thân trên đời, nhưng mà?" Bạn đang ?

"Đó chỉ là cái tên khiến cho người khác chú ý mà thôi, thiên hạ đều biết cái tên Huyền Thai, mượn cái tên nổi danh này thì chẳng phải sẽ nhanh hơn một chút hay sao?" Lan Cẩn vẫn cảm thấy có một chút tự đắc đối với chủ ý của mình. Bị tống ra khỏi cung từ nhỏ, hắn ngao du trong giang hồ đã lâu, vì vậy rất có hiểu biết đối với tâm tư của người khác, chẳng qua khi gặp gỡ vị điện hạ Minh Nguyệt này thì mới làm cho hắn sinh ra cảm giác khó dò, cũng làm cho hắn biết được vì sao hoàng tỷ lại cảnh cáo hắn, quả nhiên được Thương Hách đế xem trọng thì cũng không phải là người tầm thường.

"Vậy thứ dược kia từ nơi nào mà có?" Tuy rằng lấy chính bản thân mình để thử nghiệm quả thật đã làm cho Kỳ Minh Nguyệt hiểu được ý đồ của Lan Cẩn, nhưng cũng làm cho hắn chịu không ít đau đớn, hắn quấn lấy lọn tóc rũ xuống ở phía sau, thờ ơ hỏi một câu.

Lan Cẩn cảm thấy bất an khi Kỳ Minh Nguyệt lộ ra bộ dáng như thế, dù là hắn đã quen hành tẩu trong cung điện hoàng thất, cũng đã nhìn thấy rất nhiều hoàng tộc, nhưng lúc này vị điện hạ thoạt nhìn có bộ dáng rất bình thản lại làm cho hắn sinh ra cảm giác uy nghi khiếp người, vì thế chỉ có thể thành thật mà đáp, "Trong Liên Đồng có không ít dược thảo quý hiếm, cho nên những dược thảo thất truyền trên thế gian lại có thể tìm thấy kha khá ở trong tay của những người thuộc hoàng tộc, lần này trước khi lên đường thì ta có lấy không ít để phòng ngừa khi cần dùng." Kỳ thật hắn cơ hồ đã đem tất cả dược thảo mang theo, có cơ hội cho nên phải cướp đoạt một phen, không lấy nhiều một chút thì e rằng đám dược thảo này cũng sẽ mốc meo ở trong quốc khố mà thôi.

"Nếu vẫn còn nhiều thì lưu lại đi, Minh Nguyệt không giết ngươi thì ngươi cũng phải có một chút báo đáp, đúng không?" Một mình Xuân Bán đã lợi hại như vậy, không biết những thứ khác sẽ như thế nào, đã lưu lại cho Lan Cẩn một cái mạng, nếu không đổi lấy cái gì thì xem như hắn chịu đau đớn phí công à.

Nghe thấy Kỳ Minh Nguyệt nói như vậy, lại nhìn thấy ánh mắt của vị bệ hạ kia đang hướng về phía hắn, Lan Cẩn chỉ có thể cố gắng mỉm cười, chậm rãi lấy ra vài cái lọ từ trong lòng, "Nếu điện hạ muốn thì Lan Cẩn đương nhiên sẽ không tiếc rẻ." Bảo vật không phải của hắn, nhưng mấy loại dược thảo này là do hắn cố ý muốn lấy để sử dụng, mà nay chỉ có thể trao cho vị điện hạ trên kia, chỉ vì cái câu cứ việc cầm lấy cho nên hắn cũng không dám nhiều lời. Hiện tại vết thương trên người đã được băng bó kỹ lưỡng, nhưng hắn

sẽ không quên thủ đoạn của vị điện hạ này.

Khi hắn lấy ra mấy cái lọ thì bỗng nhiên có một thân ảnh thoáng hiện, tất cả những cái lọ trên tay của hắn đều rơi vào tay của người kia, người kia không biết đi ra từ lúc nào, hiện tại đã đứng bên cạnh ngai vàng.

Kỳ Minh Nguyệt tiếp nhận những lọ dược do Lưu Dịch dâng lên, đang ngắm nghía thì lại nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng thì thầm, "Thứ mà Minh nhi cần cũng không tệ, trong đây cũng có Bạch phù, xem ra chúng nó còn có một phần ở nơi khác." Phàm là những nơi mà Minh nhi giao thiệp thì đều có Bạch phù, có thêm một phần thì có thể cất vào để dành, Kỳ Hủ Thiên hài lòng gật đầu, nhìn Kỳ Minh Nguyệt ở trong lòng, lại khẽ hôn xuống môi của hắn một cái.

Sau cái ngày Xuân Bán phát tác thì ngôn hành của phụ hoàng lại càng ngày càng làm càn, tuy trước giờ chưa từng kiêng kỵ ai, chẳng qua gần đây càng thích trêu đùa hắn, làm cho hắn trải qua hai đời người cũng có một chút mặc cảm, Kỳ Minh Nguyệt chỉ có thể bất đắc dĩ nhướng mày đối với lời nói của Kỳ Hủ Thiên, nhưng bận tâm đến cảm thụ của Lưu tổng quản cùng với Lan Cẩn ở bên dưới cho nên hắn quyết định tốt nhất là trở về tẩm cung rồi chậm rãi tranh luận với phụ hoàng sau.

Lưu Dịch đứng bất động ở một bên, dường như chưa hề nghe thấy lời nói vừa rồi của Kỳ Hủ Thiên, nhưng thông qua động tác hơi cúi đầu và mím chặt môi của hắn thì cũng biết hắn không như vẻ ngoài của mình. Nhìn lướt qua Lưu Dịch, Kỳ Minh Nguyệt thở dài một tiếng, "Công lực của Lưu tổng quản thật sự bị tụt hậu." Hay là công lực của phụ hoàng có tinh tiến….

Lan Cẩn quỳ gối dưới đại điện, trong điện rất im lặng, cho nên hắn có thể nghe rõ từng câu từng chữ của Kỳ Minh Nguyệt, nụ cười vẫn đặt trên môi, nhưng bên trong nụ cười kia đã hàm chứa một chút ưu sắc, nếu trở về bẩm báo cho hoàng tỷ về những gì mà hắn nhìn và nghe thấy thì không biết đối với hoàng tỷ mà nói là chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Nhìn vẻ mặt biến ảo của Lan Cẩn, Kỳ Minh Nguyệt mở miệng nói, "Lúc trước ta đã từng nói trò chơi chấm dứt, Lan Cẩn ngao du giang hồ, bị Thủy Nguyệt công tử giết chết tại Vân Hạo sơn trang, sau này không còn Lan Cẩn nữa, ngươi đã nhớ rõ hay chưa?" Giết chết Lan Cẩn ngay trước mắt mọi người vốn chỉ để bình ổn chuyện kia, nhưng nay đã biết được ý của Liên Đồng nữ vương thì hắn càng không dễ dàng làm theo ý của nàng.

"Lạc Cẩn đương nhiên không dám quên, đa tạ điện hạ, chỉ là không biết Lạc Cẩn sau này…"

"Trở về Liên Đồng, thay trẫm chuyển cáo với Lạc Phi Yên, Thương Hách không muốn tranh giành thiên hạ, trẫm và nàng từ lâu không có tình cảm, bảo nàng đừng nhiều chuyện như vậy nữa. Còn có ngươi…" Nhìn chằm chằm Lan Cẩn, ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên liền đông cứng, ngữ thanh dần dần âm trầm, "Hôm nay trẫm nói cho ngươi biết, cho dù Minh nhi chạm vào người khác thì trẫm cũng sẽ không vì như vậy mà rời xa hắn, ngươi nên cảm thấy may mắn là công hiệu của Xuân Bán vẫn chưa như ngươi mong muốn, bằng không, khi trở lại Liên Đồng thì chỉ có thể là cái xác của ngươi mà thôi."

Nói như vậy khi đó Minh Nguyệt điện hạ đúng là chịu đựng dược hiệu của Xuân Bán mà cùng Thương Hách đế….Biết Xuân Bán lợi hại, cũng biết lúc phác tác sẽ đau đớn như thế nào, Lan Cẩn nghe thấy lời đó thì nhất thời liền ngẩng đầu nhìn hai người ngồi trên ngai vàng, nhưng hắn chỉ nhìn thấy Thương Hách đế đang ôm Kỳ Minh Nguyệt điện hạ hướng về phía sau đại điện mà đi.

"Lưu Dịch, đuổi hắn đi, trẫm nhìn chướng mắt, nếu từ nay về sau mà còn nhìn thấy hắn bước vào biên giới của Thương Hách thì giết ngay lập tức cho ta."

117. Chương 117: Dưới Ánh Trăng

Kỳ Minh Nguyệt bị Kỳ Hủ Thiên ôm đi, hai người trở về tẩm cung. Huyễn Thiên điện vẫn như cũ, trong tẩm cung đương nhiên cũng chẳng có gì biến hóa, vẫn là ánh sáng rực rỡ của minh châu, vẫn là những lớp

rèm trùng trùng điệp điệp, hương thơm của phách ngọc băng đàn vẫn như trước, trong trẻo nhẹ nhàng, bên trong như có hương thơm nhàn nhạt phiêu tán.

Từ Vân Hạo sơn trang quay về kinh thành với lộ trình không ngừng nghỉ, đến hôm nay mới hồi cung. Xuất cung chỉ mấy tháng mà nay trở về mọi vật vẫn như trước, đáng lý phải cảm thấy không thú vị nhưng hiện tại lại làm cho người ta hết sức an tâm. Hoặc là vì đang ở bên cạnh người nọ, Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Kỳ Hủ Thiên ở bên cạnh, lại bỗng nhiên phát hiện đôi mắt kia cũng đang nhìn hắn, tựa hồ đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó.

Thấy Minh nhi nhìn mình, Kỳ Hủ Thiên dừng chân, ôm lấy đối phương vào lòng, nâng mặt của Kỳ Minh Nguyệt lên rồi quan sát cẩn thận, "Minh nhi vẫn đang khó chịu vì chuyện của Liên Đồng à?" Từ khi Lan Cẩn rời đi thì Minh nhi vẫn chưa chịu mở miệng, vừa rồi nghe thấy cái tên Lạc Phi Yên thì hắn rõ ràng nhìn thấy Minh nhi tức giận.

May mà lúc này đã đến tẩm cung, xung quanh cũng không còn ai, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thoáng qua khung cảnh mà mình đã quen thuộc, hắn lắc đầu rồi đẩy tay của Kỳ Hủ Thiên ra, "Phụ hoàng chớ quên chúng ta đang ở trong cung, không phải ở giang hồ, không còn là Ám hoàng và Thủy Nguyệt mà là Thương Hách đế và hoàng tử, nếu phụ hoàng cứ như lúc trước rồi để thế nhân biết được thì sẽ rất phiền phức." Mặc dù hắn không sợ nhưng tuyệt đối sẽ không muốn rước thêm nhiều phiền phức vào mình.

"Như lúc trước?" Kỳ Hủ Thiên nhướng một bên đuôi lông mày lên, bỗng nhiên nặng nề cười, "Minh nhi lo lắng bị người của Liên Đồng biết chuyện của đôi ta rồi sẽ tìm cách kiếm chuyện?" Bàn tay bị Kỳ Minh Nguyệt đẩy ra lại chuyển sang thắt lưng của hắn, Kỳ Hủ Thiên vuốt ve thắt lưng mềm dẻo, động tác nhẹ nhàng, trong miệng lại cất tiếng thì thầm như đang trêu đùa, "Mỗi khi hồi cung thì lại không thể lúc nào cũng ôm Minh nhi vào trong lòng, thật sự rất đáng tiếc."

Nghe ra giọng nói oán giận của Kỳ Hủ Thiên thì Kỳ Minh Nguyệt liền ôm lấy người ở trước mặt rồi khẽ cười một tiếng, "Đã hồi cung, cũng có người khác ở đây mà phụ hoàng cũng chưa từng kiêng kị điều gì thì tại sao lại oán giận? Không thèm che giấu ở trước mặt Lạc Cẩn, tuy rằng phụ hoàng cố ý để cho Liên Đồng nữ vương biết được chuyện của đôi ta, nhưng có thể làm cho phụ hoàng kính trọng như thế thì xem ra Minh Nguyệt cũng không thể không ghi tạc nàng ta vào lòng."

Lạc Phi Yên, Liên Đồng nữ vương, từ khi còn bé thì đã nghe nói đến tình sử của nàng ta và phụ hoàng, nhưng chưa để ở trong lòng, nhưng nay Lạc Phi Yên đã có động thái này, muốn giúp hắn đăng cơ đoạt thiên hạ, thay vì nói là nàng muốn giúp hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất đoạt lấy thiên hạ thì không bằng nói là muốn phụ hoàng sau khi bỏ đi ngôi hoàng đế thì có thể cùng nàng tư thủ, rốt cục tất cả những gì nàng ta làm và suy nghĩ đều chỉ vì giấc mộng muốn có phụ hoàng mà thôi.

"Minh nhi muốn ghi tạc người nào vào lòng? Trong lòng của ngươi chỉ có thể có một mình phụ hoàng, nếu có người khác thì phụ hoàng sẽ không dung thứ cho nàng lưu lại hậu thế. Nếu Minh nhi thật sự oán giận vì chuyện này thì phụ hoàng sẽ lập tức làm cho người ta lấy mạng của nàng? Như thế có thể làm cho Minh nhi không còn khó chịu nữa?" Nhìn chăm chú đôi mắt lạnh lẽo của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên hôn lên đôi mắt của đối phương như để trấn an, "Lạc Phi Yên quả thật có một chút đặc biệt nhưng đối với phụ hoàng mà nói thì Minh nhi mới là người duy nhất mà cả đời này của ta muốn có được, nàng căn bản không đáng để Minh nhi ghi tạc vào lòng." Năm đó tính tình của nữ nhân kia quả thật hợp ý của hắn, nhưng hắn cũng chỉ cảm thấy hứng thú nhất thời, hoàn toàn không thể so sánh với sự ảnh hưởng của Minh nhi, Lạc Phi Yên có cũng được mà không có cũng không sao, còn Minh nhi thì tuyệt đối không thể thiếu được.

Cảm thụ được nụ hôn nhẹ nhàng trên mi mắt, Kỳ Minh Nguyệt choàng hai tay lên cổ của Kỳ Hủ Thiên, "Cũng như chuyện của Lạc Cẩn, Minh nhi quả thật không có hảo cảm đối với nàng ta, nhưng không đến mức làm cho phụ hoàng giết nàng, Liên Đồng nữ vương, đâu thể nói giết là có thể giết được, mặc dù phụ hoàng có thể phái người ám sát nàng nhưng một khi thế cân bằng giữa ba nước bị phá vỡ thì thiên hạ sẽ khó tránh khỏi phân tranh, Thương Hách không thể không bị liên lụy, nếu nhất thời hồ đồ mà dẫn đến phiền phức thì không bằng cứ mặc kệ, đợi nàng làm ra chuyện gì đó thì cùng nhau xử lý cũng không muộn." Nếu Lạc Phi Yên đủ thông minh thì nên bỏ đi tâm tư này sau khi biết được quan hệ của hắn và phụ hoàng.

"Minh nhi nói không giết thì sẽ không giết." Lại một lần nữa nâng mặt của Kỳ Minh Nguyệt lên, Kỳ Hủ Thiên vừa cười vừa khẽ hôn lên môi của đối phương, đợi người ở trong lòng bắt đầu nghênh đón thì hắn mới

yên lòng, kề vào bên tai của Kỳ Minh Nguyệt, vừa khẽ cắn vừa thì thầm bên tai của người này, "Nếu Minh nhi đã không thèm để ý thì hãy cùng phụ hoàng đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, có được hay không? Dọc đường phong trần cũng mệt mỏi rồi."

Từ Vân Hạo sơn trang chạy thẳng về cung, đường xá cũng không gần, quả thật làm cho người ta cảm thấy hơi mệt mỏi, Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, đi được vài bước thì bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, "Ngày ấy ở bên ngoài Vân Hạo sơn trang, Bách Lý Vong Trần từng cùng hôi y nhân tập kích sơn trang, phụ hoàng dẫn theo Vô Hào tiến đến, sau đó như thế nào?" Rồi sau đó phụ hoàng lại nhận được thư của Bách Lý Vong Trần thì liền lên đường gặp đối phương, không biết hai người rốt cục ước hẹn chuyện gì.

"Huyết Ảnh đấu với hôi y nhân, phụ hoàng tiện thể hàn huyên với Bách Lý Vong Trần một chút chuyện về An Dương, sau này Minh nhi sẽ biết, chẳng qua phụ hoàng có thể nhìn ra Bách Lý Vong Trần rất chấp nhất đối với Vô Hào."

Nghe Kỳ Hủ Thiên nói như vậy thì Kỳ Minh Nguyệt hơi nhướng mày, Bách Lý Vong Trần nhất định có địa vị quan trọng trong triều đình An Dương, lúc đầu bảo rằng muốn Lan Cẩn và sau khi có được Lan Cẩn sẽ đưa về An Dương, nhưng sau đó lại không thấy có động tĩnh gì, cũng không biết có phải phụ hoàng có ước hẹn gì với đối phương hay không, theo thái độ của Bách Lý Vong Trần thì dường như cũng không lưu luyến với An Dương, e rằng duy nhất có thể để cho người nọ ghi tạc trong lòng chỉ có Vô Hào. Mà Vô Hào nay đã hồi cung cùng bọn họ, thái độ có một chút khác với trước kia, dường như tăng thêm vài phần nhân khí, tình cảm cũng hiển lộ hơn một chút, thỉnh thoảng hắn có thể cảm nhận được Vô Hào vô duyên vô cớ mà ngẩn người, có thể làm cho Vô Hào như thế e rằng chỉ có Bách Lý Vong Trần.

Đang trầm tư vì chuyện của Bách Lý Vong Trần thì Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên nghe thấy một câu oán giận ngay bên tai, "Ở trước mặt phụ hoàng thì Minh nhi không được nghĩ đến người khác, còn đang suy nghĩ chuyện gì? Hiện tại không còn sớm nữa, Minh nhi còn không mau đi theo phụ hoàng tắm rửa, trong chốc lát phải nghỉ sớm mới được."

Phụ hoàng không thích nhất chính là hắn hao tâm tổn sức vì người ngoài, tốt hơn hết là cứ để chuyện của Vô Hào sang một bên rồi sau này hẵng hỏi lại. Phục hồi tinh thần, Kỳ Minh Nguyệt trấn an bằng cách ôm lấy cổ của Kỳ Hủ Thiên rồi kề sát vào mà nói, "Đã lâu chúng ta chưa sử dụng ôn tuyền mà phụ hoàng đã xây dựng, dùng để thư giãn đúng là tốt nhất."

Kỳ Hủ Thiên vừa cười vừa hôn một cái ở bên môi của Kỳ Minh Nguyệt, "Ý định của Minh nhi không tệ."

Hai người không kinh động người khác, lặng lẽ đi đến ôn tuyền bị dây leo che lấp không ai biết đến, lúc này đã gần đến đêm khuya, có ôn tuyền ấm áp dễ chịu, hoa Nguyệt tiên nở rộ dưới ánh trăng, ánh sáng mông lung giống như những vì sao nhỏ dưới bầu trời đêm, tô điểm làn sương mù lượn lờ bên dòng suối.

Kỳ Minh Nguyệt thoát ngoại y, xõa tóc ra, giữa hơi nước mênh mông, Kỳ Hủ Thiên vươn tay đến, ngón tay thon dài đẩy ra kết khấu trên y phục của Kỳ Minh Nguyệt, "Để phụ hoàng giúp Minh nhi cởi y phục." Dứt lời, Kỳ Minh Nguyệt liền cảm giác được đôi tay kia từ vạt y bào rơi xuống thắt lưng, sau đó dần dần đi xuống, đến khi hắn hoàn toàn xích lõa thì vẫn không thấy đôi tay kia dừng lại, vì vậy hắn không thể không đè lại Kỳ Hủ Thiên đang quỳ một chân xuống đất, "Minh Nguyệt chỉ tính tắm rửa mà thôi, phụ hoàng?"

"Minh nhi yên tâm, dọc đường mệt nhọc, phụ hoàng cho dù muốn Minh nhi thì cũng sẽ không làm cho Minh nhi vất vả." Kỳ Hủ Thiên tà tà cười, hàm chứa vài phần ám muội ngả ngớn rồi tiếp tục nói, "Phụ hoàng chỉ muốn cởi y phục cho Minh nhi thôi, thuận tiện giúp Minh nhi thư giãn." Theo giọng điệu dần dần trầm thấp thì Kỳ Minh Nguyệt có thể nhận ra ý tứ của hai chữ thư giãn kia cũng không như mặt ngoài của nó, quả nhiên lời thì thầm vừa mới phớt qua bên tai thì liền cảm thấy đôi tay kia đã trườn từ thắt lưng của hắn đến giữa hai chân rồi nhẹ nhàng đè xuống.

"Vì mau chóng hồi cung, dọc đường vẫn chưa dừng ngựa, xem đi, nơi này của Minh nhi đỏ hết cả rồi..." Vuốt ve hai bên đùi của Kỳ Minh Nguyệt, nhìn dấu vết đỏ ửng vì cọ sát trên lưng ngựa, Kỳ Hủ Thiên cau mày, lòng bàn tay vận nội công nhẹ nhàng truyền lên đùi của đối phương, trong khi đôi môi cũng đã đặt lên một mảnh ửng đỏ đó, "Minh nhi cần gì phải vội vã chạy về, vì chạy như vậy mà làm cho mình phải chịu khổ, phụ hoàng thật sự muốn trừng phạt ngươi." Hóa ra muốn trêu đùa Minh nhi một chút nhưng sau khi chính mắt nhìn thấy dấu vết này thì lại đau lòng, cho dù năng lực của Minh nhi đã cường thịnh trở lại, nhưng

thân mình cũng chỉ vừa mới trưởng thành mà thôi, huống chi không có nhiều cơ hội cưỡi ngựa, nếu không có Quỳnh châu hộ thể thì e rằng lúc này không chỉ đơn giản là đỏ như vậy mà thôi.

Hơi hơi giang hai chân ra, Kỳ Minh Nguyệt vịn vào vai của Kỳ Hủ Thiên, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt của phụ hoàng nhìn mình, trong đó là ôn nhu và một chút oán trách làm cho hắn không còn lời nào để cãi, chỉ cảm thấy hai bên vách đùi nóng rát, sau đó là cảm giác ẩm ướt mềm mại, cảm giác ấm áp kia giống như đang rơi vào lòng, khiến cho hắn nhịn không được mà thở dài một hơi, "Phụ hoàng vì Minh nhi mà xuất cung, cũng vì Minh nhi mà gác lại quốc sự, nay chuyện giang hồ đã xong, ta làm sao có thể tiếp tục thảnh thơi, có thể nhanh chóng hồi cung thì phải nhanh một chút, cũng không cảm giác có gì là khổ sở, chỉ bị phồng rộp một chút mà thôi, không thành vấn đề."

"Làm sao lại không thành vấn đề, phụ hoàng chỉ cảm thấy chướng mắt." Dấu vết trên người của Minh nhi chỉ có thể do một mình hắn lưu lại, cho dù là một chút bầm tím cũng không được, hắn đã xác định Minh nhi là của hắn rồi, làm sao có thể để cho Minh nhi vì hắn mà phải chịu khổ, "Minh nhi là vì phụ hoàng, nhưng ngươi có biết ở trong mắt của phụ hoàng thì Minh nhi vẫn quan trọng hơn quốc gia đại sự hay không?"

"Minh Nguyệt biết." Trịnh trọng đáp lại, Kỳ Minh Nguyệt hơi cúi đầu, "Cũng bởi vì vậy mà ta càng không thể hành xử tùy tiện." Khom lưng xuống, hắn lấy tay nâng mặt của Kỳ Hủ Thiên lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt dài mảnh kia rồi chậm rãi mở miệng, "Thân phận của Phụ hoàng và Minh Nguyệt sẽ không thay đổi, Thương Hách ở trong tay ngươi và ta, An Dương ở bên cạnh, Liên Đồng lại muốn sinh sự, Minh Nguyệt không phải là người thích rước lấy phiền toái, nhưng nếu có ngày bị người ta khi dễ thì cũng sẽ không nhượng bộ, đến lúc đó không tránh khỏi phật lòng người khác, tam quốc hỗn loạn đã ở ngay trước mắt, Minh Nguyệt làm sao có thể nhàn nhã vô sự, chỉ lo cho bản thân mình. Thương Hách không muốn đoạt lấy thiên hạ cũng không phải không có khả năng đoạt lấy thiên hạ, chi bằng cứ làm cho người khác biết rõ ràng điểm ấy." Hành tẩu giang hồ lần này làm cho dã tâm của An Dương hiển lộ rõ ràng, cuối cùng lại kéo ra Liên Đồng, nếu hắn còn có thể xem như chưa có việc gì xảy ra, không chuẩn bị nghênh đón sẵn sàng thì đây thật sự không phải là hắn. fynnz810

Kỳ Hủ Thiên nhìn Kỳ Minh Nguyệt đứng thẳng trước mặt, dưới ánh trăng, người nọ đang cúi đầu nhìn hắn chăm chú, nói đến đây, ánh sáng lấp lánh trong mắt càng hấp dẫn người ta hơn cả ánh trăng, nhìn lên Minh nhi lúc này, hắn nhịn không được mà cất lên vài tiếng cười nặng nề, Minh nhi của hắn càng ngày càng có uy nghi của một vị thái tử, cho dù là người khiến hắn phải khuynh tình hay là Thương Hách đế tương lai thì Minh nhi vẫn chưa bao giờ làm cho hắn thất vọng một chút nào.

Tiếng cười trầm thấp dần dần trở thành tiếng cười to lang lảnh, tiếng cười giữa bầu trời đêm lộ ra ý tứ vui mừng rõ ràng, làm cho sắc mặt của Kỳ Minh Nguyệt trở nên nhu hòa, thấy Kỳ Hủ Thiên vui vì lời của hắn thì hắn cũng mỉm cười, bỗng nhiên bên thắt lưng trở nên căng thẳng, chỉ cảm thấy thân thể bị kéo vào lòng của phụ hoàng, toàn thân bị nâng lên rồi tiếp sau đó là nước suối vây quanh bọn họ, đúng là đã bị kéo xuống ôn tuyền.

Cảm giác rơi vào trong nước vẫn chưa làm cho hắn khôi phục tinh thần thì đôi môi đã bị một đôi môi mỏng khác gấp rút hôn lấy hôn để, nụ hôn bá đạo mang theo nhiệt độ nóng bỏng, đoạt lấy hết thảy phản ứng trong miệng của hắn, giống như nước suối nháy mắt ngập cả đầu, quấn chặt lấy hắn, không cho phép hắn chần chừ và kháng cự. Mở ra hai tay, hắn cũng ôm lấy thân hình nóng rực kia, nước suối không ngừng dâng lên, thân mình lại dần dần rơi xuống, giống như nụ hôn dưới nước, làm cho hắn dần dần mất đi khả năng tư duy, chỉ có thể để mặc lửa nóng dần dần xâm nhập, khiến cho hắn vứt bỏ hết thảy suy nghĩ trong đầu, tứ chi cũng bắt đầu dây dưa.

Ôm Kỳ Minh Nguyệt vào lòng rồi hôn môi nồng nhiệt một trận dưới nước, chờ đến khi hai người đều hít thở không thông thì Kỳ Hủ Thiên mới đột nhiên ôm Kỳ Minh Nguyệt đứng lên, nhìn khuôn mặt của Minh nhi vì nhiệt độ mà trở nên đỏ ửng, hắn nhịn không được mà lại khẽ hôn vài cái lên làn môi đỏ sẫm kia, sau đó mới thở hổn hển rồi cười khẽ, "Cũng do Minh nhi quá mức quyến rũ, lại nói những lời như thế, làm sao bảo phụ hoàng có thể nhịn cho nổi."

Đứng dậy từ dưới nước, Kỳ Minh Nguyệt thở hổn hển, hất lên mái tóc trên trán, "Phụ hoàng luôn tùy ý làm bậy." Trong miệng mặc dù oán giận nhưng trong mắt lại lộ ra ý cười, duỗi tay sang, hắn bắt đầu thoát y giúp Kỳ Hủ Thiên, "Hình như phụ hoàng đã quên chính mình vẫn còn mặc y phục?"

Mái tóc ướt đẫm phủ xuống bên tai, vài giọt nước nhiễu xuống, rơi vào cổ y phục khẽ mở rộng, lộ ra nội y đã sũng nước, hiện tại e rằng phụ hoàng không biết bộ dáng của mình làm cho tim người ta đập loạn nhịp thế nào, hơi nhướng mắt lên, Kỳ Minh Nguyệt vuốt ve làn da màu mật ong có vẻ mị hoặc dưới ánh trăng vàng, dừng động tác trên tay, cuối cùng không thể cưỡng lại sức quyến rũ ở trước mắt, nghiêng người, hắn hạ xuống dấu ấn màu đỏ lên nhan sắc lấp lánh trước mặt.

"Phụ hoàng đang chờ Minh nhi…." Kỳ Hủ Thiên cười khẽ, giọng nói nhẹ nhàng giống như nỉ non dừng bên tai Kỳ Minh Nguyệt, "Chờ sáng mai Minh nhi giúp ta thoát y."

Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu, hơi hơi nhướng mày, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc, "Nói như vậy là Minh Nguyệt để cho phụ hoàng chờ lâu." Y bào huyền sắc tú kim rơi xuống từ tay hắn, nội y sũng nước cũng bị hắn ném ở bên cạnh, cảm thụ được nhiệt độ trên da thịt, Kỳ Minh Nguyệt hài lòng ôm người trước mặt, "Phụ hoàng chớ có trêu chọc ta, Minh Nguyệt chỉ định đến đây để tắm rửa mà thôi." Ôn tuyền có thể giúp thư giãn, nhưng nếu lúc này làm một chút gì khác thì e rằng sẽ tiêu hao thể lực lớn hơn nữa, không biết hắn còn sức để quay về tẩm cung hay không.

Vì lời nói của hắn mà nhếch môi, Kỳ Hủ Thiên vuốt ve lên thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, "Phụ hoàng làm sao có thể nỡ lòng nào để Minh nhi mệt cho được, chốc lát tắm rửa xong thì chúng ta sẽ quay về tẩm cung, ngươi vừa mới quay về, nghỉ ngơi vài ngày rồi nên tổ chức nghi lễ tấn phong thái tử, việc này đã kéo dài lâu rồi, nếu cứ kéo dài mãi thì e rằng sẽ rước lấy lời ra tiếng vào."

Quả thật trước khi hắn xuất cung đã đáp ứng sẽ tiến hành nghi thức, vì hắn xuất cung cho nên thời hạn mới bị kéo dài, thật sự là rốt cục kéo dài quá lâu, Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, "Đến lúc đó quyết định là ngày nào thì phụ hoàng cứ báo cho ta biết."

Một khi đội mão thì chính thức được công nhận là trưởng thành, có thể chiêu nạp phi tần, tham dự triều chính, mà tiếp nhận nghi lễ tấn phong thái tử thì hắn chính là thái tử danh chính ngôn thuận của Thương Hách, cho dù sau này có gì thay đổi thì hắn vẫn sẽ có mối quan hệ chặt chẽ với Thương Hách.

118. Chương 118: Thái Tử

"Điện hạ, sau này Hồng Tụ phải xưng ngài là Thái tử điện hạ đúng không?"

Lãnh hương lượn lờ trong phòng, giọng nói nhẹ nhàng hàm chứa vui sướng, giúp người ở trước mặt chỉnh lại y bào, Hồng Tụ tràn đầy vui sướng, lại ngắm nghía chủ tử của nàng một lần nữa, phủi thẳng một nếp nhăn nhỏ xíu, nàng hài lòng gật đầu, "Điện hạ bẩm sinh đã tuấn tú, mặc cái gì cũng đẹp mắt, mặc bộ xiêm y này vào thì càng xuất chúng hơn nữa."

Từ khi còn bé thì điện hạ đã bất phàm, mà nay trưởng thành lại càng dễ dàng khiến cho chúng nữ trong cung si niệm, người bên ngoài nhìn điện hạ sẽ nghĩ điện hạ là một người ôn nhu, hơn nữa có thể dễ dàng khiến cho nữ tử ái mộ, dù chưa công khai nhưng nàng cũng biết đã có không ít đại thần có thiên kim đều có chủ ý với điện hạ, phẩm tính bộ dạng như vậy, lại được bệ hạ sủng ái thì làm sao lại không khiến người ta trông mong chú ý, nếu có thể kết giao quan hệ, cho dù chỉ là đi lại vài lần thì đã là quá tốt. Nếu thật sự nói ra ý của mấy vị đại thần này thì không biết bệ hạ sẽ như thế nào, tóm lại nàng đã mặc niệm thay cho mấy vị đại thần tự cho là đúng này.

"Rời đi vài ngày mà Hồng nhi càng ngày càng dẻo miệng, cho dù là Minh Nguyệt cũng không đỡ được lời khen như vậy của Hồng nhi." Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười, cúi đầu nhìn Hồng Tụ đang loay hoay với vạt y bào của hắn, hồi cung gặp các nàng thì hắn cũng có một chút vui vẻ.

Oánh Nhiên thì lại kiểm tra những vật cần thiết sẽ sử dụng trong đại điển, đợi xác định không có gì sai sót thì mới yên tâm sắp xếp mọi thứ cẩn thận, nghe thấy lời nói truyền đến từ bên kia thì nàng khẽ cười một tiếng rồi quay đầu lại, "Điện hạ cần gì mà đỡ lời Hồng Tụ, Hồng Tụ nói đều đúng cả, điện hạ rời cung mấy ngày nay làm cho Hồng Tụ nhớ quá đỗi, mà nay điện hạ đã hồi cung, đương nhiên phải khen thêm vài câu, miễn cho điện hạ bị người khác câu mất, không cần nàng hầu hạ thì thật sự không ổn."

"Hồng nhi khả ái như vậy, Oánh Nhiên lại khôn khéo lanh lợi thì Minh Nguyệt làm sao bỏ được các ngươi, có hai vị giai nhân ở bên cạnh đúng là cảnh đẹp ý vui, Minh Nguyệt thương hương tiếc ngọc còn không kịp, tuyệt đối sẽ không làm cho mỹ nhân rơi lệ, Oánh Nhiên, ngươi nói xem, có đúng hay không?" Mặc dù lên làm thái tử, có thêm nhiều người hầu hạ nhưng Hồng Tụ và Oánh Nhiên vẫn là hai người đi theo hắn lâu nhất, lại là người mà phụ hoàng đã lựa chọn, đương nhiên hắn có cảm giác thân thiết với các nàng hơn những người khác.

"Điện hạ chớ hỏi ta, Oánh Nhiên không biết." Đối với vị chủ tử thường xuyên nói đùa này thì nàng đã sớm quen thuộc, nhịn cười, Oánh Nhiên liếc mắt nhìn Hồng Tụ, "Nhưng thật ra Hồng nhi lại bị điện hạ chọc cho đỏ mặt, xem ra lúc này xuất cung lại khiến điện hạ học thêm nhiều tật xấu."

"Điện hạ! Oánh nhiên!" Hồng tụ giẫm chân, mặt nhăn mày nhó mà nhìn chủ tử của nàng, lại nhìn nhìn Oánh Nhiên, rốt cục cũng nhịn không được mà bật cười.

"Lúc này thì tốt rồi, điện hạ đã trở lại, chúng nữ tì vui mừng, các đại thần cũng nên thư giãn." Oánh Nhiên che miệng, nhớ đến không khí kỳ lạ mấy ngày gần đây ở trong cung lại nhịn không được mà muốn cười.

"Không biết trong cung thế nào? Khi phụ hoàng xuất cung đã công đạo cái gì?" Lúc này Kỳ Minh Nguyệt mới nhớ đến, còn chưa hỏi rõ, không biết rốt cục phụ hoàng công đạo với các đại thần thế nào, cũng không biết một mình Lưu tổng quản làm sao có thể đối mặt với truy vấn của nhiều đại thần như vậy, không thấy quân vương vào triều lâu như thế thì dù sao cũng phải có lý do đàng hoàng mới được.

Hồng Tụ nhớ đến vẻ mặt thản nhiên của Lưu tổng quản khi nói ra những lời đó với các đại thần thì liền nhịn không được mà cũng bật cười cùng Oánh Nhiên, "Lưu tổng quản nói, bệ hạ sắp sắc phong thái tử, nhớ lại quá khứ, cảm động và nhớ nhung ân đức của tiên hoàng trước đây, quyết ý cúng tế hoàng lăng, đền đáp tiên hoàng, trong lúc đó đại sự bẩm tấu, tiểu sự tạm hoãn, kẻ nào tự tiện quấy rầy thì trảm ngay lập tức."

Nhìn thấy Hồng Tụ học bộ dáng của Lưu tổng quản, vẻ mặt thâm trầm thuật lại lời này thì Oánh Nhiên cũng nhịn cười mà gật đầu, "Từ lúc đó đến nay thì đương nhiên không có ai dám tự tiện quấy rầy, cái gọi là đại sự hay là tiểu sự thì các đại thần bỗng nhiên đều nhận biết rõ ràng, những việc muốn Lưu tổng quản truyền đạt có thể nói là ít càng thêm ít."

Tuy rằng không ai dám nói nhưng không phải không ai biết năm xưa bệ hạ đi lên đế vị bằng cách nào, tiên hoàng năm đó cũng không độ lượng với bệ hạ, vì vậy mới dẫn đến kết cục như vậy, mà nay e rằng chỉ có kẻ ngốc mới tin tưởng lý do thoái thác này, đã quen với tác phong làm việc quỷ bí khó lường của bệ hạ, chỉ sợ tất cả mọi người đều nghĩ rằng bệ hạ lại muốn thử năng lực của các vị đại thần mà thôi.

Hồng Tụ nhớ lại bộ dáng âm thầm suy đoán, cùng nhau tìm hiểu của các vị đại thần thì liền cảm thấy thú vị.

Hóa ra lại liên lụy đến tiên hoàng, chớ trách lúc trước hắn hỏi thì phụ hoàng lại bảo chuyện trong cung chẳng có gì trở ngại, chỉ cần làm cho người ta nhớ đến lúc trước đoạt vị thì tiên hoàng đã chết như thế nào, cho dù có người nghi ngờ thì cũng không dám đi nghiệm chứng, đối với người chí thân mà còn không lưu tình thì làm sao lại đặt đám thần tử vào mắt, lần này phụ hoàng thật sự dọa cho các đại thần hết hồn một phen.

Hiểu được rốt cục trong đó, Kỳ Minh Nguyệt liền phất y bào, "Không còn sớm nữa, trong chốc lát e rằng phụ hoàng sẽ đến thúc giục, Hồng nhi và Oánh Nhiên thay ta nhìn qua một lần, chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ." Trước lúc xuất cung, tất cả vật dụng dùng cho đại điển đều được chuẩn bị chu đáo, nghỉ ngơi mấy ngày, bố trí hết thảy, hoàn thành nghi thức đã kéo dài bấy lâu nay, coi như làm sáng tỏ một chuyện.

Từng lớp oánh bạch trùng trùng điệp điệp, từ trong ra ngoài, trên người vị điện hạ đang nói cười ở trước mặt là một màu trắng, cho dù chỉ là một chút màu sắc đặt lên người của điện hạ dường như cũng trở nên sáng chói đẹp mắt hơn nhiều, nhìn Kỳ Minh Nguyệt ở trước người, Hồng Tụ và Oánh Nhiên không ngừng gật gù.

Chỉ thấy ngoại bào màu nguyệt sắc mơ hồ phản chiếu ánh sáng lấp lánh của gợn nước trong xanh, hoa văn được thêu bằng kim tuyến uốn lượn từ trên màu nguyệt sắc kia đến dưới y mệ, hiển lộ vẻ đẹp cao quý và uy nghi, những đường may màu vàng nhạt cùng kết khấu có kiểu dáng rườm rà trên vạt y bào và bên y mệ, mái tóc đen chỉnh tề xõa xuống bờ vai, bên dưới mái tóc ở trước trán là một đôi mắt thản nhiên lại mang

theo vài phần ý cười, khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra một chút thờ ơ lãnh đạm, làm cho người ta bất giác nhớ đến bộ dáng của bệ hạ khi lâm triều, chỉ là cười nói đã đủ làm cho người ta phải kính sợ....Hiện tại nhìn điện hạ ở trước mặt sắp bước lên ngôi vị thái tử, Hồng Tụ và Oánh Nhiên không khỏi bắt đầu tưởng tượng nếu điện hạ kế vị thì không biết sẽ là cảnh tượng như thế nào.

"Còn chưa xong hay sao?" Ngay khi Hồng Tụ và Oánh Nhiên đang ngẩn người nhìn Kỳ Minh Nguyệt thì bên ngoài cửa có tiếng bước chân đang tiến đến, cùng với câu hỏi kia làm cho hai người thoáng chốc tỉnh táo trở lại, vội vàng hành lễ với người vừa bước vào, "Bẩm bệ hạ, điện hạ chuẩn bị sắp xong rồi."

Oánh Nhiên lấy ra một đai lưng được thêu chỉ vàng, cẩn thận lau chùi viên ngọc bích được gắn ở mặt trên rồi nâng trên tay, sau đó mới tiếp tục nói, "Chờ thắt xong đai ngọc, treo lên trang sức là ổn."

Kỳ Hủ Thiên đến gần, tiếp nhận đai ngọc trong tay của Oánh Nhiên rồi gật đầu, "Được rồi, lui xuống đi." Hắn quay người lại, sau đó đi đến bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt.

Hồng Tụ vội vàng mang đến một miếng ngọc bội, "Bệ hạ, còn có ngọc bội của thái tử." Đây chính là vật tượng trưng cho thân phận của thái tử, tuyệt đối không thể bỏ sót.

Trong hoàng tộc của Thương Hách, miếng ngọc bội này được truyền từ đời này sang đời khác, nó đại biểu cho người kế vị hoàng đế, phàm là người được tuyển chọn làm thái tử thì trên người phải mang theo vật chứng minh thân phận, là vinh quang, cũng là phiền phức, nếu tổn hại thánh vật thì sẽ là tội lớn, cũng từng có hoàng tử làm mất ngọc bội, kết quả là chọc giận hoàng đế, bị thay thế ngôi vị thái tử.

Đây là hoàng cung Thương Hách, ai cũng biết điều này, Kỳ Minh Nguyệt nhìn miếng ngọc bội kia rồi khẽ hừ một tiếng, "Phiền phức."

"Nếu Minh nhi không thích thì bỏ đi." Kỳ Hủ Thiên đưa tay ôm thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, nhìn người trước mặt diện hoa phục có vẻ xuất sắc bất phàm, ánh mắt dần dần thâm trầm, cúi người khẽ hôn vài cái xuống đôi môi mê người kia rồi mới nâng lên đai ngọc trong tay, hơi hơi khom người giúp Kỳ Minh Nguyệt thắt đai lưng.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên từ lúc nhìn thấy bệ hạ muốn hôn điện hạ thì liền cúi đầu, yên lặng lui ra ngoài cửa, sau khi đến trước cửa thì mới nhìn vào bên trong, bọn họ nhìn thấy bệ hạ tự tay thắt đai ngọc cho chủ tử của các nàng, cả hai đều không khỏi tươi cười, cánh cửa dần dần khép lại, khóe mắt của các nàng lại nhìn thấy điện hạ lấy ra miếng ngọc bội tượng trưng cho chức vị thái tử kia.

"Cũng không phải không thích mà chỉ cảm thấy phiền phức, nhưng nếu là tổ tiên truyền lại thì cứ theo quy củ mà đeo lên đi." Cầm lấy miếng ngọc bội, Kỳ Minh Nguyệt liếc mắt một cái, màu xanh đậm óng ánh, thấp thoáng lộ ra hoa văn màu huyết sắc, xem ra thật sự là ngọc tốt, ở giữa còn có một lỗ tròn được kết sợi tơ, nhưng cũng chẳng có gì đặc biệt.

Kỳ Hủ Thiên vừa thắt đai ngọc cho Kỳ Minh Nguyệt xong, cầm lấy miếng ngọc bội trên tay của đối phương, hắn hơi cau mày, giúp Kỳ Minh Nguyệt đeo vào thắt lưng, sau đó lại tự cởi xuống một vật được treo bên hông của mình, "Nếu đã đeo nó thì cũng đeo miếng này của phụ hoàng đi."

Miếng ngọc bội trước mắt có hình dạng một loại dị thú nào đó, vừa giống rồng vừa giống giao long, có hình dạng đang đằng vân, màu sắc trong suốt giống như có huyết sắc di chuyển, vừa nhìn thấy thì sẽ bị khiếp sợ bởi khí thế uy nghiêm của nó, khiến người ta khó có thể dời mắt.

Miếng ngọc bội này luôn được đeo trên người của phụ hoàng, hắn đã sớm nhìn thấy nhiều lần, nhưng chưa bao giờ ngắm nhìn tỉ mỉ như vậy, cúi mắt xuống, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thấy Kỳ Hủ Thiên đeo miếng ngọc bội kia lên thắt lưng của hắn, hắn cảm thấy hơi khó hiểu, "Đây là vật tùy thân của phụ hoàng, vì sao lại cho ta?"

"Trên người của Minh nhi há có thể mang vật của người khác, bởi vì nó tượng trưng thân phận của thái tử nên phụ hoàng có thể miễn cưỡng nhịn xuống, ngươi đã đeo miếng ngọc bội kia thì đương nhiên cũng phải đeo miếng ngọc bội này của phụ hoàng ở trên người." Nhìn chăm chú vào miếng ngọc bội hình tròn đại biểu cho thân phận của thái tử, Kỳ Hủ Thiên lại cau mày, trong mắt của hắn thì thứ này căn bản chỉ là trói buộc. fynnz810

Vuốt ve miếng ngọc bội của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt hiểu rõ rồi cười khẽ, "Phụ hoàng tặng nó cho Minh Nguyệt, chỉ cần Minh Nguyệt mang theo nó bên người thì nó vẫn là vật tùy thân của phụ hoàng."

"Lời này của Minh nhi nói không sai, phụ hoàng có thưởng..." Vì lời nói của Kỳ Minh Nguyệt mà Kỳ Hủ Thiên cất lên tiếng cười âm trầm, hắn ôm chặt Kỳ Minh Nguyệt vào lòng, sau đó mới cúi người xuống thì lại nghe thấy ngoài cửa vang lên vài tiếng nho nhỏ.

"Bệ hạ, giờ lành đã đến, văn võ bá quan chờ ngoài điện đã lâu."

Lưu Dịch đứng trước cửa, hơi hơi khom thân, hai tay đút vào y mệ, yên lặng chờ một lúc, ngay khi hắn vừa định mở miệng thì liền nhìn thấy cánh cửa được mở ra.

"Lưu Dịch, ngươi đến thật đúng lúc a."

Giọng nói hàm chứa tức giận làm cho Lưu Dịch tỉnh ngộ, e rằng lần này hắn gõ cửa không đúng lúc, đã sớm có kinh nghiệm, Lưu Dịch không hề hoang mang mà thi lễ, "Đây là trách nhiệm của Lưu Dịch, Lưu Dịch đa tạ bệ hạ đã khen ngợi."

Y bào huyền sắc trải qua bên cạnh, lưu lại một thân lạnh lẽo, thần sắc của Lưu Dịch vẫn bất động, đợi đến khi Kỳ Minh Nguyệt mặc một thân hoa phục, trên môi mang theo nụ cười bước qua bên cạnh Lưu Dịch thì hắn mới giật giật hàng lông mày, trong miệng thì thào nói nhỏ, "Mới là ngày xuân mà không ngờ trong cung lại có nhiều muỗi như vậy, xem ra phải đốt thêm một chút huân hương."

Kỳ Minh Nguyệt đang bước đi thì hơi dừng lại một chút, thản nhiên che lại một chỗ trên vạt y bào, nhìn hành động của vị điện hạ này thì trong mắt của Lưu Dịch liền hiện lên một chút ý cười, sau đó cúi mắt, trên mặt vẫn là thần sắc bình tĩnh, đi theo hai người bước vào đại điện.

Bên ngoài đại điện, phía trên cao đã đặt ngai vàng, ban công cao ngất, những cơn gió nhẹ phe phẩy thổi qua, bậc thang thật cao từ đại điện tràn đầy khí thế uy nghiêm kéo dài xuống dưới, văn võ bá quan đã cung kính đứng thẳng ở hai bên theo thứ tự cao thấp, chờ đợi quân vương của bọn họ, còn có nhị điện hạ rốt cục đã hồi cung.

Sau khi nhị điện hạ được sắc phong làm thái tử thì nghe nói hắn được bệ hạ ra mật lệnh xuất cung, trong mấy tháng đó không khí trong cung có một chút quỷ bí, bệ hạ đóng cửa phòng không ra ngoài, tất cả đều do Lưu tổng quản truyền lời, thỉnh thoảng cũng nhìn thấy ý chỉ do chính tay bệ hạ phê chuẩn, xưa nay mọi người đều biết tác phong làm việc của bệ hạ, vốn đã là khó lường, lần này lại khiến lòng người càng thêm nghi hoặc, rất bất an, e sợ bệ hạ lại nghĩ ra trò chơi nào đó để tra tấn thần tử, muốn xuống tay với nhiều người. Mà nay nhìn thấy nhị điện hạ đã trở về, trong cung cũng không có chuyện gì xảy ra, vì vậy bọn họ mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngoại trừ văn võ bá quan thì ở vị trí phía trên cao còn có vài hoàng tử cũng đứng hầu một bên. Kỳ Chung Ly nhìn lên bậc thang cao cao ở phía trên, thần sắc bình tĩnh, khi mười ba tuổi thì hắn đã hiểu được nghi thức này đại biểu cho điều gì, Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ ở bên cạnh hắn vừa trừng lớn mắt vừa hưng phấn lại hiếu kỳ mà ngẩng đầu nhìn lên.

"Ngũ hoàng huynh, nhị hoàng huynh sẽ làm thái tử à? Về sau chính là hoàng đế đúng không?"

Vỗ về mái tóc của Kỳ Tử Dục, Kỳ Chung Ly chậm rãi gật đầu, "Không sai, sau này chúng ta phải nghe lời nhị hoàng huynh." Chuyện của đại hoàng huynh và tam hoàng huynh đã làm cho hắn hiểu được phụ hoàng cực kỳ sủng ái nhị hoàng huynh, hắn cũng không muốn gì khác, chỉ mong hai vị hoàng đệ tuổi còn nhỏ chớ giẫm vào vết xe đổ của hai vị hoàng huynh kia mà thôi.

"Phụ hoàng và nhị hoàng huynh ra kìa!" Kỳ Nghiêu Vũ nhìn chăm chú vào thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt, vì màu oánh bạch lấp lánh dưới ánh mặt trời kia mà thở nhẹ một tiếng, nắm lấy y mệ của Kỳ Chung Ly một cách kích động.

Dưới tầm mắt chú ý của mọi người, chỉ thấy bệ hạ chậm rãi bước ra, lúc này nên gọi là thái tử nhị điện hạ đang đứng ở bên cạnh, những ai đứng phía trước cũng như tinh mắt thì sẽ nhìn thấy bên hông màu oánh bạc lấp lánh ánh mặt trời có một màu đỏ sẫm hơi quen thuộc.

Đó là ngọc bội tùy thân của bệ hạ, cũng tượng trưng cho thân phận của Thương Hách đế! Vì sao lại xuất hiện trên người của thái tử?! Vừa hoài nghi vừa không tin, tên thị quan vốn là người sẽ tuyên đọc ý chỉ lại nhìn vật kia thêm vài lần, sau đó bị một ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm quét qua thì mới chịu lấy lại tinh thần.

Lúc này đang tiến hành nghi thức, cho dù nhìn thấy thì cũng không có ai lớn mật dám đứng ra chất vấn, những người đứng ở hàng phía trước đều là người thông minh, nhìn lướt qua miếng ngọc bội kia thì lập tức cúi đầu, xem như chưa từng nhìn thấy.

Kỳ Minh Nguyệt không phải không nhìn thấy, cũng không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của những người đó, hắn hơi lướt qua đám văn võ bá quan đang quỳ dưới chân, nhìn các cung điện sừng sững ở xung quanh mình, dưới ánh mặt trời, cao cao tại thượng, hắn chưa bao giờ có cảm giác rõ ràng như vậy, có một ngày Thương Hách sẽ trở thành vật nằm trong tay hắn, uy quyền tài phú, thậm chí là thiên hạ, chỉ cần hắn muốn thì có thể chiếm được tất cả.

Nhưng mà hết thảy vẫn không quan trọng bằng người ở trước mặt, trở thành thái tử cũng chỉ vì làm bạn bên cạnh người này mà thôi. Cùng đôi mắt thâm thúy kia nhìn nhau, Kỳ Minh Nguyệt quỳ xuống, hơi hơi cúi đầu, để cho kim quan đại biểu cho tương lai của Thương Hách cũng bao hàm vô số tình ý đặt lên đầu. Bạn đang

Đương niên Thương Hách sắc phong nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt mười lăm tuổi đăng cai thái tử, thiên hạ đều biết chuyện này.

Cũng cùng năm, An Dương đế bị bệnh rồi băng hà trong tẩm cung, vì tranh chấp đế vị cho nên An Dương đại loạn. Từ đó về sau thiên hạ phân tranh dần dần gia tăng, Thương Hách kết giao với Liên Đồng, tân đế An Dương đăng vị, mù quáng gây hấn, từ đó thế chân vạc của tam quốc không còn duy trì như trước nữa.

Năm đó chính là ba năm sau khi Kỳ Minh Nguyệt chính thức lên ngôi thái tử.

119. Chương 119: Đề Nghị

Bên trong tường thành cao ngất, các cung điện trùng trùng điệp điệp liên tiếp nối nhau, lướt mắt không thể nhìn đến cuối cùng, hoàng cung Thương Hách vẫn như xưa, ngày hôm nay vẫn giống như trước kia, sau khi tan triều, lại qua chính ngọ, sau giờ ngọ cảm giác thanh thản và yên tĩnh khiến người ta buồn ngủ, nhưng thị vệ và cung nhân đều không dám lơ là, vẫn nghiêm túc thực hiện bổn phận của mình, ở xa xa, lời nói của vài vị đại thần bay vào trong tai, lại làm cho người ta không thể tự chủ mà bắt đầu lắng nghe.

"Lưu tổng quản, khi nào thì bệ hạ mới đi ra?" Bên cạnh Thiên điện, mấy vị đại thần vây quanh một chỗ, có người rốt cục nhịn không được mà hỏi Lưu Dịch.

Lưu Dịch nâng mắt, lại nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, sau đó khẽ lắc đầu, "Chuyện này rất khó nói, nếu đại nhân không thể kiên nhẫn chờ lâu, mà lại không có chuyện quá quan trọng thì không bằng quay về rồi một chút nữa hẵng đến."

"Cái này…." Hơi chần chừ một chút, nhìn các vị đại thần ở xung quanh đều có tâm tư giống mình, hắn vội vàng xua tay, "Không sao không sao, dù gì thì hạ quan cũng không có việc gì quan trọng, bệ hạ bận rộn chuyện quốc sự, thân là thần tử thì chờ một chút để cầu kiến bệ hạ cũng chẳng tính là gì." Nếu hắn đi về mà bệ hạ lại xuất hiện thì chẳng phải là người khác được lợi hay sao.

Nhìn lướt qua vài vị đại thần ở trước mặt, Lưu Dịch cúi mắt, trong lòng hiểu rõ, điện hạ lên ngôi vị thái tử đã ba năm, ba năm qua vẫn chưa chịu nạp phi tần thê thiếp, các vị đại thần này có tâm tư gì thì không muốn biết cũng rất khó, năm rồi bệ hạ bảo rằng thái tử vừa mới trưởng thành, không cần phải vội, nhưng trước đó không lâu đã qua sinh thần của điện hạ, mà nay tính ra cũng đã quá mười tám, chẳng có gì lạ khi thấy đám đại thần sốt ruột chờ ở đây, sợ bị người khác phỗng tay trên, xem ra đã đến lúc bệ hạ phải thay đổi lý do rồi.

Nhìn đám đại thần vẫn đang đau khổ chờ đợi ở trước mặt, Lưu Dịch đứng yên, không nói môt lời nào, ở sau lưng hắn, bên trong Thiên điện, hai thân ảnh kia đang xuyên qua xuyên lại như tia chớp.

Y mệ nguyệt sắc như lưu phong khinh vũ, lại giống như mây bay lượn lờ, trong lúc di chuyển cũng liên tục truyền ra tiếng xé gió sắc bén, vài tiếng vút vút vang lên từ y mệ khẽ nâng, đầu ngón tay mang theo Nỉ hồ, thần sắc ôn nhu trong đôi mắt của Kỳ Minh Nguyệt trở nên thâm sâu, ánh mắt hơi chuyển động, âm trầm như nước.

Dưới chân giẫm nhẹ, hơi nghiêng người sang một bên, né tránh một kiếm tấn công từ phía sau, hắn đột nhiên ngã người ra phía sau, giống như dây cung căng cứng bất chợt bắn ra, thân hình phiêu diêu như áng mây với tốc độ kinh ngạc, chỉ trong khoảnh khắc Nỉ hồ như tơ như lụa biến ảo với góc độ kỳ dị, giống một con linh xà uốn lượn về phía thân ảnh mặc huyền y.

Thân ảnh như quỷ mị, thoáng hiện lên nhưng không tránh né mà lại nghênh đón trực diện, khi Nỉ hồ sắp dính vào người kia thì lại nghe thấy một tiếng kim loại va vào nhau, trong cung điện thênh thang vang lên âm thanh ngân nga hồi ức, y mệ màu huyền sắc chớp động giữa kim quang, luân phiên xuất chiêu làm cho người ta chống đỡ không kịp, theo sau là cảm giác áp bách và hơi thở băng hàn bỗng nhiên khiến người ta cảm giác như đang đối mặt với lôi hỏa, từng chiêu thức lạnh lẽo lại toát ra sức nóng kinh người, so với chiêu thức không hề nhường nhịn thì người xuất kiếm lại mang theo một chút ý cười dưới đáy mắt, khóe môi khẽ nhếch, trong miệng lại lộ ra một chút uất ức, "Minh nhi hạ thủ thật độc ác, làm sao có thể xuất chiêu nặng tay như thế với phụ hoàng? Mới vừa rồi chỉ suýt chút nữa là trúng rồi."

Không hề né tránh, Kỳ Minh Nguyệt dùng Nỉ hồ nghênh đón, đầu ngón tay khẽ nâng lên, Nỉ hồ với màu sắc hơi trong suốt phản chiếu đôi mắt cười của Kỳ Hủ Thiên, hắn khoát tay, đánh trả bằng một đòn sắc bén, hắn nhướng mày nghênh đón, không hề nhân nhượng, "Suýt chút nữa thì rốt cục vẫn chỉ là suýt chút nữa, chẳng phải phụ hoàng không hề bị thương hay sao?"

"Phụ hoàng chỉ lo lắng nếu nhất thời vô ý bị thương thì Minh nhi sẽ tự trách chính mình." Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào người đang nghênh đón lưỡi kiếm của hắn, bên trong đôi mắt kia thâm trầm như nước, lại lộ ra một chút sắc bén khó phát hiện, giống như cơn lốc xoáy trong hồ nước tĩnh lặng, chỉ cần không lưu tâm thì có thể sẽ bị cắn nuốt, giờ phút này Minh nhi đang giơ kiếm mà đứng, không còn vẻ non nớt của ngày xưa, mặc dù vẫn không địch lại hắn nhưng đã có thể giao đấu với hắn trong một khoảng thời gian ngắn mà không thất bại, điều này làm cho hắn có một chút vui mừng.

"Minh nhi tin rằng với khả năng của phụ hoàng thì tuyệt đối sẽ không làm cho Minh Nguyệt có cơ hội tự trách, nên biết muốn làm phụ hoàng bị thương thì thật sự không phải chuyện dễ." Mấy năm nay mỗi khi rãnh rỗi thì hắn sẽ thường xuyên cùng phụ hoàng giao thủ, làm sao lại không biết công lực của phụ hoàng sâu cạn như thế nào, hắn có thể yên tâm xuất chiêu mà không lo lắng làm đối phương bị thương, nhưng điểm này cũng làm cho hắn rất buồn bực.

Kỳ Hủ Thiên cười ha ha, bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, đưa đối phương dán sát vào lòng của mình, tình thế giằng co lại vì hành động của hắn mà nháy mắt trở thành tư thái vô cùng ám muội, "Minh nhi vẫn muốn so chiêu hay sao? Vừa bãi triều là đã so chiêu với ngươi, phụ hoàng thật sự hơi đói bụng."

Bên tai ngoại trừ lời nói thì thầm còn kèm theo hơi thở mỏng manh làm cho Kỳ Minh Nguyệt thật sự không thể không suy nghĩ sâu xa thêm một chút, "Không biết phụ hoàng là đói loại nào, nếu là loại kia thì không bằng đi dạo đến chỗ của hoàng hậu đi." Trong hậu cung Thương Hách cũng chỉ có chỗ của Tương Dao là phụ hoàng thường xuyên lui đến, các cung phi đều nghĩ rằng hoàng hậu lại được sủng ái, nhưng bọn họ không biết thật chất chỉ là vì chuyện giang hồ, như vậy cũng qua mắt được thế nhân.

"Nếu là loại kia thì làm sao lại đi tìm Tương Dao, đương nhiên phải cần Minh nhi đến giải quyết rồi." Bàn tay của Kỳ Hủ Thiên từ trên thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi trượt xuống dưới, cảm xúc rắn chắc mà co dãn làm cho hắn hơi nheo mắt lại, đôi môi đang khẽ nhếch liền kề sát bên tai của Kỳ Minh Nguyệt, liếm lấy những giọt mồ hôi chảy từ trên trán xuống bên tóc mai, sau đó cắn một ngụm vào lỗ tai của Kỳ Minh Nguyệt, "Tuy rằng rất muốn ăn Minh nhi nhưng hiện tại phụ hoàng thật sự đói bụng, e là Minh nhi cũng đang đói."

Bị Kỳ Hủ Thiên nói như vậy thì Kỳ Minh Nguyệt mới cảm thấy quả thật đói bụng, "Một khi đã như vậy

thì gọi Lưu Dịch chuẩn bị ngọ thiện đi." Khẽ hôn một cái lên môi của Kỳ Hủ Thiên, hắn thu hồi Nỉ hồ, "Ta cũng không nhẫn tâm để phụ hoàng chịu đói, cho dù là đói loại nào cũng vậy." Nói như thế, hắn lại lui ra sau rồi đi ra ngoài.

Nhìn hắn đi đến trước cửa Thiên điện, Kỳ Hủ Thiên vừa cười nhẹ vừa bước qua, trước khi Kỳ Minh Nguyệt kịp mở cửa thì hắn liền ôm lấy đối phương từ đằng sau, "Chỉ dùng ngọ thiện thì e là không đủ, phụ hoàng cũng nhớ mùi vị của Minh nhi nữa, trong chốc lát Minh nhi phải ăn nhiều một chút thì mới có sức…."

Kỳ Minh Nguyệt hơi nghiêng đầu, còn chưa kịp mở miệng thì người phía sau đã thu tay về, giúp hắn đẩy cửa ra, khi cánh cửa nặng nề bắt đầu nhúc nhích thì những tia sáng bên ngoài bắt đầu tràn vào, Lưu Dịch đang đứng trước cửa, khom người hành lễ, "Bệ hạ, thái tử điện hạ."

Các đại thần chờ đợi đã lâu ở bên ngoài, vừa nhìn thấy hai người đi ra thì trên mặt lập tức hiện lên vui mừng, vội vàng hành lễ, nhìn vị thái tử ở bên cạnh bệ hạ thì bọn họ càng nhìn lại càng vừa lòng.

Kỳ Minh Nguyệt lướt qua vẻ mặt vui sướng một cách khó hiểu của đám đại thần, hắn khẽ cau mày, "Chưvị đại nhân chờ ở đây không biết là vì chuyện gì?" Mới qua sinh thần, lúc này liền đến đây, đừng bảo lại là vì chuyện kia, trầm ngâm một chút, hắn không khỏi ngước mắt nhìn người bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy đôi mắt dài mảnh như chim ưng đã nổi lên thần sắc âm trầm.

Xem ra quả thật là việc này, đã sớm vì chuyện này mà cảm thấy phiền lòng, Kỳ Minh Nguyệt mất kiên nhẫn lau mồ hôi trên trán, mở ra vạt ngoại bào, không đợi bọn họ trả lời thì đã nói với Lưu Dịch, "Phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị ngọ thiện đi."

Nghe hắn nói như vậy thì đám đại thần định đáp lại đều nuốt xuống lời nói bên miệng, mới vừa rồi không chú ý, nhưng lúc này bọn họ mới phát hiện trên người của bệ hạ và thái tử điện hạ đều có một chút hỗn độn, trong tay của bệ hạ vẫn còn cầm kiếm chưa buông, hiển nhiên vừa rồi không phải nghị sự trong Thiên điện mà là đang tỷ thí so chiêu, thậm chí ngay cả ngọ thiện cũng chưa dùng, lúc này xem ra sắc mặt của bệ hạ có một chút bực mình, nếu bọn họ không cẩn thận chọc bệ hạ nổi giận thì e là ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cũng không có.

Cẩn thận ngẩng đầu nhìn thái tử điện hạ ở trước mặt, trong lòng của bọn họ đều cảm khái, có thể so chiêu với bệ hạ cũng chỉ có thái tử điện hạ mới làm được.

Lúc này đứng dưới ánh mặt trời, thái tử điện hạ mặc trường bào màu nguyệt sắc, nghiễm nhiên là niềm kiêu hãnh của Thương Hách bọn họ.

Có đôi mắt dài mảnh tương tự bệ hạ, bình thường luôn mỉm cười ấm áp như hoa đào xán lạn gió xuân, đôi môi mỏng khẽ nâng, như có như không lộ ra vài phần ý cười, vốn có tư chất bất phàm, lại thêm một nụ cười nhạt bên môi, trong mắt là mấy phần phong lưu, như thế đã quá đủ để quyến rũ tâm tư của bất kỳ nữ tử nào ở trên thế gian này.

Lại càng không cần phải nhắc đến hào quang khiếp người thoáng hiện bên trong đáy mắt, vạt y bào khẽ mở rộng, mái tóc dài hơi rối, lại lộ ra vài phần cuồng bạo, đứng bên cạnh bệ hạ cũng không hề thua kém khí thế, nhìn vẻ mặt thản nhiên của bọn họ lại khiến người ta cảm thấy bất an trong lòng, giống như khi đối mặt với bệ hạ, tướng mạo dáng người như vậy, chả trách nữ nhi của bọn họ chỉ gặp thái tử một lần ở yến hội thì liền nhớ mãi không quên.

Nhớ đến ngày xưa, khi thái tử còn bé đã là một đứa trẻ trí tuệ hơn người, mà nay lại được bệ hạ tin cậy như thế, ngay cả ngọc bội của hoàng đế mà cũng treo bên hông của thái tử, tất cả mọi người không quá lo lắng thái tử điện hạ sẽ có ngày thất sủng. Có một thái tử như vậy ở trước mặt bọn họ, lại chưa có hôn phối, bọn họ há có thể để tuột mất cơ hội, đương nhiên phải nắm bắt cho bằng được, thuyết phục bệ hạ cho khuê nữ nhà bọn họ có một cơ hội mới được.

Tâm tư dao động trong lòng, mấy người bọn họ đều đang tìm cách mở miệng như thế nào cho tốt nhất, Kỳ Minh Nguyệt khẽ nhướng mắt, nhìn thấy thần sắc của đám người này, hắn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, "Nếu các vị đại nhân không có việc gì thì trở về đi!"

"Có việc, có việc!" Có người không chịu nổi mà vội vàng hô một câu, "Lão thần muốn dâng tấu, là hôn sự của thái tử." Chỉ cần bắt đầu tuyển thái tử phi, với phẩm chất và thân phận của hắn thì nữ nhi của hắn

tuyệt đối sẽ nằm trong danh sách hàng đầu được tuyển chọn.

"Từ khi nào thì hôn sự của thái tử cũng đến phiên các ngươi mở miệng?" Kỳ Hủ Thiên bình tĩnh nói, ánh mắt quét trên người vị đại thần kia, "Trẫm đã sớm nói, việc này không vội, hay là các ngươi già rồi, cần trẫm phải nhắc nhở thì mới nhớ hay sao?" Từ khi Minh nhi trở thành thái tử thì cái đám chết tiệt này bắt đầu mong muốn chức vị thái tử phi, phàm là nhà nào có nữ nhi đều ước có thể đem vào trong cung, làm cho hắn hận không thể ban chết cho cả đám nử tử này thì mới hả dạ.

Sắc mặt âm trầm cùng câu hỏi hàm chứa ý cười khiến cho các vị đại thần còn định mở miệng liền hồi hộp một chút, giọng điệu của bệ hạ càng mềm nhẹ thì càng làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm, không biết vì sao bệ hạ lại phản đối việc này kịch liệt như thế, nhưng đã nhìn thấy bệ hạ nổi giận thì bọn họ nào dám tiếp tục nhiều lời, cả đám cúi thấp đầu, lại lặng lẽ nhìn thân ảnh màu trắng ở bên cạnh bệ hạ.

Kỳ Minh Nguyệt đương nhiên nhìn thấy vẻ mặt lén lút quan sát của các vị đại thần, hắn âm thầm cân nhắc mà nhắm mắt lại, hắn biết chuyện này đã được các vị đại thần đề cập nhiều lần, đều bị phụ hoàng bác bỏ, ngồi trên ngôi thái tử được ba năm, hắn đã sớm biết rõ phương pháp cân bằng quyền lực trong cung, mặc dù phụ hoàng có oai nghiêm như thế nào thì cũng không thể ngăn được suy nghĩ trong lòng của đám thần tử.

Nâng mắt lên, hắn đưa tay nắm lấy hai bàn tay đang chắp lại ở sau lưng người bên cạnh, trong miệng nói với vài vị đại thần, "Minh Nguyệt không vội chuyện đại hôn, nhưng mà các vị nhiệt tình vì chuyện này như vậy thì Minh Nguyệt cũng không tiện từ chối, chắc chắn sẽ cân nhắc kỹ lưỡng vì chuyện này." Nói như vậy thì phụ hoàng nhất định sẽ không vui, nhưng muốn giải quyết chuyện này thì chỉ có như thế mới có thể yên ổn cả đời. fynnz810

Quả nhiên hắn vừa dứt lời thì liền thấy bàn tay căng thẳng, lực lượng áp bách và tức giận cũng lan tỏa, giống như muốn cắn nuốt người ta, chuyện này xảy ra bất ngờ làm cho các vị đại thần đều biến sắc, không biết cái gì đã chọc giận vị hoàng đế với tính tình khó lường kia, bị cảm giác uy nghi kinh người và khí thế chèn ép khiến bọn họ đều nhịn không được mà quỳ xuống.

Nắm lại tay của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt truyền đến một ánh mắt trấn an, rơi vào trong mắt lại là đôi mắt hàm chứa thịnh nộ và lạnh lẽo, biết chắc phụ hoàng đang tức giận, hắn chỉ đành dựa người qua, thừa dịp các đại thần đang cúi đầu quỳ xuống thì liền nhanh chóng hôn lên đôi môi đang mím chặt kia.

Vừa mới dời môi thì thắt lưng bỗng nhiên bị nắm chặt, thân mình đã bay vút lên không, Kỳ Minh Nguyệt thả lỏng thân thể mà dựa vào lòng của Kỳ Hủ Thiên, lần này quả thật phải khai thông một chút.

Vài vị đại thần đang quỳ dưới đất vẫn chưa biết hai người rời đi mà cứ chờ đợi, đợi một hồi lâu vẫn không thấy bệ hạ lên tiếng, cũng không nghe thái tử nói gì, trong lòng liền run sợ, đang do dự có nên ngẩng đầu lên để lén nhìn một chút hay không thì liền nghe thấy giọng nói bình bình của Lưu tổng quản, "Không cần nhìn, bệ hạ và thái tử điện hạ đã rời đi một lúc lâu, chư vị đại nhân xin hãy đứng lên đi."

Đám người vội vàng đứng dậy, thấy Lưu tổng quản cũng định rời đi thì liền vội vàng ngăn cản, có người hỏi, "Lưu tổng quản, ngài thấy bệ hạ như vậy là?" Tính tình của bệ hạ rất khó lường, đến nay bọn họ vẫn không thể đoán được tâm tư của người nọ, thật sự suy nghĩ không ra lần này tức giận là vì cái gì, có lẽ là vì hôn sự của thái tử, nhưng thái tử đã mười tám, cũng nên là lúc phải nghĩ đến đại hôn, có gì đâu mà bệ hạ lại giận nhỉ.

"Lưu Dịch phải đi lo ngọ thiện cho bệ hạ và thái tử điện hạ, xin các vị đại nhân nhường đường." Lưu Dịch cúi đầu, nhìn mặt đất ở dưới chân mà không chớp mắt, vẫn không trả lời câu hỏi của đám người này.

Nhìn Lưu tổng quản nói xong thì liền rời đi, vài vị đại thần nghi hoặc nhìn nhau một chút, chẳng lẽ ý của Lưu tổng quản chính là bọn họ hỏi không đúng lúc, bệ hạ và thái tử còn chưa dùng ngọ thiện, sau giờ ngọ lại bị bọn họ chặn ngoài Thiên điện nên nổi cơn thịnh nộ?

Vẫn không bắt được trọng tâm, vài vị lắc đầu, sớm đã quen với tính tình hỉ nộ thất thường của bệ hạ, nếu suy đoán thì bọn họ cảm thấy vẫn là chuyện của An Dương làm cho bệ hạ khó chịu, hôm nay trên đại điện đã có người dâng tấu, nay tân đế của An Dương cảm thấy rất hứng thú với Thương Hách, thậm chí còn có lời đồn tân đế của An Dương tính đến Thương Hách một chuyến.

Đương nhiên bọn họ đều biết đó là chuyện không có khả năng, chỉ cần nhìn thế cục trong tình thế hiện nay thì trong ba nước An Dương là nước không ổn định nhất, ba năm trước hoàng đế An Dương bệnh nặng mà băng hà tại tẩm cung, trước đó chưa kịp sắc phong thái tử khiến cho vài vị hoàng tử vì ngai vàng mà đánh nhau túi bụi, dẫn đến nội loạn, tuy có hoàng tử trổ hết tài năng, không biết được người nào trợ giúp để áp chế vài vị hoàng tử còn lại mà đi lên ngai vàng, nhưng hắn đăng vị cũng chỉ mới hai năm, nội chính chưa ổn định, đáng lý không nên sinh niệm đối với nước khác mới đúng, càng miễn bàn đến Thương Hách của bọn họ, chưa thừa dịp này mà đảo loạn An Dương đã là Thương Hách quá nhân từ rồi.

Còn bên phía Liên Đồng, mấy năm nay cũng không biết vì sao lại thường xuyên đối nghịch với Thương Hách, vốn là hai nước có giao hảo với nhau nhưng hiện tại thì khi tốt khi xấu, đầu tiên là như năm vừa rồi vẫn tặng lễ bình thường, sau đó lại chặt đứt giao thương với Thương Hách, cách mấy bữa lại đưa đến một ít vũ nữ, sau đó vài tháng lại triệu hồi vũ nữ, giao thương cũng được phục hồi, tựa như muốn thăm dò chuyện gì đó, lộ ra thái độ rất kỳ lạ.

Nhìn ở phương diện nào thì Thương Hách của bọn họ vẫn yên bình, có một hoàng đế anh minh, lại có một thái tử bất phàm như thế, ngoại trừ việc chưa lập thái tử phi thì có thể nói là thập toàn thập mỹ.

Vài vị đại thần lại thấp giọng nghị luận những việc gần đây, bọn họ đều nhất trí cho rằng thái tử của bọn họ chính là phúc lành của Thương Hách, thêm lời nói của thái tử vừa rồi thì có vẻ sẽ đồng ý cân nhắc chuyện lập thái tử phi, những lời này lại làm cho bọn họ thêm hài lòng.

Với nhân phẩm và tướng mạo của thái tử, cho dù là nữ nhi của bọn họ chỉ làm trắc phi cũng đã quá tốt, xem ý của bệ hạ thì sau này thái tử chắc chắn sẽ bước lên ngai vàng, tuyệt đối không xảy ra sai lầm, đến lúc đó…

Nghĩ đến tương lai, vẻ mặt của bọn họ đều lộ ra nụ cười đắc ý.

120. Chương 120: Suy Tính

Bên trong Huyễn Thiên điện, Kỳ Minh Nguyệt trạm định thân mình, nghĩ đến việc các đại thần vừa góp ý, hắn nhịn không được mà cau mày lại, đứng trước mặt Kỳ Hủ Thiên, hắn mở miệng gọi một tiếng, "Phụ hoàng."

Sắc mặt của Kỳ Hủ Thiên vẫn không tốt, nhìn Kỳ Minh Nguyệt, bàn tay ôm bên thắt lưng của đối phương càng lúc càng chặt, cũng không trả lời mà chỉ nhìn Kỳ Minh Nguyệt như thế, trong mắt vừa lộ ra nhu tình vừa tràn đầy tức giận.

Việc phụ hoàng tức giận đã nằm bên trong dự kiến của hắn, Kỳ Minh Nguyệt thở dài một tiếng, định mở miệng thì liền bị một đôi môi mỏng ngăn cản. Bàn tay ôm chặt thắt lưng khiến cho hắn hiểu được phụ hoàng có cảm giác gì đối với lời nói mới vừa rồi của hắn.

Hé môi, Kỳ Minh Nguyệt cũng đưa đầu lưỡi luồn vào trong miệng của đối phương, không để mặc cho Kỳ Hủ Thiên cướp đoạt, hắn cũng không cam lòng yếu thế nghênh đón, đưa tay ôm lấy người đang nổi cơn thịnh nộ, giờ khắc này tâm tình của hắn cũng không bình tĩnh như bề ngoài. Thân là thái tử, vốn có rất nhiều phiền phức, điều duy nhất hắn có thể làm chính là lần lượt giải quyết, đã đến đây thì làm sao có thể dễ dàng lui bước cho được.

Đôi môi dán chặt, đầu lưỡi dây dưa trằn trọc mang theo áp bức không cho kháng cự, Kỳ Minh Nguyệt siết chặt tay, chậm rãi đẩy Kỳ Hủ Thiên vào vách tường, dựa vào vách tường, Kỳ Hủ Thiên kéo Kỳ Minh Nguyệt sát vào người, cảm thụ được Minh nhi ở trong lòng mình, đáp lại nóng bỏng như thế khiến cho cơn thịnh nộ dần dần lui xuống, Minh nhi chỉ có thể là của hắn, người bên ngoài ngay cả chạm cũng không thể chạm, lại càng không nói đến cái gì là thái tử phi, vô luận là nam hay nữ thì hắn không chấp nhận cho Minh nhi có người khác ở bên cạnh, nếu thật sự muốn lập thái tử phi thì hắn chắc chắn sẽ làm cho nữ nhân kia hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Đôi mắt khẽ khép lại, thần sắc u ám di chuyển, Kỳ Hủ Thiên bình ổn suy nghĩ trong lòng, dường như hận không thể kéo Minh nhi nhập vào trong cơ thể, hắn siết chặt cánh tay, ôm chặt Kỳ Minh Nguyệt ở trước người, dời môi, hắn cúi đầu nhìn xuống vạt y bào hơi rộng mở của Minh nhi, dọc theo cần cổ để lại những dấu vết màu hồng nhạt, cảm giác được hơi thở nóng rực lướt qua bên tai, Kỳ Minh Nguyệt thở hổn hển, bỗng nhiên bên cổ trở nên đau đớn, bên tai lại nghe thấy giọng nói thản nhiên của Kỳ Hủ Thiên, "Đây là trừng phạt Minh nhi, vừa rồi những lời này thật sự làm cho phụ hoàng không vui."

Nhìn cần cổ trắng nõn để lại một dấu ấn đỏ như máu, màu đỏ sẫm ướt át nổi bật giữa những dấu vết màu hồng nhạt, có vẻ rất bắt mắt, ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên chớp động, trong miệng dường như nếm được mùi vị của máu tươi, liếm môi, nếu làm cho tất cả mọi người nhìn thấy cái này thì không biết những ai muốn làm thái tử phi sẽ cảm thấy như thế nào….

Nếm mùi máu tươi trong miệng, nhìn cần cổ trắng nõn lộ ra dấu vết đỏ sẫm, hắn lại bỗng nhiên trở nên đau lòng, lãnh ý lập tức tiêu tán, Kỳ Hủ Thiên thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve dấu hôn đỏ ửng kia, lại dịu dàng hôn xuống vài cái rồi thấp giọng nói, "Đều là lỗi của Minh nhi, phụ hoàng phạt ngươi nhưng lại luôn tự mình đau lòng."

"Minh nhi sẽ giải thích rõ ràng với phụ hoàng." Ôm lấy Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt cười khẽ vài tiếng. Xem ra cơn thịnh nộ của phụ hoàng đã giảm bớt, cũng là lúc hắn nên giải thích.

Nhẹ nhàng mơn trớn dấu vết đỏ như máu kia, Kỳ Hủ Thiên lại cau mày, lấy ra Bạch phù vẫn luôn mang theo bên người, cẩn thận thoa cho Kỳ Minh Nguyệt, đồng thời lên tiếng, "Minh nhi không cần giải thích, phụ hoàng làm sao lại không biết suy tính của ngươi, việc này kéo dài đã lâu, rốt cục cũng phải giải quyết." Hắn tức giận cũng không phải vì lời nói mới vừa rồi của Minh nhi đối với đám đại thần kia.

"Nếu đã như thế thì phụ hoàng không nên tức giận." Phụ hoàng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, "Thân là thái tử, dù sao cũng có một ngày phải đối mặt với vấn đề nối dõi, sớm giải quyết cũng tốt." Nếu vận mệnh không nói sai thì cuộc đời này hắn nhất định không có con nối dõi, cũng không biết có phải vì quan hệ của hắn và phụ hoàng cho nên mới như vậy hay không.

"Minh nhi cũng biết tâm tư của đám đại thần rồi đó." Nghĩ đến ý định trong lòng của đám đại thần thì Kỳ Hủ Thiên lại nhếch môi, ánh mắt trở nên lạnh lùng, "Nếu là hoàng tử khác thì không sao, cố tình lại chọn Minh nhi, Minh nhi lại đồng ý cân nhắc việc này, tuy rằng phụ hoàng hiểu rõ tâm ý của ngươi nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện có người khác đứng bên cạnh Minh nhi thì lại nhịn không được mà muốn giết người." Trên mặt lộ ra nụ cười, trong miệng nói năng tùy tiện, đáy mắt lại tràn đầy âm u lạnh lẽo, Kỳ Minh Nguyệt thấy thần sắc của Kỳ Hủ Thiên như vậy thì liền biết những lời này không phải là nói đùa.

"Chuyện nào có liên quan đến ta thì phụ hoàng lại mất kiên nhẫn, nếu các đại thần muốn chơi thì chúng ta cứ để cho bọn họ chơi một trận cho đã thì có sao đâu." Kỳ Minh Nguyệt vuốt ve khuôn mặt cười của Kỳ Hủ Thiên, cũng nhếch môi, trong mắt tràn đầy ôn nhu, loại ôn nhu kia cũng hiển lộ lúc hắn điều khiển Nỉ hồ.

Nhìn thấy thần sắc trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt thì Kỳ Hủ Thiên lại nhịn không được mà khẽ hôn bên môi của đối phương một cái, "Nếu Minh nhi muốn chơi thì phụ hoàng đương nhiên sẽ không ngăn cản, chỉ cần đừng để cho ta thấy có người đến gần ngươi là được, đến lúc đó phụ hoàng sợ là bản thân nhất thời mất khống chế sẽ làm Minh nhi mất hứng."

"Vô phương, nếu thật sự quá mức phiền phức, chọc giận ta mất hứng thì cứ tìm vài người trong danh sách mà giết, đương nhiên sẽ không có ai dám nhắc lại việc này." Khẽ nheo mắt lại, Kỳ Minh Nguyệt cười một cách nặng nề, đám đại thần trong cung có mấy ai là thanh chính liêm minh, rất nhiều kẻ hối lộ phạm pháp, hắn làm sao lại không biết, đắc ý quá mức thì hắn cũng không ngại để cho bọn họ sáng mắt, nhắc nhở bọn họ cái gì nên làm cái gì không nên làm.

"Minh nhi có thể nghĩ như vậy thì phụ hoàng cũng yên tâm." Kỳ Hủ Thiên vuốt ve mái tóc của Kỳ Minh Nguyệt rồi nói tiếp, "Đứng trên cao, tay cầm quyền bính, có rất nhiều chuyện quả thật có thể tùy ý mà làm, nhưng đừng quên cũng cần phải làm cho tốt mặt ngoài, cái gọi là hoàng đế cũng chỉ là đứng trong tối ngoài sáng để điều khiển cho thích hợp mà thôi, với năng lực của Minh nhi thì cũng không cần phụ hoàng phải nhiều lời."

Kỳ Minh Nguyệt xoay hai miếng ngọc được treo bên thắt lưng rồi cau mày lại, "Phụ hoàng có thể yên tâm,

từ khi đồng ý lên ngôi thái tử thì ta đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với phiền phức, mà nay thời điểm đã chín muồi, Minh Nguyệt sẽ nghĩ cách làm cho bọn họ phải câm miệng."

"Giao chức thái tử cho Minh nhi, ngoại trừ vì năng lực của ngươi mà còn là vì tư tâm của phụ hoàng." Nhìn người nam tử đã trưởng thành, lộ ra khí phách ngời ngợi, ánh mắt tràn đầy sắc bén ở trước mặt, Kỳ Hủ Thiên lại kéo Kỳ Minh Nguyệt vào sát người mình, dáng người gầy guộc trước kia đã trở nên cao ngất, dưới lòng bàn tay là cơ bắp phập phồng, làn da rắn chắc và co dãn làm cho hắn nhịn không được mà cứ lưu luyến một hồi, cúi người hôn lên môi của Kỳ Minh Nguyệt, giọng nói của hắn dần dần âm trầm, "Nay Minh nhi đã là thái tử, nhưng phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho ngươi lập thái tử phi, điểm này Minh nhi cần phải nhớ cho rõ, phụ hoàng không chấp nhận cho Minh nhi có người khác ở bên cạnh, cho dù chỉ trên danh nghĩa cũng không được."

Hắn thật sự là người ích kỷ, từ sau khi có Minh nhi thì hắn không hề chạm vào đám nữ tử ở hậu cung, nhưng dù sao các nàng vẫn mang danh là phi tần, trong khi Minh nhi nạp phi thì hắn lại không thể nào chấp nhận được có một người như vậy tồn tại bên cạnh Minh nhi.

"Cho dù là trên danh nghĩa thì Minh Nguyệt cũng chưa bao giờ nghĩ đến." Cái gì thuộc về hắn thì hắn tuyệt đối sẽ không buông tay, mà đối với những thứ hắn không hứng thú thì hắn cũng sẽ không thèm đặt ở trong lòng, "Nếu Thương Hách đế đã nổi danh là kẻ có bản tình khó lường thì nay có thêm một thái tử xằng bậy cũng không thành vấn đề."

Ngẩng đầu lên, trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt hàm chứa vài phần ý cười, hắn nói với Kỳ Hủ Thiên, "Phụ hoàng ban thưởng cho ta một cung điện, ta đem đám người muốn làm thái tử phi vào đó, bọn họ muốn Minh nhi tuyển phi thì Minh nhi sẽ tuyển cho bọn họ xem, kết quả cuối cùng như thế nào thì Minh Nguyệt không dám cam đoan."

"Hảo, ngày mai phụ hoàng sẽ hạ chiếu ban thưởng cho Minh nhi một Thái tử phủ ngay bên cạnh Huyễn thiên điện." Kỳ Hủ Thiên cười ha ha rồi ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt, hắn bắt đầu tính toán, có thể để cho đám đại thần dẫn theo nữ nhi đi đi lại lại trong cung.

…….

Đến ngày thứ hai, trong cung đều biết một chuyện, chính là bệ hạ rốt cục đồng ý để thái tử điện hạ tuyển phi, còn ban thưởng một thái tử điện làm thái tử phủ, còn bảo rằng tất cả các quan viên lớn nhỏ đều có thể dẫn nữ tử trong nhà đến đây, nếu có ai hợp ý thái tử thì có thể ở lại trong cung thêm vài ngày.

Lời này vừa truyền xuống thì bất luận nhà nào có hay không có nữ tử đều bắt đầu dao động tâm tư, ngay cả phi tần trong hậu cung cũng thế, nhân phẩm tướng mạo của thái tử, lại được bệ hạ cực kỳ sủng ái, chuyện này mọi người đều rõ như ban này, có thể kết giao quan hệ, cho dù chỉ cần đặt một thị nữ bên cạnh hắn thì cũng đã mang đến vô số lợi ích cho mình.

Những năm gần đây bệ hạ ít có giao thiệp với hậu cung, mặc dù đến đây thì cũng chỉ ngồi chưa nóng ghế đã rời đi, nếu không cũng chỉ ra vào cung các của hoàng hậu, căn bản không hề liếc mắt nhìn các nàng, thời gian lâu dài, mọi người đều lo lắng bệ hạ cảm thấy chán mắt các nàng, sẽ sinh ra ý tưởng bỏ cũ thay mới hậu cung, nếu có thêm vài người trẻ tuổi lại mỹ mạo thì các nàng thật sự không còn chỗ sống yên thân nơi hậu cung này nữa.

Ôm lấy suy nghĩ này, không ít người đều bắt đầu bảo người thân hỗ trợ xem xét những tiểu mỹ nhân, bất luận nam nữ, chỉ cần tướng mạo xuất sắc thì đều đưa vào trong cung.

Bởi vậy Lưu Dịch bận bù đầu, biết rõ bệ hạ và thái tử điện hạ nhất định không chỉ đơn thuần là tuyển thái tử phi, huống chi với hiểu biết của hắn thì bệ hạ cũng tuyệt đối không cho phép điện hạ có bất kỳ phi tử nào, dù sao thì chuyện này cũng rất kỳ lạ, nhưng bất luận hai vị kia có ý định gì thì hắn làm tổng quản vẫn phải tận tâm tận lực, phân phó thủ hạ điều tra thân phận của đám người này cho rõ ràng, lại tinh tế dò xét chi tiết, sau khi sàng lọc cẩn thận thì mới cho tiến cung.

Trong mắt của mọi người thì thái tử điện hạ vẫn chưa quá mức bận tâm đối với chuyện này, nhưng cũng không phải là lãnh đạm, thái độ thờ ơ của điện hạ làm cho người ta không rõ tâm tư của vị thái tử này, không biết sở thích của thái tử thế nào, vì vậy cũng chỉ có thể ngồi xem, ngóng trông chính mình là người được lựa chọn, có thể may mắn một chút làm cho thái tử điện hạ để mắt đến.

Tuy có Thiều Hoa điện nhưng Kỳ Minh Nguyệt vẫn chưa chân chính bước chân vào đó, ở trong mắt mọi người thì Thiều Hoa điện nghiễm nhiên chính là Thái tử điện, nhưng trên thực tế thì vị thái tử này vẫn chưa từng ở lại nơi này một ngày nào.

Bạn đang ?

Hồng tụ và Oánh Nhiên biết rất rõ chuyện này, Thiều Hoa điện cũng chỉ do các nàng cai quản, thị vệ và cung nhân rất đông, vì để phòng ngừa những kẻ lắm lời, các nàng cũng chỉ để cho người ta quét tước và làm vài chuyện vặt vãnh ở bên ngoài.

Thái tử có Thiều Hoa điện, trong cung lại có rất nhiều nữ tử thường xuyên ra vào, nhất thời trở nên náo nhiệt, trong cảnh tượng náo nhiệt này thì Kỳ Minh Nguyệt lại trở thành người nhàn nhã nhất.

Nhìn thấy nhân mã không ngừng mang theo đủ loại nam nữ tiến cung, thấy hắn thì đều bắt chuyện vài câu, hắn cảm thấy hơi phiền chán, hôm nay hắn chưa lâm triều, sau khi thức dậy thì liền đến Huyễn Thiên điện, ở trong cung cũng chỉ có lâm triều lúc này là có thể sống yên ổn, các đại thần vẫn chưa chen chúc đến đây, vì vậy hắn có thể thanh tịnh được một chút.

Thơ thẩn đi dạo, bất tri bất giác đến ngự hoa viên, bên trong hoa viên đang nở rộ xuân sắc, giữa bầu không khí u tĩnh là mùi hoa cỏ thơm ngát phảng phất khắp nơi, bản thân vốn không có nhiều hứng thú đối với hoa cỏ cho nên Kỳ Minh Nguyệt chỉ nhìn lướt qua rồi định rời đi, ngay lúc này lại bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kêu thấp giọng.

"Nhị hoàng huynh!?"

Âm thanh trong trẻo lộ ra giọng nữ mềm mại, nghe thấy tiếng kêu nhẹ nhàng thì Kỳ Minh Nguyệt mới dừng chân nhìn lại, liền thấy ở giữa một bụi hoa lộ ra một đôi mắt sáng ngời, khuôn mặt mềm mại cũng không thua kém với những đóa hoa nở rộ nơi này, xem niên kỷ thì tương đương hắn, mà lại xưng hô với hắn như thế….Lục lọi trong trí nhớ một chút, hắn giật mình nhớ lại đôi mắt này đã từng nhìn thấy thuở bé.

"Hóa ra là Ngưng Lộ." Nữ tử của Lâm phi, là nữ hài nhi từng làm ầm ĩ muốn cùng hắn đi học ở Thái Học viện, thật ra hắn cũng có một chút ấn tượng đối với nàng, chẳng qua mấy năm gần đây không có nhiều cơ hội nhìn thấy nàng, sau trận phong ba ở Thái học viện thì phụ hoàng tựa hồ đã quên mất còn có vị công chúa này.

Ngưng Lộ đứng ở hàng thứ tư, tính ra cũng đã mười bảy, nếu không phải bản thân là nữ nhi thì hiện tại cũng nên giống như lão ngũ, được ban thưởng thái ấp và ra khỏi hoàng cung, mà nay trong cung ngoại trừ vị công chúa này thì còn có ít nhất hai vị hoàng đệ là Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ, bởi vì ngày thường ngoại trừ lâm triều thì hắn cũng chỉ ở trong Huyễn Thiên điện, cũng không đi chỗ khác cho nên ngoại trừ những buổi quốc yến thì thật sự rất ít gặp hai vị hoàng đệ kia. fynnz810

Đột nhiên nhìn thấy Ngưng Lộ thì mới nhớ đến lão ngũ đã xuất cung được một năm, hết một năm thì có thể hồi cung viếng thăm một lần, mấy ngày gần đây trong cung thật sự càng lúc càng náo nhiệt.

Đôi mắt khẽ nheo lại, bên môi lộ ra ý cười, hắn nhẹ nhàng gõ tay lên trán của nàng một cái, "Đã lâu không gặp, hiện tại Ngưng Lộ đã trở thành mỹ nhân, hoàng huynh suýt nhận không ra."

"Nhị hoàng huynh vẫn nhớ rõ Ngưng Lộ sao?!" Đột nhiên nhảy ra khỏi bụi hoa, y phục màu vàng nhạt phất phơ như một tiểu hồ điệp vẫy cánh bay lượn, thoáng chốc bổ nhào vào lòng của Kỳ Minh Nguyệt, lấy tay xoa trán, Ngưng Lộ cười nheo mắt, "Ngưng Lộ còn tưởng là nhị hoàng huynh đã quên mất Ngưng Lộ rồi chứ." Khi còn bé đã từng gặp nhị hoàng huynh, nhìn thấy nụ cười kia thì nàng liền cảm thấy nhị hoàng huynh là người đẹp mắt nhất, dễ thân cận nhất trên đời này, không cần phải lén lút ngắm nhìn, rốt cục có thể chạm vào hắn, làm cho nàng vừa vui mừng lại vừa hưng phấn.

"Ngưng Lộ là hoàng muội của Minh Nguyệt, Minh Nguyệt làm sao lại dám quên." Kỳ Minh Nguyệt nhướng mày mà cười, hắn đã sớm nghe tiếng vị công chúa này có bản tính tùy hứng lại kiêu căng, nhưng Ngưng Lộ ở trước mặt hắn chỉ còn lưu lại vẻ hoạt bát vui tươi.

Ngưng Lộ nhìn nhị hoàng huynh ở trước mặt, xung quanh là hoa cỏ, y mệ màu trắng không bám bụi trần, thản nhiên đứng đó lại lộ ra bộ dáng vô cùng tao nhã ung dung, so với năm xưa lại càng thêm nổi bật, giờ

khắc này nàng đứng trước người hắn, nhìn thấy nụ cười ôn nhu ở trong mắt của hắn thì bất giác có một chút đỏ mặt, "Nhị hoàng huynh, Ngưng Lộ…."

Không chờ nàng nói xong thì từ xa đã truyền đến một giọng nói sắc bén, "Ngươi là ai? Dám vô lễ với thái tử như thế!"

……..

121. Chương 121: Làm Bậy

Giọng nói the thé lại cố ý nũng nịu từ xa truyền đến làm cho Kỳ Minh Nguyệt nhịn không được mà cau mày, hắn vẫn còn nhớ giọng nói này, đúng là thiên kim của một vị đại thần trong triều, mấy ngày trước đây vẫn theo phụ thân của nàng là Phùng đại nhân thường xuyên tiến cung.

"Thu Dong bái kiến thái tử điện hạ." Phùng Thu Dong từ xa xa đến gần trước mặt hai người, uyển chuyển hành lễ với Kỳ Minh Nguyệt, trên mặt khó nén thần sắc vui mừng.

"Đứng lên đi." Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên liếc mắt, không hề nói gì thêm.

Phùng Thu Dong mặc một bộ y phục màu hồng phấn, những lớp voan mỏng nhẹt nhạt làm nổi bật đường nét duyên dáng trên thân thể của nàng, lúc này đứng giữa hoa viên, nàng chậm rãi đứng lên, khuôn mặt đẹp như hoa, một đôi mắt nhất thời đưa đẩy tình ý, nhìn thái tử điện hạ ở trước người, trên mặt lại trở nên ửng đỏ. Hôm nay nàng quấn lấy phụ thân đòi tiến cung, trong khi chờ bãi triều thì nàng đi dạo trong hoa viên, lại bất ngờ gặp được thái tử.

Vốn nên cao hứng nhưng lại nhìn thấy chuyện chướng mắt, nhìn lướt qua vị cô nương đang đứng bên cạnh thái tử, Phùng Thu Dong bĩu môi một cách khinh miệt, "Không biết vị cô nương này là ai mà lại không biết cấp bậc lễ nghĩa như thế, dám vô lễ với thái tử điện hạ như vậy, nếu làm bẩn xiêm y của điện hạ thì ngươi dùng cái gì để đền bù." Tiểu nha đầu kia xem ra cũng rất có tư sắc, nhưng trên người thật bẩn thỉu, vậy mà lại vô liêm sỉ dựa vào người của thái tử như thế, cũng không biết là con nhà ai.

"Ngươi bận tâm sao? Ta thích thì dựa vào, ngươi làm gì được ta?" Đối với người khác thì Ngưng Lộ sẽ không hề khách khí, tuy rằng phụ hoàng không quan tâm đến nàng nhưng tốt xấu gì nàng cũng là công chúa, làm sao đến phiên người ngoài cung đến giáo huấn nàng, Ngưng Lộ nói xong lại càng dựa sát vào lòng của Kỳ Minh Nguyệt, "Ta có vô lễ như thế nào thì Minh Nguyệt ca ca cũng sẽ không trách ta, có phải hay không?" Ngẩng đầu, nàng chột dạ nhìn Kỳ Minh Nguyệt, cố ý không lộ ra chính thân phận của mình, mấy ngày nay trong cung náo nhiệt, nàng cũng biết lý do tiến cung của nữ tử ở trước mặt, chỉ cần nghĩ đến sau này lại có thêm một hoàng tẩu thì trong lòng của nàng lại trở nên buồn bực, nhị hoàng huynh của nàng làm sao có nữ tử nào có thể xứng đôi cơ chứ!

Nàng ta dám xưng hô thái tử như vậy?! Sắc mặt của Phùng Thu Dong trở nên cứng đờ, lại nhìn sang thái tử, vẫn là bộ dáng như cười như không. Kỳ Minh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt của Ngưng Lộ, hắn cúi đầu khẽ cười một tiếng, khoát tay gỡ xuống một lá cỏ dại bám trên tóc của Ngưng Lộ, nhất định là bị bám khi chui vào bụi hoa, nhướng mày, đầu ngón tay vứt đi lá cỏ dại, đôi mắt tiếp tục diễn trò, hắn cũng không thấy thú vị nhưng cũng không có ý phá hư, "Minh Nguyệt đương nhiên sẽ không trách ngươi."

Ngưng Lộ đắc ý trừng mắt liếc nhìn Phùng Thu Dong một cái, đang muốn nói cái gì đó thì lại bỗng nhiên cảm thấy có một cảm giác áp bách kinh người ùn ùn kéo đến, hơi thở lạnh lẽo kia là điều mà nàng tuyệt đối không dám quên, tuy rằng là công chúa nhưng nàng vẫn luôn sợ hãi phụ hoàng của mình.

Bất giác nắm chặt y phục của Kỳ Minh Nguyệt, Ngưng Lộ lại rụt lui vào lòng của hắn thêm một chút, nhìn thấy thân ảnh huyền sắc đang chậm rãi đi đến, nàng cũng hiểu được quanh thân đang trở nên lạnh lẽo, sự uy nghi và hơi thở thịnh nộ của đế vương làm cho người ta sợ hãi, lại càng có vẻ kinh người.

Phùng Thu Dong thấy thân ảnh từ xa đi đến, trong lòng liền rung lên, vội vàng quỳ xuống, "Tiểu nữ Thu Dong, bái….bái kiến bệ hạ." Tuy rằng niên kỷ của nàng không lớn nhưng từ nhỏ đã sớm được phụ thân kể

về phong thái của bệ hạ, phụ thân cũng luôn dặn dò tuyệt đối tuyệt đối không thể chọc giận bệ hạ, lần này tận mắt nhìn thấy lại đúng lúc bệ hạ đang khó chịu, nhất thời khiến nàng cảm thấy bất ổn.

Kỳ Hủ Thiên chậm rãi bước đến trước mặt vài người, nhìn nữ tử trong lòng của Kỳ Minh Nguyệt thì ánh mắt càng thêm âm trầm, mới bãi triều, bước qua ngự hoa viên thì liền nghe thấy tiếng nói chuyện của vài người, nghe thấy giọng nữ thì hắn không hề lưu ý, không ngờ mới bước ngang qua liền nghe thấy tiếng của Minh nhi, cẩn thận nhìn xem một chút thì liền nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi đang rúc vào lòng của Minh nhi.

Đôi mắt dài mảnh sắc bén như chim ưng khẽ nheo lại, Kỳ Hủ Thiên thấy nàng ta càng rúc vào lòng của Kỳ Minh Nguyệt thì sắc mặt lại càng âm trầm, "Đứng ở đây làm gì?"

Trong miệng hỏi hư vậy nhưng ánh mắt của hắn lại nhìn Ngưng Lộ trong lòng của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Minh Nguyệt hiểu rõ nên lập tức vỗ vỗ Ngưng Lộ ở trước ngực, sau khi nhìn thấy sắc mặt càng lúc càng âm trầm của Kỳ Hủ Thiên thì hắn không nhanh không chậm mà nói với Ngưng Lộ, "Trốn cái gì, còn không mau bái kiến phụ hoàng."

Lúc này Ngưng Lộ mới ngẩng mặt lên, nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Kỳ Hủ Thiên rồi hô một tiếng "Phụ hoàng", sau khi hành lễ thì liền vội vàng cúi đầu xuống.

Mặc dù không thường xuyên gặp mặt nhưng hắn vẫn nhớ rõ vị công chúa này, Kỳ Hủ Thiên thấy nữ tử ở trong lòng của Kỳ Minh Nguyệt là Ngưng Lộ thì sắc mặt hơi dãn ra một chút nhưng cũng chưa thấy thoải mái, vẫn là bộ dáng âm trầm, "Không ở trong phòng mà lại chạy loạn lung tung, chẳng ra thể thống gì cả." Minh nhi luôn có một chút trìu mến đối với nữ tử, cũng rất thương tiếc vị hoàng muội Ngưng Lộ này cho nên mới để nàng ta thân cận như vậy, nhưng mặc dù Ngưng Lộ và Minh nhi chỉ là tình cảm huynh muội thì hắn cũng không thể chịu được cảnh tượng ở trước mắt như vậy.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn thấy thì liền cười khẽ vài tiếng, lúc này mới biết hóa ra tính độc chiếm của phụ hoàng lại cao đến mức này, ngay cả hoàng nữ của phụ hoàng, cũng là hoàng muội của hắn mà vẫn để bụng như thế, hắn sờ đầu của Ngưng Lộ rồi thản nhiên nói, "Miễn cho phụ hoàng trách phạt, Ngưng Lộ nhanh trở về đi."

"Nhị hoàng huynh...." Ngưng Lộ nhìn Kỳ Minh Nguyệt một cách trông mong, thật vất vả mới gặp được nhị hoàng huynh, vậy mà phụ hoàng lại muốn nàng trở về, vừa định cầu tình thì liền cảm giác được ánh mắt lạnh lẽo của phụ hoàng đang liếc lên người nàng, thân mình của nàng lập tức cứng đờ, nàng ngậm miệng, không cam lòng mà trừng mắt liếc nhìn Phùng Thu Dong ở kế bên, thấy nàng ta cho đến nay vẫn còn quỳ gối chưa được đứng lên thì liền lộ ra một nụ cười khôn ngoan khi cảm thấy rất công bằng.

Ngưng Lộ hành lễ cáo lui, Phùng Thu Dong vẫn đang quỳ gối tại chỗ, chỉ vì lúc nàng hành lễ thì vẫn chưa nghe thấy bệ hạ bảo nàng đứng dậy, vì thế nàng chỉ có thể cúi đầu mà quỳ, không dám nhúc nhích.

Thấy Ngưng Lộ đi xa, Kỳ Hủ Thiên liền lắc đầu với Kỳ Minh Nguyệt, trong mắt có thần sắc bất đắc dĩ, Kỳ Minh Nguyệt lại vẫn thản nhiên như trước, biết rõ phụ hoàng sẽ không hiểu lầm, chỉ là vừa rồi nhìn thấy tình cảnh kia cho nên cảm thấy khó chịu mà thôi, vì hắn thân cận với hoàng muội của hắn nên không vui, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi nhướng mày lộ ra một nụ cười nhạt với Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Hủ Thiên nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt của hắn thì liền liếc mắt nhìn Phùng Thu Dong vẫn đang quỳ dưới chân, bỗng nhiên tiến đến gần rồi cắn một cái lên môi của Kỳ Minh Nguyệt, trong mắt rõ ràng lộ ra ý tứ cảnh cáo, nếu Minh nhi cứ khiêu khích hắn như thế thì hắn sẽ ở đây trừng phạt một trận, cho dù để cho người ta nhìn thấy thì chỉ cần xử lý là được. fynnz810

Mang tâm tư như thế, Kỳ Hủ Thiên càng cắn càng mạnh, không đợi Kỳ Minh Nguyệt cự tuyệt thì đã nâng mặt của đối phương lên, Kỳ Minh Nguyệt bất ngờ không kịp đề phòng, cũng không dự đoán được Kỳ Hủ Thiên lại lớn mật như thế, dám ở trong ngự hoa viên, lại đứng bên cạnh ngoại nhân mà làm bậy như vậy. Gần đây phụ hoàng càng ngày càng tùy hứng, cũng không biết có phải là vì biết hắn không thể cự tuyệt cho nên mới càng được nước làm tới hay không, trong lòng cảm thán, nhưng hắn không muốn cự tuyệt, không khỏi suy nghĩ nếu so với làm bậy thì e rằng hắn cũng chẳng tốt hơn phụ hoàng là bao.

Nghênh đón nụ hôn của Kỳ Hủ Thiên, khóe mắt đang khép hờ của Kỳ Minh Nguyệt thoáng nhìn thấy Lưu tổng quản đang lắc đầu ở phía đằng xa, phân phó đám thị vệ đứng cách xa một chút, cách bụi hoa thì tuyệt

đối sẽ không nhìn thấy nơi này, Kỳ Minh Nguyệt hơi cảm thấy buồn cười, có lẽ phát hiện hắn đang phân tâm cho nên trên môi lập tức trở nên đau đớn, Kỳ Hủ Thiên lại cắn một cái lên môi hắn, sau đó mới liếm một chút lên bờ môi rồi lại tiếp tục xâm nhập, không ngừng khiêu khích khoang miệng của hắn.

Phùng Thu Dong vẫn quỳ như cũ, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy y bào huyền sắc và nguyệt sắc đang kề sát bên nhau trước mắt nàng, kim tú hình dị thú lấp lánh hào quang ở trước mặt, không biết vì sao bệ hạ lại chẳng nói gì, cũng không biết vì sao thái tử điện hạ lại không nói, nàng chỉ có thể lẳng lặng mà quỳ, suy đoán vẻ mặt của hai người kia, đầu gối đã trở nên tê dại, nàng vốn là một thiên kim tiểu thư, chưa từng chịu khổ như vậy, nhưng đối mặt với hai người trước mặt thì nàng làm sao lại dám dở tính tiểu thư ra để đùa giỡn, chỉ đành tiếp tục quỳ ở một góc ngự hoa viên như vậy, cũng không dám tùy tiện mở miệng, nếu không phải vẫn đang quỳ gối cúi đầu mà nhìn thấy y mệ của hai người kia, với tình trạng im lặng như giờ khắc này thì e rằng nàng sẽ nghĩ hai người đã đi xa và cũng đã đứng dậy từ sớm.

Vẫn không bận tâm đến Phùng Thu Dong đang quỳ gối ở bên cạnh, Kỳ Minh Nguyệt tùy ý cùng Kỳ Hủ Thiên tranh giành quyền chủ động, hai người dây dưa đầu lưỡi, Kỳ Minh Nguyệt lại cảm giác ngón tay ở dưới cằm bắt đầu chậm rãi cọ sát cần cổ của hắn, lúc nhẹ lúc nặng, khẽ khàng lướt qua, giống như ám chỉ một cách ái muội đến cực điểm, hết sức khiêu khích.

Bị trêu ghẹo như thế, ánh mắt của Kỳ Minh Nguyệt chợt lóe, đầu lưỡi dùng sức xâm nhập vào khoang miệng của Kỳ Hủ Thiên để cướp đoạt, một tay đặt trên thắt lưng của Kỳ Hủ Thiên, trong lúc đầu lưỡi dây dưa thì ngón tay thon dài đã chậm rãi trượt xuống, đầu tiên là dọc theo sóng lưng, cọ sát vài lần, sau đó là chuyển xuống bờ mông bên dưới y bào huyền sắc, ngay khi ngón tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve phần mông săn chắc bên dưới lớp y phục, đang định đẩy vào nơi nào đó thì lại nghe thấy một tiếng từ rất xa truyền đến, "Bệ hạ, Liên đồng có sứ giả tiến đến, đang chờ ngoài điện."

Phùng Thu Dong nghe thấy Liên Đồng sứ giả tiến đến thì không khỏi hơi kinh ngạc mà liền ngẩng đầu nhìn về nơi truyền đến tiếng nói, khi giương mắt là lúc nhìn thấy hai người đang đứng cách đó không xa.

Bệ hạ không còn âm trầm như vừa rồi, mặt mày tươi cười, không biết vì sao lại liếm môi, vẻ mặt hiển nhiên là sung sướng, thái tử điện hạ ở bên cạnh vẫn thản nhiên như trước, chẳng qua hơi cau mày một chút, dường như đang bất mãn. Hai người đứng rất gần nhau, vẻ mặt lại khác nhau, không biết vì sao lại như thế, Phùng Thu Dong đang muốn tinh tế quan sát thì liền cảm giác được bệ hạ đang truyền đến một ánh mắt lạnh lẽo, "Vì sao còn ở tại nơi này? Trẫm cho phép ngươi tiến cung cũng không phải để chạy loạn trong ngự hoa viên."

"Tiểu nữ đang chờ phụ thân của mình..." Nàng vẫn chưa dứt lời thì liền nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm, rõ ràng là rất ung dung nhưng lại khiến người ta sợ hãi, "Đã sớm bãi triều."

Nàng cũng không muốn ở đây, nếu được lệnh thì nàng đã sớm rời đi, cũng không cần phải quỳ một hồi lâu, trong lòng thầm nói như vậy, nhưng ngoài miệng lại tuyệt đối không dám nói ra những lời này, hiện tại Phùng Thu Dong đã được ra hiệu, rốt cục cũng chậm rãi đứng dậy, vừa đứng dậy thì liền cảm thấy nghi hoặc, mới thấy bệ hạ tươi cười sung sướng thì lúc này lại trở nên âm trầm, quả thật đúng như lời của phụ thân, hỉ nộ thất thường, không dễ sống chung, làm sao cũng không ôn nhu dễ gần như thái tử điện hạ, nhìn chăm chú vào thân ảnh oánh bạch đứng cạnh y bào huyền sắc kia, nhìn nụ cười thản nhiên mị hoặc, Phùng Thu Dong giấu không được vui mừng trong lòng, trên mặt bất giác trở nên đỏ ửng.

Nhìn vẻ mặt của nàng thì thần sắc của Kỳ Hủ Thiên lại trở nên khó phân biệt, trong mắt cũng mang tâm tư khác, bỗng nhiên mở miệng hỏi Kỳ Minh Nguyệt, "Minh nhi cảm thấy nàng thế nào?"

Kỳ Minh Nguyệt nghe như vậy thì liền ngẩn người, dò xét ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên, sau đó hắn nhếch môi lên, "Thu Dong cô nương rất được, dung mạo thanh tú, dáng người xinh đẹp, ngay cả trong cung cũng hiếm thấy người như vậy." Hiển nhiên là phụ hoàng đã quyết định tham dự trò chơi, một khi đã như vậy thì hắn sẽ phối hợp thật tốt.

Nghe thấy Kỳ Minh Nguyệt tán thưởng như thế thì sắc mặt vốn đã ửng đỏ của Phùng Thu Dong lại càng trở nên đỏ sẫm ướt át, hết sức kiều diễm, hôm nay có thể được thái tử điện hạ nói vài câu như vậy thì vừa rồi cũng xem như quỳ không tốn công, chỉ cần nghĩ như vậy thì nàng lại bắt đầu suy đoán, hay là vừa rồi chỉ vì thử nàng? May mắn chính mình không liều lĩnh mà làm mất lễ nghĩa, giờ khắc này nàng đã cảm giác được bản thân mình cách chức vị thái tử phi rất gần.

"Đa tạ thái tử điện hạ đã tán thưởng, tiểu nữ không dám nhận." Thẹn thùng cúi đầu, từ ngày đầu tiên nhìn thấy thái tử điện hạ thì nàng đã ái mộ không thôi, lúc này nghe xong lời nói kia thì trong lòng của nàng lại càng tăng thêm vài phần tình ý.

"Nếu Minh nhi thích thì cứ để cho nàng tiến cung thường xuyên cũng được." Nhìn Phùng Thu Dong, Kỳ Hủ Thiên nhếch một bên khóe môi, nữ tử ái mộ Minh nhi như thế, như vậy ắt hẳn đã mơ ước được làm thái tử phi từ rất lâu, hắn đương nhiên cần phải chiếu cố nhiều hơn.

Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi gật đầu, "Phụ hoàng nói đúng, như vậy thì thỉnh Thu Dong cô nương lúc nhàn hạ cứ tiến cung đi dạo, Thiều Hoa điện cách nơi này không xa." Nếu muốn chơi thì đương nhiên càng nhiều người càng thú vị, xem ra hắn nên bắt đầu xem xét chọn người là vừa.

"Đa tạ thái tử điện hạ." Nghe ra ý tứ của hắn là cho phép nàng tiến đến Thiều Hoa điện của thái tử, thoáng chốc Phùng Thu Dong trở nên vô cùng vui sướng, nhịn xuống cảm giác mừng như điên trong lòng, nàng cắn môi rồi lại quỳ xuống thi lễ.

Nhìn Phùng Thu Dong vui rạo rực rời đi, Kỳ Hủ Thiên cùng Kỳ Minh Nguyệt đều mỉm cười. Ở phía xa, Lưu Dịch lại nhắc nhở, "Bệ hạ, thái tử điện hạ, Liên Đồng sứ giả chờ ngoài điện đã lâu."

"Cứ để bọn họ chờ." Kỳ Hủ Thiên khoát tay, lại truyền cho Kỳ Minh Nguyệt một ánh mắt, ra hiệu đi về phía ngự thư phòng. Hắn đương nhiên hiểu được động thái của Liên Đồng mấy năm gần đây, Lạc Phi Yên vốn không phải một nữ nhân an phận thủ thường, cũng không ngu ngốc, biết được chuyện hắn và Minh nhi thì tuyệt đối sẽ không nhiều lời, chắc chắn cũng đã vứt bỏ suy tính vớ vẩn trước kia, chẳng qua cứ phải đề phòng tâm tư của nàng ta, hiện tại lại đưa sứ giả đến, không biết muốn giở trò gì.

Kỳ Minh Nguyệt vẫn nhớ rõ tình cảnh gặp gỡ sứ giả Liên Đồng năm đó, nhớ rõ bọn họ đều là những nữ tử có dung mạo xinh đẹp, giỏi ca múa, bản tính cũng có một chút khác người, liên tưởng đến nữ vương Liên Đồng, còn có hành động của nàng ta thì hắn lại cảm thấy thật hứng thú đối với đám sứ giả mà nàng ta cử đến.

Dừng lại bước chân đang tiến về hướng ngự thư phòng, hắn xoay người nói với Lưu Dịch, "Sứ giả Liên Đồng đang ở đâu? Dẫn ta đi gặp một chút."

Mắt thấy bệ hạ đã đi xa, lại nghe điện hạ nói những lời này thì Lưu Dịch liền âm thầm lắc đầu ở trong lòng, điện hạ muốn gặp sứ giả Liên Đồng thì hắn cũng ngăn không được, chẳng qua lần này sứ giả không giống như năm trước.

Sai người đi ngự thư phòng truyền lời, sau đó Lưu Dịch mới dẫn Kỳ Minh Nguyệt bước vào Thiên điện.

122. Chương 122: Đi Sứ

Theo Lưu Dịch tiến vào Thiên điện, xuyên qua hành lang gấp khúc, đó là nơi mà quan viên chờ triệu kiến, sứ giả Liên Đồng đã chờ ở đó, bước đến trước cửa, Kỳ Minh Nguyệt lệnh cho Lưu Dịch ở lại bên ngoài, hắn đẩy cửa ra rồi bước vào.

Trong Thiên điện rất rộng rãi, hết thảy đều được sắp xếp tinh tế, bàn ghế được đặt ngay ngắn dọc hai bên, thư họa, tất cả những vật trang trí đều được trưng bày rất phù hợp, nơi này chỉ dùng để chờ đợi, cũng không hy vọng xa vời là được đón tiếp long trọng, nhưng vẫn lộ ra vài phần yên tĩnh trang nghiêm.

Kỳ Minh Nguyệt đứng trước cửa, đưa mắt nhìn lướt qua, trong lúc nhất thời lại không thấy bóng người, nhưng bên tai lại nghe thấy tiếng ca truyền đến. Tiếng ca du dương, không biết truyền đến từ nơi nào, cũng không biết hát nhạc khúc gì, ngân nga một lúc lâu, nhẹ nhàng dừng lại bên tai, cũng lượn lờ trong không khí của Thiên điện, phá nát sự yên tĩnh trang nghiêm, ngâm xướng làn điệu thản nhiên, khi thì phập phồng

khi thì trầm lặng, người ngoài nhịn không được sẽ lắng nghe, sau đó lại phát hiện bên trong tiếng ngâm nga sâu kín còn có tiếng gõ nhịp nhẹ nhàng.

Giống như nhịp chân tạo ra tiếng vang, mỗi một tiếng gõ đều mang theo tiết tấu độc đáo, cùng với tiếng ca du dương kia lộ ra một nhịp điệu kỳ lạ, thản nhiên tăng thêm mấy phần triền miên.

Sự triền miên càng lúc càng rõ ràng, Kỳ Minh Nguyệt đi vào bên trong theo tiếng ca kỳ lạ kia thì liền thấy một người nằm dựa vào xà nhà.

Chỉ lộ ra một nửa khuôn mặt, đôi môi khẽ nhếch nhẹ nhàng ngâm nga, nam tử gối đầu vào cánh tay dựa vào xà nhà, mái tóc dài được cột chỉnh tề trên đỉnh đầu, xõa dài phía sau lưng vẫn đẹp tựa thác nước, hơi lung lay thân mình, hắn co lên một chân, liên tục nhịp bàn chân xuống đất, trên chân không mang hài miệt, có một cái lắc chân hơi rung động nhưng lại không hề phát ra bất kỳ tiếng vang nào.

Có lẽ là vì nghe thấy tiếng bước chân nên nam tử nghiêng đầu lại, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, chiếu rọi khuôn mặt tuổi trẻ tuấn tú, đôi mắt lấp lánh như ánh sao, khẽ nhếch hàng lông mày kiếm, đôi môi hơi bạc màu vẫn tiếp tục ngâm nga du dương, trong mắt cũng lộ ra vẻ lạnh lùng thản nhiên, bộ dáng thật sự tuấn tú ôn nhã, nhưng không biết vì sao lại khiến người ta cảm thấy có vài phần yêu dị, ngẩng đầu lên, hắn nhìn chăm chú vào hoa văn thêu kim tuyến trên vạt y bào màu nguyệt sắc, tiếng ca dần dần tạm nghỉ.

"Thấm Vũ bái kiến thái tử điện hạ." Hắn đứng lên, y bào rời rạc, vốn là thất lễ nhưng trên người lại có vẻ tự nhiên, hắn hành lễ với Kỳ Minh Nguyệt, động tác nhẹ nhàng khiêu vũ, khiến người ta nhịn không được mà muốn nhìn vài lần.

Sứ giả Liên Đồng lần này không phải là nữ tử, mà lại là một nam tử không hề thua kém so với vẻ mị hoặc của Diễm Thanh, chẳng qua so với Diễm Thanh thì càng có nhiều ngạo nghễ của một nam tử hơn, Kỳ Minh Nguyệt nghĩ như vậy, nghe xong lời nói của hắn, biết hắn đã nhìn ra thân phận của mình dựa vào y phục đang mặc trên người, Kỳ Minh Nguyệt vẫn không lộ ra thần sắc bất ngờ, "Sứ giả Liên Đồng quả thật chưa từng làm cho Minh Nguyệt thất vọng. Hát rất hay, người lại không tệ."

Trong miệng nói thẳng ra những lời tán thưởng thẳng thắn nhưng vẻ mặt lại lạnh nhạt, không biết vì sao nam tử mặc y bào nguyệt sắc ở trước người vốn có thần sắc lãnh đạm lại có thể vô cùng chói mắt như thế, thân hình đứng thẳng ung dung tao nhã, đôi mắt thâm thúy như mặt hồ, khóe miệng mỉm cười khẽ nhếch, nhìn như ôn hòa dễ gần, nhưng bên ngoài vẻ ôn nhu kia lại rõ ràng hiển lộ một sự uy nghi xa cách, nhìn vị thái tử Thương Hách này, Thấm Vũ thật sự có một chút ngoài ý muốn, thường xuyên nghe nói vị thái tử này bất phàm, vốn tưởng rằng chỉ là lời đồn mà thôi, hôm nay nhìn thấy thì mới biết lời đồn cũng không quá mức.

"Đa tạ thái tử điện hạ." Thu hồi sự âm thầm tán thưởng, Thấm Vũ đáp lại, đi chân trần đến một bên rồi mang hài miệt vào, nhướng mi với Kỳ Minh Nguyệt, giống như giải thích, "Ở Liên Đồng không chỗ nào không thể ca múa, Thấm Vũ đã quen vô lễ, thỉnh thái tử điện hạ chớ trách."

Có lẽ người người ở Liên Đồng đều xinh đẹp, tựa như Thấm Vũ ở trước mặt, bên dưới bộ dáng lãnh đạm ôn nhã lại lơ đãng lộ ra vẻ mị hoặc, không biết có phải vốn là như thế hay là cố ý làm ra như vậy....Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu, "Dù chưa nhìn thấy kỹ thuật nhảy múa của Thấm Vũ nhưng Minh Nguyệt cũng có thể đoán được ắt hẳn là bất phàm, người từ Liên Đồng đều có tư sắc hơn người, năm rồi đều là nữ tử mà năm nay lại gặp Thấm Vũ, hiện tại Minh Nguyệt mới biết nam tử ở Liên Đồng cũng không kém cỏi."

Dung mạo như vậy đâu chỉ là không kém cỏi, bên trong vẻ lãnh đạm lại lộ ra mị sắc, nhưng vẫn không khiến người ta chán ghét, ngược lại rất quyến rũ, e rằng trên đời không có nhiều lắm.

Đứng trước người Thấm Vũ, Kỳ Minh Nguyệt thẳng thắn quan sát đối phương, Thấm Vũ cũng không bận tâm, không hề rụt rè lo sợ mà cứ thản nhiên chỉnh trang lại y bào, sau khi chỉnh xong thì mới lấy ra một vật giống như chiếu thư, "Thấm Vũ đến đây vì chuyện này."

Vừa rồi khi nói đa tạ thì thần sắc của Thấm Vũ vẫn lãnh đạm, giờ khắc này khi dâng chiếu thư cũng không hề lộ ra sự cung kính, hành động tùy tiện, xem ra rất ngạo mạn, cũng có một chút lãnh đạm, lại khiến cho vẻ mặt kia lơ đãng toát lên mị hoặc liêu nhân.

Kỳ Minh Nguyệt hơi nheo mắt đối với Thấm Vũ của Liên Đồng, bắt đầu suy đoán ý đồ của người này, khi

Lạc Phi Yên biết rõ mối quan hệ của hắn và phụ hoàng thì thường xuyên có động thái kỳ lạ, lần này cho Thấm Vũ đến đây, nếu không có chủ ý gì thì tuyệt đối là không có khả năng.

Tiếp nhận vật từ trong tay của Thấm Vũ, xem ra quả thật là chiếu thư, mở ra cuộn chiếu thư, chỉ thấy trên trang giấy trắng tinh là vài nét chữ xinh đẹp, nhìn cũng biết là do nữ tử hạ bút, mặc dù nét chữ xinh đẹp, nhưng đầu bút biến chuyển lại rất mạnh mẽ, cũng có vài phần ngông cuồng, nhìn chữ như nhìn người, chữ này….đích xác là của Liên Đồng nữ vương Lạc Phi yên. Đối với tính tình và cách cư xử của nàng thì Kỳ Minh Nguyệt cũng sớm lĩnh giáo vài phần, nhưng nhìn thấy những hàng chữ kia thì cho dù hắn đã sớm có chuẩn bị cũng nhịn không được mà muốn nhướng mày.

"Cầu thân?"

"Là cầu thân." Thấm Vũ gật đầu, "Nữ hoàng bệ hạ phân phó việc này, Thấm Vũ liền đến Thương Hách cùng Thương Hách cầu thân, đây là tâm nguyện mấy năm gần đây của nữ hoàng bệ hạ."

"Cầu thân với ai?" Giọng điệu trầm thấp nghe không ra hỉ nộ từ rất xa truyền đến, âm thanh không nhanh không chậm dừng trong Thiên điện, hỏi ra nội dung nghi vấn mà Kỳ Minh Nguyệt đang muốn mở miệng hỏi lại.

Nhìn thấy y bào huyền sắc tú kim, còn có khí thế bức nhân đang lan tỏa thì Thấm Vũ liền biết đó là người phương nào, xoay lại, đối mặt với vị quân chủ ở trước mặt, hắn rốt cục biết rõ vì sao nữ hoàng bệ hạ lại để ý đến Thương Hách đế như vậy, "Thấm Vũ của Liên Đồng bái kiến bệ hạ." Hắn cúi người xuống đối với Thương Hách đế đang tiến đến bên cạnh thái tử, "Phụng lệnh nữ hoàng bệ hạ, Thấm Vũ đến đây để cầu thân với Thương Hách, thiên hạ đều biết thái tử của Thương Hách, nữ hoàng bệ hạ cố ý dâng thánh nữ hộ quốc gả cho thái tử điện hạ làm thái tử phi, hai nước liên minh, vĩnh viễn giao hảo."

Kỳ Minh Nguyệt cầm chiếu thư đưa cho Kỳ Hủ Thiên, "Vì muốn tỏ vẻ coi trọng việc này, hiện tại sứ giả cũng không tầm thường, không bằng phụ hoàng tự mình nhìn thử." Lạc Phi Yên lại phái thánh nữ hộ quốc gả đến Thương Hách, xem ra lần này nàng ta muốn đùa lớn hơn nữa.

Cái gọi là thánh nữ hộ quốc tựa như quốc sư năm đó của Thương Hách, phụ trách hiến tế này nọ, nhưng không phải bói tinh tượng như quốc sư, mà phải là xử nữ giỏi ca múa, cũng phải là huyết thống hoàng tộc của Liên Đồng, từ nhỏ được bồi dưỡng thuần khiết, tính tình trong trắng không nhiễm bụi thì mới có thể tế vũ, thờ phụng thượng thiên cầu phúc. fynnz810

Kỳ Hủ Thiên quét mắt lên hàng chữ rồi khép hờ mắt, sau đó chậm rãi nhếch môi, "Thân là huynh trưởng của thánh nữ, nhất định cũng là huyết mạch của hoàng tộc, một mình đến Thương Hách làm sứ giả là tính thúc đẩy việc này?"

Thản nhiên hỏi, trong lời nói còn mang theo ý tứ hiếu kỳ rất rõ ràng, tựa hồ chỉ đang tùy tiện trò chuyện về một chút gia sự mà thôi, đôi mắt khép hờ, khóe miệng hơi nhếch, nghe có vẻ giống như một câu hỏi bình thường nhưng Thấm Vũ lại nhận thấy cảm giác áp bách nặng nề, lời nói tùy tiện rõ ràng lộ ra lãnh ý.

"Thành hay bất thành cũng không phải Thấm Vũ có khả năng chi phối, thế sự vốn rất khó kết luận, không bằng bệ hạ và thái tử điện hạ thương nghị lại, sau đó hẵng đáp lời cũng được." Thấm Vũ thu hồi vài phần lãnh đạm trên mặt, nhưng lời nói vẫn thờ ơ như trước, giống như không bận tâm đến việc cầu thân có thành công hay không.

"Không cần thương nghị, cầu thân chỉ là chuyện dư thừa, trẫm cũng không tính đồng ý." Kỳ Hủ Thiên đi đến một bên rồi ngồi xuống ghế, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, bỗng nhiên giương mắt quét lên người của Thấm Vũ, "Giữa ba nước, Liên Đồng cũng không yếu thế, Lạc Phi Yên lại suy nghĩ như thế, cầu thân à?" Phát ra một tiếng cười lạnh, đôi mắt như chim ưng đã nổi lên thần sắc âm trầm, Lạc Phi Yên biết rõ quan hệ giữa hắn và Minh nhi, lúc này lại nhắc đến việc cầu thân, ý tứ của nàng ta đương nhiên quá rõ ràng.

"Chẳng lẽ bệ hạ không biết hay sao, mấy ngày gần đây Liên Đồng cũng không yên ổn, An Dương liên tiếp vi phạm lệnh cấm, Liên Đồng cũng đã cùng bọn họ giao tranh mấy lần, tuy chỉ là phân tranh nho nhỏ, chỉ khoảng mấy chục người, nhưng số lần càng ngày càng nhiều, không chỉ là hiểu lầm ẩu đả đơn giản như trước nữa, vì thế mà nữ hoàng lo lắng, cho nên muốn cầu thân với Thương Hách để bảo toàn."

"Việc này Thương Hách đương nhiên biết rõ." Kỳ Minh Nguyệt nghe Thấm Vũ nói như vậy thì bỗng nhiên cảm thấy có một chút nực cười, Liên Đồng cũng không phải là một quốc gia bạc nhược, chỉ có một chút chuyện như vậy mà Liên Đồng nữ vương lại sợ đến mức muốn dùng cầu thân để tự bảo vệ chính mình, không thể không nói là lý do này có một chút gượng gạo.

"Nếu đã biết thì cũng nên hiểu rõ ý của nữ hoàng bệ hạ, Thấm Vũ cũng không cần nhiều lời." Tựa hồ có một chút mất kiên nhẫn đối với bầu không khí nặng nề này, hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng nhịp chân, nghe thấy tiếng vang nho nhỏ dưới chân, Thấm Vũ nhếch môi, dường như lúc này mới nhớ đến cái gì đó, ngoảnh đầu nhìn thân ảnh nguyệt sắc, bên môi lần đầu lộ ra độ cong rõ ràng, "Đúng rồi, nữ hoàng bệ hạ từng nói nếu thái tử điện hạ không thích nữ tử thì cũng có thể để cho Thấm Vũ ở lại Thương Hách, chỉ cần thái thử thích thì Thấm Vũ làm nam phi cũng được." ?

Trên khuôn mặt thản nhiên bất chợt triển lộ nụ cười, vẫn lãnh đạm nhưng khi tươi cười lại lộ ra vài phần mị hoặc, tựa hồ đang nói chuyện của người khác, cũng giống như không ngượng ngùng khi nói về việc sẽ làm nam phi, hắn tiếp tục nói với Kỳ Minh Nguyệt, "Thấm Vũ cũng là huyết mạch hoàng tộc của Liên Đồng, xem như tương xứng với thái tử điện hạ, cũng không bôi nhọ thân phận của thái tử."

Kỳ Hủ Thiên dựa vào ghế, nghe thấy những lời này của Thấm Vũ thì cũng không lộ ra dị sắc, nhưng ý cười bên môi lại càng lúc càng rõ ràng, khẽ khép mắt lại, che đậy âm u đang di chuyển bên dưới đáy mắt, "Nam nữ đều được chuẩn bị đầy đủ, Lạc Phi Yên quả thật lo lắng chu đáo, trẫm thật sự muốn cảm tạ nàng." Mới tung ra chuyện tuyển phi thì Lạc Phi Yên liền phái Thấm Vũ đến đây....bàn tay đặt trên thành ghế dần dần buộc chặt, Kỳ Hủ Thiên nhìn về phía Kỳ Minh Nguyệt.

Kỳ Minh Nguyệt cũng liếc nhìn Kỳ Hủ Thiên, lộ ra nụ cười lãnh đạm có thâm ý, hắn đi đến trước mặt Thấm Vũ, "Xem ra Minh Nguyệt cần phải đa tạ ý tốt của nữ hoàng đã thay ta lo lắng chu toàn như vậy. Lần này Thấm Vũ đến thật đúng lúc, trong cung đang rất náo nhiệt, cũng là vì tuyển phi cho Minh Nguyệt."

"Nói như thế thì thật sự trùng hợp, không biết thái tử điện hạ có vừa ý người nào hay chưa? Đúng rồi, nên để cho điện hạ nhìn bức họa của thánh nữ một lần mới được, hoặc là thái tử điện hạ cảm thấy Thấm Vũ như thế nào?"

Hỏi những lời này, trên mặt của Thấm Vũ vẫn không có cảm giác rụt rè, tựa hồ là chuyện đương nhiên, cũng có vài phần hiếu kỳ, Kỳ Minh Nguyệt đối với người kỳ lạ như vậy thì cũng không có gì ác ý, nhưng vì đối phương đến từ Liên Đồng cho nên hắn không thể không phòng bị, ý cười bên môi vẫn chưa lui ra, hắn lại quan sát Thấm Vũ một lúc rồi mới gật đầu, "Việc này sẽ thương nghị sau, không bằng Thấm Vũ cứ lưu lại, qua mấy ngày nữa, sau khi ta cùng phụ hoàng quyết định ổn thỏa sẽ báo cho ngươi biết kết quả."

"Hảo, như vậy Thấm Vũ sẽ chờ câu trả lời thuyết phục của thái tử điện hạ."

Kỳ Hủ Thiên ngồi bên cạnh, hắn cũng không phản đối lời nói của Kỳ Minh Nguyệt, lúc này mới khẽ gọi một tiếng, "Lưu Dịch, dẫn sứ giả Liên Đồng đến Thiều Hoa điện để nghỉ ngơi, không được chậm trễ." Trong lúc đó hắn lại vịn vào thành ghế rồi đứng lên, nhìn Thấm Vũ lui ra, hắn vươn tay về phía Kỳ Minh Nguyệt, "Minh nhi còn chưa chịu đến đây."

Kỳ Minh Nguyệt đi đến trước mặt Kỳ Hủ Thiên, nhìn vẻ mặt của Kỳ Hủ Thiên, đứng giữa hai chân của hắn, cúi đầu nhìn chăm chú vào mắt của Kỳ Hủ Thiên, giọng điệu kéo dài, "Lần này là phụ hoàng tự dây vào, hảo cho Liên Đồng nữ vương, xem ra cũng là người cố chấp, bất quá trò chơi lần này thú vị hơn lúc trước, chẳng lẽ phụ hoàng vẫn không hài lòng?"

"Làm sao lại hài lòng cho được, cả đám bọn họ đều có ý định với Minh nhi." Giơ cánh tay ôm lấy thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên làm cho thân mình của hắn càng gần sát vào mình thêm một chút, ngẩng đầu lộ ra một nụ cười gian tà, "Mấy ngày gần đây Minh nhi tuyệt đối phải cẩn thận, đừng đi nhầm chỗ, nếu là đi Thiều Hoa điện thì e là muốn về cũng không được." Đầu tiên là nữ nhi của đại thần, tiếp đến là sứ giả của Liên Đồng, cũng may Thiều Hoa điện quả thật đủ lớn, cho dù có thêm mấy người này cũng không sao, những người có ý định với Minh nhi, có khả năng tiến vào Thiều Hoa điện đều có thủ đoạn của riêng mình, sau này vẫn chưa biết sẽ phấn khích như thế nào.

"Nếu thật sự là Minh Nguyệt đi nhầm thì xem như bọn họ xui xẻo." Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu đối với lời nói của Kỳ Hủ Thiên, nói thật nếu trong Thiều Hoa điện có người muốn dùng sắc đẹp để dụ dỗ, với tính tình

của phụ hoàng thì e rằng trong cung sẽ có máu chảy thành sông.

Ôm lấy cổ của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt quấn lấy lọn tóc của đối phương, nghĩ đến lời nói lúc trước của Kỳ Hủ Thiên, tuy là vui đùa nhưng cũng là nhắc nhở hắn, "Minh Nguyệt bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày gần đây thật sự muốn đi dạo Thiều Hoa điện, có đông khách như vậy, ta là chủ nhân há có thể không đến?"

"Nhân vật chính không ở thì quả thật không thể mở màn, Minh nhi muốn đi thì cứ đi đi, nhưng mà nhớ rõ đừng để cho đám hoa cỏ kia chạm vào người là được." Mặc dù hai người đã sống chung nhiều năm nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận có người tiếp cận Minh nhi.

Kỳ Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, cúi đầu khẽ hôn vài cái bên cổ của Kỳ Hủ Thiên, đầu lưỡi lướt qua bên tai rồi mới thấp giọng thì thầm, "Minh Nguyệt làm sao lại đặt đám hoa cỏ kia ở trong mắt, ta chỉ….chạm vào một mình phụ hoàng mà thôi." Vừa dứt lời cũng là lúc là hai bờ môi mỏng chạm vào nhau.

123. Chương 123: Tâm Cơ

Phía trên bàn đặt vài quyển thư sách, bên cạnh có một chiếc cầm ngọc được gác hơi nghiêng, tú phẩm trên nhuyễn tháp lộ ra hình dạng của vài nhánh hoa lạc đồng, hương thơm ngọt ngào ấm áp, tăng thêm vài phần kiều diễm trong phòng, nữ tử đứng trước bàn trang điểm, nhìn bộ y phục trên nhuyễn tháp một hồi lâu, hàng lông mày cau chặt rốt cục được thả lỏng.

"Đông Lục, thay ta đem bộ y phục kia đến đây, bộ màu trắng ấy." Phân phó cho thị nữ bên cạnh, Phùng Thu Dong tiếp nhận bộ y phục, vừa mỉm cười vừa đi vào bên trong, thay cho bộ sam y trên người, mặc vào rồi cân nhắc một lúc lâu mới quyết định chắc chắn.

Y sam trắng như tuyết dán sát vào đường cong lung linh, trong suốt ôm chặt vào thắt lưng, đuôi váy kéo dài ra sau, bên hông là những dây lụa như nước buông rơi xuống đôi hài thêu hoa, dáng người thướt tha phong tình, dịu dàng như nước. Vừa lòng gật đầu, nàng nhìn người trong gương, lại ngẩng đầu ngắm nghía búi tóc gọn gàng, lúc này mới lộ ra một nụ cười tươi tắn.

"Ta mặc bộ này có đẹp mắt hay không?" Đã sớm xác định vài lần nhưng nàng vẫn hỏi lại thị nữ một lần nữa.

"Tiểu thư quốc sắc thiên hương, cho dù mặc vào bộ y phục nào thì cũng không khó coi." Hầu hạ nhiều năm, Đông Lục đã sớm biết tính tình của tiểu thư, lúc nào vui mừng thì cái gì cũng tốt, chính là nhất thiết đừng chọc giận tiểu thư, tính tình của đại tiểu thư có thể làm cho đám hạ nhân như các nàng chịu không nổi.

Phùng Thu Dong giơ lên y mệ rồi cắn môi, "Hiếm khi mặc màu trắng, cảm thấy không quen." Vẫn là màu hồng phấn diễm lệ nhất, hợp với làn da của nàng, cũng vui mắt, nhưng nhìn thái tử điện hạ hình như thích xiêm y màu nhạt, nói vậy cũng yêu thích nữ tử ôn nhu dịu dàng, nếu thái tử đã thiên vị một điều gì đó thì nàng cũng không thể mặc kệ chính mình thích mặc gì thì mặc, khoác lên mình một bộ oánh bạch như tuyết, giấu diếm tư thái thường ngày, đang ở trong cung, nàng không thể sơ suất dù chỉ một chút.

Lần trước vô tình đắc tội với Ngưng Lộ công chúa, may mà bệ hạ và thái tử điện hạ vẫn chưa trách móc, còn cho phép nàng ra vào Thiều Hoa điện, mà hiện tại nàng đang ở trong Thiều Hoa điện, mặc dù không biết thái tử ở nơi nào, cũng không biết khi nào có thể gặp được thái tử nhưng nàng có thêm vài phần tự tin đối với việc tuyển phi hơn vài vị nữ nhân ở trong biệt viện.

Người đầu tiên bước vào Thiều Hoa điện chính là nàng. Mặc dù sau đó thái tử cũng cho phép không ít nữ tử tiến cung nhưng Phùng Thu Dong nàng lại là người duy nhất được thái tử khen ngợi, phụ thân của nàng cũng đứng hàng quan nhất phẩm trong triều, tay nắm quyền cao chức trọng, muốn chọn thái tử phi thì nàng hoàn toàn thích hợp hơn nhiều so với đám nữ tử bên ngoài, cho dù như thế nào thì nàng cũng không cam lòng mà buông tha cho cơ hội lần này, nếu trở thành thái tử phi, đợi đến lúc thái tử đăng cơ thì nàng sẽ là người đứng đầu hậu cung.

Hoàng hậu….là con quan, nhưng lại là nữ tử, có người nào mà không hy vọng đi lên ngôi vị này, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại có thể trở thành chỗ dựa cho gia tộc, huống chi thái tử lại là nam tử tuấn mỹ bất phàm như vậy, e rằng không có nữ tử nào sẽ bỏ qua cơ hội ở trước mắt, đừng nói là nữ tử, cho dù là nam tử thì hiện tại ở trong Thiều Hoa điện cũng không phải là không có.

Nghĩ đến động thái của Liên Đồng ngày ấy thì nàng liền cảm thấy lo lắng một chút, nữ tử Liên Đồng luôn quyến rũ và xinh đẹp, rồi sau đó nghe nói là nam tử thì nàng mới yên tâm, cũng không ngờ thái tử điện hạ lại cho hắn vào ở Thiều Hoa điện, nghe nói sứ giả Liên Đồng đến đây cũng là vì cầu thân với thái tử.

Kéo lấy một chiếc khăn thêu, Phùng Thu Dong cúi mắt, xoắn lấy chiếc khăn trong tay, tâm tư càng tăng thêm vài phần lo lắng, nghĩ đến chuyện mà nàng phân phó mấy ngày trước đây, nàng liền ngẩng đầu hỏi Đông Lục, "Trước đó vài ngày, chuyện ta công đạo cho ngươi thế nào rồi?"

Đông Lục gật đầu, "Tiểu thư yên tâm, châu báu mà tiểu thư giao cho nô tỳ thì nô tỳ đều đã đưa đến các viện, đám nữ tử kia tuy rằng xuất thân từ con quan, nhưng có một vài người là họ hàng xa của các nương nương trong cung, bằng không thì là con của hạ quan, không thể tôn quý bằng tiểu thư, bọn họ nhận được vật phẩm của tiểu thư thì đều rất thích, chỉ là những nha đầu chưa được mở rộng tầm mắt mà thôi." Mặc dù có vài tiểu thư có tướng mạo không tệ, nhưng cũng không thể nói ra cho tiểu thư biết, tiểu như nhà nàng tuyệt đối không chấp nhận có người hơn mình.

"Mấy ngày nay cho bọn họ thêm một chút điểm tâm đi, chọn loại hiếm có mà đưa, Thiều Hoa điện là chỗ của thái tử điện hạ, cũng sẽ không để bụng đối với mấy món điểm tâm này đâu, bổn tiểu thư đưa tặng thì nhất định là các nàng sẽ thích." Vừa nói vừa cười, nàng lại hạ thấp giọng, sau đó vẫy tay với Đông Lục, "Trước khi tiến cung ta phân phó cho ngươi đi phối dược, nó đâu rồi?"

Chần chờ, Đông Lục không tự chủ được mà ngó ra ngoài cửa sổ không người, sau đó mới lấy ra vài cái gói giấy ở trong lòng, "Nô tỳ đã đi phối dược, chẳng qua…" Tiểu thư thật sự muốn làm như vậy hay sao? Nơi này là hoàng cung, nếu có người phát hiện…

"Nha đầu vô dụng, còn không lấy ra cho ta xem." Nhướng mày, Phùng Thu Dong kéo Đông Lục qua rồi nhéo cánh tay của Đông Lục một chút, "Xem sắc mặt của ngươi kìa, có người muốn ăn thịt ngươi hay sao? Bị dọa thành bộ dáng như vậy, thật sự là làm cho ta mất mặt, chỉ là mấy gói thuốc bột mà thôi, sợ cái gì cơ chứ?"

"Tiểu thư, nô tỳ lo lắng nếu để người ta biết được…..nơi này là hoàng cung, là Thiều Hoa điện của thái tử." Vẻ mặt của Đông Lục rất lo lắng, nàng cầm mấy gói thuốc bột trong tay, trong lòng cũng biết rõ tiểu thư nhà nàng sẽ không chịu nghe lời nàng.

"Chính là Thiều Hoa điện cho nên mới cần thứ này, hiện tại là thời điểm mấu chốt, Phùng Thu Dong này nếu đã tiến cung thì sẽ không tính đi ra, ta nhất định phải chiếm được chức vị thái tử phi." Nghĩ đến nụ cười của thái tử cùng với dáng người tao nhã kia thì sự kiên quyết của nàng càng tăng thêm vài lần, trong mắt hiện lên một chút ý cười kỳ lạ, móng tay được sơn phết chỉ vào những gói thuốc bột mà Đông Lục đang ôm trên tay, "Lấy ra một chút rồi bỏ vào điểm tâm, phải ít một chút, đừng để cho người khác nhận ra, chỉ cần một lượng nhỏ cũng sẽ không sao, chỉ là mê man hoặc thỉnh thoảng sẽ bị thổ tả đau bụng đi ngoài mà thôi."

Vài loại dược cũng không phải vật trí mạng, tuy rằng nàng rất can đảm nhưng nàng cũng biết nơi này không phải chỗ tầm thường, trong hoàng cung không chấp nhận cho nàng dính tay vào, nhưng nếu chỉ là bệnh trạng nho nhỏ thì sẽ không khiến người ta phát hiện, chỉ cần làm cho đám nữ tử trong biệt viện này đều nếm thử một chút khổ sở, làm cho bọn họ ít có cơ hội gặp thái tử điện hạ thì sẽ vô cùng có lợi đối với nàng, nếu làm cho thân thể mệt mỏi, dung mạo thất sắc thì lại càng tốt.

Đông Lục chỉ đành gật đầu, đem mấy gói thuốc bột đặt vào trong lòng, lưu lại một gói cầm trên tay, "Tiểu thư, còn cái này…" Ngoại trừ những loại dược không gây ra vấn đề lớn thì còn lại cái này.

Liếc mắt nhìn gói thuốc bột duy nhất được bọc lại bằng màu khác ở trên tay của Đông Lục, Phùng Thu Dong lắc đầu, "Cất nó vào trước đi, cố gắng không dùng đến." fynnz810

Cầm lấy chiếc khăn trong tay, nàng lại một lần nữa ngắm nghía dung nhan của mình trong gương trước bàn trang điểm, "Đã một thời gian không thấy thái tử." Trên thực tế là kể từ ngày bệ hạ và thái tử cho phép

nàng tiến cung, lại để cho nàng ở trong Thiều Hoa điện thì nàng rất hiếm khi nhìn thấy thái tử.

"Tiểu thư đừng vội, thái tử điện hạ nhất định là bận bịu giúp bệ hạ xử lý quốc sự, nô tỳ nghe bọn hạ nhân nói là thái tử điện hạ cũng không đến biệt viện, như vậy cũng không có nghĩa là lãnh đạm với một mình tiểu thư."

"Nếu là như thế thì tốt, ta chỉ lo lắng sứ giả Liên Đồng động tâm với thái tử mà thôi, tuy hắn là nam nhân nhưng nghe nói bộ dáng cũng rất tuấn tú, có sắc đẹp mê hoặc người ta." Phùng Thu Dong cau mày lại, nhớ đến việc trong cung không phải là không có nam phi, nỗi lo lúc trước lại quay trở về.

"Nam phi dù sao không thể sinh con nối dõi cho hoàng thất, tiểu thư không cần phải lo lắng."

"Nhưng hắn là hoàng tộc của Liên Đồng, lại là huynh trưởng của thánh nữ, nếu so về thân phận thì ngay cả ta cũng không thể sánh bằng." Nếu hắn được thái tử sủng ái thì làm sao đến phiên nàng mang thai con nối dõi, huống chi Liên Đồng lại là một đại quốc, vì giao hảo giữa hai nước cho nên nếu bệ hạ và thái tử điện hạ để lại Thấm Vũ thì cũng không có gì là lạ.

Thân là hạ nhân, đương nhiên không hiểu quốc sự, Đông Lục không biết phải an ủi như thế nào, liền đành đứng ở một bên nhìn bộ dáng trầm tư của tiểu thư nhà nàng.

Mặc dù chăm chút cho y phục và dung nhan nhưng thái tử không đến thì cũng vô dụng, Phùng Thu Dong ngồi trước bàn trang điểm, nghĩ đến sứ giả Liên Đồng Thấm Vũ, lại là người đươc phần đông đại thần tôn sùng thì nàng lại càng lo lắng vì tương lai của mình nhiều hơn.

Trong phòng yên lặng, chỉ có hương thơm ấm áp lan tỏa như trước, ngoài cửa sổ lại có một người đang đứng, dựa vào vách tường, thưởng thức đóa hoa giữa những ngón tay, đôi mắt lạnh lùng thản nhiên, có vài phần ngạo nghễ, khuôn mặt thon gầy lại có thêm vài phần mị sắc, không biết đang suy nghĩ cái gì, đôi môi mỏng hơi tái bỗng nhiên nhếch lên, vứt bỏ đóa hoa tàn úa trong tay, hắn nhẹ nhàng phi thân, bóng dáng mờ ảo lướt đi, giống như một làn sương mù biến mất trong gió.

++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++

Đợi mấy ngày, vẫn không thấy thân ảnh của chủ nhân trong Thiều Hoa điện, đã lâu không thấy thái tử điện hạ đến đây, Phùng Thu Dong bắt đầu nôn nóng, nam nữ trong điện càng ngày càng nhiều, có vài người không khỏe, nghe nói từng được thái tử đi thăm, nhưng nàng ngày ngày ngóng trông thì lại chẳng thấy thái tử ghé qua chỗ của nàng, nhớ đến đám người bị nàng kê đơn lại được lợi, nàng liền không cam lòng. ?

Một ngày nọ nàng đang chỉnh trang lại y phục và dung nhan, định nghĩ cách làm sao thám thính chỗ ở của thái tử thì liền nghe Đông Lục tiến vào nói với nàng, "Tiểu thư, bên ngoài có khách."

"Là thái tử điện hạ đến à?" Trong lòng vui vẻ, Phùng Thu Dong vội vàng ngồi xuống rồi lập tức khẽ gọi Đông Lục, "Mau nhìn xem ta có chỗ nào không ổn hay không!"

"Không phải thái tử điện hạ, là....là sứ giả của Liên Đồng." Đông Lục chỉ chỉ ra ngoài, ánh mắt hàm chứa kinh ngạc vẫn chưa lui ra, nghe nói vị sứ giả này rất đặc biệt, vừa rồi được diện kiến mới biết được đúng là có người nam tử như thế, thảo nào thái tử điện hạ giữ hắn lại trong Thiều Hoa điện mà lại không cảm thấy hứng thú đối với thánh nữ Liên Đồng.

"Hắn tới làm cái gì?" Phùng Thu Dong thò người ra ngoài thì liền nhìn thấy thân ảnh giữa những khóm hoa, vẫn chưa kịp xem rõ thì đã quay đầu phân phó với Đông Lục, "Bảo hắn ở bên ngoài chờ trong chốc lát, nói là ta mới thức dậy, trong phòng cũng không tiện đãi khách, cứ ngồi chờ ở bên ngoài một chút." Sứ giả Liên Đồng thì sao, nếu đã vào Thiều Hoa điện thì cũng giống như nàng, đều là thân phận chờ tuyển phi, nàng càng muốn thừa dịp này làm cho hắn biết rõ thân là nam tử thì hắn tuyệt đối không thể tranh với nàng.

Dùng một chút điểm tâm, lại lật vài trang sách, sau khi Phùng Thu Dong cảm thấy đã đến lúc thì nàng mới chậm rãi bước ra cửa phòng.

Trong vườn, giữa những khóm hoa cỏ, một nam tử mặc cẩm y nhiều màu, y bào nhẹ nhàng lay động theo gió, mái tóc chỉnh tề ngay ngắn được cột cao lên đỉnh đầu, ánh mắt nhìn nàng rất lãnh đạm, có vài phần cao ngạo, nhướng một bên lông mày, làm cho nàng vừa mới gặp liền cau mày lại, bên trong vẻ lạnh lùng

hiển lộ vài phần mị sắc, không có chỗ nào là không quyến rũ, rất khiêu khích lòng người, sứ giả Liên Đồng quả thật là một nam tử khiến người ta không thể khinh thường.

Trong lòng nổi lên địch ý nhưng trên mặt vẫn mỉm cười tươi tắn, Phùng Thu Dong chậm rãi tiến về phía trước, đi đến trước mặt Thấm Vũ, cách một khoảng không xa thì liền ngừng lại, "Không biết sứ giả Liên Đồng đến nơi của tiểu nữ vì việc gì?"

"Không có gì cả, chỉ là tùy tiện xem thử, muốn biết người dự tuyển thái tử phi có bộ dáng thế nào mà thôi." Thản nhiên nhìn lướt qua Phùng Thu Dong ở trước mặt, Thấm Vũ không tiếp tục liếc mắt nhìn nàng mà lại ngoảnh đầu ngắm nghía hoa cỏ bên cạnh.

Quả thật là ngạo man, dám vô lễ với nàng như thế, nàng nhịn không được mà nhướng mày, nụ cười trên mặt đã phai đi không ít, "Như vậy sứ giả cảm thấy tiểu nữ thế nào?"

"Thấm Vũ không dám nói bừa, nhưng lại biết một chuyện, chỉ cần thái tử điện hạ thích thì cái gì cũng tốt, nếu không thích thì cho dù là như thế nào cũng vô dụng mà thôi." Rốt cục quay lưng lại, Thấm Vũ hái một đóa hoa, bỗng nhiên mỉm cười với Phùng Thu Dong, "Thấm Vũ không biết đối với điện hạ mà nói thì cô nương là tốt hay không tốt."

Ý của hắn chẳng phải là đang ám chỉ nàng không được thái tử yêu thích hay sao? Ý cười bên môi rốt cục đông cứng, Phùng Thu Dong nhìn thấy nụ cười lãnh đạm kia thì chỉ cảm thấy tất cả thần sắc hiển lộ trên khuôn mặt thon gầy của đối phương đều là đùa cợt, nàng siết chặt khăn tay, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cũng không tính cam chịu, "Tốt hay không tốt cũng không liên quan đến sứ giả, thái tử điện hạ tuyển phi đương nhiên có suy tính của người, kẻ nào có thể vì người mà lưu lại con nối dõi, kẻ nào chỉ có thể làm sủng vật thì thái tử điện hạ chắc chắn phân biệt rõ ràng."

Lần này trong Thiều Hoa điện mặc dù cũng có không ít nam tử, nhưng đều là do đám hạ thần sau khi đưa đến nữ tử thì mới đưa bọn họ vào để phòng ngừa bất trắc, xem như để cho thái tử điện hạ tiêu khiển, tuy có tài nghệ nhưng cũng không xuất chúng, nghe phụ thân nói trước kia trong cung từng vì nam phi mà xảy ra chuyện, rồi sau đó ít có người đưa công tử trong nhà tiến cung, sợ chuyện xưa tái diễn, cũng sợ bị người ta lên án.

Thấm Vũ cho dù xuất sắc như thế nào thì rốt cục cũng chỉ là nam tử mà thôi, mặc dù thái tử có ý với hắn thì cũng sẽ không coi trọng, trong lòng suy nghĩ như vậy nhưng vẫn cảm thấy bất an, tuy nhiên nàng sẽ không lộ ra điều này ở trước mặt người khác, nói xong, nàng lại vội vàng bụm miệng, "Ấy da, là tiểu nữ lỡ lời, sứ giả thân là huynh trưởng của thánh nữ Liên Đồng, lại là hoàng tộc, thân phận vô cùng tôn quý, làm sao lại tranh giành tình cảm với nữ tử chúng ta như đám luyến sủng bình thường kia được, là tiểu nữ đa tâm."

Ra vẻ hối hận, cố ý phóng nhẹ giọng điệu nhưng lại rõ ràng lộ ra khinh miệt, Thấm Vũ nghe vậy thì chỉ nhướng mày, tựa hồ mang theo vài phần nghi hoặc, hắn dường như vẫn chưa nghe thấy ý tứ trong lời của nàng, khẽ nhịp chân, nhìn chiếc chuông đỏ dưới mắt cá chân khẽ rung lên, bộ dáng thờ ơ, thản nhiên mở miệng, "Nếu thái tử điện hạ thích thì Thấm Vũ cũng không chán ghét thân phận luyến sủng kia, nếu được sủng ái thì thái tử sẽ đối xử rất tốt, ở bên cạnh cũng không thành vấn đề."

Tiếng chuông trong veo cùng với lời nói thản nhiên, còn có bộ dáng không để bụng lời nói của nàng khiến cho Phùng Thu Dong vốn tính làm nhục hắn thì lại nhất thời cảm thấy buồn cười.

Thấy hắn mặt dày như vậy, ai ngờ lại vô liêm sỉ như thế, trong lòng vốn là hoài nghi thì lúc này lại càng thêm trầm trọng, cũng tăng thêm vài phần sợ hãi, nếu hắn được thái tử điện hạ chú ý trước nàng, làm cho nàng đường đường là một Phùng phủ thiên kim lại bị bại bởi một gã nam tử, sau này mặc dù nàng trở thành thái tử phi thì cũng sẽ bị hắn quản chế, kém một bậc.

"Thật là trùng hợp, Thấm Vũ và Thu Dong đều ở đây à?"

Phùng Thu Dong vì lời nói của hắn mà tức giận khó chịu trong lòng, đột nhiên vang lên một giọng nói không nhanh không chậm làm cho nàng lại trở nên vui vẻ.

Người đang đến không phải thái tử điện hạ thì còn là ai vào đây, bước chân ung dung thản nhiên, ý cười nhàn nhạt bên môi, mỗi khi giơ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ trầm tĩnh thong dong, đôi mắt xán lạn tràn đầy

thần sắc ôn nhu say lòng người, khiến cho người ta nhịn không được mà muốn đắm chìm vào đó, bị gợn nước kia gợi lên si niệm trong lòng, nhìn chăm chú vào thân ảnh màu nguyệt sắc, vẻ mặt hơi giận dữ của Phùng Thu Dọng nhất thời lui xuống thay bằng vẻ nhu tình.

"Tiểu nữ bái kiến thái tử điện hạ." Cúi người hành lễ, Phùng Thu Dong mỉm cười, nhưng nỗi vui sướng vừa mới trỗi dậy lại phai nhạt không ít, vừa rồi tuy rằng thái tử gọi Thu Dong là tục danh của nàng, đáng lý nàng phải vì thế mà vui mừng, nhưng đồng thời cũng nghe thấy tên của nam tử kia, thái tử điện hạ không gọi là sứ giả mà dường như cũng có ý thân cận với cái tên Thấm Vũ này, làm cho lòng nàng trở nên ứ đọng.

"Thái tử điện hạ." Nhìn thấy ôn nhu trong mắt của người nọ, Thấm Vũ nhếch môi, hắn biết sự ôn nhu như nước kia sẽ dìm chết người, cho dù nữ hoàng bệ hạ không nói rõ vì sao nhất định phải cầu thân với Thương Hách nhưng hắn đoán được nguyên nhân trong đó nhất định có liên quan đến vị thái tử nhìn có vẻ dễ gần này.

Đối với hai người trước mặt, Kỳ Minh Nguyệt lướt mắt qua, thoáng nhìn thấy thần sắc của hai người, trong mắt lại tăng thêm một chút thâm ý khó có thể nhìn thấy, "Đứng lên đi."

"Hôm nay vốn định đến thăm Thu Dong một chút, không ngờ là Thấm Vũ lại ở đây, Minh Nguyệt bỗng nhiên nhớ lại lần trước được nghe thấy ca khúc mà ngươi ngâm nga rất đặc biệt, không biết tên là gì?" Đối với Thấm Vũ, thần sắc ôn nhu trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt lại càng thêm nồng nàn, Phù Thu Dong nhìn thấy thì cảm giác phẫn hận trong lòng lại bốc lên ngùn ngụt.

124. Chương 124: Dã Tâm

"Vô danh, khúc sinh từ tâm, tùy ý xuất khẩu thành lời, đặt tên cũng rườm rà, hát một lần liền quên, Thấm Vũ cũng không đặt tên cho nó." Trong miệng trả lời, vẫn là giọng điệu ngạo nghễ, cũng không biết là cố ý hay vô tình, Thấm Vũ nói như vậy, sắc mặt vốn lãnh đạm lại trở nên nhu hòa khi nói chuyện với Kỳ Minh Nguyệt.

Hai người một hỏi một đáp, thân thể đứng đối xứng với nhau đều là tuấn nhã ung dung, đứng bên cạnh nhìn xem thật sự là như trong tranh, Phùng Thu Dong nhìn hai người, khăn thêu trong tay bị nàng càng lúc càng siết chặt, thái tử điện hạ hiển nhiên là có ý với Thấm Vũ, trong khi vẫn chưa liếc mắt nhìn nàng một chút nào.

Kỳ Minh Nguyệt xem như vẫn chưa phát hiện sắc mặt của Phùng Thu Dong đã có một chút không đúng, chỉ mỉm cười với Thấm Vũ, "Vô danh cũng tốt, một khúc hát xuất trần như vậy thì quả thật không thể đặt tên, Minh Nguyệt chỉ nghe một lần mà đã khó quên, không biết đến khi nào mới có thể may mắn được nghe lại."

"Nếu thái tử điện hạ thích thì Thấm Vũ có thể trình diễn cho ngài bất cứ lúc nào." Dưới chân khẽ đạp vài bước, chiếc chuông đỏ nhẹ nhàng vang lên, Thấm Vũ bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, "Mỗi người ở Liên Đồng đều giỏi ca múa, ngoại trừ hát, không biết thái tử điện hạ có thích Thấm Vũ múa hay không?"

Nói đến việc ca múa thì tựa hồ làm cho Thấm Vũ có một chút vui mừng, khuôn mặt vốn có vài phần cao ngạo nhất thời lại xinh đẹp như tuyết, giữa sự lạnh lùng là vài phần lơ đãng ngả ngớn hiện lên nơi khóe mắt đuôi ngài, chỉ là một chút nhưng dừng trong mắt của Phùng Thu Dong lại khiến cho nàng vốn đang giận dữ thì nay càng thêm hoảng sợ, nếu thái tử điện hạ có hảo cảm với hắn, mà hắn lại muốn khiêu khích nàng thì đến lúc muốn hạ hắn cũng không biết nàng đang bị rơi vào tình thế nào? Chẳng lẽ nàng không thể thắng nổi một nam sủng hay sao?!

"Thái tử điện hạ, tiểu nữ cũng nghiên cứu về âm luật, không bằng thừa dịp này để Thu Dong tấu một khúc cho điện hạ có được hay không?" Áp chế đăm chiêu trong lòng, Phùng Thu Dong tiến lên vài bước rồi đứng trước người Kỳ Minh Nguyệt, nhìn chăm chú vào bên trong đôi mắt tràn đầy ôn nhu và nhàn nhạt ý cười của hắn.

"Như thế thì rất tốt." Kỳ Minh Nguyệt gật đầu một cái, còn chưa kịp chờ Phùng Thu Dong cao hứng thì lại thở dài một tiếng, "Hôm nay vốn định đến thăm Thu Dong, nếu có thể nghe thấy Thu Dong tấu cầm, lại được chiêm ngưỡng Thấm Vũ múa thì đương nhiên là rất tốt, đáng tiếc hiện tại không còn sớm, phụ hoàng vẫn ở trong ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, quốc sự bận rộn, Minh Nguyệt cũng phải vì người mà phân ưu mới đúng, không tiện ở lâu, tấu khúc của Thu Dong chỉ có thể chờ đến lần sau vậy."

Quốc sự làm trọng, đương nhiên cũng không thể ép thái tử ở lại, Phùng Thu Dong chỉ đành hành lễ cung tiễn, đứng dậy nhìn theo hắn đi xa, bỗng nhiên thấy hắn đi được vài bước thì lại quay đầu, giơ lên y mệ với Thấm Vũ, "Dọc đường sẽ trải qua nơi ở của Thấm Vũ, không bằng đi cùng ta, tháp tùng ta một chút, không biết ngươi ở đây có quen hay chưa, lúc trước không quan tâm nhiều, là Minh Nguyệt sơ sẩy, nên để cho ta bồi thường mới được."

"Đa tạ thái tử điện hạ, đây là vinh hạnh của Thấm Vũ." Theo vài tiếng chuông trong trẻo dễ nghe, thân ảnh nhẹ như lông vũ nhịp chân mà đi về phía xa xa, đi được vài bước thì dường như nhớ đến cái gì đó, Thấm Vũ quay đầu lại rồi gật đầu với Phùng Thu Dong, xem như là cáo biệt, trên sắc mặt lãnh đạm lại hiện lên ánh mắt mang theo vài phần đùa cợt, nhẹ nhàng liếc thần sắc không cam lòng của Phùng Thu Dong, hắn lại nhếch môi cười một chút, sau đó mới quay người lại, đi theo thân ảnh nguyệt sắc kia.

Nhìn thấy thái tử điện hạ lại cùng Thấm Vũ đi cùng với nhau, còn có ánh mắt khinh miệt của cái tên Thấm Vũ kia khi quay đầu lại, Phùng Thu Dong rốt cục nhịn không được mà xé nát khăn tay, nhớ đến việc thái tử vốn đến đây để thăm hỏi nàng mà lại bị cái tên Thấm Vũ phổng tay trên, tư vị trong lòng lại càng khó có thể nói rõ.

Cắn răng, đem tức giận dưới đáy lòng phát tiết vào chiếc khăn, đợi nỗi lòng hơi bình ổn thì nàng mới dừng tay, ném chiếc khăn đã bị xé nát xuống đất rồi đi thẳng về phòng gọi Đông Lục, "Còn một gói thuốc đâu, lấy ra đây, đã đến lúc phải sử dụng nó."

Ngồi phía trước bàn trang điểm, phản chiếu khuôn mặt như phù dung, mang theo kiên quyết và dã tâm, Đông Lục đứng bên cạnh chỉ có thể thở dài, rốt cục lấy ra một gói thuốc bộ khác đặt lên bàn.

++++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++

Dọc đường đi, tiếng chuông trong trẻo vẫn luôn đồng hành, cũng không rõ ràng, dừng ở bên tai cũng giống như dừng ở trong lòng khiến người ta có một chút ngứa ngáy, mơ hồ đang khiêu khích khơi gợi, Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến lần trước ở Thiên điện, rõ ràng vẫn nhớ chúng nó chưa từng lộ ra tiếng động, không biết vì sao hiện tại lại phát ra tiếng vang trong trẻo.

Thấy ánh mắt của Kỳ Minh Nguyệt đảo xuống chân của mình thì Thấm Vũ dường như nhận thấy sự nghi hoặc của đối phương nhưng cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng đi về phía trước, đối với những ánh mắt hiếu kỳ hoặc là kinh ngạc của cung nhân thì hắn cũng xem như chưa từng thấy gì, không thấy vui mừng, cũng không ngượng ngùng, vẫn đứng bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt, sóng vai mà đi.

Nhìn lướt qua Thấm Vũ luôn mang theo khuôn mặt lãnh đạm cao ngạo, Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến vừa rồi liền không khỏi nhướng mày, nhếch lên khóe miệng, "So với việc làm cho thánh nữ được gả đến Thương Hách thì xem ra Thấm Vũ càng muốn lấy thân mình để thay thế, quả thật là hảo huynh trưởng." Vốn đã từng nói những lời này, nhưng từ đó đến nay cũng không thấy Thấm Vũ đưa ra bức họa của thánh nữ Liên Đồng, có lẽ cũng không tính nhắc lại.

Nghe thấy hắn nói như vậy thì Thấm Vũ chợt dừng chân một chút, chỉ là khoảnh khắc, sau đó tiếp tục thản nhiên bước đi, "Nữ hoàng bệ hạ muốn Thấm Vũ đến đây, vì vậy Thấm Vũ liền đến, nếu điện hạ thích thì cứ giữ lại Thấm Vũ, Thương Hách....cũng không thích hợp cho thánh nữ." Từ nhỏ bị ngăn cách, thuần khiết như hài đồng, muội muội của hắn chỉ biết khiêu vũ hiến tế, cuộc đời ngoại trừ múa hát thì không còn gì khác, đối với nàng không biết là may mắn hay là bất hạnh.

"Như vậy lời nói lúc trước, không ngại làm luyến sủng cũng là Thấm Vũ thật lòng nói ra hay sao?"

Xem ra vị điện hạ này đã nghe thấy lời nói của hắn với Phùng Thu Dong, nhìn chăm chú vào đôi mắt nhìn như ôn hòa nhưng lại tiềm tàng một loại sắc bén lợi hại, Thấm Vũ dừng chân, vẫn không trả lời mà chỉ hỏi

ngược lại, "Nếu là lời của Thấm Vũ thì thái tử điện hạ có tin hay không?"

"Minh Nguyệt tin hay không thì dường như cũng chẳng có gì khác biệt, Thấm Vũ tự mình biết là được." Mang theo vài phần thâm ý, trong đôi mắt hàm chứa ý cười hiện lên vẻ lạnh lùng sắc bén, đây là động thái của Thấm Vũ, tất nhiên không thể không có lý do, hiện tại xem ra suy nghĩ của mình cũng không sai, để cho Thấm Vũ đến Thiều Hoa điện cũng không phải là không tốt.

"Thỉnh thái tử điện hạ yên tâm, Thấm Vũ đương nhiên hiểu rõ lòng mình." Đã đến chỗ ở, Thấm Vũ dừng chân, "Đa tạ thái tử điện hạ đã đưa tiễn, về việc cầu thân thì Thấm Vũ chắc chắn chờ câu trả lời thuyết phục của thái tử điện hạ."

Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên gật đầu, "Thấm Vũ nghỉ ngơi đi, Thương Hách sẽ cân nhắc chuyện cầu thân."

Nhìn chăm chú thân ảnh dần dần đi xa, Thấm Vũ xoay người bước lên bậc thang trước cửa phòng, những gì nên làm đều đã làm, còn lại chính là chờ đợi kết quả mà thôi, cho dù như thế nào thì hắn cũng chỉ phụng mệnh mà đến, kết quả ra sao thì tựa hồ cũng không cần phải bận tâm, phất y mệ, tiếng ca ngâm nga lại một lần nữa được cất lên.

Thấm Vũ vào phòng, không nhìn ra phía sau, thân ảnh nguyệt sắc đáng lý đã đi xa lại dùng thần sắc nghiên cứu mà nhìn hắn khép lại cánh cửa.

Thu hồi ánh mắt, Kỳ Minh Nguyệt cười khẽ một tiếng rồi tiến đến ngự thư phòng, nghĩ đến việc nên chia sẻ một chút với phụ hoàng, Thiều Hoa điện càng ngày càng thú vị.

Từ khi Kỳ Minh Nguyệt rời đi thì trong Thiều Hoa điện liền truyền ra đủ loại tin đồn, cuộc chiến chức vị thái tử phi đang lúc náo nhiệt lại có thêm một sứ giả Liên Đồng, lại là người xuất chúng như vậy, có thể làm cho thái tử đưa tiễn, đặt hắn và các tiểu thư con nhà quan lại cùng một chỗ, xem ra muốn thái tử điện hạ quyết định thật sự là một chuyện không dễ.

Thiều Hoa điện đang náo nhiệt, nhưng trong ngự thư phòng thì lại nặng nề, vài vị đại thần đang đứng trước mặt Kỳ Hủ Thiên để lên án hành động hảo tâm của Liên Đồng.

"Bệ hạ, Liên Đồng nữ vương phái sứ giả đến đây để cầu thân, bảo rằng muốn tìm kiếm sự bảo hộ từ chúng ta, tất cả đều là nói dối, những năm gần đây An Dương rung chuyển, trong khi Liên Đồng chẳng bị đả động gì, nay chỉ vì một chút tranh chấp nho nhỏ liền đòi cầu thân với Thương Hách, theo ý kiến của vi thần thì hiển nhiên là có ý đồ khác, nếu thái tử điện hạ thật sự muốn thú thánh nữ Liên Đồng làm phi thì sau này trưởng tử sẽ có huyết mạch của Liên Đồng, như vậy là bất lợi rất lớn đối với Thương Hách của chúng ta."

"Sao? Vậy theo như ý của ngươi thì nên làm thế nào?" Người ngồi phía trên nghe xong lời này, nhưng ngay cả mắt cũng không nâng lên, cúi đầu nhìn chăm chú vào tấu chương đang phê duyệt, hỏi một cách thản nhiên. fynnz810

Thấy thái độ của bệ hạ như thế thì có người vội vàng quỳ xuống, "Phùng đại nhân lo lắng huyết mạch của hoàng thất không thuần khiết, e sợ sau này sẽ ảnh hưởng đến an nguy xã tắc, vi thần cũng có cùng suy nghĩ như vậy, chúng thần khẩn cầu bệ hạ cân nhắc việc Liên Đồng cầu thân!"

"Khẩn cầu bệ hạ cân nhắc!" Mấy vị đại thần đều đồng loạt quỳ xuống, người sốt ruột nhất là Phùng Tích Lương, nhớ đến nữ nhi ở trong Thiều Hoa điện, cũng không biết ở cùng thái tử như thế nào, chức vị thái tử phi có rơi xuống nhà hắn hay không, đủ loại lo lắng và kỳ vọng khiến hắn nói ra câu cân nhắc kia càng thêm khẩn thiết.

Bên dưới thì kích động, bên trên lại bình thản, đem tấu chương đã phê xong đưa cho Lưu Dịch, Kỳ Hủ Thiên dựa vào ghế, khi vài vị đại thần dùng khóe mắt để lén nhìn vài lần thì mới thấy động tác lướt bút như lưu thủy rốt cục ngừng lại, "Thêm mực."

Rốt cục bệ hạ cũng mở miệng nhưng lại nhàn nhạt nói ra hai chữ này, mấy người đang quỳ gối đều bối rối, thật vất vả mới khiến cho bệ hạ đồng ý để thái tử tuyển phi, bây giờ lại nhảy ra một Liên Đồng, với sự anh minh của bệ hạ thì nhất định sẽ không đồng ý, nhưng sứ giả Liên Đồng lại đang ở Thiều Hoa điện, tuy là nam tử nhưng cũng là hoàng tộc của Liên Đồng, bảo bọn họ làm sao không nóng lòng cho được.

Bị bầu không khí nặng nề trong ngự thư phòng đè nén khó thở, vài vị đại thần tiếp tục quỳ, bệ hạ không nói thì bọn họ cũng không dám đứng dậy, đang cảm thấy càng lúc càng khó thở thì lại nghe thấy một tiếng két từ phía sau mơ hồ truyền đến, cánh cửa ngự thư phòng bị đẩy ra.

Mọi người đều biết nơi này không ai có thể tùy tiện tiến vào mà không thông báo, chỉ có một mình thái tử điện hạ là ngoại lệ, mà nay không thấy thị vệ ngoài cửa bẩm báo, cánh cửa cũng đã mở ra, người đến không phải thái tử điện hạ thì còn có thể là ai, quả nhiên sau vài tiếng bước chân liền nghe thấy giọng nói ôn hòa.

"Phụ hoàng."

Đi đến bên cạnh vài vị đại thần, Kỳ Minh Nguyệt nhìn lướt qua đám người đang quỳ dưới đất, bỗng nhiên dừng chân, "Mới gặp Thu Dong cô nương, lúc này lại thấy Phùng đại nhân, không biết Phùng đại nhân quỳ ở đây làm gì?"

Nghe thấy thái tử nói như vậy thì Phùng Tích Lương chỉ cảm thấy đầu gối đang tê dại thoáng chốc mất hết đau đớn, trong lòng mừng thầm, trên mặt lại trầm trọng thêm vài phần, giọng điệu lo lắng, "Vi thần đang khẩn cầu bệ hạ cân nhắc đến việc cầu thân giữa Thương Hách và Liên Đồng, chuyện này chẳng có gì tốt đối với Thương Hách."

"Được rồi, việc này trong lòng của trẫm đã rõ, không đến phiên ngươi nhiều lời, nếu không còn chuyện gì thì mau lui ra đi." Thấy Kỳ Minh Nguyệt tiến đến thì Kỳ Hủ Thiên liền ném tấu chương sang bên cạnh, sắc mặt vốn khó lường lại tăng thêm vài phần hòa nhã, nhìn thấy ý cười trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt, lại nhìn sang đám người chướng mắt trong ngự thư phòng liền khiến hắn mất kiên nhẫn.

"Bệ hạ, vi thần..." Phùng Tích Lương đứng dậy, còn định nói nữa thì liền bị ánh mắt thản nhiên kia đảo qua, trong lòng rùng mình, không dám tiếp tục mở miệng, đang nghĩ cách làm thế nào can gián trước khi lui ra thì lại nghe thấy thái tử cười khẽ một tiếng, "Phùng đại nhân không cần vì tương lai của Thương Hách mà lo lắng, Minh Nguyệt không có hứng thú với thánh nữ Liên Đồng."

Vài vị đại thần vừa vui sướng một chút, cảm thấy nữ nhi của mình vẫn còn hy vọng thì lại nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm tiếp tục lên tiếng, "Nhưng mà Thẩm Vũ đến từ Liên Đồng lại có một chút đặc biệt, giữ hắn lại ở Thiều Hoa điện chính là ý của ta."

Bọn họ nghe xong thì lập tức trở nên lo lắng, Phùng Tích Lương được vài vị đồng liêu nháy mắt ra hiệu, cũng vì nữ nhi Thu Dong đang ở Thiều Hoa điện, hắn do dự một chút, nhìn sắc mặt của người ngồi phía trên, hoàng thượng cũng không mang vẻ mặt tức giận, vì vậy mới cẩn thận hỏi, "Không biết ý của thái tử điện hạ là..." Hay là bọn họ hiểu lầm, ý của thái tử điện hạ rõ ràng là...

Đi đến bên cạnh Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt thản nhiên ngồi xuống bên cạnh hắn, các vị đại thần đã sớm quen với việc bệ hạ tin tưởng thái tử điện hạ, những cử chỉ kiêng kỵ mà người ngoài không dám thì thái tử đã sớm quen thuộc, bệ hạ cũng không để ý, vì vậy càng không đến phiên đám thần tử như bọn họ nhiều lời, lập tức xem như không thấy gì, giờ khắc này bọn họ chỉ quan tâm đến câu trả lời của thái tử mà thôi.

"Không có hứng thú đối với thánh nữ Liên Đồng mà chỉ để lại Thẩm Vũ đương nhiên là vì Minh Nguyệt thích nam tử hơn, chẳng lẽ các vị đại thần còn chưa rõ hay sao?" Nói đến đây thì vẻ mặt của Kỳ Minh Nguyệt vẫn thản nhiên, xem như chuyện này chẳng đáng là gì, cúi mắt xuống, bên dưới bàn là ngón tay thon dài đang chỉa vào lòng bàn tay của hắn, nhẹ nhàng trêu chọc.

Kỳ Hủ Thiên ngồi bên cạnh, vẫn chưa lộ ra vẻ mặt kỳ lạ gì đối với lời nói của Kỳ Minh Nguyệt, nhưng ý cười nặng nề đã khắc xuống đáy mắt, đầu ngón tay chậm rãi bò trườn, từ lòng bàn tay bò xuống đến bên đùi của Kỳ Minh Nguyệt rồi mới từ từ bắt đầu khẽ vuốt.

Nhìn thấy các vị đại thần vì lời nói của Minh nhi mà lộ ra vẻ mặt sững sờ, trong khi Minh nhi rõ ràng vì động tác của hắn mà lộ ra một chút khác thường khó thấy, tuy nhiên vẫn biểu lộ bộ dáng lạnh nhạt với người bên dưới, đáy mắt của Kỳ Hủ Thiên lại tăng thêm vài phần gian tà, đầu ngón tay không ngừng vuốt ve trên đùi của Kỳ Minh Nguyệt, nhìn đám đại thần, hắn lại thản nhiên nói, "Nội cung trước giờ vẫn có nam phi, Minh nhi đương nhiên cũng có thể."

Trên mặt giấu diếm một chút, bàn tay mò lên đùi hắn lại làm ra động tác như vậy, phụ hoàng mà ở trong

tối ngoài sáng thì chắc chắn còn làm cho hắn cảm thấy bội phục hơn nữa, cảm giác được động tác khẽ vuốt kia càng lúc càng có xu hướng tiến lên trên, Kỳ Minh Nguyệt lặng lẽ quét mắt một cái, hơi nhếch môi, vẫn không đề lại bàn tay đang mò đến giữa hai chân của hắn mà lại trực tiếp dùng ngón tay chạm vào giữa hai chân của người ngồi bên cạnh.

……..

125. Chương 125: Cơ Hội

Cảm giác được dị động dưới thân, đôi mắt hẹp dài như chim ưng nhất thời tối sầm lại, mới nhìn thấy một chút độ cong bên môi của Kỳ Minh Nguyệt thì liền thấy điểm nóng rực giữa hai chân đã ở dưới đầu ngón tay của Minh nhi, đầu tiên là chậm rãi lướt qua, tiếp theo là nhẹ nhàng khẽ vuốt, những cái đụng chạm như gần như xa, hiển nhiên là cố ý trêu ghẹo hắn.

Hơi hơi cúi mắt xuống, che giấu thâm trầm dưới đáy mắt, nhếch môi lộ ra vài phần tà khí, Kỳ Hủ Thiên dừng lại động tác sờ mó ở giữa hai đùi của Kỳ Minh Nguyệt một chút, chuyển sang điểm mẫu chốt kia, hắn biết chỗ nào là điểm mẫn cảm nhất của Minh nhi, liền nhẹ nhàng nhéo vài cái khiến cho thân mình của Kỳ Minh Nguyệt cứng đờ.

Thoáng nhìn ý cười và thần sắc đắc ý trong mắt của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt nhịn xuống lửa nóng dưới thân, ngón tay luồn vào bên trong y bào huyền sắc, lần này chỉ cách một lớp bạch khố, hắn bắt đầu phản kích.

Hai người ngồi phía trên đang so đấu mờ ám, trên mặt lại che giấu thần sắc, trong khi tay chân dưới bàn vẫn đang bận bịu, Luu Dịch vốn đứng bên cạnh để chờ sai khiến, lúc này cũng lặng lẽ lui ra sau một chút, lại nhìn lướt qua vài vị đại thần không hề biết hành vi của người ngồi trên ghế, khóe miệng hơi co rúm một chút, trong khi ý cười dưới đáy mắt lại cực kỳ rõ ràng, qua nhiều năm như thế, thái tử điện hạ càng ngày càng có tác phong của bệ hạ.

"Các ngươi đều đã nghe thấy lời nói của thái tử, việc của Liên Đồng không cần chư vị ái khanh lo lắng." Kỳ Hủ Thiên vẫn dựa vào ghế, đầu ngón tay linh hoạt của Minh nhi đang dao động trên bộ phận dưới hạ thân của hắn, vì dục niệm mà giọng nói trở nên âm trầm, nhưng bộ dáng thâm thúy khó lường của hắn lại khiến các đại thần có một chút kinh hãi.

Bởi vì giọng điệu nặng nề của bệ hạ nên bọn họ rốt cục lấy lại tinh thần, cũng rốt cục xác định lời nói của thái tử, hiển nhiên Thẩm Vũ đến từ Liên Đồng càng được thái tử điện hạ yêu thích hơn, như thế bảo bọn họ làm sao có thể ngóng trông kết thân với thái tử, như vậy làm sao có thể đưa thiên kim trong nhà tiến cung đây.

Bệ hạ không bận tâm đối với chuyện này, xem vẻ mặt cũng là bất mãn bọn họ lắm chuyện, thật sự có điều không thể không nói, Phùng Tích Lương giãy dụa một hồi lâu, lại một lần nữa quỳ xuống, "Thần có lời muốn nói, thỉnh thái tử điện hạ chớ trách."

Kỳ Hủ Thiên đang định đuổi đám đại thần chướng mắt này ra ngoài thì dục vọng dưới thân đã bị Minh nhi đốt cháy, nghĩ trong chốc lát phải làm sao để yêu thương Minh nhi một trận thì hiện tại lại nghe thấy lời này, lập tức liền cau mày lại, vừa định mở miệng thì bàn tay ở giữa hai chân đã rút trở về.

"Phùng đại nhân có gì muốn nói?" Miệng thì hỏi như vậy, nhưng trong đôi mắt khép hờ lại hiện lên ý cười xảo quyệt, bàn tay còn lưu lại cảm giác nóng rực cứng rắn kia, hắn đương nhiên biết phụ hoàng đã bị hắn khiêu khích, cho nên lúc này thu tay lại là chính xác nhất, lễ thượng vãng lai, phụ hoàng có thể trêu ghẹo hắn thì hắn đương nhiên cũng sẽ không yếu thế.

"Thái tử điện hạ, Thẩm Vũ tuy là nam tử không thể sinh con, nhưng dù sao hắn cũng là người của Liên Đồng, nếu lòng dạ của hắn khó lường, đến đây là vì có mưu đồ khác thì ở bên cạnh thái tử chính là một mối uy hiếp rất lớn." Còn có một điều lo lắng, Phùng Tích Lương lại chưa dám nói ra, thái tử nay được bệ hạ

tin tưởng nhất mực, ngay cả phẩm chất tướng mạo của thái tử cũng không có điểm gì để chỉ trích, nhưng nếu liên lụy đến Liên Đồng, giả sử thật sự có quan hệ đến Thấm Vũ của Liên Đồng thì có người muốn nói thái tử cấu kết với ngoại thần cũng không phải là chuyện không có khả năng, một khi địa vị của thái tử bị dao động thì bọn họ vất vả đặt quan hệ với thái tử chẳng phải là uổng công hay sao.

Kỳ Minh Nguyệt nghe xong lời này, hơi suy tư một chút liền nhận ra ý tứ sâu xa của Phùng Tích Lương, hắn không khỏi cười khẽ một tiếng rồi nhìn chăm chú vào Phùng Tích Lương mà chậm rãi nói, "Đa tạ Phùng đại nhân đã quan tâm, Minh Nguyệt trong lòng hiểu rõ, kẻ nào có ý định như vậy thì đương nhiên ta sẽ không dễ dàng buông tha, đại nhân có thể yên tâm."

Thấy thái tử mỉm cười với hắn, đôi mắt cũng mang theo thần sắc ôn hòa, nhưng không biết vì sao Phùng Tích Lương lại cảm thấy rùng mình, ngày thường thái tử nhìn có vẻ ôn hòa nhưng một khi hiển lộ khí phách thì chẳng kém gì bệ hạ, rõ ràng là mỉm cười, nhưng giọng điệu thản nhiên lại khiến người ta bất an, làm cho hắn không dám nhiều lời.

Mấy người ở bên cạnh cũng nhận ra có gì đó không đúng, không dám xen vào, thái tử vốn là bất phàm, mấy năm nay lại càng hiển lộ tài năng trên triều đình, hiện tại lời này không biết có phải là phủ đầu cảnh cáo bọn họ hay không nhưng cũng đã đủ làm cho bọn họ cảm thấy bất an, "Chư vị ái khanh còn chuyện gì hay không?" Kỳ Hủ Thiên nhìn lướt qua, ý cười bên môi mang theo một chút đùa cợt, "Nếu còn chuyện chưa nói hết thì không bằng cùng nhau nói."

Giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi nhưng lại thâm trầm khó lường, vài vị đại thần vội vàng lắc đầu, bọn họ đã sớm nhận ra bệ hạ đang mất kiên nhẫn, hơn nữa lời nói của thái tử điện hạ lại làm cho bọn họ bất an, ai còn dám ở lâu cơ chứ, cả đám đều ước gì có thể mau chóng rời đi, "Chúng thần xin cáo lui."

Thấy bọn họ vội vàng lui ra, Kỳ Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng rồi mới ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt ở bên cạnh vào lòng, "Minh nhi học cái xấu từ khi nào vậy, dám khiêu khích phụ hoàng như thế." Kéo lấy tay của Kỳ Minh Nguyệt rồi đặt xuống hạ thân của mình, Kỳ Hủ Thiên dán sát vào môi của Kỳ Minh Nguyệt mà thấp giọng nói, "Vẫn chưa giải quyết, Minh nhi phải chịu trách nhiệm."

Kỳ Minh Nguyệt ngoảnh đầu sang bên cạnh thì liền phát hiện không biết khi nào thì Lưu Dịch đã biến mất, không khỏi lắc đầu, "Vốn là phụ hoàng làm bậy trước, ngay cả Lưu tổng quản cũng nhìn không được, làm sao lại trách Minh Nguyệt cho được." Nhướng mày, hắn liếc mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên một cái, trong mắt mang theo vài phần lôi kéo, "Muốn nói học cái xấu thì nhất định cũng là học từ phụ hoàng mà thôi."

Kỳ Hủ Thiên cười một cách tà khí, nhưng thật ra có vài phần đắc ý, "Như vậy hiện tại mấy kẻ chướng mắt đã đi rồi." Hắn kéo Minh nhi vào sát trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng của đối phương, lời nói thì thầm đầy mê hoặc vang lên bên tai của Kỳ Minh Nguyệt, "Bạch phù trong ngự thư phòng vẫn còn không ít, không bằng dùng một ít đi?"

"Minh Nguyệt vốn có ý này nhưng mà..." Hôn vài cái lên tai của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt thấp giọng mỉm cười, "Nhưng ta nhớ rõ trong chốc lát phụ hoàng còn có việc phải nghị sự, vài vị đại thần đang chờ ở Thiên điện, e rằng lúc này cũng không quá thích hợp."

"Hiện tại còn nói nghị sự cái gì nữa, Minh nhi thật sự làm người ta mất hứng." Cắn môi của Kỳ Minh Nguyệt, bàn tay bên thắt lưng không ngừng đi xuống, Kỳ Hủ Thiên đang định thoát hạ y bào của Kỳ Minh Nguyệt thì liền bị ngăn cản, "Hiện tại e rằng không kịp, không bằng tối nay phụ hoàng hẵng tiếp tục....ta cũng không hy vọng nửa đường bị người ta cắt ngang."

"Được rồi, nếu Minh nhi nói như vậy thì liền để dành đến tối cũng không muộn." Buông Kỳ Minh Nguyệt ra, Kỳ Hủ Thiên thay hắn chỉnh lại y bào, "Minh nhi đến ngự thư phòng vì chuyện gì?"

"Mới từ Thiều Hoa điện đến đây, phụ hoàng cảm thấy thế nào?" Nghĩ đến chuyện vừa rồi, Kỳ Minh Nguyệt nâng mắt lên, nhìn thấy một chút hứng thú trong mắt của Kỳ Hủ Thiên, "Trò chơi mới bắt đầu không lâu mà đã có người muốn hành động."

"Minh nhi cảm thấy cái tên Thấm Vũ kia thế nào?" ôm lấy Kỳ Minh Nguyệt đến bên cạnh, Kỳ Hủ Thiên cúi mắt xuống, không đợi hắn trả lời thì đã nói tiếp, "So với đám nữ tử thì Minh nhi càng thích hắn hơn, đây là Minh nhi đã nói, mặc dù biết rằng đây không phải là lời thật lòng của Minh nhi, cũng biết chỉ là nói

để các đại thần nghe mà thôi, nhưng dừng trong tai của phụ hoàng thì vẫn rất khó chịu, sau này không cho nói như vậy nữa."

Giọng điệu thản nhiên tràn đầy ý tứ cảnh cáo, phụ hoàng hiển nhiên là không thích những lời này, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi, "Thấm Vũ rất thú vị, chẳng qua vẫn chưa thể khiến cho Minh Nguyệt hứng thú, những lời này nói ra thì cũng nhanh chóng lãng quên, phụ hoàng cứ xem như chưa từng nghe thấy là được." Mặc dù không chán ghét Thấm Vũ nhưng cũng không thật sự có quá nhiều hảo cảm, bởi vì là sứ giả của Liên Đồng cho nên hắn phải đề phòng.

"Minh nhi có thể thử hắn, kết quả như thế nào?"

"Cũng không có động thái gì, nhìn có vẻ không coi trọng chuyện cầu thân, chẳng qua có hắn thì người khác đã bắt đầu trở nên sốt ruột, có lẽ mấy ngày nay sẽ có trò hay để xem, phụ hoàng cứ chờ đi." Ôm lấy Kỳ Hủ Thiên, trong đôi mắt cười của Kỳ Minh Nguyệt xẹt qua một chút hứng thú chờ mong.

"Nói như thế hắn đến Thương Hách cũng không chỉ vì cầu thân." Nhìn thấy thần sắc trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt thì Kỳ Hủ Thiên cũng nhếch môi, nắm lấy thắt lưng của người trong lòng rồi trêu ghẹo, "Chẳng qua phụ hoàng lo lắng Minh nhi quá mức quyến rũ, nếu làm cho Thấm Vũ thật sự động tâm đối với Minh nhi thì phải làm sao đây."

"Như vậy thì cứ giết chết, cũng đã đến lúc làm cho Liên Đồng an phận, từ khi Lạc Phi Yên biết chuyện của ta và phụ hoàng, mặc dù không còn chơi trò giúp ta cướp lấy thiên hạ, nhưng hiển nhiên vẫn không muốn làm cho ta và ngươi được thoải mái, lần này Thấm Vũ đến đây e rằng cũng là vì chuyện ta lập phi, xem ra Lạc Phi yên vẫn có ý đồ đối với phụ hoàng."

Nhắc đến Lạc Phi Yên, Kỳ Minh Nguyệt vẫn giữ ý cười bên môi, nhưng nụ cười kia lại vô cùng lạnh lẽo, thần sắc quá mức ôn nhu làm cho Kỳ Hủ Thiên hiểu rõ Minh nhi đã mất kiên nhẫn đối với động thái của Lạc Phi Yên, "Hiếm thấy Minh nhi tức giận như vậy, đến mức muốn giết Thấm Vũ, phụ hoàng còn tưởng rằng ngươi cũng không ghét hắn."

"Hơi thở của hắn cũng không làm cho người ta chán ghét, nhưng nếu là phụng lệnh của Lạc Phi Yên muốn làm cái gì đó để ly gián giữa ta và phụ hoàng thì Minh Nguyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn, giết một gã hoàng tộc của Liên Đồng cũng sẽ khiến Lạc Phi Yên biết được lần trước buông tha Lạc Cấn cũng không tỏ vẻ Minh Nguyệt là kẻ mềm lòng." fynnz810

Cúi đầu xuống bên cổ của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt ngửi vào hương thơm lạnh lùng quen thuộc, hơi nhắm mắt lại, giữa hắn và phụ hoàng không chấp nhận có người khác xen vào, đám phi tần trong hậu cung đã ở đó trước khi hắn chào đời, từ lâu phụ hoàng đã không còn chạm vào các nàng, hắn đương nhiên sẽ không bắt phụ hoàng phải vì hắn mà phế truất đám nữ tử đó, nhưng hôm nay hắn có phụ hoàng mà còn lập thêm thái tử phi, mặc dù phụ hoàng cho phép nhưng trong lòng sẽ khó chịu, huống chi còn liên lụy đến một nữ tử khác, chuyện phiền phức như thế thì hắn tuyệt đối không làm, nếu Thấm Vũ có ý này thì hắn sẽ làm cho tên kia phải mất công một phen.

++++++++++++++++++

++++++++++++++++++++

Theo thời gian trôi qua, đám nữ tử trong Thiều Hoa điện đều được thái tử ngẫu nhiên ghé thăm, cũng trông mong có thể may mắn được vài phần sủng ái, chẳng qua thái tự điện hạ bận rộn nhiều việc, phải cùng bệ hạ thương nghị quốc sự, cho nên số lần xuất hiện ở Thiều Hoa điện cũng không nhiều, làm cho người ta vừa trông mong vừa suy nghĩ không biết đến khi nào thì thái tử điện hạ mới tuyển chọn thái tử phi.

"Thái tử điện hạ!" Vào một ngày, trong Thiều Hoa điện, rốt cục lại gặp được thân ảnh của thái tử, mà lần này được thái tử dừng chân chính là lầu các của Phùng Thu Dong.

"Ừm, đứng dậy đi." Phất y mệ, Kỳ Minh Nguyệt bước vào bên trong, đến khi quay người lại thì liền nhìn thấy sắc mặt vui mừng của Phùng Thu Dong, hắn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Lần trước không dừng lại lâu, Thu Dong chớ trách."

"Làm sao mà Thu Dong lại dám trách thái tử điện hạ, có thể được điện hạ quan tâm đã là phúc khí của Thu Dong, trong Thiều Hoa điện có bao nhiêu người đều ước ao được như vậy kia mà." Vội vàng phái người đi

chuẩn bị điểm tâm trà nước, Phùng Thu Dong vui mừng đứng một bên, nhớ đến mấy ngày gần đây nghe nói thái tử điện hạ vẫn chưa đến chỗ của Thẩm Vũ, hiện tại lại đến đây, nhất thời quyết định phải nắm bắt thời cơ.

"Lần trước điện hạ rời đi vội vàng, còn chưa kịp làm cho Thu Dong có cơ hội tấu cầm, mà hiện tại điện hạ đã đến, Thu Dong cũng không có gì đặc biệt làm cho điện hạ thoải mái, nhưng có thể tấu một khúc để điện hạ thư giãn, nghe một chút có được hay không."

Ngồi xuống ghế, Kỳ Minh Nguyệt nhìn Phùng Thu Dong rồi gật đầu, nhìn nàng ngồi vào bên cạnh chiếc cầm, theo tiếng đàn vang lên, Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu bưng lên tách trà, nhìn màu sắc trong trẻo của nước trà, hắn nhẹ nhàng khen một câu.

Đợi Phùng Thu Dong tấu khúc xong, vẻ mặt ngượng ngùng đi đến trước người Kỳ Minh Nguyệt, nhìn hắn cầm tách trà nhưng chưa uống một miếng nào, không khỏi nghi hoặc, "Nếu thái tử uống không quen trà này thì để Thu Dong cho người thay đổi, trên bàn điểm tâm trà nước đều có, mong điện hạ không ghét bỏ những vật trong phòng của Thu Dong."

"Minh Nguyệt làm sao lại ghét bỏ, chẳng qua vừa mới nghe Thu Dong tấu cầm, tiếng đàn êm tai, nghe đến xuất thần, nhớ đến cũng đã lâu rồi chưa đụng vào đàn tranh." Cầm lấy tách trà trong tay, Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười với Thu Dong.

Bị nụ cười ôn nhu kia mê hoặc, sắc mặt của Phùng Thu Dong trở nên đỏ bừng, nhẹ giọng nói, "Không biết thái tử điện hạ thiện âm luật, là Thu Dong múa rìu qua mắt thợ, điện hạ biết tấu đàn tranh, không biết khi nào thì Thu Dong có thể vinh hạnh được nghe tấu khúc."

"Chuyện này có đáng là gì, Thu Dong muốn nghe thì Minh Nguyệt sẽ gọi người mang đàn tranh đến là được."

Thái tử điện hạ vì nàng mà tấu khúc? Phùng Thu Dong nghe xong liền thoáng chốc mừng thầm không thôi, "Đa tạ điện hạ, có thể nghe điện hạ tấu khúc chính là vinh hạnh của Thu Dong."

Người ngoài mang đến đàn tranh, Kỳ Minh Nguyệt uống một ngụm trong tách trà, lúc này mới ngồi bên cạnh chiếc cầm, xoa lên dây cầm. Tiếng đàn tranh như có như không thản nhiên vang lên trong phòng, Phùng Thu Dong nhìn chăm chú vào thân ảnh nguyệt sắc ở trước mặt, sắc mặt vui mừng lại chuyển mắt về phía tách trà đã trống rỗng trên bàn, thần sắc quỷ bí mừng rỡ dần dần hiện lên trên mặt của nàng.

Thẩm Vũ thì sao, sứ giả Liên Đồng thì thế nào, cho dù thái tử có hứng thú đối với hắn, nhưng hiện tại thái tử điện hạ đang ở trong phòng của nàng, tấu khúc cho nàng nghe, trong chốc lát e rằng còn có thể....

Cúi mắt xuống, nhớ đến chức vị thái tử phi sắp rơi vào tay, nàng liền hưng phấn vui mừng đến mức toàn thân cũng run rẩy, đợi tiếng đàn chậm rãi dừng lại, nàng nhìn thấy thái tử chậm rãi đi đến, trong mắt tràn đầy nhu tình và lửa nóng, làm cho nàng vừa thẹn vừa mừng, y phục trên người lần lượt được cởi xuống, nàng bị đẩy ngã lên nhuyễn tháp, cõi lòng tràn đầy vui sướng và đắc ý, nàng đã từng nói, chức vị thái tử phi nhất định phải là của nàng!

Mà bên ngoài có người nghe thấy tiếng đàn tranh phiêu diêu từ một lầu các nào đó trong Thiều Hoa điện, cung nhân đều dừng lại bước chân vội vã, nhịn không được mà hướng về phía tiếng đàn, vừa rồi có người nhìn thấy thái tử phái người đi lấy đàn tranh, hiện tại liền biết nhất định là thái tử tấu khúc, mà nhìn về phía lầu các kia thì rõ ràng là chỗ ở của thiên kim Phùng đại nhân, thái tử điện hạ tự mình tấu khúc cho nàng, đây thật sự là quá vinh hạnh!

Một lúc sau tiếng đàn dừng lại nhưng vẫn không thấy thái tử bước ra, tất cả mọi người đều biết thái tử điện hạ sẽ không ở lâu một chỗ, mặc dù nữ tử trong Thiều Hoa điện đều là những người chờ tuyển phi, sau này nói không chừng sẽ có người trở thành thái tử phi, nhưng thái tử chỉ thăm các nàng vào ban ngày, cũng chỉ ngồi một chút liền rời đi vì cấp bậc lễ nghĩa trong cung, cũng để tránh người khác lên tiếng thị phi, nhưng lúc này đã sập tối mà thái tử vẫn ở lại chỗ của Phùng Thu Dong, không thấy đi ra....

Trong lúc nhất thời những người ngắm nhìn một hồi lâu đều nghi ngờ, có phải thái tử tính ngủ lại ở nơi đó hay không, đã quyết định lập Phùng Thu Dong làm thái tử phi?

Xem ra Phùng gia có hy vọng đặt chân vào hoàng thân, chỉ một lát nữa thôi thì chuyện xảy ra ở Thiều Hoa điện đều truyền khắp cung đình.

Ngày hôm sau, Đông Lục vừa bước vào phòng ngủ của tiểu thư nhà nàng thì liền nhìn thấy y phục phân tán khắp nơi, còn có Phùng Thu Dong đang nằm trên giường, không biết là nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên lo lắng mới đúng, nàng vừa định tiến đến thu dọn thì liền nghe thấy từng tiếng cười khẽ đắc ý truyền đến từ nhuyễn tháp, "Được thái tử lâm hạnh, chức vị thái tử phi đã ở trước mắt, Đông Lục, nhanh nói cho phụ thân của ta biết, Phùng gia của chúng ta sắp trở thành hoàng thân rồi."

126. Chương 126: Danh Tiết

Phía trên đại điện, hiện tại đang là lúc lâm triều, văn võ bá quan đứng hai bên, đợi nói xong những chuyện muốn bẩm tấu thì đều chuẩn bị bãi triều, nghị sự đã hoàn thành, còn ai lại muốn nguyện ý ở lại nơi này để cảm thụ bầu không khí nặng nề như vậy, các đại thần đang chờ bệ hạ tuyên bố bãi triều, ngay khi hoàng thượng định đứng dậy rời đi thì đã có người bỗng nhiên đi ra từ trong hàng ngũ quần thần rồi nói một câu khiến tất cả mọi người đều đánh mất ý niệm muốn nóng lòng rời đi.

"Ái khanh vừa mới nói cái gì?" Trên ngai vàng cao cao tại thượng, nam nhân vẫn mặc y bào huyền sắc tú kim, hơi nghiêng người dựa lưng vào ngai vàng, dường như chưa nghe thấy rõ ràng, chỉ nhẹ nhàng hỏi một câu đối với người đang khom lưng mà đứng ở bên dưới.

"Nữ nhi Thu Dong của vi thần đã ở Thiều Hoa điện được một thời gian, may mắn được thái tử điện hạ yêu thích, vi thần cả gan muốn thỉnh thái tử điện hạ ban thưởng cho tiểu nữ Thu Dong một danh phận."

Nhớ đến hành vi lớn mật của nữ nhi, Phùng Tích Lương liền cảm thấy bất an, nhưng kết quả cũng là hợp tâm ý, làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, cho dù thái tử cảm thấy có đúng hay không thì sự thật đã diễn ra trước mắt, chiếu theo quy củ trong cung thì danh hiệu thái tử phi xem như đã rơi xuống tay Thu Dong.

Đôi mắt dài mảnh khẽ nhướng lên, đôi môi mỏng chậm rãi nhếch thành một đường cong, lộ ra thần sắc hiếu kỳ, Kỳ Hủ Thiên mở miệng hỏi, "Danh phận? Không biết Minh nhi làm ra chuyện gì mà cần phải cho nữ nhi của ngươi một danh phận?"

Chẳng lẽ bệ hạ muốn thay thái tử từ chối? Trong lòng của Phùng Tích Lương trở nên quýnh lên, "Trong Thiều Hoa điện, thái tử điện hạ đã ngủ lại ở chỗ của tiểu nữ Thu Dong, có không ít người cũng nhìn thấy, bệ hạ có thể phái người kiểm chứng."

Phùng Tích Lương cũng chỉ nóng vội nên mới nói thẳng như vậy, đáng lý những chuyện như vậy không quá thích hợp để bàn luận tại đây, nhưng hắn lại lo lắng nếu không công khai chuyện này, nếu thái tử điện hạ phủ nhận, viện cớ từ chối thì với thân phận vi thần như hắn có thể làm được gì, nhịp tim lập tức đập thình thịch, ở trước mặt bá quan văn võ, bằng mọi giá hắn phải lôi chuyện này ra mới được.

Hắn vừa thốt lên thì nhất thời khiến cho những tiếng nghị luận trầm thấp đều xôn xao, quả thật tin tức trong cung lan truyền rất nhanh, sáng nay đã có người nghe đồn thái tử điện hạ sau khi vào lầu các của Phùng Thu Dong thì cũng không thấy đi ra, nếu là thật thì chức vị thái tử phi chắc chắn dừng trong tay của Phùng gia, thảo nào Phùng đại nhân lại sốt ruột như thế.

Thoáng chốc ánh mắt của mọi người dừng trên người của Phùng Tích Lương đều có một chút biến hóa, ghen tị tò mò hèn mọn a dua, tất cả đều có đủ, nhưng giống nhau ở chỗ đều có thêm vài phần cẩn thận, việc này liên quan đến chuyện tuyển thái tử phi, thái tử điện hạ và bệ hạ đều chưa nói gì, Phùng đại nhân lại sốt ruột như vậy, kết quả như thế nào thì thật sự rất khó đoán trước.

Những ai cũng đem nữ nhi đưa vào cung thì đều khẩn trương, nữ nhi của bọn họ có vài người còn chưa được thái tử ghé thăm mà lúc này Phùng Tích Lương lại bất ngờ thay nữ nhi giành chức vị thái tử phi, thật sự khiến người ta bất bình.

Có người xem kịch vui, có người ngóng trông Phùng Tích Lương thất bại, trong lúc nhất thời trên đại điện không có ai nói chuyện, Phùng Tích Lương đứng ở chính giữa, chờ người phía trên lên tiếng, nhưng thật ra

có một chút nóng lòng và rất nhiều bất an, thật vất vả mới nghe thấy phía trên truyền xuống một giọng nói mang theo ý cười, "Kiểm chứng cái gì, trẫm gọi Minh nhi ra để hỏi một chút thì sẽ biết ngay thôi, nếu quả thật như thế thì trẫm chắc chắn sẽ để cho Minh nhi sớm ngày lập phi."

"Đa tạ bệ hạ!" Phùng Tích Lương nghe xong lời này thì nhất thời yên tâm một nửa, nghĩ rằng sắp sửa trở thành hoàng thân cho nên mừng ra mặt.

Chờ thái tử điện hạ vào triều, đám văn võ bá quan đều đứng sang một bên, bọn họ không liên quan đến việc này, trong mắt đều có vài phần chờ mong xem kịch vui.

"Phụ hoàng gọi ta có chuyện gì?"

Kỳ Minh Nguyệt đi ra từ sau đại điện với bộ dáng chây lười, mái tóc dài chưa được cột cao, y bào cũng rời rạc, hiển nhiên là mới thức dậy không lâu. Chậm rãi đi đến trước đại điện, nhìn lướt qua Phùng Tích Lương đang đứng ở giữa, đôi mắt nheo lại hơi nâng lên nhưng không nói gì, ánh mắt nhìn về phía thân ảnh huyền sắc, đón nhận đôi mắt dài mảnh như chim ưng kia, bên trong ánh mắt nhìn nhau của hai người đều xẹt qua ý cười kỳ lạ.

"Không phải phụ hoàng muốn quấy nhiễu giấc ngủ của Minh nhi nhưng có người nói Minh nhi cần phải công đạo rõ ràng cho danh dự của nữ nhi hắn, vì vậy phụ hoàng không thể không gấp rút gọi Minh nhi đến đây." Kỳ Hủ Thiên nhìn lướt qua đám người phía bên dưới rồi ngoảnh đầu nhìn Kỳ Minh Nguyệt, thần sắc khó lường rốt cục trở nên hòa nhã, vỗ xuống bên cạnh mình, "Đêm qua Minh nhi thiếu ngủ, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Thiếu ngủ? Lời này của bệ hạ rốt cục có ý gì, chẳng lẽ là đồng ý với lời của Phùng đại nhân hay sao? Thái tử quả nhiên ở chỗ của Phùng Thu Dong? Nghĩ đến những lời đồn đãi lúc trước, lại nhìn bộ dáng của thái tử, rõ ràng có một chút lười biếng, bộ dáng lại thiếu ngủ, vốn có vài người hoài nghi nhưng hiện tại cũng bắt đầu tin tưởng lời của Phùng Tích Lương.

Ngai vàng kia ngoại trừ hoàng thượng thì không ai có thể chạm vào, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thần sắc của mấy người phía bên dưới, biết rõ lần này là vì Phùng Thu Dong, thần sắc của hắn vẫn thản nhiên, ý cười kỳ lạ trong mắt lại chưa từng lui ra, hắn nói với người đang đứng dưới đại điện, "Chẳng lẽ là Phùng đại nhân tìm Minh Nguyệt có chuyện gì hay sao? Không biết có liên quan gì đến chuyện danh dự của Thu Dong tiểu thư? Vì sao cần Minh Nguyệt phải công đạo cho rõ ràng?"

"Thái tử điện hạ!" Phùng Tích Lương nghe hắn nói như vậy thì xem ra là không muốn thừa nhận chuyện này, lập tức liền trở nên kích động, "Đêm qua thái tử điện hạ ngủ lại ở chỗ của tiểu nữ Thu Dong, chẳng lẽ không dám thừa nhận hay sao?"

"Sao? Minh Nguyệt từng ngủ lại ở chỗ của nàng à? Vì sao ta lại không biết?" Đối với vẻ mặt kích động của Phùng Tích Lương thì mọi người đều nhìn thấy thái tử điện hạ lại rất bình tĩnh, "Phùng đại nhân nhất thiết đừng nóng vội mà lỡ miệng, nếu Minh Nguyệt thật sự làm ô danh sự trong sạch của Thu Dong tiểu thư thì ta đã sớm bẩm tấu với phụ hoàng để phong cho nàng làm thái tử phi rồi."

Nói tới đây tựa hồ mới nhớ đến điều gì đó, Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên ngoảnh đầu hỏi một câu, "Phụ hoàng, không biết lời của Phùng đại nhân là sao?"

"Phùng khanh vẫn chưa nói rõ, phụ hoàng cũng đang chờ xem chuyện này để hỏi cho rõ ràng." Kỳ Hủ Thiên dứt lời, đôi mắt thâm trầm liền quét xuống dưới, bị hoàng thượng ở phía trên nhìn bằng ánh mắt như vậy thì trong lòng của mọi người cũng hơi run rẩy, Phùng Tích Lương đứng chính giữa đại điện lại bỗng nhiên dâng lên cảm giác có điềm xấu, nhưng càng nghĩ thì càng thấy việc này là hắn đang nắm cán, cho dù bệ hạ và thái tử có nói như thế nào đi nữa thì nữ nhi của hắn vẫn có thể làm chứng, kết quả cũng chỉ có một mà thôi.

Lấy lại bình tĩnh, hắn tiến lên phía trước vài bước, "Bẩm bệ hạ, thái tử điện hạ, vi thần nghe tiểu nữ Thu Dong thuật lại thì thái tử điện hạ hôm qua đã đến chỗ của nàng." Thị nữ Đông Lục và các thị vệ cung nhân bên ngoài cũng có thể làm chứng, cho dù thái tử điện hạ không muốn nhận thức cũng chỉ có thể nhận thức.

Nhất thời vui mừng nên hắn không nhìn thấy vẻ mặt vẫn mỉm cười bình thản, đương nhiên hắn cũng sẽ không nhìn thấy trong đôi mắt của hai người kia hiện lên dị sắc, "Hóa ra là chuyện hôm qua, hôm nay Phùng

khanh liền đi bẩm tấu với trẫm, cũng là vì sốt ruột thay cho nữ nhi, nhưng mà..."

Nghe thấy giọng điệu không nhanh không chậm của bệ hạ, không biết có phải là ảo giác hay không mà Phùng Tích Lương lại cảm thấy hoàng thượng lộ ra một chút ý cười lạnh lùng và đùa cợt, vừa cảm thấy bất an thì liền nhìn thấy hoàng thượng ngồi trên ngai vàng bỗng nhiên nhướng mày, tiếp tục nói, "Nhưng mà trẫm nhớ rõ hôm qua Minh nhi cùng trẫm dùng bữa, lại vì nghị sự mà thức thâu đêm, căn bản không có khả năng làm chuyện như lời của Phùng khanh vừa nói."

"Không sai, Minh Nguyệt ở trong cung nghị sự cùng phụ hoàng đến thâu đêm mới ngủ một chút." Nói đến hai chữ nghị sự thì Kỳ Minh Nguyệt không khỏi nhướng mày liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái, liền thấy đối phương đáp lại bằng ánh mắt thâm thúy hàm chứa ám muội, nhớ đến màn hoan ái đêm qua cùng phụ hoàng trong tẩm cung, làm cho đến đêm hôm khuya khoắc thì hắn mới được ngủ, vì vậy mới làm cho hắn lười thức dậy sáng nay, hiện tại vẫn cảm thấy dưới thân có một chút khác thường, cũng không biết là đêm qua quá mức hay là dùng thiếu Bạch phù.

Nghe thấy Minh nhi ở bên cạnh nói đến hai chữ nghị sự thì hơi tạm dừng một chút, nhãn thần của Kỳ Hủ Thiên liền nổi lên vài phần ý cười tà khí, nhớ đến đêm qua, hắn bỗng nhiên phân phó với Lưu Dịch đang đứng ở bên cạnh, "Lấy cho trẫm một tấm đệm đến đây."

Nguồn:

Lưu Dịch lĩnh mệnh rời đi, vẫn chưa hỏi là loại nào, đặt ở nơi nào, sử dụng cho việc gì, chỉ chốc lát sau đã mang đến, không cần hoàng thượng phải nói nhiều thì đã đặt lên tay của Kỳ Minh Nguyệt.

Thần tử bên dưới không hiểu chuyện cho nên cũng không để ý hành động bất thình lình của bệ hạ, hiện tại bọn họ vì nghe xong lời nói của hai người ngồi phía trên mà đều xì xầm nghị luận, đương nhiên tiếng xì xầm nghị luận tuyệt đối không dám truyền vào tai của hai người kia, nhưng lúc này mọi người lại nhìn thấy ánh mắt biến sắc của Phùng Tích Lương.

Bệ hạ và thái tử điện hạ nói là nghị sự thì chỉ có thể là nghị sự, thái tử điện hạ cũng tuyệt đối không thể ngủ lại ở chỗ của Phùng Thu Dong, với thân phận thần tử của bọn họ thì phải tin tưởng vào bên nào, đương nhiên bọn họ đều có câu trả lời cho riêng mình, mặc kệ chân tướng rốt cục như thế nào thì Phùng đại nhân rõ ràng không thể đạt được kết quả như mong muốn. fynnz810

Nhìn thái tử điện hạ vẫn thản nhiên như cũ, lại nhận thấy những ánh mắt đảo lên người mình, Phùng Tích Lương rốt cục nhịn không được, quỳ mạnh xuống đất, "Bệ hạ, vi thần tuyệt đối không hư ngôn, cầu bệ hạ triệu tiểu nữ lên điện cùng thái tử điện hạ đối chất!"

Tuy rằng bệ hạ giúp đỡ thái tử nhưng mắt thấy chiếc ghế thái tử phi sắp rơi vào tay của nữ nhi thì hắn làm sao có thể trơ mắt nhìn nó tuột mất khỏi tầm tay, mặc dù là đắc tội thái tử, nghịch ý bệ hạ nhưng chỉ cần vượt qua lần này thì về sau muốn có vinh hoa phú quý chẳng phải dễ như trở bàn tay hay sao.

Quỳ gối trong điện, lần này Phùng Tích Lương đã quyết định chắc chắn, mặc dù bệ hạ nổi giận thì cũng không thể che giấu việc đã qua, cho dù muốn trị tội hắn thì cũng phải có lý do chính đáng.

"Nếu Phùng khanh vẫn kiên quyết như thế thì trẫm cũng không cần nhiều lời, miễn cho có người nghĩ rằng trẫm thiên vị." Đối với vẻ mặt kiên quyết của người bên dưới, đáy mắt của Kỳ Hủ Thiên càng tăng thêm hứng thú, khẽ nhếch môi, xem ra cũng rất thú vị, "Truyền Phùng Thu Dong đến đại điện, trẫm muốn nghe nàng nói như thế nào."

Thân ảnh huyền sắc, vẻ mặt hỉ nộ khó lường vẫn như trước, cũng không thay đổi tư thế nghiêng người dựa vào ngai vàng, thái tử điện hạ đang ngồi kế bên cạnh, vẻ mặt vẫn thản nhiên không đổi, điểm giống nhau là hai người khẽ nhếch đôi môi mỏng, khi sóng vai mà ngồi thì cũng khó lường như nhau, rõ ràng không thấy hai người lộ ra vẻ thịnh nộ, cũng không thấy sự khó chịu nào trên mặt, nhưng hơi thở nặng nề cùng uy nghi của hoàng thất cũng đủ làm cho người ta không dám tùy tiện xằng bậy.

Phùng Tích Lương lại một lần nữa lặng im, bá quan cũng không nói gì, bầu không khí quỷ dị chậm rãi lan truyền trong điện.

Cho đến khi một thân ảnh nữ nhân xuất hiện trên đại điện thì mọi người mới cùng nhau nhìn về phía nàng, nữ nhi Phùng Thu Dong của Phùng đại nhân quả thật dung mạo diễm lệ dáng người thướt tha xinh đẹp,

hơn nữa có thể làm cho việc này ầm ĩ trên đại điện, xem ra cũng không phải nữ nhân tầm thường, đối với vẻ mặt không biến sắc của nàng khi đứng trên đại điện thì tất cả mọi người đều cảm thấy việc này rất khó nhận định.

"Tiểu nữ Thu Dong, khấu kiến bệ hạ, thái tử điện hạ." Theo như lễ nghi trong cung, Phùng Thu Dong hành lễ với hai người trên đại điện, cúi đầu không nói, đợi người bên trên bảo nàng đứng dậy thì mới thừa cơ lén lút dò xét thân ảnh của thái tử điện hạ đang ngồi phía bên trên.

Đối với ánh mắt ẩn tình của nàng thì mọi người nhìn thấy thái tử điện hạ vẫn giữ nguyên bộ dáng thản nhiên xa cách, chỉ gật đầu một cái, bệ hạ ngồi bên cạnh khép hờ mắt, nhìn không rõ vẻ mặt như thế nào, bỗng nhiên không khí trở nên trầm trọng làm cho tất cả mọi người nhận thấy vài điểm không đúng.

"Ngươi nói thái tử ngủ lại ở chỗ của ngươi, nói cho trẫm biết là chuyện gì đã xảy ra." Giọng nói trầm thấp không nhanh không chậm, không vui không giận, nghe không ra nỗi lòng, nhưng bệ hạ càng là như thế thì càng khiến người ta sợ hãi, theo cảm giác áp bách dần dần trầm trọng thì chỉ nghe thấy giọng nói run rẩy của Phùng Thu Dong thuật lại tường tận những gì xảy ra đêm hôm qua, khi nói đến việc thái tử tấu khúc vì nàng thì có không ít người gật đầu, ngày ấy ai trải qua Thiều Hoa điện thì đều nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn tranh, xem ra thái tử quả thật đến chỗ của nàng.

Sắc mặt ngượng ngùng nói ra việc ngày hôm qua, tuy sắc mặt ửng đỏ nhưng Phùng Thu Dong không hề lộ ra sự đắc ý và mừng thầm trong lòng, nghĩ đến khoảnh khắc mấu chốt khi nàng lệnh cho Đông Lục hạ dược đã có tác dụng thì nàng liền cảm thấy bội phục chính mình, mà nay mọi chuyện đã ầm ĩ đến mức này thì chức vị thái tử phi chẳng phải đang ở ngay trước mắt hay sao.

"Hôm qua ta thật sự có đến chỗ của Thu Dong tiểu thư, nhưng chỉ ở lại một chút, sau khi tấu khúc xong thì liền rời đi, như thế nào lại xảy ra việc sau đó cho được." Nghe nàng nói xong thì Kỳ Minh Nguyệt nhướng mày, nhìn như thể đang phản đối lời nói của nàng, cũng có vài phần khó chịu, "Cho dù là vì chức vị thái tử phi thì cũng không nên dùng phương pháp như thế để ép Minh Nguyệt lập phi, Phùng đại nhân, giáo huấn nữ nhi không nghiêm chính là trách nhiệm của ngươi."

Nhìn thấy lãnh ý trong mắt của thái tử điện hạ thì trong lòng của Phùng Tích Lương liền hoảng hốt, nhưng nghĩ đến những gì đã nói với nữ nhi thì liền tự trấn an rằng mọi chuyện sẽ vô sự, sự thật rõ ràng bày ra trước mắt, thái tử tức giận thì sao, nháy mắt ra hiệu, Phùng Thu Dong ở bên cạnh bỗng nhiên tiến lên phía trước vài bước, nhìn thân ảnh oánh bạch trên ngai vàng kia, nàng bắt đầu rơi lệ.

"Vì sao thái tử điện hạ lại vô tình như thế, cho dù Thu Dong không phải khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng không phải nữ tử hoang dâm có thể mặc cho người khinh rẻ, thái tử nếu là ghét bỏ thì đêm qua cần gì phải đối xử dịu dàng với Thu Dong như vậy, nếu đã dịu dàng thì hôm nay vì sao lại trở mặt không thừa nhận, bảo Thu Dong sau này phải như thế nào cho phải?"

Ba phần chân ý, bảy phần giả ý, Phùng Thu Dong lệ hoen mi mơ màng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, cảm thấy có một chút tức giận đối với việc hắn không thừa nhận, tuy rằng bởi vì hạ dược nên chuyện này mới thành công nhưng dù sao cũng là sự thật, vậy mà thái tử muốn xem như chẳng có gì xảy ra, chẳng lẽ vẫn một lòng yêu thích nam nhân đến từ Liên Đồng kia hay sao!

"Minh Nguyệt sớm rời khỏi chỗ của ngươi, mặc dù ngươi không thấy nhưng cũng là sự thật, sau đó ta rõ ràng đã cùng phụ hoàng thảo luận chuyện chính sự đến thâu đêm, ngươi lại lấy danh tiết của mình ra để ép bức ta, xem ra Thu Dong tiểu thư thật sự coi trọng chức vị thái tử phi rồi đó." Hạ xuống ý cười bên môi, trong mắt lộ ra sự sắc bén lạnh lùng, Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên đứng dậy, hàng lông mày cau chặt, trên khuôn mặt chỉ còn thần sắc đông lạnh, "Ngươi đã nói như vậy thì không bằng gọi người kiểm tra, chỉ cần ngươi thật sự là người thủ tiết thì Minh Nguyệt cũng không sợ bị ngươi làm cho ô danh, chỉ cần xem ngươi có còn trong trắng hay không thì có thể chứng minh hết thảy."

"Thu Dong xuất thân từ nhà quan, thuở nhỏ đã được học thi thư lễ nghĩa, làm sao lại có thể tùy tiện làm bẩn trinh tiết của mình, nếu không phải là thái tử thì Thu Dong cũng không đến mức…." Lau đi nước mắt trên mặt, Phùng Thu Dong cúi đầu nức nở khóc, xem ra là vô cùng uất ức, "Nếu thái tử điện hạ muốn kiểm tra thì cứ gọi người đến kiểm tra, Thu Dong chỉ có thể tuân theo để chứng minh bản thân mình không phải nói lời hư ngôn."

Bên dưới đôi mắt đẫm lệ là thần sắc đắc ý và vui sướng hiện lên trong đáy mắt của Phùng Thu Dong, nếu thái tử không thừa nhận thì nàng có thể để người ta kiểm tra, nàng hạ dược vốn chỉ vì khoảnh khắc này, chỉ cần chứng minh thái tử lấy mất trong sạch của nàng thì chức vị thái tử phi chỉ có thể thuộc về nàng.

Thái tử điện hạ nổi giận, bệ hạ cũng chưa nói câu nào, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó lường, văn võ bá quan đứng một bên ngóng trông, lúc này mới rốt cục nghe thấy một câu trầm thấp.

"Tuyên thái y."

Theo Vương thái y tiến đến đại điện là một bà mụ phụ trách thai sản cho cung phi, ánh mắt của mọi người đều bắt đầu tập trung vào hai người bọn họ, Vương thái y là thái y có lai lịch thâm hậu trong cung, kinh nghiệm cực kỳ phong phú, để hắn kiểm nghiệm thì cũng không ai dám phản đối, hơn nữa lại có bà mụ, như vậy tuyệt đối sẽ không có sơ hở nào.

Chỉ thấy Vương thái y đầu tiên là nhìn sắc mặt của Phùng Thu Dong, lại bắt mạch, tiếp theo là đến phiên bà mụ đưa nàng vào bên trong, đợi đến lúc đi ra thì Vương thái y và bà mụ kia liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều gật đầu, sau đó mới rốt cục nói một câu, "Bẩm bệ hạ, tiểu thư này vẫn là xử nữ, mạch tượng không có dấu hiệu đã sinh hoạt phu thê vào đêm qua."

Bà mụ cũng gật đầu, "Đây rõ ràng vẫn là một cô nương."

127. Chương 127: Thịnh Nộ

Lời kia vừa thốt ra thì sắc mặt vui mừng ẩn giấu bên dưới đôi mắt đẫm lệ của Phùng Thu Dong thoáng chốc biến mất hoàn toàn, sắc mặt vốn đỏ ửng lại trở nên tái nhợt, chuyện này là sao? Hình ảnh đêm qua rõ ràng khắc sâu trong đầu mà, trên đệm giường còn rơi vài dấu vết màu đỏ, vì sao thái y và bà mụ lại hồ ngôn loạn ngữ như thế?!

Đúng, nhất định là hồ ngôn loạn ngữ! Thái tử không muốn thừa nhận nên đã cùng bệ hạ thương nghị trước, muốn làm chuyện này chìm xuống, như vậy nàng làm cho thái tử uống tách trà hạ dược kia chẳng phải đều là uổng phí hay sao?

"Bệ hạ! Tiểu nữ oan uổng! Thái y và ba mụ rõ ràng là hồ ngôn loạn ngữ! Từng câu từng chữ của Thu Dong đều là sự thật, tối hôm qua thái tử đã ngủ lại, trên giường còn có vài vết tích màu đỏ làm chứng!"

"Tốt, vậy thì phái người mang đến để kiểm chứng xem sao." Hoàng thượng dựa vào ngai vàng, xem ra quả thật không thèm để ý đến chuyện này, bộ dáng nhàn nhã lộ ra một chút trào phúng, thái tử điện hạ đứng bên cạnh vẫn lạnh lùng như trước, lại nhìn sang vẻ mặt kiên quyết của Phùng Thu Dong, đến lúc này thì các đại thần bắt đầu không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Có người mang đến đệm chăn trên nhuyễn tháp của Phùng Thu Dong, Vương thái y cầm lấy rồi tinh tế kiểm tra, vừa lắc đầu vừa lẩm nhẩm trong miệng, "Không đúng, theo màu sắc này thì thấy thế nào cũng không đúng...." Dường như nhớ đến cái gì đó, hắn nắm lấy cổ tay vừa mới bắt mạch cho Phùng Thu Dong, tìm kiếm trên đầu ngón tay trong chốc lát rồi hô to, "Như vậy mới đúng!"

"Vương thái y kiểm tra thế nào rồi?"

"Bệ hạ, vết máu trên đệm chăn không phải màu hồng nhạt, bởi vì nếu dính chất dịch thì phải nhạt màu mới đúng, nhưng vết tích này lại có màu sắc rất rõ ràng, lại đỏ sẫm, vừa rồi thần nhìn thấy trên ngón tay của nàng bị thương một chút, nhưng thật ra vết thương này lại hoàn toàn trùng khớp với vết máu trên đệm chăn."

Những lời này của Vương thái y vừa được cất lên thì trong điện như vỡ tung, bầu không khí vốn im lặng và ngột ngạt đột nhiên trở nên ồn ào, lúc này mọi chuyện đã rõ như ban ngày.

"Phùng đại nhân, mặc dù ngươi muốn làm cho thiên kim nhà mình thành thái tử phi nhưng cũng không cần phải như thế chứ, thái tử điện hạ phẩm hạnh tính cách đều không thể chỉ trích, ngươi lại làm ầm ĩ như vậy, không chỉ hủy thanh danh của mình mà lại càng liên lụy đến thái tử điện hạ, thật sự là trọng tội."

"Phùng Tích Lương, vì muốn gia nhập vào hoàng thân mà ngươi lại đi xúi giục chính nữ nhi của mình dùng phương pháp ti tiện như vậy để hãm hại thái tử điện hạ! Thật sự là sỉ nhục cho chúng ta!"

"Phùng đại nhân, làm sao mà ngươi có thể làm như vậy cơ chứ, chậc chậc, còn có nữ nhi của ngươi nữa, Thu Dong tiểu thư cũng thật sự là…."

Đứng chờ một lúc lâu, rốt cục có được kết quả, lúc này các đại thần đều nhằm vào Phùng Tích Lương và Phùng Thu Dong mà chỉ trích, trong lòng đều mang theo một chút khinh thường, hành động vô liêm sỉ như thế, dám vu oan cho thái tử, nay đã kiểm tra rõ thực hư, vốn có lo lắng thì hiện tại cũng không cần phải lo lắng, Phùng gia tuyệt đối không cần hy vọng vào chức vị thái tử phi nữa.

Phùng Thu Dong nắm đầu ngón tay, phía trên có một vết thương rất nhỏ không dễ phát hiện, lúc này mới cảm thấy hơi đau rát, sáng sớm có cảm thấy nhưng lại không thèm lưu ý, nay nhìn thấy thì lại giống như đang không ngừng phóng to, cho đến khi khắc sâu vào đáy mắt, thật rõ ràng, vết thương kia, còn có vết máu trên giường, lời của thái y và bà mụ làm cho đầu óc của nàng trong thoáng chốc trở nên hỗn loạn.

Xung quanh là tiếng xì xầm xôn xao của các đại thần không ngừng vang lên bên tai, Phùng Tích Lương lảo đảo muốn quỵ trên đại điện, thân thể gục xuống không ngừng dập đầu, "Không biết cách giáo huấn nữ nhi, là thần không biết cách giáo huấn nữ nhi! Bệ hạ thứ tội! Thái tử điện hạ thứ tội!" Nói xong bỗng nhiên đứng dậy, lại rống to một trận đối với Phùng Thu Dong, "Ngươi học thi thư lễ nghĩa, tất cả đều là uổng công, ngươi dám lừa cả ta, còn dám nói xấu thái tử điện hạ, có nữ nhi như thế quả thật là sỉ nhục của gia môn, bệ hạ, vi thần không biết, không biết việc này đều là bịa đặt, cầu bệ hạ thứ tội! Bệ hạ thứ tội a!"

Giáo huấn nữ nhi xong, Phùng Tích Lương lại thở phì phò mà quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu đối với người ngồi trên ngai vàng, đến lúc này không chỉ mất sạch cơ hội được bám víu vào hoàng thân quốc thích mà ngược lại còn có khả năng gây họa đến tánh mạng, hắn không còn dám giải thích nữa mà chỉ liên tục khấu đầu khẩn cầu tha thứ.

Tuy rằng trên người không có gì khác thường nhưng rõ ràng khi ấy thái tử đã ôn nhu đối đãi, làm sao có thể nói là nàng bịa đặt cho được? Phùng Thu Dong tái mặt, nắm chặt đầu ngón tay làm cho vết thương lại bị xuất huyết, nhìn vào màu đỏ sẫm này, nàng vẫn không rõ vì sao chuyện rõ ràng xảy ra lại trở thành lời bịa đặt?

"Không có khả năng, ta nhớ rõ ràng mà, ta nhớ rất rõ mà, làm sao lại trở thành giả cho được?" Lắc đầu, nàng nhớ lại tối hôm qua, ánh mắt kia chậm rãi đến gần, đôi mắt nóng rực nhìn nàng chăm chú, làm sao lại là giả?! Chức vị thái tử phi đáng lý đã bay đến tay, làm sao lại đột nhiên biến mất, đáng lý nàng phải là thái tử phi, thái tử phi chỉ có thể là nàng!

"Phụ thân, nữ nhi không lừa người, đây đều là sự thật! Lừa gạt chính là thái y kia, là bà mụ kia, nữ nhi đã là người của thái tử, nữ nhi nên được làm thái tử phi! Phụ thân, mau giúp nữ nhi nói chuyện a!"

Đứng bên cạnh Phùng Tích Lương, Phùng Thu Dong tức giận kêu la một cách bất bình, khuôn mặt mềm mại đã biến mất, thay vào đó là thái độ điên cuồng mất lý trí.

"Câm miệng! Còn không mau cầu xin bệ hạ và thái tử điện hạ tha thứ! Ngươi còn có thể làm được thái tử phi hay sao, bịa ra lời lừa gạt để vu oan cho thái tử điện hạ, ngươi là đồ vô liêm sỉ!"

Chát một tiếng, trên mặt của Phùng Thu Dong bị tát một cái thật mạnh đến mức nàng nhất thời ngã xuống đất, bụm mặt, nàng ngỡ ngàng trừng lớn mắt, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người đối với nàng như thế, nàng luôn được sủng ái nuông chiều, một cái tát này hoàn toàn làm cho nàng phát cuồng mà hét ầm lên, "Cũng là do phụ thân nói, muốn ta phải nắm chặt cơ hội, muốn ta phải cướp cho được chức vị thái tử phi này vào trong tay, nếu không phải là phụ thân thì ta cần gì phải làm như vậy?"

Phùng Tích Lương nghe nàng nói ra những lời này, muốn ngăn cản nhưng đã ngăn không được, cuống quýt liếc mắt nhìn sắc mặt trầm trọng của người ngồi trên ngai vàng, chát, lại là một cái tát lên mặt của Phùng

Thu Dong, "Vi phụ khi nào bảo ngươi bịa đặt sự thật? Chính là ngươi vô liêm sỉ quyến rũ thái tử điện hạ không được nên bịa đặt lừa gạt, còn…"

Né tránh cái tát của Phùng Tích Lương, Phùng Thu Dong chỉ cảm thấy trong lòng như có lửa nóng thiêu đốt, mở miệng phản bác, "Ta rõ ràng nhìn thấy hắn uống cạn tách trà kia! Làm sao lại thất bại? Ta không bịa đặt, thái tử phi phải là ta! Là ta!" Giọng nói sắc bén vang lên rõ ràng giữa những tiếng xì xầm nghị luận trong điện, lời kia vừa thốt ra thì trong điện nhất thời trở nên yên lặng.

"Uống vào miệng nhưng chưa hắn đã nuốt xuống." Đến lúc này thần sắc đùa cợt trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt hiện lên rõ ràng, không cần phải tiếp tục che giấu, giọng điệu thản nhiên, nhưng lại vô cùng lạnh lẽo, "Ngươi tưởng rằng ta sẽ sơ suất như vậy hay sao, dễ dàng uống nước trà bị hạ dược?" Đương nhiêm vì trước đây bị trúng cổ độc, rồi sau đó lại bị uống Xuân bán, kể từ đó ngoài tẩm cung của phụ thân thì hắn sẽ không tùy ý đụng vào bất cứ điểm tâm trà nước nào ở bên ngoài, cho dù là xuân dược hạ vào trong trà, bề ngoài nhìn không ra nhưng dựa vào cảm giác đối với sự khác thường của Phùng Thu Dong thì đương nhiên có thể nhìn thấy không đúng.

"Ngươi….ta rõ ràng thấy ngươi…." Tóc mai đã tán loạn, khuôn mặt thất sắc, Phùng Thu Dong ngỡ ngàng nhìn đôi mắt đang lạnh lùng nhìn nàng, bị băng hàn trong đó chấn kinh, nàng đột nhiên tỉnh ngộ khi phát hiện vừa rồi mình đã nói cái gì, muốn che miệng lại nhưng đã không kịp.

"Ngươi chỉ thấy ta xoay người tấu đàn tranh mà thôi." Chậm rãi nhếch môi, Kỳ Minh Nguyệt nhếch lên một nụ cười lạnh đầy khinh miệt, "Không cần che giấu, Minh Nguyệt rất rõ ràng đối với những gì mà ngươi đã gây ra." Khoát tay, hắn phân phó với người bên cạnh, "Lưu tổng quản, dẫn nàng ta đến đây."

Nhìn Đông Lục đứng trên đại điện, đầu óc đã sớm hỗn loạn của Phùng Thu Dong hoàn toàn trống rỗng, nghe Đông Lục thuật lại việc mua thuốc bột ở trước mặt mọi người, còn có hành động đã gây ra đối với các nữ tử trong biệt viện Thiều Hoa điện, đưa điểm tâm, kê đơn, không sót một chút nào, Phù Thu Dong vốn đã yếu đuối rốt cục vô lực chống đỡ, nàng ngã xuống đất, quả thật sắp chết ngất, tóc mai rối tung, một thân chật vật, đôi mắt trừng lớn cơ hồ đã mất đi tiêu cự, trong lòng duy nhất nhớ kỹ, chức vị thái tử phi là của nàng, là của nàng….Vì sao hao hết tâm tư vẫn là uổng công dã tràng?

Lúc này Phùng Tích Lương không còn dám khẩn cầu tha thứ nữa, nhìn Phùng Thu Dong thất hồn lạc phách, sắc mặt cắt không ra máu, hắn quỳ gối trong điện, liên tục hối hận, không nên tùy tiện đưa nữ nhi dính vào, cũng không nên tin lời của nàng, cho đến bây giờ hắn chỉ có thể cầu mong bảo toàn tánh mạng, cũng không biết vị hoàng thượng khó dò kia có rộng lượng hay không.

Sau khi Phùng Thu Dong nói ra việc kê đơn, lại nghe thị nữ của nàng thuật lại hết thảy, quần thần ngay cả khí lực để thóa mạ cũng giảm đi, việc này không còn là chuyện trong cung mà đã trở thành đại sự liên quan đến việc kê đơn thái tử điện hạ, mà nay chỉ là xuân dược, nếu là thuốc độc thì sao? Dám đối với thái tử điện hạ như thế, cho dù là loại dược nào thì cũng là trọng tội!

Xem thần sắc của bệ hạ, còn có vẻ mặt của thái tử, bầu không khí trong điện lại nặng nề, xem ra không cần bọn họ nhiều lời thì hai người trên ngai vàng đã có quyết định.

"Các vị đại nhân muốn Minh Nguyệt tuyển thái tử phi, Minh Nguyệt đã làm theo, nhưng kết quả thì sao?" Đứng trên đại điện, y bào nguyệt sắc lấp lánh ánh kim, mặc dù mái tóc xõa dài, chưa đội kim quan nhưng khí thế áp bức vẫn không hề giảm đi nửa phần, lời nói nhẹ nhàng vang lên giữa đại điện lặng im, không người nào dám trả lời câu hỏi của thái tử.

"Phùng đại nhân có địa vị cao quý, thiên kim trong phủ lại là nữ tử biết thi thư lễ nghĩa, nhưng nay xem ra lại tâm cơ thủ đoạn như vậy, vì chức vị thái tử phi, vì tranh giành tình cảm mà hạ dược kê đơn để đạt mục đích, còn bịa đặt lừa gạt để vu oan cho ta, quả thật là rất can đảm, làm cho Minh Nguyệt không thể không bội phục." Trong miệng tán dương đều là đùa cợt và châm chọc, nhếch môi lộ ra một chút ý cười, nhưng nụ cười kia lại lạnh như băng, cùng với giọng điệu âm trầm, mặc dù các đại thần bên dưới không liên quan đến việc này nhưng nghe xong đều câm như hến, ngay cả nhúc nhích cũng không dám. fynnz810

"Trẫm cũng không biết hóa ra giai nhân trong phủ của các vị ái khanh được tuyển chọn đến đây lại có thủ đoạn như thế, thái tử là hoàng đế tương lai, bên cạnh hắn há có thể chấp nhận được loại người như nàng, thật sự là càn quấy!" Bàn tay đập xuống bàn một tiếng không quá nặng nhưng rơi vào tai của quần thần

lại như được phóng to gấp mấy lần, bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, mặc dù không hiện rõ nhưng bọn họ làm vi thần nhiều năm thì đương nhiên có thể nhìn ra.

Tuy rằng không có ai dám lên tiếng nhưng đều lén lút ngó lên phía trên thì nhìn thấy khóe miệng của bệ hạ đã hiện lên độ cong tàn khốc, thái tử điện hạ đứng bên cạnh, sắc mặt lạnh lẽo, liếc mắt quét nhìn bọn họ, đôi mắt vốn tràn đầy ôn nhu chỉ còn băng hàn lạnh thấu xương, bị ánh mắt kia đảo qua tựa như bị bệ hạ trong cơn thịnh nộ liếc nhìn, khiến bọn họ chỉ trong khoảnh khắc liền giống như bị lưỡi kiếm sắc bén kề ngay bên cổ.

Tuy nói việc này là Phùng Tích Lương làm ầm ĩ, không liên quan đến bọn họ, nhưng dù thế nào thì cũng đều do chuyện tuyển phi gây nên, có vài người nghĩ đến khuê nữ của mình vẫn còn ở trong Thiều Hoa điện, không biết có làm ra chuyện gì khác người hay không, trong lòng liền lo lắng và sợ hãi.

Trong điện, quần thần đối với vị hoàng đế cao cao tại thượng, còn có thái tử với khí thế bức người như thế thì không ai dám mở miệng trước, đợi bầu không khí áp lực càng lúc càng trầm trọng, cơ hồ làm cho người ta chống đỡ không được thì mới nghe thấy giọng nói vốn luôn nhẹ nhàng êm tai của thái tử lại lộ ra lãnh khốc và lạnh lẽo, không nhanh không chậm vang lên trong điện.

"Nội trong ba ngày, bất luận nam nữ trong Thiều Hoa điện đều dọn ra ngoài ngay lập tức cho ta! Ai còn tùy ý hành tẩu trong cung....." Đảo qua thần sắc lo sợ bất an của đám đại thần bên dưới, đôi môi khẽ nhếch của Kỳ Minh Nguyệt lại tiếp tục hé mở, "Sát!"

Nghe thấy giọng điệu thản nhiên cất lên chữ sát, tất cả mọi người đều sợ hãi, hiện tại mọi người đều nhìn thấy rõ ràng chuyện này đã hoàn toàn chọc giận thái tử điện hạ, giọng điệu băng hàn kia làm cho bọn họ biết được thái tử tương lai đi lên ngôi hoàng đế, nếu chọc giận hắn thì kết quả tuyệt đối sẽ không tốt hơn bao nhiêu so với chọc giận bệ hạ.

Trên ngai vàng, Kỳ Hủ Thiên vẫn chưa hạ xuống độ cong bên khóe môi, chẳng qua sự tàn nhẫn kia lại càng thêm rõ ràng, "Phùng Tích Lương giáo nữ nhi không nghiêm, suýt nữa hại thái tử, lại thiên vị nữ nhi, đánh mất lễ nghi triều đình, trẫm lệnh cho ngươi tự bãi quan từ chức, trở về nhà đóng cửa tu tỉnh, về phần Phùng Thu Dong, nữ tử thủ đoạn hiểm ác như thế thì đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ." Nhấc mắt lên, bên trong đôi mắt dài mảnh hiện lên ngọn lửa thịnh nộ, "Người đâu, lôi nàng xuống, đánh hai mươi trượng! Ba ngày sau nếu chưa chết thì ném vào địa cung!"

Theo giọng điệu thịnh nộ của bệ hạ, quần thần đều câm như hến, Phùng Tích Lương muốn cầu xin tha thứ nhưng lại sợ càng cầu xin sẽ càng chọc giận hoàng thượng, đến lúc đó e rằng ngay cả tánh mạng cũng không thể bảo toàn, tháo xuống mão quan, quỳ gối trên đại điện, trơ mắt nhìn nữ nhi bị lôi xuống, hắn đã không còn khả năng để nói thêm gì nữa.

"Bãi triều!"

Nghe thấy hai tiếng từ phía trên truyền xuống thì mọi người mới dám ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh huyền sắc và nguyệt sắc đi về phía sau đại điện, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, phải nhanh chóng đón nữ nhi ra khỏi cung mới được, cũng ngay lúc này mới có người bắt đầu thấp giọng oán giận, lúc trước là ai vội vã muốn thái tử tuyển phi, hiện tại lại vì chuyện tuyển phi mà gây ra mầm móng tai vạ, nếu vô ý liên lụy vào chính mình thì tiền đồ đều mất trắng, chẳng lẽ không phải chẳng đáng hay sao.

Nhưng chuyện đã đến nước này thì có nói gì cũng đều vô dụng, thái tử hiển nhiên đã không còn hảo cảm với nữ nhi của quan gia, nếu không thể có lợi cho mình thì chuyện thái tử tuyển phi sớm hay muộn có can hệ gì đến bọn họ đâu, mất thấy đã mất hy vọng được bám víu hoàng thân quốc thích, bọn họ đều bắt đầu chửi mắng Phùng Tích Lương.

Lại nhìn bệ hạ và thái tử điện hạ đã đi xa, nghĩ đến hơi thở khủng bố mới vừa rồi thì mọi người mới lau đi mồ hôi lạnh, cùng nhau an ủi mà ly khai nghị sự điện.

128. Chương 128: Ngự Thư Phòng

Hai người từ đại điện đi đến ngự thư phòng, dọc theo đường đi cung nhân và thị vệ đều tránh lui, mọi người đều biết mới vừa rồi trong lúc lâm triều đã xảy ra chuyện gì, bệ hạ và thái tử điện hạ nổi giận, Phùng đại nhân mất chức quan, nữ nhi của hắn không biết có thể giữ lại tánh mạng hay không, lúc này mọi người đều thật cẩn thận trong cương vị của mình, e sợ làm cho hoàng thượng tiếp tục nổi giận.

Dọc đường đi hai người vẫn giữ sắc mặt bình thản, bước vào ngự thư phòng, cửa vừa được khép lại thì Kỳ Minh Nguyệt liền bị hai cánh tay ôm lấy thân mình, "Thiên âm của Minh nhi quả nhiên bất phàm, xem ra phụ hoàng cũng nên cẩn thận một chút mới được, miễn cho một ngày nào đó bị mộng xuân mà còn tưởng là được Minh nhi tháp tùng."

Đôi mắt dài mảnh mang theo ý cười, Kỳ Hủ Thiên nghĩ đến việc rốt cục cũng có thể đuổi hết đám nữ nhân mơ ước thân phận thái tử phi thì cánh tay ôm ấp Kỳ Minh Nguyệt lại tăng thêm sức, "Dám có chủ ý với Minh nhi, trải qua chuyện này thì đám đại thần kia cũng sẽ biết điều một chút."

Kỳ Minh Nguyệt xoay người lại trong vòng tay ôm ấp của Kỳ Hủ Thiên, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng như trước, "Mộng xuân chỉ là kêu nàng thoát y, lưu lại vết máu, cũng không phải việc khó, nàng vốn là loại người đầy dã tâm, đương nhiên tâm tư lộ ra nhiều sơ hở để ta có thể thừa cơ, dễ dàng dùng thiên âm khống chế, cũng chẳng đáng là gì." Mang theo một chút đùa cợt, nói xong, hắn đưa tay xoa khuôn mặt của Kỳ Hủ Thiên, "Nếu muốn lấy thiên âm khống chế phụ hoàng thì e rằng không đơn giản như vậy, huống chi…."

"Phụ hoàng muốn mộng xuân thì căn bản không cần dùng đến thiên âm, đêm qua chẳng lẽ vẫn chưa đủ hay sao?" Đầu ngón tay dọc theo khuôn mặt đi xuống đôi môi mỏng rồi vẽ thành một vòng, đêm qua phụ hoàng đã dùng đôi môi này…đôi mắt u ám, vươn đầu lưỡi rồi nhẹ nhàng liếm lên đôi môi mị hoặc kia, cảm giác được cánh tay bên hông tựa hồ đang siết thật chặt, Kỳ Minh Nguyệt cười nhẹ vài tiếng, mang theo một chút trêu chọc, "Minh Nguyệt tưởng rằng đêm qua nghị sự đã xong, chẳng lẽ phụ hoàng vẫn muốn ở trong ngự thư phòng mà tiếp tục nghị sự thêm một lần nữa hay sao?"

Nghe thấy lời nói giễu cợt của hắn, Kỳ Hủ Thiên chỉ nhướng mày lên, ánh mắt mỉm cười dần dần âm trầm, "Minh nhi nên biết phụ hoàng chẳng bao giờ cảm thấy đủ đối với Minh nhi cả." Nói như vậy, bàn tay ôm ấp Kỳ Minh Nguyệt lại hơi thả lỏng một chút, "Đáng tiếc đêm qua hơi quá một chút, vì thân mình của Minh nhi cho nên phụ hoàng tạm thời buông tha cho ngươi."

"Không sao, nếu phụ hoàng đã thương cảm ta thì lần tới để cho Minh Nguyệt yêu thương phụ hoàng đi." Đẩy ra vạt y bào màu huyền sắc ở trước mắt, khẽ cắn vài cái trên làn da màu mật ong kia, chạm đến cơ bắp rắn chắc, hắn đã nhịn không được mà bắt đầu tưởng tượng nếu phụ hoàng ở dưới thân hắn thì sẽ là bộ dáng mị hoặc cỡ nào.

Mấy năm nay, thân thể của hắn dần dần trưởng thành, hiện tại đã cao qua vai của phụ hoàng, thân hình có một chút kém cỏi hơn phụ hoàng nhưng vẫn còn cơ hội phát triển, hắn cũng không sốt ruột, còn phụ hoàng của hắn rõ ràng đã đứng tuổi nhưng so với mấy năm trước vẫn không có nhiều thay đổi, trong mắt của hắn thì vẫn là bộ dáng ung dung lại mị hoặc, khi động tình sẽ cau mày lại, đôi mắt thâm thúy hàm chứa dục vọng, còn có độ cong nhàn nhạt lộ ra một chút tàn nhẫn bên môi, chẳng có điều nào mà không khiêu khích tâm tư của hắn.

"Trước tiên bắt đầu từ nơi này…" Theo tiếng thì thầm của Kỳ Minh Nguyệt, môi của hắn chạm vào trước mắt, sau đó mới dò xét đi vào bên trong, ngay lập tức liền nghênh đón sự đáp lại một cách bá đạo đến cực điểm, hai người dây dưa một lúc, đợi Kỳ Minh Nguyệt thối lui thì hơi thở đã có một chút dồn dập.

Liếm môi, trong đôi mắt mỉm cười của Kỳ Hủ Thiên tăng thêm vài phần tà khí, "Minh nhi chính là như vậy, nhưng không thể nào làm thỏa mãn cơn khát của phụ hoàng được." Đáp lại hắn là cái nhướng mày của Kỳ Minh Nguyệt, hàm chứa khiêu khích, khẽ cắn một cái lên làn da bên dưới vạt y bào rộng mở, nhưng không tiếp tục mà lại xoay người ngồi xuống, giọng điệu trầm thấp thản nhiên, "Phụ hoàng không cần lo lắng, đến lúc đó Minh Nguyệt nhất định sẽ không để ngươi thất vọng đâu."

Khuôn mặt nhướng mày mang theo vài phần ngả ngớn ám muội, nay ngôn hành cử chỉ của Minh nhi không còn như thời thiếu niên yếu ớt trước kia nữa, mà hiện tại trong lời nói lại lộ ra sự quyến rũ như có như không và một thái độ hoàn toàn tự tin, khiến hắn nhịn không được mà cười khẽ rồi đi đến bên cạnh Kỳ

Minh Nguyệt, cúi người khẽ hôn lên môi của Kỳ Minh Nguyệt một chút, "Muốn phụ hoàng cũng không phải là chuyện dễ dàng như thế, phụ hoàng sẽ chờ xem khi nào thì Minh nhi có thể như nguyện."

Hắn cũng không bài xích lời nói của Minh nhi, nhưng hắn chưa bao giờ có kinh nghiệm ở phía dưới, trước khi có Minh nhi thì hắn cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, nhưng nếu là Minh nhi thì hắn cũng không miễn cưỡng, Minh nhi đã trưởng thành, thân là nam tử, đương nhiên cũng sẽ không tình nguyện bị nằm bên dưới mãi như vậy, muốn ôm người mình yêu cũng là chuyện bình thường.

Nếu không phải là hắn thì e rằng Minh nhi cũng sẽ không tình nguyệt nằm dưới thân, nghĩ đến năm đó, nếu hắn không phát hiện Minh nhi đặc biệt thì hôm nay sẽ như thế nào cũng là chuyện rất khó lường trước, "May mà phụ hoàng đã sớm giữ Minh nhi ở bên cạnh, chặt chẽ trông chừng Minh nhi, bằng không hiện tại Minh nhi đã có thái tử phi của riêng mình, hoặc là một người nam nhân khác cũng không chừng." Ngồi xuống bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên dứt lời, nhớ đến Phùng Thu Dong trên đại điện thì liền cau mày lại.

"Cần gì phải giả thiết, Minh Nguyệt đã ở bên cạnh phụ hoàng, cho dù năm đó phụ hoàng không sớm phát hiện, với khả năng của phụ hoàng thì rốt cục vẫn sẽ nhận ra sự khác biệt của ta, huống chi ngoại trừ phụ hoàng thì trên đời này e rằng cũng không có người khác có thể làm cho ta đặt ở trong mắt, nếu phụ hoàng không chú ý đến ta thì Minh Nguyệt cũng sẽ tấn công phụ hoàng, kết quả vẫn là như nhau."

"Phụ hoàng làm sao lại không chú ý đến Minh nhi, việc đã qua đương nhiên cũng không cần phải nhắc đến, làm ta khó chịu chính là Phùng Thu Dong một lòng muốn chiếm được Minh nhi, chưa lấy mạng của nàng thì dường như đã quá lợi cho nàng." Nghĩ đến Phùng Thu Dong thuật lại đủ chuyện cùng với Minh nhi trên đại điện, Minh nhi đã ôn nhu đối đãi như thế nào, dùng lời nói dịu dàng ra sao, Kỳ Hủ Thiên bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn chăm chú vào Kỳ Minh Nguyệt rồi hỏi, "Thiên âm khống chế người ta, khiến người ta sinh ra ảo giác, như vậy những gì chứng kiến trong ảo giác có cảm thấy chân thật hay không?"

"Đương nhiên, tuy là cảnh trong mơ nhưng cũng là chân thật, nếu không thì làm sao có thể mê hoặc lòng người." Vì câu hỏi đột ngột kia mà cảm thấy nghi hoặc, Kỳ Minh Nguyệt không rõ nguyên nhân cho nên hỏi lại, "Không biết phụ hoàng hỏi như vậy để làm gì?" Việc này quá rõ ràng rồi mà.

"Như vậy có nghĩa trong cảm giác của Phùng Thu Dong thì Minh nhi quả thật từng đối đãi với nàng rất ôn nhu, cũng quả thật làm cho nàng chạm vào thân mình của ngươi?" Đôi mắt đột nhiên hơi nheo lại, Kỳ Hủ Thiên nhếch môi, vuốt ve mái tóc của Kỳ Minh Nguyệt, vẻ mặt thản nhiên, "Xem ra trách phạt hai mươi trượng quá mức nhẹ nhàng, đáng lý phải là hai trăm trượng mới đúng."

Lên tiếng một cách nhẹ nhàng bâng quơ, hai mươi và hai trăm khác biệt rất lớn, khiến cho Kỳ Minh Nguyệt hiểu được phụ hoàng đã mang sát ý đối với Phùng Thu Dong, đúng là muốn làm cho nàng phải chịu trượng hình mà chết, mà nguyên nhân cũng chỉ vì cảnh tượng trong mộng mà thôi, "Cái gọi là mộng xuân vô ngân cũng chỉ là một cảnh trong mơ, chỉ có thể nhớ rõ vài phần, huống chi quân vô hí ngôn, phụ hoàng đã trách phạt thì không thể tiếp tục hạ lệnh giết nàng."

"Đương nhiên ngoài mặt thì không thể nhưng trên đời còn rất nhiều phương pháp để trí người ta vào tử lộ mà." Đôi mắt hàm chứa ý cười như trước, Kỳ Hủ Thiên không nhanh không chậm mà tiếp tục nói, "Một cơn mộng xuân cũng phải trả giá đắt một chút." Tuy rằng cũng không phải thật nhưng Phùng Thu Dong hạ xuân dược đối với Minh nhi, nếu không phải Minh nhi sớm phát hiện thì nói không chừng đã y như ý của nàng cũng nên, mặc dù dùng thiên âm để giải quyết chuyện này, cũng làm cho các đại thần không còn chấp nhất chuyện lập thái tử phi, nhưng hết thảy những gì nàng nhìn thấy ở trong mộng cùng Minh nhi lại làm cho hắn cứ nghĩ đến thì lại hối hận vì sao lúc trước không hạ lệnh giết nàng.

"Tùy ý phụ hoàng, muốn xuống tay thì cũng phải qua ba ngày này hẵng nói sau." Đối với nữ tử có lòng dạ khó lường thì hắn cũng sẽ không thương tiếc, "Chẳng qua lần này thuận lợi như thế, còn có một người cũng hơi có tác dụng, mấy ngày gần đây lại chẳng thấy động tĩnh gì."

"Minh nhi đang nhắc đến Thẩm Vũ à?"

"Không sai." Tùy ý ngã vào phía sau, dựa vào trong lòng của Kỳ Hủ Thiên, vẻ mặt thản nhiên của Kỳ Minh Nguyệt tăng thêm vài phần hứng thú, "Hắn đến Thương Hách là phụng mệnh Lạc Phi Yên, không phải vì cầu thân mà là vì làm cho Minh Nguyệt lập phi, tóm lại là muốn chen vào một người giữa ta và phụ hoàng,

nhưng hắn lại không quá tận tâm, chỉ là cố ý khiêu khích hành động của Phùng Thu Dong rồi sau đó không còn động tĩnh nào khác."

"Cứ mặc kệ hắn, xem hắn còn muốn làm gì nữa, chờ lâu thì đương nhiên sẽ hiển lộ chân ý, không cần Minh nhi phải lo lắng, tóm lại phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ khác khiêu khích giữa ta và ngươi." Ôm lấy thân mình đang dựa vào trước lòng ngực, Kỳ Hủ Thiên dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bên cổ của Kỳ Minh Nguyệt.

Kỳ Minh Nguyệt thấp giọng đáp ứng, ngửi vào mùi hương lạnh lùng thản nhiên, dựa vào lòng của Kỳ Hủ Thiên, nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, "Nhớ đến Chung Ly mấy ngày trước đã khởi trình hồi cung, như vậy cũng sắp đến rồi."

"Việc này phải hỏi Lưu Dịch." Sợi tóc của Minh nhi rơi bên cổ, theo góc độ lúc này thì có thể nhìn thấy thấp thoáng bên dưới mái tóc là lỗ tai cùng cần cổ trắng ngần, nhiều vết tích đỏ sẫm như ẩn như hiện, nhớ đến bộ dáng của Minh nhi ở dưới thân hắn đêm qua thì câu trả lời của Kỳ Hủ Thiên lại có một chút lơ đãng, đẩy ra mái tóc dài, khi đường cong mị hoặc lộ ra trước mắt thì hắn lại đặt xuống vài nụ hôn.

"Chung Ly là thân hoàng nhi của phụ hoàng." Mang theo một chút giễu cợt mà nói ra những lời này, bên cổ hơi nhột làm cho Kỳ Minh Nguyệt mở mắt ra, thoáng ngoảnh đầu liếc mắt một cái, "Phụ hoàng vẫn chưa hôn đủ hay sao? Nếu không xõa tóc thì mấy dấu vết này đã bị người ta nhìn thấy." Lúc lên đại điện đáng lý đã cột tóc đội mão, chờ Hồng Tụ lắp bắp nói với hắn thì mới biết cột tóc lên lại làm lộ ra tất cả dấu vết mà phụ hoàng đã lưu lại.

"Minh nhi mới là người có quan hệ thân thiết nhất đối với ta, những người khác vốn chỉ là quân cờ mà thôi." Có Minh nhi thì hắn cũng mất đi hứng thú trêu đùa người bên ngoài, ngoại trừ Minh nhi thì hắn cũng không cảm thấy hứng thú đối với các vị hoàng tử còn lại, vì vậy mới làm cho vài tên hoàng tử kia bình an vô sự đến giờ, bờ môi không ngừng dán sát trên cần cổ trắng nõn, nhìn trên người của Minh nhi phủ kín dấu vết do hắn lưu lại thì liền cảm thấy có một chút hài lòng, hắn nhếch môi lên, "Thân mình của Minh nhi cho dù phụ hoàng có nếm như thế nào cũng cảm thấy không đủ, làm sao bây giờ?"

"Không biết phụ hoàng nói nếm là nếm như thế nào? Minh Nguyệt nhớ rõ mỗi một chỗ trên người đều bị phụ hoàng nếm qua, nhất là tối hôm qua, thật sự là hoàn toàn..." Nhớ đến đêm qua, phụ hoàng hôn từng chỗ trên cơ thể, tìm mọi cách để khiêu khích, gợi lên dục niệm của hắn, rồi sau đó lại nhìn thấy đôi môi mỏng kia bao lấy dục vọng của hắn, nhìn hạ thân nóng rực của hắn ở trong miệng của phụ hoàng, còn có đôi mắt của phụ hoàng lúc ấy vô cùng u ám và tà mị, cho dù lúc này nghĩ đến thì vẫn làm cho hạ thân của Kỳ Minh Nguyệt nháy mắt trở nên cương cứng.

"Minh nhi đang nghĩ đến cái gì vậy? Thân mình nóng như vậy, ngay cả nơi này cũng..." Kỳ Hủ Thiên đưa tay mò một vòng dưới thân của Kỳ Minh Nguyệt, chạm được bộ phận nóng rực ở dưới tay, cất lên vài tiếng cười khẽ, bờ môi mỏng chạm đến bên tai của Kỳ Minh Nguyệt, "Có phải nhớ đến hôm qua phụ hoàng đã nếm thân thể của Minh nhi như thế nào hay không? Tưởng rằng tối hôm qua làm mệt Minh nhi, hóa ra là phụ hoàng xem nhẹ sự lợi hại của Minh nhi, nơi này....vẫn rất có tinh thần nha."

Đem bàn tay đang sờ dưới hạ thân của mình áp sát vào chỗ nóng rực kia, Kỳ Minh Nguyệt ngoảnh đầu lại, "Chính là nhớ tới những gì mà phụ hoàng đã làm cho Minh Nguyệt nên mới thành như vậy, cũng là vì phụ hoàng trêu chọc, ở trong mắt của ta phụ hoàng cũng là mỹ thực, đôi môi này lại mê người đến cực điểm, nhất là đêm hôm qua."

Kỳ Minh Nguyệt ngẩng đầu, đưa ngón tay tiến vào trong miệng của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Hủ Thiên nghe thấy lời nói tràn ngập ám chỉ của Kỳ Minh Nguyệt thì liền hiểu rõ mà ngậm lấy ngón tay thon dài của đối phương, đêm qua khi nhét vật kia của Minh nhi vào miệng thì hắn liền phát hiện ánh mắt mà Minh nhi nhìn hắn hết sức nóng bỏng, xem ra là rất thích. Trên mặt tràn ngập tình sắc, Kỳ Hủ Thiên nhìn chăm chú vào Kỳ Minh Nguyệt đang ngoảnh đầu nhìn hắn, hắn nhẹ nhàng liếm lấy ngón tay thon dài kia, đem nó quấn quýt ở trong khoang miệng, đầu lưỡi chậm rãi xẹt qua nơi kẽ tay, ngay lập tức liền cảm thấy hạ thân nóng rực của Minh nhi ở trong tay hắn càng thêm cứng rắn hơn trước.

Kỳ Minh Nguyệt đối diện với đôi mắt thâm thúy u ám như chim ưng, nhiệt độ dưới thân đã trở nên cực nóng, bàn tay của phụ hoàng dường như đang khiêu khích, làm cho dục niệm của hắn càng lúc càng tăng cao, nhìn thấy đôi mắt hàm chứa ý cười tà khí, Kỳ Minh Nguyệt làm sao lại không biết đó là phụ hoàng cố

ý, nhìn thấy đôi môi mỏng kia mút ngón tay của hắn vào sâu bên trong, đầu lưỡi quấn quanh trên ngón tay vừa ẩm ướt mà lại ấm áp, làm cho hắn rốt cục chịu không nổi. fynnz810

"Là phụ hoàng trêu ghẹo trước, như vậy phụ hoàng phải chịu trách nhiệm." Trong miệng nói như vậy, hắn hơi rút ngón tay ra khỏi khoang miệng ẩm ướt mềm mại của Kỳ Hủ Thiên rồi đứng dậy, "Phụ hoàng tính làm sao bây giờ?"

Nguồn:

"Minh nhi muốn phụ hoàng làm gì?" Ngẩng đầu nhìn chăm chú Kỳ Minh Nguyệt đang đứng trước mặt, Kỳ Hủ Thiên đưa tay vạch ra vạt y bào của Kỳ Minh Nguyệt, ngón tay chạm vào nơi đã nổi cao hết sức rõ ràng dưới bạch khố, thấy được vật nóng rực kia đang rung động, hắn cười nhẹ một tiếng rồi mở ra ngoại bào của Kỳ Minh Nguyệt, đem vật nóng rực kia cầm vào trong tay, "Không bằng làm như vậy có được hay không?" Vừa dứt lời thì Kỳ Minh Nguyệt liền cảm thấy hạ thân nóng rực rơi vào một nơi ẩm ướt và ấm áp.

Động tác chậm rãi mà hết sức tình sắc làm cho Kỳ Minh Nguyệt càng muốn tiến sâu vào đôi môi mỏng kia, vừa định cử động thì bỗng nhiên lại nghe thấy giọng điệu bình thản quen thuộc truyền đến từ ngoài cửa.

"Bệ hạ, lục hoàng tử điện hạ, thất hoàng tử điện hạ cầu kiến."

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên bị Lưu Dịch phá đám, nhưng bình thường chỉ là khẽ hôn, hiện tại lại là lúc tình dục nan giải, Kỳ Minh Nguyệt cau mày lại, lúc này có một chút hối hận vì đã không dặn dò đừng cho ai quấy rầy.

Nhả ra vật trong miệng, nhìn bộ dáng khó nhịn của Minh nhi giờ khắc này, Kỳ Hủ Thiên tiếp tục dùng tay trấn an dục vọng nóng rực của Kỳ Minh Nguyệt, đồng thời giương giọng nói với bên ngoài, "Không tiếp."

Ngoài cửa, Lưu Dịch nghe xong lời này thì liền lắc đầu với hai vị hoàng tử, "Thỉnh hai vị điện hạ quay trở về." Nghe bệ hạ trả lời ngắn gọn quyết đoán như vậy thì hắn đương nhiên biết lần này thông báo không đúng lúc, cũng là hai vị điện hạ đến không đúng thời cơ.

"Phụ hoàng đã lâu chưa triệu kiến chúng ta, chúng ta chỉ nghe người ta bảo rằng hôm nay trên đại điện đã xảy ra chuyện, phụ hoàng và hoàng huynh giận dữ, vì vậy mới đến vấn an, Lưu tổng quản có biết vì sao phụ hoàng không muốn tiếp chúng ta hay không?" Kỳ Nghiêu Vũ đứng trước mặt Lưu Dịch, hỏi một cách hợp tình hợp lý.

"Là phụ hoàng đang nghỉ sự hay là vẫn đang tức giận nên mới không muốn gặp chúng ta?" Kỳ Tử Dục cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc với Lưu Dịch.

Lưu Dịch vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên, nghĩ đến hai người bên trong, sau đó nghiêm túc đáp lời hai vị hoàng tử, "Bệ hạ cùng thái tử điện hạ đang nghỉ sự." Nơi này là ngự thư phòng, đương nhiên ở bên trong đang nghỉ sự.

……..

129. Chương 129: Vấn An

Trong ngự thư phòng, Kỳ Minh Nguyệt cau mày, bị phá đám khiến cho dục vọng của hắn khó chịu, nghe thấy tiếng động vấn đáp ngoài cửa liền làm cho hắn cau mày lại, "Phụ hoàng quả thật không gặp hay sao? Tiểu lục và tiểu thất đã lâu không gặp ngươi."

"Minh nhi bắt đầu quan tâm người khác từ khi nào vậy, phụ hoàng một lòng thiết đãi ngươi, vậy mà ngươi lại không chịu chuyên tâm." Vuốt ve vài cái trên dục vọng nóng rực, nghe thấy Kỳ Minh Nguyệt khẽ rên một tiếng, lúc này Kỳ Hủ Thiên mới nhướng mắt nhìn về phía hắn.

Kỳ Minh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt kia mang theo một chút bất mãn, lại có vài phần tà khí, hắn đứng trước người của Kỳ Hủ Thiên, trên khuôn mặt đang chịu đựng dục vọng hiện lên khóe miệng khẽ nhếch, lộ

ra nụ cười không cho là đúng, "Ngoại trừ phụ hoàng thì ta làm sao lại quan tâm kẻ khác, chẳng qua hai người ngoài cửa không chịu rời đi, còn đang tranh cãi ầm ĩ không ngớt, phụ hoàng không cảm thấy phiền hay sao?"

"Minh nhi muốn như thế nào? Chẳng lẽ lại muốn dừng lại à?" Vuốt ve khiêu khích vật thể nóng rực cương cứng kia, trong đôi mắt u ám của Kỳ Hủ Thiên lại hiện lên một chút ý cười, đem dục vọng của Kỳ Minh Nguyệt tiếp tục nhét vào miệng, dùng đầu lưỡi quấn một vòng lại nhả ra, "Thấy Minh nhi có thể nhịn được, phụ hoàng thì không quá để ý, chẳng qua uổng phí tâm ý của ta dành cho Minh nhi, cảm thấy có một chút đáng tiếc." Trong miệng nói đáng tiếc nhưng nét mặt lại ám muội ngả ngớn, tiếp tục vuốt ve dục vọng nóng rực, nhìn thấy Minh nhi bị hắn khiêu khích càng lúc càng khó nhẫn nại, trong mắt đã tràn đầy thần sắc dục vọng thì Kỳ Hủ Thiên liền cất lên vài tiếng cười khẽ nặng nề.

Nhìn thấy ý cười trong mắt của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt bỗng nhiên giương giọng hô to một câu ra ngoài, "Lưu tổng quản, bảo bọn họ chờ bên ngoài, không được tranh cãi ầm ĩ." Bên ngoài cửa cũng an tĩnh trở lại, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi, "Minh nhi làm sao lại cô phụ tâm ý của phụ hoàng, lúc này đã yên lặng, đương nhiên là tiếp tục."

Động thân, dục vọng nóng rực của hắn liền tiến sâu vào bên trong ẩm ướt ấm áp, Kỳ Hủ Thiên thấy hắn vì khoái cảm mà ngửa đầu cất tiếng rên rỉ thì đôi mắt dài mảnh u ám như chim ưng liền lộ ra một chút thần sắc ôn nhu.

Trước khi có Minh nhi, cho dù là trong lúc làm tình thì hắn cũng không cho phép hậu cung lưu lại dấu vết trên người của hắn, nhưng Minh nhi thì khác, ngoại trừ muốn giữ lấy Minh nhi thì hắn cũng muốn nhìn thấy bộ dáng của Minh nhi vì hắn mà mất khống chế, Minh nhi không bận tâm đến bất cứ thứ gì nhưng khi đối mặt với hắn lại hiển lộ vẻ mặt hết sức mê người khi bị dục vọng dày vò, đây là điều mà chưa có bất luận kẻ nào nhìn thấy, cũng đủ để tác động tâm tư của tất cả mọi người.

Hàm chứa dục vọng của Kỳ Minh Nguyệt trong miệng, Kỳ Hủ Thiên một tay vỗ về dưới dục vọng, tay còn lại thì chuyển ra sau lưng Kỳ Minh Nguyệt, khiêu khích một chút ở giữa hai bờ mông, nhẹ nhàng ấn xuống, đầu ngón tay đâm vào cửa khẩu mà hắn rất quen thuộc, động tác trên miệng và đầu lưỡi của hắn cũng không dừng lại, bên tai nghe thấy một tiếng rên rỉ đầy áp lực, dục vọng ở trong miệng của hắn co rúm rồi nhất thời trướng đại, ánh mắt tối sầm lại, hai tay của hắn càng tăng thêm sức lực.

"Phụ hoàng!" Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào đôi mắt tà khí lại ôn nhu kia, gầm nhẹ một tiếng, rốt cục không thể nhẫn nại, theo tiếng la khàn khàn ẩn chứa đầy dục niệm, hắn tiến sâu vào khoang miệng ấm áp ướt át kia, dục vọng dưới thân không ngừng rung động mà bùng nổ.

Thở hổn hển, hắn chậm rãi lui ra, trước mắt chỉ thấy trong đôi mắt dài mảnh của phụ hoàng đều là thần sắc tà mị, nuốt xuống bạch dịch mà hắn phóng thích ở trong miệng, một phần tràn ra cũng bị nhẹ nhàng liếm sạch, đôi mắt sáng quắc kia vẫn nhìn hắn chăm chú, đôi môi mỏng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, "Hương vị của Minh nhi a…." Giọng điệu trầm thấp, ám muội đến cực điểm, cũng tràn ngập tình sắc, khiến hắn nhịn không được mà cau mày lại, thì thào nói nhỏ, "Cứ nói Minh Nguyệt mị hoặc, rõ ràng phụ hoàng mới là yêu nghiệt."

Giọng nam trầm thấp dừng bên tai của Kỳ Hủ Thiên, khiến hắn cười nhẹ một trận, "Nếu phụ hoàng là yêu nghiệt thì cũng chỉ quyết rũ một mình Minh nhi mà thôi." Nhìn Kỳ Minh Nguyệt một chút, Kỳ Hủ Thiên tùy tiện mang đến một chiếc khăn tay, Kỳ Minh Nguyệt tiếp nhận, trước tiên lau đi dấu vết ở bên môi của Kỳ Hủ Thiên rồi mới để ý đến dấu vết dưới thân của mình.

Sau khi chỉnh trang ổn thỏa thì Kỳ Minh Nguyệt ngồi xuống bên cạnh Kỳ Hủ Thiên rồi đưa tay chạm vào giữa hai chân của đối phương, "Có cần Minh Nguyệt giúp phụ hoàng giải quyết một chút hay không?"

"Nếu Minh nhi thương phụ hoàng thì không bằng đợi lần sau hẵng đền đáp cùng một lúc, hiện tại đủ rồi, ngoài cửa còn vài cái phiền phức đang đứng chờ, phụ hoàng không vội nhưng lại sợ mệt Minh nhi của ta." Trải qua cả đêm mà nay mặc dù dục niệm của hắn đã bị khơi mào nhưng vẫn có thể khống chế, thân mình của Minh nhi vẫn còn trẻ tuổi, khó khống chế tình dục, thay Minh nhi giải quyết một chút, nếu hắn để cho Minh nhi làm chuyện gì đó cho mình, ngộ nhỡ thật sự khơi mào dục niệm của hắn thì e rằng chỉ ở trong miệng của Minh nhi cũng không thể giải quyết cho đủ.

Khẽ hôn bên môi của Kỳ Hủ Thiên một chút, Kỳ Minh Nguyệt mơn trớn màu cổ đồng ở trước mặt, vừa rồi ngoại bào của phụ hoàng bị hắn cởi bỏ, lộ ra lồng ngực sáng bóng màu mật ong một cách mị hoặc, nhịn không được lại đặt lên vài nụ hôn, sau đó mới cẩn thận dùng y bào huyền sắc tú kim che lại rồi kết chặt long khấu.

"Minh nhi thật sự là chu đáo." Nâng mặt của Kỳ Minh Nguyệt lên, Kỳ Hủ Thiên vừa thì thầm vừa hôn xuống môi của hắn, "Nhưng phải nhớ rõ chỉ có thể đối với phụ hoàng như thế, hoàng đệ của ngươi xem ra rất quý ngươi, lúc này đang chờ ở bên ngoài, cũng đều là vì chuyện của ngươi, nhưng Minh nhi không được quá thân cận với bọn họ đó."

"Bọn họ chỉ là hoàng đệ mà thôi, phụ hoàng nghĩ ngợi nhiều quá." Ngay cả thân hoàng nhi của mình mà cũng để ý như thế, nhưng hắn lại không thể nhịn được mà nhếch môi đối với lời nói mang theo một chút cảnh cáo của Kỳ Hủ Thiên, hắn đã sớm quen tính độc chiếm của phụ hoàng và sự bá đạo của vì đế vương này.

"Chỉ là hoàng đệ mà thôi? Giữa huynh đệ thì sẽ không có gì xảy ra thật ư? Chẳng phải Minh nhi cũng là hoàng tử nhưng phụ hoàng lại không thể buông ngươi ra đó sao, nếu lại có vài hoàng đệ quý ngươi thì cũng chẳng có gì là kỳ lạ." Trong mắt của hắn, sự chói mắt của Minh nhi là điều mà thường nhân không thể bỏ qua, hắn cũng đã sớm phát hiện, từ khi vài hoàng tử còn bé, lúc thỉnh an sẽ luôn lén lút quan sát Minh nhi ở bên cạnh hắn, cho dù là hiếu kỳ sùng bái hay là ái mộ thì hắn đều không thể chấp nhận người khác nhìn Minh nhi của hắn như thế, cho dù đó chỉ là các hoàng tử khác.

"Trên đời cũng không có mấy người có thể không màng luân thường và huyết thống như phụ hoàng, cho dù bọn họ quả thật nghĩ như thế thì e rằng cũng không có gan, huống chi trong mắt của Minh Nguyệt chỉ có một mình phụ hoàng, ngoại trừ có cùng huyết thống với bọn họ, nể mặt điểm này thì Minh Nguyệt mới hòa nhã với bọn họ một chút, cũng sẽ không có gì nhiều hơn."

Nói ra những lời này, Kỳ Minh Nguyệt nhấc tay, giương giọng nói với bên ngoài một câu, "Để cho bọn họ vào đi."

Ngoài cửa, Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ im lặng chờ đợi rốt cục nghe thấy một câu triệu vào từ bên trong, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, lúc trước nếu không phải nghe thấy lời nói của hoàng huynh thì bọn họ đã không im lặng chờ đợi ở đây đến bây giờ.

Lưu Dịch mở cửa ra cho bọn họ, nhìn thấy hai vị hoàng tử bước vào ngự thư phòng, nhớ đến còn có một chuyện chưa bẩm báo, hắn cũng liền đi theo.

Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ cẩn thận bước vào ngự thư phòng, nơi này đã lâu bọn họ chưa tiến vào, rất nhiều năm trước quy củ thỉnh an hằng ngày đã bị phụ hoàng bãi miễn, mặc dù không biết vì sao nhưng bọn họ cũng cảm thấy nhẹ lòng, chỉ tiếc sau khi bãi miễn vấn an thì cũng khó gặp mặt hoàng huynh, lần này nghe nói vì việc về thái tử phi đã xảy ra một chút phiền toái, chọc giận phụ hoàng và hoàng huynh, cho nên bọn họ mới muốn đến vấn an.

"Khấu kiến phụ hoàng, hoàng huynh." Đã lâu không gặp, thân ảnh huyền sắc ngồi phía trên dường như vẫn chưa hề thay đổi, vẫn làm cho người ta sợ hãi như trước, hai người nhìn phụ hoàng, sự kính sợ đã lặng yên trong lòng từ rất lâu lại một lần nữa ùn ùn trỗi dậy, bên cạnh là hoàng huynh đang nhìn bọn họ, vẫn là bộ dáng đã nhìn thấy vào đại yến năm trước, vẻ mặt thản nhiên nhưng bất giác lại làm cho người ta đắm chìm bên trong ánh mắt ôn nhu như có như không kia.

"Ừm." Kỳ Hủ Thiên quét mắt nhìn bọn họ, một tay đưa ra phía sau ôm lấy thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, trong miệng bình thản lên tiếng. Hắn không mở miệng thì Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ đang quỳ bên dưới cũng không dám đứng dậy, chỉ cảm thấy bầu không khí trong ngự thư phòng có một chút nặng nề khó thở.

Thật lâu sau mới nghe thấy một câu nói không nhanh không chậm vang lên trong phòng, "Nhị vị hoàng đệ đứng lên đi."

Giọng nói ung dung chậm rãi không lộ ra sự vui sướng nào khi nhìn thấy huynh đệ thủ túc, vẫn bình thản như trước, nhưng đối với Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ đang quỳ thì lại như tiên âm, hai người bọn họ vội vàng đứng dậy, bọn họ đều biết chỉ cần là hoàng huynh lên tiếng thì phụ hoàng hơn phân nửa sẽ không phản đối.

Quả nhiên, đợi bọn họ đứng lên thì người ngồi phía trên cũng không nói gì, Kỳ Nghiêu Vũ lén lúc dò xét phụ hoàng một chút, sau đó lại nhìn sang hoàng huynh bên cạnh, bỗng nhiên nhận thấy một tầm mắt, cho dù chỉ là liếc nhẹ nhưng không biết vì sao lại làm cho hắn có cảm giác uy hiếp rất đáng sợ, là phụ hoàng, vì sao phụ hoàng lại nhìn hắn như vậy?

"Nhi thần….nhi thần đến đây để thỉnh an phụ hoàng, và vấn an hoàng huynh, nghe nói hôm nay thượng triều đã xảy ra vài chuyện…" Từ nhỏ đã có vài phần sợ hãi đối với vị phụ hoàng không dễ thân cận này, những tình cảm trong lòng đều bị nỗi sợ hãi đè ép, nhưng thật ra bọn họ lại cảm thấy rất thân cận với nhị hoàng huynh, Kỳ Nghiêu Vũ nói đến đây thì liền nhìn sang Kỳ Minh Nguyệt.

"Hoàng huynh không sao chứ?" Kỳ Tử Dục tâm tư đơn thuần, thẳng tắp nhìn chằm chằm Kỳ Minh Nguyệt đang ngồi bên cạnh Kỳ Hủ Thiên, trong mắt tràn đầy lo lắng. fynnz810

Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, "Đa tạ nhị vị hoàng đệ quan tâm, không có chuyện gì lớn." Tiểu lục tiểu thất cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi, so với lúc hắn mười hai tuổi thì vẫn để lộ tính tình trẻ con, mặc dù ở trong hoàng thất thì sẽ chín chắn hơn người bình thường một chút, nhưng cũng không đến mức sinh ra dục niệm dị thường gì với hắn, vậy mà phụ hoàng vẫn để ý canh chừng bọn họ, liếc mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên ở bên cạnh, trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt tràn đầy giễu cợt.

Kỷ Hủ Thiên nhìn thấy thần sắc trong mắt của hắn thì chỉ nhếch môi, bàn tay ôm bên thắt lưng lại siết chặt hơn một chút, đôi mắt khẽ nheo lại, một tay cầm lấy tấu chương trên án thư, thản nhiên hỏi, "Còn chuyện gì hay không?" Giọng điệu đã có một chút mất kiên nhẫn.

Kỳ Nghiêu Vũ suy nghĩ một chút, dường như thật sự không còn gì khác, nhưng phụ hoàng lãnh đạm như vậy, hoàng huynh cũng không nhiều lời với hắn, thật sự có một chút không cam lòng, liền vắt hết óc suy nghĩ, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện làm cho hắn thoáng chốc vô cùng hưng phấn, "Còn có một chuyện, phụ hoàng, nhi thần nhớ đến trước kia hoàng huynh từng đồng ý sẽ dạy nhi thần luyện võ." Tuy rằng đó là thời thơ ấu, ngẩng đầu nhìn về phía Kỳ Minh Nguyệt, trong mắt lại rạng rỡ lấp lánh, tất cả đều là mong ngóng chờ đợi, "Hoàng huynh có nhớ hay không?"

Kỳ Minh Nguyệt hơi suy nghĩ một chút, dường như quả thật có việc này, "Vẫn nhớ, nhiều năm về trước, từng đồng ý chuyện này bên trong võ tràng, khi đó tiểu ngũ cũng ở đấy." Lúc đó còn có đại hoàng tử Kỳ Mộ Thịnh, nhiều năm trôi qua, Kỳ Mộ Thịnh ở Than Châu vẫn không hề sinh sự, thật sự làm cho hắn có một chút ngoài ý muốn.

"Minh nhi đã từng đồng ý à?" Ở bên cạnh hắn, Kỳ Hủ Thiên cau mày, thấy Kỳ Minh Nguyệt gật đầu xác định thì liền ngoảnh đầu nói với Kỳ Nghiêu Vũ, "Trẫm nhớ tiểu thất đã bái sư mấy năm nay rồi mà."

Đây không phải là câu chất vấn, giọng điệu cũng rất bình thản, nhưng Kỳ Nghiêu Vũ nghe thấy ý tứ trong lời của phụ hoàng có vẻ không thoải mái, mà hiển nhiên là hắn đã bái sư, cũng không có lý do yêu cầu hoàng huynh dạy hắn luyện võ.

"Nhưng hoàng huynh….rõ ràng là đã đồng ý rồi…." Kỳ Tử Dục ở bên cạnh, mắt thấy vô vọng, liền cảm thấy sốt ruột, nếu hoàng huynh dạy tiểu thất luyện võ thì hắn đương nhiên cũng có thể đi theo bên cạnh để quan sát, năm đó ở trong võ tràng, hắn từng kiến thức sự lợi hại của hoàng huynh, hơn nữa có thể ở chung với vị hoàng huynh này nhiều một chút cũng là chuyện mà hắn cầu còn không được.

Kỳ Minh Nguyệt xác định chính mình đã đồng ý chuyện này, nhưng biết rõ phụ hoàng chắc chắn sẽ khó chịu, trong lúc nhất thời cũng hơi khó quyết định, trầm ngâm trong chốc lát, hắn sử dụng phương pháp trung hòa, "Nếu Minh Nguyệt đã từng đồng ý thì phải thực hiện lời hứa khi ấy, chẳng qua tiểu thất đã có võ sư, cũng đang học võ, ta cũng không tiện nhiều lời, khi nào rãnh rỗi sẽ đến chỗ của ngươi để xem tiến triển của ngươi như thế nào, nếu vẫn chưa đủ thì sẽ góp ý."

Kỳ Nghiêu Vũ nghe xong vội vàng gật đầu không ngừng, Kỳ Tử Dục cũng rất cao hứng, mặc dù cùng tiểu thất tử nhỏ tranh đua hơn thua mà lớn lên nhưng tình cảm huynh đệ vẫn rất thân thiết, lúc này được hoàng huynh nói như vậy thì hắn cũng rất chờ mong.

"Chẳng lẽ Minh nhi đã quên những gì phụ hoàng vừa nói hay sao?" Kỳ Hủ Thiên ôm sát thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, giọng điệu tuy nhẹ nhưng dừng bên tai của Kỳ Minh Nguyệt lại hết sức rõ ràng, nhớ đến

vừa rồi phụ hoàng muốn hắn đừng quá thân cận với các hoàng tử khác, nhịn không được mà nhướng mày, "Minh Nguyệt sẽ không nuốt lời, phụ hoàng cũng không cần phải đa tâm."

Chỉ mong là hắn quá đa tâm, Kỳ Hủ Thiên liếc mắt nhìn Kỳ Nghiêu Vũ đang nhìn bọn họ chăm chú, trầm giọng nói, "Được rồi, nếu không còn chuyện gì khác thì quay về đi." Bạn đang ?

Lúc này không còn lý do gì khác đáng để nói, Kỳ Nghiêu Vũ và Kỳ Tử Dục đành hành lễ lui ra, nhị vị hoàng tử vừa ra khỏi ngự thư phòng thì Lưu Dịch lại tiến lên vài bước, "Bệ hạ, ngũ điện hạ đang trên đường hồi cung, cách Diệp Diệu thành không xa, ngày mai sẽ đến."

"Ngũ hoàng đệ đã trở lại, cũng thật là nhanh." Tiểu ngũ xuất cung đã được môt năm, không biết bên ngoài như thế nào, tính tình của tiểu ngũ từ nhỏ đã tao nhã, ghét võ hỉ văn, mười lăm tuổi thì xuất cung, cũng không nói bất cứ lời nào, Kỳ Minh Nguyệt nghĩ đến vị hoàng đệ này thì liền nhớ đến khuôn mặt tươi cười của người nọ đối với mình, đúng là có vài phần vui vẻ.

"Trở về thì trở về, gọi hắn ngày mai đến thỉnh an cũng được." Bàn tay đặt bên thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt vẫn chưa buông xuống, Kỳ Hủ Thiên nghe xong lời của Lưu Dịch thì chỉ nâng mắt lên khỏi tấu chương, sau đó lại thản nhiên lật tấu chương.

130. Chương 130: Cảnh Cáo

Sau khi chuyện Phùng Thu Dong xảy ra thì việc lập thái tử phi trở thành kiêng kị đối với các đại thần trong cung, những kẻ làm quan không dám nhiều lời, hạ nhân lại đồn đãi ồn ào ầm ĩ, bệ hạ và thái tử điện hạ tức giận, Phùng đại nhân bị mất mũ ô sa, Phùng gia tiểu thư bị đánh hai mươi trượng, nếu trong ba ngày không chết thì bị tống vào địa cung giam giữ, vì vậy việc tuyển phi cũng tạm thời bị đặt sang một bên, những ai đang ở Thiều Hoa điện đều phải dọn đi, trong lúc nhất thời làm cho bọn hạ nhân bận tối mày tối mặt.

Mới là ngày đầu tiên nội trong ba ngày mà đã có không ít tiểu thư quan gia phân phó gói ghém hành trang, vốn tưởng rằng có thể ở lại lâu hơn một chút cho nên y phục đều được chuẩn bị không ít, lúc này thu dọn khiến bọn thị nữ bận bù đầu.

Khắp các lầu các đều có thể thấy được hạ nhân chạy trước chạy sau để thu dọn cho chủ tử, nhưng chỉ có một chỗ vẫn đóng chặt cửa, từ trong viện đến bậc thang đều không thấy một bóng người, giống như vườn không nhà trống, nhưng thỉnh thoảng từ bên trong lại truyền đến tiếng nhạc, rõ ràng là đang nói cho người khác bên trong không chỉ có người mà lại còn vô cùng thản nhiên nhàn nhã.

Kỳ Minh Nguyệt đứng trước cửa, nghe thấy tiếng ngâm nga cùng với tiếng chuông trong trẻo như có như không, đang định bước đến thì tiếng ca bỗng nhiên ngừng lại, cánh cửa mở ra, đứng trước cửa là Thấm Vũ mặc cẩm y với đôi chân trần.

"Thái tử điện đến thăm Thấm Vũ à?" Dựa vào khung cửa, khuôn mặt lộ ra một chút ý cười.

"Minh Nguyệt đến đây để nói lời cảm tạ." Kỳ Minh Nguyệt dừng chân, từ đằng xa nhìn chăm chú vào đôi mắt cười kia, không đợi đối phương hỏi vì sao lại muốn cảm tạ thì đã chậm rãi nói tiếp, "Nếu không có Thấm Vũ tương trợ thì e rằng việc tuyển phi còn phải ầm ĩ một trận, mà hiện tại đã có thể xử lý cùng một lúc, thật là thanh tĩnh."

Thấm Vũ tựa hồ có một chút bất ngờ, "Ta giúp thái tử giải quyết việc này từ khi nào? Vì sao Thấm Vũ lại không biết."

"Phùng Thu Dong hành động nhanh như vậy đều là công của Thấm Vũ." Trong giọng điệu mang theo một chút trào phúng, Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến đoạn đối thoại khi đó giữa Thấm Vũ và Phùng Thu Dong, "Ngươi cố ý tranh chấp với nàng, cũng không phải là vì muốn Minh Nguyệt chú ý." Ý định ban đầu của Thấm Vũ chính là muốn hắn sớm ngày lập phi, hoặc nên nói đó là kết quả mà Lạc Phi Yên mong muốn.

"Quả thật đã bị thái tử điện hạ nhìn ra." Thấm Vũ thu lại vẻ mặt bất ngờ, đến khi giương mắt liền hiện lên vẻ mặt lãnh đạm như ban đầu, "Thấm Vũ vốn kỳ vọng nàng có thể đoạt được chức vị thái tử phi, đáng tiếc nàng lại vô dụng, tuy có dã tâm nhưng vẫn không đủ thông minh." Không hề có vẻ bất an, giống như chuyện này chẳng quan hệ gì đến hắn, thuật lại tất cả tính toán ban đầu của mình, nhưng thật ra bộ dáng lại có một chút tiếc nuối.

"Theo Minh Nguyệt thấy, cho dù kết quả như thế nào thì ngươi tựa hồ cũng không đặc biệt bận tâm, cần gì phải lộ ra bộ dáng tiếc nuối như vậy." Nhướng mày đối với vẻ mặt tiếc nuối của Thấm Vũ, lời nói của Kỳ Minh Nguyệt vẫn có ý đùa cợt, làm cho hắn nghi hoặc chính là người mà Lạc Phi Yên phái đến tuyệt đối không phải loại hời hợt, nhưng động thái của Thấm Vũ lại giống như không cố tình, ngoại trừ khiêu khích Phùng Thu Dong thì không làm gì khác.

"Sớm biết thái tử điện hạ bất phàm, cũng không ôm nhiều kỳ vọng đối với chuyện này, chẳng qua nhanh như vậy mà đã có được kết quả, điều này mới làm cho Thấm Vũ cảm thấy hơi thất vọng, nhưng thái tử điện hạ nên cảm tạ ta mới đúng, nếu không có ta thì làm sao ngươi có thể thoát khỏi đám tiểu thư quan lại đó."

Khi hắn khiêu khích Phùng Thu Dong là lúc cảm thấy vị thái tử Thương Hách này đang phối hợp với mình, theo những gì hắn được nghe thì vị thái tử này cũng không phải người tùy ý tự mãn, Kỳ Minh Nguyệt làm cho hắn dự đoán được lần này e rằng kết quả sẽ không quá mức như ý, chẳng qua không ngờ lại nhanh như vậy, không biết nên nói là hắn đánh giá quá cao năng lực của nàng kia hay là đã xem nhẹ thái tử Thương Hách.

"Nếu nữ hoàng bệ hạ của Thấm Vũ biết Thấm Vũ đến Thương Hách lại giúp Minh Nguyệt thì không biết sẽ nghĩ như thế nào, Thấm Vũ rõ ràng thừa nhận việc này cũng không lo lắng Minh Nguyệt sẽ gây rắc rối cho ngươi hay sao?" Đối với Thấm Vũ, thần sắc của Kỳ Minh Nguyệt vẫn thản nhiên nhưng trong mắt lại lộ ra một chút lãnh ý.

"Thấm Vũ đã đáp ứng với nữ hoàng bệ hạ về việc tiến đến Thương Hách, đó là vì đại hôn của thái tử điện hạ, mặc dù không biết vì sao lại quan tâm đến thái tử như thế, nhưng Thấm Vũ đến đây, mặt ngoài là cầu thân liên minh giữa hai nước, nhưng bên trong là âm thầm phụng mệnh thúc đẩy thái tử điện hạ sớm ngày lập phi, quá trình như thế nào thì nữ hoàng bệ hạ sẽ không hỏi đến, đồng ý cho Thấm Vũ có thể tùy cơ ứng biến."

Nếu đã đến nước này, nói như vậy Thương Hách đế và vị thái tử này đã sớm đoán được động thái của hắn, như thế cũng không cần phải tiếp tục che giấu, dựa vào khung cửa, Thấm Vũ nghiêng đầu, Kỳ Minh Nguyệt nghe xong lời của hắn nhưng thần sắc vẫn bất động, khóe môi lại nhếch cao hơn. Thấm Vũ tiếp tục nói, "Nhưng nữ hoàng bệ hạ quả thật chưa từng nói rõ, nếu thái tử điện hạ thích ta thì liền để cho ta ở lại Thương Hách, làm nam phi cũng không tệ, đương nhiên Thấm Vũ sẽ không thỉnh cầu việc này, hết thảy đều thuận theo tự nhiên, nếu thái tử quả thật vì việc này mà muốn trị tội ta thì Thấm Vũ cũng đành chấp nhận."

Từ đầu đến cuối, Thấm Vũ đến từ Liên Đồng đều thể hiện bộ dáng thờ ơ, quả thật hết thảy đều thuận theo tự nhiên, ngoại trừ cố ý khiêu khích Phùng Thu Dong thì thật sự không còn động thái nào khác, nghe ra những lời này của hắn là sự thật, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi cảm thấy thú vị, hạ xuống lãnh ý trong mắt, lắc đầu nói, "Hành động của Thấm Vũ rất hợp với tâm ý của Minh Nguyệt, giải quyết một đám rắc rối, trị tội đương nhiên là không cần, nhưng nhiệm vụ này của Thấm Vũ….việc cầu thân đều bị các đại thần phản đối, phụ hoàng của ta cũng không nguyện ý, muốn Minh Nguyệt lập phi cũng không phải chuyện dễ, xem ra lần này Thấm Vũ đến đây chỉ là uổng công."

"Thấm Vũ cũng không cưỡng cầu, việc thế gian vốn nên thuận theo tự nhiên, nữ hoàng bệ hạ muốn ta đến thì ta đã đến, có thành công hay không đều phải xem thiên ý, Thấm Vũ cũng không phải là người tự cao tự đại, có thể làm đều đã làm, những việc khác không liên quan đến ta, nếu lại có cơ hội thì ta sẽ bắt lấy, nếu không có cũng không cưỡng cầu, thái tử điện hạ không cần quá mức để ý đến ta, đợi Thấm Vũ muốn đi thì tự nhiên sẽ rời đi, ta vẫn chưa buông tha đâu."

Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, không biết nhìn thấy cái gì mà lại thấp giọng ngân nga, giống như bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó, dừng lại khúc hát, quay sang nói với Kỳ Minh Nguyệt, "Nơi này ta đã ở quen, thái tử hạ lệnh cho mọi người dọn ra, không biết Thấm Vũ nên dọn đến nơi nào? Dịch quán của sứ

giả hay sao?"

Đối với Thấm Vũ, dường như đặt trước mắt vẫn an toàn hơn, Kỳ Minh Nguyệt hơi suy tư một chút, "Nếu đã quen thì cứ ở lại nơi này, lấy thân phận là sứ giả." Thiều Hoa điện cách Huyễn Thiên điện cũng không quá xa, phái người trông chừng hành động của Thấm Vũ cũng tiện hơn.

"Đa tạ thái tử điện hạ." Lúc này Thấm Vũ mới đứng thẳng người, tuân theo lễ nghi mà nói lời cảm tạ.

"Ta hy vọng sứ giả ở Thương Hách vui vẻ, đừng làm quá nhiều chuyện dư thừa." Lần này hợp ý hắn, tương kế tựu kế, thuận tiện làm cho các đại thần cũng an phận không ít, hắn cũng không tính làm gì Thấm Vũ, nhưng nếu lần tới….Trong mắt mang theo ý cười, Kỳ Minh Nguyệt cực kỳ thong thả mà mở miệng nói với người trước mặt, "Sứ giả tự giải quyết cho tốt, Minh Nguyệt cũng không muốn thấy ngươi giống như mấy tên sứ giả trước kia đâu."

Năm đó, có mấy vị sứ giả bị mất lưỡi ở Thương Hách, đều là những mỹ nhân xinh đẹp dáng người yểu điệu thướt tha, Thương Hách đế chưa từng thương tiếc, chỉ vì một lời của nhị hoàng tử Kỳ Minh Nguyệt khi ấy chỉ mới sau tuổi mà đã phái người cắt lưỡi mấy người đó ngay tại chỗ, đối với Liên Đồng mà nói thì mất lưỡi quả thật như nữ tử bị hủy dung mạo, sau đó nữ hoàng bệ hạ rất hiếm khi phái người đến Thương Hách.

Đối với chuyện xưa, Thấm Vũ đương nhiên sẽ không thể không biết, "Đa tạ thái tử điện hạ, Thấm Vũ sẽ cẩn thận." Qua một chút thời gian nữa, nếu vẫn không có cơ hội thì không bằng quay trở về Liên Đồng, nữ hoàng bệ hạ đã nói đó là bản tính mưa nắng thất thường, gặp gỡ hai vị Thương Hách này thì cũng đành chịu.

Nhìn Thấm Vũ một cách đầy thâm ý, Kỳ Minh Nguyệt xoay người rời đi, hôm nay hắn rãnh rỗi, vốn tính đến chỗ của tiểu thất một chút, nhớ đến việc Thấm Vũ vẫn chưa được giải quyết, vì vậy mới đến đây tìm hiểu một chút, xong chuyện này, hắn liền rời khỏi Thiều Hoa điện, nhớ đến thái độ của phụ hoàng đối với tiểu thất thì nhịn không được mà vừa cười vừa lắc đầu, bước chân tiến thẳng vào chỗ ở của tiểu thất.

Lúc này Kỳ Nghiêu Vũ và Kỳ Tử Dục đang đứng đối mặt ở giữa khoảng đất trống, đều cầm trong tay một thanh trường kiếm, ngưng thần nhìn nhau hồi lâu, sau đó Kỳ Tử Dục mới giẫn chân đánh về phía trước, Kỳ Nghiêu Vũ lại bỗng nhiên triệt kiếm làm hại Kỳ Tử Dục vội vàng thu thế, sau một lúc lảo đảo thì mới đứng vững thân mình.

"Sao vậy, chẳng phải đã bảo đi luyện kiếm hay sao, chờ nhị hoàng huynh đến đây sẽ rất mất mặt, vì sao lại thu hồi kiếm như thế?" Kỳ Tử Dục không hiểu lý do, trên mặt có một chút oán giận. fynnz810

Kỳ Nghiêu Vũ gãi đầu, lại thở dài, "Ta vừa nhớ đến những lời mà phụ hoàng nói với nhị hoàng huynh ngày hôm qua, làm gì có chuyện nhị hoàng huynh hứa với ta, rõ ràng là nhị hoàng huynh chỉ giúp ta lấp liếm mà thôi." Hôm qua đi ra khỏi ngự thư phòng, đầu tiên là cao hứng, sau đó mới mơ hồ nhớ lại lời hứa khi xưa là như thế nào.

Bị hắn nhắc đến thì Kỳ Tử Dục cũng cố gắng nhớ lại, "Đúng rồi, hình như là ngươi nói ngươi có giao hảo với nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh nguyện ý dạy ngươi luyện võ." Hắn đến nay vẫn khó có thể quên những gì đã chứng kiến và nghe thấy ở võ tràng, khi đó nhị hoàng huynh đã là người khiến huynh đệ bọn họ hâm mộ và khâm phục nhất.

"Nếu nhị hoàng huynh nhớ rõ ngọn nguồn, không đến đây thì làm sao bây giờ?" Kỳ Nghiêu Vũ có một chút ủ rũ mà ngồi xuống một bên, cẩn thận suy nghĩ, nhị hoàng huynh đồng ý nhưng có thể không làm. Nguồn:

"Nhị hoàng huynh đã hứa rồi thì làm sao mà lại không đến, mấy ngày này ta có thể ở đây chờ với ngươi, nhị hoàng huynh nhất định sẽ đến."

"Nếu phụ hoàng không cho nhị hoàng huynh đến thì sao? Khi đó ở trong thư phòng ngươi cũng nghe thấy đó, dường như phụ hoàng có một chút mất hứng." Kỳ Nghiêu Vũ nghĩ lại, từ hôm qua đã cảm thấy có một chút kỳ lạ, "Lục hoàng huynh, hôm qua ở ngự thư phòng, ánh mắt mà phụ hoàng nhìn ta có một chút đáng sợ, còn ngươi thì sao, có cảm thấy như vậy hay không?"

"Mọi người đều bảo phụ hoàng khó gần, cũng không có gì kỳ lạ, dù sao cũng không riêng gì chúng ta, các đại thần nhìn thấy phụ hoàng cũng đều sợ hãi." Kỳ Tử Dục cũng ngồi xuống, rung đùi đắc ý mà nói, sau đó lại dừng một chút rồi bổ sung một câu, "Đương nhiên ngoại trừ nhị hoàng huynh."

Nhị hoàng huynh là hoàng tử mà phụ hoàng sủng ái nhất, từ nhỏ đã là như thế, trước đây bọn họ từng ghen tị và hâm mộ, cũng ngóng trông phụ hoàng có thể thân cận mình, tuy nhiên dần dà biết được phụ hoàng lợi hại thì liền bắt đầu sợ hãi, nhưng thật ra có một nhị hoàng huynh như vậy thì bọn họ rất tự hào, chỉ tiếc một năm cũng chẳng có bao nhiêu cơ hội được gặp mặt.

"Có phải Phụ hoàng không thích chúng ta gặp mặt nhị hoàng huynh đúng không?" Kỳ Nghiêu Vũ cúi đầu trầm mặc nửa ngày, đột nhiên thốt lên một câu như vậy, khi còn bé thì hắn đã có cảm giác này, phụ hoàng yêu thích nhị hoàng huynh hơn bất cứ một hoàng tử nào, thậm chí sau này cho dù lại có hoàng tử khác được sinh ra thì cũng tuyệt đôi không làm cho phụ hoàng có hứng thú liếc nhìn.

"Vì sao thất hoàng đệ lại hỏi như vậy, phụ hoàng chưa từng bảo không cho chúng ta gặp nhị hoàng huynh mà." Kỳ Tử Dục cảm thấy kỳ lạ, cũng chưa bao giờ nghĩ đến vì sao bọn họ luôn luôn không gặp được nhị hoàng huynh.

"Còn có, thái độ của nhị hoàng huynh đối với chúng ta luôn không giống như đối với phụ hoàng." Kỳ Nghiêu Vũ nghĩ đến nhị hoàng huynh ở ngự thư phòng, khi quay đầu thì thầm với phụ hoàng, ánh mắt kia, vẻ mặt kia sẽ tuyệt đối không biểu lộ với bọn họ, không thể nói rõ là cảm giác gì, tóm lại là khác biệt rất lớn.

"Nhị hoàng huynh đối với chúng ta rất tốt a." Không rõ thất hoàng đệ của hắn suy nghĩ cái gì, tuy rằng tuổi tác không cách biệt lắm, nhưng Kỳ Tử Dục đứng hàng thứ sáu, luôn lớn hơn thất hoàng đệ một chút, làm huynh trưởng, hắn tính hảo hảo khuyên bảo hoàng đệ này của hắn, "Để hoàng huynh nói cho ngươi nghe, chúng ta là hoàng đệ, đương nhiên không thể sánh với phụ hoàng, nhị hoàng huynh đối xử khác với phụ hoàng là chuyện đương nhiên, hiểu chưa?"

"Ý của ta không phải là loại khác biệt này, nhị hoàng huynh cho đến bây giờ chưa từng cười như vậy với chúng ta." Kỳ Nghiêu Vũ thì thầm, nhớ lại những năm gần đây, nhìn thấy phụ hoàng và nhị hoàng huynh xuất hiện, vẻ mặt của hai người, tuy rằng nhị hoàng huynh luôn mỉm cười với bọn họ nhưng hắn vẫn cảm thấy nụ cười kia so ra kém với lúc đối mặt với phụ hoàng, cùng là huyết mạch tương liên nhưng vì sao nhị hoàng huynh chưa từng cười với hắn như vậy?"

"Phụ hoàng thích nhị hoàng huynh, nhị hoàng huynh được phụ hoàng thiên vị cho nên đương nhiên sẽ cười với phụ hoàng khác với chúng ta." Kỳ Tử Dục suy nghĩ, rốt cục đưa ra một lý do có thể làm cho thất hoàng đệ này của hắn câm miệng.

"Ta cũng thích nhị hoàng huynh, vì sao nhị hoàng huynh lại không cười với ta như vậy?" Kỳ Nghiêu Vũ phản bác những lời này một cách đầy lý lẽ, đột nhiên cảm thấy có một chút không cam lòng, liền đứng dậy rồi nói một câu, "Nhị hoàng huynh thật là bất công, chỉ đối xử tốt với phụ hoàng, chúng ta cũng là hoàng đệ của hắn cơ mà!"

"Ai dám nói xấu nhị hoàng huynh! Lá gan của các ngươi thật không nhỏ, dám ở đây nói xấu nhị hoàng huynh, xem ta giáo huấn các ngươi như thế nào đây!"

Không biết từ khi nào thì đã xuất hiện một thân ảnh đứng trong viện, mặc kệ làn váy dưới chân mà nhanh chân bước về phía hai người bọn họ.

"Hoàng tỷ!" Nhìn thấy là nàng, Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vụ vội vàng lui ra sau để bỏ trốn, lại bị nhéo lấy lỗ tai.

"Ngươi, chính là ngươi, vừa rồi ta nghe thấy ngươi nói xấu nhị hoàng huynh!"

Ngưng Lộ trừng mắt, dùng sức nhéo tai của Kỳ Nghiêu Vũ một chút, ngày hôm qua nghe thấy thất hoàng đệ đi khắp nơi khoe khoang nhị hoàng huynh sẽ chỉ điểm cho hắn luyện võ, vì vậy nàng mới đến chỗ của thất hoàng đệ, cũng không ngờ vừa tiến vào liền nghe thấy một câu như vậy.

"Hoàng tỷ tha cho ta đi, đều là thất hoàng đệ nói, không liên quan đến ta a!" Lỗ tai bị nhéo đến phát đau, Kỳ Tử Dục vội vàng cầu xin tha thứ.

"Các ngươi nói ai cũng được, nhưng mà không được phép nói nhị hoàng huynh như vậy!" Buông Kỳ Tử Dục và Kỳ Nghiêu Vũ ra, Ngưng Lộ căm giận giậm chân, nàng ghét nhất là nghe thấy có người nghị luận sau lưng nhị hoàng huynh, vì nghị luận chuyện tuyển thái tử phi mà thị nữ của nàng đã bị nàng giáo huấn không ít lần.

Nhị hoàng huynh rất tuấn tú, lại cử xử với mọi người tốt như vậy, từ nhỏ đã là người mà nàng thích nhất, ở trong mắt nàng, nhị hoàng huynh là hoàn mỹ không sứt mẻ, không có ai xứng với nhị hoàng huynh, cũng không có ai được nói xấu về hắn! Nhị hoàng huynh thích như thế nào thì sẽ như thế ấy, làm sao mà đến phiên người khác nghị luận cơ chứ.

……..

131. Chương 131: Thủ Túc

Ngưng Lộ bày ra vẻ mặt khó chịu mà trừng mắt nhìn hai vị hoàng đệ, thật sự rất bất mãn đối với lời nói của bọn họ.

"Ta không có, cũng không nói xấu gì nhị hoàng huynh, chỉ là…" Kỳ Nghiêu Vũ ôm lỗ tai rồi cau mày, do dự cả buổi mới thấp giọng nói một câu, "Chẳng lẽ hoàng tỷ không phát hiện hay sao? Nhị hoàng huynh đối với chúng ta có một chút xa cách, hắn chỉ thân cận nhất với phụ hoàng mà thôi."

Khi còn nhỏ thì khát vọng được phụ hoàng yêu thương, rồi sau đó có một chút ghen tị đối với vị hoàng huynh được sủng ái kia, chỉ khi chân thật nhìn thấy vị nhị hoàng huynh này thì sự ghen tị bỗng nhiên biến mất, nhị hoàng huynh chói mắt như vậy, đến nay hắn vẫn chưa bao giờ quên bộ dáng mỉm cười của nhị hoàng huynh đối với bọn họ.

"Nhị hoàng huynh lúc nào cũng ở bên cạnh phụ hoàng thì đương nhiên thân cận với phụ hoàng nhất, chẳng lẽ lại thân cận với ngươi nhất hay sao? Chờ thêm vài năm nữa, nhị hoàng huynh có thái tử phi và nhi tử của mình thì đó sẽ là người thân cận nhất đối với hắn, làm sao đến phiên ngươi." Vẻ mặt nghiêm túc của Ngưng Lộ bày ra tư thế của một vị hoàng tỷ, nhưng càng nói thì đôi mày liễu càng cau chặt, nàng thật sự tưởng tượng không ra trên đời này còn có ai có thể xứng làm thái tử phi, một khi nhị hoàng huynh thành hôn thì giống như bị người khác đoạt mất, trong đầu nhất thời có cảm giác khó nói nên lời.

"Nhị hoàng huynh đối xử với mọi người đều tốt như nhau, các ngươi khổ sở làm gì?" Kỳ Tử Dục không hiểu, tuy nhị hoàng huynh không thường tới lui thân cận với bọn họ nhưng bản thân là hoàng đệ của nhị hoàng huynh thì hắn đã cảm thấy quá đủ, có một hoàng huynh xuất sắc như vậy, thật sự là một niềm kiêu hãnh rất lớn.

"Nhị hoàng huynh đối với ai cũng tốt, đó là vì không đối xử đặc biệt với bất kỳ người nào, ngươi chẳng hiểu gì cả, ngốc nghếch!" Kỳ Nghiêu Vũ liếc mắt nhìn Kỳ Tử Dục một cái, có một chút bất đắc dĩ khi thấy người này chậm hiểu, sau đó hỏi Ngưng Lộ, "Hoàng tỷ cảm thấy nếu phụ hoàng không thích nhị hoàng huynh thì nhị hoàng huynh có giành thêm chút thời gian nào đến thăm chúng ta hay không?"

"Nhị hoàng huynh tốt như vậy, làm sao mà phụ hoàng lại không thích hắn? Trong trí nhớ của ta từ trước đến nay chưa từng thấy phụ hoàng có một chút bất mãn nào với nhị hoàng huynh, ngay cả nổi giận cũng không hề có, thất hoàng đệ không cần suy nghĩ nữa, đây là chuyện tuyệt đối không thể có."

Ngưng Lộ nói một cách kiên quyết, Kỳ Tử Dục lại nói, "Đó là vì nhị hoàng huynh chưa từng chọc giận phụ hoàng, mặc kệ là chuyện gì giao cho nhị hoàng huynh thì đều được xử lý rất ổn thỏa, ta nghe các đại thần lén lút bảo rằng nhị hoàng huynh giúp phụ hoàng xử lý chính vụ, cho đến bây giờ chưa từng xảy ra sai sót."

"Đó là đương nhiên! Nhị hoàng huynh làm cái gì cũng là lợi hại nhất!" Cơn tức giận vừa rồi của Ngưng Lộ hoàn toàn tiêu thất, đôi mắt to tròn khi cười tươi trở nên sáng bừng như ánh trăng rằm, không được phụ hoàng sủng ái cũng không sao, nàng có một vị hoàng huynh lợi hại như thế cơ mà.

Kỳ Nghiêu Vũ lại không biết đang suy nghĩ cái gì, cúi đầu nghe hai người nói, không hề lên tiếng, trong tầm mắt đang nhìn dưới đất bỗng nhiên lại lộ ra một chút nguyệt sắc kim quang, vội vàng nâng mắt, chỉ thấy một người đang chậm rãi ở cách đó không xa, ung dung bước đến, đôi môi khẽ nhếch mang theo nụ cười nhàn nhạt như có như không, vẻ mặt có một chút tùy ý, rõ ràng là thản nhiên nhưng lại làm cho người ta nhận thấy vài phần khí thế không thể khinh thường trong tư thái ung dung đó, thần sắc ôn nhu vẫn như

cũ, giơ tay nhấc chân đều làm cho người ta không thể rời mắt, không phải nhị hoàng huynh mà hắn đang ngóng trông thì còn ai vào đây nữa.

"Thần đệ khấu kiến nhị hoàng huynh." Vội vàng tiến đến, Kỳ Nghiêu Vũ vui sướng quỳ xuống, ngóng trông hoàng huynh sẽ đến, lại không ngờ hoàng huynh đến nhanh như vậy, làm cho hắn vừa bất ngờ vừa vui sướng.

"Nhị hoàng huynh!" Ngưng Lộ và Kỳ Tử Dục cùng tiến lên trước mặt hắn, cùng nhau hành lễ, Kỳ Minh Nguyệt gật đầu, "Đứng lên cả đi, nơi này là chỗ ở của thất hoàng đệ, không cần phải giữ lễ tiết."

"Ngưng Lộ muốn xem nhị hoàng huynh chỉ điểm cho thất hoàng đệ luyện võ, có được hay không? Nhị hoàng huynh?" Ngưng Lộ nâng đầu, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

"Thảo nào Ngưng Lộ lại ở đây, hóa ra là đã dự tính lẻn đến." Kỳ Minh Nguyệt nhẹ giọng trêu đùa, Ngưng Lộ lại liên tục lắc đầu nhìn lên, "Ngưng Lộ không cần luyện võ, ta chỉ muốn nhìn thấy nhị hoàng huynh múa kiếm như thế nào thôi, đã nghe nhiều lần rồi, năm đó nhị hoàng huynh lộ ra mấy chiêu ở võ tràng, làm cho nhị vị hoàng đệ nhắc đến bấy lâu nay mà Ngưng Lộ vẫn chưa được nhìn thấy, thật là bất công."

Phàm là nơi nào nhị hoàng huynh của nàng xuất hiện thì nàng đều nghĩ cách lén lút đi xem một chút, cho dù là lâm triều thì nàng cũng rình xem vài lần, nhưng võ tràng lại không phải là nơi mà nàng có thể tùy tiện bước vào, khi đó nàng cũng còn nhỏ, không ngờ lại bỏ lỡ cơ hội, không được thấy tư thế oai hùng của nhị hoàng huynh, mỗi lần nghe nhị vị hoàng đệ khoe ra thì đều khiến nàng rất không cam lòng.

"Trước tiên để cho thất hoàng đệ luyện thử môt lần đi, nhìn xem thế nào, nếu Ngưng Lộ muốn ta múa kiếm thì trong chốc lát sẽ có cơ hội." Ra hiệu cho Kỳ Nghiêu Vũ bắt đầu, Kỳ Minh Nguyệt đứng một bên, nghĩ đến việc phụ hoàng nhất định không thích hắn ở đây quá lâu thì liền tính nhanh chóng trở về.

Cơ hội cùng thủ túc gặp mặt không được nhiều lắm, ở trong lòng hắn thì bọn họ chính là những người có cùng huyết mạch với mình, ngoại trừ như vậy thì không còn gì khác, lại càng không thể đặt cùng một chỗ với người trong Huyễn Thiên điện, hôm nay cứ đơn giản là giết thời gian với vài tiểu hài tử này đi.

"Nhị hoàng huynh cảm thấy thế nào? Thần đệ luyện võ chưa lâu, thỉnh nhị hoàng huynh chỉ giáo." Múa kiếm một hồi, Kỳ Nghiêu Vũ thu kiếm về, thở hổn hển chạy đến trước mặt Kỳ Minh Nguyệt.

"Thất hoàng đệ vẫn còn nhỏ, như vậy đã là không sai, nếu Minh Nguyệt đến đây thì ta sẽ chỉ điểm cho ngươi vài chỗ, cần phải nhớ cho kỹ." Tùy ý cởi xuống đai ngọc trên lưng, đem Nỉ hồ cầm trong tay, y mệ nhạt màu tung bay theo gió, mơ hồ chợt lóe lên trong mắt của bọn họ.

Bạch nỉ hồ mỏng như tơ phản xạ ánh sáng mặt trời, cùng với màu vàng nhạt hợp cùng một chỗ, lúc này đứng trước mặt vài người, chỉ thản nhiên mà đứng nhưng tựa như đã cướp hết tất cả ánh hào quang ở xung quanh, nhìn chăm chú vũ khí lợi hại trong tay, đôi mắt ôn nhu như có nước đang di chuyển trong đó, khóe môi luôn có thói quen khẽ nhếch lại lộ ra một chút thản nhiên lạnh lùng.

Mỗi khi điều khiển Nỉ hồ lại làm cho hắn nhịn không được mà nhớ đến cảm giác kỳ diệu khi vũ khí xẹt qua thân thể con người, đầu ngón tay mơn trớn trên Nỉ hồ, Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến từ sau khi học cách tự bảo vệ mình thì rất hiếm khi dùng đến nó, không biết là vì phụ hoàng bảo hộ hắn quá chu đáo hay là đã lâu chưa giết người nên quên đi cảm giác khát máu kia, nhưng thật đáng tiếc cho Nỉ hồ này, vừa nghĩ như vậy, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, Nỉ hồ nhuyễn như tơ thoáng chốc phát ra tiếng vút vút rất nhỏ, nhẹ nhàng rung lên, bay lượn giữa không trung.

Thân hình cũng chuyển động theo, luyện lại chính xác từng chiêu kiếm mà Kỳ Nghiêu Vũ vừa múa, quang hoa đẹp mắt tung bay giữa không trung cùng với thân ảnh nguyệt sắc hấp dẫn tầm mắt của người xem, khiến cho Kỳ Tử Dục và Ngưng Lộ ở bên cạnh đều nhìn đến choáng váng, Kỳ Nghiêu Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn Kỳ Minh Nguyệt như khoác lên mình bộ áo giáp dệt bằng ánh mặt trời, Kỳ Minh Nguyệt diễn mấy chiêu liên tục, so với năm đó thì nhị hoàng huynh lại càng thêm chói mắt, phụ hoàng yêu thích, các đại thần cũng tôn kính, hoàng đệ như hắn ngay cả muốn gặp mặt cũng là chuyện khó khăn, nếu nhị hoàng huynh có thể đến xem hắn nhiều hơn thì thật là tốt…

"Nhị hoàng huynh quá lợi hại!" Kỳ Tử Dục nhìn thân ảnh kia tung bay mà không chớp mắt, cũng cùng một chiêu nhưng vì sao lại cách xa nhau đến như vậy, quả nhiên là nhị hoàng huynh a, trong lòng của hắn tán

thưởng, Ngưng Lộ bên cạnh hắn đã sớm ngắm nhìn say sưa, nghe thấy lời của hắn thì chỉ lo gật đầu, trợn to đôi mắt, ngay cả nhúc nhích cũng không.

Biểu diễn hoàn thành những chiêu thức mà vừa rồi Kỳ Nghiêu Vũ đã luyện, Kỳ Minh Nguyệt thu hồi Nỉ hồ, Kỳ Nghiêu Vũ vội vàng cuống quýt dâng lên đai ngọc cho hắn, trong mắt tràn đầy sùng bái, "Nhị hoàng huynh dạy ta làm sao có thể luyện tốt những chiêu thức này giống như ngươi được hay không, sư phụ dạy ta chẳng thể bằng được nhị hoàng huynh, ta không muốn học với hắn nữa, nhị hoàng huynh dạy ta đi."

"Nhị hoàng huynh làm sao có nhiều thời gian như vậy để dạy ngươi, thân là thái tử, nhị hoàng huynh còn rất nhiều chuyện bận rộn, không được quấn lấy nhị hoàng huynh." Ngưng Lộ lấy khăn ra rồi đến gần bên cạnh Kỳ Minh Nguyệt, cẩn thận thay hắn lau đi mồ hôi trên trán.

"Ngưng Lộ cẩn thận như vậy, tương lai ai thú ngươi quả thật là có phúc." Tiểu nha đầu tính tình nóng nảy lại luôn ngoan ngoãn dịu dàng ở trước mặt hắn, Kỳ Minh Nguyệt không khỏi mỉm cười, nhướng mày nói, "Hiện tại Minh Nguyệt mới nhớ Ngưng Lộ cũng đã đến tuổi xuất giá, nhất định phải bảo phụ hoàng lưu ý, chọn cho ngươi một vị hôn phu thật tốt mới được."

Đây vốn là lời nói đùa, không ngờ Ngưng Lộ lại cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào Kỳ Minh Nguyệt, "Ngưng Lộ muốn ở lại trong cung cùng nhị hoàng huynh, Ngưng Lộ không muốn xuất giá, trừ phi có ai bất phàm giống nhị hoàng huynh, bằng không Ngưng Lộ sẽ không xuất giá, nếu nhị hoàng huynh muốn chọn thái tử phi thì cũng phải để Ngưng Lộ xem qua nha, cũng không phải là ai thì cũng có thể làm hoàng tẩu của ta đâu."

"Ngưng Lộ nghĩ nữ tử như thế nào thì mới xứng với ta?" Không ngờ Ngưng Lộ lại nói ra lời này, Kỳ Minh Nguyệt có một chút tò mò.

"Ngưng Lộ vẫn chưa nghĩ ra, nhưng có thể ở bên cạnh nhị hoàng huynh thì nhất định phải là người cũng lợi hại như nhị hoàng huynh thì mới được, tóm lại cũng không phải loại tiểu thư bề ngoài ôn nhu đoan trang nhưng thực tế thì hoàn toàn tương phản." Nàng cũng nghe nhiều chuyện về Phùng Thu Dong, điều này càng khiến nàng thêm xác định nhị hoàng huynh tuyệt đối không thể tùy tiện chọn thái tử phi, "Nhị hoàng huynh đã có ái nhân trong lòng hay chưa?" Vừa chớp mắt, nàng vừa hỏi như vậy.

Nghe Ngưng Lộ nói, Kỳ Minh Nguyệt vẫn thản nhiên, đợi câu hỏi cuối cùng vừa chấm dứt thì Ngưng Lộ đã thấy bên môi của hắn bỗng nhiên hiện ra một độ cong rõ ràng, "Có."

"Thật ư? Có thể được nhị hoàng huynh thích thì nhất định không phải tầm thường, có thể nói cho Ngưng Lộ biết nàng như thế nào hay không?" Chẳng lẽ lúc nhị hoàng huynh xuất cung đã gặp gỡ hay sao? Có thể lọt vào mắt xanh của nhị hoàng huynh thì chắc chắn không bình thường...Mặc dù không tin trên đời thật sự có nữ tử nào có thể xứng đôi với vị nhị hoàng huynh này cục nàng nhưng hỏi thì vẫn phải hỏi.

Như thế nào à? Bạc tình lãnh huyết, bá đạo lại hay thay đổi thất thường, thân là đế vương nhưng tính độc chiếm so với người thường thì chỉ có hơn chứ không kém, nhưng hắn lại không chán ghét những điểm này, hoặc có thể nói là có một chút yêu thích mới đúng, "Người nọ là người duy nhất làm cho Minh Nguyệt động tâm, chỉ thế thôi." Chỉ cần một câu là đủ, nhớ đến người nọ ở trong Huyễn Thiên điện thì trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt lại tăng thêm vài phần ý cười, trong chốc lát trở về e rằng phụ hoàng lại cảnh cáo một phen, muốn hắn không được ở lại chỗ khác quá lâu, mặc dù nơi này là chỗ ở của các hoàng tử, cũng là con của phụ hoàng, lại là một tiểu hài tử chỉ mới mười hai tuổi.

Độ cong bên môi giảm đi sự lạnh lùng, đôi mắt vốn thâm trầm lại lộ ra ý cười như nước, tuy chỉ hơi lướt qua nhưng Kỳ Nghiêu Vũ vẫn không bỏ sót, rốt cục hắn cũng thấy được vẻ mặt khác biệt của nhị hoàng huynh so với bình thường, là vì người mà nhị hoàng huynh vừa nhắc đến, chẳng qua hình như hắn đã nhìn thấy vẻ mặt này của nhị hoàng huynh vài lần, không phải đối với hắn mà là...

"Nhị hoàng huynh sẽ thú nàng hay sao?" Kỳ Tử Dục ở bên cạnh rất là tò mò, nếu nhị hoàng huynh thích thì đã sớm dẫn vào cung mới đúng chứ.

Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu, "Giữa chúng ta không cần hôn thú." Giữa nam nhân với nhau thì không cần bàn đến chuyện thành thân, cho dù từ nhỏ không phải là hoàng tử của phụ hoàng thì hắn cũng không thể trở thành nam phi trong hậu cung, mà nay đã vứt bỏ luân thường đạo lý ra sau đầu thì lại càng không cần bận tâm đến danh phận, e rằng cả đời này hắn sẽ không có hoàng hậu hay phi tần.

Ngưng Lộ đang suy nghĩ những lời này là như thế nào, Kỳ Tử Dục đang nghi hoặc, Kỳ Nghiêu Vũ nghe xong một lúc nhưng không nói gì, cũng không muốn Kỳ Minh Nguyệt giáo thụ võ thuật nữa, ngẩn ngơ không biết đang nghĩ cái gì.

Đúng lúc này có người bước vào thông báo ngũ hoàng tử đã trở về, đang tiến đến nơi này.

"Ngũ hoàng tử vẫn thủ lễ như vậy à, thật sự giống một con mọt sách, còn thông báo làm gì cơ chứ, cứ tiến vào là được rồi. Nơi này là chỗ ở của thất hoàng đệ, không phải ngự thư phòng của phụ hoàng, còn cần phải sắp xếp chờ cầu kiến nữa hay sao?" Ngưng Lộ bĩu môi, một năm không gặp, vị ngũ hoàng đệ này của nàng vẫn như xưa.

"Cũng không phải ai cũng xông xông đi vào như hoàng tỷ." Kỳ Tử Dục bày ra bộ mặt xấu xa, hiển nhiên những lời này là ý nói việc Ngưng Lộ trực tiếp xông vào, cùng với hành vi nhéo lỗ tai của bọn họ. fynnz810

"Thần đệ khấu kiến nhị hoàng huynh." Kỳ Chung Ly đi vào viện, thấy mấy người đang đứng, hắn đi đến trước mặt Kỳ Minh Nguyệt, sau khi hành lễ xong thì mới đứng dậy, "Hôm nay mới quay về, vừa thỉnh an phụ hoàng xong, nghe Lưu tổng quản bảo rằng nhị hoàng huynh đang ở đây cho nên ta liền tiến đến."

"Một năm không gặp, ngũ hoàng đệ đã trưởng thành." Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào Kỳ Chung Ly, y bào chỉnh tề, mái tóc dài được cột cao ngay ngắn, không có gì quá khác biệt so với lúc rời đi, mà nay đã mười sáu, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt long lanh sáng ngời, không phải dài mảnh giống mắt của phụ hoàng, cũng không có một chút u ám âm trầm, tất cả đều là xán lạn trong trẻo, nụ cười tao nhã trên mặt bộc lộ một chút khí khái nam tử, cũng có thêm vài phần cung kính và cẩn trọng, chẳng qua lại không thấy vẻ mặt vui vẻ lúc rời đi.

Lặng lẽ quan sát Kỳ Chung Ly vài lần, hơi hơi giương mắt, Kỳ Minh Nguyệt nói tiếp, "Nay đã trở về cung thì ở thêm vài ngày đi, mẫu phi của ngươi vẫn ở chỗ cũ, có lẽ đang trông mong ngươi đến thăm, ngày mai không cần đến thỉnh an, dọc đường vất vả, hảo hảo nghỉ ngơi đi."

Kỳ Chung Ly dạ một tiếng, lại ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười với vài người đứng bên cạnh, "Hoàng tỷ, lục hoàng đệ, thất hoàng đệ, một năm không gặp, Chung Ly xuất cung ra ngoài, có thể gặp được không ít điều thú vị, trong chốc lát sẽ mang đến cho các ngươi xem."

Vài người bọn họ nghe vậy liền cao hứng, đều bao vây Kỳ Chung Ly để hỏi chuyện du ngoạn bên ngoài như thế nào, Kỳ Minh Nguyệt đứng bên cạnh thấy bọn họ vui vẻ như thế, hôm nay e rằng cũng không cần phải chỉ giáo võ thuật nữa, liền mở miệng nói, "Hiếm khi Chung Ly trở về, các ngươi tụ hợp nhiều một chút đi, Minh Nguyệt còn có việc chưa xong, phải quay trở về."

"Nhi hoàng huynh phải đi hay sao?" Kỳ Chung Ly dường như có một chút quyến luyến, Ngưng Lộ và Kỳ Tử Dục cùng Kỳ Nghiêu Vũ đều liên mồm bảo hắn đừng rời đi nhanh như vậy.

Kỳ Minh Nguyệt đang muốn nói thì đã thấy Lưu Dịch từ bên ngoài đi đến, "Thái tử điện hạ, bệ hạ có chuyện quan trọng cần thương nghị, muốn ngài mau chóng trở về."

Vẻ mặt của Lưu tổng quản từ trước đến nay thường không để lộ ra chân ý, cũng không biết phụ hoàng thật sự có chuyện gì quan trọng hay không, hay là chỉ vì thấy hắn đi đã lâu chưa quay về nên mới phái người tiến đến thúc giục, chẳng qua nhờ việc này mà hắn có lý do thoát thân, lộ ra vẻ mặt thất vọng với bọn họ, Kỳ Minh Nguyệt cười nhẹ, "Phụ hoàng có việc cần công đạo, Minh Nguyệt phải đi đây."

Bóng dáng nguyệt sắc dần dần rời xa, lưu lại thần sắc khác nhau của vài người ở nơi này, Kỳ Nghiêu Vũ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, Kỳ Chung Ly lại nhìn chăm chú vào thân ảnh đang dần dần biến mất khỏi tầm mắt, lặng lẽ thở dài.

132. Chương 132: Tình Báo

Trong Huyễn Thiên điện, ở trong một phòng tại tẩm cung, hương thơm của phách ngọc băng đàn thản nhiên phiêu tán, kế bên cửa sổ được kê một chiếc nhuyễn tháp, trên đó có người đang nằm, bên cạnh còn đặt không ít trang giấy.

"Phụ hoàng quả thật là có việc cần tìm ta thương lượng? Hay là..." Cười khẽ, Kỳ Minh Nguyệt tiến đến bên cạnh nhuyễn tháp rồi lật xem những trang giấy của huyền y nhân, "Ngay cả tiểu hài tử mới mười hai tuổi mà cũng không yên tâm, sợ bọn họ sẽ làm cho Minh Nguyệt ăn bọn họ hay sao?"

Trên nhuyễn tháp, vạt y bào của người nam nhân này hơi tán loạn một chút, hiển nhiên là vừa tắm xong, vài giọt nước vẫn nhiễu xuống từ đuôi tóc ẩm ướt, đôi mắt cúi xuống hơi ngước lên khi hắn tiến vào, lộ rõ ý cười, "Ngoại trừ Minh nhi thì trên thế gian này làm gì có ai mà chỉ mới mười hai tuổi đã có dung mạo tư thái mị hoặc đến như vậy, làm cho phụ hoàng nhịn thật vất vả." Giương tay, Kỳ Hủ Thiên đem người bên cạnh kéo lên nhuyễn tháp rồi đè xuống dưới thân, "Minh nhi có lẽ chưa từng lưu ý ánh mắt của mấy vị hoàng đệ nhìn ngươi như thế nào, cũng không phải phụ hoàng đa tâm đâu." Nhất là Kỳ Nghiêu Vũ.

"Mới mười hai tuổi thì hiểu được cái gì, cho dù sinh ra ở hoàng thất, tâm tư sớm trưởng thành một chút nhưng cũng không đến mức sẽ sinh ra dục niệm đối với huynh trưởng của mình, phụ hoàng đừng nghĩ rằng trên đời này mọi người đều giống như Minh Nguyệt." Mái tóc đen ẩm ướt dừng trước mắt hắn làm cho hắn nhịn không được mà cầm lấy một lọn rồi đặt lên môi, cảm xúc hơi lạnh lẽo làm cho Kỳ Minh Nguyệt hé mở bờ môi, ngậm lấy màu đen nhánh kia, liếm liếm môi, đầu ngón tay lại cuốn lấy lọn tóc, chạm vào phần tóc ở phía trên vẫn chưa khô khiến cho hàng lông mày liền cau lại.

"Phụ hoàng chưa để tóc khô mà đã nằm xuống rồi à?" Giống như bình thường, Kỳ Minh Nguyệt vận lực nắm lấy mái tóc ẩm ướt kia ở trong tay.

"Phụ hoàng chờ Minh Nguyệt từ chỗ của tiểu thất trở về cho nên quên mất, huống chi ngày thường đều là Minh nhi lau khô cho phụ hoàng." Giọng nói mang theo một chút oán giận, Kỳ Hủ Thiên cúi đầu nhìn chăm chú vào Kỳ Minh Nguyệt đang dùng nội lực làm khô tóc cho hắn, "Lần này đi lâu như vậy, là bọn họ quấn quýt không cho ngươi trở về à?" Tiểu lục và tiểu thất thường xuyên chơi cùng nhau, tiểu ngũ hồi cung, sau khi thỉnh an cũng đến chỗ của tiểu thất, Minh nhi muốn thoát thân e rằng không dễ như vậy.

"Ngày thường cũng không gặp mặt bọn họ nhiều lắm, mới vừa rồi xem ra bọn họ rất cao hứng, thuở nhỏ bọn họ đã không được phụ hoàng chú ý, có ta là hoàng huynh, xem như thay thế đi, phụ hoàng không thèm nhìn bọn họ thì bọn họ chỉ đành đi tìm hoàng huynh này thôi."

"Minh nhi rõ ràng biết, trừ ngươi ra thì phụ hoàng chẳng có hứng thú đối với mấy tên hoàng tử còn lại, chưa xem bọn họ là quân cờ để trêu chọc là may cho bọn họ rồi, chỉ cần không sinh sự thì ta cũng sẽ không động vào bọn họ, nhưng nếu giống tiểu tam lúc trước, sinh ra một chút ý niệm không nên có thì lần này phụ hoàng sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Tiểu tam coi trọng là chức vị thái tử, hiện tại là nhắm về phía Minh nhi, nếu thật sự có ý đồ với Minh nhi thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Buông xuống mái tóc đã khô ở trong tay, Kỳ Minh Nguyệt chạm vào lồng ngực lộ ra ở trước mặt, giương mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên, "Dễ dàng bỏ qua? Từ khi nào thì phụ hoàng rộng lượng như vậy, nghe nói tiểu tam sau khi trở về An Dương thì cũng không yên ổn, hoàng tử bị Thương Hách ruồng bỏ, không có thân phận rõ ràng, ở trong hoàng tộc An Dương mà muốn giữ lại cái mạng thì e rằng còn phải cố gắng cực lực hơn nhiều so với ở Thương Hách."

Thương Hách có phụ hoàng âm thầm nắm giữ, chưa bao giờ xảy ra đại loạn, An Dương thì không phải vậy, tranh giành ngôi vị hoàng đế đã khiến hơn phân nửa số hoàng tử bị mất mạng, theo hắn được biết thì Kỳ Liên Sóc chưa chết nhưng cũng chịu khổ sở không ít.

"Hắn muốn tranh chức vị thái tử với Minh nhi, nhưng bản thân lại mang huyết mạch của An Dương, chưa lấy mạng của hắn đã là quá rộng lượng, nếu hắn muốn giả vờ khoe mẽ thì cứ để cho hắn đến nơi thích hợp hơn, có thể sống còn hay không thì phải tự lực cánh sinh." Bên môi hiện lên ý cười lạnh lùng, nhìn Kỳ Minh Nguyệt dưới thân, sắc mặt của Kỳ Hủ Thiên lại trở nên dịu xuống, cúi đầu khẽ chạm vào môi của Kỳ Minh Nguyệt rồi thấp giọng nói, "Hiện tại thì khác, phụ hoàng cảm thấy có người đang có ý với Minh nhi, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng cũng không thể khinh thường."

"Phụ hoàng nói tiểu thất đó à?" Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến mỗi lần hẹn gặp Kỳ Nghiêu Vũ thì ánh mắt của đối phương nhìn hắn luôn rất chăm chú, bộ dáng hàm chứa một chút chờ đợi, chỉ cần hắn ghé thăm thì sẽ kinh hỉ trừng lớn mắt, chẳng qua cũng không có gì khác lạ cho lắm, "Hắn không được phụ hoàng chú ý cho nên mới ngưỡng mộ Minh Nguyệt mà thôi."

"Nếu là như thế thì được, nhưng nếu không phải thì phụ hoàng cũng sẽ không để yên cho hắn ở bên cạnh Minh nhi dài lâu như vậy đâu." Từ ngưỡng mộ chuyển sang thứ tình cảm khác, Kỳ Hủ Thiên khẽ cắn bên cổ của Kỳ Minh Nguyệt, trong đôi mắt khép hờ xẹt qua một chút âm u, hiện tại tuổi tác còn nhỏ nên có lẽ chỉ là ngưỡng mộ Minh nhi, nhưng sau này lớn lên thì thế nào, cũng rất khó đoán trước, chỉ cần lâu dài chú ý đến Minh nhi thì bất cứ kẻ nào cũng sẽ bị người trước mắt thu hút đến mức động tâm giống như mình.

"Bọn họ đều là nhi tử của phụ hoàng." Kỳ Minh Nguyệt nói như vậy, trong lời nói mang theo ý tứ nhắc nhở, cũng lộ ra một chút giễu cợt, "Quẻ mạng của phụ hoàng có nói phụ hoàng sẽ tru tẫn quan hệ huyết thống, hay là thật sự muốn vì Minh Nguyệt mà giết nhi tử của mình?"

Mà nay hắn và phụ hoàng đã không còn để ý đến quẻ mạng kia nữa, coi như vui đùa cũng không sao, với bản tính của hai người bọn họ thì đương nhiên sẽ không quá mức coi trọng lời tiên đoán linh tinh kia, tin tưởng vào khả năng của bản thân, tuyệt đối sẽ không bị thiên ý chi phối.

Kỳ Hủ Thiên khẽ cười một tiếng đối với lời này của Kỳ Minh Nguyệt, "Nếu quả thật có hoàng tử có ý với Minh nhi thì nói không chừng phụ hoàng sẽ làm như vậy cũng nên, Minh nhi có để ý hay không?" Minh nhi thuộc về hắn, hắn không cho phép người bên ngoài có bất kỳ ý niệm nào đối với Minh nhi, mặc dù là nhi tử thì sao, huống chi đối với hắn mà nói thì hoàng tử vốn là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Phụ hoàng nên biết Minh Nguyệt cũng không kiêng kỵ ngươi giết người, nhưng chuyện này vẫn chưa xảy ra thì cần gì phải bàn đến, cái gọi là tru tẫn quan hệ huyết thống, tính ra ta cũng là huyết mạch của phụ hoàng, cũng liệt vào dạng sẽ bị phụ hoàng giết chết." Giống như đang vui đùa, Kỳ Minh Nguyệt nói như vậy.

Đương niên từng nghe phụ hoàng nói về Đàm Vô đã tiên đoán số mệnh, sát phụ nghịch luân, tru tẫn quan hệ huyết thống, khiến cho tiên hoàng trục xuất Kỳ Hủ Thiên ra khỏi hoàng cung, đến nay hắn vẫn nhớ rõ.

Bên môi nhếch lên một đường cong khinh thường, đôi mắt đang cúi xuống của Kỳ Hủ Thiên chỉ có khinh miệt, "Tiên đoán số mệnh chỉ là linh tinh, há có thể chi phối chủ ý của con người, nếu không có người tin thì cũng chỉ là nói suông mà thôi." Cho dù Đàm Vô làm trái thiên ý mà nói ra lời tiên đoán như vậy, cũng có một chút xác thật nhưng có một chút sẽ tuyệt đối không thể xảy ra, vỗ về mái tóc của người dưới thân, Kỳ Hủ Thiên cúi người đối mặt với Kỳ Minh Nguyệt, "Phụ hoàng yêu thương Minh nhi còn không hết, làm sao lại nhẫn tâm tổn thương, các hoàng tử khác thì còn có khả năng, nhưng với Minh nhi thì phụ hoàng tuyệt đối sẽ không tổn thương ngươi dù chỉ nửa cọng tóc."

Chỉ là thản nhiên nhắc đến, đôi mắt dài mảnh phẳng lặng như mặt hồ sâu, thâm thúy u ám, không hề che giấu nhu tình trong đó, người nam nhân ở trước mặt luôn vô tình lãnh khốc đối với người ngoài, duy nhất đối với một mình hắn thì mới lộ ra sự ôn nhu như vậy, nâng tay xoa mặt của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt lộ ra thần sắc hiển nhiên, "Minh Nguyệt chưa bao giờ nghi ngờ tâm ý của phụ hoàng dành cho ta."

Bọn họ giống nhau, đối với thứ mà mình thích sẽ không hề do dự mà chộp ngay vào trong tay, sẽ không buông ra, cũng đều tin tưởng đối phương tuyệt đối sẽ không làm cho mình thất vọng, cũng như tin tưởng vào chính bản thân mình.

Ôm lấy Kỳ Hủ Thiên, làm cho người này càng tiến gần hơn một chút, vốn là gần trong gang tấc, lúc này lại trở thành kề sát khắng khít, Kỳ Minh Nguyệt ôm lấy người nam nhân đang đè lên mình hắn, hơi hơi nhếch môi, bên tai nghe được giọng nói quen thuộc đang vang lên, "Phụ hoàng cũng vậy."

Theo giọng nói được cất lên là đôi môi bị bao phủ bởi cảm giác ấm áp mềm mại, Kỳ Minh Nguyệt hé môi nghênh đón, sợi tóc của hai người quấn vào nhau ở trên nhuyễn tháp tạo thành một màu đen như mực, thân ảnh màu trắng ôm lấy người phía trên, xoay người đặt Kỳ Hủ Thiên ở dưới thân, liếm liếm môi, cất lên một tiếng cười khẽ, "Phụ hoàng gọi ta trở về, chẳng lẽ thật sự chỉ vì không muốn ta ở chỗ của tiểu thất quá lâu hay sao?"

"Việc này là một, còn có chuyện thứ hai." Nhãn thần của Kỳ Hủ Thiên ra hiệu cho hắn nhìn lướt qua bên cạnh, Kỳ Minh Nguyệt nhìn thấy trong mắt của Kỳ Hủ Thiên có ý cười nhàn nhạt đầy thâm ý, hắn ngồi dậy.

Cầm lấy vài trang giấy nằm rải rác trên nhuyễn tháp, Kỳ Minh Nguyệt khẽ liếc mắt một cái rồi lại tùy tiện đặt sang một bên, "Hiện tại rốt cục là ai làm chủ An Dương, vì sao lại có chuyện hoang đường như vậy." Hơi kinh ngạc, hắn không ngờ vị tân đế An Dương kia vừa mới đăng cơ được hai năm lại làm ra việc như vậy.

Trên những trang giấy này đều là tình báo do Diệu Dạ truyền về, hắn vừa cầm lấy một tờ nằm trên cùng, đây là tin tức về An Dương, tin tức phía trên đều không phải là tranh chấp trong hoàng thất An Dương mà là hành tung của tân đế An Dương.

"Chỉ mang theo vài tên tùy tùng liền từ An Dương tiến đến Thương Hách, tân đế của An Dương xem ra có vài phần gan dạ sáng suốt." Trong miệng cất lên vài lời tán thưởng, đôi mắt hơi hơi mở ra có vài phần chờ mong và hứng thú, Kỳ Hủ Thiên Vẫn dựa vào nhuyễn tháp, nhếch lên đôi môi mỏng, thấp thoáng có thể thấy được một chút ý cười lãnh liệt chợt lóe qua.

Giống như có con mồi thú vị rơi xuống bên cạnh, nụ cười nhàn nhạt lộ ra một chút tàn nhẫn rơi vào tầm mắt của Kỳ Minh Nguyệt, nhịn không được mà khẽ hôn một cái bên môi của Kỳ Hủ Thiên, trên môi cũng nhếch lên một độ cong, "An Dương bất ổn, tân hoàng lại âm thầm đến Thương Hách, thay vì nói là can đảm thì nên nói là tùy hứng làm bậy, so với bản tính khó lường của phụ hoàng thì vị tân đế của An Dương chỉ có hơn chứ không kém."

"Minh nhi đang khen phụ hoàng hay là giễu cợt phụ hoàng đây." Kỳ Hủ Thiên kéo hắn vào trong lòng, Kỳ Minh Nguyệt dựa vào bên cạnh hắn, cất lên vài tiếng cười khẽ, "Nào dám giễu cợt phụ hoàng, chỉ là cảm thấy thú vị thôi, tân đế của An Dương đăng cơ, mới ngồi ổn trên ngai vàng thì đã âm thầm đến Thương Hách, nhìn lộ trình của hắn thì dường như đang hướng đến Diệp Diệu thành, lại không che giấu hành tung, giống như muốn trực tiếp gặp ngươi, như vậy chẳng phải là thú vị hay sao." fynnz810

"Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục An Dương đã chịu không nổi." Giống như thở dài, giọng điệu mang theo ý cười lại rõ ràng là chờ mong, Kỳ Hủ Thiên ngoảnh đầu nhìn Kỳ Minh Nguyệt nằm bên cạnh hắn, "Có lẽ Minh nhi phải chuẩn bị sẵn sàng ở Vân Hạo sơn trang mới được."

"Viêm Thiến quả thật là người hữu dụng, chức vị võ lâm minh chủ cũng ngồi rất ổn, rất được lòng người, Vân Hạo sơn trang có thể cân bằng thế lực giang hồ, nếu An Dương có dị động thì trước tiên phải bảo đảm giang hồ bất loạn, phụ hoàng đừng lo, ta sẽ phân phó ổn thỏa."

Mấy năm gần đây trong chốn giang hồ không phải lúc nào cũng an ổn, Nguyễn Ngao vì chuyện của Nguyễn Thiên Kỳ mà đi khắp nơi cầu y, đã không còn bận tâm đến chuyện giang hồ, thân là Minh chủ lại chưa tròn trách nhiệm, đã có không ít người không phục cách xử sự của hắn, nhìn thấy nhi tử độc nhất chẳng bao lâu lại chịu đau đớn vì bị tra tấn một lần, trong lòng của Nguyễn Ngao nhất định cũng là bất bình, không dám phản bác, nhưng khi tuân lệnh làm việc lại không tận tâm, vài lần như thế khiến cho phụ hoàng khó chịu, liền phái người tạo ra tranh chấp trong giang hồ, chức vị Minh chủ rốt cục rơi xuống trên người của Viêm Thiến.

Năm đó những gì mà Nguyễn Thiên Kỳ gây nên khiến phụ hoàng cho đối phương một chưởng, e rằng cả đời phải bị tra tấn, rồi sau đó như thế nào thì Kỳ Minh Nguyệt cũng không bận tâm, phụ tử Nguyễn gia từ nay về sau như thế nào cũng không còn ai để ý, hiện tại trong mắt của người giang hồ chỉ biết Vân Hạo sơn trang, chỉ biết tân nhậm Minh Chủ là Vân Viêm Thiến, Viêm Thiến cũng không phụ lòng kỳ vọng của hắn, vì hắn mà khống chế được thế cục giang hồ, Diễm Thanh vẫn đảm nhiệm chức trách cung cấp tình báo, Viêm Thiến theo lệnh của hắn đang huấn luyện không ít cao thủ giang hồ, lấy đó làm chuẩn bị khi cần thiết.

Lúc ấy An Dương điều khiển đám hôi y nhân làm cho hắn rất để tâm, mặc dù sau khi tiêu diệt bọn họ thì cũng không thấy xuất hiện trở lại ở Thương Hách, nhưng đám hôi y nhân gan dạ không sợ chết lại không hề biết tức giận đã làm cho hắn sinh ra cảnh giác, Vô Hào từ An Dương mà đến, trải qua quá trình khắc nghiệt như thế nào mới làm cho Vô Hào trở thành bộ dáng này thì hắn không thể hiểu rõ, nhưng chỉ cần dựa vào thân thủ của Vô Hào thì cũng biết sư phụ của bọn họ lợi hại như thế nào.

Những năm gần đây An Dương xảy ra nội loạn, Thương Hách cũng không phải bình lặng như bề ngoài, hạ xuống ánh mắt mang theo vài phần chờ mong, Kỳ Minh Nguyệt đưa tay cầm lấy mấy tờ giấy kia rồi nhìn lại vài lần, rút ra trong đó một tờ, "Bách Lý Vong Trần lại hỏi chuyện của Vô Hào, xem ra thật sự rất chấp nhất."

Sau khi Vô Hào gặp Bách Lý Vong Trần, bề ngoài cũng không có gì thay đổi nhưng hắn lại có thể nhận thấy có một chút cảm giác kỳ diệu từ trên người của Vô Hào, hắn từng cố tình đặt mấy lá thư do Bách Lý Vong Trần gửi đến ở chỗ dễ nhìn thấy, không biết lúc hắn đi ra ngoài thì Vô Hào có xem qua hay không, nhưng thời gian lâu dài lại rõ ràng có thể nhận thấy Vô Hào khác biệt, mặt ngoài vẫn hư vô như u hồn nhưng thỉnh thoảng lại thất thần, cảm xúc phập phồng cũng càng ngày càng phát ra rõ ràng hơn, mỗi một chút thay đổi đều làm cho Vô Hào có thêm vài phần sinh khí, chỉ cần nhìn thì cũng đủ làm cho người ta hiểu rõ Bách Lý Vong Trần đối với Vô Hào mà nói, mặc kệ là hận cũ hay là tình thù thì đều có một sự tồn tại đặc biệt.

Nghe hắn nói đến Bách Lý Vong Trần và Vô Hào, Kỳ Hủ Thiên liền tiếp nhận trang giấy trong tay của Kỳ Minh Nguyệt, thản nhiên lướt nhìn, "Nội loạn ở An Dương đã được bình ổn, chắc chắn sẽ có hành động, cũng đã đến lúc rồi." Ngắm nghía trang giấy trong tay, xem nó hóa thành từng mảnh nhỏ ở trong lòng bàn tay, bên dưới đáy mắt như chim ưng thấp thoáng lộ ra ý cười, "Lần này nhất định là rất thú vị, Minh nhi đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa?"

"Minh Nguyệt đã sớm chờ đến phát chán rồi." Đưa tay nhặt những trang giấy còn lại, hắn nâng y mệ, nhìn màu trắng xóa giữa lòng bàn tay, giống như tro bụi rơi xuống đất, trong đôi mắt thâm trầm như nước của Kỳ Minh Nguyệt lại lộ ra ý cười lạnh như băng.

133. Chương 133: Ngọc Bội

Ngày thứ hai, trước khi lâm triều, trong Huyễn Thiên điện, Hồng Tụ và Oánh Nhiên nghe thấy động tĩnh trong tẩm cung, cẩn thận đi vào, trước tiên dùng khóe mắt để liếc nhìn một chút, thấy bệ hạ và thái tử điện hạ đều đã thức dậy, y phục cũng đã mặc vào, vì vậy mới đến gần, thổi tắt đàn hương bên trong lư hương, lại chuẩn bị đồ dùng rửa mặt, đợi hai người đều chỉnh trang xong xuôi thì các nàng mới thu dọn vài thứ, vừa đứng yên thì đã thấy chủ tử của các nàng đang cúi đầu nhìn ngọc đái bên hông, hơi hơi cau mày.

"Sao vậy?" Kỳ Hủ Thiên thấy vẻ mặt của hắn hơi khác thường, liền tiến lên.

"Không sao, đánh mất một món đồ mà thôi." Nhìn miếng ngọc bội di chuyển màu huyết sắc, bên cạnh lại mất tiêu bóng dáng của miếng ngọc bội màu xanh biếc, Kỳ Minh Nguyệt nhếch môi nói với Kỳ Hủ Thiên, "Chính là vật mà phụ hoàng cảm thấy dư thừa."

Hồng Tủ cẩn thận quan sát một chút, ngay lập tức liền hô nhỏ một tiếng, "Điện hạ, ngọc bội thái tử của ngài!"

Oánh Nhiên lộ ra thần sắc thận trọng, ngọc bội thái tử có lẽ chẳng quan trọng gì đối với điện hạ nhưng ở trong mắt các đại thần thì nó chính là vật tượng trưng cho thân phận của thái tử, là vật không thể đánh mất.

"Mất thì mất, vốn đã chướng mắt, trên người của Minh nhi chỉ cần có ngọc bội của phụ hoàng là đủ rồi." Kỳ Hủ Thiên thay hắn chỉnh lại vạt y bào, cũng không kiêng dè có Hồng Tụ và Oánh Nhiên ở bên cạnh, khẽ hôn một cái lên môi của Kỳ Minh Nguyệt, "Đi theo phụ hoàng lâm triều."

Kỳ Minh Nguyệt trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu, "Hôm nay không đi, mất ngọc bội không phải là chuyện lớn, nhưng cũng không phải vô cớ, vật thất trên lưng tuyệt đối không thể dễ dàng mà đánh mất như vậy." Thoáng suy nghĩ một chút, hắn đã đoán được ngọc bội có thể ở chỗ nào.

"Phụ hoàng cứ lâm triều trước đi, Minh Nguyệt cần phải đi xử lý một việc." Hơi nheo mắt lại, lộ ra một chút thần sắc bất đắc dĩ, vừa nhấc tay lên thì liền nhìn thấy ánh mắt mà Kỳ Hủ Thiên nhìn hắn đã hiện

lên vài phần hiểu rõ, làm cho hắn không khỏi cười khẽ một tiếng, "Phụ hoàng đã đoán được rồi, như vậy cũng không cần phải nhiều lời, Minh Nguyệt sẽ giải quyết chuyện này."

Duỗi tay cầm lấy một món điểm tâm trên bàn rồi đặt lên môi của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt ngoảnh đầu phân phó với Hồng Tụ và Oánh Nhiên, "Đi truyền lệnh đi, không lâu nữa là lâm triều, bảo bọn họ nhanh lên một chút."

Thấy bệ hạ cắn miếng điểm tâm mà điện hạ đưa đến bên miệng, vẻ mặt tràn đầy ý cười, bàn tay đã trượt xuống bên hông của điện hạ thì Hồng Tụ và Oánh Nhiên liền vội vàng cúi đầu xoay người rời đi, bệ hạ và điện hạ không e dè ai, các nàng cũng đã nhìn thấy rất nhiều thứ không nên xem, nhưng chỉ cần hai vị chủ tử hơi có một chút cử chỉ thân thiết trong lúc các nàng đang ở bên cạnh thì các nàng vẫn bị đỏ mặt.

Bệ hạ xấp xỉ tứ tuần nhưng vẫn vô cùng tuấn mỹ như trước, còn có điện hạ mấy năm nay càng ngày càng xuất chúng bất phàm, nếu không phải ở trong hoàng thân, nếu không có khí phách nghiêm nghị và uy nghi thì e rằng đã sớm dẫn đến vô số nam nữ vì bọn họ mà thần hồn điên đảo, may mà ở trong cung không có nhiều người nhìn thấy, cũng không có ai dám tùy ý thân cận, bằng không dám tùy ý trêu chọc hai vị này thì kết quả đương nhiên sẽ rất thê thảm.

Chỉ nhìn hai vị chủ tử ở chung liền biết hai người tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào chen chân vào, chỉ mong đừng có ai nửa đêm náo loạn chuyện gì làm phiền đến bọn họ. Nghĩ như vậy, Hồng Tụ và Oánh Nhiên không cần ngẩng đầu thì cũng biết lúc này không tiện ở lâu, cúi đầu khép cửa lại, đi phái người chuẩn bị tảo thiện.

Trong phòng, Kỳ Hủ Thiên đang đặt một tay lên thắt lưng của Kỳ Minh Nguyệt, một tay cũng cầm lấy một miếng điểm tâm, không đưa đến miệng của Kỳ Minh Nguyệt mà lại cắn vào môi của mình rồi nhướng mày nhìn Kỳ Minh Nguyệt.

"So với điểm tâm thì thật ra Minh Nguyệt vẫn thích môi của phụ hoàng hơn." Kỳ Minh Nguyệt há mồm cắn lấy miếng điểm tâm trên đôi môi mỏng kia vào miệng, sau đó mới nuốt xuống, liền nhìn thấy đôi mắt lộ ra ý cười gian tà của Kỳ Hủ Thiên, hơi thở quen thuộc ập vào mặt, trên môi bị chậm rãi liếm qua.

Kỳ Hủ Thiên vẫn quấn lấy Kỳ Minh Nguyệt, liếm lên vài mảnh vụn còn lưu lại trên môi của đối phương, vẫn chưa xâm nhập mà chỉ thong thả liếm từng chút một trên môi của Kỳ Minh Nguyệt, "Minh nhi thích thì phụ hoàng làm sao có thể keo kiệt cho được." Theo giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi, môi của hắn chạm vào môi của Kỳ Minh Nguyệt, giống như đang nhấm nháp mỹ vị, nhẹ nhàng chạm vào, khẽ nghiến một chút, cũng không kịch liệt nhưng loại đụng chạm nhàn nhạt này lại cực kỳ ám muội, nhẹ tựa lông chim, tạo nên một cảm giác nhồn nhột rất khiêu khích lòng người.

Phụ hoàng rõ ràng là cố ý làm như thế, xem chính mình như món điểm tâm, Kỳ Minh Nguyệt liền mở miệng, đầu lưỡi tách ra đôi môi mỏng kia rồi tiến vào trong, "Phụ hoàng nếm xong thì nên đến phiên Minh Nguyệt." Thường nghe nói người có môi mỏng là người bạc tình, phụ hoàng đúng là loại này, chẳng qua hắn lại rất hài lòng đối với đôi môi mỏng này, nhất là mỗi khi hơi nhếch một chút, lộ ra ý cười tàn nhẫn và lãnh khốc, thật sự làm cho người ta động lòng.

Nhẹ nhàng liếm hôn trên đôi môi hoàn mỹ, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài thì Kỳ Minh Nguyệt mới chịu thối lui, "Dùng xong điểm tâm nhưng vẫn phải dùng một chút tảo thiện, phụ hoàng lâm triều cũng không phải chỉ một chốc liền bãi triều." Việc tân đế An Dương đến Thương Hách cũng không thể giấu được lâu, nếu bọn họ đã không che giấu hành tung thì sớm muộn cũng làm cho các đại thần biết được, không bằng cứ để bọn họ sớm chuẩn bị một chút, miễn cho đến lúc đó lại ầm ĩ náo loạn cả đám.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên đem tảo thiện tiến vào thì liền nghe thấy lời nói của Kỳ Minh Nguyệt, lại liếc mắt nhìn lên bàn, thấy điểm tâm vẫn còn nhiều, giống như chưa động đến, Hồng Tụ liền cảm thấy hơi nghi hoặc, "Bệ hạ và điện hạ dùng điểm tâm chưa? Hay là không hợp khẩu vị, để lần sau nô tỳ bớt đường lại một chút."

Hôm nay các nàng bắt đầu học làm điểm tâm, là vì các ngự trù trong cung quen nêm ngọt, cũng là vì phòng ngừa việc kê đơn, bệ hạ và điện hạ ra khỏi Huyễn Thiên điện sẽ không ăn bất cứ thứ gì ở nơi khác, nàng và Oánh Nhiên học làm, như vậy cũng khiến hai vị chủ tử yên tâm một chút.

Kỳ Minh Nguyệt nghe như vậy liền liếc mắt nhìn Kỳ Hủ Thiên một cái, lộ ra vài phần ý cười, "Vất vả cho Hồng Tụ và Oánh Nhiên rồi, hương vị rất vừa ăn, không cần phải lo lắng." Tuy chỉ nếm một miếng, lại ăn

bằng cách như thế, nhưng mùi vị của điểm tâm quả thật không tệ, chẳng qua vẫn không bằng hương vị của phụ hoàng.

Nhìn thấy ánh mắt có thâm ý của Kỳ Minh Nguyệt thì Kỳ Hủ Thiên liền nhướng mày, chậm rãi mở miệng, "Mùi vị kia đâu chỉ là rất vừa ăn, cho phụ hoàng nếm hoài cũng không ngán." Ngón tay vuốt ve trên bờ môi, hắn nghiêng đầu nhìn Kỳ Minh Nguyệt, trong mắt tràn ngập ám muội.

Nghe thấy hai người đối thoại, lại thấy động tác cùng với ánh mắt như thế của bệ hạ thì Hồng Tụ và Oánh Nhiên làm sao lại không biết hai người đang nói cái gì, cố gắng nhịn cười, đỏ mặt, đem tảo thiện bày lên bàn rồi thối lui sang một bên.

Kỳ Hủ Thiên và Kỳ Minh Nguyệt ngồi xuống, bắt đầu dùng tảo thiện, sắp đến giờ lâm triều, hai người dùng bữa xong, Kỳ Hủ Thiên đứng dậy đi ra ngoài, đi được vài bước thì liền quay đầu lại, "Minh nhi phải nhớ rõ, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai nghĩ đến ngươi, cho dù thân phận của hắn là gì đi chăng nữa."

"Minh Nguyệt sẽ xử lý." Biết được vì sao Kỳ Hủ Thiên lại nói như vậy, Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào thân ảnh huyền sắc đang xoay người rời đi.

Hắn biết, nếu thật sự là như vậy, cho dù là một tiểu hài tử, cho dù là hoàng nhi thì phụ hoàng cũng tuyệt đối sẽ không mềm lòng, người nam nhân kia chính là một người vô tình đến cực điểm, hắn cũng không bất ngờ đối với điều này, cũng không phản cảm, chỉ vì hắn cũng không phải hạng người đa tình mềm lòng, người thuộc về mình mà lại bị kẻ khác mơ ước thì trong lòng luôn khó chịu, nếu năm đó Doãn Thiên Dật không mất máu mà chết dưới tay của phụ hoàng thì chắc chắn cũng sẽ bị hắn giết chết.

Thu hồi ánh mắt, Kỳ Minh Nguyệt nhìn mảnh ngọc bội hình thú huyết ở bên thắt lưng, nhớ đến mảnh ngọc bội màu phỉ thúy, bèn ngẩng đầu nói với Hồng Tụ và Oánh Nhiên đang đứng hầu bên cạnh, "Ta đi ra ngoài một lúc, không cần đi theo."

"Nếu bệ hạ lâm triều trở về hỏi thì nô tỳ nên hồi đáp như thế nào?"

"Phụ hoàng sẽ không hỏi." Phụ hoàng đã biết hắn sẽ đi nơi nào, đương nhiên sẽ không hỏi, chỉ là đợi hắn trở về, nếu kết quả không như chính mình suy nghĩ thì phụ hoàng nhất định sẽ không hề do dự…

Bước ra khỏi Huyễn Thiên điện, Kỳ Minh Nguyệt đi vào một nơi, không cần chờ bẩm báo thì đã bước vào, trước mắt liền nhìn thấy thân ảnh múa kiếm của một vị thiếu niên, mồ hôi đầm đìa nhưng thần sắc vẫn không hề lơi lỏng, ánh mắt nhìn chăm chú vào trường kiếm trong tay, bộ dáng rất chăm chú.

Hắn dừng bước đứng một bên, không hề mở miệng, mới vừa dừng lại thì liền nghe thấy tiếng hô to hàm chứa vô hạn kinh hỉ, "Nhị hoàng huynh!"

"Thất hoàng đệ." Nhìn vẻ mặt vui sướng thu hồi kiếm rồi chạy về phía mình của người nọ, sau đó là hành lễ dập đầu, Kỳ Minh Nguyệt cũng không ngăn cản, đợi đối phương đứng lên thì mới cúi đầu nhìn, "Ngươi lấy ngọc bội của ta đúng không?" Chỉ có lúc múa kiếm thì hắn mới cởi xuống thắt lưng, miếng ngọc bội kia được treo trên thắt lưng, cũng là Kỳ Nghiêu Vũ tự mình cầm thắt lưng đưa trả cho hắn.

Nghe hắn hỏi như vậy, sắc mặt vui mừng của Kỳ Nghiêu Vũ lập tức trở nên cương cứng, vừa đỏ vừa trắng bệch, thanh kiếm trong tay cũng rơi xuống đất. Hắn không ngờ nhị hoàng huynh lại nhanh chóng nhận ra là hắn đã làm chuyện này, cũng không hề do dự mà cứ thẳng thắn hỏi hắn.

Bạn đang

Nhìn chăm chú vào ánh mắt vẫn hàm chứa thần sắc ôn nhu như ngày thường, vẻ mặt thản nhiên không thấy tức giận, nhưng hắn lại bất giác dời mắt đi, không dám nhìn thẳng, "Nhị hoàng huynh…." Há miệng thở dốc, hắn không biết nên giải thích như thế nào.

"Đúng hoặc không đúng?" Kỳ Minh Nguyệt vẫn cúi đầu nhìn Kỳ Nghiêu Vũ một cách chăm chú, nếu dựa vào huyết thống mà nói thì hắn thật sự là thủ túc chí thân với Kỳ Nghiêu Vũ, nhưng ngoại trừ như vậy ra thì hắn và Kỳ Nghiêu Vũ dường như cũng không có nhiều quan hệ cho lắm, Kỳ Nghiêu Vũ sùng bái và hâm mộ hắn cũng là vì thiếu thốn tình cảm của phụ hoàng, cho dù hành động lần này là vì lý do gì thì cũng đều không khôn ngoan, đối với hắn mà nói thì đó là phiền toái, cũng làm cho phụ hoàng vốn không hề để ý đến chuyện này lại bắt đầu để ý.

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, giương mắt lên vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt nhu hòa như nguyệt sắc, Kỳ Nghiêu Vũ cẩn thận ngẩng đầu, do dự một hồi lâu thì rốt cục mới chậm rãi gật đầu. fynnz810

"Là thần đệ gây nên." Khác với động tác lén lút kia, lời nói của hắn tuy nhẹ nhưng cũng rất rõ ràng, nói xong lời này, giống như đã hạ quyết tâm, hắn nhìn Kỳ Minh Nguyệt, lại một lần nữa mở miệng nói, "Là thần đệ trộm ngọc bội thái tử của nhị hoàng huynh."

"Ngươi cũng biết nó là vật gì đúng không, cũng nên biết nó rất quan trọng." Kỳ Minh Nguyệt vẫn nhìn hắn như vậy, không kinh ngạc không tức giận, bộ dáng khó lường, làm cho Kỳ Nghiêu Vũ bỗng nhiên nhớ đến phụ hoàng của bọn họ, nhị hoàng huynh ở trước mặt vẫn cười nhàn nhạt như trước, xem ra rất dễ gần, nhưng hắn lại cảm thấy nụ cười nhàn nhạt kia đang làm cho hắn và nhị hoàng huynh thật sự cách xa, "Thần đệ biết."

Hắn đã mở miệng, rồi sau đó người đang bình tĩnh nghe hắn trả lời lại hơi nhướng mày lên, bên tai nghe thấy một câu hỏi tùy ý, "Vì sao phải lấy?"

Kỳ Minh Nguyệt cũng không ngờ vị thất hoàng đệ này lại có hứng thú đối với thái tử vị, "Vì sao muốn lấy ngọc bội thái tử? Có biết đây là trọng tội hay không?"

Kỳ Nghiêu Vũ im lặng không lên tiếng, Kỳ Minh Nguyệt chậm rãi mở miệng, "Tổ tiên có ghi chép, ngọc bội thái tử tượng trưng cho thân phận của thái tử, không được làm mất, không được làm hư, từng có hoàng tử được sắc phòng làm thái tử rồi sau đó làm rơi ngọc bội, quân vương giận dữ, quần thần cho rằng thái tử xử sự vô ý, rốt cục thái tử bị phế."

"Thần đệ không muốn hãm hại hoàng huynh! Nhị hoàng huynh là hoàng tử mà phụ hoàng hết lòng tin tưởng, nhất định sẽ không bị phế! Cùng lắm thì phụ hoàng chỉ nổi giận mà thôi, tuyệt đối sẽ không..." Kỳ Nghiêu Vũ bối rối, cho đến nay hắn chưa từng nghĩ đến chuyện hãm hại nhị hoàng huynh, hắn chỉ nghĩ, nếu nhị hoàng huynh bị mất ngọc bội thái tử, chuyện nghiêm trọng như thế....

"Thất hoàng đệ chỉ vì muốn làm cho phụ hoàng nổi giận thôi sao?" Kỳ Minh Nguyệt cắt ngang lời nói của Kỳ Nghiêu Vũ, nhìn thấy thần sắc lo lắng trong mắt của Kỳ Nghiêu Vũ, đối phương cũng bất giác tránh né ánh mắt của hắn, khiến hắn không khỏi lắc đầu, "Thất hoàng đệ muốn thử phụ hoàng, Minh Nguyệt bị mất ngọc bội thái tử, vốn là chuyện tuyệt đối không nên, phụ hoàng theo lý sẽ phải nổi giận, ngươi muốn thử phản ứng của phụ hoàng, muốn biết phụ hoàng sẽ cư xử như thế nào."

Vì sao Kỳ Nghiêu Vũ phải lấy cắp ngọc bội của thái tử, vì sao phải thử, hơi hơi hạ mắt xuống, Kỳ Minh Nguyệt thở dài, "Nếu phụ hoàng giận dữ thì ngươi sẽ làm gì?"

"Phụ hoàng đã biết? Phụ hoàng có nổi giận với nhị hoàng huynh hay không?" Kỳ Nghiêu Vũ không biết hành động của mình có đúng hay không, phụ hoàng đối xử đặc biệt với nhị hoàng huynh như thế, tuy nói là nhị hoàng huynh quá mức xuất sắc nhưng hắn vẫn cảm thấy khi ở bên cạnh phụ hoàng thì nhị hoàng huynh mà hắn quen biết không giống như vậy.

Nếu phụ hoàng nổi giận vì chuyện mất ngọc bội thì như vậy chính là hắn đã hại nhị hoàng huynh và phụ hoàng bất hòa, vốn nên cảm thấy áy náy khổ sở, nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy có một chút vui mừng, "Thần đệ vốn nghĩ rằng phụ hoàng sẽ không quá mức tức giận, cho dù nhị hoàng huynh không thể đi theo lâm triều thì cũng chỉ vì phụ hoàng vẫn chưa nguôi giận mà thôi." Lúc này đang là lúc lâm triều mà nhị hoàng huynh lại ở trước mặt hắn, như vậy đúng là vì chuyện này rồi.

"Phụ hoàng không nổi giận, đối với Minh Nguyệt mà nói, ngọc bội thái tử cũng không hề có tác dụng, chỉ là một vật dư thừa mà thôi, thất hoàng đệ căn bản không cần phải thử như vậy." Nhìn chăm chú vào Kỳ Nghiêu Vũ, trong mắt của Kỳ Minh Nguyệt không biết là thở dài hay là lạnh lùng, hiển nhiên vị thất hoàng đệ này của hắn đã nhìn ra một chút, quả nhiên những thiếu niên sinh trong hoàng cung rất khác với những thiếu niên bình thường, hoặc là Kỳ Nghiêu Vũ quá mức chú ý đến hắn nên mới nhìn ra manh mối.

Kỳ Nghiêu Vũ kinh ngạc nhìn người trước mặt, nghe thấy lời nói của hắn, trong lòng bỗng nhiên trở nên rối loạn, phụ hoàng hết lòng coi trọng nhị hoàng huynh như thế, hắn nên cao hứng mới đúng, nhưng nếu như vậy thì nhị hoàng huynh sẽ luôn ở bên cạnh phụ hoàng, khi nào mới có thể chú ý đến hắn.

Lúc này nhị hoàng huynh nhìn hắn bằng ánh mắt không phải ấm áp như thường ngày, cũng không phải đối

với phụ hoàng, giấu bên trong đôi mắt kia là loại thần sắc nhạt nhẽo hắn chưa bao giờ gặp, dường như chưa bao giờ đặt bất cứ kẻ nào vào lòng, bỗng nhiên phát hiện nhị hoàng huynh trước mắt giống hệt phụ hoàng, đều là cao cao tại thượng, không phải là người mà hắn dễ thân cận.

Trong lòng đột nhiên trở nên kích động, "Thần đệ chỉ muốn nhị hoàng huynh đến thăm nhiều hơn, chính là muốn nhị hoàng huynh không chỉ ở cùng một mình phụ hoàng cho nên mới cầm lấy ngọc bội thái tử, nhị hoàng huynh đừng nổi giận có được không?"

"Minh Nguyệt chưa từng nổi giận, chẳng qua hành động của thất hoàng đệ là việc không cần thiết, giữa ta và phụ hoàng như thế nào thì ngươi không nên biết, càng không nên thử." Thử như thế thì sớm muộn gì cũng sẽ chọc giận phụ hoàng, trong cung đã vắng bớt một hoàng tử, nể tình huynh đệ đồng thời cũng là huyết mạch của phụ hoàng cho nên hắn không hy vọng chuyện này lại xảy ra.

Không nên biết? "Ta biết phụ hoàng thích nhị hoàng huynh. Ta cũng thích nhị hoàng huynh a! Vì sao nhị hoàng huynh lại chỉ đi cùng phụ hoàng mà thôi?" Rốt cục Kỳ Nghiêu Vũ cũng đem tâm tư của mình nói ra, hành động của hắn chỉ để gây chú ý với hoành huynh mà thôi, mỗi lần thấy nhị hoàng huynh và phụ hoàng ở chung thì đều làm cho hắn cảm thấy hắn giống như ngoại nhân, rõ ràng đều có cùng huyết mạch nhưng vì sao lại khác biệt đến như vậy.

Không còn tự xưng là thần đệ, đối mặt với sự kích động của Kỳ Nghiêu Vũ, Kỳ Minh Nguyệt khẽ cười một tiếng, "Minh Nguyệt cho đến bây giờ đều thích hoàng đệ hoàng muội các ngươi mà."

"Nhưng loại thích này không giống như yêu thích phụ hoàng có phải hay không?" Kỳ Nghiêu Vũ ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Kỳ Minh Nguyệt, nếu giống nhau thì vì sao đối với bọn họ nhị hoàng huynh chưa từng có biểu cảm như đối với phụ hoàng?

"Thất hoàng đệ nói thích ta, là thích loại nào?" Kỳ Minh Nguyệt nhướng mày, lộ ra vài phần hứng thú, cũng không trả lời câu hỏi của Kỳ Nghiêu Vũ.

Kỳ Nghiêu Vũ cúi đầu không nói, hồi lâu mới chần chờ đáp, "Thần đệ không biết là loại nào, tóm lại là rất thích, từ nhỏ thì ta đã thích nhị hoàng huynh."

Nhớ đến lời nói của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt nhìn Kỳ Nghiêu Vũ, hạ xuống ý cười, ngữ thanh thản nhiên, "Cho dù là thích loại nào thì thất hoàng đệ chớ làm ra chuyện không nên làm, Minh Nguyệt là hoàng huynh của ngươi, không ai có thể đoạt lấy, cuộc đời này cũng sẽ không thay đổi."

Tình cảm của Kỳ Nghiêu Vũ đối với hắn chỉ là sùng bái mà thôi, sùng bái và hâm mộ trở thành ước muốn độc chiếm người mình thích của một đứa nhỏ, muốn gây chú ý với hắn, với niên kỷ này của Kỳ Nghiêu Vũ thì vẫn chưa đến mức có ý gì với hắn, nếu quá mức để ý đến việc này thì ngược lại sẽ làm cho Kỳ Nghiêu Vũ sinh ra tâm tư như vậy, nếu đến lúc đó chuyện này thật sự xảy ra thì chính là lúc phụ hoàng không thể chấp nhận được người này nữa.

Hoàng huynh vẫn là hoàng huynh của hắn, cả đời này cũng sẽ không thay đổi, Kỳ Nghiêu Vũ nghe Kỳ Minh Nguyệt cam đoan thì cảm thấy vừa vui sướng vừa mất mát, không chờ hắn cẩn thận suy ngẫm cảm thụ trong lòng, cũng không đợi hắn suy ngẫm cẩn thận loại thích kia rốt cục khác nhau ở điểm nào thì đã nghe thấy Kỳ Minh Nguyệt nói, "Ngọc bội ở đâu, thất hoàng đệ mau lấy ra để tránh gây nên chuyện lớn."

Biết rõ việc này đã bị phụ hoàng biết, cũng biết quả thật đây không phải là vật có thể tùy ý khinh thường, Kỳ Nghiêu Vũ gật đầu, vừa đi đến một gốc cây vừa nói, "Không dám đặt ở trong phòng vị sợ bị hạ nhân thu dọn sẽ nhìn thấy, để ta trả lại cho nhị hoàng huynh."

Lúc ấy thừa dịp không có ai, hắn đã gói miếng ngọc bội vào khăn kỹ lưỡng rồi chôn dưới gốc cây, ngày thường có nhiều người lui đến nên không dễ phát hiện, sử dụng thanh kiếm để xới lên lớp bùn đất, mảnh khăn trắng nằm ở trước mắt, hắn vội vàng đẩy đất cát ra rồi cẩn thận cầm lấy.

Đến khi mở ra thì bên trong lại hoàn toàn trống rỗng!

134. Chương 134: Náo Loạn Hoàng Cung

"Ngọc bội biến mất?"

Trong Huyễn Thiên điện, Kỳ Hủ Thiên nghe Kỳ Minh Nguyệt thuật lại sự tình, nghe nói ngọc bội thái tử vốn chôn dưới tàng cây lại không cánh mà bay, đôi mắt như chim ưng đột nhiên nheo lại, trong mắt lộ ra một chút kinh ngạc và khá nhiều thần sắc nghiền ngẫm một cách hứng thú.

"Lấy cắp ngọc bội thái tử chính là trọng tội, Minh nhi nói xem, nên đưa hắn vào địa cung hay là trục xuất hoàng cung, phế truất chức vị hoàng tử đây?" Mang theo một chút ý cười, Kỳ Hủ Thiên hỏi Kỳ Minh Nguyệt.

"Hắn chỉ là một tiểu hài tử, phụ hoàng cần gì phải tính toán chi li như thế, hắn là hoàng tử của ngươi." Biết được hắn ám chỉ ai, Kỳ Minh Nguyệt lắc đầu, "Cũng không phải lỗi nặng, lại là vật mà phụ hoàng vốn chướng mắt, lúc này hắn đã lo lắng không biết phải làm thế nào cho phải, tha cho hắn đi, ta tin tưởng phụ hoàng càng muốn xác nhận là kẻ nào đã âm thầm lấy miếng ngọc bội kia hơn là bận tâm đến tiểu thất."

Nhìn thần sắc của Kỳ Hủ Thiên, Kỳ Minh Nguyệt mỉm cười khẽ liếc mắt một cái, trong mắt của phụ hoàng là sự chờ mong và hứng thú mà hắn rất xác định.

"Vẫn là Minh nhi hiểu ta, hôm nay trong cung nhất định sẽ rất náo nhiệt, chẳng lẽ Minh nhi không thấy thú vị hay sao?" Đem Kỳ Minh Nguyệt đứng trước người kéo đến bên cạnh, Kỳ Hủ Thiên vừa nói vừa kề sát vào.

Tân đế An Dương đến Thương Hách, sứ thần Liên Đồng ở trong cung, ngọc bội thái tử lại không biết tung tích, việc này cùng nhau xảy ra, thật sự hai chữ thú vị cũng không đủ để hình dung, Kỳ Minh Nguyệt cũng dựa vào người của Kỳ Hủ Thiên, nhìn chăm chú đối phương, hơi hơi lắc đầu, "Phụ hoàng sai rồi, đâu chỉ có thú vị, quả thật là cực kỳ thú vị, cũng không biết khách đến từ An Dương sẽ mất bao lâu để đến Diệp Diệu thành, hôm nay lâm triều phụ hoàng nói về chuyện của An Dương thì các đại thần đã phản ứng như thế nào?" Tân đế An Dương đến đây, đó là lúc trò hay sẽ bắt đầu.

"Còn có thể như thế nào nữa." Nhớ đến đến phản ứng của các đại thần khi nghe nói tung tích của tân đế An Dương, Kỳ Hủ Thiên cất lên một tiếng cười lạnh trào phúng, "Vẻ mặt của bọn họ rất kích động, đáng tiếc là Minh nhi không nhìn thấy." Khẽ hôn một cái lên môi của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên nói rất thoải mái tùy ý, Kỳ Minh Nguyệt lại biết quan hệ trong mấy năm gần đây của Thương Hách và An Dương cũng không hòa hợp, cũng chỉ là mặt ngoài bình thản nhưng đến khi cục diện bế tắc lại là lúc tân đế An Dươngđích thân đến Thương Hách, nhất định là có không ít lão đại thần muốn tiên phát chế nhân, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất. (tiên phát chế nhân = ra tay trước để kiềm chế đối phương)

Chỉ tiếc rất nhiều chuyện không đơn giản như mặt ngoài….Nghĩ đến tân đế An Dương sắp đến, tân đế vừa mới đăng cơ hai năm, Kỳ Minh Nguyệt dựa vào đầu vai của Kỳ Hủ Thiên mà thuận miệng hỏi, "Ta nhớ hoàng thất An Dương họ Liên, không biết tân đế bằng tuổi của ta tên là gì?"

"Liên Mộ Hi, hắn đứng hàng thứ chín trong đám hoàng tử."

Liên Mộ Hi….không biết tại sao khi Kỳ Minh Nguyệt nghe xong cái tên này thì lại cảm thấy có vài phần quen thuộc, lại nhớ không nổi loại cảm giác này đến từ đâu.

Đang suy tư thì ngoài cửa có vài tiếng gõ nhẹ, giọng nói của Lưu Dịch truyền vào, "Bệ hạ, thái tử điện hạ, địa cung bị người xâm nhập." Vẫn là giọng nói không hề phập phồng nhưng đã lộ ra sự thận trọng rất rõ ràng, Kỳ Minh Nguyệt và Kỳ Hủ Thiên liếc mắt nhìn nhau, địa cung chân chính ở dưới lòng đất cũng là nơi mà ảnh vệ phân bổ, tuyệt đối không thể dễ dàng để người ta xâm nhập, lời nói của Lưu Dịch chỉ có thể là một chỗ ở trong cung mà tất cả mọi người đều biết.

Nơi đó giam giữ những kẻ phạm tội, có người xâm nhập không biết để làm gì, lệnh Lưu Dịch tiến vào hỏi chuyện, hai người ngồi dậy rồi dựa vào nhau, cũng không hề động đậy, Lưu Dịch vào cửa, thấy hai người đang dựa vào nhau thì thần sắc lại trở nên nhẹ nhõm một chút, "May mà bệ hạ và điện hạ không bị kinh động."

"Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Kỳ Minh Nguyệt có một chút tò mò khi nhìn thấy thần sắc thận trọng hiếm có của Lưu Dịch.

"Địa cung bị người xâm nhập, nhìn như cố ý gây loạn, thả ra không ít người bị giam giữ bên trong, cũng có nhiều người tử nạn."

"Chết kẻ nào?" Thần sắc của Kỳ Hủ Thiên cũng không biến đổi, hỏi Lưu Dịch.

"Bẩm bệ hạ, nam nữ đều có, Phùng Thu Dong trước đó bị trượng hình chưa chết là nạn nhân đầu tiên, còn có mấy người khác nữa." Lưu Dịch lần lượt liệt kê, Kỳ Minh Nguyệt ở bên cạnh nghe xong, phát hiện đều là đám quan viên đã từng làm phụ hoàng tức giận, lại làm việc xấu mới nhận lấy tai họa, số ít còn lại đều là nữ nhân ở trong hậu cung, còn có Phùng Thu Dong, thoát được một nạn kiếp nhưng không ngờ lại chết dưới địa cung.

"Còn ai được thả ra?"

Chờ Lưu Dịch lấy ra trang giấy tràn ngập tên tuổi của đám người thoát khỏi địa cung thì Kỳ Hủ Thiên liền cất lên vài tiếng cười khẽ, "Nếu nhớ không lầm thì đây đều là đám người có oán hận chất chứa với triều đình đã lâu, có vài kẻ đã vào địa cung từ khi trẫm mới đăng cơ, đều là những kẻ hơi phiền toái."

"Quả thật là như thế, bệ hạ." Lưu Dịch cẩn thận suy nghĩ, những người này không thiếu những kẻ là lão thần của tiên hoàng, bất mãn với bệ hạ, sau khi đắc tội phải dựa vào đám đại thần cầu tình thì mới có thể sống sót, không bị tru sát, chỉ bị đày xuống địa cung, mà nay thoát ra ngoài thì e rằng sẽ gây nên một hồi phong ba bão tố.

"Đã ra ngoài rồi à? Còn có ai chưa ra?" Kỳ Hủ Thiên vẫn là bộ dáng nhàn nhã, nghe xong Lưu Dịch liệt kê danh sách, dường như cũng không phải toàn bộ địa cung.

"Kẻ đột nhập bị ảnh vệ phát hiện, không kịp ở lâu, còn có không ít người đã bị nghiêm ngặt trông coi."

"Có thể lẻn vào địa cung thì chứng tỏ công phu cũng không kém, rất lợi hại." Kỳ Minh Nguyệt ngồi dậy, khen vài câu, tựa hồ quả thật bội phục kẻ không biết lai lịch kia, bên môi lộ ra vài phần ý cười, nhìn về phía Kỳ Hủ Thiên, "Nếu phụ hoàng nói đây là phiền toái, lại không dễ xử lý, lúc này kẻ lẻn vào địa cung lợi hại như thế, nếu có thể để cho người này giúp đỡ giải quyết vấn đề thì sẽ là tốt nhất."

Đáy mắt hàm chứa thâm ý đang sáng lên, Kỳ Minh Nguyệt đón nhận ánh mắt của Kỳ Hủ Thiên, trong đôi mắt chim ưng dài mảnh cũng lóe sáng sự xảo quyệt giống như hắn.

"Minh nhi quả nhiên là tâm ý tương thông với phụ hoàng." Kỳ Hủ Thiên khẽ hôn một chút bên đôi môi đang mỉm cười kia, sau đó cười một cách thâm trầm rồi nói với Lưu Dịch, "Báo cho mọi người trong cung biết địa cung bị xâm nhập, nhiều kẻ bị giam giữ đều bị ám sát, còn có không ít đã thoát ra, bảo bọn họ tự bảo trọng đi."

Nghe hai người nói chuyện, Lưu Dịch tùy tùng vị quân vương này cũng không phải ngày một ngày hai, đương nhiên lập tức nghe ra ý tứ của Kỳ Hủ Thiên, hiển nhiên là muốn dựa vào danh mục này mà giải quyết đám người chưa chết kia. Bệ hạ xưa nay sẽ không lãng phí bất kỳ cơ hội nào, Lưu Dịch không khỏi cảm thán, không biết kẻ xâm nhập địa cung là ai, mặc dù xảy ra chuyện nhưng cũng giúp bệ hạ giải quyết một mớ phiền toái đã gác lại từ lâu này, có lẽ mục đích của người nọ là muốn gây loạn hoàng cung, nhưng lại không biết Thương Hách đế sẽ không bao giờ đặt an nguy của người ngoài ở trong lòng.

Lưu Dịch lĩnh mệnh rời đi, Kỳ Hủ Thiên gọi Ảnh Nhất ra, đồng thời lệnh cho hắn gọi đám ảnh vệ canh giữ dưới địa cung đến đây.

"Có nhìn thấy bộ dáng của kẻ lẻn vào hay không?"

"Hôi y bịt mặt, công phu không tệ, xuất thủ nhanh chóng, không có đặc điểm nào khác."

Hôi y bịt mặt, hiển nhiên là người của An Dương, mà nay An Dương đế sắp đến, trước khi hắn đến lại phái người xâm nhập hoàng cung Thương Hách, chẳng lẽ muốn gây đại loạn hay sao? Cho dù không có chứng cớ, chẳng lẽ hắn lợi dụng việc Thương Hách hoàn toàn không biết chuyện gì mà lặng lẽ tiến đến, thân là tân đế An Dương mà lại đến địa phận của Thương Hách, làm việc bất cẩn thì đã đành, lại còn phái người làm ra chuyện này, xem ra tân đế An Dương thật sự là lớn mật.

Kỳ Minh Nguyệt trầm ngâm một lúc, hỏi tên ảnh vệ kia, "Chỉ có một người hay là có bao nhiêu người xâm nhập?"

"Một người."

Có thể xâm nhập vào hoàng cung Thương Hách thì nhất định không phải là hôi y nhân tầm thường, e rằng là giống Dạ Sử trước kia, công phu tuyệt cao thì mới có khả năng, Kỳ Minh Nguyệt nhớ đến cái gì đó, bèn hỏi lại, "Người nọ có nhân khí hay không, hay là giống như linh hồn?"

"Cũng không có cảm giác như vậy."

"Chẳng lẽ không phải là người An Dương?" Kỳ Minh Nguyệt nghe như vậy thì liền cảm thấy hơi bất ngờ, trang phục và hành vi như thế, vốn tưởng rằng nhất định sẽ giống Dạ Sử, cũng nhất định là bộ dáng không có nhân khí, thế nhưng hiện tại lại không phải….

Kỳ Hủ Thiên để cho ảnh vệ lui ra, phân phó thị vệ lùng bắt những kẻ thoát khỏi địa cung, sau đó quay đầu nhìn vẻ mặt trầm tư của Kỳ Minh Nguyệt, đến gần bên cạnh đối phương, "Minh nhi còn đang suy nghĩ về kẻ đã xâm nhập hoàng cung à?"

"Phụ hoàng không cảm thấy người này đến đây rất đột ngột hay sao?" Không sớm không muộn, trước khi An Dương đế đến Diệp Diệu thành, hôi y nhân bịt mặt, lại không giống hôi y nhân trước kia, nếu bảo là không quan hệ đến An Dương thì dường như không có khả năng.

"Đã ở trong cung thì luôn luôn sẽ có lúc hiện thân, các cổng ra khỏi cung đều bị ảnh vệ âm thầm trông coi, để xem hắn còn có thể làm ra chuyện gì nữa."

++++++++++++++++++

"Quả nhiên không uổng công chờ đợi." Y bào rộng mở trên người của Kỳ Minh Nguyệt, đứng trước cửa sổ mà nhìn ra lầu các ở xa xa, nói nhỏ một câu.

?

Chỉ thấy trong đêm tối, giữa không trung có ánh lửa đang cắn nuốt bóng đêm, tỏa ra một màn màu đỏ diễm lệ, như đóa hoa đang nở rộ, nhan sắc lửa đỏ dần dần bao trùm tòa lầu các kia, mùi củi đốt bay theo gió mà đến, nhiều tia lửa bắn ra xung quanh, từ xa nhìn lại, ngọn lửa diễm lệ kia giống như bầu trời đầy sao nhưng lại đẹp đến mức làm cho người ta muốn lóa mắt.

Bình tĩnh nhìn tòa lầu các bị thiêu đốt, phía sau kề sát một cảm giác ấm áp, bị hơi thở quen thuộc vây quanh, Kỳ Minh Nguyệt hơi ngoảnh đầu lại, "Nơi đó là hậu cung của phụ hoàng, cũng không biết là vị phi nào ở đấy, hiện tại có bị gì hay không."

"Đã có người đi cứu hỏa, gặp chuyện không may thì cũng sẽ có người bẩm báo, cần gì phải lo lắng." Ôm Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên thản nhiên đáp lời, đối với hắn mà nói, Minh nhi bình an là được, đám phi tần chỉ là trang hoàng, sống hay chết cũng không đặt trong lòng hắn, nếu có người muốn gây đại loạn, ở trong cung bày trò giết đại thần phi tần thì thật ra hắn cũng không e ngại.

Xem ra lúc này người nọ làm việc rất hợp ý phụ hoàng, "Phụ hoàng chậm chạp không để ảnh vệ lùng bắt người nọ ở trong cung, đừng bảo là vì muốn để cho hắn làm ra những chuyện như vậy?" Kỳ Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào biển lửa vẫn đang rực sáng, nhớ đến Phùng Thu Dong và vài người bị giết trong địa cung, nếu không phải hắn biết phụ hoàng sẽ không lén lút gạt hắn đi giải quyết thì hắn thật sự nghĩ rằng chuyện này nhất định là do phụ hoàng bày trò.

"Trò hay mới được bày ra, làm sao mà lại dập tắt hứng thú của người ta nhanh như vậy cơ chứ." Cúi đầu kề sát bên tai của Kỳ Minh Nguyệt, Kỳ Hủ Thiên cùng hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn ánh lửa bập bùng kia, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng la hét báo động cùa thị vệ đang ra sức cứu hỏa.

"Phụ hoàng thật sự là vô tình, hậu cung xảy ra chuyện lớn như vậy mà phụ hoàng lại chẳng hề quan tâm." Giống như thưởng thức cảnh đẹp, Kỳ Minh Nguyệt nhìn ngọn lửa bốc lên từ xa xa, mỉm cười nhưng giọng điệu không hề có ý chỉ trích, Kỳ Hủ Thiên kề sát vào bên mặt của Kỳ Minh Nguyệt, hôn lên khóe môi đang cười khẽ kia, "Phụ hoàng chỉ cần hữu tình với Minh nhi là đủ, người khác có liên quan gì đến ta đâu."

"Hay là Minh nhi cảm thấy phụ hoàng đối đãi với ngươi vẫn không tốt? Cần phải tốt hơn một chút nữa?" Nhìn bên dưới vạt y bào rộng mở của Kỳ Minh Nguyệt, bộ dáng sau khi làm xong tình sự mang theo một chút lười biếng vô cùng mê người, Kỳ Hủ Thiên nhếch môi, lấy tay mở ra vạt y bào của Kỳ Minh Nguyệt, đầu ngón tay vừa chạm vào hai điểm nổi lên trước ngực thì liền bị Kỳ Minh Nguyệt ngăn cản động tác, "Vừa rồi phụ hoàng làm vẫn chưa đủ hay sao, nếu cứ tiếp tục thì ta cũng không dám cam đoan rằng ngày mai ngươi có thể lâm triều được hay không."

"Xem ra Minh nhi vẫn rất có tinh thần, nếu ngươi muốn thì phụ hoàng không cần lâm triều cũng không sao." Vừa rồi mới muốn Minh Nhi một trận, nếu hôm nay Minh nhi cũng muốn hắn thì hắn sẽ không cự tuyệt, tuy là lần đầu tiên ở bên dưới nhưng nếu là Minh nhi thì cũng không sao.

Vốn chỉ là nói đùa nhưng lại được trả lời như thế, Kỳ Minh Nguyệt vừa cười vừa nhướng mày, "Hiện tại đang hỗn loạn, cho dù Minh Nguyệt có muốn phụ hoàng thì cũng sẽ không nóng lòng nhất thời, tân đế Liên Mộ Hi của An Dương đang trên đường đến Diệp Diệu thành, chẳng mấy chốc là sẽ đến, còn người trong cung thì chưa rõ lai lịch, phụ hoàng còn phải ứng phó với đám đại thần, ta làm sao nỡ lòng nào để cho phụ hoàng mệt nhọc cho được."

Vì lời nói của Kỳ Minh Nguyệt mà trong mắt của Kỳ Hủ Thiên đều tràn ngập ý cười, lại không ngừng lưu lại vô số dấu vết của hắn lên cổ của Kỳ Minh Nguyệt, ánh lửa xa xa phản chiếu lên người của Minh nhi, làn da trắng ngần lộ ra một chút nhợt nhạt ửng hồng trong màn đêm thâm trầm, khi Minh nhi dựa vào người hắn mà rên rỉ sẽ khiến hắn nhịn không được mà dao động bên dưới vạt y bào, Kỳ Hủ Thiên đang bắt tay vào xoa nắn sự mềm dẻo thì lại nghe thấy Kỳ Minh Nguyệt nói, "Người lẻn vào cung xem ra có hận ý rất lớn đối với Thương Hách, có lẽ là cố nhân."

Hồi tưởng lại những việc xảy ra gần đây, Kỳ Minh Nguyệt nghiêng người ôm lấy Kỳ Hủ Thiên, cũng chạm vào lồng ngực xích lỏa của đối phương, "Phụ hoàng có nhớ rõ còn người nào có liên quan đến An Dương mà oán hận Thương Hách hay không?"

Kỳ Hủ Thiên cất lên một tiếng cười khẽ, "Hóa ra Minh nhi cũng đã nghĩ đến, phụ hoàng định qua một thời gian nữa mới nói với ngươi, Diệu Dạ truyền tin, hắn thật sự đến Thương Hách trước cả Liên Mộ Hi, đã sớm vào Diệp Diệu thành."

"Lần này hắn trở về e rằng không chỉ là vì giết người phóng hỏa ở trong cung."

"Minh nhi không cần đặt hắn vào lòng, lúc này chỉ nên nghĩ đến phụ hoàng là được." Đẩy vạt y bào rời rạc ra, Kỳ Hủ Thiên nhìn Kỳ Minh Nguyệt ở trước cửa sổ, ánh trăng và ánh lửa hòa lẫn vào nhau, Minh nhi rõ ràng là chỉ mỉm cười nhàn nhạt nhưng lại mị hoặc như thế, giống như khoác lên người một lớp ánh sáng mờ ảo, thân mình mang theo dấu vết tình dục, còn có y phục rời rạc như ẩn như hiện trên người, thật sự là mê người đến cực điểm.

Không đợi Kỳ Hủ Thiên áp sát thì Kỳ Minh Nguyệt đã ôm lấy nửa thân trần của hắn, "Tạm thời buông tha cho phụ hoàng, nhưng nợ nần thì vẫn phải tính sổ, phụ hoàng đừng nhúc nhích."

Buộc chặt hai tay, thâm nhập vào đôi môi mỏng đang hé mở, cướp lấy đầu lưỡi của đối phương, dưới ánh trăng, hai người ôm chặt lấy nhau, không hề để ý đến những tiếng ồn ào như có như không từ xa xa truyền đến, biển lửa vẫn chưa tắt, có lẽ có người chôn thây nơi đó, nhưng dường như cũng chẳng liên quan đến bọn họ, đối với bọn họ mà nói thì trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

---

135. Chương 135: Cố Nhân

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

Lại là một buổi lâm triều, quần thần quy củ đứng ở vị trí của mình, hoàng tọa ở trên cao vẫn giống như ngày thường có Thương Hách Đế và Thái Tử cùng ngồi.

Từ nhiều năm trước, bắt đầu từ lần đầu các đại thần thấy Bệ Hạ đem Nhị Hoàng Tử lúc ấy tuổi tác còn nhỏ ôm vào dự triều sớm, liền đã có thói quen thường xuyên nhìn thấy thân ảnh của vị Nhị Hoàng Tử này lúc hành lễ trên triều, mà nay Nhị Hoàng Tử đã là Thái Tử, bất cứ việc khó gì giao đến tay y đến được xử lý thỏa đáng, trong triều từ trên xuống dưới đều có thể nói là được người người tán thưởng, đều cảm thấy bội phục vạn phần tuệ nhãn nhìn người năm xưa của Bệ Hạ.

Lần này địa cung bị người xâm nhập, ám sát không ít người bị nhốt ở bên trong, lại nghe nói trong đám tội nhân này cũng có không ít người trốn thoát được, vẫn chưa bị thị vệ bắt lại, vẫn còn trốn ở đâu đó trong cung, rồi sau đó cũng nhờ Thái Tử điện hạ cơ trí, chỉ điểm cho bọn thị vệ nơi nào dễ dàng lẩn trốn, mới nhanh chóng đưa những người đó tìm bắt lại. Nhưng lại không ngờ đến trận phong ba này vừa mới bình ổn lại, trong hậu cung lại xảy ra chuyện!

Có lầu các của cung phi ở vô ý bị phát hỏa, giải cứu không kịp nên bị chết cháy ở trong phòng của mình, hiện trường bi thảm, quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn.

Việc này vừa xảy ra, mỗi người bên trong hoàng cung đều cảm thấy bất an, cũng đều hoài nghi kẻ đã xâm nhập vào địa cung kia vẫn chưa rời đi, còn đang ẩn thân ở đâu đó trong cung, lại đến vô ảnh đi vô tung (đi không thấy người đến không thấy bóng), thị vệ cho dù tìm kiếm cũng không đuổi bắt được, tại họa liên tục không ngừng xảy ra, trong cung sinh ra hỗn loạn. Sứ thần của Liên Đồng vẫn chưa rời đi, An Dương Đế lại tới Thương Hách, những chuyện này liên tiếp xảy đến quả thực làm cho đủ loại quan lại sứt đầu mẻ trán, đều cảm giác thấy tất cả những tai nạn và rắc rối này giống như là dấu hiệu báo trước nào đó, làm cho người ta có loại cảm giác điềm xấu sắp tới.

Hiện giờ thế cục của tam quốc càng ngày càng khẩn trương, các tiểu quốc xung quanh đều chọn phe phái dựa vào cho mình, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy nguy cơ tan vỡ của thế chân vạc. Đúng lúc này Liên Đồng lại thúc giục chuyện đám hỏi với Thương Hách, vị vua mới của An Dương cũng tới Thương Hách, tựa hồ như đều có ý giao hảo, nhưng càng là như thế, liền càng khiến cho người ta ngờ vực một cách vô căn cứ, không biết hai quốc gia này đến tột cùng là có chủ ý gì.

Ngay tại lúc mỗi người đều đang âm thầm suy đoán lại truyền tới tin tức, An Dương tân vương (vị vua mới của An Dương) đã tới cầu kiến Thương Hách Đế.

Trên đại điện lúc này, tất cả mọi người mang theo vài phần chờ mong cùng tò mò, đều muốn nhìn xem vị tân vương An Dương mới vừa đăng cơ bất quá hai năm, lại cùng tuổi với Thái Tử của bọn họ này đến tột cùng có bộ dáng thế nào.

Theo một tiếng thông truyền, vị khách quý từ An Dương Đến kia rốt cục giá lâm, theo phía sau chỉ có vài tên người hầu, chậm rãi tiến vào trong điện.

"Nguyên lại đại điện của Thương Hách là như thế này." Đưa mắt đánh giá xung quanh mình, không ngừng nhỏ giọng tán thưởng, một thân đỏ rực, nam tử trẻ tuổi đầu đội ngọc quan đứng ở giữa điện thượng, bộ dáng chung quanh nhìn xem trông giống như một hài đồng tò mò.

"Liên Mộ Hi, An Dương tân vương, vị hoàng tử thứ chín của An Dương Đế đời trước, không biết ngươi đến Thương Hách là vì chuyện gì?" Phía trên hoàng tọa cao cao tại thượng, Kì Hủ Thiên hạ thấp ánh mắt, đôi mắt nhìn chăm chú vào người đang đứng trong điện.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Liên Mộ Hi ngẩng đầu nhìn lại: "Bệ Hạ, lần này ta cũng không phải lấy thân phận An Dương tân vương mà đến, ta chỉ là lấy thân phận Liên Mộ Hi đến thăm bạn cũ mà thôi."

Khuôn mặt mượt mà, trong đôi mắt chỉ có ý cười lấp lánh, mái tóc đen được bó buộc bởi ngọc quan dài đến ngang lưng, có hơi chút uốn lượn, một thân trang phục đỏ rực, đôi môi nhợt nhạt màu phấn hồng, hợp cùng khuôn mặt giống như bạch ngọc kia, khiến cho y trông nhu hòa dịu ngoan giống như một cô gái.

Thân là quốc quân mà lại có tướng mạo như thế tựa hồ có chút quá mức thân thiện, không hề có sự uy nghi đáng có, càng không thể làm cho đủ loại quan lại tin phục được. Kì Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt đánh giá: "Thăm bạn cũ? Không biết người nào trong hoàng cung của Thương Hách là bạn bè của An Dương Đế?"

Liên Mộ Hi trừng lớn mắt, hướng hắn nhìn lại: "Không cần xưng ta là vương, ở Thương Hách lúc này, ta chỉ là Liên Mộ Hi, xưng hô tùy tiện một chút là được, về phần người bạn của ta …" Đôi mắt to thoáng cong lên

độ cung, hắn lộ ra một mạt tươi cười sáng lạn: "Thái Tử của Thương Hách, Nhị hoàng tử Kì Minh Nguyệt, người ta muốn tìm, chính là ngươi."

Thấy bộ dạng của An Dương tân vương, lại nhìn thái độ của Bệ Hạ, nguyên bản sự lo lắng thận trọng của các vị đại thần đối với An Dương đều dịu đi vài phần, đã sớm nghe nói vị cửu hoàng tử này lên được ngôi vị hoàng đế toàn bộ đều là dựa vào người khác tương trợ, lúc này nhìn thấy quả thực cũng không có khí thế của bậc đế vương, thật sự không đáng giá họ quá mức khẩn trương.

Mới vừa buông lỏng tâm tư, lại nghe trong miệng hắn nói ra tục danh của Thái Tử điện hạ, còn nói là vì Thái Tử mà đến, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, trong lúc nhất thời các vị đại thần đều xôn xao hẳn lên, Thái Tử thế nào lại có quan hệ với An Dương tân vương? Lại còn là cố nhân gì đó? Mang theo những ngờ vực vô căn cứ, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn về thân ảnh nguyệt sắc đang đứng phía trên kia.

"Nga? Thì ra Minh Nguyệt và ngươi là bạn cũ? Vì sao ta lại không nhớ rõ nhỉ?" Kì Minh Nguyệt thần sắc thản nhiên nhìn Liên Mộ Hi đang mỉm cười đứng ở trong điện. Bên cạnh hắn, Kì Hủ Thiên nguyên bản đang thùy hạ ánh mắt nhìn y chăm chú đã thoáng trầm xuống.

"Nhiều năm trước đây, ta từng theo sứ thần đến Thương Hách, khi đó chính là sinh nhật của Minh Nguyệt điện hạ a, Phụ Hoàng của ta cho người mang Trà Huân đến, vốn là không có ai nhận biết đó là cái gì, cùng không có mấy người biết cách dùng. Nhưng Minh Nguyệt cũng thật lợi hại, lập tức liền có thể nhận ra, làm cho ta rất là bội phục." Nói đến chuyện năm đó, Liên Mộ Hi liền ngẩng đầu nhìn Kì Minh Nguyệt, trong mắt trừ bỏ ý cười còn ánh lên rất nhiều sự tán thưởng. (trong bản dịch lúc đầu của Beaki89 là Mính Huân, ai không nhớ có thể xem lại chương 11)

Liên Mộ Hi nhắc tới Trà Huân khiến cho tất cả mọi người nhớ lại, lúc ấy quả thật từng gặp qua bên người An Dương sứ thần có mang theo một đứa nhỏ, tuổi tác không lớn, cũng khoảng chừng bằng tuổi Nhị hoàng tử lúc đó, thái độ của An Dương sứ thần với y cũng rất là đặc biệt, tựa hồ thập phần lo lắng hắn.

Nguyên lai đúng là cửu hoàng tử của An Dương, nay lại trở thành An Dương Đế bây giờ.

Lúc ấy Liên Mộ Hi cũng giống như hắn chỉ là một đứa trẻ mới vài tuổi, lại nhớ rõ việc này như vậy, xem ra thật sự đối với chuyện này có ấn tượng khắc sâu. Kì Minh Nguyệt nhướng mày, lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ: "Nguyên lai đứa nhỏ được gọi là Mộ Nhi đó là ngươi." Trách không được lúc Phụ Hoàng nhắc tới tên của Liên Mộ Hi hắn lại cảm thấy có chút quen thuộc, lại không cách nào nhớ ra được, nguyên nhân chính là một chữ "Mộ" ở trong tên của y này.

"Minh Nguyệt lúc này cũng có thể gọi ta như thế, Mộ Hi sẽ không để ý." Đôi mắt to tròn lúc nói những lời này lộ ra vẻ mặt cơ hồ có chút khờ dại, tựa hồ cũng không hề cảm thấy như vậy có gì không hợp với cấp bậc lễ nghĩa.

Làm nam tử, lại là nam tử đã mười tám tuổi trưởng thành, trên mặt lại hiện ra nét mặt ấy vốn dĩ phải trông rất cổ quái, nhưng ở trên mặt Liên Mộ Hi lại thấy thực tự nhiên, cái loại vẻ mặt biểu lộ tự nhiên này lại khiến cho những người có mặt trong điện đều không thể nảy sinh chút ác cảm nào với hắn.

Kì Minh Nguyệt đang muốn đối với Liên Mộ Hi nói gì đó, ở bên cạnh hắn đã vang lên giọng nói bình thường không nghe rõ hỉ nộ: "Nếu không phải là với thân phận quân chủ của An Dương Đến, như thế nào lại có thể xưng hô tục danh của Thương Hách Thái Tử."

Nghe Bệ Hạ nói như vậy, các đại thần đều nhớ đến chuyện năm đó có quan viên từng vì nói xằng nhắc đến tục danh của Thái Tử mà gặp nạn, chuyện này vốn là kiêng kị của Bệ Hạ, Nhị Hoàng Tử từ nhỏ đã được Bệ Hạ sủng ái, nếu có chút bất kính nào cũng giống như tội bất kính với Bệ Hạ, mà lúc này An Dương tân vương mới đến Thương Hách lại nói cái gì mà thăm bạn cũ, mưu toan muốn cùng với Thái Tử kết thân, chẳng trách Bệ Hạ sẽ có những lời như vậy.

Người trên tòa thượng nói rất bình thản, các đại thần nghe xong những lời này vẻ mặt lại trở nên cẩn thận như thế, hiển nhiên là lời đồn Thương Hách quân chủ tính tình khó dò không phải chỉ là hư ngôn. Liên Mộ Hi không khỏi hiện ra một ít vẻ sợ hãi: "Kia là Mộ Hi lỡ lời, Bệ Hạ ngàn vạn lần không cần trách tội." Nói xong cặp mắt to kia vội vàng hướng phía Kì Minh Nguyệt nhìn lại.

Nhìn thấy ý cầu cứu trong mắt Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt thản nhiên lướt qua, cũng chưa nói cái gì, nghiêng

đầu nhìn Kì Hủ Thiên, thấy hắn quả nhiên ánh mắt trở nên thâm trầm, Phụ Hoàng không thích người khác gọi tục danh của hắn là điều hắn sớm biết, nhưng ánh mắt thâm trầm lúc này ngoại trừ có chút tức giận còn dấu ở đáy mắt có một loại u ám khác.

Đối với Kì Hủ Thiên khẽ cười, Kì Minh Nguyệt lấy ánh mắt ý bảo, đã đoán được dụng ý của Phụ Hoàng, hắn đối với Liên Mộ Hi đang đứng giữa đại điện nói: "Người tới là khách, Phụ Hoàng chỉ là vui đùa thôi."

Sau khi Kì Minh Nguyệt nói xong, Kì Hủ Thiên gật gật đầu: "Không sai, người tới là khách." Âm thanh lời nói trầm thấp lại không nghe ra được hỉ giận, rõ ràng có thể thấy được trên môi hắn đã giơ lên độ cung, lại không ai nhận ra trong ý cười kia còn có ý tứ gì khác hay không, chỉ nghe thấy âm thanh không nhanh không chậm kia tiếp tục nói: "Thương Hách sẽ không thất lễ với khách quý, mặc kệ là dùng thân phận gì mà đến cũng hoàng tộc của An Dương, trẫm sao dám chậm trễ, trong chốc lát nữa tất nhiên sẽ thiết yến khoản đãi."

Liên Mộ Hi nghe vậy lúc này mới hoãn hạ thần sắc: "Đa tạ Bệ Hạ, sợ chính mình vội vàng không khỏi có chút quá mức đường đột nên ta đã sai người tới trước, không biết bây giờ hắn ở nơi nào?"

Người tới trước kia … Kì Minh Nguyệt liễm hạ ánh mắt, hiện lên một tia lạnh như băng, giương mắt nhìn chăm chú vào Liên Mộ Hi, mỉm cười nói: "Không biết đi trước là ai? Ngày gần đây trong cung quả thật không có nhìn thấy có người An Dương nào tới."

"Là tùy thị của ta (tùy thị = thị vệ tùy thân), chẳng lẽ hắn còn chưa tới Thương Hách? Hắn chính là so với ta đi trước mất ngày, sẽ không là trên đường đi có chuyện trì hoãn đi." Hạ ánh mắt, Liên Mộ Hi có vẻ có chút buồn rầu, người bên cạnh mình lại mất đi tin tức, thật sự giống như là chuyện rất nghiêm trọng.

Kì Hủ Thiên cùng Kì Minh Nguyệt đưa mắt liếc nhìn nhau, nhớ tới sự tình xảy ra trong cung những ngày gần đây, còn có người mà cả hai người bọn họ đều dự đoán được: "Nếu là vào cung, tự nhiên sẽ không vô cớ không thấy, không biết hắn là tên gì?"

Đang nói những lời này, Liên Mộ Hi ngẩng đầu lên, đang định trả lời, liền nghe thấy bên ngoài điện truyền đến thông báo: "Bệ Hạ, có người tự xưng là tùy thị của An Dương, thỉnh cầu thượng điện."

"Đúng rồi, nhất định chính là hắn, Bệ Hạ có thể cho hắn thượng điện hay không?" Liên Mộ Hi vẻ mặt khẩn cầu, trong đôi mắt viên lượng kia mang theo chút bộ dáng cầu xin làm cho người ta khó có thể cự tuyệt, cũng làm cho tất cả mọi người có chút khó tin, An Dương tân vương lại là người vô dụng yếu đuối như vậy.

Đối với tính cách không hợp với thân phận kia của Liên Mộ Hi, thần sắc của Kì Hủ Thiên lại vẫn chẳng có gì thay đổi, chậm rãi gật đầu, nói với người vừa tiến vào thông báo: "Cho hắn vào."

Mọi người nghe Bệ Hạ đồng ý, đợi một lát, liền thấy người kia chậm rãi bước vào, một thân y bào mầu than chì, dung mạo thanh tú, tuổi tác cũng không lớn, khuôn mặt nhìn có chút quen thuộc, từng bước tiêu sái tiến vào trong điện, không có chút kích động nào, ý chừng đều biết rõ quy củ lễ nghi của Thương Hách hành lễ xuống: "An Dương Liên Sóc, khấu kiến Thương Hách Bệ Hạ."

Liên Sóc? Nghe hắn tự báo danh tự, quần thần đều ngẩn ra, vội vàng tỉ mỉ nhớ lại, mặt mày kia, dung mạo kia, đúng là Kì Liên Sóc năm đó đã bị Bệ Hạ trả về An Dương, Tam hoàng tử lúc trước của Thương Hách!

Trách không được nhìn quen thuộc như thế, vốn là đã nhanh quên mất bộ dạng của hắn, lúc này nghe xong tên của hắn, Liên Sóc, Kì Liên Sóc, chẳng phải là dùng tên lúc đó mà sửa thành sao? Tinh tế nhớ lại một chút, chẳng phải chính là người năm đó tranh thủ tình cảm không được, không đạt được Thái Tử vị ngược lại còn làm bại lộ thân phận chính mình đó sao.

Ánh mắt văn võ bá quan nhìn hắn nhất thời đều có sự biến hóa vi diệu, lúc này hắn đã là người An Dương, nhưng chung quy cũng là từ Thương Hách đi ra, lại là bị trục xuất ra như vậy, thật sự là không vinh quang gì. Lúc này trở lại lại giống như chẳng có chuyện gì, thậm chí chẳng có nửa điểm xấu hổ, liếc mắt nhìn hắn, không ít đại thần đã bắt đầu khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Kì Liên Sóc năm đó, cũng chính là Liên Sóc bây giờ, tựa hồ đối với ánh mắt cùng những lời xầm xì quanh mình không hề để ý, đứng lên, cũng không nói gì với Liên Mộ Hi mà trước hướng về phía Kì Hủ Thiên cùng Kì Minh Nguyệt phía trên điện thượng nhìn lại.

"Tuy rằng đã qua rất nhiều năm, nhưng hôm nay lại trở về nơi này, thấy Bệ Hạ, còn có…… Thái Tử điện hạ, … " nói tới đây dừng một lát, trên mặt Liên Sóc vẫn là bộ dáng mỉm cười tiếp tục nói: "Vẫn là thập phần tưởng niệm, cũng thấy rất là thân thiết, Liên Sóc đã không còn là Kì Liên Sóc năm xưa, hi vọng Bệ Hạ cùng Thái Tử điện hạ cũng không để ý chuyện năm đó nữa."

Thiếu niên ngày xưa giờ đứng trước mắt, thân hình đã cao, bộ dáng có chút biến hóa, nhưng vẻ tươi cười vẫn giống như năm xưa chưa hề thay đổi, mang theo vài phần vui vẻ lấy lòng, giống như thật sự thập phần vui mừng vậy.

Xâm nhập địa cung, lại thiêu hủy cung phi lầu các, làm như tựa hồ toàn bộ không phải do hắn gây nên, làm cho người ta nhìn không ra chút manh mối, nhưng bất luận hắn che dấu như thế nào, hai người đang sóng vai ngồi trên điện thượng kia đều có thể từ trên người hắn nhận ra chút biến hóa vi diệu, thiếu niên hoạt bát thảo hỉ năm đó lúc này đã biết đem tâm cơ dấu ở chỗ càng sâu, vẻ mặt lộ ra ngoài này liền cũng chỉ là một loại che dấu mà thôi.

"Nguyên lai là tiểu tam a, trầm còn tưởng là ai, không biết ngươi ở An Dương sống như thế nào?" Đối với hắn vẻ mặt mỉm cười, Kì Hủ Thiên tựa hồ mới giật mình nhớ lại người đứng ở trong điện là ai, câu hỏi này của hắn, lại làm cho Liên Sóc đứng ở trong điện sắc mặt nháy mặt cứng đờ lại.

Kì Minh Nguyệt ở một bên lắc lắc đầu: "Người đang đứng trước mặt là Liên Sóc của An Dương, đã không còn là tiểu tam của Thương Hách nữa, An Dương Đế còn đang ở đây, Phụ Hoàng không nên lầm xưng hô mới tốt."

Sắc mặt cứng đờ của Liên Sóc vừa rồi đã dần dần hoãn hạ, trong ánh mắt mỉm cười nhìn hai người lại lộ ra từng đợt từng đợt hận ý nhè nhẹ, người mặc hoàng bào huyền mầu trước mắt rõ ràng là Phụ Hoàng của hắn, lại đối với thân tử như hắn vô tình đến vậy, thậm chí phế truất thân phận hoàng tử ở Thương Hách của hắn, còn đuổi hắn một thân một mình trở về An Dương, vì để sống sót, hắn …

Cắn chặt răng, Liên Sóc lại hướng phía Kì Minh Nguyệt nhìn lại.

Còn có Kì Minh Nguyệt kia, Thái Tử vị chỉ kém một chút nữa sẽ dừng ở trong tay hắn, thất bại trong gang tấc, nếu không phải tại Kì Minh Nguyệt, làm sao hắn có thể rơi xuống tới ngày hôm nay.

Xem ra có che dấu như thế nào, Liên Sóc so với năm đó cũng chưa có tiến bộ lớn bao nhiêu, nhìn ra được hắn chỉ vì vài câu nói mà đã lộ ra hận ý, Kì Hủ Thiên gợi lên khóe môi: "Mà nay ngươi đã là người An Dương, trẫm cũng nên đổi cách xưng hô. Liên Sóc thì Liên Sóc đi. không biết ngươi tiến cung khi nào, đã mấy ngày vừa qua trong cung quả thật có chút không quá an ổn, cần phải cẩn thận một chút mới được."

Mang theo vài phần tùy ý, người trên tòa thượng hơi hơi ngiêng người tựa vào hoàng tọa phía sau, ánh mắt nhìn về hướng Liên Sóc lại sắc bén giống như lợi kiếm, khiến Liên Sóc nhất thời giật mình, không khỏi lui lại một bước. Xem ra những chuyện hắn làm căn bản không thể qua mặt được "Phụ Hoàng" của hắn, có điều không phải không có chứng cớ sao, cũng không có ai có thể chứng minh là do hắn làm…

Trấn định lại tâm thần, nhớ tới câu hỏi của Kì Hủ Thiên, Liên Sóc lộ ra vài phần ý cười cổ quái: "Liên Sóc tiến cung đã nhiều ngày, còn phải đa tạ Ngũ hoàng tử, là hắn mang ta vào cung, cho ta ở chỗ của hắn, đã nhiều ngày qua rất là thích ý."

Tựa hồ từ khi hắn rời khỏi, trong nhóm hoàng tử Thương Hách cũng không còn có tranh chấp. Nơi đã từng khiến hắn khuất nhục, kẻ đã làm cho hắn phải nếm tư vị thống khổ, như thế nào có thể để cho bọn họ sống hài lòng bình an như vậy được …

Nâng lên ánh mắt, hắn quả nhiên nhìn thấy được vẻ mặt khó nén kinh ngạc của Kì Minh Nguyệt.

136. Chương 136: Đáng Yêu

Vốn tưởng rằng là tự hắn đột nhập vào trong cung, không nghĩ tới lại là do Kì Chung Ly … Nhớ tới vẻ mặt của Kì Chung Ly hôm trước, Kì Minh Nguyệt thầm thở dài, khi đó đã chú ý thấy thần sắc của y không được tự nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nguyên lai là do việc này.

"Ngũ hoàng đệ trời sinh tính tình tao nhã, luôn hiền hòa với người khác, đối đãi với cố nhân cũng chiêu đãi rất chu toàn, Minh Nguyệt quả thật nên cảm tạ y mới phải." Lẳng lặng thu liễm chút ít kinh ngạc vừa qua, Kì Minh Nguyệt cũng không hề thể hiện sự thất vọng hay phẫn nộ như Liên Sóc kia đã dự liệu trước, chỉ là thản nhiên quét mắt một cái nói: "Thị tùy của An Dương Vương mà ở lại trong phủ của hoàng tử thì cũng không ổn lắm, các vị lặn lội đường xa đến đây, Thương Hách tất nhiên sẽ tiếp đãi nồng nhiệt." Nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, hắn tiếp tục nói: "Phụ Hoàng phải thiết yến khoản đãi khách quý, trước đó nên an trí chỗ ở thật tốt cho khách quý."

"Minh Nhi nói không sai." Gật gật đầu, Kì Hủ Thiên tựa hồ như không nghe thấy những lời nói vừa rồi của Liên Sóc, ngay cả cái nhíu mày rất nhẹ cũng không có, phân phó với Lưu Dịch đang đứng một bên: "Chỗ cho khách cư ngụ liền do ngươi an bài đi."

Thấy vẻ mặt của hai người, Liên Sóc âm thầm hừ lạnh, bất luận chuyện Kì Chung Ly có ảnh hưởng tới bọn họ hay không, mục đích của hắn đều đã đạt được, Kì Chung Ly sống hay chết, hay sẽ bị trách phạt đều không liên quan đến hắn.

"Đa tạ Bệ Hạ, Thái Tử điện hạ." Khuôn mặt tươi cười lộ vẻ cung khiêm (khiêm tốn và cung kính), hắn bái tạ hai người đang ngồi trên tòa thượng kia. Tuy hắn có chút thất vọng với phản ứng của Kì Minh Nguyệt, nhưng nghĩ đến màn diễn hay còn ở phía sau, chút thất vọng nho nhỏ lúc này thì có tính gì. Không nhịn nổi hưng phấn trong lòng, lúc hắn cúi người xuống khóe miệng đã không nhịn được hơi hơi nhếch lên.

"Không biết Thái Tử ngự ở nơi nào, ta có thể ở cách chỗ của ngươi gần một chút không? Lúc bình thường có thể đến tìm ngươi không?" Ở bên cạnh Liên Sóc, Liên Mộ Hi tựa hồ đối với việc sẽ ở như thế nào cũng không để ý, chỉ để ý đến việc có thể ở gần Kì Minh Nguyệt không thôi.

Nguyên bản vị An Dương tân vương này vừa xuất hiện, đã làm cho quần thần không nhịn được phải nhíu mày, lúc này nghe hắn nói như vậy, hiển nhiên là hướng tới Thái Tử của họ mà tới, lại càng âm thầm lắc đầu. Có một vị quân vương như thế, không biết An Dương sau này sẽ thế nào. Vẫn là vị Thái Tử này của bọn họ khiến người ta an tâm hơn, không những dung mạo bất phàm cử chỉ xuất chúng, làm việc cũng ổn thỏa đâu ra đấy, chẳng trách có thể làm cho vị Cửu hoàng tử lúc trước này của An Dương thán phục như thế. Nhìn tình thế trước mắt, mặc dù nói An Dương vương có hảo cảm với Thái Tử điện hạ, chuyện ái mộ Thái Tử cũng không phải là việc không có khả năng. Trước có Liên Đồng, sau lại tới An Dương, xem ra mị lực của Thái Tử điện hạ quả thực là khôn cùng.

Đối với An Dương đã yên lòng, các đại thần cũng bắt đầu có tâm tình xem kịch vui diễn ra. Nghe nói Thái Tử từng nói rằng y thích nam tử hơn, mà nay Liên Đồng cùng An Dương đều đưa đến những nam tử dung tư bất phàm, coi đây là khởi điểm, đem An Dương hoặc là Liên Đồng nắm trong tay của Thương Hách cũng không phải là việc không có khả năng.

Hoài các loại tâm tư, tất cả mọi người hướng về phía tòa thượng nhìn lại, chỉ thấy vị Thái Tử an tọa bên cạnh Thương Hách Đế đối với vị An Dương tân vương kia mỉm cười, lộ ra chút vẻ ôn nhu: "Thái Tử Điện tên là Chiếu Hoa Điện, nếu An Dương vương có ý muốn tìm ta, cứ tới Chiếu Hoa Điện là được."

Có điều hơn phân nửa thời gian hắn đều ở trong Huyễn Thiên Điện, ban đêm cũng chưa bao giờ từng ngủ lại Chiếu Hoa Điện. Người bá đạo bên cạnh hắn kia, cho dù không làm chuyện vận động khác, cho tới bây giờ cũng đều thích giữ hắn ở bên người, sau khi ôm hôn hắn xong mới nguyện ý đi ngủ. Phụ Hoàng lúc ở trước mặt hắn, ngẫu nhiên sẽ khiến hắn cảm thấy được có chút đáng yêu.

Không biết nghĩ tới cái gì, nụ cười bên khóe môi của Kì Minh Nguyệt càng trở nên rõ ràng, nhưng ở trong mắt người khác, chỉ thấy Thái Tử điện hạ đối với An Dương vương hết sức hòa nhã, ý cười nổi lên trong đôi mắt trầm tĩnh kia tuy rằng rất nhẹ, nhưng mọi người cũng chưa bao giờ nhìn thấy qua, nó có thêm vài phần nhu tình, chút ít vui vẻ, thậm chí còn lộ ra chút mờ ám thâm sâu khó phân rõ, vẻ mặt khó có thể nói rõ kia lại chỉ trong nháy mắt liền thu liễm lại, cũng đã đủ làm cho tâm người ta lâm vào liên tưởng vô hạn.

Nhân sự suy đoán của các vị đại thần mà Liên Mộ Hi bị vây quanh bởi đủ loại ánh mắt. Nhưng y vẫn bình tĩnh chăm chú nhìn vào thân ảnh phía trên tòa thượng kia, trong mắt xẹt qua một tia sáng kì dị, trên mặt cũng lập tức hiện vẻ vui sướng tràn ngập: "Mộ Hi chắc chắn sẽ đến thăm, Thái Tử đừng cho người chặn ta lại ngoài cửa là tốt rồi."

Theo ngữ thanh của hắn đi xuống, Liên Sóc ở bên cạnh phát ra một tiếng hừ lạnh khó có thể nghe thấy, tiếng hừ lạnh rất nhỏ đó lại phát ra khi hắn đang cúi đầu trong điện thượng rộng lớn nên trừ bỏ Liên Mộ Hi ở ngay sát bên cạnh hắn thì cơ hồ không ai có thể nghe thấy. Tuy nhiên ở phía trên hoàng tọa kia, Kì Minh Nguyệt lại không hề bỏ qua tiếng hừ đó, đem sự hèn mọn trong mắt Liên Sóc cùng thần sắc không cho là đúng của Liên Mộ Hi xem tại trong mắt.

"Nếu không còn chuyện gì khác, buổi lâm triều hôm nay đến đây kết thúc, thay Trẫm phân phó xuống, ngày mai thiết yến ở Xích Hi Điện."

Không đợi cho các đại thần vì suy đoán của mình mà tính toán nói cái gì đó, vị quân vương trên tòa thượng nói xong câu đó liền đứng dậy, hướng thẳng phía sau điện thượng mà bước vào. Sự việc đột nhiên như thế làm cho đám quần thần phía dưới chưa kịp định thần lại, mấy vị đại thần đang định mở miệng góp lời chuyện khoản đãi khách khứa đều sững sờ ở tại chỗ. Bệ Hạ từ trước đến nay tính tình khó dò, lần này lại không biết vì chuyện gì mà chỉ công đạo một câu như thế liền rời đi.

Phải biết rằng hôm nay còn chưa có nghị sự, nguyên bản bọn họ định chờ sau khi an bài xong, mấy vị khách An Dương sẽ hạ điện đi xuống nghỉ ngơi, đám thần tử bọn họ sẽ tiếp tục thượng tấu như ngày thường, trên tay còn có chút sự cần phải chờ xem ý tứ của Bệ Hạ quyết định thế nào. Bây giờ Bệ Hạ đi mất rồi, bảo bọn hắn phải làm như thế nào đây?

Kì Minh Nguyệt còn đang ngồi trên tòa thượng đưa mắt nhìn bộ dáng hai mặt nhìn nhau không biết làm thế nào của đám quần thần phía dưới, chậm rãi đứng lên nói: "Các vị đại nhân nếu còn có chuyện quan trọng cần bẩm tấu thì sau giờ ngọ đến ngự thư phòng đi, những vấn đề nào không quá cấp bách thì cứ viết tấu chương gửi lên là được."

"Bãi triều." Nói xong câu này, hắn lại liếc mắt nhìn Liên Mộ Hi cùng Liên Sóc đang nhìn chằm chằm hắn một cái, rồi xoay người rời đi.

Quần thần đối với cái bóng của hắn lễ bái lui xuống. Đối với vị Thái Tử càng ngày càng có uy nghi của bậc đế vương này, bọn họ có khi cũng sẽ tưởng tượng đến lúc Thái Tử đăng cơ, thiên hạ thế cục không biết sẽ xoay chuyển như thế nào. Trước mắt Liên Đồng cùng An Dương đều vì Thái Tử mà đến, cũng không biết nên vui hay nên buồn đây.

Buổi quốc yến ngày mai là vì An Dương quốc quân. Tuy nói vị quân vương trẻ tuổi này nói là lấy danh nghĩa cá nhân mà đến bái phỏng, nhưng nói như thế nào cũng là thân phận vua của một nước, nói về tình về lý bọn họ đều không thể qua loa. Đến lúc đó vị sứ thần của Liên Đồng kia nhất định cũng sẽ có mặt, về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, bữa tiệc rượu này đã trở thành cuộc tụ họp của tam quốc, khiến cho người ta không khỏi ẩn ẩn cảm giác, ngày mai tựa hồ sẽ không quá mức an ổn.

Từ phía trên đại điện một đường đi về phía Huyễn Thiên Điện, thân ảnh huyền mầu kia vẫn chưa dừng lại, cung nhân cùng thị vệ trên đường thấy Bệ Hạ từ xa đi đến, đều hành lễ tránh lui. Bọn họ hầu hạ ở trong cung đã lâu, từ cảm giác áp bách chưa cần tới gần đã lộ ra kia có thể thấy được tâm tình Bệ Hạ tựa hồ đang rất không vui, lúc này nếu họ có chút gì sai lầm thì kết quả chỉ sợ không phải chỉ là chịu trách phạt đơn giản như vậy. Nếu không may làm gì đó khiến Bệ Hạ không thuận mắt thì đánh mất tánh mạng cũng không phải không có khả năng.

Kì Minh Nguyệt rời khỏi điện thượng sau một chút, nhìn thấy cung nhân thị vệ quỳ trên đất, lại nhìn bóng dáng người đi trước kia không hề phát ra một từ nào, cũng đã cảm thấy có chút không thích hợp. Sự tức giận của Phụ Hoàng lúc này là vì đâu mà tới, thực sự làm cho hắn có chút khó hiểu, vì không rõ cho nên hắn đi theo y vào trong Huyễn Thiên Điện. Vừa mới bước vào trong phòng, liền bị một phen ôm lấy đặt ở trên tường: "Vì sao lại đối với người khác lộ ra vẻ mặt như vậy, Liên Mộ Hi kia tuy nói là lớn lên bộ dáng cũng không tồi, nhưng cũng không đủ để khiến Minh Nhi thích như thế đi." Nâng cằm của người trước mặt lên, đôi mắt của Kì Hủ Thiên ánh lên tia nguy hiểm, ánh mắt nhíu lại mơ hồ lộ ra ý cảnh cáo cùng bất mãn:

"Minh Nhi cũng sẽ không ở trước mặt người khác thể hiện như vậy, chẳng lẽ Liên Mộ Hi kia quả thực đặc biệt như thế?"

Đứa bé năm đó đi theo An Dương sứ thần tới Thương Hách nay đã trở thành An Dương tân vương, lại đối với Minh Nhi nhớ mãi không quên, Minh Nhi chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt như vậy trước mặt người khác, mới vừa rồi lại đối xử với Liên Mộ Hi bất đồng, ngay cả các đại thần đều phát hiện ra thì làm sao hắn lại có thể bỏ qua nụ cười trong chớp mắt kia được.

Đầu ngón tay đặt dưới cằm hắn vẫn chưa thả lỏng, đôi ưng mâu hẹp dài đang nhìn hắn chằm chằm như muốn tìm tòi nghiên cứu thần sắc trong mắt hắn, Kì Minh Nguyệt bị những lời Phụ Hoàng nói khiến cho kinh ngạc, hắn tựa vào trên tường, vòng cánh tay ôm lấy hông của Kì Hủ Thiên: "Chỉ có Phụ Hoàng là người đặc biệt, làm gì có ai khác." Bên môi nâng lên ý cười, nghe xong những lời này, hắn đã biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

"Phụ Hoàng chưa từng hoài nghi lòng của Minh Nhi với Phụ Hoàng..." Nói đến đây đầu ngón tay đặt ở dưới cằm Kì Minh Nguyệt đã hướng tới môi hắn nhẹ nhàng mơn trớn, cảm xúc mềm mại khiến động tác cũng trở nên mềm nhẹ, Kì Hủ Thiên mang theo chút thị huyết lãnh ý, khóe môi khẽ nhếch lên: "Chỉ là Minh Nhi diễn quá nhập vai, lấy Minh Nhi chi tư, Phụ Hoàng sợ hắn lại càng đối với ngươi nhớ mãi không quên, nếu hắn còn có những cử chỉ dư thừa khác, Phụ Hoàng không ngại khiến hắn lưu lại đây, để cho An Dương lại lập tân vương mới."

"Tại sao lại nói đến nhập vai diễn, là Phụ Hoàng thử hắn trước, Minh Nguyệt chỉ là bỏ thêm mồi câu thôi." Thân là An Dương tân vương, Liên Mộ Hi lại chưa tưng hiển lộ nửa điểm khí phách của vị quân vương, lại còn kính cẩn nghe theo như thế, Phụ Hoàng dùng ngôn từ bức y, y cũng không hề tức giận, chỉ đối với Minh Nguyệt hắn là có vài phần đặc biệt, tất nhiên hắn sẽ ứng phó như thế.

"Vẻ mặt mới rồi của Minh Nhi Phụ Hoàng đều nhìn thấy rõ, thế mà chỉ là mồi câu? Ân?" Đầu ngón tay trên đôi môi kia khẽ vuốt qua, ngữ thanh tiệm trầm, Kì Hủ Thiên cúi đầu ở trên đôi môi mềm mại kia khẽ cắn một chút, y sẽ không hoài nghi Minh Nhi đối với người khác có tâm tư thế nào, nhưng nghe hai người ngôn ngữ qua lại, còn có vẻ mặt lúc ấy của Minh Nhi, cho dù chỉ là diễn trò cũng khiến trong lòng y cảm thấy tức giận.

Kì Minh Nguyệt nâng lên khóe môi, đưa lưỡi quấn lấy đôi môi gắn bó sắp sửa rời đi, nhẹ nhàng liếm qua, ý cười trong mắt sớm đã không thể che lấp, dục vọng độc chiếm của nam nhân trước mắt cường đại tới mức nào hắn không phải không biết, tuy chỉ là hiểu lầm nhưng sự bá đạo cùng tùy hứng của Phụ Hoàng thực sự làm cho hắn rất là thích.

Thấy hắn không đáp, ý cười trong mắt lại cổ quái như thế, Kì Hủ Thiên cắn nhẹ lên chiếc lưỡi đang dây dưa trên môi mình, rồi lại ngậm vào trong miệng liếm lộng hút lấy, hoãn hạ thần sắc nói: "Cười cái gì, Phụ Hoàng đều đã nhắc nhở rất nhiều lần, Minh Nhi không thể tùy ý đối với người khác lộ ra bộ dáng chỉ có ta mới được nhìn thấy, sau này không được như thế nữa, cho dù chỉ là diễn trò."

Minh Nhi thuộc về hắn cùng với Minh Nhi trong mắt những người khác là hoàn toàn bất đồng, Minh Nhi đùa cợt, khinh miệt, Minh Nhi mang theo vẻ ôn như nhưng lại không chút động dung đem người khác ra chém giết. Còn có Minh Nhi mị hoặc, khiêu khích, Minh Nhi ở trên giường nhẹ giọng rên rỉ, không ngừng đón lấy đòi hỏi của hắn, bất cứ vẻ mặt nào bất đồng với lúc đối diện với kẻ khác, hắn đều không muốn cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy.

Buông ra chiếc lưỡi mềm mại kia, Kì Hủ Thiên nói đến đây, sự tức giận vừa rồi cũng đã nhạt đi, nhưng trong lời nói lại vẫn mang theo ý cảnh cáo.

"Làm gì có đối với người khác, Minh Nguyệt chỉ đối với Phụ Hoàng mới như thế." Ngón tay niết ở cằm đã buông xuống, Kì Minh Nguyệt liếm môi, lần này lại là hắn nâng mặt Kì Hủ Thiên tiến đến trước mặt hắn: "Phụ Hoàng cũng biết, khi đó là Minh Nguyệt nghĩ đến Phụ Hoàng, Liên Mộ Hi là ai, căn bản ta chưa từng để ở trong lòng, càng không để vào trong mắt."

Ánh mắt mỉm cười mang theo sung sướng, bộ dáng có chút diễu cợt, cúi đầu lời nói thanh âm nhẹ nhàng cực kì chậm rãi lại tràn ngập tình ý ám muội, Kì Hủ Thiên chỉ nghe thấy ngữ thanh nhẹ nhàng lướt qua tai:

"Lúc trên triều là Minh Nguyệt phân thần, chỉ vì nhớ tới bộ dáng của Phụ Hoàng, bất luận loại vẻ mặt nào, cũng đều tất cả là vì Phụ Hoàng."

Hiểu được ý trong lời nói của hắn, Kì Hủ Thiên giơ cánh tay đưa cơ thể hắn đang dựa vào trên tường kéo vào trong ngực mình, tiếng cười nặng nề không ngừng vang lên bên tai Kì Minh Nguyệt: "Nguyên lai là do Phụ Hoàng hiểu lầm, sự thật là thế a, là do Phụ Hoàng không đúng, khiến cho Minh Nhi bận lòng như thế, ở trên triều cũng có thể thất thần, không biết là Minh Nhi nghĩ đến chuyện gì?"

Hai tay ôm ở phía sau hắn từ từ tiến tới bên hông, rồi lại từ bên hông luồn lên trên gáy: "Minh Nhi nghĩ tới nụ hôn của Phụ Hoàng, hay là Phụ Hoàng ôm? Hoặc là …. cái khác?" Theo tiếng nói trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp dừng lại ở bên tai, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy ngón tay ở bên gáy kia vô cùng ngả ngớn chậm rãi vuốt ve, giống như những âm thanh nhẹ nhàng thổi qua tai kia, mềm nhẹ vô cùng nhưng cũng trần ngập ý tứ ám chỉ khác.

Hai tay ôm chặt ở bên hông Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt khẽ chạm nhẹ đôi môi bạc trước mắt kia, tiến sát vào một bên tai của y, cũng nói nhỏ, chậm rãi trả lời: "Minh nguyệt chính là cảm thấy, vị Phụ Hoàng không có ta liền ngủ không yên quả thực là rất đáng yêu." Vị Phụ Hoàng tràn ngập dục vọng độc chiếm cùng bá đạo, tùy hứng lại cuồng vọng vô tình, có lẽ đối với người khác tàn nhẫn lãnh huyết, nhưng đối với hắn lại thâm tình như thế, hắn há có thể không yêu.

Nhân lời nói của hắn mà nhướn mày, một cánh tay của Kì Hủ Thiên đi dần xuống, xoa bóp vào cặp mông mềm mại co dãn, Kì Hủ Thiên mang theo chút bất mãn ở bên cổ hắn để lại một hôn ấn thật rõ: "Minh Nhi nghĩ xem, nam nhân đã gần đến bốn mươi tuổi nghe nhận xét hai chữ đáng yêu nên có lại ý tưởng gì?"

Đã gần đến bốn mươi, nhìn Phụ Hoàng lại chỉ như mới ba mươi tuổi, thậm chí trông còn trẻ hơn, làm sao không nhận được hai chữ này, chỉ là, nói vậy chỉ cần là nam nhân cũng sẽ không thích bị người khác đánh giá như thế, ở trong mắt người khác vị quân lâm thiên hạ lại cuồng ngạo bạc tình này lại càng không thể cùng hai chữ đó có chút quan hệ gì.

Cười khẽ vài tiếng, Kì Minh Nguyệt đang định mở miệng, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa cùng lời thông báo của Lưu Dịch lại đánh gãy lời hắn muốn nói.

"Bệ Hạ, Thái Tử điện hạ, Ngũ hoàng tử ở ngoài điện cầu kiến."

Kì Chung Ly đem Liên Sóc mang vào trong cung, lúc gặp hắn lại không nói gì, mà lời Liên Sóc nói trước điện thượng nói vậy chắc đã truyền đến tai y, lúc này y cầu kiến, không biết là muốn nói gì.

Hai người đang ôm nhau liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng chưa trả lời, buông lỏng hai tay đang ôm lấy Kì Hủ Thiên ra, Kì Minh Nguyệt đang muốn lui người xuống, hai bàn tay đang đặt trước ngực hắn lại dùng lực, làm cho hắn dán sát vào lồng ngực người trước mặt: "Trở về tẩm cung tiếp tục phạt ngươi sau."

Ở trước ngực hắn khẽ vuốt vài cái, Kì Hủ Thiên ở bên tai hắn để lại một câu khinh ngữ, lại ở trên dấu hôn in lại lúc trước khẽ hôn vài cái, lúc này mới buông tay ra.

"Để cho hắn ở ngoài điện chờ."

Nghe thấy câu trả lời bên trong cánh cửa, Lưu Dịch đi ra ngoài thông báo.

Hai người trong phong chỉnh trang lại quần áo, lúc này mới hướng ra ngoại điện của Huyễn Thiên Điện bước ra.

"Phụ Hoàng nghĩ xem Liên Mộ Hi như thế nào?" Dọc theo đường đi, Kì Minh Nguyệt nhớ tới lúc ở trên điện gặp vị An Dương tân vương kia, mang theo vài phần nghiền ngẫm cùng trầm tư, đối với Kì Hủ Thiên đặt ra câu hỏi.

An Dương tân vương Liên Mộ Hi, không biết dưới sự giúp đỡ của kẻ nào mà có thể đi lên ngôi vị hoàng đế, mấy vị hoàng tử cùng hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hiện giờ còn mệnh sống trên đời cũng chẳng còn mấy người, trong vòng hai năm đăng cơ cũng không xảy ra hỗn loạn gì quá lớn, vị tân quân như vậy tới Thương Hách, đứng ở trước mắt mọi người lại là người tuổi trẻ mang chút khờ dại như vậy, không thể không nói, khiến cho người ta có chút ngoài ý muốn.

Nhớ tới lời nói và việc làm của Liên Mộ Hi, bên môi Kì Hủ Thiên lộ ra một tia sắc lạnh thản nhiên: "Bất luận hắn là vì Minh Nhi mà đến hay là vì cái gì khác, đều không thể khinh thường được, lúc trước ở điện thượng chẳng qua chỉ là phép thử, vị quân vương đã đăng cơ hai năm, đối với thái độ đãi khách khinh nhờn của ta nhưng lại không hề thể hiện chút tức giận nào, lại còn làm trò trước mặt quần thần tỏ vẻ ái mộ ngươi, tất cả chuyện này nguyên nhân vì sao còn cần phải tra xét một phen. Lẻn vào hoàng cung An Dương mặc dù dễ, nhưng tìm hiểu nội tình lại không phải việc đơn giản, Diệu Dạ đã có người ở An Dương, qua chút thời gian nữa chắc sẽ có tin tức truyền về."

Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, trong cung của các quốc gia đều xếp vào thám tử, đó là việc mọi người đều hiểu mà không nói ra, có tìm được tin tình báo quan trọng hay không liền phải xem khả năng của thám tử đó. Nói chung, những cơ sở ngầm tiến vào Thương Hách của hắn đều chỉ có thể biết được những chuyện bề mặt mọi người nhìn thấy được, cũng ít có người thân ở địa vị cao, nếu ở địa vị thấp, tin tức biết được cũng chẳng có mấy tác dụng. Có thể xem biết tin tức của người khác mà không để lộ, đem manh mối tổng hợp lại, biết rõ nội tình bên trong, như vậy mới có thể xem là hữu dụng.

Phải biết rằng nội tình của An Dương hoàng tộc cũng không phải dễ điều tra, nghĩ tới Liên Mộ Hi vì sao mà đến, Kì Minh Nguyệt lại nói với Kì Hủ Thiên đang đi bên cạnh: "Hắn bị Phụ Hoàng dùng ngôn ngữ bức bách mà vẫn có bộ dáng kính cẩn nghe theo, không biết là do bản tính hắn như vậy hay là do tâm cơ thâm trầm đến mức có thể mọi chuyện đều bất động thanh sắc như thế. Nếu là về sau, vậy thì người này quả thật không thể xem thường."

Nói như vậy, hắn bỗng nhiên nhớ tới kẻ bí ẩn vẫn còn nấp trong hoàng tộc An Dương kia: "Còn có người thiện dùng cổ độc kia, không biết hắn cùng với trận tranh đoạt ngôi vị của các vị hoàng tử An Dương lần này có quan hệ gì không." Bạn đang

Hoặc là, cái kẻ gọi là "sư phụ" kia chính là người thao túng chuyện này.

"Liên Mộ Hi đang ở Thương Hách, An Dương lại đang cùng Liên Đồng có tranh chấp, ở biên giới hai nước cũng đã mấy lần xảy ra giao chiến nhỏ, tử vong không nhiều nhưng lại diễn ra khá thường xuyên, xem ra tọa trấn của An Dương cũng chính là người phía sau màn chuyện này." Nhắc tới kẻ không biết tên kia, Kì Hủ Thiên thật ra có vài phần bộ dáng hứng thú.

Hai người một đường vừa đi vừa nói chuyện, ra tới ngoại điện, từ trong hành lang đi ra, mới bước chân vào, liền thấy trong điện phủ rộng lớn, thân ảnh của Kì Chung Ly lẳng lặng quỳ trên mặt đất…

137. Chương 137: Người Quan Trọng

Editor: Tiểu Hồng Trần [NangBT]

Lôi kéo Kì Minh Nguyệt đang ngồi xuống, Kì Hủ Thiên cầm chén trà trên thư án lên, đưa tới bên môi, mắt liếc nhìn Kì Chung Ly đang quỳ gối trên đất: "Tiểu Ngũ quỳ gối ở đó làm cái gì?"

Lời nói thản nhiên cũng giống như bình thường, vẫn là không thể phân biệt hỉ giận khó lường, nghe cũng chỉ như tùy ý mà nói. Kì Chung Ly vẫn quỳ trên mặt đất, cúi đầu không nói, mặc dù ở trong cung thời gian không ngắn, hắn cũng giống như các vị đại thần kia, thủy chung không thể hiểu được tâm tư của người cao cao tại thượng kia, cho dù thân là hoàng tử, hắn so với các vị đại thần kia cũng không hiểu rõ hơn chút nào suy nghĩ của người trên tòa thượng kia.

Tỷ như trước mắt, Liên Sóc là do hắn mang tiến cung, chuyện này đã là chuyện không ai không biết, người khác có lẽ không rõ, nhưng hắn lại biết, tất cả những sự việc xảy ra gần đây trong cung đều là do Liên Sóc kia gây nên. Hắn đã rõ ràng, Phụ Hoàng sao lại không biết được? Phụ Hoàng biết, lại không có phản ứng gì, không biết là tính toán gì, nhưng trước mắt hắn đã không thể coi như không có chuyện gì phát sinh.

"Nhi thần tới thỉnh tội với Phụ Hoàng." Tư thế quỳ trên mặt đất không thay đổi, Kì Chung Ly cúi đầu xuống, nhớ tới những cái chết gần đây trong cung, còn có những cung phi bị hỏa thiêu chết ở trong lầu các,

hai nắm tay của y lại càng siết chặt hơn vài phần.

Vài tiếng cười khẽ vang lên tạo thành tiếng vọng vang lên trong điện: "Thỉnh tội, Tiểu Ngũ có tội gì, vì sao trẫm không biết." Buông chén trà trên tay xuống, Kì Hủ Thiên nhướng mày, ngữ thanh mang chút hiếu kì: "Ngươi hồi cung cũng chưa được mấy ngày, đã làm sai chuyện gì lại muốn tới thỉnh tội?"

"Những tai nạn rắc rối gần đây xảy ra trong cung là do kẻ nào gây ra, Nhi thần đã biết, nếu không phải do Nhi thần đưa hắn nhập cung, toàn bộ chuyện này sẽ không xảy ra, đó là tội của Nhi thần."

Sau những lời này, người nói đã thật mạnh dập đầu xuống đất thỉnh tội.

Kì Minh Nguyệt thấy hắn như thế, hơi hơi nhíu mày lại, vị Ngũ hoàng đệ này của hắn, tính tình từ nhỏ đã ôn hòa nhu thuận, cũng không phải người không phân biệt được thị phi, cử chỉ lần này, cũng quả thật là làm cho người ta có chút kinh ngạc: "Chung Ly đứng lên."

Nghe thấy những lời này, Kì Chung Ly chậm rãi ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhớ lại bộ dáng lúc Nhị hoàng huynh xoa đầu hắn, gọi tên hắn và khen hắn năm xưa. Phụ Hoàng chưa bao giờ có nửa điểm thân cận đối với hắn, mà Nhị hoàng huynh, rõ ràng luôn mỉm cười, khiến người ta muốn thân cận, nhưng ngay khi lại gần lại khiến người ta cảm thấy xa vời khó với tới.

Đối với Phụ Hoàng cùng Nhị hoàng huynh, hắn cho tới bây giờ chưa hề dám mong cầu gì, cũng chỉ luôn muốn làm tốt bổn phận của một hoàng tử, nhưng lần này hắn lại bắt buộc phải làm như thế. Có một số việc biết rõ mình sai nhưng hắn vẫn không thể không làm.

Ngẩng đầu lên, nhưng cũng không theo lời mà đứng dậy, Kì Chung Ly nhìn chăm chú vào hai người ngồi ở phía trên, mở miệng nói: "Phụ Hoàng, Nhị hoàng huynh, lần này là tội của Chung Ly, Tam hoàng huynh thân đã là người của An Dương, ta biết như thế nhưng lại vẫn đưa hắn vào cung, cũng không bẩm báo cho Phụ Hoàng, mắt nhìn thấy hắn khơi mào tai nạn và rắc rối, cũng không bẩm báo, thậm chí …" Dừng một chút, hắn nhìn Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói: "Thậm chí đem ngọc bội của Thái Tử cũng giao cho hắn."

Thái tử ngọc bội …… Ngọc bội bị Kì Nghiêu Vũ lấy đi rồi lại vô cớ biến mất, sớm cũng suy đoán có thể có quan hệ tới Liên Sóc, nhưng chuyện do Kì Chung Ly giao cho hắn, thật sự làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Kì Minh Nguyệt nhìn người bên cạnh, thấy Kì Hủ Thiên vẫn bất động thanh sắc ngồi đó, hiển nhiên cũng không có ngạc nhiên. Phát hiện hắn nhìn chăm chú mình, Kì Hủ Thiên nhìn lại, khóe môi nhếch lên cười: "Liên Sóc cùng tiểu Nguc từng ngẫu nhiên gặp mặt trên đường quay về Diệp Diệu Thành, nếu nói là không phát sinh chuyện gì, đó mới là kì quái."

"Vậy chuyện kia đã sớm biết?" Trừ bỏ lúc nghe nói ngọc bội ở chỗ Kì Nghiêu Vũ không cánh mà bay, Phụ Hoàng từng có chút kinh ngạc, rồi sau đó nghe Liên Sóc lời nói nhắc tới Tiểu Ngũ, cũng không thấy y có thái độ gì, như thế xem ra, Phụ Hoàng thật là đã sớm chiếm được tin tức đi.

Nhíu nhíu mày, Kì Minh Nguyệt nhìn sang người bên cạnh: "Phụ Hoàng nếu sớm biết, vì sao không nói cho ta biết?"

"Chỉ là biết được tin tức đó thôi, Phụ Hoàng cũng không cho người theo dõi hắn, hắn làm những chuyện gì cũng là sau này mới biết, nếu là trước đó liền ngăn trở, chẳng phải là không còn gì thú vị nữa sao." Mỉm cười nhìn Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên khoanh tay, ánh mắt hướng lại đảo qua phía Kì Chung Ly đang quỳ: "Liên Sóc theo ngươi vào cung, rồi sau đó bắt ngươi phải thay hắn lấy được thái tử ngọc bội, có đúng không?"

Nếu là sớm được đến tin tức, thì lại như thế nào? Kì Minh Nguyệt tự hỏi, quả thật cũng sẽ không ngăn cả hành động của Liên Sóc, cũng giống như chuyện An Dương tân đế Liên Mộ Hi đi vào Thương Hách, đối với mục đích của bọn họ, hắn cũng thật dự thấy tò mò.

Phụ Hoàng không nói rõ trước, hẳn chỉ là vì muốn xem diễn mà thôi. Xưa nay Phụ Hoàng đều yêu thích làm cho người ta đang ở lúc cao hứng lại đột ngột ngã thật mạnh xuống. Nếu mà sớm nói rõ thì không còn gì thú vị đáng nói nữa.

Dưới ống tay áo che lấp, mang chút ý trừng phạt, Kì Minh Nguyệt ở trên đùi người bên cạnh không nặng không nhẹ nhéo một cái, nghe được một tiếng cười khẽ, lúc này mới nhìn lại hướng Kì Chung Ly, chờ hắn trả lời.

Nghe hai người đối thoại, Kì Chung Ly lần đầu tiên cảm giác được như thế rõ ràng, thái độ của Phụ Hoàng đối với Nhị hoàng huynh so với bất cứ kẻ nào đều bất đồng. Ngữ khí của Nhị hoàng huynh mang theo ý chất vấn, Phụ Hoàng cũng không hề cảm thấy khó chịu lại còn ngay lập tức giải thích rõ ràng, phản ứng này bình thường tuyệt không thể xuất hiện trên người đế vương.

Không giống như phụ tử quân thần, mà càng giống như ngang hàng mà đối đãi, cũng là đồng dạng xa xôi khiến người ta cảm thấy không thể chạm tới. Thở dài, Kì Chung Ly không hiểu sao lại có chút an tâm hơn, nếu là có Phụ Hoàng cùng Nhị hoàng huynh như vậy, bất luận loại phiền toái nào đều có thể dễ dàng giải quyết đi. "Phụ Hoàng nói không sai, là hắn bắt Nhi thần phải nghĩ cách lấy được ngọc bội, vừa vặn ngày hôm đó hồi cung thấy thần sắc Thất hoàng đệ có chút cổ quái, liền ở lại phía sau lưu ý một chút, rồi sau đó ta âm thầm cầm đi ngọc bội, giao cho Liên Sóc."

Vốn là Tam hoàng huynh của hắn, mà nay lại trở thành Liên Sóc của An Dương, từ sự việc năm đó hắn tự nhiên hiểu được người nọ chắc chắn đã gây ra họa gì đó trong cung, Liên Sóc bắt hắn phải lấy được ngọc bội vốn cũng không phải là việc dễ dàng, chỉ là không nghĩ tới lại ngẫu nhiên như vậy có thể dễ dàng lấy được từ chỗ Thất hoàng đệ kia.

Trong lúc thở phào nhẹ nhõm, cũng đồng thời làm cho hắn vô cùng lo lắng, thái tử ngọc bội trọng yếu như thế nào, thân là hoàng tử hắn không phải không rõ. Thời điểm giao cho Liên Sóc tâm tình hắn loạn như thế nào, cho dù đến tận lúc này hắn vẫn không quên được cảm giác đó.

"Lý do." Nhìn thấy thần sắc trên mặt Kì Chung Ly, Kì Minh Nguyệt chậm rãi mở miệng. Ở trong mắt hắn, Tiểu Ngũ không phải là loại người vụng về ngu ngốc, làm ra loại chuyện này tất nhiên không thể không có ý do.

"Nhị hoàng huynh, trên đời này có người nào đối với ngươi là vô cùng quan trọng không?" Kì Chung Ly không đáp, lại hỏi lại một câu như vậy, trên khuôn mặt bình thản tao nhã hiện ra một tia ý cười thật nhẹ: "Cái loại quan trọng mà cho dù là bắt ngươi phải buông tha cho hết thảy, cũng không nguyện ý để cho người nọ bị nửa điểm thương tổn. Cho dù là biết rõ không nên, nhưng vì người nọ lại không hề chần chờ mà kiên quyết làm. Thần đệ không phải chối tội, nhưng trợ giúp Liên Sóc là việc thần đệ không thể không làm. Bị người ta khống chế, cũng là do thần đệ vô năng, nên đặc biệt đến đây thỉnh tội, cũng không dám cầu Phụ Hoàng tha thứ. Nếu muốn phế truất thân phận hoàng tử, Nhi thần cũng sẽ không có một câu oán hận."

Lần hồi cung này, hắn vốn dĩ không nên mang theo nàng cùng tới. Dưới đáy lòng thở dài một tiếng, Kì Chung Ly lại làm một lễ bái dập đầu xuống. Nói đến đây thần sắc vẫn là bình tĩnh, nhìn kỹ lại mới có thể thấy trong mắt hắn chôn sâu một mảng hối hận.

Người quan trọng … Không tự giác hướng sang người bên cạnh nhìn lại, Kì Minh Nguyệt đón nhận ánh nhìn từ đôi mắt quen thuộc kia. Cái loại quan trọng mà cho dù là bắt ngươi phải buông tha cho hết thảy, cũng không nguyện ý để cho người nọ bị nửa điểm thương tổn. Cho dù là biết rõ không nên, nhưng vì người nọ lại không hề chần chờ mà kiên quyết làm…

Lời Kì Chung Ly nói bên tai, cùng với cặp mắt hẹp dài thâm thúy đối diện kia, hắn biết, hắn cùng với Phụ Hoàng đều là tồn tại quan trọng với nhau, trừ bỏ ái mộ cùng yêu thương, lại là sự thấu hiểu tín nhiệm hoàn toàn, tuyệt sẽ không buông tay, cũng tuyệt không cho phép đối phương buông tay, càng khó có thể tưởng tượng, nếu mất đi đối phương chính mình sẽ trở nên như thế nào.

Dưới ống tay áo, bàn tay hai người chạm nhau gồi nắm chặt lấy, Kì Minh Nguyệt mang theo vài phần ưu tư, nhìn chăm chú vào vị hoàng đệ này: "Chuyện Chung Ly gây ra, xem ra là không thể không làm." Bộ dáng vui vẻ khoái hoạt mà hắn nhìn thấy lúc Tiểu Ngũ ra cung đã không còn, lần này hồi cung lại cảm thấy y có chút bất đồng so với trước, nếu là người trong lòng bị Liên Sóc áp chế khiến y phải hành động trợ giúp Liên Sóc liền trở nên rõ ràng, cũng không có gì kỳ quái.

"Tiểu Ngũ tính toán làm như thế nào?" Kì Hủ Thiên ánh mắt thản nhiên, cũng không động thanh sắc, người quan trọng tất nhiên phải do chính mình đi bảo hộ. Biết Liên Sóc cùng Kì Chung Ly từng ngẫu nhiên gặp

qua, cũng biết trong đó chắc chắn có chuyện đã phát sinh, nhưng hắn cũng chưa từng lưu ý, mà nay đã biết được chân tướng, hắn chỉ muốn biết Tiểu Ngũ này sẽ làm như thế nào.

Ngẩng đầu lên, Kì Chung Ly nghe xong câu hỏi này trầm mặc một lát, mới chậm rãi nói: "Nhi thần định sẽ không gây cho Phụ Hoàng thêm chuyện phiền toái nữa." Chuyện đã gây ra cho dù không phải do hắn nguyện ý nhưng cũng đã không thể cứu vãn, mà nay thái tử ngọc bội đã nằm trong tay Liên Sóc, kẻ kia sẽ dùng nó gây ra những chuyện gì khiến người ta khó mà đoán trước được. Việc hắn có thể làm, chính là tận hết kahr năng để bù đắp lại.

"Thần đệ đã sai người đi làm việc." Nhìn Kì Minh Nguyệt, Kì Chung Ly nói như vậy. "Chỉ cần đợi có kết quả, thần đệ chắc chắn sẽ cấp cho Nhị Hoàng huynh một cái công đạo."

"Minh Nguyệt muốn không phải là cái công đạo của ngươi, ngươi đứng lên đi." Kì Minh Nguyệt phân phó như vậy, ngữ thanh bình thản, lại làm cho Kì Chung Ly cảm thấy không thể trái lời y, khả năng của Nhị hoàng huynh hắn chưa bao giờ hoài nghi. Lúc này chuyện hắn gây nên như vậy cũng không làm cho y giận dữ, đối với hắn mà nói đã khiến hắn an tâm không ít rồi.

Hắn chậm rãi nhấc chân đứng dậy, chỉ nghe thấy phía trên truyền đến tiếng một người nói với người bên cạnh: "Chuyện này coi như chưa từng phát sinh, nói vậy chuyện phế truất cũng không cần nhắc lại, Phụ Hoàng cảm thấy như thế nào?"

"Minh Nhi không cần phải vì Tiểu Ngũ cầu tình, Phụ Hoàng vốn dĩ cũng không tính toán làm gì." Kì Hủ Thiên quay đầu nhìn Kì Minh Nguyệt, nhẹ phất lọn tóc vướng trên trán hắn nói: "Ngọc bội kia đối với ngươi vốn cũng vô dụng, bất luận Liên Sóc cầm làm cái gì, sớm muộn gì cũng sẽ lấy ra thôi."

"Vậy Chung Ly đi về trước đi." Gật gật đầu, Kì Minh Nguyệt bảo hắn lui ra, Kì Chung Ly đứng ở trong điện, nhìn hai người sóng vai mà ngồi kia, thi lễ cáo lui, rồi xoay người hướng đi ra phía ngoài điện.

Nhìn bóng dáng Kì Chung Ly, nhớ tới lời hắn vừa nói, Kì Minh Nguyệt thản nhiên nhắc nhở: "Người trọng yếu không thể xảy ra chuyện gì, vì người nọ, Chung Ly nên cẩn thận làm việc." Nằm trong tay Liên Sóc kia, muốn cứu ra cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chân đang bước dừng lại, nhìn cánh cửa đang đóng chặt phía trước, lại nhớ tới tình cảnh lúc nàng bị bắt đi, Kì Chung Ly lần thứ hai cảm thấy hối hận. Nếu không phải hắn không thích học võ chỉ thích văn thì làm sao phải trơ mắt nhìn nàng bị Liên Sóc bắt đi. Cánh tay muốn nhấc lên đẩy cánh cửa ra lại thủy chung không thể nâng lên nổi, hai tay run nhè nhẹ, hắn không quay đầu lại, cúi đầu hỏi: "Nhị hoàng huynh cũng biết đây là loại tư vị gì? Thần đệ hối hận, hối hận không nên mang nàng trở về."

Nói đến đây, Kì Chung Ly nắm chặt tay, rồi đưa tay muốn đẩy cửa ra, lại nghe thấy phía sau, Nhị hoàng huynh của hắn trả lời câu hỏi lúc trước của hắn.

"Minh Nguyệt cũng có, người vô cùng quan trọng đối với ta, lại cũng không nghĩ tới mất đi hắn sẽ ra sao, đối với hắn, ta như thế nào cũng sẽ không buông tay." Bạn đang ?

Ngữ thanh bình thản lạnh nahtj, cũng vô cùng kiên quyết cùng khẳng đinh, Kì Chung Ly quay đầu lại, đúng lúc thấy người vừa nói những lời này quay người đứng dậy rời đi, ngay tại trong khoảnh khắc hắn quay người kia, dưới những lọn tóc bay lên, vài dấu vết đỏ sẫm lộ ở bên cổ, rơi vào trong mắt Kì Chung Ly.

Đó chính xác là vết hôn ấn không thể lầm, nhìn hai thân ảnh một đen một trắng cùng sóng vai rời đi, Kì Chung Ly lại bất giác nhớ tới lúc nãy nhìn thấy, lúc Phụ Hoàng phất lọn tóc rơi trên trán của Nhị hoàng huynh thật dịu dàng mềm nhẹ….

Hơi hạ thấp ánh mắt, hắn lại có chút thoải mái. Có lẽ, vốn nên là như thế mới đúng, người ở trên cao cao tại thượng cùng xa vời không thể với tới, sự tịch mịch ấy, trừ bỏ bọn họ lẫn nhau, không ai có thể hiểu được. (Chung Ly – I lớp viu q(^-^)p)

Cửa điện mở ra, ánh mặt trời đột nhiên sáng rọi, chiếu vào trong ngoại điện đã không còn có bóng người, Kì Chung Ly đứng ở trước cửa hồi lâu, rốt cục bước đi ra ngoài, ngày mai là quốc yến, tất cả mọi người đều đang chú mục vào nó, không biết sẽ phát sinh chuyện gì, thừa cơ hội này, hắn phải mau chút cho người đi cứu nàng ra mới được

Cũng giống như Nhị hoàng huynh của hắn, đối với người quan trọng nhất, hắn cũng sẽ không buông tay, chỉ cần cứu nàng ra, Liên Sóc liền không thể tiếp tục áp chế hắn.

Rồi sau đó, hắn chắc chắn sẽ cấp Phụ Hoàng cùng Nhị hoàng huynh một cái công đạo.

==========

Trong Xích Hi Điện người ra người vào, các cung nhân bận rộn đi lại không ngừng, Bệ Hạ hôm nay thiết yến, trừ bỏ văn võ bá quan, các vị hoàng tử cũng sẽ tới, còn có An Dương tân vương cùng với sứ thần của Liên Đồng, mặc dù không biết ý nghĩa của việc tam quốc tụ họp lần này như thế nào, nhưng mọi người trong cung đều biết một chuyện, có những nhân vật trọng yếu này, tuyệt đối không thể có chút sai sót chậm trễ nào.

Vội vội vàng vàng một ngày, tới khi bóng tối buông xuống, rốt cục cũng chuẩn bị đầy đủ hết, các đại thần cũng nhất nhất tới hết rồi, đều đã đến ngồi vào vị trí của mình. Trên vị trí của hoàng tử, vài vị đại thần đều nhìn thấy Thất hoàng tử có vẻ có chút sầu khổ không rõ nguyên do, nhưng lúc này bọn họ chân chính chú ý không phải là hoàng tử như thế nào, mà là Bệ Hạ cùng Thái Tử Điện hạ của bọn họ. Mắt thấy An Dương tân đế cùng với tùy tùng của hắn, Tam hoàng tử năm xưa, mà nay là Liên Sóc đã xuất hiện, quần thần mặc dù không cam lòng nguyện ý, một đám người vẫn là trên mặt lộ vẻ tươi cười, tiến lên tiếp đón, chỉ mong Bệ Hạ cùng Thái Tử Điện hạ mau xuất hiện.

Liên Mộ Hi cũng tự tại đi lên vị trí ở phía trên của mình ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, rất có vẻ cảm thán gật gật đầu, đối với các vị đại thần cách đó không xa nói: "Nhớ rõ năm đó cũng là ở đây, may mắn được gặp Thái Tử Điện Hạ bây giờ, phong thái của Điện Hạ ngày ấy, Mộ Hi đến giờ vẫn chưa từng quên."

Nhớ lại chuyện năm đó, rất nhiều các vị đại thần cũng đều bắt đầu tán thưởng, nghe thấy Quân vương của quốc gia khác đối với Thái Tử Điện hạ của Thương Hách sùng bái như vậy, ai lại không cảm thấy tự hào. Bất quá Thái Tử Điện Hạ của bọn họ cho tới bây giờ đều xuất chúng như thế, cũng chưa bao giờ từng có lúc thất thố, khi còn bé liền đã hiển lộ trí tuệ cùng tư chất không tầm thường, làm cho người ta khó quên cũng phải.

"An Dương Vương nói rất đúng, phong thái của Thái Tử Điện Hạ của chúng ta, so với năm đó lại càng trở nên bất phàm. Các cô nương gia may mắn được tiến cung, lại trong lúc vô tình mà nhìn thấy người, đều là nhớ mãi không quên đâu. Có mấy vị thiên kim được lệnh triệu kiến vào bầu bạn cho các vị nương nương trong hậu cung, từ lúc nhìn thấy Thái Tử, liền trà không uống cơm không ăn, chậc chậc, may mà nhà ta không có khuê nữ. Bất quá trừ bỏ dung mạo xuất chúng, năng lực của Thái Tử Điện hạ cũng là phi phàm a, chuyện gì vào tay của y, liền không có chuyện làm không xong."

Có vị đại thần nghe xong lời nói của Liên Mộ Hi lập tức khiến hắn muốn khoe ra, Thái Tử Điện Hạ xuất chúng như thế, nếu không để cho hắn trước mặt quốc quân nước khác khoe ra một phen, bảo hắn làm sao cam tâm a. Huống chi ở bên cạnh An Dương Vương còn có một vị năm xưa còn muốn đoạt đi vị trí Thái Tử, mà nay trở lại, lại một bộ dáng tự cho là đúng, thật sự là làm cho người ta xem không vừa mắt.

Quả nhiên, nghe xong hắn nói những lời này, ánh mắt Liên Sóc chợt lóe, sắc mặt vốn là mỉm cười lại nhất thời trở nên âm trầm vài phần, hướng về phía vị đại thần vừa nói nhìn lại, ánh mắt âm u thâm hiểm kia, làm cho vị đại thần trong lòng phát lạnh, trong lúc giật mình tựa hồ như nhìn thấy quỷ hồn, tái nhìn kỹ lại lần nữa, lại không còn thấy thần sắc làm cho người ta sợ hãi kia.

Chung quy không dám nói nữa, liếc mắt nhìn An Dương Vương giống như không hề cảm thấy gì, vẫn lộ ra vẻ mặt tươi cười, vị đại thần này lắc lắc đầu, cảm thấy có chút may mắn, may mắn năm đó không để cho Liên Sóc này được như nguyện. Nếu để cho hắn làm Thái Tử, chỉ sợ không phải là phúc của Thương Hách, mà nay hắn tới An Dương, tựa hồ An Dương Vương cũng không hoàn toàn có thể quản thúc được hắn.

Vài vị đại thần vốn vẫn âm thầm nghe bọn họ đối thoại đưa mắt ra hiệu cho nhau, đều hơi hơi nhíu mày, đang có người thấp giọng nghị luận, liền nghe thấy thanh âm của Lưu Dịch tổng quản từ trên cao truyền đến.

"Bệ Hạ, Thái Tử Điện hạ, ngoại trừ sứ thần của Liên Đồng, mọi người đều đã đến đông đủ. Không biết Bệ Hạ khi nào thì khai yến?"

Theo tiếng nói của Lưu Dịch, có hai người chậm rãi từ sau điện đi ra, đúng là Bệ Hạ cùng Thái Tử Điện hạ của bọn họ.

_____ Hoàn chính văn chương 137_____

138. Chương 138: Tiệc Rượu

EDTIOR: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

Dưới sự chú mục của mọi người, Thương Hách Đế một thân hoàng bào màu đen huyền, đội kim quan đứng ở trên điện, người đứng ở bên cạnh hắn, áo trắng tóc đen, khóe môi mỉm cười, đưa mắt lướt nhìn quần thần đang đứng hành lễ, lại nhìn sang An Dương Vương mặt lộ vẻ tươi cười đang đứng đối diện hắn, sau đó nét mặt vẫn thản nhiên ngồi xuống ghế.

Đứng ở bên cạnh Liên Mộ Hi, Liên Sóc nhìn một màn trước mắt, trong đôi mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Trước khi quân vương lên tiếng cho phép, Thái Tử lại có thể làm như không có việc gì, cũng không thực hiện nghi lễ trong cung, tự mình ngồi xuống, mà quần thần đối với hành động như thế của Kì Minh Nguyệt lại chẳng hề có dị sắc, hiển nhiên là đã quá quen thuộc, cũng chẳng ai cho rằng như thế là không đúng.

Nhớ tới chuyện năm đó, "Phụ Hoàng" của hắn đối với Kì Minh Nguyệt đủ loại sủng ái, lại nhìn trước mắt hắn vinh sủng một thân, sự kinh ngạc trong mắt Liên Sóc chậm rãi nhạt dần đi, còn lại cũng chỉ có thật sâu ghen ghét. Cho đến tận bây giờ, hắn cũng sẽ không quên, nếu không phải vì Kì Minh Nguyệt, ngôi vị Thái Tử trước mắt kia đã là của hắn.

"Nếu đều đã đến coi như đầy đủ, vậy khai yến đi." Kì Hủ Thiên đối với Lưu Dịch đang đứng ở bên cạnh phân phó, lúc xoay người, ánh mắt lơ đãng quét về phía Liên Sóc, trong đôi mắt liễm hạ xuống lộ ra chút ý cười khó hiểu, ngồi xuống bên cạnh Kì Minh Nguyệt.

Tiệc rượu đã khai, quần thần vốn đã ăn sơn trân hải vị quen giờ cũng chẳng hứng thú mấy với chuyện ăn uống, không ngừng khe khẽ nói nhỏ. Liên Mộ Hi tựa hồ không hề cảm giác thấy không khí cổ quái xung quanh, nâng lên chén rượu trên tay: "Đa tạ Bệ Hạ khoản đãi, rất nhiều năm trước Mộ Hi đã tới Thương Hách, nhớ rõ ngày ấy cũng là tại Xích Hi Điện này thiết yến, chẳng qua, Nhị hoàng tử ngày đó giờ đã trở thành Thái Tử Điện Hạ rồi" Nói xong, hắn lại đối với Kì Minh Nguyệt nâng chén "Mộ Hi bây giờ xin trước kính Thái Tử một ly."

Kì Minh Nguyệt nâng lên chén rượu tỏ ý tiếp nhận rồi uống cạn "Người tới là khách, An Dương Vương không cần đa lễ."

Liên Mộ Hi lắc lắc đầu: "Sao lại là đa lễ, Mộ Hi chính thật sự là kính nể Thái Tử Điện Hạ, bằng không cũng sẽ không từ An Dương tới tận Thương Hách, chỉ vì nhớ mãi lần gặp mặt khi xưa với Thái Tử, rồi sau đó lại không biết bây giờ người như thế nào, vẫn nghĩ mãi, liền thật sự quyết định đến đây."

Tựa hồ đối với hành vi của chính mình cũng có chút ngoài ý muốn, Liên Mộ Hi có chút buồn rầu nhíu nhíu mày, theo động tác lắc đầu, những sợi tóc cuốn uốn lượn phía sau kia giống như vẽ lên một trận gợn sóng, đi cùng với đôi mắt nhẹ nhàng chớp động, nhìn xem lại có vẻ có chút đáng yêu. Có điều vẻ mặt như thế, tuyệt không thích hợp xuất hiện trên khuôn mặt quân vương của một nước, dừng ở trong mắt mọi người, chỉ cảm thấy dáng vẻ cử chỉ của vị An Dương Vương này không phải là bộ dáng mà một quốc quân nên có.

"Từng nghe Vương của ta kể Thương Hách Thái Tử kiệt xuất như thế nào, Liên Sóc cũng từng là một thành viên trong hoàng cung Thương Hách, đối với Thái Tử Điện Hạ đương nhiên cũng không xa lạ gì, nhớ rõ năm đó, Liên Sóc còn từng gọi người là Nhị Hoàng huynh a." Liên Sóc nhắc tới quá khứ, lại giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì, đối với Kì Minh Nguyệt nâng chén.

"Mà nay đã không thể tiếp tục gọi Nhị hoàng huynh, đã là Thái Tử Điện Hạ rồi, Liên Sóc nhớ tới năm đó, đối với những chuyện đã làm lúc trước cũng thực sự hối hận, Thái Tử Điện Hạ đại lượng, ngàn vạn lần mong đừng trách tội ta."

Trong đôi mắt hàm chứa vẻ sắc bén đang nhìn về phía hắn, mạt âm u ẩn hàm sâu phía trong đó cũng không tránh được con mắt của Kì Minh Nguyệt, khóe môi khẽ nâng nên, hắn bưng lên chén rượu của người ngồi bên cạnh: "Sao lại trách tội đâu, hôm qua ở trên điện thượng không phải cũng đã nói rồi sao, đứng ở đây lúc này cũng không phải là Kì Liên Sóc của năm xưa, mà chỉ là Liên Sóc mà thôi, Minh Nguyệt sao phải nghĩ gì chứ."

Chén rượu ngự dụng (chén uống rượu của vua) nắm ở trong tay Kì Minh Nguyệt, người mặc một thân hoàng bào đen huyền bên cạnh lại không có tỏ vẻ gì, như cũ không chút để ý mà thản nhiên dùng bữa, thậm chí còn gắp không ít đồ ăn đặt vào trong chén của Kì Minh Nguyệt, vị Thái Tử có thể được quân vương hậu đãi như thế liệu có mấy người, không bị ngờ vực vô căn cứ đã là tốt lắm rồi. Nam nhân cuồng ngạo vô tình, đối với ai cũng không nương tay kia, nhưng lại đối với Kì Minh Nguyệt tin tưởng tuyệt đối như vậy…

Liên Sóc một ngụm uống cạn rượu trong chén, cúi đầu xuống che khuất ám mầu trong ánh mắt, từ trước đã thế, sủng ái đáng lẽ thuộc về hắn bị Kì Minh Nguyệt đoạt đi, ngôi vị thái tử đáng lẽ của hắn cũng lại thuộc về tên Kì Minh Nguyệt kia, dung mạo chói mắt xuất chúng, trí tuệ nổi danh thiên hạ, năng lực được các đại thần ca tụng, dựa vào cái gì Kì Minh Nguyệt có thể đạt được tất thảy mọi thứ như vậy?!

Đem chén rượu thả lại trên bàn, hắn nâng mắt lên nói: "Liên Sóc còn nhớ rõ lúc ấy, tuổi trẻ chưa biết gì, lại muốn ngôi vị Thái Tử kia, thật sự là làm sai không ít chuyện đâu, mà nay biết sai rồi, không biết Thái Tử Điện Hạ có thật là không hề để ý hay không?"

Xem ra hôm nay Liên Sóc này thật sự phải gây chút chuyện mới bằng lòng bỏ qua, Kì Minh Nguyệt hướng Kì Hủ Thiên bên cạnh liếc mắt một cái, Phụ Hoàng từ đầu đến cuối đều giống như không thèm đếm xỉa đến, hiển nhiên trận diễn này là tặng lại cho hắn đây. Hắn cúi đầu nhìn Liên Sóc thản nhiên hỏi: "Xem ra muốn Liên Sóc tin tưởng lời nói của ta cũng không phải chuyện dễ a, không biết ngươi muốn như thế nào?"

Lời này vừa nói ra, tiếng nghị luận nãy giờ của các vị đại thần nhất thời giảm hẳn đi. Liên Mộ Hi tựa hồ rốt cuộc cũng cảm thấy không khí không đúng, kéo kéo người bên cạnh nói: "Liên Sóc ngươi có phải là uống say rồi không? Tự nhiên nhắc tới những chuyện này làm cái gì, nay ngươi đã là người của An Dương, quá khứ ở Thương Hách đều là chuyện đã qua, nhưng cũng không được đối với Thái Tử Điện Hạ có lời nói vô lễ."

Liên Mộ Hi mở to hai mắt, tất cả đều là bộ dáng hoảng hốt lo lắng, Liên Sóc lại đối hắn nở nụ cười: "Ta sao lại dám có yêu cầu gì vô lễ, chẳng qua là muốn nhìn xem Thái Tử ngọc bội thôi, khi còn bé liền nghe nói qua, Thái Tử Ngọc bội trân quý như thế nào, chỉ có Thái tử mới có thể đeo, Liên Sóc không được may mắn nhìn thấy đã phải rời khỏi Thương Hách, đến nay đều có chút tiếc nuối, không biết Thái Tử Điện Hạ có thể thành toàn cho ta hay không?" Nhìn lên phía Kì Minh Nguyệt, ý cười trên mặt Liên Sóc lại càng phát ra rõ ràng, còn mang theo vài phần đắc ý.

"Thật sự là đáng tiếc, Thái tử ngọc bội chỉ sợ là không còn." Kì Minh Nguyệt nghe hắn yêu cầu như vậy, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc: "Ngọc bội mấy ngày trước còn mang ở trên người, ngày gần đây thế nhưng lại không cánh mà bay, trước mắt ngươi muốn nhìn thấy một lần, thật đúng là khiến cho người khó xử, cũng không biết là bị ai cầm đi."

Thấp giọng thở dài, trên mặt Kì Minh Nguyệt lại không có vẻ gì là tiếc nuối, đôi mắt sắc bén hướng về phía Liên Sóc quét tới, ánh mắt hàm chứa thâm ý kia lại làm cho các vị đại thần phát ra một trận xôn xao.

Vừa nghe ngọc bội của Thái Tử không thấy, tất cả mọi người kinh ngạc cực kì, vật kia chính là tổ tiên truyền lại, đại biểu cho thân phận Thái Tử của Thương Hách, giá trị cùng với ý nghĩa của nó, cũng không phải là ngọc bội tầm thường có thể sánh bằng. Nếu là có vị Thái Tử nào làm hỏng hoặc là đánh rơi, đó chính là đại bất kính đối với tổ tiên. Thái Tử Điện Hạ từ trước tới nay làm việc luôn luôn cẩn thận, như thế nào lại đem vật quan trọng như vậy đánh mất đâu?

Mới nghi hoặc thở dài, lại nghe thấy lời nói đầy hàm nghĩa của Thái Tử, lại nhìn ánh mắt đang nhìn Liên Sóc của y, đám quần thần đang muốn mở miệng hỏi lại nuốt đi xuống.

Lúc này đang có ngoại nhân ở đây, bất luận là Thái Tử thật sự đem ngọc bội kia đánh mất hay là bị người đánh cắp đi, đây cũng không phải là thời điểm thỏa đáng để hỏi.

Tại thời điểm này, theo tiếng xôn xao nho nhỏ của mọi người, có người cũng phát ra tiếng thét kinh hãi, vừa mới hét lên, lại giật mình bưng kín miệng. Tới lúc này Kì Nghiêu Vũ đã là hối hận cực điểm, hắn tự nhiên là biết sự trọng yếu của ngọc bội này, cũng biết là từ trên tay mình đánh mất, Nhị hoàng huynh chưa nói, chính hắn chẳng lẽ không tự hiểu sao.

Do dự lại do dự, mắt thấy không khí trong điện càng trở nên khẩn trương, Kì Nghiêu Vũ đối diện với ánh mắt lo lắng của Kì Tử Dục lắc lắc đầu, miệng hết khép lại mở, cuối cùng cũng không nói gì.

Từ lúc Kì Minh Nguyệt nói ngọc bội bị mất, tiếng các đại thần ong ong thấp giọng nghị luận đều không có dừng lại, khuôn mặt Liên Sóc mang đầy vẻ đắc ý nhìn Kì Minh Nguyệt, lại trộm dò xét liếc mắt nhìn Kì Hủ Thiên bên cạnh y, thấy hắn thần sắc bất động tựa hồ đối với mọi chuyện phát sinh trong điện không thèm để ý, mới mang theo chút kiêng kị cùng cẩn thận mà thu hồi ánh mắt. Tới tận lúc này, hắn đối mặt với nam nhân vốn nên gọi là Phụ Hoàng này vẫn có nỗi sợ hãi khôn kể.

"Bị người cầm đi? Thái Tử Điện hạ cũng đừng gạt ta, ngọc bội này nên là lúc nào cũng đeo ở bên thắt lưng a, kẻ nào lại có thể lấy được ngọc bội ở trên người Thái Tử? Nếu là đánh rơi ở trên giường của mỹ nhân thì nghe còn có lý, nhưng mà nghe nói Thái Tử còn chưa có lập phi đâu. Không duyên không cớ như vậy làm sao lại đánh mất a?" Mang theo chút vẻ giễu cợt, Liên Sóc tựa hồ giống như nói giỡn, tiếp tục truy vấn Kì Minh Nguyệt.

?

"Xem ra ngươi đối với lời nói của Minh Nguyệt hơn phân nửa cũng là không tin đi." Kì Minh Nguyệt không nhanh không chậm nâng đũa lên, ăn một chút đồ ăn Kì Hủ Thiên đã gắp vào trong bát hắn, nghiêng đầu đối với người bên cạnh lộ ra vài phần ý cười, cũng lại giúp hắn gắp một ít thức ăn, lúc này mới quay đầu nhìn Liên Sóc nói: "Đã đánh mất tức là đã đánh mất, đây là việc của Thương hách, Minh Nguyệt đeo ở đâu, để tại chỗ nào, tựa hồ cùng An Dương không có quan hệ gì đi."

Lời kia vừa thốt ra, các vị đại thần đều gật gật đầu, Thái Tử đã đánh mất ngọc bội, xem như có chút sai lầm, nhưng là như thế nào cũng không tới phiên Liên Sóc thân là tùy tùng của An Dương Vương khoa tay múa chân. Lại nhìn vị An Dương Vương Liên Mộ Hi kia, cũng đối với Liên Sóc một chút biện pháp đều không có, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh kéo kéo tay áo hắn ý bảo, mắt thấy không khí giằng co, trong cặp mắt to kia đều là vẻ lo lắng kinh hoảng, quả thực giống như bộ dáng cấp đến sắp khóc vậy.

"Thái Tử điện hạ đừng trách tội, Liên Sóc hắn chỉ là hỏi một chút, hỏi một chút mà thôi, An Dương như thế nào lại can thiệp vào việc của Thương Hách được, Bệ Hạ nhất định đừng hiểu lầm!" Trước đối với Kì Minh Nguyệt giải thích, rồi sau đó lại đối với vị Thương Hách đế vẫn đang ngồi thủy chung không nói gì, khuôn mặt khó lường kia nói nói như vậy, Liên Mộ Hi thần sắc kích động quay đầu đối với Liên Sóc trừng mắt một cái.

Liên Sóc đứng dậy, đối với Liên Mộ Hi thi lễ, thái độ cũng chẳng có vẻ gì cung kính, lại giống như đối với thái độ của y có chút trào phúng, cười khẽ nói: "Vương của ta không cần lo lắng, lời nói vừa rồi cũng không phải là có ý gì, hỏi như vậy, chính là bởi vì gần đây tựa hồ cũng nhìn thấy một vật cực kì giống với Thái Tử ngọc bội, Liên Sóc chỉ là tò mò, không biết vật mình nhìn thấy có phải là Thái Tử ngọc bội hay không, bên bây giờ mới hỏi một chút."

"Ngươi từng thấy Thái Tử ngọc bội?" Tận đến lúc này, người thủy chung trầm mặc ngồi trên tòa thượng Kì Hủ Thiên mới hướng phía Liên Sóc nhìn lại, trong đôi ưng mâu hạ thấp không biết là tò mò hay hứng thú, lại thêm vài phần ý cười khó phân biệt làm cho Liên Sóc bị ánh mắt kia đảo qua, nhất thời thần sắc cứng đờ.

Cảm thấy có chút khẩn trương, Liên Sóc cố gắng dìm xuống bất an, giật giật khóe môi, hít sâu một hơi mới ra vẻ tươi cười nói: "Từng thấy, chỉ là không biết đó có phải là Thái Tử ngọc bội hay không, vì đeo vật kia lại không phải là người Thương Hách."

Tựa hồ sợ người khác không tin, Liên Sóc nói xong những lời này, mang theo vẻ mặt như đang nhớ lại, tiếp tục nói: "Ta đã từng ở Thương Hách, cũng đã nghe nói qua hình dạng nhan sắc của Thái Tử ngọc bôi, vật như vậy, quả thật cùng ngọc bội mà ta nhìn thấy không khác biệt lắm."

Xem ra ngọc bội kia bị Liên Sóc lấy đi, không chỉ là muốn hắn vì làm mất ngọc bội mà bị trách phạt đơn giản như vậy, còn có tiết mục khác nữa... Nhìn thấy Liên Sóc lúc này, nhớ lại năm đó, Kì Minh Nguyệt không khỏi cảm thán, cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời chính là giống như trước mắt vậy, không biết là Phụ Hoàng xem trận diễn này có hợp ý không. Khóe môi nâng lên vài phần ý cười, vì Kì Hủ Thiên rót thêm chút rượu vào chiếc chén đặt trên bàn, mới nghiêng đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đồng dạng đang mỉm cười.

"Phụ Hoàng không có cho người điều tra hắn gần đây làm những gì, Minh Nhi có muốn cùng ta đoán thử xem ai dự đoán chuẩn xác hơn?" Nghe được ngữ thanh khe khẽ bên tai, Kì Minh Nguyệt nhướn mày: "Phụ Hoàng không lo lắng nhỡ hắn nháo xảy ra chuyện gì không thể thu thập được, lúc đó liền thật phiền toái?" Miệng nói như vậy, nhưng trên mặt hắn lại không có nửa điểm lo lắng.

Hai người thì thầm tuy không có bất luận kẻ nào nghe thấy, nhưng bộ dáng không để ai vào mắt đó mọi người đều nhìn thấy, các đại thần nhìn Liên Sóc đang đứng ở đương trường, trong mắt đều lộ ra thần sắc cười nhạo.

Bị ánh mắt này vây quanh, Liên Sóc rốt cục nhịn không được nữa, muốn mở miệng nói, ngoài điện lại truyền đến một tiếng thông báo, làm cho ánh mắt hắn lộ ra sắc thái vui mừng.

"Thứ lỗi Thấm Vũ đến chậm." Sau khi thông báo, một loạt chuông ngân nho nhỏ vang lên, ngữ thanh thản nhiên từ xa tiến tới gần, Thấm Vũ mặc một thân cẩm y nhiều màu, tầng tầng vải dệt khinh nhuyễn vén lên mặc tùy ý trên người, dưới lớp y bào dài tới mắt cá chân, chuỗi chuông màu đỏ trên cổ tay cổ chân kia trở nên hết sức dễ thấy.

Lúc này, hắn cũng không mang hài, một đôi chân trần bước trên mặt đất, cùng với một thân y bào nhìn như còn chưa mặc chỉnh tề kia hợp lại, nhìn thật có vẻ rất nổi bật, từng bước một tiến đến, theo bước chân hắn dần tới gần, tất cả mọi người đều bị một mạt ngọc bội xanh biếc phía bên bộ cẩm y nhiều màu kia hấp dẫn ánh mắt.

"Đó là Thái Tử ngọc bội!" Có người thấp giọng hô một tiếng, giống như suy nghĩ của mọi người được nói ra, nhìn kỹ đi, nhan sắc kia, hình dạng kia, quả thật chính là Thái Tử ngọc bội.

Vật tùy thân của Thái Tử, như thế nào lại ở trên người của sứ thần của Liên Đồng – Thấm Vũ? Trong lúc nhất thời, không ít người đều nghĩ đến, lúc trước đã có lời đồn đãi, Thái Tử thiên về yêu thích nam tử, Thấm Vũ lại ngụ ở tẩm cung của Thái Tử, được sự cho phép của y, cũng không giống như những nam nữ kia bị đuổi ra cung. Nhiều ngày như vậy trôi qua, nếu là Thái Tử có ý với hắn, hai người nếu là có quan hệ gì ... Tựa hồ cũng không phải là việc không có khả năng.

Vừa mới có người lộ ra ánh mắt mờ ám, không ngừng hướng phía Kì Minh Nguyệt và Thấm Vũ đánh giá, liền lại nghe thấy vị đại thần chưởng quản việc lễ nghi hiến tế thấp giọng nói: "Không đúng nha, xem những cái chuông đỏ kia, rõ ràng là vật hiến tế của Liên Đồng, chỉ có người có địa vị tối cao trong trưởng lão viện mới có thể đeo, nói vậy Thấm Vũ chẳng phải là ..."

Theo ngữ thanh dần dần nhỏ lại, không khí trong điện thoáng chốc căng thẳng tới cực điểm, Liên Đồng không giống Thương Hách từng có quốc sư, mà đều là do thánh nữ cầu phúc hiến tế, mà thánh nữ là từ trong huyết mạch của hoàng tộc tuyển ra, từ nhỏ bồi dưỡng, đảm nhiệm giáo dưỡng thánh nữ là trưởng lão viện, có thể ở trong đó đều là những người có thân phận cực cao trong hoàng tộc.

Sứ thần trước mắt của Liên Đồng nguyên bản nói là huynh trưởng của thánh nữ, như vậy có huyết mạch hoàng tộc cũng là chuyện tất cả mọi người đều biết, nhưng là bây giờ, nghe vị đại thần kia nói như vậy, Thấm Vũ chẳng lẽ không phải chỉ là người trong hoàng tộc của Liên Đồng, mà có khả năng lại còn là một trong hai nội chính tả – hữu trưởng lão, thậm chí có thể thân phận còn không thấp.

Hàm ý trong đó lúc này liền không giống trước.

Nếu là Thái Tử cùng hắn có quan hệ gì, liền không chỉ là việc của hai người, mà đã trở thành đại sự của hai quốc gia! Lại thêm Thái Tử ngọc bội ở trong tay Thấm Vũ...

Các đại thần sắc mặt khác nhau, Liên Sóc lại giơ lên khuôn mặt tươi cười: "Mới vừa rồi ta từng nói nhìn thấy qua Thái Tử ngọc bội, chính là ở trên người hắn, tuy rằng không biết có phải hay không nhưng mà

thật sự rất giống a, không biết Thấm Vũ có được từ nơi nào?"

"Có người vô tình đánh rơi ở trên giường của Thấm Vũ, có vẻ như là quên mang đi." Thấm Vũ cúi đầu cầm lấy ngọc bội kia, đáp tùy ý, ngẩng đầu, giống như là bây giờ mới nghe được có người nói ra thân phận của hắn, có chút kinh ngạc quơ quơ chuông nhỏ trên cổ tay, ánh mắt nâng lên lại có vài phần kì lạ: "Thấm Vũ chưa từng nói qua thân phận của mình sao?"

Vẫn là bộ dáng đối với chuyện gì cũng không để ý, lời nói của hắn lại khiến cho sắc mặt của các vị đại thần ở đây nhất thời lại thay đổi mấy lần. Hắn không nói đánh rơi ở nơi khác, lại nói là rơi ở trên giường của hắn?! Ý của lời nói này chẳng phải là ……

Kì Minh Nguyệt buông xuống chén rượu trong tay, rốt cuộc nhịn không được nhíu nhíu mày, Kì Hủ Thiên cũng buông xuống đôi đũa trên tay, bên môi chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

_____ Hết chính văn chương thứ 138 _____

139. Chương 139: Sắp Đặt Mưu Kế

EDITOR: Tiểu Hồng Trần [NangBT]

Liên Sóc nhìn quanh thần sắc của mọi người, rất có vài phần đắc ý cúi đầu xuống. Thân phận của Thấm Vũ cũng khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn, nhưng việc ngoài ý muốn này lại đối với việc của hắn có lợi thật lớn. Xem ra hôm nay, ngay cả trời cũng muốn giúp hắn…….

"Rơi ở trên giường?" Ngẩng đầu lên nhìn về phía người ở trên tòa thượng, Liên Sóc đối với thân ảnh màu trắng kia cười khẽ vài tiếng đầy ý ám chỉ. "Mới rồi ta cũng vừa mới nói a, có khi là rơi ở trên giường của mỹ nhân, bây giờ xem ra quả thật là bị ta đoán trúng a, chỉ là Thái Tử Điện hạ không muốn nói rõ. Vừa rồi là Liên Sóc nhiều chuyện hỏi dư thừa rồi, xin hướng Thái Tử bồi tội."

Vô cùng cung kính hướng về phía Kì Minh Nguyệt khom mình hành lễ, cái thi lễ này của hắn, lại càng giống như là ám giễu cợt, chỉ có khóe miệng nhếch lên ở góc độ không ai thấy được đã lộ ra vài tia khoái ý cùng tự đắc.

Nghe Liên Sóc nói như vậy, sắc mặt của các vị đại thần vốn đã không tốt lại càng trở nên trầm xuống. Họ vốn cũng đã không tán thành đám hỏi giữa Thái Tử và Liên Đồng, việc vị sứ thần Liên Đồng này ở lại trong Chiếu Hoa Điện đã lâu cũng đã làm cho mọi người có chút lo lắng. Trước mắt nếu thực sự không may bị Liên Sóc đoán trúng, Thái Tử thật sự có day dưa với Thấm Vũ, thì thật sự không thể bỏ qua làm như chưa có chuyện gì phát sinh được.

Giả như Thấm Vũ chỉ là người trong hoàng tộc bình thường cũng không sao, đằng này y lại là thân phận trưởng lão, một khi cùng Thái Tử có chút quan hệ không rõ ràng, lấy thân phận của hắn, Thương Hách chẳng phải là đón trưởng lão của Liên Đồng làm Thái Tử Phi?!

"Vì sao đều nhìn ta như vậy, Thấm Vũ nói sai gì sao?" Thấm Vũ đứng ở trong điện, còn chưa ngồi xuống, thấy tất cả mọi người chú mục nhìn mình, giống như có chút nghi hoặc hỏi: "Ngọc bội này chính là vật vô cùng trọng yếu sao?"

Liên Sóc chỉ vào ngọc bội bên hông của Thấm Vũ lắc lắc đầu: "Đây chính là Thái Tử ngọc bội của Thương Hách, là một vật bất phàm, không phải ai cũng có thể mang." Lúc nói đến Thái Tử ngọc bội, ánh mắt hắn làm như vô tình liếc về phía Kì Minh Nguyệt.

Mặc cho Liên Sóc tái che dấu như thế nào, Kì Minh Nguyệt cũng sẽ không bỏ sót một thần sắc nào của hắn. Khẽ cười một tiếng, hàng lông mày hơi nhíu lại của Kì Minh Nguyệt dần dần thả lỏng, cũng không phủ nhận, chậm rãi gật đầu: "Không sai, đó là Thái Tử ngọc bội, cũng chính là mảnh ngọc bội mà Minh Nguyệt bị mất." Nói đến đây, ánh mắt của hắn dời tới trên người Thấm Vũ, khuôn mặt mang theo chút

đạm mạc hơi hơi nâng lên, không có gì ngoài vẻ nghi hoặc thể hiện trước mặt mọi người, nhưng lúc này ánh mắt nhìn về phía hắn, rõ ràng còn lộ ra chút ý cười cổ quái.

Tuy nói ngọc bội này đúng là của Thái Tử, mọi người đều đã biết, nhưng nghe Thái Tử chính miệng thừa nhận vẫn làm cho quần thần một trận ồ lên.

"Hay là Thái Tử thật sự ở lại chỗ của Thẩm Vũ?" "Thái Tử điện hạ cùng Thẩm Vũ……" "Hư, Thái Tử còn không thừa nhận chuyện đó đâu, ai biết có phải là Thẩm Vũ trộm đi không?" "Đó là vật luôn mang ở bên hông, trừ phi tự mình cởi xuống, kẻ nào có thể dễ dàng lấy được……"

Những lời ngờ vực bàn tán các loại của các vị đại thần tuy rằng chỉ là nhỏ giọng nghị luận, nhưng vẫn khiến cho người mặc hoàng bào huyền y trên tòa thượng phát ra một tiếng hừ lạnh. Ở trong Xích Hi Điện một mảng ồn ào, một tiếng hừ nhẹ kia lại khiến cho tất cả mọi người cảm giác bị không khí áp bách áp chế tới mức nói không ra lời. Quân tâm khó dò, bọn họ sớm đã thành thói quen tùy thời đều chú ý phản ứng của Bệ Hạ, tiếng hừ lạnh vừa rồi tuy nhẹ lại giống như đều rơi vào tai của mỗi người, giống như vẫn còn âm vang trong đầu, giống như tiếng sấm rền khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Các vị đại thần nguyên bản đang nghị luận chuyện này đều đột nhiên chấn động, không dám mở miệng nói nữa. Chỉ trong giây lát, trong Xích Hi Điện đúng là yên tĩnh đến mức châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy tiếng. Quần thần không dám mở miệng, nhưng cả hai con mắt đều trộm hướng nhìn lên phía trên. Vị quân vương trên tòa thượng cũng chưa lộ ra thần sắc tức giận gì, khóe miệng khẽ nhếch như có như không, mang theo chút ý cười khó phân biệt, nhưng vẻ uy nghi quân lâm thiên hạ không ai có thể chống lại kia vẫn làm cho người ta có chít hoảng sợ. Y khẽ nghiêng người, hướng về phía thân ảnh bên cạnh vẫn đang có vẻ thực nhàn nhã tùy ý nói: "Đã có người có được ngọc bội đã mất của Minh Nhi, xem ra trẫm cũng phải hỏi một chút, chuyện ngọc bội kia là như thế nào, rơi ở trên giường, lại rơi như thế nào? Chẳng lẽ là có người trong lúc tự mình cởi áo rơi xuống? Mà người nọ, là ai?

Tựa vào ghế, Kì Hủ Thiên thuận tay phất phất mấy lọn tóc phía sau của Kì Minh Nguyệt, ánh mắt không chút để ý hướng về phía Thẩm Vũ. Ngữ thanh mềm nhẹ đến cực điểm hàm chứa chút hiếu kì, ở trong Xích Hi Điện tĩnh lặng vang lên, nhưng bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, Thẩm Vũ trong phút chốc lại sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm chưa từng có.

Liên Sóc tới tìm hắn, đây là một cơ hội thật tốt để hoàn thành nhiệm vụ, thuận lý mà nói hắn tất nhiên là không cần quá mức lo lắng nên đã đáp ứng y, nhưng tình hình trước mắt …..

Liên Sóc thấy Thuấn Vũ nhất thời không trả lời, cảm thấy có chút lo lắng dấy lên, tuy rằng sợ hãi nam nhân trên tòa thượng kia, nhưng nếu lúc này không nói gì, mọi chuyện đã làm lúc trước chẳng phải là uổng phí sao. Cố gắng trấn định tâm thần, trên mặt lộ vẻ tươi cười, tựa hồ hiểu rất rõ nội tình trong đó, hắn đứng ở một bên nói: "Ta xem ra là Thái Tử vì muốn thể hiện tâm ý mới cố ý để lại a. Có thể lấy Thái Tử ngọc bội đem tặng, cũng giống như đem Thương Hách phó thác tặng cho người trong lòng mình, chậc chậc, thâm tình như thế, thật sự khiến cho Liên Sóc vạn phần bội phục."

Thái Tử ngọc bội là tượng trưng cho thân phận của Thái Tử Thương Hách, người mang ngọc bội này chỉ có thể là quân vương tương lai của Thương Hách, đừng nói là rơi vào tay người nước khác, cho dù là ở trong tay của vị hoàng tử khác cũng đã là một điều kiêng kị rất lớn. Nếu là hoàng tử khác cầm đi, đó chính là cố ý mưu đồ đoạt ngôi vị thái tử, mà giao cho người nước khác, liền cũng giống như đem tương lai của Thương Hách giao vào tay người vậy.

Thái Tử ngọc bội quan trọng như thế lại đem trao cho Thẩm Vũ của Liên Đồng? Quần thần không dám loạn ngôn nhưng trong lòng đều có chút nghi hoặc cùng thận trọng.

Mắt thấy các vị đại thần đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, Liên Sóc nhìn Kì Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên một kia khoái ý, không phải tất cả mọi chuyện tốt đều để cho một mình hắn chiếm hết, bộ dáng sinh ra đẹp đẽ thì như thế nào, được Phụ Hoàng tin tưởng thì đã sao, cho dù các vị đại thần ca tụng năng lực của hắn như thế nào, một khi đã mất đi sự tín nhiệm, để xem hắn làm như thế nào còn có thể ngồi yên ổn trên vị trí Thái Tử này

Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói xong, dưới mắt lại nhìn thấy tình cảnh này, bỗng nhiên cảm thấy được có chứt buồn cười, đem ngọc bội trao tặng cũng giống như đem Thương Hách phó thác cho người trong lòng,

những lời này nhưng thật sự nói trúng rồi. Đưa mắt nhìn người bên cạnh, lại đưa tay chạm vào huyết ngọc rủ xuống bên hông, Phụ Hoàng cũng không phải là từ sớm đã đem Thương Hách phó thác cho hắn sao: "Cuộc diễn hôm nay, Phụ Hoàng nhìn xem có vừa lòng không?"

Nghe được tiếng thì thầm xen lẫn tiếng cười ở bên cạnh, Kì Hủ Thiên cũng khẽ nghiêng nghiêng đầu: "Minh Nhi hôm qua phái Vô Hào ra ngoài, không phải chỉ là vì để cho hắn đưa thư cho Bách Lý Vong Trần đi! Trận diễn này khi nào chấm dứt, Phụ Hoàng còn phải chờ Minh Nhi a." Dưới gầm bàn, bàn tay cùng với bàn tay đang đặt trên huyết ngọc chạm vào nhau, trong đôi mắt khép hờ một nửa của Kì Hủ Thiên có ý cười thoáng qua.

"Thái Tử điện hạ chính là đang thừa nhận?" Liên Sóc nhìn thấy hai người lại bắt đầu thì thầm, nhưng trên mặt lại không có một tia lo lắng, lại còn có vẻ như đang nói cười bình thường, làm cho hắn vừa khó hiểu lại không cam lòng.

Vì sao tới lúc này rồi mà Kì Minh Nguyệt kia vẫn chưa biểu hiện ra vẻ lo lắng, còn có "Phụ Hoàng" của hắn, Thái Tử cùng trưởng lão nước khác có dây dưa mờ ám, vì sao hắn vẫn giống không có việc gì. Lúc trước người đưa đứa con thân sinh là hắn đây ném tới An Dương cũng là y, rõ ràng là nam lãnh khốc vô tình nhất, cho dù là thân nhân ruột thịt cũng chưa từng nương tay, vì sao lại đối với Kì Minh Nguyệt bất đồng như thế!?

Nhận thấy được ánh mắt của Liên Sóc, Kì Minh Nguyệt quay đầu lại nói: "Minh Nguyệt đã thừa nhận chuyện gì? Nếu Thấm Vũ nói là có người đánh rơi ở trên giường của hắn, tại sao không hỏi một chút, người nọ có phải Minh Nguyệt hay không" Mỉm cười nói như vậy, Kì Minh Nguyệt nhướn mày hướng về phía Thấm Vũ nhìn lại. Thời điểm còn chưa tới, muốn tan cuộc còn phải chờ trong chốc lát, lúc này Thấm Vũ sẽ trả lời như thế nào, thật đúng là làm cho hắn tò mò a.

Thấm Vũ ngưng thần nhìn lại, đối với những lời này của Kì Minh Nguyệt cũng có chút ngoài ý muốn. Trầm ngâm chốc lát, trong khoảng thời gian ngắn hắn đúng là không dám tùy tiện trả lời.

Kì Minh Nguyệt thấy hắn không đáp, cũng không thúc giục, nếu Thấm Vũ là một kẻ vụng về lỗ mãng như thế cũng sẽ không trở thành trưởng lão của Liên Đồng, y theo thái độ cung cách của hắn ở Thương Hách, Liên Sóc muốn lợi dụng hắn, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Không khí trong điện nhất thời lại trở nên cổ quái, không ai nói một lời, mắt thấy chuyện Thái Tử ngọc bội dẫn đến tai họa lớn như vậy, Kì Nghiêu Vũ sớm đã giống như ngồi trên đống lửa, nếu không phải tại hắn tự tiện lấy đi ngọc bội của Nhị hoàng huynh, làm sao lại có phiền toái ngày hôm nay, không biết ngọc bội kia làm sao lại rơi vào tay của Thấm Vũ, nhưng hắn biết, tất cả những chuyện này đều là do có người hãm hại!

Có người muốn buộc Nhị hoàng huynh thực hiện đám hỏi với Liên Đồng, có người lại muốn các vị đại thần không còn tín nhiệm Nhị hoàng huynh, nếu không tại hắn tự cho mình là đúng, toàn bộ mọi chuyện hôm nay sẽ không phát sinh, đều là lỗi của hắn. Vừa tức giận lại vừa hối hận, Kì Nghiêu Vũ tính toán đứng lên nói rõ mọi chuyện, nhưng có thể tưởng tượng một chút, hoàng tử lại dám ăn cắp Thái Tử ngọc bội, liền ý nghĩa hắn chắc chắn sẽ bị trách phạt, thậm chí còn có thể bị trục xuất ra cung, như vậy chẳng phải không còn được gặp lại Nhị hoàng huynh ……..

Giãy dụa hồi lâu, Kì Nghiêu Vũ rốt cuộc làm ra quyết định, lại đúng lúc này, một giọng nữ không thể nghĩ tới lại bỗng nhiên vang lên trong Xích Hi Điện.

"Người đó là ta." Âm thanh mềm mại truyền tới từ sau điện, theo câu nói làm cho mọi người khiếp sợ kia, chỉ thấy Ngưng Lộ công chưa chậm rãi bước ra từ phía sau.

"Người trộm ngọc bội là ta, đem nó cho người khác cũng là ta." Đi đến trước mặt Thấm Vũ, trong đôi mắt tinh lượng của Ngưng Lộ tràn đầy ý uy hiếp nhìn chằm chằm cảnh cáo: "Đều là Ngưng Lộ đã làm, là Ngưng Lộ đã đem ngọc bội của Nhị hoàng huynh cho hắn."

Túm lấy ống tay áo của Thấm Vũ, Ngưng Lộ đứng ở bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn hai người đang ngồi trên tòa thượng: "Phụ Hoàng, Nhị hoàng huynh, là Ngưng Lộ không hiểu chuyện, thừa dịp Nhị hoàng huynh dạy Thất hoàng đệ luyện kiếm, từ trên thất lưng mà người cởi xuống lấy trộm ngọc bội, rồi đưa cho hắn." Ngón tay đang túm ống tay áo của Thấm Vũ hung hăng siết chặt, Ngưng Lộ quay đầu xử đi một ánh mắt.

Nhìn Thấm Vũ, Ngưng Lộ ngoài trừ trần ngập phẫn nộ cùng bất mãn, càng nhiều hơn đó là kiên quyết. Vì muốn nhìn thấy Nhị hoàng huynhm nàng sớm đã trốn ở sau điện, lại không nghĩ tới góc độ không tốt, không nhìn thấy Nhị hoàng huynh, nhưng lại khiến cho nàng nhìn thấy chuyện phiền toái này xảy ra. Tên Thấm Vũ này có ý đồ với Nhị hoàng huynh, còn có tên Liên Sóc kia, hai kẻ này quả thực là cấu kết với nhau làm chuyện xấu!

Nhị hoàng huynh sớm đã có người trong lòng, bất luận người nọ là ai, chắc chắn cũng không phải là Thấm Vũ này, nếu để cho bọn hắn thực hiện được mưu kế, Nhị hoàng huynh sẽ như thế nào? Nàng chính là càng nghĩ càng sốt ruột, Nhị hoàng huynh cảu nàng là người tốt nhất trên đời này, có thể xứng đôi với y, cũng nhất định phải là người độc nhất vô nhị mới được, sao có thể bị tên tiểu nhân như vậy sắp đặt mưu kế!

Trong Xích Hi Điện vì sự xuất hiện đột ngột của công chúa Ngưng Lộ khiến cho tất cả mọi người giật mình. Những lời nói này của nàng, hiển nhiên là thể hiện nàng cùng với Thấm Vũ của Liên Đồng có quan hệ không minh bạch, sự trong sạch của nữ tử, tôn nghiêm của một vị công chúa cũng không thể coi thường được. Có thể ở trước mựt mọi người nói ra như thế, chắc là sự thật rồi.

"Ngươi nên biết việc như thế không thể tùy tiện nói?" Kì Minh Nguyệt cũng ngoài ý muốn chuyện Ngưng Lộ đột ngột xuất hieenj, đối với vị hoàng muội này của hắn, hắn rốt cuộc cũng được kiến thức "tùy hứng làm bậy" mà người ta hay nói là như thế nào. "Ngươi nếu như thật sự thích hắn, hôm nay còn nói những lời như vậy, liền có nghĩa ngươi phải làm vợ Thuấn Vũ, còn có chuyện ăn cắp ngọc bội, cũng có tội, ngươi cũng biết chứ?"

Kì Hủ Thiên lại phát ra vài tiếng cười khẽ trầm thấp: "Minh Nhi không cần hỏi, một khi đã như vậy, trẫm không phạt nàng chuyện lấy đi Thái Tử Ngọc bội cũng được, công chúa phải xuất giá, kia cũng là chuyện vui a." Không nghĩ tới Ngưng Lộ này lại giúp đỡ Minh Nhi như vậy, nếu như nàng nguyện ý, hắn tất nhiên sẽ không để ý trong cung thiếu đi một vị công chúa, tình cảm của nàng đối với Minh Nhi……. Ngẫu nhiên cũng sẽ làm cho hắn thấy có chút chướng mắt.

Ánh mắt Kì Minh Nguyệt nhìn Kì Hủ Thiên xẹt qua chút u ám, lại nhìn bộ dáng vô cùng kiên quyết của Ngưng Lộ, hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Sự xuất hiện của Ngưng Lộ quá mức ngoài ý muốn, quấy rầy kế hoạch của hắn, nàng lại lấy danh tiết của chính mình ra trao đổi, vốn cũng không tất yếu phải làm vậy, có khi còn chẳng hề có tác dụng, nhưng đối với phần tâm ý này của nàng, lại làm cho hắn đối với vị hoàng muội này thêm vài phần thân thiết.

"Nguyên lai là công chúa Ngưng Lộ, ngươi nhưng cũng đừng nói bậy, một nữ nhân như ngươi, lấy Thái Tử ngọc bội làm cái gì?" Mắt thấy nguyên bản kế hoạch của mình tới giờ phút này chỉ còn kém chút nữa là thành công, đột nhiên lại xuất hiện một ả Ngưng Lộ, Liên Sóc đối với Thấm Vũ đưa mắt ra hiệu, lại đối với Ngưng Lộ hỏi một câu như vậy.

Ngưng Lộ trừng mắt nhìn: "Ta là một nữ nhân, làm sao biết được nhiều chuyện như vậy, tuy rằng biết Nhị hoàng huynh có Thái Tử ngọc bội, nhưng ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ là thấy nó không tồi, liền lấy đi, đem tặng người ta."

Nếu là do hoàng tử lấy đi, đó là có mưu đồ đoạt ngôi vị thái tử, nhưng nàng là một vị công chúa, có lấy đi cũng chẳng dùng làm gì. Các cô nương thường thích những vật tinh xảo, giả sử có làm như vật thật cũng không phải quá mức kì quái. Các đại thần nhìn thấy tình thế phát triển như vậy, cảm thấy như chân tướng đã càng ngày càng rõ ràng.

Nguyên bản một sự việc cũng không phải quá nghiêm trọng, nhưng lại để cho Liên Sóc cố ý nói mấy câu đã gây ra tình cảnh hiện tại, lắc lắc đầu, lúc này mọi người đã cảm thấy, Liên Sóc này so sánh với năm xưa cũng vẫn chẳng có tiến bộ gì, vẫn là dụng tâm hiểm ác như vậy. Quần thần một đám hướng phía hắn đánh giá, lại kéo theo nghĩ tới vị An Dương Vương nhu nhược kia càng thấy khinh bỉ hơn.

Liên Sóc tất nhiên không phải không cảm giác thấy, cắn chặt răng, chỉ kém một bước, lại thất bại trong gang tấc, bảo hắn làm sao cam tâm. Không ngừng hướng phía Thấm Vũ nháy mắt, lúc này người duy nhất có thể cứu lại cục diện chỉ có cái tên Thấm Vũ của Liên Đồng kia, biết được chuyện lúc trước hắn làm, hiển nhiên là y cũng có mưu đồ mới tới Thương Hách. Trước mắt có cơ hội tôt như vậy, hắn tin tưởng y sẽ không bỏ qua.

Bạn đang ?

_____ Hết chính văn chương 139_____

140. Chương 140: Đám Hỏi

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Ta đem ngọc bội cho ngươi cũng không phải để gây thêm phiền toái cho Nhị hoàng huynh, còn không mau đưa đây!" Ngưng Lộ đứng đối diện với Thấm Vũ, sự tức giận như ngọn lửa thiêu đốt rực trong ánh mắt cùng sự cảnh cáo làm cho Thấm Vũ cảm thấy ngạc nhiên, vị công chúa này đột nhiên xuất hiện, dùng danh tiết của chính mình đánh đổi, chỉ vì để che chở Nhị hoàng huynh của nàng. Hành động này nguyên bản cũng không phải rất thông minh, chỉ cần một lời của hắn, phủ nhận việc này, hoặc là rõ ràng nói rằng đó là do Kì Minh Nguyệt đánh rơi ở chỗ của hắn thì hành động của nàng cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhìn thấy sự lạnh lùng cùng đùa cợt trong mắt Thấm Vũ càng lúc càng rõ ràng, Ngưng Lộ cắn răng, cánh tay túm lấy ống tay áo của hắn chưa từng buông lỏng, nàng cũng biết, hành động này có bao nhiêu mạo hiểm, tên Thấm Vũ này cũng sẽ không giúp nàng, nhưng nàng chính là không nhịn được, nếu không làm gì cả thì không phải là tính cách của Ngưng Lộ nàng, cho dù Nhị hoàng huynh đã có chủ ý trước, nàng cũng muốn tại thời điểm này làm gì đó để giúp y.

Hôm nay, nàng chính là quấn lấy tên Thấm Vũ này, nếu hắn dám không tiếp nhận nàng, nàng sẽ khóc lóc kể lể hắn bội tình bạc nghĩa, nàng không tin danh tiết của một vị công chúa đổi không được kết quả mà nàng muốn.

"Ta sẽ không cho ngươi thực hiện được, ngươi đừng mơ tưởng có ý đồ với Nhị hoàng huynh!"

Đôi mắt như ánh lửa nhìn chằm chằm vào hắn, giọng nói khinh nhẹ cảnh cáo bên tai, Thấm Vũ nhìn vị Ngưng Lộ công chúa trước mặt tựa hồ dù đánh đổi hết thảy vẫn phải giúp đỡ Kì Minh Nguyệt, bỗng nhiên nhớ tới muội muội của hắn, thân là thánh nữ của Liên Đồng, có được vũ kĩ tối hoa mĩ đẹp mắt, lại mất đi hết thảy tự do của chính mình, nếu muội ấy cũng có thể có được ánh mắt giống như người trước mắt này thực là tốt.

"Là lỗi của Thấm Vũ, không nên đem ngọc bội công chúa tặng cho tùy tiện đeo ở trên người để người khác nhìn thấy, mà bây giờ đã biết vật này là của Thái Tử, tất nhiên là phải trả lại." Cởi xuống ngọc bội bên hông, Thấm Vũ một tay đưa ra, một tay lại vuốt vuốt mái tóc dài của Ngưng Lộ: "Sự trong sạch của công chúa, Thấm Vũ nhất định sẽ phụ trách."

Ngưng Lộ ngốc lăng tiếp nhận ngọc bội đưa tới, nhìn khuôn mặt tươi cười của Thấm Vũ trước mặt, còn có ánh mắt chứa đầy thâm ý khác, thật không dám tin tưởng, hắn lại tiếp nhận những lời nàng nói, cũng không nói thêm gì, lại càng không phủ nhận, cứ như vậy làm theo lời của nàng……

"Ngươi ……" Khó có thể tin lại có thể thuận lợi như vậy, Ngưng Lộ cầm lấy ngọc bội, cõi lòng đầy nghi hoặc nhìn chăm chú vào nam tử ở trước mặt nàng, rõ ràng là tới từ Liên Đồng, rõ ràng là không có hảo ý, vì sao bỗng nhiên lại thay đổi?

"Lời Thấm Vũ nói lúc trước, nói có người để lại ở trên giường của ta, người đó chính là công chúa Ngưng Lộ, công chúa lo lắng Bệ Hạ sẽ không đồng ý chuyện của chúng ta, nên mới giấu diếm tới tận bây giờ, ngọc bội kia vốn là vật đính ước ……." Lại khôi phục thần sắc đạm mạc, Thấm Vũ nói như vậy.

"Cái gì là vật đính ước? Buồn cười, đường đường là công chúa của Thương Hách, lại đi lấy ngọc bội của người khác làm vật đính ước? Lại ngẫu nhiên như vậy vừa vặn đó là Thái Tử ngọc bội?" Liên Sóc bước nhanh đến trước mặt của Thấm Vũ, khó có thể tin chỉ còn kém một chút nữa thôi sẽ đạt được mục đích, thế mà tên Thấm Vũ này lại đột nhiên phản lại, nhìn chằm chằm vào Thấm Vũ cùng Ngưng Lộ đang đứng cùng một chỗ, lúc này trên mặt hắn rốt cục không thể giữ nổi vẻ tươi cười.

Ngưng Lộ hừ một tiếng: "Ngọc bội của ta đương nhiên không ít, nhưng mấy thứ đó đều là dành cho nữ tử đeo, sao có thể đem tặng, tặng xong cũng vô dụng, Nhị hoàng huynh lại đang đeo những hai mảnh ngọc bội a, ta chỉ là lấy một mảnh thì có sao, nguyên bản nghĩ chỉ cần sau đó nói lại, Nhị hoàng huynh nhất định sẽ không trách tội, ai mà biết đó lại là Thái Tử ngọc bội."

Thấy ánh mắt khinh miệt của Ngưng Lộ, Thẩm Vũ lộ ra một tia cười khẽ, ở Thương Hách này, trừ bỏ Thái Tử bất phàm, không nghĩ tới công chúa cũng đặc biệt như vậy, nếu là chuyện ngoài ý muốn thú vị như vậy, hắn liền chỉ biết thuận theo thôi. "Bệ Hạ, Thái Tử điện hạ, nếu chuyện giữa ta và công chúa đã không có cách nào tiếp tục giấu diếm, vậy hôm nay ta liền hướng Bệ Hạ cầu hôn, thực hiện đám hỏi giữa Thương Hách và Liên Đồng, đây cũng là mong muốn của Nữ Hoàng Bệ Hạ." Chỉ là không biết Nữ Hoàng Bệ Hạ biết được đám hỏi là như thế này, sẽ có biểu tình như thế nào a. Nhưng xét bề ngoài cũng coi như hắn đã hoàn thành sứ mệnh là được.

"Ngưng Lộ ngươi thật sự nguyện ý gả cho Thẩm Vũ của Liên Đồng chứ?" Việc đã đến nước này, Kì Minh Nguyệt chỉ có thể hỏi hoàng muội của hắn như vậy, cử chỉ đột nhiên của nàng không những làm rối loạn kế hoạch của hắn, tựa hồ cũng làm rối loạn kế hoạch của Liên Sóc, câu trả lời của Thẩm Vũ nhưng cũng thật sự phù hợp với cung cách làm việc của hắn trước giờ.

Nhị hoàng huynh muốn xác nhận lại, đó là vì lo lắng cho nàng đi, nhưng Ngưng Lộ nàng cũng không phải là người yếu đuối, cũng sẽ không sợ tên Thẩm Vũ này, gả thì gả đi, xem ai sợ ai a: "Ngưng Lộ nguyện ý."

Không có sự nhăn nhó của nữ tử, cũng không có nửa điểm ngượng ngùng, vị tứ công chúa của Thương Hách đứng bên cạnh hắn ngẩng cao đầu, trả lời người ở trên tòa thượng như vậy, nhìn thấy dũng khí cùng sự can đảm của nàng, Thẩm Vũ luc này thật sự cảm thấy được thuận theo hôn sự này không chừng cũng là một chuyện đáng chờ mong a.

"Một khi đã như vậy, trẫm phê chuẩn, hôn sự của Ngưng Lộ cứ quyết định như vậy đi." Cầm lấy chén rượu ở bên cạnh, chầm rãi uống một ngụm, Kì Hủ Thiên nhìn sang Lưu Dịch đang đứng ở không xa bên cạnh nói: "Việc lễ hỏi giữa hai đại quốc không thể qua loa, đồ lễ cũng không thể thiếu, Lưu Dịch a, việc này liền do ngươi phân phó đi, nhớ làm tốt cho trẫm."

Quần thần nghe thấy Bệ Hạ nói như vậy, chuyện đám hỏi giữa Thương Hách và Liên Đồng coi như định rồi, rốt cuộc không thể thay đổi, nhưng đối với việc công chúa xuất giá thực hiện đám hỏi này, tất cả mọi người đều không có chút phản đối, chỉ cần đó không phải là Thái Tử, gả đi một vị công chúa cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Kì Minh Nguyệt bưng lên chén rượu đứng dậy, chẫm rãi đi xuống, đi tới trước mặt Thẩm Vũ: "Thẩm Vũ vốn xử lý mọi việc đều tùy tâm, chỉ hi vọng lần này tâm ý của ngươi sẽ không thay đổi, đối với Ngưng Lộ cũng thật lòng."

Thấy Kì Minh Nguyệt ngữ thanh thản nhiên, vẻ mặt cũng rất trịnh trọng, Thẩm Vũ liếc mắt nhìn Ngưng Lộ đứng bên cạnh, hơi hơi gật đầu: "Thái Tử điện hạ không cần lo lắng, Thẩm Vũ mặc dù không phải là người thiện tâm gì, nhưng đối với lời đã nói ra không bao giờ nuốt lời, sau này sẽ hết sức chiếu cố Ngưng Lộ công chúa."

Nói xong câu đó, Thẩm Vũ cũng nâng lên chén rượu trên bàn, cùng Kì Minh Nguyệt nhìn nhau trong chốc lát, hai người nâng chén, cùng cạn hết chén rượu, mọi chuyện hôm nay như thế nào lại phát triển đến tình huống này, cả hai người đều hiểu rõ trong lòng không cần nói ra, đối với Thẩm Vũ, Kì Minh Nguyệt cũng không có ác cảm, mà nay Ngưng Lộ cũng đã mười bảy tuổi, cũng đã đến tuổi phải xuất giá rồi, y theo tính tình của nàng, có khi lại rất xứng với Thẩm Vũ.

Ngưng Lộ nghe hai người đối thoại, biết Nhị hoàng huynh quan tâm nàng như thế, trên khuôn mặt vui mừng lộ ra tươi cười. Nghe những lời tên Thẩm Vũ này nói, coi như cũng không phải quá xấu xa, cũng thật làm cho nàng có chút ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn lại phía hắn, vừa lúc lại thấy thần tình âm ngoan không cam lòng của Liên Sóc đứng ở bên cạnh, nhất thời trở nên khẩn trương kéo kéo áo Kì Minh Nguyệt.

Liên Sóc vẫn đứng ở chỗ cũ, nắm chặt hai nắm tay, hơi hơi cúi đầu nhìn xuống đất, trên mặt tất cả đều dấu không được phẫn hận, hắn hao tổn bao tâm cơ, thế nhưng chỉ là công dã tràng, Thái Tử ngọc bội, Thái Tử ngọc bội lại đơn giản như vậy về lại trên tay Kì Minh Nguyệt, nhìn lại ngọc bội Kì Minh Nguyệt vừa cầm

lại từ tay Ngưng Lộ, ánh mắt chợt lóe, nhớ tới lời nói vừa rồi của Ngưng Lộ, ánh mắt chuyển tới bên hông của Kì Minh Nguyệt, một mạt huyết sắc lưu chuyển kia, chẳng phải là …….

Là Huyết ngọc hình thú chỉ có thể đeo trên người quân vương, đại biểu cho đế vương của Thương Hách!

Kì Minh Nguyệt thưởng thức miếng ngọc xanh biếc trong tay, cũng không phải không chú ý tới ánh mắt Liên Sóc kia nhìn huyết ngọc trên thân hắn, đưa mắt nhìn chăm chú Liên Sóc, nụ cười nhẹ bên môi dần dần nhạt đi, cũng không nói gì với y, quay đầu đối với Liên Mộ Hi tựa hồ đang bị liên tiếp những chuyên ngoài ý muốn xảy ra làm cho kinh hách nói: "Tùy tùng của An Dương Vương có vẻ quản quá nhiều chuyện không phải của mình, Minh Nguyệt nghĩ rằng, đối với tùy tùng không nên dung túng quá mức như thế mới phải."

Liên Mộ Hi mang theo ý xin lỗi gật gật đầu, Liên Sóc như cũ hơi cúi đầu xuống, tựa hồ không hề nghe thấy lời nói của Kì Minh Nguyệt, ngay cả những lời Liên Mộ Hi ở bên cạnh nói với hắn tựa hồ cũng không nghe thấy, lúc này ở trong lòng của hắn, chỉ thấy mạt huyết sắc kia không ngừng chớp lóe, giống như cười nhạo hắn uổng phí bao tâm cơ, cười nhạo hắn tự cho là đúng, vốn tưởng rằng áp chế Kì Chung Ly lấy được Thái Tử ngọc bội, hết thảy đều có thể y kế mà hành sự, nhưng lúc này …….

Có mảnh huyết ngọc kia, cho dù là Thái Tử ngọc bội thì có là cái gì, có thể đem ngọc bội của đế vương đều cho Kì Minh Nguyệt, thì còn để ý gì đến Thái Tử ngọc bội, cử chỉ hôm nay của hắn ở trong mắt hai người kia, chẳng phải là một hồi chê cười!

"Xem ra là Liên Sóc hiểu lầm, thỉnh Bệ Hạ và Thái Tử Điện hạ thứ tội." Cắn chặt hàm răng, một tia đỏ tươi thấm ra từ khóe miệng, trên khuôn mặt cứng ngắc của Liên Sóc lộ vẻ khiêm cung không được tự nhiên, chậm rãi cắn răng nói ra vài lời như vậy.

'Quả thực là hiểu lầm sao?" Nam tử một thân huyền y trên tòa thượng thuận miệng hỏi một câu, ngay cả ánh mắt cũng không nâng lên, ngữ khí không nhanh không chậm vang lên trong điện, ở trong không khí nặng nề căng thẳng này khiến cho tăng thêm chút thâm trầm quỷ bí.

Theo ý ngầm bảo qua ánh mắt của Kì Hủ Thiên ngồi trở lại bên cạnh y, Kì Minh Nguyệt tiếp nhận chén rượu trên tay Kì Hủ Thiên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong mắt dẫn theo chút ý cười: "Phụ Hoàng nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ tùy tùng của An Dương Vương lại có bụng dạ khó lường thế sao?"

"Chuyện này cũng khó nói, không biết các vị ái khanh đối với chuyện hôm nay cảm thấy thế nào?"

Quân Vương trên tòa thượng tựa như chỉ tùy ý hỏi một câu. Nhưng các vị đại thần phía dưới cũng không dám lỗ mãng trả lời, Bệ Hạ thánh ý khó dò, ai biết câu hỏi này của y là muốn câu trả lời như thế nào, nếu trả lời không tốt, thậm chí có thể dẫn đến chiến tranh giữa An Dương và Thương Hách, tuy nói lấy thực lực quốc gia của Thương Hách, không sợ An Dương có hành động gì, nhưng trước mắt Bệ Hạ vẫn chưa có tính toán xuất binh đối với An Dương, nếu tùy tiện nói những lời không nên nói, nháo không tốt có khi còn rơi đầu.

"Thần không dám vọng ngôn, tuy là lời nói tùy tùng của An Dương Vương rất vô lễ, nhưng ngoại trừ việc đó cũng không có chứng cớ khác, thần ……" Có chút buồn rầu, vị đại thần lớn tuổi nhất châm chước phương thức trả lời, thật cẩn thận đáp lại câu hỏi của quân vương.

Tâm thần hơi có chút thả lỏng, Liên Sóc liếm liếm đi huyết sắc ở trên môi, lại cúi thấp đầu xuống. Không sai, không có chứng cớ, giờ không giống như năm đó còn có tội chứng, lần này bất luận hắn làm cái gì, không phải đều không có chứng cớ sao. Mặc dù không thành công, trước cứ bảo toàn bản thân đã, chỉ cần còn có sư phụ tồn tại, sự sỉ nhục mà Thương Hách gây ra cho hắn sẽ có một ngày hắn hồi báo lại tất cả.

"Ta có chứng cớ." Ngoài Xích Hi Điện bỗng nhiên truyền đến một câu nói, đánh vỡ sự trầm lặng hồi lâu trong điện, Kì Chung Ly đi vào trong điện, cũng không hề liếc mắt nhìn bất cứ kẻ nào, thẳng tắp hướng hai người đang ngồi trên tòa thượng quỳ xuống: "Kì Chung Ly đến chậm, thỉnh Phụ Hoàng, Nhị hoàng huynh thứ tội."

Ngũ hoàng tử? Lúc này nhìn thấy Kì Chung Ly, quần thần mới phát giác, lúc trước nghe Lưu tổng quản nói người đã đến đông đủ nên cũng không chú ý, lúc này mới nhớ ra, tựa hồ từ đầu tới giờ không nhìn thấy thân ảnh của vị Ngũ hoàng tử này.

Nhìn kĩ lại, quần áo của Ngũ hoàng tử tựa hồ có chút hỗn độn, có nhiều chỗ bị tổn hại, trên đó còn vấy rất nhiều điểm đỏ sậm, giống như là vế máu, lại nghe nói hắn có chứng cớ, không biết là có ý gì?

Liên Sóc nghe thấy câu nói kia, trong lòng lại bỗng nhiên trở nên căng thẳng, Kì Chung Ly biết mọi chuyện hắn làm, lúc khai yến hắn lại không chú ý là y không có ở trong điện, xem bộ dáng này của hắn, hay là hắn đã đi …….

"Tiểu Ngũ đến đây, đứng lên đi, nhìn ngươi một thân chật vật như vậy, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?" Giống như có chút kinh ngạc, Kì Hủ Thiên cau mày đối với Lưu Dịch đứng cách đó không xa nói: "Lưu Dịch a, mới vừa rồi trẫm cũng không thấy ngươi nói Tiểu Ngũ còn chưa tới."

"Lưu tổng quản vì việc thiết yến mà bận rộn cả ngày, cũng sẽ có lúc sai sót, Phụ Hoàng cũng đừng vì chuyện này mà trách y." Kì Minh Nguyệt tựa hồ thực thông cảm, cũng không quá để ý, sai người mang tới một bầu rượu, đem chén rượu trước mặt Kì Hủ Thiên rót đầy.

Kì Hủ Thiên tiếp nhận, ánh mắt hai người lần lượt trao đổi, lại đều tự liễm hạ vài phần ý cười, trận diễn hôm nay, thật đúng là không làm cho người ta thất vọng

"Lưu Dịch đáng chết, là Lưu Dịch sơ sót, đã quên nói, Ngũ hoàng tử có việc xuất cung, sẽ đến muộn một chút." Lưu Dịch khom người giải thích, ngữ thanh không chút thay đổi nghe không ra mảy may chút kích động nào của việc bị chất vấn, ý tự trách trong đó thậm chí tìm cũng không thấy.

Lưu tổng quản ở trong cung cũng không phải mới một vài năm, bất luận ở thời điểm nào chưa hề có nửa điểm sai lầm, loại sơ sót này sẽ không bao giờ phát sinh trên người Lưu tổng quản, đó là chuyện chẳng ai tin. Nghe xong Bệ Hạ cùng Thái Tử Điện hạ nói chuyện, lại nghe Lưu tổng quản nói như vậy, lúc này phàm là người có chút thông minh đều có thể ngộ ra vài manh mối.

Các đại thần đưa mắt ra hiệu cho nhau, xem ra buổi tiệc rượu hôm nay, sẽ không đơn giản như vậy mà kết thúc đi.

Vị đại thần vừa rồi trả lời câu hỏi của Kì Hủ Thiên lúc này mới ngộ ra ảo diệu trong đó, nhấc chân bước lên, hướng về phía Kì Chung Ly hỏi: "Ngũ điện hạ vừa nói có chứng cứ là có ý gì? Cự thần cả gan lại hỏi thêm một câu, Ngũ điện hạ một thân chật vật không biết là bởi vì sao?"

Kì Chung Ly đứng dậy, lúc này chỉ cần nhìn kỹ, là có thể thấy được mấy vệt đỏ sậm kia đúng là máu người không thể nghi ngờ, nghe thấy câu hỏi, hắn xoay người đáp: "Chuyện này còn phải nói từ những tai nạn rắc rối xảy ra gần đây trong cung, địa cung bị đột nhập, tử tù kẻ chết người chạy trốn, khiến cho trong cung đại loạn, rồi sau đó còn có lầu các của các cung phi vô cớ phát hỏa, cùng thị nữ chôn thân nơi biển lửa, tất cả chuyện này, đều do một người gây nên!"

Liên Sóc nhìn thấy hắn một thân chật vật cùng những vết máu trên người, lại nghe những lời hắn nói lúc này, đột nhiên dâng lên một trận hoảng hốt, nhưng cẩn thận ngẫm lại, hắn đã sai nhiều người như vậy trông coi nữ tử kia, theo lý mà nói sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mới đúng. Kì Chung Ly cho dù dẫn theo người, những quân tốt tầm thường kia làm sao có thể đấu lại những Ám Sử áo xám kia được.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nhìn về phía Kì Chung Ly, vốn ánh mắt mang theo ý cảnh cáo, không ngờ lại gặp phải một đôi mắt bình tĩnh đến cực điểm lại bao hàm ý vô cùng kiên quyết.

_____ Hết chính văn chương 140 _____

141. Chương 141: Chỉ Ra Chứng Cứ

EDITOR: Tiếu Hồng Trần [NangBT

"Tùy tùng của An Dương Vương, Liên Sóc, Tam hoàng tử của Thương Hách năm xưa, những việc ngươi đã làm, ta sẽ không tiếp tục giúp ngươi che dấu nữa, tai họa ở địa cung, hỏa hoạn nơi cung lâu, tất cả đều do một tay ngươi tạo thành."

Trong Xích Hi Điện tĩnh lặng, những lời nói của Kì Chung Ly nhất thời làm cho không khí sôi trào lên, tính tình của Ngũ hoàng tử xưa nay rất tao nhã, không thích tranh chấp cùng người khác, đây là chuyện mà ai cũng biết, nhân cách cũng rất tốt, chưa từng bị ai chỉ trích, tất cả mọi người đều tin rằng y không phải là người dễ dàng nói lung tung.

Như vậy những lời này của y, hơn phân nửa là sự thật đi ……

"Ngũ hoàng tử không nên nói bậy." Đối mặt với những ánh mắt xung quanh giống như những làn sóng đang không ngừng ập về phía hắn, Liên Sóc biến sắc nói: "Những chuyện này Liên Sóc chưa bao giờ làm, những ngày này chỉ là ngụ ở chỗ của ngươi chờ Vương của ta tới mà thôi, nếu là do ta nói sai điều gì, không muốn liên lụy cũng không nên đặt điều cho ta a."

Sự uy hiếp ẩn hàm ở trong lời nói, Kì Chung Ly sao lại nghe không hiểu, nghe y nói đến liên lụy, cũng tự nhiên hiểu y đang ám chỉ ai. Liên Sóc vốn là Tam hoàng huynh của hắn, hai người có huyết mạch giống nhau, nhưng Liên Sóc đến nay vẫn muốn uy hiếp hắn, chỉ vì người quan trọng nhất rơi vào tay y, cho nên hắn mới phải nghe theo lời của y, nhưng hôm nay hắn sẽ không để cho Liên Sóc được như ý.

"Ngươi nếu lại muốn dùng nàng để uy hiếp ta, ta liền nói cho ngươi, vô dụng thôi, bất luận ngươi muốn ta làm như thế nào, Kì Chung Ly cũng sẽ không nghe theo ngươi nữa." Ở trước mặt mọi người, Kì Chung Ly nhìn chăm chú vào sắc mặt đã cứng đờ của Liên Sóc, gằn từng tiếng chậm rãi nói: "Ngươi muốn ta âm thầm mang ngươi vào cung, ta làm, ngươi muốn ta không được tiết lộ, ta nghe lời ngươi, chuyện chỉ có thế cũng không sao, nhưng sau đó ngươi lại xâm nhập địa cung, phóng hỏa đốt cung lâu, số mạng người chết ở trong tay ngươi đếm không hết, lòng người trong cung hoảng sợ, ngươi lại làm như không có chuyện gì, uổng cho ngươi từng là hoàng tử, sinh tại Thương Hách lại có thể vô tình như thế, lấy chuyện gây ra tai nạn rắc rối làm vui, gây chuyện khiến cho trong cung không còn yên ổn! Chung Ly không đành lòng, ngươi lại lấy tính mạng người ta yêu ra áp chế ta, muốn ta làm như không biết gì!"

Người xưa nay tính tình ôn hòa, một khi tức giận, cơn tức giận đó càng lớn hơn người bình thường rất nhiều, Liên Sóc đối mặt với những lời nói của hắn, trong lúc nhất thời đúng là không chống đỡ nổi, nhìn xung quanh mình, hiển nhiên bây giờ bất luận hắn nói gì các vị đại thần cũng sẽ không tin.

Lại nhìn hai người đang ngồi trên tòa thượng kia, uống rượu dùng đồ ăn, giống như đang xem diễn, lúc này ánh mắt nhìn hắn lại mang theo ý cười không rõ, lại có thể nhìn thấy ý khinh miệt đùa cợt rõ ràng, bạc môi khẽ nhếch lên, độ cung lạnh như băng giống như đang cười nhạo hắn uổng phí khí lực, lại nghĩ tới lời Kì Chung Ly vừa nói, Liên Sóc rốt cuộc nhịn không được bật cười ha hả.

"Không sai, ta chính là sinh ta ở Thương Hách, ta từng thân là hoàng tử, nhưng như thế thì sao?" Đứng ở giữa đại điện, Liên Sóc đã hoàn toàn không còn để ý thân phận, phát tiết hận ý ở trong lòng: "Thương Hách xua đuổi ta, ta liền muốn cho Thương Hách không còn được an bình, xâm nhập địa cung, đốt lầu các thì có là cái gì, chết càng nhiều càng tốt! Đây là do Thương Hách nợ ta!"

Từ hoàng tử được sủng ái của Thương Hách lại trở thành kẻ mỗi người trong hoàng cung An Dương đều có thể khi dễ. Hoàng tộc "huyết thống không tinh khiết", "thân phận không rõ", cho dù là người trong hoàng tộc, so với người hầu trong cung cũng không bằng, thật vất vả mới có ngày hôm nay, trở lại Thương Hách hồi báo lại tất cả những gì hắn đã phải chịu là việc hắn ngày đêm đều mong muốn, chỉ mong được đến ngày hắn trả được mối nhục này.

"Kì Chung Ly, ngươi nếu dám nói ra hết thảy, cũng chẳng cần phải ra vẻ thiện tâm gì, nói ta vô tình? Người yêu của ngươi còn ở trong tay ta, hôm nay nếu ta xảy ra chuyện gì, ta cũng muốn nàng phải chôn cùng! Người yêu của ngươi là do chính tay ngươi hại chết."

Chẳng còn giữ lại lớp mặt nạ, những lời Liên Sóc nói với Kì Chung Ly cũng tương đương với việc hắn đã thừa nhận hết thảy. Kì Chung Ly nghe hắn nói như vậy, lại liếc mắt nhìn những vết máu ở trên người, xem ra Liên Sóc là nhận định hắn chưa cứu được người, bất quá những người áo xám đó quả thực lợi hại, nếu không phải đúng thời khắc mấu chốt xuất hiện một đám võ lâm cao thủ, kế hoạch cứu người hôm nay của hắn cũng chẳng thể thành công.

Nghĩ đến người trong lòng không có việc gì, đáy mắt Kì Chung Ly hiện ra thần sắc an tâm, quay sang nói với Liên Sóc: "Hai mươi người áo xám, không một ai còn sống, nàng đã ở nơi an toàn." Không biết những

người tương trợ đó đến từ đâu, so sánh với những người áo xám công lực phi phàm đó lại không kém chút nào.

"Không có khả năng!" Hai mươi Ám Sử kia đều là tinh anh, sao lại có thể dễ dàng để cho Kì Chung Ly đắc thủ, nguyên bản Liên Sóc có vài phần chắc chắn thoáng chốc chuyển sang kích động, đó là con át chủ bài của hắn mang tới Thương Hách lần này, há có thể chết ở trong tay vài nhân thủ do Kì Chung Ly đưa tới, ánh mắt lóe ra, Liên Sóc lui vài bước, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói của Liên Mộ Hi vang lên sau lưng: "Ngươi dám gạt bổn Vương dẫn theo người đến đây? Không phải trước khi xuất phát ta đã nói với ngươi, lần này đến Thương Hách không thể sinh sự sao?" Lắc đầu thở dài, trên mặt Liên Mộ Hi có chút ảo não, nhìn ánh mắt của các vị đại thần xung quanh đang nhìn mình lại có chút hoảng hốt.

"Là sư phụ cho phép ta!"

Liên Sóc vừa thốt lên, ánh mắt Kì Minh Nguyệt đột nhiên biến đổi, sư phụ, sư phụ mà Liên Sóc nói tới, liệu có phải là kẻ ẩn phía sau màn của An Dương?

Cuộc đối thoại giữa Kì Chung Ly và Liên Sóc đều được văn võ bá quan nghe rõ ràng, nhưng nghe Liên Mộ Hi nói, đã có người không cho là đúng, các vị đại thần mỗi người một câu, bắt đầu trở nên ồn ào.

"An Dương Vương, tùy tùng của ngươi ở Thương Hách xâm nhập địa cung, lại phóng hỏa đốt cung lâu, ngươi có thể giải thích hay không?" Chuyện Liên Sóc gây ra, cũng đại biểu là An Dương Vương gây ra, thân là tùy tùng của An Dương Vương, nếu nói hành động của hắn mà An Dương Vương lại không biết gì cả, liệu có ai tin.

"Tiếu Phi năm đó cũng là bị đại hỏa thiêu cháy, Liên Sóc lúc này lại đốt cung lâu, lúc đó ta còn cảm thấy kì quái, ai lại đi phóng hỏa, nguyên lai là hắn…"

"Liên Sóc lá gan của ngươi cũng quá lớn rồi, dám ở trong cung phóng hỏa giết người, ngươi cho rằng ngươi là tùy tùng của An Dương Vương thì Thương Hách không dám đụng vào ngươi sao?"

Đối mặt với chất vấn của các vị đại thần, Liên Mộ Hi không biết chống đỡ như thế nào, lần thứ hai nhìn về phía Kì Minh Nguyệt, trong mắt đều là vẻ cầu cứu, Kì Minh Nguyệt lúc này lại không hề chú ý hắn, trong Xích Hi Điện một mảnh hỗn loạn, quần thần xúc động phẫn nộ, ở trong đám người đó, thân ảnh đứng thẳng cực kì bình tĩnh của Liên Sóc trở nên hết sức bắt mắt.

Kì Minh Nguyệt ngưng thần chăm chú nhìn, bỗng nhiên phát giác Liên Sóc lúc này có chút biến hóa vi diệu, nguyên bản vẻ tươi cười tự nhiên trên mặt hắn đã sớm biến mất không thấy, sau khi cuồng tiếu nói xong những lời đó liền im lặng đứng yên, tạo thành sự đối lập kì quái, lúc này trên người hắn lại xuất hiện tử khí vốn không nên có.

"Bệ Hạ, thỉnh Bệ Hạ nghiêm trị! An Dương Vương cùng với tùy tùng dụng tâm hiểm ác, ở trong cung tạo thành đại loạn, việc này phải điều tra rõ ràng, An Dương vốn đã điều binh quấy nhiễu Liên Đồng vô số lần, nếu lần này lại có dụng tâm với Thương Hách, Thương Hách liền phải sớm có chuẩn bị."

"Thần cũng thấy vậy, thỉnh Bệ Hạ nghiêm trị Liên Sóc, xâm nhập địa cung, lại phóng hỏa trong cung, đều là tội lớn, ngay cả An Dương Vương cũng có chút khả nghi, Bệ Hạ nhất định không thể khinh thường."

"Thần tán thành! Việc này tuyệt đối không thể khinh tha!"

Dưới sự lên án công khai của quần thần, thân ảnh đứng yên của Liên Sóc thủy chung không có biến hóa.

Kì Hủ Thiên quét mắt nhìn mọi người một cái, thân ảnh vốn dựa vào lưng ghế hơi ngồi dậy một chút, rồi mới không nhanh không chậm buông xuống chén rượu trên tay: "Lời các khanh nói, trẫm cũng thấy không sai, Liên Mộ Hi, xem ra ngươi cần phải ở lại Thương Hách một thời gian nữa."

Nói xong những lời này, ống tay áo huyền mầu hơi nâng lên: "Bắt Liên Sóc lại."

Từ lúc nãy mấy thị vệ thông minh đã đứng chờ sẵn ở một bên, chỉ chờ Bệ Hạ hạ lệnh, lúc này nghe lệnh liền có mấy người vọt vào trong.

Những thị vệ có thể ở trong Xích Hi Điện này đều có thân thủ không tồi, các vị đại thần vốn là chờ xem Liên Sóc bị bắt, cũng không nghĩ tới lại nhìn thấy cảnh tượng đám thị vệ bị chưởng phong ập tới đánh bay

ra sau.

"Đừng tưởng rằng có thể dễ dàng bắt ta như thế, Liên Sóc bây giờ đã không còn là Kì Liên Sóc năm xưa nữa." Theo vài tiếng cười nhỏ rất quái dị, ở trước mắt mọi người, chỉ thấy người nói đến đây sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, đến môi cũng không còn chút huyết sắc, đứng thẳng tắp ở giữa điện, không thấy có động tác gì khác, nhưng lại có chưởng phong vây quanh khiến cho bọn thị vệ không thể lại gần.

Giống như quỷ mỵ, khuôn mặt Liên Sóc lúc này đông cứng, một thân y bào màu than chì (màu xám bạc), không thấy có chút sinh khí của người sống, Kì Minh Nguyệt nhìn thấy y như vậy, không biết nên cảm thấy ngoài ý muốn hay là nên cảm thấy đương nhiên. Liên Sóc cũng trở thành bộ dáng như vậy, như vậy "sư phụ" mà y vừa nhắc tới, không thể nghi ngờ chính là người mà hắn đã nghĩ đến.

"Kì Minh Nguyệt, hôm nay ngươi phải chết." Giống như bị rút đi hồn phách, Liên Sóc nói đến đây, lời nói lại như một con rối phun ra từng chữ một, vừa dứt lời, thân ảnh kia thoáng chốc biến mất ở trong điện, đợi hắn xuất hiện lại, đã tiếp cận gần bậc thang bước lên tòa thượng.

"Nhị hoàng huynh!" Mấy người đồng thời sợ hãi kêu lên, mấy hoàng tử khẩn trương đứng dậy nắm chặt hai tay, Ngưng Lộ đang muốn lao lên lại bị Thấm Vũ bên cạnh nắm chặt lại: "Ngươi tiến lên chỉ gây thêm phiền phức."

Bị kéo trở về, Ngưng lộ mới tỉnh táo lại, sự lợi hại của Nhị hoàng huynh nàng đã từng chứng kiến, lại có Phụ Hoàng ở bên cạnh, nhất định không có việc gì.

Mấy người đều nghĩ như vậy, liền hàm chứa lo lắng gắt gao nhìn thẳng thân ảnh của Liên Sóc.

Quan văn sớm đã né xa ra một bên, quan võ cùng thị vệ xông lên phía trước, cũng không theo kịp tốc độ giống như u hồn kia, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn hai người đứng trên tòa thượng.

Kì Minh Nguyệt lúc này đang bưng chén rượu, thấy Liên Sóc đánh úp lại, cảm thấy một trận tử khí, cùng với Ám Sử áo xám lúc trước lại có chút bất đồng, nếu nói người áo xám lúc trước là con rối mang theo ác ý băng hàn, hơi thở âm lãnh quỷ bí, thì Liên Sóc trước mặt lại giống như là hồn phách bị ác quỷ nhập vào, tử khí của thi thể hủ lạn nặng nề là thứ mà hắn chưa từng cảm thấy ở trên người những kẻ áo xám khác.

Trong đầu luân chuyển ý nghĩ như vậy, động tác trên tay cũng không dừng lại, đối với chưởng phong đang đánh úp lại, Kì Minh Nguyệt vung tay đã đem toàn bộ rượu trong chén bắn về phía Liên Sóc,

Chất lỏng bắn ra trong không trung, lại giống như lợi kiếm ngưng tụ lại thành một khối mũi nhọn, ở trong nháy mắt kết thành những ngọn băng lợi hại, màu sắc bán trong suốt ở trong không trung xẹt qua một đường cung mang ánh sáng tinh lượng, thế như sét đánh, bắn ra.

Liên Sóc đang muốn vung tay phát động chưởng phong, lại bị một cỗ áp bách nặng nề giống như sóng triều vọt tới, nội lực hùng hậu kia giống như cự thạch áp xuống, đột ngột xuất hiện đem hắn cố định tại chỗ, không thể nhúc nhích mảy may.

Không chờ hắn tái giãy dụa, phù một tiếng, những ngọn băng bén nhọn xuyên qua một mạt tàn hồng, theo những ngọn băng rơi xuống đất, một tiếng kêu thảm thiết không giống tiếng người sống phát ra từ trong miệng của Liên Sóc, máu tươi đầm đìa che kín khuôn mặt, hắn thẳng tắp lui lại phía sau mấy bước, đứng ở trên bậc thang, ở vị trí con mắt bên trái chỉ còn lại một lỗ máu thật sâu.

Thân ảnh đang ngồi không một chút nhúc nhích, ngay cả vẻ mặt cũng chưa từng biến hóa, Kì Hủ Thiên triệt hạ chưởng lực trên tay, tựa hồ như không nhìn thấy bộ dáng thê lương như quỷ của Liên Sóc, ngay cả liếc một cái cũng không, quay đầu đối với Kì Minh Nguyệt ở bên cạnh cười nói: "Đối với kẻ không biết tự lượng sức mình, Minh Nhi định làm như thế nào?"

"Đáng tiếc một ly rượu ngon a." Buông chén rượu rỗng trên tay, Kì Minh Nguyệt tự nói, có chút đáng tiếc thở dài, lại quay sang Kì Hủ Thiên nói: "Phụ Hoàng không cảm thấy hắn có chút bất đồng sao?" Đầu tiên là Vô Hào, rồi sau đó là Ám Sử áo xám, Bách Lý Vong Trần, Liên Sóc, tất cả đều là đệ tử của người kia, lại mỗi người đều bất đồng, chỉ là không biết, đâu mới là người mà vị "sư phụ" kia coi trọng nhất.

Hai ngươi bình thản nói chuyện với nhau, Liên Sóc bị thương nặng lại giống như vẫn chưa buông tha, không có gì ngoài tiếng kêu thảm thiết kia, rồi sau đó lại không có chút âm thanh nào, chỗ mắt trái huyết nhục

mơ hồ, hắn cũng giống như không hề để ý, thân ảnh lại bay lên họa xuất một bóng ảnh màu than chì, giống như đã mất đi lý trí, lần thứ hai đánh về phía Kì Minh Nguyệt.

Lần này, còn chưa tiếp cận, một đạo bóng trắng đột nhiên bay tới, chặn thế công của hắn, chưởng phong liên tiếp đối chọi, không có nửa điểm rơi vào thế hạ phong.

Vô Hào …. Kì Minh Nguyệt có chút ngoài ý muốn, ở trong cung, Vô Hào rất ít khi chưa có lệnh của hắn mà tự mình xuất hiện. Ẩn ở một nơi bí mật gần đó, chức trách giống như ảnh vệ bình thường, nếu không có hắn và Phụ Hoàng truyền lệnh, liền sẽ không thích cử động. Nhưng lần này, đối với sự tập kích của Liên Sóc, hắn lại hiện thân nghênh địch, giống như lần ở Vân Hạo Sơn trang đối địch với những tên Ám Sử áo xám kia, tựa hồ chỉ cần có quan hệ với quá khứ của hắn sẽ làm cho Vô Hào có phản ứng.

Thân ảnh màu trắng mờ ảo tựa hồ như không tồn tại ở nhân gian, cùng với Liên Sóc không có sinh khí kia đã có bất đồng. Lấy ra Nhược thủy (thanh tiểu đao chém sắt như bùn mà Kì Minh Nguyệt đã đưa cho Vô Hào lần đầu gặp, nhắc lại nếu có ai quên), vẻ mặt Vô Hào vẫn là hư vô, trong đôi mắt trống rỗng không tồn tại cảm xúc gì, Nhược thủy ở trong không trung hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, Vô Hào tiến lên trước vài bước, hướng về phía Liên Sóc đâm đao xuống.

Trong Xích Hi Điện đột ngột xảy ra chuyện này khiến cho mọi người liên tiếp bị chấn động, Kì Chung Ly thấy Vô Hào đột nhiên hiện thân, thoáng chốc tỉnh ngộ, bạch y nhân trước mắt hiển nhiên là đang bảo vệ Nhị hoàng huynh, cũng là một trong những người tương trợ hắn cứu người, nói như vậy, là Nhị hoàng huynh phái người giúp hắn.

Nguyên lai Nhị hoàng huynh đã sớm biết tính toán của hắn, chẳng trách đã âm thầm phái người nhắc hắn không được nói chuyện ngọc bội, xem ra, tất cả mọi chuyện hôm nay đều nằm trong kế hoạch của Nhị hoàng huynh.

Nhất thời yên lòng, Kì Chung Ly tin tưởng, lấy khả năng của hai người trên điện kia, Liên Sóc quyết không thể gây tổn thương mảy may đến bọn họ.

Tâm thần trấn tĩnh lại, hắn lại hướng nhìn về phía hai người đang giao tranh, chỉ thấy mạt bóng trắng kia thoảng qua, một đạo ánh sáng sắc lạnh thoáng hiện, Liên Sóc lần thứ hai bị thương, ôm lấy miệng vết thương đầy máu trên người, lại đột nhiên phát ra tiếng cười cổ quái: "Sư huynh, nguyên lai ngươi chính là sư huynh của ta! Sư phụ nói ở Thương Hách có người cùng gốc với ta, nguyên lai là ngươi."

Những lời này vừa dứt, cánh tay nắm Nhược thủy của Vô Hào bỗng run lên, Liên Sóc phun ra một búng máu mang theo một mùi cổ quái bắn tới, thân ảnh giống như hư vô có thể nhẹ nhàng bay theo gió kia của Vô Hào lại bỗng dưng từ không trung ngã xuống.

_____ Hết chính văn chương 141 _____

142. Chương 142: Toái Ngọc

EDITOR: Tiểu Hồng Trần [NangBT]

Nghe Liên Sóc nói, Kì Minh Nguyệt liền cảm thấy không đúng, lại ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí kia, lập tức liền biết trong đó chắc chắn có điều cổ quái, Vô Hào ngã xuống, một đám thị vệ cùng đại thần chỉ cần dính phải một giọt máu kia đều bắt đầu thảm thiết kêu lên: "Vô Hào, trở về."

Quay sang hạ lệnh cho Vô Hào đang giãy dụa muốn đứng lên kia, Kì Minh Nguyệt đứng dậy, thấy hắn trừ bỏ sắc mặt không tốt ra cũng không có gì đáng ngại, liền cảm thấy yên tâm hơn. Liên Sóc sau khi phun ra búng máu kia lại giống như không thể tiếp tục gắng gượng nữa, sắc mặt trắng bệch đã chuyển sang xám ngắt, thấy Kì Minh Nguyệt đứng dậy, giống như biết trước mắt không thể địch nổi, thân hình loạng choạng phóng chạy ra ngoài Xích Hi Điện.

Mọi việc hắn gây ra, cùng có sự biến hóa quỷ dị kia, tất cả mọi người đều chứng kiến, bọn thị vệ mặc dù muốn lập công cũng không dám đùa giỡn với tính mạng của bản thân, chỉ hơi ngan cản một chút rồi đều bị hắn làm cho kinh hãi thối lui.

Trước mắt nhìn thấy Liên Sóc sắp chạy thoát, mọi người không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên lo lắng, nguy cơ đã trừ bỏ, nhưng tai họa ngầm vẫn còn. Để cho kẻ này chạy thoát ra ngoài, nếu như hắn vẫn không rời khỏi cung, vậy chẳng phải trong cung đều ngày ngày không được an bình sao.

"Hắn sẽ quay trở lại." Nhìn chăm chú vào bóng dáng Liên Sóc đang chạy đi, Kì Minh Nguyệt đứng ở trong điện, đối với Kì Hủ Thiên đang đứng bên cạnh hắn nói như vậy. Hận ý mà Liên Sóc có với Thương Hách, trừ bỏ bởi vì quyết định năm đó của Phụ Hoàng, lại còn có sự ghen ghét đối với mình, nói vậy sẽ không dễ dàng rời đi.

"Com mồi đã rơi vào bẫy, cho dù có trốn cũng chẳng thể chạy quá xa." Kì Hủ Thiên nhìn bóng đêm ngoài cửa điện, hơi khép nửa ánh mắt, giọng nói mơ hồ vang lên, lại quay đầu nhìn Kì Minh Nguyệt, trên mặt lộ ra vẻ thân thiết: "Minh Nhi không có chuyện gì chứ, có bị dính vào độc vật kia không?"

Đưa mắt nhìn lại, phàm là những thị vệ đại thần dính phải máu của Liên Sóc, nhẹ thì sắc mặt trở nên xám trắng, nặng thì đã chết ngất đi, cũng không biết là còn có thể tỉnh lại không, trừ bỏ bị trúng phải độc tố trong búng máu kia, tựa hồ không có nguyên nhân khác, may mà lúc giao tranh với y, hắn không bị dính phải.

"Phụ Hoàng yên tâm, ta không sao." Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu, nhìn một mảnh hỗn loạn trong Xích Hi Điện, trong lòng cảm thán khẽ cười một tiếng, tiệc rượu đêm nay đúng là náo nhiệt.

Kì Hủ Thiên nghe xong câu trả lời của hắn vẫn chưa yên tâm, lại cẩn thận xem xét toàn thân hắn một lần nữa, thấy trên ngoại bào màu trắng của hắn vẫn chưa nhiễm một hạt bụi nhỏ, lúc này mới vừa lòng ôm lấy thân người hắn: "Minh Nhi không có chuyện gì là tốt rồi." Quay người lại, thấy các đại thần vẫn còn bị kinh hách chưa định thần lại, tất cả đều là ánh mắt trông mong nhìn về phía mình, Kì Hủ Thiên khẽ nâng lên khóe môi nói: "Khiến các khanh sợ hãi rồi."

Quần thần còn chưa có định thần lại, lúc này cũng không ai nghĩ đến động tác kia của Bệ Hạ đối với Thái Tử Điện hạ có chút không ổn, cho dù nhìn thấy cũng chỉ cho là sự thân thiết của Bệ Hạ đối với Thái Tử Điện hạ. Liên tiếp bị kinh hách cùng những chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đều khiến họ không kịp định thần, nghe Kì Hủ Thiên nói như vậy, mới có người vội vàng lắc đầu nói: "Bệ Hạ, chúng thần không có việc gì, chỉ là người của An Dương đến Thương Hách lại gây ra nhiều họa như vậy, thần thỉnh Bệ Hạ ....."

"Được rồi, Trẫm đã nói, trước khi sự tình sáng tỏ, An Dương Vương sẽ vẫn được giữ lại Thương Hách làm khách, về phần Liên Sóc, chỉ cần phát hiện hành tung của hắn, lập tức tróc nã, giết chết cũng được, còn có chuyện gì cần phải nhắc nhở Trẫm nữa không?" Đôi mắt hẹp dài quét xuống phía dưới, lời nói ra có vẻ nhẹ nhàng tùy ý, nhưng nghe những lời này lại khiến vị đại thần kia bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Bệ Hạ tối không thích người khác đối với quyết định của hắn khoa tay múa chân, chỉ cần lời Bệ Hạ đã nói ra, thần tử chỉ cần biết tuân theo, là hắn nhất thời bị dọa đến mức hồ đồ, lo lắng Liên Sóc lại tiếp tục gây chuyện, khiến quên mất điều kiêng kị này. Vị đại thần vừa đưa ra kiến nghị kia vội vàng quỳ xuống: "Thần không dám."

Nhắc nhở? Hắn làm sao có tư cách nhắc nhở Bệ Hạ, chuyện hắn có thể nghĩ ra chẳng lẽ Bệ Hạ lại không nghĩ tới sao, hắn định lấy việc này để cho An Dương biết sự lợi hại của Thương Hách, Bệ Hạ lại chỉ giữ An Dương Vương ở lại Thương Hách mà không có hành động khác, chẳng lẽ Bệ Hạ đã có an bài gì rồi? Quân tâm khó dò a! Ở trong lòng cảm thán một hồi, hắn quỳ trên mặt đất không dám nói gì nữa.

Liên Mộ Hi vẫn ngồi ở chỗ cũ, hiển nhiên là cũng nghe thấy lời Kì Hủ Thiên nói, nhưng lại không có phản ứng gì, chỉ có vẻ mặt đau khổ, trong đôi mắt to tất cả đều là thần sắc lo lắng, thường thường hướng nhìn về phía Kì Minh Nguyệt.

Kì Minh Nguyệt sớm đã phát hiện ánh mắt thường xuyên nhìn về phía hắn của Liên Mộ Hi nhưng cũng không để ý tới, trước mắt xem ra bữa tiệc rượu ở Xích Hi Điện này cũng đã tiến hành coi như hoàn chỉnh, sắc trời cũng không còn sớm nữa, trận diễn này cũng nên kết thúc. Tiếp tục ngắm nghía ngọc bội ở trong tay, nhìn lướt qua những đồ ăn và rượu bị đánh đổ trong lúc hỗn loạn cung với các vị đại thần thần sắc

hoảng hốt, hắn cầm ngọc bội trong tay giơ lên phía trước: "Một miếng Thái Tử ngọc bội nho nhỏ lại có thể nháo ra nhiều chuyện như vậy, thật là không có ý nghĩa."

Màu sắc xanh đậm ở dưới ánh sáng của những hạt châu chiếu trong điện tạo nên một vầng sáng nhu hòa sáng bóng, người vừa nói câu nói đó hơi hơi nhíu mày, nghe thấy câu nói này khiến các vị đại thần nhất thời im lặng, Thái Tử ngọc bội là do tổ tiên truyền lại, là quan trọng tới mức nào, ở trong lời nói của Thái Tử lại trở thành "một miếng ngọc bội nho nhỏ", hiển nhiên là cũng chẳng coi trọng gì.

Một vị đại thần cao tuổi nghe xong những lời này, rất không đồng ý trả lời: "Thái Tử Điện hạ, tất cả mọi chuyện xẩy ra hôm nay là do người chưa bảo quản Thái Tử ngọc bội cẩn thận, thần không dám trách Điện Hạ, nhưng thần nghĩ khẩn cầu Điện Hạ sau này không nên lại tùy tiện như thế, Thái Tử ngọc bội chỉ có Thái Tử của Thương Hách mới có thể đeo, không thể khinh thường được, cũng là đại biểu cho thân phận Thái Tử của người, vật trọng yếu như thế, mong Thái Tử Điện hạ nhất định phải bảo quản cẩn thận."

Sau khi Nhị hoàng tử lên làm Thái Tử, chưa từng gây ra một sai lầm gì, mọi thứ đều làm cho người ta vừa lòng, trừ bỏ không chịu lập phi tử, trước mắt cũng chỉ có chuyện ngọc bội này là khiến cho các vị đại thần có chút kín đáo phê bình, lúc này nghe xong vị Triệu đại nhân này nói, mọi người đều cảm thấy không sai, nhưng cũng không có ai dám đứng ra tán thành lời nói của hắn, Thái Tử Điện hạ được Bệ Hạ tin tưởng hoàn toàn, sự uy nghi lại càng ngày càng hiển lộ, ai dám tùy tiện mở miệng, cũng chỉ có người cậy mình là cựu thần lớn tuổi mới có đảm lượng làm điều đó.

Không một ai lên tiếng, mọi người nhìn vị Triệu đại nhân vừa lên tiếng kia, lại trộm nhìn thần sắc của Thái Tử, chỉ thấy Thái Tử Điện hạ nghe xong những lời này, tựa hồ giống như cảm thấy thú vị, đôi bạc thần (môi) rất giống Bệ Hạ kia khẽ giương lên, lại tiếp lời nói: "Nga? Thái Tử ngọc bội quả thực trọng yếu như thế? Thậm chí so với bản thân Minh Nguyệt còn có thể quan trọng hơn? Nếu là mất đi ngọc bội, đó là tùy tiện khinh thường, là tội lớn phải không? Nếu quả thực mất đi ngọc bội này, ngôi vị Thái Tử này của ta cũng không ngồi yên được đúng không?"

Đối với câu hỏi liên tiếp của hắn, vị Triệu đại nhân kia hiển nhiên là vô lực chống đỡ, hắn nào dám nói Thái Tử có tội lớn, khả năng của Thái Tử Điện hạ, còn có sự tin tưởng tuyệt đối của Bệ Hạ đối với vị Thái Tử này, khiến cho cao thấp trong triều đều biết, vị trí Thái Tử của Thương Hách, sẽ chỉ có thể của vị Nhị điện hạ này, không ai có thể thay thế được, cũng không kẻ nào có đủ năng lực thay thế được.

Không ai dám trả lời, tuy nói trước đây hoàng tử mà làm mất Thái Tử ngọc bội là phạm vào tội lớn, nhưng ai lại dám lấy chuyện này ra chỉ trích vị Thái Tử Điện hạ mọi mặt đều bất phàm trước mắt này a.

Trong mắt hàm chưa ý cười đùa cợt, đem mảnh ngọc bội hết sức quan trọng trong mắt quần thần kia đặt ở đầu ngón tay ngắm nghía, Kì Minh Nguyệt thấy không có ai dám nói gì, cười khẽ một tiếng, mang theo chút lạnh lùng, lại có chút nhàm chán, đem mảnh ngọc bội kia tùy tiện ném cho người bên cạnh.

Màu xanh biếc oánh nhuận tạo thành một độ cung duyên dáng trong không trung, ở trong mắt mọi người, mảnh ngọc bội kia bị Thái Tử tùy tiện ném đi, giống như ném đi một vật vụn vặt chẳng quan trọng gì, dường như một chút cũng không thèm để ý.

Tất cả mọi người trở nên hết sức khẩn trương, tới tận khi nhìn thấy mảnh ngọc xanh biếc kia rơi xuống tay của Bệ Hạ mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng lời nói kế tiếp của Thái Tử lại làm cho mọi người lần thứ hai trợn trừng mắt.

"Vật vô dụng, cũng chẳng cần làm gì, không bằng Phụ Hoàng thu hồi lại, miễn cho lại xảy ra chuyện phiền toái khác."

Thái Tử lại muốn Bệ Hạ thu hồi ngọc bội, đây là ý gì? Là không cần ngôi vị Thái Tử, hay là không cần mảnh ngọc bội tương trưng cho thân phận Thái Tử kia? Bất luận là loại nào, đều tuyệt đối không thể đáp ứng, Thái Tử của Thương Hách chỉ có thể là Nhị điện hạ, Thái Tử ngọc bội cũng là do hoàng tộc truyền lại, có ý nghĩa trọng đại, cũng chỉ có thể đeo ở trên người Thái Tử, là nhất định phải có a.

Mọi người nghe hắn nói như vậy, đều nhất loạt quay đầu nhìn về phía vị quân vương của bọn họ.

"Minh Nhi không cần ngọc bội này, có điều Phụ Hoàng cũng sẽ không thu hồi lại." Kì Hủ Thiên đem miếng ngọc bội hình tròn cầm ở trên tay, chậm rãi mở miệng nói: "Mảnh ngọc bội này đại biểu cho thân phận của

Thái Tử, một khi đã cho Minh Nhi, thì đó là của Minh Nhi, ngươi không cần, người khác cũng không muốn được, Thái Tử Thương Hách chỉ có thể là ngươi."

Nghe xong những lời này, quần thần đều gật đầu, vị đại thần họ Triệu kia cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn nói những lời kia cũng không phải để khiến cho Thái Tử thoái vị, hắn cũng không dám, hắn chỉ là muốn Thái Tử bảo quản ngọc bội thật cẩn thận mà thôi.

"Bất quá nếu Minh Nhi thấy nó phiền toái, Phụ Hoàng cũng sẽ không miễn cưỡng." Nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên nắm chặt lấy vật trong tay: "Vật vô dụng, không có cũng không sao, Phụ Hoàng sẽ không thu hồi lại, nếu Minh Nhi không cần, nó cũng không cần phải giữ lại nữa."

Mở bàn tay ra, ở trước mặt văn võ bá quan, vừa rồi vẫn còn là ngọc bội hình tròn oánh nhuận đẹp đẽ lúc này đã hóa thành một đám bụi ngọc, nhỏ vụn như những hạt cát mịn theo khe hở giữa các ngón tay rơi xuống đất, rõ ràng có thể nghe thấy những âm thanh sàn sạt, nghe vào trong tai các vị đại thần, lại nhìn một màn trước mắt, không ai không sợ hãi, trong Xích Hi Điện tĩnh lặng thoáng chốc vang lên một loạt tiếng hít sâu đầy sợ hãi.

Bệ Hạ, Bệ Hạ thế nhưng đem ngọc bội mà tổ tiên truyền lại cứ thể hủy đi như vậy?!

"Bệ …… Bệ Hạ …." Đại thần họ Triệu không dám tin run rẩy cúi xuống, nâng lên Thái Tử ngọc bội nay đã giống như một đống cát mịn, lắp bắp không biết nên nói cái gì mới tốt.

"Ngôi vị Thái Tử là do Trẫm ban tặng, chỉ là một mảnh ngọc bội thì có khả năng gì, chỉ là một vật chết, lưu trữ cũng chỉ phiền toái thôi." Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn chăm chú vào vị đại thần đang quỳ trên mặt đất vì ngọc bội mà thương tiếc kia, không nhanh không chậm mở miệng nói: "Tuổi tác đã cao, không còn tác dụng nữa, lưu trữ cũng vô dụng, Triệu khanh cảm thấy có đúng không?"

Vị đại thần họ Triệu đang quỳ trên mặt đất thân hình nhất thời cứng đờ, những lời này của Bệ Hạ …….

Nguyên bản các vị đại thần đứng ở một bên đang tính toán lên tiếng can gián, nghe xong những lời này, lập tức liền ngậm miệng, vị Triệu đại nhân này làm quan đã lâu, là một trong số ít cựu thần thời tiên hoàng lưu lại mà còn sống, lúc ngày thường cũng không làm gì, chỉ dựa vào tư lịch của bản thân mà hỗn ăn lừa uống trong triều mà thôi, có điều trên miệng lúc nào cũng nhắc đến tiên hoàng rất tốt, quá khứ của Bệ Hạ mọi người ít nhiều cũng biết một chút, chuyện tiên hoàng được coi như một trong những chuyện cấm kị, lúc này vị Triệu đại nhân này lại tự mình lao đầu vào chuyện này, coi như là hắn tự làm tự chịu.

"Bệ Hạ cựu thần chỉ là muốn nói ……." Chỉ vì một câu nói vô ý mà khiến cho Bệ Hạ tức giận, mắt thấy chức quan của mình sẽ khó mà giữ được, vị đại thần họ Triệu này rất là hối hận, hắn đang muốn vì mình giải thích một phen, nam nhân mặc hoàng bào huyền mầu kia lại thản nhiên hừ một tiếng: "Những lời dư thừa không cần phải tiếp tục nói."

Thiên hạ đều biến tính tình Thương Hách Đế bất thường, ở vào vị trí thần tử, đối với cung cách làm việc khó dò của bg bọn họ lại càng biết rõ hơn, lúc này nghe xong tiếng hừ thản nhiên kia, đã đoán được Bệ Hạ nhất định là đã tức giận, có vài vị đại thần vốn cũng muốn vì chuyện toái ngọc này mà nói chút gì đó, thấy chỉ vì mấy câu nói mà chức quan của vị Triệu đại nhân kia liền đã khó giữ được, sau khi cân nhắc lại, tất cả đều im lặng không dám lên tiếng.

"Minh Nhi là Thái Tử Thương Hách, việc này sẽ không thay đổi, chỉ là một vật chết làm sao có thể so sánh cùng với y, đã mất thì coi như đã mất, các khanh lại còn muốn lấy chuyện này tới hỏi tội? Vậy Trẫm hủy đi mảnh ngọc kia, có phải là Trẫm cũng phải chịu trách phạt hay không?"

Ngữ thanh không nghe ra hỉ giận, nặng nề vang lên trong Xích Hi Điện, lời nói phát ra không nhanh không châmh, không biết tại sao lại khiến người ta run sợ. Lúc này thì bị kinh hách, bây giờ lại bị sự uy nghi của quân vương chấn nhiếp, quần thần sớm đã không dám mở miệng nói nữa, tất cả đều quỳ xuống dập đầu hô: "Chúng thần không dám."

"Thái Tử ngọc bội từ sớm đã không cần, Minh Nhi chỉ cần nhớ mang theo huyết ngọc Phu Hoàng đã đưa cho ngươi là được, chờ đến một ngày nào đó nếu cũng bị đánh mất, hoặc là bị hư hại, Phụ Hoàng lại tìm cái khác đưa cho ngươi." Thu hồi lại ánh mắt từ trên người đám đại thần đang quỳ dưới đất, Kì Hủ Thiên quay đầu nhìn Kì Minh Nguyệt nói như vậy.

"Đây chính là Phụ Hoàng đưa cho ta, ý nghĩa của huyết ngọc cũng không giống với Thái Tử ngọc bội kia, Minh Nguyệt lúc nào cũng sẽ mang theo, sẽ không tùy tiện để nó rời khỏi người." Kì Minh Nguyệt nhìn sâu vào đôi mắt đang mỉm cười kia, ánh mắt lộ ra chút ý cười đầy ẩn ý, tính ra, mảnh huyết ngọc này tựa hồ coi như là vật đính ước đi?

Quần thần sau khi nghe Kì Hủ Thiên nói như vậy, liền có chút ngốc lăng.

Huyết ngọc của Bệ Hạ là vật hiếm có trên đời, đó chính là năm xưa Bệ Hạ trong lúc vô tình mà có được, nghe nói còn là ở trong lúc chiến loạn, sau đó trở thành vật tùy thân của Bệ Hạ, cũng đại biểu cho một sự bắt đầu mới của Thương Hách, được coi như ngọc bội của Đế Vương. Chuyện Bệ Hạ đem nó tặng cho Thái Tử mọi người đều biết, nhưng những lời Bệ Hạ nói với Thái Tử này là chuyện không ai dự đoán được.

Không chỉ Thái Tử ngọc bội được coi là vật râu ria tầm thường, mà tựa hồ cho dù Thái Tử có đánh mất ngọc bội Đế vương kia, Bệ Hạ cũng sẽ không để ý. May mà nghe ý của Thái Tử có vẻ cũng biết sự quan trọng của ngọc bội Đế vương kia, cũng không khinh thường, làm cho bọn họ đều thả lỏng xuống, cuối cùng vẫn là Thái Tử làm việc ổn thỏa, biết ngọc bội đó có ý nghĩa bất đồng.

Nói xong lời nói chỉ có hai người mới hiểu được thâm ý trong đó, Kì Minh Nguyệt nhíu mày nói với Kì Hủ Thiên: "Mà bây giờ Thái Tử ngọc bội đã vỡ, phiền toái cũng coi như giải quyết xong, Minh Nguyệt sẽ đeo huyết ngọc của Phụ Hoàng, những thứ khác ta không cần." Sớm biết Phụ Hoàng cũng không thích mảnh ngọc bội kia, mà lần này nháo ra chuyện này, lại đúng lúc hợp ý Phụ Hoàng đi. Nguồn:

Kì Hủ Thiên khẽ cười với hắn, cúi đầu nhìn mấy vị đại thần quỳ đầy trong đại sảnh, vung tay áo nói: "Sắc trời khổn còn sớm, các khanh đều mệt mỏi, về nghỉ ngơi đi."

Thản nhiên liếc mắt nhìn đám toái ngọc trên mặt đất kia, chưởng phong đảo qua, thấy vật chướng mắt đã biến mất khỏi tầm mắt, Kì Hủ Thiên vừa lòng ôm Kì Minh Nguyệt đi về phía sau điện.

Quần thần dập đầu lễ bái cung nghênh, hai thân ảnh hoàng bào huyền y cùng màu nguyệt sắc dần dần đi xa. Sau khi hai người rời đi, một đám bụi màu xanh biếc từ từ bay tứ tán, ở trong mắt mọi người, ngọc bội thái tử từng được rất nhiều hoàng tử coi trọng, hiện giờ lại giống như bụi bậm tầm thường, rơi rụng trên mặt đất.

_____ Hết chính văn chương 142 _____

143. Chương 143: Hồi Báo

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

Từng cơn gió nhẹ phe phẩy, những sợi tóc được bó buộc một cách tùy ý sau lưng một nam tử tung bay trong gió, hương thơm của đồng cỏ cũng nhẹ nhàng phiêu đãng tại không trung, y bào rộng thùng thình phản chiếu lấp lánh nhiều màu sắc dưới ánh mặt trời. Vẫn để nguyên đôi chân trần, những quả chuông hồng hơi hơi rung động phát ra tiếng vang nhỏ, mắt nhìn về phía xa xăm, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, tiếng hát ngâm nga thản nhiên khi trầm khi bổng, rơi vào trong tai người đang bước tới, lại nghe thấy đượm chút cô đơn còn mang theo chút tiếc nuối.

"Thấm Vũ cũng có lúc tịch mịch sao? Minh Nguyệt vốn tưởng rằng, có thể ca có thể múa, lúc nào cũng có thể thản nhiên tùy tâm, trên đời không có việc gì có thể khiến cho Thấm Vũ bận tâm chứ?" Dừng lại bước chân, Kì Minh Nguyệt nhìn nam tử đang đứng dựa vào thân cây, lại nhớ tới Ngưng Lộ.

Giọng hát ngừng lại, hơi hơi quay đầu, Thấm Vũ lắc đầu cười khẽ: "Trên đời này làm gì có ai có thể chân chính tùy tâm, Thấm Vũ chẳng qua là thích ứng được với mọi tình cảnh thôi, Thái Tử hôm nay tới tìm ta, chắc là vì việc của công chúa."

"Minh Nguyệt chỉ có một vị hoàng muội này thôi." Kì Minh Nguyệt hơi hơi nhíu mày, tuy rằng đối với Ngưng Lộ, dĩ vãng trước đây hắn cũng không coi trọng cho lắm.

Mười lăm tuổi liền có thể kết hôn, từ trước đến nay Ngưng Lộ ở trong cung, trừ bỏ thân là công chúa, cũng không được người ta coi trọng như hoàng tử, tính tình của nàng cũng là cả một vấn đề, hắn đã không chỉ một lần nghe hạ nhân nghị luận, công chúa duy nhất trong cung rất tùy hứng điêu ngoa, chẳng trách không được Bệ Hạ yêu thích, đã có thanh danh như vâyh, tất nhiên cũng không có người nào dám tùy tiện nhắc tới chuyện hôn nhân.

Các vị đại thần chức cao thì không muốn công tử trong nhà cưới một cô công chúa vô dụng, chức thấp thì lại không dám trèo cao, mẫu thân Lâm Phi của Ngưng Lộ cũng không muốn tùy ý đem nữ nhi gả cho nhà quan viên tầm thường, thành ra cũng buông tha cho chuyện này.

Thấm Vũ đứng thẳng người lại, khuôn mặt thon gầy tựa hồ có chút ngạc nhiên, nhưng nhìn kĩ lại thì lại là bộ dáng không cho là đúng: "Tới lúc này, Thấm Vũ cũng nói thẳng, trong mắt ta Thái Tử điện hạ cũng không phải là người sẽ vì người khác mà lo lắng, Ngưng Lộ công chúa tuy là hoàng muội của ngươi, chỉ sợ ngươi lúc trước cũng không đem nàng đặt ở trong lòng đi."

Nghe Thấm Vũ nói như vậy, Kì Minh Nguyệt cũng không phủ nhận, khóe môi khẽ nâng lên, thản nhiên gật đầu: "Có thể khiến cho Minh Nguyệt để ở trong lòng cũng chỉ có một người, nhưng người khác ta cũng không có hứng thú bận tâm." Nếu là bận tâm nhiều hơn, Phụ Hoàng sẽ lại tức giận.

"Xem ra chuyện công chúa đã làm ở Xích Hi Điện, đã khiến cho Thái Tử Điện hạ cảm động, bằng không lại vì nàng mà tới gặp riêng ta." Không hỏi người trong lòng Kì Minh Nguyệt kia là ai, Thấm Vũ nhìn vị Thái Tử của Thương Hách một thân y bào nguyệt sắc trước mặt, thủy chung vẫn đều cảm thấy thú vị, một người lãnh tình như vậy, vì sao mọi người đều nghĩ rằng hắn thân thiện, rồi ra sức giữ gìn bảo vệ hắn, tỷ như cái nàng Ngưng Lộ kia.

"Chỉ là hồi báo thôi, tuy nói việc nàng đã làm chỉ là ngoài ý muốn, nhưng nếu đã làm, Minh Nguyệt tất nhiên sẽ hồi báo." Theo lẽ thường không phải như vậy sao, Ngưng Lộ một lòng vì hắn, đối với vị hoàng muội này, hắn tất nhiên không thể không quan tâm một chút: "Hôn sự của ngươi và Ngưng Lộ, đã quyết định rồi, Thấm Vũ tính làm như thế nào?" Đối với Thấm Vũ, Minh Nguyệt vẫn thủy chung cảm thấy được hắn là một kẻ biết thức thời. Ngày hôm đó ở trong Xích Hi Điện, nếu Thấm Vũ không thuận theo lời của Ngưng Lộ, cục diện hôm nay có lẽ đã rất khác.

"Cũng không có tính toán gì, nếu đã đáp ứng với Thái Tử rồi, Thấm Vũ nhất định sẽ làm được, cũng sẽ không cô phụ Ngưng Lộ công chúa." Nhớ tới cử chỉ kinh người của Ngưng Lộ trong Xích Hi Điện ngày ấy, Thấm Vũ nhịn không được lộ ra chút ý cười, sau này chắc chắn sẽ rất thú vị, chỉ là, hắn càng muốn biết nếu ……..

"Thấm Vũ có chút tò mò, nếu ngày hôm ấy ta không phối hợp với lời công chúa nói, mà là làm theo lời của Liên Sóc, nói là Thái Tử đem ngọc bội cho ta, thì sẽ như thế nào?"

"Như vậy mọi chuyện sẽ không giống như hôm nay." Kì Minh Nguyệt trả lời như vậy rồi hơi hạ ánh mắt xuống, ở trong khoảnh khắc đó vẫn có thể nhìn thấy vẻ ôn nhu như nước, nhưng Thấm Vũ lại không bỏ qua độ cung rất nhỏ bên môi hắn kia, rất nhỏ, lại lạnh băng đến cực điểm. "Nếu trưởng lão của Liên Đồng chết bất đắc kì tử ở Thương Hách không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, có lẽ sẽ dẫn phát chiến tranh giữa hai nước đi." Nâng lên ánh mắt, Kì Minh Nguyệt tùy ý nói.

Biết lời này của hắn cũng không phải nói đùa, Thấm Vũ lắc đầu: "Mọi người đều nói rằng Thương Hách Thái Tử là nhân vật bất phàm hiếm có trên đời, nhưng theo Thấm Vũ thấy, không chỉ là dung mạo cùng trí tuệ hiếm có, mà ngay cả sự vô tình cũng là hiếm gặp. Nay Liên Đồng đã liên tiếp có các cuộc xung đột nhỏ với An Dương, tuy nói là không nghiêm trọng lắm, nhưng về sau sẽ thế nào cũng khó mà đoán trước, nếu Thái Tử thật sự dẫn phát chiến tranh giữa Liên Đồng và Thương Hách, thiên hạ chẳng phải sẽ đại loạn, Thái Tử thật sự không thèm để ý chuyện đó sao?"

"Minh Nguyệt chưa bao giờ có ý muốn loạn thiên." Nhớ tới lời Đàm Vô tiên đoán năm nào, Kì Minh Nguyệt khẽ nhếch lên khóe miệng lộ vẻ trào phúng: "Có điều nên thiên hạ tất phải loạn, Minh Nguyệt cũng không ngăn cản được, nếu thực sự có một ngày sinh ra đại loạn, thân là thái tử của Thương Hách, ta sẽ tuyệt đối không nương tay, nếu muốn nói ta vô tình, không bằng trách kẻ khiến cho thiên hạ đại loạn kia đi."

"May mà người đó không phải là Thấm Vũ." Giống như có chút cảm khái, Thấm Vũ nhớ tới hoàn cảnh

trong Xích Hi Điện ngày đó, bỗng nhiên cảm thấy có chút may mắn mình không đem có đem Liên Đồng dẫn đến họa diệt quốc.

"Chỉ tiếc là nhiệm vụ mà Nữ Hoàng Bệ Hạ giao phó, nói vậy tựa hồ ta không hoàn thành được rồi." Nhớ tới những lời Nữ Hoàng nói trước lúc xuất phát, Thấm Vũ nặng nề thở dài. Thái Tử Thương Hách không phải người dễ đối phó, đây là chuyện hắn đã sớm biết, Nữ Hoàng lệnh hắn đến Thương Hách mà không phải người khác cũng chính là vì nguyên nhân này, chỉ là kết quả chỉ sợ sẽ không làm cho nàng vừa lòng đi.

Nghĩ tới những lời nói và hành động lúc trước của Thấm Vũ, Kì Minh Nguyệt đối với ý đồ của hắn đến Thương Hách ít nhiều cũng đoán ra. Lạc Phi Yên biết chuyện giữa hắn và Phụ Hoàng, nếu là hắn thực sự lập phi tử, cũng có nghĩa đem tình cảm giữa hắn và Phụ Hoàng âm thầm chôn xuống trong đau buồn, bất luận Thái Tử Phi là ai, Phụ Hoàng là người bá đạo như vậy, tuyệt đối sẽ không dung tha.

"Thấm Vũ không thể hoàn thành nhiệm vụ, không biết Nữ Hoàng có làm gì ngươi không?"

"Sao lại không hoàn thành, điều Nữ Hoàng Bệ Hạ muốn chính đám hỏi giữa Liên Đồng và Thương Hách, không phải Thấm Vũ đã làm được rồi sao?" Thấm Vũ ngẩng cao đầu nói một cách thản nhiên, có vẻ như cũng không quá để ý Lạc Phi Yên sẽ xử phạt như thế nào.

Xem xét khía cạnh bề ngoài, điều mà Nữ Hoàng của Liên Đồng muốn đó là liên minh giữa Thương Hách và Liên Đồng thông qua đám hỏi, tuy nói người được chọn thay đổi từ Thái Tử Thương Hách thành công chúa, nhưng kết quả không phải là giống nhau sao, việc liên minh giữa hai nước vẫn được thành lập, xét bề ngoài mà nói, đối với nhiệm vụ lần này đến Thương Hách hắn cũng xem như tận hết sức rồi.

Thấy thần sắc của Thấm Vũ như vậy, Kì Minh Nguyệt đột nhiên hỏi: "Ở trong mắt của Thấm Vũ, Lạc Phi Yên là người như thế nào?" Một nữ tử có thể khiến cho Phụ Hoàng nhớ lâu như vậy, bản thân lại là nữ đế, chắc chắn những nữ tử tầm thường không thể sánh bằng rồi.

"Có lẽ chờ đến một ngày nào đó Thái Tử Điện hạ tự mình gặp mặt sẽ biết, Thấm Vũ thật sự không thể hình dung." Nữ Hoàng Bệ Hạ là người như thế nào, thật sự khó có thể tả bằng lời.

Thân là trưởng lão, khi nhắc tới Lạc Phi Yên, Thấm Vũ giống như có chút bất đắc dĩ. Kì Minh Nguyệt đem những lời này của hắn ghi nhớ trong lòng, đối với vị Liên Đồng Nữ Đế kia càng thêm phần tò mò.

"Nhị hoàng huynh!" Một tiếng gọi ta từ xa chạy tới gần đánh gãy sự trầm tư của Kì Minh Nguyệt, Ngưng Lộ một tay kéo váy chạy thật nhanh tới.

Đỡ lấy thân mình của Ngưng Lộ, Kì Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Thấm Vũ một cái, thấy thần sắc của y đang nhìn Ngưng Lộ, trong đó có vài phần ý cười rất nhu hòa, khiến hắn bất giác đối với Ngưng Lộ cười khẽ nói: "Ngưng Lộ tới thăm vị hôn phu tương lai sao?"

"Ngưng Lộ tới là để vấn an Nhị hoàng huynh, chứ không phải vì cái tên chướng mắt này." Trừng mắt liếc Thấm Vũ một cái, Ngưng Lộ lại lộ ra bộ mặt tươi cười sáng lạn với Kì Minh Nguyệt: "Nhị hoàng huynh chẳng có lúc nào ở Chiếu Hoa Điện, huynh đã ở đâu vậy, Ngưng Lộ phải tìm rất lâu mới biết được huynh tới chỗ này của hắn."

"Ở chỗ của Phụ Hoàng." Kì Minh Nguyệt đáp một câu, cũng không nói thêm gì nữa, Thấm Vũ lại đem ánh mắt từ trên người Ngưng Lộ di chuyển sang hắn. Tâm tư của Nữ Hoàng Bệ Hạ đối với Thương Hách Đế như thế nào hắn cũng biết, rồi sau đó không hiểu sao lại thấy Nữ Hoàng rất chấp nhất đối với hôn sự của Thương Hách Thái Tử, nếu muốn nói là vì quan tâm Thương Hách Đế cũng không phải là cung cách xưa nay của Nữ Hoàng, không biết đến tột cùng là vì cái gì?

Thấy ánh mắt Kì Minh Nguyệt nhìn lại mình, Thấm Vũ làm như không có việc gì thu hồi lại ánh mắt tò mò, quay sang Ngưng Lộ ngẩng đầu nói: "Công chúa vừa nói cái gì, đây cũng không phải là thái độ nên đối đãi với vị hôn phu tương lai a."

"Ta chính là nói ngươi đó, nhìn bộ dáng ngươi xem, lúc nào cũng dùng ánh mắt đó nhìn ta, sao nào, ngươi là đang xem thường Ngưng Lộ ta phải không?" Chỉ vào ánh mắt của Thấm Vũ, lại nhìn ánh mắt như đang mỉm cười ôn hòa của Kì Minh Nguyệt, Ngưng Lộ hừ một tiếng nói: "Nhìn xem Nhị hoàng huynh của ta đẹp biết bao, ngươi làm sao mà so sánh được!"

"Thái Tử Điện hạ quả thật là người hiếm có trên đời." Thấm Vũ gật đầu nói, người trong ngoài không đồng nhất giống như Kì Minh Nguyệt, quả thật rất hiếm thấy, lại càng khó tin đó là hắn như vậy mà không ai phát hiện ra, hắn cũng giống như Thương Hách Đế là người rất vô tình, chưa hề đem kẻ nào để ở trong mắt, nếu không phải do hành động lúc trước của Ngưng Lộ, Kì Minh Nguyệt chỉ sợ cũng chẳng thèm tốn thời gian quan tâm chuyện của nàng.

Bởi vì lời nói của Thấm Vũ mà lộ ra biểu tình vừa lòng, Ngưng Lộ hưng phấn gật gật đầu, bắt đầu trở nên sôi nổi: "Bộ dáng của Nhị hoàng huynh thật đẹp, võ công cũng lợi hại, còn có lần trước nghe các đại thần nói ……."

Nhe Ngưng Lộ bắt đầu thao thao bất tuyệt, tất cả đều là sự sùng bái đối với Kì Minh Nguyệt, Thấm Vũ nhìn bóng dáng đang dần dần đi xa, một tiếng nói thản nhiên bay tới rồi tan theo làn gió: "Hôm nay có tin báo truyền về nói rằng An Dương đã phát binh chiến tranh với Liên Đồng, trước mắt trưởng lão vẫn nên ở lại Thương Hách thì tốt hơn."

Nghe thấy Kì Minh Nguyệt nói như vậy, Thấm Vũ nhìn bóng lưng kia trả lời: "Đa tạ Thái Tử đã báo tin, việc đánh trận không phải nhiệm vụ của ta, đối với việc không liên quan đến bản thân, Thấm Vũ từ trước đến nay không hề có hứng thú." Mối quan hệ giữa Nữ Hoàng Bệ Hạ với Thương Hách Đế và Thái Tử Điện hạ như thế nào, không quan hệ đến hắn. Bất luận sự thật như thế nào hắn cũng không muốn tiếp tục tìm hiểu nữa.

Thâm ý trong lời nói của Thấm Vũ ám chỉ cái gì, Kì Minh Nguyệt cũng đã hiểu được, bước chân hơi dừng lại, trên mặt lộ ra vài phần ý cười: "Thấm Vũ quả nhiên là một người thông minh, Ngưng Lộ có một vị phu quân như vậy, cũng khiến người ta yên tâm." Hơi hơi quay đầu nói những lời này xong, Kì Minh Nguyệt cũng không dừng lại bước chân đi ra khỏi đó.

Lúc này mới phát hiện Kì Minh Nguyệt đã đi xa rồi, Ngưng Lộ giật mình hô một tiếng, đang định đuổi theo, lại bị Thấm Vũ kéo lại tới trước mặt mình: "Công chúa định đi đâu, chuyện xưa của Thái Tử Điện hạ còn chưa kể xong mà, đến tột cùng y bất phàm như thế nào, Thấm Vũ thật sự là tò mò a."

Nghe thấy Thấm Vũ hỏi tới chuyện Kì Minh Nguyệt, Ngưng Lộ lại trở nên hưng phấn, kiễn chân vỗ vỗ bả vai Thấm Vũ nói: "Chuyện này ngươi hỏi đúng người rồi, để ta kể cho ngươi nghe, Nhị hoàng huynh của ta a……."

Nhướn mày nhìn Ngưng Lộ càng nói khuôn mặt càng sáng rỡ, dường như quên hết chuyện xung quanh, Thấm Vũ không khỏi cảm thấy thú vị, kéo nàng đến một bên ngồi xuống, mỉm cười nhìn nàng tiếp tục nói không ngừng, sự đạm mạc luôn tồn tại trong mắt hắn sớm đã biến mất không còn thấy nữa.

Trở về Huyễn Thiên Điện, Kì Minh Nguyệt xem xét tin tình báo của Ám Diệu, đem thư mật của Bách Lý Vong Trần xem kĩ lại một lần nữa, trong đôi mắt ánh nhìn hạ thấp xuống lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Đã mấy ngày trôi qua kể từ buổi tiệc rượu trong Xích Hi Điện, trong mấy ngày này Liên Mộ Hi thường xuyên tới Chiếu Hoa Điện tìm hắn, tất nhiên là vẫn chưa gặp, nhưng y vẫn chưa chịu từ bỏ. Sau khi phát sinh chuyện Liên Sóc, Liên Mộ Hi chỉ được phép đi lại trong giới hạn hoàng cung, không thể bước ra khỏi cung nửa bước, nhưng y giống như cũng không để ý chuyện đó.

An Dương Vương có thật là giống như vẻ bề ngoài, quả thực khờ dại vô dụng như vậy hay không? Buông xuống lá thư mật trong tau, vẻ hứng thú tùy ý hiển lộ lên từ khóe môi khẽ nhếch một lên của Kì Minh Nguyệt.

"Vô Hào." Nhớ tới hành động ngày đó của Liên Sóc, Kì Minh Nguyệt khẽ gọi một tiếng.

Một bóng trắng cực đạm chậm rãi hiện ra, giống như từ hư vô dần dần ngưng kết mà thành, đứng thẳng trước mặt Kì Minh Nguyệt lặng im không nói. Người này vốn dĩ đã giống như một u hồn, nhưng sự hư vô lúc này so với ngày xưa càng tăng thêm gấp bội.

Nhìn đôi mắt trống rỗng tựa hồ như chưa từng tồn tại của Vô Hào, Kì Minh Nguyệt nhíu nhíu mày, từ sau lần giao thủ với Liên Sóc hôm ấy, trạng thái của Vô Hào trở nên có chút cổ quái.

"Hôm ấy ngươi đã bị thương phải không?" Búng máu kia của Liên Sóc khiến cho không ít thị vệ bỏ mình, một số ít võ quan bị thương nặng, sau khi thái y xem xét thì nói là trúng độc, lại không có cách giải độc,

đến nay chỗ bị máu tươi bắn phải của mấy ngươi kia vẫn đang tiếp tục thối rữa, toàn thân cứng ngắc giống như chết vậy, Vô Hào lúc đó lại đứng gần Liên Sóc như vậy, không có khả năng không có việc gì.

Vô Hào không nói, tựa hồ như không nghe thấy câu hỏi của hắn, lại giống như đang do dự, một lúc lâu sau mới mở miệng bật ra một chữ: "Phải."

Ngữ thanh cực nhẹ, cũng cực kì không xác định khiến cho Kì Minh Nguyệt lại càng nhíu mày chặt hơn: "Cởi quần áo ra." Đối với Vô Hào, cho tới bây giờ đều là mệnh lệnh, Kì Minh Nguyệt cũng không nhiều lời nói với hắn, đối với quá khứ của hắn cũng không hỏi đến, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là y khoanh tay đứng nhìn thủ hạ của mình tự tổn hại an nguy của bản thân, quá khứ của Vô Hào có thể không hỏi, nhưng nếu hắn bị thương thì không thể không lưu ý.

Y theo công lực của Vô hào, Liên Sóc lại có thể khiến hắn bị thương, điều đó tất nhiên có quan hệ tới việc bọn họ có chung một sư phụ. Đến tận lúc này cũng không cần hoài nghi nữa, những người áo xám kia, Dạ sử, Vô Hào, Bách Lý Vong Trần, Liên Sóc, sư phụ của tất cả bọn họ đều là cùng một người, cũng là người năm đó khiến cho hắn bị trúng Liên Tâm Cổ.

"Cởi quần áo ra." Thấy Vô Hào không hề cử động, Kì Minh Nguyệt lại nói thêm một lần. Hắn không phải không nhận ta tình trạng của Vô Hào không bình thường, độc huyết có thể khiến cho người khác mất mạng hoặc bị thương nặng lại rơi vào trên người Vô Hào, ngày hôm đó nhìn có vẻ vô sự, nhưng tình hình trước mắt xem ra không phải như vậy.

Vô Hào vẫn đứng ở chỗ cũ, thân ảnh bình tĩnh đứng thẳng giống như một con rối mất đi linh hồn, trên khuôn mặt không chút biểu tình chợt giống như có một tia giãy dụa lưỡng lự lóe qua, lại không tránh được con mắt của Kì Minh Nguyệt, Vô Hào vốn đến từ An Dương, cũng từng là đệ tử của vị "sư phụ" kia, độc huyết của Liên Sóc có ảnh hưởng gì tới hắn, sau khi suy đoán, Kì Minh Nguyệt bắt đầu cảm thấy lo lắng.

"Ta nhắc lại lần nữa, cởi quần áo ra."

Dưới mệnh lệnh của Kì Minh Nguyệt, Vô Hào rốt cục cởi áo ngoài ra, nửa thân trên hiện ra, có thể thấy được một mảng đỏ thẫm thấm ra lớp vải, giống như một đóa hoa đỏ rực sắp đến kì nở rộ. Kì Minh Nguyệt nhìn thấy như vậy trong thoáng chốc lại trở nên hết sức căng thẳng.

Mảng đỏ thẫm kia không phải là vật gì khác mà chính là búng máu mà Liên Sóc đã phun ra ngày hôm đó, dấu vết của những vết máu loang lổ, màu sắc đỏ sẫm chói mắt, mang theo một loại điềm xấu quỷ dị, trải rộng ra trên cơ thể Vô Hào.

Độc huyết rơi vào trên cơ thể người khác khiến cho làn da thối rữa, có thể khiến người mất đi tính mạng, rơi vào trên người Vô Hào lại in thành màu sắc như thế. Lẽ ra nên cảm thấy may mắn vì Vô Hào vô sự, nhưng Kì Minh Nguyệt lại từ hơi thở của hắn cảm giác ra sự khác thường.

Người khác sau khi bị dính độc huyết kia cơ thể sẽ bị thương, nhưng Vô Hào lại giống như hồn phách mới ngưng kết trên cơ thể con rối lại bị đánh tan đi, mọt lần nữa bị loại tử khí kia ăn mòn.

Hết chính văn chương 143

144. Chương 144: Sau Giờ Ngọ

EDITOR: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Sẽ xảy ra chuyện gì?" Kì Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt nhìn mảng huyết sắc loang lổ diễm lệ quá mức lại mang đầy điềm xấu kia, lông mày giãn ra, hỏi Vô Hào như vậy.

"Không biết." Ngữ thanh bình thường, giống như đang nói đến chuyện của người khác, câu trả lời của Vô Hào vẫn như cũ không hề có cảm xúc, nhưng Kì Minh Nguyệt lại có thể từ trong giọng nói của y phát giác ra một tia mơ hồ không xác định.

Trong máu của Liên Sóc có độc, đó là chuyện chắc chắn, phản ứng của Vô Hào với chất độc kia lại không giống với người khác, chắc chắn là có quan hệ với thể chất cơ thể y, không biết năm xưa làm thế nào mà y lại trở thành bộ dánh như bây giờ. Đối với quá khứ của Vô Hào, Kì Minh Nguyệt thủy chung không muốn tùy tiện hỏi đến, có lẽ, trước tiên nên gửi một lá thư, xem phản ứng của Bách Lý Vong Trần đối với chuyện này thế nào.

Vô Hào vẫn đứng im lặng tại chỗ, Kì Minh Nguyệt cũng không nói gì, trong phòng không có một tiếng động, ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân đang tiến lại gần.

Kì Hủ Thiên đẩy cửa phòng ra, liền thấy bộ dáng trầm tư của Kì Minh Nguyệt, lại liếc mắt nhìn Vô Hào, nhíu nhíu mày: "Bảo hắn mặc áo lại." Vô Hào đi theo Minh Nhi thời gian cũng không ngắn, ngày thường không hiện thân cũng không nói làm gì, nhưng đứng trước mặt Minh Nhi như thế khiến cho hắn thấy rất chướng mắt.

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Kì Minh Nguyệt ra hiệu cho Vô Hào, trong lúc y mặc áo lại, Kì Hủ Thiên cũng nhìn thấy những điểm huyết sắc khác thường trên người y, cũng không nói gì, lại quay sang chô tối nói một câu: "Ảnh Nhất."

Giống như từ chỗ tối dần dần ngưng tụ thành thật thể dần dần hiện ra một người, Kì Hủ Thiên nói với ảnh nhất: "Sau này sự an toàn của Minh Nhi do ngươi phụ trách, vị trí hiện nay cảu ngươi do Ảnh Ngũ đảm nhiệm thay." Trạng huống hiện tại của Vô Hào khó mà nói trước, để ở bên cạnh người Minh Nhi quá mức nguy hiểm.

"Từ từ." Vô Hào đối với quyết định của Kì Hủ Thiên cũng không có phản ứng gì, Kì Minh Nguyệt lại gọi lại thân ảnh đang dần biến mất của Ảnh Nhất, nói với Kì Hủ Thiên: "Ta không cần ảnh vệ, Phụ Hoàng không cần phải làm vậy."

"Trước mắt Vô Hào không thích hợp bảo hộ Minh Nhi." Kì Hủ Thiên nói như vậy. Nhíu mày một cái, Kì Minh Nguyệt nhìn Ảnh Nhất, chậm rãi mở miệng nói với Kì Hủ Thiên: "Phụ Hoàng nghĩ rằng, khả năng của Minh Nguyệt, không đủ để tự bảo vệ mình?"

"Phụ Hoàng tin tưởng năng lực của Minh Nhi, nhưng nếu có việc ngoài ý muốn phát sinh, không có người ở bên cạnh, vẫn khiến ta lo lắng." Kì Hủ Thiên ngữ thanh trở nên mềm nhẹ, đem Kì Minh Nguyệt kéo vào trong lòng, ôm lấy thân mình hắn: "Người của An Dương còn đang trốn trong cung, Minh Nhi nên cẩn thận mới được, Phụ Hoàng không muốn nhìn thấy bất cứ sơ xuất gì gây hại tới Minh Nhi."

Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, ôm lấy thắt lưng Kì Hủ Thiên, trong đôi mắt hạ thấp xuống hiện lên một đạo ánh sáng lạnh: "Nhưng Phụ Hoàng cũng nên biết, muốn bắt được con mồi, thì cần phải có mồi câu." Ngẩng đầu, Kì Minh Nguyệt đối mặt với Kì Hủ Thiên, trong hai đôi mắt đối diện lưu chuyển cùng một loại thần sắc giống nhau, An Dương.

"Đi xuống đi." Ra lệnh cho Ảnh Nhất xong Kì Hủ Thiên không nói gì nữa. Ảnh nhất lại biết, thái độ này của Bệ Hạ hiển nhiên là làm theo ý của Thái Tử Điện Hạ.

Đi theo Bệ Hạ đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ có mình Thái Tử Điện Hạ là đặc biệt. Ảnh Nhất lại giống như khi xuất hiện lặng yên không một tiếng động biến mất trong bóng tối.

Vô Hào đứng thẳng ở phía xa không hề động đậy. Tựa hồ là đang chờ mệnh lệnh của Kì Minh Nguyệt, cũng giống như linh hồn chưa hề tồn tại, chỉ còn lại thể xác. Quay sang nhìn y, Kì Minh Nguyệt cúi đầu suy nghĩ một chút, buông Kì Hủ Thiên ra, đi tới cạnh bàn, cúi đầu viết mấy chữ, sau đó đưa qua: "Đem vật này giao cho Bách Lý Vong Trần của An Dương."

Chỉ là một lá thư viết nhanh, hơn nữa cũng chưa niêm phong, Vô Hào nhìn lá thư ấy, thân hình vẫn đứng yên bất động, giống như hồn phách đã rời đi rất xa, Kì Minh Nguyệt cũng không nói lời nào, vẫn cầm lá thư đưa tới trước mặt y.

Một lúc lâu sau, Vô Hào rốt cục vươn tay ra, khóe môi khẽ giật giật, cuối cùng cũng không nói gì, nhận lấy lá thư.

"Tự tay giao cho Bách Lý Vong Trần." Nhìn Vô Hào, Minh Nguyệt lại bổ sung thêm một câu, thấy thân ảnh của Vô Hào mở dần rồi biến mất hẳn mới yên tâm quay người đi vào. Trải qua từng ấy thời gian, Vô

Hào đã có thể tiếp nhận lệnh đi tới An Dương của hắn, cũng không hỏi Bách Lý Vong Trần ở đâu đã rời đi, có thể thấy được y biết rất rõ thân phận của Bách Lý Vong Trần.

Tuy rằng vẫn còn do dự không muốn nhưng Vô Hào vẫn nhận lệnh đi An Dương, không biết là do lòng trung thành với hắn, hay là bởi vì thân mình đã trúng phải độc huyết, hay vẫn là ……. vẫn là bởi vì Bách Lý Vong Trần.

Thời tiết sau giờ ngọ (12h trưa) có chút nóng bức khó chịu, Kì Minh Nguyệt mở rộng vạt áo, nằm xuống chiếc giường nghỉ, nghiêng đầu hỏi Kì Hủ Thiên: "Có tin tức gì từ phía An Dương truyền tới không?" Lúc trước Phụ Hoàng từng nói, đã phái người tới An Dương điều tra, nhưng từ lúc đó cũng không thấy Phụ Hoàng nhắc tới nữa.

"Binh chiến với Liên Đồng càng ngày càng nghiêm trọng, không biết thế cục trước mắt có thể bảo trì bao lâu, bất quá An Dương Vương vẫn đang ở Thương Hách nhưng trong hoàng cung của An Dương một chút hoãn loạn cũng không có." Kì Hủ Thiên vừa nói, đi tới cạnh giường, đưa tay tháo xuống phát quan trên đầu của Kì Minh Nguyệt, mái tóc bị bó buộc trên đầu liền chảy xuống, trải rộng trên gối, người nằm ở trên giường kia có chút bất ngờ, đôi mắt hẹp dài mang đầy ý hỏi nhìn về phía hắn.

"Nằm nghỉ một lát?" Nghiêng thân mình, Kì Minh Nguyệt nằm dịch vào phía trong để chừa ra một khoảng phía ngoài. "Không vội." Kì Hủ Thiên đứng bên cạnh giường, cúi người xuống, khẽ hôn lên mái tóc đang trải rộng trên gối rồi tiếp tục hôn xuống, một đường hôn kéo dài tới vạt áo trước mặt.

Đưa tay đem vạt áo trước mặt mở rộng thêm một chút, Kì Hủ Thiên dời môi đi, đưa tay tiến vào trong, đầu tiên là thân hình thon dài, rồi tiến lên đến xương quai xanh, đầu ngón tay khẽ vuốt một chút, Kì Minh Nguyệt hơi hơi nâng lên đầu, ngước mắt nhìn người ở trước giường: "Phụ Hoàng còn chưa nói xong, tình hình An Dương trước mắt như thế nào?"

"Có người đa đem toàn bộ An Dương nắm trong tay, cho dù An Dương Vương không ở trong cung, mọi việc cũng vẫn đâu vào đấy hết sức gọn gàng, đã có lời đồn nói rằng An Dương Vương chỉ là một Hoàng Đế bù nhìn, người chân chính đứng ở phía sau chính là người đã giúp hắn đi lên ngôi vị Hoàng Đế." Miệng nói như vậy, bàn tay Kì Hủ Thiên cũng không đình chỉ, ngón tay tham nhập vào trong vạt áo của Kì Minh Nguyệt bắt đầu di chuyển dần xuống, cho đến khi chạm vào hai hạt đậu nổi lên trước ngực, đầu ngón tay khẽ phẩy qua, nhìn ánh mắt Kì Minh Nguyệt phút chốc tối sầm lại.

"Phụ Hoàng tính toán làm như thế nào?" Cúi đầu liếc nhìn vạt áo gần như đã mở rộng hoàn toàn của mình, Kì Minh Nguyệt nhướn mày.

"Cái gì như thế nào?" Kì Hủ Thiên vén lên vạt áo của Kì Minh Nguyệt, hỏi như không có chuyện gì, trong ánh mắt lại mang đầy ý cười không chứa hảo ý: "Phụ Hoàng muốn làm như thế nào, Minh Nhi không phải đã biết rõ sao?" Bàn tay không ngừng mơn trớn trên cơ thể quần áo hỗn độn của Kì Minh Nguyệt, ngữ thanh Kì Hủ Thiên trầm thấp, lời nói lại ngập đầy ý trêu đùa ái muội.

Vẫn chưa ngăn cản động tác của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt vẫn tựa vào đầu giường như trước, phất qua mấy ngọn tóc trên người, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười: "Ý ta là chỉ Phụ Hoàng tính toán làm thế nào với An Dương?" Vài năm gần đây An Dương bắt đầu có ý đồ với Thương Hách, nhiều năm như vậy, chắc chắn Phụ Hoàng đã có sự phòng bị. Theo sự hiểu biết của hắn đối với Phụ Hoàng, lại tính tính thời gian, không biết chừng đến lúc đó thiên hạ thực sự đại loạn cũng nên.

"Minh Nhi cũng không phải không phát hiện ra, lại còn hỏi ta làm gì, tới đúng thời cơ, nếu có kẻ không biết tự lượng sức mình, Thương Hách sẽ cấp cho hắn chút kinh hỉ là được." Không chút để ý nói như vậy, Kì Hủ Thiên ngồi xuống cạnh giường nghỉ, ve vuốt lồng ngực vạt áo đang mở rộng của Kì Minh Nguyệt, cảm thụ cảm giác mà làn da phía dưới mang lại, như cũ trên môi vẫn mang ý cười, trong mắt lại thêm một chút lo lắng, thấp giọng nói: "Chỉ là Phụ Hoàng lo lắng, Minh Nhi lại có tính toán khác đối với An Dương."

"Phụ Hoàng nên tin tưởng Minh Nguyệt." Hơi nâng người lên, gối lên đùi của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú đôi mắt đang cúi xuống nhìn mình của Kì Hủ Thiên, một tay đưa lên quấn lấy mấy lọn tóc của y, nhớ tới lúc bị Liên Sóc đánh úp lại ở Xích Hi Điện mấy ngày trước nói: "Giống như hôm trước ở Xích Hi Điện vậy."

"Cho tới bây giờ Phụ Hoàng chưa từng hoài nghi, chỉ là lo lắng, Minh Nhi cũng không đồng ý sao?" Bộ dáng Kì Hủ Thiên có chút ủy khuất, nói đến đây, một tay lại không ngừng di động trên người hắn, đôi môi khẽ nhếch lên rơi xuống đôi môi đang hé mở của Kì Minh Nguyệt, đầu lưỡi xẹt qua hai cánh môi mềm mại kia, tiếp tục nói: "Ngày ấy ở trong Xích Hi Điện, thấy Liên Sóc lao về phía Minh Nhi, Phụ Hoàng phải rất chịu đựng mới không ra tay."

"Phụ Hoàng nếu tin tưởng Minh Nguyệt có thể ứng phó, thì ngay cả hành động sau đó cũng không cần làm." Không phải oán giận, lại mang theo chút ý vui đùa, Kì Minh Nguyệt nói như vậy, hắn tất nhiên biết, tình cảm sâu đậm mà Phụ Hoàng dành cho hắn, muốn Phụ Hoàng ngồi yên mặc kệ an nguy của tự hồ là chuyện không thể.

"Chỉ là làm cho hắn đứng im để hắn chịu một chiêu của Minh Nhi thôi, ngay cả chuyện này Minh Nhi cũng muốn so đo?" Bàn tay từ trước ngực di chuyển xuống bên hông Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên thở dài: "Minh Nhi rõ ràng biết, Phụ Hoàng không thể nhìn ngươi bị một điểm nguy hiểm nào, Phụ Hoàng để cho Minh Nhi tự mình giải quyết, đã là cực hạn rồi." Vẻ mặt vô tội nói như vậy, ngón tay lại không ngừng trêu chọc những điểm mẫn cảm trên người hắn, thân mình dưới bàn tay di động đột nhiên cứng đờ, Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn Kì Minh Nguyệt, ý cười trong mắt càng lúc càng đậm.

"Nếu vậy Minh Nguyệt xin đa tạ Phụ Hoàng." Nâng tay lên ôm lấy vai Kì Hủ Thiên, kéo cho y cúi sát hơn một chút, Kì Minh Nguyệt mở miệng cắn một cái lên cánh môi đối diện: "Đây là phần thưởng cho Phụ Hoàng." Ở vết cắn lại khẽ hôn vài cái, hai đôi môi dán lại với nhau, cùng với bàn tay Kì Hủ Thiên không ngừng ve vuốt trên cơ thể, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cả người dần dần nóng lên, vội vàng ngăn lại chiếc lưỡi đang càng lúc càng xâm nhập vào sâu trong miệng hắn. Phụ Hoàng muốn gì hắn không phải không biết, nhưng là lát nữa hắn còn có chuyện phải làm.

"Muộn chút nữa đi, lát nữa ta còn muốn đi tìm Liên Mộ Hi." Đè lại bàn tay đang vỗ về chơi đùa giữa hai chân hắn, Kì Minh Nguyệt dời đôi môi mình ra nói.

"Mặc kệ Minh Nhi muốn hỏi hắn cái gì, cũng không nên tại ngay lúc này nói như thế với Phụ Hoàng, ngươi cho là bây giờ Phụ Hoàng còn có thể thả ngươi đi sao?" Kì Hủ Thiên đè lại thân mình đang muốn đứng lên của Kì Minh Nguyệt, liếm liếm môi, một tay hướng đến bên hông của hắn sờ soạng: "Đã gợi lên hưng trí của Phụ Hoàng rồi Minh Nhi lại nói với ta muốn đi tìm người khác, ân?"

"Minh Nhi có thể nhịn được? Phụ Hoàng cứ nghĩ ngươi cũng muốn ……." Kéo nửa thân người phía trên hắn ôm vào trong lồng ngực, tiếp tục đè Kì Minh Nguyệt xuống, một tay tháo bỏ bạch khố dưới thân hắn, Kì Hủ Thiên nhìn dục vọng đã dựng thẳng lên của hắn phát ra vài tiếng cười tà: "Phụ Hoàng biết mà, Minh Nhi cũng sẽ không làm cho ta thất vọng."

?

Kì Minh Nguyệt cúi đầu, nhìn y bào hỗn độn phía dưới, dục vọng không có gì che đậy lộ rõ ra bên ngoài, bất đắc dĩ thở dài. Kế hoạch luôn không cản nổi biến hóa, thủ đoạn khiêu tình của Phụ Hoàng luôn luôn làm cho hắn mất đi bình tĩnh, hoặc là nói, chính bởi vì là Phụ Hoàng, cho nên hắn mới khó có thể khống chế dục vọng của mình như vậy, xem ra chuyện hắn định làm sau buổi trưa nay lại phải dời lại rồi……

"Lưu tổng quản!" Tựa vào lồng ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cao giọng hướng ra bên ngoài gọi một câu. "Thay ta đi Chiếu Hoa Điện thông báo, nói Minh Nguyệt có việc muộn một chút mới tới, nếu An Dương Vương tới tìm ta thì bảo hắn chờ ở trong điện."

"Thần sẽ phân phó người đi làm, thỉnh Thái Tử Điện Hạ yên tâm cùng Bệ Hạ nghỉ sự."

Giọng nói không có chút dao động của Lưu Dịch truyền tới, nhưng hàm ý trong lời nói đó lại làm cho Kì Minh Nguyệt bật cười, ngẩng đầu đối mặt với Kì Hủ Thiên, ngữ thanh mang theo chút ý trêu tức nói: "Phụ Hoàng cùng với ta nghỉ sự có phải quá mức thường xuyên hay không, có lẽ không lâu nữa các đại thần lại lo lắng đoán xem liệu có phải Thương Hách ta sắp xảy ra đại sự gì hay không."

"Làm sao quá mức thường xuyên, Phụ Hoàng tới ba ngày rồi chưa được chạm vào Minh Nhi." Giải khai vạt áo, mở rộng ra, Kì Hủ Thiên nhướn mày, hiển nhiên không cho là đúng. Kì Minh Nguyệt lại đối với câu nói của y phát ra một tiếng cười khẽ: "Mấy ngày gần đây, tuy rằng Phụ Hoàng chưa đi đến cùng, nhưng những

chuyện khác cũng làm không ít, đây cũng coi như chưa chạm qua sao?" Nếu như nói tay chạm vào coi như đã làm, vậy thì mấy ngày này Phụ Hoàng "chạm" qua hắn cũng không ít a.

"Minh Nhi làm gì so đo nhiều như vậy." Vừa nói, lấy ra hộp chứa Bạch Phù mà Kì Minh Nguyệt hết sức quen thuộc, Kì Hủ Thiên giơ giơ lên trước mặt hắn: "Minh Nhi có muốn tự mình làm hay không?" Ánh mắt ám muội, Kì Hủ Thiên cười đến vô cùng tà tứ, bộ dáng Minh Nhi tự mình đưa Bạch Phù vào trong, mang theo chút tùy ý, mang theo chút mị hoặc, còn có chút không kiên nhẫn, vì dục vọng khó nhịn mà nhíu mày, tất cả đều tạo nên sự mê hoặc chính y cũng không nhận ra.

"Nếu là Minh Nguyệt làm, thì sẽ không phải bôi ở trên người mình, mà nên ở nơi đó của Phụ Hoàng……." Ôm lấy Kì Hủ Thiên, kéo hắn nằm đổ xuống giường, Kì Minh Nguyệt nằm ở bên cạnh hắn, một tay hướng về phía sau của Kì Hủ Thiên ấn xuống.

"Nếu lát nữa Minh Nhi còn có khí lực, Phụ Hoàng liền cho ngươi làm……. Ngươi thấy thế nào?" Giọng nói thì thầm bên tai giống như đang câu dẫn: "Hay Minh Nhi không muốn?"

"Sao lại không muốn, đối với Phụ Hoàng ……. Minh Nguyệt có thể nói mong muốn đã lâu." Kì Minh Nguyệt nói xong câu đó, liền bị kéo vào vòng ôm ấp quen thuộc, bàn tay đặt ở bên hông di chuyển xuống phía dưới, một tay đặt trên ngực, nhìn hình ảnh trước mắt, là đôi mắt hẹp dài thâm thúy của Phụ Hoàng, hàm chứa tràn đầy tình ý cùng dục vọng làm cho hắn không khỏi hạ xuống đó mấy nụ hôn, chỉ cảm thấy cơ thể lại càng thêm nóng rực.

(H nhé)

Kì Hủ Thiên cảm nhận được sự thay đổi của hắn, nặng nề cười lên vài tiếng, xoay người xuống giường, giải khai đai lưng, nhìn bộ dáng Kì Minh Nguyệt dưới lớp quần áo hỗn độn, phần hạ thân loại không che đậy, nằm ở trên giường mỉm cười nhìn mình, không khỏi cúi người xuống, ở đầu núm vú phô bày hiển lộ ra khẽ cắn một ngụm: "Minh Nhi còn không mau chút?"

Kì Minh Nguyệt hiểu ý xoay người lại, mới hạ người cúi xuống, bỗng nhiên thấy cổ chân bị nắm lại, hai chân bị kéo xuống khỏi giường trúc, vừa mới đứng vững trên đất liền bị người phái sau chậm rãi kéo mở rộng ra. Kì Minh Nguyệt ngoái đầu nhìn lại: "Phụ Hoàng chính là không muốn cho ta lưu trữ lại chút thể lực?" Y theo tình hình trước mắt, cũng không thể một chốc một lát là xong.

Thấy Kì Minh Nguyệt quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt đối diện nhìn lại của Kì Hủ Thiên tràn ngập ý cười giảo hoạt: "Phụ Hoàng đã nói, chỉ cần Minh Nhi còn có khí lực thì lát nữa sẽ cho ngươi làm, Minh Nhi cũng đừng khiến Phụ Hoàng thất vọng a."

Vén lên vạt áo phía dưới của Kì Minh Nguyệt, nhìn đôi chân thon dài trước mặt, một tay Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng mơn trớn, đầu ngón tay vuốt dọc theo chân hướng lên phía trên, đầu tiên là tiến ra phía trước tìm lấy dục vọng nóng rực kia, vỗ về chơi đùa vài cái: "Minh Nhi nhẫn thật vất vả a, có muốn Phụ Hoàng trước giúp ngươi ……."

"Không cần, ta vẫn là thích cùng Phụ Hoàng cùng nhau." Đánh gãy lời nói của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt quay đầu lại, tình niệm trong mắt làm cho Kì Hủ Thiên nhịn không được cúi người xuống ở trên môi y tàn sát bừa bãi một phen, lúc lâu sau mới liếm lếm môi, ánh mắt sáng quắc nhìn Kì Minh Nguyệt, mở ra hộp Bạch Phù: "Lời nói của Minh Nhi càng khiến cho Phụ Hoàng muốn n gươi, trong chốc lát nữa nếu không còn khí lực, cũng đừng trách Phụ Hoàng……"

Kì Minh Nguyệt nằm ở trên giường, chỉ cảm thấy giữa hai chân cùng viền mông không ngừng bị nhẹ nhàng xoa vuốt vỗ về, chờ đến khi hai bên mông bị tách ra, nghênh đón chính là xúc cảm hơi mát lạnh của Bạch Phù cùng một trận liếm hôn ẩm ướt nóng bỏng: "Phụ Hoàng?"

"Minh Nhi đừng nhúc nhích." Kì Hủ Thiên mở rộng hai bên mông của hắn ra, nửa quỳ nhìn miệng cúc huyệt trước mặt, nhớ tới bộ dáng lúc nó nở rộ dưới thân mình, không khỏi lại đưa tay khẽ vuốt, rồi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua.

Cảm nhận được sự ướt át phía trong, lại nghĩ đến Phụ Hoàng đang làm những gì với mình khiến cho Kì Minh Nguyệt cảm thấy hạ thần càng trở nên nóng rực dựng đứng, ngữ thanh khàn khàn, hơi hơi quay đầu: "Phụ Hoàng nếu không nhanh một chút, Minh Nhi có thể sẽ muốn Phụ Hoàng trước đấy."

145. Chương 145: Quấy Rầy

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Minh Nhi quả thật chờ không kịp." Vì câu nói kia của hắn mà bật lên một tiếng cười khẽ, Kì Hủ Thiên đứng lên, ngón tay quệt lấy Bạch Phù, đưa tay tham nhập tiến đến, cũng không xâm nhập vào sâu trong, mà không ngừng cọ xát ở bên ngoài, hai bờ mông vì lây dính bạch phù mà lộ ra màu sắc oánh nhuận, động tác do ngón tay y không ngừng va chạm tạo ra những tiếng vang dính dấp rất nhỏ.

Nhìn cảnh trí trước mặt, đôi mắt hẹp dài dần dần tối lại, trong ánh mắt Kì Hủ Thiên đầy vẻ vừa lòng, Kì Minh Nguyệt bất mãn quay đầu lại nói: "Phụ Hoàng còn muốn ngoạn tới khi nào? Hay là trước để cho ta làm ……." Một tiếng kêu rên vang lên cắt đứt câu nói của Kì Minh Nguyệt, trong cơ thể đột nhiên bị một dị vật tiến vào thật mạnh khuấy đảo một chút.

"Đã đáp ứng Phụ Hoàng rồi, Minh Nhi không thể nuốt lời." Ngón tay tiếp tục va chạm vào vách tường hành lang phía trong, khi khinh khi trọng ấn nén, Kì Hủ Thiên ánh mắt càng trở nên hẹp dài, nghe được tiếng hừ nhẹ của Kì Minh Nguyệt, bên môi lại khẽ gợi lên một độ cung. Trong cơ thể Minh Nhi nơi nào mẫn cảm nhất sao hắn lại không biết, đã nhiều ngày không được hảo hảo mà yêu thương hắn, xem ra vẫn nên thoa nhiều Bạch Phù hơn một chút mới được.

Xúc cảm mát lạnh cùng với ngón tay không ngừng ngọ nguậy phía trong cúc huyệt làm cho Kì Minh Nguyệt nhíu mày, mỗi lần Phụ Hoàng chuẩn bị tiến vào đều chuẩn bị kĩ để cho cơ thể hắn thích ứng, nhưng theo động tác của ngón tay trong cơ thể dồn nén cùng với độ trơn của Bạch Phù, trừ bỏ thích ứng được sự xâm nhập của vật lạ từ bên ngoài, việc này còn khiến cho hắn khó có thể kiên nhẫn, lại mở rộng hai chân hơn một chút, hắn quay đầu ra hiệu: "Được rồi, Phụ Hoàng tiến vào đi."

Thân thể mấy ngày rồi chưa từng hoan ái đối với mỗi đụng chạm của hắn thật sự rất mẫn cảm, Kì Hủ Thiên nhìn Kì Minh Nguyệt đang nằm nửa người ở trên giường, thấy y nắm chặt mớ quần áo hỗn độn ở nửa trên cơ thể, dưới vạt áo, hai chân thon dài tách ra đứng dưới nền, eo lưng rắn chắc như ẩn như hiện tạo nên một độ cung mềm mại, còn có cúc huyệt ở giữa hai chân kia, dưới sự xoa ấn từ ngón tay của hắn khiến cho dần trở nên mềm mại, tuy mới chỉ tiến vào một lóng tay, nhưng lửa nóng phía trong dũng đạo kia đã làm cho dục hỏa của hắn bốc lên, lúc này lại nghe Kì Minh Nguyệt nói như vậy, Kì Hủ Thiên chậm rãi rút ngón tay ra, cúi người khẽ cắn bên tai Kì Minh Nguyệt: "Còn chưa được, Minh Nhi chút nữa sẽ bị đau a."

Hơi thở nóng rực bên tai thổi qua, vành tai bị đầu lưỡi ướt át nóng rực liếm qua, miệng khẽ cắn, ngữ thanh mang theo sự nhẫn nhịn cùng ám muội kia rơi vào trong tai, làm cho Kì Minh Nguyệt nhướn mày, tự mình đưa tay ra phía sau tìm kiếm, chạm được dục vọng nóng rực đã sớm trướng lớn dựng đứng kia nắm vào trong tay, hắn cười nhẹ vài tiếng: "Đều đã cứng như vậy, Phụ Hoàng còn muốn chịu đứng."

"Ai bảo ta không thể nhìn Minh Nhi chịu đau a." Dục vọng căng cứng đứng thẳng dưới thân chiếm được một chút an ủi, ngữ thanh khàn khàn của Kì Hủ Thiên mang theo tiếng thở dốc thật mạnh: "Minh Nhi đừng động, nếu không, Phụ Hoàng sẽ làm ngươi bị thương." Mỗi một lần hắn đều là chịu đựng cho tới khi Minh Nhi thích ứng được mới tiến vào, đối với Minh Nhi, hắn thật sự không muốn nhìn thấy y phải chịu khổ sau khi hoan ái. Minh Nhi vì hắn mà chấp nhận ở phía dưới, khiến cho hắn cho dù biết thân mình Minh Nhi cũng không yếu ớt như vậy, nhưng lại không tự giác vẫn cảm thấy đau lòng.

Đem dục vọng lửa nóng trong tay luật động vài cái, nghe được bên tai truyền đến tiếng thở dốc, Kì Minh Nguyệt ngoái đầu nhìn lại, lúc này bên trong đôi mắt Phụ Hoàng ngập đầy hình ảnh hắn cùng với tràn ngập tình ý ôn nhu và dục vọng như hỏa, tất cả đều chiếu rọi vào đôi mắt cũng tràn ngập tình niệm của hắn, thu tay lại, hắn đưa ngón tay dính chút dịch vị đưa lên môi, ở dưới ánh mắt chăm chú của Kì Hủ Thiên hắn ngậm vào trong miệng, lại liếm liếm môi, bộ dáng lơ đễnh, ngoái đầu nhẹ hôn lên đôi bạc thần kia một chút: "Chính là vì chịu không nổi, nên mới nói với Phụ Hoàng."

Theo ngữ thanh hạ xuống, cự vật đột nhiên tiến mạnh vào khiến cho Kì Minh Nguyệt nhịn không được phát ra một tiếng hừ nhẹ, bất giác túm chặt lấy gối đầu ở bên cạnh hắn, nhiệt độ nóng rát cùng hơi chút nhói

đau làm cho hắn thở hắt ra, động tác của người phía sau đã ngừng lại, ngữ thanh lộ ra yêu thương cùng áp lực rơi vào tai hắn: "Có phải có chút khó chịu hay không?"

Đã tiến nhập một nửa, phía bên trong cúc huyệt của Minh Nhi co rút mạnh làm cho dục hỏa của hắn khó nhịn được, nhưng nghĩ đến Minh Nhi có thể bị thương, hắn vẫn là tính toán muốn rút ra. Trán toát ra mồ hôi, Kì Hủ Thiên đỡ lấy thắt lưng của Kì Minh Nguyệt, đang muốn rút dục vọng ra khỏi cơ thể y, không ngờ Kì Minh Nguyệt lại ngăn trở động tác của hắn.

"Ta không sao, Phụ Hoàng tiếp tục." Đem thân thể thả lỏng, Kì Minh Nguyệt cảm thụ được sự cứng rắn cùng nóng rực của vật trong cơ thể, vừa rồi đã dùng qua Bạch Phù, một chút đau đớn vừa rồi cũng chỉ là do nhất thời chưa thích ứng, thân thể vốn đã quen với chuyện hoan ái chỉ trong chốc lát đã khôi phục lại, dục vọng phía dưới lại lần thứ hai dựng thẳng lên, hắn kéo bàn tay đang đặt trên lưng mình xuống phía dưới thân: "Minh Nguyệt thật sự không sao, trước đó ta đã nói, chỉ cần là Phụ Hoàng cấp, ta đều muốn."

Kì Hủ Thiên vỗ về chơi đùa dục vọng lửa nóng phía dưới của Kì Minh Nguyệt, biết hắn không sao, dục vọng đang nhẫn nại lần thứ hai lại bắt đầu tiến nhập, một tay ôm vòng quanh giữ trụ lấy thắt lưng của Kì Minh Nguyệt, một tay bộ lộng hạ thân của hắn, đột nhiên cắm mạnh vào khiến cho Kì Minh Nguyệt miệng bật lên tiếng rên rỉ, mắt mở to, hắn thở hào hển, trong cơ thể có chút bỏng rát, nhưng hắn lại không thấy khó chịu, chỉ cảm thấy dục vọng phía dưới ở trong tay Phụ Hoàng lại lớn thêm vài phần, phát hiện phản ứng của hắn, ánh mắt Kì Hủ Thiên tối lại, mang theo chút trêu tức ngả ngớn, cúi đầu ngữ thanh mang ý cười hỏi: "Nguyên lai Minh Nhi thích được Phụ Hoàng yêu thương như vậy? Hay là mấy ngày gần đây Phụ Hoàng không bính ngươi, Minh Nhi không chịu nổi?"

"Chỉ cần nghĩ đến ở trong cơ thể ta chính là Phụ Hoàng, Minh Nguyệt sẽ có cảm giác." Quay đầu nhìn về phía sau, Kì Minh Nguyệt khẽ cười: "Như thế, Phụ Hoàng vừa lòng chưa?" Đau đớn này vẫn chưa làm cho dục hỏa của hắn giảm bớt, lại vì nam nhân ở phía sau mà càng tăng cao. Đã nhiều năm như thế ở chung, hắn nhưng một chút chán ghét cũng không có, cùng Phụ Hoàng giao hoan không biết đã bao nhiêu lần, cho dù mỗi lần đều là ở phía dưới, lại chưa bao giờ khiến cho hắn cảm thấy không cam lòng.

Có lẽ, chỉ vì đó là người nam nhân này. Kì Minh Nguyệt nhìn Kì Hủ Thiên cúi người lại gần, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chú vào hắn giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, đột nhiên đôi môi nóng rực chồm đến cường ngạnh mà bá đạo cướp lấy môi lưỡi hắn.

Kì Minh Nguyệt hút lấy vật mềm mại trong miệng, dục vọng dưới thân vì những lời nói vừa rồi mà càng trở nên sưng tấy lên, nhịn xuống dục vọng muốn phóng thích, bàn tay đặt bên hông của Kì Minh Nguyệt vuốt lên phía trên, vỗ về lồng ngực lõa lồ dưới lớp y bào hỗn độn, xúc cảm rắn chắc lại co dãn làm cho y không ngừng lưu luyến, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua chiếc núm nho nhỏ nổi lên, liền nghe thấy trong đôi môi đang bị hắn hôn trụ kia bật lên một tiếng than nhẹ. Đem tiếng vang nhỏ đầy mị hoặc kia nhốt lại giữa đôi môi của hai người, thẳng đến không thể kiềm chế được, Kì Hủ Thiên mới đứng lên, đem dục vọng chôn sau trong cơ thể Kì Minh Nguyệt chậm rãi rút đi ra, rồi lại đột nhiên cắm mạnh vào.

"Phụ Hoàng ……." Mãnh liệt tiến vào khiến cho Kì Minh Nguyệt nữa nằm trên giường bật lên tiếng gọi trầm thấp, tiếng kêu hàm chứa đầy tình dục cùng sung sướng khiến cho dục niệm như hỏa của Kì Hủ Thiên càng tăng lên, dục vọng trướng to không ngừng rút ra, rồi lại thật mạnh mà tiến nhập vào, giờ phút này hắn chỉ còn cảm thấy sự nóng rực trong dũng đạo kia, còn có tiếng rên rỉ của người nằm dưới thân mình, làm cho dục vọng của hắn càng điên cuồng.

Từ lần đầu chạm vào Minh Nhi, những kẻ khác liền không thể nhập vào mắt hắn, nhưng nếu là Minh Nhi, chỉ cần một ánh mắt, một câu nói nhỏ cũng sẽ làm cho hắn không thể tự chủ mà muốn đem y áp đảo ở dưới thân.

Ôm sát thắt lưng của y, lại một lần nữa đem dục vọng vùi thật sâu vào cơ thể Kì Minh Nguyệt, một tay Kì Hủ Thiên bộ lộng dục vọng phía dưới của y, cúi người đẩy ra mấy lọn tóc bị mồ hôi làm ẩm thấp ở bên gáy Kì Minh Nguyệt: "Minh Nhi hiện giờ càng ngày càng câu nhân, Phụ Hoàng thế nào cũng cảm thấy muốn không đủ làm sao bây giờ, Minh Nhi nói nên làm như thế nào mới tốt a?" Minh Nhi sau khi lớn lên so với khi còn bé càng làm cho người ta muốn đi chinh phục, cho dù đến nay đã muốn y không biết bao nhiêu lần, hắn cũng không cảm thấy thỏa mãn, sau này nói vậy cũng sẽ không.

Mồ hôi ở bên gáy được từng nụ hôn hút đi, Kì Minh Nguyệt nghe xong câu hỏi này, nhẹ liếc mắt một cái,

bàn tay nắm chặt lấy giường túm lấy một lọn tóc từ trên rơi xuống của người ở phía sau: "Nếu như không đủ, Minh Nguyệt cũng muốn Phụ Hoàng……." Hôn nhẹ lên lọn tóc quấn trên tay, hắn hơi ngẩng lên đầu, ngoái đầu nhìn Kì Hủ Thiên, dục vọng trong mắt cùng tình niệm làm cho Kì Hủ Thiên minh bạch, Minh Nhi của hắn cũng giống hắn, đều muốn đem hết thảy của đối phương hoàn toàn giữ lấy.

"Chỉ cần đó là Minh Nhi, Phụ Hoàng sẽ cho ngươi." Nói xong những lờ này, Kì Hủ Thiên hạ một cái hôn sâu xuống hõm cổ với độ cung mê người trước mắt. "Bất quá, phải chờ một lát nữa." Nhẹ nhàng ấn vào cúc huyệt đam ngậm chặt lấy dục vọng của hắn, cảm thụ được sự run rẩy phía dưới, Kì Hủ Thiên hài lòng giương lên khóe môi, ngón tay từ cửa vào dò xét tiến vào.

Trong cơ thể đã bị vật cực đại chiếm tràn ngập lại dần dần bị thêm một ngón tay tiến vào, Kì Minh Nguyệt cảm thấy ở cúc huyệt bó chặt phía sau lại có thêm một dị vật tiến vào, cùng cự vật nóng rực kia bất đồng, ngón tay của Phụ Hoàng lại có chút mát lạnh, ở bên trong vách tường bắt đầu nhẹ nhàng vỗ về trêu đùa, vật cứng rắn nóng rực cùng những vuốt ve mang hơi lạnh thoáng chốc làm cho thân mình hắn run lên, dục vọng bừng bừng phấn chấn dưới thân thoáng chốc càng trở lên cứng rắn dựng thẳng đứng, đưa tay xuống bộ lộng dục vọng đã khó nhịn lửa tình, bắn ra một loạt tinh dịch ướt át, hắn hướng nhìn về phía Kì Hủ Thiên, hàm chứa cảnh cáo cùng oán giận kêu lên: "Phụ Hoàng……" Trong thời tiết như thế này, ngón tay Phụ Hoàng lại mang hơi lạnh như vậy nhất định là do cố ý làm cho, dẫn tới hắn càng trở nên không kiên nhẫn.

"Ân?" Giống như không hiểu rõ lắm ý của hắn, Kì Hủ Thiên vẻ mặt vô tội, không đợi Kì Minh Nguyệt tiếp tục nói, ngón tay đang vỗ về chơi đùa trong dũng đạo đột nhiên rút ra, rồi lại hung hăng đem dục vọng cắm mạnh vào khiến cho Kì Minh Nguyệt không kịp chuẩn bị chỉ có thể nắm chặt gờ giường trúc để giữ cho thân thể không bị lao về phía trước.

Sự xâm nhập bất ngờ cũng giống với những nụ hôn vừa rồi, đều mang theo sự bá đạo không thể kháng cự cùng thâm tình, một lần lại một lần thật sâu tiến vào cơ thể hắn, bám trụ lấy giường trúc để ổn định lại thân mình, Kì Minh Nguyệt hơi hơi khép hờ đôi mắt, bên tai nghe được tiếng va chạm rất nhỏ, cùng với tiếng rên rỉ do khoái cảm phát ra từ miệng hắn, còn có tiếng thở dốc từ phía sau truyền đến của Phụ Hoàng, tuy rằng rất nhỏ, ở trong căn phòng vốn yên tĩnh này lại dị thường rõ ràng.

Những tiếng động nhỏ khác thường này vang lên trong phòng tạo thành một mảnh tình mầu kiều diễm, tại trong phiến kiều diễm này, Kì Hủ Thiên nhìn Kì Minh Nguyệt ở trước mắt đang không ngừng đón ý thuận theo dục vọng của hắn, hai chân thon dài thẳng đứng dưới lớp y bào hỗn độn không trật tự vì hắn mà mở ra, vì sự cọ sát nóng rực mà không ngừng run rẩy, nơi giao hợp giữa hai người tràn ra Bạch phù cùng với dịch vật hỗn hợp, ở dưới ánh nắng hạ xuống bên cửa sổ chiếu vào lóe lên màu sáng bóng dâm mĩ, theo mỗi một động tác luật động của hắn, lại kéo ra theo những chỉ bạc lấp lánh cùng tiếng động ướt át.

"Minh Nhi có nghe thấy không?" Chậm rãi đâm vào, Kì Hủ Thiên phát ra vài tiếng cười nhẹ ám muội.

Cùng với khoái cảm mãnh liệt đánh úp lại lúc trước bất đồng, sự thong thả tiến vào như vậy càng khiến người ta lâm vào tình niệm, thở hào hển, Kì Minh Nguyệt tiếng nói không rõ vang lên: "Nghe thấy cái gì?"

Kì Hủ Thiên lại chỉ tiếp tục cười khẽ, cũng không trả lời, dục vọng rút ra lại đột nhiên tiến mạnh vào, theo động tác của hắn, chỗ tiếp giáp giữa hai người phát ra tiếng vang dính dấp lại ướt át, lập tức từ miệng cúc huyệt của Kì Minh Nguyệt lại có gì đó tràn ra, ở chỗ tương liên giữa hắn cùng Phụ Hoàng kia chậm rãi chảy ra, lại men theo bắp đùi của hắn chảy xuống.

"Hôm nay dùng Bạch phù hơi nhiều quá, lãng phí." Hàm chứa ý trêu tức, Kì Minh Nguyệt cố ý co thắt phần phía sau lại, đáp lại trêu đùa của người phía sau.

Vì động tác của hắn mà thở mạnh một tiếng, Kì Hủ Thiên không chịu nổi dục niệm bó chặt dưới thân, lần thứ hai lại đẩy động tác nhanh hơn: "Chỉ cần là do Minh Nhi dùng, sao lại là lãng phí." Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói như vậy, chỉ cảm thấy vật cực đại trong người mình lại đột nhiên luật động nhanh hơn, giường trúc ở phía dưới do sự va chạm mãnh liệt mà vang lên những tiếng vang nhỏ, bắt lấy giường trúc, khoái cảm không ngừng đánh úp lại làm cho hắn chỉ có thể há miệng hào hển bật lên những tiếng rên rỉ.

Mồ hôi cùng mùi hương của hỗn hợp Bạch phù cùng dịch vật lan tỏa trong không khí, không khí trong căn phòng nóng rực ẩm ướt, những tiếng động va chạm chưa từng ngừng lại, trong từng trận tiếng rên rỉ cùng

thở dốc, mùi thơm thản nhiên lạ lùng cùng những hơi thở nóng rực của tình tự tràn ngập trong phòng.

Ánh mặt trời lọt vào từ cửa sổ, trong căn phòng nửa sáng nửa tối, hai ống tay áo huyền mầu cùng nguyệt sắc cùng lộ ra những tú văn thêu lấp lánh kim mang, dưới chân hai người, tất cả đều là dấu vết của tình dịch tích lạc lại, người trên giường không ngừng đón ý hùa theo luật động của người phía sau, thẳng đến lúc hai người cùng phóng ra bạch trọc trong cơ thể, ở sau một tiếng rên khẽ mới rốt cục thả mình rơi xuống giường.

Lấy ra một chiếc khăn, đem trọc vật ở bên mông của Kì Minh Nguyệt lau đi, lại tiếp tục tinh tế lau đi những dấu vết bên bắp đùi hắn, đến khi đã lau rửa sạch dấu vết trên cơ thể hai người, Kì Hủ Thiên mới ôm lấy thắt lưng hắn, đem Kì Minh Nguyệt ôm vào trong ngực, nằm trên giường nghỉ, ở bên môi hắn khẽ hôn vài cái: "Minh Nhi có mệt hay không?"

Nằm úp sấp trên giường nhịn không được hít thở vài hơi, Kì Minh Nguyệt phất đi đám tóc ẩm thấp trước trán, ở giây khắc cuối cùng vừa rồi Phụ Hoàng cũng không bắn vào trong cơ thể hắn: "Phụ Hoàng cẩn thận như vậy, Minh Nhi sao có thể làm người thất vọng được, chờ chốc lát nữa sẽ đến lượt Phụ Hoàng."

"Xem ra Minh Nhi vẫn còn giữ lại thể lực a, liền vẫn như vậy muốn Phụ Hoàng?" Ở bên môi Kì Minh Nguyệt khẽ hôn, Kì Hủ Thiên mỉm cười hỏi.

"Phụ Hoàng rõ ràng biết, từ rất lâu trước đây, Minh Nhi đã có ý muốn người, chỉ là lúc ấy không quá thích hợp." Khi đó thân thể hắn mới chỉ là thiếu niên, nếu thật sự muốn đem Phụ Hoàng đặt ở dưới thân, chỉ sợ cũng khó làm cho song phương đều được khoái cảm. "Bất quá bây giờ……." Gợi lên khóe môi, Kì Minh Nguyệt mới nói đến đây, liền nghe thấy từ gian ngoài truyền đến tiếng nói quen thuộc.

"Quấy rầy Bệ Hạ, An Dương Vương lẽ ra đang chờ ở Chiếu Hoa Điện, lại nghe nói Thái Tử vẫn đang cùng Bệ Hạ nghị sự, nên bây giờ đang chờ ở ngoài Huyễn Thiên Điện." Lưu Dịch đứng ở bên ngoài hướng về phía hai người bên trong nói như vậy, lần này hắn chính là đã nhìn sắc trời, thấy thời gian cũng đã không sai biệt lắm mới đến thông báo, nói vậy sẽ không lại làm cho Bệ Hạ tức giận đi.

Nhăn lại mi, Kì Minh Nguyệt tại hõm cổ người bên cạnh để lại một hôn ấn, vỗ về mạt đỏ sậm kia, có chút ảo não nói tiếp: "Bây giờ lại có người quấy rầy, xem ra muốn thưởng thức được tư vị của Phụ Hoàng, còn phải lưu lại sau a." Lần đầu tiên của Phụ Hoàng hắn cũng không muốn bị người đánh gãy giữa chừng.

Kì Hủ Thiên cười rộ lên một tiếng thật to, đem bạch khố vốn bị hắn cởi ra để sang bên cạnh đưa cho Kì Minh Nguyệt: "Minh Nhi đừng nóng vội, Phụ Hoàng sẽ có một ngày là của ngươi a." Tại trên môi y lại lấy thêm một cái hôn, hắn lúc này mới buông tay cho Kì Minh Nguyệt xuống giường.

Lưu Dịch đứng ngoài của đợi trong chốc lát, nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng cười, lo lắng liệu có phải đánh gãy chuyện tốt của Bệ Hạ hay không, đang lo sợ trong chốc lát đã thấy Kì Minh Nguyệt với khuôn mặt bình tĩnh đi ra.

Nguồn:

"Đi thôi." Vẫn chưa nói thêm cái gì, Kì Minh Nguyệt lại sửa sang lại y bào, hướng đi về phía trước.

Lưu Dịch đi theo ở phía sau, mắt thấy Thái Tử Điện Hạ đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, trong mắt vẫn là vẻ thản nhiên, lại hơn chút thâm trầm khác lạ, lúc này mới tỉnh ngộ, suy nghĩ một chút, sau này tính toán thời gian cần phải chuẩn hơn một chút mới được. (H trần: *lăn bò ra cười* Bác Dịch đứng hầu nhìu quá tính được cả thời gian anh ấy "ra" *lăn lăn lăn*)

Một đường đi thẳng tới chỗ An Dương Vương đang chờ, tới ngoài điện, Kì Minh Nguyệt hướng cách đó không xa liếc mắt nhìn, quả nhiên thấy Liên Mộ Hi đang còn đứng tại chỗ kia chờ.

========== Hết chính văn chương 145 ==========

146. Chương 146: Ám Sát

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Thái Tử Điện hạ!" Liên Mộ Hi thấy Kì Minh Nguyệt xuất hiện, trong đôi mắt tròn to nhất thời sáng bừng lên, sắc mặt lộ ra thần tình vui mừng: "Mộ Hi tìm Thái Tử đã lâu, tìm trong Chiếu Hoa Điện không thấy, liền tìm đến đây."

Mái tóc uốn lượn vũ động ở trong gió, dưới tay áo màu đỏ là màu da trắng nõn, nhưng lại hiện ra chút mị mầu đáng yêu, lúc này đôi mắt nhìn chăm chú vào hắn trở nên tinh lượng, lộ ra rõ ràng vẻ quý trọng. Nhìn Liên Mộ Hi ở trước mặt, Kì Minh Nguyệt thản nhiên môi khẽ nhếch lên một nụ cười: "An Dương Vương cần gì đa lễ như vậy, tuy rằng đang ở Thương Hách nhưng tính theo bối phận, Minh Nguyệt chỉ là Thái Tử thôi, không dám được quân vương của An Dương đối đãi như thế."

"Hay là Thái Tử đã quên, ta cũng không phải lấy thân phận quân vương của An Dương để tới Thương Hách, Mộ Hi sớm đã nói qua, ta là tới tìm bằng hữu a, chỉ là không biết, Thái Tử Điện hạ có coi ta là bằng hữu hay không?" Đối với sự lễ độ cùng với lời nói có chút lãnh đạm không đồng nhất với thái độ của Kì Minh Nguyệt, Liên Mộ Hi giống như không cảm thấy được, lại hỏi như vậy, trong mắt tất cả đều là vẻ chờ mong.

An Dương tân đế đi lên ngôi vị hoàng đế chưa lâu liền đã tới Thương Hách, chỉ bởi vì hắn? Vì một vị "bằng hữu" đã gặp qua một lần mười mấy năm về trước? Đôi mắt xẹt qua một tia cười nhợt nhạt, bên khóe môi gợi lên một tia cười trào phúng khó thấy, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu: "Có thể được An Dương Vương coi như bằng hữu, là vinh hạnh của Minh Nguyệt."

"Vậy thì tốt lắm, ta còn sợ bởi vì chuyện của Liên Sóc kia, Thái Tử sẽ trách ta." Giống như thở phào một hơi nhẹ nhõm, Liên Mộ Hi nhắc tới Liên Sóc, bộ dáng có chút áy náy, giống như là sợ bị hiểu lầm, lại đối với Kì Minh Nguyệt giải thích một phen: "Chuyện này, ta thật sự không biết, nếu là sớm biết hắn sẽ làm như vậy, tất nhiên ta sẽ không đáp ứng cho phép hắn theo ta đến đây, thiếu chút nữa liền gây ra tai họa, nếu không phải vì Thái Tử, Mộ Hi đã sớm không còn mặt mũi nào ở lại Thương Hách."

Trước mắt nếu Liên Mộ Hi muốn đi, cũng không phải là chuyện dễ dàng, Phụ Hoàng còn chưa tính toán xử trí hắn như thế nào, vị An Dương Vương này cho dù muốn chạy, chỉ sợ là cũng chạy không được.

Trong đôi mắt hẹp dài mang theo chút sắc lạnh thản nhiên, Kì Minh Nguyệt mở miệng hỏi lại: "Vì ta? Không biết Minh Nguyệt có gì có thể làm cho An Dương Vương coi trọng như vậy?" Vừa hỏi như vậy, bước chân cũng không dừng lại, hai người vừa đi vừa nói, từ Huyễn Thiên Điện bước ra phía ngoài ngự hoa viên.

Ngồi xuống một đình nghỉ mát ở trong ngự hoa viên, Kì Minh Nguyệt gọi thị nữ tới dâng trà, đợi trên bàn dọn xong điểm tâm cùng trà bánh, hắn mới thản nhiên nâng lên tách trà khẽ nhấp một ngụm, tùy ý mà ngắm hoa trong vườn, nhìn hoa thơm cỏ lạ vừa lúc nở rộ đủ mọi màu sắc khoe ra, cảnh sắc như vậy ngắm nhìn cũng khiến cho lòng người thấy vui vẻ hơn. Tựa vào lưng ghế bưng lên tách trà, Liên Mộ Hi im lặng, hắn cũng không nói gì, tựa hồ câu hỏi vừa rồi đã bị hai người quên đi.

"Nhớ rõ khi đó, ta là trộm theo sứ thần tới Thương Hách." Liên Mộ Hi bỗng nhiên mở miệng nói.

Nâng lên ánh mắt nhìn về phía hắn, Kì Minh Nguyệt im lặng nghe hắn tiếp tục nói: "Nghe nói Thương Hách có một vị hoàng tử dung mạo xuất chúng, thiên tư thông minh, được Thương Hách Đế vô cùng yêu thích, ta liền thấy tò mò, năn nỉ nhũ mẫu được người đồng ý, Phụ Hoàng ta xưa nay cũng chẳng để ý tới việc này, nên ta liền lặng lẽ theo tới đây."

Vì sao không phải mẫu phi mà lại là nhũ mẫu, Kì Minh Nguyệt cũng không có mở miệng hỏi, Liên Mộ Hi đôi mắt luôn hàm chứa sự vui vẻ thủy chung vẫn nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt: "Khi đó ngươi thật đúng là lợi hại, Trà Huân là vật hiếm, ít ai trên đời này lại có thể hiểu rõ như vậy, tuổi của ngươi lúc đó cũng chẳng hơn kém ta bao nhiêu, lại có thể khiến mọi người đều chú ý đến như thế, bộ dáng lúc ngươi đứng trong điện nói ra chuyện Trà Huân, Mộ Hi cho đến nay chưa từng quên."

"Chỉ vì việc năm đó, An Dương Vương liền tới Thương Hách, Minh Nguyệt rất bội phục, chỉ là trước mắt An Dương đang cùng Liên Đồng động binh qua lại, trong triều đình An Dương lại thiếu quân chủ, chung quy là không ổn." Nhìn lại ánh mắt ngóng nhìn của Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt có chút thân

thiết: "Nếu là An Dương cùng Liên Đồng thực sự nổ ra chiến tranh, lại không có quân vương trong triều, chỉ sợ đối với An Dương bất lợi."

"An Dương cùng Liên Đồng? Muốn khai chiến?" Liên Mộ Hi kinh ngạc trừng lớn mắt, lập tức vẻ mặt lại mang ý cười sáng lạn: "Thái Tử là đang quan tâm ta sao?" Lấy một khối điểm tâm ở trên bàn, hắn đưa lên miệng cắn, vị ngọt kia tựa hồ đi từ miệng hiện lên cả khuôn mặt.

Gọi thị nữ bên cạnh lại rót thêm một chén trà, Kì Minh Nguyệt cầm chén trà trên tay: "An Dương Vương nếu muốn nói như vậy, thì cứ coi là vậy đi." Nhìn một gốc cây Lạc Đồng cách đó không xa, không biết nghĩ tới cái gì, hắn lại tiếp tục im lặng.

Liên Mộ Hi nghe hắn nói vậy lộ ra bộ dáng rất cao hứng, vừa uống trà vừa không ngừng nhìn về phía Kì Minh Nguyệt đánh giá. Có vẻ như ánh mắt nhìn chăm chú của y quá mức rõ ràng, Kì Minh Nguyệt liền quay đầu lại nói: "Nếu là Liên Đồng quả thực xảy ra chiến tranh với An Dương, hai nước sẽ rơi vào chiến loạn, chỉ sợ Thương Hách cũng không thể mặc kệ, thiên hạ không còn thế cân bằng giữa ba nước, An Dương Vương đối với thế cục như vậy chẳng lẽ không lo lắng?"

Nghe hắn nói như vậy, Liên Mộ Hi cúi đầu xuống, thở dài, cũng không trả lời, lại hỏi lại: "Nếu như An Dương cùng Liên Đồng gây chiến, Thái Tử sẽ giúp đỡ bên nào?" Nhìn không thấy thần sắc trong mắt y nhưng nghe giọng nói của y có vẻ cũng có chút lo lắng.

"Hai nước đều có quan hệ ngoại giao khai chiến, nếu Thương Hách tham gia quá sớm sẽ chỉ khiến cho thế cục càng trở nên hỗn loạn hơn thôi, An Dương Vương nghĩ như thế nào?" Cũng không trả lời rõ đáp án nào, Kì Minh Nguyệt lại tiếp tục cười hỏi.

"Nhưng mà ….." Liên Mộ Hi hiếm có lúc lộ ra vẻ do dự như vậy, ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà hiện nay Thương Hách cùng Liên Đồng đã có đám hỏi, trở thành hai quốc gia liên minh, An Dương lại có Liên Sóc gây ra đại họa ở Thương Hách, ta sợ ……" Lắc lắc đầu, hắn lộ ra bộ dáng rất là buồn khổ.

"Sớm biết như thế, An Dương càng không nên khơi mào chiến tranh trước mới phải, Minh Nguyệt không rõ, An Dương Vương vì sao phải làm như vậy." Khẽ nhướn mày, Kì Minh Nguyệt có vẻ rất là nghi hoặc.

Liên Mộ Hi lại có vẻ như không biết nên trả lời như thế nào, giống như một đứa trẻ đang quẫn bách, trên mặt nhiễm chút đỏ ửng, do dự nửa ngày mới mở miệng nói: "Đó cũng không phải ý muốn của Mộ Hi, trong lúc ta tới Thương Hách, cũng không biết vì sao An Dương cùng Liên Đồng lại nháo thành như vậy, quốc sự ta đều giao cho các đại thần, vốn tưởng rằng sẽ không xảy ra đại sự gì mới đúng." Nắm chặt lấy chén trà, y tựa hồ cũng nhận ra, thân là quốc chủ của An Dương nhưng hắn lại có chút quá mức tùy tính.

Liên Mộ Hi đối với việc này lại hoàn toàn không biết gì cả? Là do người phía sau màn của An Dương bày mưu đặt kế cho y, hay là y vốn chỉ là một con rối hoàng đế, căn bản không biết chuyện gì? Thu lại thần sắc nghi hoặc, Kì Minh Nguyệt gật gật đầu, đã có thể lý giải, đôi mắt hơi hạ thấp, nhìn chén trà màu lục nhạt trên tay, hiện lên một tia hứng thú.

An Dương có ý đồ với Thương Hách cũng không phải chuyện mới một hai ngày, lúc này lại không trực tiếp hướng đến Thương Hách mà lại ra tay trước với Liên Đồng. Nếu quả thực An Dương chiếm được Liên Đồng, vậy sau đó, nên đến lượt Thương Hách đi. Chỉ là, có Phụ Hoàng cùng hắn, dã tâm của An Dương sợ rằng sẽ chẳng dễ dàng thực hiện được ……..

Tâm niệm lưu chuyển, Kì Minh Nguyệt cúi đầu trầm ngâm, Liên Mộ Hi thấy bộ dáng trầm tư của hắn, ánh mắt liền cứ vậy chớp cũng không chớp nhìn ngắm hắn, ánh nhìn chăm chú cùng tình ý tràn ngập, làm cho Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lại, mới vừa mở miệng muốn nói, đã thấy Liên Mộ Hi bỗng nhiên trợn to mắt, trong đó tràn ngập vẻ kinh hoàng cùng phẫn nộ.

"Liên Sóc!" Đứng bật dậy, Liên Mộ Hi hướng về xa xa phía sau Kì Minh Nguyệt không ngừng nhìn quanh tìm kiếm, lại lo lắng nói với Kì Minh Nguyệt: "Mới vừa rồi có bóng người chợt lóe ở bên kia, giống như là Liên Sóc, hắn thấy ta liền lắc mình biến mất không thấy, nhất định là hướng tới ngươi mà đến."

"Thật sự là hướng tới Minh Nguyệt mà đến." Kì Minh Nguyệt đứng dậy, nghe Liên Mộ Hi nói như vậy cũng cảm giác được, tuy rằng chỉ trong một giây lát ngắn ngủi, nhưng cỗ tử khí nặng nề cùng hơi thở giống như

hủ thi khiến kẻ khác chán ghét kia, hắn không thể nhận sai được, đúng là cảm giác mà ngày ấy lúc Liên Sóc xảy ra dị biến đã lộ ra.

"Ngày ấy thoát được một mạng, thế mà hắn vẫn còn dám hiện thân, còn muốn đối với ngươi làm chuyện bất lợi!" Liên Mộ Hi hiển nhiên là rất tức giận, đối mặt Kì Minh Nguyệt lại là vẻ mặt lo lắng cùng tự trách: "Đều là Mộ Hi không đúng, không nên để cho hắn tới Thương Hách, Thái Tử ngàn vạn lần chớ trách ta, ta chắc chắn sẽ lấy mạng hắn ……"

Liên Mộ Hi còn chưa nói xong, Kì Minh Nguyệt ánh mắt dừng lại, miệng nhếch lên một nụ cười, đưa mắt nhìn về chỗ cách đó không xa ngoài đình viện.

"Vương của ta muốn lấy mạng Liên Sóc như thế nào?"

Ngữ thanh trống rỗng âm u xuất hiện, theo những lời nói này, thân ảnh giống như quỷ mị xuất hiện ở trong đám hoa cỏ trong vườn, bộ y bào màu than chì nhuốm đầy bụi bậm cùng máu khô, đỏ sậm loang lổ, giống như bị lây dính tử khí, màu sắc tươi đẹp của hoa Lạc Đồng thoáng chốc trở nên ảm đạm, thân ảnh đứng ở phía trước đám hoa Lạc Đồng kia thoáng ẩn hiện mấy lần, bỗng nhiên xuất hiện ở trong đình viện.

Huyết nhục mơ hồ, hốc mắt trống rỗng thoáng chốc ở trước mắt phóng đại lên, lỗ máu ở một bên cùng vết máu tràn khắp mặt, làm cho Liên Mộ Hi bị bộ dáng của hắn làm cho sợ hãi lui về phía sau mấy bước, lại chỉ vào mặt hắn nói: "Liên Sóc! Thân là thị tùng của An Dương, ngươi lại dám trái mệnh lệnh của ta, ở trong cung Thương Hách làm loạn, còn muốn gây chuyện bất lợi với Thái Tử, ngươi cũng biết đó là tử tội!"

"Trừ bỏ sư phụ, không ai có thể lấy mạng Liên Sóc!" Gằn từng tiếng, người giống như quỷ ảnh kia mở miệng nói, ngữ thanh không hề có chút âm hưởng của người sống, cùng bộ dáng ban đầu của Liên Sóc đã hoàn toàn bất đồng, mà chỗ duy nhất tương tự, đó chính là hận ý chấp nhất của hắn đối với Kì Minh Nguyệt.

Một con mắt còn lại giống như không nhìn thấy Liên Mộ Hi, chỉ chặt chẽ chăm chú nhìn vào Kì Minh Nguyệt đứng phía sau y: "Chết tiệt, là ngươi!" Trên sắc mặt xám trắng quỷ dị lộ ra một tia màu xanh, khiến cho Liên Sóc lúc này càng giống như một con quỷ mà không còn là con người.

Nhớ rõ một ngụm máu ngày đó của hắn ở trong Xích Hi Điện đã làm cho không ít người chết, Kì Minh Nguyệt cân nhắc, muốn bắt Liên Sóc ở trước mắt này, không thể sử dụng vũ khí giáp chiến, hoặc là, phải một chiêu giết chết, không thể dính nửa giọt huyết của hắn.

Giống như biết được điều kiêng kị của Kì Minh Nguyệt, Liên Sóc cũng không nóng lòng tiến lên, chậm rãi rút ra thanh kiếm bên cạnh, Liên Mộ Hi thấy vậy, lại càng trở nên gấp gáp hơn: "Liên Sóc!"

Một tiếng hô to của hắn, ở bên trong vườn truyền ra, các thị nữ nguyên bản đứng hầu ở cách đó không xa thấy tình hình như vậy bèn thất kinh hét ầm lên, thị vệ trong cung nghe thấy bèn chạy tới, mắt thấy ở trong ngự hoa viên lại xuất hiện tên đầu sỏ đã đại nào Xích Hi Điện ngày đó liền bắt đầu đem đình nghỉ mát kia bao vây.

Vốn muốn tiến lên, lại thấy Thái Tử Điện Hạ cũng đứng ở trong đó, bọn họ lại sợ ném chuột vỡ đồ, cũng không dám vọng động, Thái Tử Điện Hạ bây giờ cũng quan trọng không kém Bệ Hạ bao nhiêu, lại được Bệ Hạ nhất bề tin tưởng, đừng nói là bị thương, sợ rằng chỉ là tổn hại một sợi tóc, cũng là tội lớn mà bọn họ không thể đảm đương a.

Một đám thị vệ nắm chặt binh khí vây quanh, lại không dám tiến lên, nhưng cũng không dám kéo dài tình trạng này, ở cùng Thái Tử trong đình viện còn có An Dương Vương, không biết hắn sẽ làm như thế nào, nếu là Liên Sóc thật sự động thủ gây bất lợi cho Thái Tử Điện Hạ, chỉ cần Thái Tử có nửa điểm thương tổn, đám thị vệ bọn họ liền chắc chắn không chỉ bị phạt trượng đơn giản như vậy, chiếu theo tính cách làm việc của Bệ Hạ, lấy tính mạng của bọn họ cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Đang lúc cục diện giằng co, đã có người chạy tới Huyễn Thiên Điện thông báo việc này, chỉ chốc lát sau, cung nhân thị về thị hầu ngoài Huyễn Thiên Điện liền nhìn thấy thân ảnh Bệ Hạ vội vàng chạy qua. Biết được chuyện xảy ra trong ngự hoa viên, lại nghe thấy là Thái Tử Điện Hạ có nguy hiểm, tất cả mọi ngươi vội vàng không ngừng tránh đường, đợi thân ảnh mặc y bào huyền mầu mang theo đầy người âm lệ cùng khí thế khiến người ta sợ hãi đi qua, một đám người mới dám đứng lên nhìn thân ảnh đã đi xa kia, trong lòng tràn đầy lo lắng.

Nếu thật sự vạn nhất Thái Tử xảy ra chuyện, chỉ sợ là không hề ít thị vệ trong cung phải rơi đầu.

Kì Minh Nguyệt đứng ở trong đình viện, cũng nghe thấy động tĩnh xung quanh, ở trong lòng thở dài, chỉ là suy nghĩ chốc lát, sự việc đã trở nên như vậy, một đám thị vệ vẻ mặt khẩn trương vây xung quanh làm cho hắn có chút bất đắc dĩ, chỉ là một chút việc nhỏ, lại nháo thành chuyện lớn như vậy. Liên Sóc còn chưa đến nỗi là nhân vật nguy hiểm khiến bọn họ khẩn trương như thế, nếu không phải là cố kị Liên Mộ Hi đang đứng chắn giữa hắn và Liên Sóc, giờ phút này tên Liên Sóc kia cũng không còn mệnh mà đứng đó.

Tính ra nếu là Liên Mộ Hi chết ở Thương Hách, sẽ đưa tới những phiền toái gì, ánh mắt liễm hạ của Kì Minh Nguyệt chậm rãi nâng lên, gỡ xuống Nỉ Hồ ở bên hông.

Liên Sóc không biết cũng đang chờ cái gì, thủy chung cũng không có động tác gì lớn, giống như là đang ngưng tụ loại công lực cổ quái nào đó, thấy cử chỉ ấy của Kì Minh Nguyệt, đột nhiên thân mình giật giật, bóng người màu xám chì giống như u quỷ xẹt qua Liên Mộ Hi, thẳng tắp đánh về phía Kì Minh Nguyệt.

Thần sắc không thay đổi, bên môi giơ lên một tia cười lạnh như băng, Kì Minh Nguyệt đẩy ra Liên Mộ Hi đang đứng chắn ở trước mặt mình, sợi Nỉ Hồ như tơ như bạch biến chuyển thành một độ cung quỷ dị, dựng lên đón lấy thế đánh úp lại của Liên Sóc, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Nỉ Hồ xuyên thấu giữa không trung, chiếu xạ ra một làn quang hoa chói mắt.

Ở trước mắt mọi người, một trận hoa ảnh khiến kẻ khác chói mắt, mầu sắc giống như ánh mặt trời chiếu rọi, đột nhiên hiện ra, mắt thấy Thái Tử Điện Hạ đã đứng ra nghênh địch, trái tim của tất cả mọi người nhảy lên kịch liệt, tuy rằng nghe nói võ công của Thái Tử Điện Hạ cũng là bất phàm, nhưng chưa từng có ai chân chính gặp qua, nhưng bộ dáng quỷ dị kia của Liên Sóc thì ai cũng đều đã nhìn thấy, chỉ mỗi hơi thở khủng bố kia cũng đã làm cho người ta không khỏi trần ngập lo lắng rồi.

Nỉ Hồ trong suốt, mang theo tiếng xé gió, phía trước người, thế kiếm quỷ dị cùng kiếm phong sắc bén lao tới, Kì Minh Nguyệt lại giống như không nhìn thấy, chỉ nhìn Nỉ Hồ linh động trong tay, bên môi dần dần nâng lên một độ cung lạnh như băng, đối mặt với kiếm thế đã tới trước mặt lại không hề di động nửa bước.

Đúng lúc này, Liên Mộ Hi đứng ở một bên đột nhiên phi thân đứng lên, lao thẳng tới!

Không hề nghe thấy tiếng vang của binh khí giao nhau, cũng không nhìn thấy thân ảnh ngã xuống của Liên Sóc, trong màn kiếm quang lúc đó, một mạt huyết sắc rơi xuống mặt đất, mọi người kinh hô, đợi đến khi phục hồi tinh thần, còn chưa thấy rõ tình cảnh trong đình viện, đã thấy thân ảnh mặc hoàng bào huyền mầu kia đứng ở ngoài đình viện.

Trong đôi mắt hẹp dài kia tràn đầy sự tàn khốc lạnh như băng, khí thế băng hàn thâm trầm áp bách từ phô thiên cái địa ập đến làm cho người ta kinh hãi, chỉ cảm thấy giống như cả người mình bị đánh rơi vào địa ngục vậy.

Nguồn:

Bệ Hạ! Bị khí thế đế vương khiến kẻ khác kinh hãi kia trấn nhiếp, tất cả mọi người không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

Bỏ qua một đám người quỳ trên đất, Kì Hủ Thiên nhìn chăm chú vào cảnh tượng trong đình viện, trong đôi mắt lạnh như băng lại dường như có liệt hỏa thiêu đốt dựng lên.

——— Hết chính văn chương 146 ———

147. Chương 147: Chém Đầu

Editor: Tiếu Hồng Trần [NàngBT]

Trong đình viện, Liên Sóc ôm chặt lỗ máu trước ngực, trên khuôn mặt giống như lệ quỷ kia sớm đã không chút nào giống người sống, chỉ còn lại màu xanh trắng. Ở dưới lưỡi kiếm trong tay hắn, lại tích tích rơi

xuống từng giọt đỏ sẫm, nhìn người đang bị thương trước mắt, khuôn mặt hắn mang theo chút nghi hoặc: "Vì cái gì…."

Một miếng vết thương thật lớn đầy máu sau lưng không ngừng chảy ra máu tươi, Liên Mộ Hi lại như không quan tâm, lông mày nhíu lại, thân thiết nhìn Kì Minh Nguyệt: "Thái Tử …… Không sao chứ?" Ngữ thanh vừa nhẹ vừa hư nhược lộ ra vẻ khẩn trương, không biết là bởi vì đau đớn hay vì lo lắng mà hơi hơi run rẩy.

Kì Minh Nguyệt lắc lắc đầu: "Không sao." Hắn không dự đoán được, Liên Mộ Hi lại sẽ thay hắn cản lại chiêu kiếm của Liên Sóc. Nguyên bản bằng thân thủ của Liên Sóc, ở trước khi kiếm phong của y còn chưa chạm tới người hắn, Nỉ Hồ cũng đã xuyên thủng trước ngực Liên Sóc, chính mình ngay cả dời bước đều không cần.

Không nghĩ đến Liên Mộ Hi lại nôn nóng khẩn trương làm như thế, thấy hắn không né, lại lấy thân mình chắn cho hắn một kiếm, bởi vậy, ngăn trở kiếm chiêu của Liên Sóc, nhưng cũng đồng thời làm cho Nỉ Hồ chỉ kém một chút, không thể hoàn toàn lấy đi tính mạng của Liên Sóc.

"Không sao ……. Là tốt rồi ……" Giống như là thở dài nhẹ nhõm một hơi, cánh tay ôm lấy Kì Minh Nguyệt của Liên Mộ Hi buông lỏng xuống, cả thân mình thoáng chốc yếu đuối tựa vào trong ngực Kì Minh Nguyệt.

Một thân y bào màu đỏ bị máu tươi nhuộm ướt sũng, dần dần chuyển sang màu đỏ sẫm, vết máu thật đậm loang lổ, huyết sắc đầm đìa từ trên lưng Liên Mộ Hi lây dính lên cánh tay áo màu nguyệt sắc, đỡ lấy thân hình Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt ánh mắt thản nhiên, đôi mắt hạ thấp không biết đang cất giấu suy nghĩ gì, nhưng ở trong ánh mắt mọi người xung quanh, một đôi thân ảnh đang ôm nhau ở trước mặt lại giống như không kẻ nào có thể xen vào.

Kì Hủ Thiên nhìn một màn này trong đình, khí lạnh như băng cùng âm hàn quanh thân càng thêm dày đặc, Minh Nhi bị tập kích đã làm cho hắn lo lắng, cho dù tin tưởng thân thủ của y, nhưng không chính mắt nhìn thấy y bình an liền không thể yên tâm. Không ngờ vừa chạy tới ngự hoa viên lai chứng kiến cảnh tượng như thế.

Hàn ý giống như làm cho người ta rơi vào băng đàm, bạo lệ giống như liệt hỏa thiêu đốt, áp lực lại dũ phát thâm trầm, khiến người ta kinh đảm, không tự chủ được mà bất giác đổ mồ hôi lạnh, tất cả những người quỳ dưới đất đều cảm nhận được sự tức giận của quân vương lúc này.

Lỗ máu trước ngực vẫn đang có máu tươi không ngừng chảy ra, Liên Sóc ôm chặt miệng vết thương kia, tựa hồ đã đau đến chết lặng, cũng giống như bị sự uy nghi làm cho người ta sợ hãi kia của quân vương làm cho khiếp sợ, vẫn đang đứng nguyên ở chỗ cũ, cúi đầu nhìn miệng vết thương trước ngực, trên khuôn mặt không còn chút máu nhưng lại đột nhiên lộ ra ý cười cổ quái.

"Sư phụ nói không sai, muốn ta chết, không phải đơn giản như vậy." Giống như tự lẩm bẩm một câu như vậy, nhìn vết thương vẫn đang tiếp tục đổ máu trước ngực, Liên Sóc ngẩng đầu: "Liên Sóc ta sẽ khiến ngươi biết, hành động năm đó của ngươi là cỡ nào sai lầm, Phụ Hoàng."

Từ lúc đặt chân quay lại Thương Hách đây là lần đầu hắn xưng hô như vậy, một câu Phụ Hoàng trong miệng Liên Sóc kia cũng tràn ngập oán độc cùng trào phúng, Kì Hủ Thiên thủy chung nhìn chăm chú Kì Minh Nguyệt, lúc này mới dời đi ánh mắt: "Trẫm cũng sẽ cho ngươi biết, muốn chết, kỳ thật rất đơn giản."

Đôi mắt ưng sắc bén giống như lợi kiếm, thản nhiên quét tới, ánh mặt thực giống như băng hàn kia làm cho Liên Sóc hoảng hốt đột nhiên sinh ra cảnh giác, thân hình màu than chì bất chợt phóng ra khỏi đình viện.

"Ngươi cho rằng ngươi còn có thể chạy được?" Giống như cười nhạo cử chỉ vô ích của hắn, đôi bạc thần mím chặt kia như có như không nâng lên một độ cung nhỏ, tiếu ý tàn nhẫn hiện lên, Kì Hủ Thiên chậm rãi nâng tay, bóng người đã nhảy thoát ra khỏi đình viện kia nhất thời ngừng lại.

Giống như bị một sợi dây thừng vô hình buộc chặt, Liên Sóc liên tục lui về phía sau, bị chưởng phong trong lúc giãy dụa lung tung phát ra của hắn đảo qua, cây cỏ trong ngự hoa viên không khỏi khuynh đảo lay động, trong bóng cây cỏ lay động đó, lại cũng không ngăn trở hắn lần thứ hai quay trở lại đình viện, Kì Minh Nguyệt buông ra Liên Mộ Hi trong lòng, đưa hắn giao cho thị vệ. Nắm lấy Nỉ Hồ, nhìn Liên Sóc, hắn quyết định, hôm nay sẽ không lại làm cho hắn dễ dàng trốn thoát.

Đôi mắt hẹp dài buông xuống, trong ánh mắt khép hờ, mâu mầu lạnh như băng vẫn chưa hề tiêu giảm nửa điểm, cánh tay đang nâng lên của Kì Hủ Thiên dần dần thu lại, nhìn Liên Sóc đã ở ngay trước mắt, độ cung ở khóe miệng kia càng thêm rõ ràng, cũng càng trở nên sắc bén lãnh khốc hơn, năm ngón tay thu lại dần dần bóp chặt lấy cổ họng của Liên Sóc.

Xung quanh, thị vệ cung nhân đang quỳ dưới đất, cùng với không ít đại thần vừa mới chạy tới, kinh hãi nhìn một màn này, bộ dáng nửa người nửa quỷ của Liên Sóc khiến người ta sợ hãi, nhưng cái âm lãnh mà thân ảnh huyền mầu kia phát ra lại giống như phệ nhân, không ai không bị uy thế mang theo uy nghi của đế vương cùng dày đặc khủng bố kia làm cho khiếp sợ, những kẻ đến sau tới lúc này cũng nhịn không được nhất thời chân nhuyễn ra, cũng quỳ gối trên mặt đất.

Năm ngón tay dần dần thít chặt lấy cổ họng Liên Sóc, trên khuôn mặt xanh trắng kia rốt cục hiện ra màu đỏ sậm, một con mắt còn lại dần dần lồi ra, trong cổ họng phát ra tiếng vang cổ quái, Liên Sóc giãy dụa, lại phí công vô ích, bên tai chỉ nghe thấy lời nói thâm trầm vang lên.

"Đã muốn đả thương Minh Nhi, là ngươi tự tìm tử lộ, đừng trách trẫm vô tình, Tam hoàng nhi của trẫm a……" Kì Hủ Thiên nói như vậy tựa hồ như là đáp lại câu nói "Phụ Hoàng" kia của Liên Sóc, trong ngữ thanh chỉ có đùa cợt cùng lãnh khốc, lời nói mang theo chút tiếc nuối, ở trong tai mọi người nghe vào lại chỉ cảm thấy sát ý rõ ràng.

Lần thứ hai mọi người trong lòng giật mình nhớ lại, không sai, Liên Sóc tuy rằng đã là người An Dương, nhưng cũng là có huyết thống của Thương Hách, là thân tử của Bệ Hạ. Bởi vì hắn không ngừng gây loạn khắp nơi làm cho người ta cơ hồ đã quên, hắn nguyên bản vẫn là vị hoàng tử đã từng được Bệ hạ sủng ái, mà nay thật đáng tiếc lại giống như bị ma nhập, lại có ý đồ nhiễu loạn xã tắc Thương Hách, gia hại Thái Tử.

Nhưng mà Bệ Hạ …… Nhưng lại cũng không từng nương tay, vì an nguy của Thái Tử Điện Hạ thật sự muốn tự tay đem Liên Sóc giết chết?

Gắt gao nhìn chăm chú vào trong đình viện, đáp án tựa hồ đã ở trước mắt, chỉ nhìn thấy vị quân vương một thân y bào huyền mầu ấy, nói đến câu nói kia, cánh tay thon dài niết lấy hầu gian của Liên Sóc, không những không hề thả lỏng, mà đột nhiên lại càng thít chặt, giống như đang thưởng thức một trò chơi nào đó bình thường, trong ánh mắt nhìn Liên Sóc chỉ có ý cười tàn nhẫn, trong nụ cười như cũ ẩn chứa tức giận, mọi người không khỏi đối với Liên Sóc nảy lên chút đồng tình, ai kêu hắn chọc ai không chọc, lại cố tình hướng về phía Thái Tử mà tới, hôm nay rơi xuống nông nỗi này, cũng chỉ có thể nói là do hắn tự tìm.

Bệ Hạ tính tình khó dò, vô tình lãnh khốc, không phải là lần đầu tiên biết, nhưng lần này, lại làm cho mọi người một lần nữa biết được, may mà Thái Tử vô sự, bằng không Bệ Hạ sẽ như thế nào, thật đúng là làm cho người ta không dám nghĩ tới, thật là may mắn. Mọi người liếc mắt nhìn Kì Minh Nguyệt đang đứng ở một bên, đã thấy hắn giơ lên lợi khí trong tay, đối với thân ảnh huyền mầu kia hô một câu: "Phụ Hoàng."

Nỉ Hồ nâng lên, đang từ hình ảnh phiêu nhiên gấp khúc chợt thở nên thẳng cứng, xẹt qua không trung, phát ra tiếng động như xé rách âm thanh, nhìn thần sắc trong mắt Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên buông ra Liên Sóc trong tay, mọi người mới vừa cảm thấy ngạc nhiên, đã thấy thân hình bị buông ra của Liên Sóc giống như tự giác, quay đầu hướng về mạt quang hoa chói mắt kia.

Quang hoa lóng lánh dưới ánh mặt trời, tung lên một cỗ màu đỏ sậm đẹp mắt, tiếng vang của lợi khí xé mở da thịt vang lên trong ngự hoa viên yên lặng dị thường rõ ràng, đợi đến khi nhìn rõ mũi nhọn của Nỉ Hồ trong một cái chớp mắt kia, mọi người nhìn thấy, đó chính là thân ảnh của Liên Sóc bị xỏ xuyên qua ở trên lợi khí của Kì Minh Nguyệt.

Sắc mặt màu than chì giống như bộ y phục hắn đang mặc lúc này đã trở nên trắng bệch, từng giọt máu tươi tích tích từ miệng vết thương bị xỏ xuyên qua của hắn chảy ra, theo lợi khí thất thải quang mang lóng lánh kia chảy xuống, động tác của Liên Sóc cứng ngắc chậm rãi nhìn vào trước ngực mình, nhìn thấy mũi nhọn của lợi khí lộ ra trước ngực, trong cổ họng hắn phát ra tiếng vang cổ quái, nhưng lại giãy dụa bước về phía trước từng bước một.

Kì Minh Nguyệt chưa động, Nỉ Hồ ở trong tay vẫn đang căng lên thẳng tắp như cũ, nhìn Nỉ Hồ chậm rãi bị kéo ra khỏi cơ thể Liên Sóc, kỳ quái chính là, máu tươi trên đất cũng không quá nhiều, huyết sắc rơi xuống

từ trên người Liên Sóc đúng là giảm bớt một chút.

Hắn rõ ràng là đâm thủng chỗ yếu hại nhất trên ngực, không ai có thể ở dưới thương thế như vậy mà còn sống, hơn phân nửa là sẽ lập tức chết đi, mà Liên Sóc lại còn đang giãy dụa bước về phhía trước để rút lợi khí ra, Kì Minh Nguyệt ánh mắt chăm chú nhìn vào thân ảnh Liên Sóc rõ ràng đã mất đi thần trí lại vẫn từng bước một bước về phía trước, trong đôi mắt hoàn toàn là vẻ thâm trầm.

Mọi người kinh hô, Kì Hủ Thiên lại phát ra một tiếng cười lạnh, hướng tới thân ảnh Liên Sóc đang hướng đi ra khỏi ngự hoa viên chém ra một chưởng, chỉ nghe trong gió thoáng chốc vang lên một tiếng vang xé gió, giống như một thanh vũ khí sắc bén bay qua, mang theo tiếng vang chói tai, hoa cỏ lay động nghiêng ngả, từ cành lá của hoa Lạc Đồng bị chém đứt chợt văng ra một mảng đỏ tươi, ở trong những phiến hoa bay múa, một cái thủ cấp cao cao bay lên, ở trong không trung hoạt xuất một đạo độ cung màu đỏ tươi.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang vọng cả ngự hoa viên, làm cho tất cả mọi người nhịn không được bưng kín lỗ tai lại, trước mắt, vẫn có thể thấy được thân ảnh mất đầu kia quơ tay, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Bên trong bụi hoa lạc đồng, đầy trời hạ xuống những mảnh tàn hoa đỏ bừng ướt át, theo gió cuốn lên, cũng tràn ngập huyết sắc lấp loáng.

Đoá hoa như máu bay lả tả khắp nơi, y bào màu than chì kia tựa hồ cũng nhiễm lên màu sắc của lạc đồng, Liên Sóc rốt cục dần dần ngừng động tác, bóng dáng đứng thẳng bất động khắc ở trong mắt của mọi người, đáy mắt không khỏi đều nhiễm lên một chút sợ hãi.

"Trẫm đã nói, muốn chết, thực rất đơn giản." Kì Hủ Thiên nhìn tử trạng quỷ dị của Liên Sóc, độ cung khinh miệt cùng lãnh khốc bên môi chưa giảm, thản nhiên vung tay lên, chưởng phong nhẹ quất qua, thân hình Liên Sóc ở trong bụi hoa chợt ngã xuống, ngã xuống đám tàn hoa đầy trên mặt đất.

Rốt cuộc cũng không hề đưa mắt liếc nhìn cỗ thi thể kia một cái, Kì Hủ Thiên quay đầu nhìn về phía Kì Minh Nguyệt, nhìn thân ảnh nguyệt sắc nhiễm phải màu máu kia, dần dần tiến vào, nhịn không được đôi mày nhíu lại, không đợi Kì Minh Nguyệt phân phó người nâng Liên Mộ Hi về chữa thương, đã ôm lấy y bước về phía Huyễn Thiên Điện.

Trong ngự hoa viên, mọi người nhìn Liên Sóc rốt cục không bao giờ còn động đậy nữa, rốt cục thả tâm, hắn sao lại biến thành như vậy, không thể biết được, nhưng tử trạng quỷ dị như thế không khỏi khiến người ta tâm sinh hoảng sợ, may mà Bệ Hạ cùng Thái Tử Điện Hạ cũng chưa từng nương tay đối với hắn, bằng không, không biết sau này còn nháo ra bao nhiêu chuyện nữa.

Tới lúc này, còn có người quỳ trên mặt đất không đứng dậy nổi, vừa rồi chứng kiến hoàn cảnh của Liên Sóc vốn cũng vì chút huyết mạch của Thương Hách trên người y mà cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng hiện giờ, rốt cục không ai còn đồng tình với y.

Bệ Hạ không nương tay ra tay tàn nhẫn là tất nhiên, cũng chẳng trách Thái Tử không để ý đến tình cảm anh em, Liên Sóc kia, đã không còn giống người thường, quả thực giống như yêu dị, từ lúc hắn từ An Dương trở về lần thứ hai, liền biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, cũng không biết trong đó có gì cổ quái.

An Dương thật sự là không thể khiến cho người ta khinh suất, nghĩ như vậy, lại nhìn người mặc ý bào đỏ đang được người nâng xuống chữa trị kia, lúc trước đối với hành động An Dương Vương chắn đỡ cho Thái Tử mà sinh ra chút hảo cảm liền toàn bộ biến mất.

Một đường theo Kì Hủ Thiên trở về Huyễn Thiên Điện, Kì Minh Nguyệt thấy Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đứng ở bên ngoài nghênh đón, cũng là bộ dáng vẻ mặt lo lắng, lộ ra vài phần ý cười, lắc lắc đầu nói: "Phân phó xuống đi, chuẩn bị thuỷ."

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên thấy một mảng huyết sắc trên người hắn, vội vàng hiểu ý lui xuống, chuẩn bị đồ tắm rửa.

Đi vào trong phòng, Kì Hủ Thiên mới xoay người nhìn Kì Minh Nguyệt, đôi bạc thần mím chặt như cũ hàm chứa chút tàn khốc: "Cởi ra." Hai chữ hàm chứa ý lạnh như băng, lãnh đạm đến cực điểm, Kì Minh Nguyệt cũng không nghĩ để ý, như cũ hàm chứa ý cười, trước cởi xuống ngọc bội cùng Nỉ Hồ bên hông, lập tức từ từ giải khai đai lưng cùng vạt áo phía trên.

Vạt áo mở rộng, từ trên người chậm rãi chảy rơi xuống mặt đất, phía trên là làn da trắng nõn loã lồ, cơ thể làn da hoàn mỹ hiện ra tràn ngập mỹ cảm, hôn ấn ở hõm cổ lộ ra màu đỏ sẫm, còn có hai điểm hơi sưng nổi lên trước ngực, tất cả đều là dấu vết hoan ái mới không lâu vừa lưu lại.

Kì Minh Nguyệt đứng ở trước mặt hắn, thấy Kì Hủ Thiên ánh mắt thâm trầm, cười khẽ, nâng ngón tay chỉ bên hông: "Phía dưới cũng muốn cởi ra sao? Phụ Hoàng?"

Ôm lấy nửa thân trần của hắn, Kì Hủ Thiên cảm nhận cảm giác nhu nhuyễn dưới tay, ở trên vết hôn mới lưu lại trước đây lại hạ xuống một cái hôn sâu, ngữ thanh vẫn là thâm trầm: "Phụ Hoàng vẫn còn đang sinh khí, Minh Nhi lại làm như không có chuyện gì, còn muốn nói đùa với ta?" Vỗ về những dấu vết trên người hắn, Kì Hủ Thiên đột nhiên đem Kì Minh Nguyệt gắt gao ôm vào trong ngực, hôn lên môi hắn, nụ hôn sâu kịch liệt như muốn chiếm đoạt lấy tất thảy, cơ hồ làm cho Kì Minh Nguyệt vô lực chống đỡ.

Đợi Kì Hủ Thiên rốt cục đem hắn buông ra, Kì Minh Nguyệt thật sâu hít thở mấy lần: "Phụ Hoàng vì sao tức giận? Nếu là vì Liên Mộ Hi……" Nhếch lên khoé môi, Kì Minh Nguyệt đưa tay ôm lấy hông Kì Hủ Thiên "Cho dù hắn vì ta mà chết, Minh Nguyệt cũng sẽ không cảm thấy thế nào." Hắn cho tới bây giờ đều là người ích kỷ, hoặc là có thể nói, sự vô tình của hắn còn hơn Phụ Hoàng, cùng chẳng kém hơn chút nào.

"Minh Nhi là người như thế nào, Phụ Hoàng biết." Minh Nhi của hắn nếu là dễ dàng mềm lòng như vậy, liền không phải là Minh Nhi mà hắn yêu, vỗ về Kì Minh Nguyệt trong lòng, Kì Hủ Thiên thở dài: "Phụ Hoàng tức giận, là vì lúc ngươi gặp nguy hiểm, ta không ở bên cạnh ngươi, lại để cho Liên Mộ Hi kia thay ngươi cản lại, còn chạm được vào người ngươi, lúc ngươi ôm hắn, Phụ Hoàng nghĩ muốn làm như thế nào, Minh Nhi cũng nên biết." Nếu là còn ở lại trong ngự hoa viên kia thêm chút nữa, có khi hắn thực nhịn không được đem Liên Mộ Hi kia xử lí.

_____ Hết chính văn chương 147_____

148. Chương 148: Thăm

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Minh Nguyệt chỉ là ôm hắn thôi, cũng không làm gì khác, so với hắn, Phụ Hoàng rõ ràng biết, ở trên đời này, người ta muốn ôm chỉ có một mình Phụ Hoàng." Chẳng qua là loại ôm này cũng không giống loại ôm kia mà thôi. Mang theo vài phần ý cười, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, lại tiếp tục nói: "Huống chi cho dù lúc đó Phụ Hoàng cũng có mặt, thì cũng có gì khác đâu, Minh Nguyệt không muốn bất cứ ai cản hộ ta." Nói xong câu nói đó, ý cười bên môi đã thêm vào chút lạnh lùng ngạo nghễ, hắn xưa nay vốn đều không thích có kẻ nhúng tay vào chuyện với con mồi của hắn, cử chỉ hôm nay của Liên Mộ Hi, nói vô tình một chút, đó chính là dư thừa.

Có thể là quá lãnh khốc, có lẽ là ích kỷ, nhưng Phụ Hoàng và hắn, đều là loại người như vậy, bất luận đối mặt với chuyện gì, trừ người bản thân mình đồng ý, sẽ không có chỗ trống cho bất cứ kẻ nào xen vào.

"Mới vừa cùng Minh Nhi giao hoan, trên người Minh Nhi còn lưu giữ ấn ký của Phụ Hoàng, thế mà chỉ trong chốc lát, lại ở trong ngự hoa viên ôm người khác, ngươi nói Phụ Hoàng lúc ấy nên như thế nào, nếu không phải có Liên Sóc, An Dương cũng nên tái lập tân vương một lần nữa." Liên Sóc muốn làm hại Minh Nhi, vừa lúc khiến cơn tức giận của hắn có chỗ phát tiết.

"Như thế xem ra, là Liên Mộ Hi kia tốt số." Nói nhỏ, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu hôn lên đôi bạc thần kia, ở giữa hai cánh môi nhẹ nhàng liếm mút, ngay tại lúc muốn càng xâm nhập sâu hơn, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ nhẹ.

"Thái Tử Điện Hạ, nước ấm đã chuẩn bị xong."

Nghe thấy thanh âm của Oánh Nhiên, Kì Minh Nguyệt lưu luyến lại khẽ hôn lên môi Kì Hủ Thiên một cái nữa, rồi mới lùi lại, lại bị Kì Hủ Thiên kéo ngược trở về: "Phụ Hoàng cùng ngươi."

Cởi xuống ngoại sam, đem thân hình xích loã của Kì Minh Nguyệt bao trọn lấy, lúc này mới để cho Oánh Nhiên tiến vào, đợi nàng sắp xếp xong đồ cần thiết để tắm rửa, Oánh Nhiên vừa muốn lui ra ngoài, lại nghe thấy ngữ thanh âm trầm vang lên: "Đem cái thứ này vứt đi."

Nhìn quần áo rơi trên đất, Oánh Nhiên sao lại không nhận ra đó chính là y phục vừa rồi Điện Hạ vẫn mặc, tất nhiên nàng cũng nhìn thấy những vết máu loang phía trên. Điện Hạ thường thích những bộ y bào sáng màu, nếu bị ô uế hoặc là dính phải vật gì, xưa nay đều là vứt bỏ, sau đó thay một bộ đồ mới, cho dù Bệ Hạ không giao phó, bộ áo choàng nhiễm huyết kia cũng sẽ không tái xuất hiện trước mặt Điện Hạ.

Lên tiếng nhận lệnh, nhặt lên y bào trên mặt đất, Oánh Nhiên cũng không hề nhiều lời, Bệ Hạ đặc biệt phân phó như vậy, nguyên nhân trong đó vì sao, không cần đoán cũng biết.

Kì Minh Nguyệt nghe xong những lời này, lại phát ra vài tiếng cười khẽ, ôm lấy người trước mặt, ở trên môi hắn hạ xuống một nụ hôn, xoay người lôi kéo hắn đi vào dục trì ở gian bên cạnh.

Không nghĩ đến mới đi được vài bước, bỗng nhiên nhoáng lên một cái, cả người đã bị nhấc lên, hai chân cách khỏi mặt đất, ôm trụ lấy cổ của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu nhướn mày: "Phụ Hoàng?"

Đem Kì Minh Nguyệt ôm ngang vào trong ngực, Kì Hủ Thiên cúi đầu áp lên môi hắn: "Minh Nhi không cần động, trên người dính phải những thứ không nên dính, Phụ Hoàng sẽ hảo hảo thay ngươi đem những thứ đó tẩy rửa sạch sẽ."

Đem Kì Minh Nguyệt thả vào trong nước, Kì Hủ Thiên đứng ở một bên, bắt đầu cởi y bào. Nhưng người ngồi ở trong nước lại không có động tác gì, tuỳ ý để cho nước trong bể tắm khiến cho áo choàng khoác trên người ướt sũng, chỉ thản nhiên tựa vào bên cạnh dục trì, ánh mắt nhìn chăm chú vào người trước mặt, nhìn làn da màu đồng sáng chậm rãi hiển lộ, còn có những đường vân da mê người kia, trong mắt tràn ngập vẻ thưởng thức.

"Minh Nhi vì sao còn chưa cởi áo?" Thấy y chỉ ngồi ở một bên, Kì Hủ Thiên tiến vào trong nước, nhìn Kì Minh Nguyệt khoác áo choàng của hắn tựa ở cạnh ao, y bào huyền mầu ở trong nước càng trở nên ám trầm, những tú văn màu vàng kia lại càng trở nên lóng lánh hơn, kết hợp cùng với màu da trắng nõn, còn có nhiều điểm màu đỏ sẫm ở phía trên, hết sức nổi bật, lại càng tăng thêm vẻ mị hoặc.

Kì Minh Nguyệt vẫn như cũ miễn cưỡng tựa vào cạnh dục trì, ánh mắt nhìn quét khắp người Kì Hủ Thiên: "Phụ Hoàng muốn ta không cần động thủ, Minh Nguyệt còn đang chờ Phụ Hoàng a."

Minh Nhi xưa nay đều mặc áo trắng, không nghĩ tới mặc vào một thân y bào màu đen này, lại càng thêm chút vẻ mị nhân, người chói mắt như thế, tương lai đi lên ngôi vị hoàng đế, còn không biết sẽ đưa tới bao nhiêu người mơ ước nữa. Kì Hủ Thiên vỗ về những dấu vết trên hõm cổ của hắn, ánh mắt ám trầm, cúi đầu tại những dấu vết do hoan ái gây ra kia nhẹ nhàng hôn qua, đưa y bào trên người hắn chậm rãi thoát xuống, ngay cả y phục dưới thân cũng cởi, lúc này mới vỗ về mái tóc đã ẩm ướt của Kì Minh Nguyệt, đưa hắn ôm vào trong ngực: "Phụ Hoàng sẽ thay ngươi tẩy rửa sạch sẽ, ngay cả một chút mùi huyết của Liên Mộ Hi kia cũng sẽ không thể ở lại trên người Minh Nhi."

"Trên người Minh Nguyệt, cho tới bây giờ đều chỉ có hương vị của Phụ Hoàng." Tựa hồ đang trêu ghẹo sự bá đạo của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt hơi cúi đầu ngửi ngửi trên người mình, mùi máu tươi phảng phất kia làm cho hắn thoáng nhíu mày, ngừng lại một chút, dần dần bên môi lại hiện lên ý cười, hạ thấp ánh mắt, lẩm bẩm nói: "Không sai, một chút cũng không thể lưu lại được."

Ôm lấy người trong ngực, Kì Hủ Thiên nghe xong những lời này, liền thấy Kì Minh Nguyệt hàm chứa chút khác thường, mở to mắt nhìn về phía hắn, hai đôi mắt tương tự nhau đối diện, đồng thời cùng xẹt qua một tia thần sắc u ám.

Mang theo chút hứng thú, trong mắt Kì Hủ Thiên dần dần hiện lên ý cười: "Thế cục giữa tam quốc bất ổn, trước khi phân tranh nổ ra, chuyện thú vị quả nhiên không ít, An Dương Vương xả thân che chở cho Minh Nhi, Minh Nhi tính toán báo đáp như thế nào a?"

"Phụ Hoàng nên biết, Minh Nguyệt cũng sẽ không để cho người ta thất vọng, báo đáp…… tất nhiên là sẽ có a." Trong ánh mắt mang theo thâm ý nói những lời này, Kì Minh Nguyệt phất đi những lọn tóc ẩm ướt

trước mặt, nâng tay rửa sạch một chút huyết sắc dính bên cổ: "An Dương, Liên Đồng, chiến tranh giữa hai nước không còn xa nữa, Thương Hách chỉ sợ cũng đứng ngoài vô can không được bao lâu nữa."

Mưu đồ của An Dương đối với Thương Hách, thậm chí là mưu đồ thâu tóm cả thiên hạ, cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, trước mắt động binh gây hấn cùng Liên Đồng, cũng chỉ là bước đầu mà thôi.

"Ngày mai, liền nên đi thăm vị An Dương Vương xả thân che chở kia, y đại nghĩa như thế, Minh Nguyệt cũng không thể không nhìn đến a." Nâng lên một bên khoé môi, Kì Minh Nguyệt với lấy hương liệu tắm rửa ở bên cạnh, bôi lên cánh tay, không đợi hắn tiếp tục, Kì Hủ Thiên liền tiếp lấy bát hương liệu, xoa lên người hắn: "Liên Mộ Hi kia, Minh Nhi cũng đừng để cho hắn lại lại gần ngươi."

Thản nhiên "Ân" một tiếng đáp ứng, Kì Minh Nguyệt cũng không hỏi nguyên do, Phụ Hoàng vì sao lại nói như vậy, trong lòng hắn tự nhiên biết rất rõ.

Trên mặt dục trì tràn ngập hơi nước, mái tóc dài màu đen như mặc ở trong những gợn nước tản ra, cầm lấy bố khăn sát lưng cho Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên hôn mảng da trắng nõn trước mặt, bỗng nhiên nói: "Lúc này, Minh Nhi có cảm thấy có chút mong đợi không?"

"Đã sớm biết kết cục, Minh Nguyệt chẳng qua là muốn cảm thụ quá trình kia mà thôi, Phụ Hoàng không phải cũng thế sao?" Nam nhân luôn đem kẻ khác ra làm quân cờ bình thường mà chơi đùa, mục tiêu lần này cùng ngày xưa cho dù bất đồng, nhưng đối với Phụ Hoàng mà nói, kết cục đã sớm bị hắn định đoạt, có thể mong đợi cũng chỉ là quá trình diễn ra mà thôi.

"Xác thực như vậy."

Trong làn hơi nước vấn vít trong không khí vang lên những tiếng nói chuyện thầm thì mang theo ý cười, trong những lời nói thâm trầm ấy, trừ bỏ có chút hứng thú, còn lại đó là băng hàn vô tận.

Hôm sau, Kì Minh Nguyệt đi tới chỗ Liên Mộ Hi cư ngụ, tuy nói là vì chuyện Liên Sóc mà trong cung chẳng ai ưa Liên Mộ Hi, nhưng y theo thân phận của hắn, cũng không có ai dám sơ suất trong việc ăn ở của hắn.

Từ lần trước nháo ra chuyện lớn như vậy, chuyện xảy ra trong ngự hoa viên đã truyền khắp từ trên xuống dưới trong cung, không người không biết, Liên Sóc muốn hại Thái Tử, còn có chuyện An Dương Vương xả thân che chở cho Thái Tử, tình cảnh ấy, chi tiết ấy, đều từ trong miệng mọi người truyền lưu khắp nơi, còn có uy áp của Bệ Hạ, võ công của Thái Tử Điện Hạ, mặc dù có người cũng không chính mắt nhìn thấy, nhưng nếu như có ai hỏi đến, cũng có thể nói được giống như chính bản thân mình đã trải qua vậy.

Trong đó tình cảnh cố quái cùng khủng bố của Liên Sóc, tức thì được mọi người miêu tả đến làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

Liên Sóc là từ An Dương đến, đối với An Dương, chỉ cần là người ở trong hoàng cung Thương Hách, chỉ sợ cũng chẳng có ai có nhiều hảo cảm. Lúc này An Dương Vương vì che chở Thái Tử mà bị thương, mới để cho thái y để ý một chút mà đến khám và chữa trị cho hắn.

"Thái Tử Điện Hạ tới thăm, thật sự khiến cho Mộ Hi cao hứng." Liên Mộ Hi đang nằm úp sấp ở trên giường, thấy Kì Minh Nguyệt tiến vào, mừng rỡ muốn đứng dậy, nhưng vừa mới động, liền nhăn mặt, đau đến mức trán đổ mồ hôi lạnh. ?

Chỉnh trang lại phòng ngủ vốn chẳng có chút bừa bộn nào, Liên Mộ Hi vì vết thương sau lưng mà tựa ở trên giường, bên người bãi đặt mất quyển sách, hiển nhiên là gọi người mang tới đọc giết thời gian, mái tóc cuộn sóng phát tán rơi trên đầu vai, khuôn mặt nguyên bản oánh nhuận lúc này có chút tái nhợt, thấy Kì Minh Nguyệt đến, ánh mắt lại trở nên tinh lượng, lộ ra niềm vui sướng rõ ràng.

Kì Minh Nguyệt đi vào trong vài bước, khoát tay áo, mới bước đến chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống: "Thương thế của An Dương Vương chưa lành, không cần đứng dậy."

Liên Mộ Hi chỉ có thể nằm lại giường, có vẻ như cảm thấy thất lễ, trên khuôn mặt tái nhợt có chút hồng lên, nghiêng đầu nhìn thần tình trầm tĩnh của Kì Minh Nguyệt, có chút ngượng ngùng lộ ra khuôn mặt tươi cười với hắn: "Hi vọng Thái Tử không phiền lòng, thái y nói ta mất mấu quá nhiều, cho nên sẽ không thể tuỳ ý đứng dậy một thời gian, đợi cho miệng vết thương liền lại, mới có thể nhúc nhích, ta liền chỉ có thể đãi khách trong tư thế này."

Gọi thị nữ tiến vào, châm trà mới, Liên Mộ Hi cúi đầu tựa hồ có chút do dự, cách một hồi lâu mới ngẩng đầu nên nói với Kì Minh Nguyệt: "Lần này đến Thương Hách, ta cũng không biết sẽ sảy ra nhiều chuyện như vậy, may mà Liên Sóc đã chết, bằng không Mộ Hi còn thực sự lo lắng, không biết hắn còn có thể gây ra những chuyện gì nữa." Trong đáy mắt tràn ngập ý xin lỗi, Liên Mộ Hi nhìn người trước mặt, thấy trên mặt Kì Minh Nguyệt vẫn là một mảnh trầm tĩnh, tựa hồ không hề để ý, liền lại bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, cúi đầu thở dài: "Liên Sóc cũng là huynh đệ của Thái Tử, những chuyện hắn làm lại khiến cho Thái Tử không thể không lấy tính mạng của hắn, này đó, tất cả đều là lỗi của Mộ Hi, nếu không phải do ta mang hắn đến đây, những chuyện này cũng sẽ không phát sinh."

"Cho dù có sai, An Dương Vương xả thân che chắn, Minh Nguyệt cũng nên đa tạ mới được." Tựa vào ghế, Kì Minh Nguyệt thản nhiên lộ lên một mạt ý cười, trong đôi mắt hơi hơi hạ thấp, cũng là một mảnh thâm trầm.

Liên Mộ Hi ngẩng đầu, khuôn mặt vì bị thương mà có chút tái nhợt, đôi mắt như ánh sao chớp động, ngóng nhìn Kì Minh Nguyệt ngồi cách đó không xa: "Thái Tử không cần cám ơn ta, đó là do Mộ Hi cam tâm tình nguyện, chỉ là …… chỉ là không thể nhìn ngươi bị nguy hiểm." Không biết là đang giải thích hay muốn ám chỉ cái gì, Liên Mộ Hi nói đến đây, ánh mắt nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt không hề di động.

Ánh mắt vẫn hạ thấp như cũ, Kì Minh Nguyệt bưng lên tách trà trên tay, cũng không uống ngay, câu nói của Liên Mộ Hi vang lên trong phòng, sau đó không còn tiếng động nào, Kì Minh Nguyệt làm như chưa hề nghe thấy lời hắn nói, lại có vẻ giống như không biết nên trả lời thế nào, tóm lại, thuỷ chung Kì Minh Nguyệt không hề lên tiếng.

Trong phòng nhất thời trở nên im lặng, Liên Mộ Hi thấy hắn không có phản ứng, cũng không tiếp tục nói, lại đợi một lát sau, giống như đã hạ quyết tâm, hắn từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, chỉ là vừa khẽ động vào vết thương sau lưng, trên khuôn mặt vốn không thấy huyết sắc lại càng trở nên trắng bệch, trên trán thấm ra mồ hôi lạnh, cắn cắn môi, hắn ngồi thẳng dậy, nhìn Kì Minh Nguyệt nói: "Thái Tử cũng biết ý Mộ Hi muốn nói chứ?"

Lời nói hàm chứa ý thăm dò, có chút khinh nhược, lại rất rõ ràng, cũng mang theo chút kiên quyết, Kì Minh Nguyệt nâng mắt nhìn lên, liền đón nhận ánh mắt nóng rực của Liên Mộ Hi, đen tách trà thả lại trên bàn, hắn nhíu mày, bên môi gợi lên tia cười như có như không: "An Dương Vương nghĩ rằng, Minh Nguyệt có cần biết không? Ngươi hi vọng Minh Nguyệt như thế nào?"

Trong đôi mắt trâm trầm như thuỷ mặc, nhìn không rõ ý tứ thực sự trong đó, nhưng lại vẫn cứ đầy mị lực như vậy, liếc mắt nhìn một cái tựa hồ sẽ bị ánh mắt ấy hút vào, ánh mắt có thể câu dẫn hồn phách người khác, trong ấy, chính là hình ảnh của hắn, Liên Mộ Hi ánh mắt sáng quắc, nhìn chăm chú vào đôi mắt của Kì Minh Nguyệt, còn có ý cười nửa như có như không bên môi, hắn bám lấy mép giường đứng dậy: "Đừng gọi ta là An Dương Vương nữa được không?"

Thân ảnh tựa vào trụ giường miễn cưỡng có thể đứng vững lại bắt đầu có chút run rẩy, những sợi tóc cuốn bồng thả rơi tán loạn trên người, lộ ra sắc mặt tái nhợt ốm yếu, Liên Mộ Hi lúc hỏi những lời này, ngữ thanh mềm nhẹ, giống như đang yêu cầu, lại mang theo một tia cường ngạnh không rõ: " ……. Mộ Hi ….. Gọi ta là Mộ Hi."

Nhìn Liên Mộ Hi bước tới từng bước, thân ảnh Kì Minh Nguyệt ngồi trên ghế vẫn chưa hề động, cho đến khi hắn đi đến trước mặt: "Ta thích Minh Nguyệt." Bám lấy hai bên tay vịn của chiếc ghế, Liên Mộ Hi cúi đầu xuống nhìn Kì Minh Nguyệt nói như vậy.

Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy dưới những sợi tóc rơi xuống, là một đôi mắt tinh lượng, mang theo vài phần khờ dại cùng chấp nhất, chính đang chặt chẽ chăm chú nhìn hắn, giống như cũng không tính toán chờ hắn trả lời, Liên Mộ Hi chỉ là chuyên chú nhìn vào mắt hắn: "Ta muốn gặp ngươi, mới đến Thương Hách."

"Minh Nguyệt đã ở trước mặt ngươi." Đối diện với Liên Mộ Hi, trong đôi mắt thâm trầm của Kì Minh Nguyệt cũng không hề có chút gợn sóng nào, ngữ thanh bình thản, cũng tuỳ ý, lại có chút nghi hoặc nói: "Gặp mặt một lần liền có thể khiến An Dương Vương bận tâm đến tận bây giờ, Minh Nhi tự thấy mình còn chưa có mị lực đến mức ấy."

Nghe hắn vẫn là xưng hô như cũ, còn có sự hoài nghi trong lời nói, Liên Mộ Hi siết chặt tay vịn hai bên ghế, cắn răng, run nhè nhè đứng thẳng người lên: "Ngươi không biết, ngươi cái gì cũng không biết ……."

"Biết chuyện gì?" Kì Minh Nguyệt đẩy hắn ra khỏi trước người mình, đứng thẳng lên nói: "Thương thế của An Dương Vương chưa lành, vẫn nên nghỉ nghơi nhiều mới được." Ý bảo hắn ngồi xuống ghế, lại từ trong người lấy ra một chiếc khăn đưa tới.

_____ Hết chính văn chương 148_____

149. Chương 149: Nữ Thi

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

Liên Mộ Hi tiếp nhận, lau mồ hôi trên trán, rồi niết chặt nó trong lòng bàn tay, nhìn chiếc khăn trên tay, tựa hồ trở nên bình tĩnh hơn, thở dài nói: "Những năm gần đây, tất cả mọi chuyện của Minh Nguyệt ở Thương Hách, Mộ Hi đều biết rõ ràng, không thể coi là chỉ gặp mặt một lần, đối với Minh Nguyệt, ta chưa từng quên."

Tất cả đều biết rõ? Trong đôi mắt ôn nhu xẹt qua một đạo ánh sáng lạnh, Kì Minh Nguyệt không chút để ý cầm lấy một đồ vật trên bàn giấy thưởng thức, tuỳ ý hỏi: "Minh Nguyệt ở trong cung như thế nào?"

"Luôn một mình, chưa bao giờ từng xuất hiện cùng những hoàng tử khác, thường ở trong Huyễn Thiên Điện của Thương Hách Đế, tuy rằng được sủng ái, cũng rất là tịch mịch? Có phải hay không?" Liên Mộ Hi vọng nhìn bóng dáng nguyệt sắc kia, trong ngữ thanh tràn đầy đau lòng cùng thương tiếc.

Có lẽ đây là cảm thụ của Liên Mộ Hi thân là hoàng tử lúc ở hoàng cung An Dương, lại muốn đặt lên hắn muốn hắn cùng đồng bệnh tương lân? Kì Minh Nguyệt dừng lại động tác trên tay, quay người lại hỏi: "Còn gì nữa?" Trong hoàng cung của mỗi quốc gia đều có mật thám, những gì mặt ngoài nhìn thấy, cũng không đủ để biết được nhiều lắm nội tình bên trong, xem ra những điều Liên Mộ Hi biết, cũng chỉ là bề mặt ngoài này thôi.

Ta có được không ít bức hoạ của ngươi, mỗi một tấm đều là cẩn thận thu giữ, nhưng tới Thương Hách rồi, mới biết được, Nhị hoàng tử Thương Hách năm xưa tướng mạo đã bất phàm, nay lại đã trở thành Thái Tử thiên hạ vô song. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Minh Nguyệt, ta liền biết những bức hoạ ta có được những năm gần đây cũng không thể miêu tả được nửa phần thần thái của ngươi."

Mang theo chút tán thưởng cùng ảo não, nói những lời này, Liên Mộ Hi vọng nhìn Kì Minh Nguyệt, lộ ra vẻ mặt quý trọng không chút nào che dấu: "Trong những tin tức có được từ hoàng cung của Thương Hách, tất cả đều là việc có liên quan tới ngươi, ngươi ở trong cung làm cái gì, đi qua những nơi nào, thay những vị nào giải quyết phiền toái, lại quan tâm thiên kim của vị đại thần nào, Mộ Hi đều biết nhất thanh nhị sở." (biết rõ ràng từng tí một)

Nguyên lai là có người ở trong cung giám thị nhất cử nhất động của Minh Nguyệt." Phát ra một tiếng hừ lạnh, Kì Minh Nguyệt làm ra vẻ tức giận, đáy lòng nhưng chẳng có gì ngạc nhiên, những chuyện mặt ngoài này, chỉ cần là người ở trong cung, hơi tìm hiểu một chút, đều có thể biết một chút thông tin, theo như mưu đồ của An Dương đối với Thương Hách, nếu không phái người tới Thương Hách điều tra mới là việc kì quái.

" Nếu không phải có những thứ này, ta sao lại có thể đối với Minh Nguyệt vướng bận như vậy." Đã không che dấu ý trong lòng, Liên Mộ Hi nắm chặt chiếc khăn trong tay, ánh mắt nhìn Kì Minh Nguyệt không chớp, tất cả đều là nhớ nhung cùng tình ý: "Lúc trước gặp ngươi, tuổi cũng xấp xỉ bằng ta, lại đã làm cho người ta khâm phục, rồi sau đó thường xuyên nhận được tin tức từ Thương Hách, lại luôn có thể nghe thấy chuyện về ngươi, thời gian lâu, bất tri bất giác, Mộ Hi cho dù muốn đem ngươi quên đi, lại vô luận như thế nào đều làm không được."

Đã nhiều năm qua như vậy, Liên Mộ Hi lúc đó còn là một vị hoàng tử liền đã nhìn xem những tin tức tình báo đến từ Thương Hách này, nói như vậy, từ nhiều năm trước, người được lựa chọn cho ngôi vị Hoàng Đế

của An Dương cũng đã âm thầm được định ra rồi, hay là nói, người phía sau màn chính là do lão Hoàng Đế của An Dương an bài a……

Từ những lời nói của Liên Mộ Hi đoán ra sâu xa trong đó, Kì Minh Nguyệt làm như không có chuyện gì nói: "Xem ra ở An Dương sớm đã có người lưu ý đến Minh Nguyệt."

"Từ lúc Liên Sóc vì đoạt Thái Tử vị mà bị trả về An Dương, tất cả những chuyện Minh Nguyệt làm càng khiến người khác coi trọng." Nhắc tới Liên Sóc, Liên Mộ Hi liền nhíu chặt lông mày, thấy thần sắc của hắn, Kì Minh Nguyệt bỗng nhớ tới những chuyện cổ quái xảy ra trên người Liên Sóc. "Kì Liên Sóc năm xưa nay đã trở thành Liên Sóc, trừ bỏ tục danh dòng họ đã thay đổi, lần này trở về Thương Hách so sánh với khi xưa cũng là thay đổi không ít."

Cùng ở trong hoàng cung An Dương, Liên Mộ Hi cũng không thể không biết gì về chuyện Liên Sóc, Liên Sóc như thế nào lại trở nên như vậy, lại rơi xuống hoàn cảnh thê thảm như thế, Liên Mộ Hi nên biết một chút nội tình mới phải.

Ý tứ trong lời nói của Kì Minh Nguyệt, Liên Mộ Hi không phải không biết, nhưng lại giống như đang do dự có nên nói cho y hay không, hắn chần chờ một chút, rốt cục mở miệng: "Nếu là đã trải qua chuyện sống chết, cho dù là ai cũng đều sẽ thay đổi, từ khi Kì Liên Sóc trở thành Liên Sóc, cũng không chỉ là sửa lại tên gọi mà thôi, lúc trước nếu không phải ……"

Thấy hắn nói đến đây liền không hề mở miệng nói tiếp, thần sắc lại có vài phần cổ quái, Kì Minh Nguyệt ánh mắt chợt loé, cũng không tiếp tục truy vấn, ánh mắt đặt ở trên người hắn vẫn là tự nhiên bình thản, đợi trong chốc lát, Liên Mộ Hi mới lộ ra chút vẻ đồng tình: "Nếu không phải có sư phụ của hắn cứu giúp, có lẽ hắn cũng không sống nổi đến ngày trở về Thương Hách này a." Nói như vậy xong, hắn lại như có chút hối hận: "Sớm biết hắn là muốn giết ngươi, lúc trước liền nên để hắn chết đi mới đúng."

"Sư phụ của hắn là ai?" Cái kẻ phía sau màn khống chế An Dương kia, đối với hắn, Kì Minh Nguyệt không thể không có vài phần lưu ý.

"Duệ U." Nói đến người này, Liên Mộ Hi liền cau mày, tiếng nói trở nên khinh nhẹ: "Hắn gọi là Duệ U."

Không nghĩ tới Liên Mộ Hi lại liền cho biết cả tục danh của người nọ, Kì Minh Nguyệt tới gần một chút, cảm thấy Liên Mộ Hi khi nói đến người nọ cũng mang theo vài phần kiêng kị cùng cẩn thận.

"Nói như thế, An Dương cùng Liên Đồng sắp khai chiến, cũng là ý của người này." Kì Minh Nguyệt cố ý nói một câu như vậy, Liên Mộ Hi cười khổ lắc lắc đầu: "Thân đang ở Thương Hách, chuyện An Dương cùng Liên Đồng như thế nào, Mộ Hi thật sự không biết." Bám vào thành ghế đứng dậy, lại nắm chặt chiếc khăn trên tay, hắn đứng ở trước mặt Kì Minh Nguyệt: "Vì Minh Nguyệt, Mộ Hi bỏ lại An Dương đi tới Thương Hách, Minh Nguyệt đối với ta, lại là như thế nào?"

"Đa tạ An Dương Vương có ý tốt, đáng tiếc, Minh Nguyệt đã có người trong lòng, ngoại trừ hắn, sẽ không động tâm đối với bất cứ ai khác." Vẻ mặt cũng không hề có chút nào che dấu, Kì Minh Nguyệt nói như vậy, trong mắt đã toát ra vẻ thản nhiên cùng tình ý, ý cười bên môi cũng nhiều thêm vài phần nhu hoà.

Liên Mộ Hi thở dài, trước mắt, trong đôi mắt trong như nước kia như có gợn sóng, nụ cười nhẹ nhàng như có như không đầy vẻ ôn nhu, ở trước mặt hắn nguyên bản nên mang theo chút thân thiết, nhưng lại cũng là thản nhiên xa cách, hiển lộ ra vẻ nhu tình chưa bao giờ có thể nhìn thấy trên những bức hoạ hắn có, tất cả đều là bởi vì kẻ được nhắc đến kia, tất cả vẻ ôn nhu trước mắt, tựa hồ chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới, nhưng hắn lại biết, đó là nơi hắn không bao giờ có thể chạm vào được.

Nhìn thân ảnh nói xong câu nói kia liền đã bước ra phía ngoài cửa trước, Liên Mộ Hi cúi thấp đầu xuống, siết chặt chiếc khăn trong tay, trong mắt tất cả đều là thất vọng cùng tiếc nuối.

" Duệ U nói đúng, hắn thật sự, sẽ không thích Mộ Hi a." Thở dài, ngữ thanh giống như nỉ non phiêu tán ở trong phòng, có làn gió theo bên cửa sổ phất qua, khiến những sợi tóc uốn xong bay lên, thân ảnh một mình đứng lặng trong phòng vẫn như cũ buông lỏng tay, đầu cúi thấp ánh mắt cúi xuống vẫn nhìn chằm chằm chiếc khăn trong tay, giống như nhìn đến phát ngốc.

—OoO—

Lại qua mấy ngày, vì chuyện Liên Sóc lúc trước đã được giải quyết, An Dương Vương lại bị thương, cơ hồ cũng ít xuất hiện, mọi người trong cung liền cảm thấy được có chút an ổn, cung nhân thị vệ bận rộn mấy ngày trong cung rốt cục cũng yên tâm, không hề lo lắng đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Không ngờ đúng lúc này lại truyền đến tin tức chiến sự!

Hai nước giao chiến, đúng là hai nước cách đây không lâu đã nhiều lần xảy ra tranh chấp An Dương cùng Liên Đồng. An Dương Vương đang ở Thương Hách, An Dương lại cùng Liên Đồng khai chiến, không ai biết trong đó đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy vị An Dương Vương này có chút quá mức vô dụng, mà An Dương cũng quá là hoang đường, đang lúc quốc quân không ở tại trấn quốc lại nháo ra phân tranh, cuối cùng còn biến trở thành một hồi đại chiến.

Lần này, cũng không phải là tranh chấp nho nhỏ, số người bị thương cũng không phải là hơn mười người, mà là trận chiến chết mấy trăm người, quy mô cũng không còn chỉ là ở thôn xóm nơi biên cảnh, mà đã kéo tới phía trong đất của Liên Đồng.

Nữ Vương của Liên Đồng từ trước đến nay cũng không phải là người dễ dàng chịu thua, lần này tự nhiên cũng sẽ không để mình yếu thế, vì thế hai nước ngươi tới ta đi, luân phiên giao chiến, từ trận chiến nhỏ rồi dẫn phát tới đại chiến. Thế cục đối chiến trước mắt, đã không thể dùng vài lời là nói rõ được, đến tận lúc này, có thể nói trừ bỏ Thương Hách, cảnh nội của An Dương cùng Liên Đồng đều đã không thể dùng từ quốc thái dân an nữa, dân chúng hai nước đều trở nên hoảng sợ, đều đối với những trận đại chiến sắp bùng nổ mà lo lắng không thôi.

Thương Hách mặc dù chưa tham dự vào cuộc phân tranh giữa hai nước, nhưng thế chân vạc giữa ba nước một khi tan rã, Thương Hách liền không thể không bị cuốn vào trong cuộc đại chiến này, hơn nữa Liên Đồng cùng Thương Hách lại mới có quan hệ liên hôn, tuy rằng lúc này Nữ Vương của Liên Đồng còn chưa gửi thư tới cầu viện, nhưng y theo tình hình chiến đấu giữa hai nước, chiến trận sẽ càng ngày càng trở nên nghiêm trọng, để bảo trì thực lực của một nước, chuyện cầu viện kia cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Vì việc này, các đại thần ở trên triều không ngừng tranh luận, khắp nơi trong cung cũng đều là tiếng bàn luận, chiến hoả cho dù chưa kéo tới Thương Hách, nhưng bên trong hoàng cung Thương Hách lòng người đã sớm rục rịch.

"Điện Hạ, Thương Hách thật sự sẽ tham gia vào cuộc chiến giữa An Dương cùng Liên Đồng sao? Không thể tránh được ư?" Tay cầm lược nhẹ đưa lên, những lọn tóc màu đen thả dài sau lưng, Hồng Tụ đưa tay bắt đầu chải vấn mái tóc cho Kì Minh Nguyệt, nhìn người ngồi trước mặt mở miệng hỏi.

Ngồi bên cạnh cửa sổ, Kì Minh Nguyệt đưa mắt nhìn vào hình ảnh Hồng Tụ đang ở phía sau lưng mình trong gương: "Hồng Nhi đang lo lắng sao?"

Nguồn:

Dừng lại động tác trong tay, Hồng Tụ gật gật đầu, Oánh Nhiên ở bên cạnh cũng dừng lại động tác sửa sang lại y phục chuẩn bị cho Kì Minh Nguyệt: "Chúng ta chính là lo lắng Điện Hạ, thân là Thái Tử của Thương Hách, nếu là ……." Trong mắt mang theo ưu tư, Oánh Nhiên đi tới bên cạnh Hồng Tụ: "Nếu là Thương Hách cũng gia nhập vào phân tranh, theo tính cách xưa giờ của Bệ Hạ, chắc chắn sẽ thân trinh ra chiến trường, đến lúc đó nếu là Điện Hạ cũng đi theo, chúng ta có thể nào lại không lo lắng."

Hồng Tụ đứng ở một bên cũng cảm thấy bất đắc dĩ, Oánh Nhiên nói như vậy, đúng là điểm mấu chốt: "Điện Hạ nhất định là sẽ không mang theo chúng ta, chúng nô tì lại chỉ có thể ở trong cung ngày ngày vì an nguy của hai vị chủ tử mà lo lắng không yên."

"Vì sao Minh Nguyệt phải cùng đi?" Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong ánh mắt bình tĩnh của Kì Minh Nguyệt mang theo chút ý cười: "Trước mắt không nói Thương Hách còn chưa gia nhập vào phân tranh giữa hai nước, cho dù là gia nhập, Phụ Hoàng ra chiến trường, Minh Nguyệt cũng không phải là nhất định phải đi theo a."

"Chẳng lẽ Điện Hạ có thể yên tâm?" Hồng Tụ có chút ngạc nhiên, giữa nhị vị chủ tử, ngày thường chỉ cần nhàn rỗi nhất định là dính với nhau như hình với bóng, cũng không phải là vô tình mà tựa hồ đã trở thành

thói quen, trong lúc hai người ở chung, cho dù không có cử chỉ thân mật gì, không khí đó cũng khiến cho hai nàng nhìn mà cảm thấy tâm ấm áp.

Giữa hai người như vậy, lại có thể nào để mặc nhìn một người đi ra chiến trường mà không có chút lo lắng gì sao?

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ tựa hồ nhìn thấy gì đó, bên môi Kì Minh Nguyệt đã hiện ra độ cung rõ ràng: "Luận về binh pháp, ta cũng không thể so sánh với Phụ Hoàng, trong quân có Quốc quân toạ trấn là đủ rồi, nếu lại còn thêm một vị Thái Tử, cũng chưa chắc đã là chuyện tốt." Nếu thực sự có một ngày như vậy, hắn đi cùng, chỉ sợ cũng chỉ khiến cho Phụ Hoàng phân tâm, còn khiến cho Phụ Hoàng vì an nguy của hắn mà lo lắng.

Nhìn chăm chú vào thân ảnh huyền mầu đang cùng Lưu Dịch phân phó chuyện gì đó, chính đang từ xa xa đi tới, hoàng bào cùng với kim quan trên đầu, bước đi thản nhiên, không thấy nửa phần ưu tư lo lắng, bên môi hàm chứa chút lạnh lùng, trong đôi mắt hẹp dài tất cả đều là vẻ thâm u, làm cho người ta nhìn không rõ vẻ mặt kia là vì sao, Kì Minh Nguyệt lại biết, Phụ Hoàng nhất định là đã có dự tính gì đó, hoặc là, đó là do con mồi của y đã có hành động gì đó, làm cho trận chiến tranh trước mắt vốn bị y coi là trò chơi trở nên càng thú vị hơn (Htran: Mố, em hỉu anh thế *cười gian*)

Tựa hồ cảm thấy được ánh mắt đang dừng ở trên người mình, cặp mắt hẹp dài kia nhìn lại phía Kì Minh Nguyệt, hai ánh mắt tương giao, bên trong đôi mắt hàm chưa tà mị thâm u kia dần hiện lên từng mạt ôn nhu, đối với hắn lộ ra ý cười.

"Huống chi …… lấy khả năng của Phụ Hoàng, căn bản không cần Minh Nguyệt đi theo." Kì Minh Nguyệt cười, thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nói: "Cho dù Minh Nguyệt lo lắng, cũng là vô dụng, nhưng ta tin tưởng, Phụ Hoàng sẽ không khiến cho ta phải lo lắng lâu." Với thủ đoạn của Phụ Hoàng, chỉ cần tới lúc nên ra tay, chiến loạn nhất định sẽ không ở trong tay y kéo dài lâu.

"Minh Nhi nói không sai."

Ngữ thanh đột nhiên vang lên làm cho mấy người ở trong phòng nhìn về phía cửa, Kì Hủ Thiên chậm rãi bước đến, đi tới bên cạnh Kì Minh Nguyệt, nâng lên khuôn mặt của hắn ở trên môi hắn hạ xuống một nụ hôn: "Ngươi tin tưởng Phụ Hoàng như thế, nên thưởng như thế nào mới tốt a? Thật sự là khiến người ta khó xử."

"Phụ Hoàng có thể nợ lại trước, sau này trả cũng được mà." Nhướn mày, Kì Minh Nguyệt khoé môi cong lên, ở bên tai Kì Hủ Thiên nói nhỏ.

Biết ý hắn muốn nói, Kì Hủ Thiên bật cười rộ lên, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên không hiểu rõ cho nên đưa mắt liếc nhìn nhau một cái, lại không có ai ngốc đến nỗi mở miệng hỏi là chuyện gì.

Trong phòng chính đang nói chuyện vui đùa, bên ngoài lại bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc, tuy rằng chỉ loáng thoáng, nhưng tuyệt đối là tiếng khóc của nữ tử không sau, mang theo hoảng sợ cùng vài tiếng thét chói tai. Thị nữ cùng cung nhân được tuyển vào Huyễn Thiên Điện vốn đều là những người thông minh linh hoạt, hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa trong cung, ngày thường ngay cả lớn tiếng nói chuyện đều hiếm có, lại càng không ngay lúc đang thực hiện công việc của mình phát ra tiếng khóc chói tai như vậy, đó là chuyện xưa nay chưa từng có.

Không đợi Kì Minh Nguyệt cho người đi hỏi, Lưu Dịch đã đứng ở trước của: "Bệ Hạ, Thái Tử Điện Hạ, trong ngự hoa viên phát hiện thi thể một nữ nhân, đúng là nữ tì ở trong cung."

"Tiếng khóc kia lại là vì sao?"

"Bẩm Bệ Hạ, nàng tì nữ phát hiện nữ thi kia, chỉ vì người chết tử trạng (trạng thái khi chết) hết sức cổ quái, có lẽ là sợ tới mức không nhẹ."

Nghe nói có cổ quái, Kì Minh Nguyệt có chút tò mò: "Lưu Tổng quản nói là tử trạng cổ quái, không biết là cổ quái đến mức nào?" Ở trong hoàng cung, một tên thị nữ chết đi cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, chỉ cần nghĩ đến những năm gần đây Phụ Hoàng thiên sủng Hoàng Hậu Tương Dao, khiến cho việc tranh thủ tình cảm trong cung cũng không hề phát sinh qua, nhưng là đấu tranh ngầm gay gắt, cũng là có không ít a.

"Người chết bị chém xuống thủ cấp, thi thể nằm ở đúng ngay chỗ mà ngày hôm đó xác Liên Sóc ngã xuống." Lưu Dịch nhớ tới cỗ thi thể kia, cũng cảm thấy có chút cổ quái, nhưng càng cổ quái hơn là ……

"Bệ Hạ, còn có một chuyện, mấy ngày trước đây, thi thể của Liên Sóc trước khi đem chôn, đã không cánh mà bay, chỉ còn lại có một cái đầu."

Ngữ thanh của Lưu Dịch vẫn là bình tĩnh không mang theo chút phập phồng nào, lời nói cứng nhắc dừng lại ở trong phòng, nghe lời hắn nói, lại làm cho Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên không tự giác có chút rùng mình, liếc mắt nhìn nhau, đều nghĩ đến những lời đồn đãi nghe được mấy ngày gần đây.

—— Hết chính văn chương thứ 149 ——

150. Chương 150: Đoán

Editor: Tiếu Hồng Trần [NangBT]

"Điện Hạ …" Hồng Tụ dường như muốn nói lại thôi, không biết là có nên đem những lời đồn đãi vô căn cứ đó nói cho hai vị chủ tử nghe hay không, nhưng theo như lời Lưu tổng quản nói, lại giống như có quan hệ với những lời đồn đại kia a.

Thấy vẻ mặt của Hồng Tụ cùng với Oánh Nhiên, Kì Minh Nguyệt cảm thấy có chút khác thường: "Các ngươi biết chuyện gì phải không?"

"Nữ tì cùng Hồng Tụ mấy ngày trước nghe được lời đồn đại trong cung, nói là có người ban đêm ở Ngự Hoa Viên trông thấy bóng người, lại nhìn không rõ bộ dáng, giống như là …. người không đầu." Tính tình Oánh Nhiên xưa nay ít nói trầm ổn, nhưng lúc nói đến chuyện này, cũng không khỏi có chút rùng mình, trên mặt mang theo chút ngờ vực cùng sợ hãi.

Từ sau chuyện của Liên Sóc, liền có những lời đồn đãi cổ quái, trong Ngự Hoa Viên, mỗi khi màn đêm buông xuống, sẽ xuất hiện bóng đen nhìn không rõ hình dáng, mà vị trí bóng đen đó xuất hiện, lại ở ngay phía trước bụi hoa Lạc Đồng mà Liên Sóc chết, bóng đen lay động vài cái, rồi sẽ biến mất, đã có không ít người nhìn thấy, nói bóng đen kia chính là Liên Sóc, cũng không biết đúng là do chính mắt nhìn thấy như vậy, hay vẫn là do đối với cái chết của Liên Sóc ấn tượng khắc quá sâu mà nghĩ lầm thành nhìn thấy hắn.

Sự quái dị của Liên Sóc, còn có trạng thái trước khi chết của hắn, chỉ cần là người nào lúc ấy chứng kiến, chỉ sợ không dễ dàng có thể quên được. Giống như một con rối, chỗ yếu hại trước ngực đã bị đâm xuyên qua nhưng vẫn không mất đi khả năng hành động, cho tới tận khi thủ cấp bị chém xuống thành một thi thể không đầu. Ở trong bụi hoa Lạc Đồng đỏ như máu lúc đó, bên trong phiến hoa đỏ tươi rực rỡ, tình trạng thê lương quỷ bí, lộ ra quỷ khí âm trầm khôn kể, làm cho người ta không thể nào đem tình cảnh đó quên đi.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng những chuyện này đã sớm được mọi người đồn đại khắp nơi, nói đến chuyện ngày hôm đó, nhắc tới cái chết của Liên Sóc, đều trở nên biến sắc.

Trái tim bị xuyên qua vẫn không chết, sau khi mất đầu thì sẽ như thế nào? Thi thể cũng không hiểu sao không cánh mà bay, thị nữ trong cung lại bị cắt đầu chết không rõ ràng trong Ngự Hoa Viên ……. Tất cả chuyện này thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Nghe Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nói lại những lời đồn đại gần đây trong cung, Kì Minh Nguyệt cảm thấy có chút ngoài ý muốn: "Sau khi bị chém mất đầu vẫn còn có thể sống, thì không còn là người nữa rồi." Bất quá thị nữ trong cung bị chém mất đầu, tử trạng cùng vị trí kia, quả thật có chút kỳ quặc, cũng quả thật làm cho người ta nghi kị.

"Là người hay quỷ, gọi người điều tra liền biết rõ thôi." Kì Hủ Thiên quay sang phân phó cho Lưu Dịch. Phiền toái chưa được xử lý sạch sẽ, thì vẫn là phiền toái.

Oánh nhiên đứng ở một bên, cúi đầu trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi Kì Minh Nguyệt: "Điện Hạ ngày đó nhìn thấy, Liên Sóc kia có phải là đối với vết thương trên người không có quá nhiều phản ứng?" Bị câu nói vừa rồi của Điện Hạ nhắc nhở, nàng dường như nhớ tới cái gì đó.

"Trước khi hắn chết, cũng không thấy hắn phản ứng quá nhiều, mặc dù có đau đớn, nhưng máu chảy ra lại càng ngày càng ít, hôm đó khi bị Nỉ Hồ đâm thủng ngực, hắn vẫn có thể bước về phía trước, bất luận lúc đó đã chết hay chưa, phản ứng đó cũng tuyệt đối là không giống người thường." Suy tư nhớ lại hành động ngày hôm đó của Liên Sóc, Kì Minh Nguyệt biết Oánh Nhiên hỏi như vậy nhất định là có lý do của nàng.

Vẻ kinh nghi cùng sợ hãi trên mặt Oánh Nhiên dần nhạt đi, nghe xong lời nói của Kì Minh Nguyệt, liền nhíu mày. Từng là đồ đệ của Y độc y gia, khiến cho nàng đối với độc vật cũng là hiểu biết không ít, từ sau lần Điện Hạ bị trúng Liên tâm cổ, nàng liền lại tìm đọc không ít sách thuốc về cổ độc, lại thêm sở học ban đầu, đối với tử trạng quỷ dị không giống người thường của Liên Sóc, nàng cũng đã có chút phỏng đoán.

"Oánh Nhiên nghĩ tới chuyện gì? Hay là ngươi cho rằng Liên Sóc chưa chết?" Thấy thần sắc trên mặt Oánh Nhiên, Kì Minh Nguyệt hỏi như vậy. Từ sự sợ hãi ban đầu rồi tới sự thận trọng trước mắt, Oánh Nhiên cũng không phải người gặp chuyện liền hoảng, lại sẽ có vẻ mặt như vậy, tất nhiên là đã nghĩ ra gì đó.

Oánh Nhiên ngẩng đầu lên, trầm tư nói: "Lời nói vừa rồi của Điện Hạ, kẻ mất đi đầu mà vẫn có thể sống liền không phải là người, những lời này thật ra đã nhắc nhở nô tỳ, theo tình huống hiện tại xem ra, nếu thị nữ kia thật sự là bị bóng đen trong Ngự Hoa Viên giết chết, mà bóng đen kia lại đúng là Liên Sóc, vậy thì ….."

Trên nét mặt lại thêm vài phần ngưng trọng, Oánh Nhiên tiếp tục nói: "Vậy thì đó không phải là người, mà chỉ là "sống thi" mà thôi." Nói đến hai chữ sống thi, Oánh Nhiên lại càng lộ ra chút ghê tởm. (= Hoạt thi, sống thi. Hoạt: có thể hoạt động, còn sống. Thi: thi thể, thể xác, ở đây mang nghĩa giống như cương thi. Ở đây ta dùng từ Sống thi để rõ nghĩa hơn.)

"Cái gì gọi là sống thi?" Kì Hủ Thiên đứng bên cạnh nhíu mày, y theo hận ý cùng chấp niệm của Liên Sóc đối với Minh Nguyệt, không biết đã biến thành sống thi đó, liệu vẫn sẽ nhằm vào Minh Nhi hay không.

"Người đã chết, sau khi mất đi ý thức, xác chết vẫn có thể hành động, giống như một người còn sống bình thường, đó là sống thi. Xét trên mặt thực tế mà nói, Liên Sóc thật sự là đã chết." Oánh Nhiên giải thích như vậy, Hồng Tụ đứng ở một bên sớm đã sợ hãi biến sắc, khẩn trương túm chặt ống tay áo của Oánh Nhiên: "Người đã chết vì sao còn có thể giết người? Bóng đen trong Ngự Hoa Viên kia nếu thật sự là hắn, chẳng phải chỉ là một khối thi thể có thể đi lại thôi sao, vậy hắn làm sao lại có thể giết người a?"

Oánh Nhiên cười khổ, lắc đầu với Hồng Tụ nói: "Cái gọi là sống thi, không chỉ là có thể đi lại, mặc dù mất đi khả năng tự suy nghĩ, nhưng đối với vật tới gần vẫn sẽ ra tay công kích a."

"Không có đầu, vẫn có thể giết người sao? Hắn như thế nào có thể nhìn thấy vật thể?" Nghĩ đến trong cung có một cái tử thi cổ quái như vậy, Hồng Tụ không thể không khẩn trương.

"Người đã chết, trở thành sống thi, liệu có phải lại là do cổ độc gây ra, có thể là cổ độc trên người hắn không giống với cổ độc bình thường?" Kì Minh Nguyệt nghe nói vậy, liền nhớ tới người đứng phía sau màn của An Dương vốn là người thiện dùng cổ độc, lại nhớ tới tình trạng ngày đó của Liên Sóc, vẫn cảm thấy cổ quái, tựa hồ luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

"Điện Hạ nói không sai, cổ độc có thể khiến người mất mạng, nhưng cũng có thể dùng để khống chế hành vi của người khác, có lẽ lúc còn sống cũng không có gì khác lạ, nhưng sau khi chết lại sẽ bị cổ độc trong cơ thể khống chế, Liên tâm cổ mà năm xưa Điện Hạ trúng phải, mặc dù ít gặp, nhưng lại cùng với loại cổ độc trên người Liên Sóc này không giống nhau." Oánh Nhiên sắp xếp lại tư duy rồi nói: "Nô tỳ cho rằng, Liên Sóc nhất định là đã ăn vào vật gì, mới dẫn phát cổ độc trong cơ thể, khiến cho nó cải biến thể chất, cho nên hắn mới biến thành bộ dáng không giống người kia."

Lúc ban đầu Liên Sóc đúng là cũng không thấy biểu hiện gì dị trạng, rồi sau đó lúc ở trong Xích Hi Điện mới hiện ra chỗ cổ quái, cùng với lúc trước gặp phải những người áo xám kia rất giống nhau, giống như một con rối, cả người tràn ngập tử khí, chính là Liên Sóc hắn thậm chí còn khiến cho người ta có cảm giác kì lạ hơn bọn họ một chút……

Kì Minh Nguyệt trầm ngâm, lại nghe thấy Kì Hủ Thiên nói: "Hôm đó bên trong búng máu hắn phun ra, đã chứa chất độc của loại cổ độc này, mày mà Minh Nhi không bị dính phải."

Ở bên cạnh Kì Minh Nguyệt vỗ về mái tóc của hắn, Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn những sợi tóc đen nhánh dưới tay mình, trong mắt tất cả đều là ôn nhu, bất luận Liên Sóc như thế nào, chỉ cần Minh Nhi vô sự là tốt rồi.

Kì Minh Nguyệt đứng dậy, nhìn người bên cạnh, lộ ra chút ý cười: "Cũng may mắn, hắn không phải là hướng về phía Phụ Hoàng ra tay." Tuy rằng mọi chuyện Liên Sóc là do Phụ Hoàng làm, nhưng Liên Sóc tựa hồ lại đối với hắn càng thêm oán hận cùng ghen tị, có điều đối với chuyện đó hắn cũng không để ý.

Nhìn chăm chú vào hai người trước mặt, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên đều có chút lo lắng, giữa Bệ Hạ cùng Điện Hạ trong lúc đó không thể dung nhập bất cứ ai k hác, nhưng lại luôn luôn có những kẻ phiền toái vờn quanh, hoặc có thể là những chuyện mà thân là Vua cùng Thái Tử của một nước không thể không đối mặt. Những chuyện đó lại làm cho hai người bàng quan như hai nàng luôn cảm thấy có chút lo lắng.

"Bệ Hạ cùng Điện Hạ ngàn vạn lần cẩn thận, nếu Liên Sóc đúng như nô tỳ đoán như vậy, trở thành sống thi, trong cơ thể hắn chắc chắn có chứa một loại cổ trùng đặc thù, không chế hắn ban ngày lẩn trốn còn ban đêm xuất hiện, khó có thể bị người phát hiện ra hắn, trước mắt hắn đã sớm mất đi thần trí, không thể suy nghĩ theo lẽ thường được." Oánh Nhiên lúc này có chút hối hận, năm xưa khi đi theo sư phụ tại sao lại không học nhiều thêm một chút về cổ độc, so sánh với người ở An Dương có thể tuỳ ý sư dụng cổ độc khiến người biến thành bộ dáng đó, sự hiểu biết của nàng quả thực cũng chẳng có tác dụng gì."

"Nếu là mất đi thần chí, thì không nên lại có những hành động khác, nếu đã là cái xác không hồn, đối với đủ loại chuyện xảy ra khi còn sống nên đã quên mất mới đúng, Oánh Nhiên không cần lo lắng." Kì Minh Nguyệt nói như vậy, khoé môi khẽ nhếch lên, nếu như đúng như lời Oánh Nhiên nói, cũng không phải là việc gì quá phiền toái, chỉ cần chém đứt tay chân, bất luận là bị loại cổ trùng nào khống chế, mất đi khả năng hoạt động, còn có thể gây ra chuyện gì a. (Htrần: *Rùng mình a*)

"Thị nữ đã chết kia có chỗ nào đặc biệt không?" Kì Hủ Thiên hỏi Lưu Dịch.

"Cũng chỉ có như vậy mà thôi, cũng không có gì khác đặc biệt, nhưng tử trạng thì thật sự rất thảm, lại cũng thập phần tương tự với tử trạng của Liên Sóc ngày đó, đã có không ít người nhìn thấy, lúc ấy liền đã có người nói rằng đó là do Liên Sóc hiện về đòi mạng." Lưu Dịch nhớ tới tình cảnh trong Ngự Hoa Viên, vẻ mặt của mọi người sau khi nhìn thấy cỗ thi thể kia, tất cả đều là vẻ kinh hãi, nhất định sau đó trong cung sẽ lại có không ít lời đồn đại.

Kì Hủ Thiên gật gật đầu, trong ánh mắt hơi trầm xuống hiện lên một tia tàn khốc: "Như vậy hãy tuần tra thật kĩ Ngự Hoa Viên, chỗ hắn chết cũng tăng cường canh giữ nghiêm mật, bất luận là người hay quỷ, sống hay là chết, chỉ cần xuất hiện, vậy vẫn luôn sẽ có người nhìn thấy, Trẫm phải biết rõ, chuyện này có phải thực sự là do cái gọi là sống thi kia gây ra hay không."

Lưu Dịch tuân lệnh lui xuống, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nhìn nhìn hai người, cũng buông tay bỏ lại chuyện vấn tóc đang làm dở, Bệ Hạ vừa mới lâm triều không bao lâu liền đã quay về, nghĩ có lẽ là có chuyện muốn nói với Điện Hạ, lúc Bệ Hạ cùng với Điện Hạ ở cùng một chỗ, các nàng cũng không tiện ở lại, sớm hay muộn gì rồi cũng sẽ bị Bệ Hạ cho lui, không bằng sớm lui đi.

Thấy Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên hành lễ lui ra, Kì Hủ Thiên vỗ về mái tóc của Kì Minh Nguyệt, nhìn thân ảnh hai người rời đi khoé môi mang theo nụ cười: "Hồng Tụ và Oánh Nhiên đúng thật sự là biết điều."

"Phụ Hoàng chưa bao giờ bận tâm đến sự có mặt của các nàng, Hồng Tụ và Oánh Nhiên lại biết có những thời điểm không nên có mặt, được người khen biết điều cũng là nhờ công của Phụ Hoàng ngày thường a." Kì Minh Nguyệt lại ngồi xuống, đối diện với thân ảnh phản chiếu trong tấm gương đồng nói như vậy, trong ngữ thanh phảng phất mang theo chút ám muội.

Kì Hủ Thiên đứng ở phía sau Kì Minh Nguyệt, đẩy ra mấy lọn tóc sau gáy hắn, đầu ngón tay nhẹ lướt qua cần cổ, những lọn tóc đen như mặc trượt qua kẽ tay, bị Kì Minh Nguyệt trêu ghẹo như thế cũng chẳng buồn để ý, nhướn mày khoé môi khẽ cong lên nói: "Cần gì phải bận tâm, giữa ta và Minh Nhi trong lúc đó cũng không phải mới ngày một ngày hai, các nàng cũng nên nhìn quen đi, Minh Nhi đối với hai nàng quan tâm

như thế, Phụ Hoàng lại không có đem các nàng bỏ cũ thay mới, đã là hậu đãi lắm rồi, còn muốn như thế nào?"

"Đúng vậy, Phụ Hoàng quả thật là người rộng lượng." Kì Minh Nguyệt mân môi, có chút không cho là đúng, ý cười bên khoé miệng tràn đầy vẻ trêu tức. Nam nhân bá đạo như thế, nếu là gắn với hai chữ "rộng lượng" này, không biết người khác nghe được sẽ có biểu tình như thế nào.

Kì Hủ Thiên cười mà không nói, cầm lấy chiếc lược ở bên cạnh, chải lên mái tóc dài đen tuyền kia, mở miệng hỏi: "Những lời Oánh Nhiên vừa nói, Minh Nhi thấy thế nào?"

"Trước mắt vẫn là khó nói, nhưng cho dù thật sự Liên Sóc là sống thi, nhưng thực ra chẳng ra người cũng chẳng phải quỷ, chỉ là cái xác không hồn mà thôi, không có gì đáng sợ cả." Ngữ thanh Kì Minh Nguyệt thản nhiên, trong đôi mắt thu liễm lại dường như đang suy nghĩ gì đó, nhìn nhìn sắc trời, hơi hơi nghiêng đầu đi nói: "Hôm nay lâm triều như thế nào, Phụ Hoàng lại có thể về sớm như vậy?"

"Minh Nhi hôm nay không đi, không nhìn thấy tràng diện phấn khích trên triều a." Trên môi mang theo chút độ cung đùa cợt, động tác chải tóc của Kì Hủ Thiên vẫn hết sức mềm nhẹ: "Cuộc chiến giữa An Dương và Liên Đồng rốt cục cũng bùng nổ, quan hệ ngoại giao với hai nước, Thương Hách nên làm như thế nào, vì chuyện này, trong triều đình đã chia làm hai phái."

Hai phái như thế nào, cũng không khó đoán, Kì Minh Nguyệt phát ra một tiếng cười khẽ: "Thương Hách ngồi xem, đợi đến lúc hai quốc gia sau trận đại chiến bị đại thương nguyên khí, thiên hạ liền thuộc về Thương Hách. Còn một phái là đợi Liên Đồng cầu viện, liền cùng hiệp sức với Liên Đồng chia cắt An Dương."

"Minh Nhi nói không sai, vì chuyện Thương Hách nên làm như thế nào, hai phái này đã náo loạn nhiều ngày, hôm nay lại càng náo nhiệt hơn nữa. Vừa mới thu được tin báo, trận đầu giao chiến giữa An Dương và Liên Đồng, Liên Đồng thua thảm, tổn thất không ít quân sĩ, trên triều đều là nghị luận Liên Đồng khi nào sẽ đến cầu viện, Thương Hách lại nên làm như thế nào để kéo dài, tiêu hao lực lượng của An Dương." Nói đến những tính toán của các vị đại thần trong triều đình, Kì Hủ Thiên thuỷ chung đều lộ ra ý cười đùa cợt.

"Liên Mộ Hi đang ở Thương Hách, khiến cho tất cả bọn họ đều khinh thị An Dương, có lẽ họ cho rằng An Dương cũng giống như Liên Mộ Hi có thể xem thường như vậy." Liên Mộ Hi có phải giống như vẻ bề ngoài mọi người thấy hay không, vẫn là việc chưa thể hiểu rõ, lần này Liên Mộ Hi tới tận đây, cũng không biết nguyên nhân đúng như lời hắn nói hay là còn có thâm ý khác. An Dương thuỷ chung vẫn là đứng trong tối hành động, mà dã tâm của chúng những năm gần đây lại cũng dần dần hiện rõ.

Kì Minh Nguyệt thuỳ hạ ánh mắt, thế trận ba nước phân tranh sớm muộn gì cũng xảy ra, mặc dù hắn cùng với Phụ Hoàng không có ý định tranh giành thiên hạ, nhưng một khi đại loạn xảy ra, bọn họ tự nhiên không thể không tham gia vào.

Thả lỏng cơ thể, ngã người về phía sau, cánh tay phía sau thuận thế vòng quanh ôm lấy hắn, Kì Minh Nguyệt tựa vào lồng ngực sau lưng, khép mắt lại: "Đại loạn sắp xảy ra, Phụ Hoàng bây giờ sẽ không còn cảm thấy không thú vị a." Có lẽ phải nói là Phụ Hoàng chờ đợi đã lâu mới đúng, đánh cướp thiên hạ là một việc thú vị như thế, Phụ Hoàng lại đến giờ cũng chưa có hành động, trừ bỏ bởi vì sau khi đoạt được thiên hạ phải hao tâm tổn sức thống trị, còn một nguyên nhân khác, đó chính là muốn chờ con mồi tự động hiện thân a.

Chờ người khác tự tìm tới tử lộ, đứng ở một bên nhìn bộ dáng con mồi giãy dụa, xác nhận là một trong những thú tiêu khiển của Phụ Hoàng.

Vòng tay ôm quanh người Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên cúi người xuống, dọc theo phía dưới cằm chuyển lên hai phiến môi mềm mại, nhẹ nhàng hôn mút lấy: "Những thứ đó làm sao lại có thể so sánh với Minh Nhi, có ngươi ở bên cạnh, Phụ Hoàng chưa bao giờ cảm thấy không thú vị, cũng đã sớm không còn rảnh đi bận tâm suy nghĩ những chuyện khác."

Hơi thở ấm áp phất trên mặt, tạo nên cảm giác buồn buồn ngứa ngứa, vẫn chưa mở mắt ra, Kì Minh Nguyệt mở miệng, đầu lưỡi ở trên đôi môi đối diện chậm rãi liếm qua, cùng chiếc lưỡi kia dây dưa giao triền cùng một chỗ.

_____ Hết chính văn chương 150 _____

151. Chương 151: Xác Minh

Trong Ngự Hoa Viên, bách hoa đua nở, ánh mặt trời rơi trên những cánh hoa lá cỏ, khiến cho những đoá hoa kiều diễm kia càng tăng thêm vài phần tươi đẹp, hương hoa phảng phất cùng những cánh bướm nhảy múa, trong ngự hoa viên không có một tiếng động nào tràn ngập không khí thanh u không bị ai quấy nhiễu.

Một thị nữ từ xa xa cước bộ vội vàng đi tới, cần phải đi qua nơi đó, lại chần chờ trong chốc lát, nhìn những bông hoa Lạc Đồng đỏ như máu kiều diễm, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi, sau khi lưỡng lự hồi lâu, mới tiếp tục bước về phía trước. Cho dù đã đi xa, vẫn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh, cơ hồ làm cho người ta nghĩ rằng giống như có vật gì đang đuổi theo nàng vậy.

Nhưng lúc này nếu có ai nhìn thấy bộ dáng nàng đó của nàng, cũng tuyệt đối không hề cười nhạo. Phàm là người nào phải đi qua Ngự Hoa Viên, không người nào là không nơm nớp lo sợ. Trong đoạn thời gian này, trong cung bắt đầu lưu truyền một lời đồn đại, mỗi lúc màn đêm xuống, trong Ngư Hoa Viên sẽ xuất hiện một bóng người, chính là Liên Sóc mới không lâu trước đây chết ở nơi này.

Nếu chỉ là một bóng người thì cũng chẳng nói làm gì, nhưng ở đó đã từng có một thị nữ bị giết, tử trạng này cực kì tượng tự tình cảnh của Liên Sóc ngày đó, phàm là người nào đã từng nhìn thấy, đều là mao cốt tủng nhiên, ngay cả chỗ hắn chết kia cũng đều là độc nhất vô nhị. Những chuyện kì quái như thế, khiến người ta nên nghĩ thế nào a. Liên Sóc ngày đó chết trong Ngự Hoa Viên, tình cảnh cổ quái như thế nào đều có không ít người nhìn thấy, kết hợp hai chuyện này lại, cho dù là người không tin có quỷ thần, trong lòng cũng bắt đầu thấy nghi ngờ a.

Có người thì nói Liên Sóc chưa chết, có kẻ lại nói là quỷ hồn đòi mạng, nhưng bất luận là người hay quỷ, đều khiến cho bọn cung nhân thị vệ đối với khu Ngự Hoa Viên này càng thêm chút sợ hãi cùng kiêng kị.

Các đại thần tự nhiên cũng đã biết việc này, ngày đó khi Liên Sóc chết, cũng có không ít đại thần chứng kiến. Trước mắt đối với việc này, làm cho trong lòng bọn họ nguyên bản vốn đã lo lắng lại càng như bị đặt thêm một khối đá nặng.

Cuộc chiến giữa An Dương và Liên Đồng sớm muộn cũng diễn ra, hai nước cũng đã mấy lần giao tranh rồi, giống như đang thử thực lực của đối phương. Những trận giao tranh này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không phải nhỏ, nhưng đều có nhiều người chết. Trước mắt Liên Đồng có vẻ chiếm thế thượng phong, nhưng đó cũng là dùng rất nhiều cái chết của binh lính để đổi lấy, nghe nói là Liên Đồng đã có ý muốn cầu viện Thương Hách tăng thêm binh cho họ.

Liên Đồng là do nữ tử làm đế vương, sở trường lại là vũ kĩ ca múa, xét về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, nhiều năm qua, trong thế chân vạc của ba nước thì Liên Đồng chính là yếu nhất, chẳng qua lại có nhiều giao hảo với Thương Hách, mới khiến cho An Dương còn có điều cố kỵ. Mà lúc này không biết An Dương đã có chỗ dựa nào, lại có thể không để ý đến sự uy hiếp của Thương Hách mà bắt đầu dấy binh với Liên Đồng như thế.

An Dương Vương lại còn đang ở Thương Hách, bọn họ cũng không lo lắng Quốc quân của bọn họ bị Thương Hách áp chế sao? Quần thần đều có chút phỏng đoán với những cử chỉ gần đây của An Dương, nhưng cũng không thể đoán rõ được.

Mặt khác, Thấm Vũ – người sẽ thực hiện đám hỏi giữa Liên Đồng và Thương Hách, bản thân hắn là trưởng lão của Liên Đồng, lại chẳng hề tỏ vẻ quan tâm gì tới việc này, cũng không biết là do hắn tin tưởng khả năng giải quyết mọi việc của Nữ Vương Liên Đồng, hay là do hắn tin tưởng Thương Hách sẽ không bàng quan đứng nhìn.

Nhìn tình thế trước mắt, có thể nói là đại chiến sắp diễn ra, bất luận trận chiến giữa An Dương và Liên Đồng sau này sẽ như thế nào, Thương Hách cũng tuyệt đối không có biện pháp bàng quan không đếm xỉa tới. Ngoại có chiến loạn, trong cung lúc này lại xảy ra chuyện quỷ dị cổ quái như vậy, khiến cho thân là thần tử bọn hắn trong lòng khó mà yên được.

Đã không còn có ai dám dừng lại ở trong Ngự Hoa Viên, hoa cỏ thơm tung bay trong gió, đáng tiếc cũng không có người thưởng thức. Đúng lúc này, một thị nữ đang băng ngang qua Ngự Hoa Viên một cách cẩn trọng lại nhìn thấy một thân ảnh nguyệt sắc đang một mình bước vào trong đó.

Tuy chỉ là thấy bóng dáng, nhưng thân ảnh với bộ dáng tao nhã độc nhất vô nhị, còn lộ ra quý khí cùng vẻ thản nhiên đó, chính là người mà không ai có thể nhận lầm, là vẻ bất phàm mà chỉ có Thương Hách Thái Tử mới có được.

Thái Tử Điện Hạ! Thái Tử Điện Hạ đi vào Ngự Hoa Viên, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào? Từ trong hâm mộ cùng kính sợ phục hồi lại tinh thần, thấy thân ảnh Thái Tử càng lúc càng đi sâu vào trong, sâu thêm chút nữa chẳng phải chính là chỗ chòi nghỉ mát kia sao, cũng chính là nơi xảy ra chuyện quỷ quái trong lời đồn a. Nàng thị nữ không khỏi có chút sốt ruột, đánh bạo một lần, thật cẩn thận cũng tiến vào trong, đối với thân ảnh nguyệt sắc kia quỳ xuống nói: "Nô tỳ khấu kiến Thái Tử Điện Hạ."

Xoay người, nhìn thấy có thị nữ lễ bái, Kì Minh Nguyệt thản nhiên đáp: "Đứng dậy đi."

Dưới những lời đồn đại, Ngự Hoa Viên đã trở thành địa phương khiến mọi người e sợ tránh còn không kịp, đã sớm không còn thấy thân ảnh của những cung phi ngẫu nhiên lại đây ngắm hoa, các cung nhân thị vệ khác cũng ít khi đi tới nơi này, không nghĩ ra lúc này ở đây còn có thị nữ. Đợi nàng đứng dậy, Kì Minh Nguyệt nhìn thị nữ vóc dáng nhỏ xinh đứng trước mắt, cất giọng hỏi: "Ngươi lúc này ở đây làm cái gì? Từ lúc trong Ngự Hoa Viên xảy ra chuyện vốn đã không còn ai đến đây."

Thị nữ kia nghe hắn nói như vậy, hơi sửng sốt một chút, lại có chút bối rối, có chút quẫn bách nói: "Nô tỳ chỉ là … chỉ là đi ngang qua thôi." Nàng đúng là đã quên, việc này đã sớm truyền khắp nơi trong cung, Thái Tử Điện Hạ sao lại không biết, lấy khả năng của Thái Tử, sự nhắc nhở của nàng thật là dư thừa.

Thấy thần sắc của nàng, Kì Minh Nguyệt khóe môi khẽ nâng lên: "Nếu không có chuyện gì thì đừng tới đây." Ở trong cung quả thật cũng có không ít người quan tâm tới an nguy của hắn, ngôi vị Thái Tử này xem ra hắn đảm đương cũng không đến nỗi nào a.

Miếng ứng thanh trả lời, lại nhìn vị Thái Tử trước mặt, nàng lại nhất thời quên cả lui xuống. Vốn là tướng mạo tuấn mỹ vô song, hơn nữa nụ cười nơi khóe miệng như có như không vừa rồi kia thật làm có người ta khó có thể dời mắt.

Thái Tử xưa nay đối với mọi người rất hòa nhã, vừa nhìn khiến cho người ta cảm giác muốn thân cận, nhưng vẻ tao nhã bất phàm này rồi lại cũng khiến người khác tự biết xấu hổ, không dám thật sự với tới. Mà nay vẻ uy nghi của y ngày càng hiển lộ, càng khiến cho người ta không dám tùy ý đến gần, mới vừa rồi nàng nhất thời xúc động, không nghĩ tới lại nghe được câu nói này của Thái Tử.

Chỉ là một câu, nhưng sự quan tâm trong đó nàng cũng tuyệt đối không xem nhẹ, lăng lăng nhìn thân ảnh trước mắt đang rời đi, nàng vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại. Vốn vẫn nghe nói Thái Tử Điện Hạ đối với mọi người hiền lành hòa nhã, không xem thường hạ nhân, nàng hôm nay rốt cục đã được chứng thực rồi. Hai tay bưng lấy khuôn mặt có chút nóng lên, nàng vui sướng xoay người rời đi, việc hôm nay thật sự là đáng giá để nàng hảo hảo mà khoe mấy ngày liền với đám tỷ muội a.

Những đóa hoa Lạc Đồng vẫn đang lay động trong gió, nhan sắc vẫn diễm lệ như xưa, những cánh tàn hoa rơi đầy đất đã sớm hóa thành bùn đất, chỗ mà Liên Sóc chết ngày đó, chỉ để lại chút ấn ký loang lổ màu đỏ sậm trên bùn đất, giống như lưu lại một màn quỷ dị ngày hôm đó.

Kì Minh Nguyệt đứng ở trước khóm hoa đó, vẫn chưa cảm thấy phụ cận chung quanh có gì khả nghi gì quái, nhưng nếu Liên Sóc quả thực là biến thành Sống Thi như lời Oánh Nhiên đã nói, vốn đã không thể coi là con người nữa, cho nên cho dù hắn muốn điều tra cũng khó mà dựa vào việc tìm thấy hơi thở của người sống để tìm ra cái xác đó.

Không biết có phải là do hấp thu huyết sắc ở trong đất, mà nhiều ngày nay những đóa hoa Lạc Đồng này nở ra càng trở nên diễm lệ, mang theo vẻ yêu dị, ở trong gió hơi hơi phất động, ở trong Ngự Hoa Viên u tĩnh, chỉ có tiếng gió cùng hoa cỏ lay động va chạm, phát ra những âm thanh sàn sạt rất nhỏ.

Trong những tiếng động thật nhỏ đó, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên nghe được có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Liên Mộ Hi chính đang chần chờ đứng ở cách đó không xa. Mái tóc

dài chưa được bó buộc lại, những lọn tóc cuốn dài thả dọc trên vai, cùng với tay áo màu đỏ nhẹ phất phới trong gió, khiến cho người ta không khỏi liên tưởng đến những đóa Lạc Đồng đầy mị mầu kia.

Trong đôi mắt viên lượng lúc này có chút ảm đạm, Liên Mộ Hi đứng ở đó, cũng không đến gần, nhìn thân ảnh nguyệt sắc đang đứng cạnh khóm hoa Lạc Đồng, cúi đầu xuống nói: "Minh Nguyệt vẫn là không nên dừng lại trong Ngự Hoa Viên quá lâu, những lời đồn kia, ta cũng đã nghe nói, chỉ sợ đúng là sự thực."

Liên Mộ Hi vẫn chưa từng gọi hắn là Thái Tử, từ lần trước viếng thăm lần trước, Kì Minh Nguyệt cũng chưa từng gặp lại y, cách mấy ngày, xem ra thương thế của y cũng đã tốt lên không ít, tuy rằng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt, nhưng đã có thể xuống giường đi lại, cũng sẽ mau chóng khỏi hẳn thôi.

Nghe ra ý trong câu nói này của y, Kì Minh Nguyệt mang theo nghi hoặc nhìn về phía y nói: "Cái gì gọi là đúng là sự thực? Là chỉ việc Liên Sóc chưa chết? Hay là chuyện quỷ hồn lấy mạng?"

"Còn nhớ rõ lần trước, ta từng nhắc tới … người nọ không?" Liên Mộ Hi vốn định nói ra tên của người nọ, ngập ngừng một chút, rốt cục cũng không nói ra: "Liên Sóc đi theo hắn, không biết đã tập loại công phu cổ quái nào, lại ăn vào không ít dược vật kỳ quái, nếu nói hắn sau khi mất đầu vẫn có thể hành động cũng không phải là việc không có khả năng."

Hôm trước đã nghe Liên Mộ Hi nhắc tới Duệ U, cùng từng đề cập qua với Phụ Hoàng, nhưng Phụ Hoàng nói chưa bao giờ nghe qua tên người này, như vậy xem ra, người nó che dấu thật sự thâm sâu, chân chính biết đến sự tồn tại của người này có lẽ cũng chỉ có người trong hoàng tộc An Dương mà thôi.

Am hiểu cổ độc, dưới tay lại có nhiều đệ tử áo xám giống như tử sĩ như vậy, lại nhiều năm trước đã có ý đồ thăm dò Thương Hách, người này chắc chắn không phải hạng người đơn giản, việc phát binh với Liên Đồng nhất định cũng không phải là tùy tính mà làm.

Hắn đã bồi dưỡng đám người áo xám như thế nào, Kì Minh Nguyệt cũng không muốn suy nghĩ sâu xa làm gì, chỉ cần nhìn phản ứng của Vô Hào khi nghe nhắc tới hai chữ sư phụ là có thể biết thủ đoạn của người nọ như thế nào. Cũng không biết sau khi Vô Hào tới An Dương tìm được Bách Lý Vong Trần sẽ như thế nào, chỉ mong bl có thể giải được cổ độc ở trên người y…

Trong lòng nghĩ như vậy, đối với lời nói của Liên Mộ Hi hắn cũng chỉ là thản nhiên hỏi: "Kia chiếu theo lời nói của An Dương Vương, Liên Sóc vẫn là chưa chết, cũng vẫn sẽ tìm đến Minh Nguyệt?" Hơi thùy hạ ánh mắt, Kì Minh Nguyệt có vẻ cũng không hề ngạc nhiên, Liên Mộ Hi nghe miệng hắn vẫn tiếp tục gọi mình là "An Dương Vương" ánh mắt lại thêm phần ảm đạm.

Nhìn chăm chú vào những cánh hoa bị gió phất dưới chân, Liên Mộ Hi không tiếng động thở dài: "Hắn bây giờ có lẽ không xem như còn sống, chỉ có thể tính là chưa chết mà thôi." Bước qua những cánh tàn hoa dưới chân, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Kì Minh Nguyệt kia vẫn nóng rực như trước.

Lời nói của Liên Mộ Hi đúng thật là có chút giống với lời Oánh Nhiên đã nói. Kì Minh Nguyệt trầm ngâm, cũng chưa hề chú ý thần sắc của Liên Mộ Hi, chỉ nghe tiếng bước chân từ xa tiến gần lại, đến lúc nâng ánh mắt lên, Liên Mộ Hi đã đứng ngay trước mặt, nhưng cũng chỉ như cũ đứng yên, giống như không dám tùy ý lại gần hắn, cẩn trọng giống như lại sợ hắn xoay người rời đi.

"Liên Sóc trở thành bộ dáng như hôm nay, là lỗi của Mộ Hi, nếu không phải do ta dễ dãi tin hắn, có lẽ hắn sẽ không thể làm ra những chuyện bất lợi với Thương Hách như vậy, sự tình cũng sẽ không tới nông nỗi này." Lời nói hàm chứa vẻ tự trách, Liên Mộ Hi thùy hạ ánh mắt: "Nghe nói An Dương và Liên Đồng lại giao chiến, Mộ Hi nghĩ rằng nếu tiếp tục lưu lại Thương Hách cũng không phải thích hợp."

"An Dương Vương có phải là đang lo lắng Thương Hách sẽ giữ ngươi lại làm tin?" Kì Minh Nguyệt mang theo chút ý cười, mày khẽ nhướn lên, vào lúc này Liên Mộ Hi lại muốn trở về, bất luận hắn thấy thế nào, các vị đại thần trên đại điện kia chắc chắn sẽ lại được một phen tranh cãi.

"Mộ Hi tình nguyện bị Minh Nguyệt lưu lại." Cúi đầu nói như vậy, mang theo chút tiếc nuối cùng thất vọng, Liên Mộ Hi ngẩng đầu khẽ nhếch khóe môi: "Đáng tiếc, ta biết, Minh Nguyệt cũng sẽ không giữ ta lại."

Lại thở dài, hắn quay đầu nhìn đám hoa Lạc Đồng bên cạnh, khẽ vuốt những đóa hoa kiều diễm, mang theo vẻ suy sụp nhẹ giọng hỏi: "Mộ Hi có thể biết người ở trong lòng Minh Nguyệt là ai hay không? Có thể có được tình yêu của ngươi, sẽ là một tuyệt đai giai nhân, hay vẫn là … " Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, quả thực

chính là Nguyệt của ánh trăng trong nước kia sao? Hắn vướng bận nhiều năm qua, chung quy cũng chỉ là đơn phương mà thôi.

"Với Minh Nguyệt mà nói, là độc nhất vô nhị." Bạn đang ?

Ngữ thanh thản nhiên, vẻ mặt cũng không có gì đặc biệt, nhưng Liên Mộ Hi lại có thể từ trên vẻ mặt người trước mắt cảm giác được sự ôn nhu như nước kia, lời nói chỉ giống như thuận miệng nói ra, giống như đương nhiên, như vốn dĩ là vậy, liền lại làm cho hắn nghe xong những lời này càng khiến cho tư vị khôn kể trong lòng kia càng trở nên chua sót hơn.

Bẻ gãy cành hoa Lạc Đồng trong tay, Liên Mộ Hi bóp chặt đóa hoa trong tay, bỗng nhiên nở nụ cười nói với Kì Minh Nguyệt: "Bất luận Minh Nguyệt đối đãi như thế nào, tâm tư của Mộ Hi đối với ngươi thủy chung sẽ không bao giờ thay đổi." Dưới ánh mặt trời, trong mắt hắn lúc này lại giống như trở nên càng lấp lánh, vẻ ảm đạm ban đầu lại một lần nữa tràn ngập tinh lượng như ánh sao: "Đối với Minh Nguyệt, ta vẫn còn chưa buông tay đâu."

Lúc nói những lời này, trong ánh mắt hàm chứa ý cười kia mang theo chút chấp nhất khờ dại, lại giống như đang tuyên cáo. Nhìn Liên Mộ Hi trước mặt, Kì Minh Nguyệt khóe môi khẽ nhếch lên: "Minh Nguyệt sẽ chuyển cáo tới Phụ Hoàng, An Dương Vương thỉnh cầu được ở lại."

Liên Mộ Hi thoáng chốc cứng người lại, bĩu môi, giống như lẩm bẩm nói: "Cho dù phải trở về, Mộ Hi cũng sẽ không quên Minh Nguyệt, rồi sẽ tới một ngày, Minh Nguyệt nhất định là của ta."

Người trước mắt chính là người trong lòng hắn nhiều năm, dù thế nào cũng không thể dễ dàng buông tha được. Liên Mộ Hi nhìn thân ảnh thon dài trước mặt, nhiều năm mong nhớ như vậy, rốt cục tới Thương Hách, người hắn vẫn nhớ mong so với hắn nghĩ còn muốn xuất chúng hơn, hắn sao có thể dễ dàng buông tay được.

Trước vạt hoa Lạc Đồng đỏ bừng diễm lệ, một thân nguyệt sắc phảng phất lộ ra kim mang, đôi mắt thâm trầm như một đáy hồ sâu, khiến cho người ra cam tâm tình nguyện rơi vào trong đó, bị cặp mắt kia nhìn, Liên Mộ Hi cảm thấy như tình cảm trong lòng đều không thể che lấp, cũng không muốn chê lấp, nếu người trước mắt có thể vì hắn mà lộ ra nụ cười ôn nhu mà hắn đã từng nhìn thấy kia, thì thật là tốt …

"Sắp phải li biệt, Mộ Hi thật sự …" Đối diện với đôi mắt kia, Liên Mộ Hi tiến sát hơn một chút, ngữ thanh khinh nhẹ theo gió bay tới bên tai Kì Minh Nguyệt. Đối với người đang tiến lại gần, hắn đang muốn tránh né, vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy thân ảnh đang từ xa xa đi tới.

Ngay trong lúc hắn có chút sửng sốt, Liên Mộ Hi đã tiến gần ngay trong gang tấc, hai tay vây quanh bên hông của hắn, bên tai lại nghe thấy một tiếng thở dài thỏa mãn, giống như đã chạm được vào vật mà mình không thể dễ dàng chạm tới, cánh tay ôm bên hông hắn giống như thật cẩn thận, không dám sử dụng lực, hô hấp bám bên tai trở nên nóng rực, ngữ thanh giống như nỉ non gần sát bên tai: "Mộ Hi thật sự không muốn buông ngươi ra, Minh Nguyệt cũng thích ta được không?"

Mắt thấy thân ảnh đang tiến gần kia đã ở cách không xa trước mặt, Kì Minh Nguyệt chậm rãi đẩy Liên Mộ Hi ở trước ngực ra, đối với thân ảnh đang tới gần kia hô một tiếng: "Phụ Hoàng."

_____ Hết chính văn chương 151_____

152. Chương 152: Cầu Viện

Thân ảnh mặc y phục huyền mầu vẫn đứng ở chỗ cũ, cũng chưa mở miệng nói gì, nhưng lệ khí nặng nề giống như bị gió cuốn truyền tới lại trở lên rõ ràng vô cùng, ánh mắt sắc bén bắn ra từ đôi mắt hẹp dài giống như mũi nhọn của thanh hàn kiếm, tất cả đều hướng về phía Liên Mộ Hi phóng tới.

Bọn thị vệ theo hầu phía sau hắn hiển nhiên cũng thấy tình cảnh trong hoa viên vừa rồi, trông thấy cảnh An Dương Vương cùng Thái Tử ôm nhau cũng có chút kinh ngạc, mặc dù không biết Bệ Hạ vì sao lại tức

giận, nhưng cái loại khí tức thô bạo vờn quanh lúc này thật sự khiến cho người ta không khỏi khiếp sợ, trong lòng cũng cảm thấy may mắn, may mà cơn giận giữ này của Bệ Hạ không phải là hướng tới bọn họ.

Lưu Dịch tùy thị ở một bên, cũng nhìn thấy toàn bộ tình hình lúc này, trên khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh cũng bắt đầu hiện lên một tia lo lắng. Chẳng qua việc hắn lo lắng không phải là Bệ Hạ sẽ đối với Điện Hạ như thế nào, mà là cái vị An Dương Vương Liên Mộ Hi kia, y theo tâm tình lúc này của Bệ Hạ, trong chớp mắt có thể khiến cho thân thể của Liên Mộ Hi phân ra thành từng mảnh cũng không phải là việc không có khả năng.

Liên Mộ Hi bị đẩy tránh ra, vừa mới đứng vững, uy áp từ cách đó không xa truyền tới khiến cho hô hấp của hắn đông cứng lại. Mang theo chút nghi hoặc cùng kinh ngạc, nhìn về hướng uy áp phát ra, liền thấy được thân ảnh huyền mầu đang đứng bất động kia, uy nghi của Thương Hách Đế khiến người ta phải kinh hãi. Hắn cũng không rõ hắn đã làm gì chọc giận y, chả lẽ là mới vừa rồi …

Đang lúc suy đoán, bỗng nhiên một cỗ áp lực nặng nề đánh úp lại, vô hình vô ảnh, lại giống như cả người nằm giữa áp lực dưới đáy biển sâu, thương thế sau lưng vừa mới chuyển biến tốt một chút, vẫn chưa thực sự khỏi hẳn, làm sao có thể kháng cự được nội lực nặng nề như vậy, Liên Mộ Hi vừa há miệng muốn nói gì đó, bỗng kêu rên lên một tiếng, bên khóe miệng trào ra một ít máu.

"Mộ Hi tham kiến Bệ Hạ." Tiếng nói khàn khàn, hắn cẩn thận hành lễ, không dám tiến lại gần, áp lực âm thầm đánh úp lại kia vì sao mà có, hắn cũng không dám tùy ý đoán. Vị Thương Hách Đế trước mặt mặc dù chưa nói gì, nhưng càng là như vậy, hắn lại càng cảm thấy được cỗ hơi thở khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, giống như chỉ một khắc sau đây thôi hắn sẽ trở nên giống như Liên Sóc kia, ngay tại chỗ mất đi cái đầu trên cổ.

"Phụ Hoàng." Kì Minh Nguyệt đi về phía Phụ Hoàng, lúc này trong lòng Phụ Hoàng nghĩ gì sao hắn lại không biết, chỉ là trước mắt cũng chưa phải lúc, An Dương và Liên Đồng đang chuẩn bị khai chiến, Trưởng lão của Liên Đồng lại có đám hỏi cùng Công Chúa Thương Hách, nếu An Dương Vương đang ở Thương Hách lại xảy ra chuyện gì, thế cục nguyên bản có thể khống chế lập tức sẽ trở nên đại loạn.

Vô luận như thế nào, Liên Mộ Hi trước mắt còn chưa thể động tới. Hoặc có lẽ nên nói, khi hắn còn ở Thương Hách thì chưa thể động tới.

Lệnh cho thị vệ phía sau Kì Hủ Thiên lui ra, Kì Minh Nguyệt đi đến bên cạnh y, nhìn thẳng đối diện với đôi mắt u ám âm trầm kia, sự tức giận cùng với sát ý bị áp chế đang hiện rõ ràng trong hai tròng mắt hẹp dài, trong lòng nhất thời hiểu, xem ra lần này Phụ Hoàng thật sự có ý giết Liên Mộ Hi.

Liếc mắt nhìn Lưu Dịch ở bên cạnh, Kì Minh Nguyệt nhướn mày nhìn người trước mặt: "Lại ghen tuông?"

"Minh Nhi rõ ràng biết, Phụ Hoàng tối không thể chịu được khi nhìn thấy chuyện gì." Thần sắc vẫn là thâm trầm, đôi mắt hẹp dài nhìn Lưu Dịch đang đi hướng về phía Liên Mộ Hi, trong đôi mắt u ám chớp động tia sắc lạnh, lộ ra sự nguy hiểm.

Phụ Hoàng tối không thể gặp, đó chính là nhìn thấy hắn cùng với người khác thân cận và thấy hắn gặp nguy hiểm. Kì Minh Nguyệt hiểu rõ cười, dưới ống tay áo nắm lấy tay người bên cạnh, nghiêng đầu nhìn lại, phía sau cách đó không xa Liên Mộ Hi đang cùng Lưu Dịch nói gì đó, không có chú ý tới nơi này: "Hắn có ý với Minh Nguyệt, Phụ Hoàng không phải là không biết, nhưng tâm ý của Minh Nguyệt như thế nào, ta nghĩ Phụ Hoàng càng phải rõ ràng hơn chứ."

Kì Hủ Thiên nhíu mày:"Tâm ý của Liên Mộ Hi sợ rằng không phải chỉ là để ý Minh Nhi, ngươi nếu còn tiếp tục sơ suất như vậy, xảy ra chuyện thì làm thế nào?" Trong ánh mắt chớp động, tia sắc lạnh vẫn chưa tiêu tan, ý muốn giết Liên Mộ Hi của hắn thủy chung vẫn chưa hề lui xuống. Bất luận là vì lí do gì, việc Liên Mộ Hi xuất hiện bên cạnh Minh Nhi thủy chung luôn khiến cho hắn để ý.

"Minh Nhi luôn tự biết đúng mực." Thấy Liên Mộ Hi bị Lưu tổng quản bám trụ, Kì Minh Nguyệt buông cánh tay đang giữ chặt tay Kì Hủ Thiên ra, xoay người đi ra khỏi Ngự Hoa Viên: "Phụ Hoàng cũng biết trước mắt còn chưa đúng thời điểm."

"Chờ lâu, nếu như bị con mồi phản phệ, Minh Nhi sẽ phải hối hận." Hiển nhiên vẫn còn tức giận đối với việc Kì Minh Nguyệt ngăn cản y giết Liên Mộ Hi, Kì Hủ Thiên ngữ thanh trầm thấp, đem Kì Minh Nguyệt

trước mặt kéo đến bên cạnh, lời nói lộ ra chút lạnh lùng, nhưng động tác lại rất ôn nhu.

"Minh Nguyệt biết, Phụ Hoàng là đang lo lắng cho ta." Bước vào trong Huyễn Thiên Điện, Kì Minh Nguyệt bước vào phòng, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nhìn thấy thần sắc của hai người, biết là có chuyện không ổn, nhưng cũng không tiện nhiều lời, thi lễ rồi lui xuống, đi ra gian ngoài rồi khép cửa lại, còn đưa mắt quan sát xung quanh, mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn có thể nghe thấy một vài tiếng vang từ bên trong truyền tới.

Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ ưu tư trong mắt đối phương. Bệ Hạ chưa từng lần nào có vẻ tức giận như thế với Điện Hạ, lần này lại không biết là vì chuyện gì. Đáng tiếc là chuyện giữa hai vị chủ tử, căn bản là các nàng không có quyền xen vào.

Hai người mang theo lo lắng rời đi, tình hình trong phòng lại không giống như các nàng nghĩ nặng nề như vậy.

Thấy Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên rời đi, Kì Minh Nguyệt liền đem người trước mặt ấn ngã xuống ghế, dán lên đôi môi ở trước mặt, hạ xuống mấy nụ hôn: "Nếu quả thực như lời nói của Phụ Hoàng, Minh Nguyệt xảy ra nguy hiểm, Phụ Hoàng tất nhiên sẽ không ngồi xem, ta sẽ không hồ đồ, cũng tin tưởng Phụ Hoàng sẽ không để cho ta gặp chuyện không may."

Nghe những lời nói khe khẽ bên tai, còn có sự đụng chạm nhẹ trên môi, Kì Hủ Thiên nào còn có nửa điểm tức giận. Liên Mộ Hi ôm Minh Nguyệt khiến hắn giận dữ, nhưng càng làm hắn tức giận hơn đó là việc Minh Nhi sơ suất mất cảnh giác với Liên Mộ Hi.

"Là do Minh Nhi tin tưởng Phụ Hoàng, hay vẫn là do nghĩ muốn đem Phụ Hoàng bức điên, lời này đâu phải là có thể dễ dàng nói a." Kì Hủ Thiên một tay ôm hắn kéo tới trước ngực, ở trên môi hắn cắn một cái thật mạnh, mới lại từ từ chậm rãi liếm qua: "Minh Nhi không cho ta lấy tính mạng của hắn, nhưng Liên Mộ Hi không thể tiếp tục ở lại trong cung, qua mấy ngày nữa để hắn quay về An Dương đi, bằng không, Phụ Hoàng cũng không thể cam đoan một hôm nào đó hắn có thể xảy ra chuyện gì hay không."

"Liên Mộ Hi nội phủ ngũ tạng đã bị chưởng lực của Phụ Hoàng gây thương tích, hơn nữa ngoại thương sau lưng cũng chưa lành, Phụ Hoàng còn muốn như thế nào nữa?" Dù chưa biểu hiện ra ngoài, nhưng một kích ám chưởng của Phụ Hoàng đối với Liên Mộ Hi ở trong Ngự Hoa Viên kia, hắn vẫn là nhìn thấy. Chiếu theo tình hình này, Liên Mộ Hi nếu còn tiếp tục ở lại thêm mấy ngày, nói không chính xác đợi tới khi hắn phải quay trở về, cũng chẳng còn mạng để mà về nữa.

"Minh Nhi nên biết, lúc ấy còn chưa giết hắn, đã là Phụ Hoàng hết sức nhẫn nại." Kì Hủ Thiên tựa vào ghế, ôm lấy Kì Minh Nguyệt trong tay, ngữ thanh lạnh như băng, nếu không phải Minh Nhi cố ý ngăn cản, Liên Mộ Hi lúc này đã sớm là một khối tử thi rồi.

"Liên Mộ Hi còn có chỗ dùng." Ánh mắt hơi hạ xuống, nhớ tới Liên Mộ Hi, vẻ mặt Kì Minh Nguyệt có chút thâm trầm không rõ: "Duệ U mà lần trước hắn nhắc tới, hẳn là người đứng phía sau An Dương, cũng chính là người điều khiển An Dương phát binh với Liên Đồng lúc này, Liên Mộ Hi đối với hắn cũng có điều kiêng kị, mà y đối với việc hắn phát binh với Liên Đồng cũng không ngạc nhiên, hiển nhiên là đối với lần giao chiến này, An Dương đã sớm có mưu đồ rồi."

"Từ nhiều năm trước đã nhìn ra An Dương đối với thiên hạ có dã tâm, chẳng qua là tới lúc này tân quân đăng ngôi, mới có hành động, có thể thấy được tác động của Duệ U ở trong đó. Cái vị gọi là tân vương Liên Mộ Hi này, cũng bất quá chỉ là con rối trong tay hắn mà thôi, việc Liên Mộ Hi đến Thương Hách, chỉ sợ không phải chỉ là vì Minh Nhi."

"Đúng là bởi vì vậy, Minh Nguyệt mới không muốn để cho hắn chết quá nhanh." Tình ý của Liên Mộ Hi với hắn bất luận là thật hay giả, đều trở thành lý do ở lại Thương Hách, đáng tiếc thời gian từ đó tới giờ, lại chưa nhìn ra đến tột cùng hắn là vì lí do gì mà đến, nghe lời hắn nói trước đó cũng không phát giác ra cỗ tình ý kia là do hắn làm bộ.

Như thế, mới lại càng cổ quái, nếu nói Liên Mộ Hi là do Duệ U giúp đỡ đi lên ngôi vị hoàng đế, bản thân hắn chính là người giống như vẻ ngoài hắn biểu hiện ra, là kẻ si tình, thì thật khiến cho người ta khó tin, huống chi lần trước hắn còn ngửi được mùi hương kia …

Kì Minh Nguyệt ngồi thẳng ở bên cạnh, nửa tựa vào lồng ngực Kì Hủ Thiên, ngưng thần trầm tư. "Minh Nhi còn đang suy nghĩ chuyện gì?" Kì Hủ Thiên kéo hắn siết vào trong lồng ngực nói: "Cũng đừng nói với Phụ Hoàng là đang suy nghĩ tên Liên Mộ Hi kia."

Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu, lắc đầu nói với Kì Hủ Thiên: "Liên Mộ Hi không thể khinh thường, nhưng thi thể nữ tì trong Ngự Hoa Viên kia cũng không thể không để ý, gần đây trong cung cũng không được an ổn, An Dương cùng Liên Đồng lại giao chiến, Thương Hách cũng không thể trì hoãn được mãi, đại chiến sắp xảy ra, những bất ổn trong cung hiện nay càng không có lợi cho thế cục hiện tại, nếu những chuyện cổ quái xảy ra trong cung đồn đãi ra ngoài, khiến cho lòng dân bất an, liền thật sự có thể xảy ra đại loạn."

Chiến tranh giữa ba nước có thể khống chế, nhưng một khi dân tâm hỗn loạn, cũng không phải là có thể dễ dàng trấn an.

"Minh Nhi quả thực là thích hợp với vị trí Thái Tử này, xem ra phần tư tâm này của Phụ Hoàng cũng không sai lầm a." Kì Hủ Thiên tán thưởng một câu, Minh Nhi đối với mọi việc xảy ra đều có sự bình tĩnh hơn người thường, có lẽ là có quan hệ tới kiếp trước của Minh Nhi.

Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói như vậy, cánh tay vây quanh mình lại càng bị siết chặt hơn, không khỏi có chút kì quái nhìn Kì Hủ Thiên. Nhìn thấy sự ôn nhu trong đôi mắt ám trầm kia, hơi suy nghĩ một chút, đột nhiên bừng tỉnh, không nghĩ tới những năm gần đây… Phụ Hoàng mặc dù không nói, nhưng vẫn vì quá khứ của mình mà đau lòng a.

Cũng không nói gì, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu đi, đôi môi khẽ chạm nhẹ vào đôi bạc thần kia, hai đôi môi dán chặt, nhẹ nhàng va chạm, hơi thở khẽ phất, cảm thụ được độ ấm trong hô hấp của nhau, thẳng đến Kì Hủ Thiên không thể thỏa mãn với việc chỉ khẽ chạm như thế, đem đầu của Kì Minh Nguyệt khẽ nâng lên một chút, hôn thật sâu xuống.

"Ngôi vị Thái Tử của Minh Nguyệt, vốn dĩ cũng chỉ vì Phụ Hoàng, bằng không ai muốn đi để ý cái chỗ phiền toái này chứ, sống chết của kẻ khác như thế nào, cũng chẳng có quan hệ gì với ta." Liếm liếm môi,Kì Minh Nguyệt khẽ gảy mấy lọn tóc rơi vãi trên người, không chút để ý nhếch lên khóe miệng: "Nhưng nếu thân đã là Thái Tử, vì Thương Hách của Phụ Hoàng, Minh Nguyệt cũng chỉ có thể vì Phụ Hoàng mà xuất lực, tóm lại bất luận Minh Nguyệt làm gì, Phụ Hoàng đều sẽ duy trì, có phải không?"

"Minh Nhi muốn làm chuyện gì?" Kì Hủ Thiên không hề xem nhẹ mạt u lãnh vừa xẹt qua trong đáy mắt hắn kia.

"Chỉ là tính toán cùng Phụ Hoàng giống nhau thôi, Phụ Hoàng đừng nói cho ta biết, An Dương liên tục trêu chọc Thương Hách như vậy, ngươi có thể dễ dàng buông tha, còn có Liên Đồng…" Nhắc tới Liên Đồng, Kì Minh Nguyệt lại nhớ tới vị Nữ Hoàng chưa từng gặp mặt kia: "Lạc Phi Yên tựa hồ vẫn còn có tình ý với Phụ Hoàng, nói vậy Phụ Hoàng cũng khó xuống tay với Liên Đồng đi."

"Bây giờ đến phiên Minh Nhi ghen tuông?" Kì Hủ Thiên cười khẽ: "Đối với Lạc Phi Yên kia, Phụ Hoàng quả thật cần phải cảm tạ…" Chờ Kì Minh Nguyệt khó hiểu nhìn lại hắn, đã thấy cặp mắt mắt hẹp dài kia vẫn đang nhìn mình chăm chú, khinh ngữ trầm thấp vẫn tiếp tục vang lên bên tai: "Nếu không phải là có bạch phù của Liên Đồng, Phụ Hoàng liền phải lo lắng không biết có làm Minh Nhi bị thương hay không."

Ý ám muội trong giọng nói muốn ám chỉ chuyện gì, Kì Minh Nguyệt sao lại không biết, trong mắt tràn đầy ý cười: "Nguyên lai ở trong mắt Phụ Hoàng, Liên Đồng cũng chỉ có vật ấy là đáng giá được coi trọng?" Khóe miệng khẽ nhếch, hắn tiếp tục nói: "Ý của Phụ Hoàng, cho dù là Liên Đồng cũng sẽ không nương tay? Cho dù là Lạc Phi Yên gửi thư tới xin cầu viện?"

"Minh Nhi cùng Phụ Hoàng tâm ý tương thông, sao lại không biết ý của Phụ Hoàng." Ánh mắt khép hờ, ý cười vừa rồi trên môi Kì Hủ Thiên đã biến mất, ôm ấp Kì Minh Nguyệt, trong đôi mắt bán hạp lộ ra một chút hứng thú cùng tia sáng lạnh như băng. "Nếu thiên hạ phải loạn, muốn dâng đến cho Thương Hách ta, ta tất nhiên sẽ không cự tuyệt."

"Quả nhiên là vậy, xem ra lần này, Phụ Hoàng cũng không tính toán bỏ qua." An Dương đã khơi mào phân tranh trước, mặc dù tạm thời bị áp chế, sau này chắc chắn cũng sẽ có lúc tro tàn lại bùng cháy, không bằng nhân lúc này giải quyết triệt để. "Thế chân vạc giữa tam quốc cũng đã tồn tại đủ lâu rồi, hiện tại, cũng nên là thời điểm nhất thống."

“Thiên hạ nhất thống, nghe có vẻ không tồi.” Ngữ thanh thản nhiên giống như chỉ là một chuyện bình thường nhỏ nhặt khiến bản thân cảm thấy hứng thú, Kì Hủ Thiên cúi đầu đối diện cùng Kì Minh Nguyệt, ở trên khóe môi khẽ nhếch của hắn hạ xuống một nụ hôn. “Có Minh Nhi ở bên canh, trò chơi này sẽ càng trở nên thú vị, chỉ cần Minh Nhi chớ để xảy ra việc gì nguy hiểm là được.”

“Phụ Hoàng nghĩ đến Minh Nguyệt có thể xảy ra chuyện gì?” Vòng tay ôm lấy cổ Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhướn mày: “Nếu Phụ Hoàng đã sớm có dự định, lúc ngươi đánh trận, ta ở lại trong cung thay người xử lý quốc sự cho tốt cũng được.” Liền giống như lúc trước đã nói với Hồng Tụ và Oánh Nhiên, nếu hắn đi theo y, chỉ sợ là hại nhiều hơn lợi.

“Bệ Hạ, Thái Tử Điện Hạ, có quốc thư từ Liên Đồng truyền tới.” Ngoài cửa, thanh âm bẩm báo của Lưu Dịch truyền tới, nghe báo như vậy, hai người trong phòng cũng không hề hiện ra vẻ ngạc nhiên.

“Vào đi, xem trong thư nói gì đó? Ngươi thay trẫm nhìn xem.” Kì Hủ Thiên vẫn tựa vào ghế, Kì Minh Nguyệt cũng vẫn ngồi ở bên cạnh tựa vào trong ngực y, Lưu Dịch bước vào phòng, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không thấy kỳ lạ, hoặc cũng có thể nói là do đã quen.

“Trong quốc thư nói, là vì chuyện giao chiến với An Dương, Liên Đồng không thể tiếp tục kiên trì kéo dài, mấy lần cố gắng coi như thắng trận, nhưng cũng thiệt hại nghiêm trọng, đã dẫn tới khủng hoảng thực lực quốc gia, lúc này hướng tới Thương Hách ta cầu viện để cùng đối chiến với An Dương.” Lưu Dịch vô cùng đơn giản đem nội dung của quốc thư bẩm báo, trong đó có chút chuyện cũng không nhắc tới. Đó đều là những lời Nữ Hoàng Liên Đồng cùng Bệ Hạ ôn chuyện, theo hắn thấy, này đó vẫn là nên lược bớt đi, đỡ thừa thãi.

“Quả nhiên là tới đây. » Kì Minh Nguyệt liễm hạ ánh mắt, tiếp tục vuốt ve lọn tóc trong tay, ngón tay của Kì Hủ Thiên lại lướt qua phần xương quai xanh trước ngực, cảm nhận được phiến da trắng nõn kia, tuỳ ý hỏi một câu: « Trong thư có ý thúc giục không? »

Lưu Dịch khom người trả lời: “Bẩm Bệ Hạ, là thư do Nữ Hoàng Liên Đồng tự tay viết, cũng phù hợp với quốc lễ, nhưng không thấy có ý thúc giục gì.” Cúi thấp đầu xuống, hắn tự nhiên biết, những hình ảnh trước mặt, cái gì không nên xem vẫn là không nên xem.

Ở trong cung lâu ngày, sự độc chiếm của Bệ Hạ đối với Điện Hạ sâu tới mức nào, người khác có lẽ không biết, nhưng nhiều năm đã trôi qua, hắn lại biết rất rõ ràng, nếu là không cẩn thận nhìn thấy những gì không nên nhìn, chỉ sợ ngay cả hắn cũng không thể may mắn thoát khỏi bị trách phạt.

Không biết hai người đang làm những gì, trong phòng lặng yên không hề có một tiếng động, đợi trong chốc lát, mới nghe thấy có tiếng nói vang lên, ngữ thanh không nhanh không chậm, tựa hồ lộ ra chút sung sướng.

“Vậy liền bỏ qua đi.”

Tuỳ ý một câu, liền đã quyết định kết quả của lá quốc thư của Liên Đồng này. Bệ Hạ cái gọi là bỏ qua, thật sự chính là bỏ qua, thẳng đến bị long đong khốn khổ cũng sẽ không có người để ý đến.

“Vâng” Lưu Dịch lên tiếng đáp. Chiến tranh giữa hai nước càng lúc càng kịch liệt, Nữ Hoàng Liên Đồng mặc dù có năng lực, chỉ sợ cũng không thể kéo dài được bao lâu, lúc này không ngại mất mặt tự tay viết thư cầu cứu, đáng tiếc, Bệ Hạ đối với tình cảm khi xưa không hề có nửa điểm lưu luyến.

Yên lặng đẩy cửa ra, Lưu Dịch cúi thấp đầu lui ra ngoài, xoay người đóng cửa lại.

Quốc thư của Liên Đồng đang cầm trong tay, hắn xoay người đi ra ngoài, lần này, xem ra An Dương cùng Liên Đồng, khó có thể thoát khỏi bàn tay của Bệ Hạ.

_____ Hết chính văn chương thứ 152_____

153. Chương 153: Xem Xét

Nghe tin Liên Đồng đưa quốc thư sang cầu viện, trên đại điện triều đình Thương Hách mỗi ngày đều vì ngoại chiến mà tranh cãi kịch liệt không ngừng, quần thần mỗi người một ý mà Thương Hách đế lại không nói một lời nào, thật khó đoán được chủ ý của bệ hạ, cho dù đám thần tử cứ nháo nhào thì cũng vô dụng. Vài ngày sau rốt cục cũng yên tĩnh hơn một chút không chỉ vì bệ hạ đối với việc này không cho ý kiến mà còn một nguyên nhân khác, đó là nghe nói bên trong ngự hoa viên xuất hiện quỷ hồn đòi mạng.

Từng có thị nữ bị chém rơi đầu ở ngự hoa viên, việc này trong cung không ai không biết, chỉ là ngày qua ngày lại thêm thủ hạ của Lưu tổng quản phụng mệnh tra xét, triều thần cũng tạm an tâm nhưng đối với lời đồn cũng có điều kiêng kỵ, chỉ cần không đi qua đó liền không có việc gì.

Cũng không ai nghĩ đến, vào lúc mọi người ở đây còn đang âm thầm suy đoán, tự mình chú ý cẩn thận không ngờ lại xảy ra chuyện!

Lần này người người chết ở bên trong ngự hoa viên cũng không phải là thị nữ bình thường mà là thiên kim tiểu thư của một vị đại thần trong triều. Vẫn là tại ngự hoa viên, vẫn là ngã vào phía trước hoa lạc đồng, cũng vẫn là bị chém đầu mà chết.

Vốn dĩ nàng vào cung làm bạn với cung phi nương nương nhưng không thấy quay trở về, đợi đến khi sai người tìm kiếm thì mới có người tìm thấy thi thể của nàng bên trong ngự hoa viên. Gia quyến của đại thần xảy ra chuyện ở trong cung so với cái chết của một thị nữ nho nhỏ càng khiến người ta kinh hoảng, xem tử trạng bên ngoài không thể nghi ngờ là giống với thị nữ nọ một cách kì lạ, ai cũng biết ngự hoa viên có phần cổ quái, nàng ta có đi qua hướng đó cũng phải đi vòng qua, vì cớ gì vẫn phát sinh thảm kịch như vậy? Việc này vừa truyền ra, trong cung ai nấy đều sợ hãi, lời đồn nhảm nổi lên bốn phía, nào là Liên Sóc chưa chết, biến thành hoạt thi không biết truyền đi từ nơi nào nhanh chóng lan tỏa làm cho trong cung nơi nơi bất ổn, chúng quần thần cũng không khỏi bị ảnh hưởng. Mặc dù đã ngăn chặn lời đồn đãi nhưng chuyện hoàng cung Thương Hách có yêu tà xuất hiện bị truyền ra ngoài e rằng vẫn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trong cung cấm loạn ngôn, không ai dám công khai thảo luận nhưng vẫn không cản được mọi người truyền tai nhau, bầu không khí trong cung vô cùng cổ quái, mọi người chân đến chân đi liên tục, không ai dám trì hoãn, dù vậy nhưng vẫn có thị vệ bị trảm sát.

Liên tiếp giải quyết mọi việc, mọi người cảm thấy bất an, đến lúc trực đêm cũng chỉ có thể cầu thần bái phật mong chính mình mau kết thúc phiên trực. Bất luận lòng người trong cung bất an như thế nào thì việc nên làm vẫn phải làm, cho dù tới buổi tối e ngại tin đồn bỏ mạng thì các thị nữ vẫn không được chậm trễ.

Từ khi có người bị giết hại liền truyền ra đủ loại chuyện đáng sợ, màn đêm buông xuống, bên trong hoàng cung liền vô cùng tĩnh lặng, khiến cho người ta vốn dĩ bất an càng làm cho bầu không khí trở nên trầm trọng hơn.

Trên hành lang im lặng chỉ nghe tiếng gió thổi, ánh trăng tỏa sáng cả trời đêm, sương mù như một tấm lụa mỏng vờn quanh, vài đám mây bồng bềnh trôi nổi, có thể thấy được xa xa một thị nữ cầm y phục đang đi đến.

Bước chân khe khẽ đánh vỡ sự tĩnh mịch trên hành lang, thị nữ nọ cứ một mực cúi đầu nhìn đường đi dưới chân, nhớ tới mấy tin đồn gần đây, nàng vô cùng hồi hộp không yên, hơi ngẩng đầu nhận ra bên kia là ngự hoa viên, trong lòng liền sinh cảm giác sợ hãi, chỉ cần không đi đến gần liền không sao nữa, tự an ủi bản thân, nàng lại tăng nhanh nhịp chân.

Đột nhiên một tiếng "bộp" lạ thường từ hướng ngự hoa viên truyền đến, bước chân dừng lại một chút, nàng không cầm lòng mà ngoảnh lại nhìn, dưới ánh trăng có thể thấy được rõ ràng vẻ đẹp mông lung của đóa hoa bị che phủ bởi đám sương mờ bình thường nhưng lại nhận thấy có phần không chân thực, xa xa cây cỏ lay động theo gió mang theo bóng tối mờ ảo, nhẹ nhàng đung đưa phát ra tiếng sột soạt, rõ ràng là không có một vật nào cả.

Trống ngực đột nhiên đập dồn dập, nàng khẩn trương nhìn khắp nơi xung quanh, không dám dừng lại nữa, ôm chặt y phục trong tay bước nhanh về phía trước, mới được vài bước liền nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Từng bước từng bước một, vô cùng rõ ràng đuổi đến gần, không có âm thanh nào khác, không dám quay đầu lại, nàng chỉ cảm thấy tim mình run lên, trên trán toát hết mồ hôi, phía sau là cái gì đang tiến lại, nàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, ôm gắt gao y phục vào ngực, đi như chạy về phía trước.

Nàng ta cúi đầu chạy thật nhanh, trước mắt bỗng tối sầm lại, không kịp dừng bước, chỉ trong chốc lát đã đụng phải người nọ.

Người trước mặt không nhúc nhích, nàng nhìn xuống chỉ thấy ống tay áo thấm máu dừng lại trước người mình, hình ảnh thi thể không đầu nhiễm máu đỏ tươi chợt lóe qua trong đầu.

Tiếng thét hoảng sợ chói tai vang giữa trời đêm, nhưng lúc vang lên lại đột ngột cắt đứt, chiếc cổ bị siết chặt, nàng cố gắng giãy dụa, mở to mắt nhìn người trước mặt cho đến khi thân thể mềm oặt đổ xuống mặt đất.

Gió thổi mây bay, dưới ánh trăng, hành lang đã không còn một bóng người, lần thứ hai trở về sự yên lặng vốn có, giống như bình thường chưa từng xảy ra việc gì, chỉ có y phục bị rơi vãi trên nền đất.

Ngày thứ hai, ngự hoa viên lại phát hiện thêm một khối thi thể bị chặt mất đầu, lần này lại là thị nữ trong cung, tử trạng cũng giống với những người trước, tới lúc này thì không còn ai dám lắm miệng, đến tột cùng là Liên Sóc chưa chết, hay là quỷ hồn đòi mạng thì cũng chẳng có ai dám truy cứu, chỉ mong Lưu tổng quản mau đem việc này tra rõ càng sớm càng tốt.

Tin tức truyền đi rất nhanh, Kì Minh Nguyệt ở Huyễn Thiên điện nghe Hồng Tụ và Oánh Nhiên kể lại, liền nổi lên tính hiếu kỳ, Lưu tổng quản có năng lực như thế nào, y làm sao không biết, thủ hạ của hắn còn có Quang Nhận, nếu đã tra xét kĩ càng nhưng không tìm thấy nơi người kia ẩn nấp, trong đó ắt hẳn có điều kì lạ, xem ra cũng không phải đơn giản như bề ngoài.

Cầm quyển sách trên tay, Kì Minh Nguyệt tựa vào giường, đôi mắt nhắm hờ, tâm tư lưu chuyển, rõ ràng không chú tâm vào quyển sách trước mặt, "Theo như lời Oánh Nhiên nói, nếu Liên Sóc quả thực thành hoạt thi, ẩn náu trong cung, làm thế nào để hắn tránh bị thị vệ kiểm soát, lại làm thế nào ngày ẩn đêm hiện mà chưa bị bất cứ kẻ nào trông thấy?", hướng về phía Oánh Nhiên bên cạnh trầm ngâm đưa ra ý nghĩ trong đầu.

Oánh Nhiên cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, gương mặt nghi hoặc lắc lắc đầu, "Nô tì cũng không biết, đối với cổ độc, Oánh Nhiên so ra với người nọ ở An Dương quả thực là vẫn kém hơn nhiều lắm". Về phần Liên Sóc có chỗ nào quỷ dị nàng cũng chỉ có thể suy đoán, đến tột cùng là như thế nào vẫn khó mà xác định được.

Kì Minh Nguyệt nghe nàng nói vậy cũng lộ ra nét cười, "Không sao, nếu không biết thì thừa dịp này đến nhìn một cái". Bỏ quyển sách trong tay qua một bên, y đứng dậy, Hồng Tụ vội tiến lên thay y sửa sang y phục, "Điện hạ muốn đi nơi nào?".

"Ta đã nhìn qua bên trong ngự hoa viên rồi, trước mắt liền đi xem những người đã chết kia đi". Vừa bỏ lại những lời này, Kì Minh Nguyệt đã xoay người bước ra ngoài.

Những người đã chết kia... Nghe nói Lưu tổng quản đã đem hết mấy thi thể kia đến địa cung, như vậy thì điện hạ hẳn là đến địa cung rồi.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên vội vàng đuổi theo, điện hạ đã phái Vô Hào đi An Dương lại không muốn ảnh vệ đi theo, lúc này hoàng cung lại xảy ra chuyện, cho dù điện hạ có võ công phi phàm nhưng nếu một mình đi vào vẫn khiến người ta không yên lòng, lại càng không nói nếu bệ hạ biết điện hạ một mình đi địa cung điều tra việc này mà các nàng không đi theo sẽ trách mắng các nàng không làm tròn trách nhiệm của mình.

Nhanh chóng đi phía sau Kì Minh Nguyệt, các nàng chỉ sợ rằng điện hạ không cho hai người họ đi theo.

Kì Minh Nguyệt đi phía trước, nghiêng đầu liếc nhẹ liền nhìn thấy Hồng Tụ và Oánh Nhiên chăm chú đi theo phía sau, khẽ cười một tiếng, "Các ngươi muốn đi liền đi thôi, Minh Nguyệt sẽ không ngăn cản, nếu không cho các ngươi đi theo phụ hoàng biết được e rằng lại không vui". Mặc dù biết rõ y có thể tự bảo vệ mình nhưng vẫn có người đối với y không yên lòng.

"Chiến loạn sắp tới, trong cung lại vừa lúc xảy ra việc này, thế nhưng điện hạ lại chẳng lưu tâm chút nào, bệ hạ là đang vì ngài mà lo lắng". Hồng Tụ nhẹ giọng nói ra, Oánh Nhiên ở một bên cũng gật đầu, "Chính

là điện hạ chưa phát hiện chúng nô tì đang lo lắng đề phòng, lúc đầu An Dương tính toán dùng liên tâm để đối phó điện hạ, hiện nay hai nước chiến tranh, sự an nguy của Thương Hách rất quan trọng nhưng sự an nguy của thái tử lại càng không thể xem nhẹ".

"An nguy của Minh Nguyệt từ lúc nào quan trọng hơn so với Thương Hách rồi?". Giọng nói lộ ra một chút giễu cợt, bóng dáng Kì Minh Nguyệt thản nhiên mang theo tao nhã cùng trầm tĩnh.

Dọc đường đi không ít thị vệ cung nhân hành lễ, ngày thường rất ít khi gặp mặt thái tử, hôm nay thái tử mang theo thị nữ lại không biết đi đến nơi nào, nhìn theo hướng kia cũng không phải là ngự thư phòng.

Tới nơi yên lặng ít người chú ý, Hồng Tụ cúi đầu khẽ cười vài tiếng, "Điện hạ thân là thái tử Thương Hách cùng bệ hạ giống nhau, đối với Thương Hách là quan trọng nhất, nô tỳ cho rằng chỉ cần có hai vị chủ tử ở đây, cho dù Thương Hách xảy ra chuyện gì cũng đều dễ dàng giải quyết, như vậy tính ra so với Thương Hách, tự nhiên điện hạ quan trọng hơn một chút".

"Hồng Nhi vẫn ăn nói khéo léo như vậy", Oánh Nhiên cười rộ lên. Kì Minh Nguyệt quay đầu lại mang theo ý cười "Như vậy xem ra Minh Nguyệt cần phải đem chính mình chăm sóc thật tốt mới phải rồi".

"Đó là đương nhiên, nếu điện hạ gặp nguy bệ hạ khó mà an lòng, lúc này quan trọng nhất Thương Hách phải là điện hạ rồi". Oánh Nhiên ở một bên nói đùa nhưng lời nàng nói cũng là sự thật.

Một đường cười đùa đi tới địa cung, thị vệ canh cửa thấy thái tử đến đều vô cùng ngạc nhiên, chỗ này xưa nay là nơi giam giữ tội phạm, bên trong chỉ có tội nhân và tử thi, còn có không ít chỗ hành hình, thái tử điện hạ tới nơi này không biết là vì chuyện gì.

Tuy rằng khó hiểu nhưng cũng không dám cản người, ở trong cung ai cũng biết, dù thái tử có cần cái gì, muốn cái gì đều phải xem như mệnh lệnh của bệ hạ, dù là nơi nào chỉ cần thái tử muốn đến cũng không ai có thể ngăn trở. Địa cung mặc dù là cấm địa nhưng thị vệ trông coi đều biết, đừng nói là vào trong, cho dù ngay lập tức muốn họ đem tất cả tử tù phóng thích, bọn họ cũng không dám hó hé một câu.

Kì Minh Nguyệt đi vào bên trong nhìn xung quanh vài lần, hỏi cai ngục bên cạnh: "Những người chết ở ngự hoa viên đều ở đây hết sao?".

"Hồi điện hạ, đều ở đây". Cai ngục cẩn thận trả lời, lúc này rốt cục cũng biết được thái tử đến đây hóa ra là vì mấy tử thi ở ngự hoa viên, nhớ tới tử trạng kì dị của bọn chúng cùng với lời đồn thổi trong cung, hắn đáp, vẻ mặt không khỏi có chút khác thường.

Kì Minh Nguyệt thấy vẻ mặt của hắn, tò mò nhướn mày, "Bộ dạng của bọn họ thật sự rất đáng sợ sao?". Tính ra đã có bốn người bị chém đầu mà chết, nếu tử trạng cũng giống nhau có điểm cổ quái thì cũng là cùng một dạng thôi, không biết đến tột cùng quái lạ ở chỗ nào mới có thể khiến cho cai ngục và thị vệ địa cung lộ ra vẻ mặt như vậy.

"Bẩm điện hạ, quả thực là có một chút kỳ dị, nếu chỉ là một người thì cũng không có gì, nhưng lạ là ở chỗ góc chém và lực chém lại giống y hệt nhau, hơn nữa xem ra cũng đều là chết sau khi bị chém đầu, nhất là khi phát hiện thi thể thị nữ ngày hôm nay, có người thấy bên trong hành lang có y phục mà nàng ta đánh rơi".

Cai ngục tuổi tác không nhỏ, trong lời nói của hắn cũng rất có kinh nghiệm, Kì Minh Nguyệt thỏa mãn gật gật đầu, so sánh trong đó có điểm kì lạ, liền quyết định nếu thật sự là hoạt thi gây nên sẽ không giết người rồi lại vứt xác ở ngự hoa viên được.

Thủ hạ của Lưu tổng quản đã lục soát khắp nơi trong cung nhưng hoàn toàn không tra xét được gì, nếu không phải người này che giấu rất tốt thì cũng là kẻ có nội công thâm hậu, ẩn mình ở chỗ tối không để cho bất kì ai phát hiện.

Kì Minh Nguyệt suy nghĩ một chút liền sai người mang thị nữ vừa mới chết kia ra.

Đầu mình hai nơi, chỗ đứt ra phía trên cổ toàn là máu đen, trang phục của nữ thi trên mặt đất là trang phục chính thức của thị nữ, đầu lâu nằm lăn lóc một bên, hai mắt trợn to, mặc dù đã chết nhưng trong đôi mắt ấy là vẻ kinh hoảng vô cùng và nét mặt sợ hãi kia thật khiến cho người ta kinh hãi, Hồng Tụ và Oánh Nhiên đứng ở một bên nhíu mày, quả thực không đành lòng nhìn nữa.

Kì Minh Nguyệt vẫn đứng ở trước thi thể tỉ mỉ quan sát vài lần, chuyên tâm nhìn nữ thi trên mặt đất, tựa hồ lâm vào trầm tư.

"Điện hạ nhìn ra điều gì quái lạ ở đây rồi sao?" Hồng Tụ thấy y nhìn lâu như vậy không nhịn được mà hỏi một câu.

"Đem những thi thể còn lại ra đây cho ta xem qua". Kì Minh Nguyệt không trả lời nhưng lại phân phó một câu cho thủ vệ, sau đó mới xoay người nói với Hồng Tụ: "Lúc này vẫn chưa khẳng định được, nhưng một lát nữa thì hẳn là có thể giải thích được rồi".

Đôi mắt nheo lại khó phân biệt thần tình trong đó, khẽ nhướn mày lại lộ ra chút hứng thú, Hồng Tụ Oánh Nhiên thấy vẻ mặt điện hạ liền biết y đã phát hiện được gì đó, vội vàng thúc giục cai ngục mau gọi người mang những thi thể kia ra nhanh một chút.

Nguồn:

"Bẩm thái tử điện hạ, thật sự thì cũng qua nhiều ngày rồi, mấy thi thể kia cũng có chút...". Cai ngục hơi khó xử, thái tử điện hạ muốn xem, hắn đương nhiên không dám không cho theo lệnh nhưng lúc này mấy cái xác kia đã có chút biến dạng, cũng đã ngửi được mùi hôi thối, nếu thái tử muốn xem mà hắn lại tùy tiện sai người mang tới làm cho thái tử không hài lòng nói hắn xử lý không thỏa đáng, nên làm thế nào cho phải đây.

Phải biết rằng trong đó còn có một thi thể là gia quyến của đại thần trong triều, vì để điều tra rõ việc này Lưu tổng quản từ đầu đến cuối vẫn chưa để hắn đưa thi thể trả lại, dù bây giờ có thể còn nhận ra nhưng so sánh với khí trời hôm nay, đợi đến lúc trả về chỉ sợ ngay cả người trong nhà cũng cảm thấy ghê tởm.

Kì Minh Nguyệt nhìn sơ qua một cái cũng biết được cai ngục băn khoăn cái gì, thoáng nhếch môi nhàn nhạt nói: "Không sao, cứ mang tới là được". Chỉ là mấy thi thể mục rữa mà thôi, y cũng không phải chưa từng gặp qua, nếu không thừa lúc này mà nhìn cho kỹ thì e là dù có trở lại kiểm tra đi nữa thì cũng đã vô dụng rồi.

154. Chương 154: Chân Tướng

Nghe y nói như vậy, cai ngục quả nhiên rất nhanh sai người đem mấy cỗ thi thể lúc trước lại đây, mới có một cái đến trước cửa mấy người bên trong liền ngửi thấy mùi tanh tưởi của thi thể đã thối rữa.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên vội vàng lấy khăn che miệng mũi, lo lắng nhìn về phía Kì Minh Nguyệt, chỉ thấy điện hạ của họ vẻ mặt không thay đổi, chờ người mang mấy cỗ thi thể tới trước mặt rồi cúi người kiểm tra tỉ mỉ.

Theo tầm mắt của y, Hồng Tụ và Oánh Nhiên cũng thấy những thi thể kia đã có chút thối rữa, mặc dù không phải chưa từng giết người nhưng làm gì có chuyện họ phải chờ xem thi thể mục rữa, dĩ nhiên họ cũng chưa thấy qua bộ dáng như vậy, Oánh Nhiên học y độc, đối với tử thi cũng không xa lạ, thậm chí là đã gặp nhiều nhưng vẫn không nhịn được mà nhíu mày khi ngửi thấy luồng khí như vậy.

Cai ngục đối với những thi thể này tại địa cung vốn đã thành thói quen, nhưng sẽ không xem cẩn thận như Kì Minh Nguyệt, thấy thái tử điện hạ không những không lộ ra điểm khác lạ mà vẻ mặt điện hạ vẫn thong dong cúi người tra xét thi thể, ngay cả chân mày cũng không thay đổi một chút nào, vừa kinh ngạc vừa khâm phục.

Sinh ra là hoàng tử, từ nhỏ đã quen với cẩm y ngọc thực, lại được bệ hạ sủng ái, thế nhưng thái tử lại không hề có vẻ quần là áo lượt, càng khó hơn là có được cách giải quyết mọi việc chu đáo, dù cho gặp chuyện cũng giữ được vẻ lãnh tĩnh, mà giờ nhìn thấy đống thi thể này lại bình thường như không có gì.

Cai ngục ở một bên bội phục, Kì Minh Nguyệt chậm rãi thu hồi ánh mắt, đảo qua mấy cỗ thi thể nằm xếp thành hàng trên mặt đất "Được rồi, giao trả bọn họ cho thân nhân mai táng đi".

Còn lại mấy người có chút ngoài ý muốn, trong lời nói của thái tử điện có ý là giữ lại mấy thi thể này cũng vô dụng hay là y đã phát hiện cái gì?

Đối với sự nghi hoặc của Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên, Kì Minh Nguyệt cũng không tiết lộ gì, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, mi mắt khép hờ nhưng vẻ mặt thâm trầm, "Trở về đi".

Nói dứt câu, thân ảnh nguyệt sắc đi ra ngoài. Hồng Tụ và Oánh Nhiên đành phải đi theo, nhìn về phía cánh cửa, nhớ tới những thi thể bị đứt đoạn, hai người cũng cố đoán rốt cuộc là điện hạ đã nhìn ra cái gì.

Huyễn Thiên điện, phách ngọc băng đàn vẫn mát lạnh như cũ, bầu không khí an tĩnh chỉ có mùi hương phiêu tán, lặng yên không một tiếng động, Kì Hủ Thiên bước vào tẩm cung liền thấy được Kì Minh Nguyệt đang nằm trên giường không biết suy nghĩ chuyện gì.

"Đến địa cung rồi sao?" Cúi xuống khẽ hôn bên môi Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên hỏi.

Người trên giường hơi nghiêng đầu khẽ gật "Hôm nay đã xem qua mấy thi thể đó". Kéo người đang đứng bên cạnh nằm xuống, tựa vào lòng Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhắm mắt lại "Phụ hoàng hôm nay lâm triều thế nào rồi?"

"Thương nghị chiến sự mà thôi". Vuốt ve mái tóc, Kì Hủ Thiên giọng nói nhàn nhạt nhìn Kì Minh Nguyệt trong lồng ngực "Minh Nhi đi địa cung đã có thu hoạch gì sao?". Nếu không thu được tin tức gì, Minh Nhi sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế này.

"Quả thật nhìn ra chút manh mối", khóe môi Kì Minh Nguyệt lộ ra nét cười "Chẳng qua vẫn cần kiểm chứng lại, đợi Minh Nguyệt tra hỏi rồi mới có thể xác định được". Mấy thi thể này để cùng một chỗ, người khác có lẽ không biết nhưng may mà lần này y đến đó.

Kì Hủ Thiên cũng không hỏi nhiều, trong lòng rõ ràng cách thức hành sự của Minh Nhi xưa nay, lần này nếu y đã nói vậy thì ắt hẳn lời đồn ở ngự hoa viên sẽ không tồn tại được bao lâu nữa. Nhắm mắt lại, Kì Hủ Thiên ôm Kì Minh Nguyệt trong lòng không nói gì, hơi thở nóng ấm phả vào mặt người bên cạnh làm Kì Minh Nguyệt hơi nhíu mày mở mắt ra nhìn.

An Dương và Liên Đồng giao tranh, Thương Hách mặc dù còn chưa can thiệp nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn, các vị đại thần trên triều vì chiến sự trước mắt mà mỗi người một ý, cộng thêm quốc sự từ lớn đến nhỏ tính ra không ít rắc rối phức tạp, đối với phụ hoàng mà nói có lẽ không tính là gì nhưng phải giải quyết từng cái vẫn là có chút hao tâm tổn trí.

Đủ loại tin đồn quỷ dị trong cung truyền ra ngoài đã nhiều ngày, y cũng không lên triều, tuy có giúp đỡ xử lý quốc sự nhưng so với đống tấu thư cao chồng chồng trong ngự thư phòng vẫn chưa tính là gì, gần đây lại rối rắm, phụ hoàng muốn sắp xếp chính sự hẳn đã không ít vất vả.

Chậm rãi vươn tay vỗ về gương mặt người bên cạnh, Kì Minh Nguyệt nhích lại gần, đôi môi dừng lại trên mi tâm của Kì Hủ Thiên.

Không thể nghi ngờ, nam nhân bên cạnh y là cường giả thế gian hiếm có, từ khi sinh ra đã hấp dẫn hết thảy mọi ánh nhìn, khả năng của phụ hoàng, y chưa bao giờ nghi ngờ. Vì vậy, đối với hành động của phụ hoàng, y chưa bao giờ lo lắng, thậm chí có chút ỷ lại quá mức.

Muốn đem thiên hạ đùa bỡn trong lòng bàn tay không phải là việc dễ dàng gì, cho dù cường thịnh hơn nữa nhưng đối mặt với cả thiên hạ, vẫn cần phải hao tổn tinh lực rất lớn, có lẽ phụ hoàng đối với trò chơi này thích thú nhưng thấy hắn như thế, Kì Minh Nguyệt bỗng có phần đau lòng.

Mi mắt mềm mại hạ xuống làm Kì Hủ Thiên mở to mắt nhìn lại, thấy nét mặt của Kì Minh Nguyệt, trong mắt đều là ý cười "Minh Nhi làm sao vậy? Nhìn phụ hoàng thế này chẳng lẽ là nơi này đói bụng?". Theo bàn tay từ từ đi xuống, thanh âm ám muội, đôi mắt hàm chứa nét cười khiêu khích mang theo vẻ tà mị.

Đè lại bàn tay đang di chuyển trên mông, Kì Minh Nguyệt bất đắc dĩ thở dài "Phụ hoàng nếu không muốn Minh Nguyệt lo lắng cũng không cần làm thế này". Phụ hoàng tuyệt đối không phải không nhận ra ý tứ của y, không muốn làm y hao tâm tổn trí nhưng lại khiến y càng cảm thấy vừa yêu vừa tiếc.

Kì Hủ Thiên che giấu thần sắc trong mắt, cười khẽ "Chiến sự của ba nước còn chưa bắt đầu, Minh Nhi không cần lo lắng cho phụ hoàng, chẳng qua lúc này có vài chuyện rườm rà phí chút thời gian thôi, đợi khi

sắp xếp thỏa đáng tự nhiên sẽ thoải mái hơn nhiều". Vỗ nhẹ vài cái trấn an sau lưng Kì Minh Nguyệt mang theo ôn nhu vô tận.

"Nhưng thấy phụ hoàng vì chiến sự mà vất vả, Minh Nguyệt đích thực cảm thấy đau lòng". Khe khẽ thở dài, tầm mắt Kì Minh Nguyệt dừng ở khuôn mặt mấy ngày không gặp đã gầy đi không ít "Nếu không phải An Dương gây hấn trước, đối với thiên hạ này cả phụ hoàng lẫn Minh Nguyệt đều giống nhau, căn bản không có ý định gì, đáng tiếc cho dù Liên Đồng và An Dương ai thắng ai bại sớm muộn gì cũng hướng về Thương Hách, tình thế lúc đó so với trước mắt cũng không quá khác biệt, thay vì ngồi chờ không bằng chủ động, thiên hạ phân tranh lần này không thể không vì Thương Hách. Chỉ là trò chơi nhưng Minh Nguyệt không yên tâm khi phụ hoàng tập trung quá mức vào chuyện này".

"Chẳng lẽ Minh Nhi không tin phụ hoàng, việc này mặc dù phức tạp nhưng đối với phụ hoàng mà nói vẫn chưa bằng một góc những chuyện ta đã từng trải qua trước khi kế vị, cũng không tính là phí sức" Theo lời Kì Hủ Thiên nói, đôi mắt sắc bén tràn ngập nhu tình, Kì Hủ Thiên đơn giản vài câu nói với y chuyện năm xưa, lại cho rằng không là gì, có Minh Nhi rồi dường như trừ bỏ tính toán bên ngoài, những cái khác cũng không lưu lại quá lâu trong lòng.

Nhìn thẳng vào Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cong khóe môi, phụ hoàng trước giờ đều tự tin ngạo nghễ như vậy, có lẽ trong mắt người ngoài lại bị cho là cuồng vọng, "Quốc sự cùng chiến sự đều cần hao tâm tổn sức, trong mắt đám thần tử, phụ hoàng là đế vương quân lâm thiên hạ nhưng trong mắt Minh Nguyệt, trừ bỏ thân phận này, phụ hoàng là người quan trọng nhất, Minh Nguyệt không muốn người quá mức hao tổn tinh thần, năm đó ta còn chưa chào đời, không thể ở cạnh phụ hoàng, mà lần chiến sự này phụ hoàng không được làm liều quá mức, người phải nhớ rõ vẫn có người sẽ vì phụ hoàng mà lo lắng".

"Cũng chỉ có Minh Nhi nói vậy". Cái gọi là đúng ở nơi cao khó tránh rét lạnh, may mà hắn tại trên cao này còn có người có thể cùng hắn chia sẻ, nhẹ nhàng ngậm lấy môi của Kì Minh Nguyệt, tinh tế nhấm nháp, Kì Hủ Thiên chậm rãi liếm láp khoang miệng mềm mại, quấn lấy đầu lưỡi xâm nhập bên trong, tay vòng lấy thắt lưng Kì Minh Nguyệt gắt gao ôm vào trong ngực chính mình.

"Chiến sự của Liên Đồng ta sẽ không nhúng tay, phụ hoàng sẽ không để Minh Nhi quá mức lo âu, trước mắt chỉ là chuẩn bị sẵn mà thôi, đợi khi Liên Đồng và An Dương giao chiến có kết quả mới là lúc Thương Hách ra tay, đến lúc đó ta lãnh binh xuất chinh, sự vụ trong triều giao lại cho Minh Nhi, vì Minh Nhi, phụ hoàng cũng sẽ sớm giải quyết chiến sự, không để ngươi phải bận tâm lâu".

Hơi thở nóng rực phớt qua bên tai, nghe được lời nói của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt liếm môi "Như vậy cũng tốt, xem ra, lúc này Minh Nguyệt nên đáp lại một phần thưởng mới đúng". Mỉm cười hạ thấp âm thanh, Kì Minh Nguyệt hôn nhẹ xuống làn môi trước mặt, hướng ra sau gáy, mái tóc giao triền, trên giường, thân ảnh dưới ánh minh châu nhu hòa phát ra bóng đen nhàn nhạt, một mảnh nhu tình kiều diễm.

Một ngày trời quang mây tạnh, trong đại điện đang tiến hành tảo triều, Kì Minh Nguyệt vẫn không cùng đi với Kì Hủ Thiên mà đi tới một nơi có thể tìm ra câu trả lời.

Vốn trong phòng lúc này quá mức sạch sẽ giống như bình thường không có người ở, sách vở nghiên mực, chậu hoa trang trí đều được sắp đặt thỏa đáng, người bên trong phòng không biết cúi đầu nhìn vật gì, từ cửa ngoài truyền đến tiếng bước chân vẫn chưa phát giác.

"An Dương Vương tính toán khi nào rời đi?" Kì Minh Nguyệt đứng ở trước cửa, nhìn lướt qua trong phòng, giọng nói thản nhiên dường như còn mang theo chút quan tâm.

Đột nhiên quay người lại, Liên Mộ Hi nhìn người đứng trước cửa, sắc mặt kinh hỉ lóe lên "Minh Nguyệt là tới thăm riêng ta sao?"

"Coi như vậy đi". Đối với câu hỏi của Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt khẽ cong đôi môi lộ ra vẻ khó phân biệt "An Dương Vương từ biệt Minh Nguyệt còn chưa nói cho phụ hoàng" Theo lý mà nói, An Dương Vương rời Thương Hách cũng không phải nói đi một tiếng liền đi, ngay cả chuyện của Liên Sóc cộng thêm trơ mắt nhìn chiến tranh giữa An Dương và Liên Đồng liền khiến cho các đại thần đối với việc liên quan đến Liên Mộ Hi càng thận trọng.

"Mộ Hi có thể xem vật này là Minh Nguyệt cho ta?" Liên Mộ Hi hướng về phía gương mặt của Kì Minh Nguyệt, trên tay là một chiếc khăn vuông màu tím đặt vào lòng, nhìn lướt qua vật trên tay hắn, Kì Minh

Nguyệt tự nhiên không thể không nhận ra cái khăn kia đúng là lần trước đến thăm đã cho hắn lau mồ hôi.

"Minh Nguyệt đúng là cho ngươi". Không có một tia dị sắc, Kì Minh Nguyệt đáp lại, giọng nói lộ ra vẻ lãnh đạm không hề che giấu.

Lời đang nói liền dừng lại, vẻ mặt Liên Mộ Hi nhất thời đông cứng, Kì Minh Nguyệt đảo mắt nhìn toàn bộ căn phòng, nét mặt vẫn thản nhiên "Nếu Minh Nguyệt nhớ không lầm thì An Dương Vương cũng không phải đến Thương Hách một mình".

Liên Mộ Hi gật đầu, "Còn có người đi cùng, chẳng qua lúc này Mộ Hi cũng còn đang hối hận, lúc trước không nên để hắn đi theo". Trong lời nói của hắn chính là ám chỉ Liên Sóc, đối với Liên Mộ Hi mấy lần tỏ vẻ xin lỗi, Kì Minh Nguyệt khoát tay chặn lại "Liên Sóc đã chết, không cần phải nói nữa".

"Quả thực đã chết nhưng hắn còn đang làm loạn khắp nơi trong cung, nghe nói lại có người chết ở ngự hoa viên nữa?" Liên Mộ Hi nói đến việc này cũng tỏ vẻ quan tâm "Liên Sóc đúng là theo An Dương mà đến, đã có mấy người bị chém đầu chết ở ngự hoa viên, Mộ Hi tuy rằng phải đi nhưng cũng có chút bất an".

Liên Mộ Hi thở dài nhưng Kì Minh Nguyệt lại cười khẽ "An Dương Vương quả thật đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả sao?"

Nhìn chăm chú vào Liên Mộ Hi, câu nói Kì Minh Nguyệt mang theo lãnh ý và chất vấn, đối với câu hỏi của y, Liên Mộ Hi cũng ngẩn ra, "Câu hỏi lúc trước của Minh Nguyệt chẳng lẽ hoài nghi ta làm việc này?"

Trong ngự hoa viên có mấy người bị chém đầu mà chết, đến tột cùng là kẻ nào gây ra, Kì Minh Nguyệt nhìn Liên Mộ Hi trước mặt, đôi mắt càng thêm thâm trầm, "Minh Nguyệt chỉ là phát hiện được những nạn nhân đều có một điểm chung". Nếu y không đến địa cung kiểm tra mấy thi thể kia thì cũng không phát giác được.

"Đều bị Liên Sóc giết chết, tử trạng cũng giống nhau, Minh Nguyệt chỉ những cái này sao? Hay là còn có gì khác?"

"Minh Nguyệt đều đã gặp qua những người này". Giọng nói Kì Minh Nguyệt thong thả, thanh âm nhàn nhạt lan tỏa trong phòng nhưng lại khiến cho bầu không khí trầm tĩnh không hiểu sao lại hơn một chút cảm giác áp bách.

Liên Mộ Hi mỉm cười, "Có gì kỳ quái đâu, thân là thái tử, Minh Nguyệt ở trong cung tự nhiên sẽ gặp qua không ít người, bất quá ngươi có thể nhớ được không là điều không dễ"

"Đầu tiên là một thị nữ hầu hạ ta ở lương đình trong ngự hoa viên, từng dâng trà cho Minh Nguyệt", dường như không nghe thấy lời nói của Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt hạ thấp ánh mắt, tiếp tục nói "Vị thiên kim tiểu thư của đại thần kia là tới làm bạn cùng cung phi, từng đối với Minh Nguyệt rất tốt, là một cô gái tính tình hoạt bát, còn có thị nữ mới chết không lâu ta cũng từng gặp nàng bên trong ngự hoa viên…".

Chính là người thị nữ kia, nhìn thấy khuôn mặt của nàng, y liền nhớ lại đây là thị nữ từng nhắc nhở y không nên đi vào ngự hoa viên, nhưng cũng chưa nhiều lời, chỉ là từ đầu đến cuối đều đỏ mặt, vóc dáng nhỏ xinh làm cho y có chút ấn tượng.

"Xem ra Minh Nguyệt quả thật đều nhớ rõ các nàng nhưng vì sao không nhắc đến thị vệ? Theo ta biết thì còn có thị vệ cũng bị chém chết" Liên Mộ Hi bất chợt hỏi lại.

"Thị vệ kia thật ra nhìn rất quen mắt, vì thế Minh Nguyệt cũng tương đối nghi hoặc, không biết An Dương Vương có thể giải đáp cho ta không?" Lời nói thủy chung không nhanh không chậm, chậm rãi nói như vậy, nhắc mi mắt, trong mắt Kì Minh Nguyệt tất cả đều là băng giá sắc bén.

"Vì sao Minh Nguyệt lại cho rằng ta sẽ biết được?" Liên Mộ Hi mang theo khó hiểu đi đến trước người Kì Minh Nguyệt.

"An Dương Vương quả thực không biết?" Ngừng lại một chút, Kì Minh Nguyệt nhìn Liên Mộ Hi từng bước đến gần, bên môi gợi lên giễu cợt "Từ khi An Dương Vương cùng Liên Sóc đến Thương Hách, trong cung thật đúng là chưa từng an tĩnh qua đâu".

Liên Mộ Hi nghe y nói như vậy, sắc mặt biến đổi, xem vẻ mặt dường như có chút ủy khuất, nhìn chăm chú vào Kì Minh Nguyệt bình tĩnh đứng trước hắn lộ ra ánh mắt đạm mạc, "Minh Nguyệt vì sao lại hỏi như

vậy? Những chuyện Mộ Hi làm đều là vì ngươi mà".

Giọng nói mang theo than vãn, lời nói của Liên Mộ Hi khiến cho ánh mắt Kì Minh Nguyệt nhất thời ngưng đọng, "Ý của An Dương Vương là..." Bên trong ngự hoa viên xảy ra việc cùng người An Dương lui tới nhất định không thoát được có quan hệ.

Liên Mộ Hi bỗng nhiên tiến lên trước một bước, ôm chặt Kì Minh Nguyệt, bao phủ bằng đôi môi của mình.

Đôi môi ẩm ướt mềm mại như nữ tử muốn dò đến chỗ sâu bên trong, Kì Minh Nguyệt nhíu mày, vung tay hướng Liên Mộ Hi đánh tới nhưng lại phát hiện nội lực trên người mình như bị rút đi, tay chân cũng không có một chút cảm giác.

Trong miệng mùi máu nhàn nhạt càng làm y cau mày thêm vài phần, nhờ khung cửa bên cạnh chống đỡ nhưng lại càng trượt xuống, nhìn đến đôi môi dần lộ ra ý cười của Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt thở dài "Là ngươi..."

Đem Kì Minh Nguyệt mềm nhũn cả người ôm vào trong ngực, động tác của Liên Mộ Hi dịu dàng, khóe môi vương theo tia máu, ý cười trong mắt thêm vài phần quỷ quyệt, ôm Kì Minh Nguyệt trong lòng mang theo thương tiếc vô cùng, khẽ vuốt gương mặt y "Minh Nguyệt yên tâm, trong độc của ta chỉ làm ngươi mất đi nội lực, lâm vào mê man, không còn trở ngại gì khác".

"Vậy Minh Nguyệt... có cần phải cảm tạ... An Dương Vương thủ hạ lưu tình?" Câu nói đứt quãng, đôi mắt Kì Minh Nguyệt đã hiện lên vẻ mờ mịt, vô lực khép lại mi mắt, y chỉ nghe phảng phất bên tai một giọng nói thì thầm mang theo áy náy.

"Mộ Hi không muốn làm như vậy, tiếc là Minh Nguyệt đối với ta vô tình, ta cũng là bất đắc dĩ, Minh Nguyệt... Tha thứ cho Mộ Hi...".

155. Chương 155: Uy Hiếp

Trong buổi thượng triều, quần thần chính vì việc Liên Đồng cầu viện mà tranh luận không ngừng, Thấm Vũ thân là trưởng lão Liên Đồng đương nhiên có thể đại diện cho Liên Đồng, gọi Thấm Vũ đến không ngờ hắn chỉ lắc đầu "Thấm Vũ đang ở Thương Hách, đối với chiến sự ở Liên Đồng không rõ, nữ hoàng đã đưa quốc thư đến, hẳn là chiến sự căng thẳng, Thương Hách tính toán như thế nào chỉ có thể xem ý của bệ hạ, Thấm Vũ không dám vọng ngôn, ý của nữ hoàng, Thấm Vũ ở Thương Hách cũng không phải không biết, mặc dù hi vọng cầu bệ hạ tương trợ nhưng đứng ở lập trường của Thấm Vũ hiện nay đối với việc này thật sự không dám nhiều lời".

Liên hôn hai nước xem như đã định, mặc dù do chiến sự mà gác lại lễ nghi nhưng trên thực tế, Thấm Vũ đã là phò mã Thương Hách, công chúa Ngưng Lộ tuy cũng tính toán gả đến Liên Đồng mà nay lại còn ở trong cung, hai người xem như đều là người Thương Hách. Thấm Vũ vừa hành sự tùy ý lại có chừng mực đem quốc sự để trong lòng, lúc này nói như vậy trái lại có phần hợp ý với quần thần.

Thấm Vũ vẫn chưa nghiêng về Liên Đồng, quần thần thỏa mãn, đế vương ngồi phía trên từ đầu đến cuối chỉ im lặng lắng nghe, bất luận các vị đại thần nói cái gì cũng không tỏ thái độ, sắc mặt thâm trầm nhìn không ra tâm ý thế nào nhưng đôi môi thoáng mím lại làm cho thần tử bên dưới đang nói chuyện lại cẩn thận thêm vài phần.

Đều nói quân tâm khó dò, tâm ý bệ hạ của bọn họ lại càng không thể đoán được, hôm nay trên triều bọn họ đã nói một hồi lâu nhưng bệ hạ lại không nói một lời, không biết là nghĩ đến chuyện gì, xem ra chưa hề nghe vào lời nói của bọn họ.

Kì Hủ Thiên ngồi trên long ỷ quả thật chưa hề nghe lọt vào tai lời nói của bọn họ, từ khi bắt đầu vào triều trong lòng không biết vì sao lại dần bất an, cảm giác như vậy trước nay chưa từng có.

Lưu Dịch cũng nhận thấy bất thường, từ nhiều năm nay khí tức của bệ hạ chưa bao giờ bất ổn như thế này, chỉ trừ bỏ năm đó lúc Minh Nguyệt điện hạ còn nhỏ bị bệ hạ xem như quân cờ, cũng xem như chỉ dò xét, bị người mang ra khỏi hoàng cung làm cho người xưa nay vốn bạc tình lại dao động trong lòng, khi đó bệ hạ thực sự lo lắng.

Mặc dù xem quốc sự như trò tiêu khiển nhưng đế vương chưa bao giờ mắc sai phạm thế mà ánh mắt lại thất thần vào lúc lâm triều thì đây là lần đầu tiên. Đáy mắt xẹt qua một tia lo lắng, Lưu Dịch nhìn thoáng qua nam nhân ngồi trên ngai vàng đã thấy hắn quay đầu qua, "Lưu Dịch, ngươi đi nhìn xem Minh Nhi đang làm gì".

Bệ hạ đã phân phó như vậy có nghĩa là muốn hắn tự mình đi, "Dạ", Lưu Dịch đáp, đang muốn đi hướng phía sau đại điện không ngờ lại có người hớt hải chạy đến.

"Bệ hạ! Không thấy thái tử điện hạ đâu nữa!" Hồng Tụ và Oánh Nhiên vội vội vàng vàng chạy đến đại điện, vẻ mặt hai người đều hoảng hốt, vốn không nên xông vào đại điện nhưng lúc này cũng không ai đi trách tội vì câu nói vừa rồi lọt vào tai khiến cho mọi người cả kinh.

Thái tử không thấy đâu nữa?! Quần thần nhất thời xôn xao, trong tiếng ồn ào lại nghe từ trên thượng tọa truyền đến một giọng nói thâm trầm, "Các ngươi nói cái gì? Không thấy? Như thế nào lại không thấy?"

Minh Nhi sai Vô Hào đi rồi lại không cần ảnh vệ âm thầm bảo hộ, vốn dĩ với năng lực của y ở trong cung cũng sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng, sao lúc này lại bỗng nhiên mất tích? Đứng bật dậy, trong lòng Kì Hủ Thiên càng thêm gấp gáp, lời nói của Hồng Tụ và Oánh Nhiên làm bất an của hắn lúc trước thoáng chốc biến thành khẩn trương, ánh mắt sắc bén đột nhiên quét tới, trong đôi mắt ưng hẹp dài đã ẩn ẩn bão táp nổi lên.

"Hồi bệ hạ, nô tì vốn dĩ phải theo điện hạ cùng đi thăm An Dương Vương nhưng điện hạ nói đi một mình là được rồi, không cần chúng nô tì đi theo, bởi vì chuyện ở ngự hoa viên, chúng nô tì cũng không yên lòng nên đi chậm một chút thì đã không thấy bóng dáng của An Dương Vương, còn có thái tử điện hạ..." Giọng nói của Oánh Nhiên run lên, trên tay là một mảnh huyết ngọc "Đây là tìm thấy trong phòng của An Dương Vương, ở cạnh góc cửa, chưa từng rời khỏi điện hạ, thế mà bây giờ lại..."

Oánh Nhiên nói xong, vẻ mặt hoảng loạn, Hồng Tụ ở bên cạnh đã sớm gấp đến độ rớt nước mắt "Đây là ngọc bội do bệ hạ ban cho, điện hạ sẽ không tùy ý bỏ xuống! Bệ hạ, thái tử điện hạ nhất định là bị An Dương Vương mang đi rồi".

Lời nói của hai người khiến cho đại điện đang ồn ào chợt lặng ngắt như tờ, thái tử đối với Thương Hách mà nói quan trọng như thế nào, nhất là trong lúc giao chiến này, nếu lỡ thái tử rơi vào trong tay quốc gia khác...

Quần thần khiếp sợ, bóng dáng cao cao tại thượng vẫn đứng thẳng tắp không nói không rằng, nhìn chăm chú vào ngọc bội trên tay Oánh Nhiên, trong con ngươi gợn sóng, u ám thâm trầm như có cuồng phong ngưng tụ lại, toàn bộ bên trong đại điện thoáng chốc tràn ngập khí tức âm lãnh tối tăm, thanh âm nhàn nhạt tựa hồ mang theo u ám trong lời nói truyền đến lại lộ ra nét lạnh lẽo làm cho tất cả mọi người đều sởn gai ốc, "Trình lên đây".

Oánh Nhiên trình lên ngọc bội cho Lưu Dịch, Lưu Dịch cho tới lúc này đều mang vẻ mặt không thay đổi cũng lộ ra nét trầm trọng, đem huyết ngọc tiếp nhận dâng lên cho Kì Hủ Thiên.

Nắm chặt ngọc bội trong tay, nghĩ đến Minh Nhi rơi vào tay người khác, trong lòng Kì Hủ Thiên vừa giận dữ vừa lo lắng, thậm chí còn chưa từng cảm thấy sợ hãi, Minh Nhi đối với hắn quan trọng đến mức nào chỉ có trong lòng hắn rõ ràng. Mà nay Minh Nhi rơi vào tay kẻ khác, an nguy ra sao có thể nào không làm cho hắn hoảng hốt, cho dù là cao thủ tầm thường cũng không thể chế ngự được Minh Nhi, không biết Liên Mộ Hi dùng thủ đoạn gì, nếu Minh Nhi xảy ra chuyện gì...

"Trong phòng có dấu vết đánh nhau không?" Giọng nói bình tĩnh, Kì Hủ Thiên hỏi hai nàng.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên cùng nhau lắc đầu, "Trong phòng thu xếp giống như bình thường không có ai ở, không có nửa điểm dấu vết, có vẻ điện hạ không hề chống cự đã bị mang đi". Các nàng từng cẩn thận tìm qua, trừ bỏ mảnh ngọc bội rơi trên mặt đất thì chẳng còn gì khác.

Có phần an tâm lại tăng thêm bất an, Minh Nhi còn chưa khỏi bệnh đã bị bắt đi, như vậy có thể chế trụ được y chỉ có thể là dùng độc, nhớ đến liên tâm, sau đó còn gặp phải cổ độc, con ngươi Kì Hủ Thiên đột nhiên co lại, trong lồng ngực nổi lên một cảm giác không tên cơ hồ làm cho hắn mất khống chế, bàn tay bên dưới ống tay áo không tự chủ được mà run rẩy, tất cả trong lòng hắn đều hóa thành sát ý đẫm máu.

Liên Mộ Hi… Liên Mộ Hi…

Thấy thần sắc của hắn, Lưu Dịch có chút lo lắng vội đứng dậy, nhận đươc hồi báo của ảnh vệ liền dâng lên trước. Kì Hủ Thiên lướt sơ qua tờ giấy trong tay liền chỉ còn lại vài mảnh vụn rơi rớt trên mặt đất, vẻ mặt lúc này lại tăng thêm vài phần âm trầm.

Quần thần lúc bấy giờ đều bị chấn kinh chỉ cảm thấy trong đại điện nơi nơi chốn chốn ngập tràn sát khí, chưa bao giờ có cảm giác như thế này, bình thường bệ hạ uy nghi đã làm cho người ta sợ hãi, nhưng trước mắt không ai trong đại điện có thể kháng cự lại sát ý kia, lệ khí như muốn cắn nuốt người khác khiến mọi người hít thở không thông, có vài quan văn đã không thể trụ nổi, ngã xuống mặt đất, những người còn lại cũng tận lực duy trì. Chỉ có người ngồi trên kia giống như không có cảm giác, đôi mắt như có tơ máu xẹt qua, Kì Hủ Thiên giương mắt nhìn ra bên ngoài đại điện "Trẫm muốn xuất cung, chuẩn bị ngựa".

Vài lời ít ỏi nhưng không ai dám nghi ngờ, Liên Mộ Hi rời đi không lâu chắc chưa hẳn đã xuất cung, nhưng bệ hạ lại phân phó như vậy, hiển nhiên Liên Mộ Hi khi rời đi đã mang theo thái tử như thế nào? Hay là còn có kẻ khác trợ giúp? Nghi vấn nối tiếp nhau hiện lên nhưng lúc này không có ai dám tùy ý mở miệng.

Mắt thấy bệ hạ ra roi thúc ngựa chạy đi, quần thần đứng ở ngoài điện mỗi người trong mắt đều lộ nét lo âu, thái tử bị bắt, bệ hạ tự mình dẫn người đuổi theo cũng không biết kết quả như thế nào. Theo lý mà nói, thái tử xảy ra chuyện, bệ hạ lại càng không nên rời cung mới đúng, nhưng thấy thần sắc của bệ hạ như vậy ai còn dám tấu gì nữa, chưa bao giờ thấy được bệ hạ nổi giận như thế, nếu có kẻ không biết sống chết nói bậy nói bạ cái gì chỉ sợ kết cục không chỉ đơn giản là trách phạt hoặc cắt chức, không chừng có khi còn mất đầu nữa là, bây giờ bọn họ chỉ có thể chờ kết quả mà thôi.

Quần thần chờ đợi bên ngoài đại điện, Kì Hủ Thiên lại mang theo người một đường chạy đi, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, cung nhân thị tòng chỉ nghe thấy từng trận vó ngựa, trong cung từ trước nay đều không cho phép cưỡi ngựa chạy loạn, người nào dám to gan như vậy, mới nghĩ đến đó liền thấy một bóng người mặc hoàng bào màu đen vượt qua trước mắt, vội vàng quỳ xuống hành lễ, mọi người cẩn thận nhìn theo quân vương đã đi xa, trong lòng phỏng đoán không biết chuyện gì khiến cho bệ hạ lo lắng như thế.

Xuyên qua các cung điện, Kì Hủ Thiên nhìn cửa cung mở ra trước mặt, lúc này trong lòng đã không còn cảm nhận được tư vị gì nữa, cố gắng giữ cho bản thân lãnh tĩnh nhưng trong lòng vẫn khó có thể bình ổn, Minh Nhi rơi vào tay người khác làm cho trong đầu hắn hỗn loạn cả lên, gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, cúi đầu liếc một cái, ngọc bội hoàn hảo như cũ nhưng chủ nhân ngọc bội lại không biết tung tích…

Cưỡi ngựa đuổi theo phía sau, Lưu Dịch thấy người phía trước bỗng nhiên giảm tốc độ cũng chậm rãi kéo dây cương lại, "Bệ hạ?".

Cửa cung đã mở, bên ngoài là Diệp Diệu thành, chợ búa hàng quán ồn ào huyên náo, hắn cố gắng tìm bóng dáng bên trong biển người kia… Kì Hủ Thiên nhìn phía ngoài cửa cung, bất động hồi lâu rồi chợt quay đầu ngựa lại, "Trở về".

Trở về? Chẳng lẽ bệ hạ không muốn đi tìm Minh Nguyệt điện hạ trở về hay sao? Cho dù là Lưu Dịch lúc này cũng không có cách nào nhìn ra vì sao bệ hạ lại thay đổi chủ ý. Bệ hạ cùng điện hạ nhiều năm qua đủ loại sự tình Lưu Dịch đều thấy trong mắt, bệ hạ cùng điện hạ lúc đó đã sớm không chỉ là hai chữ phụ tử nữa, ràng buộc giữa hai người không ai có thể phá hoại, mà nay điện hạ gặp chuyện không may, bệ hạ lại bỗng nhiên không đuổi theo cũng không biết là vì cái gì.

Đuổi theo bóng dáng dần đi xa, vẫn là quay lại hướng trở về, Lưu Dịch im lặng đi theo phía sau, lần đầu tiên cảm giác được nam nhân này quả thật lãnh tâm vô tình như người khác nói, khó có thể nắm bắt được.

Kì Hủ Thiên ngồi trên lưng ngựa, mắt nhắm hờ tựa hồ một mảnh trầm tịch, tay nắm dây cương vững vàng, một tay kia nắm chặt ngọc bội trong ngực, không nhanh không chậm đi phía trước, hắn quay đầu nhìn bên ngoài cửa cung, đáy mắt có gì đó chợt lóe qua, ngay cả Lưu Dịch cũng không phát hiện.

"Chuẩn bị lương thảo", thản nhiên hạ lệnh không mang theo một chút cảm tình từ trong gió truyền đến.

Lưu Dịch thấp giọng đáp lại "Dạ, bệ hạ"

Có kẻ dám động vào người không nên động, đại loạn khó có thể tránh, xem ra là không đợi được kết quả của Liên Đồng và An Dương. Trong lòng cảm thán, Lưu Dịch nhớ tới lời nói của Đàm Vô năm đó, bất luận có phải là trùng hợp hay không, thiên hạ này quả thực vì Minh Nguyệt điện hạ mà rối loạn

Chưa quá vài ngày, việc An Dương Vương Liên Mộ Hi từ trong cung mang thái tử đi mất đã truyền đi khắp nơi, nghe thấy việc này, dân chúng vô cùng tức giận. Trong lòng mọi người, thái tử có vận mệnh gắn liền với tương lai của Thương Hách, hơn nữa thái tử lại xuất chúng bất phàm, khi còn bé đã vang danh thiên hạ, nếu y kế vị, mọi người càng mong mỏi Thương Hách do y thống trị sẽ càng cường thịnh như thế nào.

Mà nay Liên Đồng giao chiến với An Dương, dân chúng Thương Hách cũng đều lo lắng vì chiến sự, không biết khi nào sẽ liên lụy đến Thương Hách, chưa từng nghĩ đến việc thái tử lại bị An Dương Vương bắt đi, thái tử ở trong tay quốc gia khác không biết bệ hạ sẽ có thái độ gì thật làm cho người ta lo lắng không yên.

Dân chúng lo âu, quần thần trừ bỏ bất an còn có khó hiểu, bệ hạ xưa nay đối với thái tử tin tưởng có thừa, ngay cả ngọc bội của đế vương cũng trao cho y, mà nay thái tử hơn phân nửa là rơi vào tay An Dương Vương, bệ hạ ngày ấy vốn muốn tự mình truy tìm vì sao lại thay đổi chủ ý?

Quần thần nghi hoặc vì bệ hạ không nói không rằng, chỉ thông báo chuẩn bị chiến tranh, cũng không biết là hướng về quốc gia nào, người người thấp thỏm, vào lúc ai cũng phỏng đoán không yên đã có tin tức truyền đến quốc gia giao chiến.

"Bệ hạ, An Dương truyền đến quốc thư nói rõ thái tử đang trên đường đến An Dương, quốc thư còn nói ý tại mặt chữ, rõ ràng là muốn Thương Hách không được làm bừa, không được tương trợ Liên Đồng, không được xuất binh, bằng không không thể cam đoan an nguy của thái tử".

Nghe thấy đồng liêu bẩm báo như vậy, có người tức giận, "Đây quả thực là uy hiếp trắng trợn! Dám bắt thái tử làm con tin, An Dương quả thực quá mức đê tiện, An Dương Vương kia cũng chả phải tốt lành gì, hắn rời đi trong cung liền hết chuyện, không còn cái quái gì phát sinh nữa, xem ra lời đồn lúc trước còn có chết mấy người trong ngự hoa viên, toàn bộ cũng không thể không liên quan tới hắn!".

Nghe nói ở trong sân nơi An Dương Vương cư ngụ đã tìm ra thi thể của Liên Sóc bị chôn ở nơi khuất mắt, căn bản chả phải hoạt thi gì đó linh tinh, nghĩ vậy ai nấy đều biết mấy người chết thảm ở ngự hoa viên cùng Liên Sóc hoàn toàn không có quan hệ, làm gì có thi thể hư thối nào lại biết đi giết người đâu, còn đáp án vì sao rõ ràng đã bày ra trước mắt.

Trong điện người người căm phẫn chỉ có duy nhất người ngồi trên ngai vàng vẫn không nói câu nào, có người thấy vậy liền nhất thời lo lắng, thái tử điện hạ rơi vào tay An Dương, an nguy chưa rõ, bệ hạ lúc này mà mất đi tâm lí đối địch, Thương Hách chẳng phải càng thêm nguy hiểm sao.

Đang sầu lo lại nghe bệ hạ hừ lạnh một tiếng, "Việc Liên Đồng trẫm vốn không muốn nhúng tay nhưng trơ mắt nhìn An Dương tự động tìm tới cửa thì cũng đừng trách. Lưu Dịch, chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Hồi bệ hạ, lương thảo nhân mã giáp trụ cung tiễn, chỉ cần chiến sự cần đến đều đã chuẩn bị ổn thỏa"

Ở trong mắt mọi người nhìn không ra vui buồn, từ lúc thái tử bị bắt vẻ mặt quân vương trước sau thâm trầm như một, lúc này chậm rãi cong khóe môi, lãnh khốc đến cực điểm, toát ra lệ khí băng hàn, "Phái người đi An Dương điều tra rõ ràng, đồng thời triệu tập nhân mã, chỉnh lý quân đội chuẩn bị chiến tranh, cho lương thảo đi trước".

Lời nói vừa dứt, bản đồ địa hình cũng được mở ra trước mặt mọi người, chăm chú nhìn đi nhìn lại, quả đúng là An Dương! Bệ hạ tính toán lúc thái tử còn chưa đến An Dương đã phát binh trước!

Võ quan trải bản đồ An Dương trên mặt đất, mọi người vây xem, nhìn thấy tỉ mỉ cẩn thận như thế này thì đều biết bất luận việc có được nó như thế nào cũng không phải việc dễ dàng, thế mà trong vài ngày liền có, như vậy xem ra bệ hạ đã sớm có chuẩn bị?! Hay là bệ hạ đã có tính toán với An Dương từ trước, không tự mình truy tìm thái tử trở về cũng chỉ là một cái cớ để phát binh?!!!

Mà trơ mắt nhìn thái tử bị An Dương bắt cóc, quần chúng phẫn nộ, sĩ khí tăng vọt, thật đúng là thời cơ tốt để xuất binh…

Cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên, người trên đại điện khoanh tay mà đứng, vẫn là vẻ mặt thâm trầm nhìn không ra cảm xúc nhưng lần này lại làm cho lòng người lần thứ hai vì quân vương khó lường mà nặng nề thêm.

Nhìn lướt qua vẻ mặt quần thần, Lưu Dịch hạ tầm mắt, đứng thẳng bên cạnh quân vương, chỉ có hắn bắt gặp, người kia khoanh tay mà đứng, ở trong mắt mọi người là kẻ bạc tình khó dò, lúc này hai tay đang nắm chặt, nhè nhẹ run rẩy.

156. Chương 156: Trước Trận Chiến

"Minh Nguyệt… Minh Nguyệt…"

Tiếng thì thầm nhẹ nhàng nỉ non vang lên bên tai, cơ thể có cảm giác từng đợt lắc lư, Kì Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt, đập vào mắt là vẻ mặt thân thiết của Liên Mộ Hi, lại nhìn lướt qua xung quanh, hiển nhiên lúc này y đang ở trên xe ngựa.

"An Dương Vương đây là muốn mang ta đi nơi nào?" Thử giật giật tay chân vẫn vô lực, nội lực cũng không thể tập trung, xem ra độc trong máu Liên Mộ Hi cùng độc dược tầm thường bất đồng, quỳnh châu chỉ sợ còn chưa hóa giải được.

"Nơi nào? Tự nhiên là Mộ Hi phải về An Dương, có thể nào không mang Minh Nguyệt theo". Liên Mộ Hi đắc ý đáp lại, nằm trước mắt hắn chính là người hắn thương nhớ nhiều năm, nghĩ đến cuối cùng cũng có được, đôi mắt vốn trong suốt nhất thời xẹt qua một tia dị sắc, "Lúc này đúng là trên đường đi An Dương, sợ Minh Nguyệt không muốn ngoan ngoãn đi cùng ta nên Mộ Hi bất đắc dĩ mới…"

"Hạ độc cho ta". Cắt đứt lời nói của Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt vẻ mặt giễu cợt, "Hay cho một câu bất đắc dĩ, An Dương Vương lập kế đem ta bắt lại, nghĩ rằng muốn lấy Minh Nguyệt áp chế Thương Hách, quả thực là bất đắc dĩ, như vậy xem ra An Dương khơi mào chiến tranh cũng là bất đắc dĩ sao".

Bên trong xe ngựa rộng rãi, Kì Minh Nguyệt nằm trên đệm, Liên Mộ Hi ngồi đối diện nghe xong những lời này cũng không tức giận, vẫn lộ vẻ tươi cười chói mắt "Thứ kia không phải là độc, nếu thật sự là độc tán công đối với Minh Nguyệt hẳn cũng sẽ không có tác dụng, ta nhớ rõ trong hoàng cung Thương Hách có một viên quỳnh châu, bằng sự yêu thích của Thương Hách đế đối với ngươi, Minh Nguyệt đã sớm không còn lo ngại độc vật, Mộ Hi thật vất vả mới tự mình dưỡng ra huyết độc, tất cả đều là vì Minh Nguyệt"

"Huyết độc? Lấy máu làm độc? Không biết phải trả cái giá lớn đến mức nào? An Dương Vương thực sự là vì Minh Nguyệt?" Thần sắc thản nhiên, Kì Minh Nguyệt dường như cũng không lo lắng, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh bình thản như cũ, ánh mắt đạm mạc không chút để ý lướt qua, tuy bị người quản chế, không thể cử động nhưng dáng nằm vô cùng thoải mái không chút nào biểu lộ yếu thế.

Liên Mộ Hi cau mày, xoay người áp sát vào y, đầu ngón tay chạm nhẹ lên mặt y, thấp giọng thở dài, "Ta đến Thương Hách thật sự chỉ là vì ngươi, vì sao Minh Nguyệt luôn không tin? Lấy máu dưỡng độc phải tự lấy mình làm vật dẫn, cung cấp nuôi dưỡng cổ độc. Lúc đầu hiển nhiên phải chịu khổ nhưng vì Minh Nguyệt, Mộ Hi đều nhịn, sở dĩ ta làm hết thảy đều là vì Minh Nguyệt, bởi vì thích ngươi nên mới cầu được ước thấy, như thế có gì sai?"

Đôi mắt lóe sáng mang theo chấp nhất nhìn chăm chú vào y, Kì Minh Nguyệt nhíu mày, có ý phản bác, "Mấy người chết ở ngự hoa viên cũng là do An Dương Vương gây ra, đánh cắp thi thể Liên Sóc lúc trước khiến cho lời đồn lan truyền trong cung, muốn làm ra vẻ huyễn hoặc, không biết là vì cái gì, chẳng lẽ cũng nói là vì Minh Nguyệt sao?"

"Nếu muốn trách ta không bằng trách các nàng, ai bảo mấy nữ tử kia đều dùng ánh mắt này nhìn Minh Nguyệt, chạm vào ngươi, có ý đồ dụ dỗ ngươi, còn có ngươi đối với các nàng lời nói thân thiết, Mộ Hi thấy được trong lòng rất khổ sở". Vẫn chưa phủ nhận lời nói của Kì Minh Nguyệt, giống như nói chuyện bình

thường, Liên Mộ Hi hạ mi mắt, ngón tay từ trên mặt Kì Minh Nguyệt chuyển xuống đôi môi, "Minh Nguyệt chưa bao giờ cười với ta như vậy, không biết người trong lòng ngươi là ai, Mộ Hi đành phải đem người xung quanh ngươi trừ khử, vốn dĩ kế tiếp chính là kẻ tên Hồng Tụ kia, Minh Nguyệt gọi nàng là Hồng Nhi, có thể nào là?"

Hắn thấy Minh Nguyệt nói cười cùng hai thị nữ kia nhưng ở trước mặt hắn, Minh Nguyệt chưa bao giờ lộ ra nét cười như vậy, vì sao không phải là hắn? Người trong lòng Minh Nguyệt… Người đó ở trong cung, gặp một người giết một người cho đến khi trừ khử được hết thảy, đáng tiếc hắn còn chưa kịp tiếp tục động thủ đã bị Minh Nguyệt nhìn ra manh mối, mà hắn cũng đã đến lúc quay về An Dương nên đành phải ra tay trước thời hạn.

"Thị vệ kia ngươi muốn giải thích như thế nào? Minh Nguyệt chưa từng gặp qua hắn". Hồng Tụ nếu gặp phải Liên Mộ Hi không biết sẽ như thế nào, dù chưa thấy nàng ra tay nhưng có thể làm cho phụ hoàng sắp xếp bên cạnh chăm sóc y hẳn cũng không phải dạng Liên Mộ Hi muốn giết thì giết.

Nhắc tới thị vệ kia, Liên Mộ Hi ánh mắt chợt lóe, "Hắn chỉ bị Mộ Hi giết lầm thôi".

Kì Minh Nguyệt không hề bỏ sót cái chớp mắt kia, Liên Mộ Hi phí tâm đem thi thể Liên Sóc đào ra, cố ý biến ngự hoa viên thành cấm địa người người trốn tránh, chỉ sợ là không chỉ đơn giản như vậy. "An Dương Vương từng nói với Minh Nguyệt về cái chết của Liên Sóc, xác minh chuyện về hoạt thi, bất luận là cố ý hay vô tình quả thật trong cung bởi vậy mà hoảng loạn, ngự hoa viên cũng thành nơi không một bóng người, không biết đây cũng là nằm trong kế hoạch của An Dương Vương sao? Muốn nói đều là vì Minh Nguyệt, sợ là cũng không hẳn như vậy đi".

Liên Mộ Hi rụt lại ngón tay đang sờ trên mặt y, cúi đầu im lặng một lúc lâu mới thở dài phát ra một tiếng cười khẽ. "Quả nhiên là Minh Nguyệt, Mộ Hi muốn giấu diếm cũng không thể. Bên trong ngự hoa viên vốn không nên có người, thị vệ kia lại xuất hiện thấy thứ không nên thấy, vì làm cho hắn câm miệng Mộ Hi mới phải giết hắn".

Thị vệ kia nhìn thấy cái gì… Kì Minh Nguyệt trong lòng suy nghĩ, nếu Liên Mộ Hi có thể mang y rời cung, đôi mắt nhắm lại chợt mở ra, "Hóa ra An Dương Vương còn có người tương trợ, nói như vậy, hoàng cung Thương Hách xem ra có người muốn làm phản". Phải biết là muốn mang y ra khỏi cung không phải chuyện dễ dàng gì, nếu không có người giúp đỡ Liên Mộ Hi tuyệt đối không thể bình yên rời khỏi.

Liên Mộ Hi gật gật đầu, đôi mắt tràn đầy nhu tình nhìn Kì Minh Nguyệt, "Minh Nguyệt ở trong cung cũng không an toàn, Thương Hách sớm muộn gì cũng sẽ thuộc quyền sở hữu của An Dương, mang ngươi về An Dương là để che chở ngươi, bất luận chiến loạn thế nào cũng sẽ không làm ngươi bị thương tổn nửa phần, Mộ Hi đối với ngươi… là thật tâm".

Giống như chạm vào thứ trân bảo nào đó, Liên Mộ Hi cẩn thận bế Kì Minh Nguyệt ngồi dậy tựa vào hắn, giọng nói khẽ khàng ở bên trong xe ngựa lắc lư theo gió tản đi, tuy rằng thật khẽ nhưng Kì Minh Nguyệt lại nghe ra trong lời nói của hắn không hề có chút suy yếu, xem ra thương thế của hắn lúc trước… "Vì bảo hộ ta, An Dương Vương thay ta ngăn cản Liên Sóc ám toán, cũng đủ thật tình", ngày đó việc Liên Sóc ám sát Liên Mộ Hi sao lại không biết? Khóe môi cong lên hứng thú, không thể đẩy ra cái ôm của hắn, ánh mắt Kì Minh Nguyệt lạnh nhạt để mặc cho hắn ôm, thanh âm thản nhiên, "Nói vậy thương thế của ngươi cũng đã tốt rồi đi?"

Hôm đó lúc đi thăm Liên Mộ Hi, y liền phát hiện màu máu của hắn khác thường, mùi vị cũng có chút cổ quái, y cùng phụ hoàng đều biết Liên Mộ Hi có điểm kì lạ, nghĩ đến hắn có mưu đồ khác cũng không đoán được hắn thật sự vì y mà đến.

"Máu của ta không giống người khác, ngoại thương cũng không ngại, chỉ cần vài ngày liền ổn, cổ trùng của Duệ U vô cùng lợi hại, nếu hắn ở đó không chừng muốn Liên Sóc trở thành hoạt thi cũng không phải là không có khả năng". Lúc này nhắc tới Duệ U, Liên Mộ Hi vẫn mang ý thận trọng nhưng lại hơn phần tán thưởng, sau đó tiếp tục nói "Chỉ là nội thương đến nay vẫn không hồi phục, Thương Hách đế không hổ là Thương Hách đế, Mộ Hi phải dùng thánh dược An Dương mới có thể áp chế thương thế trong người, nếu không phải như thế chỉ sợ giết một thị nữ cũng không nổi".

Nghe nhắc tới ba chữ Thương Hách đế, ánh mắt Kì Minh Nguyệt trầm xuống, không biết phụ hoàng lúc này

như thế nào, y bị Liên Mộ Hi mang đi chắc chắn sẽ khiến phụ hoàng tức giận nhưng trước mắt, y không hy vọng đi được nửa đường thì được cứu trở về hoàng cung.

Kì Minh Nguyệt nhìn ra một bên cửa sổ, nơi này vẫn là đường lớn, chắc là vẫn chưa rời khỏi Thương Hách, phía sau bọn họ cũng không có binh mã truy đuổi, thấy vậy y cũng hơi thả lỏng tâm tư, nếu là phụ hoàng hẳn nên biết tính toán của y.

Bánh xe ngựa liên tục như muốn gấp rút lên đường, Liên Mộ Hi vẫn không buông y ra cho đến khi ngón tay y khẽ nhúc nhích, Liên Mộ Hi dường như phát giác ngay tức khắc, "Tác dụng của quỳnh châu quả nhiên lợi hại, tuy dùng cổ độc làm gốc nhưng độc trong máu vẫn là độc, thế mà Minh Nguyệt nhanh như vậy có thể cử động rồi".

"Cử động được thì thế nào, mất đi nội lực cũng là vô dụng". Kì Minh Nguyệt chậm rãi nâng lên cánh tay đem Liên Mộ Hi đẩy ra, "Nếu như cứ tiếp tục vô lực thế này, sinh hoạt chẳng lẽ phải dựa vào người khác suốt dọc đường đi hay sao? Hiện tại Minh Nguyệt có thể cử động, An Dương Vương nên vui mừng mới phải".

Liên Mộ Hi cũng lộ ra vẻ hơi đáng tiếc, cực kỳ thong thả buông y ra, "Minh Nguyệt nếu không thể hành động, Mộ Hi tình nguyện chăm sóc, nhưng bây giờ ta lại phải lo lắng Minh Nguyệt có thể làm ra việc khiến ta không yên trên đường đi". Hiển nhiên độc tính trong máu của hắn dù Minh Nguyệt có dùng qua quỳnh châu cũng thấy rằng căn bản không thể có tác dụng lâu dài.

"Mất đi nội lực thì còn có thể làm được chuyện gì? Nay Minh Nguyệt ở trong tay ngươi tự nhiên sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn, An Dương Vương cứ yên tâm". Lộ ra nét cười nhàn nhạt, khóe môi đầy tự giễu, Kì Minh Nguyệt liền nói như vậy, đôi mắt khép lại nhưng đáy mắt lại toát lên một tia dị sắc thật nhanh, đừng nói là hiện nay công lực chưa hồi phục, cho dù bình thường y cũng tuyệt đối không gây ra bất cứ chuyện gì khác.

Từ lúc thái tử bị mang đi đã hơn nửa tháng, trong hoàng cung Thương Hách nơi nơi đều là một mảnh áp lực, không ai dám ở trong cung ồn ào, bất luận kẻ nào nói chuyện cũng đều thật cẩn thận, không dám nhắc đến việc của thái tử. Lại nói đến bệ hạ, từ khi thái tử bị bắt, bệ hạ suốt ngày đều mang vẻ mặt âm trầm, nếu nói lúc trước tâm tình khó phân biệt thì bây giờ càng thêm khó lường. Nếu ai vận số không tốt chưa giải quyết mọi việc thỏa đáng hay thất trách, chờ họ sẽ không còn là trượng phạt hay tước mũ ô sa nữa mà là trực tiếp bị mang đi chém đầu.

Kể từ đó không còn ai dám khinh suất, ai cũng nơm nớp lo sợ, tận lực dùng hết khả năng xử lý mọi chuyện trong tay miễn cho bệ hạ nổi trận lôi đình, bản thân không còn thấy được mặt trời ngày mai.

Giờ ngọ ngày hôm nay, trời quang mây tạnh, nhưng người trong cung qua lại không có một ai còn có tâm trạng đi ngắm thời tiết, không khí trong cung nhưng đóng băng lại, lúc này bên ngoài thiên điện càng thêm trang nghiêm, thị vệ tầng tầng lớp lớp, trong điện văn quan võ tướng đang bàn bạc chuyện xuất binh kĩ càng.

Chiến sự ngày càng gần, An Dương và Liên Đồng giao chiến cũng đã có một thời gian dài nhưng hai bên vẫn còn giằng co, tính thời gian thì thái tử chưa đến An Dương, nếu Thương Hách xuất binh lúc này tuy rằng mạo hiểm nhưng đối với Thương Hách tương đối có lợi. Thái tử rơi vào tay Liên Mộ Hi nhưng vẫn còn ở trong Thương Hách, một mặt gắt gao tìm kiếm, mặt khác thì đánh An Dương trở tay không kịp, đây chính là hiểm trung cầu thắng (trong nguy hiểm tìm được thắng lợi).

Trong ngự thư phòng, quần thần đem kế hoạch sắp xếp nói ra tường tận, bàn bạc thảo luận ngươi một câu ta một câu, người mặc y phục huyền sắc ngồi phía trên lại hỏi Lưu Dịch đang đứng một bên "Tình hình như thế nào?"

Thanh âm trầm thấp không rõ ràng nhưng bá quan lại hết sức lưu tâm đến câu bệ hạ hỏi Lưu Dịch như vậy, cả một đám đều nghi hoặc, hay là bệ hạ còn có bố trí khác? Suy đoán như vậy chỉ nghe Lưu Dịch giọng nói đều đều trả lời "Hồi bệ hạ, mọi việc đã nằm trong lòng bàn tay".

Quân vương thản nhiên gật đầu, cũng không nói lời nào, mọi người bên dưới cũng không rõ, ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, nhưng bệ hạ không nói làm sao bọn họ hỏi cho được, việc thương thảo cũng dừng lại, bên trong thiên điện đột nhiên tĩnh lặng xuống.

Ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo, "Bệ hạ, ngũ hoàng tử điện hạ, lục hoàng tử điện hạ, thất hoàng tử điện hạ, cùng tứ công chúa điện hạ cầu kiến".

"Hôm nay dừng ở đây đi". Ý bảo bá quan văn võ lui ra, Kì Hủ Thiên cho mấy người đang chờ ngoài điện tiến vào, nhìn thấy mấy vị hoàng tử còn có Ngưng Lộ, sắc mặt thâm trầm vẫn chưa dịu đi, "Các ngươi cầu kiến là vì chuyện gì?". Tuy rằng bọn họ đều là huyết mạch của hắn, nhưng trong mắt hắn, bọn họ dường như cũng không khác với những người trong cung bao nhiêu, trái lại càng thêm phiền toái.

"Phụ hoàng, Ngưng Lộ chỉ muốn hỏi nhị hoàng huynh thực sự bị Liên Mộ Hi mang đi sao? Huynh ấy có thể có sao không?". Ngưng Lộ đứng dậy trước tiên, nghĩ đến nhị hoàng huynh của nàng không biết an nguy ra sao, nàng liền gấp gáp không biết làm thế nào cho phải. Kể từ ngày xảy ra chuyện, mấy tỷ đệ bọn họ liên tục cầu kiến nhưng phụ hoàng không triệu kiến một ai, hôm nay thật vất vả mới được gặp lại chỉ hỏi một câu như vậy, không nghĩ cũng biết bọn họ hiển nhiên là vì nhị hoàng huynh mà đến.

Mắt thấy Ngưng Lộ có chút hấp tấp, Kì Chung Ly nhìn nàng lắc đầu, sắc mặt lo âu nói "Nhi thần và các hoàng đệ, hoàng tỷ cũng là lo lắng cho an nguy của nhị hoàng huynh, biết phụ hoàng muốn xuất binh đánh An Dương, chúng nhi thần cũng nghĩ nhị hoàng huynh hẳn sẽ không có việc gì". Đáy lòng hắn đã biết đáp án, nhớ đến ngày đó nhìn thấy vết tích trên cổ nhị hoàng huynh, còn có cảm giác vi diệu giữa y và phụ hoàng, hắn tin tưởng phụ hoàng nhất định sẽ không để cho nhị hoàng huynh gặp chuyện gì mới đúng.

Nhưng… Nhìn đến người mặc hoàng bào màu đen đang nhắm hờ mắt lại, nam nhân vẻ mặt khó đoán, Kì Chung Ly bỗng nổi lên một cảm giác không xác định, tuy rằng gọi là phụ hoàng nhưng hắn không hiểu phụ hoàng. Trước mắt hắn chỉ có thể tin tưởng nhị hoàng huynh, có thể được nhị hoàng huynh đặt ở trong lòng, nên sẽ không…

"Việc Minh Nhi cùng các ngươi không quan hệ, trẫm đều có tính toán". Đối với câu hỏi của hai người, Kì Hủ Thiên lật sách và thư trong tay, buông hạ mi mắt, khí tức âm lãnh vờn quanh, không khí trong điện nhất thời đông đặc.

Trên ngực nặng nề áp bách, mấy người bọn họ đều biết phụ hoàng không vui lại không biết chọc phải chỗ nào làm hắn khó chịu, Kì Nghiêu Vũ cẩn thận ngẩng đầu lên, nghĩ đến bóng dáng nguyệt sắc kia bỗng có chút giận dữ, dũng khí nổi lên chưa từng có, rốt cục mở miệng nói "Nhị hoàng huynh là hoàng huynh của chúng ta, phụ hoàng làm sao có thể nói cùng chúng ta không có quan hệ, nhi thần thích nhị hoàng huynh, không ngờ nhị hoàng huynh…"

Ầm một tiếng, Kì Nghiêu Vũ còn chưa kịp nói xong liền bị một chưởng phong đánh trúng bay ra ngoài, rơi thật mạnh trên mặt đất, khóe miệng tràn ra máu tươi.

"Nếu không muốn chết, cút". Cực kì thong thả nhả ra một câu như vậy, giọng nói vô cảm làm cho bọn họ hoảng sợ, giống như không nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của mấy người họ, Kì Hủ Thiên nhìn Kì Nghiêu Vũ, trong mắt tràn ngập sát ý cùng băng hàn.

Mất đi Minh Nhi, từ lúc đó đến nay nếu không phải hắn cố ý đè nén xuống, thị huyết trong lòng đã sớm bộc phát, cho dù là con thân sinh thì thế nào, những người trước mắt này dù là lấy đi tính mạng của kẻ nào hắn cũng không cảm thấy đáng tiếc, nhất là Kì Nghiêu Vũ, vào lúc này lại dám nói ra những lời như vậy… Trong đôi mắt hẹp dài lần thứ hai hiện lên một tia lạnh lẽo, sắc bén mà tàn nhẫn làm cho trong đầu Kì Nghiêu Vũ trống rỗng, không dám nhúc nhích. Đúng lúc này, Lưu Dịch bỗng nhiên tiến lên vài bước "Bệ hạ".

Quét mắt liếc Lưu Dịch một cái, Kì Hủ Thiên nhận lấy tờ giấy từ trên tay y, Lưu Dịch nói với những người còn đứng bên dưới "Thái tử không có việc gì, thỉnh các vị điện hạ an tâm".

Kì Chung Ly lo lắng nhìn lên người phía trên, vội vàng nâng Kì Nghiêu Vũ dậy, ý bảo Kì Tử Dục nhanh đưa hắn đi xuống dưới, giữ chặt Ngưng Lộ quay người hành lễ lui ra ngoài.

Thấy bọn họ rời đi, Lưu Dịch cúi người mở miệng "Bệ hạ…"

Phất tay áo, Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng "Trẫm biết ngươi muốn nói gì". Lá thư trong tay hóa thành từng mảnh vụn, tùy tay thả rơi xuống đất, hắn đứng dậy, dưới ánh mặt trời, hoàng bào màu đen thêu chỉ vàng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một cái bóng màu đen kéo thật dài từ người vẫn đứng bất động phía trên. Nhìn

chiếc bóng, nét mặt Lưu Dịch trầm xuống, trước khi gặp Minh Nguyệt điện hạ, bệ hạ cho tới bây giờ đều là người lạnh lẽo vô tình, mà nay mất đi Minh Nguyệt điện hạ thì gần như không khống chế được bản thân. Hiện nay điện hạ hoàn hảo không sao, lỡ như có việc gì... Cho dù là hắn cũng không thể tưởng tượng ra bệ hạ đến tột cùng có thể làm ra chuyện gì.

"Trẫm tin tưởng Minh Nhi nhưng không cách nào không lo cho y, mặc dù biết y không sao nhưng trong lòng vẫn là...". Thở dài, trong mắt Kì Hủ Thiên lộ ra rét lạnh, nhưng đáy mắt lại chứa đầy lo lắng không dễ phát hiện. "Trẫm chưa để bất kì kẻ nào vào mắt, dù là phụ hoàng, huynh đệ cũng thế, con nối dòng cũng vậy, đều không coi là gì, chỉ có mỗi Minh Nhi, trẫm ngay cả một khắc cũng không muốn để y rời đi".

"Điện hạ quả thực đặc biệt, nếu không như thế cũng sẽ không khiến cho bệ hạ vướng bận". Lưu Dịch nói xong, nhớ tới những năm gần đây, hành động cử chỉ của điện hạ trong lòng cũng thán phục, võ công của điện hạ là do hắn dạy, tính ra cũng có tình nghĩa sư đồ. Mà nay điện hạ gặp chuyện không may, hắn trong lòng cũng không yên chứ đừng nói là bệ hạ. Nhưng... "Bây giờ thái tử còn chưa đến An Dương, có thể lợi dung điều này để ra tay áp chế, nhưng nếu thái tử thật sự rơi vào tay bọn chúng, chỉ sợ An Dương càng được nước lấn tới".

Cầm lấy bản đồ đặt trên mặt bàn, gương mặt Kì Hủ Thiên lộ ra nét âm trầm "Minh Nhi sớm muộn gì cũng sẽ trở về, mà trẫm, cũng sẽ khiến cho bọn chúng phải trả một cái giá thật đắt".

Giọng nói nhàn nhạt nhẹ nhàng phiêu tán trong điện nhưng cảm giác áp bách cùng băng lãnh nặng nề càng dày đặc hơn, sắc mặt không thay đổi đứng yên tĩnh nơi đó, trong đôi mắt giống như có huyết sắc sắc bén chợt lóe qua.

157. Chương 157: Phát Binh

Lại qua một thời gian nữa, tin tức thái tử Thương Hách rơi vào tay An Dương lan truyền khắp nơi, không chỉ dân chúng Thương Hách mà cả thiên hạ cơ hồ không ai không biết hành động lần này của An Dương là để áp chế Thương Hách. Về phần Thương Hách đế, nghe đồn hắn là kẻ không hề biết hạ thủ lưu tình, vô tình khó đoán, quả nhiên không bao lâu Thương Hách đã điều động binh mã chờ xuất phát, mục tiêu thẳng tiến An Dương.

Liên Đồng cùng An Dương giao chiến vẫn chưa có kết quả, động thái lúc này của Thương Hách không hề bận tâm đến sự uy hiếp của An Dương, nhất định phải đuổi kịp trước khi thái tử chính thức vào An Dương. Đến lúc này, thế cục thiên hạ càng ngày càng khó lường, nếu thái tử Thương Hách được cứu trở về, như vậy chẳng những có thể phá tan mối đe dọa từ An Dương, ngược lại còn đem cả Thương Hách trước nay không can dự cuộc chiến kéo vào, đối với An Dương mà nói rốt cuộc khéo quá hóa vụng, tự cho là thông minh bây giờ phải trơ mắt câm miệng.

Thế cục thiên hạ xoay chuyển, chỉ cần Thương Hách hành động liền dẫn đến loạn tam quốc. Hiện tại lương thảo của Thương Hách đang trên đường vận chuyển đến An Dương, chỉ còn chỉnh đốn quân đội là xong. Chỉ cần một hiệu lệnh liền giáp công hai hướng Liên Đồng và An Dương đang giao chiến, đến lúc đó lỡ như hậu phương An Dương thất thủ chỉ sợ không thể tiếp tục giằng co với Liên Đồng được bao lâu nữa.

Trước khi chính thức xuất binh, Thương Hách phái nhân mã truy tìm thái tử trở về bị những người áo xám tập kích, tổn thất nhân thủ lại không có kết quả, tính toán thời gian cùng lộ trình hẳn thái tử đã rời Thương Hách, chẳng mấy chốc sẽ đến An Dương, binh mã Thương Hách muốn cứu người cũng đã là hy vọng xa vời.

Tận mắt chứng kiến thái tử rơi vào tay An Dương, bận tâm đến an nguy của thái tử, Thương Hách cuối cùng không thể không xuất binh. Quần thần Thương Hách không phải không lo lắng, nhưng chính vào lúc khẩn trương thế này lại truyền đến một tin tức.

Liên Đồng, thế nhưng lại quy thuận An Dương!

Tin dữ vừa truyền đến Thương Hách, đại điện lập tức loạn thành một đoàn, hai nước tranh đoạt, Liên Đồng ban đầu thắng được vài lần nhưng phải trả giá thảm, rồi sau đó liên tiếp bại trận, dâng quốc thư cầu viện Thương Hách chưa được bao lâu thì lại tuyên bố quy phục An Dương. Cứ như vậy An Dương được Liên Đồng hỗ trợ, trong tay còn nắm giữ thái tử Thương Hách, nếu lần này còn áp chế Thương Hách nữa không biết bệ hạ sẽ xử lý như thế nào.

Chỉ trong vài ngày mà thế cục đại biến, hiện nay thành ra giao tranh giữa An Dương và Thương Hách, An Dương cùng Liên Đồng hợp tác coi như thực lực cũng ngang ngửa Thương Hách, nếu lỡ không thể địch lại...

Tình hình trước mắt vô cùng đáng ngại, quần thần trông thấy Thẩm Vũ cũng không còn hòa nhã như trước, mà Thẩm Vũ cũng không thèm để ý, "Nữ hoàng làm như vậy chính vì không muốn thương vong nhiều thêm, người Liên Đồng xưa nay gặp sao yên vậy, nếu lúc trước bệ hạ không muốn chi viện mà sau này An Dương lại bắt được thái tử, vì bảo vệ tính mạng dân chúng làm như vậy cũng là bất đắc dĩ".

Nghe xong lời nói của Thẩm Vũ ai nấy đều bỗng nhiên tỉnh ngộ, trước đây Liên Đồng cầu viện nhưng Thương Hách vẫn không quan tâm, đến khi thái tử bị bắt mới tính toán chinh phạt An Dương hẳn là đã khiến nữ vương Liên Đồng bất mãn, cuối cùng dùng hành động lần này để rửa hận việc Thương Hách không ra tay giúp đỡ. Nếu thật sự là như thế, Lạc Phi Yên dám lấy Liên Đồng đánh cược quả thực là quá mức liều lĩnh.

So với quần thần đang lo lắng, Thương Hách đế đối với tin tức Liên Đồng quy hàng An Dương lại giống như không hề nghe thấy.

Trên đại điện, đai lưng buộc chặt, tay áo gọn gàng, huyền sắc vũ trang khí thế bức người, ánh kim sắc dường như bao phủ khắp người từ vai tới tận vạt áo, một thân uy nghi quân lâm thiên hạ làm cho người ta không tự chủ được mà lòng sinh sợ hãi cúi đầu xuống hành lễ. Quần thần ngẩng lên nhìn quân vương của bọn họ, cố gắng đè nén sợ hãi, trong lòng hiểu rõ năng lực của bệ hạ từ trước đến nay chưa hề dám mảy may nghi ngờ quyết định của người, nhưng lần này Thương Hách lại phải đối mặt với cả An Dương lẫn Liên Đồng.

"Bệ hạ, ngự giá thân chinh quả thật làm cho sĩ khí tăng cao nhưng giữa lúc thiên hạ đại loạn, để bệ hạ đi vào chốn hiểm nguy thật sự khiến chúng thần trong lòng không yên".

"Không sai, An Dương có thái tử điện hạ trong tay lại được Liên Đồng quy hàng, đứng trước chiến tranh hao tổn quốc lực cũng phải cần thời gian dưỡng quân, đợi lúc bệ hạ chinh chiến An Dương, Thương Hách không có ai trấn giữ, nếu lúc đó Liên Đồng cùng An Dương đánh gọng kìm từ hai phía, Thương Hách sẽ gặp nguy mất. Thỉnh bệ hạ nghĩ lại!"

"Thỉnh Bệ hạ nghĩ lại!"

"Trẫm đã quyết định, các khanh không cần nhiều lời". Đối với lời can gián của các vị đại thần, Kì Hủ Thiên thản nhiên trả lời, toàn thân phát ra cảm giác áp bách khiến bọn họ không dám nói nữa.

Từ trước đến nay bệ hạ đã quyết định thì không thể lay chuyển, quần thần cũng không biết phải làm sao, lần này thái tử rơi vào tay An Dương, mọi người đều đoán được lấy sự coi trọng, tin yêu của bệ hạ xưa nay đối với thái tử nhất định sẽ không ngồi nhìn, mà lúc này bệ hạ không hề điều động tướng lĩnh, muốn thân chinh đến An Dương cũng không ai ngoài dự đoán. Nếu là trước kia thì hoàn toàn ngược lại, khi đó An Dương và Liên Đồng còn giao tranh, thế cục đối với Thương Hách vô cùng có lợi, cho dù bệ hạ thân chinh cũng không nguy hiểm gì, nhưng hiện tại đã không phải như vậy. Bệ hạ xuất chinh An Dương phải đối diện với cả hai quốc gia, lưu lại một phần binh lực bảo đảm sự an toàn cho Thương Hách, số lượng binh mã bệ hạ mang đi căn bản không thể chống lại An Dương và Liên Đồng.

Quần thần lo âu nhưng Kì Hủ Thiên không hề để ý đến suy nghĩ của bọn họ, bước xuống đi ra phía ngoài đại điện.

Hàng trăm thị vệ hàng ngũ chỉnh tề chờ đợi mệnh lệnh, không ai phát ra một chút âm thanh, trên khuôn mặt đều là kiên định cùng sát khí. Dường như cũng cảm nhận được áp suất muốn đóng băng lúc này, ngay cả không khí cũng dừng lại, không có lấy một làn gió nhẹ, im lặng nặng nề ép tới mức không thở nổi.

Đôi mắt Kì Hủ Thiên không mang theo chút cảm tình nhìn về hướng An Dương, thật lâu, đôi môi mỏng rốt cuộc khẽ nhếch lên vài phần tàn nhẫn cùng sắc bén, giọng nói cực kỳ thong thả mà từng câu từng tiếng

phát ra, trong sự yên lặng lại lộ rõ vẻ băng lãnh quyết tuyệt.

"Chiếu cáo thiên hạ! An Dương không đưa thái tử trả về, trẫm, sẽ diệt An Dương!"

Lúc này ở biên giới An Dương, Kì Minh Nguyệt cùng Liên Mộ Hi đang hướng về kinh thành An Dương mà đi. Dọc đường đi, Kì Minh Nguyệt vẫn chưa có ý định đào thoát, mặc dù có thể hoạt động nhưng công lực vẫn chưa hồi phục, Liên Mộ Hi tuy hơi yên tâm nhưng không chịu rời ra, bất luận là nơi nào ngoài cửa đều có người trông coi. Càng tới gần kinh thành càng có nhiều người áo xám xuất hiện cũng không ngoài dự đoán của Kì Minh Nguyệt, tuy Liên Mộ Hi là An Dương Vương nhưng kì thực kẻ tên Duệ U kia mới là người khống chế đại cục, tất cả những người áo xám này đều không hề có sinh khí, không cần đoán cũng biết ắt hẳn là đệ tử của Duệ U.

Thấy bọn họ, Kì Minh Nguyệt nhớ đến Vô Hào, bảo hắn đi tìm Vong Trần không biết lúc này ra sao. Trên suốt đường đi, Liên Mộ Hi thế nhưng ngoài dự đoán không nói gì để bày tỏ cõi lòng, hành động tuy có ý thân cận nhưng đối với Kì Minh Nguyệt thái độ luôn bình thản lại lộ ra vẻ đạm mạc cũng không dám có cử chỉ quá phận, như sợ y đối với hắn phản cảm, luôn có vẻ dè dặt nhưng trong mắt lúc nào cũng mang theo tình ý.

Kì Minh Nguyệt trước sau vẫn không nhiều lời, giống như chỉ là đi du ngoạn, ở bên trong xe ngựa hoặc là nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, không thì cũng là đọc sách, chỉ khi nói chuyện cùng Liên Mộ Hi mới có thể quay lại nói vài câu, thái độ thản nhiên dường như chính y mới là chủ nhân, Liên Mộ Hi thấy y không nói lời nào cũng không nói nhiều, chỉ cần có thể đem y về An Dương hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

Đợi đến khi tới hoàng cung An Dương lại qua không ít thời gian, Kì Minh Nguyệt không biết bản thân sẽ ở nơi nào nhưng xem phong cách cùng bố trí nơi này liền biết Liên Mộ Hi an bài cho y nhất định không phải nơi tầm thường, có lẽ là bên trong chủ điện.

Không giống Huyễn Thiên điện dùng minh châu, An Dương dường như đã quen dùng nến, rất to, cũng không phải mấy loại nến bình thường mà là dùng mỡ động vật cộng thêm các loại thảo dược tạo thành, đã cháy thì không dễ dàng thổi tắt.

Lúc này ánh nến trong phòng đã sáng, trước mặt Kì Minh Nguyệt là một nữ tử tóc dài thướt tha, che khuất vài phần khuôn mặt, điệu múa giống như tầng tầng lớp lớp muôn hoa nở rộ, chỉ có một sắc xanh nhạt lại đầy diễm sắc. Không kiều mị hay dụ hoặc như những vũ nương tầm thường, từng cái giơ tay nhấc chân đều lộ ra nét mạnh mẽ, mặc dù một thân thuần sắc trắng ngần nhưng ở trong mắt người khác chính là hỏa diễm thiêu đốt, mỗi một động tác đều ngạo nghễ mãnh liệt.

Giống như đem ánh sáng quanh mình thu hút trong từng bước nhảy múa của nữ tử, gương mặt kia cùng bước nhảy kịch liệt bất đồng, vừa bình tĩnh, vừa lãnh đạm, cho đến khi hoàn thành động tác cuối cùng mới hành lễ.

"Minh Nguyệt có thích không? Bên cạnh ngươi có Hồng Tụ đến từ Liên Đồng, không biết là ngươi có thích vũ điệu của Liên Đồng hay không, Mộ Hi đặc biệt tìm kiếm vũ nương danh tiếng của Liên Đồng riêng cho ngươi". Trước sau như một chưa từng rời mắt khỏi người ngồi bên cạnh, Liên Mộ Hi chỉ thấy y chăm chú ăn cơm uống rượu không lộ vẻ hài lòng cũng không khỏi có chút thất vọng.

Buông chén rượu trong tay xuống, Kì Minh Nguyệt liếc nhìn vũ nương kia, "Phiền hà An Dương Vương, đáng tiếc Minh Nguyệt đối với việc này cũng không nghiên cứu nhiều, chỉ thấy vui mắt thì xem thôi". Nghe Liên Mộ Hi nói nàng ta đến từ Liên Đồng, y không khỏi nhìn thêm vài lần, ánh mắt chợt lóe, y hơi nhấc mi, hỏi "Xưng hô như thế nào?" Nàng ta hình như…

Liên Mộ Hi lắc đầu, "Chỉ là một vũ nương thôi, Mộ Hi chưa từng hỏi qua tên của nàng". Vũ nương cũng chỉ là vũ nương, hắn cần gì quan tâm tên nàng ta là gì, lúc trước còn có chút thất vọng mà lúc này thấy Kì Minh Nguyệt có vẻ hứng thú với nàng ta trong lòng càng không vui, đang định kêu nàng đi xuống liền nghe thấy một câu nói khẽ khàng, dĩ nhiên không phải xuất phát từ vũ nương nọ.

"Toái dạ vô ngân, điện hạ có thể gọi chúng ta là Toái dạ vô ngân". Vũ công áo trắng lộ ra một bên khuôn mặt thanh tú, tuổi tác không lớn, đường nét xinh đẹp nhìn không ra nam hay nữ, trên mặt tuy rằng mang vẻ lãnh đạm nhưng khi nhìn Kì Minh Nguyệt thì trong mắt lại hiện lên vẻ hiếu kỳ.

"Vũ kĩ như thế quả nhiên xứng với tên gọi, toái dạ vô ngân, quả thực không tồi", Kì Minh Nguyệt lại nâng ly rượu một hơi cạn sạch. Nghe lời y nói, Toái dạ vô ngân rốt cuộc cũng nở nụ cười, "Thái tử điện hạ của Thương Hách đúng là danh bất hư truyền, Toái dạ đến hôm nay có thể gặp mặt, thật tiếc lại là ở tình thế như thế này..."

"Vì sao nói lời này? Tình thế như thế này là sao?", Kì Minh Nguyệt hỏi lại.

Toái dạ vô ngân đang muốn trả lời, Liên Mộ Hi hừ một tiếng, "Chỉ là một gã vũ công mà dám tự tiện đáp lời, còn không mau cút xuống". Sai người mang vũ công kia xuống, Liên Mộ Hi lộ ra nét mặt khó xử nhìn Kì Minh Nguyệt.

"An Dương Vương hình như có việc không muốn cho Minh Nguyệt biết?". Hơi nghiêng mặt nhìn về phía Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt khẽ cười như có như không, chén rượu trong tay đã sớm buông xuống, đôi mắt thâm trầm.

"Điện hạ sớm muộn gì cũng biết, nói với ngài cũng được, hiện nay Liên Đồng đã quy hàng An Dương, mà Kì Hủ Thiên cũng không quan tâm đến an nguy của ngài nữa, muốn khai chiến cùng An Dương".

Đột nhiên có âm thanh không biết từ đâu mà đến, giọng nói già nua, vô cùng thong thả giống như tùy lúc có thể tản đi, quỷ dị không thể tả, mỗi một câu một lời đều không giống như phát ra từ miệng người sống mà càng giống như nương nhờ thể xác kí chủ, u ám quỷ mị từ trong bóng đêm truyền đến.

Liên Mộ Hi nghe thấy tiếng nói chợt biến sắc, Kì Minh Nguyệt lướt mắt một vòng, dừng lại tại một góc tối, "Nếu đã xuất hiện cớ gì không để cho Minh Nguyệt thấy mặt, người chuyên dùng cổ độc hơn nữa lại nắm An Dương trong tay nhiều năm như vậy, Minh Nguyệt đã sớm muốn gặp gỡ".

Tại nơi u ám mà ánh nến không soi đến, một hư ảnh quỷ hồn vô hình thản nhiên dường như muốn đem tất cả ánh sáng quanh mình hút đi, hắc ám càng thêm dày đặc cho đến khi ngưng tụ thành thực thể, đứng thẳng trong bóng đêm. Chỉ thấy một bóng người chớp nhoáng hiện lên, ánh nến bỗng chốc mang theo kinh hoảng mơ hồ có thể thấy một người vận áo đen, đội một cái nón che khuất hơn nửa khuôn mặt chỉ lộ ra cái cằm.

"Duệ U cũng vô cùng muốn gặp Minh Nguyệt điện hạ". Người mặc áo đen nói, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm trắng bệch khẽ cử động, giống như hòa làm một với bóng tối, giọng nói già nua khàn khàn vang lên. Ánh nến dao động, lời nói không mang theo lãnh ý nhưng lại làm cho người ta có cảm giác trầm lặng âm hàn.

Nhận thấy khí tức hắc hám của Duệ U, Kì Minh Nguyệt nâng mắt, khẽ cong khóe miệng "Nhưng mà bây giờ ngươi thấy Minh Nguyệt mà Minh Nguyệt lại không thấy ngươi, hình như có chút bất công?". Rốt cục cũng gặp được kẻ đứng sau màn của An Dương, Duệ U, theo khí tức trên người hắn có thể xác định Vô Hào và những người áo xám trở thành bộ dáng hiện tại chính là do kẻ này gây nên.

"Trên đời làm gì có chuyện công bằng? Điện hạ đang ở trong tay ta còn muốn đòi công bằng gì hay sao? An Dương có Liên Đồng đánh cùng Thương Hách một trận, lấy thực lực hai nước mà đoạt Thương Hách chỉ sợ cũng không mất bao nhiêu thời gian, đây cũng là không công bằng rồi". Duệ U còn đứng trong bóng tối, nói tới đây liền ngừng lại một chốc, lời nói ẩn chứa nét quỷ dị cuối cùng cũng lộ ra chút sinh khí, đồng thời cũng toát lên vẻ giễu cợt, "Kì Hủ Thiên biết điện hạ đang nằm trong tay An Dương thế mà vẫn khư khư cố chấp, còn hạ chiếu nói gì mà trả ngươi quay về bằng không sẽ tiêu diệt An Dương, đúng là buồn cười".

158. Chương 158: Giao Dịch

Kì Minh Nguyệt nghe tin Liên Đồng phản chiến vẫn không thấy có gì ngoài ý muốn, lại nghe nhắc đến người trong lòng đang thương nhớ đã hạ chiếu chỉ, cười khẽ: "Minh Nguyệt đang ở An Dương chắc hẳn phải làm con tin, phụ hoàng không quan tâm đến an nguy của ta khiến ta trở thành vật vô dụng, không biết sau này sẽ ra sao, Minh Nguyệt cũng thật lo lắng".

"Lão phu suy nghĩ, có nên lấy điện hạ..."

"Không được!" Không đợi Duệ U nói xong, Liên Mộ Hi trước sau không nói một lời bỗng đứng bật dậy, "Ai cũng không được động đến y, thiên hạ có thể giao cho ngươi nhưng Minh Nguyệt là của ta, ngươi đã từng đồng ý rồi! Không thể tổn thương y mảy may!". Minh Nguyệt là khóa trong tâm hắn, thật vất vả mới đưa y đến bên cạnh mình, hắn làm sao có thể để cho người khác tổn thương y, "Ngươi muốn ta làm cái gì ta cũng đã làm rồi, diệt Thương Hách thống nhất thiên hạ, ta ngoài sáng ngươi trong tối, ta đều đáp ứng. Ngươi biết rõ ta vất vả như thế nào mới mang Minh Nguyệt về được, bao nhiêu năm qua đều là ngươi mang tin tức và tranh vẽ giao cho Mộ Hi, Mộ Hi thích Minh Nguyệt ngươi đã biết từ lâu, cho tới bây giờ cũng không phản đối, vì sao lúc này lại muốn ra tay với Minh Nguyệt?"

"Làm gì phải kích động như thế, nếu bệ hạ không muốn, lão phu không động đến y cũng được. Chiếu theo thế cục hiện tại mặc dù không có Minh Nguyệt điện hạ trong tay, Thương Hách cũng không phải đối thủ của An Dương. Huống chi Kì Hủ Thiên cũng không chắc giống như suy đoán của ta sẽ vì con nối dòng của mình mà cam tâm thần phục".

Duệ U nhớ tới tin tức hôm nay mới nhận được, phát ra vài tiếng cười khẽ, âm thanh cổ quái hơi phập phồng như tiếng quỷ khóc khiến người ta sợ hãi lại ra chiều thản nhiên, "Minh Nguyệt điện hạ một đường đến đây mặc dù Thương Hách cũng có cho người truy theo, đáng tiếc nhân lực không đủ, binh mã tuy đông nhưng vẫn chưa tận sức, xem ra Kì Hủ Thiên cũng không như lời đồn đãi xem ngươi là trân bảo. Người vô tình như vậy, có thể đối với phụ thân huynh đệ mà xuống tay, đối với con cái lại càng không thể nào coi trọng, đáng tiếc cho dù ngươi thân là thái tử cũng chỉ là cái cớ để hắn phát binh đến An Dương mà thôi".

Nghe Duệ U nói xong, Kì Minh Nguyệt dần dần cúi đầu xuống, suốt đường đi binh mã Thương Hách cũng không thể đối chọi lại bọn người áo xám, với khả năng của phụ hoàng quả thật chưa dùng toàn lực, "Minh Nguyệt vốn là thái tử lại càng không thể khiến bản thân trở thành gánh nặng của Thương Hách, phụ hoàng có thể lấy xã tắc làm trọng đó là phúc của Thương Hách".

Dù không nhìn thấy vẻ mặt của Kì Minh Nguyệt nhưng trong lời nói có thể nghe ra vài phần mất mát cùng thương tâm, Liên Mộ Hi vội vàng ngồi xuống bên cạnh, "Minh Nguyệt không cần khổ sở, chỉ cần ngươi còn ở An Dương, Mộ Hi nhất định sẽ bảo hộ ngươi chu toàn, ta…"

"Được rồi, Minh Nguyệt mệt mỏi". Phất phất tay, Kì Minh Nguyệt dường như không muốn nói gì nữa.

Nhìn thấy y khổ sở như vậy Liên Mộ Hi lại nhẹ nhàng thở ra, lúc trước Thương Hách đế thấy hắn cùng Minh Nguyệt ở chung một chỗ tức giận như thế nào hắn đã gặp qua, hẳn là đã có bất mãn với An Dương từ trước nên khi thấy hành động của hắn liền nổi cơn thịnh nộ như vậy. Nếu hắn muốn Minh Nguyệt chắc chắn sẽ không được như ý, mà nay Minh Nguyệt có lẽ cũng có hiềm khích với Thương Hách đế, tới khi Thương Hách bị diệt cũng sẽ không quá mức thương tâm, đến lúc đó muốn có được y cũng không khó khăn như lúc này đi.

Thở dài đứng lên, Kì Minh Nguyệt không để ý bất cứ ai xoay người bước vào phòng, đi được vài bước mới ngừng lại một chút, lời nói trào phúng "Bây giờ Minh Nguyệt muốn đi nghỉ ngơi, không biết có cần phải xin phép cáo lui Duệ U đại nhân cùng An Dương Vương hay không?"

Người từ trước tới nay luôn thong thả tùy ý vậy mà lúc này nghe Duệ U nói như thế lại rối loạn tâm thần, xem ra y đối với Thương Hách đế đã có chút thất vọng rồi. Người trong lòng vì thế mà khổ sở, Liên Mộ Hi không biết nên vui hay buồn, chỉ bâng quơ nói "Minh Nguyệt cứ chú ý nghỉ ngơi cho tốt là được, bên trong điện này tùy ý ngươi đi nơi nào cũng được, không cần phải hỏi ý kiến của ta, tại đây, Minh Nguyệt là khách".

Không có tiếng trả lời, Kì Minh Nguyệt xoay lưng đi thẳng vào bên trong, ánh mắt Liên Mộ Hi chăm chăm nhìn theo bóng dáng của y, đôi môi nhẹ nhàng nâng lên một độ cong thật nhỏ khó ai phát hiện.

Phụ hoàng nhất định đã phẫn nộ cực điểm nhưng cũng đã tiếp nhận tâm ý của y, lần tương kế tựu kế này chỉ sợ sẽ phải khơi mào ngàn tầng sóng gió, nhưng nếu thiên hạ đại loạn thì phải loạn trong tay hắn, khẽ hạ đôi mắt giấu đi ý cười cùng băng lãnh, vẻ mặt Kì Minh Nguyệt thản nhiên cất từng bước nhàn tản.

Người nào có thể cười đến cuối cùng, chỉ sợ phải chờ tới lúc kết cuộc mới biết được.

Ban đêm, mọi thứ đều yên lặng, hết thảy hoàng cung An Dương giống như chìm vào ngủ say, tuy rằng không hề có tiếng động nhưng Kì Minh Nguyệt biết ngoài cửa nơi nơi đều có các trạm gác ngầm ở những vị trí kín

đáo, Liên Mộ Hi sợ y chạy trốn lại không biết căn bản y không hề nghĩ đến phải rời khỏi nơi này.

Ở hoàng cung An Dương đã nhiều ngày ngăn cách tất cả tin tức chiến sự, trong cung tự nhiên cũng không có ai sẽ báo cho y nhưng tính theo thời gian liền đoán được Thương Hách đã bắt đầu giao chiến với An Dương, An Dương có Liên Đồng hỗ trợ nhưng binh mã Liên Đồng làm sao có thể để Duệ U tùy ý sai sử, nữ hoàng Liên Đồng hợp tác với An Dương không biết là vì bảo toàn con dân hay là muốn trả thù phụ hoàng…

Nghĩ đến người trong tâm, đáy lòng Kì Minh Nguyệt thở dài một tiếng. Phụ hoàng có lẽ không đoán trước được hai người bọn họ cứ như vậy mà phải phân ly, từ lúc phát hiện y bị Liên Mộ Hi mang đi cho đến khi phát binh An Dương, trong quãng thời gian đó mỗi một ngày không biết trải qua như thế nào, trước khi y sinh ra, phụ hoàng cũng chỉ có một mình như thế… Trong lòng lo không biết người lãnh binh đối chiến An Dương lúc này đã ngủ chưa hay còn vì lo lắng an nguy cho y mà không thể yên tâm, Kì Minh Nguyệt không khỏi nhíu mày, phụ hoàng chắc chắn lo lắng vì y mà y lại không thể giúp được gì. Mặc dù tin tưởng vào năng lực của phụ hoàng nhưng không tận mắt nhìn thấy hắn bình yên đứng trước mặt, chỉ sợ chính mình cũng không có một chút an lòng.

Nằm ở trên giường nghiêng mặt nhìn ánh trăng mờ ảo ngoài cửa sổ, tựa hồ sắp sửa đi vào giấc mộng, đôi mắt hơi khép lại đột nhiên mở ra nhìn chăm chú vào cửa sổ, Kì Minh Nguyệt xem ra cũng không kinh ngạc chút nào, "Ngươi quả nhiên đến đây".

Ngoài cửa sổ vẫn yên lặng không có lấy một âm thanh, ngay cả bóng cây cũng không lay động thế nhưng trong phòng lại đột ngột xuất hiện nhiều thêm một người. Một thân áo xám mặc trên người mang theo cảm giác âm trầm đáng sợ để lộ một luồng sát khí mãnh liệt, khí tức trầm ổn mà sắc bén thấm đẫm huyết tinh đứng ở trong phòng như một lưỡi dao sắc nhọn bất chợt đứng thẳng trước mặt.

Cả người mặc áo xám lại có khí tức như vậy, Kì Minh Nguyệt tuyệt đối không nhận sai, đúng là Bách Lý Vong Trần.

"Xem ra cũng không ngoài ý muốn của điện hạ". Bách Lý Vong Trần bình tĩnh đứng trong phòng nhìn Kì Minh Nguyệt chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, thấy ánh mắt của y dường như đã chờ lâu từ sớm, không khỏi lắc đầu tiếp tục nói "Thủy Nguyệt công tử trong chốn giang hồ hóa ra chính là Minh Nguyệt thái tử của Thương Hách thật làm cho Bách Lý vô cùng kinh ngạc".

"Chỉ sợ việc Vô Hào bất ngờ tới An Dương tìm ngươi càng đáng ngạc nhiên hơn". Mang theo ý cười, Kì Minh Nguyệt đứng lên mặc ngoại bào, ngồi xuống bàn châm một tách trà. "Vô Hào khỏe chứ?" Trên người Vô Hào dính phải máu độc đối với hắn có ảnh hưởng thế nào không thể xác định, đưa hắn đến An Dương mới là phương pháp tốt nhất. Hơn nữa Bách Lý Vong Trần lại coi trọng Vô Hào, một là có khả năng bảo vệ an nguy của Vô Hào, hai là…

Người ngồi ở cạnh bàn mặc dù đang ở hoàng cung An Dương nhưng lại chưa từng biểu lộ khiếp ý chút nào, thái độ bình thản có vẻ không phát giác tình cảnh hung hiểm trước mắt, Bách Lý Vong Trần thấy y như thế không nhịn được phải nói ra "Vô Hào tự nhiên không có việc gì, ta sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện. Nhưng điện hạ chẳng lẽ không biết chiến cục trước mắt loạn đến mức nào sao, An Dương cùng Liên Đồng đã đánh vào Thương Hách còn đoạt được một số thành trì"

Tay khẽ nâng chén trà, Kì Minh Nguyệt hạ mắt nhìn sắc nước bên trong, sắc mặt không đổi "Thương Hách mất thành trì thì An Dương cũng không hẳn không có tổn thất, phụ hoàng mang binh tấn công An Dương, như vậy so ra thành trì An Dương bị mất cũng không ít hơn Thương Hách"

"Điện hạ quả thật không hề đoán sai điểm này, Thương Hách đế dụng binh như thần, trong triều đình An Dương không ai có thể ngăn cản nổi, chỉ có thể dùng lại các tướng lĩnh đã sớm bị những đợt chiến dịch trước đánh cho mất hết dũng khí, nếu so lợi hại trên chiến trường, Thương Hách xác thực chiếm thế thượng phong hơn không ít". Bách Lý Vong Trần nhớ đến tình hình chiến tranh mới vừa nhận được vài ngày trước cũng không thể không bội phục nam nhân kia, dù rơi vào tình thế xấu nhưng vẫn khiến cho người ta sợ hãi. Chiến cuộc hiện tại tranh giành từng chút thời gian, Thương Hách cùng An Dương ai có thể chiếm được kinh thành của đối phương là có thể giành lấy chiến thắng, nếu thất thủ sẽ mất đi tất cả không cách nào trở mình nổi.

Kì Minh Nguyệt nghe những lời này cũng lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt trong đó nhưng trong mắt y, cho

dù Diệp Diệu thành của Thương Hách thất thủ thì cũng không phải chuyện gì lớn, mất đi có thể đoạt lại. Chỉ cần phụ hoàng không có việc gì, có hắn ở đây, muốn đoạt lại tất cả cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng đối với An Dương thì không hẳn như vậy, Liên Mộ Hi và Duệ U đều là nhân vật chủ chốt lại đang ở bên trong kinh thành của An Dương, chỉ cần hạ được kinh thành thì bọn họ hoàn toàn mất đi chỗ dựa sau lưng.

"Duệ U là sư phụ của ngươi và Vô Hào, đúng không?" Kì Minh Nguyệt không hề hỏi đến chiến cuộc mà lại hỏi một câu như thế.

Nghe y nhắc đến Duệ U, trong mắt Bách Lý Vong Trần hiện lên một tia khác thường. Nét mặt cực kì u ám chỉ thoáng chốc trong một cái chớp mắt, không hiểu sao trong phòng lại tăng thêm vài phần lạnh lẽo.

"Không sai" Bách Lý Vong Trần đáp lại, trong lời nói mang theo vẻ áp lực rõ ràng.

"Hắn là người như thế nào?" Kì Minh Nguyệt tiếp tục hỏi.

Bách Lý Vong Trần nhíu mày, vẻ mặt chán ghét hoặc có thể coi là sợ hãi dần hiện ra. "Bắt trẻ sơ sinh ăn độc vật một thời gian dài, nếu chưa chết liền thêm cổ độc phụ trợ cho đến lúc trưởng thành, dạy võ công sau đó bắt chúng quyết đấu với nhau, lại chọn những đứa ưu tú trong đó để luyện tập thêm. Tên đó xem người như cổ trùng, bồi dưỡng rèn luyện, cho dùng thuốc độc thay cơm đến khi thành công". Nói xong hai chữ cuối cùng, hai tay Bách Lý Vong Trần đã siết chặt thành đấm.

Tuy rằng Bách Lý Vong Trần không kể tường tận nhưng nghe ý tứ trong lời của hắn Kì Minh nguyệt có thể tưởng tượng ra đủ loại tình cảnh, đem người luyện chế như cổ trùng, như vậy thì người còn sống đến nay là người hay bị xem là cổ trùng? Hoặc là nhân cổ? Nhịn không được cau mày, Kì Minh Nguyệt nhớ đến Vô Hào, "Vô Hào cũng như vậy?".

"Ta cùng Vô Hào quen biết từ nhỏ", dường như lâm vào hồi ức, ánh mắt Bách Lý Vong Trần đầy thống khổ và hối hận. "Hắn xem ta như ca ca, ta lại trơ mắt nhìn hắn bị cổ độc tra tấn. Thậm chí có vài lần độc vật kia là tự tay ta đưa cho hắn, Vô Hào hận ta cũng là đương nhiên. Lúc trước sư phụ gọi hắn là Vô, lúc bị thu làm đệ tử hắn cũng không còn là trẻ con mà do thấy hắn tư chất bất phàm mới có ngoại lệ. Nhưng chính vì vậy mà tác dụng của độc vật cũng không tốt như người khác, bị xem là thứ thất bại không ai ngó ngàng gì đến, sau đó hắn rời An Dương rồi không rõ tung tích".

Nhắc đến Vô Hào, Bách Lý Vong Trần giống như cả người thay đổi, trong lời nói mang theo tự trách cùng đau xót. Nghe hắn kể về quá khứ, Kì Minh Nguyệt cảm thấy có chút nghi hoặc "Vì sao cùng sử dụng độc vật để luyện chế ngươi lại không sao? Nếu Vô Hào đối với ngươi quan trọng như thế, ngươi lúc trước vì sao ngoảnh mặt làm ngơ?"

Bách Lý Vong Trần lộ ra ý cười chua xót, "Điện hạ cũng biết được thân phận của ta, chính vì sau này còn cần đến ta mà hắn cho dù dạy ta võ công cũng không bức ép ta dùng độc vật, cũng vì chuyện này, ta..." Thở dài, tầm mắt xa xăm, "Bây giờ ta cho dù hối hận cũng đã không còn kịp nữa, Vô Hào chỉ nghe mệnh lệnh của ngươi mà đến, đối xử với ta cũng vẫn như lúc trước, đều chỉ hận tránh không kịp mà thôi".

"Có thể đối mặt kẻ thù mà gọi hai tiếng sư phụ xác thực cũng không dễ dàng, lúc trước ngươi cam tâm tình nguyện làm môn hạ của Duệ U vì báo thù, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vô Hào uống thuốc độc, xem ra phần hận ý kia quả thực không ít". Kì Minh Nguyệt nói lời trào phúng, phụ hoàng đã sớm sai người điều tra chi tiết quá khứ của Bách Lý Vong Trần, Bách Lý thế gia mấy trăm mạng người bị giết chỉ trong một đêm có lẽ do đắc tội ai đó, hiện nay xem ra kẻ đó chính là Duệ U không thể nghi ngờ.

Bách Lý Vong Trần im lặng, Kì Minh Nguyệt thấy hắn như vậy, tiếp tục nói "Đi theo Duệ U nhiều năm như vậy chắc chắn ngươi có phương pháp giải độc huyết dính trên người Vô Hào. So với việc xem ngươi như vô hình, Vô Hào né tránh ngươi đó là trong lòng vẫn còn để ý, ngươi cũng không cần phải nhụt chí. Ta đem Vô Hào giao cho ngươi cũng không tính để hắn trở về, ngươi nếu muốn bù đắp lại chuyện năm đó chỉ còn cần thời gian" Nguồn:

Bách Lý Vong Trần vẫn đứng yên, nhìn chăm chú vào người đang thản nhiên ngồi trên ghế kia. Dưới ánh trăng có thể thấy được đôi môi nhợt nhạt hơi cong lên, tương tự như người mang mặt nạ che một nửa khuôn

mặt trong trí nhớ của hắn, nhớ đến khi trước từng thấy qua mà lúc này mới biết được thân phận của hai người. Điều này nằm ngoài ý muốn của hắn, từ khi hắn biết thân phận của nam nhân gọi là Ám Hoàng nhất định không đơn giản, chỉ là không nghĩ tới hai người này lại chính là phụ tử.

"Ý của điện hạ thế nào?" Bách Lý Vong Trần nhớ đến lá thư nhận được trước đây.

Kì Minh Nguyệt cười nhạt, hơi nâng mi, "Phụ hoàng cùng ngươi từng có ước định, cũng thư từ qua lại vài lần, mặc dù Minh Nguyệt không rõ lắm nhưng cũng nắm được vài phần. Mấy năm gần đây ngươi vẫn thường xuyên gửi thư mang tình hình An Dương qua, đối với ý tứ trong lời nói của Minh Nguyệt, tự nhiên không thể không rõ".

"Ngươi đem Vô Hào giao cho ta để đổi lấy sự trợ giúp cho Thương Hách?"

"Ngươi muốn có Vô Hào, Minh Nguyệt muốn chính là An Dương, phụ hoàng cũng đã đề cập chuyện này với ngươi. Đối với ngươi mà nói, An Dương không hề có nửa điểm nào gọi là tình cảm quê hương, cho dù Minh Nguyệt không nhắc tới thì sớm muộn ngươi cũng xuống tay vì trả nợ máu năm xưa, cần gì phải tỏ vẻ kinh ngạc". An Dương Vương trước đây chỉ sợ cũng bị Duệ U thao túng trong lòng bàn tay, giống như dã tâm của An Dương, Duệ U đã sớm muốn thống nhất thiên hạ, Bách Lý thế gia gặp phải tai ương cũng là do hoàng tộc ngầm đồng ý, đối với Bách Lý Vong Trần mà nói, kẻ nợ nhà hắn mấy trăm mạng người không chỉ Duệ U mà còn là cả An Dương.

Bách Lý Vong Trần hơi khựng lại "Ta chỉ ngạc nhiên là Minh Nguyệt điện hạ lại lợi dụng Vô Hào để làm giao dịch". Tuy rằng đúng như suy nghĩ của hắn nhưng lại đem Vô Hào ra đánh cược, thái độ khinh thường như vậy làm hắn không thể tiếp nhận được.

"Tuy Vô Hào là ám vệ của ta, lại là người An Dương nhưng hắn đối với Minh Nguyệt không hề có lòng phòng bị, hắn là người bên cạnh ta, Minh Nguyệt không muốn thấy hắn trước sau vẫn thủy chung một bộ dạng như vậy. Ngươi đối với hắn có dụng tâm như thế ta mới có thể giao hắn cho ngươi, dù ngươi thật sự chỉ muốn giao dịch Minh Nguyệt cũng không phản đối. Nếu là trao đổi thì cả hai bên đều có lợi, sao phải băn khoăn đáp ứng chuyện này".

Kì Minh Nguyệt đứng lên, nhìn Bách Lý Vong Trần "Thiên hạ đã loạn, Minh Nguyệt không nghĩ mọi chuyện sẽ còn kéo dài, quyết định của Bách Lý thế nào thì cũng cần cho ta một câu trả lời thuyết phục".

Bách Lý Vong Trần đúng yên ở đó không hề nhúc nhích, cũng không mở miệng, bên trong căn phòng chỉ còn lại sự yên lặng u ám.

159. Chương 159: Tình Hình Chiến Tranh

Thiên hạ phân tranh đã bắt đầu, dân chúng chạy trốn khói lửa chiến tranh, lòng người hoang mang, khắp nơi hoảng loạn. Lúc này trong hoàng cung An Dương lại là một mảnh yên lặng, thậm chí sự yên lặng này còn có phần kì dị. Người trong cung cũng tự nhận thấy tình hình căng thẳng hiện nay, nghe Thương Hách đế thiện chiến tự mình lãnh binh tấn công kinh thành trong lòng đều tràn ngập cảm giác bất an. Hơn nữa còn có các đại thần không ngừng tự sát trong nhà, để lại di thư viết rằng An Dương bị Thương Hách tiêu diệt mà bọn họ không thể làm gì được, hổ thẹn với hoàng thượng, với dân chúng, chỉ có dùng cái chết để tạ tội.

Nhưng nếu chỉ là các vị cựu thần trung tâm vì nước thì cũng được nhưng liên tiếp tử vong còn có không ít kẻ mà ai cũng biết rõ là hạng người sợ chết chỉ biết lợi ích trong mắt, người như vậy mà cũng sẽ vì nước tự sát không ai không cảm thấy kì quái.

Nghe nói đã có tướng lĩnh tấn công vào Thương Hách nhưng xa như vậy không nói, không có ai tận mắt chứng kiến sự việc, chỉ thấy bày ra trước mắt là cảnh Thương Hách đế một mạch đem tướng lĩnh An Dương giết sạch, từng tòa thành của An Dương lần lượt mất đi từng cái một. Nay thấy quân đội Thương Hách hướng về phía kinh thành lại thêm truyền ra tin tức các đại thần trong triều liên tiếp tự sát, dân chúng An

Dương ban đầu còn hi vọng nay đã tiêu tan, trong lòng từ bất an chuyển thành sợ hãi, bắt đầu có người chạy tị nạn khỏi thành.

Lúc mới bắt đầu chỉ có vài ba nhà, rồi sau đó là năm mười nhà. Không tới vài ngày, chỉ là ở gần kinh thành càng có nhiều người chạy về thành trấn Thương Hách tránh né chiến tranh, miệng truyền tai nhau, đại quân Thương Hách thế như sấm sét một đường đánh thẳng tới kinh thành. Người người lòng sinh sợ hãi, từ đó lượng người muốn rời thành càng tăng thêm.

Trong triều đại thần tự sát không rõ, dân chúng ngoài kinh thành cũng đều lo chạy nạn, tình hình chiến đấu của An Dương và Thương Hách đến tột cùng như thế nào đã không còn ai quan tâm, ngay cả triều đình An Dương cũng nghe đủ loại tin đồn, đối với những chuyện này Liên Mộ Hi thân là hoàng đế tự nhiên không thể nào ngồi xem.

"Ngươi có xác định Kì Minh Nguyệt không hề ra ngoài cũng không liên hệ với bất cứ kẻ nào?" Đối với sự kiện phát sinh mấy ngày nay, Duệ U cũng biết rõ ràng, trong lòng hoài nghi đều là do Kì Minh Nguyệt gây nên.

Liên Mộ Hi gật đầu khẳng định "Từ lâu đã cho người giám thị, ngay cả cửa phòng nửa bước cũng không rời, mỗi ngày gặp y cũng chỉ là đọc sách hoặc ngủ trưa, không có gì dị thường".

Dưới lớp mạn che rộng thùng thình, làn môi trắng xanh khép mở vài lần "Không có dấu vết chưa hẳn không phải y làm, đừng quên cái danh Thương Hách thái tử làm sao có được, Kì Minh Nguyệt bị trúng độc của ngươi cũng là may mắn. Trong lúc hai nước giao chiến, y ở trong cung một ngày thì càng không thể sơ sẩy thêm một ngày, trong ngoài trên dưới đều phải giám sát chặt chẽ. Trước mắt đã chết mấy vị đại thần, bệ hạ cũng không cần phải lo lắng quá mức, nếu Kì Hủ Thiên thật sự đem quân đến bên ngoài kinh thành..." Trong lời nói chậm rãi mơ hồ như quỷ mị lộ ra vài phần uy nghiêm "Đến lúc đó là lúc chúng ta sử dụng con bài trong tay, dù bệ hạ không muốn cũng phải lấy y ra dùng".

"Ngươi muốn ta dùng Minh Nguyệt để uy hiếp Kì Hủ Thiên?" Liên Mộ Hi ngẩn ra "Thương Hách đế sao lại chịu bị uy hiếp? Minh Nguyệt đang ở An Dương cũng không thấy hắn bận tâm đến an nguy của y mà khởi binh đánh An Dương".

"Nếu đúng là diễn trò trước mặt thiên hạ, hắn là kẻ máu lạnh vô tình cũng không thể không để ý đến mặt mũi quốc gia. Kì Minh Nguyệt là hoàng tử hắn tin tưởng nhất, lại thêm thân phận thái tử, việc này thiên hạ đều biết. Đến lúc đó, chẳng sợ hắn trong lòng dù không để tâm thì cũng không thể không quan tâm đến sự an nguy của Kì Minh Nguyệt".

Nghe Duệ U nói vậy, Liên Mộ Hi cau mày, hiển nhiên vẫn không muốn dùng Kì Minh Nguyệt làm con tin nhưng nghĩ đến Thương Hách đế Kì Hủ Thiên trong lòng hắn không khỏi có chút sợ hãi, vẫn chưa phản bác lời của Duệ U.

Hiện giờ thái độ Minh Nguyệt đối với hắn vừa hữu lễ vừa đạm mạc vô tình, mỗi lần nhớ đến người trong lòng liền làm cho hắn kiên quyết muốn đoạt được cả thiên hạ. Đợi hắn chứng minh năng lực của chính mình, hủy hoại toàn bộ Thương Hách, trở thành đế vương nắm giữ thiên hạ trong tay, nhất định Minh Nguyệt sẽ quên đi những chuyện đã qua, ở lại bên cạnh hắn.

Xoay người, mái tóc Liên Mộ Hi phất qua sau lưng, nghĩ tới thân ảnh nguyệt sắc kia, trong mắt tràn đầy tình ý nồng nhiệt. Chỉ cần chuyện này qua đi, diệt xong Thương Hách, Minh Nguyệt chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn mà thôi.

Buổi trưa yên tĩnh, trong phòng ánh mặt trời chiếu vào ấm áp làm cho trong sự yên lặng lại có thêm nét thản nhiên, người ngồi trong phòng xem ra cũng có chút nhàn nhã.

"An Dương Vương lại đến xem ta sao? Là lo lắng Minh Nguyệt trốn khỏi cung hay sao?" Ngồi trên ghế, Kì Minh Nguyệt nhìn người bước vào cửa, buông quyển sách trên tay xuống. Liên Mộ Hi thường xuyên đến thăm, nói là thăm viếng còn không bằng nói hắn đối với y không an lòng. Bản thân là thái tử Thương Hách, y có thể tự do đi lại trong hoàng cung An Dương đã là không tồi, chẳng qua y chưa bao giờ tùy ý rời khỏi phòng.

"Minh Nguyệt chưa khôi phục công lực muốn rời đi cũng không phải chuyện dễ dàng, Mộ Hi chính là vì lo

cho ngươi nên mới đến thăm". Liên Mộ Hi đi vào phòng, ánh mắt liền dừng ở trên người Kì Minh Nguyệt, nhìn thấy y ngồi ở đó mới an tâm lộ vẻ tươi cười.

Kì Minh Nguyệt giương mắt "Chỉ là đến thăm ta? Hay vẫn là đến xem Minh Nguyệt có làm cái gì hay không đi? Tin đồn trong cung ta đã nghe, xem ra An Dương Vương cũng hoài nghi là do Minh Nguyệt phái người gây ra". Đại thần liên tục tự sát đã sớm truyền xôn xao khắp hoàng cung, dù y không ra khỏi phòng cũng nghe nói đến việc này.

"Mộ Hi không nghi ngờ Minh Nguyệt, việc này ta cũng hy vọng không can hệ gì với Minh Nguyệt. Từ khi An Dương cùng Thương Hách giao chiến ngươi một bước cũng không ra khỏi phòng, trừ bỏ cung nữ không gặp được người khác, sợ ngươi tịch mịch nên ta mới đến thăm". Liên Mộ Hi ngồi xuống cạnh y, thanh âm nhẹ nhàng.

Nhìn chăm chú người trước mặt, trong mắt Liên Mộ Hi mang theo vẻ si tình, từ nhỏ đến lớn chỉ tâm tâm niệm niệm duy nhất một người, lúc này lại có được y bên cạnh. Nhìn đôi mắt có phần hẹp dài, đôi môi nhỏ gọn, nhất định sẽ có một ngày vì hắn mà lộ nét ôn nhu chưa từng mất đi mà hắn đã chứng kiến.

Kì Minh Nguyệt tự nhiên nhìn thấy nét mặt của Liên Mộ Hi, sau khi tự hắn mang y rời cung liền thường xuyên nhìn y chăm chú như vậy, vì một chút việc nhỏ mà mang thị nữ ra giết vẫn có thể cười nói với y chỉ có Liên Mộ Hi, trước sau vẫn cho y một loại cảm giác không thể nói rõ "Làm sao lại có thể tịch mịch, tuy rằng ở một mình trong phòng nhưng cũng có tỳ nữ ra vào quét tước hầu hạ, Minh Nguyệt cũng không phải không có ai để trò chuyện".

Mang theo chút tùy ý, Kì Minh Nguyệt coi như không hề phủ nhận có người đến thăm hỏi. Nghe y nói như vậy, đôi mắt Liên Mộ Hi chợt lóe, "Minh Nguyệt tình nguyện cùng hạ nhân nói chuyện cũng không muốn Mộ Hi đến thăm? Ta ngày ngày đến đây gặp ngươi, ngươi lại..." Bày ra vẻ thất vọng cùng ủy khuất, hắn gọi hạ nhân tiến vào "Đem thị nữ hầu hạ nơi này đi cắt lưỡi".

Người vừa phái đi, chỉ một lát sau liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, Liên Mộ Hi nghe thanh âm truyền từ bên ngoài, trông thấy Kì Minh Nguyệt ánh mắt mang nét bi thương "Minh Nguyệt nếu chỉ nói với một mình ta, cười với một mình ta sẽ càng tốt hơn".

Rõ ràng là hắn sai người đi cắt lưỡi thị nữ, ngược lại bây giờ nhìn hắn giống như là kẻ bị thương tổn, Kì Minh Nguyệt không nghĩ đến chỉ mới thử một câu liền thấy phản ứng của Liên Mộ Hi như vậy "An Dương Vương vì cớ gì lại đối với ta chấp nhất như vậy, Minh Nguyệt tự hỏi cũng thấy không đáng".

"Sao lại không đáng giá!" Liên Mộ Hi trừng to mắt "Minh Nguyệt không biết bản thân thu hút người khác như thế nào sao, Mộ Hi vì ngươi đến Thương Hách, làm hết thảy cũng đều là vì ngươi, mà nay Minh Nguyệt ngay trước mặt ta hết thảy liền đáng giá".

Trong ánh mắt nóng rực có chút kích động lại dần chuyển sang lời nói nhẹ nhàng, thay đổi trong chớp mắt khiến cho Liên Mộ Hi giờ khác này gây cho người ta cảm giác điên cuồng. Đến tận lúc này Kì Minh Nguyệt cuối cùng cũng biết chỗ nào không thích hợp, chấp niệm trong mắt Liên Mộ Hi so với cảm tình của người bình thường dường như còn mạnh hơn gấp mấy lần.

"Thân là quân vương, chẳng lẽ trong cung ngay cả một người có thể khiến An Dương Vương sinh hảo cảm cũng không có?" Liên Mộ Hi thân là hoàng tử chung quanh tự nhiên sẽ có mĩ nhân bầu bạn, lại vẫn cứ khăng khăng chấp nhất đối với y, không thể không nói có chút kì quái. Bạn đang ?

Dường như cho rằng vấn đề này hơi kì quái, Liên Mộ Hi lắc đầu "Trong cung nào có ai khác, trừ bỏ cung nữ thị về cũng chỉ có mấy vị đại thần, bình thường Mộ Hi gặp nhiều nhất chính là Duệ U. Từ trước khi gặp được Minh Nguyệt lúc nhỏ đã không có ai làm bạn, sau khi nhũ mẫu qua đời, bên cạnh ta chỉ còn lại tin tức về Minh Nguyệt".

"Mẫu phi của ngươi đâu?"

"Đã chết", không hề có nửa điểm thương cảm hoặc hoài niệm, Liên Mộ Hi mỉm cười nhìn Kì Minh Nguyệt "Nhũ mẫu đối với Mộ Hi tốt lắm, đáng tiếc sau này cũng đã qua đời. Nhóm hoàng huynh sợ Duệ U nên cũng không dám tới tìm ta, bên cạnh Mộ Hi chỉ còn Minh Nguyệt". Nhớ tới bức họa treo trong phòng, liếc trộm Minh Nguyệt đang đứng trước mắt, trên mặt hắn ý cười càng thêm xán lạn.

Do cười quá mức mà nhăn mi lại, Kì Minh Nguyệt bỗng nhiên phát hiện hình như trên người Liên Mộ Hi chưa bao giờ phát ra ác ý, cho dù là lúc hắn sai người đem cắt đầu lưỡi thị nữ nọ. Hơn nữa lúc nãy theo như trong lời hắn nói có thể đoán ra tình hình khi còn nhỏ, đối với đứa bé năm đó nhìn thấy vẫn có chút ấn tượng, từ dáng điệu hồn nhiên thơ ngây ở đại điện phát ra lời tán thưởng tới bây giờ đã có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, dường như hắn đối với những gì chính mình gây nên cũng không biết cảm thấy như thế nào.

Thật sự khiến y cảm thấy khác thường chính là Liên Mộ Hi không hề giả dối, tình ý của hắn đối với y, thủ đoạn của hắn đối với người khác đều là thật tình. Yêu thích thì toàn tâm toàn ý, chấp niệm điên cuồng, còn cản trở hắn liền phá hủy hoàn toàn, cho dù chỉ có chút làm hắn không thuận cũng sẽ khiêu khích ác niệm trong lòng.

Giống như trẻ con thích cái gì thì muốn có cái đó cho bằng được, gần như là cố chấp.

Đối mặt với Liên Mộ Hi như vậy, Kì Minh Nguyệt nhớ trong lời nói của hắn có nhắc đến các hoàng tử khác vì sợ Duệ U nên không dám tới tìm hắn, nói như vậy thì…

Tựa vào ghế, Kì Minh Nguyệt hơi nhắm mắt, Liên Mộ Hi ở bên cạnh bỗng nhiên thở dài "An Dương cùng Thương Hách giao chiến đã lâu, Minh Nguyệt thật sự không muốn biết tình hình chiến đấu như thế nào?"

Hai nước giao tranh đã mấy tháng trời, y chưa bao giờ hỏi đến tình trạng Thương Hách, lúc này nghe Liên Mộ Hi nhắc đến, Kì Minh Nguyệt liền hỏi "Tình hình chiến đấu như thế nào, An Dương Vương thật sự sẽ báo cho ta biết hay sao?"

"Hôm nay tới đây ngoài việc muốn thăm ngươi, ta cũng muốn nói cho ngươi một chuyện, sợ Minh Nguyệt khổ sở, Mộ Hi không biết nên mở miệng như thế nào". Liên Mộ Hi giơ tay chạm vào y, Kì Minh Nguyệt lại chỉ thản nhiên liếc một cái "Không nói ra làm sao biết sẽ làm Minh Nguyệt khổ sở".

Khoan thai nhã nhặn lại lộ ra ánh mắt xa cách lãnh đạm, Liên Mộ Hi chán nản buông tay xuống, càng quý trọng càng không dám chạm vào. Từ lúc về đến An Dương, người càng ở gần ngay trước mắt khiến cho hắn càng không dám tùy ý thân cận, ánh mắt toát lên vẻ nóng rực nhìn chăm chú người trước mặt, hắn ôn nhu nói "Minh Nguyệt cũng biết, lương thảo từ Thương Hách vận chuyển đến An Dương đã bị chặt đứt, mà đại quân Thương Hách cách kinh thành của An Dương không xa lại gặp tập kích, trong quân có kẻ phản loạn, nghe nói Thương Hách đế…" Quan sát sắc mặt của Kì Minh Nguyệt, Liên Mộ Hi nói đến đây liền dừng lại.

160. Chương 160: Thay Đổi Bất Ngờ

"Như thế nào?" Người ngồi trên ghế vẫn nhắm mắt như cũ, nét mặt không hề thay đổi, giọng nói bình tĩnh hỏi lại.

"Nghe nói Thương Hách đế bị thương nặng, không rõ tung tích".

Đôi mắt nửa khép nửa mở quan sát không rõ thần tình, người ngồi trên ghế ngơ ngẩn, cánh tay để trên bàn không khống chế được hơi run rẩy một chút sau đó không còn phản ứng nào khác. "Phải không, đã gần đến kinh thành của An Dương thế nhưng lại có kẻ phản loạn…" Lời nói nhẹ nhàng có phần tiếc nuối, một tiếng thở dài rơi vào tai của Liên Mộ Hi làm cho hắn cảm thấy khó chịu "Thương Hách đã loạn, rốt cuộc cũng không thể chinh phạt được An Dương, những thành trì bị mất sớm muộn gì cũng trở về trong tay An Dương. Qua một thời gian, cả thiên hạ là của An Dương, là của Mộ Hi, cũng là của Minh Nguyệt. Minh Nguyệt không cần vì Thương Hách mà khổ sở, Thương Hách đế dùng ngươi để làm cái cớ tấn công An Dương, hoàn toàn không lo lắng đến an nguy của ngươi". Bởi vậy, Thương Hách đế cũng không còn đáng để tâm, hắn cũng không cần phải dùng Minh Nguyệt để uy hiếp, lúc nghe được tin này trong lòng hắn nhẹ nhàng thở ra.

"Việc này Minh Nguyệt đã sớm biết, không cần nhắc lại, đa tạ An Dương Vương đã báo cho ta biết tình hình chiến sự". Nói xong, Kì Minh Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa, trong phòng nhất thời im lặng lộ ra áp lực nặng nề.

Liên Mộ Hi thấy y như vậy cũng không ngoài ý muốn, biết Minh Nguyệt có điều bất mãn với Thương Hách đế nhưng cố quốc và người thân gặp phải những chuyện này chút thương cảm cũng là điều không thể tránh được. Đang muốn tiến lại an ủi chợt nghe Kì Minh Nguyệt nói "An Dương Vương nếu không còn chuyện gì khác, Minh Nguyệt muốn được yên tĩnh một mình".

Lộ ra nét lo lắng nhưng Liên Mộ Hi vẫn gật đầu "Chiến tranh loạn lạc, Minh Nguyệt chỉ cần an tâm đợi ở An Dương là được, bất luận sau này xử lý người trong hoàng cung Thương Hách ra sao, Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ bình an vô sự".

Đáp lại hắn là một mảnh yên tĩnh, thấy Kì Minh Nguyệt rũ mắt không nói hắn đành ưu sầu rời đi, mặc dù có chút lo lắng nhưng nghĩ đến về sau không còn Thương Hách, Minh Nguyệt liền thuộc về hắn, trong lòng Liên Mộ Hi tràn ngập vui sướng.

Liên Mộ Hi đi khỏi, Kì Minh Nguyệt vẫn còn ngồi như cũ rất lâu không hề nhúc nhích, chỉ hơi nâng mắt "Lạc Dạ". Theo lời y nói, trong phòng bỗng nhiên xuất hiện thêm một bóng người.

"Những gì hắn nói là thật?" Mỗi câu mỗi từ đều không nhanh không chậm, lời nói thanh tĩnh như mặt nước lặng, ánh mắt Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào hắc y nhân trước mặt, trong mắt cảm xúc cuồn cuộn như liệt hỏa nhưng lại toát lên vẻ lãnh liệt không gì sánh được.

"Thái tử điện hạ..." Hắc y nhân quỳ xuống, lời nói có nét do dự, chỉ một khoảnh khắc đó khiến cho giọng nói Kì Minh Nguyệt càng thêm lãnh liệt "Những lời hắn nói đều là sự thật?"

Không khí trong phòng như ngưng đọng lại, trong sự im lặng đó tràn ngập băng lãnh bức người làm cho hắc y nhân trong lòng run lên. Thân là ảnh vệ ẩn nấp bên trong hoàng cung An Dương từ lâu trải qua không ít phen sinh tử, nhưng giờ phút này đối với câu hỏi mang theo khí tức khiến người ta phải sợ hãi của thái tử điện hạ vẫn làm cho hắn nhịn không được mà phát run.

"Hồi điện hạ, đúng vậy"

"Lương thảo bị chặn, đại quân của phụ hoàng lại bị tập kích, phụ hoàng trọng thương sinh tử chưa rõ đều là thật sao? Vì sao lúc trước ngươi không nói cho ta biết?". Dằn xuống phẫn nộ trong lòng, lo lắng cùng bất an khiến hai tay Kì Minh Nguyệt run rẩy không tự chủ được phải tựa vào hai bên thành ghế đứng lên "Vì sao lương thảo có thể bị chặn được, kẻ phản loạn là ai, phụ hoàng bị thương như thế nào mà sinh tử không rõ? Ảnh Nhất đâu, hắn đang làm cái gì?"

Kì Minh Nguyệt tức giận bừng bừng, bất an chưa từng có thế nhưng y lại đè nén xuống làm giọng nói run run. Dù đối mặt với chuyện gì cũng không đánh mất bình tĩnh nhưng hiện tại y không thể kiềm nén cảm xúc, giống như nơi nào đó trong tâm bị khoét mất đi. Nghĩ đến phụ hoàng chưa rõ sinh tử, trong lồng ngực y bỏng rát như châm lửa.

"Là thủ lĩnh phân phó tạm thời chưa cần báo cho điện hạ việc bệ hạ gặp chuyện, sợ rằng khiến điện hạ không yên lòng". Lạc Dạ nhớ đến vài ngày trước nhận được tin của Ảnh Nhất, lúc ấy hắn cũng rất kinh ngạc. Trong quân Thương Hách xuất hiện phản quân nhưng quan trọng là tại sao bệ hạ bị tập kích. Lẻn vào hoàng cung An Dương đã lâu nhưng hắn không phải không biết rõ năng lực của bệ hạ, bệ hạ liên tiếp thắng lợi liền có thể tấn công vào kinh thành của An Dương nhưng không ai ngờ được lại xảy ra chuyện như vậy.

Quỳ trên mặt đất, Lạc Dạ vẫn có thể phát hiện ánh mắt dừng ở chính mình sắc bén như đao, biết được thái tử đang chờ câu trả lời của hắn. Nghĩ đến tin tình báo nhận được, gương mặt hắn cũng có chút trầm trọng "Lương thảo xuất phát tới biên cảnh thì bị chặn lại, nơi bắt buộc phải đi ngang qua nếu muốn đi từ Thương Hách đến An Dương chính là Than Châu, cách bệ hạ đang ở kinh thành An Dương có chút xa xôi, đợi tới khi truyền tin đến được thì trong quân chỉ còn lại lương thực dự trữ. Vốn dĩ chỉ cần đánh vào kinh thành thì việc này cũng không quá nghiêm trọng, nhưng không ngờ trong đại quân lại có kẻ phản loạn. Bệ hạ bị đánh lén khi đang giao chiến, có người thấy bệ hạ té khỏi ngựa, cho tới khi kết thúc trận chiến thì cũng không thấy bóng dáng của bệ hạ đâu nữa. Trong quân hiện giờ cũng vừa tìm kiếm bệ hạ vừa ngăn cản thế tiến công của An Dương, chỉ sợ có thể duy trì không đầy nửa tháng".

Cắn răng nghe Lạc Dạ khai báo, Kì Minh Nguyệt năm ngón tay bấu chặt vào thành ghế trắng bệch, trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình phụ hoàng không thể không có phòng bị, y phải tin tưởng nam nhân

này cho tới bây giờ đều nắm hết thảy trong tay tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị ám toán như thế. Nhưng dù vậy, trong lòng vẫn tràn ngập bất ổn, thậm chí càng ngày càng tăng thêm "Cầm đầu phản quân là kẻ nào?"

"Là… An Viên" Lạc Dạ hồi đáp lại. An Viên, An tướng quân vốn là mãnh tướng Thương Hách, cũng là cựu thần, tính ra chính là ngoại công của thái tử điện hạ, đây cũng là nguyên nhân hắn ngập ngừng không báo lại cho thái tử điện hạ.

"Than Châu… An Viên… Kì Mộ Thịnh, An Viên!" Bình tĩnh nhìn chăm chăm vào một góc phòng, Kì Minh Nguyệt thì thầm, trong mắt không còn dung chứa vật gì. Dường như nhớ lại lúc trước nhìn thấy Kì Mộ Thịnh ở đại điện bị biếm tới Than Châu sâu trong ánh mắt kia là một mảnh âm u, Than Châu mấy năm nay cũng không có dị động vậy mà lúc này lại đi cướp lương thảo, hiển nhiên là Kì Mộ Thịnh không còn tính toán che giấu nữa. Mà An Viên, từ khi An Nhược Lam xảy ra chuyện liền thường xuyên cáo bệnh ở nhà, thấy hắn là phụ thân của An Nhược Lam nên y cùng phụ hoàng cũng không để mắt tới, An Viên tính tình ngay thẳng vốn không phải loại người sẽ làm ra chuyện phản loạn này, như vậy nhất định không thể không có can hệ tới Kì Mộ Thịnh, hẳn là từ miệng Kì Mộ Thịnh biết được điều gì đó về dị tinh năm xưa! Còn có Liên Mộ Hi… Nội ứng trong cung cùng với sự kiện ngự hoa viên, nhất định kẻ đó là An Viên!

Nghĩ đến phụ hoàng do Kì Mộ Thịnh mà sống chết chưa rõ, Kì Minh Nguyệt tâm tình rối rắm. Kì Mộ Thịnh là do y lúc trước muốn phụ hoàng buông tha, An Viên chỉ sợ cũng là từ sau khi An Nhược Lam chết mới bị người lợi dụng… Một chưởng nện xuống mặt bàn, sát khí từ chưởng phong phát ra khiến căn phòng tất cả đều là một mảnh lạnh lẽo im lìm.

Lạc Dạ ngẩng đầu lên thấy sắc mặt Kì Minh Nguyệt trắng bệch, trong lòng hoảng hốt, thái tử điện hạ công lực còn chưa khôi phục làm sao có thể đề khí dụng chưởng, còn đang lo lắng đã thấy máu nơi khóe miệng Kì Minh Nguyệt.

"Điện hạ!" Tiếp được Kì Minh Nguyệt đang ngã xuống, Lạc Dạ vội vàng đưa y vào giường trong phòng, nay Thương Hách thế cục hiểm nguy, bệ hạ chưa rõ tung tích, nếu điện hạ xảy ra chuyện gì thì Thương Hách thật sự không xong rồi.

Đẩy Lạc Dạ ra, Kì Minh Nguyệt dựa vào giường, một tay lau đi vết máu bên khóe môi, trong mắt lúc này đã khôi phục sự bình tĩnh, ánh mắt lưu chuyển lộ vẻ thâm trầm, tiềm tàng trong đó là sóng cuộn tuôn trào, lời nói tàn khốc lạnh như băng "Chuyện ta giao cho ngươi làm được như thế nào?"

Thanh âm khàn khàn dĩ nhiên là do lúc nãy miễn cưỡng vận khí tác động đến nội tạng bị sát ý ẩn trong giọng nói nhẹ nhàng đè lại, Lạc Dạ không dám chậm trễ "Hồi điện hạ, vốn dĩ bên trong An Dương đã loạn, các đại thần tự sát cũng làm dân chúng bất an nhưng…" Hắn phụng mệnh ám sát quan viên An Dương vốn đã có hiệu quả nhưng không ngờ Thương Hách gặp phản quân khiến cho thế cục ngày càng khó bề khống chế.

Lời còn chưa dứt, Kì Minh Nguyệt cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, hàn quang hiện lên trong ánh mắt thâm trầm "Tiếp tục giết"

"Dạ" Lạc Dạ thầm rùng mình, lúc này đứng trước mặt hắn không còn là vị thái tử điện hạ ôn nhuận như ngọc nữa, nét mặt lạnh băng đầy sát ý cùng sát khí ngay cả hắn là ảnh vệ cũng không thể chống lại. Đôi môi vẫn chưa khôi phục huyết sắc, giọng nói thản nhiên nhưng lại làm cho kẻ khác hoảng sợ trong lòng.

Nhìn xa xăm, Kì Minh Nguyệt chậm rãi tiếp tục nói "Gọi bọn hắn cùng ra tay đi, không cần cố kỵ mạng người. Nếu Thương Hách gặp nguy, An Dương cũng không thể quá mức an ổn được". Nhân thủ đã chuẩn bị từ lâu, nếu tới lúc cần dùng y sẽ không hề tiếc rẻ.

Lạc Dạ lĩnh mệnh rời đi, bóng đen ở trong phòng đột nhiên biến mất. Người ngồi trên giường không hề động đậy, bờ môi vẫn còn vương tia máu, đôi mắt khẽ nhắm, huyết sắc trên môi đỏ tươi dần dần nhiễm một tầng sát ý.

Nếu phụ hoàng thực sự gặp chuyện không may, cho dù giết hết người của An Dương cũng không đủ, Kì Mộ Thịnh, An Viên… Các ngươi cũng tuyệt không tránh khỏi cái chết!

161. Chương 161: Điều Tra

Mấy ngày trôi qua kể từ khi được cho biết tình hình đại quân Thương Hách, Kì Minh Nguyệt vẫn như trước đóng cửa không hề ra ngoài, ngay cả Liên Mộ Hi đến thăm cũng hoàn toàn không để ý tới, ăn uống không nhiều lắm, chỉ là mỗi ngày đều cầm quyển sách không nói một lời. Thị nữ hầu hạ ở đây đã bị cắt lưỡi, tuy không chết nhưng đã không thể nói chuyện được nữa, người mới đến cũng không ai dám hó hé, thế nên chỗ của y liền trở thành một nơi vô cùng tĩnh mịch.

Liên Mộ Hi biết y không vui nhưng thấy y không xảy ra chuyện gì cũng an tâm, mỗi ngày đều đến thăm một lần rồi rời đi. Tuy rằng tâm tình Kì Minh Nguyệt lúc này không tốt nhưng do mất hết hy vọng với Thương Hách mà suy sụp tinh thần cũng là lẽ thường tình, chỉ cần y chưa có ý định bỏ trốn, Liên Mộ Hi liền cảm thấy vui vẻ trong lòng, cho dù mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy y như vậy cũng là cam tâm tình nguyện.

Dù rằng trước mắt không thể thân cận nhưng chỉ cần so sánh với quãng thời gian chờ đợi trong quá khứ, cả đời này thời gian của bọn họ còn rất nhiều, nhất định rồi sẽ có một ngày Minh Nguyệt tiếp nhận tình cảm của hắn, Liên Mộ Hi thầm tính toán, một tia lạnh lẽo vụt qua bóng dáng người đang đọc sách.

Tính toán của Liên Mộ Hi ra sao Kì Minh Nguyệt không phải không biết nhưng lúc này y không còn lòng dạ nào mà đối đáp với hắn. Lạc Dạ dẫn đầu nhóm ảnh vệ ẩn náu trong cung nhưng nhân số không nhiều lắm, vẫn không thể làm nên việc. Lúc trước đã phân phó Lạc Dạ truyền lệnh xuống, vài ngày mới có kết quả, còn có Bách Lý Vong Trần cũng nên hồi phục rồi.

Ngày qua ngày tính toán tình hình cuộc chiến, Kì Minh Nguyệt hỏi Lạc Dạ mấy lần hồi báo của Ảnh Nhất lại không hề giống như dự đoán của y, đến nay vẫn chưa tìm được phụ hoàng.

Chợp mắt nằm nghỉ trên giường, Kì Minh Nguyệt hô hấp vững vàng thế nhưng trong lòng dậy sóng, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa y phải nghĩ cách rời khỏi hoàng cung An Dương, cho dù chỉ có một mình y cũng muốn tự mình đi tìm. Đang cân nhắc kế tiếp nên làm thế nào, chợt có luồng khí tức quỷ dị âm lãnh xuất hiện trong phòng, một giọng nói vang lên ngay sau đó.

"Điện hạ còn có thể ngủ yên như thường, hẳn là đã chết tâm với Thương Hách rồi đi". Giọng nói mơ hồ đột nhiên truyền đến, ánh trăng tản mát trong căn phòng vốn dĩ đang yên lặng lại vì thanh âm kia mà thêm vài phần âm u.

"Điện hạ hẳn là đã nghe Kì Hủ Thiên chưa rõ sống chết sau trận phản loạn, quân tâm Thương Hách tan rã, mặc dù còn đóng ở dưới chân thành nhưng xem ra cũng không chống đỡ được bao lâu nữa". Trong bóng tối bỗng xuất hiện một cái bóng trong góc, vẫn là hắc bào rộng thùng thình, làn da trắng xanh u ám lộ ra dưới lớp mạn che càng thêm nét quỷ dị.

Kì Minh Nguyệt ngồi dậy, đối với lời nói của Duệ U cũng không có phản ứng gì "Đêm khuya tới đây chẳng lẽ chỉ để báo cho Minh Nguyệt chuyện ta đã biết rồi?"

"Điện hạ từ nhỏ bất phàm, tự nhiên đến nay cũng không ai có thể sánh bằng, Duệ U chỉ sợ điện hạ lúc này lại làm chuyện không khéo, đối với ngươi không có lợi". Âm thanh như gần như xa, Kì Minh Nguyệt nhìn thẳng vào Duệ U, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ sâu "Duệ U đại nhân thủ đoạn ra sao, Minh Nguyệt sao lại không biết. Nỗi đau của cổ độc liên tâm đến nay ta chưa từng dám quên, đưa công chúa đến Thương Hách làm phi tần, lợi dụng cha con Hàn Kí, sau đó giật dây Lăng Hi Các đoạt Lan Cẩn. Lấy hiểu biết của Minh Nguyệt, An Dương đối với thiên hạ đã có ý định từ lâu, trận chiến lúc này không sớm thì muộn cũng sẽ diễn ra. Minh Nguyệt lúc này đang ở hoàng cung An Dương lại mất hết công lực, cho dù biết việc quân Thương Hách đi chăng nữa cũng chỉ có thể thở dài một tiếng mà thôi".

Người ngồi trên giường hơi cúi đầu, ngôn từ bình thản lạnh nhạt, Duệ U ở trong bóng tối đã sớm chú ý đến vị thái tử của Thương Hách, nét mặt bên dưới lớp mạn che không rõ cảm xúc. "Hóa ra điện hạ cũng thực tỏ tường chuyện trong giang hồ, năm đó điện hạ rời cung thì trong giang hồ có thêm một Thủy Nguyệt công tử cùng ra ra vào vào với Ám Hoàng đã lâu không thấy, giết Lan Cẩn, bày kế thâu tóm An Dương đoạt thiên hạ, chắc hẳn điện hạ cũng rõ ràng".

Từ lời nói của Duệ U, xem ra đã biết y là Thủy Nguyệt, chỉ là chưa biết được một thân phận khác của phụ hoàng bằng không cũng sẽ không nói ra những lời này. Kì Minh Nguyệt hơi yên tâm nhưng nghĩ đến Kì Hủ

Thiên chưa rõ sinh tử, y muốn nói lại ngừng một chút, bàn tay siết chặt, lời nói thốt ra vô cùng bình tĩnh, không một chút phập phồng "Không sai, Minh Nguyệt chính là Thủy Nguyệt".

Kẻ đứng trong bóng tối cười khẩy khiến người ta sợ hãi, Kì Minh Nguyệt không có động tĩnh, Duệ U lại thở dài một tiếng "Nếu điện hạ đã thừa nhận, ta cũng không nói nhiều. Chỉ là không biết vì sao Thương Hách gặp nạn mà Ám Hoàng lại không hề có hành động nào, lão phu còn trông mong tài năng của hắn vào lúc mấu chốt đem Thương Hách hủy diệt. Như vậy tiến đánh Thương Hách cũng thoải mái hơn một chút". Người trong giang hồ xưa nay bất hòa với triều đình, thời cơ ra tay tốt nhất chính là lúc An Dương đại chiến Thương Hách nhưng cuối cùng cũng không thấy hành động gì.

Không sai, nếu trong lúc Thương Hách chiến tranh trong giang hồ lại xảy ra biến cố thì cho dù Thương Hách có mạnh đến đâu cũng bị vây vào thế nguy hiểm, đáng tiếc Duệ U dù có tính toán thế nào thì cũng không biết thân phận thực sự của Ám Hoàng, cũng không biết hơn một nửa thế lực giang hồ đã bị phụ hoàng khống chế. Kì Minh Nguyệt sau khi nghe Duệ U tiếc nuối thì cũng thở dài "Thương Hách lâm nguy, phụ hoàng không rõ tung tích, đối với An Dương thì Minh Nguyệt đã không còn tác dụng, không biết khi nào mới có thể rời đi".

Nhìn thấy Kì Minh Nguyệt lộ vẻ chán nản muốn bỏ đi, lời nói Duệ U càng thêm ung dung "Điện hạ muốn rời khỏi đây? Ta sợ là Vương sẽ không cho phép, bất quá... cho dù hắn đồng ý, lão phu cũng tuyệt không đáp ứng".

Muốn có thiên hạ phải diệt Thương Hách, nhất định không thể để hoàng tử xuất sắc nhất Thương Hách sống sót được. Hiện nay sắp sửa nắm được Thương Hách trong tay, công lực của Kì Minh Nguyệt lại bị hạn chế, chỉ cần lão phất tay cũng có thể đoạt mạng y. Nghĩ đến việc làm chủ thiên hạ dễ như trở bàn tay, lão ta liền hưng phấn không thôi, đợi đến lúc tìm được thi thể của Kì Hủ Thiên thì dù cho Liên Mộ Hi có muốn hay không, Kì Minh Nguyệt cũng phải chết!

Sau khi Duệ U nói xong, sát khí chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng Kì Minh Nguyệt không hề sơ xuất. Tuy chỉ trong chốc lát lại cực kỳ nhạt khó bị phát hiện nhưng y có thể khẳng định Duệ U đã muốn giết y từ lâu.

"Xem ra, cả đời này Minh Nguyệt khó có thể trở về Thương Hách..." Cố tình nói ra câu này, Kì Minh Nguyệt thong thả từng chữ từng chữ lộ vẻ sầu thảm. Nghe xong những lời này, người trong bóng tối bước tới vài bước, trong phòng nhất thời vang lên tiếng cười quái dị "Điện hạ đã dự đoán được kết cục, có thể khiến cho Thái tử Thương Hách cảm thán thế này, Duệ U thật là vinh hạnh".

Trong giọng nói mang theo sự sung sướng rõ ràng, đứng ở giữa phòng, dưới ánh trăng có thể thấy được bên ngoài hắc bào lộ ra vài sợi tóc xám trắng. Tuy rằng người đứng ngay trước mặt Kì Minh Nguyệt nhưng lại không hề có cảm giác người sống, yên lặng giống như người chết. Đây chính là Duệ U - kẻ luyện chế ra những người áo xám quỷ dị như vậy, bản thân Duệ U cũng như người bình thường nhưng không biết dáng vẻ thực sự bên dưới lớp hắc bào kia là như thế nào...

"Minh Nguyệt có thể không chết hay không?" Coi như đã thỏa hiệp với vận mệnh sau này, Kì Minh Nguyệt thu ánh mắt, thở dài, tựa vào giường.

"Biết rằng chính mình không thoát được cái chết điện hạ lại bình thản như thế, thật sự là hiếm có. Đáng tiếc, nếu điện hạ còn sống Duệ U sẽ không an lòng, vì thiên hạ, ngươi cũng chỉ có một đường chết mà thôi" Trong lời nói mang theo tán thưởng cùng tiếc nuối, ánh mắt nhìn Kì Minh Nguyệt cũng hệt như nhìn người chết.

Dù cho Kì Minh Nguyệt có tính toán gì đi chăng nữa, lão cũng sẽ không chừa bất kì đường sống nào cho y. Đã nhiều ngày gia tăng thêm người truy lùng Kì Hủ Thiên, chỉ cần một khi tìm được hắn, không cần biết sống chết ra sao, Kì Minh Nguyệt cũng không thể sống lâu thêm một ngày.

Lời nói đầy vẻ tiếc nuối không dễ dàng nhận ra sự đắc ý, Kì Minh Nguyệt cụp mi mắt, sâu trong đáy mắt là một tia cười lạnh, người càng tự đại thì càng không chịu nổi đả kích, không biết vài ngày nữa Duệ U có còn cười nổi hay không.

Cùng lúc đó trong lòng y lại có một cảm giác khác, sát ý giấu trong lời nói của Duệ U vô tình để lộ sự nóng vội. Trước đây y từng vì vây khốn An Dương mà thiết lập thế cục nhưng vì thế mà Duệ U phòng bị y cũng

là hơi quá mức, nếu không phải chưa rõ tung tích của phụ hoàng, giữ y lại còn có ích lợi thì chỉ sợ Duệ U đã ra tay với y rồi, không biết trong đó có nguyên nhân gì…

"Không hiểu vì sao Minh Nguyệt có cảm giác Duệ U đại nhân muốn ta sớm biến mất trên thế gian này như vậy? Chẳng lẽ Minh Nguyệt cùng ngươi từng có thâm thù đại hận gì sao?" Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào Duệ U, ánh mắt của y khiến cho trong căn phòng âm u có thêm một chút nhân khí.

Thấy Kì Minh Nguyệt đã phát hiện ra, ánh mắt Duệ U sau lớp mạn che chợt lóe "Không hổ là Minh Nguyệt điện hạ, đối với tính mạng của ngươi, quả thật lão phu cũng là do tình thế bức bách".

Giọng nói trầm xuống, Kì Minh Nguyệt thận trọng nhìn về phía Duệ U chỉ thấy lão ta dường như đã dung nhập vào bóng tối, dần dần biến mất ngay trước mắt.

Duệ U không nói rõ nguyên nhân, Kì Minh Nguyệt liền cảm thấy trong đó có điều kì lạ. Mang theo suy nghĩ sâu xa, tư thế dựa vào giường cũng không thay đổi, y nhìn tấm màn treo cạnh giường, tinh thần vô thức trôi xa. Trong lòng ngổn ngang bao suy tính, trong đôi mắt tĩnh lặng như nước rốt cuộc cũng không còn giữ được bình tĩnh như lúc trước, phụ hoàng…

Chậm rãi mở ra bàn tay nắm chặt từ lúc Duệ U xuất hiện, chỉ có y mới rõ ràng phải dùng bao nhiêu lý trí mới có thể đè nén sát ý khi nhìn thấy Duệ U, nhìn lòng bàn tay đầy vết thương, trong mắt Kì Minh Nguyệt tràn ngập rét lạnh, hiện tại chưa phải là lúc ra tay.

Y phải chờ.

Nhất định phải chờ. Khép mi mắt lại, tựa như đang kiềm chế điều gì, lần thứ hai siết chặt bàn tay lại, máu tươi từ từ chảy xuống nhưng y dường như chưa hề phát hiện. An Dương đã nắm chắc trong tay thế nhưng phụ hoàng đến nay vẫn chưa rõ sinh tử, cho dù y có đoạt được An Dương thì như thế nào? Y muốn An Dương làm gì? Y chỉ muốn duy nhất một người, phụ hoàng.

Lúc trước khi bị Liên Mộ Hi hạ độc, y đã có phòng bị nhưng không hề né tránh, vốn là muốn tương kế tựu kế, phụ hoàng chắc chắn hiểu được mưu kế của y. Y vốn dĩ đợi cả hai cùng nội ứng ngoại hợp nhưng không ngờ Thương Hách lại xảy ra nội loạn.

Tin tưởng phụ hoàng sẽ không bị kẻ khác tính kế, tin tưởng phụ hoàng không phải là người có thể để người khác tùy ý đả thương, cho tới bây giờ nam nhân luôn nắm giữ người khác như quân cờ tuyệt đối sẽ không bị rơi vào bẫy rập một cách đơn giản như vậy. Cho dù lý trí tự thuyết phục chính mình nhưng trong lòng đau đớn giống như bị thanh kiếm sắc nhọn xuyên qua vẫn không hề giảm bớt.

Nếu như thật sự bị trọng thương… Hoặc là…

Cắn chặt răng, ánh mắt không có độ ấm, lạnh nhạt như nước, cuồn cuộn như sóng nhìn chăm chú vào nơi nào đó trong phòng, lạnh lẽo quyết tuyệt như muốn đem mọi thứ lật đổ xuống hết.

Ánh trăng bị áng mây che khuất, bóng đêm âm trầm, người ngồi trong phòng một mình cũng không biết đã trôi qua bao lâu, đôi mắt khép hờ rung nhẹ, trong căn phòng yên lặng từ lâu tràn ngập sát khí lạnh như băng. Đột nhiên có một âm thanh rất nhỏ chợt vang lên làm Kì Minh Nguyệt đang đắm chìm trong suy tư bừng tỉnh, đợi y phát giác thì không ngờ người đã đến sát bên giường.

Mùi máu tươi đến gần trong gang tấc, y đột nhiên mở mắt ra, nâng tay đánh tới, trong lòng chợt sinh ra một loại cảm giác kì lạ… Trong lúc còn đang chần chừ, y đã bị người đó đặt dưới thân.

Nụ hôn nồng cháy mang theo bá đạo y đã quá quen thuộc, không để cho y né tránh cùng kháng cự chút nào, đôi tay đặt phía sau đầu chậm rãi dùng lực, đoạt lấy từng ngóc ngách trong miệng y, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua từ phía trên vòm miệng lại càng hướng sâu hơn nữa. Dường như cảm thấy như thế còn chưa đủ, Kì Minh Nguyệt đưa tay ôm lấy phần gáy của đối phương nhiệt tình đáp lại, nụ hôn kịch liệt khiến môi phát đau, tảng đá đè nặng trong lòng y như được trút xuống. Niềm vui sướng bất ngờ khiến y chỉ có thể ôm chặt lấy người trước mắt, hai tay run rẩy không kiềm chế được.

"Phụ hoàng… Phụ hoàng…" Một tiếng gọi này làm cho đôi môi hé mở, Kì Minh Nguyệt hơi thở gấp gáp, cánh tay ôm nhau siết chặt tới khi hơi thở cả hai đều dồn dập mới buông Kì Hủ Thiên ra. Tuy rằng ở trong

bóng tối nhưng y tuyệt đối không nhận nhầm khí tức của phụ hoàng, người vốn đang không rõ sinh tử lại chợt xuất hiện, từ đau lòng đến hoan hỉ, cái loại vui sướng đến phát điên này khiến y không thốt nên lời.

Không thể thấy rõ ràng bộ dạng của hắn, ôm chặt Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nghiêng người đảo lại vị trí, đem Kì Hủ Thiên đặt dưới thân y. Trong bóng đêm mông lung có thể nhìn thấy đôi mắt hẹp dài sáng rực nhìn chăm chú vào y, trong ánh mắt nóng như lửa kia tất thảy đều là nhớ nhung cùng dịu dàng, đôi môi vừa hôn nhau ướt át hơi nhếch lên, giống như trước kia gợi lên một độ cung tà mị. Thấy y chăm chú nhìn như vậy, nét cười trên môi càng thêm rõ ràng, giọng nói quen thuộc khiến y bận tâm bấy lâu nay vang lên trong đêm tối "Minh Nhi rất nhớ phụ hoàng sao?".

"Đâu chỉ là nhớ, lương thảo bị chặn, An Viên phản loạn, phụ hoàng mất tích không rõ sinh tử, ta quả thực…" Tiếng nói vì kích động mà khàn khàn, Kì Minh Nguyệt đè lên người Kì Hủ Thiên, tay áo vẫn còn đang run rẩy, chẳng qua lúc này là vì vui sướng quá đỗi.

Kì Hủ Thiên thấy sắc mặt của y như vậy, trong lòng ngoài vui mừng khi gặp nhau lại càng nhiều hơn một phần đau lòng. Minh Nhi trước giờ đều bình tĩnh lạnh nhạt, trừ bỏ đối với hắn mới có thể lộ cảm xúc ra bên ngoài, chưa bao giờ có biểu tình như vậy. Đôi mắt nhìn y đủ loại tình cảm phức tạp, giọng nói khàn khàn khiến hắn chỉ có thể ôm chặt lấy y "Minh Nhi nhớ phụ hoàng trong lòng không yên, phụ hoàng cũng vậy, sợ ngươi lo lắng, ta đã muốn sớm tìm tới ngươi nhưng lại vẫn để cho ngươi lo lắng".

162. Chương 162: Vết Thương

Ôm Kì Minh Nguyệt vào lòng, giọng nói Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng mà ray rứt, kẻ địch ở ngay sau lưng hắn giằng co buộc hắn phải gấp rút đối phó, cảm nhận được nhiệt độ trên người đối phương, giờ phút này Kì Minh Nguyệt cuối cùng cũng cảm thấy thực sự phụ hoàng đang ở trước mặt y.

Khó có thể nói rõ ràng cảm giác trong lòng, y cúi đầu nhìn chăm chú vào người đang nằm bên dưới, phát hiện trong đôi mắt của hắn cũng đều tràn ngập kích động cùng đủ loại tình cảm, cánh tay Kì Hủ Thiên càng ôm siết chặt lấy y, chỉ hận không thể đem y hòa làm một thể. Lần biệt ly này khiến hắn gần như điên cuồng, giống như mất đi thứ trân quý nhất trên đời, lúc này vừa tìm lại được, Minh Nhi ở ngay trong ngực hắn… Ôm lấy đầu Kì Minh Nguyệt ghì xuống, Kì Hủ Thiên lần thứ hai hôn lên đôi môi trước mắt, hai người chia ly mấy tháng lại ngỡ như mấy năm. Khi Minh Nhi bị mang ra khỏi hoàng cung hắn liền sinh ra cảm giác lo lắng khẩn trương, tinh thần không yên, rốt cuộc lúc này đây có thể buông xuống toàn bộ, tất cả chỉ có tình ý dâng trào, thấy y không sao cũng an tâm hơn, Minh Nhi của hắn…

Đón nhận lấy hành động của hắn, Kì Minh Nguyệt cúi người, một tay vuốt ve khuôn mặt của Kì Hủ Thiên, môi lưỡi hướng sâu vào miệng đối phương, hơi thở nóng hổi phả đến trên mặt, hai người hơi thở giao hòa, hai chiếc bóng kề cận nhau trên giường dường như hòa thành một. Kì Minh Nguyệt kề sát người dưới thân, nhận thấy mùi máu tươi rõ ràng, trong lòng cả kinh, dời môi đi, hơi thở gấp gáp, âm thanh khàn khàn, lời nói lộ ra lạnh lùng cứng rắn "Phụ hoàng bị thương?".

Lúc đầu đã phát hiện ra nhưng vì kinh hỉ khi gặp lại phụ hoàng mà lại xem nhẹ, xác thực là mùi máu tươi, không phải là mùi máu đã khô lại mà là mùi máu tươi nóng rực, trên người phụ hoàng có thương tích!

Vội vàng bật dậy, trong lời nói lành lạnh của Kì Minh Nguyệt tràn ngập lo lắng khẩn trương "Bị thương chỗ nào? Ngươi bị ai đả thương?" Có thể một mình lẻn vào hoàng cung thì thương thế của phụ hoàng cũng không hẳn quá mức nghiêm trọng, kiềm chế hoảng loạn trong lòng, y muốn duy trì bình tĩnh nhưng nghĩ đến người quan trọng nhất của y bị thương ngay trước mặt, trừ bỏ bất an chỉ có sát ý cùng phẫn nộ tăng lên không thể kiềm lại được.

"Sát khí Minh Nhi nặng như vậy cũng giống hệt như lúc phụ hoàng tiến vào đây, xem ra tất cả đều do ta mà ra" Kì Minh Nguyệt không trả lời, Kì Hủ Thiên mang theo thỏa mãn và vui sướng kéo y vào lòng "Phụ hoàng không sao, chỉ là vết thương nhỏ, lúc giao chiến không thể không bị thương, so với chút thương tích trước kia căn bản không có gì".

Nói lời an ủi, Kì Hủ Thiên vỗ về mái tóc của Kì Minh Nguyệt, tâm tình rốt cuộc cũng bình ổn, nhưng quan tâm cùng tình ý của Minh Nhi vẫn khiến hắn trong lòng vui mừng. Kì Minh Nguyệt nghe lời hắn nói trong lòng lại càng thêm thương tiếc, lời nói của phụ hoàng tuy chỉ là lơ đãng nhắc đến thế nhưng nghe xong khiến lòng y đau xót, lúc trước vì cuộc chiến đoạt vị phụ hoàng đã chịu không ít thương thế, nhưng không hề có ai lo lắng cho hắn.

"Nghe nói An Viên phản loạn, phụ hoàng bị tập kích ở ngoại thành không rõ tung tích mà nay lại nói chỉ là vết thương nhỏ, Minh Nguyệt nếu không tận mắt nhìn thấy rõ ràng làm sao có thể yên lòng". Phục hồi tinh thần từ trong sự vui sướng khi gặp lại, Kì Minh Nguyệt nhớ tới những chuyện nghe được lúc trước vẫn là không an tâm.

Ngồi dậy từ trong ngực của Kì Hủ Thiên, nương theo ánh trăng mờ ảo, Kì Minh Nguyệt cẩn thận quan sát, người nằm trên giường cũng đành thỏa hiệp, mỉm cười bước xuống đất, đứng ở cạnh giường cho y nhìn rõ ràng hơn.

Sợ ánh nến sẽ khiến người khác hoài nghi, Kì Minh Nguyệt nương theo ánh trăng, lẳng lặng nhìn nam nhân đứng trước mặt mình. Trang phục màu đen trên người đều nhuốm máu, tuy rằng có mặc giáp trụ và những chỗ quan trọng cũng không có nhiều dấu vết, nhưng trừ những chỗ đó ra, toàn thân trên dưới phụ hoàng đều là vết máu. Nhìn thấy không có vết thương, Kì Minh Nguyệt biết đó là máu của người khác trong lòng an tâm một chút, nhưng rõ ràng y ngửi được mùi máu tươi, nhất định trên người phụ hoàng có thương tích. Lấy lại bình tĩnh, y nâng tay cởi bỏ áo của Kì Hủ Thiên.

Biết y vốn không yên tâm, Kì Hủ Thiên cũng không ngăn cản, vạt áo bị cởi xuống, làn da màu lúa mạch nhợt nhạt dưới ánh trăng như được bao phủ một tầng sáng bạc, tản ra màu vàng kim lẳng lặng đứng thẳng trước mắt, lại lộ ra khí thế hơn người không gì sánh được. Kì Minh Nguyệt nhìn người trước mắt, dưới ánh trăng bàng bạc, nét mặt nam nhân bình tĩnh, đôi mắt sáng ngời, hiên ngang đứng ở đó, do mang theo sát khí từ chiến trường nhuốm đẫm máu tươi, như một chiến thần làm người ta không dám nhìn thẳng.

"Quả nhiên là bị thương..." Hàm chứa đau lòng, tay Kì Minh Nguyệt nhẹ nhàng lướt qua làn da, nhìn thấy tận mắt, phụ hoàng bị thương trên người chắc chắn không hề ít chỗ. Miệng vết thương tuy không sâu nhưng cũng thấm máu, có chỗ đã kết vảy, vết thương dữ tợn ở ngang ngực, dài ngắn khác nhau trải đầy từ ngực, thắt lưng, bụng, thậm chí ngay cả trên vai, nói vậy sau lưng cũng có không ít. Bảo Kì Hủ Thiên xoay người lại, ánh mắt Kì Minh Nguyệt đột nhiên ngừng lại "Phụ hoàng còn nói đó là vết thương nhỏ hay sao?".

Sau lưng hắn, bả vai bị một lỗ xuyên qua, máu tươi đỏ thẫm khiến trong mắt Kì Minh Nguyệt một mảnh lạnh lẽo, xem dấu vết kia rõ ràng là do tên bắn gây thương tích. Qua một thời gian miệng vết thương dần khép lại nhưng vẫn còn rỉ máu, so sánh với những vết thương khác trên người thì chỗ này mới là chỗ bị thương nghiêm trọng nhất, cũng khiến cho y càng thêm đau lòng.

Gây thương tích từ phía sau lưng nhất định là do quân phản loạn gây nên, An Viên cho dù là người có cùng huyết thống với y, là cha của An Nhược Lam, nhưng gã dám phản loạn làm phụ hoàng bị thương như vậy! Lãnh ý trong mắt chưa tan, Kì Minh Nguyệt tiến lại gần thân hình chồng chất vết thương, hai tay ôm lấy bên hông Kì Hủ Thiên "Dám làm phụ hoàng bị thương, Minh Nguyệt tuyệt đối sẽ không bỏ qua".

Thanh âm nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau, bên trong vẻ ôn nhuận như nước lộ ra nét giá lạnh, động tác ôm lấy hắn thật cẩn thận, Kì Hủ Thiên chỉ thấy trong lòng đều tràn ngập ấm áp. Nắm lấy đôi tay của Kì Minh Nguyệt đang ôm hắn, vừa muốn mở miệng nhưng cảm giác từ bàn tay khiến hắn nhíu mày "Đây là có chuyện gì?".

Đem hai tay bên hông mở ra, Kì Hủ Thiên cúi đầu cẩn thận nhìn xuống, trong lòng bàn tay trắng nõn thon dài chi chít những vệt đỏ cong cong ấn sâu vào, có chỗ còn rướm máu mà vết máu kia không phải là máu dính trên người hắn, đúng là Minh Nguyệt y...

Thu lại ánh mắt, Kì Hủ Thiên kéo mở hai tay Kì Minh Nguyệt đang ôm hắn, xoay người lại nhìn y vài lượt, trên nội sam trắng tinh loang lổ vài vệt máu hằn sâu vào đáy mắt "Chẳng lẽ Minh Nhi không biết cho dù chỉ là vết thương nhỏ cũng khiến phụ hoàng đau lòng, ngươi thế nào lại không yêu quý chính mình, cảm thụ trong lòng phụ hoàng Minh Nhi chẳng lẽ không biết hay sao?".

Lời nói âm trầm ẩn chứa phẫn nộ, Kì Hủ Thiên thấy bàn tay của y bị thương tự nhiên liền biết vì sao mà

có, bên ngoài vừa đau lòng vừa tức giận, trong lòng lại là một cảm giác khó nói nên lời, Minh Nhi vì hắn mới như vậy… Đem người trên giường ôm vào lồng ngực, Kì Hủ Thiên siết chặt lấy y, không nói nửa lời, căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy một tiếng thở dài.

"Chỉ là chút thương trong lòng bàn tay mà phụ hoàng đau lòng như vậy, Minh Nguyệt thấy thương tích trên người phụ hoàng là cảm giác ra sao, vì sao phụ hoàng không nghĩ đến? Nếu phụ hoàng cảm thấy đau lòng, ta đây nhìn thấy phụ hoàng cả người đều là vết thương, trong lòng còn đau đớn như thế nào, phụ hoàng có hiểu được không?" Lời nói chất chứa sự tức giận, Kì Minh Nguyệt ở trong lòng hắn cũng không dám dùng lực ôm chặt.

Người vướng bận trong lòng rốt cục cũng xuất hiện trước mặt, hắn lại mang theo một thân thương tích đầy mình, cho dù phụ hoàng không bận tâm đến vết thương trên người nhưng y lại thấy trong lòng thương tiếc không thôi, vừa yêu thương vừa đau lòng, y không muốn nhìn thấy nửa điểm thương tổn trên người hắn nữa.

Thấy Kì Minh Nguyệt thật lâu không nói gì, Kì Hủ Thiên chậm rãi buông y ra, sau tiếng thở dài rốt cục cũng nở một nụ cười, hôn lên môi Kì Minh Nguyệt "Khó có khi nhìn thấy Minh Nhi tức giận như vậy, từ nay phụ hoàng sẽ cẩn thận không khiến ngươi đau lòng nữa. Nhưng Minh Nhi bị thương phải bôi thuốc, ta cũng không muốn Minh Nhi vì ta mà bị thương như vậy" Dù rằng trên người Minh Nhi chỉ có chút thương tích nhỏ, cho tới bây giờ hắn cũng đều cẩn thận bôi thuốc cho y, trừ bỏ lưu lại dấu vết tình sự trên người Minh Nhi của hắn, trên người Minh Nhi không thể có vết thương khác được.

"Trên tay chỉ là vết thương vụn vặt, thương thế của phụ hoàng mới quan trọng hơn" Rời khỏi lồng ngực của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt đi tới cạnh bàn, ý bảo Kì Hủ Thiên đi đến trước mặt, lấy ra khăn nhỏ thấm nước trà, thật cẩn thận lau đi miệng vết thương sau lưng hắn. Lau sạch máu xung quanh vết thương sao đó mới tẩy trừ bên trong, dáng người đứng thẳng tắp đưa lưng về phía y không hề động đậy, thế nhưng cơ thể lại căng cứng, Kì Minh Nguyệt hơi ngừng lại một chút, không hỏi Kì Hủ Thiên có cảm thấy đau hay không, động tác lại mềm mại hơn vài phần.

Vẫn không ngừng đau lòng, rửa sạch miệng vết thương, y không nói câu nào, hơi cau mày, y biết nếu là vết thương trên người mình chỉ sợ là y cũng không quá để ý, nhưng vết thương lại ở trên người phụ hoàng in sâu trong mắt y, loại cảm giác đau lòng rồi lại càng đau lòng này có làm thế nào cũng không thể lui đi.

Phụ hoàng trong mắt y cho tới bây giờ đều là ngạo thị thiên hạ, là một kẻ mạnh đến mức không ai địch nổi. Cả người đầy máu, tất thảy đều là máu của kẻ địch trên chiến trường vô cùng chói mắt khiến quân địch khiếp sợ, cũng khiến quân sĩ kính sợ như thần. Nhưng ở trước mặt y, nam nhân người đầy thương tích này lại làm y đau xót vô cùng.

Buông khăn tay, y đi tới bên tủ lấy ra một cái bình ngọc, lấy ra một viên thuốc rồi nghiền nát trong chén, bôi lên vết thương trên lưng Kì Hủ Thiên. Kì Hủ Thiên chỉ cảm thấy một cơn bỏng rát sau lưng rồi chợt mát lạnh, nhìn vật trong tay y hơi nghi hoặc "Thuốc trị thương này không phải thứ tầm thường, sao Minh Nhi lại có được?".

"Chẳng lẽ phụ hoàng đã quên đây là Lạc Cẩn tặng cho hay sao" Trước khi trở về Liên Đồng, y lấy từ Lạc Cẩn không ít dược vật hiếm lạ, bạch phù tất nhiên sớm đã bị ai kia lấy đi, chỉ còn lại thứ này. Biết được tác dụng của nó, y liền lấy một chút cất trong người. Lúc trước khi đi thăm Liên Mộ Hi cũng mang theo trong ngực, không ngờ lúc này lại có cơ hội dùng trên người phụ hoàng.

"Liên Mộ Hi vậy mà không phát hiện?" Chưa từng hỏi qua y bị mang đi như thế nào, Kì Hủ Thiên biết là y cố ý bị bắt, cũng đoán được Liên Mộ Hi sẽ dùng một loại dược vật nào đó, nhìn thấy Kì Minh Nguyệt không có vấn đề gì cũng yên tâm, lúc này nhớ lại liền hơi lo lắng "Minh Nhi bị quản chế như thế nào, bây giờ có trở ngại gì không?"

"Hắn không lục soát trong ngực ta, tới đây thì càng tùy ý hơn, chúng thị nữ lại càng không nghi ngờ, tự nhiên sẽ không có ai phát hiện ra" Kì Minh Nguyệt nói xong liền đem mọi chuyện từ trong cung Thương Hách tới An Dương đều kể lại một lần.

Đợi Kì Minh Nguyệt nói xong, Kì Hủ Thiên nghĩ đến Liên Mộ Hi làm thế nào để mang Kì Minh Nguyệt rời khỏi hoàng cung, nghĩ đến chuyện Liên Mộ Hi dám chạm vào môi y, trong đôi mắt hẹp dài nhất thời bùng

lên lửa giận "Liên Mộ Hi dám chạm vào ngươi..." Trên người Minh Nhi chỉ có thể có khí tức của hắn, cho tới bây giờ đều không chấp nhận kẻ khác mảy may tiếp xúc, lần này Liên Mộ Hi dám làm như vậy triệt để làm hắn dấy lên sát ý.

"Hắn còn chạm vào chỗ nào trên người Minh Nhi nữa?" Trầm giọng hỏi, Kì Hủ Thiên vạch mở nội sam Kì Minh Nguyệt, trên cổ trắng nõn không chút dấu vết chướng mắt, Kì Minh Nguyệt đối với hành động của hắn nhếch môi "Ngoại trừ phụ hoàng, Minh Nguyệt sẽ không để bất cứ ai khác chạm vào người, cũng sẽ không chạm vào người khác, trừ bỏ bị hắn hôn một cái thì cũng không còn gì khác".

Hừ một tiếng, Kì Hủ Thiên vẫn không quá vừa lòng, môi Minh Nhi bị người ta đụng chạm đã đủ làm hắn căm tức, Kì Minh Nguyệt thấy vẻ mặt của hắn, hơi khiêu khích "Nếu Minh Nguyệt thực sự cùng hắn từng có cái gì khác, phụ hoàng sẽ làm gì?".

"Lăng trì hắn, sau đó đem Minh Nhi từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài tẩy trừ sạch sẽ một trận" Hơi trầm giọng xuống, dừng một chút, nâng gương mặt Kì Minh Nguyệt lên, Kì Hủ Thiên vuốt ve đôi môi của y "Phụ hoàng sẽ đem toàn bộ khí tức của kẻ khác gột rửa hết, chỉ chừa trên người Minh Nhi tồn tại duy nhất hương vị của một mình phụ hoàng, như vậy thì..." Phủ lên đôi môi của Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên chậm rãi dùng lưỡi quét một vòng, đúng là thanh tẩy một trận không bỏ sót chỗ nào, từ đôi môi, hàm răng cho đến chiếc lưỡi... Nụ hôn chậm rãi mà dịu dàng làm cho Kì Minh Nguyệt trong lòng rung động, cẩn thận ôm lấy Kì Hủ Thiên, tùy ý để cho hắn "tẩy trừ". Kì Minh Nguyệt biết rõ, nếu như Liên Mộ Hi thật sự có ý đồ khác chỉ sợ phụ hoàng còn chưa kịp ra tay thì đã chết trong tay y rồi.

Cho dù tạm thời mất đi nội lực, y cũng sẽ không quên phương pháp giết người. Phải biết trong kiếp trước, ngay cả nửa phần nội lực y cũng không có.

Buông Kì Minh Nguyệt ra, Kì Hủ Thiên lại hôn nhẹ vài cái lên đôi môi ướt át của y, tay hắn cầm lấy tay y thay y bôi thuốc lên lòng bàn tay, lúc này mới vừa lòng ôm y vào trong ngực, không ngờ Kì Minh Nguyệt lại giãy khỏi cái ôm của hắn "Chỉ có vết thương sau lưng phụ hoàng là được bôi thuốc, nhưng còn những nơi khác đâu?"

Kì Hủ Thiên đứng trước mặt, Kì Minh Nguyệt nhìn lướt qua vết thương trên ngực, lại nhìn xuống miệng vết thương tại phần bụng dưới thắt lưng, nhíu mày "Cởi ra toàn bộ, ta phải nhìn cho rõ rốt cuộc trên người phụ hoàng có bao nhiêu vết thương".

Trong câu nói hàm chứa lãnh ý khiến Kì Hủ Thiên bật cười, đem toàn bộ quần áo từ trên xuống dưới cởi hết, từng lọn tóc trước ngực đan xen vào nhau thấy rõ ràng từng vết thương một, trong căn phòng nửa sáng nửa tối Kì Minh Nguyệt nhìn thật kĩ càng. Ngoài vết thương kéo dài từ thắt lưng xuống bụng, quả nhiên còn có một đường trên đùi của Kì Hủ Thiên, may mà không quá sâu, vết thương cũng đã kết vảy.

Xoa nhẹ vết thương, Kì Minh Nguyệt ôm lấy nam nhân trần trụi trước mắt, thở dài một tiếng "Vết thương của phụ hoàng hồi phục rất nhanh, bằng không mỗi lần nhìn thấy, Minh Nguyệt đều phải đau lòng một hồi". Không dám dùng lực quá mạnh, cẩn thận ôm chặt Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt đặt một nụ hôn lên cổ hắn từ từ hạ xuống, dừng lại ở miệng vết thương đẫm máu trước ngực hắn.

163. Chương 163: Đêm (h)

Đầu lưỡi chậm rãi liếm qua vết thương, mùi máu cùng mồ hôi nhàn nhạt trong miệng, hơi ngẩng đầu liền bắt gặp trong đôi mắt hẹp dài kia là sự dịu dàng giống như ánh trăng, nửa phần tà mị, nửa phần nhiệt tình đang nhìn y chăm chú "Minh Nguyệt phải đem vết thương của phụ hoàng xử lí sạch sẽ thì bôi thuốc mới tốt".

Đối diện với đôi mắt kia, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy đau lòng, đôi mày nhíu lại chưa từng giãn ra, không màng hỏi đến tình hình đại quân Thương Hách như thế nào, giờ khắc này toàn bộ tâm trí của y đều dừng lại trên người nam nhân này.

Vết thương trước ngực bị liếm qua ướt đẫm, cảm giác mềm mại làm cho ánh mắt Kì Hủ Thiên thêm vài phần u ám thâm trầm, thân hình đứng thẳng không nhúc nhích, hắn cúi đầu nhìn Kì Minh Nguyệt đang hôn lên từng miệng vết thương, tình ý trong mắt đã sớm đong đầy.

Mấy tháng trước vì lo lắng cho an nguy của Minh Nhi, vì người kề cận mình bị bắt đi mà sinh ra bất an. Cho dù sớm biết Minh Nhi quan trọng đối với hắn đến nhường nào, lần chia ly này khiến cho hắn một lần nữa nhận ra, đối với hắn, Minh Nhi còn muốn quan trọng hơn chính bản thân mình, lại càng không muốn phân ly, không muốn y gặp nguy hiểm. Trong suốt trận chiến, dưới sự chỉ huy của hắn dù cho có thắng lợi thì cũng không có ai biết, mỗi lần quay về bàn bạc kế sách, suy nghĩ trong lòng hắn đều không phải là hướng về chiến cuộc.

Từ chỗ ảnh vệ biết Minh Nhi không sao nhưng không tận mắt nhìn thấy y, hắn trước sau vẫn không thể yên tâm, cho tới giờ phút này…

Minh Nhi rốt cuộc ở trước mặt hắn, chỉ cần đưa tay liền có thể ôm vào trong ngực, vướng bận cùng bất an đã lâu tới hôm nay mới được thả lỏng.

Giống như Kì Hủ Thiên, giờ phút này tâm trạng Kì Minh Nguyệt cuối cùng cũng bình phục, mỗi một vết thương từ trước ngực dài xuống thắt lưng dù nhỏ cách mấy cũng chưa từng bỏ sót, hôn lên từng vết thương một, mùi máu cùng mồ hôi hòa vào nhau, phảng phất như nhìn thấy cảnh tượng giết chóc thảm thiết trên chiến trường. Thân là đế vương, ở trong trận chiến phụ hoàng cũng lên ngựa lãnh binh chứ không phải trốn trong quân doanh chỉ tay năm ngón.

Đầu ngón tay sờ đến những nơi gần miệng vết thương, đã nhìn thấy từ trước nhưng lúc này xem rõ ràng hơn mỗi một dấu vết lưu lại từ chiến trường, cho dù đã nhạt màu nhìn không thấy rõ lắm nhưng vẫn khiến Kì Minh Nguyệt càng thêm đau lòng. Thương mới sẹo cũ y đều hôn qua không bỏ sót, thân thể nửa quỳ, nụ hôn tiến đến vết thương nơi thắt lưng kéo dài xuống tới bụng của Kì Hủ Thiên.

Dưới ánh trăng, vệt máu khô lộ ra sắc đỏ, màu đỏ sậm từ trên lưng kéo dài xuống đập vào mắt, Kì Minh Nguyệt vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm sạch màu máu, đầu lưỡi từ thắt lưng Kì Hủ Thiên trượt dần xuống, vết máu đã khô hóa thành vị đắng chát trong khoang miệng ấm áp của y, kĩ càng tỉ mỉ làm sạch miệng vết thương, đem mùi vị kia nuốt xuống. Hai tay ôm lấy hai bên hông của Kì Hủ Thiên, y nhẹ nhàng hôn lên vệt máu đỏ thẫm, biết phụ hoàng vốn không để ý đến thương thế, mà tướng lĩnh bên cạnh cũng không dám tùy ý góp lời, dù cho nói cái gì thì dưới ánh mắt của phụ hoàng cũng phải hoảng sợ rời đi… May mà miệng vết thương cũng không quá sâu.

Đè nén đau thương, Kì Minh Nguyệt nửa ôm người trước mặt, đôi môi rơi xuống vết thương trên đùi Kì Hủ Thiên.

Đôi mắt Kì Hủ Thiên tối sầm, nhìn theo đôi môi Kì Minh Nguyệt đang dần đi xuống, hắn chỉ cảm thấy trong lòng như có ngọn lửa tình bùng lên. Thấy Minh Nhi vì hắn dùng từng nụ hôn để tẩy trừ miệng vết thương, Kì Hủ Thiên cảm nhận được hạ thân nóng lên, dục vọng chưa được phóng thích mấy tháng nay đã sớm xao động. Đầu tiên là trước ngực rồi đến thắt lưng, môi lưỡi ẩm ướt mềm mại chậm rãi lướt qua, mỗi một động tác đều khiến dục vọng của hắn ngày càng nóng rực. Minh Nhi cho dù chưa từng khiêu khích hắn nhưng dưới tình cảnh như thế này bảo hắn làm sao mà không động tâm, huống chi người trước mắt chính là trân bảo mà hắn vừa tìm lại được.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt nóng bỏng dừng trên người, động tác của Kì Minh Nguyệt ngừng lại, ngẩng đầu lên "Mấy tháng qua, phụ hoàng cho tới lúc này…" Dục vọng trước mắt dần dần cứng rắn tản ra nhiệt độ nóng hổi, ánh mắt nồng cháy như lửa của hắn dừng trên người y, y tự nhiên không thể không để ý.

"Không có Minh Nhi bên cạnh, mấy tháng nay trong tâm của phụ hoàng đều là ngươi, cho dù biết ngươi vô sự nhưng không tận mắt chứng kiến vẫn không thể yên lòng, làm sao còn có tâm tình khác" Từ mấy tháng qua nóng lòng vì Minh Nhi căn bản không có tâm tư tự mình giải quyết dục vọng, cho tới lúc này dục hỏa tuôn trào, dục vọng dưới thân khó mà khống chế.

Thanh âm nặng nề, khàn khàn lộ ra dục vọng, lời nói của Kì Hủ Thiên rơi vào căn phòng yên tĩnh, vốn dĩ bầu không khí đã tĩnh mịch càng thêm vài phần tình sắc. Kì Minh Nguyệt nhìn người trước mặt, nam nhân

trần trụi đứng dưới ánh trăng, tóc đen tản mác, vết thương chằng chịt khiến cho thân hình nam tính tràn ngập mị lực hấp dẫn hơn.

Nghe Kì Hủ Thiên nói vậy, Kì Minh Nguyệt dừng động tác, liếm liếm môi, ánh mắt chớp động "Toàn bộ do Minh Nguyệt gây nên tất nhiên cũng phải từ Minh Nguyệt mà giải quyết, vài tháng này ta cũng luôn nhớ đến phụ hoàng, nếu ngươi không bị thương…".

"Nếu như không bị thương, Minh Nhi muốn như thế nào?" Vỗ về mái tóc của y, Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn xuống, trong mắt lộ ra ý cười. Minh Nhi muốn gì sao hắn lại không rõ, vào khoảnh khắc vừa gặp lại nhau, nụ hôn kịch liệt kia đã khiến cả hai cùng nảy sinh dục niệm, chẳng qua khi đó bọn họ càng nóng lòng muốn xác nhận đối phương hoàn toàn vô sự.

"Phụ hoàng rõ ràng đã biết, mới vừa rồi ngươi đột nhiên xuất hiện, nếu không phải thấy ngươi bị thương, ta thật sự sẽ muốn ngươi ngay lập tức" Lời nói dần trầm xuống, Kì Minh Nguyệt thản nhiên thở dài "Như vậy mới có thể xác nhận phụ hoàng thực sự không sao, ở ngay bên cạnh ta" Vẫn nửa quỳ trước Kì Hủ Thiên như cũ không hề đứng dậy, nhìn vật cứng rắn trước mắt, Kì Minh Nguyệt vươn tay, bàn tay bao lấy vật nóng hổi kia, đầu lưỡi từ đỉnh đảo qua.

Ban đầu thấy phụ hoàng không sao, kích động cùng vui sướng làm cho y muốn đem cái người đột ngột xuất hiện đặt dưới thân, trút bỏ hết quần áo, dùng nhiệt độ cơ thể để xác nhận mọi chuyện trước mắt không phải là giấc mơ. Nhưng nhớ đến tin tức ảnh vệ truyền về, cộng thêm ngửi thấy mùi máu, tất cả vui sướng liền bị dập tắt, trong lòng bất ổn, tới tận khi nhìn thấy thương thế thì chỉ còn lại đau lòng. Nam nhân có thể tùy ý nắm giữ thế cục thiên hạ trong mắt người khác là một loại tồn tại đáng sợ, nhưng trong mắt y là người quan trọng nhất, không thể mất đi.

Xoa nhẹ vật nóng rực trong tay, hé miệng ngậm vào liếm mút, bên trên truyền đến từng nhịp thở gấp gáp, Kì Minh Nguyệt biết Kì Hủ Thiên vô cùng thỏa mãn, y lại đem vật cực lớn kia vào sâu thêm vài phần, phun ra nuốt vào vật trong miệng. Nhìn lên chỉ thấy người trước thân hơi ngửa đầu, đôi môi phát ra từng hơi thở hổn hển, trong bóng đêm tiếng thở dốc hàm chứa dục vọng cùng khoái cảm hết sức động lòng người. Dục vọng dưới thân của Kì Minh Nguyệt đã sớm đứng lên, lúc này càng tăng thêm nồng nhiệt.

Làn môi mềm mại ướt át bao lấy hắn, vừa ẩm vừa nóng, Kì Hủ Thiên tích tụ dục vọng hồi lâu khó có thể ức chế, càng muốn sâu hơn nữa nhưng lo lắng Minh Nhi có thể thừa nhận hay không, cũng sợ nếu vào sâu hơn sẽ làm y bị thương, cố gắng khắc chế nhịp độ chậm lại, nhìn xuống đối diện với Kì Minh Nguyệt, hai người đều nhận ra dục vọng trong mắt lẫn nhau.

Động tác trong miệng nhanh hơn, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, đem vật cứng rắn trong miệng nuốt xuống thật sâu, Kì Hủ Thiên bị khoái cảm đột ngột đánh úp phát ra rên rỉ, nhìn đến hắn, trong mắt Kì Minh Nguyệt tất thảy đều là tình ý nồng cháy.

Hành động của Kì Minh Nguyệt làm Kì Hủ Thiên không thể nhịn được nữa, cổ họng Minh Nhi vừa nóng ẩm vừa chật hẹp, ánh mắt mị hoặc nhìn chăm chú vào hắn ngập tràn tình ý, đôi môi vương một sợi chỉ bạc bóng loáng dưới ánh trăng. Cố gắng nhẫn nhịn dục niệm, ấn nhanh Kì Minh Nguyệt vào dưới phần bụng, Kì Hủ Thiên gầm nhẹ, đẩy vài cái trong miệng, dục vọng sắp bùng nổ mới đem rút ra khỏi miệng của Kì Minh Nguyệt, không ngờ hai tay đặt bên hông hắn lại ngăn trở động tác lui về phía sau của hắn.

Một luồng tinh dịch nóng hổi phun vào cổ họng, Kì Minh Nguyệt lùi lại ho nhẹ, trong miệng đều là vị tanh nồng nhưng cũng là hương vị của phụ hoàng, ngước lên nhìn người trước mắt, liếm sạch chất lỏng màu trắng đục tràn ra bên khóe môi, chỉ cần là của phụ hoàng… Nhìn chăm chú vào Kì Hủ Thiên, y khẽ nuốt xuống, ánh trăng sáng rọi rơi xuống người đang quỳ dưới đất, trong bóng tối càng thêm nổi bật khiến Kì Hủ Thiên không thể không mở to mắt nhìn.

Thấy y nuốt xuống thứ trong miệng, ánh mắt Kì Hủ Thiên càng thêm sâu thẳm, nâng lên gương mặt của Kì Minh Nguyệt, hạ xuống một nụ hôn trên đôi môi ướt át "Minh Nhi rõ ràng là đang câu dẫn phụ hoàng, mấy tháng nay chưa từng yêu thương ngươi, không thể chờ kịp sao?" Cúi người chạm vào phần dưới bụng y, trong lời nói của Kì Hủ Thiên vẫn còn vương theo tình dục "Vẫn còn… muốn phụ hoàng?".

Kì Minh Nguyệt đứng lên, lắc đầu "Cho dù Minh Nguyệt còn muốn cũng sẽ không chọn vào lúc này". Muốn phụ hoàng không phải là chuyện ngày một ngày hai nhưng lúc này phụ hoàng còn đang bị thương, cho dù

không quá nghiêm trọng nhưng y cũng không muốn làm hao phí thể lực của hắn.

Vẫn chưa cẩn thận hỏi phụ hoàng tình hình phản quân của Thương Hách như thế nào, chuyện mất tích không rõ sống chết không biết có phải là phụ hoàng bày mưu đặt kế hay không y cũng không nóng lòng muốn biết. Chỉ cần người trước mặt bình an vô sự, tất cả đều không cần lo lắng, lúc này y chỉ muốn cùng phụ hoàng giao triền, dùng nụ hôn nóng bỏng cùng tình sự kịch liệt để cảm nhận sự tồn tại của nhau.

Kéo Kì Hủ Thiên đến bên giường, Kì Minh Nguyệt đẩy hắn ngồi trên giường "Phụ hoàng ngồi là tốt rồi, cẩn thận vết thương sau lưng" Chỗ trúng tên không quá sâu nhưng phải cẩn thận một chút mới mau chóng hồi phục, lúc này chưa phải là lúc hỏi này nọ, trước mắt y chỉ muốn bồi thường nỗi nhớ nhung của cả hai người.

Kì Hủ Thiên nghe y nói xong, ánh mắt cười cười lộ ra chút tà khí "Xem ra hôm nay Minh Nhi là muốn chủ động". Thấy Kì Minh Nguyệt cởi ra y sam bên trong, Kì Hủ Thiên biết rõ dù cho Minh Nhi có muốn hắn thì cũng không phải là lúc này, đang ở bên trong hoàng cung An Dương lại đang thời gian chiến tranh, chắc cũng là lo lắng thân thể hắn lần đầu tiên bị đặt phía dưới không thích ứng, đối với tình thế trước mắt bất lợi vô cùng.

Minh Nhi của hắn luôn suy nghĩ chu toàn, tới bây giờ cũng là lo cho hắn. Đem Kì Minh Nguyệt trước mặt ôm vào ngực, Kì Hủ Thiên siết chặt lấy y, môi lưỡi dây dưa, hai người đều cảm nhận được cứng rắn dưới thân của đối phương.

"Quả nhiên phụ hoàng đã mấy tháng rồi không giải quyết" Sờ đến hạ thân của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy vật nóng hổi trên tay còn lớn hơn gấp mấy lần so với lúc trong miệng hắn đang dần cứng lên.

Trong bóng tối, Kì Hủ Thiên cười khẽ "Minh Nhi sao lại không biết, chỉ cần là ngươi, phụ hoàng vẫn luôn thấy không đủ, chẳng qua không có bạch phù, ta lo lắng Minh Nhi sẽ chịu không nổi, không biết…" Lời nỉ non tràn đầy tình sắc bên tai Kì Minh Nguyệt như gió nhẹ phớt qua, khơi mào dục vọng trong lòng. Cảm nhận được dục vọng giữa hai chân y đang lớn dần, Kì Hủ Thiên cười tà, vươn đầu lưỡi liếm một vòng quanh tai y "Giống như lúc nãy, Minh Nhi vừa nếm qua hương vị của phụ hoàng, lúc này nên đến phiên ta giống như lần trước…"

Kì Minh Nguyệt tự nhiên sẽ không quên một hồi kia ở hoàng cung Thương Hách, phụ hoàng hắn… Nhớ tới cảm giác trơn nhẵn giữa đôi mông kia, trong lòng y một trận lửa nóng, nhưng lúc này y còn muốn cái khác. Vươn tay lấy ra một cái bình ngọc ở đầu giường, đổ viên thuốc trong bình ra lòng bàn tay, ngửi một chút rồi lấy một viên đưa cho Kì Hủ Thiên, chính mình mở ra hai chân ngồi xuống trên người hắn.

Kì Hủ Thiên hiểu ý, ôm Kì Minh Nguyệt vào ngực, đầu ngón tay hướng về hạ thân, đặt tại huyệt khẩu ấn xuống vài cái. Mấy tháng không được chạm đến, huyệt khẩu siết chặt chống lại sự xâm nhập từ bên ngoài, ngón tay không ngừng xoa nắn cho tới khi Kì Minh Nguyệt cố gắng thả lỏng thân thể mới đưa được viên thuốc cỡ đầu ngón tay nhét vào bên trong cơ thể.

"Lại… vào sâu một chút" Chịu đựng cảm giác không thoải mái, Kì Minh Nguyệt thì thầm, ôm chặt lấy bờ vai của Kì Hủ Thiên. Nghe thấy câu nói của y, Kì Hủ Thiên cẩn thận đưa ngón tay đem viên thuốc đẩy vào sâu hơn, mới tiến vào một chút liền cảm giác được nội bích chặt chẽ bao lấy ngón tay hắn hơi run một chút, còn chưa kịp tiếp tục thì viên thuốc kia đã dần dần tan ra trong cơ thể ấm áp của Minh Nhi. "Đây là cái gì?" Lối vào nơi nóng ẩm chặt chẽ hơi co lại, xung quanh ẩm ướt, Kì Hủ Thiên phát hiện trong cơ thể Minh Nhi đều là một mảnh mềm mại.

"Vốn là linh dược trị bỏng, gặp nóng sẽ tan ra, cũng không để lại sẹo, trên đời này e là cũng chỉ có một viên mà thôi" Đây là thứ mà Lạc Cẩn lấy từ dược khố trong hoàng cung Liên Đồng, toàn là thánh dược hiếm có trên đời ngàn vàng cũng khó mà có được, hiện tại lại dùng để làm chuyện này, nếu người khác biết được sợ là sẽ tức chết hộc máu.

Kì Minh Nguyệt lời nói tùy ý thản nhiên, khóe môi cong cong, Kì Hủ Thiên nhìn thấy nét mặt của y, tay ôm bên hông chuyển đến sau đầu, hung hăng chà đạp môi y, ngón tay trong cơ thể y tăng từ một ngón lên hai ngón.

Đúng như tác dụng của viên thuốc, Kì Minh Nguyệt lúc này cảm thấy cơ thể mát lạnh, mà động tác từ hai ngón tay trong cơ thể khiến y nóng lên như lửa đốt "Có thể, phụ hoàng".

Vuốt nhẹ lên mấy vết thương trước ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt hôn một lượt từ cổ đến vai, cắn nhẹ lên yết hầu của Kì Hủ Thiên, dục vọng trong tay của cả hai đều đã sớm cương cứng. Y chỉ thấy phụ hoàng gầm nhẹ, yết hầu run rẩy một chút, ngón tay trong cơ thể cũng dừng lại động tác, chậm rãi rút ra.

164. Chương 164: Động Tình (h)

Nhấc người lên, Kì Minh Nguyệt cúi đầu nhìn xuống vật cực đại dưới thân đang dâng trào, sau đó từ từ ngồi xuống, đôi tay ôm bên hông chợt ấn xuống một cái, cự vật vừa rồi chỉ mới vào được một nửa thoáng chốc đã đâm thật sâu vào bên trong.

Trong cơ thể nóng như thiêu đốt, nhiệt độ kia làm y thít chặt hơn, hừ nhẹ một tiếng, ôm lấy Kì Hủ Thiên, lời nói bên tai Kì Minh Nguyệt chất chứa dục vọng mà khàn khàn "Minh Nhi muốn nuốt trọn phụ hoàng sao? Phụ hoàng cho ngươi toại nguyện…" Dùng sức ấn Kì Minh Nguyệt xuống, tiến vào thật sâu bên trong, lối vào đột nhiên co rút khiến cho dục vọng của Kì Hủ Thiên càng thêm mãnh liệt.

Nhận thấy vật kia càng lớn hơn, Kì Minh Nguyệt chậm lại, hai đầu gối chống đỡ trên giường, thân thể nhấp nhô, đem vật cứng trong cơ thể bắt đầu đưa vào rút ra. Không biết là vì chia ly đã lâu, nay gặp lại vui sướng quá mức mà chỉ mới qua vài động tác, nghĩ đến phụ hoàng ở trong cơ thể y, tình dục kích động không thể khống chế được.

Lần phát tiết này giống như dùng hết tương tư trong mấy tháng trời, y không thể nhịn được nắm lấy vai của Kì Hủ Thiên khiến cho dục vọng cứng rắn kia đi vào lần nữa, khi rút ra mang theo dinh dính rồi sau đó lần thứ hai đâm vào thật mạnh.

Dù nửa sáng nửa tối nhưng Kì Hủ Thiên cũng không bỏ sót ánh mắt chứa chan nhớ nhung tha thiết của Kì Minh Nguyệt, người trước mắt tóc đen dài xõa tung dây dưa trên khuôn ngực trắng nõn đầy mồ hôi, mà hạ thân màu đen cùng da thịt nhẫn nhụi tương phản cùng nhau lay động tạo thành một cảnh vô cùng mị hoặc.

Ngón tay lưu luyến trên phần da thịt trắng ngần, một tay mơn trớn lên cổ, lướt qua mái tóc đẫm mồ hôi, Kì Hủ Thiên đặt một nụ hôn lên cái cổ có độ cong mê người, chuyển dần dần xuống lồng ngực đẫm mồ hôi, cắn lấy điểm nổi lên trước ngực, dùng sức mút lấy.

Kì Minh Nguyệt rên rỉ, phần eo đang lên xuống chợt ngừng lại, vật cứng nóng hổi lấp đầy bên trong cơ thể tựa hồ như cảm nhận được từng mạch đập rõ ràng, dục vọng của y thẳng đứng từ khi được đối phương nắm trọn để giữa hai người, thắt lưng bị phụ hoàng siết chặt, trước ngực bị phụ hoàng gặm cắn khiến y càng muốn cảm nhận hết thảy rõ ràng hơn nữa.

Chưa bao giờ dục niệm lại mất khống chế như thế, lúc này y chỉ muốn đem cự vật nóng bỏng của người kia càng đâm sâu vào cơ thể của mình, cho dù xé toạc y ra cũng không sao, y muốn cảm nhận được… phụ hoàng của y ở ngay trước mắt, Hủ của y… không sao cả…

Ngậm lấy vành tai của Kì Hủ Thiên vừa mút vừa cắn, vừa thở hổn hển thì thầm bên tai Kì Hủ Thiên "Ta muốn nhanh hơn nữa… Ta muốn ngươi, phụ hoàng".

Kì Hủ Thiên nhả ra nơi bị gặm cắn đỏ thẫm, lời nói khẩn thiết bên tai cùng với hơi thở gấp gáp làm cho tình dục mà hắn cố gắng khống chế nay nhịn không được mà bùng phát "Cho dù Minh Nhi bị thương, phụ hoàng cũng sẽ không dừng lại". Tư thế lúc này của cả hai đã xâm nhập rất sâu nhưng lời tỉ tê của Minh Nhi lại càng khiến cho hắn muốn nhiều hơn nữa, tiến vào sâu trong cơ thể Minh Nhi hơn nữa để cho cả hai càng kết hợp chặt chẽ với nhau.

Đối với tình sự Minh Nhi tới bây giờ cũng chưa từng tỏ ra ngượng ngùng, nhưng bây giờ lại có yêu cầu điên cuồng cùng kích tình như thế, tầm mắt chưa bao giờ rời khỏi y, nội bích nóng rực thít chặt, mỗi một lần lên xuống đều như muốn đem hắn nuốt hết vào. Kì Hủ Thiên hiểu được lúc này tâm tư Minh Nhi cũng giống như hắn, tất cả đều là lo lắng cùng nhớ mong, bất an cùng nôn nóng, toàn bộ đều biến thành ý niệm tình dục nóng như lửa đốt.

Minh Nhi muốn hắn, hắn muốn Minh Nhi, cách biệt mấy tháng, tình dục cả hai tích lũy đã lâu vì đoàn tụ mà bùng nổ, chỉ cần một đụng chạm nho nhỏ cũng có thể khiến cho cả hai mất khống chế.

Dường như muốn đem đối phương hòa làm một với mình, phần eo của Kì Minh Nguyệt lên xuống không ngừng, ngửa đầu thở dốc, hai tay Kì Hủ Thiên ôm chặt lấy thắt lưng y, ngồi trên giường ưỡn người chuyển động dục vọng dưới thân. Mồ hôi trên người cả hai hòa quyện vào nhau, thân mình giao triền, âm thanh hai cơ thể ướt đẫm mồ hôi va chạm kịch liệt vào nhau vang vọng, bên trong căn phòng tràn đầy hương vị tình dục.

Trong phòng tối, tiếng thở dốc, rên rỉ khàn khàn thật lâu chưa dứt, Kì Hủ Thiên hôn lên đôi môi Kì Minh Nguyệt, bàn tay nắm lấy dục vọng của y buông ra, tách hai chân y rồi nhấc lên trên cánh tay, nâng hai chân lên tiếp tục từng nhịp nhanh dần cho tới khi cả hai không thể nhẫn nại được nữa liền mang cả người Kì Minh Nguyệt đứng dậy.

Cự vật vốn đã vào sâu nay lại càng sâu hơn nữa, ôm lấy Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt chỉ cảm thấy vật cực đại cực nóng kia đột nhiên đâm thẳng vào trong nơi sâu chưa từng có, rên lên một tiếng, từng đợt va chạm thật sâu trong cơ thể y. Kì Hủ Thiên ôm lấy y chưa hề dừng lại, vẫn tiến nhập trong cơ thể y, chất lỏng do hoan ái rơi ra từng giọt, nội bích nóng ẩm co rút từng cơn khiến hắn chuyển động càng nhanh hơn, không muốn rời người trong lòng. Hắn khẽ hôn lên môi Kì Minh Nguyệt, vừa rồi Minh Nhi dùng miệng giúp hắn phóng thích một lần, lần này sợ là phải kéo dài thật lâu "Phụ hoàng không muốn dừng lại, nhưng Minh Nhi…".

"Vậy thì đừng ngừng…" Cắt ngang lời nói của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt ôm lấy cổ hắn. Gió lướt nhè nhẹ ngoài cửa sổ, vài đám mây lững lờ, ánh trăng rải rác trong phòng khiến cho bầu không khí càng tăng thêm phần xuân sắc. Có thể nhìn thấy tinh dịch vừa mới bắn ra của y rơi xuống trên bụng phụ hoàng, chất lỏng sền sệt màu trắng trên làn da rắn chắc mang theo thương tích lộ ra vẻ dâm mĩ mà dụ hoặc.

Liếm lấy mồ hôi tiết ra trên làn da màu mật ong, Kì Minh Nguyệt chỉ nhận thấy dục hỏa lần thứ hai bốc lên, dục vọng dưới thân chạm vào cơ thể Kì Hủ Thiên, cọ xát một hồi liền nóng hừng hực.

"Xem ra Minh Nhi cũng không muốn ngừng lại" Cúi đầu nhìn thấy vật kia đã cứng rắn, Kì Hủ Thiên nhếch môi, đôi mắt hẹp dài hơi híp lại lộ ra nét cười tà mị.

Thở dốc dồn dập, cười khẽ một tiếng, trong không khí ngập tràn tình ý nóng bỏng, Kì Minh Nguyệt hôn lên độ cong nơi cổ của Kì Hủ Thiên "Còn chưa đủ, phụ hoàng". Hơi thở nóng hổi của cả hai phả phất, y cảm nhận được phụ hoàng cũng giống y, càng muốn nhiều hơn nữa. Gắt gao hôn lấy đôi môi của hắn, hiện tại y chỉ muốn nam nhân này cảm thụ được toàn bộ bên trong cơ thể y.

Nghe thấy lời nói của Kì Minh Nguyệt, cho dù chỉ vỏn vẹn vài từ cũng khiến cho cự vật đang xâm nhập bên trong càng cứng rắn hơn, Kì Hủ Thiên ra sức mút lấy đầu lưỡi non mịn lại mềm mại. Giờ phút này, hắn đều vứt tất cả ra sau đầu, chỉ muốn được nghe tiếng rên rỉ thở dốc của người thương sau khi đặt dưới thân hắn mới có thể lộ ra vẻ mặt vui thích mà chỉ có hắn mới thấy được.

Lại một lần nữa đâm sâu vào bên trong, Kì Hủ Thiên nâng hai chân thon dài của Kì Minh Nguyệt mở ra lớn hơn một chút, đi về phía trước vài bước, mỗi một bước đều làm cho dục vọng dưới thân va chạm mãnh liệt vào càng sâu bên trong, đem Kì Minh Nguyệt trong ngực đặt lên bàn, giọng nói của hắn khàn khàn "Phụ hoàng cũng cảm thấy không đủ, rời xa Minh Nhi mấy tháng, từ lúc đó tới nay từng giờ từng khắc đều là nhớ nhung, bây giờ Minh Nhi đã ở ngay trước mắt…"

Lấy tay vạch ra hai cánh mông, hắn lần lượt tiến xuất, từng cú va chạm thật mạnh khiến Kì Minh Nguyệt chỉ có thể nắm chặt cạnh bàn, hơi thở dồn dập của cả hai đan xen lẫn nhau, hoan ái tràn ngập khoái cảm bởi vì giao hoan kịch liệt mà khẽ ngâm nga.

Trong bóng đêm, cho tới khi cả hai người lần lượt phóng thích mới tách nhau ra, Kì Minh Nguyệt đang muốn đứng dậy thì được Kì Hủ Thiên ôm tới bên giường, ý bảo y nằm sấp xuống, đưa một ngón tay vào bên trong dũng đạo co rút không ngừng đem tinh dịch lấy ra "Không thể tắm rửa ngay bây giờ, chỉ có thể làm trước như vậy, Minh Nhi đừng cử động".

Đúng là lúc này đang ở hoàng cung An Dương, nơi nơi đều có người giám thị, căn bản không thể cùng tắm chung với phụ hoàng như lúc còn ở Thương Hách được. Nằm úp sấp trên gường, Kì Minh Nguyệt ngoảnh

đầu nhìn ra sau, tinh dịch chảy dọc từ đùi xuống chân được người phía sau dùng khăn lau sạch sẽ rồi mới cho y xoay người lại, cả hai cùng nằm trên giường.

Kì Hủ Thiên nhìn chất lỏng màu trắng đục vương trên ngực của Kì Minh Nguyệt, lấy ngón tay quẹt một ít đưa vào miệng, liếm môi cười nhẹ "Hương vị của Minh Nhi vẫn ngon như vậy" Cũng không biết ý hắn là mùi vị trong miệng hay mới vừa nãy… Kì Minh Nguyệt cong cong khóe môi "Cũng giống như phụ hoàng thôi".

Giao hoan kịch liệt khiến cho tâm tình lo lắng mấy ngày qua trôi đi hết, rốt cuộc lúc này mới có thể chân chính mà yên tâm thả lỏng. Chờ Kì Hủ Thiên xóa hết dấu vết trên ngực, nghiêng người ôm lấy hắn, Kì Minh Nguyệt nhìn thoáng qua vết thương sau lưng "Phụ hoàng không sao thì tốt nhưng phải cẩn thận vết thương sau lưng, dù không nghiêm trọng nhưng tuyệt đối không thể để dính nước, phải bôi thuốc vài ngày mới có thể lành lại".

"Không sao, có thuốc trị thương của Minh Nhi tự nhiên sẽ mau khỏi" Hạ xuống một nụ hôn bên môi Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên cười khẽ, vén mái tóc dài ra sau cổ, nhìn thấy dấu tích trên làn da trắng nõn lộ vẻ hài lòng.

"Nhưng phụ hoàng vẫn là bị thương" Nhướn mày, Kì Minh Nguyệt sờ lên vết thương trước ngực Kì Hủ Thiên, đúng là trên chiến trường khó tránh khỏi việc bị thương nhưng chính mắt nhìn thấy vẫn khiến y đau lòng không thôi, nhất định phải bắt An Dương trả lại toàn bộ! Tựa như ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng, đáy mắt Kì Minh Nguyệt hàn ý lạnh như băng, tuy rằng người trước mắt mình không sao nhưng chỉ vài vết thương kia cũng đủ khiến cho sát ý của y lần thứ hai bùng phát.

Đè xuống tâm tư trong lòng, hoàn toàn không suy nghĩ đến "hồi báo" dành cho An Dương, hiện tại người bên cạnh mới là quan trọng nhất "Phụ hoàng vào đây lúc nào, sao không nghe Lạc Dạ báo cáo?" Kì Minh Nguyệt hỏi Kì Hủ Thiên, hành tung của phụ hoàng đều do ảnh vệ báo lại cho y nhưng khi phụ hoàng vào hoàng cung An Dương y lại hoàn toàn không biết.

"Lúc trước phải giao chiến với An Dương ở ngoại thành tốn không ít thời gian, rồi sau đó lương thảo bị chặn lại thêm phản loạn, ta nghĩ Minh Nhi đang ở bên trong hoàng cung An Dương liền đến đây trước, sau khi phản quân phục kích vẫn chưa liên hệ với ảnh vệ, ta lẻn vào cung bọn họ còn chưa biết được" Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng bâng quơ nhắc đến phản quân, dĩ nhiên là không hề có ý quan tâm.

Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói như vậy, trong lòng khẳng định có thể đoán được, người mà y coi trọng tự nhiên sẽ không dễ dàng bị kẻ khác khống chế, vết thương trên người phụ hoàng cũng không quá mức nghiêm trọng, nói như vậy xem ra chuyện mất tích không rõ sinh tử kia nếu không phải do An Dương tung tin thì đó là phụ hoàng hắn…

Cười khẽ, Kì Minh Nguyệt cũng không hỏi lại, xem phụ hoàng nhàn nhã như vậy thì cho dù có chuyện gì cũng đã giải quyết xong xuôi, huống chi tất cả những chuyện này cũng không phải do hắn cố tình dựng lên "Ngày mai phải rời khỏi đây rồi sao?"

Kì Hủ Thiên gật đầu "Lần này là chủ yếu là đến xem Minh Nhi, thấy ngươi không sao phụ hoàng liền an tâm, lúc này người cần xuất hiện cũng đã xuất hiện, ta cũng không muốn lại phải mất thời gian dây dưa cùng bọn chúng nữa. Đoán chừng vài ngày nữa chiến sự sẽ bình ổn, lúc đó Minh Nhi làm gì cũng phải cẩn trọng. Như lời ngươi nói, Duệ U kia dường như muốn gây bất lợi cho ngươi, sở trường của hắn là cổ độc, ngươi cần phải cẩn thận hơn bằng không phụ hoàng cũng không thể yên tâm rời đi"

Duệ U muốn chiếm đoạt thiên hạ, tuy rằng cũng có chút thủ đoạn nhưng chủ yếu vẫn phải dựa vào cổ độc, tâm tư quả thật độc ác. Nhưng lúc này Thương Hách đã áp sát An Dương, thế cục mà Duệ U sắp đặt cũng phát triển theo chiều hướng xấu, nếu lão ta muốn bắt Minh Nhi làm con tin trước mặt hắn thì hắn sẽ cho lão ta biết đây là việc ngu xuẩn nhất trên đời. Đôi mắt nheo lại xẹt qua một tia nguy hiểm, Kì Hủ Thiên nhớ tới Minh Nhi bị mang đi khỏi Thương Hách như thế nào, ánh mắt sắc bén lần thứ hai hiện ra sát ý.

"Tuy rằng phụ hoàng đoán được ngươi là cố ý bị Liên Mộ Hi khống chế nhưng chứng kiến ngươi rời khỏi Thương Hách, ngày đó ta thiếu chút nữa đã thật sự đuổi theo đem Minh Nhi đoạt lại" Nhớ lại ngày đó, Kì Hủ Thiên tựa như lần thứ hai cảm giác được lo lắng cùng bất an trong lòng, "May mà có ngọc bội kia". Nói xong, hắn ngồi dậy lục lại quần áo rơi vung vãi dưới giường, lấy ra mảnh huyết ngọc của Kì Minh Nguyệt.

Khi đó nhìn thấy mảnh huyết ngọc dùng để treo bên hông vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ gì, không phải rơi ra trong lúc giằng co, thậm chí đầu mảnh ngọc còn có một nút thắt trông rất vui mắt, hắn liền có thể xác định Minh Nhi đã sớm có chuẩn bị, cũng đã có tính toán trước mới có thể nhịn xuống không đuổi theo ra ngoài cung.

Kỳ thật trước đó đã đoán được Minh Nhi có thể có mưu tính khác nhưng không ngờ rằng lại nhanh đến như vậy, xem cách y bị người mang đi từ ngay bên cạnh mình, lúc ấy dù biết Minh Nhi không sao nhưng bất an cùng sợ hãi trong lòng vẫn không hề thuyên giảm.

Nhận lấy huyết ngọc trong tay hắn, Kì Minh Nguyệt nhìn Kì Hủ Thiên, trong mắt tràn ngập ray rứt "Ngày ấy vốn chỉ định đi thử Liên Mộ Hi một chút, không ngờ hắn lại hành động nhanh như vậy, ta đành phải tương kế tựu kế, cũng không kịp báo cho phụ hoàng, chỉ có thể để lại mảnh ngọc này"

Biết hắn gặp chuyện không may, trong lòng có cảm giác như thế nào y đã cảm nhận được, chắc hẳn ngay lúc đó cảm nhận của phụ hoàng cũng giống như y.

165. Chương 165: Trúng Độc

Vuốt ve ngọc bội trong tay, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn chăm chú vào người bên cạnh "Bây giờ mảnh ngọc này đã trở về, Minh Nguyệt nhất định sẽ không để nó dễ dàng rời khỏi ta". Nắm lấy huyết ngọc trong lòng bàn tay, y bước đến bên cạnh Kì Hủ Thiên hôn nhẹ lên môi, sau cơn tình sự có hơi mệt mỏi nhưng lúc này trong lòng đã nhẹ nhàng, chỉ cần người trước mặt không xảy ra chuyện gì, như vậy tiếp theo phải nhanh chóng giải quyết chiến sự.

Kì Hủ Thiên đối với nụ hôn phớt qua có chút bất mãn, đem Kì Minh Nguyệt ôm sát vào lòng, hôn thật sâu mới buông tha đôi môi của y "Minh Nhi trở về Thương Hách, phụ hoàng cũng sẽ không để cho ngươi tùy tiện rời đi, lúc nào cũng phải đem theo bên người"

"Muốn trở về thì trước tiên phải đem mọi chuyện ở đây xử lí ổn thỏa mới được. Chiến sự đã trải qua một thời gian dài, tướng sĩ chỉ sợ không thể duy trì được bao lâu nữa, còn có phản quân..." Hơi ngừng lại một chút, Kì Minh Nguyệt lấy tay ôm lấy thắt lưng Kì Hủ Thiên, vuốt nhẹ sau lưng hắn "Thương tích sau lưng của phụ hoàng có đúng là do An Viên gây ra?"

Nghe y nhắc đến An Viên, tuy rằng ngữ khí bình thản nhưng Kì Hủ Thiên cũng không xem nhẹ hàn ý bên trong. An Viên cùng Minh Nhi có quan hệ huyết thống với nhau nhưng lúc này đối với người đang ở trong ngực của hắn mà nói, chỉ sợ An Viên cũng chỉ là kẻ cầm đầu phản quân mà thôi. Hơi gật đầu, đôi môi khẽ nhếch, Kì Hủ Thiên trả lời "Nếu không phải nhờ có một tên này thì ta cũng có cách nào thoát nhanh như vậy, cho nên có phải An Viên hay không cũng không quan trọng, phản quân số lượng không ít, là ai có quan hệ thế nào, tóm lại sớm muộn gì cũng phải chết". Kì Mộ Thịnh ở Than Châu động tay động chân, An Viên mang thuộc hạ phản loạn, tất cả những vai diễn trong vở kịch này cũng đã xuất hiện đủ cả rồi, xem ra đúng là cũng nên kết thúc thôi.

Bên môi chậm rãi hiện lên một nụ cười khẽ đầy hứng thú, độ cong thật nhỏ lộ ra nét tàn nhẫn giống như đang đùa giỡn con mồi, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú dĩ nhiên là hiểu được ý của hắn "Quả thật trong lòng phụ hoàng đã sớm có tính toán". Đúng là nam nhân của y cho tới bây giờ vẫn là người không thể tùy tiện bị kẻ khác tính kế, hắn mới chính là người nắm giữ thế cờ trong tay.

Kì Hủ Thiên hơi khép mắt nhìn Kì Minh Nguyệt, bên môi ý cười càng thêm rõ rệt "Chẳng phải Minh Nhi lúc đó cũng đã có tính toán rồi sao?" Tính toán của hắn thế nào không cần nói phải nói ra Minh Nhi cũng đoán được vài phần, tựa như suy tính của Minh Nhi cũng không nằm ngoại dự liệu của hắn.

Kì Minh Nguyệt cười mà không đáp, bắt lấy một lọn tóc của Kì Hủ Thiên đặt lên môi hôn nhẹ, ngước mắt nhìn hắn "Đến lúc rồi, phụ hoàng".

Ánh nắng chiếu vào căn phòng, bên trong tĩnh lặng, người trên giường chậm rãi mở mắt, vì ánh nắng chói chang mà khẽ nhắm lại, sờ sờ bên cạnh, chăn gối đã không còn hơi ấm.

Nhìn sắc trời lúc này đã gần trưa, không biết phụ hoàng rời đi lúc nào, đúng là đêm qua hao phí không ít thể lực. Nhớ tới đêm qua kịch liệt giao hoan, Kì Minh Nguyệt trong lòng liền nóng lên, lướt mắt sơ qua phòng ngủ một lần. Tất cả dấu vết đêm qua lưu lại đều bị thanh lí gọn gàng giống như chưa hề xảy ra bất kì chuyện gì, ly chén đều được đặt lại chỗ cũ, chiếc khăn lau đi tinh dịch cũng không thấy tung tích, chắc hẳn đều do phụ hoàng xử lí.

Đứng lên đi tới gian ngoài, phân phó cho thị nữ đang chờ ngoài cửa chuẩn bị tắm rửa. May mà Liên Mộ Hi có ý muốn độc chiếm đến mức cố chấp khiến cho trong phòng ngủ của y không được phép có thị nữ hầu hạ, phụ hoàng đêm khuya tìm đến cũng không kinh động kẻ nào, bằng không nếu có thị nữ vô cớ bị sát hại chắc chắn sẽ rước lấy hoài nghi.

Ngâm mình trong nước đem tất cả dấu vết trên người rửa sạch, Kì Minh Nguyệt thay y phục, sẵn tay cầm lấy ngọc bội bên gối đem nó đeo vào bên trong ngoại bào. Rửa mặt xong xuôi mới sai người đem nước ra ngoài, Liên Mộ Hi liền đột nhiên đến thăm.

Liên Mộ Hi luôn là sau giờ ngọ mới đến, hôm nay không biết vì sao lại đặc biệt đến sớm. Sửa sang lại y bào, Kì Minh Nguyệt chậm rãi bước ra, đêm qua có chút điên cuồng khiến dưới thân y có chút không khỏe, cố gắng bước thật chậm ra phòng ngủ. Liên Mộ Hi đang phân phó thị nữ mang ngọ thiện lên, thấy y đi ra, cẩn thận quan sát thấy sắc mặt y không cò gì khác thường mới lộ ra vẻ an tâm một chút "Nghe thị nữ hồi báo Minh Nguyệt hôm nay dậy muộn, lo lắng thân thể ngươi không khỏe, ta đang định truyền thái y đến chẩn mạch"

"Đa tạ An Dương Vương quan tâm, ngươi cũng thấy Minh Nguyệt không có việc gì" Ngồi xuống cạnh bàn, Kì Minh Nguyệt không thèm liếc mắt vào bàn thức ăn, quay sang Liên Mộ Hi "Hôm nay đến sớm chẳng lẽ tình hình có thay đổi nên đặc biệt đến thông báo cho ta? Không biết An Dương cần mấy ngày để đánh hạ Thương Hách, hay là đã tìm được…" Nói đến đây, Kì Minh Nguyệt rũ mắt dường như không biết nên nói như thế nào.

"Vẫn chưa tìm được Thương Hách đế" Không để y tiếp tục câu nói, Liên Mộ Hi cũng hiểu y muốn hỏi chuyện gì "Quân Thương Hách đã có dấu hiệu lui binh ở ngoại thành, xem như tình hình trước mắt, không còn mấy ngày nữa An Dương sẽ chiếm được thiên hạ, Minh Nguyệt ngươi…" Quốc gia sắp bị tiêu diệt, sau này trong thiên hạ chỉ có An Dương, không còn Thương Hách.

Nhìn bóng dáng nguyệt sắc trước mắt, Liên Mộ Hi suy đoán, Minh Nguyệt nghe được chuyện này không biết trong lòng bây giờ có cảm giác gì. Lo lắng nhìn Kì Minh Nguyệt nhắm mắt lặng yên, hắn không biết cảm giác trong ngực lúc này là vui sướng hay là bi thương. Người trước mặt tuy gần trong gang tấc, tựa như vươn tay ra là có thể chạm vào nhưng cũng là xa không thể với, luôn hữu lễ mà lãnh đạm, từ khi tới An Dương y đối với quan tâm của hắn chưa từng đáp lại.

Chẳng lẽ y còn đang nhớ tới người kia ở Thương Hách? Người đó có được ôn nhu của y, có được nụ cười của y… Trong lòng y chỉ có người đó…

Nhíu chặt đôi mày, Liên Mộ Hi cắn răng, tay cầm chén vì dùng lực quá mạnh mà run run, đột nhiên hỏi một câu "Người đó còn ở Thương Hách sao?"

"Ai?" Cúi mắt nhìn chén trà trước mặt, Kì Minh Nguyệt trong lòng suy tính, người sáng nay đi vội như vậy chắc đã đến ngoại thành, nghe thấy Liên Mộ Hi đột ngột hỏi như vậy, thuận miệng hỏi lại.

"Người trong lòng Minh Nguyệt" Liên Mộ Hi cười cười "Không biết là giai nhân tài mạo khuynh quốc khuynh thành, hay là rường cột trong triều giỏi văn thiện võ, hoặc là… Oai phong giang hồ, người người kính sợ?" Đêm qua từ chỗ Duệ U biết được chuyện Minh Nguyệt trong chốn giang hồ, biết được y cùng người được xưng là Ám Hoàng cùng đi cùng về, chưa từng rời nhau. Trong mấy tháng đó, Minh Nguyệt hoàn toàn thuộc về người khác, tưởng tượng đến đó…

Chén ngọc nắm trong tay run rẩy càng nhanh cho đến khi vỡ thành từng mảnh vụn xanh biếc rơi vung vãi trên bàn, từng giọt màu đỏ thẫm rơi xuống "Minh Nguyệt vẫn còn nhớ thương hắn, vẫn còn chờ hắn đến

cứu ngươi hay sao? Suốt thời gian này ngươi ở trong phòng không đi chỗ khác, chẳng lẽ là sợ hắn không tìm thấy ngươi?"

Liên Mộ Hi liên tiếp đặt ra câu hỏi như vậy tựa hồ không chờ Kì Minh Nguyệt trả lời, hắn chậm rãi giãn ra đôi mày nhíu chặt, lộ ra tươi cười. Mà nụ cười này giống hệt như nụ cười thuở nào, khóe môi cong lên, trong mắt ý cười rực rỡ như thiếu niên chưa biết đến thế sự, ánh mắt trong suốt nhìn Kì Minh Nguyệt nhuốm chút bi thương.

"Đợi Mộ Hi chiếm được Thương Hách, chuyện thứ nhất đó là giết sạch bọn hồ ly Thương Hách, vì Minh Nguyệt…" Nhìn máu chảy từ trong tay nhỏ xuống đất, Liên Mộ Hi thì thầm tự nói.

Lời nói trầm thấp vang vọng trong phòng, cùng với nụ cười kia càng tăng thêm cảm giác bất thường, Kì Minh Nguyệt ngồi trước mặt hắn thản nhiên "Nếu An Dương Vương nói vui vẻ như thế thì cũng có thể làm như vậy" Thương Hách chỉ cần còn có nam nhân kia một ngày thì sẽ không bao giờ trở thành miếng thịt trên tay người khác tùy tiện xâu xé, lời của Liên Mộ Hi chung quy cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

Biết được hắn đã rõ ràng chuyện của y và phụ hoàng khi còn trong giang hồ mới đột nhiên đến đây hỏi một phen, Kì Minh Nguyệt thong thả cầm đũa bắt đầu ăn trưa. Đã quen với thói cố chấp điên cuồng của Liên Mộ Hi như một đứa trẻ, đối với những lời này y không có phản ứng gì, vẻ mặt bình tĩnh dùng cơm trưa. Lúc này y đang chờ tiến triển của chiến sự ngoài thành, phụ hoàng đã rời khỏi đây, nói vậy không bao lâu sẽ có hành động mới.

"Chỉ cần giết hết người Thương Hách, bất luận Ám Hoàng kia là ai cũng sẽ biến mất khỏi trên đời này, như vậy Minh Nguyệt mới có thể mau quên hắn đi, ở lại bên cạnh Mộ Hi" Người trước mắt bình lặng như nước không một tia gợn sóng, Liên Mộ Hi nhìn Kì Minh Nguyệt thấy y giống như không hề nghe thấy, dường như đối với Ám Hoàng y không hề để ý liền sinh ra một tia vui sướng, liếm đi vệt máu trên tay, đôi môi dính máu hướng Kì Minh Nguyệt nói một câu "Chỉ cần Thương Hách hoàn toàn biến mất, Minh Nguyệt chỉ còn có ta, cũng như ta chỉ có Minh Nguyệt, có được không?"

Lời nói nỉ non trầm thấp không biết là nói với chính hắn hay là với Kì Minh Nguyệt, Liên Mộ Hi ngây ngẩn nhìn người đối diện, thấy y giơ đũa đem thức ăn đưa vào miệng, mỗi lần đôi môi khép mở đều khiến cho ánh mắt hắn thêm si mê. Làn môi từng bị hắn chạm qua, từng chạm được vào bên trong mềm mại, tuy rằng chỉ trong giây phút ngắn ngủi nhưng hắn lại chưa từng quên được…

Thật vất vả đem bức họa vẽ Minh Nguyệt thật sinh động cất giữ bên người, đôi mắt hẹp dài hơi rũ xuống, nhìn không thấy vẻ âm trầm như nước trong đó lại thêm vài phần ôn hòa trầm tĩnh, bất luận động tác nào cũng đều tao nhã như vậy, như đem tất cả uy nghi và quý khí của hoàng tộc tập trung vào mình, mỗi một động tác đều khiến người ta không thể nào dời tầm mắt. Nụ cười thản nhiên ôn hòa, trong đáy mắt thỉnh thoảng toát ra nét ôn nhu hay lãnh đạm, mỗi một cử động đều tác động tâm tư của hắn, không thể khống chế.

Minh Nguyệt, phải trở thành Minh Nguyệt của hắn, đến một ngày nào đó Minh Nguyệt sẽ là của hắn… Ánh mắt nóng rực như lửa nhìm chăm chăm vào người đang dùng bữa, Liên Mộ Hi không dám tùy ý chạm vào. Ở trong lòng hắn, Minh Nguyệt tựa như thiên nhân, từng cùng người khác ôm nhau, trong lòng của y cũng là người nọ, trong mắt hắn dần dần nhuốm đầy oán hận đau thương.

Nhìn Kì Minh Nguyệt ăn xong cơm trưa, hắn thở dài "Người được giang hồ xưng tụng là Ám Hoàng kia ta khẳng định sẽ sai người giết hắn, tới lúc đó Minh Nguyệt không cần trách ta" Nếu đến lúc đó Minh Nguyệt không muốn lưu lại… Như vậy, hắn liền đem y nhốt lại trong cung, chỉ cần không có nội lực, Minh Nguyệt chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn…

Nhìn lướt qua sắc mặt Liên Mộ Hi, Kì Minh Nguyệt đứng dậy, nâng khóe môi, lời nói nhàn nhạt "Tùy ngươi"

Quay người lại, y bước vào trong, gió từ cửa sổ thổi vào, ống tay áo màu trắng phất phơ, mái tóc đen nhánh bay bay, bên dưới lộ ra vài ấn ký đỏ sậm đập vào mắt Liên Mộ Hi, chỉ là thoáng qua nhưng nhiều như vậy hắn sẽ không nhìn lầm, đó là…

Giọng nói run rẩy, hắn bật dậy nắm lấy cổ tay Kì Minh Nguyệt "Minh Nguyệt gặp lại hắn?! Hắn đã đến An Dương?! Hắn đã vào hoàng cung?!" Không đợi Kì Minh Nguyệt phản ứng, Liên Mộ Hi vén tóc nơi cổ

áo y ra. Dưới cổ áo, từng dấu hôn đỏ thẫm rõ ràng, là tên Ám Hoàng kia, kẻ trong lòng Minh Nguyệt, kẻ không nên tồn tại trên thế gian, dám lẻn vào hoàng cung, còn dám đối với Minh Nguyệt…

Nghĩ đến y cùng người khác ôm nhau, nghĩ đến Minh Nguyệt cùng người kia làm thế nào để lại dấu tích như thế, nghĩ đến đó, Liên Mộ Hi chỉ hận không thể lập tức đem hoàng cung từ trong ra ngoài lục soát một phen, đem người nọ một kiếm chém chết.

Mặc kệ để hắn nhìn thấy dấu hôn nơi cổ, Kì Minh Nguyệt biết, nếu xuống chút thêm chút nữa, trên vai, trên ngực, thắt lưng, thậm chí bên trong đùi nơi nơi đều có dấu vết phụ hoàng lưu lại đêm qua, liếc nhìn Liên Mộ Hi, khóe miệng y hơi nâng lên "Không sai, y đã tới đây, bất quá Minh Nguyệt cũng chưa cùng hắn rời đi, công lực chưa khôi phục ta đi với hắn cũng chỉ gây thêm trở ngại, nếu bị An Dương Vương truy bắt, chỉ sợ ta cùng hắn đều không thể rời khỏi An Dương".

"Công lực chưa khôi phục… Công lực chưa khôi phục… Nếu không phải ngươi không mất đi nội lực thì sẽ đi cùng với hắn sao?! Ngươi sợ hắn bị ta tổn thương liền để hắn đi trước, đợi ngươi khôi phục nội lực sẽ cùng hắn quay lại Thương Hách!" Minh Nguyệt lúc nào cũng nghĩ đến người kia, vì người kia mà lo lắng thế mà lại đối với hắn vô tình như vậy.

Liên Mộ Hi gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cổ trắng nõn, dưới lớp áo, mái tóc đen nhánh thấp thoáng dấu hôn lộ ra tình sắc kiều diễm đâm từng nhát vào tâm hắn "Minh Nguyệt muốn chờ Quỳnh Châu bức độc ra? Ngươi muốn rời khỏi ta? Mộ Hi khiến ngươi chán ghét như thế sao? Tâm ý của ta đối với ngươi chẳng lẽ ngươi một chút cũng không quan tâm?"

Kì Minh Nguyệt thở dài "Ngươi làm vậy để làm gì, Minh Nguyệt không đáng để An Dương Vương coi trọng như vậy, bây giờ Thương Hách sắp thuộc về An Dương, tất cả thiên hạ đều nằm trong tay ngươi, muốn người nào không được, sao lại xem trọng Minh Nguyệt. Tâm ý của ngươi, ta biết, nhưng đáng tiếc, Mộ Hi lại chậm một bước…". Bạn đang ?

Ngăn cản tay hắn lôi kéo vạt áo, Kì Minh Nguyệt sửa sang lại y bào. Liên Mộ Hi lần đầu tiên nghe y gọi tên của hắn mà hai tay run rẩy không ngừng, Minh Nguyệt cho tới bây giờ cũng chưa từng xưng hô như thế với hắn, chỉ có lần này, tiếng thở dài kia là tiếc nuối? Nếu hắn nghe không lầm, trong câu nói kia, nói rằng đáng tiếc…

Vươn tay thử thăm dò, muốn chạm đến người gần ngay trước mặt lại luôn xa xôi như ánh trăng, nhưng trong tiếng thở dài lúc nãy lại chần chờ, Liên Mộ Hi cắn chặt răng, nhìn Kì Minh Nguyệt trước mặt "Minh Nguyệt biết ta không thể để ngươi khôi phục nội lực rời ta mà đi, nhất là lúc này, cuối cùng cũng gọi tên của ta…".

Nâng tay lên, hắn cắn xuống ngay chỗ vết thương ban nãy, hút lấy một ngụm máu tươi nhìn Kì Minh Nguyệt, trong mắt là quyết tuyệt cùng chờ mong. Minh Nguyệt dù không còn nội lực vậy mà vẫn cự tuyệt hắn, dù rằng hắn có thể điểm huyệt đạo rồi buộc y uống máu của hắn nhưng hắn không muốn, không muốn dùng cách này…

Nhìn thần sắc trong mắt hắn, y từ từ nâng khuôn mặt hắn lên. Được ngón tay kia chạm vào, trong mắt Liên Mộ Hi từ bi thương đổi thành vui mừng, cẩn thận đưa tay đặt ở bên hông Kì Minh Nguyệt. Hắn nhìn thấy người trước mặt đến gần hơn một chút, trong đôi mắt kia rốt cục cũng có một tia ôn nhu nhàn nhạt.

"Không cần nhìn ta" Lời nói của Kì Minh Nguyệt vẫn thản nhiên như cũ, Liên Mộ Hi nghe xong, vui mừng trong mắt biến thành mừng như điên. Như vậy, trong vòng vài năm, nội lực của Minh Nguyệt cũng không thể khôi phục, mà lúc này cũng là lần đầu Minh Nguyệt chủ động tiếp xúc với hắn. Nhắm mắt lại, mím chặt đôi môi nhuốm máu, chờ đợi từng cái chạm nhẹ hạ xuống.

Kì Minh Nguyệt nhìn đôi môi thấm đẫm máu tươi, ôn nhu trong mắt dần nồng đậm, từ từ tiến đến gần, bàn tay buông bên hông chợt giơ lên, vô cùng nhanh chóng bỏ vào miệng Liên Mộ Hi một thứ, vuốt xuống yết hầu hắn một cái.

Liên Mộ Hi mắt thấy ôn nhu kia chợt tan biến còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì ngay chính lúc đó, vật trong miệng cùng ngụm máu tươi bị ép nuốt xuống.

Không thể nào, không thể để cho Minh Nguyệt rời đi! Hắn giơ tay muốn điểm huyệt Kì Minh Nguyệt nhưng

tay chân bắt đầu trở nên mất khống chế, ánh mắt dần dần mờ đi như sắp sửa rơi vào cõi mộng. Đôi mắt nhìn hắn vẫn cứ ôn hòa như thế "An Dương Vương yên tâm, ta sẽ không lấy mạng của ngươi, chỉ là cho ngươi một giấc mộng thôi". Tái hiện lại tình cảnh trong hoàng cung Thương Hách ngày ấy, chỉ là lần này, đem vị trí cả hai đổi cho nhau mà thôi.

Nhìn hắn, Kì Minh Nguyệt cười cười, chỉ tiếc rằng bên trong toàn là lãnh ý "Minh Nguyệt trước đây đã nói, ta sẽ không hành động vô nghĩa"

Liên Mộ Hi rõ ràng rành mạch nghe thấy lời nói bên tai rồi lại như chưa từng nghe, không rõ y nói gì. Trong lúc hoảng hốt, trước mắt đã biến thành một màu đen.

166. Chương 166: Công Thành

Trên đường lớn kinh thành An Dương dường như không có bóng người, hơn một nửa dân chúng An Dương đều lánh ở trong nhà, còn lại đều đã sớm trốn đi nơi khác. Vương muốn làm gì, thường dân như họ sao có thể dám dị nghị, tân hoàng đăng cơ chỉ mới hai năm đã khơi mào chiến tranh, bách tính bọn họ chỉ còn cách mang theo lo sợ mà chờ đợi chiến tranh đi qua. Lúc trước nghe nói An Dương đánh cho Liên Đồng bại trận liên tiếp, dân chúng trong thành mới tạm yên tâm, không ngờ Vương lại mang thái tử Thương Hách về, nghe nói là muốn dùng y để kiềm chế Thương Hách, không ngờ rằng Thương Hách đế chẳng những không chịu thỏa hiệp mà còn lấy đó làm cớ tiến công An Dương!

Thương Hách đế là người như thế nào, cho dù là bá tánh thường dân như bọn họ cũng không phải chưa từng nghe qua. Nếu còn không chịu thả thái tử Thương Hách trở về liền diệt trừ An Dương, những lời này của Thương Hách đế ban bố khắp thiên hạ đã khiến mọi người sợ hãi ghi tạc trong lòng từ lâu. Quả nhiên, nghe nói trên đường Thương Hách đế lãnh binh tiến thẳng đến kinh thành đã giết không ít tướng lĩnh An Dương, trước mắt đã không còn người có khả năng ứng chiến, cũng không có ai dám ra nghênh chiến, từ hoàng cung lại truyền ra tin không ít đại thần tự sát.

Nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, trong kinh thành, tất cả mọi người vừa nghe thấy Thương Hách liền biến sắc, cũng có không ít kẻ trong lòng oán thầm, nếu không phải Vương bắt thái tử Thương Hách về thì An Dương làm sao ra nông nỗi này?

Vất vả lắm mới nghe nói trong quân Thương Hách có kẻ phản loạn, Thương Hách đế không rõ sống chết, dân chúng trong thành còn chưa yên tâm được mấy ngày đã thấy Thương Hách nào có rút quân giống như tin đồn, thậm chí còn bày trận thế vây thành, chuẩn bị công thành lần thứ hai.

Phía trên tường thành cao ngất, binh lính nâng cung nỏ xếp thành hai hàng kín kẽ đối diện với thế trận tập kết của đại quân Thương Hách ở phía dưới, nhớ lại chiến báo truyền từ tiền tuyến, nơi quân Thương Hách đi qua không có ai dám ngăn cản, đối với kẻ không đầu hàng không nói hai lời lập tức giết tại chỗ. Chỉ cần binh lính An Dương đã nghe qua việc này, tuy rằng đang ngắm bắn người bên dưới thành, trong lòng dần dần lo lắng không yên.

Bị quân phản loạn tập kích, Thương Hách đế không rõ tung tích, quân Thương Hách trải qua một lần rối loạn, không ít người đi truy bắt phản quân lúc này vẫn chưa quay lại, nhân mã dưới thành cũng không nhiều. Theo lý mà nói, tướng lĩnh thủ thành phải nên cao hứng mới đúng, nhưng lúc này hắn vẫn đứng ở đầu tường, vẻ mặt tràn ngập lo âu cùng khẩn trương.

Kẻ nào nói Thương Hách đế không rõ tung tích, lúc này một thân huyền sắc khoác kim giáp đang xuất hiện ở ngoài thành không phải Thương Hách đế thì là ai! Phía sau hắn còn có một đội hắc y nhân không biết từ đâu mà đến, chỉ nhìn khí thế bên ngoài cũng đủ khiến cho người người khiếp sợ.

Binh tướng An Dương trên thành vừa cảnh giác vừa bất an trong lòng. Ngoài thành, Kì Hủ Thiên ngồi trên lưng ngựa quan sát cổng thành cũng không sai người tiến công, một trên một dưới, một trong một ngoài, hai bên giằng co, ai cũng không ra tay trước.

Bỗng nhiên, mọi người trên thành nhìn thấy một khoái mã chạy từ xa đến, binh lính nhảy từ lưng ngựa xuống, quỳ dưới đất bẩm báo gì đó với người mặc huyền y kim giáp kia. Thương Hách đế chậm rãi ngẩng đầu lên, thủ thành dù cách một khoảng xa vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt sắc bén như lợi kiếm, ẩn sâu bên trong dường như mang theo ý cười không rõ làm cho người khác thấp thỏm không yên, trong tâm sinh ra dự cảm không lành.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, tiếng vó ngựa dồn dập từ xa đến gần, còn chưa nhìn thấy nhân mã, tiếng vó ngựa rầm rập đã nghe thấy rõ ràng giống như sát bên cạnh, chỉ cần nghe âm thanh liền đoán được số lượng người đến tuyệt đối không ít.

Tướng lĩnh thủ thành cũng không cho rằng đó là viện quân của An Dương, không ít thành trấn xung quanh kinh thành An Dương đã bị Thương Hách công chiếm, mấy ngày gần đây binh sĩ canh giữ trong thành cũng bị những người không rõ thân phận ngầm tập kích đều đoán là người giang hồ thừa cơ loạn lạc muốn mưu phản, lo rằng sẽ xuất hiện nội chiến như Thương Hách nên phần lớn nhân thủ còn đang vội vàng điều tra, chỉ trong một lúc căn bản không thể tập hợp được.

Mà nhân mã An Dương phân tán bên ngoài còn đang ở biên giới Thương Hách làm gì có đủ nhân thủ, về phía Liên Đồng sau khi đầu hàng An Dương liền tấn công Thương Hách, hơn một nửa nhân thủ đang ở Thương Hách đương nhiên sẽ không đến kịp, như vậy viện quân đến vào lúc này chỉ sợ chính là của Thương Hách…

"Bắn tên! Mau bắn tên!" Theo tiếng gào thét của thủ thành, cung nỏ trên thành đồng loạt bắn ra.

Tên bay như mưa về phía ngoài thành, nhân mã dưới thành một chút cũng không loạn, Kì Hủ Thiên dẫn đầu liếc mắt nhìn tên bay vùn vụt từ trên thành xuống, không cần hắn phân phó, một đội ảnh vệ đã phóng người lên. Hơn mười người nhảy vọt lên không trung, đối mặt với mưa tên vận chưởng đánh vỡ mũi tên sắc bén, chưởng phong hợp lại tạo thành bạo phong.

Tiếng vang ầm ầm như sấm, mũi tên bắn ra bay được nửa đường đều bị hủy ở không trung, hoặc bị gãy thành mấy đoạn, hoặc bị nát thành mảnh vụn bay lả tả xuống đất giống như cát bụi, mà số ít còn lại cũng đã không còn độ chính xác, cho dù ngẫu nhiên bay trúng đích thì cũng chỉ cần một chút lực cản liền rơi xuống đất.

Thấy công kích như vậy cũng vô dụng, tướng lĩnh thủ thành ngày càng không yên, lo lắng nhìn người tới ngày càng gần, thế công của viện quân Thương Hách đến ngay trước mắt khó lòng ngăn chặn. Đá tảng để ngay một bên nhưng nhìn lại khoảng cách kia, nếu không phải trong tầm ngắm bắn thì dù chỉ là ngoài cổng thành cũng trở nên vô dụng.

Nếu sớm phát hiện dị động của Thương Hách hơn một chút thì tốt biết bao nhiêu, cái gì mà Thương Hách đế sống chết không rõ, làm hại kẻ thủ thành là hắn đem tập kết của quân Thương Hách coi lả quân Thương Hách sắp sửa lui binh. Lúc này tức đến đấm ngực dậm chân cũng đã muộn, lệnh cho phó tướng chỉ huy phía trên thành ném đá tảng xuống viện quân Thương Hách còn đang ở phía xa, tướng lĩnh vội vội vàng vàng triệu tập nhân mã trong thành chuẩn bị ra nghênh chiến.

Trong thành chuẩn bị chiến đấu, ngoài thành binh sĩ mang khiên bày trận phía trước, sẵn sàng ngăn cản từng đợt mưa tên bắn tới. Lúc này, nhân mã từ xa đã lần lượt đến dừng ở phía sau để ngăn chặn đá tảng bị ném xuống, không duy trì thế trận khi hành quân mà tản ra vài người lập thành một đội, tiếp tục hướng về nơi này.

Người dẫn đầu viện quân lúc này đã đến trước người Kì Hủ Thiên, tiếng đá rơi ầm ầm phía xa không làm người này mảy may biến sắc, đối với mũi tên bay vụt qua trước mắt cũng làm như không thấy, lời nói cứng nhắc không chút phập phồng "Bệ hạ, thần chiếu theo lời của bệ hạ, ngựa không dừng vó đuổi từ Thương Hách đến, không biết là vẫn chậm trễ, thỉnh bệ hạ thứ tội".

"Không muộn, vừa đúng lúc". Khẽ gật đầu, Kì Hủ Thiên nhìn ngựa từ xa đang đến, nhân mã lúc này đang chỉnh đốn, đôi môi khẽ nhếch lên một độ cong nhỏ "Việc kia xử lý thế nào?"

"Hồi bệ hạ, đã làm thỏa đáng". Lưu Dịch nhìn thấy sắc mặt của hắn đã không còn khác thường, trên mặt chỉ còn lại vẻ hứng thú như xem trò hằng ngày, ý cười có chút lạnh lùng, lửa giận khi còn ở Thương Hách

đã không thấy nữa. Tâm tư vừa chuyển lập tức đoán được điện hạ nhất định không sao, nói không chừng hai người đã gặp nhau rồi.

Cho dù Minh Nguyệt điện hạ không xảy ra chuyện gì, bệ hạ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho An Dương, như vậy tiếp theo… Mang theo vẻ đồng tình, Lưu Dịch nhìn về phía cổng thành.

Đá tảng rơi ầm ầm không ngừng, nhân mã Lưu Dịch mang đến tương đối nhiều, dù cho đã tản ra cũng bị thương một số. Phía trên tường thành, phó tướng thấy quân Thương Hách có tổn thất lập tức ra lệnh tăng cường tấn công. Ngay lúc đang hưng phấn, không biết từ đâu một tia sắc lạnh chợt lóe, đâm thủng cổ họng hắn ta. Thi thể rơi xuống cổng thành vừa mới mở, ngay trước mắt vị tướng lĩnh An Dương đang chuẩn bị nghênh địch.

Thi thể rơi từ trên cao xuống ở trước mặt tất cả binh sĩ An Dương, máu từ cổ họng bị đâm xuyên không ngừng phun ra như mưa, mà người chết bị rơi đập xuống mặt đất thật mạnh đã không nhìn ra diện mạo vốn có.

Nhìn xuống thi thể phó tướng dưới chân ngựa, tướng lĩnh trong lòng dâng lên sợ hãi, nhìn qua đại quân Thương Hách xếp thành từng hàng không chút hao tổn, viện quân phía sau cũng đã đến dưới chân thành. Hơn mười hắc y nhân phóng lên tường thành, sau đó thi thể binh lính không ngừng rơi xuống.

Còn chưa kịp ra trận, phía trước cổng thành chỗ nào cũng đều là thi thể binh sĩ dưới trướng, cũng đều do cổ họng bị đâm xuyên mà chết, máu tươi chảy ra đầy đất, cho dù số lượng không nhiều nhưng tình cảnh vô cùng đáng sợ.

Trong không khí khói bụi mịt mù, sớm đã không có ai quăng đá tảng xuống nữa, người trên tường thành cũng không còn, vị tướng lĩnh kia nhìn thi thể rải rác trên mặt đất, nuốt nước bọt, nắm chặt dây cương, trong lòng vừa khẩn trương vừa hối hận hơn bao giờ hết. Những hắc y nhân kia hẳn là cao thủ hiếm có trên đời, nhìn trang phục cùng cách hành động của họ nói không chừng chính là ảnh vệ của hoàng thất dùng để bảo vệ hoặc ám sát, giám thị kẻ khác.

Ảnh vệ bình thường đều do hoàng thất chi phối, chưa bao giờ có người dám công khai cho ảnh vệ lên chiến trường, nhưng Thương Hách đế lại làm như vậy, thậm chí tự mình lãnh binh. Xem ra hắn tấn công An Dương không phải vì tình thế bắt buộc mà chính là quyết tâm tiêu diệt An Dương?! Vậy từ đầu, dùng cung nỏ và đá tảng ngăn chặn đại quân Thương Hách căn bản chính là giúp họ kéo dài thời gian để chờ đợi viện quân!

Hối hận vì tới tận lúc này mới nhìn ra ý đồ của Thương Hách đế, Ngô tướng quân oán giận trong lòng, không biết thám tử điều tra thế nào mà nhân mã Thương Hách tiến về kinh thành của An Dương nhiều như vậy cũng không có ai hồi báo. Không biết mấy đội nhân mã ở biên giới ra sao, đã sớm biết chuyện này lại không báo về, chẳng lẽ chỉ lo chiếm thành trì của Thương Hách để đoạt quân công, mặc kệ hắn ta trấn giữ ở kinh thành muốn ra sao thì ra?!

Thầm mắng trong lòng, trận thế trước mắt chính là hai bên đương đầu, không được phép nghĩ đến những việc khác, vị tướng lĩnh nắm lấy thanh đao bên người, mắng xong đồng liêu lại oán trách Vương của bọn họ. Nếu không phải Vương bắt thái tử Thương Hách thì cũng đâu đến nỗi này, nếu như có thể đưa thái tử Thương Hách trở về thì bây giờ hắn ta cũng đâu cần phải đối mặt với Thương Hách đế người người sợ hãi như vậy.

Vị tướng lĩnh này một bụng đầy khẩn trương cùng oán giận, mà binh sĩ đi phía sau hắn ta vừa mới ra khỏi cổng thành liền thấy một màn như vậy, dũng khí trong lòng cũng tụt xuống một bậc, thi thể đầy rẫy khắp nơi không phải chưa từng thấy nhưng chưa bao giờ phát sinh chuyện giống như trước mắt. Còn chưa chính thức giao chiến trên thành đã không còn một ai, nhìn xem hắc y nhân lợi hại như vậy hiển nhiên mỗi người đều là cao thủ làm sao binh lính tầm thường như bọn họ có thể địch lại, nếu phải thực sự đánh nhau căn bản chỉ có thể chịu chết mà thôi.

Nghĩ như vậy, không ít người đã khiếp sợ, cầu mong đừng có ai nóng nảy chống lại những người này mới tốt.

Nhân mã hai bên cũng không ít nhưng lại im lặng một cách đáng sợ, thi thể trên đất còn đang không ngừng đổ máu dính đầy bùn cát, sát khí nặng nề cùng cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông. Quân

An Dương thấy hành động của ảnh vệ liền thấp tha thấp thỏm, vị tướng lĩnh kia lấy lại bình tĩnh nắm chặt thanh đao đeo bên thắt lưng, hít sâu một hơi "Có đúng là Thương Hách đế? Ta là tướng thủ thành của An Dương, Ngô Tiết, lúc này nhắc cho các ngươi nhớ thái tử của các ngươi còn ở trong tay Vương của ta, nếu không muốn y xảy ra chuyện thì các ngươi nhất định phải lui binh!" Che giấu thanh âm run rẩy vì khẩn trương, Ngô Tiết nhớ lại người nọ ở trong cung từng phân phó hắn ta phải cố gắng giữ bình tĩnh, chờ đợi phản ứng của đối phương.

Dưới cổng thành, đại quân Thương Hách vẫn lặng yên không một tiếng động, không ai trả lời cũng không ai quan tâm, trong lúc nhất thời lại im lặng lần thứ hai, chỉ có tiếng móng ngựa đạp lộc cộc trên mặt đất, khẩn trương tràn ngập khắp nơi, căng thẳng đến mức dường như chỉ cần một hạt bụi nhỏ cũng có thể khiến cho không khí nổ tung. Kì Hủ Thiên ngồi trên lưng ngựa nhìn tướng lĩnh An Dương trước mắt, ý cười lạnh lẽo quét qua đáy mắt, độ cong đôi môi không chút thay đổi, "Giết".

Chỉ một từ thản nhiên vốn nên phiêu tán trong gió bụi, nhưng lúc này đây lại vô cùng rõ ràng rơi vào tai mỗi một người ở cả hai bên. Một từ kia vừa dứt, hơn mười bóng đen tiến về chiến trận tấn công nhanh như chớp, chỉ trong chốc lát tiếng kêu thảm thiết không ngừng phát ra.

Vị tướng lĩnh họ Ngô nọ vừa mới ngăn cản được một kiếm của ảnh vệ, đang muốn đánh trả thì đối phương đã áp sát sau lưng hắn ta, tận mắt chứng kiến phó tướng đắc lực bị giết, quân Thương Hách đã đánh đến trước mắt, thế trận như sấm sét làm hắn ta gấp muốn chết, vội vàng gào thét "Giết cho ta!", sau đó dẫn một đám binh lính cùng xông về phía quân Thương Hách.

Tiếng chém giết vang cả một góc trời, nhân số hai bên vốn cũng không phải ít, một trận này ngay cả dân chúng trốn trong nhà bên trong kinh thành An Dương cũng nghe rõ mồn một tiếng binh khí va chạm trước cổng thành, còn có tiếng gào thét, kêu la thảm thiết, tiếng ngựa hí không ngừng, cho dù có bịt lỗ tai cũng không thể không nghe.

Từng trận chém giết đẫm máu cùng tiếng kêu gào trải dài khắp cổng thành, nhân số hai bên không thua kém nhau nhiều lắm nhưng khí thế lại cách nhau một trời một vực. Thúc ngựa tiến lên đối diện với người mặc huyền y kim giáp, chỉ một chút chần chờ, điều cuối cùng nhìn thấy được chính là cảnh tượng đầu lìa khỏi cổ bản thân, từ đó không còn ai đủ can đảm đứng ra vây công, ai nấy đều co đầu rụt cổ. Bạn đang ?

Trên chiến trường, sĩ khí vô cùng quan trọng, làm sao cho phép ra trận đã thoái lui như vậy. Bất tri bất giác, chiến trường đã dời từ ngoài thành đến tận thông đạo trước cổng thành.

Ngô Tiết thấy tình hình như vậy liền tính toán trong lòng, nếu thật sự không thể ngăn cản được nữa thì chỉ còn cách đóng cổng thành. Quân Thương Hách bị cắt đứt lương thảo, cho dù có đi thu thập từ các thành trấn xung quanh cũng cần phải mất một thời gian, đã không còn lương thảo, đại quân Thương Hách có dũng mãnh phi thường như thế nào cũng không có khả năng kiên trì được bao nhiêu ngày.

Vừa đánh vừa lui, dưới sự chỉ huy của thủ thành đã có vài đội nhân mã lui vào trong thành, chỉ cần chờ đợi tất cả mọi người lùi vào liền đóng cổng thành ngay lập tức.

Đúng lúc này, một nhóm người từ trong thành đi ra, ngựa không hề thúc nhưng bóng người đến lại nhanh như chớp, tổng cộng chỉ có hơn mười người. Ngô Tiết mới vừa lui vào, đầu đầy mồ hôi sai người đóng cổng, nhìn thấy phía sau có người tới hoảng hồn một trận, cẩn thận nhìn lại đã thấy trước mặt là một người mặc y bào màu đỏ, đầu đội ngọc quan. Trong lòng Ngô Tiết cũng thả lỏng, may mà không phải địch nhân, vội vàng hô to "Bệ hạ!" cũng không nghĩ vì sao người vốn dĩ đang ở trong cung lại xuất hiện ở đây lúc này.

Dường như Liên Mộ Hi không hề nghe thấy, đôi mắt mờ mịt đứng cách đó không xa, người mặc trang phục nguyệt sắc bên cạnh thốt ra chỉ vỏn vẹn hai chữ "Động thủ".

Ở phía sau y bất chợt xuất hiện vài bóng người tiến đánh về phía cổng thành, chỉ trong một khoảnh khắc đó, binh lính còn đang đóng cổng thành một tiếng cũng không kịp kêu thì đã bị mất mạng, hơn mười bóng người nhanh như chớp không hề dừng lại mà xông vào đám binh sĩ An Dương vung kiếm chém tới, chỉ chốc lát sau đã tạo thành một đống hỗn loạn.

Cổng thành còn chưa kịp đóng, quân An Dương bên trong thành lại gặp phải tập kích bất ngờ, nhân số vốn dĩ không nhiều lắm căn bản không thể chống cự được, bóng người phóng lên nhảy xuống đến đâu thì sẽ có người ngã xuống đến đó.

Trong lúc này trên thông đạo ngoài cổng thành, một vài ảnh vệ đang tiến lên chiến đấu, tới một người giết một người. Trên đời ai mà không ham sống sợ chết, binh sĩ An Dương tự nhiên cũng không ngoại lệ, đồng loạt lui về lại không biết điều chờ đợi phía sau bọn họ cũng không khác trước mắt là bao.

Kì Minh Nguyệt khoanh tay đứng trong thành, con đường vắng không một bóng người có thể nghe rõ âm thanh chém giết truyền từ ngoài thành vào. Nghĩ đến người kia đang lãnh binh ngoài thành, y bước tới vài bước, cổng thành chật kín đến nỗi không nhìn thấy được bên ngoài một chút nào, y nghiêng đầu ra lệnh cho người mặc trang phục xanh nhạt phía sau "Bảo họ nhanh một chút".

Đứng sau lưng y chính là Viêm Thiến mới đến An Dương vài ngày trước, mấy năm nay biết điện hạ muốn hắn huấn luyện nhân thủ nhất định không phải không có lý do, quả nhiên đợi đến khi mệnh lệnh của điện hạ truyền xuống chính là muốn hắn mang người xâm nhập An Dương. Dựa theo chỉ lệnh, đầu tiên khơi mào tập kích ngầm cùng rối loạn khắp nơi trong quân giữ thành, sau đó chính là lúc này, nhưng không nghĩ tới điện hạ lại tự mình đến thậm chí còn mang theo An Dương Vương Liên Mộ Hi.

Trong lòng Viêm Thiến nhịn xuống nghi hoặc không biết Minh Nguyệt điện hạ dùng cách gì để khống chế An Dương Vương đưa hắn ta ra khỏi hoàng cung, chỉ đành nhận lệnh rời đi. Nhảy lên không huýt sáo một hơi theo quy luật nào đó, vừa nghe thấy hiệu lệnh, hơn mười bóng người dùng tốc độ nhanh hơn lao về phía trước đồng thời bày ra trận hình như một mũi đao trực tiếp chém vào quân An Dương.

Viêm Thiến trở lại bên cạnh Kì Minh Nguyệt nhìn lướt qua Liên Mộ Hi đi theo, không hỏi ra nghi vấn trong lòng, tiếp tục bảo hộ cẩn thận Kì Minh Nguyệt đi ra cổng thành.

Ngoài thành, Kì Hủ Thiên nhận thấy trong thành có điểm khác thường, nghe tiếng huýt sáo kia làm sao không biết trong thành đã xảy ra chuyện, kiếm quang liên tục chớp lóe, máu tươi nhiễm đỏ kim giáp, trong cơn hỗn loạn, hắn giục ngựa hướng về phía trong thành.

Lưỡi kiếm sắc bén xẹt qua yết hầu quân địch, chỉ cần là nơi hắn đi qua đều có thủ cấp rơi xuống cùng tiếng kêu la thảm thiết vang trời, giống như huyết sát ma thần âm trầm tàn nhẫn không ai dám xông lên ngăn chặn.

Kì Minh Nguyệt nhìn người đang thúc ngựa từ chiến trường tiến đến gần, trong mắt y tất cả đều là dáng vẻ vung kiếm giết địch của hắn, đó là phụ hoàng của y… cũng là nam nhân thuộc về y, Hủ…

Vó ngựa đạp lên thi thể địch nhân, dưới ánh mặt trời, người ngồi trên ngựa tỏa ra quang mang chói mắt, mái tóc đen nhuốm đẫm máu kẻ địch rơi từng giọt đỏ thẫm, trong đôi mắt hẹp dài lạnh lùng sắc bén không có một chút do dự và thương hại, kiếm trong tay vung lên máu nhiễm đầy trời.

Chiến hỏa đỏ rực thiêu đốt trong mắt không ngừng, cho đến khi đôi mắt u ám kia nhìn thấy bóng dáng nguyệt sắc đang đứng bên trong thành…

167. Chương 167: Duệ U

Người đó thong thả đứng ở giữa đám người bên trong thành, một thân y phục nguyệt sắc lay động trong gió, cho dù nhìn thấy chiến trường đẫm máu trước mắt cũng không hiện ra nửa điểm khác thường. Người đó tao nhã đứng trong gió dường như tách biệt với tiếng kêu khóc cùng giết chóc xung quanh, đôi mắt thản nhiên chỉ nhìn đến hắn, sâu trong đôi mắt bình thản ấy đang dần đong đầy hỏa nhiệt.

Khoái mã phi về hướng cổng thành, người ngồi trên ngựa không đợi chiến mã chạy đến trước mặt Kì Minh Nguyệt đã xoay người nhảy xuống, dùng một tay kéo y về bên cạnh "Minh Nhi không sao chứ?" Dù chỉ mới tách ra không lâu nhưng lúc này nhìn thấy Kì Minh Nguyệt vẫn khiến Kì Hủ Thiên khó mà kìm được nhớ nhung trong lòng, dường như tình cảm mãnh liệt đêm qua vẫn chưa dứt, muốn đem y ôm vào lòng lại ngại vết máu dính trên kim giáp, hơi nhíu mày, chỉ đành đưa tay siết chặt thắt lưng y.

"Có hắn đi theo, đương nhiên sẽ không có việc gì". Liếc mắt nhìn Liên Mộ Hi ở đằng sau, Kì Minh Nguyệt cẩn thận quan sát Kì Hủ Thiên thấy trang phục vẫn nguyên vẹn không bị tổn hại chỗ nào mới yên tâm "Nếu mang theo ảnh vệ từ trước thì phụ hoàng cũng sẽ không bị thương như vậy"

"Nếu thực sự làm như vậy chẳng phải sẽ khiến những người kia thất vọng, không có cơ hội ra tay hay sao?" Kì Hủ Thiên nói ra mưu tính của mình, trong lời nói của Kì Minh Nguyệt tuy rằng mang vẻ trách cứ nhưng biết dụng ý của hắn nên cũng không nói gì, hiện tại trong tâm trí y chỉ toàn là dáng vẻ phụ hoàng giết địch trên chiến trường.

Ánh mắt lãnh khốc thâm thúy, thanh kiếm trong tay chém xuống từng nhát không chút lưu tình cùng máu tươi bắn tung tóe lên người, tất cả đều khiến tim y lạc nhịp. Ánh mắt sáng ngời nhìn đôi môi kia, Kì Minh Nguyệt lướt nhìn xung quanh, rốt cuộc nhịn không được khẽ hôn một cái lên đôi môi ấy, "Tiếc là đang ở chiến trường", nếu không y nhất định phải đem nam nhân thuộc về mình hôn cho thật đủ.

Nụ hôn vừa mới thoáng qua, Kì Minh Nguyệt liền lùi lại, Kì Hủ Thiên nghe được lời thì thầm vừa rồi vô cùng hợp ý với suy nghĩ của hắn, ngón tay sờ sờ khóe môi, nhìn qua cái kẻ mặc áo đỏ phía sau hừ lạnh một tiếng "Minh Nhi tính toán muốn xử trí hắn như thế nào?"

Lúc này đại quân Thương Hách không ngừng tràn vào, người bên trong thành không còn sức để ngăn cản nữa, cổng thành đã mở toang, quân An Dương trấn thủ trong thành đã sớm bị hơn mười người do Viêm Thiến dẫn đầu tập kích rối loạn quân tâm, tuy rằng người tử trận không nhiều nhưng cũng đủ gây nên hỗn loạn. Đám người nháo nhào chạy vào trong thành, thấy bên cạnh Thương Hách đế chỉ có vài người đứng phía trong cổng thành nhưng không có bất cứ kẻ nào dám bước lên một bước.

Viêm Thiến bình tĩnh đứng chắn trước hai người, Kì Minh Nguyệt nghe thấy câu hỏi của Kì Hủ Thiên, nhìn lướt nhanh xung quanh, nhếch môi "Người dùng đúng việc". Nói xong cất giọng hô to "An Dương Vương đang ở trong tay ta, người An Dương các ngươi không được vọng động, nếu không..." Nhìn thấy binh sĩ An Dương đều hạ vũ khí trong tay xuống, y mỉm cười nhưng lời nói lại lạnh như băng "Nếu không, ta không dám bảo toàn tính mạng cho Vương của các ngươi".

Lời nói thản nhiên tùy ý không nhanh không chậm hoàn toàn không nghe ra ý tứ cảnh cáo hay uy hiếp nhưng không một ai dám xem nhẹ, rõ ràng giọng nói bình thản như thế, không hiểu vì sao lại có thể làm cho người ta dễ dàng cảm nhận được nguy hiểm trong đó.

Ngô Tiết từ khi nhìn thấy Liên Mộ Hi đột nhiên dẫn người đến rồi sự xuất hiện của hơn mười người kia liền biết có chuyện khác thường, vừa nghe Kì Minh Nguyệt nói như vậy, nhìn đến Liên Mộ Hi mang vẻ mặt bất thường đứng bên cạnh liền xác định Vương đã bị thái tử Thương Hách khống chế, trong lòng thầm mắng một tiếng, hạ lệnh cho tất cả dừng tay.

"Thái tử Thương Hách, mau thả Vương ra! Chỉ cần ngươi thả Vương ra, Ngô Tiết ta sẽ không ngăn cản các ngươi rời đi!"

Thấy Vương đang ở trong tay người khác, quân An Dương nghe hiệu lệnh liền ngừng tay, đại quân Thương Hách tràn ồ ạt vào thành, hai bên còn đang giằng co, kỵ binh cũng lập tức xuống ngựa. Xung quanh tuy nhiều người nhưng không ai dám động thủ, sau khi nghe Ngô Tiết ra lệnh, bầu không khí vốn đã khẩn trương bây giờ ngay cả thở mạnh cũng không dám. Dù cho trong lòng oán giận cỡ nào, Vương còn đang ở trong tay kẻ địch, thân là người An Dương đương nhiên không thể không chú ý, tất cả mọi người đều đang chờ một câu trả lời từ Thương Hách.

Từ trong im lặng lại nghe thái tử Thương Hách cười khẽ một tiếng mang theo trào phúng cùng lạnh lùng "Ai nói chúng ta phải rời đi?"

"Ngươi... Ý của ngươi là gì?" Ngô Tiết nghe xong những lời này, không hiểu sao trong lòng dần sinh ra cảm giác bất an.

Nụ cười của Kì Minh Nguyệt vẫn còn trên môi, nhớ tới người bên cạnh từng bị thương khi đối chiến với An Dương, lời nói càng lạnh lẽo như băng "Ngô tướng quân sẽ không nghĩ rằng cuộc chiến như vậy là xong sao, ngày hôm nay, Thương Hách và An Dương nhất định phải kết thúc". Trò chơi nào cũng phải có kết thúc, lại càng không nói đến phụ hoàng vì thế mà bị thương, hết thảy phải có kết quả, An Dương cũng phải trả một cái giá thật đắt.

"Kì Minh Nguyệt, ngươi đừng có khinh người quá đáng! Ngươi dám lấy an nguy của Vương ra uy hiếp, chẳng lẽ cái danh Thương Hách thái tử chỉ có thế thôi sao? Ngươi…" Không biết Ngô Tiết vì tức giận hay sợ hãi mà âm thanh hơi run rẩy, vẫn còn chưa kịp nói xong đã bất thình lình ngã từ trên ngựa xuống đất.

"Trẫm nhớ lúc nãy cũng có người mới vừa uy hiếp như vậy, buộc trẫm phải lui binh" Kì Hủ Thiên một chân giẫm lên cổ Ngô Tiết vừa té nhào, "Đây là sai lầm thứ nhất của ngươi". Trên đời không có bất kỳ ai có thể dùng tính mạng Minh Nhi để uy hiếp hắn, cho dù đó có phải là chủ ý của Ngô Tiết hay không nhưng kẻ dám nói ra những lời này, chỉ có chết…

Ngô Tiết hoàn toàn không biết bản thân sao lại bị ngã khỏi ngựa càng không biết bị bắt như thế nào, lúc này chỉ cảm thấy lực đạo trên cổ càng lúc càng mạnh, cố gắng giãy dụa muốn cầu cứu thuộc hạ lại chỉ nhận được cái nhìn ái ngại của chúng tướng sĩ đứng cách đó không xa, Vương đang ở trong tay kẻ địch thì bọn họ sao dám làm liều.

Kì Hủ Thiên nhìn đại tướng Ngô Tiết của An Dương giãy dụa dưới chân, trong đôi mắt âm trầm ngập tràn sát ý, nụ cười tàn nhẫn vương bên khóe môi, nghe được tiếng gãy xương phát ra từ cổ hắn ta, thong thả thu chân về, giọng nói chậm rãi "Hơn nữa, tục danh của y không phải là thứ ngươi có thể tùy ý hô gọi, đây là sai lầm thứ hai của ngươi".

"Phụ hoàng nói quá muộn rồi, đáng tiếc lúc này hắn đã không nghe được nữa". Kì Minh Nguyệt thở dài một tiếng, liếc qua thi thể của Ngô Tiết, nhìn Kì Hủ Thiên, ánh mắt lộ ra ý cười. Có lẽ cả đời này tục danh của y sẽ trở thành cấm kỵ trong cả thiên hạ.

Tất cả binh lính An Dương tận mắt chứng kiến tướng quân của bọn họ chết ngay trước mắt, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tuy rằng tướng quân quan trọng nhưng Vương đang đứng phía sau thái tử Thương Hách còn quan trọng hơn, thấy người mặc hoàng bào màu đỏ vẫn đứng yên không nói năng gì, rõ ràng mắt vẫn còn mở to nhưng lại coi như cái gì cũng không nhìn thấy, bọn họ càng bất an hơn.

Quân An Dương ai ai cũng lo lắng cho Vương và chính bản thân mình, quân Thương Hách nhìn thi thể Ngô Tiết bị gãy cổ chết giữa đám thi thể đầy mặt đất trong mắt không hề có chút đồng tình. Có can đảm dám dùng tính mạng thái tử uy hiếp bệ hạ, Ngô Tiết này vốn dĩ là muốn tự tìm đường chết, lại càng không nói đến việc hắn ta còn dám hô to gọi nhỏ tục danh của thái tử. Người Thương Hách ai mà không biết đó là cấm kỵ, tên của thái tử và bệ hạ giống nhau, đều không phải là điều mà kẻ tầm thường có thể nhắc đến.

Đường đường một gã đại tướng thế mà lại dễ dàng chết một cách đơn giản như vậy, thậm chí còn không phải chết ở nơi chiến trường, mà nguyên nhân gây nên cái chết của hắn ta đó chính là bởi vì gã nói sai. Tất cả mọi người ở đây nhìn phụ tử hai người đứng ở giữa khoảng đất trống, trong lòng dâng lên một loại cảm giác, trận chiến này có cần phải đánh tiếp nữa hay không?

Tướng quân đã tử trận, Vương còn nằm trong tay thái tử Thương Hách, binh sĩ An Dương hạ vũ khí trong tay xuống, nhớ tới Thương Hách đế đối với người không chịu đầu hàng tuyệt đối sẽ không mềm lòng, nếu ngược lại có thể bọn họ còn tìm được một con đường sống.

"Thủ đoạn của Thương Hách đế thật khiến người khác bội phục"

Đúng lúc này một giọng nói già nua bỗng nhiên theo gió từ xa mà đến, âm thanh mờ ảo như loãng dần ra nhưng không biết vì sao đều đọng lại rõ ràng trong tai từng người.

Từng đợt tiếng bước chân đến gần, nghe âm thanh truyền đến dường như cũng không ít. Đợi người đi đến có thể nhìn thấy người dẫn đầu mặc y phục màu đen không nhận diện rõ tướng mạo, không cưỡi ngựa như các binh sĩ đi theo sau ông ta, từng bước thong thả nhưng vẫn đi ở phía trước, không thấy nửa điểm chậm chạp.

Duệ U. Kì Minh Nguyệt nhìn thấy người đi tới, nghiêng mặt nhìn Kì Hủ Thiên, Duệ U cuối cùng cũng xuất hiện.

"Điện hạ quả thực không để lão phu thất vọng, có thể mang Vương từ hoàng cung đi ra, nói vậy hẳn là lúc trước ngươi cũng có thể dễ dàng rời cung. Chỉ tiếc, lão phu không phải là không có chuẩn bị". Duệ U dừng lại, dưới chủ ý của ông ta, tướng quân dưới trướng mang theo nhóm kỵ binh ở đằng sau bày thế trận, ý đồ muốn bao vây Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt đang đứng ở khoảng đất trống.

Nhìn thấy trang phục không giống với binh sĩ bình thường, xem ra đây chính là tinh binh bảo vệ hoàng cung, ánh mắt Kì Minh Nguyệt không thay đổi nói với Duệ U "Liên Mộ Hi ở trong tay ta, không biết Duệ U đại nhân có tính toán như thế nào? Chẳng lẽ không thèm quan tâm sống chết của hắn cũng muốn đem Minh Nguyệt bắt lại? Nếu thực sự là vậy, chỉ e những tướng sĩ đằng sau ngươi sẽ không chịu đáp ứng". Tướng lĩnh trong cung đều do hoàng tộc tuyển ra từ chi thứ, vì lợi ích của bản thân tuyệt đối sẽ không để Liên Mộ Hi xảy ra bất trắc.

"Dược vật trên thế gian có thể khống chế được Vương không nhiều lắm, cho dù là có thì cũng khó nói tới chúng có thể duy trì dược hiệu được bao lâu, dường như lần này điện hạ hơi nóng vội rồi". Duệ U thấy Liên Mộ Hi đứng sau Kì Minh Nguyệt vẻ mặt mơ màng, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra điểm bất thường.

Kì Minh Nguyệt cũng biết cổ độc Duệ U hạ trên người Liên Mộ Hi nói không chừng có công dụng trừ khử dược hiệu, mặc dù Liên Mộ Hi bây giờ đang nằm trong tay y nhưng cũng không thể chắc chắn được thời điểm Liên Mộ Hi tỉnh lại khi dược hiệu không còn tác dụng. Tuy nhiên, đối với y, Liên Mộ Hi chỉ có tác dụng duy nhất là giúp y rời cung để cùng phụ hoàng gặp nhau mà thôi.

"Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta muốn dùng hắn để uy hiếp An Dương?" Kì Minh Nguyệt nhướn mày, tạm dừng một chút mới nhìn Duệ U, giọng nói trào phúng "Cũng không phải ai cũng giống ngươi cho rằng có con tin trong tay muốn làm gì thì làm, vả lại theo Minh Nguyệt thấy cho dù An Dương Vương thực sự bị ta khống chế hoàn toàn, ngươi cũng sẽ không vì hắn mà buông bỏ Thương Hách, buông bỏ thiên hạ".

Ngừng lại một chút, trong mắt mọi người chỉ thấy người mặc trang phục nguyệt sắc nét mặt lạnh nhạt đứng giữa bao vây trùng trùng, tiếp tục nói với người mặc áo đen vừa mới xuất hiện "Đối với ngươi, Liên Mộ Hi chính là công cụ để ngươi đạt được mục đích. An Dương Vương cũng giống hệt như những con rối khác của ngươi, không có chút ý nghĩa gì, Minh Nguyệt nói không sai chứ?" Nhìn Duệ U một cách chăm chú, Kì Minh Nguyệt có thể xác định chỉ cần những người dưới trướng Duệ U bằng lòng thì dù cho không có Liên Mộ Hi cũng có thể một tay tự tạo nên An Dương Vương thứ hai, hoàng tộc An Dương vốn dĩ đã bị Duệ U khống chế từ lâu.

Lời Kì Minh Nguyệt vừa dứt, tiếng cười âm trầm thoát ra từ dưới lớp áo đen phát ra chui vào tai mọi người, dĩ nhiên là không hề phủ nhận. Tướng sĩ thủ thành chưa từng gặp qua kẻ nào cổ quái như của vậy, vừa nghe đối thoại của hai người liền nhận ra kẻ đó hoàn toàn không quan tâm tới sống chết của Vương.

Người này là thuộc hạ Ngô Tiết, coi như trung thành đối với An Dương, nghe thái tử Thương Hách gọi ông ta là Duệ U lại không biết thân phận của ông ta là gì, sau khi tiếng cười ngừng lại mới đánh bạo hỏi "Ngươi là ai? Là người trong triều đình tại sao lại không quan tâm tới an nguy của bệ hạ?"

"Ta là ai?" Tiếng cười quỷ dị của Duệ U lại vang lên, hình như cảm thấy câu hỏi này rất thú vị, cười khùng khục vài tiếng mới nói "Ở phía sau triều đình lâu quá thật sự là quên mất thân phận của bản thân", vừa ngẩng đầu, lộ ra nước da trắng xanh bên dưới mạn che. Dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy đôi môi không chút huyết sắc hơi cử động, lời nói thoang thoảng vẫn như quỷ mị "Lão phu Duệ U, là quốc sư An Dương".

Quốc sư?! Thật sự Duệ U chính là quốc sư? Kì Minh Nguyệt nhìn người bên cạnh, đón ánh nhìn từ đôi mắt hẹp dài kia, cả hai đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, đồng thời cũng trong suy nghĩ cũng hiện ra một người.

Đàm Vô, quốc sư Thương Hách cũng là người tiên đoán mệnh cách của y cùng phụ hoàng.

Câu nói của Duệ U vừa dứt, đối với người Thương Hách không có gì nhưng trong quân An Dương lại bắt đầu bàn tán, vị binh sĩ lúc nãy cũng cảm thấy kỳ quái "Vì sao trước giờ ta chưa từng nghe qua triều đình chúng ta còn có quốc sư?"

Phía sau Duệ U, một gã xốc cổ áo lên hô to "Lớn mật! Các ngươi dám nghi ngờ quốc sư! Thân phận quốc sư tôn quý, sự tồn tại của ngài làm sao những người như các ngươi biết được, trong triều, sự tồn tại của quốc sư chỉ có hoàng tộc mới được biết. Nếu không phải An Dương gặp nguy, các ngươi căn bản không gặp được ngài!".

Binh sĩ nọ nghe thấy như vậy không dám hó hé nữa, trong đầu lại nghĩ nếu không phải gặp tình thế khẩn trương trước mắt chúng binh sĩ bọn họ nhất định sẽ quỳ xuống khấu kiến, nhưng quốc sư quỷ dị không

giống người mà càng giống quỷ hồn như thế này đối với hắn mà nói thì tốt nhất sau này không nên để hắn nhìn thấy nữa.

"Hai vị đối với thân phận của lão phu dường như cũng cảm thấy ngoài ý muốn". Có vẻ Duệ U cũng không nóng lòng muốn cho nhân mã hai bên giao thủ, thấy Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, trong lời nói không tự giác mang theo một chút đắc ý, vẻ mặt đắc thắng, cho dù Kì Minh Nguyệt không nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra.

"Trẫm quả thật có chút ngoài ý muốn, thân là quốc sư mưu toan thiên hạ cũng chỉ là một kẻ cuồng vọng tự cho là đúng như vậy, thật sự là có chút tiếc nuối". Kì Hủ Thiên mang vẻ mặt thất vọng nhìn Duệ U, trong đôi mắt ưng thu lại ý cười quỷ bí mà chỉ còn lại nét khinh miệt lạnh như băng.

Nét mặt cùng lời nói của hắn khiến cho Duệ U sửng sốt, trong lòng cảnh giác, hay là Kì Hủ Thiên còn có hậu chiêu?

Tình hình lúc này quân Thương Hách từ ngoài thành kéo dài vào tới tận bên trong, trải rộng khắp cửa thành, mà binh sĩ An Dương đã sớm lui về phía sau, đứng ở giữa chính là Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt, nhân mã Duệ U mang theo đứng vây quanh một bên, dường như chia làm ba phía. Về phía Thương Hách nếu không rời thành, đối mặt với nhân mã An Dương đã hợp thành một, muốn vào thành nhất định phải trải qua một phen huyết chiến, hơn nữa tuyệt đối không dễ dàng.

Thế cục này đối với An Dương vô cùng có lợi, Duệ U yên tâm cười đáp lại "Vốn nghe Thương Hách đế tinh thông mưu toán, khả năng bày binh bố trận không ai có thể sánh bằng, nhưng hiện tại ánh mắt lại kém cỏi đến mức cho rằng các ngươi còn có phần thắng".

"Quốc sư sao lại nghĩ rằng Thương Hách không thể tái chiến?" Kì Minh Nguyệt đứng một bên hỏi lại.

"Lương thảo bị cắt, An Viên phản loạn, dù cho Thương Hách đế không sao nhưng không còn lương thảo lại mất hơn một nửa nhân mã, hôm nay có thể chống chọi được là nhờ có viện quân, nhưng sau vài ngày nữa không biết các ngươi còn có thể kiên trì không lui được bao lâu?"

Duệ U ngừng một chút lại tiếp tục dùng cái giọng không giống người sống kia mà nói "Hơn nữa, để Duệ U nhắc cho bệ hạ thức tỉnh một chút, khi bệ hạ còn đang chiến đấu ở An Dương thì thành trì Thương Hách cũng bị An Dương chiếm lấy không ít, trận phản loạn của An Viên ngươi đã qua được thì cũng đừng quên còn có hoàng tử Kì Mộ Thịnh ở Than Châu, không chừng hiện tại hắn đã đánh tới Diệp Diệu thành, có An Viên tương trợ, Thương Hách lúc này đã sớm chia năm xẻ bảy, cách diệt vong không còn xa nữa. Các ngươi còn muốn tái chiến như thế nào?"

Âm thanh của Duệ U vẫn quỷ dị như trước nhưng trong lời nói lại tràn đầy ngông cuồng, mọi người ở đây nghe rõ từng lời của hắn, hẳn là lúc này dưới lớp mạn che màu đen không rõ nét mặt nhất định tràn ngập hưng phấn và điên cuồng.

Kì Minh Nguyệt nhìn thấy Duệ U như vậy, trong mắt dần dần lộ vẻ đồng tình nhưng phủ đầy trào phúng lạnh lùng "Phụ hoàng nói không sai, thật sự đúng là có chút tiếc nuối, kẻ mưu toan thiên hạ rốt cuộc cũng chỉ là một kẻ cuồng vọng đến như vậy mà thôi".

"Ý ngươi là gì?" Nhận thấy trong lời nói của Kì Minh Nguyệt có gì đó không đúng, Duệ U hỏi ngược lại.

"Lưu Dịch" Kì Hủ Thiên gọi một tiếng, Lưu Dịch không cần hắn nói gì liền đáp lại "Dạ", phân phó thủ hạ bên cạnh vài câu. Một lát sau, giữa khoảng đất xuất hiện thêm một người, chính là người cầm đầu quân phản loạn, đại tướng Thương Hách, An Viên.

Đem An Viên đang bị trói lại ném xuống mặt đất, Lưu Dịch lui lại đứng qua một bên.

Trên đường đi từ Thương Hách tới An Dương, Lưu Dịch chặn lại nhân mã An Viên, thuận tiện phụng mệnh báo một tiếng cho một người quan trọng khác, ngẩng đầu nhìn sắc trời, gương mặt không biểu cảm thoáng hiện ra ý cười.

Nhìn thấy An Viên, Duệ U liền hiểu ra An Viên căn bản chưa kịp quay về Thương Hách thì đã bị thủ hạ của Kì Hủ Thiên bắt được.

Kì Minh Nguyệt thấy Duệ U im lặng, dường như cảm thấy còn chưa đủ, khẽ cười nói với lão ta "Đã nhiều ngày quốc sư chờ đợi chiến báo từ Thương Hách phải không?"

Duệ U vẫn không nói gì, trong lòng hốt hoảng, hỏi người lãnh binh bên cạnh "Người phái ra đi đâu, có gửi hồi báo về không? Còn truyền lệnh cho Bách Lý đi Thương Hách đã nhiều ngày vì sao không thấy truyền chiến báo về?" Ban đầu còn truyền tin chiến thắng về, sau đó ông ta không nhận được chiến báo còn cho là hai bên giao chiến, đường sá không thông thuận nên đến trễ cũng là bình thường, lúc này nghe Kì Minh Nguyệt nói như thế, trong lòng chợt trở nên khẩn trương hơn.

"Bách Lý đến đây". Ngoài cửa thành, một số lượng lớn nhân mã tiến vào, người dẫn đầu chính là Bách Lý Vong Trần, nhân mã theo sau hắn đi vào thành, cộng thêm với những người đã ở đây, bên trong thành xem ra không còn chỗ trống nữa.

Nhảy xuống ngựa, Bách Lý Vong Trần mặc chiến giáp đi tới giữa bọn họ, cả người nhiễm máu tươi đỏ thẫm cùng vết máu chưa khô trên chiến đao lộ ra sát khí, bước chân trầm ổn đi đến trước mặt bọn họ.

Mà bên cạnh Kì Minh Nguyệt, chậm rãi xuất hiện một bạch y nhân giống như u hồn.

168. Chương 168: Xuyên Tạc

Kì Minh Nguyệt thấy Vô Hào đã khôi phục, lại không còn loại cảm giác trước khi bị Liên Sóc đả thương, biết Bách Lý nhất định sẽ vì hắn mà nghĩ cách loại trừ độc tính, ánh mắt lộ vẻ hài lòng, quả nhiên đem Vô Hào giao cho Bách Lý là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Sự hiện diện của Vô Hào cũng không khiến người khác chú ý, cũng không ai biết hắn là ai, nhưng Bách Lý Vong Trần đột ngột xuất hiện khiến cho những người có mặt ở đây mỗi người một vẻ, binh sĩ Thương Hách tăng cường phòng bị, binh sĩ An Dương thấy Bách Lý Vong Trần cũng đều thả lỏng một hơi.

Gặp lại Vô Hào, trong lòng Duệ U không rõ là cảm giác gì, đó từng là thứ phế phẩm bị lão vứt bỏ, biết hắn từ lâu đã trở thành thuộc hạ của Kì Minh Nguyệt nhưng lúc này hắn lại đi cùng Bách Lý, hay là Bách Lý...

"Bách Lý tướng quân tới đúng lúc, mau cùng bản tướng đem bắt hết bọn chúng lại!" Duệ U còn chưa lên tiếng, tướng lĩnh phía sau lão thấy Bách Lý Vong Trần xuất hiện vui sướng không thôi, vốn dĩ còn đang lo lắng trận này lưỡng bại câu thương nhưng nhìn thấy Bách Lý Vong Trần đến, thế cục lập tức thay đổi. Chỉ tính nhân số thôi An Dương đã hơn hẳn Thương Hách, dù cho Thương Hách đế kia tài giỏi thế nào lúc này giao chiến trực diện cũng không thể dùng thủ đoạn gì nữa, chỉ có thể trông cậy vào sức lực của binh mã từng người mà thôi.

Bách Lý Vong Trần nhìn Vô Hào đứng bảo hộ phía sau Kì Minh Nguyệt, khoát tay ra lệnh "Bao vây bọn chúng". Câu nói vừa dứt, vị tướng lĩnh kia đang muốn gật đầu khen ngợi lại bất ngờ phát hiện nhân mã Bách Lý Vong Trần vây bắt không phải là quân Thương Hách mà chính là quân An Dương bọn họ.

"Ngươi? Bách Lý Vong Trần! Không lẽ ngươi dám mưu phản? Muốn hàng phục Thương Hách?" Vị tướng lĩnh nọ kinh hãi không dám tin, bầu không khí vốn đã khẩn trương, lời nói của hắn lại làm tăng thêm quỷ bí khó lường. Trong lòng binh lính An Dương kinh ngạc khó hiểu, Bách Lý thế gia vốn được hoàng tộc nể trọng, từ xưa đã có tiếng là trung quân, sao lại đột nhiên muốn quy thuận Thương Hách?!

"Không phải hàng phục, mà là làm chuyện ta nên làm". Bách Lý Vong Trần trả lời, nhìn đến Duệ U "Cái Thương Hách muốn chính là An Dương, mà ta, muốn chính là mạng của ngươi, sư phụ..." Hai chữ sau cùng, vừa chậm rãi vừa nặng nề từng chữ một, hận ý đong đầy không hề che giấu. Khi nghe hắn nói, Kì Minh Nguyệt phát hiện Vô Hào vốn không sao lại chấn động một chút, đôi mắt vẫn trống rỗng nhưng khí tức đã dần bất ổn.

"Muốn mạng của ta? Xem ra ngươi đã biết sự việc năm xưa". Tình thế trước mắt bất lợi, người mặc y phục màu đen dường như có phần tức giận, giọng nói run lên vì phẫn nộ "Hóa ra chiến báo ngươi truyền về đều là giả? Căn bản là ngươi chưa từng giao chiến với Thương Hách?" Nếu không phải Bách Lý thế gia uy tín

trong quân cực cao, nếu không phải lão muốn lợi dụng Bách Lý Vong Trần để khống chế quân quyền thì lão sẽ không giữ lại hắn cho đến bây giờ!

"Chiến báo là thật, chẳng qua, đối thủ không phải là quân Thương Hách, người ngươi phái đi giám thị nhân mã của ta đều bị ta giết…" Nâng lên binh khí trong tay, Bách Lý Vong Trần từ từ lau chùi vết máu dính trên đó, nhìn màu máu đỏ rực trên tay dường như tái hiện lại cảnh tượng năm xưa. Trước mắt hắn, thi thể ngổn ngang đầy đất, tiếng kêu rên thảm thiết vang lên trong tai tựa như không bao giờ dứt "Dưới sự ngầm đồng ý của tiên hoàng, ngươi không ngừng tuyển chọn binh sĩ trong quân để luyện chế cổ độc, thậm chí còn muốn dùng người sống để làm nhân cổ tùy ngươi sai khiến. Trong gia tộc ta có người biết được, phản đối cách làm của ngươi, thế nhưng ngươi lại sai người diệt toàn gia Bách Lý! Hôm nay, nhất định phải dùng mạng của ngươi cùng cả An Dương để trả nợ máu cho mấy trăm mạng Bách Lý gia ta!"

Nghe nguyên nhân Bách Lý Vong Trần xuất hiện cùng với đoạn đối thoại của hắn, quân An Dương tất cả đều sợ đến ngây ngốc cả người. Bách Lý gia làm tướng lĩnh đã nhiều thế hệ, chỉ cần là người trong quân không ai không biết gia tộc này có mệnh trung quân, nhưng nghe nói hai mươi năm trước gây thù chuốc oán với giang hồ nên bị kẻ xấu ám toán, toàn gia gần như bị tiêu diệt, chỉ có một đứa trẻ vừa tròn ba tuổi tránh được một kiếp, vì thế mà tiên hoàng đã thương tâm suốt mấy ngày. Giờ đây nghe Bách Lý tướng quân nói là do chính quốc sư chủ mưu sai người gây ra sự việc này?! Thậm chí tiên hoàng cũng biết chuyện?!

Hai bên giao chiến giằng co từ ngoài thành vào tận trong thành, sự xuất hiện của quốc sư cho tới Bách Lý Vong Trần vạch trần sự kiện Bách Lý gia tộc bị thảm sát toàn bộ, binh sĩ An Dương lúc này đã không biết tình thế sẽ tiếp tục diễn ra như thế nào nữa. Bọn họ không biết nên nghe theo lệnh ai, binh khí trong tay buông thõng xuống, tất cả chiến ý đã mất sạch, lúc này đây trong lòng họ chỉ có sự rét lạnh khi nghe lời nói của Bách Lý, quốc sư luyện chế nhân cổ… Không ít người nhớ đến thỉnh thoảng bắt gặp vài bóng người mặc áo xám đi lại trong hoàng cung.

"Là lão phu xem nhẹ ngươi, không ngờ ngươi lại có thể điều tra được tới mức này". Nhìn thấy sĩ khí quân An Dương giảm xuống, nét mặt bất thường, Duệ U dường như không hề lo lắng nhưng cũng không phủ nhận, chỉ hừ lạnh một tiếng "Bất quá có thể giúp ta bồi dưỡng nhiều đệ tử như vậy, thậm chí còn có thể xuống tay với bằng hữu thân thiết nhất của ngươi chỉ để khiến ta không còn hoài nghi, quả thật làm người ta bội phục. Không thể ngờ rằng Bách Lý gia tộc lại có một nhân vật có thể nhẫn nhục lâu như vậy".

Lời này của Duệ U khiến cho Bách Lý Vong Trần siết chặt nắm tay, gần như không nhịn được muốn xông lên. Chuyện của Vô Hào luôn là cái gai trong lòng hắn, là hắn làm cho Vô Hào trở thành bộ dạng như bây giờ. Nếu không phải vì sự ích kỷ một lòng một dạ muốn báo thù của hắn thì Vô Hào cũng sẽ không trở thành một con rối không có hồn phách, lại càng không bị dược vật làm mù hai mắt… Cắn chặt răng, đôi mắt hắn đỏ lên nhìn chằm chằm Duệ U, ngay khi hắn muốn xông qua giết lão thì bên cạnh đột nhiên nhiều thêm một người.

Im lặng không nhúc nhích đứng bên cạnh hắn, khí tức mờ nhạt hư vô như không hề tồn tại lại khiến cho Bách Lý Vong Trần trong thoáng chốc đã bình tĩnh trở lại. Là Vô Hào, Vô Hào đang lo lắng cho hắn sao?

Duệ U thấy vậy, ánh mắt dưới mạn che hiện lên một tia thất vọng, nếu như có thể khống chế Bách Lý Vong Trần, hoặc là đem Vô Hào…

"Vô, trước đây nếu như lão phu biết được ngươi không phải thứ vô dụng thì đã không sai người đem ngươi bỏ đi, hiện giờ ngươi lại đi theo thái tử Thương Hách chẳng lẽ cũng là vì muốn báo thù lão phu?"

"Ta, không còn là Vô" Vô Hào run lên khi nghe câu nói của lão, cúi đầu xuống nhìn không rõ nét mặt nhưng hơi thở rối loạn làm cho Kì Minh Nguyệt nhíu mày.

Ra hiệu cho Bách Lý Vong Trần đưa Vô Hào qua một bên, Kì Minh Nguyệt bước tới vài bước, ánh mắt trào phúng, cười nhẹ "Không cần phải nói nữa, những gì ngươi nói cũng chỉ để kéo dài thời gian mà thôi, thực ra ngươi đang chờ chuyện gì?"

Duệ U nghe y hỏi như thế hơi sửng sốt, lắc lắc đầu làm hắc bào lay động, nói "Đúng là lão phu đang chờ, chỉ tiếc, cho dù lúc này điện hạ phát hiện thì cũng không kịp ngăn cản nữa rồi…" Thở dài ra vẻ tiếc nuối thay cho Kì Minh Nguyệt, Duệ U cất tiếng cười cổ quái.

"Trẫm cũng muốn biết không kịp ngăn cản chuyện gì?" Kì Hủ Thiên đứng cạnh Kì Minh Nguyệt, đáy mắt xẹt qua ý cười thần bí, đôi môi khẽ cong, nghiêng đầu hỏi Kì Minh Nguyệt "Minh Nhi có biết hắn đang nói cái gì?"

Kì Minh Nguyệt nhướn mày "Có lẽ là những thứ kia, lúc nãy quên nhắc thế nhưng lại khiến cho quốc sư đại nhân phải chờ đợi, không bằng chúng ta tới hỏi một câu đi". Trong câu nói lộ ra ý cười giễu cợt, y nâng tay vỗ hai tiếng, bên cạnh liền có thêm một người mặc y phục xanh biếc.

Diễm Thanh vừa đến liền bẩm báo "Bệ hạ, điện hạ, mọi chuyện đã ổn thỏa". Theo sau lời nói của hắn là mười thi thể áo xám sắc mặt xanh đen, đúng là đệ tử của Duệ U.

"Hẳn là quốc sư đang chờ những người này?" Chỉ những thi thể trên mặt đất, Kì Minh Nguyệt tuy mỉm cười nhưng sắc mặt lạnh lùng "Người thiện dùng cổ độc, quả thực sẽ không bao giờ quên sở trường của bản thân, ngươi muốn đầu độc bọn chúng chẳng lẽ muốn đem người của mình độc chết hay sao?"

Duệ U nhìn thi thể nằm đó, sắc mặt biến đổi, làn da trắng xanh âm trầm dần lộ ra ngoài. Lão cố tình kéo dài thời gian để chờ Dạ Sử dựa theo phân phó lúc trước đầu độc bọn chúng, vậy mà Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt lại… Chẳng lẽ thật sự là mệnh trời khó cãi?

"Quốc sư…", "quốc sư vậy mà lại…" Khắp nơi trong quân đều nhao nhao bàn tán, nghe được quốc sư không thèm để ý đến an nguy của Vương, biết được quốc sư có liên can tới huyết án thảm sát gia tộc Bách Lý, lại nhìn thấy cái chết của những người áo xám, nhất thời xôn xao một hồi. Chỉ cần là người An Dương, mọi người đều nhìn Duệ U bằng ánh mắt ngập tràn phẫn nộ.

Không chỉ riêng binh sĩ bình thường, ngay cả vị tướng lĩnh phía sau Duệ U cũng trừng mắt, vẻ mặt giận dữ "Quốc sư! Ý ngài là sao? Chẳng lẽ chỉ vì muốn diệt trừ Thương Hách mà ngài cũng muốn độc chết hết chúng ta hay sao? Hoàng tộc chúng ta hợp tác với ngài là vì thiên hạ, chứ không phải là…"

"Phập!" Không đợi hắn ta nói hết câu, trước ngực liền hiện ra năm lỗ máu, Duệ U chậm rãi thu tay lại, đầu ngón tay không ngừng nhỏ xuống từng giọt đỏ sẫm. Màu đỏ tươi nhiễm trên bàn tay trắng xanh nhìn mà kinh hãi, lấy một cái khăn lau đi vết máu sau đó vứt xuống bên cạnh thi thể dưới chân, cất giọng âm u lạnh lẽo "Không cần kêu gào với lão phu nữa! Hoàng tộc các ngươi cũng chỉ là đá kê chân của ta thôi, muốn có thiên hạ, chết vài người thì có sao?!"

Quay người đối diện với hai người đứng cách đó không xa, Duệ U đã không thể tiếp tục duy trì bình tĩnh nổi nữa, tận mắt chứng kiến bố trí toàn bộ từng cái bị phá hủy, mọi chuyện đều thoát khỏi suy tính của lão. Lão ta nhìn chăm chăm vào Kì Minh Nguyệt, lời nói âm u chứa đầy không cam lòng "Thiên mệnh, thiên mệnh chết tiệt! Bố trí biết bao nhiêu năm như vậy đều bị ngươi phá hỏng, Kì Minh Nguyệt, ngươi đúng là dị tinh! Đáng lẽ ra ngươi phải chết từ mười tám năm trước!"

Dị tinh! Lần này đến lượt quân Thương Hách kinh hãi trợn mắt. Dị tinh? Dị tinh không phải là đại hoàng tử Kì Mộ Thịnh hay sao? Tại sao quốc sư An Dương lại nói thái tử điện hạ là dị tinh?

Ánh mắt Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt đông lại như mũi băng sắc nhọn, dị tinh che giấu nhiều năm như vậy hôm nay lại bị Duệ U khơi gợi trước mặt mọi người.

"Đàm Vô có quan hệ gì với ngươi?" Kì Hủ Thiên trầm giọng hỏi lão.

"Đàm Vô? Ngươi đang nói đến sư huynh vô dụng của ta sao?" Nhắc đến Đàm Vô, lời nói âm trầm của Duệ U chứa đầy phẫn nộ "Hắn ở Thương Hách bao nhiêu năm vậy mà lại chưa làm được gì cho ta, nói cái gì thiên mệnh không thể trái, chỉ là muốn hắn đem mệnh cách sửa đổi một chút vậy mà hắn lại cự tuyệt, vô dụng đến mức này thì làm sao làm nên đại sự!"

Duệ U nôn nóng muốn giết y chẳng lẽ là do lời tiên đoán về mệnh cách… Kì Minh Nguyệt bước tới vài bước, nhớ lại lời tiên đoán của Đàm Vô dành cho Kì Hủ Thiên năm đó, trong lòng đột nhiên hiểu ra "Lời của Đàm Vô tất cả đều là mưu kế của ngươi, trong đó có mấy phần là thật?" Nếu mệnh cách mà Đàm Vô tiên đoán đã bị xuyên tạc, như vậy thì mệnh cách của phụ hoàng cũng…

"Là thật thì sao? Là giả thì sao? Người đời tin tưởng mệnh cách, chỉ trách Thương Hách đế đời trước quá vô dụng, ngay cả hoàng tử của mình cũng không đối phó nổi".

Nhắc đến chuyện này, Duệ U vẫn thấy buồn bực, theo lời nói của Đàm Vô, dị tinh giáng xuống đời sau của Kì Hủ Thiên. Đàm Vô nói ra mệnh cách, Kì Hủ Thiên liền bị mang ra ngoài cung tự sinh tự diệt, ai ngờ hắn không những không chết mà còn giành được hoàng vị của Thương Hách, sau đó sửa lại lời truyền về dị tinh. Vốn dĩ Kì Minh Nguyệt phải chết khi còn bọc trong tã lót thế nhưng y lại được sủng ái đến tận bây giờ, thậm chí còn trở thành thái tử Thương Hách… Chẳng lẽ thật sự đúng như lời Đàm Vô nói, không thể sửa đổi hay sao? Hay là nếu lão không muốn Đàm Vô thêm "giết sạch người thân" trong lời nói, Kì Hủ Thiên đã không bị trục xuất khỏi hoàng cung thì sẽ không có Thương Hách đế hôm nay, cũng sẽ không có Kì Minh Nguyệt hôm nay…

Duệ U vì chuyện năm xưa mà hối hận, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt nghe ra được manh mối trong đó, nói như vậy mệnh cách gì đó không phải tất cả đều là sự thật, nhưng không biết tại sao Duệ U lại lưu tâm đến chuyện dị tinh như vậy?

"Ngươi nóng lòng muốn giết ta là vì dị tinh?" Dị tinh, chẳng lẽ không phải chỉ là "loạn thiên, thí mẫu, vô hậu" thôi sao, hay là trong đó còn có điểm nào mà Đàm Vô chưa nói ra.

"Không sai! Dị tinh, phá hủy kế hoạch của lão phu chính là ngươi! Người có thể loạn thiên sao lại không có được mệnh trời, lão phu muốn có được thiên hạ thì ngươi không thể không chết!"

Dị tinh có được thiên hạ?! Thái tử điện hạ là dị tinh? Bất an lúc đầu khi nghe nhắc đến dị tinh dần chuyển thành kính sợ, quân Thương Hách đều nhìn về phía Kì Minh Nguyệt đang đứng ở giữa, những người đứng xa nhìn không thấy trong lòng cũng mừng như điên. Thảo nào thái tử điện hạ bất phàm như vậy, hóa ra y chính là người đã được định sẵn sẽ có được thiên hạ! Thái tử có được thiên hạ, vậy có nghĩa là Thương Hách cuối cùng sẽ nhất thống thiên hạ!

Không giống với các tướng sĩ đang hoan hỉ sùng bái, An Viên vẫn còn đang bị trói quỳ trên mặt đất từ đầu không nói một lời nghe được những lời này, lẩm bẩm tự nói "Quả nhiên không sai, hắn không có gạt ta, hắn không phải dị tinh, dị tinh là Kì Minh Nguyệt, giết Nhược Lam là Kì Minh Nguyệt, là yêu nghiệt, dị tinh, dị tinh "thí mẫu"…"

Bất ngờ một bóng người lao tới tấn công Kì Minh Nguyệt, không biết An Viên mất đi lý trí làm sao giãy được hai tay trói sau lưng ra, tức giận trừng mắt, chưởng phong ác liệt tấn công Kì Minh Nguyệt cách đó không xa. Nhìn thấy y không hề phòng thủ dễ dàng bị đánh trúng, kim mang trong tay Kì Hủ Thiên chợt lóe, tiếng kêu thảm thiết vang lên, An Viên lập tức ngã xuống đất, một kiếm giữa ngực không còn nhúc nhích được nữa, nhưng cùng lúc đó Duệ U đột nhiên ra tay.

Hắc bào rộng thùng thình như quỷ mị vẽ ra một đạo hư ảnh, Lưu Dịch thấy thế bèn tiến ra ngăn cản, Kì Hủ Thiên phát hiện bất thường cũng quay lại tấn công, không ngờ tốc độ Duệ U lại không chậm hơn bọn họ chút nào, chỉ trong chốc lát, Kì Minh Nguyệt đã rơi vào tay Duệ U.

Diễm Thanh, Viêm Thiến ở bên kia căn bản không kịp đến cứu, mà Vô Hào ở bên cạnh Bách Lý Vong Trần cách bọn họ một khoảng. Đều là cao thủ sao có thể chênh lệch nhiều, công lực của Duệ U gần như không thua kém bọn họ. Nhất thời mọi người lại sợ ném chuột vỡ bình, không dám làm bừa chút nào.

Chỉ trong khoảnh khắc, thế cục lần thứ hai xoay chuyển.

Kì Hủ Thiên siết chặt thanh kiếm, lệ khí nổi bão cuồn cuộn trong đôi mắt âm trầm "Ngươi muốn thế nào?"

Lúc này năm ngón tay nhuốm máu vừa mới xuyên thủng máu thịt đang nhẹ nhàng đặt ngay cổ của Kì Minh Nguyệt, lời nói của Duệ U âm u phiêu tán lộ ra quỷ khí bên dưới lớp hắc bào "Lão phu đang cân nhắc xem giết y trước tốt hơn hay là rời khỏi đây rồi giết tốt hơn". Chỉ cần Kì Minh Nguyệt vừa chết, mất đi An Dương thì đã sao, lão có thể đến Liên Đồng, Lạc Phi Yên mặc dù có chút đầu óc nhưng dù sao cũng là hạng nữ nhi, muốn khống chế cũng không khó khăn mấy, đến lúc đó đoạt lại thiên hạ cũng không muộn.

Nhìn thấy thái tử rơi vào tay Duệ U, trong quân Thương Hách phát ra một trận kinh hãi. Lúc này ai còn tâm trạng để ý sống chết của An Viên, còn ai nhớ tới dị tinh thí mẫu gì nữa, cái mà bọn họ lo là an nguy của thái tử, mà không chỉ Thương Hách, quân An Dương cũng xảy ra hỗn loạn. Việc phát sinh trước mắt từng cái từng cái đều có liên quan tới An Dương, cũng đều liên quan tới quốc sư. Tiếc là Vương vẫn im lặng không nhúc nhích, giống như du hồn, mà quốc sư lại quỷ dị, tâm tư độc ác như vậy, chưa từng để ý đến an nguy của An Dương và Vương, thậm chí vì muốn diệt trừ Thương Hách ngay cả bọn họ là con dân

An Dương cũng không buông tha. Nếu không phải Thương Hách đế và thái tử Thương Hách đã có phòng bị trước, bọn họ cũng không biết tại sao mình chết.

Bây giờ trông thấy Duệ U bắt thái tử Thương Hách làm con tin, bọn họ cũng khẩn trương theo, trong lòng thật sự hi vọng người Thương Hách có thể trừ khử Duệ U, nhớ lại lời của Bách Lý tướng quân, tất cả mọi người không khỏi nghĩ tới quốc sư đáng sợ như vậy nếu còn sống nói không chừng một ngày nào đó sẽ đem bọn họ…

"Ngươi tin rằng có thể giết được ta?" Kì Minh Nguyệt bị Duệ U khống chế, nét mặt vẫn bình thản như lúc trước, thậm chí ngay cả độ cong của nụ cười nhạt khinh miệt trên môi cũng chưa từng thay đổi, dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, ngay cả binh sĩ An Dương cũng dần bội phục.

Tay của Duệ U cũng không hề cử động, "Đừng cho là ta không biết công lực của ngươi vẫn chưa hồi phục, nếu không cũng sẽ không lợi dụng Liên Mộ Hi để xuất cung, lại càng không xuất hiện tại chiến trường mà không ra tay, lúc này ta muốn giết ngươi là chuyện vô cùng dễ dàng".

"Thực như vậy sao?" Kì Minh Nguyệt nhếch môi cười, trong tay, ánh cầu vồng bảy sắc đột nhiên xuất hiện.

169. Chương 169: Nợ Máu

Trong mắt mọi người chỉ thấy thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt bất động, ánh sáng không biết từ nơi nào xuất hiện phát ra âm thanh xoẹt xoẹt lấy tốc độ mắt thường không theo kịp tấn công cánh tay Duệ U.

Tay của Duệ U vốn đặt trên cổ Kì Minh Nguyệt bất chợt bị đánh trúng, muốn giữ lấy Kì Minh Nguyệt đã không còn kịp, chỉ thấy ánh sáng lóe nhanh như chớp, vừa thu tay lại cả người liền lùi về phía sau. Dưới ánh mặt trời, nỉ hồ trên tay Kì Minh Nguyệt giương cao tụ thành một mũi nhọn sắc bén truy đuổi gắt gao.

Giữa không trung, tay áo màu trắng tung bay, ánh sáng bao bọc lấy thứ vũ khí bằng tơ lụa, vài sợi tóc trên trán phất phơ nhưng ánh mắt không hề có chút gợn sóng, độ cong nụ cười bên môi cũng không giảm đi, một phần thản nhiên, một phần giá rét. Nhìn theo nỉ hồ trong tay, ánh mắt dần dần chứa đầy ôn nhu như nước, nhưng sâu trong đáy mắt vẫn là rét lạnh như băng.

Hôm nay tuyệt đối không thể cho Duệ U đào tẩu, kẻ như lão một khi thoát được sẽ để lại hậu hoạn về sau. Nhìn thấy nỉ hồ cuộn thành từng đoạn tấn công Duệ U, trong lòng Kì Minh Nguyệt không dám buông lỏng cảnh giác, với tốc độ lúc nãy của Duệ U, y đã nhìn ra mức độ công lực của lão là người không dễ đối phó.

Mũi nhọn của nỉ hồ như xé rách không khí đối kháng lại chưởng phong của Duệ U tạo ra âm thanh vang dội, Duệ U né tránh vài lần nhưng cuối cùng cũng không thể tránh thoát tia sáng đeo bám như hình với bóng…

Không thể cản lại kiếm phong chém tới, vài giọt máu tươi rơi xuống, mạn che cũng rơi xuống theo, hiện ra khuôn mặt trắng xanh như ma quỷ khiến người người kinh hãi.

Một bên mặt bị kiếm phong cắt tạo thành miệng vết thương dài, tóc bạc tán loạn sau gáy, sắc mặt âm trầm lộ rõ gương mặt tàn độc nhưng không có nét già nua như mọi người vẫn nghĩ mà là một khuôn mặt trẻ trung, vẻ mặt quỷ bí, tròng mắt đen sâu thẳm, xương gò má nhô cao làm gương mặt hõm xuống giống như người chết lâu năm mà không bị thối rữa, cứng đờ nhìn không ra chút dấu hiệu gì của người sống.

Bởi vì lời nói lúc nãy khiến mọi người nhất thời sững sờ, Duệ U đứng vững vàng, lau đi vết máu trên mặt, chỉ thấy trong miệng vết thương mấp máy như có vật sống, chỉ một lúc sau liền không còn chảy máu nữa.

"Hóa ra công lực của ngươi đã khôi phục, lão phu lại tính sai rồi". Cắn răng, âm thanh già nua thốt ra chứa đầy quỷ khí dường như không hợp với gương mặt trẻ trung của Duệ U, tạo nên một cảnh quỷ dị không ngờ.

Khi Duệ U lộ ra diện mạo, sự cổ quái đáng sợ dần dần lan tỏa trong không khí. Binh sĩ An Dương xung quanh Duệ U lùi dần ra đằng sau, trong mắt chứa đầy hoảng sợ, mà phía Thương Hách, nhóm người Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt cũng càng thận trọng hơn.

"Không sai, công lực của ta đã sớm khôi phục, chỉ là chưa có thời cơ ra tay mà thôi. Duệ U, là ngươi đã tự tin quá mức". Kì Minh Nguyệt vẫn nắm lấy nỉ hồ, cũng không quá ngạc nhiên khi nhìn thấy diện mạo của Duệ U. Trong mắt của y, bất kể dáng vẻ người trước mắt ra sao cũng không gây ảnh hưởng đến quyết định của y.

Quãng thời gian trước, hay tin phụ hoàng không rõ tung tích từ miệng Lạc Dạ, lúc y miễn cưỡng vận chưởng gây nội thương cũng là lúc nội lực của y khôi phục. Nội thương kích thích năng lực chữa trị của quỳnh châu làm tăng tốc độ giải trừ độc tính trong cơ thể, một chưởng đó là vì phụ hoàng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, nhưng y sẽ không bởi vì vui mừng mà quên đi đau đớn trong lòng. Dù cho lúc này phụ hoàng không sao, y cũng tuyệt đối không bỏ qua cho kẻ đầu sỏ là Duệ U.

Kì Minh Nguyệt vừa dứt lời, Kì Hủ Thiên liền tiến tới kéo y đến bên cạnh "Minh Nhi không được sơ suất, chỉ e hắn sẽ gây bất lợi cho ngươi". Dị tinh gây trở ngại đối với dã tâm của Duệ U, hiện tại lão ta dốc lòng muốn trừ khử Minh Nhi nhất định sẽ không rời đi đơn giản như vậy. Chỉ cần Duệ U chưa chết, Minh Nhi vẫn còn gặp nguy hiểm.

Đôi môi Duệ U không có chút huyết sắc phát ra vài tiếng cười khô khốc "Kì Hủ Thiên ngươi nói không sai, Kì Minh Nguyệt không thể không chết, còn có ngươi, tất cả các ngươi..." Giọng cười khàn khàn từ từ lớn dần mang theo điên cuồng quỷ quái, trong lòng Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt ngày càng cảnh giác. Lúc này Duệ U chỉ còn một thân một mình, không còn người để sai khiến, nhưng dựa vào đâu lại có thể ăn nói tự tin như vậy?

Duệ U nói xong liền lấy từ trong áo ra một vật rồi đưa lên miệng thổi, Bách Lý Vong Trần thấy được, vội quát lên "Không xong, lão muốn thả cổ độc!"

Câu nói vừa dứt, xung quanh đồng loạt vang lên tiếng vo ve, chỉ thấy vài con độc trùng nhỏ xíu bay ra từ hắc bào của Duệ U, kích thước như con ruồi, ban đầu số lượng không nhiều nhưng sau đó lại tụ thành một đám lớn bay lượn xung quanh lão.

Mọi người thấy vậy đều lộ vẻ kinh hãi, nhất thời rối loạn, nét mặt Bách Lý Vong Trần nghiêm lại, nói với những người chung quanh "Là lão dùng sáo khống chế cổ trùng, người bị cổ trùng cắn trúng chết ngay tức thì, nhưng nếu bị cổ trùng chui vào cơ thể..." Hắn ta nói tới đây, sự nghiêm trọng trên gương mặt nhiễm thêm một chút sợ hãi, hai tay Vô Hào ở ngay bên cạnh hắn hơi run rẩy, từng câu từng chữ tiếp theo cắn răng mà nói "Trở thành cái xác không hồn, sống không bằng chết".

Tướng sĩ hai bên hoảng sợ muốn trốn chạy nhưng khắp nơi đều là người làm gì có chỗ trốn, tất cả mọi người chứng kiến cảnh trước mắt mà sợ ngây ra, Duệ U thấy bọn họ kinh hoàng như vậy trong mắt toát lên sự đắc ý, cổ trùng dưới sự khống chế của lão phát ra âm thanh quái dị tản ra bốn phía, bay về hướng nhóm người Kì Hủ Thiên. Nghe thấy cảnh báo của Bách Lý Vong Trần, lại bị cổ trùng tấn công chính diện, Kì Hủ Thiên kéo Kì Minh Nguyệt lùi lại, vận chưởng đánh tới.

Chưởng phong quét tới làm cho một đám lớn cổ trùng rớt xuống nhưng số lượng chúng ngày càng nhiều, trong lúc hỗn loạn nguy cấp lại nghe thấy Duệ U hét lên "Ngươi..."

Chỉ thấy Liên Mộ Hi vẫn như du hồn không biết đã đứng trước người Duệ U từ khi nào, hai tay siết lấy cổ lão, giống như vừa mới tỉnh mộng, trợn mắt nhìn Duệ U, lớn tiếng hỏi lão "Ngươi đã nói sẽ không hại y, sẽ không thương tổn y, là ngươi gạt ta đúng không?"

"Hắn tỉnh" Kì Minh Nguyệt thấy hành động bất ngờ của Liên Mộ Hi, nói với Kì Hủ Thiên "Dược ta hạ vào hắn là dược của Liên Đồng cùng với hiệu lực của Niệm Trần thiên âm có thể làm cho con người đi vào cõi mộng, nghe lệnh làm việc. Chỉ là trên người hắn còn có cổ trùng của Duệ U nên dược lực không thể duy trì lâu được" Y làm vậy là để Liên Mộ Hi đưa y rời khỏi hoàng cung, chẳng qua không ngờ thời điểm hắn ta tỉnh dậy lại trùng hợp như thế. Cổ trùng trong người hắn ta là của Duệ U, có lẽ vì nguyên nhân này mà cổ trùng Duệ U thả ra lại vô dụng với hắn ta.

Vốn dĩ Duệ U đang lúc hưng phấn đắc ý làm sao có thể kịp đề phòng Liên Mộ Hi vẫn giống như không tồn tại, cái cổ bị hắn ta liều chết siết lại, sáo điều khiển cổ trùng không thể sử dụng khiến bọn chúng không có ai khống chế, tản mác khắp nơi không còn tập trung vào Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt nữa mà nhào vào

tấn công đám đông, chỉ một lúc tiếng kêu thảm thiết vang vọng, cả quân Thương Hách và An Dương đều rối loạn cả lên.

Lực tay Liên Mộ Hi bóp lấy cổ Duệ U không hề giảm đi, trong mắt chỉ thấy cảnh tượng bóng dáng nguyệt sắc kia sắp bị cổ trùng xâu xé, dường như bởi vì lạc vào cõi mộng mà tư duy lẫn lộn mơ hồ, ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm vào Duệ U "Là ngươi nói y tốt, là ngươi đem về cho ta bao nhiêu tranh của y, cũng là ngươi nói y là người không ai sánh được, đưa cho ta xem hành động mỗi ngày của y, muốn ta đưa y về đây thì có thể làm bạn với y, tại sao bây giờ ngươi lại muốn hại y? Kẻ nào dám gây chuyện bất lợi cho y, thì dù là ngươi, quốc sư, ta cũng không thể tha thứ!"

Tất cả dường như còn đang trong mộng, không phân rõ là kí ức thuở bé hay là cõi mộng, chỉ thấy xa xa có bóng người đi tới…

Mộ Nhi, Mộ Nhi, nhìn này, đây là nhị hoàng tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt, y cùng tuổi với con, sắp đến sinh thần, con có muốn đi gặp y không?

Hắn đi, hắn gặp người đó, quả nhiên, ngay từ ánh nhìn đầu tiên thì đã rất thích rồi, Minh Nguyệt y… thật là lợi hại.

Y sẽ không có tình ý với con, Mộ Nhi à, phải đưa y về An Dương, nếu không y ở Thương Hách làm sao biết đến Liên Mộ Hi con?

Duệ U từng nói Minh Nguyệt sẽ không thích hắn, nếu không đưa y rời khỏi Thương Hách, Minh Nguyệt vĩnh viễn sẽ không chú ý đến sự tồn tại của hắn. Hắn nghe lời làm theo, nhưng vì sao kết quả lại không như mong muốn của hắn? Duệ U muốn hắn đưa Minh Nguyệt về, chính là vì muốn giết y!

Trong lòng vừa nghi ngờ vừa phẫn nộ, lực tay của Liên Mộ Hi tăng thêm một phần, gương mặt trắng xanh của Duệ U đỏ lên, trong đôi mắt đen thoáng hiện lên một tia giận dữ không cam lòng. Liên Mộ Hi là công cụ lão bồi dưỡng từ nhỏ, không ngờ lại thành kẻ phá hủy mọi thứ ngay vào lúc then chốt như lúc này!

Mấy người Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt đứng ở xa xa quan sát cảnh này, phần lớn cổ trùng xung quanh không còn ai điều khiển đã sớm bay đi nơi khác, không còn tập trung vào bọn họ liền dễ dàng đối phó. Nhìn thấy Duệ U bị Liên Mộ Hi bóp cổ đến nghẹt thở nhưng sắc mặt Kì Minh Nguyệt không chút vui mừng, cái chết của Liên Sóc lúc trước khiến y có ấn tượng sâu sắc, e là Duệ U sẽ không đơn giản bị khống chế như thế. Nguồn:

Quả nhiên vừa nghĩ như vậy liền nhìn thấy cánh tay Duệ U dưới lớp hắc bào nâng lên, tuy rằng có chút khó khăn nhưng đối với Liên Mộ Hi mà nói, là một đòn tấn công hoàn toàn không có đề phòng.

Lồng ngực bị xuyên thủng, máu tươi ồ ạt tuôn ra không ngừng, lực tay Liên Mộ Hi vừa giảm thì Duệ U lập tức lùi lại, hít một hơi muốn nói gì đó nhưng nào ngờ phía sau đã có vũ khí sắc bén đợi lão từ lâu bất thình lình đâm xuyên người lão, chỉ nghe thấy từ đằng sau âm thanh mà lão vô cùng quen thuộc, loại âm thanh không hề có sức sống chậm rãi cất lên "Ta không phải là Vô, nhớ kỹ, ta gọi là Vô Hào"

Trước người, lưỡi đao trong tay Bách Lý Vong Trần cũng đồng thời đâm vào cơ thể lão, ánh mắt tràn ngập hận thù vẫn chưa từng ngừng theo dõi lão ta, lưỡi đao sắc bén từng chút một xé rách máu thịt, màu máu quái dị đặc quánh chảy ra. Cảm xúc trong lòng Bách Lý Vong Trần khó có thể dùng lời để diễn tả, nợ máu của cả gia tộc rốt cuộc cũng đã trả được, nhẫn nhục ngần ấy năm cũng chính vì giờ phút này.

Vô Hào và Bách Lý Vong Trần cùng lúc rút lại binh khí trong tay lui qua một bên, Duệ U đứng đó, không dám tin nhìn hai vết thương trên người "Các ngươi…" Bọn chúng đều do lão một tay dạy dỗ, lại dám đối với hắn như vậy?

"Chúng ta chờ đợi ngày hôm nay đã rất nhiều năm" Đứng song song với Vô Hào, Bách Lý Vong Trần không biết người bên cạnh hắn phải dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể áp chế được sự sợ hãi đối với Duệ U, nỗi sợ này được tạo thành từ nhỏ giống như trời sinh đã có… Ánh mắt đau lòng nhìn đến Vô Hào, Bách Lý Vong Trần vừa định mở miệng, Vô Hào đã chợt lách mình trở về bên người Kì Minh Nguyệt.

Vô Hào như vậy là do một tay hắn gây ra, Bách Lý Vong Trần lộ ra nụ cười chua xót, Vô Hào chỉ biết trung thành với chủ nhân… Bất đắc dĩ thở dài một hơi, hắn chỉ có thể đi theo qua.

"Kì Minh Nguyệt… Ngươi đừng vội vui mừng quá sớm… Thiên hạ… Thiên hạ sẽ không đơn giản như vậy… Mà rơi vào tay ngươi… Đừng quên… Còn có Liên Đồng…" Bụm lấy vết thương đang chảy máu, ánh mắt Duệ U đảo qua Bách Lý Vong Trần và Vô Hào, dừng lại trên người Kì Minh Nguyệt, ánh mắt chứa đầy sự không cam lòng. Lão muốn có thiên hạ, lão muốn trở thành người nhất thống thiên hạ, chứ không phải là Kì Minh Nguyệt!

"Phụ hoàng, Liên Đồng như thế nào?" Kì Minh Nguyệt hỏi Kì Hủ Thiên, trong lòng không hề xem trọng Liên Đồng. Liên Đồng trong mắt y còn đại biểu cho một người, Lạc Phi Yên, là người có thể để lại ấn tượng trong lòng phụ hoàng.

"Liên Đồng? Quả thực đã quên nó rồi" Khóe môi cong lên, nhướn mi hỏi người bên cạnh "Lưu Dịch, nhân mã Liên Đồng có còn ở Thương Hách?"

Lưu Dịch tiến lên vài bước đến bên cạnh Kì Hủ Thiên, nét mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc như thường ngày "Hồi bệ hạ, lúc thần rời khỏi Thương Hách cũng là lúc Liên Đồng lui binh". Lưu Dịch bẩm báo xong, nhìn lướt qua Duệ U, ánh nhìn tràn đầy ý cười chế giễu khiến Duệ U lại hộc ra một ngụm máu.

"Xem ra ngươi phải thất vọng rồi" Trong lời nói của Kì Hủ Thiên lộ ra chút tiếc nuối, lúc này Kì Minh Nguyệt đang quan sát Duệ U, vết thương trên người lão ta đủ để khiến lão mất mạng nhưng đúng như dự đoán của y, chỉ như vậy vẫn chưa đủ để dồn lão vào chỗ chết. Trên cơ thể người mặc hắc bào trước mắt, màu máu quái dị đang trào ra với tốc độ chậm dần, giống như Liên Sóc, Duệ U vẫn chưa chết ngay lập tức.

Ra hiệu cho Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt vừa định tiến lên bồi thêm một nhát kiếm nữa thì chợt nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Liên Mộ Hi đã bị Duệ U đả thương lúc trước đang đứng một bên, cổ trùng chui ra từ miệng vết thương ở ngực của hắn ta bay về phía Duệ U. Liên Mộ Hi vốn đã bị thương nặng, bởi vì cổ trùng trong cơ thể mà chưa thể chết ngay, hiện tại sắc mặt trắng bệch, ngất đi ngã xuống đất.

Tiếp theo đó, độc trùng cổ quái từ mũi miệng trong thi thể những người áo xám cũng đồng thời thoát ra bay về hướng Duệ U, mà cổ trùng bay loạn trong đám đông lúc trước cũng ngừng công kích, dần dần tụ lại một chỗ rồi bay về phía Duệ U như đánh hơi được mùi gì đó, càng gần lão thì càng bay nhanh hơn.

Dường như Duệ U cũng phát hiện dị trạng, vội vàng muốn lấy thứ gì đó từ trong ngực ra nhưng đã không còn kịp nữa, tiếp theo liền xuất hiện một cảnh tượng quỷ dị.

Cổ trùng trong người Liên Mộ Hi giống với trong thi thể những người áo xám nhưng màu sắc khác nhau phát ra từng đợt âm thanh như đang hưng phấn, bọn chúng bám vào người Duệ U nhưng không bám vào những chỗ khác mà lại tranh nhau chui vào miệng vết thương đầy máu trên cơ thể lão.

Những vết thương bị cổ trùng cắn xé dần dần ngừng chảy máu, Duệ U gào thét thảm thiết, cơ thể cứng ngắc đứng ở đó theo tiếng kêu gào mà ngã xuống mặt đất, cổ trùng không ngừng kéo đến bám đầy thân người, thanh âm bén nhọn khàn đục thét lên như được truyền đến từ nơi sâu nhất của địa ngục. Miệng vết thương vì cổ trùng mà khuếch tán rộng ra, trong lúc này cổ trùng từ mũi miệng Duệ U không ngừng lúc nhúc bò ra ngoài khiến người người kinh hoảng, cổ trùng bay như ruồi nhặng, xâu xé máu thịt của lão…

170. Chương 170: Thiên Ý

Chỉ trong một chốc ngắn ngủi, cổ trùng đã bò lan ra khắp cơ thể đang nằm trên mặt đất, âm thanh gào thét thê lương kia khiến cho không ít người sắc mặt trắng bệch bịt kín cả hai tai, cảnh tượng chỉ xuất hiện trong cơn ác mộng gây khiếp sợ lòng người.

Tất cả mọi người bất kể là người An Dương hay Thương Hách, chỉ cần nhìn thấy hiện trạng trước mắt không ai còn duy trì được sự bình tĩnh nữa, thậm chí còn có mấy người chịu không nổi mà bắt đầu nôn mửa.

Tình trạng như thế kéo dài một thời gian, cổ trùng lúc nhúc trên người Duệ U không biết đã chậm lại từ lúc nào, một đám rơi xuống bất động, một đám khác tiếp tục cắn nuốt, tiếng kêu la của Duệ U cũng dần

dần hạ xuống, giọng nói rên rỉ khàn khàn đầy đau đớn, run rẩy tựa như lệ quỷ "Chẳng lẽ… Đây là mệnh trời? Quả thực là… Thiên mệnh khó cãi…"

Thốt lên câu nói cuối cùng, cơ thể máu thịt lẫn lộn không ra hình người nhúc nhích vài cái, sau đó không còn cử động.

Tướng sĩ hai bên lúc này đứng đầy khắp nơi nhưng lại im lặng quỷ dị không một tiếng động, giọng nói Duệ U run run quỷ quái rơi vào tai không ít người, nhìn cái thứ đã không còn nhìn ra là cơ thể người từ lâu, trong lòng rét lạnh, mà câu nói cuối cùng trước khi tắt thở của lão, mỗi người đều ghi tạc vào lòng.

Thiên mệnh, thiên mệnh đã định, thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt là người có được thiên hạ…

Vẫn không để tâm đến lời nói của Duệ U sẽ tạo thành ảnh hưởng ra sao trong lòng mọi người, Kì Minh Nguyệt đứng bên cạnh Kì Hủ Thiên nhìn thấy Duệ U bị cổ trùng phản phệ, nhất định không thể sống sót lúc này mới yên tâm.

Mà bên kia, bóng dáng màu đỏ ngã trên mặt đất khẽ co giật, máu tươi đầy người biến y phục đỏ tươi nhiễm thành màu đỏ sẫm, ánh mắt không còn trong sáng mà chỉ còn lại hỗn loạn mờ mịt "Minh Nguyệt…" Minh Nguyệt của hắn ta ở đâu, hắn ta đã từng nói, ở An Dương, tuyệt đối sẽ không để y gặp nửa điểm nguy hiểm, nhưng ngày hôm nay…

Đi đến kế bên Liên Mộ Hi, cúi đầu nhìn xuống, Kì Minh Nguyệt lạnh nhạt hỏi "An Dương Vương còn có chuyện gì muốn nói?" Xem thương thế của Liên Mộ Hi thì hắn ta cũng không thể tiếp tục sống thêm bao lâu nữa.

Ngước nhìn lên đôi mắt giống như ánh trăng lạnh lẽo, Liên Mộ Hi giơ tay lên dường như muốn chạm vào vạt áo trắng kia nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn y bị người mặc y phục đen huyền kéo về bên cạnh, tận mắt chứng kiến Kì Minh Nguyệt nhìn người đó, vừa cười vừa lắc đầu. Nét cười này hắn ta đã từng nhìn thấy nhưng chưa bao giờ thuộc về hắn ta, nét cười đong đầy tình ý… Thương Hách đế Kì Hủ Thiên?! Ám hoàng?!

Sắc mặt tái nhợt lộ ra suy sụp và kinh ngạc, càng tới gần tử vong thì có vẻ đầu óc lại càng rõ ràng, hắn ta phát ra vài tiếng cười khẽ, hóa ra người trong lòng Minh Nguyệt không phải đang ở Thương Hách mà vốn là đại biểu cho Thương Hách.

Đối với Minh Nguyệt, hắn ta cũng chỉ là An Dương Vương mà thôi… Cuối cùng buông tay xuống, Liên Mộ Hi nhìn chăm chú vào bóng dáng nguyệt sắc ấy, cái gì cũng không nói, chỉ đơn giản là nhìn người đó, từ từ nhắm mắt lại.

"Nếu không phải bị Duệ U lợi dụng, hắn ta sẽ không chết, An Dương cũng sẽ không có ngày hôm nay" Khẽ cảm thán một câu, Kì Minh Nguyệt thu hồi ánh mắt, nhìn lướt qua tướng sĩ An Dương vẫn chưa hồi phục tinh thần, cao giọng nói "An Dương Vương đã chết, các ngươi vẫn còn muốn tái chiến hay sao?"

Binh lính An Dương buông vũ khí trong tay xuống, không có ai dám trả lời. Những điều tai nghe mắt thấy ngày hôm nay đã sớm làm cho bọn họ mất đi ý chí chiến đấu, hơn nữa theo như lời nói của Duệ U nếu thiên hạ đã được định sẵn là của thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt thì bọn họ còn tranh đấu làm gì.

Kì Minh Nguyệt thấy bọn họ thức thời như vậy nhưng trong lòng cũng có chút không vừa ý. Tuy rằng phụ hoàng bị thương không phải lúc này nhưng dù sao cũng là do giao chiến với An Dương, món nợ này y vẫn chưa đòi lại, chỉ đành chờ đến lúc quay về nói không chừng có kẻ không có mắt để y có lý do ra tay chính đáng.

"Ban bố cho các thành của An Dương, kẻ không hàng, giết! Kẻ phản kháng, giết!" Câu nói của Kì Minh Nguyệt rơi vào đám đông, quân Thương Hách reo hò đồng ý, quân An Dương thấp thỏm không yên nhưng nét mặt mỗi người đều mang theo vẻ kính sợ, thiên mệnh đã định. Lúc này trong mắt bọn họ, lời nói của thái tử Thương Hách tương đương với Thương Hách đế.

Kì Hủ Thiên hiểu rõ ý tưởng của Kì Minh Nguyệt, nhìn thấy y bước tới, trong đôi mắt chan hòa ý cười, một tay ôm lấy vai y, ra lệnh cho mọi người "Vào thành nghỉ ngơi chỉnh đốn, ba ngày sau quay về Thương Hách", nói xong liền cùng Kì Minh Nguyệt đi vào thành.

Dù rằng chưa đến ngày thu nhưng trong hoàng cung An Dương bởi vì không còn đế vương mà lộ vẻ tiêu điều, người cũng vắng bớt, thị vệ trong cung cũng bị thay đổi thành người Thương Hách, Lưu Dịch vẫn bình thường giống như khi còn ở Thương Hách, xử lý các loại công việc. Kinh thành An Dương bị công phá, việc đầu tiên cần làm là trấn an dân chúng, còn trong quân đội nhờ tình huống xảy ra ở cửa thành cộng với lời trăn trối của Duệ U nên cũng không cần quá mức lo lắng.

Binh sĩ Thương Hách dưỡng sức trong hai ngày, lương thảo được dự trữ đầy đủ đang thu xếp chuẩn bị quay về Thương Hách. Trong hoàng cung, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt cũng nghỉ ngơi tại căn phòng lúc trước Kì Minh Nguyệt từng ở, hai người cùng nằm trên giường, chẳng qua lần trước vội vàng hội ngộ còn lần này tranh thủ thời gian nhàn hạ.

"Vết thương đã tốt lên rồi" Kì Minh Nguyệt vừa lòng khẽ hôn lên lưng Kì Hủ Thiên, thay hắn mặc lại y phục, "May mà không sâu, cũng mau lành". Hồi tưởng lại lúc ban đầu khi nhìn thấy phụ hoàng bị trúng tên trên lưng, cảm giác lúc đó đến tận bây giờ y vẫn không quên được.

"Là nhờ thuốc của Minh Nhi dùng tốt" Kì Hủ Thiên nghiêng người, mặc kệ vạt áo mở rộng, ôm lấy Kì Minh Nguyệt bên cạnh, ánh mắt tràn đầy ý cười "Ngày mai sẽ trở về Thương Hách, rời khỏi hoàng cung lâu như vậy, có thấy nhớ không?"

Đầu ngón tay lướt qua vạt áo đang rộng mở của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhướn mày "Phụ hoàng đã ở bên ta, Minh Nguyệt còn cần nhớ đến ai khác? Nếu nhớ đến kẻ nào, kẻ đó liền gặp phiền phức". Câu nói của y khiến Kì Hủ Thiên cười một trận, nhưng Kì Minh Nguyệt lại trầm ngâm tiếp tục nói "Nhưng có một kẻ đang ở Thương Hách, phụ hoàng cùng ta không thể không nhớ, không thể không gặp"

Thấy nét mặt của y nghiêm lại, Kì Hủ Thiên liền hiểu được người mà y nhắc đến là ai, chính là Kì Mộ Thịnh đang ở Than Châu. "Mấy năm nay hoạt động ngầm của gã không có bao nhiêu, đột nhiên làm ra hành động lần này cũng là nhẫn nại nhiều năm mà thành. Ta đã ra lệnh cho Diệu Dạ điều tra, ít nhiều trong đó cũng có một phần là Duệ U nhúng tay vào". Kì Mộ Thịnh tuy rằng có lòng muốn phản loạn nhưng lại không có đủ can đảm.

"Phụ hoàng đã sớm biết gã có dị tâm" Xem ra tuy rằng Kì Mộ Thịnh bị biếm đến Than Châu nhưng dù sao cũng từng là hoàng tử, chỉ trong phút chốc lại bị rơi vào hoàn cảnh như thế tất nhiên trong lòng không cam, nếu như có thể biết thân biết phận như bề ngoài thì nam nhân của y tuyệt đối sẽ không thèm đả động đến gã, tiếc là…

Kì Hủ Thiên cười nhẹ, khóe môi cong lên mang theo một chút lạnh lẽo "Cũng không phải chứng cứ xác thực nhưng trong lần chiến tranh An Dương này hắn cắt đứt lương thảo, bộc lộ ý định phản nghịch, cũng đỡ phải phiền toái về sau". Năm xưa là vì dị tinh mới đem Kì Mộ Thịnh biếm tới Than Châu, bây giờ Minh Nhi đúng là dị tinh như lời tiên đoán của Đàm Vô năm đó không thể giấu diếm cũng không cần giấu diếm nữa, Kì Mộ Thịnh dĩ nhiên đã không còn tác dụng, cũng không cần giữ lại làm gì.

Nhìn thấu tính toán trong mắt Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt hiểu được, trong mắt nam nhân này Kì Mộ Thịnh cuối cùng cũng chỉ là một quân cờ để tăng thêm chút lạc thú trong trò chơi này mà thôi, hắn căn bản vẫn còn trông chờ hành động tiếp theo của Kì Mộ Thịnh.

Hạ một nụ hôn xuống vết thương nhàn nhạt trên ngực, đầu lưỡi không chút để ý đảo qua một điểm tối màu, phụ hoàng của y quả thực là một người máu lạnh vô tình, cho dù đối với con ruột của mình cũng không có chút mềm lòng, mấy năm nay chưa từng thay đổi.

Dựa vào lòng Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt vừa hôn vừa liếm mút lên lồng ngực còn đang mở rộng, nói "Duệ U từng ngầm liên hệ với Kì Mộ Thịnh, gã dám ra tay tất nhiên là có chỗ dựa, có lẽ trong tay Kì Mộ Thịnh còn có vài thủ hạ của Duệ U". Chiến cuộc ở đây hẳn là chưa truyền về Thương Hách nhanh như vậy, người trong thiên hạ còn chưa biết về cái chết của Liên Mộ Hi và Duệ U, Kì Mộ Thịnh đang ở Thương Hách nói không chừng còn muốn thừa dịp Thương Hách ứng chiến với An Dương mà tranh đoạt ngôi vị hoàng đế…

Nâng cằm y lên, Kì Hủ Thiên híp mắt mỉm cười, ánh mắt thâm trầm "Dù cho trong tay hắn có binh mã hay không kết cục cũng không khác nhau, Minh Nhi cần gì nhắc đến hắn, nếu đã quay về bên cạnh phụ hoàng thì nên chú tâm một chút"

Cúi đầu tiếp tục hôn nhẹ xuống lồng ngực trước mặt, làn môi chậm rãi chuyển lên cạnh cổ Kì Hủ Thiên, khẽ cắn lên yết hầu, Kì Minh Nguyệt thấp giọng đáp lời "Như vậy đã đủ chú tâm chưa, phụ hoàng?" Những nụ hôn hoặc nặng hoặc nhẹ không ngừng kéo dài lên tới đôi môi, dùng đầu lưỡi mô tả hình dạng của cánh môi, không cần y khiêu khích liền có một thứ nóng ẩm đưa vào miệng y, Kì Minh Nguyệt khẽ cười hé mở đôi môi đón nhận Kì Hủ Thiên.

Hai đôi môi giao nhau, lửa tình quấn quýt, tay Kì Hủ Thiên không ngừng vuốt ve thắt lưng của y dần dần đi xuống, Kì Minh Nguyệt đè lại cái tay đang tiến đến mông mình, tách môi ra "Ta đã gọi Bách Lý Vong Trần, lát nữa hắn sẽ đến đây". Nếu để phụ hoàng tiếp tục thì không biết Bách Lý Vong Trần phải đợi đến khi nào.

"Gọi hắn đến làm gì?" Kì Hủ Thiên nhíu mày, được vài cái hôn an ủi bên môi, chỉ nghe Kì Minh Nguyệt nói "Duệ U đã chết, Bách Lý Vong Trần là tướng quân An Dương dù sao cũng phải có nơi có chỗ", huống chi hắn ta còn vướng bận Vô Hào.

Nghĩ đến cái chết của Duệ U ngày đó cùng với sự kinh hoảng trong mắt của binh sĩ An Dương, Kì Minh Nguyệt biết tuy rằng Duệ U có thân phận là quốc sư nhưng e rằng trong mắt mọi người lão ta không khác yêu quái là mấy, tử trạng như vậy quá mức kinh người. So với lão thì cái chết của Liên Mộ Hi ngược lại không khiến người ta chú ý lắm "Nếu từ đầu Duệ U không lợi dụng Liên Mộ Hi, từ khi hắn ta còn nhỏ không cố ý bồi dưỡng tính tình thành như vậy có lẽ lão cũng không vì khinh địch mà chết như thế" Nếu không có hành động của Liên Mộ Hi, ngày hôm đó Bách Lý Vong Trần và Vô Hào làm sao có thể thuận lợi giết chết Duệ U.

Coi như là Duệ U gieo nhân nào gặt quả ấy, trước kia lão ắt hẳn sẽ không nghĩ đến để cho Liên Mộ Hi nảy sinh thứ tình cảm cố chấp như vậy đối với y, chẳng những không lợi dụng được mà còn ngay vào lúc mấu chốt hại lão mất mạng.

"Minh Nhi cảm thấy tiếc cho Liên Mộ Hi sao?" Kì Hủ Thiên nhíu mày, ánh mắt âm trầm nhìn đôi môi trước mắt, không chờ Kì Minh Nguyệt đáp lại liền nghiêng người qua đè xuống, hành động của Liên Mộ Hi ngày ấy hắn đã chứng kiến tất cả cũng rõ ràng tình ý của hắn ta dành cho Minh Nhi, thậm chí còn có thể nói rằng Liên Mộ Hi vì Minh Nhi mà chết.

Điều này khiến hắn vô cùng không vui, với khả năng của Minh Nhi không cần Liên Mộ Hi làm như vậy, hơn nữa còn có hắn ở đó sao lại có thể thật sự gặp nguy hiểm được? Hắn cùng Minh Nhi liên thủ thì cho dù có cổ trùng cũng có thể làm cho Duệ U không đắc ý được bao lâu, phá hủy sáo điều khiển cổ trùng không phải là chuyện khó.

Nụ hôn sâu khiến cả hai người đều thở dốc, đợi hắn buông ra, Kì Minh Nguyệt khẽ thở gấp, liếm môi "Đối với hắn ta toàn bộ đều do Duệ U sắp đặt, e rằng ngay cả bản thân hắn ta cũng không phân biệt rõ ràng tình cảm đối với ta đến cùng là thật hay giả, tuy hắn ta vì ta mà chết nhưng Minh Nguyệt không hề cảm thấy đáng tiếc".

Phụ hoàng của y trước nay là một người bá đạo, hắn để ý chuyện gì sao y lại không biết, trước khi Liên Mộ Hi chết, y chỉ mới bước đến gần vài bước đã bị kéo lại, nếu không phải Liên Mộ Hi bị Duệ U đánh trọng thương không sống nổi thì cuối cùng cũng sẽ mất mạng trong tay phụ hoàng.

"Cái chết của Duệ U quả là chuyện tốt, lão ta còn sống mới là uy hiếp đối với Minh Nhi" Không muốn nhắc đến Liên Mộ Hi, bàn tay Kì Hủ Thiên vuốt ve thắt lưng y, ánh mắt luyến tiếc, bắt đầu nghĩ đến ngày mai khởi hành phải gặp lại Bách Lý Vong Trần.

Dường như biết được suy tính của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cũng vươn tay đến thắt lưng của hắn, áp sát vào người, ngậm lấy vành tai hắn, từ từ liếm xuống, hạ xuống một nụ hôn bên khóe môi hắn "Tiếc là lão ta chết nhanh quá, vẫn chưa kịp đền hết tội nghiệt của lão".

Nghe thấu lạnh lẽo trong câu nói của y, Kì Hủ Thiên liền hiểu rõ vì sao, hơi thở lướt nhẹ bên tai không cùng nhiệt độ với câu nói ban nãy, nụ hôn nhẹ nhàng từ vành tai lướt xuống đôi môi, ôn nhu triền miên "Nếu không có lão, Đàm Vô sẽ không tính ra mệnh cách như vậy, phụ hoàng cũng sẽ không..." Không nói nữa, Kì Minh Nguyệt không ngừng hôn lên môi hắn, nếu không có Duệ U, Đàm Vô sẽ không xuyên tạc mệnh cách

khiến cho phụ hoàng gặp phải mấy chuyện trước kia để trở thành một cường giả cũng như một người lãnh huyết vô tình như bây giờ.

Nhưng mà cố tình hấp dẫn y chính là phụ hoàng như thế, khóe môi nở một nụ cười giễu cợt, Kì Minh Nguyệt không biết phải tính toán món nợ này như thế nào mới phải.

Kì Hủ Thiên mỉm cười ôm lấy Kì Minh Nguyệt, "Lời tiên đoán về mệnh cách nếu không có ai tin thì cũng chỉ là lời nói suông, Minh Nhi để ý làm gì, phụ hoàng chỉ biết, cho dù không nhắc đến dị tinh gì đó thì sớm muộn cũng phát hiện ra Minh Nhi của ta không giống người thường, kết cục cũng vẫn không khác bây giờ"

Vén tóc y ra, xoa nhẹ cổ của Kì Minh Nguyệt, bên trên từng lưu lại dấu tay của Duệ U sau hai ngày rốt cuộc cũng mờ đi bớt, trên làn da trắng nõn để lại dấu tích thuộc về hắn, cánh tay Kì Hủ Thiên đang ôm Kì Minh Nguyệt từ từ siết chặt.

Trong lúc hai người đang động tình, lời nói của Bách Lý Vong Trần đột ngột truyền vào "Điện hạ triệu kiến có việc gì?"

Tiếng bước chân theo ngay sau câu nói đến gần sát trước cửa, không đợi hai người trên giường kịp phản ứng, bất ngờ bước qua bậc cửa liền nhìn thấy hai người đang ôm nhau trên giường, Bách Lý Vong Trần sửng sốt rõ ràng nhưng không biểu hiện kinh ngạc quá mức, dừng chân hành lễ "Không biết bệ hạ đang ở đây, Bách Lý thất lễ, lát nữa lại đến"

"Được rồi, đến cũng đã đến" Sắc mặt Kì Hủ Thiên hơi trầm xuống cũng không thèm che giấu sự mất hứng nhưng đã bị Bách Lý Vong Trần nhìn thấy cả hai cũng không muốn ra ngoài nói chuyện nữa, hắn ngồi dậy để Kì Minh Nguyệt tựa vào bên cạnh.

Ở Thương Hách bình thường đều do Lưu tổng quản bẩm báo truyền lời nên có người cầu kiến cũng không dám tùy ý đi vào, nhưng Bách Lý Vong Trần là người An Dương không biết quy củ trong cung Thương Hách, hơn nữa hắn ta cũng có quan hệ với Vô Hào, hai người cũng không cần quá mức kiêng dè, chỉ đơn giản ngồi dậy chỉnh trang y phục.

Bách Lý Vong Trần làm như cái gì cũng không thấy, hoặc có lẽ ngoại trừ Vô Hào hắn ta sẽ không có phản ứng quá lớn đối với những việc khác, đứng cách hai người không xa hỏi Kì Minh Nguyệt "Không biết điện hạ triệu kiến là vì chuyện gì?"

Tựa người vào Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt cong môi cười khẽ "Bách Lý tướng quân, cho dù ta không triệu kiến thì sớm muộn gì ngươi cũng muốn cầu kiến, mục đích đương nhiên là về chuyện của Vô Hào" Lúc đó không biết giữa Bách Lý Vong Trần và Vô Hào như thế nào, sau ngày hôm đó Vô Hào liền trở về bên người y.

"Điện hạ nói thật không sai" Bách Lý Vong Trần cũng không phủ nhận, sau Duệ U, người mà hắn ta vướng bận trong lòng nhất đó chính là Vô Hào, nhưng tiếc là từ ngày đó trở đi hắn ta không còn gặp lại Vô Hào nữa.

"Vô Hào" Kì Minh Nguyệt gọi một tiếng, chỉ một lát sau trong phòng liền có thêm một bóng người màu trắng, khí tức lúc có lúc không vẫn giống như trước không có cảm giác tồn tại, yên lặng hư vô.

Vô Hào tĩnh lặng đứng trong phòng giống như thường ngày, cũng không có cảm giác gì khi đứng bên cạnh Bách Lý Vong Trần, chỉ chờ đợi mệnh lệnh của Kì Minh Nguyệt.

Ngay trước mặt Vô Hào, Kì Hủ Thiên nói với Bách Lý Vong Trần "Chuyện trẫm muốn ngươi làm, ngươi đã làm được coi như hoàn thành giao dịch với Minh Nhi, lúc này ngươi có thể đưa Vô Hào đi"

Bách Lý Vong Trần cười khổ lắc đầu, ánh mắt sít sao dõi theo từ khi Vô Hào xuất hiện ẩn chứa đau thương "Hắn sao lại chịu theo ta đi" Tính cách Vô Hào bị dạy dỗ thành trung tâm với chủ nhân cũng một phần là do hắn ta, lúc này lại làm cho hắn ta hối hận không ngừng.

"Nếu hắn không đi theo ngươi, ngươi có thể đi theo hắn"

Ẩn ý của Kì Minh Nguyệt khiến Bách Lý Vong Trần ngẩn người "Hóa ra điện hạ muốn Bách Lý tiếp tục làm việc, chẳng lẽ đây cũng là một phần giao dịch?" Trước lời nói của Kì Minh Nguyệt hắn ta thật sự đã

có chút dao động, Vô Hào sẽ không rời khỏi Kì Minh Nguyệt, chỉ cần hắn ta cũng thuận theo liền có cơ hội tiếp cận Vô Hào.

"Còn tùy cái nhìn của ngươi, hiện giờ An Dương đã thuộc về Thương Hách, ngươi là đại tướng An Dương nếu không rời đi thì là tiếp tục làm việc, ngươi phải biết hai người gần nhau càng hợp tâm ý của ngươi hơn" Kì Minh Nguyệt nói xong nhìn Vô Hào vẫn chưa có phản ứng gì lại tiếp tục "Trong Thương Hách có một số việc cần giải quyết, ta đang định phái Vô Hào đi điều tra, ngươi không yên tâm có thể cùng đi, nếu có thể thì thuận tiện giải quyết luôn là tốt nhất"

"Chuyện gì?" Vô Hào nghe thấy câu nói của Kì Minh Nguyệt, đột nhiên mở miệng hỏi.

Cùng Kì Hủ Thiên nhìn nhau một cái, Kì Minh Nguyệt chậm rãi nói ra ba chữ "Kì Mộ Thịnh"

Liên Đồng lui binh, trong Thương Hách chỉ còn lại Kì Mộ Thịnh có chút binh mã trong tay là chưa xử lí, có lẽ còn có Dạ Sử thủ hạ của Duệ U, giao gã cho người khác xử lí nói chung cũng không yên tâm được, chỉ có Bách Lý Vong Trần là lựa chọn tốt nhất, dĩ nhiên là không thể thiếu Vô Hào.

Vô Hào nghe xong chỉ hỏi "Chết? Sống?"

Kì Hủ Thiên vuốt ve mái tóc Kì Minh Nguyệt, đôi mắt sâu thẳm nhìn người bên cạnh, lời nói lạnh nhạt "Không kể sống chết". Đã chết thì thôi, nếu còn sống thì đến lúc đó lấy mạng Kì Mộ Thịnh cũng không phải chuyện phiền phức.

"Bách Lý tướng quân có muốn đi cùng?" Kì Minh Nguyệt đã sớm biết đáp án nhưng vẫn hỏi như vậy.

"Điện hạ không cần phải hỏi, Bách Lý tình nguyện đi" Bách Lý Vong Trần nhìn Vô Hào đứng một bên, có thể có cơ hội cùng một chỗ với Vô Hào hắn sao lại bỏ qua, những ngày giúp Vô Hào trừ khử độc tính là thời gian hắn an lòng nhất suốt mấy năm qua, có thể ở gần Vô Hào bù đắp lại toàn bộ những chuyện đã qua.

"Vậy trẫm liền lệnh cho ngươi quay về Thương Hách trước, mang binh bình loạn" Lấy ra một tấm lệnh bài, Kì Hủ Thiên ném về phía Bách Lý Vong Trần.

Bách Lý Vong Trần nhìn phụ tử hai người, nhận lấy lệnh bài, chậm rãi quỳ xuống "Mạt tướng lĩnh mệnh"

171. Chương 171: Thua Làm Giặc

Kinh thành An Dương bị công phá, An Dương Vương Liên Mộ Hi bị quốc sư Duệ U giết chết, mà tử trạng người không ra người quỷ không ra quỷ của Duệ U cũng bị miêu tả đáng sợ khiến người người khiếp đảm. Hôm đó đông người, binh sĩ An Dương và Thương Hách đều chứng kiến lời trăn trối của Duệ U, thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt là người mang thiên mệnh có được thiên hạ là thiên mệnh không thể cãi, những lời này miệng truyền miệng tai truyền tai dần dần lưu truyền khắp nơi.

Ngày trước lời đồn về dị tinh hằng hà sa số, từng bị xem là yêu tà, mà nay đã bị phủ định tất cả. Dị tinh? Như thế nào là dị tinh? Đó chính người được sinh ra để thống nhất thiên hạ, là thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt. Mà Kì Mộ Thịnh kia tuy là đại hoàng tử bị biếm đến Than Châu nhưng lại không chịu an phận thủ thường, dám mưu đồ phản loạn nhân lúc Thương Hách đế chinh chiến ở An Dương, dù cho thừa cơ Thương Hách không ai trấn thủ mang binh đánh chiếm mấy thành trì thì sao, chẳng phải cuối cùng cũng khó trái thiên mệnh, cũng không đạt được tham vọng của gã ta.

Quân Thương Hách người người phấn khởi, sĩ khí dâng cao, đối với chút phản loạn nho nhỏ ở Thương Hách không ai thèm để tâm. Ai cũng thấy rõ, ngay cả Bách Lý Vong Trần của Bách Lý thế gia ở An Dương cũng quy thuận Thương Hách, mang theo lệnh bài bệ hạ ban cho đi trước bình loạn, binh mã cũng là binh mã của An Dương nhưng không hề thấy sắc mặt Bách Lý giận dữ mặc cho bệ hạ sai khiến, chắc chắn Bách Lý Vong Trần thật sự tình nguyện góp sức vì Thương Hách.

Cuộc chiến với An Dương kết thúc, Kì Hủ Thiên cùng Kì Minh Nguyệt cùng nhau trở về, lời truyền về thiên mệnh đã lan ra khắp An Dương, tướng sĩ An Dương cũng đã nếm trải thủ đoạn của Thương Hách đế từ lâu,

nay nghe được những chuyện phát sinh ở kinh thành, quân vương không còn liền không ai dám phản kháng, hơn phân nửa đều quy hàng theo đại quân Thương Hách một đường hành quân, bất quá không phải không có kẻ chậm tiêu tự đâm đầu vào chỗ chết, tự xưng là trung quân, đóng kín cổng thành hiển nhiên là có ý muốn chống cự không muốn quy hàng.

"Bệ hạ, bên ngoài cổng thành phía trước có người bày trận" Lưu Dịch nhận được hồi báo của thuộc hạ, giục ngựa tới bên cạnh Kì Hủ Thiên, những lời này tuy rằng đang nói với Kì Hủ Thiên nhưng Lưu Dịch đang chờ một người khác trả lời.

Suốt đường đi, chỉ cần gặp phải mấy loại tình huống giống như thế này, bất luận bệ hạ có tính toán gì hay không thì hơn phân nửa là điện hạ phản ứng trước, mà phương pháp giải quyết vốn cũng không cần hỏi nhiều bởi vì đáp án đều giống nhau.

"Bày trận?" Kì Minh Nguyệt ngồi trên lưng ngựa, hạ mắt xuống nhẹ nhàng vỗ về lớp lông hai bên tai chiến mã, khóe môi cong lên một nụ cười nhẹ "Cứ theo hành động lúc trước là được" Đụng phải phản kháng trên đường y không hề thấy phiền chán, trên thực tế, y thậm chí còn vui vẻ mà nhìn.

"Minh Nhi vẫn không hề nương tay" Kì Hủ Thiên nói đùa, nhìn thấy lãnh ý trong mắt y, nụ cười bên môi càng thêm rõ rệt, hắn đương nhiên biết rõ nguyên nhân Minh Nhi làm như vậy, dĩ nhiên chính là vì chuyện hắn bị thương.

"Ta chỉ lo chiến sự quá mức thuận lợi, không có kẻ đến để đền bù cho vết thương của phụ hoàng, nếu trước mắt đã có người chịu phối hợp như thế, muốn cả thiên hạ biết hắn ta trung quân ái quốc như thế nào liền thuận theo ý hắn đi, chẳng phải là hai bên đều lợi không thể tốt hơn" Dù cho vết thương đã lành lặn, đối với phụ hoàng vết thương đó cũng chẳng là gì nhưng đối với y không thể bỏ qua.

Bóng người màu trắng cưỡi trên chiến mã màu nâu đỏ đáp lời, nụ cười nhàn nhạt ôn hòa thản nhiên tiến về phía trước, tay áo nguyệt sắc khẽ giơ lên một cách ung dung tao nhã nhưng rét lạnh trong đôi mắt không hề giảm xuống. Kì Hủ Thiên biết vì hắn bị thương, tuy rằng không hề biểu lộ ra ngoài nhưng Minh Nhi vẫn luôn không vui, nếu không phải vì thân phận là thái tử Thương Hách nhất định y sẽ tự mình đại chiến một hồi.

Lưu Dịch ở một bên nghe hai người nói chuyện, nhìn thấy ý cười lộ rõ trên gương mặt Kì Hủ Thiên cùng với ánh mắt cười lạnh của Kì Minh Nguyệt liền tự biết không cần hỏi lại nhưng vẫn tiếp tục nói "Lần này số lượng người không ít, điện hạ có định so với lúc trước…"

"Như nhau…" Kì Minh Nguyệt tiếp lời "Không muốn đầu hàng thì nên biết rõ sẽ có loại kết cục gì đang chờ bọn họ, thỏa mãn nguyện vọng của họ đi" Nếu đã có người muốn chết, y đương nhiên sẽ giúp họ một tay.

Lưu Dịch nhận lệnh rời đi, chỉ một lát sau phía trước liền truyền đến tiếng chém giết nhưng không kéo dài bao lâu, còn chưa đợi bộ binh phía sau tiến lên được mấy người thì cuộc chiến trước cổng thành đã chấm dứt. Đây chỉ là một tòa thảnh nhỏ, nếu thủ thành muốn xả thân thì bây giờ coi như đã thành toàn cho hắn, mà thuộc hạ của hắn cũng chỉ có thể tự trách sai lầm của quan trên. Dọc đường đi, đây đã là tòa thành thứ ba bị tiêu diệt hết toàn bộ binh lính thủ thành, không kể là thủ lĩnh hay thuộc hạ, làm đúng theo lời điện hạ ban xuống, không đầu hàng liền giết chết, không có nửa phần do dự.

Thủ đoạn như sấm sét, xem ra điện hạ thật sự muốn đem người An Dương ra để trút giận. Khó mà có được cơ hội nhìn thấy điện hạ biểu lộ cảm xúc rõ ràng như vậy, người không liên quan có lẽ không thể cảm nhận được, Lưu Dịch đi theo phụ tử hai người đã lâu cũng hiểu rõ, lúc này Minh Nguyệt điện hạ là đau lòng vì bệ hạ, vì cái người tàn nhẫn bạc tình trong mắt người khác, cũng vì mấy vết thương không tính là nghiêm trọng kia.

Cổng thành chậm rãi mở ra, nhìn thấy thi thể vương vãi trên nền đất, Lưu Dịch lắc đầu, không biết là nên đồng tình với binh sĩ An Dương không muốn quy hàng hay nên thở dài trước sự ngu xuẩn của bọn họ.

Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt tiếp tục cưỡi ngựa đi trước, binh sĩ tử trận dưới cổng thành cũng có người phụ trách chôn cất, Lưu Dịch tiếp nhận chiến báo từ thủ hạ trình lên "Bệ hạ, Thương Hách truyền tin đến"

Kì Hủ Thiên nhìn lướt qua lá thư trên tay, đưa lại cho Kì Minh Nguyệt "Tốc độ của Bách Lý Vong Trần ngược lại không chậm" Kì Minh Nguyệt nhìn thấy những điều được ghi lại trên đó, khẽ gật đầu "Bách Lý

làm tướng quân, Kì Mộ Thịnh căn bản không phải đối thủ của hắn"

Bách Lý Vong Trần đã quay về Thương Hách giao chiến với Kì Mộ Thịnh, kết quả không ngoài dự đoán của bọn họ, có Vô Hào ở đó cho dù Kì Mộ Thịnh có muốn lui binh đào thoát thì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

"Ngươi mới là dị tinh"

Trong ngục giam Thương Hách, Kì Mộ Thịnh tóc tai rối bời, tay chân bị cùm gông lại ngồi trên nền đất, nhìn thấy hai người từ xa đi tới, mở miệng nói chuyện với người mặc y phục màu trắng.

Nhiều năm không gặp, dáng vẻ của gã so với mấy năm trước cũng không có nhiều thay đổi, trên gương mặt không còn vẻ nhút nhát rõ rệt mà phần lớn là âm u tái nhợt, ánh mắt tối tăm láo liên vừa sợ hãi vừa dè dặt, trong bóng tối như hai ngọn lửa âm ỉ, không còn thấy được vài nét quý khí hoàng tộc trên người vị hoàng tử năm xưa.

Kì Minh Nguyệt nhìn gã, chậm rãi gật đầu "Như thế thì sao?" Kì Mộ Thịnh không bị Vô Hào giết không biết là Vô Hào không ra tay hay Bách Lý Vong Trần ngăn cản Vô Hào ra tay, cố ý giữ mạng gã lại chờ y cùng phụ hoàng về tới Thương Hách.

Đứng bên cạnh y, Kì Hủ Thiên bình thản nhìn sơ qua Kì Mộ Thịnh trong ngục giam, ánh mắt kia không khác khi nhìn vách tường là mấy.

Dưới ánh đuốc sáng rực, Kì Mộ Thịnh nhìn chăm chăm vào hai người đang đứng sánh vai nhau trước cửa ngục, hai người đó, một người là phụ hoàng của gã, một người là hoàng đệ của gã, gã vốn dĩ nên đứng kề bên bọn họ chứ không phải ngồi trong ngục giam trơ mắt mà nhìn. Hình ảnh trước mắt khiến gã như nhớ lại thuở ấu thơ, bất luận gã có ngóng trông ra sao thì phụ hoàng vẫn luôn không thèm đếm xỉa đến gã, bên người hắn vĩnh viễn là hoàng đệ Kì Minh Nguyệt của gã. Rõ ràng gã mới chính là đại hoàng tử nhưng phụ hoàng lại không hề quan tâm, thậm chí bây giờ hắn mưu phản, trên gương mặt phụ hoàng không hề có nửa điểm giận dữ hay đau lòng.

"Chỉ là cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ ta giãy dụa đau khổ muốn thoát khỏi cái danh dị tinh, thế nhưng chỉ sau một ngày lại biến hóa nghiêng trời lệch đất" Kì Mộ Thịnh bình tĩnh nhìn hai người, ánh mắt ngập tràn ghen tỵ, Kì Minh Nguyệt sinh cùng ngày với gã, là hoàng đệ sinh muộn hơn gã một khắc, năm đó cùng bị phán là dị tinh cuối cùng lại trở thành thái tử, thậm chí còn sắp trở thành đế vương thống nhất thiên hạ, mà hắn thì…

"Dị tinh năm xưa bị người người kiêng kị, mà nay lại là người được định sẵn có được thiên hạ, chẳng lẽ không buồn cười? Bao nhiêu năm qua ta mang tiếng xấu dị tinh, ở Than Châu thậm chí cả thiên hạ đều bị xem như yêu tà, còn ngươi lại sống trong hoàng cung được người người ca tụng, thái tử Thương Hách bất phàm thế nào, được tin yêu không ai bì kịp ra sao, ngươi có biết ta nghĩ gì hay không? Vất vả lắm mới chờ được cơ hội khiến ngươi cũng nếm thử tư vị mà ta từng chịu, đem cái danh dị tinh trả lại cho ngươi, ai ngờ dị tinh… cuối cùng trở thành người mang thiên mệnh, là người có được thiên hạ…" Bật cười, Kì Mộ Thịnh liên tục lắc đầu, gông cùm trên tay chân va chạm vào nhau loảng xoảng, phát ra tiếng vang lạnh lẽo trong ngục giam âm u.

"Ta biết ngươi oán ghét ta, cũng hận phụ hoàng, cắt đứt lương thảo là bởi vì năm đó chúng ta biếm ngươi đến Than Châu?" Kì Minh Nguyệt nhìn Kì Mộ Thịnh, giọng nói lạnh nhạt, ánh mắt không chút gợn sóng.

Kì Mộ Thịnh ngừng cười, ánh mắt nhìn về phía người mặc hoàng bào màu đen, hành động cắt đứt lương thảo của gã vốn rất mạo hiểm, phụ hoàng của gã là người như thế nào gã rất rõ ràng cũng thực sự sợ hãi, muốn khiến hắn thất bại thì phải hợp tác với kẻ đó, đáng tiếc vẫn không thể thành công.

"Ta là hoàng tử, muốn đoạt ngôi vị hoàng đế thì có gì sai? Được làm vua thua làm giặc, nếu việc đã đến nước này bây giờ nói gì cũng vô dụng" Kì Mộ Thịnh hạ giọng nói xong, cúi mắt nhìn xuống, sự kính sợ đối với phụ hoàng từ nhỏ không gặp mặt được mấy lần theo thời gian dần biến thành sợ hãi, rồi sau lại nhìn thấy hoàng đệ chiếm được những thứ tốt nhất mà bản thân gã là đại hoàng tử lại không được coi trọng chút nào, phần sợ hãi đó từ từ chuyển thành oán hận mờ mịt khiến gã khi đó nghe theo lời mẫu phi, cuối cùng bị biếm đến Than Châu. Đến tận bây giờ, chính phụ hoàng cùng hoàng đệ đã ép buộc gã đi đến bước này, gã còn có thể nói gì đây? Nếu không có bọn họ, gã cũng sẽ không làm ra loại hành động mưu phản như vậy…

"Muốn ngôi vị hoàng đế cũng không sai, sai là ở chỗ, ngươi xem nhẹ phụ hoàng, càng sai ở chỗ ngươi không nên là hoàng tử của hắn, hắn không phải người bận tâm đến cốt nhục của mình" Kì Minh Nguyệt khẽ nhìn người bên cạnh, với tính cách của nam nhân này cho dù là con nối dõi cũng không khiến hắn nhìn bằng ánh mắt khác, đối với hắn trên đời chỉ phân biệt ra mạnh và yếu, thú vị và vô vị, mà bất hạnh thay, Kì Mộ Thịnh chính là thuộc về loại thứ hai.

"Ngươi rốt cuộc…" Kì Mộ Thịnh không dám tin nhìn hoàng đệ được sủng ái nhất của gã dám nói như vậy ngay trước mặt phụ hoàng, mà người mặc huyền sắc đứng cạnh y không hề có chút giận dữ, trên gương mặt vẫn còn nét cười dường như hoàn toàn không để tâm.

Có lẽ ấn tượng khi còn bé quá sâu sắc, Kì Mộ Thịnh đối với người mà gã vẫn gọi là phụ hoàng luôn có một phần sợ hãi, dù cho gã không còn kinh hoảng như khi còn nhỏ nhưng khi đối mặt với hắn trong lòng gã vẫn rất kiêng dè. Bây giờ rõ ràng phụ hoàng mắt thấy tai nghe lời nói bất kính của Kì Minh Nguyệt nhưng một chút phản ứng cũng không có.

Xưa nay đế vương dù có tin yêu hoàng tử như thế nào cũng sẽ không làm ngơ trước lời nói ngỗ nghịch như vậy, thậm chí còn lộ ra ý cười, lại càng không nói đó là đấng quân vương như phụ hoàng bọn họ…

Trước cái nhìn đăm đăm của Kì Mộ Thịnh, người mặc y phục huyền sắc cuối cùng cũng nhíu mày nói "Minh Nhi còn muốn đợi ở đây đến bao giờ, cần gì lãng phí thời gian với hắn, vẫn nên theo phụ hoàng đi về nghỉ ngơi"

Một tay ôm lấy bờ vai Kì Minh Nguyệt, trong mắt Kì Mộ Thịnh chỉ thấy hắn nói như vậy, bước đến gần người mặc y phục nguyệt sắc không biết đang nói gì, động tác đó nét mặt đó khó mà thấy được trong gia đình đế vương, lại càng có thừa sự thân mật mà phụ hoàng không nên có.

"Các ngươi… Chẳng lẽ các ngươi…" Bởi vì hoảng sợ trước những điều tận mắt chứng kiến, trong lúc nhất thời Kì Mộ Thịnh dường như còn chưa kịp lấy lại tinh thần hoặc là không dám tin suy đoán trong lòng, vẻ âm trầm trên gương mặt đã biến đổi sang ngây dại không thể tin nổi.

"Chúng ta như thế nào?" Kì Hủ Thiên mất kiên nhẫn từ lâu, lúc này thấy bộ dạng kinh hãi của Kì Mộ Thịnh, nở nụ cười tà ác, cánh tay từ vai Kì Minh Nguyệt dứt khoát di chuyển xuống thắt lưng, cười khẽ một tiếng "Để ngươi được chết nhắm mắt đi"

"Phụ hoàng thật sự không muốn Minh Nguyệt bỏ qua cho hắn?" Kì Minh Nguyệt nhìn hắn cố tình để cho Kì Mộ Thịnh biết được quan hệ giữa hai người, khóe môi cong lên nhẹ nhàng liếc nhìn người trong ngục giam, tựa vào lòng Kì Hủ Thiên, giọng nói lạnh lùng "Chuyện mà hắn làm vốn là tội chết, ta cũng không dự định sẽ buông tha cho hắn bất kể hắn có là con nối dõi của phụ hoàng thì cũng như nhau" Chính vì Kì Mộ Thịnh là con nối dõi của phụ hoàng, chuyện cắt lương thảo tạo phản loạn lại càng không thể tha thứ, cho dù năm ấy phụ hoàng biếm Kì Mộ Thịnh đến Than Châu nhưng đến cùng cũng không giết gã, chỉ cần gã không có dị tâm cả đời đều sống yên ổn, vậy mà gã lại cấu kết cùng Duệ U, rõ ràng là muốn đẩy phụ hoàng vào chỗ chết.

"Các ngươi muốn giết ta?" Sự trấn tĩnh lúc nãy của Kì Mộ Thịnh dường như bị cảnh tượng trước mắt đánh vỡ, cũng bởi vì đối thoại giữa hai người mà hoảng sợ, hoảng hốt đứng bật dậy lao ra cửa ngục, túm chặt song gỗ cuống quýt nói "Ta sẽ không đem việc này nói ra ngoài, cái gì ta cũng không còn, sẽ không gây sự nữa, các ngươi không được giết ta, ta là hoàng tử của ngươi mà phụ hoàng…" Đã có cơ hội giết gã vậy mà chỉ đem gã nhốt vào địa cung, chẳng lẽ không phải muốn giam gã ở đây hay sao? Lẽ nào không phải vì muốn giữ cho gã một cái mạng mà chỉ vì muốn gã chết được nhắm mắt?

Lúc đầu cho rằng có thể giữ mạng nên mới biểu hiện ung dung, trong lúc này đều hóa thành kinh hoàng, gã chưa muốn chết, ra sức gào thét, trên gương mặt Kì Mộ Thịnh lần thứ hai lộ rõ hèn nhát và hoảng sợ, thấy gào thét không có ích gì liền chuyển sang van xin "Ta không nên tin lời của người khác, không nên có mưu đồ với Thương Hách, giữa phụ hoàng và hoàng đệ như thế nào không liên quan gì đến ta hết, cầu xin phụ hoàng tha mạng!"

Giờ phút này gã làm gì còn hơi sức đâu mà để ý đến quan hệ của hai người trước mặt, sự sợ hãi đối với tử vong dường như đưa kí ức gã quay về những ngày trước, nghe thấy kết cục của mình chỉ có cái chết, dường như gã thấy được năm ấy mẫu phi vì mấy câu nói liền bị tống vào ngục giam, ánh mắt

không dám tin chứa đầy oán hận cùng kinh sợ. Mẫu phi muốn gã lấy lòng phụ hoàng, mẫu phi muốn gã không được khuất phục người khác, gã nỗ lực mà làm nhưng trước sau cũng vô dụng, phụ hoàng căn bản không hề nhìn đến bất kì hoàng tử nào, bởi vốn dĩ hắn đối với Kì Minh Nguyệt không phải là tình phụ tử!

172. Chương 172: Liên Đồng

"Vẫn không có tiến bộ" Kì Hủ Thiên khẽ hừ một tiếng, cánh tay ôm lấy thắt lưng Kì Minh Nguyệt không rời, nhìn thấy Kì Mộ Thịnh trong ngục giam trong mắt lộ ra khinh miệt cùng giễu cợt không thèm che giấu "Không muốn chết thì đừng tự tìm chết, dù cho ngươi là hoàng tử của trẫm, đối với trẫm mà nói cũng không khác gì những kẻ khác, ngươi cũng biết thắng làm vua thua làm giặc, chẳng lẽ còn vọng tưởng muốn trẫm tha mạng cho ngươi?"

"Phụ… Phụ hoàng…" Sắc mặt Kì Mộ Thịnh trắng bệch, run lẩy bẩy, trong đầu rối như tơ vò, gắng sức suy nghĩ xem còn có thứ gì có thể cứu mạng của mình, rời khỏi Diệp Diệu thành, ở tại Than Châu khiến gã nhất thời quên đi thủ đoạn của phụ hoàng, lại nhìn thấy phụ hoàng cùng hoàng đệ thân mật không để ý luân thường như vậy liền hiểu ra đối với hắn, huyết thống căn bản không có ý nghĩa gì hết.

"Khi trước dám ra tay thì nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy, mà bây giờ… không thể so với năm đó" Kì Minh Nguyệt liếc mắt một cái về phía ngục giam, năm đó tha cho gã không chết nhưng lúc này sẽ không bỏ qua cho gã nữa, Kì Mộ Thịnh bề ngoài nhát gan nhưng lại là kẻ biết nhẫn nhục, cho dù kinh sợ phụ hoàng nhưng chỉ cần Duệ U xui khiến liền làm ra loại chuyện này, thật sự khiến y chỉ cần nhìn thôi cũng thấy khó chịu.

Hơn nữa, khi còn ở An Dương nghe tin phụ hoàng gặp chuyện không may, y đã quyết định không bỏ qua cho Kì Mộ Thịnh. Ánh mắt không chút cảm tình lướt qua, Kì Minh Nguyệt xoay người "Quay về nghỉ ngơi thôi, vừa về tới Thương Hách, ở đây thật là phí thời gian".

Hai người đang bước ra ngoài cửa, từ đằng sau, tiếng xiềng xích liên tục va chạm vang vọng cả hành lang, tiếng kêu la của Kì Mộ Thịnh lần thứ hai truyền ra "Ta không muốn chết… Ta muốn lấy công chuộc tội, ta còn một chuyện chưa nói! Liên Đồng… Là về Liên Đồng!"

Bước chân hai người đồng thời dừng lại, Kì Minh Nguyệt quay đầu "Liên Đồng? Làm sao ngươi biết được chuyện ở Liên Đồng? Tại sao cho rằng nói ra chuyện này liền miễn ngươi tội chết?" Mặc dù Liên Đồng từng quy thuận An Dương nhưng khi Thương Hách giao chiến với An Dương lại không làm ra hành động gì, thậm chí còn rút binh khỏi Thương Hách, hành động của Liên Đồng từ khi đầu hàng An Dương đến khi phản chiến lần thứ hai đều có vẻ bất thường.

"Chuyện này có liên quan tới Duệ U, mặc dù lão đã chết nhưng Liên Đồng từng thật sự quy thuận An Dương.." Dường như Kì Mộ Thịnh cảm thấy có chút hi vọng, nắm chặt song gỗ, cẩn thận thăm dò hỏi hai người "Ta đem toàn bộ những gì ta biết nói ra, có thể không giết ta không?" Mẫu phi bị người ta giết bằng thuốc độc tựa như ngay trước mặt gã, ánh mắt oán độc hướng về gã, ngay cả trong mơ gã cũng thường xuyên nhìn thấy. Gã không muốn chết, không muốn giống như mẫu phi…

"Ngươi không muốn nói thì tự giữ lại đi" Kì Hủ Thiên không để ý gã nói cái gì, An Dương đã bị diệt vong, Liên Đồng căn bản không đáng lo lắng, ôm lấy Kì Minh Nguyệt trong lòng tiếp tục đi ra ngoài.

Thấy bọn họ sắp bước ra khỏi cửa, Kì Mộ Thịnh càng kích động hơn, vội vàng gào lên "Là tự Liên Đồng quy hàng, Duệ U liền phái người đi giám thị, lúc trước từng có liên hệ với ta, quả thực là người của Duệ U, Liên Đồng có dính líu với Duệ U, lời ta nói tuyệt đối không có gian dối!"

"Đa tạ cho hay" Kì Minh Nguyệt chầm chậm gật đầu "Ngươi trước khi chết nói ra việc này xem như có công, dù rằng đối với ta và phụ hoàng cũng không có tác dụng lớn lao gì" Liên Đồng ngày trước quy thuận An Dương, sau khi An Dương diệt vong nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên lại trì hoãn không có biểu hiện gì, nhưng không kể nàng nghĩ như thế nào, thế cục hiện tại nàng ta đã không thể khống chế, ngày thiên hạ thống nhất không còn xa, có lẽ y nên mong đợi hành động của Lạc Phi Yên mới phải.

Cánh cửa trước mặt được mở ra, Kì Hủ Thiên nói với Lưu Dịch đứng ngoài cửa một câu "Giữ hắn lại đến lúc đó đi" Nói xong liền cùng Kì Minh Nguyệt bước ra khỏi cửa.

Trong ngục giam, ngọn lửa trên cây đuốc lay lắt theo gió vài cái phát ra âm thanh tách tách, ánh sáng lay động theo hai người rời đi rồi lại quay về tĩnh mịch trong cái nơi sáng tối không rõ này, Kì Mộ Thịnh nhìn hai người đi ngày càng xa, tuyệt vọng ngã nhào xuống đất, giữ lại gã đến lúc đó? Lúc đó là khi nào? Chẳng lẽ gã thật sự không thoát khỏi cái chết?

"Lưu tổng quản! Lưu tổng quản! Khoan hãy đi, nói cho ta biết phụ hoàng có ý gì?" Vội vàng gọi theo Lưu Dịch đang đứng ở đầu hành lang chuẩn bị đóng cửa lại, Kì Mộ Thịnh đứng dậy vươn tay từ trong song gỗ ra, làm như có thể ngăn bước chân Lưu Dịch lại.

"Ý của bệ hạ là giữ lại mạng của ngươi cho tới trước lễ đăng cơ của thái tử điện hạ" Bệ hạ đã ra lệnh cho hắn chuẩn bị cho vài tháng sau, Lưu Dịch xoay người nhìn phụ tử hai người đằng xa, nghĩ đến Minh Nguyệt điện hạ bước lên đế vị, không biết cảnh tượng lúc đó sẽ như thế nào.

Lưu Dịch rời đi, đại môn phía sau đóng lại thật mạnh tạo thành tiếng vọng ầm ầm đáng sợ vang khắp địa cung tĩnh lặng.

Kì Mộ Thịnh bủn rủn tay chân ngã xuống mặt đất, bàn tay nắm lấy song gỗ xụi lơ bên người, nghe rõ câu nói của Lưu Dịch, nét mặt tuyệt vọng thẫn thờ.

Kì Minh Nguyệt đăng cơ, mà gã, khó tránh cái chết.

Trong Huyễn Thiên điện, Kì Minh Nguyệt tra hỏi câu nói ban nãy của Kì Hủ Thiên, sau khi biết đáp án, gắt gao nhíu mày lại "Phụ hoàng muốn thoái vị?"

"Trước mắt đúng là thời cơ thích hợp, mệnh cách của Minh Nhi đã truyền khắp thiên hạ, triều đình bởi vì chiến loạn cũng đã nghỉ ngơi một thời gian, sau khi cải tổ triều đình, ngươi kế vị là thích hợp nhất" Kì Hủ Thiên dường như đã có tính toán từ lâu, trả lời xong, sai người chuẩn bị tắm rửa, bước tới bên cạnh Kì Minh Nguyệt bắt đầu cởi áo cho y.

Hai người mới trở về Thương Hách, công việc trong triều hỗn loạn cũng nằm trong dự kiến, chiến tranh giữa ba nước do Liên Đồng và An Dương khơi mào, kéo Thương Hách vào, đến lúc y bị bắt, Thương Hách phát binh chinh phạt An Dương. Bây giờ mới về tới, mọi thứ còn chưa đi vào khuôn khổ, phụ hoàng ngay thời điểm này lại có ý muốn thoái vị nhường ngôi cho y?!

Cho đến khi Kì Minh Nguyệt ngâm người vào dục trì vẫn còn cau mày "Muốn ta mấy tháng sau đăng cơ thật sự quá mức đột ngột, hơn nữa với tuổi tác của phụ hoàng thoái vị lúc này có phải quá sớm hay không?" Y không ngờ phải kế thừa hoàng vị sớm như vậy.

"Ý của Minh Nhi là phụ hoàng còn trẻ?" Ý cười trên môi Kì Hủ Thiên càng sâu, bàn tay khẽ vuốt trên lưng y thuận thế vòng ra phía trước, đem y ôm vào trong ngực cùng tựa vào cạnh dục trì.

Kì Minh Nguyệt giãn mi, khóe môi nhẹ nhàng cong lên "Hôm nay mới biết, hóa ra phụ hoàng cũng để tâm tới tuổi tác của mình, nhưng mà phụ hoàng cứ yên tâm, nhìn ngươi quả thực còn rất trẻ" Nghiêng đầu nhìn đằng sau, Kì Minh Nguyệt thuận theo cánh tay trước người, một tay chạm vào trước ngực Kì Hủ Thiên, bắp thịt đàn hồi rắn chắc tràn ngập lực lượng, không khác gì y thấy hồi bé, vẫn mê người như vậy.

"Xem ra phụ hoàng không cần lo lắng một ngày nào đó sẽ bị Minh Nhi ghét bỏ" Đùa giỡn một câu, Kì Hủ Thiên cúi đầu hôn lên vai Kì Minh Nguyệt. Hắn đương nhiên chưa bao giờ để ý đến chênh lệch tuổi tác giữa hai người nhưng nhìn thấy Minh Nhi lớn lên ngày càng xuất sắc hơn người, hơn nữa chuyện thiên mệnh ngày đó sẽ truyền khắp thiên hạ, trong mắt hắn đây chính là thời cơ thích hợp nhất để Minh Nhi kế vị.

"Làm sao sẽ có ngày ta ghét bỏ phụ hoàng" Cầm lấy khăn vải bên cạnh lau trước ngực Kì Hủ Thiên, nhìn thấy đường cong cơ thịt mê người nhấp nhô trong nước theo nhịp hô hấp, tay dừng động tác, vươn lưỡi liếm qua điểm tối màu bên trên, Kì Minh Nguyệt cúi đầu, lời nói thản nhiên rơi vào tai Kì Hủ Thiên "Nếu phụ hoàng đang suy xét cho ta, Minh Nguyệt muốn nói, phụ hoàng phải biết ta chưa từng có ý với thiên hạ, thiên mệnh gì đó lại càng không để tâm, lúc trước trở thành thái tử là để có thể bầu bạn bên cạnh ngươi, ta không có hứng thú với chuyện thống trị thiên hạ"

Cho dù thiên mệnh lan truyền, nói y là người có được thiên hạ, nhưng trong mắt y, nếu không có người bên cạnh thì cho dù thiên hạ ngay trước mắt y cũng sẽ không có nửa điểm hứng thú, mấy chuyện phiền toái y tránh còn không kịp, nếu không phải vì phụ hoàng, vị trí thái tử này y căn bản cũng không muốn.

Nụ hôn mềm mại rơi xuống trước ngực, Kì Hủ Thiên tựa vào cạnh dục trì, khép mắt, câu nói của Minh Nhi làm hắn nhớ lại nhiều năm về trước khi y vẫn còn là đứa trẻ ở trong lòng mình nói lời tương tự, qua nhiều năm như vậy tâm tư Minh Nhi vẫn không thay đổi, vẫn nhàm chán mấy việc vặt vãnh, hoàn toàn không đem thiên hạ đặt trong mắt.

"Minh Nhi không muốn thiên hạ? So với hoàng cung ngươi càng thích giang hồ hơn?" Nâng gương mặt đang cúi xuống ngực hắn, Kì Hủ Thiên tùy tiện hỏi, ánh mắt có phần nghiêm túc, nếu là giang hồ, hắn cùng Minh Nhi liền bớt đi rất nhiều cố kỵ.

Kì Minh Nguyệt nhìn sắc mặt hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, cong môi "Chẳng lẽ phụ hoàng muốn từ bỏ hoàng cung này cùng ta tiêu dao giang hồ?" Nếu thật sự có một ngày Thương Hách đế và Thương Hách thái tử đột ngột biến mất thì chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn hay sao, cười khẽ thành tiếng, Kì Minh Nguyệt lắc đầu "Giang hồ cũng là nơi có người không khác gì hoàng cung, cần gì làm chuyện thừa thãi như vậy. Trước mắt, chuyện thiên hạ thuộc về ta, ta không thể không muốn, nhưng có được thiên hạ chính là Thương Hách, không phải Minh Nguyệt".

"Hơn nữa phụ hoàng cũng đừng quên, Liên Đồng tới nay vẫn chưa có dấu hiệu gì, thiên hạ vẫn chưa được xem là hoàn toàn nằm trong tay ta" Ngừng một chút, Kì Minh Nguyệt dường như còn nhớ đến chuyện gì đó, ôm lấy người trước mặt, mút thật mạnh lên ngực "Lúc đầu Lạc Phi Yên đầu hàng An Dương sau lại phản chiến với Thương Hách, người của Duệ U còn ở Liên Đồng vậy mà nàng ta vẫn nghiêng về phía phụ hoàng. Bất luận trước đây nàng ta như thế nào, xem những hành động sau này đúng thật là chưa dứt tình với phụ hoàng".

Nghe thấy câu nói đầy đùa cợt của y, Kì Hủ Thiên cúi đầu nhìn dấu hôn đỏ thẫm rành rành trước ngực, cười nhẹ "Nếu Minh Nhi ăn giấm, phụ hoàng liền nói cho ngươi dù cho Lạc Phi Yên thật sự chưa dứt tình thì cũng không phải loại tình trong lòng Minh Nhi nghĩ đến, trong mắt nàng ta, Liên Đồng càng nên quan trọng hơn nhiều".

"Tốt nhất là vậy" Nhìn thẳng vào hắn, Kì Minh Nguyệt nắm chặt bàn tay đang đặt trên vai y, chậm rãi cất lời "Duệ U đã chết, nếu Liên Đồng có dị động, phụ hoàng có tính toán gì không?" Nếu Lạc Phi Yên vô dụng đến mức bị người của Duệ U khống chế thì thật không giống với Lạc Phi Yên mà y nghe được, không biết trong đó có gì kỳ lạ hay không.

"Minh Nhi muốn biết nếu nàng ta làm ra chuyện ngu ngốc gì thì ta có nương tay hay không?" Kì Hủ Thiên nhếch môi "Không bỏ qua cho Kì Mộ Thịnh thì sao lại bỏ qua cho Lạc Phi Yên, Minh Nhi cho rằng nàng ta là người đặc biệt lắm sao" Ngay cả con nối dõi cũng không là gì, Lạc Phi Yên chỉ là một đoạn tình cũ của hắn thì xem là gì, trên đời này chỉ có Minh Nhi mới là người đặc biệt.

Kì Hủ Thiên hôn thật sâu lên môi Kì Minh Nguyệt trong lòng, cánh tay ôm lấy thắt lưng y nhanh chóng đè lên ngực, da thịt hai người cận kề giao nhau trong làn nước ấm bốc hơi nước. Kì Minh Nguyệt đáp lại đầu lưỡi đang thăm dò trong miệng tới khi hít thở không thông mới tách môi ra liền nghe thấy Kì Hủ Thiên cười lạnh nói "Minh Nhi nên biết, trên đời này trừ ngươi ra, trong mắt phụ hoàng không ai không thể giết".

"An Viên, Kì Mộ Thịnh, hai người đó dù cho phụ hoàng không giết, ta cũng sẽ không buông tha mặc dù bọn họ cũng coi như người thân của ta" Kì Minh Nguyệt đáp lại, nhìn Kì Hủ Thiên, khóe môi khẽ cong lên giống hệt nhau, xem ra y cùng phụ hoàng quả thực là kẻ máu lạnh ích kỷ đến cực điểm.

Tắm rửa xong, Kì Minh Nguyệt từ trong nước đứng dậy, nhấc chân bước ra khỏi dục trì, mái tóc đen ẩm ướt xõa tung sau lưng rơi trên làn da trắng nõn tựa như bóng đêm, Kì Hủ Thiên ngồi trong nước nhìn y đứng cạnh dục trì chà lau vết nước trên người, đôi mắt hẹp dài ẩn chứa tán thưởng cùng vài phần say mê nồng cháy, Minh Nhi của hắn…

"Sao còn chưa lên?" Kì Minh Nguyệt đứng ở cạnh dục trì thay y phục, vẫn chưa mặc xong, nhìn lại nam nhân còn ngâm trong dục trì, ánh mắt của y quét trên người hắn vài lượt, hơi cụp mi mắt, giọng nói từ tốn

"Vết thương của phụ hoàng đã tốt lên rồi…" Không cần y nói trắng ra Kì Hủ Thiên cũng ngầm hiểu được chờ mong cùng ẩn ý trong đó.

Tiếng cười trầm thấp vang vọng trong bầu không khí đầy hơi nước, Kì Hủ Thiên tựa vào cạnh dục trì nhìn Kì Minh Nguyệt đứng gần đó, nhấc tay thăm dò vào bên trong vạt áo của y "Nếu như Minh Nhi muốn, không bằng ngay tại đây thế nào?"

Bạn đang ?

Cơ thể nam nhân biếng nhác dựa vào cạnh dục trì, khóe môi cong lên đầy mị hoặc, ý cười nơi đáy mắt ngập tràn tà khí như đang mời gọi trước mặt y, mà bàn tay đang mò trong vạt áo y cũng như thường lệ khiêu khích những chỗ mẫn cảm của y. Kì Minh Nguyệt nhướn mày, rốt cuộc phụ hoàng là cam tâm tình nguyện để y ôm hay là vẫn muốn nếm thử tư vị của y trước?

Không đợi y hỏi, bàn tay trêu đùa giữa hai chân y đột nhiên dùng lực kéo y xuống dục trì, "Minh Nhi chậm chạp không nhúc nhích, phụ hoàng đành phải ra tay trước"

Vừa mới thay y phục xong liền bị ướt nhẹp, Kì Minh Nguyệt nhìn nét cười trên gương mặt Kì Hủ Thiên, xem ra lần này không thể toại nguyện được rồi, nếu như phụ hoàng lại như trước đây… Mới nghĩ đến đó, giọng nói của Oánh Nhiên từ ngoài truyền vào "Bệ hạ, điện hạ, Lưu tổng quản nói có chuyện muốn bẩm báo, không biết bệ hạ và điện hạ khi nào tắm rửa xong?"

"Chuyện gì?" Kì Hủ Thiên cởi y phục trên người Kì Minh Nguyệt ra, nhìn thấy nội sam màu trắng nửa trong suốt dưới nước, ánh mắt tối lại, không chút để tâm trầm giọng hỏi vọng ra ngoài.

"Để hắn ở ngoài nói đi" Kì Minh Nguyệt thuận tay đem y phục ướt sũng vứt ra ngoài. Hiện nay công việc trong cung không ít đúng là vất vả cho Lưu tổng quản rồi, bây giờ đã gần đến vãn thiện, có thể khiến hắn ta đến đây vào lúc này chỉ sợ không phải chuyện bình thường.

Chỉ một lát sau liền nghe thấy tiếng của Lưu Dịch bên ngoài "Thần đến bẩm báo, nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên đang mang theo không ít người tiến về Thương Hách, trong đó có người của trưởng lão viện Liên Đồng, nhưng lại không có bao nhiêu binh mã"

Nghe được chuyện này, hai người đang hôn nhau tách môi ra, nhìn nhau đầy hứng thú, vừa mới nhắc Lạc Phi Yên thì nàng ta liền tới đây. Chỉ là không biết mục đích cuối cùng mà nàng ta đến đây là gì, còn có người của Duệ U không biết có trong những người đi theo hay không.

Những điều này phải đợi đến khi nàng ta đến Thương Hách mới biết được. Cho Lưu Dịch lui ra, hai người trong nước dĩ nhiên không bị chuyện này ảnh hưởng tới tâm tình của cả hai, ánh mắt Kì Minh Nguyệt sáng rực nhìn chăm chú vào Kì Hủ Thiên đang ôm y, chậm rãi nói với bên ngoài "Lấy cho ta một bộ y phục mới, còn vãn thiện… có thể trễ một chút"

Oánh Nhiên xưa nay thông minh vừa nghe xong lời này, tâm tư linh động, đỏ mặt đi chuẩn bị lại nghe lời nói của bệ hạ từ bên trong "Không cần"

Hai luồng nhiệt tình hòa quyện vào nhau, Kì Hủ Thiên lấy tay nhanh chóng đè xuống cánh mông Kì Minh Nguyệt, liếm mút vành tai y "Còn muốn y phục làm gì, phụ hoàng đã lâu rồi chưa ôm Minh Nhi về phòng…" Câu nói vừa dứt, hắn liền hôn lên đôi môi Kì Minh Nguyệt đang mở miệng muốn nói gì đó.

173. Chương 173: Tiếp Cận

Từ ngày Kì Minh Nguyệt cự tuyệt chuyện đăng cơ, Lưu Dịch phụng mệnh chuẩn bị lễ nghi cũng trì hoãn lại, hắn biết trước giờ bệ hạ luôn nói một không nói hai, một khi đã quyết định thì cũng rất ít khi thay đổi, nếu có thì hẳn là có liên quan đến điện hạ, lần này chắc chắn cũng như vậy.

Mặc dù Lưu Dịch tạm hoãn chuẩn bị lễ nghi nhưng chỉ cần trong hoàng cung có chút động tĩnh thì làm sao tránh được tai mắt của người khác, có người thầm đoán được vài phần liền nghĩ ngay đến lời đồn đã lan truyền khắp thiên hạ.

Từ khi Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt từ An Dương trở về trong cung liền không còn yên tĩnh nữa, bệ hạ điều binh khiển tướng bày mưu tính kế như thế nào, thái tử điện hạ tương kế tựu kế nội ứng ngoại hợp với bệ hạ ra sao, cuối cùng chiếm được An Dương, An Dương Vương Liên Mộ Hi và quốc sư Duệ U chết dưới cổng thành, tướng sĩ An Dương chỉ có thể trơ mắt mà nhìn không một ai dám tiến lên, dù không có ai có mặt ở hiện trường nhưng mỗi người đều có thể tỉ mỉ miêu tả lại từng chi tiết của cảnh tượng đó giống như bản thân đã tự trải qua, lại càng không quên lời nói của Duệ U có dính líu tới tiên đoán của quốc sư Thương Hách Đàm Vô năm xưa.

Năm đó tuy dị tinh là điều cấm kị trong cung nhưng vẫn còn in sâu trong kí ức mỗi người, dị tinh bị xem là yêu tà sẽ khiến Thương Hách gặp tai họa vậy mà lại trở thành người có được thiên hạ không phải là đại hoàng tử mà chính là đương kim thái tử điện hạ. Năm đó quốc sư Đàm Vô có liên hệ với An Dương đã khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, mà chân tướng mệnh cách bị xuyên tạc lại khiến mọi người vui mừng đến không ngờ.

Trong lúc nhất thời người đời dường như đã quên đi mệnh cách dị tinh kia, điều duy nhất khắc sâu trong đầu chính là có được thiên hạ. Người An Dương bắt giữ thái tử Thương Hách mà phải lãnh nhận diệt vong chẳng lẽ không phải là ứng nghiệm với mệnh cách hay sao, bởi vì thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt mà Thương Hách bị kéo vào cuộc chiến giữa An Dương và Liên Đồng khiến cho tam quốc phân tranh, thiên hạ loạn lạc nhưng cũng bởi vì thái tử Thương Hách Kì Minh Nguyệt, An Dương khơi mào chiến tranh bị tiêu diệt, khói lửa tiêu tan, thiên hạ thái bình.

Sự thật phơi bày trước mắt không ai không tin rằng thái tử Thương Hách thực sự là người có được thiên hạ.

Bách tính thiên hạ không biết càng nhiều nhưng ai ai cũng thấy được sự thật bày ra trước mắt, ngay cả dân chúng An Dương cũng đã sớm biết những chuyện này cho nên sau khi quân vương băng hà, Thương Hách tiếp quản An Dương bố trí tu sửa pháp lệnh cũng không dẫn đến rối loạn quá lớn. Vốn dĩ đối với dân chúng mà nói thì ai nắm quyền cũng không quan trọng, chỉ cần cuộc sống của họ vẫn an ổn như trước là đủ rồi.

Sau khi Thương Hách chiếm được An Dương, thế chân vạc giữa ba quốc gia không còn nữa, Liên Đồng vì tranh đấu với An Dương bị hao tổn thực lực tất nhiên không thể tranh chấp thêm lần nữa, các tiểu quốc ở giữa ba quốc gia đã quy phục Thương Hách từ trước, còn lại, chỉ có Liên Đồng.

Nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên có tính toán như thế nào, đại thần trong triều đình Thương Hách suy đoán đủ kiểu nhưng trong lòng bọn họ từ lâu đã cho rằng với thực lực hiện giờ của Thương Hách, dù cho Liên Đồng có muốn gây sóng gió gì cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nghe nói nữ hoàng Liên Đồng mang ý tứ cầu hòa đến Thương Hách, thậm chí không có bao nhiêu binh mã đi theo, mọi người ai có phỏng đoán gì cũng đều phải đợi đến khi nàng xuất hiện. Mà cùng lúc bởi vì Thẩm Vũ là trưởng lão Liên Đồng một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người trong hoàng cung.

Hôn sự của Thẩm Vũ và công chúa Ngưng Lộ do chiến loạn nên vẫn kéo dài đến tận nay, bây giờ bệ hạ và thái tử đã bình an quay về, nữ hoàng Liên Đồng cũng đến đây, có đại thần cho rằng đây là thời điểm tốt để thành hôn, có thể tổ chức ở Thương Hách, nhưng cũng có kẻ cảm thấy xưa nay bất đồng, giờ đây Thương Hách đã trở thành bá chủ thiên hạ, việc cưới hỏi không cần gấp gáp, đương nhiên không cần quá mức xem trọng.

Hai người trở về, khôi phục việc tảo triều, buổi lâm triều ngày hôm nay quần thần vì chuyện nên đối đãi với Liên Đồng như thế nào mà tranh cãi không ngừng, còn có người thì bàn chuyện an bài cho các chức vị còn bỏ trống ở An Dương có không ít chuyện cần chờ giải quyết, ai cũng khăng khăng ý kiến của mình. Trên ngai vàng cao cao, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt nhìn thần tử ở dưới mồm mép tranh luận một hồi không nói câu nào, mọi người bên dưới thấy bệ hạ và thái tử không có thái độ gì, tranh chấp ban đầu càng ngày càng dữ dội.

Bưng tách trà, cười như không cười nhìn náo nhiệt bên dưới, Kì Hủ Thiên đưa tách trà trong tay cho người

bên cạnh, Kì Minh Nguyệt đang ngồi bên cạnh hắn không dấu vết khép mắt lại cảm thấy không chút thú vị, một tay nhận lấy, nhấp một ngụm trà xanh, khẽ cười thì thầm "Phụ hoàng không thấy bọn họ so với ta càng gấp hơn?" Kì Minh Nguyệt liếc một cái ra hiệu về phía quần thần đang đỏ mặt tía tai tranh cãi bên dưới.

"Nếu Minh Nhi thấy phiền liền cho bọn họ câm mồm lại" Kì Hủ Thiên lười nhác dựa vào, hôm nay Minh Nhi đến sớm dường như còn có việc khác, hao tốn thời gian trên triều đình thật lãng phí.

"Cần gì phải phiền phức như vậy" Nói xong, Kì Minh Nguyệt đứng dậy, quần thần đang khua môi múa mép không ngừng vì chuyện An Dương và Liên Đồng, tính toán can gián đế vương, đang định mở miệng thì thấy thái tử điện hạ đột ngột đi ra sau điện, trong lúc nhất thời đều ngây ra, toàn bộ đều câm nín nhìn bóng dáng thái tử điện hạ rời đi, không dám hó hé.

Bây giờ tin tức thái tử điện hạ là người có được thiên hạ lan truyền khắp nơi, chỉ với thân phận thái tử thôi đã khiến cho không ai dám đắc tội, huống chi bây giờ lại càng không dám có nửa điểm bất kính, ai cũng đặc biệt chú ý đối với nhất cử nhất động của y, thấy y đột nhiên rời khỏi đều lo lắng lúc nãy tranh cãi cùng đồng liêu có nói ra chuyện gì không nên nói hay không.

Nhìn thấy y bỏ đi như vậy các đại thần liền ngậm miệng, Kì Hủ Thiên cười ra tiếng, ra hiệu cho các quần thần lo lắng cùng nghi hoặc đẩy mặt "Nếu chư vị ái khanh còn chưa cân nhắc xong muốn nói cái gì thì viết vào tấu chương nộp lên, bãi triều"

Bắt kịp Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên bước đi bên cạnh, mỉm cười hỏi "Đêm qua ngủ trễ, sáng nay dậy sớm, Minh Nhi định làm gì sao?"

"Lạc Phi Yên gấp rút đến Diệp Diệu nhưng lại không nói chính xác khi nào sẽ đến, trước đó ta muốn gặp Thẩm Vũ" Kì Minh Nguyệt đáp lại, liếc bên cạnh một cái, nói ngủ muộn không biết là tại ai.

Kì Hủ Thiên thấy ánh mắt y quét tới, khẽ nhếch môi, ý cười trong mắt lại thêm vài phần tà khí "Sau khi dùng ngọ thiện vẫn còn sớm, không bằng Minh Nhi nghỉ ngơi một lát rồi hãy triệu kiến hắn"

Nghe thấy lời hắn, bước chân Kì Minh Nguyệt dừng một chút "Bây giờ ta thật hối hận, mấy ngày nay không nên chăm sóc phụ hoàng quá tốt" Một đường thẳng bước vào Huyễn Thiên điện, tuy y nói như vậy nhưng mặt đầy nét cười, phụ hoàng đối với quả thực có sức hấp dẫn cùng dụ hoặc rất lớn, nhưng y cũng không vội, thức ăn ngon đương nhiên phải từ từ thưởng thức, tương lai còn dài…

Có những nơi nào khiến cho người bên cạnh có thể đạt khoái cảm cao nhất y đều ghi nhớ trong lòng, thu lại tia khác lạ xẹt qua trong đáy mắt, y thật mong chờ được nhìn thấy bộ dạng khi phụ hoàng nằm dưới thân y là như thế nào.

Trong Huyễn Thiên điện, Oánh Nhiên và Hồng Tụ thấy hai vị chủ từ vui vẻ trở về đều có chút khó hiểu, không lẽ hôm nay lâm triều có chuyện gì tốt xảy ra hay sao? Rõ ràng nghe nữ hoàng Liên Đồng sắp đến Thương Hách, dù bệ hạ chưa từng để ý tới nàng, nói không chừng điện hạ cũng sẽ có chút không vui. Tất cả mọi người đều biết nữ hoàng Liên Đồng từng có một đoạn tình cũ với bệ hạ, sao điện hạ biết chuyện này ngược lại dường như rất cao hứng.

Mang theo nghi hoặc, mang ngọ thiện bày lên, Hồng Tụ và Oánh Nhiên lui ra ngoài, trước nay khi bệ hạ cùng điện hạ dùng bữa đều không cần các nàng hầu hạ, huống chi hai người mới về Thương Hách chưa được bao lâu.

Trên bàn ăn, Kì Hủ Thiên ngồi đối diện với Kì Minh Nguyệt bắt đầu dùng bữa. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có ánh mặt trời ban trưa rọi vào khung cửa sổ, dùng ngọ thiện, hai người bỗng nhận ra bữa ăn im lặng giống như trước mắt đã lâu rồi chưa từng có.

Kì Minh Nguyệt nâng tay gắp vào chén Kì Hủ Thiên những món hắn thích, từ ngày y bị mang đi khỏi Thương Hách liền xảy ra chiến tranh liên miên, nay nhìn kỹ trên gương mặt phụ hoàng hình như gầy đi nhiều, nhất định là do không có thời gian nghỉ ngơi ăn uống, "Mới về Thương Hách không lâu, chính sự bận rộn, lại có thêm An Dương, những việc cần phụ hoàng xử lí hiển nhiên không ít, lát nữa vẫn là cùng ngươi đi ngự thư phòng giải quyết đống tấu chương của các đại thần trước, ta sẽ triệu kiến Thẩm Vũ sau"

"Không cần phải như vậy, tính toán lúc đầu của Minh Nhi thế nào thì cứ làm thế ấy, công việc triều chính ta sẽ giao cho các đại thần, tấu chương cần phê duyệt tuy rằng không ít nhưng Minh Nhi nên biết đối với phụ hoàng thì cũng coi như không nhiều bao nhiêu. Nếu Minh Nhi đau lòng cho phụ hoàng, lát nữa đến ngự thư phòng giúp ta phân chia tấu chương là được"

Ở một bên giúp hắn múc canh, Kì Hủ Thiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng y, nhịn không được nghiêng người qua ôm y vào lòng, Kì Minh Nguyệt ngoảnh đầu, nhíu mi "Phụ hoàng dùng bữa như vậy là xong?"

"Thấy thế nào thì Minh Nhi cũng đều ngon miệng hơn" Kì Hủ Thiên cười nói, ngồi ở một bên, cánh tay ôm thắt lưng y chưa từng buông lơi "Cho dù lúc đó Minh Nhi bình an vô sự nhưng không có ngươi bên cạnh, phụ hoàng không có lòng dạ nào ăn uống, giờ đây ngươi đã trở về bên cạnh, phụ hoàng đương nhiên phải cẩn thận trông nom" Chăm chú nhìn động tác nâng đũa của Kì Minh Nguyệt, thấy y đưa thức ăn đến miệng hắn, ánh mắt Kì Thiên nhìn y thủy chung không rời.

Đón nhận ánh mắt thâm thúy nhìn y, Kì Minh Nguyệt khẽ hôn lên môi Kì Hủ Thiên, đũa gắp thức ăn đưa đến miệng hắn "Không cần trông nom, Minh Nguyệt sẽ không rời đi, những nơi khác đều không có phụ hoàng" Cảm giác khi còn ở An Dương y không muốn gặp lại nữa.

Nuốt xuống thức ăn đưa đến bên miệng, Kì Hủ Thiên trầm giọng cười, nhéo nhẹ hông y một cái, lúc này mới buông tay đang ôm lấy thắt lưng y, ánh mắt hai người giao nhau đều tràn đầy ý cười cũng nhận ra trong mắt đối phương ngập tràn tình ý.

Chiến sự kết thúc, từ nay liền không còn chuyện gì có thể tách bọn họ xa nhau nữa.

Kì Hủ Thiên không ngồi ở chỗ cũ mà ngồi ngay bên cạnh y dùng bữa. Cả hai cũng không nhiều lời dùng xong ngọ thiện, mới vừa buông đũa xuống liền nghe thấy Hồng Tụ ở bên ngoài thông báo "Bệ hạ, điện hạ, Thẩm Vũ ở ngoài điện cầu kiến thái tử điện hạ"

Đang tính muốn triệu kiến Thẩm Vũ thì Thẩm Vũ liền tự mình đến cầu kiến, Kì Minh Nguyệt có chút bất ngờ "Xem ra không thể nghỉ ngơi rồi, phụ hoàng còn tấu chương chưa duyệt, không cần phải chờ ta, lát nữa ta đến ngự thư phòng sau" Không biết Thẩm Vũ cầu kiến là vì chuyện gì, có liên quan gì đến suy đoán của y hay không.

Gật đầu, Kì Hủ Thiên hạ xuống môi y một nụ hôn, hai người đứng dậy bước ra ngoài.

Kì Hủ Thiên đi về hướng ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt lệnh cho Hồng Tụ đưa Thẩm Vũ đến ngoại điện.

"Thẩm Vũ bái kiến thái tử điện hạ" Thấy y đã đến, Thẩm Vũ hành lễ bái kiến, nhưng kỳ lạ là Kì Minh Nguyệt lại không nghe thấy tiếng chuông ngân dưới chân hắn.

Tỉ mỉ quan sát, Thẩm Vũ vẫn mặc cẩm y ngũ sắc nhưng dưới chân lại thiếu mất chuỗi chuông đỏ rực, Kì Minh Nguyệt cảm thấy kỳ lạ "Thẩm Vũ không đeo chuông đỏ kia nữa?" Nhớ lại thì dường như đó là một tín vật dùng để chứng minh thân phận trưởng lão Liên Đồng.

Nghe y hỏi câu này, Thẩm Vũ vậy mà lại sửng sốt không trả lời ngay, nhìn một cái xuống nơi vốn nên đeo chuông đỏ, mới từ tốn đáp lời "Có người thích nên lấy đi rồi"

Câu trả lời này khiến Kì Minh Nguyệt cười khẽ "Ai có thể lấy được đồ vật trên người Thẩm Vũ, chẳng lẽ là Ngưng Lộ?"

"Đúng vậy" Lúc này Thẩm Vũ không hề do dự, dứt khoát gật đầu thừa nhận.

Kì Minh Nguyệt thật ra cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu không phải Thẩm Vũ cam tâm tình nguyện tháo xuống làm gì có ai có thể chạm được đến chuông đỏ trên chân hắn, xem ra tình cảm Thẩm Vũ đối với Ngưng Lộ là thật lòng, cũng có thể nói rằng... Trong khoảng thời gian y không ở Thương Hách, hai người này quả thực sống cùng nhau không tồi.

"Lần này cầu kiến thái tử điện hạ không phải vì công chúa Ngưng Lộ, Thẩm Vũ là có chuyện khác muốn nói" Thẩm Vũ bình thường thái độ luôn hờ hững nhưng lúc này lại tỏ ra thận trọng, nhìn Kì Minh Nguyệt, hắn bỗng nhiên hỏi "Thái tử điện hạ cùng bệ hạ có phải là tình phụ tử hay không, hay là loại tình cảm khác?" Từ khi hắn đến Thương Hách, người mà hắn tiếp xúc nhiều nhất chính là vị thái tử Thương Hách trước mặt, trong mắt hắn cũng thấy được những chi tiết mà người ngoài không chú ý tới.

"Thấm Vũ hỏi câu này là ý gì?" Kì Minh Nguyệt sớm đã phát giác Thấm Vũ biết được chuyện này nhưng không ngờ hắn lại đột ngột hỏi ra miệng như vậy. Nguồn:

"Không có ý gì, giữa bệ hạ và thái tử như thế nào cũng không liên can gì đến Thấm Vũ, chẳng qua nghe nói nữ hoàng bệ hạ đến đây nên mới hỏi như thế" Thấm Vũ hơi ngừng một chút, nhìn Kì Minh Nguyệt, tiếp tục nói "Thái tử điện hạ trước đây từng hỏi Thấm Vũ nữ hoàng bệ hạ là người như thế nào"

"Không sai, lúc đó ngươi chưa trả lời ta" Kì Minh Nguyệt nhớ rõ khi đó Thấm Vũ từng nói nữ hoàng là người như thế nào rất khó nói, chỉ có gặp mới biết được.

Thấm Vũ nhớ đến vị nữ hoàng bệ hạ Liên Đồng kia, bất đắc dĩ lắc đầu "Năm xưa nàng cùng bệ hạ từng quen biết rồi sau đó cùng Thương Hách qua lại thân thiết cũng vì vài phần tình cũ, nhiều năm qua bên cạnh nữ hoàng bệ hạ cũng có không ít nam nhân chẳng qua không có ai bền lâu, đến nay vẫn một thân một mình, đại thần trong triều đều cảm thấy e là nàng khó quên tình cũ" Bản thân là người trong trưởng lão viện, vốn dĩ hắn cảm thấy khó hiểu khi thấy mấy năm nay nữ hoàng có nhiều hành động khác lạ đối với Thương Hách nhưng từ ngày đến Thương Hách, gặp được Thương Hách đế cùng vị thái tử trước mắt rốt cuộc đoán ra vài phần, có lẽ nữ hoàng đã sớm biết chuyện này từ lâu.

"Thấm Vũ đang lo lắng nàng sẽ làm ra chuyện hủy đi Liên Đồng?" Bản thân là nữ hoàng Liên Đồng, nếu thực sự vì tình mà có hành động không khôn ngoan như vậy thì Lạc Phi Yên cũng chỉ là một nữ tử tầm thường không có gì đặc biệt, năm đó cũng không thể gây hứng thú cho phụ hoàng, y nhớ rõ trước đây phụ hoàng từng nói trong mắt Lạc Phi Yên, Liên Đồng mới là quan trọng nhất.

"Bệ hạ đối với thái tử như thế nào, Thấm Vũ mặc dù đến Thương Hách không lâu nhưng từ Ngưng Lộ cũng biết được một chút, nữ hoàng bệ hạ đến đây có thể gây không ít phiền toái khiến bệ hạ không vui sẽ liên lụy đến dân chúng Liên Đồng" Lần này đích thân nữ hoàng bệ hạ đến đây sẽ nói gì, làm gì khó mà nói trước, nhưng lấy hiểu biết của hắn cũng thấy được sự coi trọng của Thương Hách đế dành cho vị thái tử này liền nhận ra có rất nhiều chuyện cũ không nên nói cũng không nên nhắc. Đối với Thương Hách mà nói, muốn tiêu diệt Liên Đồng không phải chuyện khó khăn gì, thậm chí có thể xem là dễ dàng.

Thấm Vũ tuy rằng có chút kiêu ngạo lãnh đạm, đối với chuyện gì cũng không quá chú ý nhưng nơi nơi chốn chốn luôn bảo vệ Liên Đồng, với tư cách là trưởng lão xem như đã hết trách nhiệm, Kì Minh Nguyệt nhìn Thấm Vũ hiếm khi lộ vẻ thận trọng, cười nói "Liên Đồng không phải nói thuận theo thiên mệnh, thuận theo tự nhiên sao, đã như vậy Thấm Vũ cần gì lo lắng, có lẽ nàng ta sẽ không có hành động gì không đúng mực" Nhưng nếu thật sự có, y cũng không có cách gì bảo đảm phụ hoàng sẽ bỏ qua cho Liên Đồng, hơn nữa đối với chuyện giận cá chém thớt này, y cũng không muốn ngăn cản.

"Tuy là nữ hoàng nhưng bệ hạ nàng làm việc tùy hứng, ít khi bận tâm đến người khác, cũng là người không nói lí lẽ" Thấm Vũ dừng một chút, thấy nét mặt tràn đầy hứng thú của Kì Minh Nguyệt, lắc đầu cười "Nghe nói một thời gian nữa nữ hoàng bệ hạ sẽ đến đây, xem ra Thấm Vũ chỉ có thể trông chờ nàng đừng gây chuyện ở Thương Hách là được" Bằng không vị thái tử điện hạ trước mặt cùng với Thương Hách đế tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Liên Đồng.

174. Chương 174: Lạc Phi Yên

Văn võ bá quan xếp thành hàng đứng hai bên, trên đại điện Thương Hách quần thần rì rầm to nhỏ, nghe nói nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên đã đến, ai cũng vô cùng tò mò, ai nấy đều biết trước đây bệ hạ cùng Lạc Phi Yên từng có một đoạn tình cũ, nếu không phải vì liên quan tới thân phận của hai người thì lúc này vị trí hoàng hậu Thương Hách có thể không phải là Tương Thị mà là Lạc Phi Yên. Mọi người đứng hầu ở trên điện phỏng đoán rốt cuộc thì diện mạo vị nữ hoàng trong lời đồn này như thế nào, lúc này đến Thương Hách để làm gì.

"Nhiều năm không gặp, xem ngươi so với khi trước cũng không có nhiều thay đổi, thật sự bất công quá" Mang theo chút oán trách cùng bất mãn, nữ tử còn chưa đến gần ngoại điện thì tiếng nói đã truyền từ xa

đến, chỉ giống như gặp lại bạn lâu năm, hoàn toàn không để ý bản thân đang đứng trên đại điện thương nghị quốc sự, những lời này vừa tùy ý không hợp lễ nghi vừa biếng nhác, thanh âm không sắc sảo, hơi khàn khàn nhưng cũng không quá trầm thấp, cuối câu lơ đãng lộ ra một chút phong tình mê người.

Người Liên Đồng ai ai cũng đều có sở trường ca múa, giọng nói tư thế người thường không thể bì nổi, nét mặt Kì Minh Nguyệt thản nhiên như thường nhưng trong lòng cũng có hơi tò mò. Y vẫn còn nhớ rõ lúc bé từng gặp sứ giả Liên Đồng dáng người xinh đẹp, dung nhan yêu kiều khiến người ta ấn tượng sâu sắc. Lạc Phi Yên là nữ hoàng Liên Đồng đương nhiên càng xuất chúng hơn so với các nàng, huống chi năm đó có thể hấp dẫn được phụ hoàng tất nhiên không thể là một nữ tử tầm thường.

Lúc này liền thấy nàng đang chầm chậm bước đến, chỉ mới nghe giọng nói thôi đã khiến người người trông ngóng, Kì Minh Nguyệt cong môi liếc người bên cạnh một cái. Thấy vẻ mặt cười như không cười của y, Kì Hủ Thiên nghiêng đầu bày ra biểu tình vô tội, cũng thì thầm to nhỏ với người bên cạnh giống như mấy vị đại thần bên dưới "Tuy rằng quen biết nàng ta nhưng ngay cả diện mạo nàng ta thế nào phụ hoàng cũng không còn nhớ rõ, chẳng lẽ Minh Nhi còn để ý đến vậy?" Sâu trong đôi mắt hẹp dài ẩn chứa ý cười, bàn tay dưới gầm bàn cũng hạ xuống theo giọng nói mò tới thắt lưng Kì Minh Nguyệt.

Bàn tay bên cạnh nhờ che giấu trong tay áo không dấu vết ôm y, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu, thanh âm trầm thấp du dương "Nếu đã quên, đúng lúc có thể nhớ lại rồi, khách quý đường sá xa xôi đến đây, phụ hoàng đừng nên chậm trễ" Kì Minh Nguyệt vừa nói vừa dùng tay bắt lấy bàn tay bên hông, tuy rằng y nói có chút để ý tới Lạc Phi Yên nhưng sẽ không thật sự cho rằng bây giờ nàng ta còn có thể gây ảnh hưởng đến phụ hoàng.

Trên đại điện, nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên mang theo phần lớn tùy tùng tiến vào, mắt phượng khẽ nhướn đầy tình tứ dường như ẩn chứa tình ý vô hạn, đôi mày thanh tú rạng ngời nhưng lại lộ ra sự sắc sảo, không chút phấn son như nữ tử bình thường mà đầy khí khái như nam tử, đôi môi màu hồng nhạt phơn phớt. Rõ ràng đã qua những tháng năm đẹp nhất của nữ tử từ lâu vậy mà lại lộ ra vẻ đẹp mỹ lệ dịu dàng tùy ý như thiếu nữ, dáng người thon thả khoác lụa mỏng trắng tinh không chút gượng gạo bước thẳng lên bậc thềm.

Kì Minh Nguyệt nhìn nàng từng bước đến gần, cả người tầng tầng y phục rực rỡ đủ màu đủ sắc khác nhau, lụa mỏng trắng tinh phất phơ theo bước chân vốn là một tổ hợp quá mức chói mắt nhưng nàng ta mặc trên người lại vô cùng phù hợp, mái tóc đen dày được búi lên cao, vài sợi tóc lất phất bên tai, mỗi một bước chân đều bồng bềnh quyến rũ. Nàng đi đến trước điện, suốt dọc đường không thèm liếc người khác một cái, chỉ chuyên chú nhìn người bên cạnh y, trong đôi mắt vốn chứa chan tình ý không có chút khác thường nhưng y lại cảm nhận được một ít gợn sóng.

"Cũng năm tháng trôi đi, vì sao ngươi nhìn như người vừa qua ba mươi, chẳng lẽ được ông trời đặc biệt ưu ái" Hờn giận vu vơ, Lạc Phi Yên xoa nhẹ gương mặt của mình, nhăn mày nhìn lên người mặc y phục đen huyền ngồi phía trên. Nhiều năm không gặp hắn vẫn như xưa, đôi mắt ấy, đôi môi ấy, còn có độ cong bên môi như có như không kia đều hệt như ngày trước.

Đại thần trên điện ngơ ra, nữ hoàng Liên Đồng vừa đến Thương Hách, câu nói đầu tiên không liên quan tới quan trường cũng không nhắc quốc sự mà chỉ hờn dỗi dung mạo tuổi tác, quả thực là… Thầm lắc đầu, lại nhìn tùy tùng đi theo Lạc Phi Yên nét mặt bình tĩnh không chút thay đổi dường như đã tạo thành thói quen với lời nói và cử chỉ khác thường của nàng như vậy.

Kì Minh Nguyệt cũng bất ngờ như các đại thần, tính ra Lạc Phi Yên cũng gần bốn mươi không nhỏ hơn phụ hoàng mấy tuổi, oán trách bản thân đã già, nhưng nhìn dung mạo và vóc dáng của nàng không già chút nào. Dù không thể sánh bằng phụ hoàng nhưng phong độ bất phàm, câu nói bộc lộ chút tùy ý lười nhác làm cho nàng có phần tùy tiện vốn có thể tạo phản cảm đối với người khác nhưng dường như phần tùy tiện này lại hoàn toàn phù hợp, không khiến người ta ác cảm mà cho rằng nàng ta đặc biệt hơn người.

"Hóa ra đã nhiều năm không gặp, trẫm cũng không để ý lắm" Kì Hủ Thiên nâng khóe miệng, khẽ cười chế giễu, nhìn Lạc Phi Yên bây giờ hình như không khác với nữ tử trong trí nhớ lắm, vẫn tùy ý phóng khoáng như trước, bản thân là nữ đế vậy mà thèm nhìn tới quốc lễ.

"Có thái tử xuất chúng bất phàm khiến người yêu thương như vậy làm sao còn tâm tư chú ý tới người khác, đương nhiên sẽ không để ý rồi" Câu nói đầy ẩn ý, ánh mắt Lạc Phi Yên chuyển qua người bên cạnh hắn,

nhẹ nhàng nở nụ cười "Từ lâu đã nghe thái tử Thương Hách tư thái vô song, bất luận diện mạo hay trí tuệ, dáng người hay võ công đều xuất sắc hơn người thường, bản cung đã sớm muốn gặp" Từ khi biết được chuyện giữa y với phụ hoàng, nàng ngày càng lưu ý đến vị hoàng tử nổi danh thiên hạ này hơn.

Chỉ thấy một thiếu niên y phục nguyệt sắc ngồi bên cạnh người đó, hoa văn ánh kim thêu chìm ẩn hiện dưới ánh mặt trời, mơ hồ lấp lánh cùng với dị thú khảm ngọc trên y phục huyền sắc của người bên cạnh, mái tóc đen nhánh dưới phát quan thả xuống bờ vai khiến cho gương mặt trắng trẻo càng thêm tuấn mỹ, đôi môi hơi mỏng, đôi mắt lớn lên giống hệt người đó, khí chất hòa nhã trầm tĩnh lẳng lặng nhìn nàng. Trong sự ôn hòa thản nhiên ẩn chứa lạnh lùng, ánh mắt sâu lắng thanh lãnh như trăng trong giếng, ngập tràn sâu sắc khó lường, không có chút nông nổi ngông cuồng của thiếu niên, chỉ một cái nhìn thì khó mà đoán được y đang nghĩ gì nhưng lại có cảm giác giống như tâm tư bản thân sắp bị nhìn thấu, vừa khiến người ta chìm đắm vừa muốn thoát khỏi ánh mắt sâu không thấy đáy kia.

Đây là Kì Minh Nguyệt, là vị hoàng tử khiến cho người phong lưu vô tình, máu lạnh tàn nhẫn kia không thèm cố kỵ huyết thống luân thường mà đối xử đặc biệt với y. Đôi mắt đa tình của Lạc Phi Yên nhìn Kì Minh Nguyệt vài lần, tuy miệng vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt lơ đãng lướt qua khẽ dừng lại một chút.

Kì Minh Nguyệt từ đầu chưa nói lời nào, vừa để mặc cho Lạc Phi Yên đánh giá vừa đánh giá ngược lại nàng, dò xét xem tình tự dao động trong mắt nàng ta là gì, bất chợt bàn tay bên hông siết chặt có vẻ hơi bất mãn, giọng nói trầm thấp truyền đến bên tai "Còn chưa nhìn đủ sao, Minh Nhi nhìn cẩn thận như vậy lẽ nào nàng ta có gì hơn người sao?"

"Có gì khác hay không thì phụ hoàng mới là người rõ nhất, sao lại hỏi ta, Minh Nguyệt chỉ muốn nhìn thật kỹ vị nữ tử từng có một đoạn tình cũ với phụ hoàng đặc biệt chỗ nào" Kì Minh Nguyệt hơi nghiêng đầu thì thầm trả lời hắn, ánh mắt vẫn không rời Lạc Phi Yên.

Thấy y vẫn còn nhìn nàng ta, Kì Hủ Thiên khẽ híp mắt nhìn theo tầm mắt y lướt tới Lạc Phi Yên, ánh mắt lộ ra khó chịu "Không biết lần này nữ hoàng đến đây vì chuyện gì?" Cho dù từng có chút hứng thú với Lạc Phi Yên nhưng đây là chuyện đã lâu, trong kí ức khi đó quả thực trông nàng có chút đặc biệt nhưng lúc này trông thấy Minh Nhi nhìn nàng ta như vậy, hắn thầm muốn ném nàng ra ngoài ngay tức khắc.

Các đại thần từ khi Lạc Phi Yên nói chuyện một câu cũng chưa nói, nữ hoàng từng có một đoạn tình cũ với bệ hạ, lần này hai người gặp lại, bọn họ đương nhiên không dám chen miệng càng không dám ngắt lời, lúc này thấy nàng cùng thái tử điện hạ đối mặt mà thái tử lại nói chuyện riêng với bệ hạ cũng đều đoán không ra nữ hoàng Liên Đồng có tính toán kỳ quái gì, trong điện nhất thời không ai dám hó hé, bầu không khí ngày càng trở nên quái dị.

Lạc Phi Yên không nói nữa, đứng trên điện tất nhiên nàng cũng nhìn thấy hai người trên kia thì thầm to nhỏ với nhau, người ngoài có lẽ không phát hiện nhưng trong mắt nàng lại nhìn ra sự thân mật trong đó.

"Quả nhiên Thương Hách đế giống như lời nói của người đời, không phải là người biết nhớ tình cũ mà" Sau một hồi im lặng, cuối cùng nàng đành thở dài một tiếng, nhắc đi nhắc lại, tuy câu nói có phần hoài niệm thương cảm nhưng nụ cười trên gương mặt vẫn không đổi "Lần trước An Dương phát binh tấn công Liên Đồng, bản cung tự mình viết thư cầu viện, ngươi không thèm quan tâm, sau đó thái tử bị bắt, dưới tình thế bất lợi như thế vậy mà lại phát binh tiến đánh An Dương, tính mạng dân chúng của cả một quốc gia như Liên Đồng so với tính mạng của một người Thương Hách, bên trọng bên khinh, trong mắt ngươi dường như cùng người khác quan điểm bất đồng, phương thức cũng bất đồng"

Nụ cười đầy trào phúng, lời Lạc Phi Yên lan ra toàn đại điện lập tức dẫn đến sự bất mãn của các vị đại thần, thấy quân vương phía trên khẽ khép mắt không quan tâm, hơi do dự một chút, cuối cùng nhẹ lắc đầu, đứng ra phản bác "Lời ấy của nữ hoàng bệ hạ sai rồi, tuy Liên Đồng là một quốc gia nhưng không thuộc về Thương Hách, ngươi tự mình viết thư cầu viện quả thực là vì dân chúng, nhưng Thương Hách không có nghĩa vị phải đi cứu viện cho Liên Đồng" ?

Hiện nay tuy Lạc Phi Yên làm chủ Liên Đồng nhưng An Dương đã quy thuận Thương Hách, hơn một nửa thiên hạ đã thuộc về Thương Hách, lúc này đây bất luận nữ hoàng Liên Đồng đến vì chuyện gì thì sớm hay muộn Liên Đồng cũng sẽ thuộc về Thương Hách. Với suy tính như vậy, các đại thần thấy quân vương cũng không có lễ ngộ đặc biệt nào với Lạc Phi Yên, lá gan cũng lớn hơn một chút, có người thứ nhất mở đường liền có người thứ hai, thấy bệ hạ vẫn không để ý đưa điểm tâm trên bàn cho thái tử điện hạ bên cạnh tức là

không quan tâm đến ngôn luận của bọn họ liền yên tâm, xem ra bệ hạ thực sự không để sự tình ngày xưa trong lòng.

Kì Minh Nguyệt cầm lấy điểm tâm Kì Hủ Thiên đưa qua, không tính là quá ngọt nhưng y cũng tạm chấp nhận bỏ vào miệng, uống trà, lại nhìn đến Lạc Phi Yên đang ứng phó như thế nào. Vì buổi tảo triều hôm nay nên phải thức dậy sớm hơn bình thường, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó mà ngay cả tảo thiện y còn chưa kịp ăn. Nâng mắt liếc sang bên cạnh một cái, y đem điểm tâm trên khay đẩy qua.

Cùng Minh Nhi thượng triều bao giờ cũng luôn bị trì hoãn một chút, ý cười đen tối, Kì Hủ Thiên nhấm nháp điểm tâm trong miệng, liếm môi nhớ thương cảm giác mềm mềm trước khi vào triều, tựa vào đằng sau, bàn tay bên hông y lại siết thêm một tí, lưu loát di chuyển xuống dưới.

Các vị đại thần không quá xem trọng lời nói của Lạc Phi Yên nhao nhao phản bác, vậy mà nàng dường như không nghe thấy đối thoại của bọn họ, nhìn hai người ngồi bên trên không hề cố kỵ mắt đi mày lại mà các đại thần hình như cũng đã nhìn riết thành quen, nhìn không ra chút bất thường nào, cũng không ai cảm thấy có điều không ổn khiến nàng không khỏi nhướn mày kinh ngạc. Chỉ như vậy cũng đủ biết bao nhiêu năm nay, Kì Hủ Thiên rốt cuộc sủng ái Kì Minh Nguyệt đến mức nào, ngồi cùng một chỗ, cùng ăn cùng uống, rõ ràng là không hợp với cấp bậc lễ nghĩa cũng không còn là những chuyện mà thân phận thái tử có thể làm, vậy mà các vị đại thần ở đây từ lâu đã không hề để tâm.

Thật sự là đặc biệt duy nhất sao… Lạc Phi Yên trầm ngâm thu hồi tầm mắt, lại nghe thấy vị đại thần bên cạnh nói tiếp "Nữ hoàng bệ hạ nên biết thái tử điện hạ quan trọng với Thương Hách đến mức nào, điện hạ y…"

"Bản cung sao lại không biết y quan trọng như thế nào" Nhìn Kì Hủ Thiên, cố ý nhấn mạnh câu nói, trưởng lão đứng sau Lạc Phi Yên có lời muốn nói nhưng bị nàng nâng tay ngăn lại "Vẫn để cho bản cung nói đi"

Bước lên trước vài bước, Lạc Phi Yên mỉm cười với vị đại thần vừa lên giọng phản bác nàng "Vị đại nhân này thật sự cho rằng tính mạng một người còn quan trọng hơn so với tính mạng toàn bộ dân chúng của cả một quốc gia sao? Hay là chỉ có tính mạng của thái tử các ngươi mới đáng giá dùng tính mạng binh sĩ đổi lấy, còn dân chúng nước khác căn bản không đáng nhắc đến?"

Mắt phượng khẽ nhướn không thèm che đậy sự sắc bén, dù sao bản thân nàng cũng là nữ đế, vị đại thần kia dưới cái nhìn chăm chăm của nàng đột nhiên câm như hến, cũng không biết trả lời như thế nào mới tốt. Nếu nói đúng thì hình như ông ta quá vô tình, khinh rẻ tính mạng dân chúng, nếu nói không, chẳng lẽ không phải là khinh thường thái tử hay sao?!

Các đại thần đứng xung quanh thấy đồng liêu bị hỏi như thế nhất thời không ai dám mở miệng nói câu nào, thật sự là vấn đề này họ không dám trả lời, ánh mắt bọn họ đều đổ dồn về phía hai người đang ngồi bên trên.

"Hóa ra lần này nữ hoàng bệ hạ đến đây chỉ để chất vấn việc này thôi sao?" Kì Minh Nguyệt đặt chén trà xuống từ tốn hỏi lại.

Lạc Phi Yên thấy Kì Hủ Thiên vẫn im lặng, thái tử Kì Minh Nguyệt từ đầu không nói gì lại đáp trả lời nói của nàng, nét sắc bén trong đôi mắt dần dần hòa hoãn, ánh mắt đa tình lần thứ hai dừng lại trên người y "Đây không phải là chất vấn, chỉ là có chút thất vọng mà thôi. Đường đường là một quốc gia lớn, vậy mà lại xem tính mạng dân chúng của quốc gia giao hảo thân thiết như cỏ rác, bản cung thật khó mà chấp nhận được. Cho nên câu hỏi vừa nãy, thái tử đừng nên nghĩ rằng bản cung cố tình nhắm vào ngươi".

"Ta đây cũng muốn hỏi một câu, khi Thương Hách phát binh tấn công An Dương thì Liên Đồng đột nhiên quy hàng, đây có phải là nữ hoàng bệ hạ không cam lòng nên mới hạ quyết định như vậy?" Kì Minh Nguyệt đối mặt với nàng, nhìn thấu chút nghiền ngẫm trong đôi mắt ẩn ẩn tình ý kia, thật khó mà tin được câu nói của Lạc Phi Yên thật là không nhằm vào y.

"Vốn dĩ cũng không phải là ta tình nguyện nhưng Liên Đồng bại trận liên tục, ta vì muốn bảo vệ tính mạng dân chúng chỉ đành hạ quyết định như vậy, trong mắt bản cung, tính mạng dân chúng Liên Đồng là trên hết, tình thế lúc ấy cũng là bất đắc dĩ"

Tuy rằng Lạc Phi Yên là người châm lửa trước nhưng sau đoạn đối thoại lúc nãy cũng khiến người ta thán phục, có thể bảo vệ dân chúng đến vậy thật là hiếm thấy.

Quần thần còn đang cảm thán lại nghe quân vương của bọn họ hừ lạnh một tiếng "Dân chúng quốc gia các ngươi có liên quan gì đến Thương Hách, là Liên Đồng không có khả năng tự vệ lại trách trẫm xem thường mạng người. Lạc Phi Yên, lúc trước ngươi quy thuận An Dương, sau thấy thế cục bất lợi lại đầu nhập Thương Hách, ngoài miệng thì nói là vì dân chúng, nhưng trong mắt trẫm chính là loại gió chiều nào che chiều ấy"

Gương mặt lộ rõ sự mỉa mai, Kì Hủ Thiên tựa vào ngai vị, mắt ưng nheo lại thản nhiên lướt xuống bên dưới "Tính mạng một người đương nhiên không thể sánh với tính mạng dân chúng của cả một quốc gia, nhưng trong mắt trẫm, an nguy của Minh Nhi lại càng quan trọng gấp ngàn vạn lần tính mạng của dân chúng Liên Đồng thì đã sao?" Dân chúng Liên Đồng dù có thế nào thì cũng không quan hệ gì với hắn, cho dù là Thương Hách thì cũng như vậy, tính mạng của người trong thiên hạ so với người bên cạnh hắn thì tính là gì.

Từ khi Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng thì trong điện đã lặng thinh, giờ đây giọng nói trầm trầm vang vọng khắp đại điện lặng ngắt như tờ, chúng quần thần bị sự lạnh lẽo trong lời nói làm cho khiếp sợ cũng hiểu được lời bệ hạ không phải là hư ngôn. Trong mắt bệ hạ, an nguy của thái tử điện hạ tuyệt đối chính là quan trọng nhất.

175. Chương 175: Trao Đổi

Nghe hắn nói như vậy, nụ cười trên gương mặt Lạc Phi Yên vụt tắt, nhìn Kì Minh Nguyệt nét mặt bình tĩnh đứng bên cạnh người đó dường như cũng không bất ngờ, cũng không phản đối câu nói của hắn, xem ra y cũng giống như Kì Hủ Thiên, vô tình đến cực điểm.

Hai người này… Tầm mắt của nàng không ngừng di chuyển giữa hai người, tuy có hơi ngoài ý muốn nhưng cũng hiểu được vài chuyện không thể tin. Nam nhân máu lạnh vô tình kia vậy mà lại biết yêu thương người khác, điểm này khiến nàng cảm thấy kì quái, nhưng bây giờ xem lại thì người trong tâm hắn cũng giống hệt như hắn, tuy nhìn bề ngoài ôn nhuận hòa nhã nhưng nàng cũng sẽ không cho rằng đó là sự thật, vị hoàng tử này cùng một loại người với hắn.

"Nếu bệ hạ đã nói như vậy, bản cung không còn gì để nói nữa" Thu lại vẻ sắc bén khi nãy, Lạc Phi Yên lại cười nói tiếp "Quy hàng An Dương là vì bảo vệ Liên Đồng, đầu nhập Thương Hách cũng là vì bảo vệ Liên Đồng, mà nay thế cục thiên hạ đã không còn, bệ hạ chính là quân lâm thiên hạ, bản cung vì Liên Đồng mới đến đây, ban nãy đã thất lễ, bệ hạ cùng thái tử ngàn vạn lần đừng trách tội"

Nhìn thấy vị nữ hoàng Liên Đồng Lạc Phi Yên này một hồi chất vấn sắc sảo, một hồi lại cam chịu yếu thế, các vị đại thần xung quanh đưa mắt nhìn nhau liền hiểu được quả nhiên là nữ tử được bệ hạ nhìn trúng năm xưa, rõ ràng bị rơi xuống thế yếu vậy mà vừa đến Thương Hách liền chất vấn bọn họ ngay trên đại điện.

Cũng may nhờ thái tử ứng đối hợp tình hợp lý cùng với bệ hạ cũng giúp y bày ra vẻ kiêu căng một chút, nếu không chỉ sợ Lạc Phi Yên này càng kiêu ngạo hơn, quên rằng đây là đại điện Thương Hách chứ không phải là Liên Đồng của nàng ta.

Quần thần đứng hai bên không dám tùy tiện đáp trả lại nàng nữa, chỉ nghe thấy thái tử điện hạ bên cạnh bệ hạ từ tốn hồi đáp lại nàng "Sao lại trách tội được, người đến là khách thì cho dù vị khách này bất kể là có lễ hay thất lễ, Thương Hách đường đường là một quốc gia lớn đương nhiên phải tiếp đãi thật chu đáo"

Trong câu nói đáp trả vừa mượn lời của Lạc Phi Yên lúc nãy vừa ngầm chứa trào phúng, hai người ứng đối trên triều đường, tầm mắt lần thứ hai giao nhau, người này ánh mắt ôn hòa thản nhiên, người kia ánh mắt ẩn chứa ý cười, nhìn như xã giao nhưng lại ẩn ý sâu xa. Thấy tình trạng của hai người, các vị đại thần đã sớm quen với việc nhìn mặt đoán ý cũng nhận ra bầu không khí khác thường, nhìn lên bệ hạ đang tựa vào

ngai vàng, mắt ưng khép hờ, nhìn không ra tâm tình, không lộ cảm xúc. Trong đại điện tĩnh lặng, áp lực dần dần gia tăng.

"Hiện nay đã không còn An Dương, chỉ còn lại mỗi một Liên Đồng..." Trong bầu không khí đầy áp lực, nam nhân mặc hoàng bào huyền sắc chậm rãi mở miệng, ánh nhìn lơ đãng lướt qua đoàn người Liên Đồng, mỉm cười như có như không.

Các trưởng lão cùng nhóm nam nữ đứng sau Lạc Phi Yên bị ánh mắt kia quét tới không tự chủ được trong lòng run lên một trận, ánh mắt Thương Hách đế chỉ mới thản nhiên lướt qua như vậy thì bọn họ đã biết vị Thương Hách đế này so với lời đồn càng đáng sợ hơn nhiều, hắn sẽ không nhớ tình cũ cũng sẽ không tiếc rẻ mạng người, mục đích nữ hoàng bệ hạ đến đây e rằng khó mà đạt được.

Người theo sau Lạc Phi Yên trong lòng lo lắng, các vị đại thần trong lòng lại vui sướng, An Dương đã đoạt được thì Liên Đồng cũng không hao tốn bao nhiêu thời gian, ý của bệ hạ vừa nghe đã hiểu, nếu Lạc Phi Yên là người thông minh thì nên biết phải làm thế nào mới là tốt nhất đối với Liên Đồng.

"Bản cung chính là vì thế mới đến" Lạc Phi Yên ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hai người sánh vai nhau ngồi trên ngai vàng, vẫy tay ra hiệu cho nữ tử đằng sau bước ra nâng một vật trên tay đến bên cạnh nàng.

"Đây là thư đầu hàng của Liên Đồng, chỉ cần một dấu ngọc ấn, lại có các trưởng lão phía sau bản cung làm chứng, từ nay về sau Liên Đồng liền thuộc về Thương Hách" Lạc Phi Yên tay cầm thư đầu hàng đứng giữa đại điện, bước đến hai người ngồi trên ngai vàng trước mặt, ngẩng cao đầu không lộ ra một chút suy sụp hay không cam lòng, nụ cười thản nhiên, mắt phượng mang theo chút khiêu khích "Vì dân chúng Liên Đồng tránh gặp cảnh binh đao, bản cung sẽ thuận theo thiên mệnh, để thiên hạ quy về một mối, từ nay về sau an hưởng thịnh thế, không biết bệ hạ có đồng ý tiếp nhận nguyện vọng này chăng?"

Lời Lạc Phi Yên vừa thốt ra ai nấy trên triều đường đều lộ rõ sắc mặt vui mừng, Liên Đồng biết thời biết thế như vậy là tốt nhất, tuy nói Thương Hách không sợ chiến tranh nhưng nếu không cần mất một binh một tốt nào mà có được Liên Đồng để Thương Hách thống nhất thiên hạ lại càng tốt hơn. Nhìn thư đầu hàng trên tay nữ hoàng Liên Đồng, tất cả mọi người đều trông chờ bệ hạ lên tiếng đồng ý.

Trên ngai vàng, bàn tay Kì Hủ Thiên đang ôm hông người bên cạnh vuốt ve qua lại vừa nhẹ vừa chậm, ánh mắt không chút để ý lướt qua thư đầu hàng kia tới bên người Kì Minh Nguyệt, nghiêng đầu cười hỏi "Theo Minh Nhi thấy, phụ hoàng có nên nhận hay không?"

Quần thần nghe thấy liền sửng sốt, Liên Đồng muốn đầu hàng là chuyện tốt như vậy mà bệ hạ còn do dự sao? Thống nhất thiên hạ là chuyện sớm muộn lại thêm thái tử là người mang mệnh cách có được thiên hạ, nhìn kiểu gì thì Liên Đồng cuối cùng cũng sẽ thuộc về Thương Hách. Bây giờ nữ hoàng Liên Đồng đích thân đến Thương Hách quy phục, thuận theo thiên mệnh như nàng đã nói, sao bệ hạ còn cần phải hỏi ý kiến thái tử, thái tử đương nhiên là đồng ý rồi.

Các vị đại thần nóng lòng chờ đợi câu ưng thuận của Kì Minh Nguyệt nhưng không ngờ người bên cạnh quân vương lại ung dung nói một câu, không phải đồng ý mà là một câu nghi vấn nhẹ nhàng "Sao trên đời lại có chuyện tốt đến vậy? Làm thế nào có người nguyện ý vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, tình nguyện đem tất cả dâng cho người khác chỉ để tránh né chiến tranh?"

Đầu ngón tay quấn quýt bàn tay đang ôm hông y, Kì Minh Nguyệt nhướn mi nhìn Kì Hủ Thiên "Nếu thật sự là như vậy, lúc trước An Dương khởi binh có người ngay cả nghênh chiến cũng không cần, phụ hoàng cảm thấy nữ hoàng bệ hạ sẽ đơn giản mà dâng Liên Đồng cho Thương Hách như vậy sao?" Kì Minh Nguyệt không hề xem nhẹ sự khiêu khích trong mắt nàng ta, cùng Kì Hủ Thiên nhìn nhau, trong lòng cả hai đều biết Lạc Phi Yên tuyệt đối sẽ không thật sự đơn giản xem Liên Đồng như một món trang sức bình thường tặng không cho Thương Hách.

"Lời Minh Nhi không sai, những thứ có được quá dễ dàng đúng là khiến người hoài nghi" Xem chốn đại điện như không người, phụ tử hai người không thèm kiêng nể ai một hỏi một đáp từng câu từng chữ đều nhắm vào Lạc Phi Yên, tư thái nhàn nhã đó dường như không phải đang trên đại điện, càng giống như người bị bọn họ bàn luận không có mặt ở đây.

Các đại thần bị lời nói của hai người cảnh tỉnh bỗng nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt cẩn trọng nhìn lại đoàn người Liên Đồng. Lời của bệ hạ cùng thái tử nói không sai, nữ hoàng Liên Đồng kia nào phải người đơn giản sao

có thể dễ dàng dâng tặng Liên Đồng cho Thương Hách, mà dù có thì cũng không phải trong tình thế hiện tại, lại càng không cần vội vã như vậy. Thương Hách vừa mới tiêu diệt An Dương còn không ít chuyện cần xử lí, dù cho mục tiêu tiếp theo là Liên Đồng thì cũng không thể gấp gáp, làm sao Thương Hách không vội cho được, ai ngờ Liên Đồng vậy mà lại tự dâng mình lên cửa.

Lạc Phi Yên nghe đoạn hàn huyên của hai người khiến các vị đại thần thức tỉnh, khẽ cười lắc đầu, đôi môi hồng nhạt cong lên "Thật là, bệ hạ cùng thái tử sao lại cứ hoài nghi bản cung như thế, bản cung chính là mang theo thành ý đến đây. Lời nói ban nãy chẳng qua chỉ là chưa nói xong, nếu bản cung vừa vào đã dâng nàng lên cho các người thì các trưởng lão phía sau sẽ không chịu"

Quả nhiên… Kì Minh Nguyệt nhếch môi nhưng không chút ý cười "Không biết câu nói còn lại của nữ hoàng là gì?" Muốn Liên Đồng thuộc về Thương Hách chắc chắn phải có điều kiện, Lạc Phi Yên lại đích thân đến đây e rằng điều kiện kia không phải thứ tầm thường.

"Không có gì, chỉ đơn giản là muốn gặp lại bạn cũ năm đó mà thôi" Khẽ cười, nàng lại tiếp tục "Liên Đồng có thể quy thuận Thương Hách, nhưng, bản cung phải có một địa vị ở đây" Mắt phượng tình tứ xếch lên khẽ dao động, ánh mắt đầy khiêu khích của Lạc Phi Yên không hề giảm đi, nhìn thẳng lên phụ tử hai người trên ngai vàng. Nàng thật sự rất muốn biết dùng cả Liên Đồng có thể đổi lấy một danh phận cho nàng được hay không, nam nhân đó có thói quen tính toán mọi thứ, coi trọng giá trị lợi dụng có thể dễ dàng chấp nhận một cuộc giao dịch đơn giản như vậy hay không.

Từ phía sau nàng, một vị trưởng lão bước ra "Nữ hoàng bệ hạ ở Thương Hách phải có một danh phận, như của thế mới an tâm giao Liên Đồng cho Thương Hách đế, mà danh phận này chúng ta cũng có suy nghĩ trước, Thương Hách không có nữ quan, chỉ có vị trí hoàng hậu mới là thích hợp nhất. Nếu bệ hạ đồng ý liên minh hai nước, Liên Đồng liền thuộc về Thương Hách, nữ hoàng bệ hạ lại có thể trông nom Liên Đồng, dân chúng cũng sẽ không vì thay đổi quân vương mà bất an lo sợ, có thể nói rằng nhất cử lưỡng tiện, không gì tốt hơn"

Dùng hậu vị đổi lấy Liên Đồng?! Lần này thì các vị địa thần không nhịn được nữa, có người không đồng ý bước ra phía trước "Bệ hạ, từ lâu trong cung đã có hoàng hậu là Tương Thị, nếu vì Liên Đồng mà phế đi Tương Thị lập hoàng hậu mới, chuyện này thật là…" Người đời chắc chắn sẽ vì chuyện này mà coi thường Thương Hách, huống chi Lạc Phi Yên nhìn là biết không phải là loại nữ tử dễ dàng bị sắp đặt, nếu để nàng ta thực sự trở thành hoàng hậu còn nói gì mà muốn trông nom Liên Đồng, hóa ra không phải là dẫn sói vào nhà hay sao. Nếu nàng ta gây sóng gió trong hoàng cung, tương lai Thương Hách thật khiến người ta lo lắng.

"Bệ hạ, thần cho rằng đề nghị của nữ hoàng bệ hạ có thể cân nhắc lại, thống nhất thiên hạ, dân chúng bách tính tránh được chiến tranh, cũng không kinh động nhiều người, đúng là một chuyện đáng mừng" Tuy nhiên cũng có đại thần nghĩ rằng việc này có thể chấp nhận, dùng hậu vị đổi lấy Liên Đồng, Thương Hách hoàn toàn không có chút tổn thất.

"Việc này còn cần phải suy xét, thần cho rằng bệ hạ phải càng thận trọng hơn"

"Dùng hậu vị trao đổi không phải là trò đùa, hai nước liên minh đã là việc từ lâu, hôn sự của trưởng lão Liên Đồng Thẩm Vũ cùng công chúa Thương Hách Ngưng Lộ vẫn còn đang chờ đó, trong hậu cung cũng đã có hoàng hậu, đề nghị của nữ hoàng bệ hạ ban nãy trong mắt cựu thần chính là không cần thiết"

Một vị lão thần dày dặn kinh nghiệm thấy thế cục hiện tại nghiêng về Thương Hách căn bản không cần trao đổi sớm muộn gì cũng có được Liên Đồng liền nói thẳng ra, quần thần nghị luận nhao nhao, tán thành có, phản đối cũng có. Hai người ngồi trên ngai vàng trước sau vẫn im lặng, đến tận lúc Kì Minh Nguyệt nhìn xuống đám người bên dưới, nghiêng đầu nhẹ giọng nói nhỏ với người bên cạnh.

"Đúng là tình cũ khó quên, mị lực của phụ hoàng thật khiến Minh Nguyệt thán phục, qua nhiều năm như vậy mà vẫn còn có người vương vấn suốt ngần ấy năm, tình nguyện trao đổi cả một quốc gia chỉ để được ở lại bên cạnh phụ hoàng" Nghe câu nói của Lạc Phi Yên, ánh mắt của Kì Minh Nguyệt lạnh dần, từ ngày bé đã nghe đủ mọi giai thoại về nữ hoàng Liên Đồng từ miệng cung nhân mà những chuyện này đều có liên quan tới phụ hoàng. Bây giờ nàng ta lại xuất hiện trước mặt, y vốn không quá để ý cũng cho rằng bản thân sẽ không để ý, nhưng không ngờ sau khi nghe nàng ta đối thoại một hồi, lửa giận ngấm ngầm lúc trước không nhịn được nữa, thậm chí còn dần dần bốc lên.

Nét thản nhiên ôn hòa trên gương mặt Kì Minh Nguyệt rút lui, không còn nụ cười nhàn nhạt ấm áp nữa mà sự âm trầm càng tăng lên. Trong đôi mắt khép hờ ẩn chứa giá rét cùng phẫn nộ, y chưa bao giờ để ý tới nữ tử bên cạnh phụ hoàng nhưng Lạc Phi Yên thì khác, tuy nàng không có ảnh hưởng gì đến phụ hoàng nhưng nàng ta dám nói những lời này trên đại điện rõ ràng là muốn có cho bằng được hậu vị khiến người ta không có cách nào coi như không quan trọng.

Nhìn thấy nữ tử trước mặt liền có thể cảm nhận được sự khác biệt, cũng có thể suy đoán được dáng vẻ của nàng năm xưa.

Nàng có tâm cơ nhưng không giấu diếm, làm việc tùy hứng nhưng biết dừng đúng mực, tuy có hơi kiêu ngạo nhưng càng khiến người ta có dục vọng muốn chinh phục, một nữ tử như vậy có thể làm cho phụ hoàng có hứng thú cũng không ngoài ý muốn của y, thậm chí nếu đổi một cách nhìn khác y cũng rất thưởng thức. Nhưng lúc này Lạc Phi Yên lại cố tình nói những lời này với phụ hoàng ngay chốn đại điện, dùng Liên Đồng đổi hậu vị, dùng một quốc gia để đổi lấy cơ hội nối lại tình xưa, một nữ tử dám làm những chuyện như vậy ai dám nói nàng ta không đặc biệt.

Nhưng, nàng ta muốn không phải là ai khác, chính là phụ hoàng, là người ngồi bên cạnh y, là nam nhân thuộc về y.

Kì Minh Nguyệt siết bàn tay đang đặt bên hông y, ánh mắt lạnh lùng nghênh đón mắt phượng của Lạc Phi Yên, vẻ khiêu khích trong mắt nàng ta không hề giảm đi mà ngày càng rõ ràng hơn.

Kì Hủ Thiên ngồi bên cạnh nghe ra sự bất mãn trong lời nói của y, bàn tay ôm hông y khẽ vuốt vài cái lại phát hiện Kì Minh Nguyệt siết tay hắn càng ngày càng chặt, sự buồn bực cũng ngày càng rõ rệt. Nữ tử hậu cung tuy đông đúc nhưng Minh Nhi trước giờ cũng không biểu lộ ra mặt như thế, nhưng Lạc Phi Yên là bạn cũ của hắn lại không hề che giấu nói ra những lời thế này ngay trên đại điện, chắc hẳn đó là bởi vì…

Kì Hủ Thiên nhíu mi, sắc mặt trầm xuống, các đại thần trong đại điện vốn còn đang khăng khăng nói lên quan điểm của mình chợt phát hiện không khí xung quanh có gì đó không ổn cho lắm. Sắc mặt bệ hạ âm trầm, thái tử điện hạ cũng lộ rõ sự không vui, bầu không khí áp lực nặng nề dần dần khẩn trương lên một cách quỷ dị, trong khi mọi người đang thấp thỏm lo lắng thì nhìn thấy thái tử chậm rãi từ ngai vàng đứng dậy.

"Muốn có được Liên Đồng không phải chuyện khó, không cần trao đổi, cũng không cần thiết hao binh tổn tướng, trước mắt có một biện phát tốt nhất" Đôi mắt Kỳ Minh Nguyệt lạnh như băng đối diện với Lạc Phi Yên, chậm rãi nở nụ cười "Chỉ cần lưu lại tính mạng các người, Liên Đồng không ai lãnh đạo, các tướng sĩ có thể duy trì lòng trung thành với quốc gia được bao lâu khó mà nói được, hơn nữa dân chúng không còn nữ hoàng lúc nào cũng phải đối mặt với nguy cơ diệt quốc cũng không biết có thể kiên trì không nương nhờ Thương Hách được mấy ngày, còn có thiên mệnh…"

Đại điện lặng thinh, mọi người khiếp sợ nhìn thái tử cười lạnh lẽo đưa ra biện pháp, khí thế sát phạt lan tràn khắp đại điện, lúc này đã không còn ai nghi ngờ gì nữa, chỉ cần thái tử ra lệnh liền thật sự làm như vậy.

"Đích xác là một chủ ý không tồi, có lẽ làm như vậy sẽ đơn giản hơn một chút" Kì Hủ Thiên cũng đứng dậy, không nhanh không chậm tiếp lời, một bàn tay ôm lấy vai Kì Minh Nguyệt, nụ cười nhạt hiển hiện tàn nhẫn, mắt ưng u ám khẽ híp đảo qua những người có liên quan tới Liên Đồng.

176. Chương 176: Bỏ Qua

Vô số lời đồn đãi về Thương Hách đế chưa từng nghe qua bất cứ chuyện gì liên quan tới hai chữ "nhân hậu", cái danh "phong lưu vô tình" mấy năm gần đây đã phai nhạt dần nhưng "máu lạnh vô tình" thì chưa bao giờ suy giảm, lại thêm chiến loạn lần này ngay cả con nối dõi cũng không tha, mà vị thái tử Thương Hách kia thì cũng tàn sát toàn bộ tướng sĩ An Dương dám phản kháng, hai người này tuyệt đối đều không phải dạng dễ trêu chọc.

Vẻ mặt các trưởng lão Liên Đồng khẩn trương nghe đoạn đối thoại giữa hai người, lại cảm nhận được ánh nhìn sắc bén dường như lơ đãng quét đến đều bảo vệ Lạc Phi Yên đứng đằng trước cẩn thận hơn một chút. Theo hành động của bọn họ, các thị vệ trong điện đồng loạt nâng tay nắm chặt vũ khí, bầu không khí trong điện trong chốc lát như tên đã lên dây, chạm vào liền bắn.

Khác với các trưởng lão đi theo, Lạc Phi Yên không chút khẩn trương, sắc mặt không thay đổi nhưng chút khiêu khích trong mắt đã hoàn toàn biến mất, không hề bối rối xua tay cười nói "Chỉ là đề nghị mà thôi, nếu bệ hạ cùng thái tử không muốn đáp ứng thì coi như bản cung chưa từng đề cập tới đi. Nếu đã có hoàng hậu, bản cung cũng không ép buộc làm gì, thiên mệnh khó cãi, bản cung không thể ngăn cản việc thống nhất thiên hạ, Liên Đồng nói sao thì sớm muộn cũng thuộc về Thương Hách. Chuyến này đến đây thật ra là để dâng thư đầu hàng"

"Vậy lời của nữ hoàng bệ hạ lúc nãy, ngôi vị hoàng hậu…" Trong bầu không khí khẩn trương, một đại thần Thương Hách đứng gần dè dặt hỏi lại.

Lạc Phi Yên chầm chậm lắc đầu, dưới ánh nhìn chăm chú của các đại thần đang kinh ngạc, thở dài trả lời "Làm sao bản cung còn dám đòi hỏi, bệ hạ cùng thái tử các ngươi đã nói rõ ràng đến vậy, vì tính mạng của bản thân, đừng nói đến việc này nữa"

Ngước mắt nhìn lên trên, mắt phượng của nàng chợt lóe lên một tia dị quang, Kì Minh Nguyệt ngay trước mặt Kì Hủ Thiên mệnh lệnh cự tuyệt việc này vậy mà người nam nhân máu lạnh vô tình ấy cũng không thèm cân nhắc một chút liền đem giao dịch trăm lợi không hại này bác bỏ. Biết rõ giữa hai người không phải là quan hệ phụ tử nhưng nàng thật không ngờ Kì Hủ Thiên năm đó không thèm để mắt đến bất kỳ ai vậy mà giờ đây hắn lại si mê vị hoàng tử này đến thế.

Si mê cũng đáng… Dù sao Kì Minh Nguyệt kia cũng quá mức xuất sắc lại là cùng một loại người với hắn, Lạc Phi Yên che giấu suy nghĩ trong lòng nói với hai người ngồi trên ngai vàng "Lúc trước chỉ là bản cung nói đùa thôi, lần này mang theo thư đầu hàng đến đây là có lòng muốn phục tùng Thương Hách, cũng là muốn đến thăm hỏi Thấm Vũ trưởng lão một chút"

Nói đùa?! Mấy câu ban nãy sao đột nhiên biến thành nói đùa rồi? Quần thần thoáng chốc sợ run, đồng thời cũng phát giác nữ hoàng Liên Đồng hành sự khó đoán muốn gì làm nấy, xem quốc sự như trò đùa, lại nhìn qua các trưởng lão theo sau nàng dường như cũng có chút ngoài ý muồn, dĩ nhiên cũng không lường trước được nàng lại nói ngược lại như vậy.

"Nữ hoàng cho là nói đùa thì liền xem như là nói đùa đi, chẳng qua có hơi đáng tiếc, chậm một chút nữa thì một nửa Liên Đồng liền xem như thuộc về Thương Hách rồi" Nếu Lạc Phi Yên cứ làm tới, y cùng với phụ hoàng thật sự sẽ làm như thế, chỉ cần lấy tính mạng của những người này thì đoạt được Liên Đồng dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt Kì Minh Nguyệt vẫn lạnh băng như trước, Lạc Phi Yên vừa vào đại điện liền chất vấn trước tiên, sau đó yêu cầu vị trí hoàng hậu, tất cả những chuyện này dường như đều để thăm dò y cũng như thăm dò quan hệ giữa y và phụ hoàng nhưng ai biết thật sự trong lòng nàng ta nghĩ gì, hay là…

"Thái tử nắm giữ thiên mệnh, bản cung sao có thể không khôn ngoan một chút, thư đầu hàng của Liên Đồng tự nhiên nộp lên, lời nói đùa lúc nãy cũng không phải thật. Vừa đến Thương Hách, đợi bản cung nghỉ ngơi một thời gian liền đóng ngọc ấn chính thức dâng quốc thư lên, như thế được chăng?' Lúc này Lạc Phi Yên mới lộ ra nét thận trọng, xem ra lúc đầu quả thực chỉ là vui đùa mà thôi.

Các trưởng lão đứng sau Lạc Phi Yên đều kinh ngạc, nữ hoàng bệ hạ rõ ràng là vì Thương Hách đế nên mới đến đây, thiên hạ thống nhất là việc khó tránh khỏi, Liên Đồng chỉ có thể quy thuận Thương Hách để tránh né chiến tranh, nữ hoàng bệ hạ tự mình đến Thương Hách không vì Thương Hách đế thì còn vì ai. Thế nhưng lúc này lại đột nhiên thu hồi lời nói ban nãy, rốt cuộc là thay đổi tính toán hay cũng giống bọn họ, bị lời nói của Thương Hách đế cùng thái tử Thương Hách dọa sợ, đánh mất chủ ý này…

Suy nghĩ của nữ hoàng bệ hạ một khi thay đổi thì khó mà dự đoán được, lo rằng Thương Hách đế và thái tử Thương Hách vẫn còn không vui đồng thời cũng lo cả đoàn bọn họ sẽ biến thành vong hồn, có trưởng lão bất đắc dĩ đành đứng ra nói phụ họa "Bệ hạ, thái tử điện hạ, ta cũng biết được Liên Đồng không thể thoát khỏi chiều hướng phát triển của thiên hạ, sớm muộn gì cũng thuộc về Thương Hách, lần này ta theo

nữ hoàng bệ hạ đến đây là để bày tỏ thành ý của Liên Đồng cũng như thăm hỏi Thấm Vũ trưởng lão là huynh trưởng của thánh nữ, Thấm Vũ đi đến Thương Hách xa xôi thánh nữ vô cùng nhung nhớ, lúc này cùng đi đến đây chỉ để gặp nhau một lần"

"Thấm Vũ huynh ấy ở đây ư?" Trong nhóm người đằng sau có một nữ tử bất thình lình hỏi vậy, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu, trong sáng đơn thuần vang lên nghe như dòng suối mát lành, đôi mắt khẽ nhướn vốn mang chút quyến rũ nhưng khi nhìn trên gương mặt nàng lại không biết vì sao có thể khiến người khác cảm nhận được bình tĩnh thánh khiết, cả người mặc trang phục màu tử đinh hương tím nhạt vô cùng đơn giản thế nên đứng giữa đám người Liên Đồng ăn mặc sặc sỡ có chút là lạ, ngước nhìn hai người phía trên đại điện chỉ để chờ đợi câu trả lời cho một câu hỏi bình thường như thế.

"Thánh nữ..." Một thị nữ đứng bên cạnh vội vàng kéo nàng lùi lại.

"Phù Tư chỉ muốn hỏi một chút xem huynh trưởng lúc này có ở đây không, Tiểu Ngọc sao lại cản ta? Chẳng lẽ không thể hỏi được sao?" Đây là không hiểu lễ nghĩa trong cung hay là biết nhưng không để ý, nàng hỏi xong chỉ một mực nhìn lên hai người đang ngồi trên ngai vàng, chờ đợi có người trả lời nàng.

Vì cái gọi là vui đùa của Lạc Phi Yên giờ đây không khí trong đại điện vẫn còn căng thẳng như trước, tuy nàng rút lại lời nói ban đầu cũng chấp nhận thần phục Thương Hách nhưng hai người ngồi trên ngai vàng vẫn chưa hề giảm bớt sự thâm trầm, các vị đại thần vẫn còn đang lo nơm nớp thế mà thánh nữ Liên Đồng Phù Tư lại đột ngột hỏi một câu như thế càng khiến bầu không khí nặng nề căng thẳng nơi đây càng thêm quái lạ.

Nhìn thấy ánh mắt Phù Tư có vài phần tương đồng với Thấm Vũ, Kì Minh Nguyệt thản nhiên nhìn lướt qua "Thấm Vũ đang ở trong cung, thánh nữ có thể sai người đưa ngươi vào đó"

Câu trả lời tuy có chút lạnh nhạt nhưng rốt cuộc cũng khiến bầu không khí im lặng quái dị nãy giờ tản bớt, các đại thần đều nhẹ lòng thở dài một hơi, Phù Tư có được câu trả lời cũng gật đầu "Đa tạ, lát nữa ta sẽ đến gặp huynh ấy" Dù là huynh muội lo lắng cho nhau, nhưng khi biết nơi ở của Thấm Vũ nàng cũng không đặc biệt vui mừng mà chỉ nở một nụ cười nhẹ như đã an tâm, khí tức vẫn bình tĩnh không chút biến đổi tựa như trên thế gian không có chuyện gì có thể làm nàng rung động.

Kì Minh Nguyệt từng nghe Thấm Vũ nhắc đến muội muội là thánh nữ, cả đời chỉ biết đến ca múa, xem ra đúng là như vậy, dường như không có chút tình cảm, vô cùng hờ hững.

Sau khi Phù Tư đáp tạ, đại điện lần thứ hai rơi vào im lặng, các đại thần cảm thấy bầu không khí vẫn còn lạnh băng như cũ không biết là từ bệ hạ hay thái tử của bọn họ. Trong lúc phỏng đoán chỉ thấy ánh mắt bệ hạ nhìn lướt qua nhóm người Liên Đồng nói với Lưu tổng quản "Nhớ kỹ, an bài nơi ở cho họ"

Tùy tiện phân phó cũng không chờ Lưu Dịch trả lời, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chỉ thấy bệ hạ vung tay áo ra lệnh "Bãi triều" liền vứt nữ hoàng Liên Đồng và nhóm trưởng lão rồi cùng thái tử đi ra hậu điện, đi được vài bước, thái tử điện hạ dừng lại, khẽ nghiêng đầu "Có lẽ nên nhắc nhở nữ hoàng một chút, trên đời này có một vài chuyện không nên vui đùa, đồ của người khác cũng đừng nên tùy tiện mơ ước, tránh chuốc họa vào thân"

Vài chữ sau cùng nhẹ nhàng mà chậm rãi lọt vài tai mỗi người, giọng nói kia tuy nhẹ nhàng, âm thanh kia tuy chậm rãi, nhưng không ai không hoảng sợ khi nghe ra nguy hiểm và lạnh lùng trong câu nói ấy, thái tử điện hạ... Sao thái tử điện hạ lại nói như vậy? Vì sự uy hiếp trong câu nói khiến quần thần kinh hãi, đây rõ ràng là cảnh cáo, là cảnh cáo nhắm vào nữ hoàng Liên Đồng!

Vừa dứt lời, bóng dáng nguyệt sắc không dừng lại nữa, tay áo đen tuyền cùng nguyệt sắc ẩn hiện hoa văn vàng kim rời đi trước mắt mọi người.

Mà trên đại điện, Lạc Phi Yên nhìn chăm chăm vào bóng dáng hai người, mắt phượng khẽ nhếch, sắc mặt thoáng có một chút khác thường, khẽ mím môi lộ ra nụ cười nhạt "Đa tạ thái tử đã nhắc nhở"

"Minh Nhi giận thật rồi sao?" Khác với thường ngày sau khi tảo triều sẽ đến ngự thư phòng, lần này hai người bước thẳng vào phòng trong Huyễn Thiên điện, Kì Hủ Thiên siết chặt bàn tay Kì Minh Nguyệt kéo y đến trước mặt.

Khẽ khàng hôn lên đôi môi trước mắt, Kì Minh Nguyệt xoay người ngồi xuống cạnh bàn châm trà, lắc đầu trả lời "Không phải giận phụ hoàng" Y có chút không vui nhưng không liên quan tới phụ hoàng.

Bước đến cái ghế bên cạnh, Kì Hủ Thiên cúi người quan sát nét mặt y "Là vì câu nói lúc nãy của Lạc Phi Yên?" Minh Nhi tuyệt đối không phải chỉ ăn giấm mà là thật sự tức giận, lúc này đây hắn rõ ràng cảm nhận được cảm xúc trong lòng người bên cạnh.

"Đúng vậy" Kì Minh Nguyệt đặt chén trà xuống, cũng không muốn giấu diếm "Trong hậu cung có không ít nữ tử, phụ hoàng chưa bao giờ đi gặp các nàng, qua một thời gian cũng xem như không có, nhưng Lạc Phi Yên..." Qua nhiều năm như thế nàng vẫn nhớ mãi không quên, thậm chí dám đứng trên đại điện yêu cầu vị trí hoàng hậu, hoàn toàn khác biệt so với đám phi tần luôn làm bộ làm tịch trong hậu cung.

"Lạc Phi Yên cùng với nữ nhân trong hậu cung không khác gì nhau, đều không lọt vào mắt phụ hoàng" Nâng gương mặt của Kì Minh Nguyệt lên, hắn cúi đầu nhìn xuống đôi mắt đối diện "Trong mắt ta chỉ có Minh Nhi, bất luận nàng ta muốn thứ gì đều không thể toại nguyện"

Kì Minh Nguyệt không nói gì chỉ vươn tay kéo hắn gần lại hôn lên đôi môi trước mặt, cánh tay ôm trên cổ cũng siết chặt hơn khiến hai người càng dán sát vào nhau. Liếm mút đôi môi mềm mại ấy, vừa liếm vừa cắn, Kì Hủ Thiên nghiêng người đón nhận, trong mắt ánh lên ý cười đến tận lúc tách môi nhau ra, hơi thở nong nóng xẹt qua bên tai kèm theo tiếng cười khẽ "Phụ hoàng không cần nhiều lời, ngoại trừ ta ra ngươi sẽ không nảy sinh ý định với người khác, điểm này Minh Nguyệt chưa từng hoài nghi. Lúc trước đúng là ta có giận thật, cũng giống như phụ hoàng, Minh Nguyệt cũng không muốn nhìn thấy có kẻ mơ tưởng đến ngươi, nàng ta không phải nữ nhân trong hậu cung luôn xem trọng vinh hoa phú quý, mà nàng ta muốn chính là ngươi"

?

Nhìn sang Kì Hủ Thiên, nụ cười trên môi Kì Minh Nguyệt lạnh dần "Có kẻ coi trọng người của ta, phụ hoàng nói ta nên làm thế nào? Nếu phụ hoàng đã thuộc về ta, kẻ khác liền không được phép mơ tưởng đến" Y giận chính là vì Lạc Phi Yên dám khiêu khích, càng không muốn nhìn thấy nữ tử dám trắng trợn mưu đồ người của y.

Kì Hủ Thiên nghe câu nói của y liền cười cười, Kì Minh Nguyệt nói xong bèn cưỡi lên người hắn, ánh mắt sáng rực nhìn người trước mặt "Phụ hoàng là của ta, nếu Lạc Phi Yên còn dám tiếp tục dây dưa, Minh Nguyệt chắc chắn sẽ khiến nàng ta hiểu rõ cả đời này ngươi đều thuộc về ta, không phải người mà nàng có thể vương vấn" Loại nữ tử như Lạc Phi Yên không phải là người dễ dàng buông tay, từ khi còn trên đại điện y đã nhìn thấu, lần này nàng ta đến Thương Hách tuyệt đối không chỉ để bày tỏ thành ý.

Trong lời nói bộc lộ nguy hiểm, lạnh lùng mỉm cười, Kì Hủ Thiên thấy y như thế ý cười càng sâu "Minh Nhi để ý phụ hoàng đến vậy, thật khiến cho ta cao hứng"

Kì Minh Nguyệt nghe hắn nói như thế liền nhướn mày bất mãn "Minh Nguyệt để ý phụ hoàng đến mức nào không lẽ phụ hoàng không biết? Cần gì đến lúc này nghe câu nói của ta mới cao hứng?" Nhiều năm trôi qua, từ lâu giữa y và phụ hoàng đã hiểu rõ tâm ý lẫn nhau, vốn dĩ không cần vì thế mà đặc biệt hoan hỉ.

"Chỉ là ít khi nhìn thấy Minh Nhi bộc lộ rõ như vậy, trong lòng phụ hoàng khó mà yên tâm được" Hắn sao lại không biết Minh Nhi cũng giống như hắn, khóe môi cong cong tạo thành nét cười có chút tà khí nhẹ giọng nói đùa. Kì Hủ Thiên ôm lấy y, hơi nóng lướt qua vành tai, Kì Minh Nguyệt cũng quay lại ôm lấy hắn, khẽ cười "Như vậy xem ra là Minh Nguyệt không đúng rồi, chưa từng để phụ hoàng được an tâm..."

Tiếng nói nhỏ dần, đôi môi áp xuống môi Kì Hủ Thiên rồi chuyển xuống hàm dưới, cạnh cổ, cởi móc áo hình rồng trên vạt trước của hắn, Kì Minh Nguyệt đem môi hạ xuống một nụ hôn trên làn da màu mật bên dưới mái tóc, khẽ cắn tạo thành một dấu hôn nhàn nhạt "Minh Nguyệt vốn là người ích kỷ không cho phép bất kì ai khác bên cạnh phụ hoàng, nữ nhân hậu cung đông đảo nhưng không có mấy người dám thân cận ngươi, đây là may mắn của bọn họ, nếu không ta đã thay ngươi giải quyết phiền toái này rồi"

"Minh Nhi không nói phụ hoàng cũng biết, những năm gần đây phi tần trong cung đã an phận hơn trước, trong chuyện này ắt hẳn có không ít công lao của Minh Nhi, ta biết rõ Minh Nhi thực ra cũng rất bá đạo" Vạt áo mở rộng, tóc đen vương trên vai, đôi mắt hẹp dài tràn ngập ý cười, Kì Hủ Thiên đã sớm biết phi tần

an phận mấy năm nay không phải vì hắn mặc kệ các nàng mà bởi vì có người nắm được nhược điểm của bọn họ nên không còn ai dám gây sóng gió ở hậu cung.

Kì Minh Nguyệt xoa nhẹ lên dấu hôn đỏ sẫm trên làn da màu mật lại khẽ hôn vài cái, liếm môi "Đó là chuyện của hoàng hậu, Minh Nguyệt chỉ hỗ trợ một chút, hơn nữa muốn nói bá đạo ta làm sao sánh nổi với phụ hoàng" Phụ hoàng biết chuyện này cũng không ngoài ý muốn, y cũng không có ý định giấu diếm, nữ nhân hậu cung đã bị y và Tương Dao nắm gọn trong tay, một là để tránh cho có kẻ gây sóng gió, hai là để thanh tĩnh một chút, nếu cứ hai ba ngày lại có cung phi đến tìm phụ hoàng khóc lóc kể lể chuyện vặt vãnh chốn hậu cung thì thật sự phiền phức quá.

Tương Dao hành sự đương nhiên cũng là do Minh Nhi mở đường, Kì Hủ Thiên cười cười dứt khoát ôm người trong lòng bước đến cạnh giường "Chỉ cần Minh Nhi vui vẻ thì sao cũng được, phụ hoàng càng thích Minh Nhi bá đạo nhưng trước mắt đừng nhắc đến nữ nhân hậu cung, một lát nữa còn phải đến ngự thư phòng nên nghỉ ngơi một chút trước đi"

Hai người nằm trên giường mới vừa lẳng lặng chợp mắt, Kì Minh Nguyệt nghĩ đến đoàn người Liên Đồng chợt nhớ lại lời của Kì Mộ Thịnh, nghiêng đầu nói với hắn "Phụ hoàng đừng quên trong đoàn người Liên Đồng vẫn còn có đệ tử của Duệ U" Tuy rằng Duệ U đã chết nhưng vẫn không thể xem thường đệ tử của lão, hơn nữa người đó có thể còn đang ẩn núp bên trong nhóm người Liên Đồng.

"Không sao, chỉ cần Minh Nhi cẩn thận, không cần phải để ý, đợi kẻ đó có hành động liền giải quyết sau" Lười biếng nằm trên giường, Kì Hủ Thiên thờ ơ trả lời, hôn lên mái tóc Kì Minh Nguyệt bên cạnh.

177. Chương 177: Phát Hiện

Từ khi nữ hoàng Liên Đồng đến đã được mười ngày, thị vệ trong hoàng cung Thương Hách dù không nói ra nhưng ai ai cũng đều cảnh giác, mỗi người lại càng thận trọng từ lời nói đến hành động của mình. Không ít người biết chuyện nữ hoàng Liên Đồng gây náo loạn trên đại điện, chưa gì mà nàng đã nói rằng muốn nghỉ ngơi tốt rồi mới dâng thư đầu hàng thần phục Thương Hách, nếu lỡ đắc tội khiến nàng không vui trong lúc nhất thời nổi hứng lại ầm ĩ lên chọc giận bệ hạ dẫn đến hai nước phân tranh thì hạ nhân như bọn họ làm sao đảm đương nổi.

May mà nữ hoàng Liên Đồng vẫn chưa có hành vi nào quá đáng, chỉ là muốn gặp mặt Thấm Vũ, Thấm Vũ vốn là người Liên Đồng, lúc trước thái tử điện hạ cũng đồng ý chuyện này nên cũng xem như không có gì không thể gặp được, bấy giờ chúng hạ nhân rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thấm Vũ nghe người chuyển lời nữ hoàng muốn gặp hắn liền đi đến nơi bọn họ được bố trí vào ở, sau khi hành lễ gặp mặt liền đứng một bên nhìn Phù Tư đang khẽ mỉm cười đứng bên cạnh Lạc Phi Yên, muội muội của hắn hằng năm vẫn sống trong trưởng lão viện ở hoàng cung Liên Đồng gần như rất ít khi bước ra khỏi cửa, lúc này lại theo nữ hoàng đến đây xem như là chuyện hiếm thấy.

"Thánh nữ muốn gặp ngươi, bản cung liền sai người gọi ngươi đến, Thấm Vũ đến Thương Hách đã lâu không biết có còn thói quen từ trước hay không? Hay là nên nói… Có mỹ nhân làm bạn sớm đã vui quên đất trời?" Lạc Phi Yên ra hiệu cho hắn ngồi xuống, biết được hôn sự của Thấm Vũ và công chúa Ngưng Lộ bèn mở miệng trêu chọc, với tính cách của Thấm Vũ, không cự tuyệt chính là đồng ý, cũng chính là yêu thích người ta.

"Công chúa Ngưng Lộ như thế nào?" Phù Tư ở bên cạnh bất chợt hỏi lại.

"Rất tốt" Thấm Vũ tuy ít lời nhưng từ vẻ mặt của hắn "rất tốt" quả thực rất tốt, Lạc Phi Yên thấy vậy cười ha ha "Thật khó có lúc nhìn thấy sắc mặt của Thấm Vũ lúc này, thật sự là hiếm thấy, hóa ra trên đời này ngoại trừ Liên Đồng và Phù Tư còn có người khiến ngươi để tâm đến vậy, thật sự không thể xem thường, xem ra công chúa Ngưng Lộ này quả thực rất tốt" Bản thân là nữ nhi của Kì Hủ Thiên hẳn là cũng có điều khác biệt so với nữ tử bình thường, trước nay Thấm Vũ luôn lạnh lùng thản nhiên không để ý đến bất cứ thứ gì thế nhưng lại chấp nhận hôn sự này, xem ra là thật sự yêu thích Ngưng Lộ.

Thấy Lạc Phi Yên bất chấp hình tượng cười ngả nghiêng trên ghế, Thấm Vũ nhìn riết thành quen, Lạc Phi Yên hình như cảm thấy rất thú vị, cười khẽ "Vậy Thấm Vũ có muốn theo bản cung trở về hay là đợi sau khi thành hôn rồi mang theo công chúa Ngưng Lộ trở về?"

"Bất luận Thấm Vũ tính toán ra sao thì cũng phải chờ nữ hoàng bệ hạ quay về được hay không đã" Hắn đã sớm đoán được nữ hoàng bệ hạ đích thân đến đây nhất định sẽ không yên tĩnh nữa, sự kiện xảy ra trên đại điện hôm ấy hắn cũng đã nghe được "Mấy năm gần đây Thấm Vũ thường cảm thấy kì quặc, vì sao bệ hạ lại cố chấp với thái tử Thương Hách như vậy, tới khi đến đây ta mới hiểu được bệ hạ đã biết một vài chuyện, nhưng Thương Hách đế và thái tử đều không phải dễ thăm dò, thật sự bệ hạ quá mức liều lĩnh, cũng quá mức lỗ mãng" Nếu vượt quá giới hạn thì không chỉ nữ hoàng bệ hạ gặp nguy hiểm mà ngay cả Liên Đồng cũng sẽ bị liên lụy.

"Hình như Thấm Vũ cũng biết không ít" Có Phù Tư bên cạnh, Lạc Phi Yên cũng không tiện nói rõ nhưng nàng và Thấm Vũ đều ngầm hiểu được chuyện kia trong câu nói là để ám chỉ chuyện gì "Ngươi nói bản cung quá lỗ mãng, không biết là lỗ mãng chỗ nào, muốn nói liều lĩnh thì cũng đâu so được với hai người kia" Một kẻ là đế vương, một người là hoàng tử, khi nghe Lạc Cẩn nói cho nàng biết quan hệ thật sự giữa hai phụ tử, nàng đã vô cùng kinh ngạc cũng như không dám tin cái người vô tình kia một ngày nào đó lại thật lòng yêu thương người khác?! Đến tận lúc này cũng khó mà tin được.

Cho nên nàng mới cố tình nói như thế trên đại điện để thăm dò phản ứng của cả hai, kết quả lại nhận được một câu cảnh cáo… Thấm Vũ nói nàng liều lĩnh lỗ mãng, chẳng lẽ là thật sao?

Lạc Phi Yên im lặng suy nghĩ, Thấm Vũ thấy Phù Tư ở đây cũng không nói nhiều, tì nữ Tiểu Ngọc của Phù Tư cũng có chút thông minh nói nhỏ bên tai Phù Tư vài câu, Phù Tư liền đứng dậy cáo từ.

Thấy nàng rời đi, Thấm Vũ mới nhìn sang nữ hoàng trước mặt, cân nhắc nên bắt đầu nói như thế nào mới ổn.

"Nữ hoàng bệ hạ cùng Thương Hách đế là bạn lâu năm nhưng là với Thương Hách đế năm xưa chứ không phải Thương Hách đế bây giờ" Cuối cùng Thấm Vũ cũng nói ra, có một số chuyện nữ hoàng vẫn không rõ ràng.

Nghĩ lại quãng thời gian từ trước tới giờ, hắn ở Thương Hách đã chứng kiến việc tuyển phi, Liên Sóc náo loạn trong cung, thậm chí An Dương Vương Liên Mộ Hi bắt Kì Minh Nguyệt dẫn đến Thương Hách xuất binh, từng chuyện từng chuyện liên tiếp xảy ra hắn đều thấy được, hắn tuy ở Thương Hách nhưng lại là người ngoài cuộc cũng càng quan sát rõ ràng hơn.

"Xem ra hắn cũng không khác gì so với năm đó, ngoại trừ dung mạo không có thay đổi quá lớn, ngay cả tính cách cũng giống y đúc năm xưa, lãnh huyết tột cùng, cũng vô tình cực điểm, không thèm để ý chút nào tới tình cũ" Lạc Phi Yên có phần tức giận nhưng cũng hiểu được, chính vì khí phách chưa bao giờ đem người trong thiên hạ đặt vào mắt của người đó mới gợi lên hứng thú của nàng năm ấy.

Thấm Vũ lắc đầu thở dài "Người bệ hạ biết là Thương Hách đế năm ấy" Từ lâu hắn đã nhận ra rõ ràng Thương Hách đế Kì Hủ Thiên vẫn có khác biệt so với lời đồn đãi bên ngoài, càng không giống với nam nhân mà nữ hoàng quen biết năm đó "Thương Hách đế có được Kì Minh Nguyệt, lại không phải là người mà nữ hoàng quen biết trước đây, trong mắt Thấm Vũ, so với năm xưa hắn càng thâm tình cũng càng vô tình"

Lời này Thấm Vũ nói ra khiến Lạc Phi Yên nghi hoặc "Thâm tình là sao, nếu đã thâm tình sao lại vô tình?" Thâm tình? Đối với ai? Là Kì Minh Nguyệt sao? Không phải hắn nhất thời si mê mà thật sự là tình yêu sao? Lạc Phi Yên nhíu mày, nhớ lại phản ứng của hai người người trên đại điện khi nghe đề nghị của nàng trong lòng chợt xao động.

"Bệ hạ cũng đã đoán được cần gì Thấm Vũ nói nữa, thâm tình duy nhất chỉ dành cho một người chính là thái tử Kì Minh Nguyệt, từ khi y còn bé đã luôn được Thương Hách đế mang theo bên người, việc này bệ hạ đã biết, chẳng qua tất cả mọi người đều cho rằng đó là sự sủng ái dành cho một hoàng tử nhưng những gì Thấm Vũ tai nghe mắt thấy trong thời gian qua, ta đoán rằng có lẽ từ lúc đó Thương Hách đế đã động tâm đối với y rồi"

"Khi đó Kì Minh Nguyệt chỉ mới là một đứa nhỏ!" Lạc Phi Yên giật mình "Chẳng lẽ không phải hắn ta thấy Kì Minh Nguyệt xuất chúng bất phàm mới rung động, chứ không phải mới động tâm mấy năm nay

sao?" Nàng luôn nghĩ rằng bởi vì Kì Minh Nguyệt quá mức xuất sắc, nhớ lại người mặc y phục nguyệt sắc trên điện tuấn mỹ vô song, ung dung tao nhã quả thực vô cùng hấp dẫn, nàng không thể phủ nhận rằng hai người kia ngồi cùng nhau thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Thấm Vũ gật đầu "Ngưng Lộ vô cùng hâm mộ thái tử hoàng huynh của nàng, kể cho ta nghe không ít chuyện cũ, ta có thể chắc chắn tình ý giữa Thương Hách đế và thái tử Kì Minh Nguyệt không phải chỉ mới vài năm nay mà là từ lâu đã có. Với tính cách của Thương Hách đế nếu không phải chân tình thì tại sao lúc nào cũng để cho Kì Minh Nguyệt ở bên cạnh, vốn có tiếng bạc tình dù khiến hắn có hứng thú đi nữa thì chừng vài tháng cũng sẽ bị quăng qua một bên, nhưng đối với Kì Minh Nguyệt thì hoàn toàn khác hẳn, có thể nói gần như là không muốn chia lìa dù chỉ một chút, bao nhiêu đó không gọi là thâm tình thì là gì"

"Đúng là như vậy sao… Không muốn chia lìa dù chỉ một chút…" Lạc Phi Yên nhếch môi nhưng ý cười không lan tới đáy mắt, lần này nàng đến Thương Hách vốn là để dò xét chuyện này lại không ngờ được chân tướng là như vậy, so với lời của Lạc Cẩn càng khiến nàng bất ngờ hơn.

Thấm Vũ quan sát sắc mặt của nàng, thầm than một tiếng nhưng vẫn tiếp tục nói "Thương Hách đế đối với thái tử Kì Minh Nguyệt thật sự thâm tình nhưng đối với người ngoài hoàn toàn không có một chút thương hại nào, muốn nói là vô tình so với trước đây càng vô tình hơn. Chỉ cần làm tổn thương đến Kì Minh Nguyệt hoặc gây bất lợi đối với y, tất cả đều bị diệt trừ, phi tần trong cung, đại thần trong triều, thậm chí là con nối dõi của chính mình, chỉ cần là kẻ dám động đến Kì Minh Nguyệt đều không có ai có kết cục tốt, mà Kì Minh Nguyệt…"

Ánh mắt lạnh lùng thản nhiên chợt lóe lên một chút kiêng dè, Thấm Vũ tiếp tục "Kì Minh Nguyệt biết những chuyện hắn làm nhưng chưa bao giờ ngăn cản cũng không phải người lương thiện gì, sự kiện tuyển phi là vì y thế nhưng y lại vô tình bỏ mặc cho ra sao thì ra, tùy tiện để nữ tử dự tuyển gây sóng gió đến cuối cùng mới ra tay hành động chiếm được kết quả mà y muốn, lòng dạ tâm cơ như thế lại không hề lưu tình đối với người thân gấp bội, người như vậy muốn nói là máu lạnh vô tình cũng không ngoa"

"Trên đại điện bản cung cũng đã nhận ra" Lạc Phi Yên nhớ lại lời cảnh cáo Kì Minh Nguyệt nói với nàng, lắc đầu cười khổ "Lại là một kẻ vô tình"

Nụ cười này vừa có chút cảm thán vừa có chút thích thú, Thấm Vũ nhìn vẻ mặt của nàng như vậy, bất đắc dĩ khuyên nhủ "Thấm Vũ nói nãy giờ là để nữ hoàng bệ hạ hiểu được giữa phụ tử hai người đó là như thế nào, người ngoài không thể nhúng tay vào nổi mà bọn họ cũng không cho phép kẻ khác chen chân vào, lời của nữ hoàng bệ hạ trên đại điện đã khiến họ không vui, nếu không phải bệ hạ đúng lúc rút lại lời đề nghị ban đầu nói không chừng lúc này Thấm Vũ nhìn thấy chính là thi thể của người"

"Bản cung còn chưa trách ngươi không hoàn thành tốt chuyện ta ủy thác, bây giờ ngươi còn đến đây giáo huấn bản cung" Ban đầu phái Thấm Vũ đến Thương Hách đâu phải để cầu hôn công chúa Ngưng Lộ, Lạc Phi Yên trừng mắt "Ngươi nói những chuyện này là muốn bản cung nhanh chóng dâng thư đầu hàng rồi quay về?" Nàng đã đến tận đây làm sao cứ như vậy mà trở về được.

"Thấm Vũ chỉ muốn nữ hoàng bệ hạ đừng nên vọng tưởng, phải biết hai người kia không phải loại người biết tiếc rẻ mạng sống của người khác, không chỉ là bệ hạ và các trưởng lão, nếu thật sự chọc giận hai người đó thì dù là Liên Đồng họ cũng sẽ không bỏ qua, có lẽ ngay cả thiên hạ, họ cũng chưa bao giờ đặt vào mắt" Nếu không Kì Hủ Thiên sẽ không để tới lúc này mới khởi binh, với thực lực của Thương Hách vài năm trước cũng đủ đánh một trận rồi.

Lạc Phi Yên biết rằng tuy Thấm Vũ luôn tỏ ra lãnh đạm nhưng thật sự quan tâm đến Liên Đồng, nói đúng ra là ở bầu thì tròn, ở ống thì dài, thuận theo tự nhiên, không để ý đến mọi chuyện xung quanh, nhưng thực tế hắn ta đều hiểu rõ hơn bất kì ai, những lời này là vì nàng, cũng là vì Liên Đồng.

"Bản cung đã biết, sau này sẽ không liều lĩnh quá mức nữa" Mắt phượng Lạc Phi Yên khẽ cười, Thấm Vũ vừa mới yên tâm được một chút lại nghe nàng thản nhiên nói tiếp "Chỉ là bản cung không cam lòng rời đi dễ dàng như vậy"

"Bệ hạ còn muốn như thế nào nữa?" Ngàn vạn lần đừng có uổng công hôm nay hắn đã nói nhiều như vậy, Thấm Vũ bất đắc dĩ, trước nay nữ hoàng bệ hạ luôn làm việc tùy hứng như thế thật là làm khó trưởng lão bọn họ quá rồi.

Lạc Phi Yên mỉm cười "Cũng không có gì, Thấm Vũ trưởng lão không cần lo lắng quá, bản cung biết dừng đúng mực"

Chỉ mong thật sự được như thế thì tốt, Thấm Vũ nhìn nụ cười của nàng, cạn lời.

Tin tức nữ hoàng Liên Đồng tự mình đến Thương Hách truyền ra, An Dương vừa quy thuận Thương Hách thì Liên Đồng cũng có hành động, không phải phát binh mà là muốn quy phục, dân chúng biết được chuyện này dều vui mừng khôn siết, như vậy chiến sự quả thật đã kết thúc, từ nay về sau thiên hạ thống nhất không còn chiến loạn đúng là một chuyện vô cùng tốt.

Không giống với dân chúng bách tính đang vui mừng, trong hoàng cung Thương Hách các đại thần đang bận đến mức tối mặt tối mày. Thư đầu hàng của Liên Đồng còn chưa dâng, quốc thư cũng chưa trình lên, vẫn chưa được xem là chính thức thuộc về Thương Hách, may mắn trong thời gian này nữ hoàng Liên Đồng không có hành động gì cũng khiến người ta an tâm đôi chút.

Mới vừa thả lỏng một bên, bên kia đã chất đầy một đống chuyện cần xử lý, An Dương đã thuộc về Thương Hách, ngoại trừ lúc đầu mới tiếp nhận thì cũng coi như thuận lợi nhưng chuyện sau đó chờ giải quyết nhiều không đếm xuể. Các đại thần cũng hiểu được nếu như không phải thái tử là người mang thiên mệnh khiến thiên hạ quy về một mối thì chuyện tiếp nhận An Dương lần này sẽ không chỉ đơn giản như thế, nhưng dù vậy vẫn còn không ít chuyện phải làm, để dân chúng hiểu biết về pháp luật của Thương Hách, bố trí lại tướng sĩ An Dương, thanh trừng quan viên của An Dương đều để cho bệ hạ định đoạt.

Trong số những người này, các đại thần càng kính trọng một người trong số đó, người nọ không phải là ai khác mà chính là người trong thời gian chiến tranh vẫn luôn nghe lệnh của bệ hạ, đại tướng An Dương Bách Lý Vong Trần.

Khi An Dương giao chiến với Thương Hách, Bách Lý Vong Trần đã trợ giúp Thương Hách lập chiến công, sau đó lĩnh mệnh về trước bình loạn đại hoàng tử, có lệnh bài của bệ hạ cho phép hắn mang theo binh mã An Dương dốc sức vì Thương Hách, đương nhiên bệ hạ đã rất tín nhiệm người này, đợi khi hết thảy mọi chuyện đi vào quỹ đạo Bách Lý Vong Trần sẽ có được một vị trí trong triều cũng không phải chuyện khó đoán.

An Viên dám cả gan phản bội bị bệ hạ chém chết ở An Dương, vị trí tướng quân bị bỏ trống mà Bách Lý Vong Trần cũng vừa đến đúng lúc chắc chắn sẽ được bệ hạ trọng dụng trở thành một đại tướng của Thương Hách. Với tính toán này, thái độ của quần thần đối với Bách Lý Vong Trần cũng nồng hậu hơn hẳn, Bách Lý Vong Trần đang ở tạm trong cung đối với việc này có chút buồn bực nhưng trên thực tế thì chuyện làm hắn phiền muộn nhất chính là vì một người.

"Ta còn đang nghĩ chừng nào Bách Lý mới cầu kiến, không ngờ lại đến nhanh như vậy" Trong ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt ngồi trên ngai vàng phê duyệt tấu chương trên tay ngước mắt nhìn Bách Lý Vong Trần, ánh mắt tràn ngập ý cười, trong lời nói mang theo một chút ý tứ trêu ghẹo.

Phụ hoàng đang nghị sự ở thiên điện cùng các đại thần, y nhân lúc này giải quyết nốt số tấu chương còn tồn đọng lại, thường ngày Bách Lý Vong Trần rất ít khi lộ diện hôm nay lại đến đây cầu kiến, không nghĩ cũng biết là vì ai.

"Hiếm khi không thấy bệ hạ, chỉ có mỗi thái tử điện hạ ở ngự thư phòng" Trên gương mặt Bách Lý Vong Trần không có chút phản ứng khi nghe câu nói của Kì Minh Nguyệt nhưng trong câu trả lời của hắn lại lộ ra một ít xao động.

"Bách Lý vốn dĩ không phải vì ta hay phụ hoàng nên mới đến đây, như vậy thì gặp ai cũng như nhau cả thôi, người mà ngươi muốn gặp chính là Vô Hào" Cầm tấu chương trên tay đặt lên bàn, Kì Minh Nguyệt nhướn mi cười nhẹ, thấy sắc mặt của Bách Lý Vong Trần tuy rằng lạnh lùng trầm ổn như mọi ngày nhưng nhìn kỹ sẽ nhận ra sự sốt ruột và bất an trên gương mặt.

"Từ sau khi thần trở về vẫn chưa từng gặp lại hắn, đoán chừng hắn đã quay về bên cạnh điện hạ" Từ khi Kì Mộ Thịnh bị bắt, Vô Hào cũng biệt tăm, không biết vết thương trên người hắn có phải nặng thêm hay không.

"Vô Hào vốn là người tận trung bổn phận, từ ngày theo ta hắn chưa từng thất trách, sau khi giải quyết Kì

Mộ Thịnh xong đương nhiên sẽ trở về, chẳng qua khi trở về thì bị thương, không biết đã đỡ hơn chưa" Kì Minh Nguyệt nhớ lại vết thương không tính là nghiêm trọng của Vô Hào, lại nhìn vẻ bất an trên gương mặt Bách Lý Vong Trần, cố ý thở dài một hơi.

"Vô Hào hắn..." Nhất thời Bách Lý Vong Trần càng khẩn trương hơn, tuy rằng vết thương lúc đó nhìn không nghiêm trọng lắm nhưng Vô Hào chưa bao giờ để tâm đến thương thế trên người mình, hơn nữa luôn đứng trong bóng tối, dù có bị thương nặng cũng không có ai biết.

Thưởng thức vẻ mặt lo lắng hiếm có của Bách Lý Vong Trần, Kì Minh Nguyệt cuối cùng mới nhàn nhã nói tiếp "Vô Hào không sao"

"Thật sự không sao? Vết thương của hắn đã bôi thuốc chưa?"

Kì Minh Nguyệt khẽ cười, lắc đầu "Xem ra ngươi không tận mắt gặp được sẽ không yên tâm"

Vừa gọi Vô Hào xuất hiện, Bách Lý Vong Trần liền nhìn chăm chăm vào hắn không rời dường như muốn xem như vết thương của hắn nghiêm trọng ra sao, Kì Minh Nguyệt thấy vậy, nhìn qua Vô Hào mỉm cười "Vô Hào, ngươi bị thương, mấy ngày nay không cần theo ta" Lại nhìn đến bộ dáng quan tâm của Bách Lý Vong Trần, y nói tiếp "Mấy ngày gần đây người trong cung hỗn tạp, xảy ra không ít chuyện, Vô Hào bị thương không có ai chăm sóc, Bách Lý nếu rảnh rỗi có thể đến trông nom nhiều một chút"

Bách Lý Vong Trần khi nghe câu này nhất thời vui vẻ hẳn lên, có những lời này của thái tử, Vô Hào sẽ không trốn tránh hắn nữa.

"Rõ" Vô Hào vẫn như trước không hề nhiều lời liền nhận mệnh nhưng Kì Minh Nguyệt lại nhận thấy lúc này Vô Hào có một chút gì đó khang khác, có lẽ là mâu thuẫn.

Vô Hào không cần người khác hầu hạ, luôn một thân một mình nhưng đã là người ai lại muốn cả đời cô độc, mà nay Duệ U đã chết, Bách Lý theo hắn đến Thương Hách, dù rằng Vô Hào không nói gì lại luôn tránh né Bách Lý nhưng so với ngày trước, khí tức của hắn khi canh giữ trong bóng tối cũng đã an ổn hơn.

Bóng dáng Vô Hào dần dần biến mất trong ngự thư phòng, Bách Lý Vong Trần thấy hắn rời đi, trong lòng vừa vui mừng vừa chua xót, Vô Hào sẽ không vi phạm mệnh lệnh của thái tử. Vô Hào sẽ không vi phạm mệnh lệnh của chủ nhân, Vô Hào như thế là do một tay hắn gây ra, thật may chủ nhân của Vô Hào là thái tử điện hạ, nếu không hắn thật sự không dám tưởng tượng bây giờ Vô Hào sẽ ra sao.

"Đa tạ điện hạ" Quay đầu lại, Bách Lý Vong Trần nghiêm túc thực hiện một đại lễ đối với Kì Minh Nguyệt.

"Không cần, đây cũng là vì Vô Hào" Kì Minh Nguyệt cười nhẹ, Vô Hào đi theo y đã nhiều năm, có Bách Lý thủ hộ bên cạnh Vô Hào y cũng yên tâm.

Bách Lý Vong Trần đang định cáo lui chợt nhớ đến một chuyện khác, sắc mặt cẩn trọng "Điện hạ, thần đã nhìn thấy nhóm người Liên Đồng trong cung, trong những người đó hình như..." Có người hơi quái lạ, nhưng cảm giác quái lạ này lại khiến hắn không thể xác định được, rõ ràng Duệ U đã tử vong rồi.

"Có kẻ có liên quan với Duệ U, chuyện này Vô Hào cũng đã phát hiện ra" Kì Minh Nguyệt biết Bách Lý Vong Trần và Vô Hào đều là đệ tử của Duệ U đương nhiên cũng mẫn cảm hơn đối với khí tức của đồng loại, trong đám người đó quả nhiên đúng như lời của Kì Mộ Thịnh đã nói, có tay chân của Duệ U trà trộn vào để dễ dàng giám thị và khống chế khi Liên Đồng quy thuận An Dương.

"Hóa ra điện hạ đã phát hiện ra trước" Bách Lý Vong Trần nhẹ nhõm, xem dáng vẻ thản nhiên của Kì Minh Nguyệt thì biết ngay bất luận trong đám người đó ai là thuộc hạ của Duệ U cũng đều không trốn thoát khỏi tay của vị điện hạ này.

Khẽ gật đầu, Kì Minh Nguyệt hạ mắt, ý cười lạnh lẽo thản nhiên chợt lóe lên nơi sâu thẳm trong đáy mắt. Lúc kẻ đó ra tay cũng là lúc diệt trừ dư nghiệt "Bách Lý có thể yên tâm, tai họa Duệ U để lại sẽ không kéo dài được"

178. Chương 178: Có Được Và Bỏ Qua

Cùng với công việc chính trị và giao thiệp của An Dương, chính sự trong triều đình Thương Hách cần xử lý mỗi ngày cũng tăng theo, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt tạm thời vứt đoàn người Liên Đồng sang một bên cũng không bày yến tiệc chiêu đãi, bề ngoài xem như không quá mức để ý nhưng ảnh vệ âm thầm giám thị không hề giảm đi, chẳng qua vẫn chưa tìm ra kẻ nào có hành động dị thường, tất cả đều yên bình một cách quái dị, ngay cả Lạc Phi Yên cũng không có động tĩnh gì, không biết nàng ta có tính toán như thế nào.

Liên tục xử lý quốc sự suốt mấy ngày liền, hai người đều có chút mệt mỏi, ngày hôm nay ngự thư phòng lặng yên không một tiếng động, các đại thần đến cầu kiến đều bị mời quay về giống nhau, không phải vì bệ hạ và thái tử đang nghị sự mà cả hai đều đã đến võ trường, chờ tới khi các vị đại thần chạy đến võ trường cầu kiến thì lại nhận được tin bệ hạ và thái tử đã rời đi, hỏi đi đâu thì không ai biết.

Mà ngay lúc này đây, ở ngọn núi đằng sau đế cung, tiếng vó ngựa vang lên từng đợt trong rừng cây, Kì Hủ Thiên mặc trang phục huyền sắc điều khiển bạch mã chạy sóng đôi với Kì Minh Nguyệt mặc y phục nguyệt sắc cưỡi trên một con ngựa bờm đỏ đang phóng như tên, nhìn thấy cảnh vật xung quanh không ngừng lui lại, gió phả lên mặt ngập tràn hương vị thảo mộc trong lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu nhìn Kì Hủ Thiên bên cạnh thấy hắn đang giục ngựa đến gốc cây không xa phía trước.

"Thuật cưỡi ngựa của Minh Nhi lại tiến bộ" Tới dưới tàng cây, Kì Hủ Thiên kéo dây cương tán dương Kì Minh Nguyệt.

Suốt dọc đường từ An Dương trở về đều phải cưỡi ngựa đương nhiên càng tiến bộ hơn so với lúc trước, Kì Minh Nguyệt xuống ngựa cười hỏi "Sao hôm nay lại nghĩ đến chuyện ra ngoài cưỡi ngựa? Hay là phụ hoàng đợi trong cung đến phiền chán rồi sao?" Mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi, đã nhiều ngày phụ hoàng và y hầu như đều ở tại triều đình hoặc ngự thư phòng, tuy nói là không có chuyện gì khó khăn nhưng cũng hao tâm tổn sức, ngồi lâu quá cũng cảm thấy uể oải mới nảy sinh ý định đến võ trường đấu vài chiêu sau đó liền đi đến nơi này.

"Có Minh Nhi bên cạnh trợ giúp cho dù là xem tấu chương không thú vị phụ hoàng cũng không cảm thấy phiền chán, chỉ là không có thời gian gần gũi mới khiến người khó chịu" Kì Hủ Thiên bước đến cạnh y, nghiêng người hôn qua, câu nói trêu đùa khiến Kì Minh Nguyệt mỉm cười "Có người miệng càng ngày càng ngọt" Đã nhiều năm trôi qua nhưng điểm này của phụ hoàng một chút cũng không thay đổi, hoặc là có thì cũng càng ngọt ngào hơn.

"Nào có ngọt bằng Minh Nhi..." Đầu ngón tay vuốt nhẹ trên môi y, Kì Hủ Thiên cảm thấy chưa đủ bèn hôn thêm lần nữa, sau khi làm một nụ hôn sâu liền dán sát vào môi y mà nói "Phụ hoàng biết, gần đây công việc bận rộn khiến Minh Nhi phải lao tâm lao lực, ngày hôm nay liền không để ý đến mấy chuyện này nữa, chỉ cần cùng phụ hoàng nghỉ ngơi được không?"

Minh Nhi chán ghét nhất là những chuyện phiền phức, nhưng từ khi trở thành thái tử cũng chưa hề sơ suất hay chậm trễ quốc sự, mấy ngày gần đây ngoại trừ chính vụ còn có dư đảng của Duệ U ẩn núp trong nhóm người Lạc Phi Yên, tuy rằng chưa có dị động nhưng cũng khiến trong lòng không thể không đề phòng, lo rằng y lao tâm khổ tứ quá mức nên hôm nay hắn mới nhất thời nảy sinh ý định muốn đến nơi này.

Vòng tay lại ôm lấy Kì Hủ Thiên hôn lên đôi môi hắn, Kì Minh Nguyệt nghe xong những lời này làm sao còn không hiểu hắn đang nghĩ gì, cười cười lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên trán Kì Hủ Thiên "Từ sau trận chiến với An Dương vội vội vàng vàng đến bây giờ, phụ hoàng cũng cần phải nghỉ ngơi một chút"

Hai người cưỡi ngựa phi như bay đều ra chút mồ hôi, Kì Hủ Thiên đè lại tay Kì Minh Nguyệt, một tay cởi vạt áo y ra, cũng không lau đi mồ hôi, cúi người hôn lên ngực "Vậy phải có Minh Nhi bồi ta mới được"

"Đó là đương nhiên, chỉ cần phụ hoàng nghỉ ngơi, Minh Nguyệt là thái tử thì làm gì có đạo lý phải vất vả một mình chứ" Thật sự y còn ước gì buông tay không để ý tới cái gọi là thiên hạ xã tắc vốn dĩ liên quan gì tới y, nếu không phải vì hắn... Vạt áo Kì Minh Nguyệt mở rộng tựa vào thân cây ngước mắt nhìn Kì Hủ Thiên, ánh nắng xuyên qua tán lá chiếu lên mái tóc người trước mắt giống như một vầng hào quang, mắt ưng sâu thẳm dưới ánh nắng chăm chú nhìn vào y, ý cười thản nhiên chan chứa ôn nhu mà người khác chưa bao giờ được nhìn thấy.

"Minh Nhi thật lại động tâm với phụ hoàng hay sao mà nhìn kỹ đến vậy? Chẳng lẽ ngày thường còn chưa nhìn đủ?" Kì Hủ Thiên thấy y nhìn chăm chú như vậy, khóe môi cong lên một nét cười tà, một tay đặt lên thân cây sau lưng Kì Minh Nguyệt, đem người áp sát lên thân cây.

Hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau phả lên cạnh cổ, Kì Minh Nguyệt ôm lấy hắn, kề vào tai hắn cười khẽ "Chẳng lẽ chỉ có phụ hoàng mới được nhìn ta, ta lại không được nhìn phụ hoàng sao? Phải biết ở trong lòng Minh Nguyệt, phụ hoàng nhìn thế nào cũng không đủ, một đấng quân vương quân lâm thiên hạ như vậy lại thuộc về ta, làm sao lại không thể ngắm nhiều hơn một chút được. Nếu không phải gần đây quốc sự bận rộn chưa được rảnh rỗi, Minh Nguyệt không chỉ nhìn mà còn phải dùng một phương thức khác… để an ủi phụ hoàng thật tốt mới đúng"

Phía sau, bàn tay của Kì Minh Nguyệt khẽ vỗ nhẹ lên mông hắn, Kì Hủ Thiên cong môi nhìn nét giảo hoạt trong đôi mắt y lúc này, cất tiếng cười trầm thấp "Không sao, phụ hoàng chờ Minh Nhi, thời gian vẫn còn nhiều, phụ hoàng sớm muộn gì cũng là của ngươi, dạo gần đây quả thật có chút vội vàng, có lẽ cũng nên cảm tạ Minh Nhi chăm sóc mới phải"

Sau An Dương lại đến Liên Đồng, tuy nói là thiên hạ đã ngay trước mắt nhưng muốn nắm hết toàn bộ trong lòng bàn tay cũng không phải là việc hoàn thành chỉ trong một sớm một chiều, mấy hôm nay cả hai đều ngủ rất muộn, trước giờ Minh Nhi suy nghĩ chu toàn, mặc dù có ý muốn hắn nhưng vẫn không ra tay, chắc chắn cũng bởi bận tâm đến thân thể hắn.

"Phụ hoàng vì ta mà chờ đợi nhiều năm như vậy, ta mới nhẫn nại chút thời gian này thì có tính là gì" Gió nhẹ lướt qua, Kì Minh Nguyệt tựa vào gốc cây ôm chặt người trước mặt "Lúc trước đáp ứng phụ hoàng lên ngôi thái tử, đó là vì để bồi bên cạnh phụ hoàng, thời gian sau này vẫn còn dài, nhất thời ta cũng không vội"

"Hối hận vì đã lên ngôi thái tử sao? Hiện giờ mỗi ngày đều phải vất vả vì xã tắc Thương Hách, phụ hoàng thấy ngươi khổ cực thật sự có chút đau lòng" Minh Nhi là lựa chọn thích hợp nhất cho ngôi vị thái tử nhưng trong lòng hắn là để y được ngày ngày làm bạn bên cạnh, bây giờ có Minh Nhi cùng hắn xử lý quốc sự đương nhiên khiến hắn vui vẻ nhưng lại mệt mỏi cho Minh Nhi.

"Chẳng lẽ phụ hoàng cho rằng ta thấy ngươi lao lực vì quốc sự không đau lòng hay sao? Lúc trước đáp ứng phụ hoàng lên ngôi thái tử là để được bồi bên cạnh phụ hoàng cũng như giúp phụ hoàng phân ưu, huống chi Minh Nguyệt không cảm thấy vất vả gì hết. Bây giờ chỉ là tạm thời, thiên hạ thống nhất đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng, chỉ cần qua được quãng thời gian này là tốt rồi" Kì Minh Nguyệt khẽ hôn vài cái lên môi hắn, lại tiếp tục thì thầm "Thật khó có khi phụ hoàng nghi ngờ quyết định của chính mình"

"Chỉ cần là chuyện liên quan tới Minh Nhi, phụ hoàng không thể không để ý, ai bảo trong lòng ta Minh Nhi quá mức quan trọng làm gì" Kì Hủ Thiên chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của chính mình, nhướn mày khẽ cười, tuy chỉ là hỏi vậy nhưng hắn vẫn không hối hận về quyết định lúc trước, quyết tâm muốn có Minh Nhi chưa bao giờ thay đổi, chỉ muốn cùng y ngày ngày làm bạn, bây giờ Minh Nhi mệt mỏi cũng chỉ đành tự mình đau lòng.

Hôn lên đôi môi đang cười nhẹ, Kì Minh Nguyệt siết lấy tay Kì Hủ Thiên, liếm lên đôi môi mê người vài cái, trầm giọng nói "Phụ hoàng biết Minh Nguyệt không thích chuyện phiền toái, chưa bao giờ đặt thiên hạ xã tắc trong lòng, nhưng vì phụ hoàng Minh Nguyệt tình nguyện, hơn nữa ta cũng không muốn thấy ngươi vất vả một mình" Một người dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ có một mình, giờ đây y đã không còn là đứa trẻ năm đó, không thể để cho phụ hoàng một mình gánh vác quốc sự nữa, nam nhân của y tất nhiên y phải quan tâm săn sóc, thay hắn phân ưu.

"Nghe Minh Nhi nói như vậy xem ra phụ hoàng không thể để ngươi kế vị quá sớm, nếu vậy đến lúc đó chẳng phải Minh Nhi một mình vất vả hay sao" Quay lại ôm lấy Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên muốn để cho Lưu Dịch tạm hoãn việc kế vị lại.

Nhớ lại ngày đó Kì Hủ Thiên từng nói muốn y kế vị, Kì Minh Nguyệt nhíu mày "Quả thật không thể, phụ hoàng đã quên nếu lúc này đăng cơ chắc chắn các đại thần sẽ muốn ta chọn phi tử, một khi lên làm đế vương trong hậu cung không thể không có hoàng hậu, dù cho phi tần có ít thì cũng không thể không có. Trước kia ta từng nói nam tử cũng tốt, nói không chừng còn có thể an bài nam phi vào cung, như vậy kế vị

cũng rất phiền phức, ta cũng không muốn mới vừa đăng cơ liền giết người trong hậu cung" Nếu thật sự làm vậy thì e là tiếng tăm của y còn nổi hơn phụ hoàng, càng thêm dọa người.

Kì Hủ Thiên nghe y nói vậy, ánh mắt trầm xuống, hắn không muốn bên cạnh Minh Nhi có bất cứ người nào khác, cho dù chỉ là trên danh nghĩa cũng không được "Đúng là như vậy, chỉ sợ đến lúc đó Minh Nhi chưa kịp hạ chỉ thì phụ hoàng đã giết sạch nam nữ muốn tiến cung rồi"

"Chuyện kế vị không cần nhắc lại, thiên mệnh đã nói, Minh Nguyệt là người có được thiên hạ, giờ đây đã có thiên hạ, chỉ chờ sau khi thống nhất, dân chúng cũng sẽ dần quên chuyện này, phụ hoàng tiếp tục làm đế vương, Minh Nguyệt làm thái tử, hết thảy đều như cũ"

Có được thiên hạ lại buông tay, Minh Nhi của hắn... Kì Hủ Thiên ôm chặt y, thở dài một tiếng "Trong mắt Minh Nhi không có thiên hạ, nhưng Minh Nhi lại cự tuyệt, phụ hoàng muốn đem nó giao cho ngươi xem ra phải tìm biện pháp khác"

"Ta muốn chính là ngươi, phụ hoàng" Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên hắn "Nếu như phụ hoàng không phải đế vương, Minh Nguyệt sẽ không phải là thái tử, đương nhiên, nếu phụ hoàng không tại vị, Minh Nguyệt cũng không có hứng thú với triều chính xã tắc"

"Dẫu cho phụ hoàng tại vị thì Minh Nhi cũng rất có giá trị, thật ra vị trí thái tử đã không còn thích hợp nữa, hiện giờ danh vọng của ngươi trong dân gian từ lâu đã không có thái tử tầm thường nào có thể sánh bằng, thu được dân tâm đương nhiên lòng dân quy thuận" Kì Hủ Thiên cân nhắc một lát, bất chợt mở miệng nói "Có lẽ có một biện pháp khác có thể thực hiện được..."

Cúi đầu thì thầm bên tai Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên chậm rãi nở nụ cười, Kì Minh Nguyệt kinh ngạc khi nghe lời nói bên tai nhưng cũng lộ ra ý cười, hơi thở nóng rực lướt nhẹ bên tai, ngay sau đó là cảm giác ướt át liếm qua vành tai, chỉ còn nghe được giọng nói trầm trầm "Như thế Minh Nhi liền có thể cùng một chỗ với ta..."

Nụ hôn ẩm ướt từ vành tai di chuyển xuống đôi môi, Kì Hủ Thiên chưa nói dứt câu liền ôm Kì Minh Nguyệt vào lòng hôn thật sâu, đến tận khi cả hai đều thở dốc mới tách ra, nhìn nhau mỉm cười.

Dưới tàng cây, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt ngồi tựa vào nhau, tranh thủ lúc rảnh rỗi hưởng thụ một chút thanh tĩnh. Nhưng lúc này trong hoàng cung vì tìm kiếm hai người mà cuống cuồng cả lên, cầu kiến thỉnh an, đệ trình tấu chương rối loạn thành một đống. Lưu Dịch thấy thời gian không sai biệt lắm mới chậm rì rì bước ra khỏi Huyễn Thiên điện nhìn thấy không ít các vị đại thần tập trung đứng trước cửa ngự thư phòng, không để bọn họ mở miệng trước Lưu Dịch mặt không đổi sắc nói "Các vị đại nhân chờ lâu, bệ hạ và thái tử điện hạ hẳn là đã trở về, các vị chờ thêm một lát"

Nói xong định xoay người rời đi lại bị trưởng lão Liên Đồng không biết đến từ lúc nào kéo lại "Lưu tổng quản, nữ hoàng muốn ta đem vật này dâng lên bệ hạ, làm phiền chuyển giao đến bệ hạ"

Các vị đại thần bên cạnh nghe được đều tụm lại một chỗ, trong lòng phỏng đoán, chẳng lẽ nữ hoàng Liên Đồng đã nghĩ thông suốt nên mới dâng thư đầu hàng lệnh cho trưởng lão trình lên?

Lưu Dịch nhìn thấy thứ trong tay vừa nhận được, không phải quốc thư như mong đợi mà là một thiệp mời "Đây là ý gì? Nữ hoàng muốn thiết đãi yến tiệc?"

Trưởng lão Liên Đồng gật đầu "Nữ hoàng muốn bày tỏ cảm kích đối với Thương Hách, từ ngày đến đây ở trong vô cùng vui thích, hơn nữa biết được hôn sự của trưởng lão Thấm Vũ và công chúa Ngưng Lộ cũng sắp diễn ra liền muốn chúc mừng một chút, thỉnh bệ hạ cùng thái tử điện hạ và các vị đại nhân cùng đến chung vui"

Đại thần xung quanh đều cảm thấy buồn cười, Lạc Phi Yên đang ở Thương Hách vậy mà lại đảo khách làm chủ, thậm chí còn muốn mở tiệc chiêu đãi bệ hạ và thái tử điện hạ, không biết được trong đầu nàng ta đang nghĩ cái gì. Lắc đầu, lúc này các đại thần đều có chung một cảm nhận, việc làm của bệ hạ vốn đã khó dò, nữ hoàng Liên Đồng kia cũng không chịu thua kém, suy tính khiến người ta nhìn không thấu, nhất định đều cho là hoang đường.

Sắc mặt Lưu Dịch trước sau vẫn không mảy may biến đổi, nghe vậy chỉ hơi gật đầu "Nhất định ta sẽ chuyển giao đến bệ hạ" Cầm lấy thiệp mời, hắn xoay người bước đi, nhìn nhìn canh giờ cũng nên đi nhắc nhở bệ

hạ và thái tử quay về, thuận tiện đem vật này trình lên…

Vừa nghĩ như vậy, Lưu Dịch liền đi về phía sau núi, trên đường chỉ băn khoăn duy nhất một chuyện, nếu đúng lúc bệ hạ đang hứng khởi hay hắn đến không đúng lúc thấy chuyện không nên thấy thì phải làm sao mới đúng… Tự hỏi vấn đề này, Lưu Dịch đi một vòng tìm chung quanh sau núi, cuối cùng phát hiện hai người đang ôm nhau dưới gốc cây. ?

Giờ đây đang đúng lúc hoàng hôn, bóng dáng phụ tử hai người ôm nhau nằm dưới tàng cây có chút mơ hồ, nắng chiều ánh đỏ xuyên qua cành lá chiếu sắc cam lên hai người, đồ đằng vàng kim thêu trên tay áo đen tuyền và nguyệt sắc lấp lánh rực rỡ, ánh chiều tà rơi loang lổ, hai mái tóc đen quấn quýt vào nhau vương trên nền cỏ xanh biếc… Hình ảnh trước mắt xinh đẹp đến mức không chân thật, Lưu Dịch dừng bước xa xa nhìn phụ tử hai người, lộ ra nét cười từ tận đáy lòng.

Quan sát thấy trang phục của hai người chỉ có hơi lộn xộn, ngoài ra không còn gì khác, Lưu Dịch yên tâm đang muốn tiến lên bỗng nhiên ngừng bước một chút, bệ hạ và thái tử điện hạ vì quốc sự đã nhiều ngày thức khuya dậy sớm, hôm nay khó có dịp tranh thủ nghỉ ngơi được nửa ngày.

Lưu Dịch còn đang do dự lại nghe giọng nói truyền từ dưới tàng cây "Đã đến giờ rồi sao?"

"Điện hạ" Lưu Dịch bước đến, gật đầu. Minh Nguyệt điện hạ đã căn dặn phải nhắc nhở bọn họ trở về trước vãn thiện, chính là lúc này đây.

Kì Minh Nguyệt nhìn người bên cạnh một cái "Đã biết, lát nữa chúng ta sẽ trở về, phụ hoàng hẳn là vẫn còn mệt mỏi, để hắn ngủ thêm một lát" Ngồi dậy, y nâng tay khẽ vuốt ve gương mặt Kì Hủ Thiên, giờ đây trong lòng y chỉ cảm thấy yêu thương và luyến tiếc.

Không ngờ Kì Hủ Thiên cũng đã tỉnh "Minh Nhi đã tỉnh, phụ hoàng làm sao còn ngủ được" Bắt lấy bàn tay Kì Minh Nguyệt đang vuốt ve trên mặt, hắn dùng sức kéo y vào lòng, Kì Hủ Thiên nói với Lưu Dịch "Trẫm đương nhiên sẽ trở về, không việc gì phải chờ đợi lâu"

Lưu Dịch thấy hắn đè lại Kì Minh Nguyệt định hôn lên môi y liền vội vàng lấy thiệp mời trong ngực ra "Bệ hạ, đây là do trưởng lão Liên Đồng trình lên"

179. Chương 179: Ích Kỷ

"Lạc Phi Yên rốt cuộc cũng không nhịn được nữa" Đưa thiệp mời cho người bên cạnh, Kì Hủ Thiên phất tay với Lưu Dịch "Ngươi lui xuống đi"

Lưu Dịch nghĩ tới các vị đại thần đang chầu chực trước cửa ngự thư phòng lại nhớ đến hình ảnh ban nãy, không nói một lời hành lễ lui xuống.

Nhìn sơ qua nội dung trên thiệp mời, Kì Minh Nguyệt thích thú nhướn mày "Lần này nàng muốn thiết đãi yến tiệc không biết là nhắm vào ta hay là phụ hoàng" Ngày nàng ta đến Thương Hách liền gây náo loạn trên đại điện, vừa chất vấn lại vừa vui đùa, chỉ cần nhìn sự việc phát sinh trên đại điện ngày hôm ấy thôi cũng đủ biết tửu yến lần này chắc chắn sẽ không đơn giản.

"Nếu nàng ta muốn làm gì bất lợi cho ngươi thì đó chính là tự tìm đường chết, nhưng Lạc Phi Yên cũng không phải là kẻ ngu ngốc đến vậy" Ngồi dậy để Kì Minh Nguyệt tựa vào ngực hắn, Kì Hủ Thiên hôn nhẹ lên cổ y, khẽ cười "Ngày mai có lẽ sẽ xem được trò hay"

Chắc chắn Lạc Phi Yên không phải là dạng nữ tử ngu ngốc… "Trái lại phụ hoàng càng rõ ràng hơn, nhưng lại không biết nàng ta sẽ vì phụ hoàng mà bố trí buổi tửu yến này như thế nào? Từ ngày gặp nhau trên đại điện nàng vẫn chưa gặp lại ngươi hẳn là trong lòng mong nhớ, nói không chừng chỉ là vì để gặp gỡ một lần mà thôi" Nghiêng đầu nói với Kì Hủ Thiên, mặc dù Kì Minh Nguyệt cong môi nhưng ý cười không lan tới đáy mắt, giọng nói cũng lạnh hơn.

"Minh Nhi thực sự cho là như thế?" Ngón tay Kì Hủ Thiên mơn trớn trên cổ y, khẽ cười tà hỏi ngược lại.

Nghiêng người qua ôm lấy Kì Hủ Thiên, đè lên người hắn, Kì Minh Nguyệt đắm chìm vào đôi mắt đang chuyên chú nhìn mình, giọng nói nhẹ nhàng mà ẩn chứa nguy hiểm "Nữ tử Liên Đồng tinh thông âm nhạc, sở trường ca múa, nhìn sứ giả năm xưa cũng đã đủ hiểu. Ngoại trừ ca múa, bọn họ cũng rất to gan lớn mật, nếu như yến tiệc hôm nay là Lạc Phi Yên cố tình khiêu khích phụ hoàng, ta không dám cam đoan bản thân sẽ làm ra chuyện gì, phụ hoàng nên có chuẩn bị trước thì hơn"

Ngày hôm đó y đã cảnh cáo Lạc Phi Yên ngay trên đại điện, chỉ là không biết có lọt được vào tai nàng ta hay không, nếu nàng ta dám nuốt lời thì cho dù y không thích động tay động chân với nữ nhân nhưng đến lúc đó không muốn ra tay cũng phải ra tay.

"Nếu thật sự như vậy, Minh Nhi có giết nàng cũng không sao" Thấy y lưu tâm đến chuyện này đến thế, Kì Hủ Thiên cong cong khóe môi, đáy mắt chan chứa ý cười "Liên Đồng cũng không quan trọng gì, cùng lắm thì đánh thêm một trận, Minh Nhi vì ta mà tức giận đúng là hiếm thấy"

Đầu ngón tay mân mê làn tóc, Kì Minh Nguyệt cười như không cười cúi người xuống hôn lên đôi môi hắn, cắn mút thật mạnh nhưng lại như đùa cợt mà liếm nhẹ vài cái "Chỉ bởi vì trước đây không có cơ hội thôi, chẳng lẽ phụ hoàng thực sự cho rằng ta rộng lượng lắm sao?" Đầu lưỡi liếm quanh vành tai Kì Hủ Thiên, trầm giọng nói "Lạc Phi Yên nếu thật sự dám mơ tưởng phụ hoàng, Minh Nguyệt sẽ không giết nàng…"

"Ta sẽ giam nàng trong cung khiến đời này nàng phải nhớ thật kỹ, ngươi là của ta, khiến nàng cả đời đều chỉ có thể nhìn ngươi ở bên cạnh ta như thế nào cho tới tận lúc chết" Lời nói ôn nhu chầm chậm rót vào tai nhưng lại ngập tràn nguy hiểm và rét lạnh, Kì Hủ Thiên nghe lời thì thầm bên tai, độ cong trên môi càng rõ rệt hơn "Xem ra chọc giận Minh Nhi mới chính là ngu xuẩn nhất"

"Minh Nguyệt vốn là người ích kỷ, phụ hoàng đã là của ta liền không để cho người khác đến gần, nếu không nhờ vậy, ta cũng sẽ không cùng với Tương Dao để cho nữ nhân hậu cung sống tốt như thế" Lần thứ hai nhắc đến việc này, Kì Minh Nguyệt cười lạnh "Trộm đồ trong cung lén lút chuyển về nhà mẹ đẻ, lăng loàn với thị vệ trong cung, phần lớn nữ nhân hậu cung đều có những kẻ không sạch sẽ, muốn nắm nhược điểm cũng không quá khó khăn"

Kì Hủ Thiên nghe y nói xong liền hiểu được ẩn ý trong câu nói "Các nàng cũng chỉ là vật trang trí thôi, từ khi phụ hoàng có ngươi liền không để ý tới nữa, không biết bây giờ ra sao, muốn làm gì bọn họ thì tùy Minh Nhi xử lí" Phi tần trong hậu cung số lượng đông đảo, không kể nam nữ. Sống hay chết, có làm ra chuyện xấu xa gì hay không, hắn một chút cũng không có hứng thú.

Đem Kì Minh Nguyệt trên người ghì xuống, Kì Hủ Thiên vỗ vỗ mông y, ý cười trong mắt càng thêm tà ác, trong câu nói ra vẻ oán trách "Nói chuyện với phụ hoàng còn nhắc tới những người đó làm gì?"

"Phụ hoàng không muốn biết ta để Tương Dao xử lí bọn họ như thế nào?" Chỗ nào đó của người bên dưới đã vừa nóng vừa cứng chạm lên vùng bụng dưới của y, sắc mặt Kì Minh Nguyệt không đổi dường như không phát hiện hôn nhẹ lên môi hắn.

"Vậy Minh Nhi xử lí ra sao?" Thuận miệng hỏi, Kì Hủ Thiên lơ đễnh mở miệng đón nhận, một tay nhẹ nhàng vuốt mông y, môi lưỡi nghênh đón nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, bất mãn đè lại cổ Kì Minh Nguyệt đem y ghì xuống.

Hai đôi môi dán chặt vào nhau hồi lâu mới tách ra, Kì Minh Nguyệt thở dốc nói "Các nàng không chịu được tịch mịch cũng không cấm cản bọn họ, ta đã phân phó cho Tương Dao, nếu bọn họ hoài thai liền giết chết, phụ hoàng không đến lâm hạnh, việc dâm loạn hậu cung như vậy tuyệt đối không thể để người ngoài biết được" Còn những chuyện khác chỉ cần không làm gì quá phận thì bỏ mặc, chẳng qua bỏ mặc là vì còn trong phạm vi khống chế, bớt tốn công sức trông chừng.

Kì Hủ Thiên gật đầu "Tùy Minh Nhi xử lý, nhưng mà bây giờ Minh Nhi đã nói xong rồi đi, nói hết rồi thì phải chuyên tâm một chút" Bàn tay trên cổ Kì Minh Nguyệt tiếp tục ấn mạnh xuống, mông y cũng bị niết mạnh hơn khiến cho cả người y đều ghì sát vào hắn, Kì Hủ Thiên ghé vào tai y, hơi thở nóng bỏng phả vào tai theo mỗi tiếng thì thầm.

"Chuyên tâm làm chuyện gì?" Kì Minh Nguyệt giả vờ không hiểu ý của hắn cười cười đưa đẩy thắt lưng, chỉ cảm nhận được hơi thở bên tai nóng rực như lửa hệt như vật đã cứng rắn ngay dưới bụng, lửa nóng lan tràn toàn thân.

"Minh Nhi thật không hiểu sao? Đã nhiều ngày bận bịu, chẳng lẽ Minh Nhi còn nhịn được sao?" Kì Hủ Thiên nhẹ nhàng cắn mút vành tai y, ngay khi Kì Minh Nguyệt khẽ cử động hắn liền cảm nhận được lửa nóng hừng hực của đối phương cũng không khác gì mình, phát ra tiếng cười khẽ trầm thấp.

Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn sắc trời lúc này ráng chiều đã bao phủ, dưới tàng cây, nét tà mị trong ánh mắt nam nhân nằm dưới người y dường như mê hoặc lòng người, đôi mắt khép hờ, khóe miệng cong cong, còn có làn da màu mật bên dưới vạt áo kia tựa như được phủ lên một lớp vàng óng trong ánh nắng chiều tản ra dã tính mị hoặc khiến y gần như không thể rời mắt đi được…

"Rõ ràng phụ hoàng cũng biết ta không thể nhẫn nại được nữa" Mở toang vạt áo của hai người, Kì Minh Nguyệt lại đè lên trên, hai cơ thể cách nhau bởi lớp quần áo mỏng manh, vật cứng rắn của cả hai cọ sát vào nhau, ánh mắt nóng rực, y cúi đầu khẽ cười thầm thì "Sắc trời đã tối, nên hồi cung rồi, chỉ là phụ hoàng và ta còn một vài chuyện còn chưa giải quyết xong thì nên làm thế nào bây giờ?"

"Vậy Minh Nhi nói xem nên làm thế nào?" Ánh mắt dần dần sâu thẳm, Kì Hủ Thiên nhìn cảnh trước mắt, dưới ráng chiều, vết son đỏ nhợt nhạt in hằn trên tay áo nguyệt sắc, đôi mắt sâu thẳm như nước dường như cũng đang sôi trào lộ ra tình ý như lửa đang gắt gao chăm chú nhìn vào y, không nói một lời, hai người ma sát lẫn nhau khiến dục vọng nổi lên hừng hực lập tức bị một bàn tay thon dài linh hoạt bao phủ.

"Sau khi trở về… Lại bồi thường cho phụ hoàng…" Hơi gập người lại đem quần hai người kéo xuống, tay của Kì Minh Nguyệt bao trùm lấy vật đã cứng rắn dưới thân Kì Hủ Thiên, liếc nhìn hắn một cái.

Kì Hủ Thiên cũng hiểu ý người trên thân hắn, ánh mắt sáng rực nhìn Kì Minh Nguyệt, cùng với tốc độ khi nhanh khi chậm của y, lửa nóng cứng rắn cọ xát lẫn nhau trong tay khiến hai người hết sức động tình, phát ra tiếng rên rỉ vì sung sướng đồng thời động tác trong tay cả hai người đều nhanh hơn.

Ánh hoàng hôn dần buông xuống, ráng đỏ trên bầu trời từ từ rút đi, dưới bóng cây, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt dồn dập thở dốc, cùng nhau phóng thích trong tay đối phương.

Cúi đầu hôn lên cánh cổ ướt đẫm mồ hôi của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt ngồi dậy nhìn đống hỗn độn trên bụng hai người, đang định tìm thứ gì đó để lau đi chợt nghe tiếng cười trầm thấp bên tai "Minh Nhi đúng là trưởng thành thật rồi…" Nâng tay vỗ về vật cứng vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống, Kì Hủ Thiên nhướn mày tràn đầy ái muội "Không hổ là huyết mạch của phụ hoàng, chỗ đó cũng rất giống phụ hoàng"

"Nói vậy phải nên cảm tạ phụ hoàng mới đúng" Kì Minh Nguyệt nhìn xuống người dưới, so sánh với người trước mặt, cười cười xem như thỏa mãn, cơ thể của y lúc này đã mười chín cũng nên trưởng thành rồi, đương nhiên trong vài phương diện nào đó thì quả thật cũng nên cảm tạ nam nhân trước mặt.

Kì Hủ Thiên ngồi dậy cười lớn, đem trang phục của hai người chỉnh lại cho tốt "Không cần lau chùi, trở về cũng liền tắm rửa, dùng bữa sớm, ta còn chờ bồi thường của Minh Nhi" Nói xong, hắn lại khẽ hôn lên đôi môi của Kì Minh Nguyệt rồi mới đi đến dắt con ngựa đã đi ra xa từ lâu. Bạn đang ?

Hai người xoay người lên ngựa chạy về hướng Huyễn Thiên điện.

Ngày thứ hai chính là ngày Lạc Phi Yên bày tiệc chiêu đãi.

Đến buổi tối, trong điện nàng ở dần dần náo nhiệt, rất nhiều đại thần đã đến nhưng cũng không phải toàn bộ văn võ trong triều, nếu thật sự tất cả đều đến nơi này của nàng cũng không chứa hết, lần này Lạc Phi Yên mời đến đều là những đại thần tương đối có địa vị trong triều.

Trong những đại thần ở đây có không ít người cảm thấy hành động thiết yến lần này có chút hoang đường, nhưng nữ hoàng Liện Đồng đã mời thì làm gì có ai dám trưng ra vẻ mặt không vui, huống chi còn mời cả bệ hạ và thái tử, bọn họ là thần tử càng không có đạo lý gì mà không đến, vì thế chỉ cần nhận được thiệp mời tất cả đều đến đúng hẹn.

Tửu yến lần này, tất cả cung nữ hầu hạ bên cạnh đều là thị nữ trong hoàng cung Thương Hách nhưng thức ăn trên bàn mỗi người đều không phải là những món thường ngày mà là do ngự trù đi theo Lạc Phi Yên nấu nướng. Tuy vẫn chưa bắt đầu yến tiệc nhưng chỉ nhìn màu sắc đặc biệt thôi cũng đủ biết, ngày hôm nay đúng là thiết đãi yến tiệc trong hoàng cung Thương Hách nhưng vị nữ hoàng Liên Đồng này nhất định muốn cho bọn họ mở mang kiến thức về Liên Đồng.

Trong cung điện rộng lớn, nữ tử xinh đẹp múa theo điệu nhạc, ngoài ra còn có nam tử đứng ở bên cạnh hát đệm, mỗi người dều có dáng vẻ thanh tú, không kể nam nữ hay tuổi tác, dường như trong tất cả những người đến Thương Hách lần này không có ai có diện mạo khiến người khác phản cảm, tất cả đều mặc y phục rực rỡ phấp phới, ngay cả bước chân cũng uyển chuyển như bay lượn.

Lạc Phi Yên đã ngồi trên buổi tiệc từ sớm nhưng không phải vị trí cao nhất mà là vị trí thứ hai, nhìn thấy nàng ta biết thức thời như vậy mọi người đều vừa lòng, từng người lựa chọn chỗ ngồi của mình chờ bệ hạ và thái tử của bọn họ đến.

Ca múa không ngừng, tiếng nhạc chưa tan, nhưng hai người quan trọng nhất vẫn chưa thấy xuất hiện, các đại thần dùng mắt trao đổi suy nghĩ lẫn nhau đều mang vẻ mặt chờ xem kịch vui, mà Lạc Phi Yên từ đầu vẫn chỉ ngồi im lặng không nói gì nhưng cũng không tỏ ra lo lắng.

Qua một thời gian nữa, trong sự chờ đợi của mọi người, cuối cùng cũng nhìn thấy người mặc trang phục nguyệt sắc đi cùng với người mặc hoàng bào huyền sắc đang chậm rãi tiến vào "Các vị ái khanh đều đến rồi à"

Tiếng ca múa thoáng chốc ngừng lại, mọi người vội vàng đứng dậy bái kiến, còn Lạc Phi Yên lại đứng cười "Lâu như vậy, bản cung còn tưởng bệ hạ và thái tử không đến nữa chứ"

"Nữ hoàng bày tiệc chiêu đãi, ta cùng phụ hoàng tất nhiên là phải đến" Kì Hủ Thiên không hề trả lời, trực tiếp ngồi xuống, sau khi Kì Minh Nguyệt không lạnh không nhạt đáp trả liền bị hắn kéo ngồi xuống bên cạnh.

Lạc Phi Yên mỉm cười nhìn hai người ngồi xuống, đáy mắt chợt lóe qua một loại cảm xúc không tên, Kì Minh Nguyệt vừa muốn nhìn kỹ, nàng đã hạ tầm mắt xuống, nghiêng đầu phân phó bày tiệc, để vũ công tiếp tục biểu diễn.

"Hôm nay mời bệ hạ và thái tử đến là vì muốn tạ lỗi cho hành vi hôm đó, lời của bản cung trên đại điện chỉ là vui đùa không biết là đã khiến cho bệ hạ và thái tử không vui, trong lòng không yên, từ đó đến nay lại được các vị chiếu cố khắp nơi trong cung, cho nên mới nghĩ nên có gì bày tỏ lại mới được"

Ánh mắt Lạc Phi Yên trong lúc nãy khiến cho Kì Minh Nguyệt trầm ngâm, Kì Hủ Thiên bâng chén rượu thờ ơ không lên tiếng, chỉ dùng đũa gắp thêm thức ăn vào chén người bên cạnh, chẳng hề phản ứng.

Quần thần vẫn dùng bữa như thường, thưởng thức ca múa nhưng thực ra là đang quan sát hai người đang ngồi trên kia, nhìn thấy nữ hoàng Liên Đồng bị lạnh nhạt trong lòng cảm thấy vô cùng khoái trá. Ngày đó nàng ta gây sự ngay trên đại điện đến nay vẫn còn nhiều người nhớ kỹ không quên, nhìn thấy tình cảnh lúc này đương nhiên đều cảm thấy được xả giận.

Họ càng muốn nói, Liên Đồng sắp sửa thuộc về Thương Hách, Lạc Phi Yên chính là bề tôi đâu thể kiêu ngạo như trên đại điện ngày hôm đó, ăn thì ăn uống thì uống nhưng ai cũng dựng thẳng lỗ tai muốn nghe xem nàng sẽ nói gì, ngồi ở đây đều là những người lăn lộn nhiều năm trên quan trường tất nhiên nhìn ra tửu yến lần này của Lạc Phi Yên tuyệt đối không chỉ đơn giản là muốn cảm tạ như trong lời nói của nàng ta.

Nhìn thấy Kì Hủ Thiên không có phản ứng, Kì Minh Nguyệt lại thay hắn rót rượu, mắt ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một cái, nụ cười trên gương mặt Lạc Phi Yên hơi cứng lại nhưng vẫn chưa tắt hẳn, chuyển thành hứng thú dạt dào "Nghe nói gần đây trong hoàng cung Thương Hách rất bận rộn, vừa muốn tiếp quản An Dương vừa chuẩn bị cho thái tử kế vị, xem ra tửu yến lần này của bản cung không đúng thời điểm rồi, không được bệ hạ và thái tử để tâm cũng không lạ"

Bất chợt nghe Lạc Phi Yên nhắc đến việc kế vị, tất cả mọi người ở đây không tự chủ được mà ngừng động tác trên tay, lúc trước Lưu tổng quản đúng là vội vàng vì chuyện thái tử kế vị nhưng sau đó không biết vì sao lại trì hoãn, dù không nói rõ nhưng động tĩnh trong cung lớn như vậy ai lại không biết, bệ hạ không nói cộng thêm mấy ngày nay công việc bận rộn nên bọn họ cũng không ai dám hỏi, chỉ đành thầm phỏng đoán trong lòng.

Giờ đây Lạc Phi Yên lại nói huỵch toẹt ra như vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía hai người ngồi trên kia.

Không ngờ hai người nghe xong cũng không có phản ứng gì nhiều, chỉ dùng mắt lướt qua bên dưới, sắc mặt khó phân biệt khiến mọi người không biết là nên tiếp tục hỏi theo lời của Lạc Phi Yên hay nên làm như chưa từng nghe được mới tốt.

180. Chương 180: Yến Tiệc Kinh Hoàng

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Kì Minh Nguyệt chậm rãi đặt chén rượu trên tay xuống "Chuyện kế vị, không vội" Trước đây không vội, bây giờ lại càng không vội, nhớ lại lời nói của phụ hoàng về chuyện kế vị ở hậu sơn ngày hôm qua, trong mắt y lộ ra ý cười, đến khi đó ắt hẳn là sẽ được nhìn thấy đủ loại sắc mặt không dám tin của các vị đại thần.

Mọi người nghe vậy đều cảm thấy có điều hơi kỳ lạ, trên đời làm gì có thái tử nào không vội chuyện kế vị, khó có dịp bệ hạ muốn nhân cơ hội thiên mệnh này để cho thái tử sớm ngày kế vị, vậy mà không ngờ thái tử lại nói không vội?

Quần thần đều cảm thấy nghi hoặc, Lạc Phi Yên lại khẽ cười "Đúng là không thể vội được, bây giờ thái tử ngay cả thái tử phi còn không có, lúc đăng cơ chẳng phải là không có hoàng hậu hay sao, vương giả thống nhất thiên hạ, đế vương sở hữu thiên mệnh đương không thể không có hoàng hậu, bản cung thấy thái tử phải nên tuyển phi lập hậu sớm đi"

Nhắc tới lập phi, các vị đại thần lập tức nhớ tới Phùng Thu Dong, lúc trước hành động của nàng ta gây liên lụy không ít người, từ đó về sau liền không có ai dám tùy tiện nhắc đến việc lập phi nữa. Lúc này nghe nữ hoàng Liên Đồng nhắc lại chuyện cũ, mọi người còn mong cho nàng nói thêm vài câu để thái tử sớm ngày tuyển phi, cho dù không được thì bệ hạ và thái tử cũng chỉ tức giận đối với Lạc Phi Yên chứ không trút giận lên đầu bọn họ.

Các vị đại thần chưa thấy thái tử gật đầu, đế vương ngoại trừ câu nói đầu tiên lúc mới bước vào vẫn im lặng lại bất chợt mở miệng "Trẫm nên đa tạ ngươi đã quan tâm đến Minh Nhi mới phải, chẳng qua..." Giọng nói ẩn chứa ý cười, khóe môi khẽ cong, Kì Hủ Thiên dừng một chút, mắt ưng khép hờ "Quốc sự của Thương Hách, khi nào thì đến lượt người Liên Đồng khoa chân múa tay?"

Ý cười chưa tan nhưng lại giọng nói dần lạnh lẽo khiến người người càng thêm hoảng sợ. Các đại thần lâu năm trong triều đều nhận ra lúc này bệ hạ đang rất không vui, giọng nói trầm trầm lan truyền khắp cung điện khiến người ta không có cách nào xem nhẹ cảm giác áp bách của vương giả, khiến cho toàn bộ nam nữ đang ca múa trong điện đều ngừng lại động tác, ai cũng cảm nhận được bầu không khí áp lực lúc này.

Lạc Phi Yên thấy chỉ mới một câu nói liền dẫn đến phản ứng của Kì Hủ Thiên như vậy, đôi mày khẽ nhếch thêm một chút, xem ra chuyện lập phi cho Kì Minh Nguyệt đúng thật là không được nhắc tới "Bản cung chỉ là quan tâm thái tử thôi, cũng chỉ là thuận miệng nói vậy chứ không có ý gì khác, bệ hạ cùng thái tử đừng nên hiểu lầm"

Quần thần thấy Lạc Phi Yên vừa mới nhắc đến liền bị bệ hạ nói một câu trả ngược về đều thở dài trong lòng, xem ra bây giờ chuyện này vô vọng rồi, nhưng dù sao thì lời của Lạc Phi Yên cũng không sai, trước khi thái tử đăng cơ phải tuyển phi lập hậu mới đúng, nào có đạo lý hậu cung đế vương không một bóng người.

Kì Minh Nguyệt thấy sắc mặt của các đại thần liền biết bọn họ cũng cùng suy nghĩ với Lạc Phi Yên, mới vừa mở tiệc không lâu Lạc Phi Yên liền nhắc đến chuyện lập phi cho y, chẳng lẽ tửu yến lần này chính là vì chuyện này? Trong bầu không khí ngột ngạt, Kì Minh Nguyệt tiếp lời của nàng "Lời của nữ hoàng đúng là cũng có vài phần có lý, nhưng chuyện lập phi vẫn không cần nhắc lại"

"Vì sao không cần nhắc đến? Bản thân là thái tử, lập phi là chuyện đương nhiên, huống chi thái tử lại là người có được thiên mệnh sớm muộn gì cũng sẽ đăng cơ, vì Thương Hách có người kế tục tất nhiên nên sớm chọn người thích hợp để lập phi"

Giọng nói mềm mại êm dịu của Lạc Phi Yên lan tỏa trong không khí, không biết có phải là đang lo lắng sẽ chọc giận quân vương trên cao kia hay không, dường như có thêm một chút dè dặt nhưng vẫn tiếp tục nói hết câu "Bệ hạ chớ trách ta là người Liên Đồng, bản cung đối với quốc sự của Thương Hách vốn không nên nhiều lời, nhưng chẳng qua chỉ là muốn thay các vị đại thần ở đây bày tỏ ưu tư trong lòng"

Các vị đại thần vừa nghe thấy Lạc Phi Yên kéo bọn họ xuống nước, đúng là trong lòng bọn họ có lo lắng nhưng nào có ai muốn nói ra lúc này lại càng không muốn làm lá chắn cho Lạc Phi Yên, vì thế có vị đại thần vội vàng nói "Bệ hạ, chuyện thái tử lập phi chỉ là sớm muộn mà thôi, nay An Dương mới quy thuận Thương Hách, thiên hạ chưa ổn định, vẫn không cần phải vội vã"

Các đại thần có người sợ bị giận chó đánh mèo nhưng cũng có người có tính toán khác, dự định thuận theo lời của Lạc Phi Yên đem chuyện này nhắc lại, nói như thế nào thì chuyện thái tử lập phi cũng đã bị kéo dài lâu rồi, đang cân nhắc nên mở miệng nói như thế nào thì lại nghe thái tử từ tốn thản nhiên mở miệng "Trước đây đã từng nói không cần phải lập phi"

"Sao thái tử lại nói như vậy?" Lời nói của y vừa thốt ra lập tức có đại thần thay mọi người hỏi lại nghi vấn trong lòng. Tuyển phi lập hậu là chuyện đương nhiên, sao lại bảo là không cần.

Kì Minh Nguyệt nhìn người bên cạnh một cái thật sâu, từ tốn đáp "Ta đã có người trong lòng, người ấy không phải nữ tử đương nhiên không thể lập hậu, lập phi lại càng không thể, hay là nói… Các vị đại nhân cảm thấy Thương Hách có nam hậu cũng không sao?" Vừa dứt lời, y thờ ơ nhìn xuống phía dưới, trong mắt lộ ra ý cười trào phúng.

Người khác không biết nhưng Lạc Phi Yên lại đem ánh nhìn thật sâu kia thu vào trong mắt, cũng hiểu được người ấy trong lời nói của y là ai, vừa chống lại ánh mắt ẩn ẩn ý cười chế giễu kia liền nhận ra nguy hiểm tiềm tàng trong đó, Kì Minh Nguyệt dù chưa từng chuyển mắt nhìn trực diện về phía nàng nhưng tầm mắt cũng chỉ lướt qua một lần vậy mà nàng lại có thể cảm nhận rõ sự lạnh lẽo ẩu giấu bên trong, đúng là nhắm ngay vào nàng.

Kì Hủ Thiên ngồi bên cạnh nghe thấy y nói như vậy lại nhìn đến nét mặt ngơ ngác của các vị đại thần không nhịn được mà nắm lấy bàn tay Kì Minh Nguyệt đặt dưới bàn, bật cười, tiếng cười trầm thấp vang lên trong bầu không khí áp lực nặng nề, quần thần dường như còn đang ngẩn ngơ chưa kịp tỉnh lại sau khi nghe thấy lời nói của Kì Minh Nguyệt liền bị tiếng cười bất chợt vang lên dọa sợ, bệ hạ cười như thế là có ý gì?

Các đại thần chưa biết nên phản ứng như thế nào, còn đang đoán già đoán non ý tứ của hai người cũng như người trong lòng của thái tử là ai. Ngồi ở vị trí cao nhất, Kì Minh Nguyệt liếc nhìn Kì Hủ Thiên một cái rồi nắm ngược lại tay hắn, quay đầu lại nói với mọi người "Còn một chuyện nữa, hẳn là các vị đại nhân đã quên, đúng là thiên mệnh đã lan truyền khắp thiên hạ nhưng xét cho cùng, lời phán ban đầu về dị tinh vốn là gì, không cần ta phải nhắc lại cho các vị đại nhân đây nhớ chứ?"

Loạn thiên, thí mẫu, vô hậu… Năm xưa trên đại điện, nào có ai quên được lời nói của Đàm Vô trước khi tự sát, những người ngồi ở đây đều đứng trong quan trường đâu phải ngày một ngày hai cũng đều tận mắt chứng kiến sự việc năm đó, không dám nói là từng câu từng chữ của Đàm Vô khi ấy đều nhớ kỹ không quên nhưng điểm mấu chốt trong đó sẽ không có một ai quên được, vừa nghe Kì Minh Nguyệt nhắc đến đều đột nhiên nhớ lại vấn đề đã bị mọi người xem nhẹ…

Số mệnh của thái tử có được thiên hạ nhưng cũng đã định trước là không có con nối dõi, nếu thái tử đăng cơ thì dù cho hậu cung có đông đảo đến mấy cũng không thể có con cái, đế vương không con, còn ai kế tục? Cả ngày đều vội vội vàng vàng xử lý chuyện của An Dương mà lại quên đi việc này, sắc mặt các vị đại thần lộ ra vẻ sầu lo.

Lạc Phi Yên giống như tỉnh ngộ, gật đầu nói "Khó trách thái tử lại nói không cần, hóa ra là ý này, nếu thật sự số mệnh đã phán như vậy thì cho dù thái tử lập phi để có con nối dõi cũng vô dụng mà thôi" Nàng ta thở dài một hơi dường như cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Quần thần còn đang lo lắng, nghe thấy câu nói đúng điểm quan trọng của Lạc Phi Yên cộng với tiếng thở dài của nàng, trên mặt lại tăng thêm âu sầu, dù cho thái tử lập phi thì cũng không có con, huống hồ thái tử vì một nam tử mà cũng không muốn tuyển phi lập hậu, nếu bọn họ còn lời ra tiếng vào nữa thì tối đa

cũng chỉ có thêm một vị nam hậu, lại nghĩ lúc này Thương Hách đã là vương triều thống nhất thiên hạ thì làm sao có thể để ngôi vị hoàng hậu cho một nam tử ngồi lên, tuy rằng nói nam phong phổ biến, nam phi cũng là chuyện bình thường, nhưng lập hậu thì trăm ngàn lần không thể được.

Về phần người trong lòng thái tử là ai, thái tử điện hạ không nói ra thì kẻ nào dám tùy tiện thăm dò, chỉ là bọn họ nhớ tới mấy tin đồn, nào là trong cung xuất hiện một nam tử dung mạo yêu mị, nào là có một nam tử dáng vẻ trầm tĩnh thản nhiên, bình lặng như nước, tuy miêu tả không giống nhau như dù sao thì cũng có người quả thật đã từng nhìn thấy, không biết có phải là người của thái tử hay không.

Nhìn thấy các vị đại thần sắc mặt ỉu xìu, vô cùng chịu khó vắt óc suy nghĩ biện pháp, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh uống rượu "Quốc sự của Thương Hách vẫn nên để khi thượng triều hãy nói, hiếm khi nữ hoàng đãi tiệc ở Thương Hách, các vị sao lại không thoải mái mà uống, đừng để uổng phí tâm ý của nữ hoàng" Kì Minh Nguyệt nâng chén rượu nói với các vị đại thần.

Mọi người trong điện nhanh chóng rút lại các loại tâm tình phức tạp đều nâng chén rượu đáp lễ, không khí có phần dịu xuống, Lạc Phi Yên nhấm nháp một ngụm rượu, mắt phượng khẽ nhếch nhìn lên hai phụ tử ngồi trên vị trí cao nhất, đến cuối cùng vẫn không biết trong lòng nàng có cảm nhận như thế nào.

Bất kể là lần dò xét trên đại điện hay là việc nàng đâm chọt đề nghị lập hậu, hai người kia trước sau vẫn không có chút gì bất đồng, mặc dù nàng đã sớm dự đoán được sẽ như vậy sau khi nghe lời nói của Thấm Vũ nhưng lúc này vẫn bị sự tin tưởng và ăn ý này làm cho dao động.

Rõ ràng hai người là phụ tử, mà Kì Minh Nguyệt chính là hoàng tử của người kia cũng không có chút ỷ lại nào, hai người ngồi sánh vai cạnh nhau cùng nhìn xuống dưới, không đem bất kì ai để vào mắt, chẳng lẽ tình cảm giữa hai người họ thật sự sâu đậm đến mức này, cả hai đều là kẻ lãnh huyết nhưng lại thật sự động tâm với nhau, dù cho xảy ra chuyện gì cũng sẽ không dao động hay sao?

Trên đôi môi hồng nhuận vương một vài giọt rượu lộ ra sắc đỏ nhàn nhạt, Lạc Phi Yên liếm môi, ánh mắt không lộ cảm xúc, khóe miệng khẽ cong lên.

Trong bầu không khí im lìm một cách quái dị, mọi người tiếp tục cắm đầu ăn uống nhưng hoàn toàn không cảm nhận được mùi vị, ca múa xung quanh đã ngừng từ lâu, ngay vào lúc các đại thần đang ngóng trông tiệc tàn thì lại thấy trưởng lão Liên Đồng bước ra, khom người nói "Nữ hoàng bệ hạ, thánh nữ đã chuẩn bị ổn thỏa"

"Khó có dịp nào như hôm nay, bản cung thiết đãi yến tiệc, thánh nữ muốn hiến tặng một điệu múa cho các vị, nên biết rằng ở Liên Đồng cũng rất hiếm khi nhìn thấy điệu múa của thánh nữ, chỉ có thể chờ dịp hiến tế hằng năm mới thấy được, nhờ ơn của bệ hạ và thái tử, bổn cung có thể được xem nhiều hơn một chút rồi" Nói xong, Lạc Phi Yên phất tay ra hiệu, một nhóm nam nữ từ phía sau tiến vào, mỗi người đều mặc y phục rực rỡ, bước chân mềm mại uyển chuyển, chỉ duy nhất một người trong đó vẫn mặc trang phục màu tím nhạt của tử đinh hương, sắc tím từng lớp từng lớp tung bay, mỏng như cánh ve, mỗi một bước chân đều nhẹ nhàng giống như mây khói ở cuối chân trời.

Ánh mắt mọi người đều bị nhóm vũ công dung mạo xuất sắc kia thu hút, tiếng nhạc khẽ khàng không biết đã vang lên tự khi nào, Phù Tư cả người tím nhạt duỗi thẳng cơ thể, động tác không như các vũ công tầm thường, không thấy một chút nào lòe loẹt, cũng không có một chút quyến rũ, nhẹ nhàng nhảy múa trong điện.

Nhìn một loạt động tác vô cùng bình thường nhưng dưới sự chuyển động của nàng cùng với điệu nhạc lại bày ra một loại cảm nhận khó tả. Kỹ thuật khiêu vũ khó mà dùng lời để hình dung được, giống như không thuộc về nhân gian, vũ điệu màu tím nhạt hệt như một chiếc lông chim bay lượn theo gió…

Điệu múa của Phù Tư khiến cho tất cả mọi người đều nhìn không rời mắt, mặc dù còn có các vũ công chung quanh nhưng lại không ai khiến mọi người chuyển dời tầm mắt, lúc tất cả còn đang đắm chìm bất chợt Kì Minh Nguyệt cảm thấy có chút bất thường, y vừa mới nghiêng đầu định nói với Kì Hủ Thiên thì sắc tím nhạt đang khiêu vũ giữa tiếng nhạc trong điện như một chiếc lông chim đáp xuống trước người y.

Nụ cười trên gương mặt Phù Tư khi hiến vũ đã hoàn toàn biến mất, trước mặt y lúc này, sắc mặt nàng quái lạ, động tác khiêu vũ thoát tục ban đầu không còn, những động tác tiếp theo đờ đẫn ngẩn ngơ y như một con rối vô hồn. Nhưng mà trong giây phút này, mọi người vẫn không phát hiện ra gì cả, còn nghĩ là nàng

hiến vũ trước mặt bệ hạ và thái tử nên chỉ mỉm cười thưởng thức, đột nhiên nhìn thấy một tia sáng lạnh lóe ra bên trong lớp y phục màu tím nhạt!

Giống như từng đóa hoa đang nở rộ trong chớp mắt bỗng dưng lụi tàn, vô số cánh hoa bay về phía hai người ngồi trên kia, nhưng không phải chậm rãi bay xuống mà là bắn ra như chớp, rìa cánh hoa lộ ra sắc tím xanh lạnh lẽo cùng tấn công về phía Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt!

Không cần suy nghĩ, hai người không ai né tránh ám khí phóng như bay đến từ bốn phía, cùng lúc vươn tay vận chưởng đánh ra phía trước, cả bàn tiệc lớn thoáng chốc bay lên không đánh úp lại ngăn cản cơn mưa hoa, âm thanh cái bàn vỡ vụn cùng với tiếng ám khí bay vèo vèo khiến cho các đại thần còn đang đắm mình trong âm nhạc bất chợt bừng tỉnh.

Thét to kinh hoàng, không đợi bọn họ hồi phục tinh thần xông lên cứu giá, một bóng đen đã chớp nhoáng xuất hiện bắt lấy Phù Tư, thấy ảnh vệ xuất hiện, các đại thần hoảng sợ không ngừng. Nghĩ tới thánh nữ Liên Đồng dám cả gan ám sát bệ hạ và thái tử, nếu không phải bệ hạ và thái tử thân thủ bất phàm, chẳng phải là để cho Lạc Phi Yên đắc ý hay sao.

Quần thần phẫn nộ đứng dậy trừng mắt nhìn Lạc Phi Yên, có người còn muốn sai người đem nàng bắt lại nhưng thấy bệ hạ không lộ vui buồn phất tay với ảnh vệ không lấy mạng của thánh nữ cũng không sai người bắt Lạc Phi Yên, sánh vai cùng với thái tử đứng trước mặt mọi người. Nhìn tới đống hỗn loạn nát tan trên mặt đất cùng với cái bàn lõm thật sâu, ám khí giống như một cánh hoa phóng ra, sắc mặt hai người đều âm trầm không rõ, ánh mắt dừng lại trên người Phù Tư có chút đăm chiêu.

Bóng đen biến mất trong điện, Phù Tư đã bất tỉnh nhân sự ngã trên mặt đất, các vũ công lui hết sang một bên đều lộ ra nét hoảng hốt khẩn trương, sao thánh nữ lại đột nhiên làm chuyện này, trước giờ luôn là một người bình tĩnh thản nhiên nhưng sao hôm nay lại đột nhiên ám sát Thương Hách đế và thái tử Thương Hách, hành động này có khác nào đẩy bọn họ cùng cả Liên Đồng vào chỗ chết.

"Nếu bản cung nói chuyện này không liên quan gì đến ta, đây không phải là chỉ thị của bản cung, bệ hạ và thái tử có tin hay không?" Lạc Phi Yên nhìn tình cảnh trước mặt hình như cũng không quá kinh ngạc, nhìn Phù Tư ngã trên mặt đất, ánh mắt lộ ra quan tâm và lo lắng, thánh nữ Phù Tư vô cùng quan trọng đối với Liên Đồng, nếu nàng ta có chuyện gì, nàng không chỉ không có cách nào đối mặt với Thấm Vũ, càng không có cách nào ăn nói với các vị trưởng lão.

181. Chương 181: Khó Dò

Ngay tại buổi yến tiệc do nữ hoàng Liên Đồng thiết đãi, thánh nữ Liên Đồng ám sát bệ hạ và thái tử, thế mà Lạc Phi Yên nàng lại còn muốn chạy tội?!

"Nếu không có chỉ thị của ngươi, thánh nữ của các ngươi làm sao lại đi ám sát bệ hạ và thái tử! Lại còn dùng ám khí độc ác như thế, rõ ràng là không cam lòng quy phục, bày buổi tiệc này ra chính là để gây bất lợi đối với bệ hạ và thái tử!" Có đại thần chỉ vào đống ám khí như cánh hoa rơi trên mặt đất lớn tiếng chất vấn, mọi người xung quanh cũng phụ họa theo.

Bây giờ nhìn lại mấy ám khí đó có thể nhận ra được hình dạng vốn có của đóa hoa, với sức lực của Phù Tư không ngờ lại có thể ra đòn tấn công mạnh đến thế... Kì Minh Nguyệt nhìn ám khí hình cánh hoa ghim sâu vào cái bàn, sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng bàn tay bên dưới ống tay áo lại nhịn không được nắm chặt lấy tay Kì Hủ Thiên, may mắn từ đầu đã phát hiện bất thường, y và phụ hoàng đều phản ứng kịp nên mới không bị thương.

Ánh mắt quét một vòng trên người Kì Hủ Thiên xác định hắn không sao, lúc này Kì Minh Nguyệt mới an tâm, Kì Hủ Thiên ở bên cạnh nắm ngược lại tay y, ánh mắt sắc bén dừng lại trên người Lạc Phi Yên "Ngươi cũng biết, chỉ bằng chuyện này, trẫm liền có thể đem toàn bộ những người có liên quan giết chết ngay tức khắc?"

"Bản cung biết, nhưng bản cung cũng biết bệ hạ và thái tử nào phải người vụng về, chắc chắn cũng nhìn thấy rất rõ ràng, làm sao lại giống những người này còn chưa rõ trắng đen đã mở miệng cắn càn" Hơi nghiêng đầu nhìn về phía các đại thần, ánh mắt Lạc Phi Yên lộ ra một chút trào phúng.

Mấy vị đại thần thấy nàng tới lúc này còn dám ăn nói như thế đều tức đến đỏ mặt tía tai vừa định mở miệng thỉnh bệ hạ giáng tội nàng ta, giọng nói của thái tử đã thản nhiên cất lên "Từ sớm đã biết dư nghiệt của Duệ U ẩn náu bên trong đoàn người của các ngươi, ra tay lúc này thật không phí công ta và phụ hoàng đã chờ đợi"

Trong đoàn người Liên Đồng này có dư nghiệt của Duệ U? Quần thần nghe xong trong lòng chấn động, nhìn thấy ánh mắt sắc như kiếm của Lạc Phi Yên, hóa ra Liên Đồng thật sự cấu kết với Duệ U, hôm nay còn toan tính mưu hại bệ hạ và thái tử, xem ra Lạc Phi Yên cũng không đơn giản, đương nhiên nàng ta không thể không liên quan tới chuyện này!

"Thái tử cho rằng bản cung là kẻ chủ mưu sai sử việc này? Thánh nữ cũng có liên quan tới Duệ U?" Không thèm để ý tới ánh mắt của các vị đại thần, Lạc Phi Yên gợi lên chút hứng thú, mắt phượng trong trẻo khẽ nheo lại nhìn Kì Minh Nguyệt. Nếu Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt thật sự nghĩ như vậy, giờ đây Phù Tư đã đầu mình hai nơi, mà nàng cùng với các trưởng lão cũng khó tránh khỏi cái chết, nàng đến đây được một thời gian cũng có một chút hiểu biết đối với tính tình của hai người.

Những người Liên Đồng trong điện đều lo sốt vó, lỡ như thái tử Thương Hách gật đầu một cái thì thánh nữ coi như chết chắc rồi, vừa kinh hãi vừa lo sợ, tất cả mọi người đều trông đợi câu nói tiếp theo của Kì Minh Nguyệt.

"Đúng là thánh nữ đã bị khống chế, nhưng kẻ khống chế..." Phù Tư là muội muội của Thấm Vũ, với tính cách của nàng tuyệt đối không có lý do gì để làm ra hành động ngày hôm nay, còn có dáng vẻ kì lạ của nàng trước khi ra tay, y cũng không hề xem nhẹ.

Phù Tư đã bị người khác khống chế.

Ánh mắt Kì Minh Nguyệt lướt qua đám người Liên Đồng, cuối cùng dừng lại ở một người "Kẻ giật dây là ngươi"

Trong mắt mọi người chỉ thấy thái tử chậm rãi thong thả bước xuống, đi tới trước mặt nhóm vũ công, khóe môi cong lên nói với một người trong số đó "Ngươi cho rằng khống chế được Phù Tư thì không có ai để ý đến ngươi sao? Đáng tiếc, khí tức giống với Duệ U như vậy, như thế nào ta lại bỏ qua cho được"

Lời nói của y vừa dứt, Phù Tư đang nằm trên mặt đất đột nhiên bật dậy từ sau đánh tới, đồng thời một bóng trắng sắc bén đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt y, một trước một sau đều tấn công bất ngờ nhưng độ cong trên môi Kì Minh Nguyệt cũng không có chút thay đổi nào, nét cười vẫn như cũ, không tránh không né, chỉ hơi nâng tay một cái.

Ngón tay thon dài trắng nõn giống như đang nhẹ nhàng gảy đàn, thong dong tao nhã giơ lên phía trước, nhìn thì thấy không nhanh lắm nhưng trước khi lưỡi đao sắc bén kịp chạm lên người thì đã vô cùng chính xác bóp chặt cần cổ yếu ớt trước mắt.

"Đối với nữ tử, Minh Nguyệt luôn có một phần thương tiếc nhưng nếu là người như ngươi, ta cũng không muốn để tâm tới tính mạng của ngươi..." Mỉm cười xiết chặt năm ngón tay, nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt y lạnh như băng, cùng với động tác của y, một vật có hình thù cổ quái từ miệng nàng rơi ra, Phù Tư còn ở đằng sau y giống như con rối không ai điều khiển, động tác thoáng chốc ngừng lại, đột nhiên ngã xuống.

Tình cảnh bất ngờ này chỉ phát sinh trong phút chốc ngắn ngủi như một cái chớp mắt, mọi người hoảng sợ còn chưa kịp thét lên thì đã thấy nữ tử trong tay thái tử giãy dụa trợn trắng hai mắt, sắc mặt như tro tàn ngã xuống mặt đất, lại nhìn kỹ một hồi, hóa ra chính là thị nữ bên người thánh nữ Phù Tư.

"Nàng vốn không phải là Tiểu Ngọc, cũng không phải là người Liên Đồng, đúng là do Duệ U phái đến" Nhìn "Tiểu Ngọc" còn sống sờ sờ lại bị bóp cổ đến chết, Lạc Phi Yên không có chút xót thương, sai trưởng lão nâng Phù Tư qua một bên, nàng lại nói tiếp "Nàng ta lấy tính mạng của thánh nữ ra đe dọa khiến bản cung không thể nói ra chuyện của ả, bây giờ đã bị thái tử giải quyết, bản cung nên đa tạ thái tử"

Cuối cùng cũng thấy được chân tướng sự việc, các vị đại thần thở phào nhẹ nhõm, không phải nữ hoàng Liên Đồng sai khiến là tốt rồi, mặc dù không sợ Liên Đồng nhưng nếu động đến binh đao để giải quyết vấn đề cũng có chút phiền toái, đối với Thương Hách cũng không được lợi bao nhiêu.

Mọi chuyện kết thúc tại đây, dư nghiệt của Duệ U đã bị diệt trừ, xem ra yến tiệc trước mắt cũng khó có thể tiếp tục, tiệc tàn, quần thần cáo lui, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt vẫn chưa rời đi.

Vài người bước vào trong phòng, mọi việc xảy ra ở đây lúc nãy chỉ trong một thời gian đã lan truyền khắp hoàng cung, Hồng Tụ cùng Oánh Nhiên nghe thấy liền chạy qua, Thấm Vũ nghe nói Phù Tư gặp chuyện không may cũng vội vã tới đây.

Kì Minh Nguyệt ngồi bên cạnh Kì Hủ Thiên, hai người cũng không thèm bận tâm đến gì khác, Kì Hủ Thiên một tay ôm lấy thắt lưng y, ánh mắt hẹp dài thản nhiên khẽ liếc qua Lạc Phi Yên "Ngươi đừng nói với trẫm là chuyện này ngươi không hề cảm kích đi?"

Đôi môi cong lên tạo thành ý cười, giọng nói ôn hòa giống như chỉ tùy tiện hỏi vậy, nhưng năm xưa muốn kết giao với hắn đến nay đã nhiều năm, sao Lạc Phi Yên lại không hiểu nam nhân trước mặt này, bên trong ý cười ẩn chứa bao nhiêu sát ý và không vui, hắn càng lơ đãng hỏi han thì lại càng nguy hiểm.

Đôi mắt Lạc Phi Yên khép hờ, trong lúc nhất thời vẫn chưa trả lời, Kì Minh Nguyệt tựa vào người bên cạnh, nói "Phù Tư khác thường, nữ hoàng không thể không biết, mà Tiểu Ngọc kia lấy Phù Tư uy hiếp để nữ hoàng không vạch trần thân phận nàng ta, còn phải thiết đãi yến tiệc để tạo cơ hội cho ả hành động…"

Kì Minh Nguyệt nói đến đây thì dừng lại, nhìn sắc mặt vô cùng bình tĩnh của Lạc Phi Yên, cũng hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, nàng cố tình làm như vậy cũng là vì tính mạng của y và phụ hoàng.

"Nữ hoàng bệ hạ, Phù Tư là thánh nữ Liên Đồng, bất luận đối với Thấm Vũ hay các trưởng lão khác đều là người hết sức quan trọng, muội ấy bị người ta khống chế, ngươi cũng không hó hé một lời để nàng rơi vào tình thế nguy hiểm như thế này?" Thấm Vũ trước giờ luôn bình tĩnh đạm mạc nhưng nhìn thấy muội muội ruột thịt bị người khác khống chế bắt đi ám sát Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt, sự lãnh đạm kia cũng không duy trì được nữa, sắc mặt lộ rõ sự giận dữ.

Nếu không phải phụ tử hai người nhìn thấu hành vi của Tiểu Ngọc, Phù Tư mới có thể không bị mất mạng ngay tại chỗ, nếu không có hai người này, dù cho cả Liên Đồng thì cũng sẽ trở thành vật bồi táng. Nghĩ đến đây, nhìn đến Lạc Phi Yên vẫn im lặng không nói gì, nét mặt giận dữ của Thấm Vũ bỗng có chút hòa hoãn, hay là nữ hoàng…

"Lúc trước nữ hoàng muốn nói cảm tạ ta, xem ra đúng là nên như thế, ngươi lo lắng cho an nguy của thánh nữ nên không thể tùy tiện làm bừa, liền bày ra yến tiệc lần này cố tình khiến cho Tiểu Ngọc ra tay để ta và phụ hoàng thay ngươi giải quyết chuyện này. Đúng là kế hay, tuy có vài phần mạo hiểm nhưng không còn bị người khác khống chế lại có thể cứu được thánh nữ, đối với ngươi mà nói chút nguy hiểm này thì có tính là gì" Kì Minh Nguyệt nhìn Lạc Phi Yên, đem suy nghĩ trong lòng nàng chậm rãi nói hết ra.

Lạc Phi Yên nghe y nói như vậy cũng không phủ nhận, tiếng cười khe khẽ bật ra từ đôi môi hồng nhuận, thở dài một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt đa tình càng thêm sáng rỡ, mắt phượng bởi vì nụ cười khẽ cong lên "Thái tử nói không sai, bản cung đúng là cố ý làm vậy, ả ta hạ cổ lên thánh nữ, bản cung không còn cách nào khác chỉ đành phải nghe theo lời của ả, nhưng bản cung tin tưởng khả năng của bệ hạ và thái tử nhất định sẽ khiến ả không thể làm gì được, sự thật cũng đúng là như vậy, cũng không phải là cố tình không nói mà chỉ là muốn cùng nhau diệt trừ cái gai trong lòng, kết quả không phải cũng đều hài lòng cả sao?"

Không nhắc nhở trước cho Thương Hách cũng không nói cho Thấm Vũ, nàng thuận theo ý của Tiểu Ngọc cho ả cơ hội hành động, bởi vì nàng tin vào thủ đoạn của Kì Hủ Thiên, dù cho Tiểu Ngọc có mưu mô đến mức nào thì cũng chỉ là tự tìm đường chết, nhất là Kì Minh Nguyệt… Chân tướng sớm muộn gì cũng sẽ bị phát hiện, nhưng không ngờ Kì Minh Nguyệt nhanh như vậy liền phát giác ra Tiểu Ngọc trong đoàn người, đem chuyện này giải quyết nhanh gọn.

Nhìn phụ tử hai người thản nhiên ngồi cùng một chỗ tựa vào nhau, nhìn nam nhân lãnh huyết vô tình kia dịu dàng ôm lấy Kì Minh Nguyệt, ánh mắt Lạc Phi Yên hồi lâu cũng chưa thu lại, mà nét mặt của nàng lần thứ hai rơi vào mắt của người nào đó.

Nét cười tùy ý của nàng như thế, còn có ánh mắt này, đôi mắt Kì Minh Nguyệt lóe lên, Lạc Phi Yên đúng là si tình phụ hoàng không quên? Hay là…

Hơi trầm ngâm, y nhìn Thấm Vũ đứng một bên lo lắng bèn phân phó Oánh Nhiên để nàng vào phòng xem tình trạng Phù Tư, đợi Oánh Nhiên trở lại nói Phù Tư không sao, hẳn là bởi vì đã từng dùng nhiều loại linh dược nên cổ độc bởi vì Tiểu Ngọc đã chết nên cũng không còn tác dụng, chỉ đợi tự nhiên tiêu tan là ổn.

"Nếu mọi chuyện đã được giải quyết, ngươi mau trình quốc thư rồi quay về đi" Kì Hủ Thiên nghe hết câu trả lời của Oánh Nhiên, mắt ưng khẽ nhếch, ánh mắt lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

"Chẳng lẽ bệ hạ cho rằng bản cung đến Thương Hách chỉ vì muốn giải quyết chút phiền toái nho nhỏ này?" Nụ cười của Lạc Phi Yên hơi hạ xuống, phất mái tóc ra sau cổ, một đôi mắt phượng nhìn vào Kì Hủ Thiên, im lặng không nói.

"Bất luận vì sao ngươi đến đây, trẫm đều không có hứng thú, nếu không muốn bỏ mạng ở đây, nên làm như thế nào, hẳn là ngươi cũng hiểu được" Không thèm nhìn lại nàng một cái, Kì Hủ Thiên vẫn ôm Kì Minh Nguyệt trong ngực, hai người đứng dậy rời đi.

Thấy Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt quay đi, Hồng Tụ và Oánh Nhiên vội vàng bước theo, trước khi đi còn không quên quay lại trừng Lạc Phi Yên một cái, nghe cũng đã nghe, nhìn cũng đã nhìn, nữ hoàng Liên Đồng này muốn gì làm sao các nàng không đoán được, rõ ràng là vì bệ hạ mà đến vậy mà còn mang theo phiền phức của Duệ U, tự mình không xử lý được cũng không tình nguyện hạ mình cầu xin hai vị chủ tử giúp đỡ, khiến cho bệ hạ và điện hạ vô duyên vô cớ bị hành thích. Hai vị chủ tử chắc chắn không thèm để mắt tới tàn dư của Duệ U, nhưng các nàng ở Huyễn Thiên điện vừa nghe thấy chuyện này cũng bị hoảng sợ một phen. ?

Nhìn thấy hai thị nữ sau khi quay đi còn trừng nàng một cái, Lạc Phi Yên cười với Thấm Vũ "Quả nhiên là thị nữ của Kì Minh Nguyệt, Thấm Vũ có thấy không, các nàng còn dám trừng mắt với bản cung" Nói hết câu, hình như cảm thấy rất thú vị, nàng đứng dậy bước ra cửa, nhìn bóng dáng huyền sắc và nguyệt sắc bước chầm chậm đằng xa, ý cười trong mắt tăng thêm một phần hứng thú.

"Nữ hoàng bệ hạ còn có thể cười được, Thấm Vũ thật sự không thể không bội phục" Thấm Vũ đứng một bên, nhớ lại tối hôm nay, bởi vì thân phận đặc thù nên không đến dự tiệc, lại không ngờ sẽ xảy ra chuyện còn liên lụy tới Phù Tư, hắn nhíu mày nói với người trước mắt "Nữ hoàng bệ hạ cũng biết việc hôm nay nguy hiểm đến mức nào, Thương Hách đế chưa từng ra tay với người, thái tử cũng bỏ qua là bởi vì nữ hoàng còn chưa làm ra chuyện gì quá đáng cũng bởi vì Liên Đồng, nếu không phải chuyện thu hồi An Dương còn đang tiến hành nên chưa cần vội vàng thu phục Liên Đồng, hai người kia sẽ làm thật như lời nói trên đại điện ngày hôm đó…"

"Giết bản cung, thu Liên Đồng?" Lạc Phi Yên xoay người lại, ý cười trong mắt khiến cho đôi mày Thấm Vũ càng thêm nhăn lại căng thẳng, lại nghe nàng tiếp tục nói "Việc này đã xong, bản cung cũng không muốn gây chuyện kéo thêm phiền toái, Duệ U sai người khống chế Phù Tư có thể giải quyết được lúc này là tốt nhất, tuy khiến cho hai người kia không vui nhưng cũng không còn cách nào khác"

"Bệ hạ có rất nhiều phương pháp có thể đem chuyện nào nói cho Thương Hách đế mà không bị người khác phát hiện, hơn nữa Thấm Vũ cũng tin tưởng nữ hoàng sẽ không thật sự bị Tiểu Ngọc kia uy hiếp, việc này vốn có thể dùng cách khác để giải quyết" Thấm Vũ đối với lời nói của nàng không cho là đúng, tay sai của Duệ U dù sao cũng chỉ có một mình, dù rằng nàng lo sợ cho tính mạng Phù Tư thì với tính cách của nữ hoàng cũng không đến mức thật sự nghe người sai bảo, chuyện hôm nay e rằng chỉ là nữ hoàng đùa giỡn một lần.

"Lần giải quyết này chẳng lẽ không phải không nhìn được trò vui, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt, chỉ là hai người bọn họ, chuyến này bản cung đến Thương Hách cũng không uổng công" Lạc Phi Yên chậm rãi trở về chỗ ngồi, bộ dáng thản nhiên khiến Thấm Vũ lại nảy sinh nghi hoặc.

"Bệ hạ vẫn còn vương vấn Thương Hách đế?" Nếu thật như vậy, nữ hoàng tiếp tục ở lại Thương Hách kết quả không chỉ mất mạng mà còn liên lụy tới Liên Đồng.

"Thấm Vũ đang lo là bản cung muốn phá hỏng mối quan hệ giữa hai người bọn họ? Thật hiếm khi thấy ngươi để tâm đến chuyện của người khác đến vậy" Lạc Phi Yên tự rót một tách trà, nhấp một ngụm, cười

đùa khi thấy Thấm Vũ thận trọng như vậy.

Thấm Vũ chậm rãi lắc đầu, sắc mặt vẫn thận trọng như trước nhưng lại lộ ra nét lạnh lùng "Ta là lo cho tính mạng của bệ hạ, không có kẻ nào có thể chen chân vào giữa hai người đó, cũng không có khoảng trống để xen vào, cho dù bệ hạ vẫn không cam tâm đi nữa thì e là cũng chỉ đành buông tay" Giữa hai phụ đó như thế nào không liên quan gì tới hắn, nhưng nếu nữ hoàng bệ hạ vẫn còn không nhìn thấu tình thế trước mắt lại làm ra chuyện gì…

"Bản cung biết nên làm như thế nào, Thấm Vũ trưởng lão không cần lo lắng" Đối với lời khuyên của Thấm Vũ, Lạc Phi Yên cũng không quan tâm, giống như trong lòng đã hiểu rõ không cần hắn nhiều lời.

Thấm Vũ lần thứ hai lắc đầu, vẫn tiếp tục hỏi lại "Bệ hạ định khi nào rời đi?" Nếu lại khiến cho tính tình tùy hứng của nữ hoàng bộc phát sẽ làm ra chuyện gì không thể nói trước được.

"Thấm Vũ trưởng lão làm gì sốt ruột muốn bản cung quay về đến vậy?" Lạc Phi Yên đặt tách trà xuống, đùa nghịch cái tách không trên bàn, khẽ cười "Chỉ là… Bản cung còn chưa muốn về sớm như vậy"

"Bệ hạ còn muốn như thế nào?"

Giơ cái tách không lên ngắm nghía, hơi ngước mặt lên, khẽ híp đôi mắt phượng đa tình, Lạc Phi Yên cười cười không nói.

182. Chương 182: Hôn Sự

"Lúc trước phụ hoàng quen biết Lạc Phi Yên như thế nào?" Lật qua bản tấu chương trên tay, Kì Minh Nguyệt hạ bút, không hề ngẩng đầu, chỉ thuận miệng hỏi ra.

Kì Hủ Thiên ngẩng đầu liếc nhìn y một cái "Sao lại đột nhiên có hứng thú với chuyện này, Minh Nhi muốn biết chuyện gì?" Đem tấu chương trên tay đặt qua một bên, trong giọng nói của hắn ẩn chứa ý cười. Từ khi Lạc Phi Yên đến Thương Hách, đây là lần đầu tiên Minh Nhi hỏi đến việc này.

"Chỉ là đối với nàng… có chút để ý" Kì Minh Nguyệt nhớ lại ánh mắt của Lạc Phi Yên, ngòi bút trong tay ngừng lại, trong lòng cũng đã có chút phỏng đoán nhưng không biết có đúng hay không.

Kì Hủ Thiên nhíu mi "Nàng ta có gì khiến Minh Nhi để ý?" Quan sát vẻ mặt lúc nói chuyện của hắn chắc hẳn không phải là ăn dấm chua vì chuyện để ý kia mà là không biết Lạc Phi Yên có điểm nào khiến cho Minh Nhi chú ý.

Khóe môi khẽ cong, Kì Minh Nguyệt lần thứ hai hạ mắt tiếp tục phê duyệt tấu chương không trả lời, Kì Hủ Thiên nhìn y, đôi mày càng nhíu chặt.

Bên trong ngự thư phòng sau giờ ngọ lại khôi phục yên tĩnh, hương thơm mát lạnh từ phách ngọc băng đàn nhàn nhạt lượn lờ, trong bầu không khí tĩnh lặng chỉ nghe tiếng giấy sột soạt vang lên, Kì Hủ Thiên ngồi trước án thư, ở án thư bên kia, Kì Minh Nguyệt dường như đã hoàn toàn quên đi câu hỏi ban nãy, chỉ đem tấu chương đã phê duyệt xong đặt sang một bên, trên bàn của hai người đều chất đầy một đống tấu chương, tài liệu điển tịch sách nghiên bút mực chiếm hơn một nửa khoảng không, giống như vô cùng bận rộn.

Thấy Kì Minh Nguyệt không nói, Kì Hủ Thiên buông bút, dứt khoát bước tới đứng bên cạnh y "Minh Nhi vì sao không trả lời? Nàng ta có điểm nào khiến Minh Nhi chú ý tới?" Tựa vào bên cạnh án thư, hắn vén tóc của y, đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve cạnh cổ Kì Minh Nguyệt.

"Phụ hoàng cũng chưa trả lời, các người quen biết nhau như thế nào, chẳng lẽ là không thể nói?" Kì Minh Nguyệt xem như không có chuyện gì tiếp tục đặt bút xuống viết tiếp, ở cạnh cổ y, ngón tay Kì Hủ Thiên đã mò vào trong vạt áo tiếp tục thong thả lướt xuống, cố ý vô tình trêu chọc xoa nắn trước ngực y.

"Sao lại không thể nói, chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau giữa chốn giang hồ mà thôi, giao du vài ngày, thăm dò thân phận lẫn nhau liền chia tay" Kì Hủ Thiên miệng nói tay làm, ngón tay không hề ngừng lại,

thấy động tác viết của Kì Minh Nguyệt chợt ngưng, đôi môi khẽ cười, cũng không dừng lại mà tiếp tục đùa giỡn hai điểm nổi lên trước ngực, khi nhanh khi chậm xoa nắn một phen.

Kì Minh Nguyệt nhíu mày đem bút đặt xuống, phụ hoàng như thế bảo y làm sao còn tập trung được, đè lại bàn tay trong vạt áo, y ngẩng đầu nhìn nụ cười nhạt trên đôi môi kia, cũng cong khóe môi, đứng dậy ôm lấy Kì Hủ Thiên, nghiêng người hôn lên.

"E là nàng ta không đơn giản rời đi như vậy" Cài lại vạt áo, Kì Minh Nguyệt lắc đầu, tuy rằng thời gian Lạc Phi Yên đến Thương Hách cũng không tính lâu lắm nhưng y cũng nhận thấy rõ ràng tác phong hành sự như gió của nàng.

"Nếu là vậy, không cần Liên Đồng cũng được" Mân mê mái tóc của Kì Minh Nguyệt, khóe môi Kì Hủ Thiên thoáng cong lên lộ ra ý cười lãnh khốc, Kì Minh Nguyệt biết, không cần trong lời của hắn chính là diệt quốc giống như An Dương, chỉ cần có người chống cự phản kháng, liền giết, cho đến tận khi hoàn toàn quy thuận mới thôi.

Kì Minh Nguyệt tựa vào cạnh bàn, đem tấu chương đã phê duyệt xong để qua một bên "Đợi thêm vài ngày nữa, lúc này cũng không cần gấp gáp phải có được Liên Đồng, thiên hạ quy về một mối, đây là chuyện đã được định sẵn, Lạc Phi Yên cũng nên hiểu rõ, bất luận nàng ta có làm gì đi nữa thì cũng không thể kéo dài, một khi trình lên thư đầu hàng, nàng ta sẽ không còn lý do gì để ở lại trong cung nữa" Theo quy củ của Thương Hách, sắp xếp cho Lạc Phi Yên từ nay về sau như thế nào còn cần phải bàn bạc lại, Thương Hách không có nữ quan, nàng ta lấy thân phận gì quay về vẫn là một vấn đề.

Gọi Lưu Dịch đang đứng ngoài cửa vào, Kì Minh Nguyệt đem những tấu chương đã phê xong giao cho Lưu Dịch, Kì Hủ Thiên thấy y làm việc bài bản có trước có sau, lần thứ hai mở miệng tán thưởng "Minh Nhi đúng thật là người được chọn để làm đế vương, với tốc độ này cũng vượt qua phụ hoàng rồi"

"Nếu ai kia không ở bên cạnh gây rối chắc là sẽ càng nhanh hơn một ít" Kì Minh Nguyệt liếc nhìn y một cái, bước đến cạnh bàn của Kì Hủ Thiên, lấy những tấu chương đã được hắn xử lý xong đưa cho Lưu Dịch.

Lưu Dịch không nói lời nào sắp xếp lại đống tấu chương, đáy mắt xẹt qua ý cười, hắn đương nhiên biết ai kia trong lời nói của thái tử điện hạ là ai, nhìn những tấu chương này đã được phê duyệt xong xuôi còn có một vài thứ trên bàn đang đợi giải quyết, hắn suy nghĩ một chút rồi mở lời "Bệ hạ, những ngày gần đây công việc bề bộn, lúc bệ hạ và thái tử ở ngự thư phòng cũng không cho ai đến quấy rầy, nhiều ngày qua ngũ hoàng tử từng đến vài lần nói là không muốn quấy rầy không cần thông báo, vài ngày nữa lại đến"

"Chung Ly đã đến? Có nói chuyện gì không?" Kì Minh Nguyệt hỏi lại.

"Chưa từng" Nhớ lại nét mặt của Kì Chung Ly, Lưu Dịch tiếp tục nói "Ngũ hoàng tử không nói chuyện gì nhưng nhìn sắc mặt dường như có chút vui mừng"

"Nói vậy hẳn là Tiểu Ngũ có chuyện cần bẩm báo, triệu hắn đến đây đi"

Lưu Dịch nhận lệnh rời đi, trong ngự thư phòng, Kì Hủ Thiên kéo Kì Minh Nguyệt lên ghế của hắn "Sau khi thượng triều liền bận rộn đến lúc này, Minh Nhi đến nghỉ một lát, chính vụ cũng phân ra trước sau, không cần thiết phải xem vội"

"Đúng là không gấp, chẳng qua chỉ muốn thay phụ hoàng phân ưu thôi, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi vất vả một mình" Nghiêng người ôm lấy Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt hôn lên đôi môi của hắn, cánh tay bên hông dần dần siết chặt lại khiến nụ hôn càng thêm sâu hơn.

Một tay vòng ra sau đầu y, Kì Hủ Thiên ôm lấy y, môi lưỡi quấn quýt, nụ hôn của hai người không quá mức kịch liệt nhưng lại dần dần sâu hơn từng chút một, nhẹ nhàng trêu đùa, chậm rãi liếm láp, bất chợt nhìn vào đôi mắt của nhau liền có thể thấy được thâm tình và ý cười trong mắt đối phương cũng hệt như bản thân mình, môi lưỡi hai người hòa quyện vào nhau cho tới tận khi nghe tiếng Lưu Dịch bẩm báo truyền từ bên ngoài vào "Bệ hạ, thái tử điện hạ, ngũ hoàng tử đang chờ triệu kiến"

Hai người đang ôm nhau tách môi ra, Kì Hủ Thiên nhìn đôi môi ướt át trước mắt, vẫn chưa thỏa mãn lại hôn nhẹ một cái, thuận miệng trả lời "Để hắn vào đi" Dứt câu liền nâng gương mặt Kì Minh Nguyệt lên, hạ xuống một cái hôn thật sâu lên môi y rồi mới buông người trong ngực ra.

Kì Chung Ly đẩy cửa bước vào đúng lúc nhìn thấy hai người đang buông nhau ra, cảnh tượng trước đó như thế nào dù hắn không thấy cũng có thể đoán được, một người là phụ hoàng của hắn, một người là hoàng huynh của hắn, quan hệ giữa hai người hắn đã biết từ sớm, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn hơi sửng sốt một chút mới hồi phục tinh thần.

Kì Minh Nguyệt nhìn sắc mặt của hắn liền biết hắn đã nhìn thấy cảnh hôn ban nãy nhưng cũng không để tâm, y và phụ hoàng như thế nào, Kì Chung Ly đã sớm biết, với tính cách của hắn mà nói thì cũng không sao.

Kì Minh Nguyệt không có gì khác thường, còn Kì Hủ Thiên căn bản chưa từng để ý, nhìn thấy sắc mặt hai người vẫn như thường, Kì Chung Ly trong lòng cười khổ, đúng là hắn câu nệ quá "Nhi thần khấu kiến phụ hoàng, tham kiến hoàng huynh"

"Đứng lên đi" Kì Hủ Thiên đối đã với hắn coi như tương đối tốt, vẫn chưa lộ ra vẻ chán ghét nhưng trước nay đều bày ra vẻ không mặn không nhạt, Kì Chung Ly cũng đã quen, sắc mặt bình tĩnh đứng dậy.

"Phụ hoàng và hoàng huynh bình an trở về, lúc này Chung Ly mới đến thỉnh an, xin phụ hoàng thứ tội"

Từ khi hai người từ An Dương quay về ngoại trừ các đại thần thì vẫn chưa triệu kiến ai khác, Ngưng Lộ cũng vậy, các vị hoàng đệ cũng thế, ai đến cầu kiến thỉnh an đều bị phụ hoàng cho quay trở về, hôm nay Kì Chung Ly xem như may mắn.

Bởi vì lần chia ly trước khiến cho dục vọng độc chiếm của phụ hoàng lại càng tăng thêm, Kì Minh Nguyệt nghiêng người nhìn sang bên cạnh liền nhìn thấy ánh mắt ẩn ẩn ý cười của Kì Hủ Thiên. Ngón tay nắm lấy bàn tay đang ôm bên hông, y quay đầu hỏi người đang đứng bên dưới "Chung Ly cầu kiến là muốn nói chuyện gì?"

"Thần đệ..." Kì Chung Ly cúi đầu, hình như có chút do dự không biết nên nói như thế nào.

Kì Hủ Thiên liếc nhìn hắn một cái, có phần không kiên nhẫn "Nếu có chuyện liền nói"

"Nhi thần hồi cung cũng đã được một thời gian, lần này là muốn đến từ biệt phụ hoàng và hoàng huynh" Vì đại chiến với An Dương, hắn đã ở lại trong hoàng cung hơn nửa năm, theo lý mà nói, hắn là một hoàng tử trưởng thành không nên ở lại trong cung nhưng nhìn thấy phụ hoàng như vậy, nhóm hoàng đệ lại khiến người ta không không không lo nên hắn mới ở lại, hiện tại hết thảy đã bình yên, hắn cảm thấy cũng đã đến thời điểm nên rời đi.

"Chỉ đến chào từ biệt không còn chuyện gì khác sao? Ngươi rời đi, vậy người trong lòng ngươi như thế nào?" Kì Minh Nguyệt nhớ đến nữ tử mà hắn từng nhắc đến bèn cười hỏi ngược lại.

Hoàng huynh vẫn còn nhớ đến? Kì Chung Ly nghe thế liền ngẩng đầu lên "Thần đệ muốn thành hôn với nàng, nàng cũng đã đồng ý rồi"

Khi hắn nhắc tới người con gái kia, trên gương mặt tao nhã tuấn tú tràn đầy ôn nhu, Kì Minh Nguyệt nhìn hắn cười cười "Đây là chuyện tốt, có gì khó nói đâu"

"Nàng ấy không phải thiên kim quan lại, cũng không phải con nhà thương nhân, chỉ là một người gia cảnh bình thường, không biết phụ hoàng có chấp thuận hôn sự của chúng con hay không?" Kì Chung Ly ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh hỏi.

"Muốn cưới liền cưới, có liên quan gì đến trẫm, nếu nàng ta đã đồng ý rồi, các ngươi chọn ngày thành hôn cũng được" Kì Hủ Thiên thản nhiên trả lời, không quá để tâm đến chuyện này, ngoại trừ Minh Nhi bên cạnh, không kể người khác là gả hay cưới, xuất thân đối phương ra sao đều không có liên quan gì đến hắn.

Kì Chung Ly nghe vậy liền vui mừng khôn xiết, trong lòng nhẹ hẳn, trong nhận thức của hắn, Thương Hách đế, phụ hoàng của hắn, ngoại trừ vị hoàng huynh bên cạnh muốn gì được nấy, đối với bên ngoài trước giờ đều chỉ quan tâm đến chuyện có lợi hay không, phụ hoàng có đồng ý việc này hay không, hắn cũng không thể xác định được, dù sao bản thân cũng là hoàng tử, việc thành gia lập thất không thể thuận theo ý mình, nếu không phải...

Ngẩng đầu nhìn hai người ngồi sánh vai nhau, hắn giật mình nhận ra, nếu không có hoàng huynh, nếu giữa phụ hoàng và hoàng huynh không có thâm tình có lẽ phụ hoàng sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện này

như vậy, nam nhân kia máu lạnh vô tình đến mức nào hắn cũng hiểu rõ, khi hoàng huynh bị bắt đến An Dương, thất hoàng đệ suýt chút nữa đã chết trong tay phụ hoàng.

Kì Chung Ly thở nhẹ một hơi, Kì Minh Nguyệt nhìn thấy sắc mặt vui mừng của hắn, nhớ đến trong cung vẫn còn một hôn sự khác "Hôn sự của Thẩm Vũ và Ngưng Lộ bị trì hoãn cũng đã lâu, không bằng cùng tiến hành chung với Chung Ly, phụ hoàng cảm thấy thế nào?"

"Chỉ cần không phải Minh Nhi đều được, để cho Lưu Dịch sắp xếp đi" Kì Hủ Thiên không hề kiêng dè Kì Chung Ly đang đứng đây, đầu ngón tay vân vê lọn tóc bên cổ y đưa lên môi hôn xuống, dường sau đó lại nghĩ đến việc gì, nghiêng đầu nói với người đang dứng phía dưới "Việc này trẫm chấp thuận, sau khi thành hôn xong, trong cung sẽ tiến hành lễ đăng cơ cho Minh Nhi, ngươi vẫn lưu lại, sau đó hẵng đi"

Hoàng huynh sắp đăng cơ? Chẳng lẽ phụ hoàng thực sự sắp thoái vị như lời đồn trong cung sao? Trong lòng Kì Chung Ly nghi hoặc nhưng lại không đủ cam đảm hỏi ra "Dạ, phụ hoàng" Chút tình phụ tử này chính là bởi hoàng huynh có hảo cảm với hắn nên phụ hoàng mới nói những lời này, cũng là vì hoàng huynh.

Lại nhìn lên hai người đang ngồi cạnh nhau, hắn cúi người lui xuống, bất chợt trong lòng dâng lên một loại cảm giác an tâm. Chỉ cần phụ hoàng và hoàng huynh vẫn cùng nhau, Thương Hách có hai người họ… Chuyện gì cũng không cần bận tâm nữa.

Thấy Kì Chung Ly lui ra, quan sát sắc trời cũng gần đến vãn thiện, Kì Minh Nguyệt đứng dậy nói "Hôm nay đến đây thôi, hay là phụ hoàng sớm về nghỉ ngơi, ta đến chỗ Ngưng Lộ rồi về" Ngày thành hôn của Thẩm Vũ và Ngưng Lộ cũng nên xác định rồi.

"Chờ Minh Nhi trở về cùng nhau dùng bữa" Kì Hủ Thiên khẽ hôn lên môi y, mỉm cười nhìn y bước ra cửa, gọi Lưu Dịch vào phân phó công việc trong cung.

"Thái tử điện hạ!"

Kì Minh Nguyệt đến chỗ của Ngưng Lộ, muốn sớm quay về Huyễn Thiên điện dùng bữa cùng với Kì Hủ Thiên cho nên ở lại cũng không lâu, đang trên đường trở về liền nghe thấy phía sau có tiếng gọi đến.

"Thái tử điện hạ!" Chỉ thấy từ xa xa, một vị trưởng lão Liên Đồng đi về phía y "Trưởng lão Liên Đồng Dung Tuyển tham kiến thái tử điện hạ"

Phụng mệnh đến đây hầu hạ bên ngoài cung của công chúa Ngưng Lộ đã lâu, muốn gặp được vị thái tử này ngoại trừ ngự thư phòng và Huyễn Thiên điện thì không còn đến những nơi nào khác, vất vả lắm mới nghe được tin thái tử sẽ đến chỗ của công chúa Ngưng Lộ, nữ hoàng liền phái hắn đến đây chờ sẵn, mặc dù không hiểu vì sao phải làm vậy nhưng hắn vẫn nghe lệnh mà đến.

Kì Minh Nguyệt dừng bước, khẽ gật đầu "Trưởng lão có chuyện gì?" Y đương nhiên sẽ không cho rằng trưởng lão đến tìm y là để dâng thư đầu hàng, trong lòng suy đoán không biết Lạc Phi Yên lại muốn gì.

"Nữ hoàng bệ hạ muốn cùng thái tử trò chuyện nhưng tiếc rằng thái tử không ở trong Thiều Hoa điện, ngự thư phòng không phải là nơi ta có thể tùy ý đến gần, chỉ đành mời thái tử dời bước" Lấy thân phận của nữ hoàng bệ hạ, muốn thái tử Thương Hách đến cung điện bọn họ ở để đàm đạo cũng không phải là hành vi thất lễ.

"Nữ hoàng muốn gặp ta không biết là vì chuyện gì?"

"Dung Tuyển không rõ, nhưng mời thái tử di giá đến đó, có thể hỏi thị nữ trước cửa" Trưởng lão Liên Đồng hành lễ, không hề giải thích đây là ý gì liền lui xuống.

Kì Minh Nguyệt cảm thấy khó hiểu, y không mong có thể nhận được câu trả lời nhưng trong lời nói của trưởng lão Liên Đồng khiến cho y cảm thấy kì lạ, Lạc Phi Yên muốn gặp y nhưng tại sao y phải đến đó hỏi thị nữ trước…

Mang theo nghi ngờ, y định đi qua nơi ở của Lạc Phi Yên liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ xa đi đến, cẩn thận nhìn xung quanh, hình như nơi này cách chỗ của Bách Lý không xa lắm, nhưng người này không phải là Bách Lý Vong Trần mà là Vô Hào.

"Lúc này Vô Hào đang làm gì?" Kì Minh Nguyệt bước tới, hiện tại đã gần đến hoàng hôn, Vô Hào cả người mặc y phục màu trắng mờ ảo giữa cung điện như một u hồn, lẳng lặng đứng đó, nhìn bóng cây ven hành lang, ánh mắt trống rỗng, nhưng khi Kì Minh Nguyệt đến gần liền phát hiện khí tức bất thường của hắn.

Một chút hỗn loạn, một chút giãy dụa, đối với Vô Hào như thế, dường như y cũng không cần chờ hắn trả lời "Phải chăng Bách Lý đang chăm sóc ngươi?" Duệ U đã chết, ngoài Bách Lý Vong Trần sẽ không còn ai khiến Vô Hào như vậy.

"Phải" Vô Hào xoay người, mở miệng nói.

Trong lúc hắn xoay người lại, Kì Minh Nguyệt chợt nhìn thấy một dấu đỏ nhàn nhạt không rõ ràng lắm ở dưới vành tai Vô Hào, y hơi giật mình, xem ra nguyên nhân Vô Hào thất thường y không cần hỏi nữa rồi.

Cẩn thận quan sát trên người Vô Hào vài lần, dường như ngoài dấu vết đỏ nhạt kia thì không còn gì khác, Kì Minh Nguyệt cười hỏi "Chẳng lẽ Vô Hào đang tránh mặt Bách Lý?" Gần nơi Bách Lý ở, xem ra là mới vừa từ đó đi ra, vì sao Vô Hào lại ở chỗ Bách Lý Vong Trần, lúc trước đã xảy ra chuyện gì… Mang theo ý cười, y nhìn thấy sắc mặt hư vô của Vô Hào thoáng hiện lên một chút hoang mang.

"Chuyện các ngươi trước đây đã là quá khứ, tình cảm của Bách Lý đối với ngươi hẳn là ngươi cũng biết" Nghĩ đến hai người dây dưa đến tận lúc này, Kì Minh Nguyệt nói tiếp "Nếu không biết nên đối mặt như thế nào thì nên thuận theo tâm ý của mình, hơn nữa, ngươi muốn tránh né chỉ sợ cũng không thể trốn tránh được bao lâu"

Nhìn thấy Bách Lý Vong Trần từ trong viện đi ra, Kì Minh Nguyệt cố ý bước đến gần Vô Hào một chút, tỉ mỉ nhìn vào dấu vết đỏ nhạt đến khi Vô Hào bị kéo qua một bên mới cười nói với Bách Lý Vong Trần "Vô Hào không giỏi nói chuyện nhưng không phải người vô tâm, nếu như Bách Lý thật tâm đối đãi với hắn thì càng nên xem trọng mới phải"

Kì Minh Nguyệt vừa nói xong, Vô Hào bị Bách Lý kéo qua một bên chợt chuyển động, giống như thường ngày đứng ở đằng sau y.

Bạn đang ?

"Đa tạ thái tử điện hạ nhắc nhở" Bách Lý Vong Trần thấy hắn như vậy, sắc mặt liền ảm đạm, ánh mắt ngập tràn chua xót, nhìn Kì Minh Nguyệt liền nhớ đến ban nãy "Lúc nãy thấy nữ hoàng Liên Đồng đi qua đây, hình như là muốn đến Huyễn Thiên điện, sao thái tử điện hạ lại ở đây?"

Kì Minh Nguyệt nghe vậy sắc mặt liền trầm xuống, Bách Lý Vong Trần không phải người ăn nói tùy tiện, nếu Lạc Phi Yên đi ngang qua đây hơn một nửa đúng là đến Huyễn Thiên điện, nói như vậy lúc trước phái trưởng lão chặn y nói chuyện…

Ý cười tan biến, trong mắt chỉ còn lại sắc lạnh, y quay người bước trở về.

183. Chương 183: Ôn Lại Chuyện Xưa

Từ ngự thư phòng quay về Huyễn Thiên điện, Kì Hủ Thiên liền sai Hồng Tụ và Oánh Nhiên đi chuẩn bị vãn thiện, nghĩ đến sau một ngày bận rộn Kì Minh Nguyệt lại còn đến chỗ Ngưng Lộ, khi trở về hẳn là sẽ cảm thấy mệt mỏi, hắn lại gọi lại Hồng Tụ và Oánh Nhiên vừa mới nhận lệnh rời đi "Đi chuẩn bị chút điểm tâm là được rồi, đợi Minh Nhi trở về, sau khi trẫm cùng y tắm rửa lại truyền lệnh sau"

Nói đến điểm tâm, Hồng Tụ lập tức nhớ ngay đến vài món mới làm đặc biệt chuẩn bị cho điện hạ gần đây lát nữa có thể mang lên, không biết có hợp khẩu vị của điện hạ hay không, còn đang lơ đễnh lại nghe Kì Hủ Thiên nói muốn tắm rửa, nàng không khỏi nhìn ra ngoài một chút "Khi nào điện hạ về, bệ hạ có muốn tắm rửa trước? Nô tì đi chuẩn bị"

Nàng vừa nói xong, Oánh Nhiên ở bên cạnh kéo nhẹ nàng một cái, Hồng Tụ nghi hoặc nghiêng đầu nhìn lại chỉ thấy Oánh Nhiên cong môi cười khẽ, xem dáng vẻ có chút bất đắc dĩ.

Chỉ cần không có chuyện gì quan trọng, có khi nào bệ hạ và điện hạ không tắm cùng với nhau đâu, căn bản không cần hỏi nhiều, Hồng Tụ cũng nên hiểu câu trả lời của bệ hạ chứ, Oánh Nhiên khẽ lắc đầu, Hồng Tụ thoáng chốc cũng tỉnh ngộ, vừa mới thất thần vậy mà cũng quên, đỏ mặt cười theo, quả nhiên thấy Kì Hủ Thiên phất tay cản lại "Không cần, lui ra đi"

Hai người nhận lệnh lui xuống, nghĩ đến lần này bệ hạ cùng điện hạ tắm rửa phải mất bao lâu, liếc mắt nhìn nhau một cái, gương mặt thoáng chốc ửng hồng, có lẽ vãn thiện có thể trễ một chút cũng không chừng.

Kì Hủ Thiên cho Hồng Tụ và Oánh Nhiên lui ra, đi tới cạnh giường, sau khi tháo phát quan xuống liền mở rộng ngoại sam nằm lên giường, trên gối còn vương lại mùi hương nhàn nhạt, đó là hương thơm mát lạnh của ngọc phách băng đàn, còn có mùi của Minh Nhi, sạch sẽ mà thuần túy, trong veo như hồ băng, chỉ có bình thản và lạnh lẽo, không có một chút mùi vị ngọt ngào của nữ tử thế nhưng lại khiến hắn vô cùng động tâm.

Thường ngày thong dong ưu nhã, ôn hòa thản nhiên, ẩn chứa thâm trầm lạnh nhạt, chém giết vô tình, bất luận là dáng vẻ như thế nào toàn bộ đều hóa thành liệt hỏa trong lòng hắn, mị hoặc và tình ý bừng bừng thiêu đốt giá rét khiến hắn năm lần bảy lượt không thể kiềm chế được xúc động của mình, đó là nam nhân thuộc về hắn…

Nghĩ đến lần giao hoan mấy ngày gần đây, người dưới thân hắn liên tục lơ đãng thăm dò, đôi môi Kì Hủ Thiên cong lên, xem ra Minh Nhi của hắn chờ đợi cũng đã lâu, giống như hắn muốn Minh Nhi, Minh Nhi đối với hắn cũng thế, giữa bọn họ không ai phải phục tùng ai, qua một thời gian không bằng cứ để Minh Nhi được toại nguyện, không biết đến lúc đó dáng vẻ khiến người động tâm của hắn sẽ ra sao.

Chờ đợi bóng dáng nguyệt sắc kia quay lại, Kì Hủ Thiên khép hờ đôi mắt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ vang lên trong phòng không phải là của Hồng Tụ hay Oánh Nhiên, cùng với tiếng bước chân còn có mùi hương nhàn nhạt, không ngọt ngào, hương vị hoa cỏ khi có khi không, không giống với mùi hương phi tần trong cung sử dụng.

"Hiếm khi thái tử không ở đây, bây giờ bệ hạ một mình là đang đợi y?" Giọng nữ trầm trầm lộ ra nét kiều diễm phiêu tán trong phòng cùng với hương thơm thoang thoảng từ từ đến gần, nhìn lên giường, người vốn đang biếng nhác nằm trên giường chậm rãi mở mắt nhìn đến nàng, trong đôi mắt ưng không hề có chút cảm xúc.

"Đây không phải là nơi ngươi có thể tùy tiện đi vào, Lạc Phi Yên" Vẫn nằm trên giường, giọng nói của Kì Hủ Thiên trầm xuống, tựa như đang nhắc nhở, trong lời nói lộ ra sự lạnh lùng, thấy nàng thong thả bước đến, đôi mày hơi nhíu lại "Trẫm đã quên, ngươi vốn không phải nữ tử bình thường biết giữ lễ, trước đây như thế, bây giờ cũng vậy"

"Ngươi trước đây không phải là thích ta như vậy sao? Nếu so với nữ tử bình thường không có gì khác biệt thì làm sao có thể làm vua của một nước" Đứng bên cạnh giường, Lạc Phi Yên cũng không bước thêm nữa, một mình đối diện với nam nhân trước mặt, nàng liền hiểu được lời nói của Thẩm Vũ, hắn khác hẳn năm đó, đáng sợ hơn, cũng khó dò hơn, mặc dù sắc mặt và lời nói không có nguy hiểm nhưng khí thế áp bách cùng với uy nghi khiếp người cũng đủ khiến cho người khác không dám vọng động, chỉ có thể kính sợ thần phục.

Nhưng đó là người khác chứ không phải là Lạc Phi Yên nàng. Vuốt vuốt lại tóc mai, nàng bước từng bước tiến lên trước, cúi đầu chăm chú nhìn vào nam nhân đang nằm trên giường, trong đôi mắt phượng chợt hồi tưởng lại tình ý ban đầu, chỉ một cái chớp mắt liền che giấu đi, đôi mắt đa tình vẫn đa tình như trước, nhưng hời hợt không khác gì khi nhìn những người khác.

"Chỉ là tình một đêm, sao lại nói là vui vẻ, đúng là ngươi khác với nữ tử tầm thường nhưng cũng chỉ là như thế mà thôi" Nhắc đến chuyện cũ năm xưa, Kì Hủ Thiên hơi cười cười, ý cười này dừng ở trong mắt Lạc Phi Yên chứa đầy khinh miệt và đùa cợt, phảng phất như việc nàng nhớ lại chuyện của nhiều năm về trước trong mắt hắn không đáng nhắc tới.

"Quả nhiên không hổ danh là phong lưu vô tình mà" Nàng khẽ cười, hình như cũng không để tâm đến câu nói của hắn, ánh mắt linh hoạt, mỉm cười hỏi "Hay là nói đối với ngươi chỉ có Kì Minh Nguyệt là đặc biệt? Nghe nói bệ hạ đã mang y theo bên cạnh từ khi y còn bé"

"Lạc Phi Yên, không cần dò xét nhẫn nại của trẫm" Đánh gãy lời nàng, ý tứ cảnh cáo trong câu nói của Kì Hủ Thiên khiến cho nụ cười của Lạc Phi Yên tắt ngúm, chỉ nhìn thấy hắn từ trên giường ngồi dậy, mái tóc tán loạn rơi trên cơ thể, y phục không chỉnh tề, nhìn như tùy tiện lười nhác lại lộ ra sự sắc bén đáng sợ, hắn vừa đứng lên, không khí xung quanh như ngưng đọng lại, tràn ngập cảm giác nguy hiểm.

Đứng trước người nàng, Kì Hủ Thiên nhướn mày nhìn nàng, đôi môi hơi cong lên cười như không cười "Nếu ngươi muốn biết, trẫm cho ngươi biết, từ khi Minh Nhi mới sinh ra, trong lòng trẫm y đã khác biệt với những người khác, không chỉ như vậy, nhìn y ngày một trưởng thành, trẫm càng ngày càng muốn y, trong hậu cung, vô luận là nam hay nữ, có nhan sắc như thế nào, trong mắt trẫm đều không thể sánh được với Minh Nhi, cho dù y muốn tàn sát người trong thiên hạ, trẫm cũng sẽ không chút do dự, càng không nói chỉ là một Liên Đồng nho nhỏ này…"

"Như thế, đủ hiểu chưa?" Giọng nói nhè nhẹ mang theo ý cười, đôi môi khẽ nhếch, rõ ràng là rất ôn hòa nhưng mỗi câu mỗi từ của hắn, Lạc Phi Yên chỉ cảm thấy áp lực chung quanh càng ngày càng nặng, trong lời nói ngập tràn tình ý và sát ý, toàn bộ đều kiên định dứt khoát làm cho bước chân nàng không tự giác lui về phía sau, cuối cùng không còn giữ nụ cười trên gương mặt như trước được nữa.

Cúi mắt che giấu kinh ngạc, Lạc Phi Yên chưa từng nghĩ đến người vô tình trước mặt sẽ nói ra những lời như thế, không hề che giấu tình ý của hắn dành cho Kì Minh Nguyệt, dành cho hoàng tử thân sinh của hắn…

Mà Kì Minh Nguyệt cũng vậy, khi đôi mắt ôn hòa lạnh nhạt kia nhìn nàng, trong ánh mắt lạnh như băng rành rành ý cảnh cáo, nam nhân trước mắt tuy là phụ hoàng của y, hai người có cùng quan hệ huyết thống với nhau cũng không thấy y có chút kiêng kỵ nào.

"Không ngờ trên đời này lại có người giống ngươi đến vậy, cũng không đem huyết thống luân thường đặt vào mắt, chỉ với điều này, Kì Minh Nguyệt cũng đã đủ đặc biệt rồi" Lạc Phi Yên nhớ đến người luôn mặc y phục nguyệt sắc lộ ra ung dung quý khí, trong mắt tràn ngập sự khâm phục, đè lại tâm trạng, bất chợt nhìn vào Kì Hủ Thiên thản nhiên cười "Yên tâm, bản cung chưa hề tính toán muốn đem Liên Đồng ra mạo hiểm, cũng sẽ không làm chuyện gì uy hiếp đến Kì Minh Nguyệt, vài ngày nữa chắc chắn sẽ trình quốc thư đúng hẹn"

Lạc Phi Yên khôi phục lại cách xưng hô, không bày ra thái độ muốn ôn lại chuyện xưa nữa, xem ra thật sự là muốn buông tay.

Hai mắt khép lại, trong đôi mắt thản nhiên lộ ra sát ý và không kiên nhẫn, Kì Hủ Thiên cười lạnh "Như vậy là tốt nhất, bằng không, trẫm cũng không có cách nào cam đoan có thể chứa ngươi được mấy ngày" Nói xong những lời này, hắn trở lại giường nằm xuống, xem sắc trời bên ngoài đã không còn sớm, Minh Nhi lúc này lại chưa về, không biết có gặp chuyện gì trì hoãn.

Trong lòng không yên, đôi mày Kì Hủ Thiên nhíu chặt, sắc mặt cũng trầm hẳn xuống, lại không liếc nhìn đến người đang đứng trong phòng một cái, xem như đã hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

Thấy hắn như vậy đương nhiên là muốn tiễn khách, Lạc Phi Yên ngược lại không rời đi "Thật vất vả mới gặp nhau, ngươi lại lãnh đạm như vậy, uổng phí bản cung khổ cực năm lần bảy lượt tránh né thủ vệ, tự mình đến đây gặp một lần" Trong Huyễn Thiên điện, nếu không được triệu kiến, không ai có thể tiến vào, may mà công phu của nàng những năm gần đây cũng không bị giảm sút.

Kì Hủ Thiên thấy Lạc Phi Yên vẫn đứng trước giường, quan sát sắc mặt của nàng thấy đôi mắt hơi híp lại lộ ra vẻ nguy hiểm, bỗng nhiên nghĩ đến Minh Nhi đã lâu vẫn chưa về mà lúc này đây Lạc Phi Yên… "Minh Nhi ở đâu?"

"Bệ hạ nhớ đến y rồi" Có vẻ như Lạc Phi Yên cũng không ngoài ý muốn, sắc mặt không đổi khẽ cười "Yên tâm, bản cung sẽ không ngu xuẩn đến mức đem y làm gì, mà cũng không dám đem y làm gì đâu" Cùng là người lãnh huyết vô tình, Kì Minh Nguyệt so với nam nhân trước mặt cũng không yếu kém hơn bao nhiêu, nếu ai dám gây bất lợi cho y chính là tự tìm đường chết.

Hắn có thể xác định được Minh Nhi sẽ không có chuyện gì, ở trong cung không ai có thể gây bất lợi cho y, nhưng không biết vì sao Lạc Phi Yên lại ba lần bốn lượt gây chuyện khiến y mất kiên nhẫn, lần này lại dùng thủ đoạn như thế đem Minh Nhi đi nơi khác không biết lại muốn gì nữa.

Nửa nằm nửa ngồi tựa trên giường, nam nhân biếng nhác liếc mắt nhìn nàng một cái không rõ ý nghĩa khiến cho trong lòng Lạc Phi Yên run lên, nghĩ đến hôm nay gây chuyện không biết sẽ khiến hai người bọn họ có phản ứng như thế nào, hơi do dự một chút nhưng vẫn ráng bước đến gần hơn, cúi người xem thường nói với hắn "Nhiều năm không gặp, chẳng lẽ ngươi cứ như vậy không thèm nhớ tới tình cũ sao? Chỉ là muốn y rời đi một chút để đôi ta đàm đạo vậy thôi, hay chỉ như thế cũng không được?"

Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp tựa như nỉ non mang theo hương thơm mát lành, chậm rãi ngồi xuống một bên nhìn hắn, tơ tình đan kết trong đôi mắt phượng của Lạc Phi Yên, lời nói khẽ khàng khi thầm thì vô cùng mê người, vài phần oan ức, vài phần oán giận, bất luận người nào nghe được cũng đều nhộn nhạo trong lòng.

Kì Hủ Thiên tựa vào đầu giường, giống như nghe thấy lời nói của nàng nên sắc mặt thoáng dịu đi, cũng không ngăn cản nàng đến gần, cho tới khi Lạc Phi Yên bước đến sát người, hắn mới cong môi, ánh mắt trầm xuống một chút, nâng lên gương mặt của nàng.

Đầu ngón tay chạm lên gương mặt nàng, không lường trước là hắn sẽ làm ra hành động này, Lạc Phi Yên sửng sốt vừa định mở miệng muốn nói gì đó dưới cằm đột nhiên đau nhói, ý cười trong đôi mắt ưng trước mắt vẫn như trước nhưng cuồng phong ẩn chứa bên trong đã hội tụ lại lộ ra tàn khốc khiến người người sợ hãi "Cho dù ngươi muốn làm gì, trẫm từng nói, không cần thử thách kiên nhẫn của trẫm"

Ý cười trong lời nói vẫn không tan, thậm chí độ cong trên môi cũng không đổi, Kì Hủ Thiên niết chặt gương mặt xinh đẹp của nữ tử không hề có chút tiếc thương, giọng nói dịu dàng mang theo ý cười nhưng lại làm cho người khác kinh hoảng, bàn tay từ từ siết chặt lại.

Cổ họng bị siết càng ngày càng chặt, Lạc Phi Yên nhìn vào nam nhân vẻ mặt tàn khốc cùng với sát khí khiếp người, ngay cả sức đánh trả cũng không có, giờ phút này mới nhận ra, hành vi lần này thật sự đã khơi dậy sát khí của Kì Hủ Thiên, hối hận trong lòng dâng trào, từ lâu đã biết người trước mặt nàng tuyệt đối không phải là người có thể tùy tiện đùa cợt cũng tuyệt đối sẽ không nhớ đến cái gọi là tình cũ, nàng nhất thời nổi hứng, còn chưa kịp nhìn thấy kết quả nàng muốn liền bị trả giá bằng tính mạng, thật sự là không đáng giá…

Đúng lúc này, tiếng bước chân chậm rãi vang lên "Hình như Minh Nguyệt về hơi sớm?" Không biết từ lúc nào trong phòng đã có thêm một người, dáng người nguyệt sắc vẫn thong dong tao nhã như thường nhưng trong lời nói lại tràn đầy lạnh lẽo.

Kì Minh Nguyệt đứng trước cửa nhìn hai người trên giường dây dưa cùng nhau, đôi mắt trong như nước dâng lên ý lạnh thấu xương, tình cảnh trước mắt, nam nhân nằm trên giường chỉ mặc nội sam, vạt áo mở rộng lộ ra cơ ngực rắn chắc, vài sợi tóc tán loạn trước ngực, dáng vẻ biếng nhác nằm trên giường tràn ngập dã tính mị hoặc, ngón tay thon dài đang nâng gương mặt nữ tử lên, khoảng cách giữa hai người gần nhau trong gang tấc.

Thấy y đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Kì Hủ Thiên dịu hẳn đi, buông lỏng tay ra, khẽ gọi y một tiếng "Minh Nhi"

Lạc Phi Yên nhất thời thở nhẹ một hơi, chỉ cảm thấy sát khí khiếp người ban nãy toàn bộ đều tản đi, bàn tay siết ở cổ họng cũng thả lỏng làm cho nàng thở dốc một hồi, nàng vuốt vuốt lại phần tóc bị rối khi cúi đầu xuống, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn nhưng ngoài miệng lại nói "Thái tử quay về thật trùng hợp, bản cung đang cùng bệ hạ ôn lại chuyện xưa"

"Ôn lại chuyện xưa? Đúng thật là trùng hợp" Kì Minh Nguyệt đi đến trước mặt hai người, ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Từ khi y và phụ hoàng bên nhau đến nay, phụ hoàng cũng không thân cận với ai khác, cho dù người đó từng có liên quan tới hắn đi chăng nữa, lần thứ hai gặp lại cũng chỉ là nói chuyện bên ngoài, chưa từng có ai có cơ hội đến gần, nhưng lần này… Y nhìn chăm chăm vào Lạc Phi Yên, rét lạnh trong mắt sắc bén như băng "Lạc Phi Yên, lúc trước ta đã cảnh cáo ngươi, vật của người khác, ngươi không nên vọng tưởng"

Gần từng tiếng một, giọng nói lạnh băng vang lên trong phòng, lời nói của y vừa dứt, hương thơm mát lạnh trong phòng bừng cháy, căn phòng an tĩnh dường như bị ngâm vào hồ băng, Lạc Phi Yên cảm thấy không

khí xung quanh từ từ rút đi, giá lạnh nặng nề đè xuống làm cho người ta khó thở, khiến cho cổ họng nàng không tự giác như bị siết chặt, giống như lại bị siết cổ lần thứ hai, nhất thời không thể nói được câu nào.

Kì Hủ Thiên ở một bên im lặng không nói. Từ sau khi Kì Minh Nguyệt bước vào, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người y, nghe thấy lời nói đầy ám chỉ lúc nãy của Lạc Phi Yên cũng không phủ nhận.

Trong bầu không khí đầy áp lực, Lạc Phi Yên liếc nhẹ Kì Hủ Thiên một cái, thấy hắn không nói gì, ánh mắt chợt lóe, hồi phục tinh thần, đứng dậy cười nói với Kì Minh Nguyệt "Có thể là thái tử hiểu lầm chăng?"

"Là ta hiểu lầm? Hay là ngươi muốn ta hiểu lầm?" Hơi khép mắt lai, nụ cười lạnh lẽo bên môi Kì Minh Nguyệt ẩn chứa tức giận và trào phúng "Không thể lãng phí ngươi đã hao tâm tổn trí, ta liền thỏa mãn cho ngươi"

Lạc Phi Yên nhìn y từng bước đến gần không tự chủ được bước lùi lại, còn chưa kịp hiểu được ý từ trong lời nói của y liền nhìn thấy một dải màu chợt lóe qua như xé rách không khí, giống như sấm sét đánh tới, thế tấn công ác liệt khiến nàng chỉ có thể lui về sau nhưng vẫn không thể tránh thoát vũ khí sắc bén luôn như hình với bóng này.

"Từ từ, thái tử…" Lúc này Lạc Phi Yên thật sự hối hận, nàng đang muốn mở miệng giải thích thì dải màu kia đã ở ngay trước mắt, ngay khi nàng ngã ngồi lên ghế liền quấn quanh cơ thể của nàng.

Nhìn thì giống như sợi tơ bình thường, mềm mại nhẹ nhàng, nhưng khi quấn quanh người lại tản ra sắc nhọn thấu xương, mặc dù cách một lớp trang phục nhưng nàng đều có thể cảm nhận được, cho dù chỉ nhúc nhích một chút thôi, bản thân bị vây dưới suy nghĩ của Kì Minh Nguyệt sẽ bị dải màu này xoắn nát.

Đứng trước mặt nàng, Kì Minh Nguyệt cúi mắt, đôi môi nở nụ cười, giọng nói ôn nhu đến cực điểm không khỏi làm cho người khác lạnh cả người "Lạc Phi Yên, ngươi không phải muốn biết chúng ta cùng nhau như thế nào sao, muốn biết thâm tình giữa ta và phụ hoàng đến tột cùng ra sao, liệu có đúng như lời của Thấm Vũ nói ngươi không thể chen chân vào?" Cúi sát xuống, y nhìn thấy sự kinh ngạc trong đáy mắt Lạc Phi Yên, chậm rãi nói tiếp "Lần này ta cho ngươi nhìn rõ ràng"

184. Chương 184: Bá Tình (h)

Xoay người, y bước tới bên giường, cúi người nâng gương mặt Kì Hủ Thiên lên "Phụ hoàng…" Giọng nói thì thầm nhưng vẫn còn mang theo lãnh ý, cũng không lộ ra vẻ không vui, ánh mắt nhìn từ vạt áo mở rộng chuyển dần lên gương mặt của hắn, hôn thật mạnh lên đôi môi kia.

Nụ hôn trên môi mạnh mẽ như muốn trừng phạt, uyển chuyển tàn phá đôi môi của hắn, Kì Hủ Thiên cũng lộ ra ý cười, cũng hôn thật sâu đáp lại, đem Kì Minh Nguyệt kéo lên giường.

Tiếp tục hôn lên môi hắn, Kì Minh Nguyệt quàng tay lên cổ ôm lấy hắn, giọng nói trầm thấp nghe như vẫn chưa hết giận "Phụ hoàng không nên để nàng đến gần, lại càng không nên để nàng nói lời xằng bậy"

"Giữa ta và ngươi cần gì phải nói, chẳng lẽ không phải Minh Nhi đã biết xảy ra chuyện gì từ sớm rồi sao, phụ hoàng cần gì phải nhiều lời" Kì Hủ Thiên nhướn mi, ý cười ngập tràn đáy mắt, ánh nhìn trào phúng quét qua chỗ Lạc Phi Yên đang ngồi cách đó không xa.

Lạc Phi Yên nhìn hai người trên giường, sắc mặt hơi kì lạ, đoạn đối thoại của bọn họ nàng đều nghe rành mạch, nàng chợt tỉnh ngộ, một màn làm bộ làm tịch lúc trước đối với hai người này đúng là không có chút tác dụng nào, giữa bọn họ không cần lời nói, vốn dĩ đã là như vậy…

Không dám lộn xộn, nàng cúi đầu nhìn dây trói sắc bén trên người lộ ra một nụ cười khổ, có lẽ không phải không có tác dụng, chẳng qua tác dụng lại là chọc giận Kì Minh Nguyệt.

"Minh Nhi muốn như thế nào?" Kì Hủ Thiên thu lại ánh mắt, nhận thấy Kì Minh Nguyệt đang ôm hắn vẫn còn không vui.

Cái hôn của Kì Minh Nguyệt rơi xuống cạnh cổ, nụ hôn thật mạnh để lại dấu vết đỏ sẫm, chạm nhẹ vào dấu hôn, giọng nói của y chứa đầy nguy hiểm "Để cho ta thấy cảnh tượng như vậy, cho dù là phụ hoàng thì cũng cần trả một cái giá thật đắt"

Y biết rõ cảnh tượng chứng kiến lúc nãy không phải là loại tình huống ái muội gì, cũng biết Kì Hủ Thiên đang làm gì, nhưng đột nhiên nhìn thấy như vậy trong lòng y vẫn khó mà áp chế được tức giận, thậm chí cho tới bây giờ tình cảnh đó như vẫn còn hiện ra trước mắt y, ái muội đến cực điểm, triền miên đến cực điểm, chỉ cần nghĩ tới, y liền nhịn không được mà nhíu mày, ánh mắt cũng trầm hẳn xuống.

"Phụ hoàng thuộc về ta, ta đã từng nói, nếu Lạc Phi Yên còn tiếp tục dây dưa, ta sẽ làm cho nàng ta nhớ kỹ, cả đời này ngươi đều là của ta" Nói xong, y liếc nhìn một cái qua chỗ Lạc Phi Yên, đôi mắt âm trầm lạnh lẽo bộc lộ vẻ tức giận và không vui, nhìn lại Kì Hủ Thiên, trong ánh mắt có thêm vài phần khiêu khích và mị hoặc, chậm rãi vươn tay mở vạt áo ra, cởi ngoại bào của y, tháo phát quan tiện tay vứt qua một bên, cong môi tiến về phía nam nhân đang nằm trên giường.

Nét cười lạnh như băng đầy nguy hiểm nhưng lại tràn ngập mị hoặc mê người, Kì Hủ Thiên tựa vào đầu giường nhìn Kì Minh Nguyệt nâng từng ngón tay thon dài từ trước ngực y lướt xuống vói vào bên trong vạt áo, nhìn vào đôi mắt của y vừa lạnh lẽo vừa ái muội lại nhiệt tình, ẩn chứa một chút tức giận nhưng cũng chan chứa tha thiết mong chờ, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú vào hắn, từng bước một đến gần, hạ xuống trên ngực hắn một mảnh nóng ẩm.

Cúi người hôn nhẹ lên ngực hắn, đầu lưỡi Kì Minh Nguyệt liếm qua cơ ngực rắn chắc, lại liếm láp trêu đùa điểm nào đó nổi lên trước ngực dần dần cứng lên trong miệng y, đầu ngón tay của y nhẹ nhàng chọc ghẹo vân vê, trong lời nói lộ ra lửa nóng đang bị kiềm chế "Kì thật cơ thể của phụ hoàng cũng thật mẫn cảm"

"Tự nhiên là vì Minh Nhi" Sắc mặt Kì Hủ Thiên xem như đương nhiên, nắm lấy bàn tay trước ngực hắn kéo xuống bụng dưới "Không chỉ như vậy, nơi này cũng giống thế"

Nhìn thấy Kì Hủ Thiên mỉm cười tà mị nhướn mày nhìn y, ánh mắt Kì Minh Nguyệt lần thứ hai trầm xuống, vật trong tay cứng rắn mà nóng rực khiến y nhướn mi nhưng không làm ra động tác khác "Bất kể chỗ nào đều thuộc về Minh Nhi, phụ hoàng nên nhớ rõ, đừng để cho ta lại nhìn thấy…" Nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên người Lạc Phi Yên đang ngơ ngác kinh ngạc nhìn bọn họ, Kì Minh Nguyệt hơi híp mắt lại "Có người khác ở bên cạnh ngươi, hơn nữa còn thân thiết với nhau đến vậy, bất luận sự thật ra sao ta cũng không muốn có lần thứ hai"

Lạc Phi Yên từ khi Kì Minh Nguyệt bắt đầu cởi áo, sự kinh ngạc trong đôi mắt chưa từng biến mất, rồi sau đó lại càng không chỉ có kinh ngạc còn có ngoài ý muốn, người ngạo thị thiên hạ kia, nam nhân lãnh huyết vô tình kia thế mà lại cam tâm để cho Kì Minh Nguyệt trêu đùa, tình nguyện ở dưới thân y…

Đáy mắt tràn ngập kinh ngạc, trước mặt nàng, hai người triền miên trên giường không hề để ý đến sự tồn tại của nàng, lời nói và hành động thân mật như thế khiến nàng chỉ là người đứng xem cũng không dám nhìn thẳng.

Dưới ánh sáng, y phục của hai người đều bị cởi ra hơn một nửa, mái tóc buông xõa lẫn vào nhau, thì thầm cười khẽ, giọng nói nỉ non lộ ra tình sắc kiều diễm, mỗi một động tác nhỏ đều khiến cho nhiệt độ bầu không khí tăng lên một lần, tuy rằng không có tiến hành đến bước cuối cùng cũng như không có động tác gì quá lộ liễu nhưng chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt này cũng đã đủ khiến cho người ta đỏ mặt tía tai, dù là nàng cũng không dám nhìn tiếp.

Nàng không tự chủ được cụp mắt xuống né tránh không dám nhìn ánh mắt của Kì Minh Nguyệt, ho nhẹ một tiếng "Bản cung có thể đi được chưa?"

Kì Minh Nguyệt làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục hôn lên ngực và cổ của Kì Hủ Thiên, bàn tay từ dưới bụng hắn lướt xuống đùi mơn trớn xung quanh vật đã cương lên, cách một lớp vải chậm rãi phác họa trêu đùa, một tay khẽ vân vê trước ngực, môi lưỡi chưa từng ngừng lại cho đến tận khi Kì Hủ Thiên nhịn không được mà thở dốc "Nếu Minh Nhi còn không mau lên…" Bị y khiêu khích đến mức này, hắn không biết bản thân còn có thể nhịn được mà muốn y ngay tức khắc hay không.

"Đây chính là trừng phạt phụ hoàng, sao có thể thuận theo ý của ngươi được" Đôi môi kề sát bên tai, cắn nhẹ, Kì Minh Nguyệt đem hắn đè xuống dưới thân, bàn tay lướt qua vật cứng nóng rực bóp chặt mông hắn,

thắt lưng hai người áp sát vào nhau, hai vật nóng bỏng cọ xát lẫn nhau, cảm nhận độ cứng và nhiệt độ của nhau khiến hai người đồng thời thở dốc, rên lên vì sung sướng.

Tiếng thở gấp trầm thấp ám muội khiến cho sắc mặt của Lạc Phi Yên đỏ bừng, rõ ràng là hai người bọn họ trước mặt nàng làm ra những hành vi cử chỉ thân mật như vậy nhưng vẫn không quan tâm mà tùy ý ôm nhau, nàng đứng bên ngoài quan sát lại càng hận chính mình lẽ ra không nên tới đây mới đúng, cảnh tượng trước mắt so với bất kì ngôn ngữ nào cũng đều khiến cho người ta chấn động, giữa bọn họ đúng thật là sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà dao động, cũng sẽ không đem bất cứ kẻ nào đặt vào mắt, Kì Minh Nguyệt và Kì Hủ Thiên không chỉ là tâm ý tương thông, thủ đoạn hành sự cũng khiến cho người người sợ hãi, ngay cả cái tính làm càn cũng hệt như nhau.

Lạc Phi Yên cố kỵ dải đao sắc bén quấn quanh người không dám tùy tiện nhúc nhích, lúc này muốn rời đi lại phát hiện không biết vật trắng như tơ kia đã rơi xuống đất tự lúc nào, không dám nhìn lên trên giường cũng như bất chấp hai người kia ra sao, nàng vội vàng ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Kì Minh Nguyệt quay đầu lại nhìn thấy bóng nàng đi nhanh như chạy, giễu cợt cười lạnh một cái, tiếp tục hôn lên môi Kì Hủ Thiên "Nàng đi rồi nhưng ta cũng sẽ không dừng lại, hôm nay sẽ không buông tha cho ngươi nữa, phụ hoàng…"

Nâng tay cởi bỏ y phục của hắn, Kì Minh Nguyệt chăm chú nhìn vào nam nhân trước mắt, đây là phụ hoàng của y, đây là đế vương quân lâm thiên hạ, lúc này đây đang nằm dưới thân y, đôi mắt hẹp dài nhìn chuyên chú vào y, trong đáy mắt u ám chứa chan tình ý cùng dục vọng như lửa, nội sam màu trắng hoàn toàn mở rộng lộ ra làn da màu mật ong mê hoặc tầm mắt của y dưới ánh sáng mờ ảo.

Vuốt ve lồng ngực mê người lưu lại trên đó vài dấu đỏ ửng, Kì Minh Nguyệt lại hôn lên những dấu vết ấy "Vốn dĩ muốn đối đãi ôn nhu với lần đầu tiên của phụ hoàng nhưng nghĩ đến tình cảnh ta vừa thấy ban nãy, ta liền nhịn không được muốn đem ngươi trừng phạt một phen, phụ hoàng của ta…"

"Vậy ngươi nói nên làm thế nào mới phải?" Một tay lần mò xuống dưới, cách một lớp vải, vật cứng rắn dưới tay y gồ lên đã nóng hừng hực, y cố tình buông tay ra, khóe môi cong lên nhưng không có ý cười, nhìn vào đáy mắt của Kì Hủ Thiên tràn đầy tức giận và tình dục hòa lẫn vào nhau "Dáng vẻ như thế này của phụ hoàng chỉ có ta mới có thể nhìn, bất luận những nơi bên dưới y phục này cũng chỉ có thể thuộc về ta" Không kể lúc nãy như thế nào, khi phụ hoàng một mình đối diện với Lạc Phi Yên cũng không nên quần áo không chỉnh tề, lại càng không nên để cho nàng ta dựa vào gần đến vậy, khiến cảnh tượng trước mắt rơi vào mắt kẻ khác.

"Xem ra Minh Nhi vẫn chưa hết giận" Đối diện với ánh mắt phức tạp kia, đôi mắt Kì Hủ Thiên tràn ngập ý cười, nhìn thấy ánh mắt Minh Nhi bởi vì giận dữ và bất mãn mà sâu thăm thẳm, đôi mắt như đáy nước tựa như có hỏa diễm bùng cháy đang sôi trào lộ ra sắc bén, bất cứ lúc nào cũng có thể tạo thành sóng dữ đem người nhấn chìm, nguy hiểm, rét lạnh, thế nhưng lại hấp dẫn tâm trí của hắn. Bị y nhìn chăm chú như vậy, hắn chỉ cảm thấy dục vọng dưới người càng thêm cứng rắn, thầm muốn đem Minh Nhi như thế đè xuống dưới thân để y càng bộc lộ tư thái cuồng loạn nhiều hơn nữa.

Vươn tay cởi y phục của y, bàn tay Kì Hủ Thiên mới chạm đến thắt lưng y liền bị Kì Minh Nguyệt nắm lại, đôi mắt khẽ nheo "Phụ hoàng muốn gì? Lần này sẽ không theo ý của ngươi, ta đã nói, hôm nay sẽ không buông tha cho ngươi nữa"

Xoay người bước xuống giường, y nhặt lên y phục bị vứt một bên lấy ra bạch phù, từ phía sau liền có một cánh tay vòng ra phía trước ôm lấy y "Minh Nhi định không buông tha ta như thế nào?" Kì Hủ Thiên cong môi, ý cười nơi đáy mắt có chút mong chờ, người trước mắt hắn tức giận lạnh lùng, khí thế sắc bén khiếp người đã cướp đi tâm trí của hắn.

Kì Minh Nguyệt cúi mắt nhìn xuống cánh tay ôm lấy thắt lưng y, đầu ngón tay chậm rãi vuốt nhẹ lên "Sẽ không mềm lòng, cũng không thương xót, cho dù ngày mai ngươi không thể lâm triều… Ta cũng sẽ không dừng lại" Y sẽ khiến cho hắn nhớ thật kỹ, nhớ rằng hắn thuộc về y.

Xoay người lại đem người phía sau áp lên tường khiến cho cơ thể hai người sít sao dán chặt vào nhau để Kì Hủ Thiên cảm nhận dục vọng không kiềm nén được giữa hai chân y, lửa nóng của hai người cọ xát lẫn nhau,

toàn bộ giác quan trên người như thiêu như đốt, cùng nhau hôn lên đôi môi trước mắt, mở miệng đón nhận đầu lưỡi của đối phương, quấn quýt không rời.

Cuốn vào, liếm mút, cắn nhẹ, môi lưỡi không ngừng thăm dò sâu hơn, kịch liệt trao đổi lửa nóng và dục vọng cho nhau, rốt cuộc Kì Minh Nguyệt không nhịn được nữa, y liếm môi nói với người trước mặt, giọng nói khàn khàn ngập tràn dục vọng "Xoay người qua"

Giọng nói ra lệnh bá đạo không chấp nhận bất cứ kháng cự nào cũng ẩn chứa một chút vội vàng trong đó, Kì Hủ Thiên liền xoay người lại, nghiêng mặt nhìn Kì Minh Nguyệt "Minh Nhi muốn ta như thế nào, phải cho ta biết"

Chỉ một cái liếc mắt kia, ngữ khí kia, biếng nhác mà tùy ý lại tràn ngập dã tính mị hoặc khiến Kì Minh Nguyệt bất thình lình từ đằng sau ôm lấy hắn, đem y phục bên ngoài cởi xuống, hạ xuống từng cái hôn dày đặc trên tấm lưng rộng, dục vọng trong lòng dâng trào dường như không ngừng gào thét, y muốn hắn, muốn phụ hoàng của y, muốn nam nhân đứng đầu thiên hạ này, y muốn đi vào trong cơ thể hắn, chân chính giữ lấy tâm của hắn, để cho hắn biết rằng hắn chỉ có thể thuộc về y mà thôi.

Cởi bỏ y phục của cả hai, Kì Minh Nguyệt hôn dọc theo sống lưng hắn, hai tay không ngừng vuốt ve trước người hắn, từ ngực đến thắt lưng rồi lần xuống đùi trong, không ngừng khiêu khích dục vọng đã sớm cương cứng nhưng bao giờ cũng vừa mới trêu đùa một chút liền dời đi chỗ khác.

Kì Hủ Thiên dựa vào tường, bởi vì dục vọng không được phóng thích mà nhíu nhíu mày "Minh Nhi thật là muốn trừng phạt phụ hoàng sao? Nếu phụ hoàng không nhịn được, liền đến lượt Minh Nhi tới để ta hảo hảo yêu thương" Giữa mông hắn, vật nóng rực chuyển động theo động tác của người phía sau cọ xát khi nhanh khi chậm, bị vật cứng rắn nóng hừng hực kia động chạm, dục vọng trên người Kì Hủ Thiên cũng càng thêm căng cứng nóng rực lên.

"Không cần vội, phụ hoàng…" Kì Minh Nguyệt mở hộp đựng bạch phù, đầu ngón tay quệt một chút, tách mông Kì Hủ Thiên ra bôi vào trong, một tay kia thì vươn ra phía trước nắm lấy vật cứng cực đại nọ.

Dục vọng trước người được những ngón tay thon dài an ủi, Kì Hủ Thiên thỏa mãn hừ nhẹ, ngẩng mặt thở dốc "Tiếp tục, Minh Nhi" Vừa nói xong hắn liền cảm nhận được từ phía sau một cảm giác lành lạnh của bạch phù, một ngón tay đè xuống giữa mông hắn nhưng không vội vã tiến vào mà nhẹ nhàng xoa ấn xung quanh, động tác hết sức nhẹ nhàng cũng lại hết sức khiến người động tình.

"Không cần phụ hoàng nói, từ đầu ta đã không ngừng được" Đầu ngón tay đi vào nơi vừa nóng vừa chặt, chỉ mới tiến vào một chút đã bị lửa nóng bao vây, nghĩ đến đây là trong người phụ hoàng, vật nóng rực dưới người Kì Minh Nguyệt liền lớn thêm vài phần.

Kiềm chế, đè nén dục vọng đang điên cuồng muốn hắn trong lòng, ngón tay của y không ngừng ra vào cho đến khi bạch phù thấm vào bên trong rồi mới thêm một ngón tay, hai ngón tay đi vào bên trong, thỉnh thoảng gập lại một chút, Kì Hủ Thiên bị động tác chậm rãi, như có như không tràn đầy khiêu khích này khẽ rên rỉ một tiếng "Minh Nhi còn muốn đợi tới khi nào?" Dường như muốn đem những chuyện trong ngày hôm nay trả lại toàn bộ lên người hắn, chỉ nghe Kì Minh Nguyệt không nhanh không chậm trả lời "Sợ làm đau phụ hoàng đương nhiên ta phải cẩn thận một chút, cũng nên chậm một chút"

Tiếp tục động tác trên tay, làn môi Kì Minh Nguyệt từ đầu vai dần dần di chuyển lên cổ, mút lấy làn da màu mật vào miệng để lại từng dấu từng dấu hôn một.

Kì Hủ Thiên nghiêng mặt nhìn Kì Minh Nguyệt phía sau mình, đôi môi cong lên, nghênh đón môi y nhẹ nhàng hôn liếm, khẽ cười tà "Minh Nhi nhẫn tâm muốn phụ hoàng nhẫn nại? Nhưng ta thì đã đợi Minh Nhi lâu rồi"

Giọng nói trầm thấp mị hoặc ẩn chứa tình dục, ái muội mà ngả ngớn, đôi mắt hẹp dài kia nheo lại nhìn Kì Minh Nguyệt, trong phút chốc liền xóa đi ý tưởng ban đầu muốn tiếp tục khiêu khích trêu chọc hắn, nếu y còn tiếp tục, bất luận là phụ hoàng có thể nhịn được hay không thì kẻ bị dục vọng của mình bức điên trước chính là y, nhưng trước đó…

Thở dốc hổn hển kiềm nén dục vọng dưới người, trong lời nói khàn khàn của y lộ ra tình dục bị đè nén "Nếu không muốn đợi nữa thì phụ hoàng phải nhớ, từ nay về sau không được có chuyện giống ngày hôm

nay nữa"

185. Chương 185: Thuộc Về (h)

Kì Hủ Thiên nghe thấy lời nói của y, thu lại vài phần ý cười, tình ý và dục vọng trong mắt lại càng bốc lên, vật nóng cứng rắn kề sát người hắn khiến hắn cảm nhận được người phía sau phải kiềm chế dục vọng của mình như thế nào nhưng vẫn nhẫn nại như trước, hơi thở nóng rực phả vào tai hắn, câu nói cảnh cáo tràn đầy tình ý bá đạo.

Nghiêng mặt cong khóe môi, ánh mắt của hắn dần dần tối lại "Nếu Minh Nhi nói ta là của ngươi thì liền tiếp tục đi, khiến cho phụ hoàng chỉ thuộc về một mình ngươi"

Bởi câu nói của hắn mà động tác trong tay đột nhiên nhanh lên, Kì Minh Nguyệt vừa nghe câu nói này, lửa tình bừng cháy và tình ý điên cuồng từ đáy lòng không cách nào kiềm chế được nữa.

Y muốn hắn, y muốn làm cho nam nhân trước mặt y trở thành người của y…

Rút lại ngón tay, tách mông của người phía trước ra, đem dục vọng dưới người đã sớm cứng rắn đặt tại cửa vào chậm rãi tiến vào bên trong, chỉ mới vào được một chút liền bị nội bích chặt chẽ chặn lại, nhẫn nại dục vọng muốn đâm mạnh vào, y cắn răng ghé vào bên tai Kì Hủ Thiên, thở dốc thầm thì "Hủ, ngươi thật chặt…"

Kì Hủ Thiên cũng thở hổn hển, phía sau bị vật cứng chen vào, hắn chưa từng trải qua cảm nhận khác thường đến vậy, nhưng chỉ cần nghĩ đến là Minh Nhi liền cảm thấy không có gì khó chịu, lúc này nghe y nói thế, hắn khẽ cong môi lên "Nơi chưa từng bị ai chạm qua đương nhiên phải vậy, bất quá Minh Nhi cũng không khác mấy, lần nào cũng đều cắn ta thật chặt không buông… Làm cho người ta…"

Kì Minh Nguyệt thúc một cái thật mạnh khiến hắn lời còn chưa dứt đã phải nuốt vào miệng, dục vọng phía trước tiếp tục bị hai tay của y bao phủ vỗ về, bởi vì khoái cảm đột ngột kéo đến cùng với đau nhức phía sau mà rên rỉ, Kì Hủ Thiên ngẩng đầu thở dốc, nhíu mi cười nhẹ "Minh Nhi đang bất mãn lời nói của phụ hoàng? Nhưng đó là sự thật" Mỗi một lần muốn y đều giống hệt như lần đầu tiên, đều khiến người ta điên cuồng.

Ôm chặt lấy hắn, Kì Minh Nguyệt thong thả rút ra một chút, lần thứ hai tiến vào không dám dùng tốc độ nhanh hơn, chờ hắn thích ứng được mới trả lời lại "Cho dù là sự thật thì cũng chỉ vì ta là huyết mạch của phụ hoàng, cũng giống như ngươi"

Từ bên trong dũng đạo gắt gao vây chặt của hắn rút lui ra ngoài, y nhìn bạch phù dính trên dục vọng của y khi rút ra từ trong cơ thể của Kì Hủ Thiên, cũng không thấy dấu vết bị thương, chỉ có lối vào hơi tách ra lây dính chút ướt át bóng loáng vô cùng mê người, y chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, trên trán nhiễm đầy mồ hôi, xiết chặt thắt lưng người đằng trước, khẽ hôn lên vành tai hắn liền đem vật cứng dưới người đâm thật mạnh vào trong.

Đột nhiên tiến vào khiến cho cả hai đồng thời rên lên một tiếng, Kì Minh Nguyệt không nhịn được ôm chặt lấy hắn, không ngừng ra vào trong cơ thể hắn, một lần rồi lại một lần cắm vào thật sâu rồi lại chậm rãi rút ra, khe khẽ thở gấp, y hôn lên vành tai Kì Hủ Thiên, trong giọng nói ẩn chứa dục vọng ngập tràn mị hoặc "Ngươi là của ta, Hủ"

Thừa nhận va chạm lần lượt kéo tới từ đằng sau, Kì Hủ Thiên bị âm thanh bên tai mê hoặc, dục vọng trong lòng càng mãnh liệt hơn nữa, nghiêng đầu nhìn lại, tình ý trên gương mặt không hề che giấu, ánh mắt sáng ngời "Phụ hoàng vốn dĩ chỉ thuộc về một mình Minh Nhi" Giữa bọn họ vốn chỉ thuộc về đối phương, đến giờ phút này, lại càng triệt để, không hề giữ lại bất cứ thứ gì.

Nghe những lời này bảo y làm sao còn nhẫn nại cho được, khóe môi rốt cuộc cũng nở nụ cười, Kì Minh Nguyệt không kiềm chế bản thân nữa, tốc độ ra vào đột ngột nhanh lên, hai tay cũng tiếp tục xoa nắn dục vọng trên người Kì Hủ Thiên, động tác của y khiến cho lửa tình của cả hai đều tăng vọt, tiếng rên rỉ thở

dốc từ trong miệng hai người phát ra hòa với tiếng va chạm của cơ thể, cả căn phòng tràn ngập hơi thở dục vọng bừng bừng.

Trước mắt y là phụ hoàng, là người mà y luôn muốn chiếm được từ nhiều năm trước, Kì Minh Nguyệt lần lượt ra vào chỉ cảm thấy dục vọng không thể áp chế, chỉ càng muốn chiếm giữ hắn thật sâu hơn nữa. Từ ngày còn bé liền khắc sâu dung mạo thân thể người này trong tận đáy lòng, nam nhân có chút tà khí, khiêu khích, mị hoặc, ôm ấp y vô số lần, bá đạo lãnh khốc, tàn nhẫn ích kỷ, đem người trong thiên hạ xem như quân cờ nhưng lại cam tâm nằm dưới người y, để cho y triệt để chiếm giữ…

Cắn nhẹ lên đầu vai đẫm mồ hôi rồi nhả ra, đầu lưỡi liếm mồ hôi kích tình vào miệng, thưởng thức mùi vị mồ hôi đầy tình dục, trong mắt Kì Minh Nguyệt như có ngọn lửa bùng cháy, giờ phút này, cuối cùng Hủ cũng thuộc về y.

"Hủ… Hủ…" Trong lửa nóng kích tình, Kì Hủ Thiên chỉ nghe thấy tiếng gọi bên tai không ngừng vang lên mang theo bá đạo độc chiếm cùng với tiếng thở dốc, lần lượt đem dục vọng chôn vùi vào cơ thể hắn không cho phép kháng cự, hơi thở nóng rực dường như thổi nhẹ qua cổ, hắn khẽ rên rỉ, đem vui thích trong lúc này thốt lên "Minh Nhi… Đúng là chưa từng khiến ta thất vọng…"

"Sau này cũng sẽ không…" Kì Minh Nguyệt khẽ cười, đột nhiên đem dục vọng dưới người rút ra, áp đảo hắn lên trên giường bên cạnh, nhấc hai chân hắn lên đem dục vọng lần thứ hai cắm vào thật sâu, đôi môi ngậm lấy điểm nổi lên trước ngực hắn mạnh mẽ liếm mút, cùng với tiếng rên rỉ trong miệng người bên dưới tiếp tục dùng sức đưa đẩy.

Thở dồn dập, sợi tóc cả hay quấn vào nhau, mồ hôi cùng thể dịch giao hòa, cùng với mỗi lần đưa đẩy đều có thể nhìn thấy trước mắt y, lồng ngực bởi vì tình sự kịch liệt mà ướt đẫm mồ hôi, từng giọt từng giọt long lanh trên làn da màu mật ong bóng loáng mê người, dưới mái tóc, vết hôn đỏ sẫm tạo thành từng mảng trên cổ, khiến cho nam nhân vốn đã tuấn mĩ tà khí càng thêm mị hoặc, khơi gợi tình ý trong y từ lâu đã không thể khống chế.

Mà lúc này đây, trong đôi mắt hẹp dài thâm thúy kia đang chăm chú nhìn vào y, tình ý như ngọn lửa bùng cháy, đôi môi hé mở, ánh nhìn rực lửa chăm chú không hề che giấu chút gì, khoái cảm phấn khích lúc này đây thi nhau gào thét.

"Ngươi là muốn bức điên người khác, phụ hoàng" Kì Minh Nguyệt cau mày, từ lâu đã biết phụ hoàng của y vốn chính là yêu nghiệt, vậy mà vẫn bị người bên dưới khiêu khích đến mức hận không để đem hắn trói lên giường, muốn hắn đến mức không thể xuống giường được mới thôi.

Kì Hủ Thiên nghe xong liền ôm siết lấy y, cười nhẹ hôn lên môi y "Vậy có từng bức điên Minh Nhi chưa?" Chỉ bằng vật cứng rắn nóng hổi nằm trong cơ thể hắn cũng biết Minh Nhi muốn hắn đến mức nào.

"Phụ hoàng vẫn còn chưa rõ?" Hôn lên đôi môi trước mắt, trao đổi hơi thở nóng hầm hập của nhau, tay y nhẹ nhàng trêu đùa khắp người Kì Hủ Thiên, không ngừng lưu luyến trên làn da màu mật lấp lánh mồ hôi khiến kẻ khác phải lóa mắt, dục vọng dưới người lần lượt va chạm với lửa nóng bên trong, âm thanh đưa đẩy ướt át vang vọng.

Đón nhận động tác của y, mặc kệ chiếc giường bên dưới hai người có hơi lắc lư, Kì Hủ Thiên thở dốc "Vì sao không gọi ta là Hủ?"

"Là phụ hoàng cũng là Hủ, cũng đều là của ta, cần gì phải để ý xưng hô thế nào" Nhướn mi nhìn xuống người bên dưới, khóe môi gợi lên một chút thách thức, nét mặt này rơi vào trong mắt Kì Hủ Thiên, ngọn lửa dục vọng càng thêm sôi trào "Đúng là không cần để ý" Đôi tay quàng sau cổ y chuyển ra trước ngực, nắm lấy lọn tóc đẫm mồ hôi, Kì Hủ Thiên cứ như vậy chuyên chú nhìn vào y, đem lọn tóc ấy đưa lên môi hôn nhẹ.

Đôi mắt u ám mê người, sâu thăm thẳm mà nồng cháy, Kì Minh Nguyệt không nhịn được nữa, đem hắn chặt chẽ đè xuống dưới người, nâng hai chân lên cao làm cho bản thân càng tiến vào cơ thể hắn sâu hơn nữa, mà tầm mắt rực lửa của người bên dưới cũng cứ tiếp tục nhìn y, tiếp nhận toàn bộ động tác của y khiến cho y càng không thể ngừng lại, thầm muốn giờ phút này kéo dài vô tận.

Trong phòng ánh hoàng hôn lặn xuống, ánh trăng dần dần lên cao, cơ thể hai người trên giường quấn riết

vào nhau, giữa hương thơm mát lạnh mịt mờ, mùi vị hỗn hợp mồ hôi và thể dịch tạo thành hương vị tình dục nóng bỏng hòa với hương thơm mát lạnh ngập tràn ái muội kiều diễm, tiếng rên rỉ nỉ non, tiếng thở dốc trầm thấp, tiếng vang đong đưa ướt át truyền đến từ trên giường đan xen lẫn nhau trong căn phòng tĩnh lặng lộ ra tình sắc khiến bất luận là ai cũng phải rung tim đỏ mặt.

"Hủ…" Sau vài cú thúc đẩy cực nhanh, gầm nhẹ phóng thích trong cơ thể Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu thở dồn dập, động tác trên tay cũng nhanh lên khiến cho dục vọng của Kì Hủ Thiên cũng cùng lên đỉnh với y, cho tới tận khi hồi phục tinh thần từ trong khoái cảm cực hạn cả hai mới thả lỏng người, cùng nhau thở dốc ngã xuống giường.

"Không có bị thương" Dường như đột nhiên nhớ đến chuyện gì, cẩn thận quan sát phía sau của Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn thấy chất lỏng màu trắng đục chảy xuống giữa hai chân hắn không có màu máu mới yên tâm nằm xuống.

Kì Hủ Thiên nheo mắt, ôm lấy Kì Minh Nguyệt bên cạnh, hôn nhẹ lên vai y, giọng nói có hơi khàn khàn sau cơn tình sự "Bị thương cũng không sao"

"Ta không muốn phụ hoàng vì ta mà bị thương" Cơ thể đầy mồ hôi ẩm ướt nhưng vẫn mê hoặc lòng người, nằm bên cạnh Kì Hủ Thiên, nhìn cơ thể cận kề đầy những dấu vết tình sự, y hôn lên lồng ngực ướt đẫm mồ hôi khiến cho từng điểm đỏ hồng sau khi y chạm môi đến đều đỏ sẫm hơn.

Kì Hủ Thiên nhìn y cúi đầu trên ngực hắn, vươn tay vuốt nhẹ lên mái tóc Kì Minh Nguyệt, nghĩ lại lúc nãy y tha cho Lạc Phi Yên "Sao lại để cho nàng rời đi mà không lấy mạng của nàng ta?" Nhịn không được mà cau mày, lúc đầu vốn nên giết nàng ta.

Nghe thấy lời này của hắn, Kì Minh Nguyệt liền hiểu hắn đang ám chỉ ai "Không để nàng rời đi, chẳng lẽ để cho nàng nhìn thấy ta cùng phụ hoàng giao hoan hay sao?" Nhìn từng dấu vết đỏ thẫm rải rác trên cơ thể hắn, đầu ngón tay y vân vê từ cơ ngực trải dài xuống dưới, dính chút chất lỏng trắng đục trên bụng, ánh mắt tối sầm "Bất luận chỗ nào trên người ngươi, ta cũng không muốn để cho nàng ta nhìn thấy, huống chi phụ hoàng ở dưới thân ta câu dẫn lòng người như thế, làm sao có thể để cho kẻ khác thấy được?"

Đem thứ dính dớp trên ngón tay ngậm vào miệng, y liếm môi, Kì Hủ Thiên nằm bên cạnh thấy y như vậy, bất chợt dem y kéo vào lòng, xoay người đè y xuống dưới "Minh Nhi có biết dáng vẻ ngươi như vậy có bao nhiêu mê người, nếu ngươi không muốn nghỉ ngơi thì liền để ta đến yêu thương ngươi một phen"

"Xem ra phụ hoàng vẫn còn hăng hái, nhưng mà ta có hơi đói bụng" Kì Minh Nguyệt kéo cổ hắn đè xuống, khẽ hôn lên môi hắn, Kì Hủ Thiên nghe vậy liền tránh người ra, nhớ ra đúng là còn chưa dùng vãn thiện, nhìn sắc trời đã chuyển thành đêm đen.

Nằm trên giường, nhìn thấy y phục của hắn bị xé rách vứt bên dưới, gọi vọng ra bên ngoài một tiếng liền nghe thấy tiếng bước chân của Hồng Tụ và Oánh Nhiên ngay ngoài cửa "Bệ hạ, thái tử điện hạ, chính là… Chính là muốn dùng bữa? Hay là muốn tắm rửa…"

Hồng Tụ và Oánh Nhiên đứng trước cửa, mặt đỏ như chu sa, dường như đỏ đến muốn rỉ máu.

Lúc trước muốn mang điểm tâm đến thì nghe được giọng nói của nữ nhân từ bên trong, trong lúc còn đang kinh ngạc không yên thì điện hạ đã trở về, hai người chạm mặt nhau không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Ai ngờ thế mà sau đó lại nhìn thấy nữ hoàng Liên Đồng tái mặt vội vàng chạy từ trong ra, sau đó lại…

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, nghĩ đến động tĩnh từ bên trong truyền ra lúc sau đều cảm thấy tim đập như sấm, trên mặt nóng như lửa đốt, lần này bệ hạ và điện hạ không vào phòng trong làm hại các nàng đứng hầu bên ngoài cũng không biết là nên lùi xa một chút hay là nên nán lại chờ đợi sai bảo mới tốt.

Trong phòng, Kì Minh Nguyệt cũng nhận ra sự khác thường của cả hai nàng, hơi nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn người nằm trên giường nhướn mày mỉm cười, y vậy mà không nhớ đây không phải là căn phòng trong tẩm cung, cũng chỉ vì phụ hoàng quá mức mê người, đưa mắt ra hiệu cho hắn, Kì Hủ Thiên cười ái muội nói vọng ra ngoài "Dùng bữa trước, tắm rửa… Không vội"

Chậm rãi nói ra hai chữ sau cùng, ánh mắt của hắn trước sau vẫn luôn không rời người trước mặt. Khoác áo ngoài, tùy ý đứng một bên, y phục lỏng lẻo lộ ra vẻ lười nhác sau cơn tình sự vô cùng mê hoặc.

Kì Minh Nguyệt đón nhận ánh mắt của hắn, trong lòng hiểu rõ, đáy mắt xẹt qua ý cười, y cũng nói với ra "Dùng bữa trước" Một tay cầm y phục màu đen bị vứt trên mặt đất ném lên giường, y chỉnh sửa lại trang phục trên người mình chờ Hồng Tụ và Oánh Nhiên đi vào.

Kì Hủ Thiên đón lấy y phục, tùy tiện mặc vào, vẫn nằm trên giường như trước, nhìn thấy Hồng Tụ và Oánh Nhiên bưng thức ăn vào, ngay cả mặt cũng không dám ngước lên, đem từng đĩa từng đĩa thức ăn bày ra "Nô tì để cho ngự thiện phòng hâm nóng lại nên lúc này mới mang lên, nếu bệ hạ và điện hạ không thích thì để bọn họ…"

"Không cần, lui ra đi" Kì Minh Nguyệt phất tay áo, đối với chuyện này cũng không quan tâm.

"Dạ" Hồng Tụ và Oáng Nhiên từ khi bước vào phòng liền cẩn thận dè dặt, mới vừa bước vào, các nàng liền ngửi thấy hương vị bạch phù kiều diễm cùng với mùi hương lẫn với phách ngọc băng đàn mát lạnh vô cùng rõ ràng khiến cho người ta tim đập không thôi.

Không dám dừng lại quá lâu lại càng không dám liếc nhìn về phía bệ hạ trên giường và thái tử đứng phía trước, hai người cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, vội vã lui ra ngoài, cho dù không nhìn kỹ nhưng theo tình trạng hôm nay, xem ra chẳng lẽ bệ hạ…

Gương mặt đỏ bừng mang theo kinh ngạc, không dám suy đoán tiếp nữa, sau khi cả hai ra khỏi cửa liền vội vàng đóng cửa lại, lúc này mới dám thở nhẹ một hơi.

Kì Minh Nguyệt thấy Kì Hủ Thiên đứng dậy bước tới, theo bước chân của hắn, từng chút màu trắng đục từ giữa hai chân hắn chảy ra, hắn cũng không thèm quan tâm, y phục mở phanh ra, chậm rãi đi tới bên cạnh ngồi xuống, nhìn hắn, Kì Minh Nguyệt cầm chén đũa lên, ánh mắt sáng rỡ làm cho Kì Hủ Thiên khẽ cười "Lúc này Minh Nhi đang dùng bữa, nhìn ta như thế làm gì?"

"So với những món ăn này, trước mắt càng ngon miệng hơn, sao có thể không nhìn nhiều một chút" Ánh mắt ái muội đảo qua đảo lại trên người hắn vài lần, Kì Minh Nguyệt cong môi, cuối cùng cũng động đũa.

Trải qua một trận giao hoan kịch liệt, hai người đúng là đều có chút đói bụng, ánh mắt giao nhau, đáy mắt đều tràn ngập ý cười, dùng xong bữa này xem ra cũng đã quá giờ dùng văn thiện rồi.

Đợi đến khi dùng bữa xong, nằm xuống giường phía trong, Kì Hủ Thiên đem y ôm vào lòng, Kì Minh Nguyệt bất chợt nói "Chuyện ban nãy phụ hoàng cũng nhận ra, ngươi có cảm thấy Lạc Phi Yên nàng ta…" Trầm ngâm, y không nói tiếp nữa, sắc mặt Lạc Phi Yên lúc đó cũng không giống như là ghen ghét.

"Nàng nghĩ gì muốn gì đều không liên quan đến ta, Minh Nhi cũng không nên nhắc đến nàng vào lúc này" Kì Hủ Thiên nhíu mày, bất luận Lạc Phi Yên thế nào, có tình ý với hắn hay không hắn đều không màng bận tâm đến, giờ phút này hắn chỉ muốn đem Minh Nhi ra yêu thương một phen.

"Vậy thì không nhắc nữa, đổi thành phụ hoàng bồi tội như thế nào?" Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, Kì Minh Nguyệt ôm lấy người bên cạnh, hôn lên môi hắn, một tay mò ra phía sau thăm dò, Kì Hủ Thiên biết y muốn làm gì cũng không ngăn cản, đầu ngón tay y từ dưới vạt áo lướt dần xuống khe mông.

Hiểu được suy tính ban đầu của Kì Hủ Thiên, lúc này liền thuận theo ý của hắn, tình ý từ đáy lòng Kì Minh Nguyệt dâng lên cuồn cuộn "Phụ hoàng…" Khẽ khàng hôn lên môi hắn, ngón tay y dính chút chất lỏng bôi trơn ban nãy còn sót lại không mấy khó khăn đã xâm nhập vào bên trong "Lần này không dùng bạch phù, nơi này của phụ hoàng vẫn thật ướt át như cũ…"

"Bạch phù vẫn còn nhiều, lát nữa nên đến lượt Minh Nhi dùng đến" Kì Hủ Thiên nghe câu nói khiêu khích của y nở nụ cười ái muội, đem tay y kéo xuống dưới người mình.

Cảm nhận được lửa nóng dưới bàn tay, Kì Minh Nguyệt nhướn mi "Nếu đến lúc đó phụ hoàng còn hơi sức hẵng nói"

Nghe được câu nói đáp trả lúc trước hắn từng nói, Kì Hủ Thiên cười cười thâm trầm "Nếu vậy lại xem lát nữa… Cuối cùng sẽ như thế nào…" Nói xong, hắn liền ôm lấy Kì Minh Nguyệt hôn lên đôi môi trước mắt.

186. Chương 186: Quốc Thư

Sau giữa trưa, gió nhẹ thoang thoảng, hương thơm hoa cỏ nhàn nhạt lượn lờ trong phòng, trước bàn, ấn ký màu ngọc bích khảm nạm hoàng kim có chút nặng nề nằm trong bàn tay mềm mại của nữ tử hồi lâu rốt cuộc cũng ấn xuống.

Nhìn con dấu đỏ chót trên quốc thư, Lạc Phi Yên thở dài, dáng vẻ không phải tiếc hận mà càng giống như yên tâm hơn.

"Bệ hạ thật sự muốn đem Liên Đồng dâng cho Thương Hách như thế sao?" Trưởng lão Dung Tuyển đứng một bên, nhìn một hàng con dấu đỏ thắm trên quốc thư do các vị trưởng lão ấn xuống, tâm tình phức tạp, dù sao đây cũng là Liên Đồng, là nơi bọn họ bảo hộ cả đời, bây giờ cứ trao cho Thương Hách như vậy thật sự là khiến cho người ta không cam lòng.

Lạc Phi Yên đặt ấn ký nặng trịch qua một bên, nét mặt rất ung dung, gật đầu "Trưởng lão cũng biết tình hình hiện nay thế nào, Liên Đồng sớm hay muộn cũng sẽ thuộc về Thương Hách, nếu kết cục đã định sẵn thì dứt khoát cho xong, có thể không chiến loạn thì đừng nên gây chiến vẫn tốt hơn" Đợi đến khi xử lý An Dương xong xuôi sẽ đến lượt Liên Đồng, so với thua trận đầu hàng chi bằng sớm đem Liên Đồng dâng lên.

Dung Tuyển thở dài đau xót, nhưng tình thế bức bách, thiên hạ muốn quy về một mối làm sao hắn có thể ngăn cản được, thiên ý đã định, lòng người khó trái. Hắn bùi ngùi nhìn quốc thư trên bàn "Cũng đành phải như thế"

Các vị trưởng lão còn lại xung quanh cũng nhìn lên bàn, nét mặt khác nhau, xưa nay Liên Đồng không tranh đoạt, cuộc chiến với An Dương cũng là do bị ép buộc, thực lực quốc gia hao tổn nghiêm trọng, giờ đây thiên mệnh đã định, thiên hạ thuộc về Thương Hách, cho dù bọn họ không cam tâm tình nguyện thì cũng đành thuận theo thiên ý, thuận theo lòng người.

Trong khi mỗi người trong phòng đều mang tâm tình phức tạp, cúi đầu lặng im thì thị nữ ngoài cửa thông báo thái tử điện hạ đến thăm.

Trong mắt mọi người chỉ thấy sắc mặt nữ hoàng Liên Đồng ngẩn ra bất chợt có vài phần kì quái, lập tức phất tay nói với bọn họ "Mời các vị trưởng lão về đi, vừa lúc thái tử đến đây, bổn cung sẽ đem quốc thư giao cho y" Nghe nói Kì Minh Nguyệt đến đây, nàng không khỏi nhớ lại chuyện tối hôm qua, ngay trước mặt nàng, hai người có cử chỉ thân mật trên giường đến mức nào, nghe nói buổi lâm triều sáng nay có người còn phải đi muộn.

Dần dần lộ ra nét cô đơn, Lạc Phi Yên ngồi trên ghế nhìn các vị trưởng lão đi ra ngoài, ánh mắt nhìn vu vơ ra ngoài cửa sổ, vài nhánh hoa lạc đồng trồng trong sân, vốn dĩ là loài hoa chỉ có ở Liên Đồng, không thấy được có chỗ nào khiến người yêu thích thế nhưng lại sinh sôi nảy nở vô cùng xinh đẹp trong hoàng cung Thương Hách.

Hay thật là trời xanh ưu ái, Thương Hách có được thiên hạ, Kì Hủ Thiên có được người thương, cái người lãnh khốc vô tình kia, rốt cuộc cũng có người có thể cùng hắn bên nhau…

"Xem ra quốc thư đã chuẩn bị tốt rồi" Giọng nói thản nhiên đột ngột vang lên trong phòng, Lạc Phi Yên quay đầu nhìn lại, một dáng người y phục nguyệt sắc đứng trước cửa, đúng là Kì Minh Nguyệt.

Dường như không có gì khác với lúc trước, tựa như tối qua chưa từng xảy ra chuyện gì cũng không cảm thấy có điều gì đáng xấu hổ, sắc mặt như thường, chậm rãi bước vào.

"Thái tử đến vừa đúng lúc, bản cung đang định trình quốc thư lên" Lạc Phi Yên cười cười, đôi mắt phượng đa tình khôi phục lại tinh thần, tình ý ngầm ẩn như có như không nhưng ánh mắt nhìn vào y càng có thêm một đánh giá so với ngày thường.

"Không cần dâng, ta tự mang đi là được" Kì Minh Nguyệt đi vào, nhìn sơ căn phòng chỉ thấy Lạc Phi Yên đang ngồi bên cạnh bàn, sắc mặt dò xét nhìn y.

Phía sau nàng, hoa lạc đồng ngoài cửa sổ lay động càng tăng thêm vẻ đẹp yêu kiều nhìn rất đẹp mắt, ngoài cửa sổ không chỉ có hoa cỏ làm nền mà cách nàng không xa cũng có không ít các loại nhạc cụ tinh xảo đặt

trên giá tùy tiện dựa vào vách tường, không thấy sách vở gì nhiều cũng không thấy các món trang sức trong phòng của nữ tử tầm thường, trong tầm mắt đều là những vật dụng có liên quan đến ca múa.

Một nữ tử tính tình tùy ý như vậy, thực sự sẽ bận tâm đến chuyện tình một đêm đến tận bây giờ sao?

Thấy y quan sát căn phòng, mắt phượng Lạc Phi Yên nhấp nháy "Quốc thư đặt ngay trên bàn, thái tử đến nơi này của bản cung chỉ vì chuyện này?" Trải qua chuyện hôm qua, nàng không biết hôm nay Kì Minh Nguyệt đến đây là có tính toán gì, dù sao tối hôm qua nàng cũng đã gây chuyện khiến y không vui.

"Ngươi cho là còn có chuyện gì? Chẳng hạn như… ngày hôm qua?" Kì Minh Nguyệt đứng trước mặt nàng, ánh mắt thản nhiên lộ ra chút lãnh đạm, Lạc Phi Yên rõ ràng là cố tình muốn để cho y nhìn thấy tình cảnh hai người thân mật, chẳng qua… "Ngày hôm qua nếu như ta nhận lời nữ hoàng đến đây đàm đạo, hẳn là sẽ không gặp được ngươi?"

"Thái tử cũng đã biết rồi đấy thôi" Lạc Phi Yên vẫn cười cười, không có vẻ gì chột dạ "Tuy rằng bản cung đến Huyễn Thiên điện nhưng cũng đã để thị nữ truyền lời bản cung đến nơi nào, chỉ là không ngờ thái tử không gặp nàng lại còn về sớm đến vậy"

"Nếu ta không về sớm, không biết ngươi có còn sống được đến hôm nay chăng" Lạc Phi Yên so với nữ tử bình thường đúng thật là gan dạ hơn không ít, nhưng thông minh lại bị thông minh hại, nếu y không quay lại đúng lúc, e rằng lúc này Lạc Phi Yên đã là một cái xác không hồn.

Nghe thấy câu nói của y, nụ cười trên gương mặt Lạc Phi Yên sượng ngắc, nhớ lại đôi mắt sắc bén chăm chú nhìn nàng tràn đầy không vui và sát ý, nàng hiểu được lời nói của Kì Minh Nguyệt không sai, nếu không phải y về sớm, nàng thật sự sẽ chết trong tay Kì Hủ Thiên.

"Nếu đã vậy thì đa tạ thái tử, xem ra ngươi đúng là không hề hiểu lầm, tình ý giữa hai người các ngươi thật khiến người ta hâm mộ" Lạc Phi Yên cười nói, đương nhiên lúc này nàng cũng hiểu, khi Kì Minh Nguyệt bước vào đã biết rõ ràng mọi chuyện, không hề có chút hoài nghi gì với Kì Hủ Thiên, nếu không cũng sẽ không ở trước mặt nàng…

Sắc mặt ửng đỏ, nàng ngẩng đầu nhìn người mặc y phục nguyệt sắc đứng cách đó không xa "Nếu chuyện này đã qua thì đừng nên nhắc đến nữa, quốc thư ở đây, thái tử có thể mang đi"

"Không nhắc đến nữa? Ngươi nói không nhắc thì không được nói đến nữa hay sao? Lạc Phi Yên, ngươi phải biết, tuy ngươi là nữ hoàng nhưng không phải chuyện gì cũng tùy hứng mà làm, giữa ta và hắn như thế nào còn chưa đến lượt ngươi dò xét" Trên triều đình, trên yến tiệc, nàng đều vô tình cố ý gợi chuyện khiêu khích xoi mói, không chỉ vì tình cũ khó quên mà ngay cả chuyện tối hôm qua cũng thế, nếu nàng ta thật lòng muốn nối lại tình xưa với phụ hoàng thì sẽ không để thị nữ truyền lời lại cho y.

Nhìn thẳng vào nàng, giọng nói của y không hề tức giận nhưng sự bình thản trong giọng nói ấy lại khiến người khác run sợ trong lòng.

Ý cười của Lạc Phi Yên tắt dần, không dám xem nhẹ lời nói của y, cũng không thể không cẩn thận hơn vài phần, trải qua chuyện tối qua, nàng đã biết nếu Kì Minh Nguyệt muốn lấy mạng nàng trong phút chốc đối với y mà nói đó là việc vô cùng dễ dàng, thậm chí cũng hệt như Kì Hủ Thiên, y tuyệt đối sẽ không vì Liên Đồng mà rộng lượng tha cho nàng.

"Đây… Thái tử nói vậy là có ý gì, bản cung cũng không rõ lắm, lần này đến Thương Hách chỉ vì chuyện của Liên Đồng, thái tử sẽ không vì những việc làm bản cung mà đến đây hạch tội chứ"

"Cố ý hay không, ngươi rõ ràng nhất" Khóe môi Kì Minh Nguyệt cong cong, cúi mắt nhìn ấn ký và quốc thư trên bàn, ánh mắt lạnh nhạt "Nếu chỉ vì quốc thư ngươi sẽ không ở lại đến hôm nay, nhưng ngươi cũng không phải như người khác vẫn nghĩ, thật sự không thể quên tình cũ"

Hôm qua gặp Thẩm Vũ ở chỗ Ngưng Lộ, Thẩm Vũ lo lắng cho vị nữ hoàng này khiến cho y biết được không ít, cũng càng thêm xác định suy đoán trong lòng.

"Thái tử muốn nói chuyện gì?" Lạc Phi Yên giấu đi sự kinh ngạc trong mắt, trên gương mặt vẫn mỉm cười không đổi.

Không nhanh không chậm bước tới vài bước, Kì Minh Nguyệt đứng trước giá gỗ đặt nhạc cụ, khẽ gảy vài cái trên dây đàn tranh, dáng vẻ thờ ơ không trả lời nàng, vài âm thanh ngắn ngủi vang lên trong phòng, mờ mờ ảo ảo liền tản đi, không thành một khúc nhạc nhưng vô cùng dễ nghe.

Lạc Phi Yên vừa nghe thấy tiếng nhạc, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi "Thiên âm!"

"Nữ hoàng có muốn nghe Minh Nguyệt tấu một khúc chăng?" Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu, ánh mắt không còn lạnh lẽo, nụ cười nhàn nhạt ấm áp trên gương mặt, ngón tay nhẹ nhàng gảy thêm hai tiếng.

Lạc Phi Yên không phù hợp với loại người khó quên tình cũ, nhờ điều này mà đêm qua y không ra tay lấy mạng nàng ta, nhưng nàng ta năm lần bảy lượt dám cả gan trêu chọc hai người bọn họ, cũng nên phải chịu chút giáo huấn.

Ấn dây đàn xuống, nhẹ nhàng gảy đàn, tiếng nhạc mơ hồ vang lên, từ vài âm thanh hợp lại tạo nên một khúc nhạc như muốn dẫn hồn người vào cõi mộng, chỉ cần vừa lọt vào tai liền bị âm thanh kia cướp mất hồn phách, như rơi vào cảnh mộng hư ảo không muốn tỉnh lại…

Lạc Phi Yên biết thiên âm không chỉ là loại âm nhạc bình thường mà là thứ có thể mê hoặc lòng người, thậm chí còn là thứ giết người vô hình, bây giờ vừa nghe được âm thanh này không khỏi kinh hãi, nhìn nét mặt của Kì Minh Nguyệt ý cười ấm áp chợt khiến cho nàng như rơi vào đầm nước lạnh lẽo, vốn đã hối hận chuyện tối hôm qua, hôm nay định trình quốc thư liền quay về không ngờ Kì Minh Nguyệt vẫn không buông tha cho nàng.

Là người Liên Đồng nên vô cùng am hiểu ca múa, đối với âm nhạc lại càng mẫn cảm, nàng muốn mở miệng nói nhưng cũng không tự chủ được bị tiếng nhạc dẫn dắt làm cho quên đi điều muốn nói, ánh mắt dần dần mơ màng, điều cuối cùng nghĩ đến là muốn được trầm mê vĩnh viễn ngủ say trong tiếng nhạc, sớm biết như vậy ngày hôm qua đừng nên…

Âm nhạc lan tỏa trong căn phòng ngập tràn hương vị hoa cỏ, giống như hương hoa khi có khi không, không tự giác mà ngấm sâu vào tâm trí, ánh mắt nữ tử bên cạnh bàn mê muội, tựa vào bàn như đang giãy dụa muốn tỉnh lại nhưng chỉ có thể vô lực bị kéo vào trong cảnh mộng.

Khi còn là thiếu nữ yêu kiều, sau khi trưởng thành tùy tâm tùy ý, đăng cơ hoàng vị như ý nguyện trong lòng, tịch mịch sau khi nắm giữ được Liên Đồng trong tay… Bên cạnh luôn luôn vây quanh nữ tử tài hoa…

Quyền lợi, địa vị, âm mưu, giang sơn xã tắc…

Tiếng đàn không biết ngừng lại khi nào, Lạc Phi Yên gục đầu trên bàn cũng không ngẩng đầu lên, tay Kì Minh Nguyệt cũng buông dây đàn ra, khoan thai bước tới cửa sổ nhìn hoa lạc đồng lung lay trong gió ngoài sân, thản nhiên hỏi ""Mộng đẹp hay chăng?"

Nữ tử ngẩng đầu lên, nét mặt mơ màng cũng biến mất, khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, nhìn người mặc y phục nguyệt sắc đứng trước cửa sổ, ánh mắt phức tạp "Ngươi…"

Nàng không chết, chỉ là trải qua một giấc mộng dài, cũng không biết trong mơ nàng có nói lời nào không nên nói hay không, tác dụng của thiên âm nàng cũng hiểu được phần nào, những bí mật sâu thẳm trong đáy lòng không muốn ai biết lại bị người khác phát hiện, nàng nhất thời chán nản, nghĩ đến bản thân đường đường là nữ hoàng Liên Đồng lại bị một hậu bối tuổi tác nhỏ hơn khống chế, chuyện do mình gây ra lại đưa tới "hồi báo" như thế này thì bảo nàng làm sao còn duy trì bình tĩnh được nữa.

Sắc mặt phức tạp, Lạc Phi Yên nhìn người đứng trước cửa sổ, trong mắt đủ loại cảm xúc, liền vung tay áo, tựa vào ghế than thở "Thôi được, là bản cung thua rồi"

Thay đổi cách xưng hô, nét đa tình trong đôi mắt phượng cũng không còn, Lạc Phi Yên đứng dậy, vén tóc ra sau gáy, động tác tùy ý, bước đến gần Kì Minh Nguyệt đang ngắm hoa lạc đồng ngoài cửa sổ, giọng nói của nàng nhẹ nhàng nhắc lại chuyện cũ "Thái tử có biết chuyện năm xưa?"

Không chờ y trả lời, nàng lại nói tiếp "Năm ấy ta và phụ hoàng ngươi kết bạn giữa chốn giang hồ, khi ấy liền cảm nhận được, thế gian có người như vậy thì nên tránh xa mới tốt, đáng tiếc càng muốn tránh thì lại càng không thoát được, không ngờ rằng vài ngày sau hắn đã rời đi trước"

Thấy nàng hoài niệm chuyện xưa, Kì Minh Nguyệt nói "Trước đây nói ngươi không phải người khó quên tình cũ, xem ra cũng không đúng hoàn toàn"

"Nào phải khó quên tình cũ, cho dù là vậy, Lạc Phi Yên ta cũng không đến mức đến tận bây giờ vẫn còn dây dưa không rõ với hắn" Nhìn hoa lạc đồng ngoài cửa sổ, trong mắt nàng ánh lên nét kiêu ngạo "Tuy là nữ tử nhưng ta không phải là loại nữ tử phải phụ thuộc vào nam nhân mới sinh tồn được, không có hắn, tất nhiên vẫn còn có người khác"

Nghĩ đến lời nói của Thẩm Vũ, Kì Minh Nguyệt cũng tin rằng sau khi Lạc Phi Yên chia tay phụ hoàng vẫn có nam nhân khác làm bạn bên cạnh nhưng hẳn là không lâu dài, như vậy mọi người mới đoán rằng nàng là người khó quên tình cũ.

"Lần này đến Thương Hách vốn là muốn nhìn xem người có thể khiến hắn động tâm, không để ý đến luân thường, trao trọn chân tình đến tột cùng là người như thế nào" Lạc Phi Yên nói xong, xoay người đối diện với Kì Minh Nguyệt, lộ ra ý cười "Quả nhiên y thật khiến cho người ta thán phục"

"Chỉ để gặp ta?" Kì Minh Nguyệt nhướn mày không tin.

Không làm bộ làm tịch nữa, Lạc Phi Yên dứt khoát trả lời "Không chỉ như vậy, ta còn muốn biết giữa các ngươi có thật sự thâm tình như lời Lạc Cẩn và Thẩm Vũ nói hay không, chỉ là khó mà tin được, bên cạnh người đó vậy mà lại có người thật lòng làm bạn, khiến cho người ta đúng là có chút không cam lòng"

Vì sao bên cạnh nàng trước sau vẫn không có ai thật tình? Cùng là quân vương, cùng là người xem trọng bản thân mình nhất, vì sao nàng lại không có ai bên cạnh như bọn họ, tình sâu nghĩa nặng đến vậy, làm bạn cả đời?

"Ngươi nên cảm thấy may mắn vì không cam lòng, nếu giống như nữ tử bình thường, vì tình cũ mà vương vấn đến giờ, dây dưa không dứt mà gây chuyện, khúc nhạc vừa rồi không chỉ làm cho ngươi đi vào giấc mộng thôi đâu" Nếu nàng thực sự có tình với phụ hoàng, bởi vì ghen tị mà mưu toan chia rẽ quan hệ giữa hai người bọn họ, y chắc chắn sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết.

"Bản cung biết" Khẽ cười, nàng đưa mắt nhìn về phía xa, trong cung Thương Hách, lầu các trùng trùng, cung điện điệp điệp, trong Huyễn Thiên điện, nam nhân đầu tiên trong sinh mệnh của nàng lúc này hẳn là đang chờ người mặc y phục nguyệt sắc bên cạnh nàng trở về "Chuyện lần này là bản cung sai, nhưng có thể chứng kiến tình cảm sâu nặng đến thế, trải qua mấy lần kinh hãi cũng coi như không uổng phí, thái tử mang quốc thư đi thôi, tránh cho lát nữa có người không chờ được tìm tới đây, bị trách tội vẫn là ta"

Nàng cười cười trêu ghẹo, ý muốn y mang quốc thư trên bàn quay về.

Cầm quốc thư có ấn ký lên, Kì Minh Nguyệt nhìn lại, đến lúc này, Liên Đồng đã thuộc về Thương Hách.

Bước ra cửa, y quay đầu lại nhìn, nữ tử vẫn đứng trước cửa sổ nhìn về phương xa, không biết đang nghĩ đến chuyện gì, vài sợi tóc vương trên tóc mai che khuất gương mặt, nhưng nhìn kỹ lại lộ ra chút cô đơn.

187. Chương 187: Phong Hoàng

Từ khi Lạc Phi Yên trình quốc thư lên, người Liên Đồng trong cung Thương Hách cũng không làm ra chuyện gì, Liên Đồng đã thuộc về Thương Hách, nhưng không phải xem Thương Hách là thượng quốc mà là hoàn toàn quy phục, thân phận nữ hoàng của nàng cũng đã không còn, sau này lấy thân phận gì để quay về Liên Đồng cũng là do Thương Hách quyết định.

Đến lúc này, toàn bộ thiên hạ đều đã thuộc về Thương Hách.

Bách tính Thương Hách nghe được tin này đều vui mừng phấn khởi, mà An Dương và Liên Đồng cũng biết sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày này lại thêm thiên mệnh đã định nên cũng không có ai chống đối, trong lòng thầm mừng vì tránh được cơn chiến loạn, thiên hạ đã quy về một mối, những ngày thái bình về sau đã ở ngay trước mắt.

Không chút hứng thú về chuyện người trong thiên hạ có phản ứng ra sao, trong ngự thư phòng, hai người y phục huyền sắc và nguyệt sắc đều ngồi trước bàn của mình đang xử lí chính vụ đã chất thành núi.

"Nói là có được thiên hạ..." Lần lượt cầm lên tấu chương của các trưởng lão Liên Đồng cùng với điển tịch sách vở có liên quan đến Liên Đồng, Kì Minh Nguyệt nhìn sơ qua vài lượt, khép lại đặt hết qua một bên "Hiện giờ đúng là có được thiên hạ, nhưng cũng không có gì thú vị"

"Đợi một thời gian nữa, giải quyết xong mọi chuyện trong cung, không bằng xuất cung một thời gian, ta biết Minh Nhi nhất định ở trong cung đợi đến chán rồi, được không?" Kì Hủ Thiên ngẩng đầu nhìn Kì Minh Nguyệt cách đó không xa tùy tiện phê bút trên tấu chương, trong lòng hiểu rõ xưa nay Minh Nhi không thích chuyện phiền phức, nhưng hiện nay, những chuyện vặt vãnh trước mắt lại không thể giao cho các đại thần trực tiếp xử lý được, không chỉ Minh Nhi, ngay cả hắn cũng đã mất kiên nhẫn từ sớm.

Kì Minh Nguyệt dừng bút, vừa liếc mắt lên lại tiếp tục viết "Xuất cung cũng được, nhưng trước mắt vẫn còn vài chuyện chưa giải quyết, còn việc ngươi phân phó Lưu tổng quản chuẩn bị tiến hành cũng đã gần xong, làm sao có thể tùy tiện rời đi"

"Nếu Minh Nhi chán ở trong cung, phụ hoàng liền cùng ngươi ra ngoài, những chuyện này hoặc là giải quyết trên đường, hoặc là ném qua một bên, chờ sau này lại xử lí cũng không sao" Nhìn y đặt bút xuống, đối với hắn, hoang phế chính vụ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng cho lắm, thiên hạ đã nằm trong tay, đã thuộc về hắn và Minh Nhi, đương nhiên phải tùy thuộc vào bọn họ.

Kì Minh Nguyệt cúi đầu tiếp tục phê, miệng đáp lại "Chuyện xuất cung không cần gấp, trong cung cũng không phải không có chuyện thú vị, huống chi còn có phụ hoàng ở đây" Nói đến đây, y ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt ái muội cười cười "Mấy ngày trước vừa nếm qua hương vị của phụ hoàng, Minh Nguyệt vẫn còn ghi tạc trong lòng, thật là khiến người ta khó mà quên được" Đêm hôm đó, phụ hoàng nằm dưới người y tà mị câu dẫn như thế nào dường như hiện ra ngay trước mắt.

Thấy y vẫn còn chưa thỏa mãn, Kì Hủ Thiên nhếch môi, mắt ưng khẽ híp, ánh mắt tối lại "Hương vị của Minh Nhi cũng thế" Đêm hôm đó hai người dường như đều có chút điên cuồng, cũng đều muộn buổi lâm triều hôm sau, trong trí nhớ của hắn, sau đó Minh Nhi ở dưới người hắn cũng thật nhiệt tình.

Kì Minh Nguyệt đặt tấu chương trên tay xuống, đứng dậy bước đến ngồi bên cạnh hắn "Đã qua vài ngày vẫn còn cảm thấy không khỏe?"

"Có khỏe hay không Minh Nhi cũng biết, lúc này đã không còn cảm giác gì" Nhẹ nhàng xoa nắn mông y vài cái, từ sau ngày đó, hai người vẫn chưa gần gũi với nhau, Kì Hủ Thiên nhịn không được một tay ôm lấy y, hôn lên môi người bên cạnh.

Không khỏe lúc trước đối với hắn mà nói cũng không tính là gì, chỉ cần là nam nhân, đối với người trong tâm ai lại không muốn chiếm giữ, Minh Nhi muốn hắn cũng là điều tất nhiên, cho dù hắn là đế vương lại là phụ thân của Minh Nhi nhưng lại bị Minh Nhi đè xuống dưới trái lại vẫn không có cảm giác bài xích.

Tạm thời gác lại chính sự, hai người ôm nhau hôn lấy hôn để, đợi đến khi thở dốc mới tách ra, Kì Minh Nguyệt dựa vào hắn, nhớ tới Liên Đồng liền lấy ra một bản tấu chương trên bàn "Phụ hoàng tính toán sắp xếp cho Lạc Phi Yên và các trưởng lão liên quan như thế nào?" Trưởng lão Liên Đồng sống vì hoàng tộc, Lạc Phi Yên cũng từng là vua một nước, sẽ không ở lại Thương Hách quá lâu, lấy thân phận nào để quay về Liên Đồng, cần phải sớm ngày định đoạt.

"Minh Nhi cảm thấy thế nào?" Kì Hủ Thiên lật ra mấy bản tấu chương chưa phê duyệt, đều nhắc đến chuyện này.

Nghĩ đến Lạc Phi Yên ngày hôm đó, Kì Minh Nguyệt đáp "Liên Đồng mặc dù thuộc về Thương Hách nhưng dân phong vẫn bất đồng với Thương Hách, muốn quản lí Liên Đồng, trước mắt vẫn cần là người Liên Đồng" Đang là lúc thay đổi không nên có thay đổi quá lớn, muốn Liên Đồng dung nhập Thương Hách, cần phải có thời gian.

"Ý ngươi là vẫn để cho Lạc Phi Yên quản lí?" Kì Hủ Thiên hiểu được suy tính trong lòng y, trước đây hắn cũng lo lắng như vậy nhưng lại không muốn dùng Lạc Phi Yên, trong mắt hắn, nàng chính là phiền toái.

"Phụ hoàng cảm thấy không ổn?" Lạc Phi Yên trị vì nhiều năm, chuyện Liên Đồng giao cho nàng là ổn thỏa nhất, với thái độ làm người của nàng từ nay về sau đương nhiên sẽ không có mưu đồ lén lút, nếu để phòng ngừa sơ sẩy, vài năm tiếp theo cứ đề cử quan viên Thương Hách, đem người của nàng đổi đi, qua vài đợt, có nàng hay không cũng không sao nữa.

"Xem ra Minh Nhi đối với nàng thật tử tế, hay là ngươi không đành lòng?" Kì Hủ Thiên nhíu nhíu mày, ngày thu được quốc thư nghe Minh Nhi nhắc đến Lạc Phi Yên, mặc dù nàng không ghen tị cố tình khiêu khích quan hệ giữa hai người nhưng đối với nàng, hắn cũng không có ý gì khác.

Kì Minh Nguyệt nhớ đến lời nói của Lạc Phi Yên ngày hôm ấy, lúc này đối với nàng vẫn chưa có ác cảm, huống chi… "Nếu không giết, vứt đi thì tiếc, hữu dụng sao lại không dùng?"

Tính tình Lạc Phi Yên hào sảng tùy ý, trên đời này, trong mắt người khác có lẽ có chút tùy hứng làm liều nhưng trong mắt y, tác phong làm việc như gió của nàng lại giống như nữ tử kiếp trước của y, mặc dù có chút nháo nhưng cũng đã nhận giáo huấn thì nên bỏ qua, nếu là người hữu dụng thì phải dùng đúng chỗ.

"Vậy cứ như lời Minh Nhi đi" Kì Hủ Thiên đặt bút phê lên tấu chương có liên quan đến chuyện này, thuận tay lấy ra một cái khác, mở ra nhìn vào, cười cười, đưa qua cho người bên cạnh.

Kì Minh Nguyệt nhìn bản tấu chương trong tay, lắc đầu cười "Đúng là trong cung không giấu được chuyện gì, cho dù Lưu tổng quản không làm gì quá mức lộ liễu, việc này vẫn có đại thần phát hiện"

"Cũng không phải cố ý che giấu, chỉ là sớm muộn mà thôi, không bằng làm sớm một chút"

Gật đầu, đáy mắt Kì Minh Nguyệt tràn ngập ý cười, rất muốn nhìn thấy phản ứng của các đại thần lúc đó sẽ ra sao.

Trong hoàng cung Thương Hách bận rộn không ngừng cũng chưa bớt việc, tiếp nhận An Dương còn đang dang dở, sau đó lại đến Liên Đồng trình quốc thư, may mà việc thay đổi triều đại cũng không gấp, các vị đại thần cũng thở nhẹ một hơi, trong quãng thời gian này, mọi người mặc dù đều tập trung chú ý đến Liên Đồng nhưng đối với việc bên cạnh vẫn không sơ hở, sống trong cung lâu ngày, rất nhiều chuyện còn chưa trồi lên mặt nước đã bị không ít người phát giác.

Khi đó, trải qua trận chiến với An Dương, mệnh cách thái tử có được thiên hạ lan truyền khắp nơi, trước mắt mọi chuyện đã kết thúc, nhớ đến thời gian trước từng chuẩn bị nghi lễ đăng cơ kế vị lại thấy được động tĩnh lúc này, không ít người đều đoán rằng bệ hạ đang muốn thoái vị, thái tử sắp đăng cơ.

Chuyện này truyền từ miệng sang tai các vị đại thần đều cảm thấy xác định chuyện này chắc chắn, chẳng qua trong cái nhìn của bọn họ, chiến sự vừa kết thúc, Liên Đồng cũng mới thuộc về Thương Hách, đúng lúc bệ hạ nên nắm giữ thiên hạ trong tay, thoái vị trong lúc này đúng là có hơi sớm.

Nhưng nếu bệ hạ đã quyết định như vậy ai còn dám lắm miệng nghi ngờ, huống chi với thủ đoạn làm việc của thái tử, kế thừa đế vị cũng khiến cho người khác yên tâm, tóm lại đây xem như là chuyện tốt, đến lúc đó chỉ cần nghe theo sai bảo là được, các đại thần suy tính như vậy, lúc nào cũng quan sát động tĩnh trong triều, chờ quân vương lên tiếng liền chúc mừng thái tử.

Một buổi lâm triều như thường ngày, quần thần sau khi bẩm tấu mọi chuyện đang chờ tuyên bố bãi triều, người ngồi tựa trên ngai vàng có chút khoái trá nhìn lướt qua bên dưới, nghiêng đầu hỏi Lưu tổng quản đứng một bên "Việc trẫm giao cho ngươi xử lý như thế nào?"

Lời vừa nói ra, quần thần đều trộm liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ bệ hạ muốn nhắc đến chuyện thoái vị? Đang đoán già đoán non liền nghe Lưu tổng quản đáp lại "Hồi bệ hạ, chuẩn bị đã thỏa đáng"

Kì Hủ Thiên vừa lòng gật đầu "Hiện nay thiên hạ thống nhất, lòng dân quy thuận, cũng đã đến lúc" Hắn vừa nói xong liền nhìn qua bên cạnh.

Quần thần nghe vậy làm sao còn không đoán được ý tứ trong câu nói của hắn, quả nhiên đúng như suy đoán lúc trước, bệ hạ lúc này đây là muốn thoái vị để thái tử kế vị, thời gian gần đây Lưu tổng quản vội vội vàng vàng đúng là chuẩn bị cho chuyện đăng cơ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào người còn lại ngồi trên ngai vàng. Mọi người thấy thái tử ngồi bên cạnh bệ hạ hình như không có phản ứng gì, có đại thần bước ra tiếp lời "Hiện nay đúng là thời cơ thái tử

đăng cơ, bệ hạ anh minh! Chúc mừng thái tử!"

Thấy có người mở đầu không ít đại thần xung quanh vội vàng phụ họa, còn có vài người đứng ở một bên nhìn lên Kì Minh Nguyệt lại thấy y không có vẻ gì vui mừng, vốn muốn bước lên liền ngậm miệng lại, trong lòng cảm thấy có hơi kì lạ, chẳng lẽ chuyện đăng cơ không đáng vui mừng hay sao? Phần lớn thái tử đều ngóng trông sớm ngày kế vị, vì sao thái tử lại không có chút vui vẻ nào?

Âm thầm đánh giá sắc mặt Kì Minh Nguyệt, không ít đại thần cảm thấy nghi hoặc.

Kì Minh Nguyệt im lặng nhìn xuống dưới, sắc mặt thản nhiên, ngắt ngang lời chúc mừng của các đại thần "Đa tạ các vị đại nhân, nhưng ta cho rằng việc đăng cơ lúc này vẫn còn hơi sớm, phụ hoàng vài năm nữa thoái vị cũng không muộn"

"Lời của thái tử điện hạ cũng phù hợp, thần cũng cho rằng lúc này bệ hạ thoái vị vẫn còn hơi sớm" Thấy Kì Minh Nguyệt nói ra lời trong lòng bọn họ, có vị cựu thần vội vàng phụ họa, vua nào tôi nấy, sau khi thái tử lên ngôi, con cháu của lão thần bọn họ như thế nào vẫn còn khó nói.

Không ít đại thần cũng cùng suy nghĩ với vị đại thần này lúc bấy giờ cũng đều gật đầu đồng ý, ngồi trên ngai vàng, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt liếc nhìn nhau một cái, đáy mắt ánh lên ý cười.

Đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn vài cái, Kì Hủ Thiên cau mày tỏ vẻ khó chịu "Các vị ái khanh cảm thấy chuyện này sớm sao? Nhưng việc đăng cơ của Minh Nhi không thể trì hoãn được nữa, thiên mệnh đã định, bách tính thiên hạ đều mong chờ ngày này, nếu trẫm không thoái vị thì tân hoàng làm sao kế vị?"

Không sai, thái tử đăng cơ là chuyện tất nhiên, các vị đại thần nghe thế liền thở dài, chuyện không vẹn đôi đường, xem ra việc thoái vị đã ngay trước mắt.

"Phụ hoàng có thể phong ta làm vương, tạm hoãn chuyện thoái vị"

Từ bên cạnh quân vương truyền tới một câu nói thản nhiên, các vị đại thần nghe thấy liền ngẩn người, phong vương? Làm sao lại để thái tử làm vương, nguyên tắc không kế thừa đế vị theo quy củ của Thương Hách, chính là trong tương lai các vị hoàng tử còn lại sẽ phong vương thì còn được, nhưng thái tử chính là người đã được định đoạt đăng cơ, sao lại phong vương cho được?!

"Không thể được, nếu thái tử làm vương, các vị hoàng tử còn lại chẳng phải tương lai sẽ cùng thái tử ngang hàng hay sao, việc này ngàn vạn lần không được!"

"Không sai, lời Trương đại nhân nói rất đúng, thái tử làm vương vậy thì các hoàng tử phải đặt chỗ nào, thái tử điện hạ có được thiên mệnh, lẽ ra nên làm đế mới đúng!"

"Thái tử điện hạ! Cựu thần nghĩ như vậy không ổn…"

"Thần cũng cảm thấy không thỏa đáng, thỉnh bệ hạ và thái tử nghĩ lại!"

Quần thần bước ra đều cho rằng chuyện phong vương là không thể được, Kì Hủ Thiên nhìn chúng đại thần bên dưới, khóe môi cong lên "Trẫm cũng cảm thấy không ổn thỏa, nếu Minh Nhi không thích hợp làm vương, vậy thì liền phong hoàng đi"

Câu nói không nhanh không chậm lọt vào tai các vị đại thần như sấm nổ bên tai, phong hoàng? Bọn họ có nghe nhầm chăng? Bệ hạ nói chính là phong hoàng? Vương và hoàng, chỉ kém một chữ nhưng ở Thương Hách khác biệt rất lớn.

"Vương" là người dưới đế quân, trên quần thần, từ xưa đến nay đều là ban tước cho người có năng lực trong hoàng tộc, nhưng "Hoàng" lại mang ý nghĩa cùng một vị trí với đế vương…

Các đại thần cân nhắc vấn đề phong hoàng, đều có chút không dám tin, quân vương từ trên cao nhìn xuống nét mặt thần tử bên dưới, câu nói vừa dứt, có chút tùy ý, hình như cũng không cảm thấy có vấn đề gì, không có gì đáng kinh ngạc, ngồi bên cạnh Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn thần tử sắc mặt không dám tin, vẻ mặt kinh ngạc không hiểu đứng bên dưới, khóe miệng khẽ cong lên.

"Bệ hạ! Phong hoàng dường như…" Làm gì có đạo lý một nước hai chủ, có đại thần cảm thấy không thích hợp cũng không dám nói thẳng, đắn đo một lát rồi mới dè dặt bước ra bóng gió ý tứ trong lòng.

Có người mở miệng trước liền có người theo sau, Trương Đại Thành từng can gián ban nãy lại đứng ra nói tiếp "Thái tử điện hạ quả thật là nên đăng cơ, nhưng bệ hạ lại phong hoàng, dường như… Dường như vi phạm tổ chế, trước đây cũng chưa từng có… Cho nên thần cho rằng…"

Ông ta vừa nói dứt câu cũng không dám nhiều lời hơn nữa, lo sợ bất an len lén nhìn lên thấy bệ hạ không vui cũng không giận, sắc mặt khó đoán, lại nhìn đến thái tử ngồi kề bên, ánh mắt hứng thú dường như đang chờ ông ta nói tiếp, rõ ràng cũng không hề tức giận, trong lòng ông ta thoáng chốc rụng rời, không biết tại sao lại cảm thấy không ổn cho lắm, làm quan nhiều năm, hẳn là phải hiểu rõ khi nào nên nói khi nào không nên nói, thế mà bây giờ lại nhất thời nóng vội quên mất điều quan trọng như vậy.

Tuy rằng câu nói ban nãy bệ hạ có phần lơ đễnh nhưng nếu lời đã ra khỏi miệng thì chính là đã được quyết định rồi, làm sao còn để cho ông ta chất vấn, nếu ông ta phản đối, nói không chừng lát nữa sẽ bị biến thành vật hi sinh để giết gà dọa khỉ…

Trán toát mồ hôi, vị Trương đại nhân này chỉ cảm thấy có một lưỡi đao đặt ngay trước mắt, lau lau mồ hôi lại tiếp tục nói "Cho nên thần nghĩ rằng nếu bệ hạ thật sự quyết định như vậy thì nên tìm một cách nào đó tốt hơn mới phải, để cho cả thiên hạ đều biết bệ hạ và thái tử cùng chủ chính triều đình, tương lai Thương Hách nhất định sẽ thái bình thịnh thế"

Lần này nói xong ông ta cẩn thận nhìn lên phía trên lần nữa, bất chợt nhận ra hình như bệ hạ và thái tử cùng nhau cai quản triều chính cũng đã được một thời gian, quần thần bọn họ cũng đã sớm quen với việc nhìn thấy hai người cùng ngồi trên ngai vàng, giờ đây chỉ là thay đổi danh xưng mà thôi, có gì đáng để ông ta phải ngạc nhiên quá mức như ban nãy.

Các vị đại thần xung quanh thấy vị Trương đại nhân này trở mặt nhanh như thế đều có chút không hiểu, ngẫm nghĩ một hồi mới tỉnh ngộ, có người muốn nhắc lại tổ chế liền bị đồng liêu bên cạnh kéo lại, cũng đột nhiên nhớ đến cái gọi là tổ chế sẽ không lọt vào mắt của vị đế vương trước mặt ngay cả cha anh cũng không thèm để vào mắt, từ ngày hủy bỏ tổ chế truyền lại ngọc bội cho thái tử, mọi người đều hiểu được, bệ hạ đối với tiền triều không có chút hảo cảm hay bận tâm, thứ mà bệ hạ muốn chính là Thương Hách trong tay hắn chứ không phải Thương Hách do tiền triều để lại.

"Nếu các ái khanh không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi" Kì Hủ Thiên tựa hồ không phát hiện các vị đại thần lo lắng muốn nói lại thôi, cong khóe môi, đứng dậy tuyên bố bãi triều.

Kì Minh Nguyệt đứng một bên cùng hắn bước vào trong, ngoảnh đầu lại nhìn sắc mặt kì lạ của các vị đại thần, nhướn mi mỉm cười, quả nhiên đúng là đại thần dưới tay phụ hoàng, bản lĩnh suy đoán thánh ý càng ngày càng sâu, thật tiếc cho một vở tuồng hay.

Quần thần thấy hai người quay đi, há miệng không biết nên nói cái gì nữa, thái tử làm hoàng, bệ hạ làm đế, một nước hai chủ, việc này… Mọi người nhìn nhau, không ai biết nên phải nói gì.

Bệ hạ làm quân vương không có gì để chỉ trích, quần thần cũng không tình nguyện thay đổi quân chủ, nhưng mọi người cũng đã nhìn thấu năng lực của thái tử, huống hồ thiên mệnh đã phán như thế…

Nghĩ đến sau này nếu hai vị quân vương cùng lâm triều hình như cũng không khác gì hiện nay, chỉ cần quốc thái dân an, quan chức của bọn họ vẫn không thay đổi, xem ra chuyện này hình như cũng không cần phản đối nữa, tránh cho chuốc họa vào thân.

Ngầm hiểu ra chuyện này, quần thần nhìn nhau im lặng không nói, mỉm cười chắp tay từ biệt ra về.

Lưu Dịch còn đứng trên đại điện vẫn chưa rời đi đều nhìn thấy rõ cảnh vừa nãy, ánh mắt hài lòng, yên lặng lui vào phía sau.

188. Chương 188: Đăng Cơ (hoàn)

Đế vương không thoái vị, thái tử lên ngôi hoàng, chuyện này một khi được đề xuất tại triều đình liền truyền đi khắp hoàng cung, rồi sau đó truyền ra ngoài cung với tốc độ cực nhanh, ban đầu ai nghe thấy chuyện này cũng đều cười nhạt cho qua, cho là tin đồn nhảm từ xó xỉnh nào đó. Phải biết rằng, từ xưa đến nay, một nước chỉ có một vua, vị đế vương ấy chẳng phải e sợ kẻ khác phân chia quyền lợi của mình, cho nên dù có là huynh đệ thân tình, con cái ruột thịt, sau khi phong vương ban tước sẽ bị trục xuất khỏi hoàng cung ngay lập tức, rời xa đế cung.

Năm đó Thương Hách đế bị trục xuất khỏi hoàng cung sau đó lãnh binh đoạt lại hoàng quyền, thủ đoạn sấm sét đẫm máu tàn sát tất cả những người có liên can tới hoàng tộc, kế vị thành đế, Thương Hách vẫn là Thương Hách, nhưng không còn thuộc về dòng tộc họ Kì nữa mà chính là Thương Hách của riêng Kì Hủ Thiên. Chuyện này cả thiên hạ đều biết nhưng không có ai dám nói đến cũng không có ai nhắc lại, chuyện ngay trước mắt, vị đế vương này tuy rằng thủ đoạn tàn nhẫn tâm tư khó dò nhưng Thương Hách dưới sự trị vì của hắn cường thịnh hơn bao giờ hết, đến ngày hôm nay, thiên hạ thống nhất, đấng quân vương như vậy cho dù thanh danh của hắn có khiến người ta khiếp sợ đến mức nào, trong lòng dân chúng cũng là một vị minh quân.

Đã là minh quân thì sẽ không có quyết định sai lầm, cũng là biết suy xét cho bách tính và thiên hạ. Bệ hạ trước mặt các vị đại thần trên buổi thượng triều tuyên bố muốn sắc phong thái tử làm hoàng, cùng nhau trị vì Thương Hách, sau khi xác thực chuyện này không phải là lời đồn nhảm, người trong thiên hạ ban đầu kinh ngạc không tin về sau lại sôi nổi bàn tán, tìm đủ loại lí do phủ nhận chuyện này, cuối cùng vẫn phải tiếp thu, suy cho cùng, thái tử xuất sắc bất phàm như vậy, thiên hạ đã được định sẵn sẽ nằm trong tay thái tử, mà bệ hạ đang lúc tráng niên, trước nay luôn tin yêu thái tử, hai người cùng nhau trị vì Thương Hách cũng không hẳn không phải là chuyện tốt.

Dân chúng bách tính không kể triều đình có quy củ như thế nào, tổ chế ra sao, tuy rằng chuyện khó tin nhưng một khi trở thành sự thật thì cũng bình thản tiếp nhận, miễn là cuộc sống của bọn họ vẫn như thường ngày, an ổn sống ngày qua ngày là được, nhưng đại thần trong triều đình từ sau ngày hôm đó lại không thể an lòng như dân chúng bách tính được.

Hôm đó không dám nói cũng không kịp nói, mọi chuyện đã quyết định xong hết cả rồi, uy nghiêm vương giả của bệ hạ khiến mọi người không dám vọng ngôn phản đối, đợi đến khi về nhà tĩnh tâm suy nghĩ vẫn có kẻ cho rằng chuyện này quá sức tưởng tượng, xưa nay việc làm của bệ hạ vốn dĩ khó lường, quyết định lần này lại càng khiến cho mọi người trở tay không kịp, có vị đại thần sau khi ngẫm nghĩ xong xuôi liền không còn dị nghị gì nữa, cũng có người suy nghĩ một hồi vẫn cảm thấy không ổn bèn âm thầm đi tìm vài đồng liêu cùng nhau tính toán dâng tấu chương nhắc lại chuyện này, trên triều đình không tiện thì dâng tấu chương tốt hơn, dùng từ ngữ cũng uyển chuyển khôn khéo hơn, cố gắng không chọc giận bệ hạ…

Cứ như vậy, nhìn bề ngoài, trong cung vẫn hân hoan khắp nơi, bắt đầu bận rộn gióng trống khua chiêng chuẩn bị cho việc đăng cơ của thái tử, bầu không khí vui mừng rộn rã kéo dài suốt mấy ngày liền.

Trong hoàng cung, nghe thấy chuyện trên buổi thượng triều, Lạc Phi Yên vẫn còn chưa hết kinh ngạc, trong lòng vừa khâm phục vừa ước ao cũng có chút thương cảm, Thẩm Vũ đối với chuyện này cũng có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không cảm thấy quá mức ngoài ý muốn, đối với hai người này, hắn tuy rằng không nói ra miệng nhưng trong lòng thực ra cũng đã thán phục từ lâu, Ngưng Lộ vẫn vui vẻ dạt dào như trước, một lòng trông mong hoàng huynh của nàng đăng cơ.

Còn lại vài vị hoàng tử đối với chuyện này cũng có phản ứng khác nhau, Kì Chung Ly hiểu rõ nội tình đối với chuyện này vẫn luôn ủng hộ, Kì Tử Dục xưa nay đều lơ đễnh không quan tâm, ngoại trừ có chút ngoài ý muốn thì cũng không có suy nghĩ nào khác, nhưng Kì Nghiêu Vũ lại không như vậy, trải qua chuyện ngọc bội, qua một thời gian dài vẫn không dám đối mặt với thái tử hoàng huynh, cho đến lúc này…

Đứng trước của ngự thư phòng, Kì Nghiêu Vũ nhìn cánh cửa rộng lớn nặng nề trước mắt chậm rãi mở ra, trên hoàng tọa bên trong, người mặc y phục nguyệt sắc đang lật xem gì đó, tư thế thản nhiên, động tác tùy ý lại vô cùng tao nhã lộ ra uy nghi của kẻ bề trên, vẫn chưa làm gì nhưng lại khiến người khác trong lòng kính sợ, không dám tùy tiện bước vào quấy nhiễu sự im lặng trong căn phòng.

“Thất hoàng đệ đứng trước cửa làm gì, vì sao không vào?”

Giọng nói lạnh nhạt êm tai vang lên thức tỉnh Kì Nghiêu Vũ đang ngơ ngẩn, hồi phục tinh thần, Kì Nghiêu Vũ chỉnh lại y phục bước vào “Thần đệ khấu kiến hoàng huynh” Vài ngày nữa, hắn không thể gọi người kia là hoàng huynh nữa mà phải gọi là hoàng thượng.

“Đứng lên đi” Kì Minh Nguyệt thoáng ngẩng đầu, nhìn hắn “Thất hoàng đệ hôm nay cầu kiến là có việc gì?” Y đã một thời gian không nhìn thấy Kì Nghiêu Vũ.

“Hoàng huynh…” Nhìn chăm chú vào người ngồi phía trên, Kì Nghiêu Vũ quỳ trên mặt đất không đứng dậy “Thần đệ đến đây là để chúc mừng hoàng huynh”

Có lẽ là do một thời gian dài không gặp, Kì Minh Nguyệt lúc này thấy hắn vẫn cảm thấy có gì đó khác lúc trước, trên gương mặt ngây ngô của thiếu niên hình như có thêm một chút từng trải.

“Ngoài chuyện này ra còn gì khác?” Thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhìn vào quyển sách trên tay, Kì Minh Nguyệt thuận miệng hỏi, nếu chỉ để chúc mừng chuyện đăng cơ thì cũng không cần quỳ không đứng dậy.

“Thần đệ muốn hỏi… Có phải sau khi trưởng thành cũng sẽ giống như ngũ hoàng huynh, được ban cho đất phong rời khỏi hoàng thành?”

Kì Minh Nguyệt thấy Kì Nghiêu Vũ hỏi như vậy, khóe môi cong cong “Thất hoàng đệ còn hai năm nữa mới đủ mười lăm đã lo đến việc này? Là hoàng tử, sau khi trưởng thành sẽ rời cung, không có ngoại lệ, hay là ngươi không muốn?”

Kì Nghiêu Vũ vẫn cúi đầu xuống, khẽ lắc đầu, có chút do dự thấp giọng chậm rãi nói “Thần đệ muốn xin hoàng huynh… Đến lúc đó ban Than Châu làm đất phong”

Than Châu vốn là vùng biên giới của Thương Hách, là một nơi hẻo lánh, địa thế hiểm trở, có nhiều trộm cướp xuất hiện, bây giờ tuy có giảm phần nào nhưng vẫn không tính là nơi giàu có, trước đây đem Kì Mộ Thịnh biếm đến đó là vì khiển trách, bây giờ Kì Nghiêu Vũ vậy mà lại xin đến Than Châu…

Nhìn hắn, Kì Minh Nguyệt không trả lời, Kì Nghiêu Vũ vẫn quỳ trên mặt đất không ngẩng đầu lên nhưng vẫn cảm nhận được tầm mắt đang chăm chú nhìn vào hắn, một lúc lâu sau mới nghe người kia nói “Tùy ý ngươi”

“Đa tạ hoàng huynh” Kì Nghiêu Vũ đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên người ngồi phía trên, hành lễ lui ra ngoài, từ đầu đến cuối Kì Minh Nguyệt cũng không hỏi lý do.

Cánh cửa to nặng vừa đóng lại sau lưng, Kì Nghiêu Vũ ngơ ngác đứng yên trước cửa, ngày bày tửu yến cách hôm nay vẫn còn một thời gian dài, nhưng chuyện ngọc bội, còn có chuyện của Ngưng Lộ, chưa bao giờ hắn quên được.

Phụ hoàng cho hoàng huynh cả thiên hạ, Ngưng Lộ là nữ tử lại vì hoàng huynh mà không cố kỵ danh tiết bản thân, mà hắn…

Bàn tay bên hông dần dần siết chặt, hắn cứ đứng yên như thế, cảm nhận đặc biệt rõ ràng rành mạch, bất luận đáy lòng hắn vướng bận chuyện gì, hắn đều… Không xứng…

Trong ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt nhìn cửa phòng khép lại, ánh mắt quay về quyển sách trước mặt, sau bình phong, một người mặc y phục huyền sắc bước ra, từ phía sau ôm lấy vai y “Từ sớm đã nói, Tiểu Thất đối với ngươi bất đồng”

“Hắn sẽ rời đi, có bất đồng cũng như nhau” Nghiêng đầu hôn người đằng sau, Kì Minh Nguyệt nói “Phụ hoàng cũng nghe thấy qua hai năm nữa Tiểu Thất sẽ đi Than Châu” Phụ hoàng mới đi ra phía sau lấy sách, Kì Nghiêu Vũ liền đến cầu kiến cũng thật trùng hợp.

Từ phía sau ngồi xuống bên cạnh y, Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng, không nói gì, cũng nhìn thấu tâm tư của Tiểu Thất đối với Minh Nhi, nếu không phải hôm nay Kì Nghiêu Vũ tự mình đến xin đi Than Châu, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

“Không nhắc đến hắn nữa, qua mấy ngày nữa Minh Nhi phải đăng cơ, có không ít chuyện bận rộn, lát nữa xử lí xong những việc này thì nên sớm nghỉ ngơi”

Khẽ gật đầu, y liếc mắt nhìn người kề sát bên mình "Chuyện này xử lí thế nào?" Y hỏi không phải là vấn đề đăng cơ, những chuyện đó Lưu tổng quản sẽ sắp xếp ổn thỏa, mà là về vài vị đại thần đối với chuyện y đăng cơ thành hoàng, bề ngoài không ai dám dị nghị nhưng lại có vài người cứ khư khư tổ chế, ngoài miệng không dám nói, trong lòng thì lại không bằng lòng.

Một tay Kì Hủ Thiên ôm lấy y, một tay cầm bút viết lên một tờ giấy, trả lời "Không cần phí tâm vào bọn họ, ta sẽ để cho bọn họ biết sai" Ngừng bút, trong góc tối có một bóng đen xuất hiện, tiếp nhận tờ giấy rồi đột nhiên biến mất.

Cảm nhận khí tức của ảnh vệ xa dần, Kì Minh Nguyệt cũng không hỏi lại, vài ngày nữa là đến ngày đăng cơ, phụ hoàng sẽ không cho phép có kẻ dám dị nghị chuyện này.

Cũng giống như y.

Xích lại gần nam nhân có mùi hương lành lạnh hơn một chút, Kì Minh Nguyệt nhắm mắt lại, tiếp theo chỉ cần chờ đến ngày đăng cơ, y muốn cùng hắn nắm giữ thiên hạ.

Trên tay áo màu trắng trong suốt, kim mang lấp lánh, hoa văn hình dị thú vòng quanh, khí phách nổi bật tượng trưng cho đế vương Thương Hách, cùng sóng vai đứng chung với người mặc y phục huyền sắc, trước mặt tất cả bá quan văn võ, tháo phát quan thái tử xuống, đội lên mũ miện bằng vàng ròng.

Dưới bầu trời xanh, trong mắt mọi người, cờ xí màu đỏ thẫm như máu cũng như lửa tung bay trong gió giống như ngọn lửa cháy hừng hực, ngẩng đầu nhìn chuyên chú vào hai đấng quân vương của bọn họ, không ai không kích động.

Bệ hạ chưa thoái vị, thái tử điện hạ đăng cơ, từ xưa chưa hề xảy ra chuyện ngay trước mắt bọn họ, bệ hạ xưng đế, thái tử xưng hoàng, trong tay hai người Thương Hách đã là bá chủ thiên hạ, từ nay về sau dưới sự trị vì của hai người, Thương Hách sẽ đón nhận thịnh thế đến mức nào, cảnh tượng lúc đó sẽ ra sao, thật khiến cho chúng vi thần bọn họ chờ mong.

Sắc mặt kích động nhìn nhau, hoan hoan hỉ hỉ, cũng trông thấy đồng liêu xung quanh có vài người gặp nhau hằng ngày nhưng lúc này lại không thấy mặt, đều là những đại thần âm thầm dị nghị chuyện này, hôm nay không chết bệnh thì cũng là cáo lão, nội tình trong đó như thế nào bọn họ không dám tùy tiện phỏng đoán xằng bậy, trong lòng cũng rõ ràng, lúc này quỳ mọp xuống đất, trong lòng các đại thần cảm thấy vô cùng may mắn khi bản thân chưa từng phản đối chuyện này.

Triều đình có hai chủ cũng không phải là chuyện không tốt, Thương Hách đã khác với ngày trước, là một quốc gia rộng lớn, chính vụ phức tạp, có hai vị quân vương chung quy vẫn tốt hơn khi có chuyện gấp cần gặp bệ hạ lại vắng mặt, nhìn lên thái tử đang tiến hành nghi thức tiếp nhận quốc ấn trên bậc thềm… Hiện tại nên gọi là hoàng thượng, dưới ánh nắng vàng rực rỡ, phong thái vô song, gương mặt tuấn mĩ ôn hòa, sắc mặt thản nhiên, cho dù khoảng cách có hơi xa nhưng cũng cảm nhận được uy nghi vương giả và ung dung quý khí của hoàng gia.

Đối với tân hoàng như thế, ai mà không sinh lòng kính nể, người phụ trách lễ nghi đứng hai bên cao giọng tuyên bố, văn võ bá quan dập đầu bái lạy, đồng thanh đáp lời, nhìn hai vị quân vương cùng nhau tế thiên, nghĩ đến tương lai của Thương Hách, thậm chí có đại thần kích động rơi nước mắt.

Mà lúc này trong dân gian cũng hoan hô reo mừng chuyện này, thái tử rốt cuộc cũng theo ý trời đăng cơ thành hoàng, cùng bệ hạ trị vì Thương Hách, chuyện mới lạ như thế khiến mọi người vui mừng chưa từng có, kết quả là trong lúc vô tình, trong dân gian lưu truyền một kiểu xưng hô.

Thiên Đế, Nguyệt Hoàng, xưng hô hai người phân biệt với nhau như vậy, dân chúng đã hoàn toàn tiếp thu hai vị quân vương đồng thời lâm triều, trị vì cả thiên hạ, cũng bắt đầu mong đợi vào cuộc sống sau này.

Không biết bên ngoài có phản ứng như thế nào, nghi thức đăng cơ bắt đầu từ sáng sớm, đến khi Kì Minh Nguyệt ngồi trên ngai vàng đã không còn là thân phận thái tử của ngày hôm qua nữa mà là quân vương của Thương Hách, nhìn thấy bá quan văn võ quỳ trong điện hành lễ đối với y, sắc mặt của y không có nhiều thay đổi, chỉ là yên lặng nhìn xuống, bên hông được một cánh tay ôm lấy, y nghiêng đầu nhìn Kì Hủ Thiên, mỉm cười.

Ngôi vị hoàng đế chưa từng lọt vào mắt y, hôm nay là ngày đăng cơ, với y, cũng đại biểu cho việc y cùng sóng vai với nam nhân bên cạnh, cùng hắn nhìn ngắm thiên hạ, cho đến tận cùng sinh mệnh…

Nhìn vào y, Kì Hủ Thiên nhíu mày, biết rõ suy nghĩ trong lòng y nhưng vẫn nghiêng người ôm lấy y, ngay trên điện hôn lên môi y, Minh Nhi của hắn cuối cùng cũng đứng bên cạnh hắn, nét mặt rạng rỡ lúc này khiến hắn động tâm không dứt.

Quần thần quỳ bái vẫn chưa đứng dậy, Lưu Dịch đứng một bên thấy vậy nở một nụ cười hiếm có, hai người lâm triều, cả hai phụ tử đều là người tùy tiện như vậy, xem ra sau này hắn lại càng bận rộn hơn rồi.

Trước khi các vị đại thần đứng dậy, Kì Minh Nguyệt lùi lại, quần thần chỉ nghe tân hoàng thấp giọng nói từ bên trên truyền xuống "Hãy bình thân"

"Trẫm hôm nay mệt mỏi, sắc trời không còn sớm, các khanh có chuyện gì muốn thương nghị?"

Nghe thấy lời này, ai mà không hiểu ẩn ý trong câu nói ấy, tất cả đều lắc đầu, cho tới khi giọng nói vang lên hai chữ bãi triều, tâm trạng quần thần vẫn chưa hết kích động. ?

Trên đại điện, bá quan văn võ rời đi, dần dần lặng im không một tiếng động, Kì Minh Nguyệt ngồi trên hoàng vị, tựa vào người bên cạnh, chống cằm nhìn đại điện không một bóng người, trong mắt lộ ra một chút hứng thú, có lẽ… Từ nay về sau, trêu đùa các đại thần này cũng là một thú tiêu khiển không tồi.

Nhìn thấy tâm tình trong đôi mắt y, Kì Hủ Thiên phất tay ra hiệu hai bên trái phải lui xuống, ngay cả Lưu Dịch cũng lui ra, đem y ôm vào lòng, cùng y nhìn xuống đại điện không một bóng người, hắn hỏi "Hiện giờ Minh Nhi đã thành quân vương nắm giữ sinh tử của toàn bộ người trong thiên hạ, có cảm giác gì không?"

Giọng nói trầm thấp vang lên, âm vang mờ ảo vọng lại, trong đại điện vắng lặng dần dần tối mịt, ngoài cửa đại điện, hoàng hôn dần buông xuống, ánh chiều tà màu đỏ hồng ấm áp lọt qua khe hở chiếu vào khoảng trống không người càng thêm lạnh lẽo.

"Rất tịch mịch…" Ngồi trên nơi cao, Kì Minh Nguyệt nhìn xuống dưới, thở dài "Có thể nắm trong tay sinh tử của người trong thiên hạ thì đã sao, nếu không có phụ hoàng, không có ngươi ngồi bên cạnh, ngôi vị hoàng đế này…" Không nói tiếp nữa, y không khỏi nghĩ đến trước khi y sinh ra, khi đó, có lẽ chỉ có một người ngồi trên chốn triều đường như thế này, đối diện với văn võ bá quan bên dưới, đối diện với sự sinh tồn của dân chúng Thương Hách dựa vào hắn…

"Phụ hoàng có ngươi, không còn tịch mịch" Cùng y ôm nhau, Kì Hủ Thiên cười khẽ, trước kia chưa bao giờ cảm nhận cái gọi là ngồi nơi cao khó tránh khỏi giá lạnh, cũng không biết tịch mịch là cảm giác như thế nào, chỉ là đem người xem như quân cờ bình thường trong tay mà chơi đùa, tiêu khiển qua ngày, cho đến khi có Minh Nhi, đến tận hôm nay, hắn mới biết, hóa ra, đó là tịch mịch.

Nhìn thấy khoảng trống bên dưới ngai vàng, đôi môi hai người dán chặt vào nhau, nụ hôn khắng khít thân mật, tình ý trong lòng rung động, đôi môi quấn quýt triền miên với nhau, đầu lưỡi kịch liệt đưa đẩy dây dưa, nụ hôn dần dần đi sâu hơn nữa, Kì Hủ Thiên tách môi ra, giọng nói khàn khàn "Minh Nhi có biết vừa rồi ở trước mặt các đại thần, dáng vẻ của ngươi chói mắt đến mức nào, phụ hoàng e rằng không đợi được đến khi về tới tẩm cung"

Nâng tay cởi ra cúc áo hình rồng, Kì Hủ Thiên liếc mắt ám chỉ, tùy ý để hắn mở rộng vạt áo, Kì Minh Nguyệt tựa vào ngai vàng, cong môi "Vậy thì không cần chờ đến lúc quay về tẩm cung"

Tháo xuống phát quan của hai người, ánh nắng chiều rơi xuống cách một lớp cửa để lại một khoảng bóng tối, đầu ngón tay Kì Minh Nguyệt quấn lấy một lọn tóc, ghé vào tai hắn, thì thầm "Lát nữa… Ta cũng muốn ngươi, Hủ…"

"Được…" Hôn lên môi y, Kì Hủ Thiên đem y đặt dưới người, nhìn người nằm trên ngai vàng rộng lớn, dưới hoàng hôn trong trẻo như ánh trăng, câu dẫn tâm trí của hắn, cũng trói buộc tất cả tình ý của hắn.

Cúi người xuống, hai đôi môi lần nữa giao nhau, y phục óng ánh như trăng từ từ rơi xuống, trên đại điện mờ tối, bóng dáng hai người quấn riết vào nhau trên ngai vàng, hiện lên từng cảnh kiều diễm dưới ánh chiều tà, cho tới tận khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, trong tiếng thở dốc dường như còn có lời thì thầm nỉ non, tình ý ngập tràn triền miên, lan tỏa khắp đại điện…

“Trọn đời trọn kiếp…”

“Trọn đời trọn kiếp…”

—- Chính văn hoàn —-

189. Chương 189: Phiên Ngoại 1: Phỏng Vấn Kết Thúc: Phu Phu Hỏi Đáp

Tham khảo 100 câu hỏi, chọn một ít vấn đề trong đó, đồng thời thu nhận vài thắc mắc của các bảo bảo tò mò trong ổ hồ ly, sau đây, bắt đầu (*^___^*)

Trong Huyễn Thiên điện, má Ly cẩn thận từng li từng tí đứng trước mặt hai người nào đó, nhìn lên ngai vàng, hiện giờ chính là Thiên Đế và Nguyệt Hoàng, móc tờ giấy trong ngực ra, lại liếc trộm sắc mặt hai người kia một cái, uhm, chính thức bắt đầu phỏng vấn hen

Má Ly (Tâm tình đắc ý): mấy đứa nhỏ đáng yêu nhà mị nha, chính văn hết rồi, sẽ không có cơ hội cho các ngươi thân thiết nha, hí hí, vì hai chữ “Hạnh phúc”, tốt nhất là trả lời vấn đề của mị nha, không cho uy hiếp mị, không cho cấu xé mị, không được không trả lời, nếu không mị sẽ ngược các ngươi ngay trong phiên ngoại đấy nhớ, hiểu hết chưa?

Kì Hủ Thiên (Hai mắt híp lại, nhướn mi): Ngươi là muốn uy hiếp trẫm?

Kì Minh Nguyệt (Mắt cười đặc biệt ôn nhu): Ngươi hỏi đi

Má Ly (Run-ing~làm tốt công tác chuẩn bị, cúi đầu xem kịch bản): Vậy… Các ngươi tên gì?

Kí Hủ Thiên:…

Kì Minh Nguyệt:…

Má Ly:… Đổi… Đổi câu hỏi khác đi…

Má Ly: Tuổi các ngươi bao nhiêu? (Ra vẻ có nhiều độc giả quên lắm rồi)

Kì Hủ Thiên: 39

Kì Minh Nguyệt: 19

Má Ly: Các ngươi gọi đối phương là gì?

Kì Hủ Thiên: Minh Nhi

Kì Minh Nguyệt: Phụ hoàng, Hủ

Má Ly: Nếu muốn tặng lễ vật cho đối phương thì sẽ tặng cái gì?

Kì Hủ Thiên: Cả thiên hạ

Kì Minh Nguyệt: Phụ hoàng đừng quên kèm theo bản thân, chỉ là thiên hạ, ta muốn làm gì

Kì Hủ Thiên: Đó là tất nhiên

Má Ly: Vậy Minh Nguyệt muốn tặng lễ vật gì cho phụ hoàng của ngươi?

Kì Minh Nguyệt: Hắn không cần lễ vật, phụ hoàng muốn thì sẽ tự đoạt lấy.

Kì Hủ Thiên: Đúng là Minh Nhi của ta…

Hai người nhìn nhau… Sau đó… Sau đó… (Hồ ly che mặt, vô lễ chớ nhìn)

Má Ly: Khụ.. Ặc, thật ân ái nha, cho nên câu hỏi kế tiếp phải trả lời cho tốt nha, thích bộ phận nào trên người đối phương nhất?

Kì Hủ Thiên (Nhìn người bên cạnh): Toàn bộ, mỗi một chỗ trên người Minh Nhi… Đều rất hấp dẫn…

Kì Minh Nguyệt (Cong môi): Bộ phận nào có thể lấy lòng ta?

Má Ly (Mắt ngây thơ): Có thể nói rõ một chút không? Ví dụ như?

Kì Minh Nguyệt (Cười cười): Thật muốn biết sao?

Má Ly: Không… Không muốn… (Nụ cười rõ là ôn nhu, vì sao mị lại thấy lạnh dữ vậy

run-ing, huhuhu)

Má Ly (Núp sau màn cho an toàn):… Các ngươi từng cãi nhau chưa?

Kì Hủ Thiên: Chưa từng

Kì Minh Nguyệt: Từng có chiến tranh lạnh

Má Ly (Hết hồn): Chiến tranh lạnh? Sao mị không biết? Chuyện đó xảy ra lúc nào? (Cúi đầu xem kịch bản, câu này của bé K trong ổ đặt ra) Tình huống thế nào mà các ngươi lại chiến tranh lạnh?

Kì Hủ Thiên: Lúc Minh Nhi 15 tuổi

Kì Minh Nguyệt: Còn không phải là mấy chuyện hậu cung sao

Má Ly: Huhuhu, vì sao mị không biết, các ngươi cũng không nói cho mị hay

(Chẳng lẽ chính là cái hôm bị lỗi hệ thống, mị bỏ quên trên bàn sao?)

Má Ly (Gạt nước mắt): Vậy sau khi chiến tranh lạnh thì làm sao để hòa hảo lại? (Không nói cho mị biết, mị muốn nói sao thì nói à)

Kì Hủ Thiên: Yêu thương Minh Nhi một phen (Cười tà)

Kì Minh Nguyệt: Chỉ là tức giận nhất thời thôi, cũng không phải chiến tranh lạnh thật, ở trên giường hòa hảo là được

Má Ly (Đỏ mặt):… (Hai người này đúng là yêu nghiệt mà)

Má Ly: Sau khi chuyển thế có hy vọng vẫn là người yêu của nhau không?

Kì Hủ Thiên: Chuyển thế?

Kì Minh Nguyệt: Chỉ cần một đời này là đủ

Má Ly (Thắc mắc): Vì sao? Có người nghe thấy lời nói của các ngươi ở trên đại điện, nói với nhau trọn đời trọn kiếp, vì sao lại không phải là đời đời kiếp kiếp?

Kì Hủ Thiên: Nếu kiếp này đã có người bên cạnh, ai biết kiếp sau như thế nào

Kì Minh Nguyệt: Chuyện sau khi chết ai biết được sẽ ra sao, sau đó cũng không nhất định còn có thể nhớ kỹ kiếp này như thế nào, thay vì mong chờ kiếp sau, không bằng nắm bắt hiện tại.

Má Ly: Thật đúng là phụ tử mà, suy nghĩ cũng giống nhau, đều là người sống thực tế

Má Ly: Khi nào thì cảm thấy chính mình được yêu thương?

Kì Hủ Thiên: Rất nhiều thời điểm (Ánh mắt ái muội nhìn Kì Minh Nguyệt bên cạnh)

Kì Minh Nguyệt: Rất nhiều lúc

Má Ly: Có thể không cần nói mơ hồ như vậy được hông

Rốt cuộc thì là lúc nào chớ? Nói một cái cũng được (Mắt lấp lánh)

Kì Hủ Thiên: Lúc Minh Nhi nhìn ta

Kì Minh Nguyệt: Khi phụ hoàng ôm ta cùng nhau ngủ

Má Ly: Đối với người mình thích, phương thức biểu hiện của các ngươi là gì?

Kì Hủ Thiên: Đem y khóa chặt bên người, không cho bất cứ kẻ nào dòm ngó, khiến cho trong mắt y chỉ có mỗi mình ta

Kì Minh Nguyệt: Chỉ đối xử đặc biệt với hắn, hơn nữa lúc nào cũng làm bạn với nhau

Má Ly: Khi nào thì cảm thấy đối phương đã muốn…

Kì Minh Nguyệt: Đã muốn cái gì?

Má Ly (Trốn thiệt tốt):… Đã muốn không thương ngươi nữa

Kì Hủ Thiên: Có người không muốn sống nữa chắc

Kì Minh Nguyệt: Có thể từ từ chậm rãi giết lần giết mòn

Má Ly: Huhuhu, trước khi giết có thể trả lời cho mị trước không (Bật mode xả thân anh dũng)

Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhìn nhau

Kì Minh Nguyệt: Khi trong mắt chúng ta, đối phương không khác gì với kẻ khác

Kì Hủ Thiên: Sẽ không có ngày này

Má Ly: Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Kì Hủ Thiên: Người biết có một số đã chết, một số vẫn còn sống

Kì Minh Nguyệt: Không biết là ngươi thuộc loại nào?

Má Ly:…Trong tình sự, các ngươi ai nằm dưới? (Bạo phát~ing, vấn đề này có phải quá mức trực tiếp rồi không)

Kì Hủ Thiên: Ngươi nói xem

Kì Minh Nguyệt: Đa số là phụ hoàng ở trên

Má Ly (Cảm động): Vẫn là Minh Nhi nhà mị ngoan nhất, trả lời vấn đề thật tốt, hông có uy hiếp mị

Kì Hủ Thiên: Minh Nhi không phải để ngươi tùy ý gọi được (Sát khí vèo vèo)

Má Ly: Mị nhất thời quên mất mà

(Lết vô góc)

Má Ly (Không sợ chết hỏi tiếp): Vì sao lại quyết định như thế?

Kì Hủ Thiên: Cũng không phải quyết định, chỉ là tự nhiên thế thôi

Kì Minh Nguyệt: Khi còn bé đã gọi như vậy, sau này cũng không phân cao thấp

Má Ly: Các ngươi có vừa lòng với tình trạng hiện tại không? Một người là Thiên Đế, một người là Nguyệt Hoàng, không tồi đúng không, phải khen ngợi mị nha

Kì Hủ Thiên: Cũng tốt

Kì Minh Nguyệt: Cũng tốt

Má Ly: Này này, mị là mẹ ruột của các ngươi nha, các ngươi có kết thúc hoàn mỹ ngọt ngào như vậy đều phải cảm ơn mị nha

Thế mà lại không biết nói câu đa tạ cho vừa lòng mị!

Một tia sáng màu vàng xẹt qua, hồ ly cảm thấy hoa mắt, dùng vận tốc ánh sáng chạy trốn, kiểm tra một chút, ừ ừ, không có đứt tay đứt chân, lạ thật, chẳng lẽ công lực của người nào đó thụt lùi rồi sao?

Cẩn thận trên đầu… Thế mà… Thế mà là ánh nắng á?! Ngã xuống đất…

Má Ly: Lần đầu của các ngươi là ở chỗ nào? (Núp trong bóng tối hỏi nhỏ nhỏ)

Kì Hủ Thiên: Trong cung

Kì Minh Nguyệt: Dưới tàng cây

Má Ly: Cảm giác… Cảm giác lúc đó? (khi nhìn thấy cảnh gì gì khiến người nào đó bạo phát)

Kì Hủ Thiên: Phẫn nộ, cùng với vui sướng

Kì Minh Nguyệt: Cảm giác không tồi

Kì Hủ Thiên: Chỉ là không tồi? Minh Nhi cần phải nói thật (Cười nhẹ khiêu khích)

Kì Minh Nguyệt (Nhướn mi, cong môi): Như vậy… Rất tốt, được chưa?

Má Ly:… (Theo thói quen che mặt, mặc niệm, yêu nghiệt quá xá yêu nghiệt)

Má Ly (Che mặt hỏi tiếp): Dáng vẻ của đối phương lúc đó như thế nào?

Kì Hủ Thiên: Dáng vẻ động lòng người, làm cho người không muốn buông ra, chỉ muốn tiếp tục làm… (Giọng nói từ từ chậm lại)

Kì Minh Nguyệt: Rất mạnh mẽ, cũng rất bá đạo, mang theo lửa giận, lại… Khiến người động tình

Má Ly: Vậy… Câu nói đầu tiên sáng sớm hôm sau là gì?

Kì Hủ Thiên: Đã quên

Kì Minh Nguyệt: Ai mà nhớ được

Má Ly:… (Thật ra mị cũng quên tuốt luôn)

Má Ly: Một tuần H mấy lần?

Kì Hủ Thiên: Không cố định

Kì Minh Nguyệt: Tùy theo tình huống, không có số lần cố định

Má Ly: Không phải là rất nhiều lần sao? Tất cả mọi người ai cũng nói là rất nhiều lần mà

Kì Minh Nguyệt: Ngoại trừ giao hoan cũng có những cử chỉ thân mật khác, bất quá… Việc này cũng đâu liên quan gì tới người khác

Má Ly: Tiếp theo… Ặc, chỗ mẫn cảm nhất của đối phương? (Sao lại có câu này lọt vô đây vậy, mị là hồ ly thuần lương nha)

Kì Hủ Thiên: Tai, cổ, thắt lưng

Kì Minh Nguyệt: Đùi trong, ngực

Má Ly: Dùng một từ miêu tả đối phương khi H?

Kì Hủ Thiên: Mê người

Kì Minh Nguyệt: Tà mị

Má Ly: Thường xuyên H ở nơi nào nhất? (Mị đều viết qua vài chỗ nào đó, vì sao có người lại cho là mọi lúc mọi nơi…||||)

Kì Hủ Thiên: Tẩm cung

Kì Minh Nguyệt: Tẩm cung

Má Ly: Tẩm cung… Chính là bao gồm trên giường lớn, giường nhỏ, bàn ghế…? (Câm nín…)

Má Ly: Ngoài đối phương ra có từng cùng người khác làm hay không?

Kì Hủ Thiên: Có, nhưng từ sau khi có Minh Nhi thì không còn nữa

Kì Minh Nguyệt: Không có

Má Ly: Đối với quan niệm "Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải chiếm cho được thân", các ngươi tán đồng hay phản đối?

Kì Hủ Thiên: Nếu không chiếm được tâm của Minh Nhi, ta sẽ quấn lấy đến khi y tình nguyện giao trái tim cho ta mới thôi

Kì Minh Nguyệt: Muốn thì phải có, bất luận là tâm hay thân

Má Ly: Thiệt… Thiệt mạnh mẽ… (Lại nói tiếp, đúng là may mắn của kẻ khác, nếu hai người này không phải nói với đối phương thì sẽ thế nào…. Thiệt lạnh quá)

Má Ly: Nếu đối phương bị kẻ khác cường bạo, ngươi sẽ làm như thế nào?

Kì Hủ Thiên: Cho hắn biết… Cái gì gọi là sống không bằng chết

Kì Minh Nguyệt: Trên đời vẫn chưa có người như vậy

Má Ly: Mị sai rồi sai rồi mà! Không cần tỏa hơi lạnh mà

~~ (Huhuhu, mị đã biết kết quả sẽ ra sao mà còn cố hỏi, hai người này có ai có khả năng cường bạo được chớ

Nghiêm trọng hoài nghi)

Má Ly: Các ngươi thích biểu cảm nào của đối phương khi H nhất?

Kì Hủ Thiên: Từ lãnh tĩnh thành mãnh liệt, tha thiết cầu xin

Kì Minh Nguyệt: Sự ôn nhu mà chỉ có ta mới thấy được

Kì Hủ Thiên: Hóa ra Minh Nhi thích ôn nhu? Vậy đêm qua không thích sao?

Má Ly dỏng lỗ tai lên, đêm qua? Đêm qua? Đêm qua là sao nha?

Kì Minh Nguyệt (Cong môi cười khẽ): Chỉ cần là phụ hoàng đều thích

Má Ly (Nghe lén xong giả vờ như chả có chuyện gì): Ặc, vậy lúc các ngươi H với nhau, có phải Vô Hào đều nhìn thấy toàn bộ quá trình hay không?

Kì Minh Nguyệt: Vô Hào không nhìn thấy

Má Ly: Nhưng… Có thể nghe thấy mà?

Kì Hủ Thiên: Trong tẩm cung không cho phép người khác đi vào, ảnh vệ hay Vô Hào cũng vậy, dáng vẻ Minh Nhi dưới người ta như thế nào sao có thể để cho kẻ khác nhìn thấy

Má Ly: Đúng vậy đúng vậy, trước đây mị có nói qua rồi, bên trong tẩm cung không ai có thể tùy ý tiến vào, nhưng cũng có người cho rằng, nếu không có người thì làm sao gọi người đến? Không có người ở trong tẩm cung thì làm sao biết được các người… Đã xong chuyện đó hay chưa… Cũng không thể đến gần… (Giọng nói càng ngày càng nhỏ)

Kì Minh Nguyệt (Nhíu mày): Ai hỏi câu này?

Má Ly: Đây là vấn đề của Đường Đường với Tử trong ổ, cái này… Có thể trả lời xíu xiu được không

Kì Hủ Thiên (Không kiên nhẫn): Truyền âm

Kì Minh Nguyệt: Hình như có không ít tấu chương còn chưa phê duyệt

Kì Hủ Thiên: Ừ (Đảo mắt qua)

Má Ly:… Mị sẽ đẩy nhanh tốc độ mà! (Thiệt là khủng khiếp, huhuhu)

Má Ly: Thời gian H của các ngươi một lần là bao lâu? (Ngắn một chút đi, gõ chữ nhiều quá cũng mệt lắm á, tổn thương tế bào não dữ lắm)

Kì Hủ Thiên: Rất lâu

Kì Minh Nguyệt: Không để ý

Má Ly: Lại dối lừa mị nữa

~ Thật lâu là bao lâu chớ?

Kì Hủ Thiên: Ngươi xác thực muốn biết?

Má Ly (Lắc đầu, điên cuồng lắc đầu): Không muốn biết, tuyệt đối!

Má Ly (Xem kịch bản, vấn đề của Đường Đường, câu này khó): Thiên Thiên sau khi bắt đầu già đi, Nguyệt Nguyệt vẫn còn trẻ, Thiên Thiên không muốn làm nữa… Nhưng mà Nguyệt Nguyệt vẫn còn muốn… (Đổ mồ hôi… Vấn đề này…)

Kì Minh Nguyệt (Nhìn sang bên cạnh): Ta sẽ khiến cho hắn muốn làm, hoặc là… Ta đến làm là được

Kì Hủ Thiên (Cười khẽ, ôm lấy y): Phụ hoàng nghĩ rằng sẽ không có ngày này đâu

Kì Minh Nguyệt: Phụ hoàng thật tự tin

Kì Hủ Thiên: Người từng dùng quỳnh châu, đến khi chết dung mạo vẫn còn tráng niên, nếu Minh Nhi không tin, đến lúc đó sẽ biết… (Kề sát vào tai y thầm thì)

Má Ly:… (Không cần bơ mị nha, mị là hồ ly thuần lương mà… Che mặt, không nhìn không nhìn không nhìn)

Kì Hủ Thiên: Ngươi có thể biến

Kì Minh Nguyệt: Nếu ngươi muốn ở lại…

Kì Hủ Thiên: Ảnh Nhất

Kì Minh Nguyệt: Vô Hào

Bóng người thoáng cái hiện lên, hồ ly ngẩng đầu nhìn lên, một đen một trắng…

Má Ly vắt chân lên cổ chạy: Mị là mẹ ruột! Các ngươi không thể ra tay với mẹ ruột nha!!! Các ngươi còn có phiên ngoại, phiên ngoại đó biết không?! Nhẫn tâm mẹ ruột biến thành mẹ ghẻ——-

190. Chương 190: Phiên Ngoại – 2- - Bích Ngọc Thành Song-

Edit: Tĩnh Nguyệt

Ngày ấy, không khí bên trong Vân Hạo sơn trang, có phần quái dị, vừa ẩn ẩn một chút khẩn trương, lại vừa mang theo một chút chờ đợi cùng vui sướng, tựa hồ tất cả mọi người đều đang chờ cái gì.

Cho đến khi, tiếng khóc nỉ non của trẻ con từ trong phòng truyền ra, phá vỡ bầu không khí im ắng.

"Lão gia! Lão gia! Phu nhân đã sinh! Là một vị thiếu gia!" Cách cánh cửa, lời nói của tỳ nữ ở trong phòng hàm chứa kinh hỉ truyền tới, những người đứng ngoài cửa chờ đợi cả ngày giờ này mới nhẹ nhàng thở ra, nụ cười còn chưa kịp giương lên, thì bên trong lại vang lên một tiếng thét kinh hãi, làm cho tâm của hắn trào dậy một nỗi bất an, "Có chuyện gì? Phu nhân làm sao vậy? Hay là hài tử……"

Vân Cảnh Hạo đứng ở trước cửa, không biết tình hình bên trong giờ như thế nào, cả người toát mồ hôi, sau tiếng kinh hô kia, trong phòng không có người nào trả lời hắn, chỉ nghe thấy thanh âm hỗn loạn, cùng tiếng kêu la tràn đầy thống khổ, khiến cho lòng hắn dâng lên một trận lo lắng không thôi.

Chỉ cầu hai người một lớn một nhỏ, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xảy ra là tốt rồi, Vân Cảnh Hạo đứng ngồi không yên cứ bước tới bước lui trên hành lang trước cửa phòng, không ngừng niệm cầu thánh thần, hắn chợt nhìn thấy trong viện, sắc trời đã dần xuống, trên cành mai, cánh hoa tựa tuyết tùy gió tán lạc trong không trung, thanh bình và thản nhiên, nhưng trong lòng hắn lại tràn đầy bất an cùng lo lắng, thời gian đã qua lâu, đừng nói với hắn là thật sự đã có……

Đương lúc Vân Cảnh Hạo miên man suy nghĩ, cánh cửa bỗng nhiên "chi nha" một tiếng rồi mở ra, "Chúc mừng lão gia, phu nhân hạ sinh nhị vị công tử!"

Lời nói của bà đỡ làm cho Vân Cảnh Hạo mừng rỡ, "Phu nhân không có việc gì chứ?" Thấy bà mụ gật đầu, hắn vội vàng lao vào trong phòng, nữ tử nằm trên giường, sắc mặt hơi hơi tái nhợt, xem ra có chút suy yếu, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy vui mừng, vỗ về hài tử đang nằm ở bên cạnh, hướng hắn nở nụ cười.

Vân Cảnh Hạo vừa vui sướng, vừa khẩn trương thận trọng tiến lại gần, hai đứa trẻ nằm sát bên, diện mạo nhìn giống nhau như đúc, mới vừa sinh ra, đã náo loạn một trận, nhưng lúc này lại im lặng nhu thuận, mỗi đứa đều đang lẳng lặng ngủ say, cho dù hắn chưa từng thấy qua bộ dáng lúc mới sinh của trẻ con ra sao, nhưng giờ phút này Vân Cảnh Hạo cũng có thể xác định, hài tử của hắn trong tương lai nhất định là diện mạo phi phàm, tuấn tú xuất chúng.

Cẩn thận phân biệt rõ ràng từng đứa, ôm vào trong ngực, hắn nhìn nhìn đôi lân nhi, suy nghĩ một lát, rồi cười nói, "Sau này, các ngươi kêu là Viêm Thiến và Diễm Thanh."

Một là thiến (thạch), một là diễm (ngọc), đều là mĩ ngọc, mĩ ngọc thành song. (mĩ ngọc có đôi)

==========

"Viêm Thiến, tiếp nè!" Thiếu niên nhỏ nhắn ngồi vắt vẻo ở trên cây, cất cao giọng cười, đưa tay ném mấy vài trái cây chín mọng xuống.

Dưới tàng cây, nam hài nhi có bộ dạng giống hắn, đón được thứ đang rơi xuống đó, nhìn kỹ lại trong tay thì đó là mai hồng, đỏ au, tròn trịa mọng nước, khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú liền nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên người đang ở bên trên, "Ta cũng muốn leo lên, ngươi chờ!"

"Hảo, bất quá ngươi cần phải để ý, đừng có quên thân pháp cha mới dạy vài ngày trước." Đong đưa đôi bàn chân nhỏ nhắn trên cành cây, Diễm Thanh nhìn huynh trưởng ở bên dưới đang cố gắng phi thân lên, trong mắt hắn chợt hiện lên quang mang giảo hoạt, bàn tay nới lỏng ra một tý, mấy quả mai hồng đồng loạt rớt xuống.

Viêm Thiến mượn lực leo lên trên, lấy công lực của bọn họ, nhất định sẽ không thể dễ dàng nhảy lên cây đại thụ này, bỗng có mấy quả mai hồng quả đột nhiên rơi xuống đầu y, khiến Viêm Thiến, tâm thần bất chợt nhiễu loạn, không thể tập trung vận khí, bên tay thì lại không có chỗ để níu lại, thoáng chốc y rớt xuống dưới.

Dưới tàng cây cách đó không xa đó là một hồ nước, mắt thấy Viêm Thiến từ trên cây rơi xuống, tiếp theo ngã nhào vào trong hồ, Diễm Thanh lập tức hoảng hốt, "Viêm Thiến!" Hắn vội vàng vứt bỏ hồng quả trong tay, tay chân luống cuống leo xuống.

"Viêm Thiến! Viêm Thiến!" Chỉ là muốn đùa một chút, hắn không nghĩ tới hậu quả sẽ nặng đến như vậy, nếu như Viêm Thiến xảy ra chuyện thì hắn biết làm thế nào? Đôi mắt của Diễm Thanh đã hồng lên, hắn cũng thả người nhảy vào trong hồ.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt y, Diễm Thanh không kịp lau đi nước hồ còn đang chảy dài trên mặt mình, hắn dùng hết khí lực, rốt cục cũng đã đem Viêm Thiến từ dưới hồ ôm tới dưới tàng cây, "Viêm Thiến……"

Hắn khẽ khàng vén lên mái tóc ướt đẫm, để lộ ra khuôn mặt cơ hồ giống mình y đúc, nhìn thấy y, tựa như thấy được chính mình, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá, một vài tia kim quang dừng ở trên mặt y, cùng với vài vệt nước trên mặt, chiết xạ ra phiến sáng trong suốt, khuôn mặt tuấn tú trước mắt giống như đang phát ra quang huy, rõ ràng là diện mạo hai người giống nhau y đúc, vì sao nhìn kỹ lại thì Viêm Thiến xem ra có chút bất đồng?

Thần trí không biết đang trôi về hướng nào, Diễm Thanh cuíxuống nhìn y trước ngực hô hấp phập phồng, Hắn bỗng nhiên nhớ tới, cha hình như đã nói qua, người rơi xuống nước thì phải thi cứu như thế nào…… Ánh mắt bỗng nhiên chuyển qua đôi môi thiển phấn (màu hồng nhạt), Diễm Thanh còn đang do dự, thì một đôi mắt trong suốt oánh lượng chậm rãi mở ra.

"Diễm Thanh?" Tựa hồ không biết đã xảy ra chuyện gì, Viêm Thiến nhìn đệ đệ vẻ mặt cổ quái đang ngồi ở bên người mình, trong mắt hiện lên kinh ngạc kèm theo chút nghi hoặc.

Tựa như hồ thủy lay đọng sóng sánh, vốn là một đôi nhãn tình không hề khác biệt với mình, nhưng lại thanh thấu, giống như gương sáng chiếu rọi ra những tia mị sắc ẩn giấu dưới khuôn mặt ấy, nhìn thấy mình

trong mắt y, Diễm Thanh nâng tay, khẽ chạm lên gương mặt của y nói, "Viêm Thiến thật xinh đẹp……"

Viêm Thiến nhíu nhíu mày, "Chúng ta vốn là song bào huynh đệ, ngươi nói ta xinh đẹp, cũng chính là nói chính mình!" Đối với nam hài nhi mà nói, xinh đẹp cũng không phải chuyện đáng để khoe.

"Được rồi, tùy ngươi nói thế nào cũng được." Kề hắn, Diễm Thanh tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt y, Viêm Thiến bị hắn nhìn đến mức đã có chút không được tự nhiên, liền đứng lên, "Ngươi xem cái gì?"

"Nhìn ngươi có được hay không." Đơn giản nằm xuống bên cạnh y, Diễm Thanh lắc lắc mái tóc ướt đẫm, mới vừa rồi rớt xuống nước, quần áo hai người đều ướt hết, nếu lúc này mà trở về thì nhất định là sẽ bị cha trách phạt, thừa dịp ánh nắng còn tốt, hắn liền cởi bỏ ngoại bào, "Viêm Thiến nhanh đem quần áo cởi, phơi nắng cho khô để hồi nữa còn về nhà nữa"

"Phải kêu đại ca." Viêm Thiến theo thói quen sửa lại cách xưng hô của hắn, y cởi bỏ ngoại sam rồi đem nó hong khô, đối với việc mỗi lần đều bị đệ đệ chiếu cố, y rất đau đầu, rõ ràng chính y mới là huynh trưởng.

"Viêm Thiến chính là Viêm Thiến." Nằm ngửa dưới tàng cây, Diễm Thanh cười hắc hắc, quay qua ôm chầm lấy huynh trưởng đang nằm bên, hắn vừa cười đùa vừa hôn một cái lên mặt y.

Viêm Thiến nhíu mày, "Diễm Thanh!" Hắn dám trêu đùa huynh trưởng!

Diễm Thanh cũng chẳng hề để ý tới biểu tình bất mãn ấy, khuôn mặt tươi cười, còn dám lần thứ hai dán người lên thân hình ướt đẫm của y, thấy hắn "Mục vô tôn trưởng" (trong mắt không có người lớn) như thế, Viêm Thiến khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đanh lại, nghiêm nghị quay đầu đi chỗ khác, nghiễm nhiên là muốn có vài phần uy nghiêm của huynh trưởng.

Diễm Thanh chẳng chịu để cho y nguyện ý, hắn đột nhiên áp thật mạnh lên người y, Viêm Thiến không cam lòng yếu thế, cũng trả lễ giống như thế, hai người ở trong bụi cỏ lăn qua lộn lại, đùa giỡn đến long trời lở đất.

Dưới tàng cây, tiếng cười tung bay trong gió, thẳng cho đến khi hoàng hôn buông xuống, ráng chiều xuyên thấu tán cây, tỏa ra một mảng ám hồng, dưới ánh chiều tà, một đôi thân ảnh ôm nhau mà ngủ, khuôn mặt hai người cực kỳ tương tự nhau.

Viêm Thiến, Diễm Thanh, viêm vi đan (đỏ), thanh vi thúy (xanh), bích ngọc vốn nên thành đôi.

Nhưng thời gian thấm thoát trôi qua, không biết tự khi nào, sự thân mặt gần gũi lúc bé giờ lại dần dần biến thành bất hòa, cũng giống như xưa, Diễm Thanh vẫn không coi y là huynh trưởng.

"Viêm Thiến nè, ta thấy Nhã nhi muội muội không tồi, không bằng ngươi sớm ngày……"

"Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Cắt ngang lời hắn nói, Viêm Thiến ngồi ngay ngắn, trong tay cầm sổ sách, cẩn thận thẩm tra đối chiếu, không thèm ngẩng đầu lên nhìn lấy một cái, nghe được những lời này, đôi mắt y chợt nhíu lại.

Mang theo tư thái vài phần hoặc nhân, dựa ở trước cửa, Diễm Thanh trên mặt lộ ra vẻ bất cần đời, cười nói, "Ta cũng không có nói bậy, nhìn bộ dáng của Nhã nhi muội muội, đã sớm bị ngươi làm cho thần hồn điên đảo, cô nương động lòng người như thế, chẳng lẽ ngươi không thấy động tâm?"

Tay lật sổ sách của Viêm Thiến chợt dừng một chút, "Ngươi vừa rồi đã nói là muội muội, làm ca ca sao có thể đối với muội muội của mình động tâm cho được? Chẳng lẽ ngươi đã?" Không lẽ là Diễm Thanh có ý với Nhã nhi…… Không tự chủ được, y buông sổ sách xuống, ngẩng đầu nhìn lại người đang đứng ở cạnh cửa.

Diễm Thanh không biết vì sao lại không trả lời, đôi mắt hắn rũ xuống, vẻ mặt cũng có chút cổ quái, thấy hắn như thế, Viêm Thiến trong lòng khẳng định thêm vài phần, y đang tính nói thêm một chút, bỗng trước cửa xuất hiện thêm một người.

"Viêm Thiến ca ca, Nhã nhi làm cho ca… Nha, Diễm Thanh ca ca đã ở đây rồi à…" Thanh ngữ đáng yêu bỗng dừng lại một chút, nữ tử tú lệ nhỏ nhắn, tay bưng một chén thang canh, đứng ở trước cửa, nhìn Diễm Thanh, lời nói ôn nhu hàm thêm vài phần xấu hổ.

Diễm Thanh giương mắt nhìn nàng, lại nhìn nhìn Viêm Thiến ở bên trong, khẽ cười một tiếng, "Ta nghĩ mình phải rời khỏi rồi, tránh cản trở chuyện tốt của người khác." Nói xong, hắn xoay người đi ra ngoài.

"Diễm Thanh." Viêm Thiến kêu hắn lại, nhưng không biết mình phải làm gì bây giờ, nếu Diễm Thanh thích Nhã nhi, đương nhiên là hắn sẽ không vui khi thấy chuyện này, tuy rằng y chỉ coi Nhã nhi như là muội muội, thế nhưng xem ra với Diễm Thanh, như thế cũng đủ chướng mắt hắn.

"Ngươi phải nên nghiêm túc suy xét lời đề nghị của ta hồi nãy a." Khẽ nhíu mày một chút, lộ ra vẻ ngả ngớn Diễm Thanh cười nhẹ rồi xoay người bước ra ngoài, đến viện trung (giữa viện), y ngẩng đầu nhìn tuyết mai điêu tàn, ý cười dần dần biến mất, thay vào đó vài phần chua sót.

Hắn sẽ không động tâm với muội muội, nhưng nếu là ca ca thì sao, hắn động tâm với chính ca ca của mình thì phải làm thế nào bây giờ?

Không biết bắt đầu tự lúc nào, dung mạo vốn giống nhau, ở trong mắt hắn thành sự tồn tại độc nhất vô nhị, chỉ cần nhìn thấy thân ảnh của Viêm Thiến, ánh mắt của Diễm Thanh liền không tự chủ được mà dõi theo, muốn ôm lấy y giống như những người khác, muốn cười đùa, hôn lên đôi môi đỏ mọng, muốn mơn trớn gương mặt ấy, hắn muốn… càng lúc càng nhiều……

Nhưng, rốt cuộc vẫn không dám.

Y là Viêm Thiến, là huynh trưởng của hắn. Nắm chặt hai tay, hắn nhắc nhở mình như thế, nghĩ đến hai người kia ở trong phòng, phần chua xót ấy lần thứ hai trào dâng cuồn cuộn trong lòng.

"Diễm Thanh." Nhìn thấy thân ảnh đơn độc đứng dưới tàng cây, Viêm Thiến đi ra phía trước, "Ta chỉ coi nàng là muội muội, nếu như ngươi thích nàng……" Nói tới đây, Viêm Thiến không kiềm lại được, y dừng một chút, nghĩ đến một ngày đệ đệ có gương mặt giống mình phải thú thê sinh tử (cưới vợ sinh con), trong lòng y sinh ra vài phần tâm tư phức tạp.

Tựa như một phần trên thân thể bị lấy đi, song bào thủ túc trên đời này chắc đều trải qua cảm xúc như thế, Viêm Thiến không biết phải nói sao, đành xoay người Diễm Thanh lại.

Khuôn mặt giống nhau, lại lộ ra mị sắc hoàn toàn bất đồng, đôi mắt khiến nữ tử vừa nhìn qua liền tim đập chân run, giống như sương mù, vốn kiều diễm là thế, nhưng giờ phút này lại lộ ra vẻ đau khổ, nhìn về y, ánh mắt sáng rực, mâu sắc rực lửa bên trong cuồn cuộn tình tự không nói nên lời.

Đối với ánh mắt như thế, không biết làm sao y lại cảm thấy bối rối, đừng mở mắt nữa, để tránh đi nhãn tình hoặc nhân kia, những lời muốn nói ban đầu, vô luận như thế nào cũng không thể cất lên được nữa.

Đây là……

Trong lòng chợt chấn động, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh như cũ, đây là lần thứ hai Viêm Thiến chống lại đôi mắt kia, y muốn nhìn lại, muốn hiểu rõ được phân tình cảm kia là gì, nhưng giờ chỉ còn tiếng khinh tiếu kiều diễm.

"Nhã nhi đến kìa, ta còn có việc phải tìm cha, không tiện ở nơi này gây trở ngại đâu." Lại cười khẽ vài tiếng, Diễm Thanh chỉ chỉ ý bảo nữ tử kia đang hướng về phía này, còn hắn dần dần khuất xa khỏi tầm mắt của Viêm Thiến.

Tựa như không nghe thấy tiếng gọi của nữ tử, Viêm Thiến đăm đăm nhìn theo mạt bích sắc kia, hỗn loạn ở trong lòng lại nổi lên lần nữa, Diễm Thanh……

Ánh mắt kia có ý ra sao?

Thẳng cho đến ngày Diễm Thanh rời nhà, y cũng không có hỏi ra miệng.

Vậy mà hắn lại rời đi….. Ngồi ở trong thư phòng, Viêm Thiến vẫn giống như ngày xưa, bắt tay vào làm sổ sách, nhưng tâm trí không biết trôi đi nơi nào, nhớ lại ngày ấy, trong trí nhớ y, Diễm Thanh hình như luôn cười, không biết là hắn không tin vào năng lực của y, hay vẫn còn mặt khác, tóm lại, những khi hắn đối nghịch với y, thì lúc nào cũng cười như vậy, mang theo chút mị sắc, không hề để ý đến bộ dáng của mình, không quan tâm đến ý kiến của y, tự mình hành sự, nghiễm nhiên không đem lời y nói để ở trong lòng, không biết phải trái, đáng lẽ hắn phải gọi y là đại ca, nhưng hắn lúc nào cũng khăng khăng từ chối, chưa bao giờ nghe được từ ấy từ miệng hắn được một lần.

Viêm Thiến, hắn luôn gọi y là Viêm Thiến, ngẫu nhiên nhìn thấy trong ánh mắt ấy, mang theo chút thần sắc khó phân biệt, y cũng chưa bao giờ có ý định muốn tìm hiểu nó, cho đến hôm nay……

Hắn đã rời đi, không biết đi đến nơi nào.

Lật một tờ trướng sách, ánh mắt y chìm vào cõi mông lung, trong thư phòng vắng lặng, chỉ có tiếng giấy lật làm bạn, đến khi bên ngoài truyền đến tiếng bước chân thật mạnh.

"Nghịch tử! Tên nghịch tử này!" Ba một tiếng, thư tiên bị ném lên bàn, Vân Cảnh Hạo mặt đầy vẻ giận dữ, khoanh tay ở trong phòng bước qua bước lại, nhìn bộ dáng người như thế, Viêm Thiến liền biết, lần này cha tức giận không nhẹ.

"Đã xảy ra chuyện gì làm cho cha tức giận đến vật?"

Chỉ chỉ vào thư tiên, Vân Cảnh Hạo dừng bước, "Sau này ngươi chính là Thiếu chủ của Vân Hạo sơn trang, không còn Diễm Thanh nữa, hắn cũng không phải là con của Vân Cảnh Hạo ta!"

Viêm Thiến thu ánh mắt từ trên thư tiên về, y không thể tin những gì mình vừa thấy, cẩn thận nhìn lại một lần, những từ này lướt qua đập vào mắt y.

Lưu Danh Quán, Diễm Thanh…… Diễm Thanh thế nhưng……

Sắc mặt tái nhợt, tất cả những gì lưu chuyển trong đầu y giờ phút này đều là hình ảnh đôi mắt kia sẽ nhìn người khác mà đùa mà cười, lúc nhìn y, đôi mắt ấy lộ ra nhãn tình nóng rực, có hay không hắn cũng sẽ nhìn người khác giống như vậy?

Chỉ tiên mảnh dẻ từ trong tay y rớt xuống mặt đất, người trước giờ luôn bình tĩnh như y, rốt cục không thể giữ mình được nữa.

Y hối hận, tới giờ phút này y mới biết, tình tự sâu thẳm trong đôi mắt đó không phải khó phân biệt, mà là y không dám.

Từ nay về sau, có lẽ y không còn có cơ hội để biết được, trong nhãn tình hoặc nhân kia của Diễm Thanh, đến tột cùng là cất giấu cái gì.

==========

"Làm sao vậy? Đầu toàn là mồ hôi?" Dưới ánh nến, thân ảnh bích sắc đến gần trước mắt y, đôi mắt trong trí nhớ kia không che giấu chút gì, mị sắc bên trong lộ ra thần tình lo âu, hàm chứa tình ý, trong lúc nhất thời, tựa như hòa lẫn với cảnh ở trong mơ, Viêm Thiến mang theo chút lo sợ không yên, Diễm Thanh tay cầm khăn, nhẹ lau mồ hôi trên trán y.

"Vì sao không nói lời nào, chẳng lẽ sốt còn chưa có lui? Hay là khó chịu?" Diễm Thanh nhíu mày, tam quốc chi chiến (chiến tranh giữa ba nước) mới vừa kết thúc, Thương Hách nhất thống thiên hạ, bệ hạ và điện hạ thành Thiên đế cùng Nguyệt hoàng, vất vả lắm mới được rảnh rỗi một chút, Viêm Thiến mấy ngày nay chưa được nghỉ ngơi, lại một lòng lo sự vụ trong Vân Hạo sơn trang, mệt đến nỗi nhiễm phải phong hàn.

"Ta không sao, chỉ là giấc mộng mà thôi." Cảnh trong mơ quá mức chân thật, những gì xảy ra trong qua khứ đều hiện về, nếu không phải lúc trước y trúng cổ, ngủ say không tỉnh, nếu không phải có hai vị bệ hạ kia, đời này có lẽ phải bỏ lỡ, bỏ lỡ Diễm Thanh.

Bàn tay y dần dần nắm chặt lấy bàn tay hắn, Viêm Thiến nhìn người ngồi bên giường, không nói một lời.

Diễm Thanh trong mắt lộ ra tiếu ý, mị sắc càng hàm chứa nhu tình, hắn cúi người khẽ hôn lên môi y một cái, chỉ cảm thấy bàn tay kia hơi hơi giật một chút, nhưng không có buông ra, nụ hôn từng chút sâu thêm, mà y lại không hề né tránh giống như xưa, khiến lòng nhất thời hắn dâng lên niềm vui sướng vô hạn.

"Viêm Thiến……" Ôm chặt lấy y, Diễm Thanh khó có thể kiềm chế hoan hỉ ở trong lòng, từ lúc đó đến nay, Viêm Thiến mặc dù không hề trốn tránh tình cảm của hai người, nhưng đối với những hành động thân mật một chút là sẽ phản kháng, con người kiền tịnh thanh bạch đến thế, tình cảm này trong mắt người khác có lẽ là dơ bẩn, chấp nhận hành động của hắn, cũng không phải là việc đơn giản, muốn y chủ động làm chút gì, thì khó càng thêm khó, nhưng hôm nay y lại……

Diễm Thanh còn chưa hết vui mừng, thì hành động kế tiếp của Viêm Thiến lại càng làm cho hắn kinh hỉ khó tin.

Ôm ngược lấy Diễm Thanh, đôi mắt thanh thấu tựa như thủy bàn của Viêm Thiến chiếu rọi ra một mảnh rực lửa, nhìn mâu sắc của y, Diễm Thanh đã không phân biệt ra đó là tình niệm dành cho mình, hay thói quen mỗi khi Viêm Thiến tức giận, y dùng hết thảy những thứ khác để che dấu phân tình cảm này, rốt cục cũng không thể kháng cự những rung động ở trong lòng, nhìn Diễm Thanh, đầu Viêm Thiến khẽ cúi xuống, nhẹ bao phủ, mở đôi môi của Diễm Thanh ra.

Hai người dây dưa qua lại, giờ khắc này ai cũng không muốn áp chế phân tình động kia. Diễm Thanh cởi y sam của mình ra, một tay tìm kiếm dưới lớp y phục của Viêm Thiến, khi đầu ngón tay chạm được phiến dục vọng nóng rực kia, bỗng nhiên hắn dừng lại.

"Ngươi còn chưa hết sốt." Khắc chế dục vọng dưới thân, Diễm Thanh nằm bên người y, chỉ là ôm chặt lấy y, không dám làm gì khác, sợ nhất thời không thể khống chế được chính mình.

"Hết rồi." Viêm Thiến không giống hắn, nhìn khuôn mặt tương tự nằm bên cạnh mình, thấy được mị sắc này, nghĩ tới nghĩ lui, giờ phút này y không bao giờ muốn ly khai người trước mặt nữa.

Giải khai y bào, Viêm Thiến lại vươn tay giúp Diễm Thanh, thoát hạ phần y sam còn trên người hắn, đối với hành động của y như thế, Diễm Thanh làm sao có thể nhẫn nại được nữa, hắn hôn lên đôi môi ấy, xoay người áp y dưới thân.

"Diễm Thanh……" Viêm Thiến thở gấp, có chút do dự kéo lại bàn tay đang chuyển động trên người, y không nghĩ tới có một ngày mình lại nằm dưới thân đệ đệ song sinh.

Tựa hồ hiểu được ý của y, Diễm Thanh dừng lại, đối với hắn mà nói, chỉ cần chân chính có được Viêm Thiến, phương thức nào cũng không trọng yếu, nhưng nghĩ đến việc giờ phút này Viêm Thiến ở dưới thân hắn, không còn bộ dáng bình tĩnh lạnh nhạt ngày thường, lộ ra thần sắc mà chính bản thân y cũng không biết nó động tình đến mức nào, phải chế trụ muốn dục vọng quả thực rất thống khổ, nhưng nếu đó là vì Viêm Thiến, thì như thế nào cũng tốt, dục niệm có mãnh liệt đến đâu, hắn đều có thể nhẫn nại.

Mồ hôi hắn theo cổ rơi xuống trước ngực Viêm Thiến, nhìn thấy Diễm Thanh, cảnh sắc trong quá khứ tựa hồ tái hiện ở trước mắt, y vô thanh thở dài một tiếng, Viêm Thiến ôm lấy thân người hắn, chậm rãi mở ra hai chân.

"Viêm Thiến…… Ngươi……"

Hành động của y làm cho hắn kinh ngạc, Diễm Thanh chăm chú nhìn Viêm Thiến đang ôm chặt lấy hắn, lại đón nhận một đôi mắt tràn đầy tình ý hỏa nhiệt, "Còn chờ cái gì?"

Nguyên lai, khi thủy sắc sôi trào, thì nóng rực như lửa, lúc đôi mắt tinh thuần thấu triệt kia nhiễm thượng tình ý, không ngờ có thể mị nhân đến như vậy, thần sắc này chưa bao giờ xuất hiện qua, tuyệt không giống với Viêm Thiến ngày xưa.

Song thần tương thiếp, lúc bàn tay chạm tới lửa nóng nơi hạ thân của y, hắn nghe được thanh âm rên rỉ hàm chứa áp lực lại hoặc nhân tràn ra từ đôi môi kia, Diễm Thanh không cách nào hình dung được cảm xúc ở trong lòng lúc này, hắn thầm nghĩ sẽ ôm chặt lấy y, cả đời này không nguyện buông ra.

Dưới ánh nến lay động, chiếu rọi ra hai thân ảnh đang mãnh liệt giao điệp, nhìn chăm chú vào đôi mắt của đối phương, Viêm Thiến cảm thụ được Diễm Thanh đang ở trong cơ thể của chính mình, không có khuất nhục, cũng không có bất ca, giờ khắc này, tựa hồ y đã đợi lâu lắm rồi.

Diễm Thanh với y vốn là nhất thể. Tối nay, rốt cục thành đôi.

Đời này không rời.

191. Chương 191: Phiên Ngoại Chi Vô Tâm Hữu Tình

Tiếng gió ở trong đêm tối nhẹ nhàng thổi, gây nên vài tiếng động nhỏ, lục trúc kia cũng tùy gió mà lay động, theo song cửa sổ, có thể thấy được trong phòng có một thân người thân bối (lưng) thẳng, đang ngồi ở trước bàn, nhìn kỹ thì trong tay hắn đang nắm một chỉ tiên (thư), lẳng lặng xuất thần.

Thương Hách bên kia lại có tin tức truyền đến, nhưng lần này một chữ cũng không có nhắc tới Vô Hào, vị điện hạ đó là cố ý như thế, hay vẫn là Vô Hào y..... Lắc lắc đầu, Bách Lý Vong Trần ngăn lại những suy đoán trong lòng, lấy công lực của Vô Hào mà so, sẽ không người nào có thể dễ dàng đả thương y.

Nghĩ đến Vô Hào như thế nào lại đạt tới một thân công lực như thế, bên môi hắn lộ ra một tia cười chua sót, mở ra chỉ tiên trên tay, lại tinh tế nhìn một lần, xác định chưa từng bỏ sót hoặc nhìn sai cái gì, lúc này hắn mới phóng tới ánh nến phía bên cạnh, đem chỉ tiên hoàn toàn đốt đi.

Dưới ánh nến, phương chỉ tiên kia chậm rãi bị cắn nuốt, ở trong ánh lửa, hắn tựa hồ thấy lại được quá khứ lúc trước, thấy được người kia luôn đi theo sau mình, thiếu niên một lòng tin cậy, mà hiện giờ, đừng nói là đi theo, chính mình muốn tiếp cận hắn một chút, chỉ sợ cũng chỉ là việc bất khả thi.

Đúng lúc này, trong phòng bỗng nhiên hiện ra một hơi thở dao động, không biết có phải là sai gia của phủ hay không, xuyên thấu qua ánh nến, trong bóng đêm hình như là có một mạt áo trắng hiện ra, cẩn thận nhìn lại, thực sự đúng là người mà bấy lâu nay hắn vẫn bận tâm trong lòng.

Vô Hào?! Thật sự là Vô Hào!

Bách Lý Vong Trần đột nhiên đứng dậy, hướng bên người y đi đến, tới gần rồi lại đột nhiên dừng bước, hắn không muốn nhìn thấy bộ dạng trốn tránh của Vô Hào, "Ngươi như thế nào đến An Dương?"

"Điện hạ chi mệnh." U ám đứng ở một góc, bóng trắng lên tiếng.

Đúng rồi, đương nhiên là điện hạ chi mệnh, Vô Hào sẽ đến An Dương, tuyệt sẽ không vì hắn mà tới chỗ này. Bách Lý Vong Trần ở trong lòng thở dài, ánh mắt chước nhiên (nóng rực), gắt gao nhìn chăm chú vào một mạt bạch trong bóng đêm kia, "Chính là điện hạ có việc..... Phái ngươi truyền lời?" Nếu chính là vì thế, cũng không thể làm cho Vô Hào tự mình đến đây truyền thư, hẳn là phải phụng mệnh riêng mà tới, đến tột cùng là chuyện gì?

Từ lòng ngực lấy ra một phong thư, Vô Hào không có trả lời, chính là đem nó đệ lên, những lời điện hạ muốn nói đều ở trong bức thư trên, không cần hắn phải nhiều lời gì nữa.

"Ngươi bị thương?" Xem xong lời nói trong tín thượng, Bách Lý Vong Trần không thể ức chế nỗi lo đang dâng trào trong lòng, rốt cuộc bất chấp phản ứng của Vô Hào, hắn vội vàng kéo y đến trước người, cẩn thận xem xét từng chỗ.

Không vui khi bị người khác tiếp cận gần như thế, Vô Hào liền lui lại mấy bước, giống như không thấy sắc mặt của Bách Lý Vong Trần trong nháy mắt hiện ra vẻ cô đơn, cái gì cũng không nói, ngược lại nâng tay giải khai vạt áo của mình.

Bách Lý Vong Trần kinh ngạc khi nhìn thấy động tác của Vô Hào, ở phần ngực trắng nõn, hơn nửa phần da có những điểm điểm màu đỏ trải rộng, như đóa hoa nở đến hồi tàn, cánh hoa như quạt, loang lổ trên nền ngực trắng tuyết lộ ra vẻ đẹp đầy quỷ dị.

Nửa người xích lõa, vân da nơi gian ngực bụng rắn chắc ẩn ẩn hiện hiện dấu vết của những vết thương cũ, những vết đỏ sẫm huyết sắc ở phía trên lộ ra điểm xấu, giống như là da thịt bị ăn mòn dần, hơi thở của Vô Hào, tinh tế cảm nhận, quả thật có vài phần cổ quái, vị điện hạ kia trên chỉ thư tiên có nói Vô Hào có thương tích, muốn hắn trị liệu cho Vô Hào, nhưng cũng không nói là loại vết thương gì, lúc này thấy, hắn mới biết vì sao Vô Hào lại đến nơi này tìm hắn.

Đó là dấu vết lưu lại sau khi dính phải cổ huyết, Vô Hào lúc trước ăn vào không ít dược vật, có vài loại cùng cổ huyết tương khắc, cũng có vài thứ cùng dung hợp, nếu cởi bỏ cổ huyết trễ một chút, chỉ sợ một thời gian sau sẽ.....

May mà điện hạ mệnh Vô Hào đến đây, Bách Lý Vong Trần trong lòng tuy lo lắng nhưng vẫn cảm thấy may mắn, khắc chế những suy nghĩ đầy xúc cảm khi nhìn thấy y, hắn không dám tự tiện tiến lên, miệng nói: "Không có việc gì, ta sẽ đem ngươi chữa trị hảo hảo."

Như là sợ y không hiểu, trong lời nói mềm nhẹ liền ẩn chứa một ít tâm tư, cái loại quá phận mềm nhẹ cùng cẩn thận này, làm cho Vô Hào trong lòng không biết vì sao lại có một tia khó chịu, y mặc quần áo, trên mặt vẫn là một mảng bất định không biểu tình gì, đôi mắt trống rỗng đối Bách Lý Vong Trần nói, "Khi nào?"

Y quả nhiên là không muốn ở lại đây lâu, nhất định là muốn mau chóng rời đi, "…… Rất nhanh." Cười khổ, Bách Lý Vong Trần nhìn đôi mắt tưởng như chiếu rọi hết thảy nhưng lại không có chút ánh sáng chớp động kia, ý cười mang theo chua xót, lại thêm chút đau thương.

Gió nhẹ từ song linh gian (cửa sổ) phất qua, ánh nến chớp lên, trong phòng hai người đứng đối nhau, nhưng ai cũng không mở miệng.

Tựa hồ như không thể chịu nổi sự im lặng nặng nề như thế, Bách Lý Vong Trần đột nhiên tiến lên, đem một mạt bạch sắc tưởng chừng lúc nào cũng có thể tiêu tán trong bóng đêm mà ôm vào lòng, "Thực xin lỗi……" Bởi vì cừu hận, hắn từ nay về sau mất đi thiếu niên luôn một lòng tin cậy, đuổi theo hắn, cho dù bây giờ hắn cực kỳ hối hận thì hắn cùng với Vô Hào, đều đã không thể quay về quá khứ.

"Những việc đã qua, đều đã quên." Đẩy hắn ra, Vô Hào trả lời.

Trên thực tế, năm đó rất nhiều sự việc hắn đã không còn nhớ rõ, những gì đọng lại trong trí nhớ, chính là máu tươi và giết chóc không ngừng lập lại, dưới hắc bào, thanh âm của sư phụ, trong bóng tối, chờ đợi vô tận, chờ đợi, bảo hộ một người, hoặc là giết một người.

"Ngươi đã quên ta?" Bách Lý Vong Trần không thể tin được, Vô Hào cho tới nay đối hắn thái độ đặc biệt như thế, hắn đều nghĩ đó là hận, nhưng chẳng lẽ lại không phải? Chỉ là chán ghét đối hắc bào người kia?

Hắn, Bách Lý Vong Trần…… Giống như có thể thấy Bách Lý Vong Trần biểu tình đầy kinh ngạc và đau lòng, Vô Hào hướng mắt đối hắn nói, "Bách Lý Vong Trần, nhớ rõ."

Trừ bỏ vô tận giết chóc cùng huấn luyện kia trong trí nhớ vẫn có một người, có chút đặc biệt, tồn tại ở tận nơi sâu thẳm bên trong, mỗi khi đối mặt với hắn, chính mình liền không biết vì sao khó có thể khống chế nỗi lòng, quên mất hết thảy, trong đầu mất đi rất nhiều rất nhiều những ký ức thuở bé, để lại những hồi ức về Bách Lý Vong Trần, đó có phải là hận không?

Lần đầu tiên tiếp nhận chén thuốc, đó là do hắn cấp, Bách Lý Vong Trần.

"Ngươi nhớ rõ, nhưng cũng hận ta, có phải hay không?" Là hắn hủy đi Vô Hào, nếu không phải là Minh Nguyệt điện hạ, đến hôm nay Vô Hào sẽ như thế nào, hắn thật không biết, cũng không dám nghĩ đến.

"Hận là cái gì?" Vô Hào bình thản trả lời Bách Lý Vong Trần, thanh âm không chút phập phồng. Hắn không hiểu cái gì là hận, hắn chỉ biết là phải nghe lệnh chủ nhân mình, những mặt khác, hắn không nên biết, lúc trước…… Sư phụ có nói như vậy.

Nhớ tới thân hắc bào kia, Vô Hào trong đầu nhất thời sinh ra một loại cảm giác sợ hãi muốn trốn tránh, phát hiện hơi thở hắn phập phồng rõ ràng như thế, Bách Lý Vong Trần lập tức liền phát hiện có điểm không đúng, cổ huyết dính vào người, tuyệt hội không hề phản ứng như thế, Vô Hào một đường đi vào An Dương, nội công tất nhiên hao tổn ít nhiều, tạo điều kiện cho cổ huyết chi độc này phát tác.

Không đợi hắn lo lắng hỏi thăm, người trước mặt bỗng nhiên lảo đảo rồi ngã xuống, vội vàng tiếp được một thân người kia, Bách Lý Vong Trần đỡ người đó tựa vào ngực mình, chăm chú nhìn thân ảnh trong lòng, không biết là nên đau lòng, hay vẫn là vui mừng, chẳng lẽ chỉ có như thế, mới có thể tiếp cận Vô Hào?

Cười khổ, đem hắn phóng tới trên giường, Bách Lý Vong Trần chậm rãi vươn tay, chạm vào khuôn mặt của Vô Hào, trong mắt mang theo một tia bi thương cùng nhiều hỏa nhiệt, phải như thế nào mới có thể khiến cho Vô Hào hiểu được rằng hắn muốn y….

Dục dũng phía sau bình phong, thủy khí bốc lên, ở trong không khí như bụi mù mờ ảo, hương vị các loại thảo dược hòa vào nhau hỗn tạp, cũng không dễ ngửi, Bách Lý Vong Trần lại như là đối với cổ mùi kia

không có một chút cảm giác, tiếp tục hướng về phía dục dũng cho thêm dược vật vào, khó có lúc biểu tình trên mặt hắn lại lộ ra vẻ thận trọng cùng cẩn thận thâm thúy như thế.

Không thể làm cho người ta phát hiện sự tồn tại của Vô Hào nên hết thảy đều là do hắn tự mình động tay, vì không thể làm người nọ hoài nghi, dược thảo này là do Vong Trần sai người âm thầm đến khắp nơi mua về, nhìn người ngồi ở một bên, sắc mặt lộ ra hết xanh rồi lại trắng, hắn nhịn không được nhíu mày, lo lắng đối với Vô Hào lại tăng vài phần.

"Nếu muốn cởi bỏ cổ huyết chi độc, phải ngâm thẳng đến khi huyết độc tán đi mới thôi."

Cách hơi nước, thanh âm Bách Lý Vong Trần nghe tới có vài điểm thân thiết, lời nói vừa dứt không lâu sau, Vô Hào liền đứng lên, đem sự hiện diện của Vong Trần coi như là hư không, bắt đầu cởi áo, thẳng đến khi thân không còn thứ gì, thần sắc tuyệt cũng không thấy một chút thay đổi.

Vô Hào không chút nào kiêng kị, Bách Lý Vong Trần thông qua thủy khí (hơi nước) nhìn thân ảnh trần trụi trước mắt mình, cũng lộ ra thần sắc phức tạp, thế gian cấp bậc lễ nghĩa đối Vô Hào mà nói không có ý nghĩa gì, ở nhận thức của y, chỉ có chủ nhân chi mệnh, y dù không để ý đến sự tồn tại của hắn, thì y cũng không có thể làm mờ đi đôi mắt của người đang đứng trước mặt mình.

Theo hơi nước, sắc mặt của Vô Hào cũng tùy nhiệt khí mà phiếm ra một chút ửng đỏ, rõ ràng là y nhìn không thấy sự vật trước mắt, cũng không hàm chút nỗi lòng, nhưng giờ phút này ở Bách Lý Vong Trần xem ra, lại như là chút nhu hòa mà hắn chưa từng gặp qua ở y, nhìn thấy y, hắn cũng không khỏi nhu hòa những đường cong trên mặt.

"Vô Hào……" mở miệng thử thăm dò, người ngồi ở trong dục dũng nghe tiếng hướng tới hắn ngẩng đầu nhìn lại, không có lên tiếng trả lời, như là đang đợi hắn nói tiếp.

Bách Lý Vong Trần nhìn y, trong mắt nhu tình cùng bi thống càng thêm dày đặc, há miệng thở dốc, nhưng lại chung quy cái gì cũng đều không có nói, chính là lộ ra một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài cùng thủy khí đang phiêu tán mở rộng ra, Vô Hào không rõ cảm thụ trong lòng lúc này đến tột cùng là loại gì, tựa hồ nơi trước ngực kia bị huyết độc chạm đến, sinh ra một loại lợi khí đâm thủng tim gan, khiến y đau đớn không nói nên lời, chỉ là y rõ ràng chưa từng có ngoại thương gì ở chỗ này, chạm nhẹ ở trước ngực một chút, y vẫn như cũ không rõ loại cảm giác này vì sao mà đến.

Đều là bởi vì Bách Lý Vong Trần, từ cái ngày gặp lại hắn, hết thảy mọi chuyện đều bắt đầu bị xoay chuyển sang hướng khác, "Bách Lý Vong Trần."

Đây là lần đầu tiên Vô Hào chủ động kêu hắn, Bách Lý Vong Trần kinh hỉ tiêu sái đến gần chút, bên tai nghe thấy cũng……

"Khi nào có thể quay về?"

Bất quá mấy ngày nay mới bắt đầu vì y giải độc, Vô Hào liền nghĩ muốn ly khai, y thật không muốn đối mặt với hắn đến như vậy?"Thẳng cho đến khi cổ huyết chi độc được cởi đi mới thôi, có lẽ ba hay năm ngày, có lẽ càng lâu hơn." Bất đồng với ánh mắt đầy vẻ bi thương, Bách Lý Vong Trần trả lời ngữ thanh thản nhiên, Vô Hào bệnh trạng thật tình không tính quá mức nghiêm trọng, nhưng, nếu là có thể làm y ở lại đây lâu một chút thì nói vài lời lừa y một chú cũng vô hại, dù sao Vô Hào là sẽ không nghi ngờ……

Trên mặt toát ra vẻ thản nhiên cùng đùa cợt, Bách Lý Vong Trần nghĩ đến năm đó, hiện giờ tất cả hết thảy đều như là sự trừng phạt đối với chính mình, nếu như hắn sớm thấy rõ cảm tình của mình với Vô Hào, nếu như năm đó hắn chưa từng làm như vậy…… Có thể hay không, mọi chuyện sẽ đổi khác?

"Ngươi đang trốn tránh ta sao?"

Lời nói này của Vong Trần khiến cho ngực y lần thứ hai đau đớn, Vô Hào nhíu mày, "…… Rất đau." Mỗi lần đối mặt Bách Lý Vong Trần, đều phải trải qua cái loại này cảm giác cổ quái này, làm cho y muốn lập tức rời đi.

"Bởi vì ta mà đau lòng?" Chỉ là hai chữ, Bách Lý Vong Trần cũng hiểu được ý trong lời nói của y, Vô Hào đau, hắn có nên cho rằng Vô Hào đối với hắn ngoài trừ hận còn có cảm tình ẩn bên trong? Tiếp tục đến

gần, cúi người nhìn Vô Hào đang ngâm mình trong dục dũng đầy thảo dược, Bách Lý Vong Trần khó kìm lòng nổi chạm nhẹ vào khuôn mặt của hắn

Lần này Vô Hào không chỗ tránh được, tinh tế cảm nhận bàn tay ở trên gương mặt y, có chút cảm giác mát, lại không biết vì sao nó làm cho cơn đau trước ngực dịu đi, tựa hồ, có chút ấm, hắn ngẩng đầu, cầm tay y, cái gì cũng không nói.

Nhìn cặp mắt trống rỗng như cũ, Bách Lý Vong Trần thấy mặt Vô Hào thần sắc một mạt bình tĩnh, trong lòng khó có thể ức chế kích động, nhịn không được khuynh thân (nghiêng người)về trước, hôn lên môi y, tay giữ chặt mặt không để cho y tránh né, cho đến khi đem tất cả hối hận, bi thương, tình ý trong lòng, toàn bộ dốc vào nụ hôn này, hắn mới buông y ra.

Vô Hào bình phục hơi thở, tựa như không biết phải nên biểu đạt cái gì, trên mặt trừ một mảng ửng đỏ do thủy khí tạo ra thì không có khác khác thường, "Nước lạnh."

Nhưng trong lời nói của y đã có chút run rẩy không kìm được, Bách Lý Vong Trần đương nhiên sẽ không bỏ qua nửa điểm, trong mắt hiện lên tiếu ý, hắn kiềm chế vui sướng trong lòng, ôn nhu nói: "Vậy đợi ngày mai lại tái tiếp tục khử độc đi."

Vô Hào theo nước đứng lên, lần này rõ ràng cảm giác được tầm mắt dừng ở trên người hắn, mang theo nhiệt độ, cũng hàm chứa cảm giáp áp bách nào đó, giống như y đang đối mặt với nguy hiểm, tiếp nhận quần áo đưa tới trong tay, y càng tiếp cận Bách Lý Vong Trần, liền càng có thể cảm giác được kia cỗ áp bách sáng quắc kia.

Bách Lý Vong Trần đứng ở một bên, nhìn thấy bộ dáng y mặc quần áo, không có biện pháp làm cho mình dời ánh mắt đang dừng ở trên người Vô Hào đi, da thịt trắng nõn lây dính chút sắc vị của thảo dược, vài sợi tóc ướt đẫm dính ở phía sau, dấu tích của những vết thương cũ làm cho hắn một trận đau lòng, hắn gắng sức gượng lại lửa nóng trong lòng vì thân thểmỹ cảm trước mặt mà trào dâng.

Sợ chính mình nhất thời khống chế không được lại làm ra chuyện xấu gì, thật vất vả y mới cho phép hắn tiếp cận mình. Lo sợ Vô Hào lần thứ hai rời xa, hắn bắt buộc chính mình phải nhắm tịt mắt lại, thẳng đến khi Vô Hào mặc xong quần áo.

Sửa sang lại thỏa đáng, bạch sắc thân ảnh lần thứ hai ở trước mặt hắn biến mất, hắn biết, Vô Hào nhất định là trở về phòng, đứng tại chỗ này, đối mặt với nơi Vô Hào vừa mới đứng hồi nãy, Bách Lý Vong Trần khó nén được vui sướng trong lòng, Vô Hào không có cự tuyệt nụ hôn của hắn.

Trở lại phòng mình, bạch sắc thân ảnh bình tĩnh đứng, trên người còn lưu lại hương vị của thảo dược, hương vị này, vốn nên làm cho y nhớ tới đoạn ký ức vốn y muốn vĩnh viễn quên đi, nhớ tới người kia một thân hắc bào, nhưng ngay lúc vừa rồi, y hình như là đã quên hết thảy.

Có chút nghi hoặc cùng không xác định, Vô Hào chạm nhẹ vào môi mình, cả giác kỳ quái……

Ở trên giường khoanh chân mà ngồi, y ý đồmuốn ổn định lại nỗi lòng đang cứ chực chờ chạy loạn lên.

Mỗi khi Bách Lý Vong Trần dùng cái loại thần sắc đau xót này nhìn, y đều có thể cảm giác được, làm cho y nhớ tới hết thảy mọi việc ở An Dương, vì thế mỗi lúc Bách Lý Vong Trần xuất hiện, y liền muốn tránh đi.

Nhưng hiện giờ, y bỗng nhiên nghi hoặc, Bách Lý Vong Trần đối với y mà nói, đến tột cùng là cái gì, vì sao y cùng với người khác bất đồng? Trong lòng, cái loại cảm giác này, giống như y nói, chính là hận? Hay vẫn còn ý vị khác……

Trong bóng tối, Vô Hào lần đầu buông trôi mình, đem tâm tư cùng với chức thủ vốn không quan hệ gì đặt trên người.

Bách Lý Vong Trần……

Từ lúc cổ huyết chi độc trên người Vô Hào được cởi bỏ, đã qua một khoảng thời gian, thiên hạ sơ định, Thương Hách nhất thống, An Dương không còn tồn tại, người mặc hắc bào kia cũng đã hồn treo dưới lưỡi kiếm của hắn và Vô Hào, Bách Lý Vong Trần quay đầu nhìn hết khung quanh, lầu các đền đài, thảo mộc viện, chẳng phải là nơi hắn quen thuộc, nhưng là nơi hắn vướng bận nhất.

Đây là Thương Hách hoàng cung, là chỗ Vô Hào đang sống. Hắn đáp ứng thái tử điện hạ vì Thương Hách mà cống hiến, cũng là bởi vì Vô Hào. Nhưng sau khi trở về từ An Dương thì không có cơ hội tái tiếp cận người kia nữa, Vong Trần cũng không biết hắn còn có thể nhẫn nại bao lâu, nếu không phải điện hạ cho hắn một cơ hội, hắn luôn sợ có một ngày, hắn sẽ lại thương tổn y.

"Ngươi đang trốn tránh ta." Đối với đôi mắt trống rỗng vô thần kia, Bách Lý Vong Trần đến gần vài bước. Sau nụ hôn ở An Dương, hắn đã nghĩ rằng từ nay về sau mối quan hệ giữa hắn và Vô Hào sẽ có sự thay đổi, nhưng sự thật lại không như thế.

Vô Hào không trả lời, từ lúc đích thân giết hắc bào nhân, y cùng An Dương hết thảy đã không còn mối liên quan gì nữa, sau này chỉ cần nghe lệnh của điện hạ mà thôi, những chuyện khác, không nên suy nghĩ nhiều. Về phần Bách Lý Vong Trần, y nghĩ hoài không ra, cũng chẳng muốn tốn tâm phí sức nhiều làm chi nữa.

Thân ảnh kia đuổi đến càng ngày càng gần, thẳng cho tới lúc hắn đứng trước mặt y, đối phương trên người truyền đến một loại nhiệt độ khiến cho Vô Hào nhớ tới ngày đó ở An Dương, y không tự chủ được, mím môi một cái, Vô Hào ngẩng đầu, muốn thử lại cảm giác hồi đó, hai đôi môi cùng chạm nhẹ một cái, xúc cảm mềm mại, nhu nhuyễn làm lòng y sinh ra một loại cảm giác cổ quái, Vô Hào tiến tới gần một chút, y muốn biết, cái cảm giác không thể hiểu được ở An Dương ấy, đến tột cùng là gì.

Đáy lòng Bách Lý Vong Trần tràn đầy kinh hỉ, vốn tưởng người này trong lòng còn vướng bận, nhưng không ngờ y lại chủ động hôn hắn, hắn quả thật không ngờ, cũng chưa từng dám tưởng tượng qua, không thể khắc chế tình niệm cùng vui sướng đang nổi lên, Bách Lý Vong Trần đột nhiên ôm thật chặt người trước mặt, hắn sợ Vô Hào đột nhiên sẽ lùi lại, rồi trốn hắn, hắn quyết không để cho Vô Hào tránh né, cuồng liệt hôn lên đôi môi mềm dịu của Vô Hào, cũng như Vong Trần muốn nhập y vào tận tâm can của mình, để y đời này không rời xa hắn được nữa……

"Không cần trốn ta, Vô Hào……" Đôi môi bá đạo đoạt hết lời lẽ trong miệng của Vô Hào rồi sau đó luyến tiếc buông ra, hắn khẽ thở dài, thanh âm nỉ non rót vào bên tai y, hai tay Vô Hào ban đầu còn nắm chặt bên người nhưng rốt cục chậm rãi buông ra, do dự một lúc, rồi cũng vòng quanh tấm lưng rộng lớn của Bách Lý Vong Trần.

Vốn dĩ Bách Lý Vong Trần đang ôm chặt y vì động tác của Vô Hào mà hắn càng dán chặt vào y, không để ra một kẻ hở, không ngừng ở bên tai gọi tên y, ngữ khí cuồng hỉ, phần cảm giác cổ quái trong lòng, Vô Hào vẫn không rõ, tại sao chỉ một động tác nhỏ của y thôi lại làm cho Bách Lý Vong Trần mừng rỡ đến như thế.

Giống như là biết suy nghĩ trong lòng của y, hắn nhẹ hôn lên gương mặt của Vô Hào, "Ngươi không phải đối với ta vô tình, mà chính là ngươi không hiểu tình, Vô Hào, Bách Lý Vong Trần ta sẽ không buông ngươi ra, cho đến khi ngươi hiểu được tâm ý của chính mình mới thôi."

Đây là hắn nợ Vô Hào, cũng là sự trừng phạt đối với hắn, nhưng Vong Trần cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể giữ Vô Hào bên người, dù là chuyện gì hắn cũng không từ nan.

"Tình?" Trừ bỏ thù hận, Vô Hào lần thứ hai đối cái từ này của Bách Lý Vong Trần tự nghi hoặc, y không hiểu cái gì là hận, y chỉ biết y không muốn tên hắc bào nhân kia sống ở trên đời, nhưng lúc Bách Lý Vong Trần gặp nguy hiểm, Vô Hào cũng không cách nào bình ổn tâm thần, như vậy có nghĩa là y không hận hắn? Phân cảm xúc này không phải hận, mà là tình?

"Tình là cái gì?"

Vô Hào giống như một tờ giấy trắng, chẳng biết chút nhân gian thế sự tình đời, trong lòng Bách Lý Vong Trần là hối hận cùng đau khổ, nhưng trên mặt lại lộ ra một tia cười, "Không muốn thấy ngươi bị thương, không muốn nhìn ngươi sa chân vào nguy hiểm, lúc ngươi không ở bên cạnh, trong lòng ta lúc nào cũng vướng bận, đến khi ngươi ở trong lòng ngực, ta lại muốn hôn môi ngươi, muốn chạm vào ngươi…… Đó chính là tình."

Mỉm cười che dấu nỗi bi thương trong lời nói, đối mặt Bách Lý Vong Trần, lần thứ hai Vô Hào mím môi mình lại, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng y không muốn nhìn thấy Bách Lý Vong Trần bi thương như thế, thế nên lúc trước y chọn li khai, mà nay, tựa hồ chỉ có cách đó……

Tựa như học lại động tác mà Bách Lý Vong Trần đã làm với y, nụ hôn của Vô Hào cũng mang theo nhiệt

độ nóng bỏng, không để cho Bách Lý Vong Trần tránh né, mà trên thực tế, người đang ôm lấy y chỉ hận y không hôn nhiều hơn một chút, chỉ có như thế thì không thể làm cho Bách Lý Vong Trần thỏa mãn.

Vô Hào dời đôi môi đi, lặp lại lời nói của Vong Trần hồi nãy, "Hôn môi? Đụng chạm?" Rút đôi tay đang ôm Bách Lý Vong Trần về, y chậm rãi chạm lên gương mặt hắn, như khắc như họa lại bộ dáng bên ngoài của Bách Lý Vong Trần, Vô Hào hồi tưởng lại năm đó, khi y còn nhỏ, bóng dáng trong trí nhớ kia luôn đi trước mặt y, làm cho Vô Hào không tự chủ được ý muốn đi theo.

Bởi vì động tác của y mà đáy lòng nổi lên đau xót, Bách Lý Vong Trần cười khẽ, "Không chỉ là như thế……" Lời nói nhu hòa, chậm rãi, Vô Hào bỗng nhiên cảm giác được có chút nhiệt độ phảng phất bên tai, theo dòng nhiệt lực kia, đôi môi ấy nhẹ nhàng di chuyển, không giống như nụ hôn lúc nãy, cánh môi giờ thả dọc xuống cảnh biên (cổ) của y.

Khẽ vén tóc Vô Hào lên, nụ hôn hắn dừng bên cảnh tử (gáy), Vô Hào nếu đối với hắn vô tình, đã sớm ra chiêu giết chết hắn, làm gì có chuyện để yên cho hắn hôn, với Vô Hào mà nói, hắn là đặc biệt, xác định được điểm này, đôi môi của Bách Lý Vong Trần tiếp tục thả dọc, duyên hôn xuống phía dưới.

Bạn đang

Hỏa nhiệt từ cảnh biên mang theo luyến tiếc lẫn thương yêu vô hạn khiến cho người chưa động mà lòng đã không yên, Vô Hào nhớ tới lời nói của Bách Lý Vong Trần hồi nãy, trên mặt vi diệu (tinh tế) thay đổi, đột nhiên y đẩy mạnh người đang ôm mình, nhảy ra bên ngoài.

Bách Lý Vong Trần nhìn khoảng không giữa vòng tay, có chút cảm giác mất mác, hắn cũng theo bước đi ra, lần này, Vong Trần tuyệt đối sẽ không để cho Vong Trần trốn thêm nữa.

Không muốn thấy ngươi bị thương, không muốn nhìn ngươi sa chân vào nguy hiểm, lúc ngươi không ở bên cạnh, trong lòng ta lúc nào cũng vướng bận, đến khi ngươi ở trong lòng ngực, ta lại muốn hôn môi ngươi, muốn chạm vào ngươi…… Đó chính là tình.

Dưới bóng cây bên hành lang, Vô Hào bình tĩnh đứng đó, lời nói của Bách Lý Vong Trần vẫn còn vang vọng bên tai y, nhiệt độ nơi cảnh biên vẫn như cũ không hề tiêu tán, nóng bỏng như thế, nghĩ đến cảm xúc trong lòng mình, y không muốn thấy Bách Lý Vong Trần bị thương, hay gặp nguy hiểm, sau khi trở về từ An Dương, y thường xuyên nhớ tới hắn, mới vừa nãy cùng hắn ôm nhau, đôi môi mềm mại kia làm cho y muốn được chạm dần xuống dưới…… Chẳng lẽ, đó là tình?

"Vô Hào đang làm gì?" Đương lúc y hoang mang, một thanh âm thản nhiên từ phía sau truyền đến, ngữ khí trầm bổng, mang theo tiết tấu độc đáo, làm cho người ta nhịn không được muốn được nghe tiếp, đúng là Minh Nguyệt điện hạ, chủ nhân y.

"Bách Lý để ngươi đứng một mình ở đây?"

Có thể cảm giác được ánh mắt điện hạ đang nhìn minh đánh giá, Vô Hào xoay người, "Phải" mối quan hệ giữa điện hạvà bệ hạ, trừ bỏ lẫn nhau, những thứ chung quanh chẳng đáng gì cả, đó giống như cái mà Bách Lý Vong Trần đã nói "Tình"?

"Vô Hào chẳng lẽ là đang tránh Bách Lý?"

Tránh né, y quả thật muốn trốn tránh Bách Lý Vong Trần sao…… Nghe câu hỏi này, Vô Hào giống như có thể nhìn thấy đôi mắt hàm chứa bi thương kia, không cần trốn ta…… Vô Hào……

Bách Lý Vong Trần, lời hắn nói, nụ hôn của hắn, làm cho y hoàn toàn hỗn loạn, ngây cả người ra, Vô Hào quên trả lời, tâm thần có chút hoảng hốt, tựa hồ như nghe được tiếng bước chân của Bách Lý Vong Trần đang đến gần, cùng với thanh âm đối thoại của điện hạ, trong lòng vẫn còn đang lẩn quẩn về những gì liên quan đến Bách Lý Vong Trần, đợi cho đến khi bị người ta kéo qua một bên, Vô Hào mới hồi hồn trở lại.

Không biết điện hạ nói cái gì, nhưng y vẫn theo thói quen ngày thường của mình, đi đến phía sau lưng điện hạ, thủ hộ, điện hạ là chủ nhân, phàm điện hạ ở chỗ nào, y cũng đều phải tận tâm bảo trợ.

Bách Lý Vong Trần nhìn động tác của y, sắc mặt dần ảm xuống, ánh mắt mang theo chua xót dừng ở trên người Vô Hào.

Vì sao hắn lại dùng loại ánh mắt này để nhìn y, thân ảnh bạch sắc lẳng lặng đứng đó, hai tay cũng không tự chủ được, nắm chặt lại, mỗi khi cảm nhận ánh nhìn chăm chú như vậy, ngực y liền ẩn ẩn đau, Vô Hào cúi đầu không nói, thẳng đến khi cảm giác được Bách Lý Vong Trần đến gần, y mới chợt phát hiện ra, điện hạ không biết khi nào đã ly khai.

Bởi vì Bách Lý Vong Trần mà tâm loạn, loại cảm giác này, có phải là "Tình" như lời hắn nói không? Đang tự vấn cảm giác ở trong lòng, người đến gần bỗng nhiên ôm lấy y, đến khi bình tĩnh lại thì hai người đã ở trong phòng.

"Lần này, ta sẽ không để cho ngươi trốn nữa, ta muốn ngươi, Vô Hào, bất luận tình hay là thân của ngươi, tất cả ta đều muốn, nếu như ngươi không muốn, thì giết ta, ngay bây giờ."

Nhiệt độ bên tai vẫn nóng như lửa đốt khi được đôi môi của Bách Lý Vong Trần lần thứ hai chạm vào, bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, Vô Hào chỉ cảm thấy nội tâm cảm giác từng chút trở nên rõ ràng, ngẩng đầu đón lấy đôi mắt tràn đầy lửa nóng kia, y chậm rãi mở miệng, "Vướng bận, hôn môi, đụng chạm, Vô Hào đối với ngươi cũng giống như thế."

Chỉ vài từ ngắn ngủi như thế, lại làm cho tất cả hối hận, tình yêu, nhu tình, cùng đau đớn trong lòng Bách Lý Vong Trần, toàn bộ cuồn cuộn nổi lên, bạch sắc y bào trong tay hắn thoát xuống, Vong Trần duyện hôn khắp thân người đầy những vết thương này, luyến ái, say mê, thống khổ tất cả theo từng nụ hôn rơi xuống trên người mà hắn nguyện khuynh tẫn hết thảy, rất nhẹ, rất khẽ, như sợ làm tổn thương y, hắn đem người trong lòng thả tại trên giường.

Tùy ý để cho Bách Lý Vong Trần hôn khắp người mình, bàn tay kia dao động trên người làm châm ngòi một loại dục vọng mà Vô Hào chưa từng biết, y nâng lên tay, đáp lại từng cái chạm ấy, cũng không cảm thấy thẹn, y giờ khắc này rốt cục hiểu được, rung động nơi đáy lòng này, đó là tình, là tình của y đối với Bách Lý Vong Trần.

Trong phòng, hai thân ảnh giao điệp triền miên, vô tận tình ý, Bách Lý Vong Trần nhìn người dưới thân thở hỗn hển theo từng động tác của hắn, cả người vì động tình mà nhiễm thượng một tầng đỏ ửng, đáy lòng hắn tràn trề thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Giờ phút này, Vô Hào cuối cùng cũng ở trong lòng ngực hắn, không hề mờ ảo, hư vô, mà Vong Trần cả cuộc đời này cũng không bao giờ buông người này ra nữa.

192. Chương 192: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 2

Quần thần đứng ngoài ngự hoa viên túm tụm nhỏ to đàm luận về thiếu niên trong đình, cách đám hoa cỏ, Kì Minh Nguyệt chậm rãi mở mắt, trên mặt bàn trước người y là tin tức từ chỗ Tương Dao đưa đến, lúc trước những tin tức này tất cả đều là tình hình giang hồ, mà lúc này lại có chút thay đổi, chính là động tĩnh trong triều.

Nếu là chuyện khác, có lẽ y cũng sẽ không để ý quá mức, nhưng trên đó lại nói đến… Gần đây trong cung đang chuẩn bị cho việc tuyển phi, ngoài cung có người đã chọn tú nữ để dâng tặng, thanh thế phô trương rất lớn.

Từ ngoài cung truyền về chuyện trong cung, hơn phân nửa là không đáng tin, nhưng việc tuyển phi cũng không thể tùy ý tung tin vịt được, chỉ cần là tuyển chọn nữ tử đều có danh sách ghi chép lại, nếu là lời đồn đại, không thấy trong cung phái người đi ghi chép cuối cùng cũng sẽ tự im ắng, nhưng lần này hình như không hẳn là thế.

Phụ hoàng sai người tuyển phi? Khóe môi cong tạo thành một nụ cười giễu cợt không tin, y đem tờ giấy siết lại, nhìn thấy nó thành bột phấn bay lả tả trong gió, Kì Minh Nguyệt đứng dậy, nhìn sắc trời cũng gần đến giữa trưa, xa xa các đại thần đã tan triều ra về, nhớ lại lời nói ban sáng cùng Kì Hủ Thiên dùng ngọ thiện, y bước về phía ngự thư phòng sẵn đó hỏi rõ việc này.

Lúc này, trong ngự thư phòng, Kì Hủ Thiên ngồi trước bàn, thờ ơ nhìn đống tấu chương trên bàn, lại nhìn sắc trời, cũng đã đến giờ dùng cơm rồi. Nhưng vẫn không thấy Minh Nhi đến đây, chẳng lẽ là có chuyện gì trì hoãn hay sao? Đôi mày hơi nhíu lại, hắn đang định gọi người đi xem, trong lúc này, cửa ngự thư phòng đột nhiên mở ra.

"Nô tì khấu kiến bệ hạ"

Bước vào không phải là người trong lòng hắn mà là phi tần trong hậu cung, y phục xinh đẹp, dáng người yểu điệu, trên tay bưng theo điểm tâm thướt tha bước đến, nụ cười trên mặt yêu kiều, tràn đầy ý tứ lấy lòng "Bệ hạ vất vả chuyện triều chính, nô tì không biết làm gì, chỉ có thể dâng lên bệ hạ món này, bệ hạ đừng vội ghét bỏ"

Từ sau khi có Minh Nhi, hắn rất ít khi gần gũi hậu cung, cho dù có đi cũng chỉ đến chỗ Tương Dao đọc tin tức tình báo liên quan, một thời gian dài, dáng vẻ phi tần hậu cung hắn cũng không nhớ rõ nữa, người trước mặt lúc này hình như trước đây từng được hắn lâm hạnh nhưng cũng không có ấn tượng bao nhiêu.

Phất tay, Kì Hủ Thiên vẫn nhíu chặt mày "Ngự thư phòng không phải chốn hậu cung có thể tùy ý ra vào, nếu ngươi không còn chuyện gì khác liền lui xuống đi"

"Nô tì chỉ là nghĩ bệ hạ mới vừa hạ triều vẫn còn chưa dùng bữa, cho nên mới..." Ủy khuất cúi đầu xuống, trong lòng nàng than thở, mấy năm nay bệ hạ càng ngày càng ít khi đặt chân bước đến hậu cung, dù có đi cũng là đi đến chỗ hoàng hậu, phi tử như các nàng ngay cả cơ hội thấy hắn cũng không có, lúc này nàng có ý tốt dâng điểm tâm tự mình làm, bệ hạ chẳng những không vui mà còn có chút không kiên nhẫn.

"Lưu Dịch, đi nhìn xem, Minh Nhi vì sao còn chưa đến đây" Kì Hủ Thiên không để ý tới lời nói của nàng, phân phó cho Lưu Dịch đứng phía sau.

Lưu Dịch nhận lệnh rời đi, nữ tử bưng điểm tâm đến gần, tươi cười đon đả "Bệ hạ là đang chờ thái tử điện hạ? Nghe nói tầm mắt thái tử rất cao, cũng có chút không vừa ý các vị thiên kim trong cung của các đại thần, bệ hạ lát nữa gặp y, có thể..."

"Chuyện trong cung khi nào đến lượt một kẻ phi tần chốn hậu cung như ngươi dạy trẫm nên làm thế nào?" Kì Hủ Thiên nghe nàng nhắc đến chuyện này, trong lòng càng thêm không vui, trong triều đã có đại thần nhai đi nhai lại, hắn nói Minh Nhi còn nhỏ liền ngăn chặn được, không ngờ lần này ngay cả hậu cung cũng bắt đầu bàn tán chuyện này...

Đôi mắt ưng hẹp dài khẽ nhướn, cười như không cười nhìn nữ tử đứng trước bậc thềm, ngắt ngang lời của nàng.

Bị quân vương từ trên cao nhìn xuống như thế, nàng sao lại không nhận ra lời nói ban nãy của bản thân đã chuốc lấy cơn giận của bệ hạ, nhưng suy nghĩ kĩ càng, nàng lại không biết mình nói sai ở đâu, ý cười trên gương mặt hơi cứng ngắc, đúng lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện.

Kì Minh Nguyệt đứng trước cửa, bị thị vệ của ngự thư phòng cản đường, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này.

Ở trong cung, cho dù y có đi đâu tới bây giờ cũng không có ai cản trở, hôm nay lần đầu gặp chuyện này vốn là y cảm thấy thú vị nhưng lúc trước nhìn thấy tin tức kia khiến y có hơi mất kiên nhẫn, nhíu mi, bọn họ cung kính với y nhưng lại cản trở đường đi của y "Ngươi là người mới đến? Vì sao lại muốn ngăn cản ta?" Nếu không phải là người mới đến sẽ không có hành động như vậy.

Trong hai thị vệ đang canh giữ trước cửa, người ngăn cản y gật đầu đáp "Chân phi nương nương mới vào trong không bao lâu, phân phó tiểu nhân đừng cho người khác đi vào quấy rầy..." Vừa nói tới đây, hắn liền bị một thị vệ khác túm lại, thấy đối phương lắc đầu ra hiệu, hắn không rõ lắm vẫn tiếp tục nói "Xin thái tử điện hạ chờ một chút"

Thị vệ kia vừa nói xong, ngoại trừ thị vệ đứng bên kia cửa ngự thư phòng, các thị vệ đều đồng loạt ngẩng đầu, trong lòng run lên, cái gọi là điếc không sợ súng chính là đây, chính là cái tên đứng trước mắt này.

Đường đi của thái tử điện hạ làm sao có thể tùy tiện cản trở, phi tử nương nương trong cung thì đã tính là gì, cho dù từng được nhận ơn mưa móc cũng không thể quan trọng bằng thái tử điện hạ, dù sao cũng là con

ruột của mình lại là hoàng tử xuất sắc như vậy, dân gian tuy biết thái tử được sủng ái nhưng cũng không biết là được tin yêu đến mức nào, bọn họ ở trong cung đã lâu xem như cũng đã tỏ tường, chỉ đành thầm than cái tên chân ướt chân ráo mới đến không biết nặng nhẹ, uổng phí bọn họ đã cảnh báo, lát nữa sẽ lãnh hậu quả như thế nào, bọn họ cũng có thể đoán trước một chút.

Chờ? Nghe thị vệ kia nói như vậy, trong lòng Kì Minh Nguyệt sinh ra một loại cảm giác hoang đường, ánh mắt quét qua người thị vệ vài lần, y thản nhiên nói vọng vào bên trong "Nhi thần cầu kiến phụ hoàng"

Từ nhỏ đã quen làm bạn với người bên trong ngự thư phòng, không ngờ cũng có ngày y muốn gặp hắn còn phải cầu kiến, khóe môi cong lên trào phúng, y nhìn thấy cánh cửa trước ngự thư phòng được nam nhân mặc y phục huyền sắc mở ra, phía sau còn có một người hiển nhiên là nữ tử phi tần hậu cung đi theo, liền mở miệng nói "Nhi thần khấu kiến phụ hoàng"

Nói vậy thì y hẳn là cần phải cúi người hành lễ đi.

Kì Hủ Thiên liền kéo người y dậy, đôi mày nhíu lại từ lúc trước vẫn không giãn ra, thấy Kì Minh Nguyệt như thế sắc mặt càng trầm xuống, Minh Nhi muốn gặp hắn có khi nào cần phải cầu kiến, từ rất lâu y đã không còn xưng là nhi thần nữa, vậy mà hôm nay hắn lại nghe y nói như vậy khiến cho tâm tình hắn vốn không vui lại càng thêm ác liệt.

"Phụ hoàng chờ ngươi dùng bữa đã lâu, sao lúc này Minh Nhi mới đến?"

Kì Hủ Thiên mở miệng mang theo chút oán trách, Kì Minh Nguyệt nhìn lướt qua phi tần dung mạo diễm lệ mặc cẩm y hoa phục đằng sau hắn, trên mặt vẫn tươi cười như cũ, giọng nói cười cợt "Là lỗi của nhi thần đã khiến phụ hoàng phải đợi lâu, nhưng mà xem ra hôm nay có mỹ nhân làm bạn, có lẽ không cần nhi thần bên cạnh"

Chân phi nghe đoạn đối thoại của hai người không giống phụ tử mà càng giống như ngang hàng, trong lòng kinh ngạc, biết rõ muốn lấy lòng bệ hạ thì phải xuôi theo vị thái tử này trước, liền cười lấy lòng đi tới trước mặt Kì Minh Nguyệt "Thái tử đến đây, có muốn nếm thử điểm tâm bản cung tự mình làm chăng?"

"Đa tạ ý tốt của nương nương, chẳng qua Minh Nguyệt lúc này đang định trở về" Lúc này cũng không hành lễ với Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt thản nhiên trả lời, xoay người bước ra ngoài ngự thư phòng.

Y biết phụ hoàng không phải trách y đến muộn, cũng hiểu cho dù nữ tử hậu cung ở trong ngự thư phòng cũng không đại biểu cho chuyện gì, nhiều năm trôi qua, y cùng phụ hoàng đã sớm tâm linh tương thông, ngoại trừ người bá đạo nào đó thỉnh thoảng sẽ bộc phát ghen tuông ra ngoài, giữa bọn họ không có hiểu lầm không cần thiết, chẳng qua, từ lúc đọc tin tức ở chỗ Tương Dao truyền đến, rồi khi đến ngự thư phòng lại bị thị vệ không biết gì cản lại, lại còn nhìn thấy nữ tử cùng một mình phụ hoàng ở trong ngự thư phòng khiến cho tâm tình của y có chút không ổn cho lắm mà thôi.

Đi vài bước thì ngừng lại, y quay đầu, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Kì Hủ Thiên, bỏ lại một câu "Ngọ thiện chuyển sang tẩm cung dùng đi" Y không muốn bởi chút việc vặt vãnh này mà phá hỏng tâm trạng của mình.

Kì Hủ Thiên nhìn bóng dáng khuất xa dần, lúc này sắc mặt mới dịu xuống một chút, nhưng mà dáng vẻ không vui không giận, âm trầm khó đoán vẫn khiến người ta sợ mất mật, không nhìn tới Chân phi đứng một bên, hắn nghĩ tới lúc nãy Minh Nhi bị ngăn cản ngoài cửa ngự thư phòng, khóe môi cong lên không có ý cười.

Ngoài cửa ngự thư phòng, một đám thị vệ thấy mới vừa rồi bệ hạ không truyền cho thái tử tiến vào mà tự mình ra mở cửa nghênh đón liền âm thầm tán thưởng, đây là loại sủng ái vinh quang đến mức nào cơ chứ, cũng chỉ có thái tử của Thương Hách bọn họ mới nhận được ân sủng đến thế, chúng thị vệ đã sớm nhìn quen, nhưng đối với thị vệ mới đến kia mà nói lại là một cơn chấn động, đây là chuyện hắn chưa từng nghĩ đến, lúc này hắn cũng hiểu ra vì sao lại có ánh mắt đồng tình nhìn mình.

193. Chương 193: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 3

"Mới vừa rồi người nào ngăn cản thái tử?" Đứng trong ngự thư phòng, Kì Hủ Thiên đứng khoanh tay tùy ý hỏi một câu lại khiến cho đám thị vệ ngoài cửa trong lòng càng bất an, thái tử điện hạ muốn đi vào, bọn họ ai dám cản lại, đúng là có một tên không biết nặng nhẹ, chỉ mong chuyện tên đó tự ý làm không liên lụy tới mọi người thì hơn.

"Sao lại không trả lời, ai cản đường thái tử?" Xoay người, Kì Hủ Thiên càng thêm mất kiên nhẫn "Nếu không nói, các ngươi tự đi lĩnh phạt đi" Quay người lại, nhìn thấy sắc mặt bất an của Chân phi, hắn cười khẽ, trong mắt lóe lên một tia sắc bén "Ái phi cũng biết?"

Tay bưng điểm tâm của Chân phi run lên "Bệ hạ, nô tì mới đến một chút, ngoài cửa xảy ra chuyện gì, làm sao biết được… Nếu bệ hạ muốn dùng bữa, phần điểm tâm này cũng xem như thừa rồi, thiếp liền mang về thì hơn" Nói xong, Chân phi vội vàng hành lễ, vẫn cố gắng duy trì bĩnh tĩnh đi ra khỏi ngự thư phòng.

Nhìn thấy Chân phi rời đi, thị vệ mới tới kia run rẩy quỳ phịch xuống đất "Bệ hạ, là tiểu nhân ngăn cản thái tử, mới vừa rồi… Mới vừa rồi là nương nương phân phó, tiểu nhân không biết, cầu bệ hạ thứ tội! Bệ hạ thứ tội!"

Tiếng dập đầu vang lên không ngừng, thị vệ xung quanh thấy hắn như vậy nhưng không một ai đồng tình, lúc trước đã cảnh báo cho hắn, bây giờ bị bệ hạ biết được cũng đừng trách bọn họ không nhắc nhở.

"Nàng sai bảo, ngươi liền nghe theo, cũng rất trung thành đấy, xem ra ngươi đã quên, ai mới là chủ tử của ngươi" Nhìn về phía nữ tử rời đi, Kì Hủ Thiên bất giác mỉm cười, có người bắt đầu không an phận, có nên giữ lại làm trò tiêu khiển cho Minh Nhi hay là giải quyết luôn một lần…

Trầm ngâm, hắn nhìn thoáng qua thị vệ đang quỳ rạp dưới đất không ngừng dập đầu, phất tay "Được lợi ích bao nhiêu, không cần lãng phí thời gian của trẫm, nói đi"

"Tiểu nhân… Tiểu nhân không có, tiểu nhân mới đến, không hiểu quy củ trong cung, phạm đến thái tử! Cầu bệ hạ tha mạng!" Sợ hãi từ tận đáy lòng, gương mặt trắng bệch, thị vệ hoảng loạn đến mức ngừng thở, nghĩ tới tấm ngân phiếu trong ngực có thể dùng trong bao lâu, cắn răng không thừa nhận.

"Hửm? Không có?"

Các thị vệ nhìn thấy nét cười trên gương mặt quân vương, lúc này không còn đồng tình với kẻ mới đến kia nữa, tất nhiên cảm thấy là hắn đã gieo gió gặt bão, bệ hạ đã hỏi như vậy đó là khẳng định rồi, không thừa nhận cũng không có tác dụng gì, hậu quả chỉ càng thảm hại hơn mà thôi.

"Không… Không có… Bệ hạ minh giám, tiểu nhân——" Giọng nói im bặt, thị vệ kia nhìn thấy trước ngực mình bị một cây bút lông đâm xuyên qua, cả người run rẩy ngã trên mặt đất, trong tầm mắt chỉ còn nhìn thấy người mặc y phục huyền sắc bước đến gần một chút, vẫn mỉm cười nói với người đang đứng một bên "Lấy đến đây cho trẫm nhìn xem, nhận được bao nhiêu"

Lưu Dịch biết thái tử đã đến ngự thư phòng, bản thân lại đến chậm một bước, lại nhìn nhìn thị vệ còn chút hơi tàn trước mắt cũng đoán được hắn đã đắc tội người không nên đắc tội, nhận lệnh bước đến gần hắn lấy tấm ngân phiếu ra từ lồng ngực còn đang đổ máu, trình lên trước mặt Kì Hủ Thiên.

Kì Hủ Thiên nhìn lướt qua một lần, trong cung cũng chỉ là mấy chuyện này, không muốn lãng phí thời gian nữa, hắn chỉ vào những thị vệ bên ngoài "Thưởng cho bọn họ đi" Đối với người tận tâm tận lực lại biết đúng mực, hắn chưa bao giờ keo kiệt khen thưởng.

Bước ra khỏi ngự thư phòng, hắn đi về phía Huyễn Thiên điện, Minh Nhi còn đang chờ hắn dùng bữa, hắn cũng không muốn để y phải chờ lâu.

Sau lưng hắn, thị vệ được ban thưởng nhìn thấy thi thể trong ngự thư phòng đều ghi tạc trong lòng sự kiện lần này, sự thật chứng minh, ở trong cung đắc tội ai cũng được, chỉ duy nhất thái tử điện hạ là không thể.

Lúc này trong Huyễn Thiên điện, Kì Minh Nguyệt đang ngồi trước bàn, trên mặt bàn bày không phải là ngọ thiện mà là một món điểm tâm do Hồng Tụ chưng, quy linh nấu với hạt sen, lại thêm mật ong, sóng sánh nhìn rất ngon miệng, đáng tiếc lúc này người ngồi trước bàn lại không có tâm trạng động đũa.

Ngồi một hồi cũng không thấy Kì Hủ Thiên đến, Kì Minh Nguyệt gọi Hồng Tụ "Điểm tâm của Hồng Nhi không tồi, để lại cho ta một ít, nhưng lúc này vẫn cứ đem xuống trước đi"

"Có phải điện hạ không thích tay nghề của Hồng Nhi không?" Hồng Tụ đứng một bên, nhìn thấy chén canh vẫn chưa động tới ngụm nào, lại nhìn sắc trời "Điện hạ không dùng ngọ thiện, lại không ăn thêm món nào khác, như vậy làm sao được"

"Sao có thể không thích tay nghề của Hồng Nhi chứ, chỉ là muốn dùng bữa, ăn không hết những món này thật đáng tiếc" Kì Minh Nguyệt chỉ canh hạt sen quy linh trên bàn "Dọn xuống bày ngọ thiện đi"

"Bệ hạ còn chưa đến, điện hạ…" Hồng Tụ cảm thấy thật kỳ lạ, ngày thường đều là bệ hạ và điện hạ cùng nhau dùng bữa, sao hôm nay điện hạ lại phân phó như thế, chẳng lẽ là không muốn chờ bệ hạ?

"Đem ngọ thiện lên trước cũng được" Nghĩ đến người còn đang ở trong ngự thư phòng vẫn chưa về, sắc mặt Kì Minh Nguyệt thản nhiên, Hồng Tụ tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng nhớ kỹ lời nói của Oánh Nhiên, chuyện giữa hai vị chủ tử không cần lắm lời, xoay người đi ra ngoài gọi người đem thức ăn lên.

Chỉ một lát sau ngọ thiện đã được bày ra trên bàn, nhìn mặt bàn đầy ắp thức ăn, Kì Minh Nguyệt nhấc đũa lên rồi lại đặt xuống, chén canh quy linh hạt sen vẫn để một bên như trước mà Hồng Tụ đã không thấy đâu nữa, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, đi theo y một thời gian, Hồng Tụ quả nhiên nhìn thấu tâm tư của y, cho dù không muốn chờ nữa nhưng thói quen trong chốc lát vẫn không thể sửa được.

Nhiều năm trôi qua như vậy, y cùng với phụ hoàng gần như đều cùng ăn cùng ngủ, bây giờ cũng không phải không đói bụng nhưng một mình đối mặt với chiếc bàn đầy thức ăn, y lại không có khẩu vị dùng bữa.

Bưng chén canh lên, nếm thử hương vị có hơi đắng đắng nhưng thanh mát, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, còn có giọng nói trầm thấp dễ nghe của người đang bước đến gần ôm trọn lấy y "Minh Nhi vẫn còn giận chuyện vừa rồi?"

"Minh Nguyệt sao dám giận dỗi phụ hoàng, nếu giận cũng sẽ không chờ phụ hoàng cùng nhau dùng bữa" Ý bảo ngọ thiện trên bàn vẫn chưa động đến, Kì Minh Nguyệt đặt thìa bạc trên tay xuống, đặt bát canh đang ăn sang một bên.

Kì Hủ Thiên ngồi xuống bên cạnh y, mặc dù y nói không giận nhưng hắn cảm nhận được trong lòng Minh Nhi ắt hẳn không vui, chỉ là y quá mức lý trí không bộc lộ ra bên ngoài, cười cười ôm lấy y, kề sát qua liếm nhẹ lên môi y, giọng nói đầy nghi hoặc "Minh Nhi ăn món gì ngon thế, thơm ngọt như vậy… Để cho phụ hoàng nếm thử xem nào?"

Giọng nói chậm rãi giả vờ nghi hoặc, sau khi liếm nhẹ lên môi y liền trực tiếp chen vào miệng mà liếm mút, dường như thật sự đang nhấm nháp hương vị kia, thậm chí ngay cả hạt sen trong miệng y còn chưa kịp nhai cũng bị cắn vỡ, vị hạt sen mềm dẻo cùng với mật ong trong miệng hòa vào nhau, tới khi trong miệng Kì Minh Nguyệt không còn chút thức ăn thừa nào thì Kì Hủ Thiên mới tách môi ra.

"Đúng là hương vị không tồi, tay nghề của Hồng Tụ cũng thật cao" Làm như thật sự chỉ tận hưởng mùi vị chén canh kia, cuối cùng lại còn nói một câu tổng kết như vậy, Kì Hủ Thiên khẽ hôn lên môi y "Bắt Minh Nhi phải đợi chờ là lỗi của phụ hoàng, bị thị vệ không có mắt lãng phí thời gian, đã để cho Minh Nhi đói rồi?"

194. Chương 194: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 4

"Đúng là đói thật, nhưng ta muốn chờ phụ hoàng trở lại cùng nhau dùng bữa" Giấu đi tâm trạng không vui, Kì Minh Nguyệt hiểu chuyện khiến y không vui không phải do người trước mặt, nhưng hôm nay lại năm lần bảy lượt gặp phải chuyện vặt vãnh đều liên quan tới người y xem trọng nhất bảo y làm sao còn duy trì tâm trạng bình thường cho được, nếu thật sự không có chút để ý nào, trừ phi là y không còn cảm giác gì với phụ hoàng nữa, điều này sao có thể…

Kì Hủ Thiên quan sát sắc mặt của y, tay nhấc đũa lên gắp thức ăn Kì Minh Nguyệt thích đưa tới bên miệng y "Minh Nhi đói bụng thì để phụ hoàng đút cho ngươi ăn no"

Giọng nói ẩn chứa ý cười chậm rãi mà ái muội, Kì Minh Nguyệt hé miệng ngậm lấy thức ăn, nhìn người bên cạnh, bất đắc dĩ cười cười "Dùng bữa đi, phụ hoàng cũng đói rồi"

Nhìn chăm chú vào đôi môi mềm mại đang nhai nuốt thức ăn, Kì Hủ Thiên từ từ chuyển mắt sang hướng khác, lúc này mới qua giữa trưa còn có không ít công việc cần xử lý, muốn yêu thương Minh Nhi của hắn xem ra đành phải chờ đến buổi tối, nói như thế nào thì cũng phải để cho Minh Nhi mau quên đi chuyện hôm nay mới được.

Hai người dùng bữa, Kì Minh Nguyệt cũng không phải không cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú vào mình đương nhiên cũng hiểu được ẩn ý trong đó, ngước mắt nhìn Kì Hủ Thiên không ngừng gắp thêm thức ăn cho y, cũng nâng đũa thêm một ít vào trong bát của hắn "Hôm nay khi nào phụ hoàng trở về?"

"Có Minh Nhi ở tẩm cung tất nhiên phụ hoàng sẽ mau chóng xử lý chính vụ, sẽ không để ngươi phải đợi lâu" Khi nói câu này, ngón tay Kì Hủ Thiên kề sát vào lau đi vệt nước canh dính bên môi Kì Minh Nguyệt, từ khi hưởng thụ được hương vị của y liền nhớ mãi không quên, hắn không thể chịu được những lúc không có Minh Nhi trong lòng.

"Nếu phụ hoàng về trễ, ta liền đến chỗ Tương Dao một lát, còn có chút việc chưa xử lý" Kì Minh Nguyệt đặt chén đũa xuống, cảnh tượng y thấy ở ngự thư phòng làm cho y nghĩ tới cứ bỏ mặc hậu cung một thời gian dài dù sao cũng không tiện, không thể dọn hết thì cứ dùng thân phận hoàng hậu của Tương Dao mà nắm hết trong tay mới tốt.

Kì Hủ Thiên gật đầu "Minh Nhi đi sớm về sớm, nếu ngươi về tẩm cung trước thì chờ phụ hoàng trở về..." Từ tốn nói, hắn kề sát vào Kì Minh Nguyệt, còn chưa đợi hắn hôn lên đôi môi vẫn luôn mê hoặc hắn, Kì Minh Nguyệt đã tiếp lời, hôn lên môi hắn "...Minh Nguyệt sẽ đợi phụ hoàng, ở trên giường"

Bữa trưa chấm dứt trong cái hẹn cùng với nụ hôn nồng cháy, Kì Hủ Thiên trở lại ngự thư phòng, Kì Minh Nguyệt thì đi đến chỗ Tương Dao.

"Sớm biết ngươi không yên lòng vì mấy lời đồn đại này, có muốn ta sai người điều tra chuyện này không?" Tương Dao tựa ở trên giường, gảy dây đàn, nhìn thiếu niên ngồi một bên, khẽ cười hỏi y.

Trải qua mấy năm, thiếu năm năm đó đã trở thành thái tử, mà tình ý của nam nhân vô tình kia dành cho y cũng không hề phai nhạt, thậm chí nàng thấy còn sâu đậm hơn, rõ ràng là phụ tử, tình cảm giữa họ lại khiến nàng không thể nói nên lời, xem tình hình hôm nay, trước đây từ bỏ phần vướng bận trong lòng quả nhiên không sai, bây giờ nàng mới có thể bình yên trong cung, nhàn nhã qua ngày mà không cần lo lắng khi nào thì phạm phải chuyện không nên làm chuốc họa vào thân.

Kì Minh Nguyệt ngồi trên ghế giữa, thuận tay lấy ra một quyển sách được bày biện lung tung, chậm rãi lật xem từng trang, khẽ cười đáp lời "Cần gì đợi ta lên tiếng, hẳn là sư phụ đã sớm ra lệnh rồi"

Về chuyện tuyển phi ở ngoài cung, y vẫn chưa hỏi phụ hoàng, nếu tin tưởng hắn thì không cần làm chuyện thừa thãi, chuyện này phải điều tra cho rõ, chuyện có liên quan đến hoàng tộc, tuy nói rằng tin tức này sớm muộn gì cũng sẽ đến tay phụ hoàng nhưng y đem tin tức này chặn lại giải quyết trước để cho người nọ bớt phải vất vả chuyện quốc sự lại còn bận tâm thêm chuyện này nữa.

Tương Dao nghe y vẫn như yêu cầu trước đây mà gọi nàng là sư phụ, cười khúc khích mà nói "Đồ nhi ngoài chuyện muốn ta điều tra rõ việc này còn chuyện gì nữa không?" Ban sáng đã đến một lần, sau giữa trưa lại đến nữa, không nhắc tới chuyện tuyển phi vậy là còn có chuyện khác.

"Dao là người đứng đầu hậu cung, đừng quên chuyện này" Cũng không trực tiếp nói rõ ra, Kì Minh Nguyệt ngừng lại động tác lật sách, ngước mắt nhìn nữ tử trên giường.

Nàng là chủ nhân hậu cung, cai quản chuyện trong hậu cung, không thể ngồi nhìn phi tần gây náo loạn, ngày hôm nay có phi tử tự tiện đi đến ngự thư phòng, sau này lại còn ra sao, y không muốn biết cũng không muốn nhìn thấy nữa.

Nghe thấy lời nói của y, Tương Dao vừa nghe vào tai liền hiểu được ý tứ của y, cúi đầu trầm ngâm, tâm tư của nàng hơn phân nửa là đặt ở ngoài cung, xử lý tình báo trong tay, đối với phi tần tranh sủng chốn hậu cung tới bây giờ cũng chưa từng để ý, đối với phụ tử họ dĩ nhiên cũng vậy, nàng nghĩ trong hậu cung cũng không cần thiết phải lưu tâm, nhưng nếu Minh Nguyệt nói như vậy tức là có phiền phức, mà y trước giờ vẫn rất ghét chuyện phiền toái, chỉ để lộ manh mối trong tay đúng là cách làm của y.

"Nếu chuyện trong cung ngươi không rảnh giải quyết thì mặc kệ hết đi, nhiều nữ tử tập trung như vậy sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện thị phi, trong cung không có bí mật, xem như thủ đoạn khống chế họ đi" Khép sách lại đặt về vị trí ban đầu, y biết, trong hậu cung, phường trộm cắp cùng với những kẻ làm những chuyện mờ ám không muốn ai biết không ít, chỉ cần Tương Dao ra mặt khống chế thì không cần lo phi tần sẽ gây ra chuyện này nọ nữa.

Tương Dao gật đầu, ẩn ý trong lời nói của y nàng đã hiểu, cũng biết phải làm như thế nào.

Đợi đến khi Kì Minh Nguyệt dùng điểm tâm xong lại nói chuyện phiếm với Tương Dao một hồi, lúc trở lại Huyễn Thiên điện đã không còn sớm. Nhìn sắc trời, nghĩ tới lời hẹn ban trưa, y bước vào tẩm cung, đáy mắt ánh lên nét cười.

Trước cửa, Oánh Nhiên nhìn thấy y trở về, sắc mặt vừa kì lạ vừa tức giận khiến y cảm thấy kỳ quái "Xảy ra chuyện gì?" Trước giờ Oánh Nhiên tính tình ôn hòa, đối nhân xử thế đều rất thỏa đáng, nhưng sắc mặt của nàng lúc này y chưa bao giờ gặp qua.

"Điện hạ, nô tỳ thật sự là không ngăn cản được" Oánh Nhiên chỉ vào bên trong, sắc mặt tràn đầy giận dữ, ngay cả bọn họ còn nhịn không được nói chi đến điện hạ, Kì Minh Nguyệt thấy nàng chỉ vào bên trong, bước lên bậc thềm đi vào, Oánh Nhiên cũng vội vàng theo sau.

Trên long sàng dường như có bóng người nhưng không phải là người mà y muốn gặp, chỉ bằng hương thơm thanh lạnh cùng với hỗn hợp mùi son phấn và hương hoa liền biết ngay là nữ tử, nghe thấy tiếng bước chân, nàng không đứng dậy mà lại nhẹ giọng khẽ khàng nỉ non nũng nịu từ đằng sau lớp màn che "Bệ hạ—-"

"Đáng tiếc… Ta không phải là phụ hoàng" Bước tới bên giường, Kì Minh Nguyệt cúi người nhìn nữ tử chỉ mặc áo đơn bằng lụa mỏng như cánh ve, khóe môi tuy có ý cười nhưng ánh mắt lại lạnh giá như băng.

Oánh Nhiên đứng phía sau y, vẻ mặt cũng lạnh lùng, tuy là nô tỳ nhưng cảm giác của điện hạ nàng không phải không biết, từ khi điện hạ ở lại đây thì không có bất cứ nữ tử nào khác bước vào nửa bước, càng không nói tới có thể bò lên long sàng.

Cạnh giường vang lên một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại không nóng không lạnh khó mà đoán được, nữ tử nghiêng đầu nhìn lại thì thấy một vị thiếu niên liền biết đây là ai.

"Hóa ra là thái tử điện hạ, vì sao thái tử không về tẩm cung của mình mà lại đến nơi của bệ hạ?"

Kéo kéo lớp lụa mỏng trên người, Liên phi kinh ngạc nhìn thiếu niên.

?

Nàng nghe nói hôm nay Chân phi đi đến ngự thư phòng dâng lên điểm tâm tự làm cho bệ hạ, nghe xong lời của Chân phi, nàng cũng không muốn chịu thua, bởi vì ghen tỵ và không cam lòng, nàng mạo hiểm một mình đến đây, mấy ngày gần đây bệ hạ chưa từng đến chỗ hoàng hậu, nàng vốn định nhân cơ hội này có thể được gần gũi với bệ hạ, không ngờ người đến lại là thái tử.

Vị hoàng tử được sủng ái nhất này cũng ở Huyễn Thiên điện, không biết tẩm cung của y là chỗ nào, vì sao hôm nay lại đến tẩm cung của bệ hạ?

195. Chương 195: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 5

Kì Minh Nguyệt nhìn nữ tử trên long sàng, nữ tử cũng nghi hoặc nhìn lại y.

Kéo lớp áo tơ tằm che lại một bên người, Liên phi cảm thấy bất an trước ánh mắt của vị thái tử này, nàng chưa được triệu kiến đã đi vào tẩm cung đúng là lỗi của nàng, nhưng là hậu cung của bệ hạ xuất hiện ở đây cũng không có gì không thích hợp, cho dù bệ hạ muốn trách tội cũng không tới lượt thái tử nói ra nói vào, ánh mắt của vị thái tử trước mặt này tựa như nơi nàng vào không phải là tẩm cung của bệ hạ mà là vào nhầm phòng của y, lời đồn về cách đối đãi với người thân của vị hoàng tử này bây giờ xem ra lại không như những gì nàng nghe được.

"Nơi này không phải là nơi ngươi nên đến" Ánh mắt lạnh như băng của Kì Minh Nguyệt chưa từng rời khỏi nữ tử trên long sàng, ý cười vốn có khi bước vào tẩm cung lúc này đã sớm biến mất không dấu vết.

Y có thể để cho những người chốn hậu cung tồn tại chỉ vì đối với phụ hoàng, bọn họ không hề có chút ý nghĩa nào, nếu chỉ để trang trí thì y không muốn quan tâm đến, nhưng mà bây giờ, vật trang trí như bọn họ vậy mà lại dám mưu toan thứ mà bọn họ không thể có được, lúc trước quấy nhiễu ở ngự thư phòng, sau đó lại tự tiện đi vào tẩm cung…

Những chuyện này y không thể vờ như không thấy, rành rành ra đó, y sẽ không bỏ qua!

Vươn tay kéo lớp vải che màu trắng trên người nữ tử xuống, ánh mắt dò xét một vòng trên người nàng, lúc này y đang suy xét nên dùng cách nào giải quyết cái gai trước mắt này, với y mà nói, trên giường của y và phụ hoàng không nên xuất hiện thêm thứ gì khác.

Liên phi kinh hãi nhìn thiếu niên đứng bên long sàng, không còn vải che nữa, thân thể khoác lụa mỏng cứ thế mà hiện ra trước mắt y, bị ánh mắt lạnh căm như vậy nhìn vào, sự sợ hãi sinh ra từ tận đáy lòng nàng, thầm mong bệ hạ mau mau đến đây, nàng hít một hơi thật sâu, tự mình cố gắng giữ bình tĩnh từ trên giường ngồi dậy "Thái tử muốn làm gì?"

"Cân nhắc nên cho ngươi chết kiểu nào" Giống như nhìn vật chết, Kì Minh Nguyệt ngồi xuống cạnh nữ tử trên giường, y đã lâu chưa ra tay, tới bây giờ cũng chưa có chuyện gì cần y tự mình ra tay, nhưng lần này, y không muốn gọi Vô Hào.

Oánh Nhiên đứng một bên cũng không hề có chút thương xót nào với kết cục sắp đến của cung phi kia, nữ tử hậu cung nếu an phận thủ thường thì cả đời vinh hoa phú quý cũng không khó, thế nhưng lại có kẻ không an phận, không cố kỵ phép tắc hậu cung mưu đồ một bước lên trời, vì dã tâm của bản thân mà tự ý xâm nhập tẩm cung, bình thường điện hạ đối đãi với người khác luôn luôn hòa nhã nhưng thực ra thủ đoạn so với bệ hạ cũng không hề thua kém chút nào, kết cục của vị cung phi này như thế nào đã là chuyện ngay trước mắt.

Từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt Liên phi đột nhiên thay đổi "Thái tử đang nói càn quấy gì thế? Bản cung nói sao thì cũng là phi tử của bệ hạ, ở trong tẩm cung của bệ hạ thì có gì không đúng, là ngươi vô lễ trước còn uy hiếp bản cung, cho dù ngươi là thái tử cũng quá vô lễ rồi!"

Nàng biết vị thái tử này rất được sủng ái nhưng không ngờ y lại ỷ vào sự tin yêu của bệ hạ mà dám vô lễ với nàng như vậy, hiện nay nàng không phải là cung phi được sủng ái nhưng trước đây từng được bệ hạ sủng hạnh nàng cũng chưa từng quên, bệ hạ đối với nàng luôn luôn khoan hồng, có lúc cũng là sủng ái có thừa, chỉ cần hôm nay có thể làm cho bệ hạ nhớ lại nàng trước kia là được, lại mang thai con cái cho bệ hạ cần gì phải lo không có chỗ đứng chốn hậu cung…

Nghĩ như vậy, Liên phi ngồi thẳng dậy, mặt đối mặt với Kì Minh Nguyệt "Thái tử có lý do gì dám động thủ với bổn cung? Chẳng lẽ ngươi không sợ bệ hạ giáng tội? Bây giờ tuy ngươi được sủng ái nhưng nếu bệ hạ trách tội, vị trí thái tử của ngươi…"

Phập, một tiếng nhỏ vang lên, dưới ánh sáng của minh châu, một dải bảy màu rực rỡ bất chợt lóe lên rồi vụt tắt như một tia chớp, theo ngón tay thon dài, từ trên không trung tạo thành một đường cong xinh đẹp, xuyên qua lụa mỏng, cũng xuyên qua cơ thể nữ tử quyến rũ lẳng lơ, máu tươi như đóa hoa nở rộ nở trên thân thể bị đâm thủng bắn tung tóe trên giường.

Lời trong miệng còn chưa dứt, Liên phi không dám tin nhìn dải tơ lụa màu trắng trong suốt từ tay thiếu niên đâm xuyên qua trước ngực mình "Ngươi… Ngươi lại dám…"

Máu tươi từ miệng phun ra, Liên phi chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt không chút biến hóa của Kì Minh Nguyệt, nàng không thể tin được y thật sự muốn giết nàng?

Đối với sự sợ hãi và khó tin trong mắt nữ tử, Kì Minh Nguyệt thong dong nắm nỉ hồ trong tay, từ từ rút ra từng tấc một, theo động tác của y, máu tươi trào ra không ngừng, nhưng y cũng không vì nét mặt đau đớn của nàng mà dừng lại, tiếp tục đem nỉ hồ rút ra khỏi ngực nàng, khóe môi cong lên lạnh lùng "Nương nương sai rồi, giết ngươi, phụ hoàng sẽ không giáng tội, vị trí thái tử của ta cũng chưa bao giờ lung lay…"

?

"… Là ngươi, không nên tới đây, lại càng không nên nằm trên giường này. Làm sai, thì nên trả giá đắt" Vừa dứt chữ cuối cùng, đầu óc Liên phi trống rỗng cũng hồi hồn, chỉ cảm thấy trước ngực đau nhói một cơn, Kì Minh Nguyệt thu lại nỉ hồ, nữ tử cũng ngã vật xuống theo, giống như dáng vẻ lúc đầu của nàng, nằm ở trên giường.

Lụa mỏng bị máu tươi rưới lên đỏ rực, tay áo dang rộng, phần đệm giường dưới người nàng bị nhuốm máu ướt đẫm như một đóa hoa diễm lệ nở rộ, nhìn thi thể của nàng, Kì Minh Nguyệt quay người nói với Oánh Nhiên "Tìm cho ta một nơi yên tĩnh, đêm nay ta không muốn gặp bất cứ ai"

Bất cứ ai? Như vậy cũng tính luôn bệ hạ sao, Oánh Nhiên biết lúc này điện hạ đang tức giận không nhẹ, nếu không cũng sẽ không ra lệnh như thế này, ngay cả bệ hạ cũng không muốn gặp, chuyện ngày hôm nay khiến điện hạ tức giận đến thế cũng không lạ, đang lúc lưỡng tình tương duyệt với bệ hạ mà còn phải chấp nhận một đám hậu cung tồn tại thì cũng được đi, nhưng Huyễn Thiên điện vốn là nơi ở của bệ hạ và điện hạ, ngay cả nàng và Hồng Tụ muốn tiến vào cũng phải thông báo trước, giờ đây Liên phi kia lại tự tiện xông vào còn không nói, lại còn dám nằm lên giường của hai vị chủ tử…

"Điện hạ, vậy…" Ý bảo thi thể trên giường, Oánh Nhiên định sai người đến tẩy rửa thì thấy ánh mắt Kì Minh Nguyệt liếc nhẹ một cái, xoay người bước ra bậc thềm "Giữ lại" Nàng muốn chờ phụ hoàng, được, y cho nàng toại nguyện.

Oánh Nhiên lại nhìn long sàng đẫm máu một cái, âm thầm lắc đầu, chỉ trách bệ hạ hôm nay không về sớm, nếu sớm giải quyết Liên phi kia thì điện hạ cũng không giận dữ đến thế.

Lúc Kì Hủ Thiên trở lại tẩm cung, mới vừa bước vào cửa ngửi thấy mùi máu liền nhíu mày lại, lúc này trong tẩm cung ngoài Minh Nhi ra thì không còn ai khác, chẳng lẽ Minh Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

Cảm thấy lo lắng, hắn bước nhanh hơn, dù biết với công lực hiện giờ của Minh Nhi không ai có thể dễ dàng làm y bị thương, nhưng hắn sẽ không nhận nhầm mùi máu tươi nồng nặc như thế này, càng lúc càng khiến hắn suy đoán lung tung.

Đi vào phòng, người nằm trên giường vậy mà lại là một nữ tử, Kì Hủ Thiên thoáng cái thở nhẹ, đôi mày cau lại vẫn chưa giãn ra, trên người Minh Nhi chỉ có thể có hương vị của hắn, trong phòng cũng không cho phép bất cứ kẻ nào đi vào, nữ tử này vào bằng cách nào, bước chân chậm lại, đến gần nhìn nữ tử ăn mặc mỏng tanh như thế nằm trên giường, hắn cũng không xa lạ gì liền đoán ra thân phận của nàng, lại nhìn vết thương trước ngực nàng, đến tột cùng xảy ra chuyện gì hắn cũng đoán được vài phần.

Hậu cung tự tiện ra vào, Minh Nhi mới vừa hết giận lúc trưa, bây giờ đương nhiên lại càng giận hơn, nhìn lướt qua thi thể trên giường, sắc mặt Kì Hủ Thiên tối sầm, vung tay về phía long sàng, ầm một tiếng, vị tri vốn có chỉ còn lại một đống gỗ vụn hỗn độn cùng với thi thể bị phá thành từng mảnh nhỏ.

"Lưu Dịch" Giọng nói của Kì Hủ Thiên trầm xuống, Lưu tổng quản đến trước cửa phòng. Lưu Dịch cho rằng hôm nay mọi chuyện đã an ổn, lúc nãy sắc mặt bệ hạ còn vui vẻ quay về tẩm cung, vừa định lui ra không ngờ mới đó bệ hạ lại giận dữ đến thế.

"Dọn dẹp mấy thứ này cho trẫm" Kì Hủ Thiên nhìn long sàng vừa bị hắn tàn phá, sắc mặt âm trầm cũng không tốt lên, nghĩ tới Minh Nhi lúc này không biết ra sao, ngay cả bóng người cũng không thấy, trong lòng cảm thấy không vui, nâng tay chỉ vào những thứ khác trong phòng "Mấy thứ này cũng đổi luôn cho trẫm"

Lưu Dịch liếc nhìn bên trong, không thấy Minh Nguyệt điện hạ, lại nhìn mấy thứ đồ vật bị chưởng lực đánh vỡ, trong lòng liền ngầm hiểu được, khó trách bệ hạ lại giận dữ đến thế, khom người nhận lệnh, nhìn đống

hỗn tạp không còn hình thù đương nhiên cũng thấy được thi thể nát bét lộ ra trong đó, sắc mặt không đổi sai người đem mấy thứ này tẩy rửa sạch sẽ, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của bệ hạ.

Kì Hủ Thiên khoanh tay đứng đó, nhìn nhìn canh giờ, nghĩ tới lúc này hắn vốn nên được ôm Minh Nhi lại bị một cung phi tự tìm chết quậy ra trò như vậy, thậm chí ngay cả Minh Nhi ở đâu hắn cũng không biết, thở dài, hắn xoay người hỏi Lưu Dịch "Đi hỏi xem, Minh Nhi lúc này đang ở đâu"

196. Chương 196: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 6

Lúc này đây, Kì Minh Nguyệt đang cùng Oánh Nhiên đi đến chỗ khác ngoài Huyễn Thiên điện, trong lòng không vui, trên đường đi cũng không muốn nói chuyện, Oánh Nhiên yên lặng dẫn y đến cung điện cách đó gần nhất ở tạm, không dám nhiều lời, chủ tử của nàng ít khi tức giận, lần này lại biểu hiện rõ như vậy, nếu không thì cũng sẽ không có chuyện ngay cả bệ hạ cũng không muốn gặp, cũng không chờ bệ hạ trở về mà lại đổi qua chỗ ở khác để nghỉ tạm. Chuyện duy nhất nàng có thể làm đó là nghe theo lời phân phó của điện hạ mà làm, hy vọng điện hạ sau khi hết giận, ngày mai gặp lại bệ hạ lại hòa hảo với nhau giống như trước giờ, dù sao trong chuyện này hai vị chủ tử cũng không có ai làm sai, sai chính là do phi tần càn quấy xâm nhập tẩm cung.

Oánh Nhiên trong lòng suy xét như vậy, Kì Minh Nguyệt lúc này lại không muốn suy nghĩ nhiều nữa, y chỉ muốn chính mình tỉnh táo lại, còn những chuyện khác để mai tính.

Màn đêm buông xuống, cùng Oánh Nhiên đến một cung điện khác, y ngồi xuống, sai người dọn bữa, sau khi tắm rửa xong liền cho Oánh Nhiên lui xuống, một mình nằm ở trên giường.

Ôm lấy tấm chăn, y có chút không nhớ rõ cảm giác ngủ một mình lúc còn nhỏ, kí ức trong đầu tất cả đều là ôm nam nhân kia đi vào giấc ngủ, phụ hoàng của y. Mười mấy năm qua, dường như đều là mỗi ngày ôm nhau mà ngủ, bây giờ chỉ có một mình, y lại không quen. không khỏi miên man nghĩ ngợi, phụ hoàng có giống như y hay không…

Thở dài một tiếng, y khép mắt lại, cố gắng ép buộc bản thân đi vào giấc ngủ.

Tẩm cung Huyễn Thiên điện, Kì Hủ Thiên đứng giữa căn phòng trống hoác không còn thứ gì nghe Oánh Nhiên kể lại chuyện xảy ra lúc trước, chỉ là câu nói của Kì Minh Nguyệt "Đêm nay không muốn gặp bất cứ ai"

"Minh Nhi thật sự nói vậy sao?" Hắn cũng sớm đoán được trong lòng Minh Nhi ắt hẳn không vui, lại không ngờ rằng ngay cả hắn cũng không muốn gặp.

"Dạ, lúc ấy điện hạ đúng là có nói như vậy" Oánh Nhiên âm thầm quan sát căn phòng bị dọn dẹp sạch sẽ không còn chút gì, vốn là tẩm cung rộng rãi bây giờ lại càng thêm trống trải, bệ hạ đứng một mình trong phòng, sắc mặt hình như có chút bất đắc dĩ, có thể khiến cho bệ hạ lộ ra vẻ mặt như vậy cũng chỉ có mỗi Minh Nguyệt điện hạ, thu lại ánh mắt, Oánh Nhiên cúi đầu tiếp tục trình bày rõ ràng mọi chuyện.

"Được rồi, ngươi lui xuống đi, nếu Minh Nhi ngủ rồi, ngươi canh chừng bên ngoài, không được sơ suất" Kì Hủ Thiên nghe y đã nghỉ ngơi, sau khi suy nghĩ một hồi cũng bỏ đi ý muốn đi tìm y, Minh Nhi không phải là người dễ dàng xúc động, y nói không muốn gặp ai chính là không muốn nhìn thấy hắn, chuyện giữa trưa mới vừa qua, lúc này e là Minh Nhi sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này không nhắc tới, vẫn là sáng sớm ngày mai đi gặp y mới ổn.

Oánh Nhiên lui ra, trong tẩm cung trống rỗng chỉ có một người mặc y phục huyền sắc khoanh tay đứng đó, Minh Nhi của hắn thật là… Thở dài, Kì Hủ Thiên cười khổ, càng coi trọng lại càng không dám tùy tiện đối xử, cảm xúc của Minh Nhi hoàn toàn tác động đến tâm tư của hắn, cho dù hắn có muốn đi tìm y đến cỡ nào, chỉ vì một câu nói của y, hắn cũng chỉ đành chịu thua.

Minh Nhi không như nữ tử nói lời giận lẫy, một khi y đã nói thì chính là muốn như thế, y nói "Đêm nay không muốn gặp bất cứ ai", vậy sáng sớm mai đi gặp y, cũng không phải "Đêm nay", Minh Nhi cũng không có lý do gì không muốn gặp hắn.

Trong lòng tính toán như vậy, Kì Hủ Thiên nhìn trời đêm ngoài cửa sổ, tầm mắt hướng về cung điện cách đó không xa.

Không biết có phải là cố tình tránh mặt hay không, sáng sớm ngày hôm sau, đợi lúc Kì Hủ Thiên bước vào phòng Kì Minh Nguyệt nghỉ tạm một đêm thì đã không có ai, theo như lời nói của Oánh Nhiên, sáng sớm y đã đến chỗ của hoàng hậu Tương Dao rồi.

Gần tới giờ lâm triều, Kì Hủ Thiên không thể không từ bỏ ý định đi đến chỗ Tương Dao, trong lòng lại càng cảm thấy buồn bực, đành mang gương mặt nặng nề vào triều, vừa mới sáng sớm, quần thần đều nơm nớp lo sợ, không biết có chuyện gì chọc giận bệ hạ như vậy, lúc lên bẩm báo công việc lại càng cẩn trọng hơn so với hằng ngày.

Kì Hủ Thiên nghe các đại thần trình báo nhưng tâm trí lại không dừng ở đó, nhiều năm như vậy, Minh Nhi chưa từng có tranh cãi gì nghiêm trọng với hắn, tránh mặt không gặp lại càng chưa từng xảy ra, không ngờ lần này lại nghiêm trọng đến vậy, còn ra khỏi tẩm cung, nghĩ đến chuyện này, sắc mặt hắn càng âm trầm hơn.

Nhận thấy sắc mặt Kì Hủ Thiên ngày càng tối lại, có đại thần nhớ tới chuyện nhìn thấy trước khi lâm triều, sau khi đã trình báo xong các công việc, sắc mặt vui mừng, cẩn thận bước lên vài bước "Mấy ngày trước đây thần từng nhắc đến chuyện tuyển phi cho thái tử, bệ hạ nói không vội, thái tử cũng chưa ưng ý được cô nương nào, có điều hôm nay…"

Dò xét nhìn quân vương ngồi trên cao, ông ta nói tiếp "Hôm nay lúc thần chờ lâm triều, đi qua ngự hoa viên thấy được, thái tử điện hạ hiển nhiên là có người trong lòng, bệ hạ cũng không cần lo lắng cho chuyện thái tử phi nữa, thần xin chúc mừng bệ hạ"

Trên gương mặt đại thần ý cười vui vẻ mang theo chút ái muội, ẩn ý ám chỉ, trong lời nói của ông ta, là Minh Nhi cùng với người khác… Đôi mắt híp lại, đôi môi khẽ cong lên, Kì Hủ Thiên nhìn xuống "Ý ngươi là sao? Lại thấy cái gì?"

Xem ra bệ hạ cảm thấy có hứng thú, Trương đại nhân nhớ lại tính toán của các đồng liêu trước đây, lại thực bội phục con mắt của mình.

"Thái tử điện hạ cùng với một cô nương xinh đẹp ở ngự hoa viên trò chuyện với nhau rất vui vẻ, một người đàn, một người múa, thật đúng là trời sinh một đôi, trai tài gái sắc thần tiên quyến lữ, lúc thần nhìn thấy cảnh ấy thật luyến tiếc không muốn rời đi…" Trương đại nhân kể lại cảnh tượng mình đã chứng kiến, các vị đại thần khác đứng ở một bên cũng phụ họa theo, bọn họ nói rất hăng say lại không phát hiện sắc mặt quân vương trên cao đã thay đổi, ý cười bên môi ngày càng rõ ràng, nhưng sâu trong đôi mắt hẹp dài lại khiến cho người ta sợ hãi.

Đứng đằng sau bọn họ, các vị đại thần khác nhận thấy có gì đó không ổn cho lắm, yên lặng đứng không dám mở miệng, mấy người ở đằng trước tíu ta tíu tít cũng bắt đầu phát hiện khác thường, vội vàng im bặt.

Bệ hạ vui giận thất thường, bọn họ đã sớm quen, ngày thường đã quen nhìn sắc mặt đoán tâm tư, bọn họ cẩn thận mở miệng cũng không phải lần một lần hai, lúc này vốn đang tính toán muốn tranh công, lại không ngờ sắc mặt bệ hạ không hề vui vẻ, mà còn giống như sắp sửa nổi trận lôi đình, mọi người im miệng bất an đứng yên tại chỗ, đâu còn thấy được sắc mặt hớn hở ban nãy nữa.

Lưu Dịch đến một bên thấy sắc mặt quân vương không ổn, nghe thấy lời nói của các đại thần, cũng biết lúc này bệ hạ đang muốn làm gì nhất, tằng hắng giống như được phân phó, cao giọng tuyên bố "Bãi triều"

Giọng nói vừa dứt, bóng người huyền sắc đứng dậy, cái gì cũng chưa nói, nhưng khí thế quanh người lại khiến cho các đại thần hoảng hồn, nhìn chăm chú vào bệ hạ vừa bãi triều đã quay đi, mọi người vừa nghi hoặc vừa sợ hãi nhưng đều thở ra, không biết lúc nãy có nói gì sai hay không, nhưng bệ hạ lại đột nhiên tức giận, bọn họ có thể cảm nhận được, nhìn nhau lắc đầu, bọn họ chỉ đành cảm thán, lòng vua khó dò quá mà.

Nhớ lại lời nói của các đại thần, Kì Hủ Thiên ra khỏi đại điện liền đi thẳng đến ngự hoa viên, Minh Nhi cùng một nữ tử trò chuyện vui vẻ, còn đánh đàn khiêu vũ? Các đại thần tuyệt đối không dám nói quàng nói xiên với hắn, chuyện này tất nhiên sẽ không phải là bại đặt, cho dù có hơi khoa trương nhưng Minh Nhi lại cùng một nữ tử ở trong ngự hoa viên, chỉ như vậy cũng đủ khiến hắn trong lòng tức giận.

197. Chương 197: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 7

Trong ngự hoa viên, bóng người y phục nguyệt sắc ngồi trong đình, đang cúi đầu gảy nhẹ dây đàn trước mặt, mái tóc đen tuyền phất phơ theo gió, có thể nhìn thấy ý cười nhàn nhạt trên gương mặt, âm thanh đàn tranh từ đầu ngón tay thoát ra thản nhiên truyền đi khắp ngự hoa viên, cùng với bóng dáng đang khiêu vũ trong đình hợp cùng một chỗ, nhìn từ xa, rực rỡ nổi bật thật đúng là đẹp như tranh vẽ, cái gọi là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ, chính là hình ảnh trước mắt này.

Những người đi ngang ngự hoa viên nhìn thấy cảnh ấy đều dừng chân nán lại một lát, không ai không có cùng suy nghĩ như thế, nhưng quân vương vừa hạ triều lập tức đi đến ngự hoa viên lại không có cảm giác như vậy, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, hắn chỉ có sát ý cuồn cuộn, bất kể nữ tử kia là ai, nàng thế mà lại khiến Minh Nhi cười với nàng, đàn cho nàng, chỉ với việc này, hắn sẽ không buông tha cho nàng.

Vốn dĩ có thị vệ tỳ nữ đang nán lại nhìn từ xa, chợt nhìn thấy bóng người y phục huyền sắc đi tới, khí thế khiến cho người người kinh hãi làm cho mọi người đều nhanh chóng thu hồi tầm mắt, cẩn thận hành lễ, không còn ai dám dừng lại nữa, tính cách bệ hạ khó dò, trong cung ai cũng đã học khôn, khi bệ hạ không vui, ngàn vạn lần đừng lắm chuyện tránh cho xui xẻo chuốc họa vào thân, trở thành đối tượng bị giận chó đánh mèo.

Mọi người đều ba chân bốn cẳng chạy thật xa mới dám trộm ngó qua bên kia, chỉ thấy bóng người y phục huyền sắc trực tiếp bước thẳng vào lương đình trong ngự hoa viên.

Tiếng đàn tranh ngưng lại, Kì Minh Nguyệt thả tay xuống, đứng dậy nhìn nam nhân vốn còn đang giờ lâm triều lại đột nhiên xuất hiện, giống như bình thường gọi một tiếng "Phụ hoàng"

Bên cạnh y, thiếu nữ vốn đang khiêu vũ theo điệu nhạc cũng dừng lại động tác, cúi đầu chào, không nói lời nào nhưng tư thái xinh đẹp, dáng vẻ thông minh linh hoạt, cùng với thiếu niên bên cạnh nàng vô cùng xứng đôi vừa lứa, hai người sóng vai đứng chung một chỗ, nhìn thế nào cũng là một đôi trời sinh.

Tận mắt chứng kiến, Kì Hủ Thiên chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề, ngoại trừ tức giận khôn cùng còn có nôn nóng, Minh Nhi vẫn chưa hết giận, ngay cả gặp mặt hắn cũng không muốn, lại chọn lúc hắn lâm triều cùng người khác kẻ đàn người múa, mặc kệ nàng là người phương nào, hắn cũng không tha cho nàng.

Bên cạnh Minh Nhi của hắn, không nên xuất hiện ai khác.

Tay áo huyền sắc vung lên nhìn như tùy ý, nhưng Kì Minh Nguyệt lại có thể nhìn ra sát ý vô tận, cùng với tia rét lạnh trong đôi mắt ưng kia chợt lóe.

Bước ra trước một bước, chắn trước người thiếu nữ nọ, y chăm chú nhìn vào nam nhân trước mặt, lại gọi một tiếng "Phụ hoàng—" Lúc này, giọng nói có chút khác biệt.

Đó là bảo vệ, Minh Nhi của hắn vậy mà lại muốn hắn buông tha nàng? Y muốn hắn dừng tay?! Y muốn bảo vệ thiếu nữ kia?! Mắt ưng khép hờ, thu lại sát khí cuồn cuộn trong đáy mắt, sự bảo vệ của Kì Minh Nguyệt lại khiến Kì Hủ Thiên lại càng muốn cho nàng một chưởng giết chết ngay tức khắc, Minh Nhi chưa bao giờ bảo vệ người khác như thế, chưa bao giờ đối xử đặc biệt với một ai, hôm nay ngay trước mặt hắn, muốn hắn buông tha nữ tử này?

Trong đáy mắt thiếu niên trước mặt thâm trầm như nước, không chút thay đổi, cứ như vậy chăm chú nhìn vào hắn, muốn hắn không gây tổn thương cho thiếu nữ kia, tay đã nâng lên buông xuống, bàn đá trong lương đình nháy mắt biến thành đá vụn, Kì Hủ Thiên xoay người, cất bước rời đi.

"Thái tử điện hạ... Bệ hạ..." Cẩn thận nhìn bóng dáng quân vương rời đi, nữ tử bên cạnh Kì Minh Nguyệt vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, bàn đá mới vừa rồi bị đánh nát ngay trước mặt suýt nữa thì văng trúng mặt nàng, trước giờ nghe nói tính tình bệ hạ khó dò, vui buồng không biết, lúc đó cũng không tin cho lắm, nàng mới vừa vào cung được một lát liền chứng kiến được tận mắt.

"Không sao, Trân Nhi cứ tiếp tục, lát nữa cùng nhau dùng ngọ thiện" Kì Minh Nguyệt trấn an nàng, ánh mắt dõi theo bóng dáng huyền sắc dần dần đang đi xa, tới khi không còn nhìn thấy nữa mới quay lại.

Nữ tử được gọi là Trân Nhi gật đầu, trong lòng mừng thầm, mặc dù không biết vì sao bệ hạ lại nóng giận như vậy nhưng nàng cũng biết thái tử điện hạ yêu thích nàng, lần này vào cung có thu hoạch lớn, xem thái độ của thái tử đối với nàng, sau này sẽ như thế nào, thật khiến cho người ta vừa mong chờ vừa vui mừng.

Giẫm lên mảnh đá nát vụn, Kì Minh Nguyệt bước ra khỏi lương đình, đứng trong ngự hoa viên, Trân Nhi thân thiết bước bên cạnh y. Tay nâng chén rượu, Kì Minh Nguyệt ý bảo nàng tiếp tục múa, lúc này không có đàn tranh phụ họa, chỉ có thể cất giọng xướng ca, cùng với động tác dưới chân, vừa ca vừa máu, dáng người nữ tử mềm mại, câu ca điệu múa, giữa biển hoa, vô cùng vui mắt.

Xa xa nhìn lại, cung nữ hoặc đại thần đi ngang qua nhìn thấy chuyện ban nãy cũng không rõ vì sao bệ hạ lại tức giận, trong lòng vừa thắc mắc vừa bất an, nhưng thấy thái tử cùng với cô nương Trân Nhi kia ở cùng một chỗ lại thấy trong lòng vui mừng, không ít người thầm đoán vị trí thái tử phi lúc này xem ra đã có chủ.

Giữa đám hoa cỏ tràn ngập đủ màu sắc, nữ tử ca múa kiều diễm, Kì Minh Nguyệt uống một ngụm rượu, nhìn người đang khiêu vũ, tâm tư lại không đặt ở đó, y vừa rồi đã ngăn cản phụ hoàng ra tay, kết quả là cả cái bàn đá thành đá vụn, lúc ấy tâm trạng của phụ hoàng như thế nào y cũng hiểu.

Liếc mắt nhìn đá vụn phía sau, trong lòng y thở dài một tiếng.

Sau khi trải qua chuyện ở ngự hoa viên, cả ngày nay Kì Hủ Thiên đều ở suốt trong ngự thư phòng tiếp kiến đại thần, phê duyệt tấu chương, không bước ra khỏi ngự thư phòng nửa bước, nhưng các vị đại thần từ trong ngự thư phòng bước ra ai cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặt cắt không còn giọt máu, từ miệng họ, toàn bộ hoàng cung từ trên xuống dưới đều biết hôm nay bệ hạ tâm tình không tốt, thậm chí có thể nói là cực kì không ổn, ai chọn hôm nay đi trình báo công việc là tự ăn khổ, nếu là ngày thường theo khuôn phép cũng được đi, đằng này nếu có chuyện gì mờ ám, ồn ào chỉ là chuyện nhỏ nhưng lọt vào tai bệ hạ thì cũng thành ra chuyện lớn, xui xẻo một chút có thể thành chuyện lớn mất đầu.

Suốt một ngày, ai ai trong cung cũng đều sống trong lo sợ, không ai biết kẻ nào gây chuyện khiến bệ hạ giận dữ, cũng không ai biết phải làm sao cho bệ hạ bớt giận, từ trên xuống dưới đều cầu mong tránh xa ngự thư phòng thêm một chút, cho nên muốn trình tấu văn kiện linh tinh gì đó, tất cả đều thông qua Lưu tổng quản dâng lên, nếu không vội, các đại thần liền giả vờ không biết gì, đợi qua vài ngày nữa mới nói.

Lưu Dịch thấy tình thế như vậy liền biết ai gây nên chuyện này, tất nhiên cũng nghe qua chuyện ở ngự hoa viên, việc hôm qua chưa hết, hôm nay lại có nữ tử xuất hiện như thế, nếu bệ hạ mà còn vui vẻ được mới là lạ.

Bệ hạ và điện hạ, giữa hai phụ tử hai người, người ngoài không thể xen vào, Lưu Dịch tuy biết nhưng cũng không dám nhiều lời, thu lại tấu chương đã được phê duyệt, ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ phiền não của quân vương.

Bạn đang ?

"Sắc trời không còn sớm, ngươi đi hỏi, Minh Nhi bên kia, đã dùng vãn thiện chưa?" Đặt bút xuống, Kì Hủ Thiên nhớ lại hình ảnh ban sáng bắt gặp, nhíu mày lại, tình ý của Minh nhi đối với hắn, hắn chưa bao giờ nghi ngờ, nhưng nữ tử này lại được Minh Nhi bảo vệ như vậy lại vẫn khiến hắn trong lòng không vui, lửa giận bừng bừng, không muốn cùng y tranh cãi, hắn mới trực tiếp quay đi, lúc này lại có chút hối hận, khi đó nên đem Minh Nhi về tẩm cung mới đúng.

Lưu Dịch cúi người nhận lệnh, đang muốn bước đi lại bị Kì Hủ Thiên gọi ngược trở về "Quên đi, không cần phải đi"

Bệ hạ vậy mà lại đổi ý? Lưu Dịch chỉ cảm thấy ngoài ý muốn liền thấy quân vương đứng dậy "Trẫm tự mình đi gặp y"

198. Chương 198: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 8

Trong cung điện gần tẩm cung Huyễn Thiên điện, xuyên qua từng lớp mành trướng có thể thấy được thiếu niên ngồi một mình cạnh bàn ăn, Kì Minh Nguyệt nhìn một bàn đầy thức ăn, thức ăn trong miệng hương vị vốn dĩ không tệ nhưng y lại không cảm nhận được mùi vị gì, dùng bữa xong không khỏi nhớ tới nam nhân hẳn là đã trở về tẩm cung, phụ hoàng của y… Lúc này chắc hẳn cũng đang dùng vãn thiện, ngày thường cùng ăn cùng ngủ, y dường như đã quên cảm giác ăn một mình, ngủ cũng một mình.

Gọi Oánh Nhiên dọn thức ăn trên bàn xuống, Kì Minh Nguyệt ngồi cạnh giường, nhớ tới chuyện ban trưa, tâm trạng khi hắn nhìn thấy y bảo vệ Trân Nhi, y hiểu được nhưng vẫn không để hắn ra tay…

Phụ hoàng chắc là sẽ không hiểu lầm… Ánh mắt chăm chú nhìn vào tách trà trên bàn, Kì Minh Nguyệt hơi khép mắt, y biết rõ cảm giác đó, cho dù hiểu được tâm ý của đối phương, cho dù biết rằng đối phương sẽ không phản bội, nhưng đối với những gì tận mắt chứng kiến, y vẫn khó tránh khỏi không để tâm.

Giống như hắn có thể xem như hậu cung không tồn tại, nhưng đối với cung phi được nước lấn tới, y không có cách nào không để ý như hắn, nếu lúc ấy không phải y mà là phụ hoàng gặp Liên phi kia, kết quả chỉ sợ sẽ càng thê thảm hơn, điểm này y chưa từng hoài nghi, đối với chuyện này, y không có cách nào duy trì bình tĩnh thường ngày, cho nên, y rời khỏi tẩm cung.

Nhớ lại mọi chuyện bắt đầu từ hôm qua tới hôm nay, trong cả một ngày xảy ra chuyện gì, lại liếc mắt nhìn căn phòng đang nghỉ tạm, bên môi Kì Minh Nguyệt lộ ra một nét cười khổ, lần này liệu có tính là chiến tranh lạnh hay kh6ong? Không có tranh chấp, nhưng cả ngày cũng không nói chuyện với nhau câu nào, lại càng không có cử chỉ thân mật nào khác, vì chuyện này, nghe nói ngự thư phòng đã thành nơi mỗi người đều tránh không dám đến gần…

Khi Kì Hủ Thiên đi vào phòng, nhìn thấy dáng vẻ thiếu niên ngồi một mình ở cạnh giường, đôi mắt rũ xuống không biết đang nghĩ đến chuyện gì, lập tức bước vào, đem người trước mắt ôm vào lòng, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm “Rốt cuộc Minh Nhi cũng không muốn tránh né phụ hoàng nữa?”

Tuy chỉ có một ngày nhưng đối với hắn mà nói lại là vô cùng đằng đẵng, nhớ nhung cảm giác Minh Nhi ở ngay trong ngực khiến hắn như muốn phát điên, giờ đây cuối cùng cũng được ôm lấy y, giống như cảm giác tìm lại được trân bảo mà mình đã đánh mất, tất cả tức giận phiền não đều bị đánh bay đi, nâng lên gương mặt của Kì Minh Nguyệt, hắn hôn lên một cái thật mạnh.

Môi bị tách ra, chiếc lưỡi xâm nhập vào trong miệng khiến y không thể không quấn mút ngược lại, Kì Minh Nguyệt cũng không bất ngờ khi thấy Kì Hủ Thiên đến đây, đối với nam nhân bá đạo này mà nói, e là đợi đến lúc này đã là giới hạn, câu nói đầu tiên khi thấy y có chút vừa bất mãn vừa tức giận, đó là bởi vì y rời khỏi tẩm cung lại còn tránh mặt hắn, cũng bởi vì sự việc lúc ban trưa.

Y không hề cự tuyệt, cái hôn trên môi y dường như muốn cứ thế lấn tới, lúc trên môi bị hôn đến phát đau, Kì Minh Nguyệt mới đẩy hắn ra, thở dốc tựa vào đầu giường “Khi nào thì Minh Nguyệt tránh mặt phụ hoàng?”

“Dọn khỏi tẩm cung, ngay cả phụ hoàng cũng không muốn gặp, không phải tránh né thì là gì? Không gặp ta, lại cùng người khác ở ngự hoa viên đàn hát ca múa, Minh Nhi cũng biết phụ hoàng sẽ thực sự giết nàng, nếu không phải ngươi đứng đó ngăn lại…” Hừ lạnh một tiếng, Kì Hủ Thiên đã suy tính, bất kể nàng ta đến từ đâu, hắn cũng sẽ khiến cho nàng ta hối hận vì đã vào cung.

Kì Minh Nguyệt lắc đầu “Không phải ta né tránh, chỉ là tạm thời không muốn gặp mà thôi, ta không muốn tranh cãi với ngươi, không muốn khi đang tức giận lại còn cãi nhau với phụ hoàng” Đây cũng là nguyên nhân y không muốn ở lại tẩm cung, y cần bình tĩnh lại, lúc nhất thời xúc động thường sẽ nói ra những lời khiến mình phải hối hận, đối với chuyện này y cũng không thấy vui, giữa y và phụ hoàng không nên lạnh mặt với nhau.

“Không muốn gặp phụ hoàng, lại cùng Trân Nhi kia thân mật như thế? Chẳng lẽ Minh Nhi cố tình làm để phụ hoàng cảm nhận được cảm giác của ngươi khi nhìn thấy cung phi kia đi vào tẩm cung? Nếu là vậy, phụ

hoàng đã rõ" Thở dài, đem thiếu niên trước mặt ôm vào lòng lần thứ hai, Kì Hủ Thiên nghĩ lại cả ngày nay, mỗi khi nhớ tới cảnh tượng Minh Nhi cùng thiếu nữ kia ở trong ngự hoa viên, trong lòng liền dậy lên từng trận sát ý, nếu không phải vì Minh Nhi che chở, Trân Nhi kia giờ phút này đã sớm nát bét như cái bàn đá kia, cũng bởi vì Minh Nhi bảo vệ, hắn sẽ cho nàng ta nếm thử một chút cái gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Trong đôi mắt ưng của người đang ôm lấy y chợt lóe qua một tia lạnh lẽo, Kì Minh Nguyệt cũng đã quen, đương nhiên cũng đoán được phần nào, lần này gặp nạn tất nhiên chính là Trân Nhi kia, cười khẽ một tiếng, y đáp lại câu hỏi của Kì Hủ Thiên "Phụ hoàng thật sự nghĩ rằng Minh Nguyệt sẽ làm như thế? Tiếp cận Trân Nhi chỉ để khiến ngươi không vui?"

Y tuy có tức giận đối với chuyện xảy ra trong tẩm cung, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng thủ đoạn như vậy để làm phụ hoàng cảm nhận được tâm trạng của y, cũng sẽ không liên lụy đến người không có liên quan gì, không phải y mềm lòng mà là y vốn cũng không muốn làm lớn chuyện này, hậu cung nên nằm trong sự khống chế của Tương Dao chứ không phải đem tất cả dọn sạch, phụ hoàng là đế vương không thể không có hậu cung, giết một đám lại đổi một đám khác tới, còn không bằng khống chế trong tay.

"Cho dù Minh Nhi tiếp cận nàng vì chuyện gì, phụ hoàng cũng không cho phép, cho dù là ích kỷ, bên cạnh Minh nhi của ta chỉ có thể là ta, không thể có người khác, cũng giống như, nếu Minh Nhi không muốn hậu cung tồn tại, phụ hoàng liền sai người giết hết các nàng, ta biết, chuyện tẩm cung khiến ngươi vô cùng không vui, đúng không?" Tựa như hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng người sống, Kì Hủ Thiên thuận miệng nói ra, khiến Kì Minh Nguyệt cảm thấy hắn thật sự nói được làm được.

"Trong tẩm cung vốn là ta và phụ hoàng hẹn trước, nhưng khi vào phòng, nằm trên giường lại là cung phi gần như không có mảnh vải che thân..." Kì Minh Nguyệt nói đến đây cũng không hề có tức giận mãnh liệt như khi đó, nhưng Kì Hủ Thiên nghe y nói vậy lại càng lửa giận phừng phừng, trên chiếc giường kia là nơi hắn và Minh Nhi ngày ngày ôm nhau triền miên, là nơi Minh Nhi trong ngực hắn bày ra đủ loại phong tình trước mặt hắn, trút xuống y phục, thở dốc than nhẹ, lưu lại hơi thở hương vị của Minh Nhi, vậy mà nữ nhân kia dám nằm lên...

Chỉ giết nàng như vậy thật quá dễ dàng cho ả...

"Phụ hoàng có biết cảm giác của Minh Nguyệt lúc đó?" Từ trên mặt Kì Hủ Thiên, y có thể nhìn thấy được tâm tư giống như chính mình lúc đó "Nhìn thấy một cung phi như vậy ở trong tẩm cung của ta và phụ hoàng, đương nhiên sẽ không vui vẻ, nhưng giết hết thì không cần, cái kẻ ta đã ra tay lúc này cũng chỉ còn một thi thể, nhưng, nếu còn xảy ra chuyện tương tự..." Đến lúc đó, y sẽ cân nhắc phương pháp giải quyết từ bên ngoài.

"Sẽ không, phụ hoàng sẽ tuyệt đối không cho phép hậu cung đi vào Huyễn Thiên điện thêm lần nào nữa, nhìn thấy thi thể của nàng liền biết trong lòng Minh Nhi đang nghĩ gì, Minh Nhi trong lòng tức giận, phụ hoàng cũng vậy, nếu lại xảy ra chuyện nữa, hậu cũng không cần tồn tại nữa, mặc kệ đám đại thần lắm lời, phụ hoàng cũng có biện pháp làm cho bọn họ phải câm miệng" Nghĩ tới cảnh tượng trong câu nói của Minh Nhi, hắn có thể đoán được cảm giác của Minh Nhi lúc ấy, mặc dù lúc này hắn vẫn hối hận không thôi, không đến tẩm cung trước một bước, làm cho cung phi kia hiểu được, nơi đó không phải là nơi nàng có thể đặt chân đến.

Tẩm cung, là nơi chỉ thuộc về hắn và Minh Nhi.

Kì Hủ Thiên đối mặt với thiếu niên trong lòng, rét lạnh trong mắt vẫn chưa tản đi, cúi đầu hôn lên đôi môi của y, cảm nhận được sự đáp lại của Kì Minh Nguyệt, đáy mắt mới có chút ý cười "Phụ hoàng đã thay đổi toàn bộ bên trong tẩm cung, Minh Nhi có chịu trở về cùng ta hay không?"

"Minh Nguyệt chỉ là không nghĩ dưới tình huống đó lại gặp mặt phụ hoàng, cũng không phải không muốn gặp, ta chỉ là không muốn vì chuyện này mà nói lời oán giận đối với phụ hoàng" Lúc đó, y cần nhất chính là bình tâm lại.

"Chuyện lần này là lỗi của phụ hoàng, không cho người giám sát hậu cung, nhưng mà phụ hoàng cũng có chút oan ức, ai bảo trong mắt ta chỉ có Minh nhi, làm sao còn có tâm tư quản lý hậu cung cho nên mới có

sơ suất, khiến cho Minh Nhi tức giận, cuối cùng người đau lòng vẫn là phụ hoàng, Minh Nhi cần phải an ủi phụ hoàng mới đúng…"

Nụ hôn ở trên môi dần chuyển ra sau gáy, bàn tay ôm lấy thắt lưng y cũng bắt đầu đi xuống, Kì Minh Nguyệt có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi phả bên cổ mình, cong cong khóe môi, phụ hoàng muốn làm gì, y rất rõ ràng, một tay luồn vào trong y phục huyền sắc, y dường như không chút để ý hỏi "Phụ hoàng có biết Trân Nhi họ gì?"

Lúc này Minh Nhi lại đột nhiên nhắc tới Trân Nhi kia… Đôi mắt hơi híp lại, trong đôi mắt hẹp dài chợt lóe lên một tia nguy hiểm, hắn còn chưa quên Minh nhi đã che chở nàng ta, cởi vạt áo của Kì Minh Nguyệt ra, Kì Hủ Thiên đem y đặt dưới người, đôi môi hôn lên làn da trắng nõn mê hoặc, giọng nói trầm thấp "Dù cho nàng họ gì, sau này cũng không cần nữa" Người chết không cần tên.

Kì Minh Nguyệt khẽ cười, y bảo vệ Trân Nhi, chỉ bởi vì lúc đó nàng không thể chết được, nhưng sau khi biết được suy nghĩ của hắn, sự sống chết của nàng ta không liên quan gì đến y nữa, vươn tay mở nút áo hình rồng trên hoàng bào huyền sắc, y chậm rãi nói "Trân Nhi họ Chân, Chân Trân"

Kì Hủ Thiên nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, hắn đương nhiên biết ngoài kia đang náo nhiệt vì chuyện gì, cũng không quên phi tử đưa điểm tâm vào ngự thư phòng lại còn ngăn cản Minh Nhi đi vào "Phụ hoàng đã biết, vậy thì cứ để cho bọn chúng sống thêm vài ngày, lúc này, vẫn nên tiếp tục…"

Nâng tay vuốt ve phần ngực lộ ra bên dưới lớp y phục huyền sắc, Kì Minh Nguyệt cười cười "Đương nhiên là tiếp tục"

199. Chương 199: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 9

Ngày thứ hai lâm triều, các vị đại thần phát hiện sắc mặt quân vương đã tốt hơn rất nhiều, tuy rằng tâm tư vẫn khó dò nhưng rốt cuộc cũng không khiến cho mọi người sống trong lo sợ nữa, không cần lo lắng mình liệu có nói sai cái gì mà mất mạng hay không, Trương đại nhân cùng vài vị đại thần mắt đi mày lại đều âm thầm đoán chừng có phải bệ hạ đã biết chuyện của thái tử và Trân Nhi hay không, bệ hạ vui vẻ là vì đã chọn đúng người làm thái tử phi, nghĩ như vậy, có người sau khi nghị sự xong xuôi vội vàng hăng hái bước ra.

"Bệ hạ, nếu đã chọn ra thái tử phi, vậy… Việc tuyển thái tử phi…" Trương đại nhân nghĩ đến đôi trai tài gái sắc ở ngự hoa viên hôm qua liền thầm đắc ý cho ý tưởng của mình, trong lòng chờ mong quân vương trên cao có thể thấy được sự nhiệt tình của ông ta trong chuyện tuyển phi cho thái tử, cũng làm cho bản thân ông ta có cơ hội được biểu hiện một phen.

"Có chọn người sao? Vì sao trẫm không biết"

Trương đại nhân lòng đầy mong chờ lại nghe bên trên nói như vậy, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt sắc bén của đế vương hơi híp lại nhìn ông ta, trong mắt không rõ là vui hay không vui.

Trương đại nhân đắn đo một hồi mới cẩn thận mở miệng "Bệ hạ có thấy cô nương bên cạnh thái tử trong ngự hoa viên? Đó là cháu gái của Chân phi nương nương, tên là Chân Trân, tuổi tác cũng tương đương với thái tử điện hạ, giỏi ca múa, tính tình cũng thẳng thắn linh hoạt, nghe nói có không ít công tử thiếu niên đến cầu thân nhưng đều bị từ chối, không nghĩ rằng nàng và thái tử lại hợp ý với nhau như thế, chuyện này thật đúng là chuyện tốt, hình như thái tử đối với Chân Trân cô nương cũng…"

"Được rồi, trẫm đã nghe chán rồi, ngươi là muốn kêu ca đến khi nào mới dứt, Trương Khiển—" Tiếng vỗ mạnh vào tay vịn trên ngai vàng vang lên, từng tiếng từng tiếng đều khiến người người kinh hãi, sắc mặt Kì Hủ Thiên tối sầm, Chân Trân cùng với Chân phi kia mang tâm tư thế nào, hắn và Minh Nhi đều biết rõ ràng, mà kẻ ngầm hỗ trợ trong đó là ai, qua vài lần thăm dò, kết quả đã rõ ràng.

Giọng nói không nhanh không chậm, không có tức giận cũng không có áp lực đặc biệt nào nhưng chỉ cần một câu hỏi làm như tùy tiện mà hỏi kia làm cho Trương Khiển lập tức ngậm miệng, đầu cúi thấp xuống

đến độ không thể thấp hơn được nữa, khom người đứng đó không dám hó hé một lời, đại thần đứng một bên thấy sắc mặt ông ta thay đổi liền hiểu ra, ý của bệ hạ chính là ám chỉ Trương đại nhân đặc biệt nhiệt tình quan tâm tới chuyện lập thái tử phi, nhớ lại mấy ngày gần đây Trương Khiển ăn to xài lớn hơn thường ngày không ít mà lại không thèm để ý chút nào, chỉ cần ai ở lâu trong quan trường, trong lòng có tính toán gì liền hiểu rõ nguyên nhân trong đó.

"Bệ hạ... Thần..." Trương Khiển rớt mồ hôi lạnh, miệng há ra nhưng lại không thể nói thành tiếng, trong lòng đang phân vân có nên biện giải hay là đơn giản nhận sai luôn cho rồi, thừa nhận chính mình được người ta nhờ vả.

Không đợi Trương Khiển xoắn xuýt xong, nam nhân trên ngai vàng đã vỗ tay không còn kiên nhẫn "Lưu Dịch, đem thứ đó mang ra" Nhớ tới Minh Nhi vì sao tức giận, vì sao lại dọn ra khỏi tẩm cung, trong ánh mắt Kì Hủ Thiên nhìn xuống bên dưới ý cười thêm một phần giá rét, có lẽ qua một thời gian dài không chấn chỉnh mấy vị đại thần này, có kẻ đã quên mất bổn phận của chính mình là như thế nào, lại càng không nhớ được chuyện gì bọn họ không thể quản.

Kì Hủ Thiên vừa nói xong, sắc mặt Trương Khiển càng gấp gáp hơn, nhìn thấy Lưu tổng quản cầm một cái hộp gỗ bước ra, các đại thần khác cũng thấy đồ vật trong tay của Lưu Dịch đều đoán già đoán non xem trong đó chứa cái gì, chỉ một lát sau, Lưu Dịch ngya trước mặt mọi người mở nắp hộp ra, châu báu trang sức cùng với ngân phiếu chất thành đống đầy cả một hộp khiến cho quần thần đều hô to gọi nhỏ, bọn họ không ngờ Chân phi lại ra tay hào phóng đến thế, vì để cháu gái mình trở thành thái tử phi không tiếc bỏ ra bao nhiêu tiền tài của cải nhiều như vậy.

"Đây là trang sức trong cung ban tặng, dưới hộp gỗ này còn có kí hiệu của hoàng gia" Đem hộp gỗ trong tay trình lên cho Kì Hủ Thiên, Lưu Dịch lui về đứng qua một bên "Bệ hạ lệnh cho thần điều tra phủ của Trương đại nhân Trương Khiển đã tìm thấy vật này, thần may mắn không nhục mệnh"

"Trương Khiển, ngươi đã biết tội chưa?" Đem hộp gỗ cầm trong tay, Kì Hủ Thiên nhìn Trương Khiển sắc mặt tái mét, nghĩ tới ông ta đem Trân Nhi gì đó đưa vào trong cung, mắt ưng thoáng qua một tia lạnh giá.

Tình cảnh ngày đó hắn vẫn còn chưa quên, Trân Nhi kia ở cùng một chỗ với Minh Nhi trong lương đình của ngự hoa viên, nhìn sơ qua hết sức thân cận, cho dù sự thật không phải vậy nhưng cũng khiến cho hắn canh cánh trong lòng đối với sự tồn tại của Trân Nhi kia, càng đừng nói đến chuyện Trương Khiển mang nàng vào trong cung, sắp xếp cho nàng gặp gỡ với Minh Nhi.

Trương Khiển gục đầu xuống, ngay cả nhúc nhích cũng không dám, ông ta biết rõ thủ đoạn của bệ hạ, không dám ngóc đầu lên, lại cảm giác được ánh mắt thâm sâu khó lường của đấng quân vương đang nhìn mình còn đáng sợ hơn cả khi tức giận, run lẩy bẩy quỳ phịch xuống đất, ông ta nghĩ đi nghĩ lại, tội danh của mình cũng không xem là quá nặng, vẫn nên nhận tội càng sớm càng tốt.

"Thần biết tội. Thần không nên nhận tiền tài của Chân phi nương nương, thay nàng sắp xếp đưa cháu gái vào cung để tranh thủ vị trí thái tử phi, thần chỉ là nhất thời hồ đồ, xin bệ hạ thứ tội!"

Trương Khiển quỳ xuống nhận tội, Kì Hủ Thiên vân vê châu báu trong hộp, không nói lời nào, cả đại điện chỉ còn lại tiếng trang sức vàng bạc va chạm vào nhau, mỗi một âm thanh đều vọng lại trong đại điện lặng ngắt như tờ, một lúc lâu sau, ngay cả các vị đại thần không liên quan gì đến chuyện này cũng bắt đầu hoảng sợ vì bầu không khí như vậy, lại càng đừng nói đến Trương Khiển.

"Thứ tội? Chân gia ở ngoài cung tự lập danh sách, giả thánh chỉ tuyển phi, mà ngươi cùng Chân phi lén lút trao đổi lại còn nói không liên quan gì đến chuyện này? Trẫm hỏi ngươi... Tội này tự ngươi nghĩ xem có thể tha hay không?" Đôi môi cong lên một độ cong tàn khốc, lời nói thản nhiên lại tràn ngập uy hiếp nặng nề.

Trương Khiển nghe xong câu nói của quân vương, cả người đang quỳ nhất thời mềm nhũn ra, sắc mặt vốn tái mét dường như đã xanh như tàu lá, nhà mẹ đẻ của Chân phi dám làm ra chuyện như vậy ông ta cũng không có chút cảm kích nào! Vốn tưởng rằng tội danh của mình không nặng thế mà lại bị kéo vào chuyện này, cho dù chỉ có một chút liên can nhưng trong suy nghĩ của bệ hạ thì lại có thể bị rơi đầu, nhưng trước mắt, ông ta không chỉ bị liên lụy mà còn nhận luôn hối lộ, làm sao còn thanh minh gì cho được?!

"Bệ hạ! Bệ hạ tha mạng! Thần quả thật không biết! Thần chỉ nhận những thứ này, Chân phi nương nương muốn thần thúc đẩy hôn sự giữa thái tử và Chân Trân, thần chỉ muốn thay bệ hạ phân ưu cho nên mới

nhận! Xin bệ hạ thứ tội! Chuyện ngoài cung thần thật sự không biết gì hết!"

Trương Khiển không ngừng dập đầu, các đại thần khác ngày thường có giao tình không tệ với ông ta cũng không dám biện hộ giúp, chuyện tuyển phi ngoài cung kia vốn cũng có người nghe thấy nhưng cứ tưởng là do bệ hạ âm thầm ra lệnh, mấy năm nay trong cung không có thêm phi tần nào mới, bệ hạ làm như vậy cũng phải, không ngờ hóa ra lại là do Chân gia tự tiện làm chủ, chuyện này nói lớn cũng được mà nhỏ cũng được, còn phải xem bệ hạ nghĩ gì, nếu long tâm đại duyệt thì chính là chuyện vui, nếu ngược lại…

Trộm liếc mắt nhìn Trương Khiển mặt không chút máu quỳ trên mặt đất, ai cũng hiểu được, chuyện lần này không hề làm cho bệ hạ có chút vui vẻ nào, người có chút liên quan còn bị như vậy, Chân phi thì sẽ ra sao? Cho dù nhà mẹ đẻ của nàng là danh gia vọng tộc, trưởng bối từng là trọng thần trong triều, cho tới lúc này vẫn rất có tiếng nói trong triều đình, nhưng đối với bệ hạ mà nói toàn bộ những thứ này cũng không có tác dụng gì.

Người có chút tâm tư đã sớm phát hiện, hai năm gần đây bệ hạ đã dần dần thay máu triều đình, đổi cựu thần thay người mới, lúc này nhà mẹ đẻ của Chân phi làm ra chuyện này e là càng hợp với tính toán của bệ hạ hơn.

"Mấy thứ này đều tìm được từ trong phủ của ngươi, chẳng lẽ trẫm đổ oan cho ngươi?" Kì Hủ Thiên cười lạnh một tiếng "Chuyện trong cung đã có người cai quản, nhận thứ không nên nhận, làm chuyện không nên làm thì nên chịu chút trừng phạt, xem ngươi trước giờ chưa từng phạm sai có thể miễn tội chết, nhưng phải giam vào địa cung"

Phất tay áo sai người đem Trương Khiển chết trân tại chỗ ra ngoài, lời nói của Kì Hủ Thiên tùy ý như vậy coi như cũng đã khoan hồng với ông ta, đại thần trên triều cũng hơi bất ngờ, nếu bị giam vào địa cung thà chết đi còn tốt hơn, lúc này bệ hạ xem như tha tội chết cho Trương Khiển nhưng thực ra lại là trừng phạt nặng nề hơn.

Nhìn nhau không nói, trong lòng quần thần cũng có hơi sợ hãi, vài vị đại thần đã từng cùng với Trương Khiển bàn bạc chuyện tuyển phi cho thái tử lúc này lại không ngừng bất an, cũng âm thầm cảm thấy may mắn bản thân không có liên quan gì đến chuyện này, nhớ tới Trân Nhi kia có người mới giật mình, thường ngày hay nhìn thấy nàng ở trong ngự hoa viên nhưng hôm nay ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy.

Chân phi và Chân Trân kia không biết bệ hạ muốn xử lí như thế nào… Các đại thần đều tò mò nhưng không ai có gan hỏi, trong triều đình, chỉ thấy quân vương trên cao bưng tách trà lên nhấp một ngụm, khóe môi cong cong dường như đang chờ đợi điều gì.

Đặt tách trà xuống, Kì Hủ Thiên hơi nheo mắt, ý cười bên môi chưa giảm, đã giải quyết xong một thứ chướng mắt trên triều đình, vẫn còn hai thứ nữa, không biết Minh Nhi xử lý như thế nào…

200. Chương 200: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 10

"Nương nương, không xong rồi! Trương đại nhân trên đại điện bị bệ hạ hạch tội đã bị tống giam vào địa cung rồi!"

Trong lầu các nào đó ở hậu cung, Chân phi ngồi đối diện với gương trang điểm, nhìn thị nữ phía sau cài lên tóc một cây trâm mới vừa lòng gật đầu liền nghe thấy nha hoàn tâm phúc hớt hơ hớt hải chạy vào phòng báo tin.

Trong lòng hoảng hốt, vội ngoảnh đầu lại khiến cho cây trâm còn chưa cố định xong mái tóc liền bị xõa tung ra, không kịp răn dạy thị nữ phía sau, nàng cuống quýt đứng dậy hỏi "Trương Khiển làm sao? Sao lại bọ tống giam vào địa cung? Là tội danh gì? Bệ hạ còn nói gì không?"

Hỏi dồn dập liên tiếp, thị nữ đi tìm hiểu tin tức còn chưa kịp trả lời thì liền nghe một giọng nói thản nhiên đáp lại "Tự mình ở ngoài cung tuyển phi, tội danh này cũng không nhỏ, Trương Khiển không rõ đúng sai

thu nhận tiền bạc của hậu cung cũng không thoát khỏi có liên can, lúc này đã ở trong địa cung, về phần ngươi, hay là ngươi cho rằng phụ hoàng không biết ngươi sai bảo người bên ngoài làm chuyện này?"

Cùng với giọng nói truyền đến, một thiếu niên mặc cẩm bào màu trắng chậm rãi bước vào, mái tóc đen được cột cao bởi phát quan bằng ngọc do đế vương ban tặng, gương mặt tuấn tú trầm ổn có chút lạnh lùng đứng trước người nàng, mỉm cười "Không biết ngươi muốn kết thúc như thế nào?"

"Kết thúc? Kết thúc cái gì?" Tóc tai tán loạn, Chân phi nhớ tới chuyện ngoài cung, chột dạ hỏi lại.

"Tính mạng của ngươi" Mỗi từ mỗi câu Kì Minh Nguyệt nói như tùy ý nhưng trong lòng đã dấy lên sát ý, Chân phi trước mặt là người khơi mào tuyển phi ngoài cung, cũng là nàng khiêu khích Liên phi xông vào tẩm cung, lại là nàng kéo Chân Trân ý đồ sắp xếp tuyển phi cho y, phi tần gây sóng gió bất ổn như vậy, giữ lại chính là phiền toái.

Trong lòng run lên, Chân phi bước lui vài bước, ánh mắt ngầm ra hiệu cho thị nữ phía sau ra ngoài gọi người, nàng không đoán được thái tử lại có thể đến hậu cung, nghe xong lời nói của y ban nãy, nàng nhất thời có chút hoảng loạn, thấy Kì Minh Nguyệt không ngăn cản thị nữ đi ra ngoài liền lấy lại bình tĩnh trong phút chốc.

"Thái tử điện hạ đang nói đùa sao? Chuyện này đâu có liên quan gì đến bổn cung, nơi này chính là hậu cung, người ngoài không thể tùy ý đi vào, cho dù ngươi là thái tử cũng vậy, thái tử điện hạ đã thành niên lại tự tiện ra vào như thế không sợ bệ hạ trách tội hay sao?" Tự cố gắng duy trì bình tĩnh, Chân phi sau khi nghe thấy tiếng bước chân truyền đến sắc mặt lập tức nhẹ nhõm, giả vờ vui mừng "Hay là thái tử tới thăm Trân Nhi?"

Tiếng bước chân vang lên, Trân Nhi từ hậu đường bước ra, thấy Kì Minh Nguyệt liền vui vẻ ra mặt, nhưng nhận thấy không khí có chút không đúng, chỉ hành lễ với hai người rồi đứng qua một bên, quan sát sắc mặt của Chân phi, lại nhích đến gần bên cạnh thái tử làm cho nàng điên đảo tâm hồn "Thái tử điện hạ, hôm qua khúc nhạc vẫn chưa xong, Trân Nhi còn có điệu múa vẫn chưa biểu diễn cho điện hạ xem, không biết hôm nay…"

"Hôm nay ta có vài thứ muốn cho Trân Nhi xem" Nói với nàng như vậy, Kì Minh Nguyệt nhìn Chân phi sắc mặt hoảng loạn, cười lạnh trào phúng "Nếu dám làm thì nên có gan dám nhận hậu quả, tự mình thay phụ hoàng tuyển phi bên ngoài, đây là tội chết, Chân phi nương nương không phải không biết đó chứ?"

Xưng hô như giễu cợt làm cho Chân phi cắn răng không cam lòng, nghĩ tới nàng từng được vinh sủng một thời, lại không ngờ đảo mắt liền trở thành khí phụ (người phụ nữ bị chồng ruồng bỏ) không ai thăm hỏi, cung phi bên cạnh cũng giống nàng mới khiến nàng nhẫn nhịn lâu như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, nếu không được quân vương lâm hạnh, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, bệ hạ ngẫu nhiên đặt chân đến chỉ có duy nhất mỗi một chỗ của hoàng hậu, làm sao khiến nàng không thể không lo lắng cho được, mà bây giờ đã như vậy, sau này nàng già đi tàn phai hương sắc thì sẽ còn như thế nào?

Hoang mang bắt đầu sắp đặt, mạo hiểm đưa người mới vào cung, chỉ cần nắm trong tay mình liền có thể giữ được lòng quân vương, khiến cho địa vị của nàng được vững chắc, cũng làm cho hoàng hậu nếm trải cảm giác ăn không ngon ngủ không yên, không phải không lo lắng chuyện này là phạm tội khi quân, nghĩ rằng có thể đến lúc đó lại giải thích với bệ hạ nhưng vẫn luôn không có cơ hội nói rõ, nếu nàng thẳng thắn thừa nhận tâm ý có lẽ bệ hạ cũng sẽ không trách tội, tuyển chọn người mới cho hậu cung chẳng lẽ không phải là chuyện bệ hạ nên vui mừng mới phải sao?

"Thái tử đến đây bệ hạ có biết không?" Dường như nắm được nhược điểm của Kì Minh Nguyệt, Chân phi đã hoàn toàn trấn tĩnh lại "Người của ta vừa mới đi báo cho bệ hạ đến đây, chuyện này ta chắc chắn sẽ giải thích với bệ hạ, thái tử muốn hỏi tội của ta, còn không bằng nên lo lắng cho mình nên nói thế nào với bệ hạ đi"

Từ xưa đến nay, không kể là hoàng tử được sủng ái như thế nào, sau khi thành niên bước vào hậu cung đều sẽ bị quân vương nghi ngờ, mặc dù bản thân không chạm vào ai, đế vương cũng sẽ không tha cho người đó, chỉ cần nàng hàm hồ nói một chút, cho dù là thái tử cũng không hẳn sẽ không bị bệ hạ nghi ngờ, cho dù bệ hạ thật sự không hiểu lầm, nàng cũng có thể nhân cơ hội này giải thích mọi chuyện, nói cho bệ hạ biết, nàng chỉ là một lòng muốn tốt cho bệ hạ.

Tính toán của Chân phi đều bị Kì Minh Nguyệt nhìn thấu, một phi tần như thế có lẽ chỉ có cái chết mới có thể khiến nàng chịu an phận một chút, sát ý trong lòng lại tăng thêm vài phần, y đứng một bên, phát hiện Chân Trân đang si mê nhìn chăm chăm vào mình, nghiêng mặt mỉm cười trấn an, trong mắt lại có chút đăm chiêu.

Chân Trân là bị Chân phi xem như công cụ mà lợi dụng, thiếu nữ chỉ hơn mười tuổi còn chưa biết hoàn toàn những điều đen tối trong cung, vốn muốn dùng thiên âm để nàng nói ra sự thật, không ngờ trong lương đình ngày ấy chỉ vô tình hỏi thăm nàng liền thành thật đem mọi chuyện trong nhà một năm một mười nói ra hết, chính là trong gia tộc phụng mệnh Chân phi bắt đầu thay người trong cung tuyển người mới vào, tâm ý của Chân Trân đối với y không thể nghi ngờ, chỉ tiếc là… Nàng yêu thích bởi vì y là thái tử điện hạ.

"Nơi này cũng lâu rồi trẫm chưa tới, ngươi nói có phải không?" Tiếng nói cùng với tiếng bước chân ngoài cửa cùng lúc vang lên, chỉ thấy đế vương cất bước đi đến, nhìn vào trong một cái, nét mặt tươi cười "Hóa ra ở đây, nếu không phải nơi này có chuyện, buổi lâm triều cũng không mau tan như thế đâu"

Quả nhiên bệ hạ đến đây! Chân phi mừng rỡ bước nhanh ra tiếp đón, nghe thấy liền an tâm hẳn, bệ hạ nghe nói nơi này có việc liền vội vàng đến đây, chẳng lẽ là muốn cho nàng biết nàng không có bị bỏ quên? Có lẽ lúc này chính là cơ hội trình bày rõ chuyện tuyển phi với bệ hạ.

Giống như không hề nhìn thấy Chân phi đi tới, Kì Hủ Thiên tránh ra khỏi người nàng bước qua, đi tới trước mặt Kì Minh Nguyệt "Nơi này đã lâu phụ hoàng chưa từng đến đây, nếu không phải Minh Nhi, hôm nay ta cũng sẽ không tới"

Lo rằng Kì Minh Nguyệt còn chưa hết giận chuyện lúc trước, trong câu nói của Kì Hủ Thiên mang theo ý giải thích, khi hắn vừa nói xong, Chân phi cũng ngừng bước, từ bóng lưng nhìn không rõ sắc mặt nhưng hẳn là rất đặc sắc, Kì Minh Nguyệt ánh mắt vừa chớp liền nghe ra ẩn ý trong câu nói của hắn, mỉm cười gật đầu "Mau giải quyết chuyện ở đây, gần đây nhiều chuyện phiền phức quá" Mà những chuyện này đều là do vị Chân phi này ở hậu cung khơi mào.

Hiểu được tâm tư của Kì Minh Nguyệt từ ánh mắt đến lời nói của y, Kì Hủ Thiên gật đầu "Minh Nhi tính thế nào thì làm thế ấy, phụ hoàng không có ý kiến" Quay đầu nhìn Chân Trân đứng kề sát vào Kì Minh Nguyệt, đáy mắt hắn thoáng qua một tia tối tăm "Muốn giải quyết toàn bộ sao?"

Kì Minh Nguyệt lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt của Kì Hủ Thiên liền mỉm cười, cách Chân Trân xa một chút, tới sát bên cạnh hắn "Chân gia là danh môm, trong triều cũng có chút danh vọng, giữ lại tính mạng giam vào ngục cả nhà cũng được, chỉ trừ nàng ta" Chỉ vào Chân phi, y nói tiếp "Minh Nguyệt không muốn tha cho nàng"

Là nàng khơi dậy rắc rối lần này làm cho y và phụ hoàng mấy ngày nay đều sống trong khó chịu, nếu y muốn tha cho nàng e là phụ hoàng cũng không cho.

Hai phụ tử xem như không có ai bên cạnh mà thảo luận nên xử lý chuyện này như thế nào, nói xong liền quyết định luôn, muốn lấy tính mạng Chân phi, Chân Trân thấp thỏm lo sợ không biết nên làm gì, Chân phi vừa nghe nói vậy liền vội xoay người quỳ xuống trước mặt Kì Hủ Thiên.

"Bệ hạ! Thần thiếp oan uổng!" Tóc tai tán loạn, nàng quỳ gối dưới chân quân vương, trong lời nói mang theo tiếng nghẹn ngào khóc lóc.

"Hử? Oan uổng? Ngươi nói cho trẫm nghe một chút" Kì Hủ Thiên khoanh tay đứng đó, dường như có hứng thú với lời nói của nàng, Kì Minh Nguyệt đứng một bên cười như không cười nhìn Chân phi quỳ trên mặt đất, biết ngay phụ hoàng của y đang đem Chân phi làm trò tiêu khiển.

"Thần thiếp thừa nhận, là thần thiếp yêu cầu phụ huynh trong nhà tuyển chọn nữ tử vào cung, cho dù không được bệ hạ ra lệnh chính là tội khi quân, nhưng trong lòng thần thiếp đều là vì suy tính cho bệ hạ, mấy năm nay bệ hạ rất ít khi đặt chân đến hậu cung, cho dù ngẫu nhiên đến đây thì cũng chỉ đi chỗ của hoàng hậu, vốn là muốn khiến cho bệ hạ kinh hỉ, không ngờ thái tử điện hạ lại đến trước một bước, xông vào trong cung của thần thiếp, ý đồ muốn uy hiếp… Uy hiếp thần thiếp…" ?

"Uy hiếp ngươi làm gì?" Giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười từ bên trên vọng xuống, dường như đang chờ đợi nàng nói tiếp.

201. Chương 201: Phiên Ngoại 4: Sóng Gió Hậu Cung 11 (hoàn)

Chân phi nghĩ tới thái độ của quân vương đối với thái tử khi bước vào đây lại cảm nhận được tầm mắt không có độ ấm đang chiếu thẳng vào mình, giọng nói phía trên truyền đến tuy nhẹ nhàng từ tốn nhưng lại làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm và chẳng lành, há miệng, nhưng không dám thốt nên lời, lúc này mới phát hiện nếu nàng nói thái tử làm gì chỉ e là kết quả không phải thái tử gặp xui mà là chính nàng sẽ sống không bằng chết.

"Thần thiếp đáng chết! Thái tử muốn thần thiếp nhận tội, thần thiếp chỉ mong bệ hạ làm chủ cho thần thiếp cho nên mới sai người đi cầu kiến bệ hạ, cầu bệ hạ xem trọng tình cảm của thái tử và Trân Nhi, bỏ qua cho tội của thần thiếp!" Chân phi nghĩ tới lời nói của Chân Trân cùng thái tử vui vẻ hòa hợp, lại nhìn thái độ của thái tử đối với Chân Trân hôm nay làm cho nàng nhất thời quyết định đánh cược một phen, chỉ cần thái tử có vài phần tình ý với Chân Trân có lẽ sẽ xem trọng Chân Trân, chuyện của nàng còn có đường cứu vãn.

"Ngươi quả thực đáng chết" Nghe thấy Chân phi lần thứ hai nhắc tới Chân Trân, Kì Hủ Thiên không còn hứng thú chơi đùa ả nữa, thu lại ý cười bên môi, đôi mắt ưng hẹp dài tràn ngập sát khí "Hối lộ Trương Khiển, vì vị trí thái tử phi mà chi ra nhiều vàng bạc như thế, ngươi cũng thật mạnh tay, chẳng lẽ ngươi ngươi muốn gom hết chỗ trống còn lại trong hậu cung về tay Chân gia? Hay là ngươi muốn độc chiếm hậu cung, lợi dụng ngoại thích nắm quyền?"

Chân phi nghe vậy cả người mềm nhũn, nàng làm sao nghĩ tới nhiều như vậy, nàng chỉ muốn duy trì vinh hoa phú quý của mình, tính toán vì tương lai sau này, làm sao dám có ý tưởng như vậy "Không dám! Thần thiếp không dám! Bệ hạ! Thần thiếp không có!"

Dường như quỳ mọp xuống đất, Chân phi tóc tai tán loạn hoa dung thất sắc, ngay cả sức ngẩng đầu lên để thanh minh cũng không có, nàng không ngờ tự tiện tuyển phi ngoài cung lại khiến bệ hạ không vui, còn chưa kịp hỏi tội, nhắc tới Chân Trân lại khiến quân vương gán cho nàng tội danh này, chẳng lẽ hôm nay thật sự nàng không thể sống nổi?!

Chân Trân ở một bên rối tinh rối mù, lặng lẽ đi đến bên cạnh Kì Minh Nguyệt kéo kéo tay áo của y, ngẩng mặt tràn ngập ý tứ cầu xin, nàng không ngờ nàng vào cung lại gây ra chuyện lớn như vậy, đứng nghe một bên cũng hiểu được gia tộc sắp gặp tai ương, cô cô trước mắt đã bị hạch tội, nàng chỉ mong sao thái tử có thể mềm lòng một chút, trước nay thái tử đối xử với nàng không tồi, nghe nói thái tử không đối đãi với ai quá đặc biệt, đối với ai cũng đều xa cách hữu lễ, đối với nàng lại ôn nhu, gảy đàn cho nàng, khiến cho nàng tơ lòng vương vấn dần dần đắm say.

Nam tử hoàn mĩ trong suy nghĩ của nàng, thái tử như vậy hẳn sẽ vì mặt mũi của mình mà cầu tình cho cô cô, thật cẩn thận nhìn thái tử điện hạ trước mặt, trong lòng Chân Trân tràn đầy hi vọng ngẩng đầu lên, nhưng chỉ thấy một đôi mắt lạnh nhạt vô tình.

"Lúc nãy có nói sẽ cho ngươi nhìn xem vài thứ, lúc này cũng nên rồi..." Mỉm cười trấn an Kì Hủ Thiên hơi nhíu mày, Kì Minh Nguyệt quay đầu lại nói với Chân Trân.

"Hiếm khi Minh Nhi ra tay, phụ hoàng phải nhìn cho kỹ mới được" Hiểu ý của Kì Minh Nguyệt, sắc mặt Kì Hủ Thiên cuối cùng cũng tốt hơn một chút, liếc mắt nhìn Chân Trân không hiểu gì đứng một bên, đáy mắt lộ ra nét cười ác ý, hắn muốn biết, thấy dáng vẻ Minh Nhi giết người như vậy, Trân Nhi này liệu có còn dùng ánh mắt si mê mà nhìn Minh Nhi nữa hay không.

Chân phi còn đang khóc lóc thê thảm trên mặt đất, Kì Minh Nguyệt bước tới nhìn nữ tử chật vật dưới chân, nhẹ giọng hỏi "Không biết ngươi muốn kết thúc như thế nào?"

Cùng một vấn đề như lúc trước, chính là hỏi nàng muốn kết thúc tính mạng như thế nào.

Chân phi sắc mặt hoảng hốt, không thể tin được vậy mà thái tử lúc này vẫn muốn ra tay?! Không đợi nàng phản ứng, một bàn tay đã hướng về gương mặt của nàng "Nếu không trả lời, ta sẽ chọn giúp ngươi"

Ngay khi ngón tay trắng nõn chạm vào gương mặt nàng, Kì Hủ Thiên hừ lạnh một tiếng "Minh Nhi còn không mau lên"

"Phụ hoàng đừng nóng vội" Kì Minh Nguyệt cười khẽ, trong lòng phụ hoàng của y để ý chuyện gì làm sao y lại không biết, bàn tay nâng gương mặt của Chân phi giơ lên, một đường cong bảy màu rực rỡ như tơ lụa giống như có ý chí của mình bò lên cổ của Chân phi, quấn lại như dây leo, cũng giống như rắn quấn quanh cổ nàng, treo thân thể Chân phi lên cao trên song cửa sổ, tùy theo động tác của Kì Minh Nguyệt phát ra âm thanh xoẹt xoẹt.

Chân phi hai mắt trợn trắng, máu tươi trong miệng không ngừng tuôn trào trên dải tơ lụa bảy màu còn chưa xả ra nhưng lại không thấm một chút máu, cơ thể nửa treo lơ lửng, máu chảy không ngừng tới đầu ngón tay Kì Minh Nguyệt mới rơi xuống, mà thiếu niên đứng trước người nàng nhìn màu máu trên tay lại không hề thay đổi sắc mặt, ý cười nhàn nhạt bên môi không giảm, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, kẹp nỉ hồ bằng đầu ngón tay, sát ý cả người lạnh như băng.

Chân Trân không dám tin bịt kín miệng, nhìn y từng chút một siết chặt dải tơ lụa sắc bén kì lạ kia, mà vệt máu trên cổ Chân phi càng lúc càng rộng, y phục nhuốm máu đỏ tươi lan tràn không ngừng, yết hầu như bị đứt rời đổ máu ào ạt chảy dọc xuống tới tay y, căn phòng tràn ngập mùi màu tanh nồng "Tha cho ngươi một mạng đã là tử tế, hay là ngươi muốn giống như nàng?"

Dưới chân bủn rủn, Chân Trân chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, trong mắt toàn là máu, trong mũi cũng toàn mùi máu, cùng với câu nói của Kì Minh Nguyêt khiến cho nàng rốt cuộc không thể kiềm chế sợ hãi từ tận đáy lòng, run rẩy lui ra sau từng bước, khóc to thành tiếng, yếu ớt té trên mặt đất.

Nhìn thấy Chân Trân bị dọa tới ngất xỉu, Kì Minh Nguyệt cười khẽ, người đời luôn bị tư tưởng mê hoặc, Chân Trân đối với y cũng chỉ là mê luyến nhất thời, trải qua việc này hẳn là sẽ bớt không ít phiền toái, phụ hoàng cũng sẽ không vì Chân Trân này mà không vui nữa.

Thu lại nỉ hồ, cơ thể Chân phi bị máu tươi ướt đẫm nhất thời rơi xuống đất, ngã vào vũng máu, không khác gì thi thể, Kì Minh Nguyệt nhìn Kì Hủ Thiên "Ở đây đã xong, chuyện ngoài cung phụ hoàng tính toán thế nào?" Trải qua việc Trân Phi nháo loạn như vậy, y vốn muốn tha cho Chân gia nhưng e rằng phụ hoàng không chịu chấp nhận rồi.

" Xét nhà diệt tộc " Không yên lòng nói ra bốn chữ, Kì Hủ Thiên vẫn còn nhớ lại cảnh tượng mình chứng kiến ban nãy, mỗi lần thấy Minh Nhi ra tay đều khiến hắn không ngừng động tâm, một tay ôm y vào ngực, hôn lên đôi môi của thiếu niên, thì thầm bên tai Kì Minh Nguyệt "Theo phụ hoàng về tẩm cung đi?"

"Phụ hoàng muốn làm gì?" Kì Minh Nguyệt cười nhẹ, biết rõ còn hỏi, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên môi hắn "Mới hạ triều, chẳng lẽ không phải phụ hoàng chẳng lẽ không nên đi nên đi ngự thư phòng xử lý chính vụ?"

"Vậy thì đến ngự thư phòng đi, bạch phù ở đó còn dư rất nhiều không dùng, thuận tiện đem tấu chương phê duyệt" Cười tà quyết định thuận theo lời nói của Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên ôm chặt thiếu niên trong lòng, luyến tiếc tách môi ra.

Trong lầu các tràn đầy máu tươi, hai người ôm nhau mà hôn, một năm này Kì Minh Nguyệt vừa lên vị trí thái tử không lâu, điều tra rối loạn trong hậu cung, Chân phi là kẻ đầu sỏ khiến toàn bộ trực hệ Chân gia đều bị giết, đồng thời Liên phi trong hậu cung cũng biệt tăm biệt dạng, sau đó không còn ai dám nhắc tới trước mặt quân vương nữa.

Cùng năm, hoàng hậu Tương thị chỉnh lý hậu cung, từ nay về sau không ai còn dám nhắc đến chuyện tuyển phi cho quân vương nữa, mà từ lúc Trương Khiển bị tống vào địa cung, chuyện tuyển thái tử phi liền khiến cho quần thần đau đầu cỡ nào cũng không dám nhắc tới nữa.

202. Chương 202: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 1

Mặt trời chưa lên, chân trời hửng sáng, trên đại điện hoàng triều Thương Hách, quần thần đã tập trung đầy đủ, văn võ bá quan đứng thành hai hàng, mùi đàn hương nhàn nhạt lan tỏa khắp đại điện, cũng như thường ngày, đều tự mình dâng tấu trình bày công việc, sau khi trình báo lên hai vị bệ hạ, mọi người đứng yên chờ quân vương tuyên bố bãi triều.

Từ khi thái tử điện hạ đăng cơ chính thức thành Hoàng, thiên hạ thống nhất thuộc về Thương Hách, hai vị bệ hạ được dân gian xưng là Thiên đế, Nguyệt hoàng cùng nhau cai quản triều chính đã được một năm.

Trong một năm này, hai vị bệ hạ bận rộn xử lý việc thu nhận Liên Đồng và An Dương, sắp xếp quan viên, đến lúc này mới có được chút nhàn rỗi, đến lúc này tất cả mới chính thức đi vào quỹ đạo, chúng quần thần như bọn họ lúc này cũng nhẹ nhàng thở ra, không cần ngày ngày lo lắng ô sa trên đầu khó giữ được, chỉ cần một câu của hai vị bệ hạ liền bị người mới thay thế.

Đứng thẳng kính cẩn, quần thần cúi đầu, chợt nghe từ phía trên truyền đến câu hỏi "Các khanh còn có chuyện gì muốn tấu?"

Giọng nói thản nhiên nghe vào tai ôn hòa thân thiết lại có chút lạnh lùng, trên ngai vàng, tân quân trầm ổn lạnh nhạt tùy ý mà hỏi, một thân hoàng bào nguyệt sắc, hoa văn vàng kim nhạt màu thêu hình dị thú vờn quanh, đầu đội kim quan, mái tóc đen nhánh xõa xuống bờ vai, ánh mắt ẩn chứa ý cười mang theo chút hứng thú nhìn xuống bên dưới.

Quần thần vội vàng lắc đầu, đồng thanh đáp không có, đáp rồi lại cẩn trọng nhìn lên ngai vàng kề bên.

Bên cạnh Nguyệt hoàng, một người mặc hoàng bào huyền sắc, Thiên đế bệ hạ hơi nghiêng người tựa vào ngai vàng, thâm trầm như thường ngày không rõ vui giận, cũng không nói lời nào, chỉ cười như không cười liếc mắt nhìn bọn họ một cái, bị ánh mắt kia quét đến, trong lòng mọi người nhất thời dậy sóng.

Hiện giờ đại thần trong triều liên tục đổi mới, nói triệt liền triệt, lúc này còn đứng được trên đại điện không phải tất cả đều là cựu thần Thương Hách, cũng có không ít đến từ Thương Hách và Liên Đồng, từ khi thiên hạ thống nhất, hai vị bệ hạ sấm rền gió cuốn đem triều đình chỉnh lý một trận, đúng là thật khiến cho chúng thần tử bọn họ luôn sống trong sợ hãi.

Không ít đại thần còn chưa hiểu rõ tính tình của hai vị bệ hạ, lúc này đứng đây mỗi người đều vô cùng cẩn thận, nói nhiều không bằng làm nhiều, một năm này, hai vua lâm triều đều khiến cho mọi người lo nơm nớp, sợ bản thân nói sai cái gì, đắc tội ai, bọn họ đều không kham nổi, vốn chỉ hầu hạ một vị quân vương, giờ lại thành hai vị.

Hai vị quân vương lâm triều nhưng tất cả mọi người đều biết, chọc giận Thiên đế bệ hạ không sẽ bị nguy hiểm tính mạng, nhưng nếu chọc Nguyệt hoàng bệ hạ không vui, không chỉ nguy hiểm tính mạng, trực tiếp mất đầu xem như còn may, đáng sợ nhất chính là rơi vào cảnh sống không bằng chết.

Vì sao lại như thế, đương nhiên là bởi vì Thiên đế bệ hạ.

Cho dù Nguyệt hoàng đã đăng cơ không còn là thái tử như trước nhưng Thiên đế bệ hạ đối với y vẫn tin yêu không hề thay đổi, người nào không có mắt nếu chọc giận Nguyệt hoàng bệ hạ, không cần đợi Nguyệt hoàng không vui đã bị Thiên đế cho kẻ đó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Thủ đoạn của vị bệ hạ này so với lúc xưa vẫn không hề thay đổi, ngược lại càng khiến người ta sợ hãi.

Quần thần cảm thán, đều nói đế vương gia không có tình phụ tử, nhưng cảnh tượng trước mắt như thế này, hai vị đứng đầu triều đình Thương Hách của bọn họ hoàn toàn phá vỡ quan niệm đó, bảo sao Thương Hách có thể đem thiên hạ thống nhất.

Phụ tử chung tay cai quản thiên hạ, hai người trên ngai vàng trước mắt, là cửu ngũ chi tôn, cũng là minh quân duy trì cuộc sống và bình an cho dân chúng bách tính, bọn họ đứng từ dưới đại điện lúc nào cũng cẩn thận nhìn lên trên, trong lòng chỉ có kính sợ khâm phục, không dám có chút thất lễ bất kính.

Tình trạng trước mắt không phải ngày một ngày hai, Kì Minh Nguyệt liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, các đại thần dường như đã tạo thành thói quen hay lén nhìn lên bên trên, loại ánh mắt này nhìn y và phụ

hoàng tràn đầy rung động tán thưởng, làm cho chính vụ vốn khô khan trở nên thú vị hơn không ít.

Chẳng qua nhìn cả một năm, cho dù có thích thú thế nào thì cũng hết vui.

"Nếu không có chuyện gì thì bãi triều đi, trẫm mệt mỏi" Phất tay áo, Kì Minh Nguyệt tựa ra đằng sau, đang chờ quần thần cáo lui lại nghe Lưu Dịch đứng cách đó không xa thấp giọng tiếp theo lời nói của y "Hai vị bệ hạ mấy ngày này đã vất vả, nay Thương Hách đã ổn định, thần nghĩ nên nghỉ ngơi vài ngày"

Giọng nói của Lưu Dịch rất nhẹ, tuy cũng không lớn nhưng trên đại điện im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi thì lại nghe vô cùng rõ ràng, Kì Minh Nguyệt nghe thấy, đương nhiên các đại thần bên dưới cũng nghe thấy.

Lưu Dịch nói xong liền mặt không chút thay đổi đứng ở một bên, Kì Minh Nguyệt nhìn hắn một cái, nghiêng đầu nhìn qua người bên cạnh.

Trong đôi mắt ưng hẹp dài của nam nhân bên cạnh ẩn ẩn ý cười, bàn tay dưới ống tay áo huyền sắc mang theo độ ấm cùng cả, giác quen thuộc ôm lấy hông y, chỉ nhìn ánh mắt kia, y liền biết lần này Lưu tổng quản nói vậy là do sớm đã được dặn trước.

Không biết phụ hoàng lại có tính toán gì, câu này của Lưu tổng quản, chẳng lẽ… Suy nghĩ một chút, Kì Minh Nguyệt không nói gì, chỉ chờ phản ứng của các đại thần bên dưới.

"Không sai! Lưu tổng quản nói đúng, hai vị bệ hạ vì nước bận rộn đã lâu, hiện giờ Thương Hách khắp nơi thái bình, xã tắc yên ổn, đều là nhờ công đức của Thiên đế và Nguyệt hoàng bệ hạ, Thương Hách mới có thể đứng vững trên thiên hạ, chúng thần đều hoan hỉ, nhưng cũng lo lắng thân thể của bệ hạ, nhân dịp ngày xuân lúc này, không bằng đi hành cung tĩnh dưỡng một thời gian, không có gì thích hợp hơn nữa"

Có đại thần vội vàng tiếp lời của Lưu Dịch.

Lưu tổng quản là tâm phúc của Thiên đế bệ hạ, trên đại điện hắn không nói nhiều lắm nhưng mỗi một câu nói của hắn đều không thể xem nhẹ, vừa nghe câu nói lúc nãy của hắn làm sao còn không nhận ra ẩn ý trong đó, cho dù chuyện này có phải là chủ ý của Thiên đế bệ hạ hay không, thuận theo lời của Lưu tổng quản là chắc ăn nhất.

Có người nói ra, không ít đại thần lập tức hiểu ý.

"Đúng vậy, thần cũng có suy nghĩ như vậy, Thương Hách được như hôm nay chính là nhờ công lao của Thiên đế và Nguyệt hoàng bệ hạ, hai vị bệ hạ an khang đó là phúc của chúng thần và bách tính, là phúc của Thương Hách"

Có người thông minh vội vàng phụ họa, sau đó các vị đại thần cũng nhao nhao đồng ý. Những điều này không phải chỉ để nịnh nọt, Thương Hách được như hôm nay quả thật là nhờ có quân vương sáng suốt tài đức, mà còn không phải chỉ có một người, không biết có phải là do trời cao ưu ái hay không, thái tử Thương Hách lúc trước, lúc này đã là Nguyệt hoàng bệ hạ cũng không kém so với Thiên đế bệ hạ.

Càng khó có được chính là hai vị bệ hạ chưa bao giờ vì quốc sự mà tranh cãi, trước kia còn có đại thần lo lắng giữa hai người sẽ xuất hiện bất hòa, hoặc là tranh đoạt vì quyền lực đế vương, nhưng cả một năm nay chưa từng có dấu hiệu gì xảy ra chuyện đó.

Quần thần phụ họa theo lời của Lưu Dịch, trên ngai vàng, Kì Hủ Thiên vờ như lo lắng chậm rãi nói "Nếu các vị ái khanh đều nghĩ như vậy, trẫm sẽ cùng Nguyệt hoàng ra cung vài ngày tạm nghỉ ngơi, trong triều có các khanh, trẫm có thể yên tâm được chứ?"

Giọng nói ẩn chứa ý cười hỏi lại, bị ánh mắt của quân vương quét qua, các đại thần trong lòng run lên, Thiên đế bệ hạ trước mặt nhìn như vui vẻ nhưng bọn hắn vẫn chưa quên được vị bệ hạ này xưa nay tâm tư khó dò, có tiếng là thủ đoạn trác tuyệt, lúc này hỏi như vậy, trong dầu mọi người chợt lóe lên một suy đoán.

Hai vị bệ hạ này xuất cung tĩnh dưỡng có thật không? Điểm này không phải ngờ vực vô căn cứ, nhìn hai vị bệ hạ tinh thần đều rất tốt, sao lại vô cớ ra ngoài tĩnh dưỡng?

Khả năng lớn nhất có thể là muốn thử năng lực của bọn họ. Đại thần trong triều từng bị thay máu, tất cả đều bởi trong lúc bệ hạ nhìn như không để ý, chỉ vì vài chuyện nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, đợi

đến khi bọn họ tỉnh ngộ, đồng liêu xung quanh đã mất đi không ít người.

Càng khiến người ta kính sợ chính là, quan viên mới thay vào hoàn toàn không xa lạ với chính vụ, đúng là người đã sớm được đào tạo cho chức vụ này. Thiên đế bệ hạ thủ đoạn như vậy, làm sao thật sự sẽ vì tĩnh dưỡng mà xuất cung?

Lúc này còn đứng được trên đại điện cũng không phải người thường, đến lúc này, không thể coi nhẹ việc hai vị quân vương trên ngai vàng xuất cung, mọi chuyện phải cẩn thận từng li từng tí.

Trong mắt bọn họ, Nguyệt hoàng bệ hạ thường ngày ung dung ôn hòa nhưng khi cần quyết đoán thì thủ đoạn so với Thiên đế bệ hạ không hề kém cạnh chút nào. Bình thường ôn nhuận như nước nhưng một khi có chuyện thì đều lạnh lẽo sắc bén như băng, thủ đoạn sấm sét, tuyệt đối không dây dưa, không thích nhất chính là quan viên không biết chừng mực cùng với những chuyện phiền phức, lần này muốn đi hành cung không thể thiếu chuẩn bị một đoàn hộ tống, nếu không muốn phiền toái như vậy, Nguyệt hoàng bệ hạ hẳn là đã sớm lên tiếng.

Trộm liếc mắt nhìn quân vương ngồi trên ngai vàng bên phải, các vị đại thần thấy Nguyệt hoàng bệ hạ thản nhiên cười xem như cũng không bác bỏ lời đề nghị của Lưu tổng quan, nói như vậy, hai vị bệ hạ xuất cung, đúng là không phải không có nguyên nhân.

Quần thần phỏng đoán thánh ý, trong lòng đều cho rằng chuyện này không đơn giản, ai cũng sắc mặt thận trọng, tới khi Kì Minh Nguyệt nhìn thấy sắc mặt của mọi người mới thu lại ý cười "Trước khi xuất cung, có chuyện gì quan trọng thì trình lên, vẫn còn cần thời gian để chuẩn bị, hôm nay đến đây thôi, bãi triều"

203. Chương 203: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 2

Kì Minh Nguyệt đứng dậy đi ra hậu điện, Kì Hủ Thiên đi bên cạnh, thấy ý cười trên môi y bèn hỏi "Ý của phụ hoàng, Minh Nhi có hiểu được?"

Từ sau khi Minh Nhi đăng cơ, trước mặt mọi người lấy danh xưng là Nguyệt hoàng, nhưng trước mặt Lưu Dịch và nhóm Hồng Tụ Oánh Nhiên vẫn như trước đây.

Một năm gần đây cùng Minh Nhi làm bạn, không kể là Huyễn Thiên điện hay ngự thư phòng đều phải xử lý triều chính nặng nề, ít khi được nghỉ ngơi. Nhưng hắn muốn Minh Nhi đăng cơ thành hoàng không phải để y vất vả như thế, vốn dĩ chính là muốn có nhiều thời gian bên cạnh nhau hơn.

Trước đây cũng đã đủ vất vả, Minh Nhi một khi đã quyết định thì phải làm cho hoàn chỉnh, giúp đỡ hắn xử lý chính vụ, tuy hắn chưa từng ngăn cản nhưng trong lòng vẫn không muốn, mà nay được rảnh rỗi thì nên bồi thường cho y thật tốt mới được.

Kì Minh Nguyệt nghe xong câu hỏi của hắn cũng không trả lời lại, chỉ cười cười bước vào Huyễn Thiên điện, trên đường đi, cung nhân thị nữ ai cũng cảm thấy kì lạ, Nguyệt hoàng bệ hạ đối với người ngoài ôn hòa thân thiết lại khiến người ta có cảm giác xa không thể với, các nàng thường ngày chỉ có thể nhìn thấy uy nghi trên đại điện chứ chưa từng nhìn thấy Nguyệt hoàng bệ hạ như vậy.

Dung mạo vốn tuấn mỹ vô song lại có ý cười ẩn hiện giống như ánh hào quang rạng rỡ, hoàng bào trên người tăng thêm vẻ uy nghi, ung dung tao nhã, theo mỗi bước chân của y đều khiến người ta nhịn không được mà nín thở, gò má không tự chủ đỏ rần lên.

Trong lòng rộn rã lui qua một bên hành lễ, liền phát hiện Thiên đế bệ hạ hình như mới liếc nhìn bọn họ một cái, ánh mắt lạnh như băng, tuy chỉ nhìn lướt qua nhưng trong lòng bọn họ đều kinh hoảng một trận, không biết chuyện gì khiến bệ hạ không vui, cúi đầu thấp xuống, trong lúc nhất thời sợ đến mất mật.

Không biết vì sao khi Thiên đế bệ hạ và Nguyệt hoàng bệ hạ ở cùng nhau, trong cung luôn có vài người xui xẻo.

Kì Minh Nguyệt đi tới không để ý đến phản ứng của thị nữ cung nhân xung quanh.

Giữa y và phụ hoàng đã định tình từ lâu, nhưng tính độc chiếm bá đạo của nam nhân này vẫn không thay đổi, nếu vị đại thần nào đó đối với y có chút giả dối, vị đại thần kia sẽ lập tức bị điều ra khỏi kinh thành, ngay cả không làm chuyện gì sai cũng không hiểu nguyên nhân trong đó.

Tóm lại, phụ hoàng không cho phép y hòa nhã với người khác, nói là quân vương không thể quá mức thân cận với thần tử, nhưng y sao lại không biết, kì thực vẫn là do tính độc chiếm của nam nhân này bộc phát mà thôi, vì thế y chỉ đành phải chú ý một chút, tránh cho vì y mà lại liên lụy thần tử vô tội, đến lúc đó muốn tìm người bù vào ghế trống cũng rất phiền phức.

Trở về tẩm cung, Kì Minh Nguyệt vừa bước qua cửa còn chưa kịp đứng vững đã bị một đôi tay ôm lấy thắt lưng y, sau đó bị ôm ngược lại, chỉ nghe giọng nói đầy ý cười ôn tồn bên tai "Minh Nhi vì sao không trả lời? Chẳng lẽ là giận phụ hoàng chưa bàn bạc với ngươi liền quyết định chuyện này sao?"

Đôi môi kề sát bên tai, nhẹ nhàng ma sát vào vành tai theo từng tiếng phát ra, miệng thì hỏi y có phải đang giận hay không, nhưng động tác ghé vào tai y liếm nhẹ thủ thỉ nhìn không có chút lo lắng, Kì Minh Nguyệt nghiêng đầu liếc nhẹ một cái "Phụ hoàng không biết hay sao mà còn hỏi"

Kì Hủ Thiên siết chặt đôi tay ôm lấy y, làm cho người trước ngực tựa sát vào lòng mình hơn, đôi môi ngậm lấy vành tai y, vừa hôn vừa cười cười "Nếu Minh Nhi không giận, vì sao vẫn không để ý tới ta, khiến phụ hoàng thật là lo lắng"

"Phụ hoàng có gì phải lo lắng, Minh Nguyệt sẽ không bao giờ bác bỏ tâm ý của ngươi, sợ ta vất vả, không muốn ta cả ngày vội vàng với chính sự trong cung, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không biết?" Xoay người, Kì Minh Nguyệt ôm lại hắn, câu hỏi vừa rồi vốn không tính chờ câu trả lời, lại nghe bên tai truyền đến lời thì thầm.

"Đương nhiên là phải lo lắng, nếu Minh Nhi nhất thời không vui, không cho phụ hoàng chạm vào ngươi thì phải làm sao bây giờ?" Thầm thì mang theo chút ái muội, Kì Hủ Thiên bông đùa đáp lại, một tay ôm lấy người trong lòng đi tới giường nhỏ mới chịu buông ra.

Hắn biết Minh Nhi sẽ không có ý kiến gì với tính toán của hắn, Minh Nhi tín nhiệm hắn cũng như hắn tín nhiệm Minh Nhi.

Đầu ngón tay xuyên qua mái tóc cột cao, chậm rãi kéo dây cột tóc ra, mái tóc đen nhánh trong nháy mắt tản ra rơi trên gối đầu, Kì Hủ Thiên cúi người xuống hôn lên suối tóc đen, lại tháo phát quan của mình xuống nằm bên cạnh y.

Kì Minh Nguyệt thấy hắn nằm xuống, nghiêng người đưa tay ôm lấy hắn, cười cười xích vào ngực hắn "Phụ hoàng rõ ràng biết việc này tuyệt đối không thể, cần gì phải đùa giỡn, lại nói… Phụ hoàng nếu không chạm vào Minh Nguyệt thì Minh Nguyệt đành phải chạm vào phụ hoàng vậy, từ nơi này… Đến nơi này…"

Ngón tay thon dài vẽ trước ngực Kì Hủ Thiên vài vòng, cùng với giọng nói chậm rãi dần dần đi xuống dưới, còn chưa chạm đến nơi nào đó liền bị bắt lấy, đem tay y đưa lên môi hôn, Kì Hủ Thiên lại ôm y chặt hơn "Minh Nhi nếu còn trêu chọc phụ hoàng nữa, phụ hoàng sẽ không nhịn được"

Trong lời nói ngầm chứa ý cảnh cáo, Kì Minh Nguyệt cười khẽ, đã nhiều ngày bận tâm đến thân thể y, phụ hoàng ở trên giường đã bớt phóng túng hơn trước không ít, tuy có hôn môi ôm ấp nhưng lại chưa thật sự muốn y, mỗi khi từ đại điện nghị sự quay về tẩm cung đều ôm nhau ngủ, không làm chuyện gì khác.

"Theo như phụ hoàng nói, nhẫn nại đến hôm nay là vì chuyến xuất cung này?" Không muốn y đi mà không khỏe nên đã nhiều ngày không chạm vào y, xem ra phụ hoàng đã sớm tính toán chuyện xuất cung.

Kì Hủ Thiên gật đầu, cúi người nâng gương mặt người trong ngực lên, nhìn chăm chú vào môi y "Nếu không phải như thế, phụ hoàng sao lại chịu đựng mấy ngày đều không nếm hương vị của Minh Nhi, vì không muốn Minh Nhi trên đường vất vả nên đành phải chịu vất vả vậy, chờ khi rời cung, Minh Nhi cần phải bồi thường đầy đủ lại cho phụ hoàng mới được"

"Phụ hoàng nếu là muốn bồi thường, Minh Nguyệt phụng bồi" Cằm dưới bị nâng lên, Kì Minh Nguyệt nhìn đôi mắt ưng đã hơi tối lại, mỉm cười liếc mắt một cái "Bất quá trước đó phụ hoàng nên cho ta biết lần này là muốn đi đâu?" Xuất cung e là không hẳn chỉ vì tĩnh dưỡng linh tinh như vậy, mà hành cung như khi lâm triều đã nói cũng không nhất định là đích đến của bọn họ.

Kì Hủ Thiên cũng không ngoài ý muốn khi thấy y hỏi câu này, trên đời hiểu hắn nhất chính là Minh Nhi, bàn tay vỗ về trên mông y, hắn đáp "Minh Nhi đi theo phụ hoàng thì biết, lần này xuất cung thật ra là để cho ngươi nghỉ ngơi vài ngày, chuyện khác Minh Nhi không cần lo lắng, một năm tại vị, ngươi đã làm quá nhiều, nếu còn vất vả nữa, phụ hoàng cũng muốn hối hận vì quyết định lúc đó, sớm biết như thế thà không cần An Dương và Liên Đồng làm gì, bớt cho Minh Nhi phải hao tâm tổn trí"

Chuyện người khác cầu còn không được trong miệng phụ hoàng lại thành miễn cưỡng, Kì Minh Nguyệt lắc đầu "Tình thế bức bách không thể không cần, lúc này phụ hoàng nói vậy có phải là đã quá muộn rồi không? Mà nay thiên hạ đã thuộc về Thương Hách, mọi việc đã định, tâm tư hao tổn cũng đành, nếu phụ hoàng không chịu nổi thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút, khi đó Minh Nguyệt cũng sẽ không chịu vất vả chung"

Từ trước đến nay đều là thế, hai người cùng nhau xử lý quốc sự, cùng nhau dùng bữa nghỉ ngơi, nếu thật sự bận rộn chính vụ, y như thế nào cũng sẽ không để một mình phụ hoàng ở ngự thư phòng mà luôn bồi bên cạnh, hai người cùng san sẻ, cũng không thấy vất vả bao nhiêu.

Kì Hủ Thiên nghe vậy thở dài, cũng cười nói "Phụ hoàng biết tâm tư của Minh Nhi, chỉ là muốn mau chóng giải quyết phiền toái mới có thể nhàn rỗi đưa Minh Nhi xuất cung, lại khiến Minh Nhi lo lắng cho ta"

Giọng nói ẩn chứa ý cười vang lên bên tai, đồng thời đôi môi kia cũng hạ xuống một nụ hôn, từ vành tai kéo dài xuống môi y, Kì Minh Nguyệt chỉ thấy bàn tay bên hông vuốt ve nhè nhẹ, đem cả người y ôm sát vào lồng ngực của người kia.

"Hôm nay dậy sớm, Minh Nhi nghỉ ngơi thêm lát nữa, qua vài ngày an bài thỏa đáng, chúng ta sẽ xuất cung" Hôn lên đôi môi mềm mại, Kì Hủ Thiên ôm lấy y nhắm mắt lại.

Hai người nhàn nhã ôm nhau ngủ, trong cung từ trên xuống dưới lại là vội chết vội sống.

Hai vị quân vương xuất phát đến hành cung tuyệt đối không thể coi là việc nhỏ, dưới sự sắp xếp của Lưu Dịch, quan viên phụ trách các nơi đều chuẩn bị sẵn sàng.

Nghi thức đi theo, thị vệ hộ giá, lại thông báo cho toàn bộ quan viên lớn nhỏ, bởi vì uy nghiêm thường ngày của đế vương, một khi có việc phân phó xuống cấp dưới, ai cũng không dám dây dưa chậm trễ, không tới mấy ngày liền bố trí mọi việc đâu vào đấy.

Đợi đến ngày xuất phát, từ trên xuống dưới đế cung nhìn đội ngũ hộ tống một hàng chậm rãi đi xa, lúc này bọn họ mới nhẹ nhàng thở ra được, tiếp theo lại phải lo lắng đến chuyện khác nữa.

Quần thần đều quyết định phải chú ý, thời gian này hai vị bệ hạ không ở đây, bọn họ nhất định phải cẩn thận một chút, tránh cho khi hai người trở về lại tìm ra sai lầm của bọn họ.

Đội ngũ hướng về phía bắc, hành cung lần này muốn đến ở chỗ ấy, Lưu Dịch cưỡi ngựa theo xa giá, đi tới một chỗ khá xa liền ra hiệu nhận được lệnh chạy trước, giơ roi thúc ngựa, chỉ lát sau liền tách bỏ đội ngũ, chạy về phía trước.

Trên một sườn núi, có hai bóng người ngồi trên lưng ngựa, một người bạch y như tuyết, đầu đội một cái nón có vải rũ xuống ngang vai, một người mặc y phục tử sắc, đeo mặt nạ che nửa gương mặt, hai người nhìn đội ngũ đi xa dần, nhìn nhau cười, chỉ một lát sau liền nghe được một giọng nói truyền đến.

"Bệ hạ" Lưu Dịch thúc ngựa chạy đến, đứng sau hai người.

"Chủ tử!" Giọng cười trong trẻo vang lên sau khi Lưu Dịch đến không lâu, hai bóng người vọt đến, một hoạt bát một dịu dàng, đúng là Hồng Tụ và Oánh Nhiên.

204. Chương 204: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 3

Hiếm khi được xuất cung đi xa, sắc mặt hai nàng đều vui mừng hớn hở, lần này nghe nói có thể theo Nguyệt Hoàng bệ hạ cùng xuất cung, hai nàng vui mừng đến mức ngủ không ngon giấc.

"Nếu đã đến đủ, chúng ta đi thôi" Kì Minh Nguyệt nói với người bên cạnh "Hủ"

Kì Hủ Thiên gật đầu "Hướng đông"

Ngự giá đi về phía bắc chỉ để che mắt người ngoài, rốt cuộc bọn họ muốn đi nơi nào, chỉ có một người biết. Kì Minh Nguyệt ngồi trên lưng ngựa nghiêng đầu nhìn, phụ hoàng đến lúc này vẫn chưa nói cho y biết là muốn đi đâu, y cũng không hỏi, dù sao tới rồi cũng sẽ biết.

Lưu Dịch đi phía trước, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt cưỡi ngựa đi ở giữa, Hồng Tụ và Oánh Nhiên đã lây chưa ra cung, lúc này đi theo sau hai người lòng đầy hào hứng.

Đoàn người đi thẳng về hướng đông, không biết mục đích là nơi nào, ngẫu nhiên sẽ dừng lại ở một địa phương nào đó, mấy người giống như du sơn ngoạn thủy, Kì Hủ Thiên hình như cũng không gấp rút lên đường, mỗi khi đến địa phương nào đó cũng đều dừng chân lại.

Kì Minh Nguyệt thấy mỗi nơi bọn họ đến đều có người phụ trách an bài là người trong giang hồ, nói cách khác, thân phận hiện tại của bọn họ chính là Ám Hoàng và Thủy Nguyệt công tử, mặt nạ trên gương mặt phụ hoàng từ lâu đã trở thành vật tượng trưng cho Ám Hoàng, chỉ cần là người trong giang hồ vừa nhìn thấy liền nhận ra, cho nên mới có ánh mắt quại dị nhìn họ suốt cả dọc đường như vậy.

Ám Hoàng và Thủy Nguyệt công tử sau khi xuất hiện vào năm đó liền biệt tích, không ai tìm được, trong chốn giang hồ lưu truyền đủ loại ý kiến, nhưng trong nhận thức của mọi người đều thống nhất rằng, từ trước đến nay, các thế lực lớn trên giang hồ vẫn còn nằm dưới tay Ám Hoàng.

Người trong lời đồn bỗng nhiên xuất hiện, cũng khó trách sao bọn họ lại bị nhìn trộm như thế, lúc này…

Để tránh bị liên tưởng tới thân phận Nguyệt Hoàng của y, Kì Minh Nguyệt đã thay đổi một bộ y phục màu xanh nhạt, màu xanh biếc nhàn nhạt dưới ánh mặt trời lộ ra vài phần thanh nhã tươi đẹp, thản nhiên ngồi cạnh cửa sổ, y nâng tách trà, liền phát hiện có người dưới lầu đang ló đầu lên nhìn y.

Chẳng lẽ lại là người trong giang hồ muốn cùng y kết giao chuyện trò? Đặt tách trà xuống, y còn chưa kịp kêu Lưu Dịch đến để hỏi vì sao, người ngồi đối diện đã sa sầm sắc mặt "Tuy rằng đây là địa bàn của Diễm Thanh Viêm Thiến, xem ra cũng không tốt hơn bao nhiêu"

Mặc kệ là đi đến đâu, Minh Nhi vẫn luôn khiến kẻ khác nhìn ngó, vì tránh cho người nhận ra thân phận của Minh Nhi nên đã để y đội nón lụa, đáng tiếc chỉ vì mấy chữ Thủy Nguyệt công tử đã khiến bọn họ chạy theo như vịt, cũng khiến cho hắn vô cùng buồn bực.

Minh Nhi càng trưởng thành, đi lên ngôi vị ngôi vị hoàng đế, tư thế như trăng rằm năm đó cho tới bây giờ dung mạo lại càng mê người đến mức nào, e là Minh Nhi còn chưa phát hiện, dung mạo như vậy, còn có nét mặt không tự giác kia thật khiến hắn hận không thể đem tất cả những người trên thế gian dám nhìn ngó người của hắn dẹp gọn.

Ánh mắt Kì Hủ Thiên trầm xuống, lạnh lùng nhìn lướt xuống bên dưới. Lưu Dịch ngồi cạnh bên nhìn sắc mặt của hắn lúc này, không cần phân phó liền đứng dậy bước xuống dưới lầu.

Kì Minh Nguyệt đã sớm quen, khóe miệng cong cong, rót cho hắn thêm chén rượu "Chẳng lẽ Hủ muốn ta ngay cả dùng bữa cũng phải đội nó đi?"

Chỉ vào nón lụa trên bàn, y cười khẽ chế nhạo.

"Nếu có thể, ta cũng không ngại, đến lúc đó Minh Nhi dùng bữa bất tiện thì để ta đút cho ngươi, cách này thế nào?" Kì Hủ Thiên nâng tay dùng đũa gắp cho y vài miếng thức ăn đưa lên miệng, nhìn y há miệng ngậm lấy, giọng nói càng thêm trầm thấp, ánh mắt cũng tối lại.

Đáng tiếc trong cung không thể đội nón lụa, nếu không hắn thật muốn từng giây từng phút đều đem Minh Nhi giấu kín đi.

Nhìn ánh mắt của Kì Hủ Thiên, đáy mắt Kì Minh lóe lên ý cười, may mà người trong cung hơn phân nửa đều cúi đầu nói chuyện, không dám nhìn thẳng vào y, nếu không chẳng phải ngày nào cũng sẽ có người gặp tai ương hay sao.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên nghe thế liền mím môi cười, trên đường đi cũng không thấy Thiên đế bệ hạ bớt lo, hệt như lo rằng Nguyệt hoàng bệ hạ bị người ta dòm ngó, lại len lén nhìn hai người ngồi bên cạnh đang có cử chỉ thân mật với nhau, các nàng chỉ dám cắm đầu mà ăn, không dám nhìn nữa.

Tuy rằng đã nhìn quen nhưng mỗi khi nhìn thấy hai vị chủ tử có cử chỉ lời nói thân mật với nhau, các nàng vẫn khó tránh khỏi liên tưởng đến cảnh nào đó, ai bảo các nàng vào thời điểm nào đó không cẩn thận nghe thấy chuyện không nên nghe, thế nên cho dù nhìn cái gì cũng tự động nghĩ tới cùng một kiểu…

Hồng Tụ Oánh Nhiên mặt mày đỏ bừng, chỉ nhìn chăm chăm vào thức ăn, không dám quấy rầy hai người bên cạnh đang dùng bữa.

Nơi này là tửu quán trứ danh trong thành, nghe nói chính là thuộc quyền sở hữu của Vân Hạo sơn trang, cũng chính là sản nghiệp của hai vị công tử Diễm Thanh Viêm Thiến, vừa rồi có người dâng lên loại trà mới mà Nguyệt hoàng bệ hạ yêu thích, loại rượu nguyên chất mà Thiên đế bệ hạ quen dùng, trên nhã gian chỉ có nhóm người bọn họ, có thể nói là một sự sắp xếp chu đáo, chỉ là người vừa rồi dám vụng trộm nhìn ngó lên đây đã khiến Thiên đế bệ hạ không vui, sau khi trở về hẳn là sẽ bị hai huynh đệ kia cảnh cáo vài câu.

Nhấm nháp thức ăn vừa đẹp mắt vừa ngon miệng, Hồng Tụ và Oánh Nhiên tập trung ăn uống, Lưu Dịch đã quay trở lại.

"Bệ hạ, người đến đã nhận ra thân phận của Nguyệt hoàng bệ hạ"

Lời của Lưu Dịch vừa hết, Kì Minh Nguyệt nhíu mi lại, đang nghi hoặc không biết ai có khả năng phát hiện ra thân phận của y, Kì Hủ Thiên trầm ngâm một chút như đã đoán được điều gì đó, cầm khăn lụa lau đi vệt nước trên môi y, vừa lãnh đạm nói "Dù sao cũng là hoàng tử Thương Hách"

Đoán được bọn họ không đến hành cung, phân phó thuộc hạ lưu ý người đi vào thành, có thể đoán ra thân phận của bọn họ, xem ra dạy dỗ thuộc hạ cũng không tồi.

Kì Hủ Thiên vừa nói như vậy, Kì Minh Nguyệt thoáng chốc đã rõ ràng, người mới nhìn trộm ban nãy không phải là người trong giang hồ mà là thuộc hạ của vị hoàng đệ kia, mà nơi này, chính là đất phong của ai đó.

"Là Chung Ly sao? Ta nhớ nơi hắn ở cũng gần đây, chúng ta cũng nên đến thăm một lần"

Kì Minh Nguyệt lúc này mới nhớ ra, xuất cung đi hướng đông chính là đất phong của hoàng đệ Chung Ly, nếu không có người mới nãy, y thật sự suýt chút nữa đã quên chuyện này, còn nhớ lúc trước hắn từng sai người đến báo tin rằng hắn sắp sửa làm cha, lúc đó chính vụ bận rộn, y vốn định chuẩn bị sai hạ nhân tặng lễ vật nhưng lại không chọn được món quà gì, lần lựa mãi nên đã quên luôn chuyện này.

"Đương nhiên sẽ đi, Minh Nhi cần gì phải vội, cứ dùng ngọ thiện trước đi" Kì Hủ Thiên gắp thêm cho y vài món nữa, Kì Minh Nguyệt cười cười đem thức ăn trên đũa đến gần miệng hắn, một câu cũng không nói, ánh mắt lộ ra vẻ trêu tức.

Đúng là không vội, chỉ một câu như vậy phụ hoàng đã không vui, y sao có thể nhiều lời, y so với ai khác đều rõ ràng mức độ bá đạo của nam nhân này đến đâu, không chấp nhận được y có chút thân cận với bất kỳ ai, ngay cả con cái cũng bị bài xích, nhớ lại cũng là vì một câu nói trước đây của y…

Kì Hủ Thiên ăn thức ăn đưa đến bên miệng, không hề bận tâm tới nhóm Lưu Dịch bàn kế bên, đứng dậy ngồi cạnh Kì Minh Nguyệt, nhìn chăm chú vào ý cười nơi đáy mắt của y, hiểu được Minh Nhi cũng rõ ràng suy nghĩ của hắn, nâng gương mặt y lên nhẹ nhàng hôn xuống "Minh Nhi lúc này không nói lại muốn dùng cách này để trêu ghẹo ta?"

"Nếu Hủ đã biết cần gì ta nói thêm nữa" Nhướn mi cười khẽ, Kì Minh Nguyệt vẫn giữ điệu bộ cười cợt "Nhưng nếu đã muốn đến thăm Chung Ly vì sao không nói sớm cho ta biết, cũng có thể mang theo chút lễ vật trong cung theo"

Đã muốn ở lại đây một thời gian, phụ hoàng hẳn đã an bài trước đó, dọc đường mà đi vốn chính là đến đây.

Biết được ý tưởng của y, Kì Hủ Thiên bưng tách trà trước mặt lên, lắc đầu "Ta là muốn Minh Nhi xuất cung nghỉ ngơi, tuy Tiểu Ngũ cũng là một trong những nguyên nhân nhưng tính toán ban đầu của ta vốn chính là chúng ta cùng nhau du lịch, lại sợ Minh Nhi vui đến quên cả trời đất, đến lúc đó lại không muốn theo ta trở về"

"Chỉ cần là nơi có ngươi, ta sẽ không rời đi, điều này không phải ngươi không biết, nếu ngươi trở về, ta làm sao còn ở lại bên ngoài" Bên ngoài dù vui nhưng y quyến luyến người nào đó bên cạnh mình.

Đối với sự trêu chọc của hắn, Kì Minh Nguyệt cũng tùy ý trả lời lại, nét mặt tùy ý nói mấy câu kia rơi vào mắt Kì Hủ Thiên lại không chỗ nào không làm người ta động tâm, chỉ một câu nói ngắn ngủi lại khiến lòng hắn rung động, tình ý âm áp chan hòa.

"Đều là lỗi của Minh Nhi, phụ hoàng không đợi được đến tối, chúng ta trở về phòng được không?" Kì Hủ Thiên thì thầm bên tai y, Kì Minh Nguyệt nghe xưng hô của hắn liền biết phụ hoàng đã hết kiên nhẫn, câu nói nhất thời của mình lại đưa tới một cơn tình sự phóng túng.

Nghĩ đến mấy ngày ở lại thành này trôi qua như thế nào, y bỗng nhiên có một loại ảo giác, nhớ lại lúc đăng cơ, dưới sự chứng kiến của các đại thần bước lên ngôi vị hoàng đế, cùng phụ hoàng cai quản thiên hạ, cuộc sống của cả hai sau nghi thức kia càng khiến y đắm chìm vào thứ ảo giác này.

Ở kiếp trước, nghi thức này cũng không khác mấy với hôn lễ, sau đó, chính là tuần trăng mật?

Lắc đầu vì loại cảm giác vớ vẩn này, y bị nam nhân bên cạnh kéo về phòng, trong căn phòng trang nhã chỉ còn lại Lưu Dịch cùng Hồng Tụ Oánh Nhiên đã sớm quen với trường hợp này, ai nấy đều tự mình dùng bữa, đều cảm thấy thức ăn ở tửu quán này đúng là không tồi, bọn họ cũng không ngại hai vị bệ hạ ở lại đây thêm một thời gian nữa.

205. Chương 205: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 4

Qua giữa trưa một chút, hai người ở trong phòng vẫn chưa ra, thuộc hạ của Kì Chung Ly cũng đến mấy lần hỏi khi nào mới có thể cầu kiến nhưng không ai đưa ra câu trả lời chính xác được, người đó chỉ đành quay về ngày mai lại đến.

Trong sân khách điếm được bao trọn rất yên lặng, hết giữa trưa, bóng đêm dần dần buông xuống, hai người trong phòng rốt cuộc cũng sai người mang nước lên tắm rửa, lúc này đã là hoàng hôn.

"Phụ hoàng…" Nghe thấy tiếng đặt thùng tắm xuống cùng với người hầu đã lui ra, Kì Minh Nguyệt vươn tay từ trong màn ra "Nói là chú ý đến thân thể của ta, sao ta lại không thấy ngươi bớt phóng túng vậy?" Cứ tiếp tục như vậy, dứt khoát không cần đi đâu nữa hết, cả ngày đều ở trong khách điếm như vậy càng hợp ý phụ hoàng hơn.

Cánh tay trần trụi lộ ra khỏi màn, không có quần áo che đậy khiến cho người ta nghĩ tới người trong màn giờ phút này người không mảnh vải, dáng vẻ hấp dẫn vô cùng, Kì Hủ Thiên đến gần, cúi người hôn lên làn da trắng nõn "Minh Nhi ở ngay trước mặt phụ hoàng, phụ hoàng làm sao kiềm chế đây…"

Đẩy tấm màn ra, Kì Hủ Thiên ngồi lên giường "Đã nhiều ngày đều ở đây, không cần cưỡi ngựa lên đường, đối với cơ thể của Minh Nhi không có gì đáng ngại…" Một tay chậm rãi vuốt ve sống lưng người đang nằm "Vẫn mệt mỏi sao?"

Người nằm trên giường còn vương chút hương vị sau cơn tình sự, tấm chăn che nửa người, mái tóc ướt mồ hôi dính sát vào ngực, thấp thoáng dưới làn tóc đen, từng vết đỏ hết sức nổi bật trên làn da trắng nõn, nghe thấy câu hỏi của hắn chỉ cười cười nhìn lại.

"Phụ hoàng nghĩ sao?" Kéo tấm chăn ra, Kì Minh Nguyệt trần trụi ngồi dậy bước xuống giường, đứng cúi đầu nhìn người ngồi trên giường, đáy mắt đong đầy ý cười "Tắm rửa thế này, phụ hoàng muốn tắm cùng không?"

Dáng người thẳng tắp thon gầy, mỗi một tấc da thịt lộ ra bên ngoài đều từng được hắn hôn nhẹ mơn trớn, ánh mắt Kì Hủ Thiên hơi tối thêm một chút.

Đập vào mắt hắn, tóc dài xõa sau lưng lay động theo người đang nói tạo nên một vùng ướt đẫm, giữa hai chân, dấu vết hoan ái lưu lại hết sức rõ ràng, chất lỏng men theo bước chân chảy xuống, lướt qua dấu vết đã khô giữa hai chân…

Kì Minh Nguyệt vừa nói vừa xoay người đi qua chỗ thùng tắm, mới đi được một nửa, bất chợt bị ôm vào ngực người phía sau, cơ thể bị ôm bổng lên, từ trên đầu vang lên giọng nói lười biếng sau cơn tình sự, còn có vài phần khiêu khích nguy hiểm "Minh Nhi nếu còn trêu chọc phụ hoàng nữa, đến lúc đó cũng đừng lại trách ta không biết kiềm chế"

"Ta khi nào…" Y đang muốn phản bác, liền có một đôi môi hôn lên chặn ngang câu nói, Kì Hủ Thiên đem câu nói chưa hết của y hôn vào miệng, đợi đến khi buông ra lại hôn nhẹ thêm vài cái nữa, lúc này mới ôm y cùng nhau ngâm mình vào làn nước.

"Cả một đường đều rất yên ả, còn tưởng rằng sẽ có người gây phiền toái" Giống như thường ngày, tựa vào lồng ngực Kì Hủ Thiên, Kì Minh Nguyệt nhắm mắt để hắn tẩy rửa cho mình.

Hai người từ lúc xuất cung đến nay lúc nào cũng làm bạn bên nhau, chưa từng tách ra một phút giây nào, không có chính vụ quấy rầy, cũng không có kẻ đi người đến trong cung, ngẫu nhiên có người trong giang hồ đến phiền nhiễu cũng luôn rất nhanh biến mất trước mắt bọn họ.

Ám Hoàng và Thủy Nguyệt cùng nhau du ngoạn sao lại không dẫn đến xôn xao chốn võ lâm, vậy mà có thể yên ổn như thế này hẳn là phụ hoàng đã sớm sắp xếp.

Tuy rằng y không thấy nhưng đôi khi lại phát hiện hơi thở quen thuộc nào đó nhỏ bé đến mức dường như không phát hiện được sự tồn tại của nó, ngay cả y cũng suýt thì không cảm nhận được, chỉ có thể là mười hai Huyết Ảnh.

Không muốn quấy rầy hứng thú du lịch của y, dọc đường những nơi nào đi qua đều sắp xếp Huyết Ảnh âm thầm lưu ý, diệt trừ tất cả các phiền toái, tâm ý lần này của phụ hoàng làm cho y không biết nói gì mới phải, chỉ đành im lặng mà nhận.

Giữa bọn họ, chưa bao giờ cần đối phương nói lời cảm ơn.

Kì Hủ Thiên tắm rửa cho y, mỉm cười không nói, bỗng nhiên phát hiện người trong ngực siết chặt tay hắn.

Đôi mắt hẹp dài híp lại, ý cười sâu hơn, xem ra Minh Nhi đã đoán ra. Cúi đầu hôn lên tóc y, hắn xoa nhẹ lên người trong ngực mình "Hôm nay trùng hợp là ngày hội hoa đăng, Minh Nhi ở trong cung chưa được thấy, hiếm khi xuất cung, có muốn đi xem không?"

"Hội hoa đăng? Đúng là chưa từng được xem, đã có cơ hội, lát nữa liền đi thôi" Kì Minh Nguyệt gật đầu, lúc này mới nhớ ra y và phụ hoàng chưa từng cùng nhau dạo phố, chuyện mà ai ai cũng làm hằng ngày, bọn họ lại không có cơ hội, phụ hoàng đã tặng y vô số nhưng y lại không có quà gì để đáp lễ, vừa đúng lúc có thể chọn lựa một món để tặng hắn.

Lại mang theo Hồng Tụ và Oánh Nhiên ít có cơ hội xuất cung, lại đúng dịp hội hoa đăng, các nàng hẳn sẽ rất vui.

Tắm rửa xong, hai người bắt đầu dùng bữa tối, để Lưu Dịch, Hồng Tụ và Oánh Nhiên đi theo bên cạnh, đoàn người rời khách điếm đi ra đường.

Đêm xuống, trên đường cái huyên náo rộn rã, nhìn dòng người hơn một nửa đều hướng về phía hội hoa đăng, hiếm khi có hội hoa đăng, ngay cả khuê nữ thiên kim cả ngày không ra khỏi cửa cũng dẫn theo nha hoàn cùng gia nhân hòa vào dòng người, nhìn biển người tấp nập, Kì Minh Nguyệt liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh "Hủ đem mặt nạ tháo xuống"

Lúc này đeo mặt nạ Ám Hoàng này quả thật càng dễ bị chú ý, dưới bóng đêm mờ ảo cũng không cần lo lắng sẽ có người nhận ra thân phận phụ hoàng, dù sao không phải ai cũng có thể nhìn thấy diện mạo của Thiên đế.

Nhưng sau khi phụ hoàng tháo mặt nạ xuống lại khiến cho không ít nữ tử to gan liên tục quay đầu lại, y mới vừa rồi đã nhìn thấy không ít làn thu thủy* đưa tới.

*làn thu thủy: đôi mắt trong như nước mùa thu - trích Truyện Kiều của Nguyễn Du (từ gốc trong bản raw: thu ba)

"Minh Nhi vì sao không đội nón lụa?" Kì Hủ Thiên cau mày, diện mạo Minh Nhi cứ lộ ra ngoài như vậy làm hắn có chút không yên lòng, người đi kẻ đến, dung mạo sáng tựa trăng rằm chắc chắn sẽ khiến kẻ khác động tâm, nơi này đông người lại khó tách khỏi đám đông, mỗi người đi sát bên Minh Nhi đều làm cho hắn có chút hối hận vì đã đưa ra đề nghị này.

"Như vậy ta làm sao đi đường?" Kì Minh Nguyệt thuận miệng đáp lại, ánh mắt lạnh xuống quét qua một nữ tử nào đó vừa si mê nhìn qua đây.

Y biết rõ, phụ hoàng có khí thế quân lâm thiên hạ như vậy, dung mạo lại tuấn mỹ bất phàm sẽ kéo tới bao nhiêu ánh mắt hâm mộ của biết bao người, cho dù không có thân phận đế vương vẫn khiến kẻ khác nhìn không rời mắt.

Hoặc là nói, nguyên nhân chính là vì bỏ thân phận đế vương xuống, thiếu đi sự uy nghiêm kia, những người đó không biết thân phận của phụ hoàng nên không kính sợ như những người trong cung, chỉ bị vẻ ngoài xuất chúng cùng với khí thế của kẻ mạnh hấp dẫn mà không biết sợ hãi oai nghiêm của đế vương.

Điều này làm y hết sức không vui.

Nhíu mi, Kì Minh Nguyệt đang nghĩ xem làm sao để ngăn cách cái nhìn chăm chăm của người ngoài thì thắt lưng bị ôm chặt, người bên cạnh bất ngờ ôm y vào ngực.

"Thật muốn đem Minh Nhi giấu đi, không lộ mặt trước người khác nữa, như thế ta mới yên tâm" Kì Hủ Thiên dùng cái ôm của mình ngăn cản ánh nhìn chăm chú của xung quanh, ghé vào tai y cắn nhẹ nói như vậy, không chút che giấu biểu hiện thân mật trước mặt mọi người.

Kì Minh Nguyệt nhìn lướt qua ánh mắt kinh ngạc xung quanh, y cũng không phản đối hành động bất ngờ của phụ hoàng, cứ như vậy để cho người ngoài rõ ràng nam nhân này là thuộc về y, người khác không được phép tơ tưởng.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên ở phía sau liếc nhìn nhau một cái, đáy mắt lấp lánh ý cười, cả hai người đó đều không chấp nhận được đối phương bị người khác dòm ngó, bởi vậy chỉ đành ở trong cung để miễn cho bị người xung quanh vấn vương.

Cho dù lúc này không có nhưng nếu thực sự có người trêu chọc thì đúng là gặp họa lớn rồi. ?

Đang nghĩ ngợi nhưng mắt vẫn nhìn không rời hoa đăng đủ màu đủ sắc, hai người đằng trước ôm nhau sóng vai mà đi đang ngắm đủ loại hoa đăng rực rỡ, Nguyệt hoàng bệ hạ mặc y phục lục nhạt bỗng nhiên xoay người lại đưa qua hai ngọn hoa đăng một đỏ một xanh.

"Tuy nói là xuất cung du ngoạn, hai người các ngươi dọc theo đường đi tận tâm hầu hạ vẫn chưa từng được rảnh rỗi, lúc này không cần đi theo, muốn nhìn ngắm gì thì cứ đi, khi nào mệt thì về khách điếm nghỉ trước, chúng ta sẽ tự về"

Hồng Tụ và Oánh Nhiên hớn hở nhận lấy, có chút chần chừ, Lưu Dịch đứng bên cạnh lên tiếng "Các ngươi yên tâm đi dạo chơi, bên cạnh hai vị chủ tử còn có ta"

Nếu Lưu tổng quản đã ở đây các nàng cũng yên tâm, hai vị bệ hạ cũng sẽ không phải không có người hầu hạ, Hồng Tụ và Oánh Nhiên hoan hô một tiếng liền cầm hoa đăng hành lễ rồi tách ra, hòa vào dòng người đông đúc nhộn nhịp.

Khắp nơi đều giăng đủ loại hoa đăng xanh xanh đỏ đỏ, trên cây cầu cách đó không xa cũng treo vô số đèn lấp la lấp lánh, hôm nay trăng không sáng lắm, mây mù âm u nhưng lại càng làm cho ánh hoa đăng trở nên sáng ngời hơn bao giờ hết.

Kì Minh Nguyệt cũng không hứng thú lắm với hoa đăng, y chỉ là muốn nhìn xem hội hoa đăng là như thế nào, Hồng Tụ và Oánh Nhiên vừa đi, y cũng đi đến nơi ít người một chút, đến trước một cửa tiệm nhỏ.

Kì Hủ Thiên vẫn ôm y sát vào ngực, hắn chỉ quan tâm đến người trong lòng, hoàn toàn không để tâm tới chuyện khác, thấy y dừng lại, ngẩng đầu lên thì thấy hóa ra đây là một cửa tiệm bán đồ ngọc.

“Minh Nhi muốn thứ gì?”

“Chỉ là nhìn một chút, không muốn mua gì cả” Trong cung cái gì cũng có, nếu muốn tìm ngọc tốt y cũng sẽ không đến đây, chỉ là muốn nhìn xem có thứ gì đặc biệt hay không.

Kì Hủ Thiên không nói gì, Kì Minh Nguyệt nhìn sơ qua vài thứ trong cửa tiệm, không chờ chủ tiệm ra tiếp đón đã kéo hắn ra ngoài.

“Còn tưởng là Minh Nhi muốn chọn cho ta” Kì Hủ Thiên quay đầu lại nhìn cửa tiệm mới nãy.

Mỗi một thứ bên cạnh Minh Nhi đều là do hắn sai hạ nhân cẩn thận lựa chọn, chưa từng thiếu thốn thứ gì, sau khi đăng cơ lại càng hơn thế, chỉ cần là thứ có thể gây hứng thú cho Minh Nhi đều là do hắn chọn từ trong cung.

Lúc này xuất cung đến cửa tiệm đồ ngọc này, nếu muốn mua ngọc thì e là không phải Minh Nhi muốn mua cho mình, chỉ có thể là vì hắn.

Đôi mắt hẹp dài bởi vì đang suy nghĩ hơi nheo lại, ý cười tràn ngập, lại có chút mong chờ với tâm tư hiếm có của Minh Nhi, không ngờ y lại đi ra nhanh như vậy.

Phụ hoàng đoán được suy tính của y cũng như y cũng hiểu được suy nghĩ của phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt gật đầu “Vốn là vậy nhưng mà…” Nguyên nhân chính là bởi y biết suy nghĩ của phụ hoàng, cho nên lễ vật lần này…

“Nhưng mà cái gì?” Gió đêm thổi qua, mái tóc đen nhánh lướt qua mu bàn tay của Kì Hủ Thiên, bàn tay đang ôm thắt lưng Kì Minh Nguyệt nắm lấy vài lọn tóc đen.

Dưới ánh trăng, mái tóc dài như được ánh trăng rọi sáng, nhẹ nhàng mềm mại nằm trong tay hắn, vuốt ve tóc y, Kì Hủ Thiên cười hỏi “Minh Nhi sao lại có ý này?”

206. Chương 206: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 5

“Trên đời này có gì là Hủ không chiếm được đâu, cho dù ta chọn lựa như thế nào cũng không sánh được với những thứ ngươi đã tặng cho ta, đã như thế không bằng tặng thứ gì đó khác biệt một chút” Bước chân ngừng lại, Kì Minh Nguyệt xoay người đối diện với Kì Hủ Thiên, đáy mắt ánh lên ý cười giảo hoạt.

Cho dù y tặng thứ gì, chỉ cần là tự y chọn lựa, phụ hoàng chắc chắn sẽ thích, nhưng nếu không chọn được vật hiếm có trên đời, y không muốn tùy tiện cho đi, tìm kiếm khắp nơi, cho dù có đặc biệt ra sao, làm sao có thể sánh cùng với phụ hoàng?

Từ khi còn bé đã có được vô số trân bảo trong cung, từ khi lên thái tử, đến lúc này là cả Thương Hách đều là phụ hoàng cho y, khó mà đếm hết được, nhưng thứ mà y quý trọng nhất đều không phải những thứ như vật ngoài thân này, ắt hẳn phụ hoàng cũng là như thế.

“Càng nghĩ càng thấy có thể xứng với thân phận của Hủ, lại có thể khiến ngươi vui vẻ, chỉ có một thứ” Kéo người trước mặt lạ gần, ý cười giảo hoạt trên môi tăng thêm vài phần ái muội kiều diễm, dán lên môi hắn nói “Nếu đem Minh Nguyệt tặng cho, tùy phụ hoàng muốn thế nào…”

“Lễ vật như thế, phụ hoàng thích chăng?” Đôi môi gần trong gang tấc lộ ra hơi thở ấm áp trong làn gió đêm, lời nói từ đôi môi thiêu đốt tình ý trong tâm Kì Hủ Thiên, đem người trước mặt ôm vào lòng, một tay hắn vuốt ve sau lưng Kì Minh Nguyệt, một tay nâng gương mặt của y lên “Nếu Minh Nhi ở chỗ này câu dẫn phụ hoàng, đừng trách phụ hoàng không cầm lòng được”

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời tựa ánh trăng kia, trong ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại lộ ra tình ý ẩn chứa dường như được bóng đêm nhuốm màu, trong đôi mắt tương tự hắn lộ ra mị hoặc sâu không thấy đáy, cong cong khóe môi, nhẹ nhàng nói với hắn “Ta muốn phụ hoàng nhẫn nại lúc nào?”

Không đợi Kì Hủ Thiên phản ứng, Kì Minh Nguyệt đã nghiêng người hôn lên đôi môi trước mặt, còn chưa đợi y đem đầu lưỡi luồn vào trong, đôi môi phụ hoàng đã hé mở, cướp lấy môi lưỡi y dây dưa quấn quýt không rời.

Kì Hủ Thiên đối với sự hấp dẫn mất thấy tai nghe này không thể làm ngơ được, cũng không muốn làm ngơ, thuận theo suy nghĩ của bản thân mặc sức mà hôn lấy hôn để người trong lòng, cũng không bận tâm giờ phút này bọn họ đang đứng ở ngay trên cầu.

Để cho người khác nhìn ra quan hệ của hắn với Minh Nhi thì đã sao, nơi này không có ai nhận biết thân phận của bọn họ, có thì chính là người mơ tưởng đến Minh Nhi, lúc này đây hắn hoàn toàn không ngại chứng tỏ quyền sở hữu của mình.

Minh Nhi cho tới bây giờ đều thuộc về hắn, nếu muốn đem y giấu chốn thâm cung ngăn cách ánh mắt người khác dòm ngó, hắn cần gì phải đưa y lên ngai vàng, để Minh Nhi cùng hắn thống trị cả thiên hạ này, để cho cả thiên hạ đều chỉ biết tên của Nguyệt hoàng mà không biết tư thái của Nguyệt hoàng bọn họ ra sao, không cho người trong ngực lộ ra một chút phong tình nào trước mặt người khác.

Tất cả nét cười, lạnh nhạt mê người, dù là nét mặt nào của Minh Nhi đều chỉ thuộc về một mình hắn.

Ôm chặt Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên càn quấy trong khoang miệng y, cướp lấy toàn bộ phản ứng của y, tới khi môi y ướt át không kịp khép lại, cả hai đều thở dốc không ngừng.

Từ môi đến răng đều ngập tràn hơi thở của phụ hoàng, liếm vệt nước bên môi, Kì Minh Nguyệt hơi lui lại, khẽ thở gấp, chỉ cảm thấy sau lưng y cũng treo không ít hoa đăng chưa thắp, khiến cho cây cầu ngược lại càng thêm vẻ mông lung mờ ảo, chỉ có thể lần mò đi xuống mới có thể nhìn thấy được ánh sáng rực rỡ.

"Nơi này thì làm sao? Tất nhiên là nơi thuộc về Minh Nhi, chỉ cần là nơi thuộc về Minh Nhi, ta làm sao quản được cái gì" Kì Hủ Thiên tiếp lời y, nhìn lướt qua xung quanh, không biết Lưu Dịch đã biến mất từ khi nào, hẳn là đã ra lệnh cho Huyết Ảnh ngăn cản đám đông, cười khẽ vừa lòng, bàn tay không ngừng lần xuống dưới thắt lưng của Kì Minh Nguyệt, đẩy tay của y ra, tiếp tục ấn xuống mông.

"Phụ hoàng…" Kì Minh Nguyệt tùy ý cho hắn mơn trớn, trong miệng nhắc nhở "Chúng ta chỉ mới ra cửa, lúc trưa hẳn là đủ rồi đi"

Sau khi dùng bữa trưa xong thì về phòng, tối muộn mới ra ngoài dùng bữa tối, tuy chỉ làm một thời gian ngắn, sau đó ôm nhau ngủ nhưng nhớ lại cảnh tình sự kia, đến lúc này cơ thể vẫn còn lại dư âm khoan khoái, đã triệt để ăn sạch y như vậy, chẳng lẽ phụ hoàng còn chưa thấy đủ?

"Minh Nhi rõ ràng là biết, chỉ cần là ngươi, vĩnh viễn phụ hoàng đều không thấy đủ" Kì Hủ Thiên cười cười kéo người trước mặt lại gần, vuốt ve khi nặng khi nhẹ lên đôi mông mềm mại co giãn.

Lại áp sát vào nói thêm "Huống chi Minh Nhi nói như vậy, bảo phụ hoàng còn nhẫn nại thế nào cho được, muốn tự đem mình dâng tặng, còn nói là tùy ý ta, Minh Nhi không được đổi ý"

Kì Minh Nguyệt chỉ cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay phía sau y cách một lớp vải truyền đến, mông bị xoa cũng nóng lên, ngẩng đầu nhìn đôi mắt ưng hẹp dài sáng rỡ lại nồng nhiệt, liền kề sát người dưới vào cùng một chỗ với hắn.

"Ta đâu có nói là tặng hôm nay, phụ hoàng sao có thể cưỡng ép" Câu đùa của Kì Minh Nguyệt còn chưa dứt, bàn tay đang từ dưới mông bất ngờ chuyển ra trước, vật giữa hai chân bị bàn tay kia nắm lấy, bên tai vang lên tiếng cười khẽ thâm trầm "Chẳng lẽ Minh Nhi muốn nhịn sao, nếu đã vậy…"

Khẽ xoa nhẹ nơi đã cương cứng lên, Kì Hủ Thiên cười tà, thời gian trước vì không muốn ảnh hưởng Minh Nhi cưỡi ngựa đi đường nên hắn cũng không gần gũi với y, tuy sau giữa trưa đã bù đắp lại nhưng một khi dục vọng bị kiềm chế có cơ hội được giải phóng lại càng khiến hắn vẫn cảm thấy không đủ.

Đăng cơ thành hoàng, Minh Nhi có thêm một phần uy nghi lại càng làm cho hắn si mê. Ngoại trừ đem y cột vào mình, hắn không biết phải làm thế nào, lại càng hận không thể thực sự hòa làm một với y.

Kì Minh Nguyệt nhìn đôi mắt ngập tràn tình ý và dục vọng đang chăm chú nhìn vào y, dường như ẩn chứa một ngọn lửa âm ỉ "Phụ hoàng nhìn ta như vậy, chẳng lẽ là muốn ăn Minh Nguyệt hay sao?"

Nắm lấy bàn tay đặt giữa hai chân lại gần thêm chút nữa, y cũng không tính nhẫn nhịn, chỉ là không muốn để cho cử chỉ thân mật của hai người rơi vào trong mắt người khác, nếu nơi này không có người thì không cần che giấu gì hết.

Từng bước một áp sát vào Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên há miệng cắn nhẹ lên vành tai y, đầu lưỡi liếm qua, giọng nói ái muội "Nếu Minh Nhi đã nhận ra, có chịu tặng trước cho ta hay không?"

"Phụ hoàng muốn như thế nào?" Kì Minh Nguyệt nhìn sơ khung cảnh xung quanh, người đi đường đều bị Lưu tổng quản ngăn lại, hay là bởi vì có Huyết Ảnh trong tối, trên cầu không một bóng người.

Tiếng người xôn xao từ dưới cầu vọng lên, bọn họ đứng ở nơi mờ mờ tối nhìn xuống, dường như cách xa trần thế náo nhiệt bên dưới khiến cho giờ phút này càng thêm tĩnh lặng, yên lặng đến mức dường như có thể nghe được nhịp tim của phụ hoàng.

Ngoài tiếng nhịp tim, bên tai còn nghe thấy giọng nói trêu đùa "Minh Nhi đang nhìn cái gì? Cho dù phụ hoàng không chờ được nữa cũng sẽ không làm gì với ngươi ở đây, lỡ như bị người nhìn thấy chẳng phải sẽ khiến phụ hoàng tổn thất hay sao, chúng ta vẫn nên trở về thôi?"

Không biết là ai vừa mới dụ dỗ khiêu khích y, lúc này còn nói như thế mà tay thì lại vẫn trêu đùa hạ thân y, Kì Minh Nguyệt cười như không cười liếc mắt một cái, lấy hiểu biết của y về phụ hoàng, nếu cứ tiếp tục nữa, nam nhân này chắc gì không dám làm chuyện gì đó ngay tại đây.

Tâm tư thoắt cái biến đổi, làm việc bí hiểm khó đoán, Thương Hách đế chưa từng thay đổi, cũng giống như tâm tư của y.

"Vậy thì về đi, tuy hội hoa đăng này không tồi nhưng cũng không thể khiến ta động tâm như phụ hoàng được" Đôi môi khẽ cong lên tương tự nhau, Kì Minh Nguyệt nắm tay hắn đi về phía bên kia cầu.

Dù không cần nhìn y cũng biết sắc mặt lúc này của nam nhân đi phía sau là như thế nào, đôi mắt hẹp dài kia hẳn là chứa đầy ý cười thỏa mãn cùng với tình ý sâu nặng ẩn bên trong.

Hai người đi về, nhưng không phải đi con đường lúc trước mà là chọn một đường nhỏ vắng vẻ hơn.

Tiếng người ồn ào loáng thoáng, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, cuốn lấy mái tóc của hai người từng lọn tung bay, dưới ánh trăng mờ mịt quấn quýt vào nhau rồi lại tản ra sau lưng, dường như ánh trăng bàng bạc đan xen vào sợi tóc lộ ra ánh sáng lành lạnh, y phục huyền sắc cùng với lục nhạt dưới ánh trăng kề cận bên nhau, ai cũng không nói, sóng vai mà đi, bàn tay nắm dưới tay áo chưa từng buông ra.

Lần này Kì Hủ Thiên cũng không vội vã trở về, lễ vật này chính là tâm ý của Minh Nhi, so với các lễ vật khác Minh Nhi của hắn càng rõ ràng hơn, hắn muốn không phải điều gì khác, mà chỉ là một người mà thôi.

Bàn tay dường như siết chặt hơn, Kì Minh Nguyệt cúi đầu, dưới vạt áo huyền sắc, bàn tay khớp xương cân xứng, ngón tay thon dài hữu lực nắm chặt lấy tay y, nhiệt độ lòng bàn tay lan tỏa trong tay y.

Y biết, lễ vật của y là chính xác.

Đôi mắt khẽ nheo dưới ánh trăng mát lành, bởi vì ý cười mà cong lại, ngẩng đầu hỏi người bên cạnh "Phụ hoàng tâm trạng rất tốt sao?" Câu này tùy hắn hiểu sao thì hiểu, phụ hoàng hẳn là sẽ thích, không biết phụ hoàng muốn đưa ra yêu cầu gì đây.

"Chẳng lẽ là đang lo lắng nghĩ xem phụ hoàng muốn gì sao? Nếu ta nói…" Ngừng chân, kề sát vào Kì Minh Nguyệt, Kì Hủ Thiên cúi đầu, lời thì thầm tựa như nỉ non dưới gió đêm lạnh lẽo lộ ra hơi thở nóng hổi, mỗi một từ một chữ rơi vào trong tai đều khiến người ta đỏ mặt nóng tai, Kì Minh Nguyệt nghe giọng nói bên tai, nhịp tim cũng đập nhanh hơn một chút.

Phụ hoàng đúng là muốn y…

Đang muốn nói tiếp lại nghe Kì Hủ Thiên nói "Nhưng trước đó, ta còn muốn Minh Nhi làm một chuyện"

Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu thắc mắc, nam nhân bên cạnh lại không nói tiếp, cười cười ôm lấy y, bất chợt phóng người lên, trong chốc lát, trước mắt bọn họ là sân nhỏ nơi bọn họ ở lại.

207. Chương 207: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 6

Quay vào trong phòng liền thấy có nhiều thêm một món đồ vật, lật tấm vải che ra, bên dưới đúng là một cây đàn tranh, Kì Minh Nguyệt bước lên gảy thử dây đàn "Ngươi muốn nghe ta đàn?" Lúc này… Muốn chuyện này là sao?

"Thiên âm của Minh Nhi, phụ hoàng còn chưa được nghe lần nào" Kì Hủ Thiên đi tới phía sau ôm y vào ngực, tiếng cười trầm thấp ái muội "Không phải chuyện kia, Minh Nhi thất vọng sao?"

"Dù sao chuyện kia… Cũng nên giữ lại sau đi, phụ hoàng muốn nghe thiên âm, Minh Nguyệt sẽ đàn cho ngươi nghe" Quay đầu lại trả lời, y định nhấc bàn tay của hắn đang vuốt ve trên thắt lưng xuống thì nam nhân đằng sau đã đè tay y lại "Cứ như vậy mà đàn cũng không sao, trước đây, phụ hoàng đã luôn muốn thưởng thức thiên âm của Minh Nhi"

Bàn tay trước người y từ thắt lưng di chuyển xuống dưới, tới giữa hai chân, nơi nào đó đang tỏa nhiệt được một ban tay quen thuộc nắm lấy, đầu ngón tay vén vạt áo của y ra chậm rãi âu yếm, dục vọng dưới thân của y cách một lớp y phục mong manh đã dần cứng lên, Kì Minh Nguyệt cúi đầu xuống liền có thể thấy rõ ràng động tác của bàn tay kia.

"Nếu phụ hoàng đã muốn thế, Minh Nguyệt sao có thể khiến phụ hoàng mất hứng" Đôi mắt khẽ nheo lại, đầu ngón tay lướt qua dây đàn, nhẹ nhàng gảy lên khúc dạo đầu, một làn điệu ngân nga mang theo vài phần kiều diễm du dương réo rắt, rơi vào tay Kì Hủ Thiên lại khiến hắn cảm thấy dưới bụng nóng dần lên.

Khúc thiên âm này còn chưa bắt đầu đã khiến lòng hắn rung động không thôi, chỉ muốn người trong lòng vì hắn mà rên rỉ. Trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một chút u ám, đôi môi khẽ cong, Kì Hủ Thiên nắm lấy vật nóng hổi trong lòng bàn tay mình, không nhanh không chậm vuốt ve.

Tiếng đàn tranh nhẹ nhàng quanh quẩn, động tác khiêu khích từ đầu ngón tay của hắn cũng vô cùng ôn nhu, cách một lớp vải có thể cảm nhận được lòng bàn tay nong nóng, tiếng nhạc vẫn du dương kiều diễm nhưng vật trong lòng bàn tay hắn lại càng nóng lên, từ mức độ cứng rắn của vật kia, hắn liền nhận ra Minh Nhi lúc này cũng giống hắn.

"Minh Nhi còn có thể nhẫn nại đến lúc nào?" Cách một lớp vải mỏng, càng ngày càng cảm nhận rõ nhiệt độ và ướt át của vật bên dưới, khóe môi Kì Hủ Thiên cong lên vài phần tà khí, cười nhẹ đem bàn tay ở bên hông dò xét vào trong.

Không có lớp y phục ngăn cách, vật nóng hổi kia bỗng nhiên bị lòng bàn tay bao trọng lấy, đột nhiên bị cọ xát làm cho Kì Minh Nguyệt thở dốc một hơi "Phụ hoàng nên tập trung nghe đàn mới phải"

Khoái cảm không ngừng trào dâng, động tác từ ngón tay y chưa từng ngưng nghỉ, âm thanh đàn tranh lưu loát như nước, lướt qua dây đàn, y chỉ khẩy lên một âm thanh, nam nhân đằng sau bất ngờ kề sát vào y, vật cứng rắn nóng rực đặt ở giữa khe mông, cho dù cách mấy lớp vải, y cũng có thể cảm nhận được sự cứng rắn cùng với nhiệt độ của vật đó.

"Phụ hoàng…" Ngón tay không khỏi thoáng ngừng lại, âm thanh ngưng bặt, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ, y buông tay, dứt khoát lui người ra sau, y sớm đã đoán được phụ hoàng không phải là muốn nghe đàn.

"Quả nhiên là thiên âm" Kì Hủ Thiên nói nhỏ dường như đang tán thưởng, bàn tay đang đặt ở dưới người Kì Minh Nguyệt đem y ấn sát vào người mình, bụng dưới kề sát vào nhau, ghé vào tai y thì thầm "Bất quá, phụ hoàng chỉ muốn nghe âm thanh từ đây phát ra…"

Giọng nói trầm thấp mang theo ý cười, ngón tay thon dài chạm lên môi y, dần xâm nhập vào khoang miệng, trêu chọc đầu lưỡi của y, đầu lưỡi liếm nhẹ, bên tai chỉ nghe được tiếng nỉ non "Minh Nhi cảm thấy mùi vị của bản thân như thế nào?"

Khẽ cắn lên hai ngón tay trong miệng, Kì Minh Nguyệt không chút để ý tiếp tục gảy đàn, thoáng nghiêng đầu, nuốt xuống hương vị của chính mình, khóe môi cong cong "Vì sao phụ hoàng không nếm thử xem?"

Màu xanh nhạt tươi sáng trong bóng tối âm u xẹt qua một đường cong mê hoặc, Kì Minh Nguyệt xoay người, đai lưng trong tay rơi xuống.

Dưới y phục nửa mở, vật cứng rắn dựng thẳng trước mắt Kì Hủ Thiên lấp lánh ánh nước, y phục nửa kín nửa hở tựa trên bàn, giữa lúc mơ màng, mái tóc vương trên ngực cùng với dấu hôn lộ ra ngoài tạo thành điểm mê hoặc chết người.

Cảnh tượng trước mắt khó mà cưỡng lại, một tay đặt lên ngực y, Kì Hủ Thiên quỳ nửa người xuống, một tay còn lại vươn ra phía sau người Kì Minh Nguyệt.

Dục vọng nóng ẩm trên người bị bao lấy, môi lưỡi liếm mút làm cho Kì Minh Nguyệt rên lên vì sung sướng, ngón tay xâm nhập từ phía sau đang từng chút từng chút một mở rộng trong y "Phụ hoàng vốn không cần phải…"

"Trước cứ để ta yêu thương Minh Nhi, đến lúc đó sẽ lại càng không tồi, dáng vẻ của Minh Nhi… thật sự là khiến người mong đợi" Ánh mắt Kì Hủ Thiên u ám, vật cương cứng kia bởi vì hắn liếm mút mà phun ra một chút chất lỏng sền sệt, lần thứ hai đem vật đó ngậm vào trong miệng thật sâu, từ góc độ của hắn nhìn lên, chỉ thấy Minh Nhi của hắn ngửa đầu lộ ra nét mặt vừa thích thú vừa nhẫn nại.

"A… Hủ…" Kì Minh Nguyệt thở dốc gọi tên hắn, nhiệt độ cùng với độ sâu này giống như bản thân đang ở trong cơ thể phụ hoàng, nhịn không được mà ưỡn người đâm vào sâu hơn, cơ thể căng cứng bởi vì dục vọng, ngoại trừ khoái cảm phía trước, y đồng thời còn cảm nhận được ngón tay của phụ hoàng ở trong cơ thể y càng đi sâu vào hơn sau mỗi cú đẩy người của y.

"Không dùng… Bạch phù sao…" Loại cảm giác bị tiến vào rõ ràng như vậy có chút gian nan, cùng với mỗi động tác của ngón tay trong cơ thể càng khiến dục vọng trên người bốc lên hừng hực.

"Không kịp lấy đến, ai bảo Minh Nhi lại dụ dỗ ta như vậy" Miệng nói, Kì Hủ Thiên dừng động tác của ngón tay lại "Minh Nhi cảm thấy khó chịu? Phụ hoàng đem bạch phù đến đây"

Xoay lưng lại, hơi thở của Kì Minh Nguyệt nóng hổi, ánh mắt ái muội cười khẽ "Lúc này phụ hoàng có thể buông ta ra được sao?" Cũng không phải không thể dùng bạch phù, trước đây cũng không phải lần nào cũng dùng đến, huống chi lúc này y cũng giống với phụ hoàng, dục vọng bị khơi mào không thể chờ đợi được nữa.

Một tay tách mông của y ra, lối vào bị mở rộng hơi khép mở trước mắt Kì Hủ Thiên, đừng nói là buông Minh Nhi ra, ngay cả dời tầm mắt đi hắn cũng không thể làm được.

Đầu ngón tay lại tiến vào, hậu huyệt co rút theo từng động tác của đầu ngón tay lộ ra ánh nước, phảng phất như đang dụ dỗ hắn làm chút chuyện khác.

Kì Minh Nguyệt chống người trước bàn, ngón tay phía sau bỗng nhiên rút ra, thay vào đó là một vật mềm mại nóng ẩm linh hoạt đang liếm mút ở giữa đùi y.

Chiếc lưỡi linh hoạt từ khe mông nhẹ nhàng đảo qua tiếp tục hướng vào trong cơ thể y, cảm giác nội bích bị liếm láp làm y thoát lực đứng không vững, nếu cứ tiếp tục như vậy, Kì Minh Nguyệt không thể kiềm chế được nữa "Đủ rồi, Hủ"

Bàn tay đặt trên dây đàn không tự giác siết chặt tạo ra một đoạn âm thanh khẽ run hòa cùng với tiếng rên rỉ của y, trong căn phòng mờ tối, theo giọng nói khàn khàn tràn ngập tình dục, nhiệt độ phía sau bỗng nhiên rút lui ra ngoài.

Một vật cực đại bất ngờ chen thẳng vào trong, chỗ vừa mới bị khuếch trương cảm giác hết sức rõ ràng vật vừa nóng vừa cứng đang chậm rãi tiến vào, từng chút từng chút một, không hề dừng lại làm cho trong cơ thể y nóng lên như thiêu như đốt, dường như cả thân thể đều được lửa tình lấp đầy.

Hai tay Kì Hủ Thiên vòng quanh người y, đem Kì Minh Nguyệt trước người ôm vào ngực, phút giây này như ngưng đọng lại, tiến vào thật sâu, như mỗi lần trước kia, kịch liệt điên cuồng mãnh liệt, nghĩ tới Minh Nhi đã bằng lòng chuyện hắn muốn làm, dục vọng của hắn không thể khống chế mà càng trướng lớn hơn, lần lượt xâm nhập vào nơi chật hẹp bên trong.

Trong phòng tối om không một ngọn đèn, chỉ có ánh trăng mông lung đang treo trên cao, thân thể quấn quýt triền miên, dùng tư thế cuồng nhiệt thân mật nhất mà dính sát vào nhau, Kì Minh Nguyệt túm chặt cạnh bàn trước người, va chạm từ phía sau khiến y không thể đứng thẳng được.

Vật cứng rắn xâm nhập trong cơ thể cọ xát tạo lên một ngọn lửa cực nóng như thiêu như đốt khiến cho cả người y bủn rủn tay chân, thân thể mỗi một nơi giống như bị lửa tình nhen nhóm, nghênh đón động tác đưa đẩy từ phía sau, trong căn phòng tối om, tiếng thở dốc và rên rỉ trở thành điểm xuyết duy nhất trong bóng đêm.

Y phục bị mồ hôi thấm ướt, hai tay của nam nhân phía trên đặt bên hông y, lòng bàn tay của phụ hoàng cũng nóng hổi giống như vật đang ở trong cơ thể y, khoái cảm vui sướng từ nơi kết hợp lan ra toàn thân, trước mắt Kì Minh Nguyệt chỉ có ánh trăng treo lơ lửng ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy sung sướng không ngừng ập tới, những chuyện khác tất cả đều bị quăng ra khỏi đầu.

"Minh Nhi…" Trong cơn cuồng nhiệt đong đưa, lời thì thầm rót vào tai, hai chân bên dưới y phục tản mác đột nhiên bị nâng lên, cơ thể bị dục vọng cương cứng của Kì Hủ Thiên thoáng chốc đâm vào toàn bộ, Kì Minh Nguyệt khẽ kêu lên, thở dốc dồn dập, cả người không còn sức lực để tự hỏi nữa.

"Gì?" Ánh mắt mê loạn dường như lơ đãng mang theo tình dục, hai chân thon dài bị tách ra đặt trên hai khuỷu tay, Kì Minh Nguyệt bị nhấc lên cao, ngửa đầu ra sau, mái tóc ướt đẫm tình dục vấn vương trên người Kì Hủ Thiên.

"Chúng ta quay về giường, đừng quên ngươi đã đồng ý với phụ hoàng chuyện gì" Bởi vì dục vọng mà khàn khàn, giọng nói của Kì Hủ Thiên phớt qua bên tai y, vẫn duy trì tư thế đứng thẳng, mỗi một bước đi đều khiến cho nơi kết hợp giữa hai người càng thêm sâu vào, mỗi một chút va chạm đều dẫn tới khoái ý ngập tràn.

Đem Kì Minh Nguyệt đè xuống giường, không kịp thở dốc, liền đón nhận một trận khát cầu như vũ bão.

Bộ phận cực đại lấp đầy trong cơ thể y, theo va chạm không ngừng dường như càng thêm lớn hơn nữa, mỗi lần tiến vào đều có cảm giác như bị xâm chiếm toàn bộ, cướp lấy tất cả phản ứng của y, cho dù không phải lần đầu cùng với phụ hoàng nhưng chưa bao giờ y cảm nhận được khoái cảm ăn mòn đến mức cả người đều như tan chảy trong cơn hoan ái kịch liệt.

Chăn đệm hỗn độn bị hai người đè lên loạn thành một đống, tiếng thở dốc và rên rỉ càng lúc càng tăng lên, Kì Hủ Thiên đè lên người bên dưới, dục vọng không thể khống chế tiếp tục ra vào, chỉ cần ôm ấp Minh Nhi, cho dù hắn có muốn dịu dàng thong thả cũng không có cách nào ngăn cản dục vọng bị tình ý điều khiển.

Nắm lấy tay áo đã sớm bị mồ hôi nhuốm đẫm, sắc xanh biếc nhạt màu khác biệt với nguyệt sắc trước kia, vốn là tư thế chói lọi mê người lại càng lộ ra nét kiều diễm, làn da Minh Nhi trắng nõn mướt mồ hôi ẩn ẩn lộ ra mị hoặc câu dẫn khiến người khác không thể kháng cự.

Kì Hủ Thiên không kiềm chế được, nắm chặt thắt lưng của y, hôn lên tấm lưng ướt đẫm mồ hôi, đồng thời đẩy vào một cú thật mạnh, dùng sức như muốn đâm xuyên cả người y cùng với cọ xát như muốn ra lửa, khiến Kì Minh Nguyệt có ảo giác dường như sắp bị xé toạc ra.

"A—-" Cả người nằm sấp khẽ kêu lên, siết chặt tấm chăn bên dưới, tơ lụa thuần một sắc trắng trong tay y bị vò nát, nhíu mày lại, loại vui thích này gần như sắp tới giới hạn, y quả thực đã nghĩ chính mình không thể tiếp tục đón nhận được nữa.

Bộ phận kết hợp với phụ hoàng trong cơ thể y chấn động, thậm chí y có thể cảm nhận được từng mạch máu không ngừng tiến vào ma sát trong nơi sâu thẳm, đem y hoàn toàn mở ra, cảm giác dính dấp giữa mông càng tăng thêm dục vọng đối với hắn, sóng tình cuồn cuộn từng cơn như muốn làm y đắm chìm trong đó.

Tiếng rên rỉ khàn khàn vang vọng khắp căn phòng tĩnh mịch, như gợi lên từng đợt sóng trào trong nơi u ám này, Kì Hủ Thiên cười khẽ "Minh Nhi chịu không nổi?" Nắm lấy bàn tay đang siết chặt tấm chăn, giọng nói ái muội tràn đầy ý tứ trêu đùa.

"Phụ hoàng không cần hỏi cũng biết, ta khi nào…" Lời phản bác còn chưa nói xong liền bị mất sạch sau một cú va chạm vào bên trong cơ thể Kì Minh Nguyệt, chỉ còn lại tiếng thở dốc rên rỉ mà thôi.

"Minh Nhi đừng quên, đã đồng ý với phụ hoàng, sau này phải cho ta xem" Cắn nhẹ vào vành tai y, giọng nói tà khí trầm trầm mang theo hơi thở nóng rực. Bạn đang ?

Kì Hủ Thiên đỡ y dậy, bàn tay ôm thắt lưng y không ngừng vuốt ve vật đã dựng thẳng trước người, thỏa mãn nghe thấy tiếng thở hổn hển của người phía trước.

Âm thanh ướt át không biết đến từ lòng bàn tay hắn hay là nơi hay người đang giao hòa lẫn nhau, đêm tối mông lung say lòng người, thân thể quấn quýt vào nhau cùng với làn tóc tản trên gối đầu, đôi môi không ngừng phát ra tiếng ngâm nga cùng với đôi tay vuốt ve lẫn nhau, nhiệt độ dường như muốn đem hết thảy đều đốt cháy, trong bóng đêm trêu người, bóng dáng ẩn đằng sau màn che như quyến rũ ma mị, mồ hôi hai người hòa lẫn vào nhau, trong không khí nóng ẩm tràn ngập hương vị tình dục.

208. Chương 208: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 7

Tạm nghỉ một chốc, nhưng không khí trong phòng cũng không nguội bớt, nhiệt độ vẫn cứ nóng hầm hập, chuyện đã đồng ý thì nhất định phải làm.

"Phụ hoàng… Còn chưa đủ sao… Ngươi muốn nhìn đến lúc nào…" Hiếm khi nói lời oán giận, Kì Minh Nguyệt ngẩng đầu thở dốc, tuy rằng không ngờ phụ hoàng lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng dù sao y cũng đã đồng ý rồi, chỉ là không nghĩ tới, lúc thực hiện lại có chút mất tự nhiên.

Kì Hủ Thiên ở bên cạnh đem hai chân y tách ra, nhìn cảnh trước mắt, ý cười tà trong mắt càng thêm dạt dào "Minh Nhi đã đồng ý với phụ hoàng rồi, sao có thể đổi ý"

"Khi nào thì nói đổi ý" Kì Minh Nguyệt tiếp tục động tác trong tay, y đã đồng ý, đồng ý ngay trước mặt phụ hoàng, dùng chính ngón tay mình…

"A…" Thở dốc một hơi, y có thể cảm giác được chất lỏng sền sệt còn sót lại trong cơ thể đã trở thành chất bôi trơn tốt để y xâm nhập, cũng khiến y lần thứ hai không thể tự khống chế bản thân mà đắm chìm trong tình dục.

Vẻ mị hoặc mê người theo từng động tác của người trên giường mà tăng dần lên, Kì Hủ Thiên đối với hấp dẫn thế này căn bản là không có sức chống cự, vốn là còn muốn xem thêm lát nữa, lúc này lại cảm thấy khó nhịn được lửa tình đã bốc lên.

"Minh Nhi là cố ý làm vậy, không muốn để phụ hoàng nhìn thêm một lát" Cúi đầu oán giận, hắn kề sát người qua, nhìn thấy chất lỏng màu trắng đục chảy ra từ khe hở giữa ngón tay Kì Minh Nguyệt, từ nơi ẩm ướt vang lên một âm thanh thật nhỏ, cùng với tiếng rên rỉ khe khẽ, quả thực đã khiến hắn trầm mê đến mức sắp phát điên.

"Là cố ý thì đã sao, phụ hoàng có thể nhịn được không?" Động tác của Kì Minh Nguyệt nhanh hơn, lại đột ngột rút ngón tay ra, giữa hai đầu ngón tay tách ra có thể nhìn thấy một sợi trắng mỏng manh mơ hồ, xoa xoa thứ gì đó trên đầu ngón tay, y nhìn vào đôi mắt hẹp dài đang ngập tràn tình dục kia, lần thứ hai đưa ngón tay dính dấp đi vào cơ thể.

Đã có người muốn nhìn, y cũng muốn làm, y sao có thể để phụ hoàng thất vọng? Nhướn mày cười cười, Kì Minh Nguyệt khẽ hỏi "Còn muốn xem nữa không, phụ hoàng?"

Không ngoài dự đoán của y, tới lúc này, Kì Hủ Thiên đã không thể nhẫn nại thêm nữa, bất chợt hôn lên môi y, chặn lại lời nói khiêu khích của y, Kì Hủ Thiên rút tay y ra, thay thế vào đó bằng một vật khác.

"Minh Nhi càng ngày càng xấu, dám khiêu khích ta, xem ta phạt ngươi thế nào"

"Đây chẳng phải là… Yêu cầu… Của phụ hoàng… Ưm…" Kêu lên một tiếng đau đớn, Kì Minh Nguyệt không thể nói tiếp được nữa, trong phòng chỉ còn vang vọng âm thanh của tình dục ân ái quanh quẩn.

Từng tiếng thở dốc cùng với từng lời yêu xen lẫn ý cười, trong căn phòng tối mịt chỉ có ánh trăng soi rọi, hội hoa đăng ở góc đường xa xa vẫn còn nhộn nhịp, trong sân lại yên tĩnh không một tiếng động.

Trong căn phòng kiều diễm chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, từng chùm sáng ánh lên bóng người triền miền sau bức màn che.

Đợi sang ngày thứ hai, lúc Kì Minh Nguyệt và Kì Hủ Thiên thức dậy đã muộn bữa sáng, Oánh Nhiên và Hồng Tụ bưng cháo đã được chuẩn bị sẵn dọn lên bàn, không dám ngó nghiêng, từ sắc mặt của Thiên đế bệ hạ, nàng có thể đoán được hôm nay tâm tình bệ hạ rất tốt, mà Nguyệt hoàng bệ hạ, chủ tử của các nàng, sắc mặt thản nhiên, nhìn không ra vui hay không vui.

Bình thường mà nói, nếu một ngày nào đó Thiên đế bệ hạ có vẻ vui thích hơn nữa, chủ tử của các nàng sẽ không lộ vẻ buồn bực mà lộ ra nét cười như không cười, ánh mắt nhìn Thiên đế bệ hạ đều khiến các nàng đỏ mặt tía tai.

Đương nhiên cũng có lúc ngược lại, lúc đó, Nguyệt hoàng bệ hạ đặc biệt vui vẻ.

"Đều nhìn ta làm gì?" Kì Minh Nguyệt dùng bữa sáng, khẽ cười đặt đũa trong tay xuống, liếc nhìn Hồng Tụ và Oánh Nhiên nét mặt đăm chiêu, liền đoán ra trong các nàng đang suy nghĩ chuyện gì, nếu không phải quá biết các nàng, chắc chắn sẽ cho rằng hai người đang nghĩ đến chuyện quan trọng gì đó.

Hai người lúc này mới giật mình, cuống quýt cúi đầu xuống, lại không giấu được ý cười nơi khóe môi, Kì Hủ Thiên lắc đầu đưa cho Kì Minh Nguyệt một chiếc khăn lụa "Các nàng sau khi đi theo Minh Nhi lại càng không biết cấp bậc lễ nghĩa, đều là do Minh Nhi dung túng"

Tuy nói như vậy nhưng trong câu nói của hắn vẫn không có chút không vui nào, mấy chữ không biết cấp bậc lễ nghĩa kia cũng mang theo ý cười, Hồng Tụ và Oánh Nhiên cũng không hoảng sợ, chỉ là gục đầu xuống, mím môi nhịn cười, thu lại biểu cảm hơn một chút.

Các nàng tất nhiên biết nếu Thiên đế bệ hạ đã nói thì các nàng phải chú ý, hai vị bệ hạ khoan dung với các nàng, lời nói và việc làm của hai người cũng cần đúng mực mới phải, nhất là không thể ngơ ngẩn ngắm nhìn Minh Nguyệt bệ hạ quá lâu, so với nói sai, chuyện này nghiêm trọng hơn nhiều.

Một bên thu dọn chén đĩa trên bàn, hai người không dám tùy ý nhìn loạn nữa, đúng lúc này, tiếng của Lưu tổng quản từ ngoài cửa truyền vào.

"Bệ hạ, ngũ hoàng tử cầu kiến" Lưu Dịch từ ngoài viện đi vào, tới cạnh cửa, khom người nói tiếp "Chuyện bệ hạ phân phó cũng đã làm ổn thỏa"

Kì Minh Nguyệt nghe vậy nghiêng đầu nhướn mi nhìn qua, phụ hoàng phân phó chuyện gì? Ngoài việc muốn đến thăm Kì Chung Ly, chẳng lẽ là có tính toán khác…

Kì Chung Ly không sai thuộc hạ mà lại tự mình đến, có thể thấy được đây không phải là chuyện nhỏ.

Chỉ vừa định đứng lên nhìn, y bỗng nhiên dừng lại, hôm qua quá mức phóng túng, kết quả là chỉ mới đi lại vài bước, cảm giác khác thường từ phía sau dâng lên đã khiến y không nhịn được phải dừng bước.

Cũng bởi vì câu nói kia của y, đem chính mình dâng tặng, mới khiến cho phụ hoàng đưa ra yêu cầu như vậy, kết quả sau câu nói của y là một cơn tình sự dâm mỹ lần thứ hai tuôn trào.

"Minh Nhi ngồi đi, để cho Tiểu Ngũ vào đây là được, hắn phụng lệnh đem theo lễ vật cho ngươi xem, hôm qua là lễ vật ngươi cho ta, hôm nay đến lượt phụ hoàng" Kì Hủ Thiên ngồi trên ghế, đem Kì Minh Nguyệt kéo qua bên cạnh, ôm hông y, ngẩng đầu đang định nói với Lưu Dịch, Lưu tổng quản trước cửa không biết từ nơi nào lấy đến một tấm đệm mềm đưa qua.

Hồng Tụ và Oánh Nhiên ở một bên nhịn không nổi nữa, thu dọn mấy thứ trên bàn, vội vàng hành lễ lui ra, trong chớp mắt các nàng xoay người, ý cười hiện rõ trên môi, rõ ràng đến mức bị Kì Minh Nguyệt nhìn thấy rành rành.

Bất đắc dĩ liếc Lưu tổng quản một cái, y không muốn tính toán so đo với vị tổng quản trong ngoài bất nhất này nữa.

Dáng vẻ Kì Hủ Thiên dường như không có chuyện gì, nhẹ nhàng lót dưới người Kì Minh Nguyệt, y tựa vào nam nhân bên cạnh, nghiêng đầu, cũng không thấy chút buồn bực nào, biểu cảm lại có chút mong chờ "Lần sau, đến lượt phụ hoàng"

"Phụ hoàng tặng lễ vật cho ngươi, khác với những thứ bình thường, không cần đợi lần sau, lần này liền xem đi" Nhìn Kì Chung Ly đang bước vào, Kì Hủ Thiên nở một nụ cười thần bí.

Kì Chung Ly đi vào, trên gương mặt trẻ tuổi tăng thêm trầm ổn nhưng đường nét vẫn không có nhiều thay đổi, chỉ có thêm một phần cương nghị, cả người mặc y phục màu xanh nhạt, cách ăn mặc không gây chú ý dường như không muốn người khác biết, còn mang theo một thị tòng, bên cạnh là một nữ tử đi cùng, trong tay nàng ôm theo một vật, bước đi chậm rãi khoan thai.

Kêu thị tòng đứng chờ ngoài cửa, hai người theo lễ nghi trong cung hành lễ, trong lúc Kì Chung Ly chào hỏi, Kì Minh Nguyệt lúc này mới nhìn rõ, vật đang được ôm trong ngực nàng ấy là một đứa trẻ sơ sinh.

?

Nhớ tới lời nói của Kì Hủ Thiên, y kinh ngạc nhìn sang bên cạnh, đó hẳn là ấu tử mà Kì Chung Ly có được cách đây không lâu, lễ vật trong câu nói của phụ hoàng, chẳng lẽ chính là đứa bé này? Một đứa trẻ chỉ vừa mới sinh được mấy tháng?

Nữ tử đứng bên cạnh Kì Chung Ly nét mặt dịu dàng, cúi đầu bước đến, chỉ nhìn xuống chân, sau khi hành lễ đứng ở đó, chỉ nhìn chăm chú vào đứa bé trong ngực.

Gương mặt bị che che khuất chỉ có thể nhìn thấy một đôi mày liễu, búi tóc đơn giản nhẹ nhàng lay động theo nhịp chân, bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn đang vỗ về đứa bé sơ sinh, tay áo rộng rãi tản ra hương vị son phấn thản nhiên nhưng không hề nồng nặc mà là ấm áp nhu tình.

Ngay cả khi chưa nhìn thấy gương mặt của nàng nhưng chỉ cần liếc nhìn sơ qua một lượt đã làm người ta cảm thấy an lòng, cảm giác bình yên điềm tĩnh này có thể khiến lòng người đang dao động trở nên an tĩnh, hơi thở đơn thuần sạch sẽ. lẳng lặng đứng đó, tựa như một đóa cúc vươn mình dưới ánh mặt trời, cao ngất mà thẳng tắp, dịu dàng hơn người.

"Nàng tên Nhã Du" Thấy Kì Minh Nguyệt đang quan sát nàng, ánh mắt của Kì Chung Ly cũng đặt lên người nữ tử bên cạnh, trên gương mặt thành thục lộ ra ý cười ôn nhu, lúc này Kì Chung Ly mới nhớ ra nhị hoàng huynh và phụ hoàng vẫn chưa từng gặp mặt Nhã Du.

Nữ tử ngẩng đầu lên, ánh mắt nhàn nhạt như nước, giọng nói ôn nhu không bởi vì thân phận của hai người đang ngồi mà có chút bất an nào "Tham kiếm Thiên đế bệ hạ, Nguyệt hoàng bệ hạ"

"Gọi phụ hoàng, hoàng huynh là được, không cần giữ lễ nghi, nơi này không phải hoàng cung" Kì Minh Nguyệt vươn tay bảo nàng đứng dậy, nhìn cho rõ dáng vẻ của nàng.

Một gương mặt thanh tú hiện ra, không quá kiêu sa cũng không phải diễm lệ, trên gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, một đôi mắt sáng ngời, làn môi nhạt màu, thuần khiết tựa như một gốc cúc nhỏ, tuổi tác tương đương với Kì Chung Ly, nhìn không quá trưởng thành, nhưng có lẽ vì vậy mà nét dịu dàng trầm tĩnh kia lại càng chiếm được cảm tình của người khác.

Không cần nét đẹp kiêu sa, không cần nhiều lời, chỉ lẳng lặng đứng đó cũng đã đủ khiến người ta động tâm.

Nhã Du đứng lên, y phục vàng nhạt khẽ lay động, giọng nói mềm mại dường như tan vào không khí "Đa tạ hoàng huynh"

Kì Minh Nguyệt nhìn nàng, khẽ gật đầu.

Kì Chung Ly tuổi tác không lớn, nếu là nhà bình thường hẳn là đã đến lúc phải có nha đầu thông phòng, hoặc là có thêm vài thị thiếp, chỉ có số ít thành thê lập thất.

Sinh ra trong đế vương gia, vốn nên theo thứ tự lớn nhỏ, đều là hoàng tử, trước khi y tổ chức đại hôn, Kì Chung Ly không thể thành hôn trước, nhưng giữa y và phụ hoàng đã đến ngày hôm nay, tuyệt đối không có khả năng cưới một nữ tử nào khác, cho nên hạ chiếu chỉ ban hôn sự này cho Kì Chung Ly, thân phận gì đó lại càng không để ý đến.

Nhìn Nhã Du đứng bên cạnh Kì Chung Ly, y cũng hiểu được vì sao Kì Chung Ly lại xiêu lòng với nàng, trước đây Kì Liên Sóc bắt nàng uy hiếp làm cho Kì Chung Ly trở tay không kịp, hôm nay nhìn thấy, nàng quả thật đáng giá.

"Đến, ôm Thương Dịch đến cho trẫm nhìn xem" Kì Hủ Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào đứa trẻ sơ sinh trong lòng nàng, đây là lễ vật hắn dành tặng cho Minh Nhi, cũng là điều mà hắn đã quyết định từ lâu.

"Đa tạ phụ hoàng ban tên" Kì Chung Ly không ngờ, trong thư phụ hoàng chưa từng đề cập qua, lúc này nhắc đến, có thể được phụ hoàng ban tên chỉ có hoàng tử bọn họ, từ điều này, phụ hoàng chắc chắn đã có quyết định chuyện kia rồi.

209. Chương 209: Phiên Ngoại Đặc Biệt: Hành Trình Tuần Trăng Mật 8 (hoản)

Nhã Du ôm đứa bé trong lòng, có chút không đành lòng, nhẹ nhàng vỗ về, đem đứa bé đang ngủ say đến ngọt ngào giao cho Kì Chung Ly, Kì Chung Ly đưa mắt nhìn gương mặt non nớt của đứa bé mới sinh tên Thương Dịch trong lòng, sau đó mới đưa cho Kì Hủ Thiên.

Kì Minh Nguyệt đến lúc này cũng đã đoán được tâm tư của phụ hoàng, ban tên cho đứa bé kia, lại muốn Kì Chung Ly đưa đến, không chỉ đơn giản là muốn đến thăm như vậy, hẳn đây chính là lễ vật đã được định sẵn trước khi xuất cung.

"Đây chính là người thừa kế tương lai của Thương Hách, Thương Dịch, Kì Thương Dịch" Thản nhiên nhìn lướt qua đứa bé trong lòng, Kì Hủ Thiên đưa bé qua cho Kì Minh Nguyệt kế bên "Minh Nhi có thích không?"

Kì Minh Nguyệt đón lấy, nhìn khuôn mặt tí xíu của đứa bé trong lòng mình, tuy còn nhỏ lại còn đang ngủ say sưa nhưng cũng có thể nhìn ra nét tuấn tú, mi thanh mục tú, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên làn da non mềm, cảm giác mềm mại này như hấp dẫn ngón tay y, khiến y không nhịn được mỉm cười "Tiểu Thương Dịch đáng yêu như thế này, Chung Ly luyến tiếc?"

Hỏi Kì Chung Ly như vậy nhưng ánh mắt của y lại nhìn vào Nhã Du, là mẹ của đứa bé, làm sao lại đành lòng rời xa con mình, cho dù có vinh hoa phú quý, quyền lực địa vị, nhưng một nữ tử như Nhã Du sẽ không xem trọng những thứ này, như vậy, làm cách nào để nàng đưa đứa bé đến đây, ngay cả y cũng không nghĩ ra.

"Không sao" Kì Chung Ly lắc đầu, trước kia trong thư từng nghe phụ hoàng nhắc tới việc này, ban đầu cũng không tình nguyện bằng lòng, nghĩ đến sau này, lúc này đúng là vẫn còn đang suy tính xem có nên đưa đứa bé cho hai vị bệ hạ.

"Vậy…" Kì Minh Nguyệt nhướn mi, biết câu nói vẫn chưa hết, nhưng tiếp lời không phải là Chung Ly mà là Nhã Du bên cạnh.

"Chuyện giữa phụ hoàng và hoàng huynh, Nhã Du cũng đã nghe Chung Ly nói đến" Xem như không biết chuyện này không thể nói ra, sắc mặt nữ tử ôn nhu dịu dàng nói chuyện không hề có chút thay đổi, dường như chỉ là đang nói một chuyện gì đó rất bình thường mà thôi.

"Vì thế, Nhã Du vẫn luôn lo lắng, ta cùng với Chung Ly cũng không muốn thiên hạ tốt đẹp như vậy không có người thừa kế, cũng không muốn hoàng huynh vì chuyện con nối dõi mà bị người chỉ trích, cho nên mới có quyết định này" Vài ba câu, một nụ cười mỉm, không hề nhắc đến chuyện đau lòng khi phải chia lìa đứa bé, khi nhắc đến quan hệ của hai người chỉ dùng một câu đơn giản, dáng vẻ bình thường, ngay cả Kì Hủ Thiên nghe xong câu nói của nàng cũng có thêm vài phần kính trọng.

"Xem ra Tiểu Ngũ đã chọn đúng người rồi, tương lai người nối nghiệp của Thương Hách chắc chắn bất phàm"

Gật đầu mỉm cười, đối với lời nói như vậy của Thương Hách Thiên đế tính tình khó đoán thật hiếm có, Kì Minh Nguyệt khẽ mỉm cười xoa nhẹ gương mặt non nớt đứa bé trong lòng, đối với Nhã Du, y cũng cảm thấy Chung Ly rất có mắt nhìn người, may mà khi đó Kì Liên Sóc chưa từng tổn thương nàng.

Đối với chuyện Nhã Du biết quan hệ giữa hai người họ, Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt cũng không thấy ngoài ý muốn, Kì Chung Ly đã sớm biết được, chỉ cần thực sự là người yêu thật sự hẳn là sẽ không giấu diếm chuyện này, huống chi còn liên lụy đến tương lai của Thương Hách.

Để cho hai người ngồi xuống, cùng nhau nói chuyện về đứa bé trong lòng Kì Minh Nguyệt, cho phép Kì Chung Ly và Nhã Du tùy ý quay về hoàng cung thăm bé, lại cùng nhau dùng bữa trưa, cho tới khi sắc trời dần tối, lúc này Kì Chung Ly và Nhã Du mới rời đi trong lưu luyến.

Đã đồng ý đem đứa con của bọn họ tặng cho hoàng huynh, chính là Nguyệt hoàng bệ hạ hiện nay, trở thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế tương lai, ngôi vị đế vương một đời vinh hoa của Tiểu Thương Dịch, nhưng là cha là mẹ vẫn trăm ngàn lần không đành, mà Nhã Du mang thai mười tháng sao lại không thể nóng ruột nóng gan với cốt nhục của chính mình cho được.

Nhưng hôm nay đã gặp được Thương đế Nguyệt hoàng trong lời đồn, tận mắt nhìn thấy hai người đã trở thành phụ hoàng và hoàng huynh của nàng, nàng rốt cuộc cũng hạ quyết tâm đem cốt nhục của mình tặng cho vị Nguyệt hoàng kia, biết những chuyện từ Kì Chung Ly khiến nàng lúc đầu vô cùng kinh ngạc, cho đến khi gặp mặt hai người kia.

Không có động tác trắng trợn nào, nhưng nàng quả thật đã nhìn thấy tay Thiên đế ôm vòng quanh thắt lưng Nguyệt hoàng, tùy ý tự nhiên tựa như đã thành thói quen, dường như bọn họ vốn dĩ đã là như thế.

Ngày ngày làm bạn, lúc nào cũng bên nahu, cùng ngồi trên đại điện cai quản thiên hạ xã tắc, nếu chỉ có một người, hẳn là rất tịch mịch…

Vì thế Thiên đế và Nguyệt hoàng mới cùng nhau tồn tại, hai vị quân vương cùng ngồi trên ngai vàng thống trị triều chính, là hứa hẹn với thiên hạ, cũng là hứa hẹn lẫn nhau của bọn họ.

Hai người như thế, không thể làm cho nàng nảy sinh chút chán ghét nào, cho dù giữa bọn họ có thật sự là phụ tử.

"Nàng nghĩ chuyện gì?" Kì Chung Ly dắt tay nàng, không gọi người nâng kiệu đến, cũng không lên xe ngựa, Kì Chung Ly thích cứ cùng nắm tay Nhã Du mà đi.

Lắc đầu, nàng mỉm cười "Sau khi trở về có thể ăn mặc như lúc này được không? Trang phục ở nhà thật là phiền phức"

Là hoàng tộc, lễ nghi rườm rà của trạch viện bọn họ so với trong cung có lẽ đã bớt đi nhiều ít, mỗi lần mặc y phục hoa lệ dài thượt cùng với đống trang sức trên đầu đều khiến nàng không có nhẫn nại.

"Nàng thích là được, chỉ cần đừng quá mức là được, dáng vẻ nào của Nhã Du ta đều thích cả" Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại, Kì Chung Ly chậm rãi bước đi, tiếng cười khẽ từ phía sau truyền đến tựa như tia nắng rơi vào lòng.

"Giữa bọn họ cũng là như vậy đi, chỉ cần thích, liền vì đối phương mà vứt bỏ mọi thứ" Cho dù là huyết thống cũng không có cách nào cắt đứt mối ràng buộc giữa hai người họ, Thiên đế và Nguyệt hoàng của Thương Hách, phụ hoàng và hoàng huynh của Chung Ly.

Quay đầu nhìn lại quãng đường vừa đi, Nhã Du bỗng nhiên có chút xúc động.

Kì Chung Ly nắm tay nàng, cũng quay đầu nhìn lại "Giữa phụ hoàng và hoàng huynh, từ lâu đã không ai không rõ, ta thậm chí từng nghĩ, nếu hoàng huynh không cần thiên hạ, phụ hoàng cũng sẽ không để ý mà rời đi, cho dù dẫn đến đại loạn cũng sẽ không có chút do dự"

"May mà hoàng huynh của ngươi không phải người như vậy" Nhã Du xoay người, nhớ tới ánh mắt và ý cười của Nguyệt hoàng khi nhìn thấy Tiểu Thương Dịch trong lòng yên tâm, bảo bối của nàng tuyệt đối sẽ không bị ủy khuất.

Lúc này trong phòng của Kì Hủ Thiên và Kì Minh Nguyệt, Tiểu Thương Dịch được Nhã Du cho là sẽ không bị ủy khuất đang lẻ loi nằm trên giường, Kì Hủ Thiên kéo Kì Minh Nguyệt đang định đến gần giường lại, sắc mặt không vui.

"Phụ hoàng——" Cúi đầu nhìn cánh tay vòng quanh hông, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy gương mặt có chút căng thẳng, đôi mày có hơi nhíu lại, đôi mắt ưng hẹp dài lộ vẻ thâm trầm, Kì Minh Nguyệt không biết nên khóc hay cười kéo đôi tay kia ra, bước tới bên giường.

Cúi người nhìn xuống, một gương mặt bé xíu đang tỉnh dậy từ giấc ngủ say, hồng hồng mềm mềm, đôi mắt to tròn tò mò nhìn xung quanh, cánh tay tròn mũm mĩm như ngó sen ló ra từ lớp chăn quấn, quơ quơ nắm lấy một lọn tóc rủ xuống, tiếng cười khanh khách vang lên.

"Nó thật là không sợ lạ, không gặp mẫu thân cũng không quấy khóc" Chắc là trước khi Nhã Du đưa bé đến đây đã cho bú no rồi, vừa định gọi bà vú đến, Kì Minh Nguyệt gỡ lọn tóc trong bàn tay bé tí kia ra, cơ thể hơi cúi xuống bất ngờ bị ôm từ phía sau, lọn tóc kia cũng rơi vào một bàn tay khác.

"Minh Nhi thích nó?" Đầu tóc tay quấn quanh lọn tóc màu đen, Kì Hủ Thiên cười đến quỷ dị, nhìn đứa bé trên giường, trong ánh mắt không rõ là nguy hiểm hay còn gì khác, Kì Minh Nguyệt thấy hắn như vậy, làm sao còn không rõ tâm tư của hắn, xoay người chậm rãi cong khóe môi, gật đầu trả lời "Đây là lễ vật của phụ hoàng, Minh Nguyệt sao có thể không thích"

"Rất thích?" Kì Hủ Thiên ánh mắt lạnh lùng, hắn vốn là muốn chặn miệng quần thần, cũng là để sau này không còn ai nhắc tới hôn nhân đại sự của Minh Nhi nữa, đem Thương Dịch làm con nối dõi của Minh Nhi nuôi trong cung, Minh Nhi hẳn sẽ rất thích, nhưng…

Kì Minh Nguyệt chợt cảm thấy bên hông siết chặt, y chỉ mới vừa nói thích liền rước lấy một cơn gió lạnh thổi qua.

Sắc mặt thản nhiên nhìn đôi mắt u ám, y lúc này mới không nhanh không chậm nói tiếp "Con của Chung Ly có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, tránh cho các đại thần sau này gây phiền toái, tâm ý của phụ hoàng sao Minh Nguyệt lại không hiểu, chính vì đây là tâm ý của phụ hoàng cho nên mới thích, không lẽ Hủ ngay cả đứa bé nhỏ xíu này mà cũng ăn dấm chua sao?"

Cong cong khóe môi tràn ngập ý tứ trêu đùa, Kì Minh Nguyệt biết, nếu y thực sự yêu thương Tiểu Thương Dịch quá mức, nói không chừng phụ hoàng sẽ đưa Thương Dịch về bên cạnh Kì Chung Ly.

"Thì đã sao, Minh Nhi nên biết phụ hoàng không thể để ngươi nhìn người khác như vậy" Cho dù chỉ là một đứa bé chưa đầy mto56 tuổi cũng như nhau.

Liếc mắt một cái lướt qua đứa bé trên giường, hắn đã quyết định sau này liền cho nó ở biệt cung, tìm bảo mẫu chăm sóc, càng ít gặp Minh Nhi càng tốt.

"Nó là con của Chung Ly, là hoàng tôn của ngươi, chẳng phải phụ hoàng cũng nên yêu thích hay sao, huống chi ta chỉ mới nhìn có vài lần, vẫn đâu có sao" Giọng nói chế nhạo, y vươn một ngón tay chỉ vào đứa bé trên giường "Nhớ lúc trước phụ hoàng ôm ta ngủ cũng không lớn hơn nó bao nhiêu"

"Sao Minh Nhi lại so sánh bản thân với nó, lúc đó phụ hoàng cảm thấy hứng thú chính là ngươi chứ không phải vì ngươi là trẻ con, muốn nói hoàng tôn gì đó, phụ hoàng vốn dĩ không cần" Kì Hủ Thiên nhướn mi lộ ra vẻ bất mãn.

Ánh mắt lãnh đạm lần thứ hai quét qua giường, bắt đầu có chút hối hận, sớm biết như thế đã không để cho Tiểu Ngũ đưa thàng bé đến, mà nên trực tiếp đưa vào cung mới phải.

"Ở trong phòng, Minh Nhi chỉ có thể nhìn ta"

Ánh mắt tà khí sắc bén nhìn chăm chú vào y, lời nói bá đạo, không chừa đường sống, đây là thói quen trước giờ của phụ hoàng, Kì Minh Nguyệt cũng không ngoài ý muốn, phụ hoàng của y luôn như thế, tất cả những gì liên quan đến y đều phải bị tống ra xa, cho dù là ánh mắt cũng không cho nhìn loạn, chỉ có thể nhìn mỗi hắn.

"Không ngờ Thiên đế bệ hạ thế mà lại cùng tranh giành tình nhân với một đứa trẻ con" Đứa bé trên giường quơ tay múa chân, không quấy không khóc, cất giọng ê a mềm nhẹ không biết là đang đòi thứ gì lại vô cùng đáng yêu, Kì Minh Nguyệt vừa mới quay qua nhìn một cái, cằm liền bị xoay trở về.

"Còn trêu ghẹo phụ hoàng?" Kì Hủ Thiên hơi nhíu mi, ý cười tà tứ lan tràn đáy mắt, nét ái muội trong mắt càng sâu thêm như đêm tối "Để ta nói, Minh Nhi đêm qua…"

"Câm miệng" Kì Minh Nguyệt vừa cười vừa nói ra hai từ, vòng tay qua cổ ôm lấy hắn, đem lời nói chưa dứt của Kì Hủ Thiên giam trong đôi môi của hai người.

"Để Oánh Nhiên đưa nó ra, tránh cho phụ hoàng lại ăn giấm" Tách môi ra, y liếm nhẹ thì thầm bên tai Kì Hủ Thiên.

Thật ra trong lòng cũng không thấy đứa bé này đặc biệt thế nào, chỉ là thấy phụ hoàng có phản ứng như thế nên mới cố ý trêu đùa hắn, thấy phụ hoàng để tâm như vậy, trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Đôi mắt ánh lên ý cười trêu đùa, Kì Minh Nguyệt cũng không thèm che giấu trò đùa của mình, Kì Hủ Thiên vừa liếc mắt là nhìn thấu tâm tư của y, hôn thật mạnh lên môi y một cái, gọi Oánh Nhiên vào bế Thương Dịch ra ngoài.

"Trở về liền trừng phạt ngươi" Ôm y vào trước ngực, Kì Hủ Thiên cười tà, lời nói mang theo hơi thở ấm nóng phảng phất bên tai, Kì Minh Nguyệt chậm rãi giương mắt, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng ẩn ẩn tình ý, khóe môi khẽ cong lên "Minh Nguyệt mong chờ"

Hôm sau, Lưu Dịch chuẩn bị xe ngựa xong xuôi, Hồng Tụ và Oánh Nhiên sắp xếp vật dụng đi đường, sửa sang lại hành trang, vì có Tiểu Thương Dịch mới đến, hai người vừa vui mừng vừa bận rộn, đoàn người đi đến hành cung rồi mới quay về kinh thành.

Kì Minh Nguyệt ngồi trong xe ngựa, nhìn người đi đường qua cửa sổ, nhớ lại thời gian từ lúc xuất cung đến nay quả thật rất vui vẻ, nhưng con đường nào cũng phải có điểm cuối, xuất cung hơn một tháng cũng đã đến lúc nên trở về, cả đường du sơn ngoạn thủy, vứt bỏ hết mọi chuyện trong cung, đến lúc này coi như cũng đã tận hứng.

"Minh Nhi cảm thấy không đành?" Thấy y nhìn ngoài cửa sổ, Kì Hủ Thiên hỏi.

Quay đầu lại, Kì Minh Nguyệt nhìn chăm chú vào nam nhân bên cạnh, tới sát bên hắn "Chỉ cần có phụ hoàng bên cạnh, nơi nào cũng giống nhau, trong cung hay ngoài cung có gì khác biệt, sao lại không đành"

Câu trả lời đương nhiên, ý cười nhàn nhạt vương trên môi, ánh nắng xuyên qua lớp màn che trên xe ngựa chiếu lên mặt, gương mặt ấy, nét cười ấy, Minh Nhi trước mắt khiến người ta không biết nên dùng từ ngữ nào để biểu lộ tình ý trong lòng.

"Chỉ có Minh Nhi mới có thể làm cho phụ hoàng không thể nói nên lời, tâm ý của Minh Nhi, xem ra chờ sau khi về cung, phụ hoàng phải nên báo đáp thật tốt mới được" Thâm tình nhìn chuyên chú, khẽ trầm giọng cười, Kì Hủ Thiên nghiêng người qua, lúc này chỉ có một cái hôn lại có thể khuynh tẫn tình ý trong lòng, chẳng qua đối với hắn, như thế dường như vẫn chưa đủ…

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, bánh xe lăn tròn, cơn gió nhẹ thổi phất phơ màn che, ánh nắng ấm áp rải rác lộ ra vài phần kiều diễm, vó ngựa chầm chậm, từ từ quay về.

Năm ấy, Thiên đế Nguyệt hoàng cùng nhau cai quản triều chính, bốn biển bình an, mưa thuận gió hòa, thiên hạ đều ca tụng minh quân Thương Hách, uy nghi của Thiên đế Nguyệt hoàng cũng lưu truyền rộng rãi trong dân chúng, chỉ tiếc, trên đời không có mấy ai có thể may mắn nhìn thấy dung mạo của Nguyệt hoàng, cho dù là tranh họa cũng chưa từng để lại.

Đương nhiên là cũng không có ai biết, trong suy nghĩ của Thiên đế, chỉ muốn độc chiếm phong tư người trong lòng mà thôi.

?

—-HOÀN TOÀN VĂN—-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/thieu-hoa-vu-luu-nien